1864
TA TRỞ THÀNH
TRUYỀN THUYẾT
Ở HỒNG KÔNG
PHƯỢNG TRÀO HOÀNG

TA TRỞ THÀNH TRUYỀN THUYẾT Ở HỒNG KÔNG

Tác giả: Phượng Trào Hoàng

Thể loại: Đồng Nhân, Huyền Ảo, Xuyên Không

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

Tỉnh dậy ở Hồng Kông, Liêu Văn Kiệt phát hiện bản thân trở thành cháu họ hàng xa của Tào Đạt Hoa trong tổ trọng án Chi Hổ.

Tập võ, tu đạo, bắt quỷ, hàng yêu, va vào chuyện bất bình;

Võ đạo, tiên đạo, pháp bảo, thần thông, quy hết về tay.

Thực thần chi dạ, hắn đạp không mà tới, đối diện áo trắng nói:

"Ta có một kỹ năng, xin Bồ Tát vui lòng chỉ giáo!"

P/s: Main sống trong thế giới tổng hợp, do nhiều phim hồng kông gộp lại, trước mắt thấy đã xuất hiện các film như : Trường Học Uy Long, Thần Bài Cao Tiến, Thực Thần, Nữ Cảnh Sát Hoàng Gia, Vua Phá Hoại, Chuyên Gia Bắt Ma, Đồn Cảnh Sát Ma Ám, Chuyên Gia Xảo Quyệt, Ma Đăng Như Lai Thần Chưởng, Thám Tử Lừng Danh Conan ..... đọc nhớ lại 1 thời Châu Tinh Trì :D .

**CÁM ƠN BẠN ĐÃ ĐỌC TRUYỆN: TRUYỆN ĐỀ CỬ BẠN ĐỌC
* Tây Du Đại Giải Trí (Dịch - Hoàn)
* Rich Player - Võng Du Thần Cấp Cường Hào (Dịch-)
* Triệu Hồi Cuồng Triều Ở Mạt Thế (Bản Dịch)
* Ta Trở Thành Truyền Thuyết Ở Hồng Kông (Bản Dịch)

Mục lục

Chương 1: Dáng vẻ đẹp trai, cảm giác nhập vai lập tức đến rồi! 1
Chương 2: Dáng vẻ đẹp trai, cảm giác nhập vai lập tức đến rồi! 2
Chương 23: Nếu tôi đoán không nhầm thì bây giờ cô vẫn còn độc thân đúng không? 1
Chương 47: Trong nhà có trộm
Chương 70: Thao tác thần kỳ 2
Chương 93: Im miệng, lái xe! 1
Chương 114: Xấu như vậy mà còn tưởng mình là nhân vật chính 1
Chương 136: Nghệ thuật uống cà phê 1
Chương 160: Hay cho một chiêu Mạn Thiên Kim Vũ 2
Chương 185: Chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế 2
Chương 208: Đoạn này lược bớt 500 vạn chữ 1
Chương 231: Dục tốc bất đạt 2
Chương 256: Tính chất hoàn toàn không giống 2
Chương 278: Tôi không tin 1
Chương 301: Không có lí do gì để từ chối 2
Chương 322: Thời gian vui vẻ một đi không trở lại 1
Chương 346: Cách xa tôi ra một chút, ông sáng quá 1
Chương 370: Có thể nói lớn hơn chút không 3
Chương 392: Bừa bãi không kiềm chế được tình yêu tự do, không cho ra ngoài liền phá nhà. 2
Chương 418: Sĩ nữ quán phát đồ 1
Chương 442: Cục diện hai bên cùng thắng 2
Chương 466: Tôi xong rồi! 1
Chương 483: Đạo sĩ pháp lực thấp kém lúc nào mới có thể đứng dậy 1
Chương 501: Thiên đạo thưởng cần cù, địa đạo thưởng lương thiện, nhân đạo thưởng chân thành 2
Chương 523: Chiến đấu cấp cao, không thích hợp để ra trận 2
Chương 540: Đạo cao một trượng 1
Chương 557: Biết nói chuyện thì nói nhiều một chút 1
Chương 574: Sắp xếp, nhất định phải sắp xếp 2
Chương 577: Nếu như là anh, nhất định có thể hoàn toàn không chế nó. 1
Chương 600: Không thể nói chi tiết hơn một chút sao? 2

Chương 625: Nên lên đường rồi 2
Chương 648: Nằm vùng, kẻ phản bội, phế vật. 2
Chương 672: Mọi người ai cũng đều bận rộn! 1
Chương 696: Phiên bản flagship giới hạn trong bộ sưu tập Giáng sinh. 2
Chương 721: Nếu anh có chuyện, tôi nhất định sẽ giúp anh 2
Chương 745: Nước chảy róc rách sẽ được mùa xuân đền đáp 2
Chương 769: 3: Công việc nặng nhọc tương đối phù hợp với em!
Chương 794: 2: Tận lực trừ tà
Chương 820: 1: Rất có phong cách hội họa
Chương 845: 2: Để người trong nhà tiêu thụ còn hơn để người ngoài chiếm được tiện nghi
Chương 869: Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện. 3
Chương 893: Thần có chảy máu không? 3
Chương 918: Chương 421: Sinh động như thật 2
Chương 943: Conan, từ bỏ đi, cậu và Gin không có tương lai đâu 1 -, Chương 963: KẾT CỤC

Chương 1: Dáng vẻ đẹp trai, cảm giác nhập vai lập tức đến rồi! 1

Tỉnh dậy ở Hồng Kông, Liêu Văn Kiệt phát hiện bản thân trở thành cháu họ hàng xa của Tào Đạt Hoa trong tổ trọng án Chi Hổ.

Tập võ, tu đạo, bắt quỷ, hàng yêu, va vào chuyện bất bình;

Võ đạo, tiên đạo, pháp bảo, thần thông, quy hết về tay.

Thực thần chi dạ, hắn đạp không mà tới, đối diện áo trắng nói:

“Ta có một kỹ năng, xin Bồ Tát vui lòng chỉ giáo!”

P/s: Main sống trong thế giới tổng hợp, do nhiều phim hồng kông gộp lại, trước mắt thấy đã xuất hiện các film như : Trường Học Uy Long, Thần Bài Cao Tiến, Thực Thần, Nữ Cảnh Sát Hoàng Gia, Vua Phá Hoại, Chuyên Gia Bắt Ma, Đồn Cảnh Sát Ma Ám, Chuyên Gia Xảo Quyệt, Ma Đăng Như Lai Thần Chưởng, Thám Tử Lừng Danh Conan …..... đọc nhớ lại 1 thời Châu Tinh Trì :D .

**CÁM ƠN BẠN ĐÃ ĐỌC TRUYỆN: TRUYỆN ĐỀ CỬ BẠN ĐỌC

Tây Du Đại Giải Trí (Dịch – Hoàn)

Rich Player – Võng Du Thần Cấp Cường Hào (Dịch-)

Triệu Hồi Cuồng Triều Ở Mạt Thế (Bản Dịch)

Ta Trở Thành Truyền Thuyết Ở Hồng Kông (Bản Dịch)

Chúc bạn có những giây phút vui vẻ khi đọc truyện Ta Trở

Thành Truyền Thuyết Ở Hồng Kông (Bản Dịch)!

*GIỚI THIỆU SƠ QUA: * Nếu bạn đang đam mê phim hongkong, thích thể loại hài hước, main iq cao, có hệ thống, bắt quỷ, tu tiên, nữ sắc đủ cả thì không thể bỏ qua bộ này. Tác giả viết chắc tay, văn phong hài hước, miêu tả sinh động nv trong từng cốt phim sẽ khiến bạn không phải thất vọng khi đọc.----Main sống trong thế giới tổng hợp, do nhiều phim hồng kông gộp lại, trước mắt thấy đã xuất hiện các film như : Trường Học Uy Long, Thần Bài Cao Tiến, Thực Thần, Nữ Cảnh Sát Hoàng Gia, Vua Phá Hoại, Chuyên Gia Bắt Ma, Đồn Cảnh Sát Ma Ám, Chuyên Gia Xảo Quyệt, Ma Đăng Như Lai Thần Chưởng, Thám Tử Lừng Danh Conan …..... đọc nhớ lại 1 thời Châu Tinh Trì

COMMENT CỦA 1 SỐ BẠN BÌNH PHẨM TRUYỆN

001: mới đọc ≈100 chương thấy rất hay. hay nhất trong các thể loại hongkong. main iq cao,... về thể loại phim hk nhiều người tưởng là nước nông, chỉ có mấy bọn jang hồ đánh nhau là không phải đâu. nước rất sâu đấy, đại thiên thế giới chứ không phải đùa, hơn nữa main không chỉ ở trong 1 thế giới mà lâu lâu còn đi phó bản chơi (cửu thúc, liêu trai,...) những đoạn combat hay cực kỳ nhiều chân ngôn hay hài

002: Tác hành văn vẫn hài, theo ý kiến cá nhân thì chưa có tác nào viết truyện giải trí hơn tác này. Đề cử. cám ơn cvter

003:Tác này viết truyện hành văn hay ghê, dù là đọc chươNg này THÌ vẫn mê mà đọc hết chữ

004: Tới bộ của anh tinh mà bần đạo thích nhất rồi bộ này côi phim hài cười bò luôn, không biết vào tay lão tác sẽ thành thế nào nữa

005:Má cười chết, hôm qua nghe vụ kiệt ca chuẩn bị học thêm môn thần công mới là biết ở trong sẽ tách ra thêm 1 người mà,

đoán không sai đi đâu dc đúng bài của lão tác trước giờ

p/s: ĐOẠN ĐẦU TRUYỆN CÓ VẺ HƠI CHẬM NHƯNG ĐỌC TẦM 100 CHƯƠNG BẠN SẼ THẤY TRUYỆN HAY. CẦU ỦNG HỘ

.....

Đảo Hồng Kông, Cửu Long.

Trong một khu dân cư lâu năm, một chàng trai bưng hai chiếc bát lớn từ phòng bếp đi ra, tiện tay lật tờ báo trên bàn, nhìn thấy ngày tháng trên đó thì khóe miệng lập tức co rút.

Chàng trai đó tên là Liêu Văn Kiệt, hai đời làm người, một cái tên.

“A Kiệt, nấu gì mà thơm thế?”

“Mì ăn liền.”

“Không phải chứ, lại ăn mì à? Tài nấu nướng của cháu tốt như vậy, sao ngày nào chúng ta cũng phải ăn mì chứ?”

“Vì chú vừa nghèo vừa lười, cháu vừa lười vừa nghèo.”

“Nói cũng đúng!”

...

Trước khi xuyên không, Liêu Văn Kiệt là một nhà sưu tập các tác phẩm nghệ thuật thư pháp và hội họa, mua tác phẩm từ tay những nghệ thuật gia nghèo túng với giá thấp, sau đó lại bán cho những người có duyên với giá cả thích hợp.

(Xuyên không: xuyên qua thời gian và không gian.)

Kế thừa công việc kinh doanh của gia đình, cũng chính là kế thừa cửa hàng mà cha hắn để lại, cuộc sống cũng gọi là thoải mái.

Làm việc của mình, vạn vật tùy duyên!

Khách hàng nếu cảm thấy bức thư pháp nào có giá trị thì không cần chờ Liêu Văn Kiệt nói nhiều đã trực tiếp hỏi thanh toán qua Wechat hay Alipay.

Nếu khách hàng không vừa ý, vậy thì cho dù Liêu Văn Kiệt có thổi phồng tác phẩm như thế nào đi nữa, nói tài năng của nhà nghệ thuật này không khác gì Van Gogh chuyển thế, ngàn vàng khó cầu thì cũng phí công.

(Van Gogh: Họa sĩ nổi tiếng người Hà Lan)

Không vừa ý chính là không vừa ý.

Không dám nói ba năm không khai trương, khai trương ăn ba năm, nhưng những tháng ngày đó thực sự rất thoải mái. Dù sao thì khách hàng của hắn cũng không thiếu tiền.

Sự nghiệp như vậy, tình yêu cũng không đến nỗi, mấy người bạn gái đều nghĩ mình là bạn gái duy nhất của Liêu Văn Kiệt.

Thế nên hắn không có lý do gì, cũng hoàn toàn không nghĩ đến chuyện xuyên không.

Bây giờ thì hay rồi, sinh viên hai mươi ba tuổi vừa mới ra trường, chỉ có hai bàn tay trắng.

Lập nghiệp?

Khó lắm, trước kia hắn có thể thoải mái như thế là vì được thừa kế sản nghiệp của cha mình. Bây giờ phải bắt đầu mọi thứ từ con số không, hắn thậm chí còn không biết phải bắt đầu sống như thế nào.

Lần xuyên không này ngoại trừ trẻ được ra mấy tuổi thì đúng là thua thiệt đủ đường.

Cũng may Liêu Văn Kiệt là người dễ dàng chấp nhận hiện thực, bởi vì tên vẫn không thay đổi, giá trị nhan sắc cũng ổn định.

Đẹp trai như những lần xuyên không trước đó.

Nói như thế này đi, bây giờ hắn nhìn Đức Hoa bên trái, Ngạn Tổ bên phải, Thiên Lạc phía trước, Đình Phong phía sau, Triều Vĩ phía trên, Quán Hy phía dưới, Thành Vũ trước mặt…

Cảm giác nhập vai lập tức đến rồi!

Sự bất an và căng thẳng khi xuyên không, sự mê man bối rối về con đường tương lai phía trước, tất cả lập tức tan biến, hắn lại cảm thấy tràn đầy hy vọng vào cuộc sống mới.

Không vì điều gì khác, chỉ vì giá trị nhan sắc như thế này đã giúp hắn dành chiến thắng ở vạch xuất phát.

Gạt đi những giọt nước mắt từ biệt kiếp trước và những cô bạn gái cũ, Liêu Văn Kiệt bắt đầu hướng tới tương lai, suy nghĩ xem đời này mình nên sống như thế nào để đặc sắc nhất.

Thực ra có đặc sắc hay không cũng không sao cả, bởi vì hắn là người rất đơn giản.

Một gian nhà tranh, một ly trà, một mẫu ruộng, một trăm triệu tiền tiết kiệm, yêu cầu không cao, cứ thế là sống được.

Phát triển tương lai cũng phải phù hợp với thực tế, ước mơ cũng phải nhìn vào hiện thực. Tất cả những hoài bão và dã tâm thoát khỏi cơ sở hiện thực đều là những mơ mộng hão huyền.

Lãng phí thời gian, chẳng khác nào tự sát mãn tính.

Bây giờ Liêu Văn Kiệt đang gặp một vấn đề, có thể là vừa mới xuyên không chưa kịp thích nghi nên cả người hắn lập tức nóng rần.

Sốt cao!

Mặc dù đầu óc chưa bị sốt hỏng nhưng những thứ trong đầu cũng bị nóng đến biến dạng.

Trong đống ký ức hỗn loạn, ngoại trừ đống kiến thức học được trong sách vở thì những thứ còn lại vô cùng mơ hồ. Bối cảnh xã hội hiện tại giống như một cuộn len rối tung rối mù.

Liêu Văn Kiệt suy nghĩ nửa ngày mới có được chút manh mối. Bây giờ hắn đang ở thời kỳ đầu thập niên 90 của Hồng Kông, thời đại hoàng kim.

Mặc dù tới chậm nhưng cũng không phải chuyến tàu cuối cùng, nếu cố gắng một chút thì tiền đồ không tồi.

Liêu Văn Kiệt biết rất rõ thời đại hoàng kim đại biểu cho cái gì, càng rõ ràng đầu thập niên 90 đại biểu cho cái gì. Các lão đại IT đều lập nghiệp từ thập niên này.

Hai ba mươi năm sau, làm gì cũng không bằng làm internet.

Chỉ cần hắn có thể kiếm được hũ vàng đầu tiên trong thời đại hoàng kim này. Sau đó dựa vào ôm đùi, dựa vào thời thế là có thể dễ dàng đạt đến đỉnh cao cuộc sống, trở thành người đàn ông đứng sau thành công.

(Hũ vàng đầu tiên: Số tiền đầu tiên kiếm được trong kinh doanh.)

Đúng lúc này, một bức thư đăng ký được gửi đến Liêu Văn Kiệt, từ Nghê Hồng.

Du học sinh trong lớp làm ở Nghê Hồng- một phú nhị đại tiêu chuẩn đã nhìn trúng đầu óc của Liêu Văn Kiệt nên muốn kéo hắn đến Nghê Hồng lập nghiệp, đến cả vé máy bay cũng đã chuẩn bị cho hắn.

(Phú nhị đại: Thế hệ giàu có đời thứ hai.)

Thật trùng hợp, ý tưởng của người phú nhị đại này và Liêu Văn Kiệt lại trùng khớp với nhau, cũng cảm thấy IT có tiềm năng.

Liêu Văn Kiệt sửa sang lại ký ức của mình, cảm thấy người bạn học phú nhị đại kia có tầm nhìn rất xa, sau đó lại nhanh chóng xé vé máy bay.

Đến Nghê Hồng làm IT, điên rồi à?

Chương 2: Dáng vẻ đẹp trai, cảm giác nhập vai lập tức đến rồi! 2

ĐẨY KP Trọng Sinh Trở Thành Mạnh Nhất Vũ Trụ (Bản Dịch) NHẬN CODE GIẢM GIÁ

- ĐẨY 30 KP – Tặng CODE 25%

- ĐẨY 50 KP – Tặng CODE 30%

- ĐẨY 100 KP – Tặng CODE 35%

- ĐẨY 150 KP – Tặng CODE 40%

- ĐẨY 200 KP – Tặng CODE 45%

(Nhận code vui lòng check tn web)

Liêu Văn Kiệt khịt mũi coi thường, ai cũng biết ngành công nghiệp IT của Nghê Hồng không phát triển, đến năm 9012, người bình thường đã dùng điện thoại di động rồi mà văn phòng của Nghê Hồng còn dùng máy fax, hơn nữa không biết cả gửi Email.

Có điên mới đến Nghê Hồng làm IT!

Hơn nữa, đầu những năm thập niên 90, kinh tế của Nghê Hồng bị lạm phát, người muốn nhảy lầu còn phải xếp hàng. Liêu Văn Kiệt sợ lúc đó nhiều người ở sân thượng quá, hắn không chen lên được.

Từ chối thì từ chối, nhưng mà vẫn phải nhận phần tâm ý này,

thế nên từ chối cũng phải khéo léo một chút. Dù sao thì người bạn phú nhị đại kia không phải năm nào cũng có, loại tài nguyên này không thể lãng phí.

Liêu Văn Kiệt viết bức thư tay dài hai nghìn chữ, nói mình mắc bệnh nặng, muốn cống hiến nhưng thân thể không cho phép. Sau này nếu có thể chữa khỏi thì chắc chắn sẽ đến cống hiến cho Nghê Hồng để không phụ sự tin tưởng của bạn.

Cách hành văn đanh đá chua ngoa, cảm động lòng người.

Chà, nhỏ thêm hai giọt thuốc nhỏ mắt để làm nổi bật sự đau buồn khi viết thư.

Cũng may là viết là bệnh nặng chứ không nói là bệnh không thể chữa trị, nếu không thì hắn đã nhỏ chút thuốc đỏ lên.

Sau khi âm thầm chúc phúc cho Nghê Hồng thì Liêu Văn Kiệt tiếp tục lên kế hoạch cho tương lai của mình, làm thế nào để đào được hũ vàng đầu tiên thuộc về mình trong thời đại hoàng kim này.

Đầu tiên, làm công là chuyện không thể, làm công cho người ta thì cả đời sẽ không thành ông chủ được. Cho dù đi làm công thì cũng chỉ làm tạm thời thôi.

Liêu Văn Kiệt suy đi tính lại, quyết định thực tế một chút, đó là nghĩ xem tối nay nghỉ chân ở chỗ nào.

Mấy năm trước cha mẹ hắn đã mất vì tai nạn giao thông, tài sản duy nhất là số tiền bảo hiểm thì đã bị hắn dùng để học đại học.

Hiện thực vô cùng tàn khốc, tốt nghiệp tương đương với không có nhà để về, Không nghĩ cách thì tối nay chỉ có thể ngủ ngoài đường.

Nhất là những người đẹp trai như hắn thì càng thêm nguy hiểm, ngủ ngoài đường có thể ngủ mất người luôn.

Hắn suy nghĩ cẩn thận các mối quan hệ của mình, chủ yếu là bạn học, các bạn trai trong lớp đều ghen tị với thân phận nam sinh đẹp trai nhất trường của hắn, thế nên khả năng ở nhờ là không lớn.

Các bạn nữ thì chắc cũng có thể đồng ý, nhưng hắn không dám. Con trai ra ngoài phải bảo vệ tốt cho bản thân, không thể để bị các bạn nữ lợi dụng.

Huống hồ đến ở nhờ một hai ngày còn được, ở lâu thì các vị phụ huynh sẽ nghĩ như thế nào?

Chẳng lẽ thực sự phải ngủ ngoài đường à?

Con người ta nếu lâm vào hoàn cảnh cấp cách thì có thể dựa vào người thân.

Các chú các bác cô bảy dì tám…

Xin lỗi, gia phả nhà hắn không phong phú đến mức đó.

Liêu Văn Kiệt ngồi lặng lẽ sắp xếp ký ức của mình, từ trong đống ký ức hỗn loạn đào ra được một đầu mối hữu dụng. Nhà mẹ đẻ hắn có một người họ hàng thân thích, mấy năm trước hắn đã gặp một lần trong đám tang, tính tình khá hiền lành, chắc có thể cung cấp cho hắn một chỗ ngủ.

Liêu Văn Kiệt tìm được số điện thoại của người họ hàng này, suy nghĩ nửa ngày mới liên lạc với người ta. Hắn giải thích tình hình hiện tại của mình. Tào Đạt Hoa sảng khoái đồng ý, nói người một nhà thì nên giúp đỡ nhau, sẵn sàng giúp đỡ nếu hắn gặp khó khăn.

Liêu Văn Kiệt vui mừng đi đến biệt thự, sau đó bước vào một

căn nhà hai phòng ngủ một phòng khách, cũng chính là nhà của Tào Đạt Hoa.

Hiện thực chính là như vậy, những người bà con có tiền thì 80% thích chém gió, còn những người không có tiền thì 80% là thực sự không có tiền.

Không có tiền cũng không sao, dù sao Liêu Văn Kiệt cũng không phải muốn chiếm tiện nghi, hắn nhanh chóng dọn đồ đến ở.

Ban đầu khi nghe đến tên Tào Đạt Hoa thì Liêu Văn Kiệt không nghĩ ngợi nhiều, nhưng bây giờ lại càng nghĩ càng thấy sai.

Giống quá!

Tướng mạo thì không sao, giống nhau ba phần đã có thể gọi là giống rồi. Nhưng khi nhìn thấy trong gia đình Tào Đạt Hoa có mười cái bài vị, chín cái ghi tên, một cái dự phòng thì đã có thể chỉ ra thân phận của Tào Đạt Hoa.

Liêu Văn Kiệt chưa từ bỏ ý định, hỏi những cái tên trên bài vị là ai. Tào Đạt Hoa ấp úng một lúc rồi nói dối mấy câu.

Đến tận bây giờ thì hắn đã xác định được, nếu không phải đoán nhầm thì hắn đã xuyên không vào thế giới của bộ phim [Trường học Uy Long].

Tào Đạt Hoa là một trong những nhân vật chính của bộ phim, chú Đạt, thân phận là cảnh sát nằm vùng.

Phát hiện này khiến da đầu Liêu Văn Kiệt tê dại, mặc dù phim là căn cứ vào hiện thực, nhưng đây là hai khái niệm, hai thế giới khác nhau.

Lịch sử trong đầu hắn, tầm nhìn và tiên tri của hắn đặt trong thế giới [Trường học Uy Long] hoàn toàn không thích hợp.

Liêu Văn Kiệt lại tiếp tục hoang mang về tương lai, run run cầm tờ báo trong tay lên, giả vờ đọc rồi âm thầm hít một sâu tự an ủi.

Nhưng vừa nhìn tờ báo thì hắn lại càng sợ hãi.

Tiêu đề tin tức nổi bật hôm nay: "Đổ thần" Cao Tiến liên tiếp chém cao thủ Nghê Hồng, chiến thắng vô cùng nhẹ nhõm.

(Đổ thần: Thần đánh cược)

Liêu Văn Kiệt nhìn ba lần mới xác nhận mình không bị hoa mắt. Hắn ngồi trên ghế salon, hoài nghi nhân sinh.

Thế giới mà hắn xuyên không tới thực sự quá phức tạp…

Ngày hôm sau, Liêu Văn Kiệt phát hiện ra mình còn quá trẻ, sự phức tạp của thế giới này còn nghiêm trọng hơn hắn nghĩ.

Hôm qua là ngày 12 mà hôm nay lại biến ngày ngày 8. Ban đầu hắn còn tưởng báo nhà Tào Đạt Hoa gửi sai, nhưng kết quả Tào Đạt Hoa lại nói hôm qua là mùng 7.

Liêu Văn Kiệt tưởng Tào Đạt Hoa ngủ mụ mị đầu óc, Tào Đạt Hoa cũng nghĩ như vậy. Nhưng khi mọi người lấy tờ báo hôm qua ra thì thấy tiêu đề vẫn là Cao Tiến, nhưng ngày lại như Tào Đạt Hoa nói.

Tào Đạt Hoa không ngủ đến mụ mị đầu óc, Liêu Văn Kiệt cũng không sai, người sai là thế giới này.

Mấy ngày sau, ngày nào Liêu Văn Kiệt cũng đọc báo, nhưng ngày tháng lại không thay đổi.

Điều này còn tồi tệ hơn, không thể nhìn ra được bất cứ quy luật nào.

Liêu Văn Kiệt cuối cùng cũng đã nhìn ra chỉ có hắn nhìn ra sự

khác thường, còn những người khác đều không phát hiện ra gì cả.

Khi tất cả mọi người đều bị bệnh, chỉ có một người khỏe mạnh thì người khỏe mạnh đó sẽ trở thành người bị bệnh!

Cũng may là chỉ thay đổi ngày chứ không thay đổi trí nhớ, nếu không thì Liêu Văn Kiệt đã bị lăn qua lăn lại đến chết rồi.

Hắn cảm khái, có vẻ phải mất một thời gian dài mới có thể thích nghi được với cuộc sống này.

Cứ như vậy, Liêu Văn Kiệt ở nhà Tào Đạt Hoa một tháng, cả ngày không ra ngoài, nếu không xem ti vi hay đọc báo thì lại nghe đài.

Chương 3: Đừng thấy việc thiện nhỏ mà không làm, đừng thấy việc ác nhỏ mà làm 1 “A Kiệt, lại đọc báo à?”

“Vâng.”

“Tin tức bát quái hay là chuyện thời sự?”

“Cả hai.”

“Hôm nay lại có tin gì mới thế?”

“Hoa Hồng Đen bốn mươi năm trước tái xuất giang hồ, bà cụ ngoài sáu mươi tuổi mà thân thủ vẫn vô cùng nhanh nhẹn… “Thực thần” Stephen Châu (Châu Tinh Trì) mở lại chi nhánh, hệ thống chuỗi nhà hàng Đường Triều trải rộng khắp toàn Hong Kong… Tòa nhà bị nghi có ma ám, những người thuê nhà vội vã dọn đi…”

“Toàn là những tin tức nhàm chán, đây là mánh lới để đánh lừa thị giác mọi người thôi, không có ý nghĩa, không có ý nghĩa.”

Tào Đạt Hoa lắc đầu thở dài, sau đó đột nhiên chuyển sang chuyện khác: “A Kiệt, thông báo tuyển dụng đâu, có công việc nào phù hợp với cháu không?”

Nhìn cháu trai cả của mình cả tháng không bước chân ra khỏi nhà, suốt ngày khóa mình trong phòng thể này, Tào Đạt Hoa hơi hoảng hốt. Rõ ràng là một người trẻ tuổi, không thể cứ lãng phí thời gian như vậy được.

“Chuyện công việc cháu cũng đã có dự định rồi, ngày mai cháu sẽ đi phỏng vấn, trước tiên cứ đi làm một số việc kiếm tiền sinh hoạt đã.”

“Ừ, làm việc gì cũng phải làm đến nơi đến chốn!”

“Vâng, chú Đạt, chú bảo cháu đã đủ đẹp trai chưa?”

“Đủ, dĩ nhiên là đủ!”

Tào Đạt Hoa gật đầu: “Nói thật, hồi chú còn trẻ cũng đẹp trai như cháu vậy, bây giờ đỡ hơn rồi.”

“…”

“Sao thế, không tin chú à?’

“Tin tin tin, không thu phí thì việc gì phải không tin cơ chứ?”

Liêu Văn Kiệt sờ sờ gương mặt đẹp trai của mình: “Chú Đạt, chú bảo nếu cháu đi đóng phim thì có thể trở thành minh tinh không?”

“Cái gì?”

“Đóng phim!”

Liêu Văn Kiệt thành thật nói: “Cháu đẹp trai như thế này, nếu không đi đóng phim thì quả là đáng tiếc.”

Mặc dù thế giới quan nơi này không giống bình thường, nhưng trai đẹp chỗ nào cũng nổi tiếng. Hắn quyết định dấn thân vào lĩnh vực điện ảnh, phát triển thiên phú của mình.

Nhan sắc trời cho, không dùng thì phí!

“A Kiệt, cháu nghĩ đơn giản quá rồi. Cũng giống như dòng nước sâu vậy, nhìn bên ngoài thì trong trẻo xinh xắn, nhưng thực chất lại chứa đầy bụi bẩn, nếu cháu cứ cứng đầu lao vào thì kiểu gì cũng sẽ bị thiệt thòi.”

Tào Đạt Hoa khuyên nhủ: “Cháu không có tiền, cũng không có các mối quan hệ, đẹp trai sẽ trở thành sai lầm của cháu. Đến lúc đó, một tờ hợp đồng có thể giết chết cháu đấy!”

“Đạo lý này cháu hiểu, đây chỉ là dự kiến, nếu như không được thì cháu mới suy nghĩ đến bước này.”

Liêu Văn Kiệt thở dài, đừng nghĩ hắn đến từ thời đại bùng nổ thông tin, trong đầu nhét cả đống đồ vật, chẳng hạn như kịch bản lời bài hát gì đó.

Có quỷ mới biết mấy cái lời bài hát hoặc là kịch bản này có bị viết ra hay không, nhất là kịch bản. Lỡ như kịch bản mà hắn viết có nội xung xung đột với hiện thực thì phải làm sao?

Nếu là những xung đột bình thường thì không nói làm gì, nhưng nhỡ dính đến hai giới trắng đen, bị người ta chú ý thì chẳng khác nào tự chuốc họa vào thân, ôm tảng đá đập vào chân mình.

Nghĩ đến điều này, hắn liếc mắt nhìn một giao diện hệ thống mà chỉ mình hắn có thể nhìn thấy.

[Ký chủ: Liêu Văn Kiệt]

[Công đức: Thiện]

[Khí:]

[Tịnh thiên địa thần chú (Chém yêu trói tà, Độ quỷ vạn thiên, Ma vương thúc thủ, Thị vệ ngã hiên)]

[Thuật:]

[“Chân ngôn cửu tự” (Tổng cộng chín chữ, thường dùng làm mật chú, không thể bác bỏ)]

[Tài: 100]

[Đánh giá: Phàm thai nhục thể]

Hệ thống là do Liêu Văn Kiệt tự mang đến, xuyên không cũng là nguyên nhân từ nó. Hơn nữa, cũng không loại trừ khả năng cơn sốt khi hắn mới đến đây là do nó gây ra.

Hắn nhớ mang máng là chiều hôm đó đang chuẩn bị đóng cửa hàng thì có một người cầm một viên ngọc bội cổ đến bán. Hắn không làm mảng ngọc bội nên không có ý định mua, nhưng nhìn đối phương mặt mũi dữ tợn, râu quai nón, chỉ kém Hắc Toàn Phong Lý Quỳ hai cái lưỡi rìu.

(Hắc Toàn Phong Lý Quỳ: Nhân vật trong tiểu thuyết Thủy Hử, là một trong những người khỏe nhất trong 108 anh hùng Lương Sơn Bạc)

Thế nên đành phải bất đắc dĩ bỏ ra 500 tệ, coi như của đi thay người.

Nhưng sau khi Liêu Văn Kiệt rửa sạch bùn đất cho nó thì khối ngọc cổ đột nhiên tỏa ra hào quang lấp lánh, bao lấy toàn thân hắn. Đến khi Liêu Văn Kiệt tỉnh lại thì đã phát hiện mình xuyên không rồi.

Hệ thống rất cứng nhắc, không giải thích hay giới thiệu vắn tắt gì, tất cả mọi chuyện đều phải tự mình khám phá.

Giống như một bối cảnh bức tranh sơn thủy, núi non hùng vĩ từ xa đến gần, dòng sông chia thành hai, phác họa thành một chữ “Người”.

Giữa làn sương khói mênh mông mờ ảo, có hai dòng chữ:

Đừng thấy việc thiện nhỏ mà không làm.

Đừng thấy việc ác nhỏ mà làm.

Sau đó là những phân chia kỹ càng, mỗi ngọn núi đều đại diện cho một hạng mục, chẳng hạn như công đức, đánh giá, khí, thuật, tài, và cả hệ thống Thương thành quan trọng nhất của Liêu Văn Kiệt.

(Thương thành: Thành phố trao đổi vật phẩm và mua bán trong hệ thống)

Khi mới vào hệ thống thì có ba thứ đi kèm, đó là "Tịnh thiên địa thần chú", "Cửu tự chân ngôn", "100 điểm tài lực". Những thứ này không giống gói quà tặng khi online mà giống như vật phẩm dành cho người dùng mới.

Đây là điều tốt, nhưng đáng tiếc là lại không có ghi chú, Liêu Văn Kiệt xem không hiểu.

"Tịnh thiên địa thần chú", Cửu tự chân ngôn", hai cái này thì hắn biết. Làm ăn bao nhiêu năm nay, ít nhiều gì cũng tiếp xúc với đồ vật của Đạo gia, bây giờ đang trong hoàn cảnh khó khăn, không tiếp thụ phản bác, thế nên…

Chương 4: Đừng thấy việc thiện nhỏ mà không làm, đừng thấy việc ác nhỏ mà làm 2 Liêu Văn Kiệt cho rằng đây là lỗi sai của hệ thống, nếu như những thứ này mà cũng có sự cạnh tranh thì chắc hệ thống trong tay hắn đã bị đào thải từ lâu rồi.

Hắn hạ quyết tâm nếu có cơ hội phải tìm vị đạo sĩ nào đó hỏi thăm một chút. Thế giới này còn có cả Stephen Châu cơ mà, chắc chắn hạn mức ở đây sẽ không thấp, ít nhất là không thiếu thần tiên yêu quái.

Cho dù không có thì trong thế giới tổng hợp bao nhiêu phim Hong Kong thế này, việc xuất hiện cương thi và đạo sĩ là những chuyện phù hợp với logic.

Nhìn còn không hiểu thì nói gì đến chuyện mò mẫm tìm tòi? Bây giờ, thao tác thành thạo nhất của Liêu Văn Kiệt chính là đi dạo Thương thành, chỉ tiếc là túi tiền rỗng tuếch. 100 điểm tài lực kia hắn phải để dành phòng tai họa, thế nên chỉ dạo chơi chứ không mua.

...

Hai ngày sau, Liêu Văn Kiệt tan làm về nhà, thấy Tào Đạt Hoa không có việc gì làm đang ngồi trong sân chơi với chim, miệng ngậm một điếu xì gà, ngâm nga mấy giai điệu không rõ ràng lắm.

Nếu nói Tào Đạt Hoa không có việc gì làm thì cũng không đúng, công tác nằm vùng đã làm hơn hai mươi năm, số người kính nghiệp như ông thực sự không nhiều.

Nhưng cũng có thể suy nghĩ ngược lại, nằm vùng hơn hai mươi năm cũng chính là không cầu mong phát triển.

Công việc hiện tại của Liêu Văn Kiệt là thư ký cho một công ty trang trí nhà cửa.

Công việc nhẹ nhàng, đãi ngộ tốt, không cần thực tập đã có thể ăn lương chính thức, lại gần nhà.

Nhưng Liêu Văn Kiệt tìm được công việc tốt như thế không phải vì bằng cấp của hắn đẹp, cũng không phải vì kinh nghiệm phong phú mà là có một ưu thế hơn người.

Đó là đẹp trai.

Ngày phỏng vấn hôm đó vô cùng thuận lợi, hắn còn chưa kịp nói gì thì người phỏng vấn đã quyết định, bảo những người phía

sau có thể về được rồi.

Đây chính là chiến thắng ngay ở vạch xuất phát.

“A Kiệt, hôm nay đi làm thế nào, đã quen chưa?”

“Cũng được ạ.”

“Có bị cấp trên nữ quấy rối không, nếu có thì bảo cô ta nhằm vào chú đây này, chú không sợ.”

“Chú Đạt, cấp trên của cháu là nam.”

“À, nếu vậy thì nhằm vào cháu đi, chú không được!”

“…”

“Đùa thôi, đùa thôi, khuấy động bầu không khí.”

Tào Đạt Hoa thả lồng chim trong tay xuống, tiến lên phía trước hỏi: “A Kiệt, chú thấy công việc của cháu cũng ổn định rồi, có muốn dọn ra ngoài ở không?”

“Chú Đạt, chú sắp kết hôn à?”

“Chú cũng muốn vậy…”

Tào Đạt Hoa nói thầm, sau đó bắt đầu nói những lời đã chuẩn bị trước: “Là thế này, có một người họ hàng khác cũng muốn đến ở nhờ, học ở trường trung học Edinburgh, chú sợ cháu không quen.”

“Họ hàng của chú cũng là họ hàng của cháu… Đúng rồi, chú Đạt, người ấy tên là gì, cha mẹ là ai, nhà trước kia ở đâu?” Liêu Văn Kiệt hỏi.

“Làm gì đấy, ngài Liêu, ngài đang tra án à?”

“Cháu kiểm tra giúp chú một chút, tránh để chú bị người ta lừa gạt.”

“Nói đùa gì thế, ai có thể lừa chú cơ chứ…”

Tào Đạt Hoa mượn cơ hội đổi chủ đề, chỉ nói người họ hàng tên là Châu Tinh Tinh, sau đó không đề cập đến nữa.

Công việc của ông là cảnh sát nằm vùng, là một công việc vô cùng nguy hiểm. Ông không muốn liên lụy đến Liêu Văn Kiệt, tránh để sau này đến người hóa vàng cho mình cũng không có.

…

Châu Tinh Tinh, thành viên đội Phi Hổ, vừa có năng lực vừa có tinh thần trọng nghĩa, biệt hiệu “Sát thủ số 1 của đội Phi Hổ.”

Nhưng anh ta lại là cái gai trong mắt cấp trên, thường xuyên tự tiện làm việc không nghe theo chỉ huy, đồng thời cũng bị giáng chức nhiều lần vì không thực hiện đúng mệnh lệnh.

Châu Tinh Tinh lại không có chút tự giác nào về chuyện này, lúc nào cũng cảm thán “Thiên Lý Mã có nhiều, Bá Nhạc chẳng mấy ai”, không ai có thể hiểu mình.

(Thiên Lý Mã có nhiều, Bá Nhạc chẳng mấy ai: Trên đời có nhiều người tài giỏi, nhưng lại không có mấy người có đủ tầm nhìn để có thể đánh giá và hiểu được sự tài giỏi của họ.)

Nhưng cuối cùng, người hiểu và thưởng thức anh ta đã xuất hiện.

Cấp trên âm thầm gặp riêng Châu Tinh Tinh, bảo anh ta bí mật nằm vùng tại trường trung học Edinburgh, điều tra một vụ mất súng.

Khẩu súng này không phải của ai khác mà chính là của người

cấp trên kia. Sau khi học sinh trường này đến tham quan đồn cảnh sát thì khẩu súng của ông ta đã biến mất, vậy thì đối tượng đáng nghi nhất chính là những học sinh đó.

Thế là Châu Tinh Tinh bị ép giả làm học sinh, lê từng bước chân nặng nề vào địa ngục "Edinburgh".

Nơi này cả giáo viên và học sinh đều không khác gì ma quỷ, không lúc nào không tàn phá tâm hồn non nớt của anh ta.

Cũng may là còn có một giáo viên nữ rất xinh đẹp, Châu Tinh Tinh vừa nhìn thấy đối phương đã biết mình thèm muốn thân thể người ta, thế nên sau khi cân nhắc thiệt hơn thì đã quyết định chịu đựng.

Một bên khác, Châu Tinh Tinh và Tào Đạt Hoa trao đổi ám hiểu, xác nhận mọi người đều là người một nhà.

Tào Đạt Hoa đến sớm hơn Châu Tinh Tinh. Ông đóng vai một nhân viên công chức mắc hội chứng Parkinson, gia cảnh sa sút, tuổi đã cao mà vẫn phải làm việc.

Thiết lập nhân vật là do Tào Đạt Hoa tự nghĩ ra, như vậy vừa có thể nhận được sự đồng cảm của mọi người, vừa có thể không phải làm việc.

Sau khi hai người gặp nhau thì Tào Đạt Hoa nói đơn giản tình hình gần đây, cụ thể thế nào thì về nhà rồi nói.

Cấp trên có chỉ thị, trong lúc làm nhiệm vụ thì Châu Tinh Tinh sẽ ở nhà Tào Đạt Hoa.

"Cảnh sát Châu, trong nhà tôi còn một đứa cháu trai, nó không biết tôi là nằm vùng, phiền cậu hỗ trợ che giấu một chút."

"Tùy thôi!"

“Cảnh sát Châu, không thể tùy được!”

Tào Đạt Hoa vội vàng giải thích: “A Kiệt rất đẹp trai, đầu óc thông minh, nếu cậu tùy ý quá sẽ lộ mất.”

“Thật à, đẹp trai hơn cả tôi à?”

“Đúng thế!”

“Nói cái gì thế? Để tôi xem cậu ta đẹp trai tới mức nào!”

Chương 5: Đã sinh Du sao còn sinh Lượng. “A Kiệt, đây là Châu Tinh Tinh, cháu gọi nó là A Tinh được rồi, mọi người đều là họ hàng, mau làm quen với nhau đi.”

“A Tinh, đây là anh họ Liêu Văn Kiệt của cháu, còn đứng đờ ra đấy làm gì nữa, mau chào anh Kiệt!”

“Chào… anh… Kiệt…”

Sau khi Tào Đạt Hoa dẫn Châu Tinh Tinh về, vừa nhìn thấy Liêu Văn Kiệt thì anh ta đã cảm thấy kẻ thù đời này của mình đã xuất hiện. Danh hiệu “Anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, khí chất hiên ngang, phong lưu phóng khoáng” mà anh ta đã giữ bao nhiêu năm sắp không giữ được nữa rồi.

Đã sinh Du sao còn sinh Lượng!

(Du: Chu Du, Lượng: Gia Cát Lượng, hai nhân vật trong Tam quốc diễn nghĩa)

Trong lúc nhất thời, trong lòng Châu Tinh Tinh có bao nhiêu cảm xúc ngổn ngang. Ông trời thật là khó hiểu, nếu đã sinh ra Châu công tử anh ta, thì sao bây giờ lại cho xuất hiện thêm một người như Liêu công tử?

Liêu Văn Kiệt nhìn Châu Tinh Tinh, phát hiện biểu cảm của người này hơi khác thường thì đột nhiên nhíu mày hỏi: “A Tinh,

năm nay cậu bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười… tám…”

“Thật à? Tôi nhìn cậu già như thế, đừng nói là 18, nói 38 tôi cũng tin đấy!”

“Ha ha…”

Châu Tinh Tinh ngoài cười nhưng trong không cười, cố gắng nuốt nước mắt vào trong. Đêm nay anh ta phải chịu những tủi nhục này, sáng mai nhất định phải đòi lại từ Tào Đạt Hoa.

“Nhóc con, cả ngày nói hươu nói vượn, mặc dù A Tinh nhìn hơi già một chút, nếp nhăn cũng hơi nhiều một chút, nhưng làm gì đến mức 38 tuổi!”

Thời khắc mấu chốt, Tào Đạt Hoa đứng ra giải vây cho Châu Tinh Tinh, đẩy Liêu Văn Kiệt sang một bên: “Được rồi, chúng ta ra ngoài ăn cơm, A Tinh còn phải làm bài tập, đừng quấy rầy nó.”

“Từ từ đã, chú Đạt, chuyện này nhất định phải làm cho rõ ràng.”

Liêu Văn Kiệt chỉ vào Châu Tinh Tinh, nhìn người “mười tám tuổi” này thì cảm thấy vô cùng thú vị: “Chú nhìn cậu ta đi, cười trông vô cùng ngốc nghếch… Chắc ở trường học hay bị người ta bắt nạt lắm.”

“Thôi thôi thôi, đi mau.”

“Chú Đạt, sao tự nhiên lại nhảy ở đâu ra một người họ hàng như thế? Kỳ lạ quá, cháu sợ chú bị người ta lừa.”

“Chú vui vẻ, chú thích bị người ta lừa, được chưa!”

Tào Đạt Hoa nhanh chóng đẩy Liêu Văn Kiệt ra ngoài, sau đó xoay người liên tục xin lỗi Châu Tinh Tinh: “Cảnh sát Châu, cảm

ơn cậu đã hỗ trợ, đêm nay tôi mời cậu ăn mì.”

Kỹ năng diễn xuất của Liêu Văn Kiệt đã online, hai người kia hoàn toàn không biết mình đã bị bại lộ từ lâu.

“Đừng nói nữa, cả ngày nay tôi chưa ăn gì rồi, mì đâu?”

“Phòng bếp ở tầng hai, trong tủ lạnh có trứng gà, cậu tự nấu đi, tôi đi trước.”

“…”

…

Ở tiệm lẩu ven đường, Liêu Văn Kiệt và Tào Đạt Hoa ăn như gió cuốn, ăn xong còn hẹn gặp bạn bè.

“Chú Đạt, chú hẹn ai thế? Sao giờ này còn chưa tới?”

“Liên quan gì đến cháu? Ăn xong thì mau về nhà đi, đừng có đi lung tung, cũng không được bắt chuyện với người phụ nữ lạ, biết chưa?”

“Vậy còn chú…”

“Lo nhiều chuyện như vậy làm gì, chú đi tản bộ, thuận tiện tìm xem có ai tới bắt chuyện với chú hay không!”

Tào Đạt Hoa nói xong thì không để ý đến Liêu Văn Kiệt nữa. Chờ khi Liêu Văn Kiệt rời đi mới gặp mặt lão Vương ngồi bàn bên cạnh.

Lão Vương- cảnh sát Vương, giá trị nhan sắc ở mức trung bình, má khỉ miệng nhọn, trong vai một người dân thường xấu xí. Ông ta cũng giống như Tào Đạt Hoa, làm nằm vùng ở tầng đáy của xã hội.

Cả hai đều tốt nghiệp trường cảnh sát, học chung một lớp,

cùng nhau khiêng súng, cùng nhau…

Tóm lại, bây giờ những người bạn học khác đều đã chết rồi, chỉ còn hai người họ còn sống, thế nên mối quan hệ giữa hai người rất tốt, không phải thân quen bình thường.

Tào Đạt Hoa hẹn lão Vương ra ngoài chỉ đơn giản là để ăn cơm với nhau, hai người đã lâu không gặp.

Kết quả là vừa trò chuyện một chút đã phát hiện ra trong tay hai người đều là cùng một bản án, đối tượng theo dõi cũng là cùng một người.

Đại Phi!

Người này vô cùng tàn nhẫn độc ác, để đạt được mục đích của mình mà không từ thủ đoạn, còn có rất nhiều đàn em, từ trước đến nay luôn là mục tiêu trọng điểm của cảnh sát.

Ở phía lão Vương, Đại Phi vì kinh doanh một loại hàng hóa đặc thù nên ngày càng lớn mạnh. Gần đây, Đại Phi vì bất mãn chuyện tiền lời của "bột giặt" mà liên lạc với một nhóm người mua nước ngoài, chuẩn bị tiến quân vào thị trường súng ống đạn dược quốc tế.

(Bột giặt: tiếng lóng chỉ vũ khí.)

Cảnh sát nhận được tin thì lập tức triển khai kế hoạch, sẵn sàng một lưới tóm gọn.

Còn phía Tào Đạt Hoa thì Đại Phi đã nhận vài học sinh trung học Edinburgh làm đàn em cho mình, mỗi ngày đều có phí bảo hộ, khẩu súng bị mất trong đồn cảnh sát rất có thể đã rơi vào tay anh ta.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, thảo luận xong tin tình báo thì cũng vui vẻ kết thúc bữa ăn.

Bọn họ cũng không để ý người được gọi là Đại Phi kia cũng ở ngay trong tiệm, đang lặng lẽ nhìn chằm chằm lão Vương.

...

"Ồ, A Kiệt, sao cháu vẫn còn ở đây?"

Tào Đạt Hoa ngậm tăm ra tới cửa thì thấy Liêu Văn Kiệt vẫn còn chưa về, thấy thế thì bất mãn: "Đã bảo cháu về sớm một chút rồi, sao vẫn còn đứng ở đây hả? Có phải đã làm chuyện xấu gì rồi không?"

"Không phải, cháu chỉ muốn xem bạn của chú là ai thôi. Chậc chậc, bình thường, cháu còn tưởng là nữ."

"Thằng nhóc thối, chỉ vì chuyện đó mà đứng đây chặn chú hả?"

"Cháu không chặn chú, nhưng bạn của chú bị người ta chặn..."

Liêu Văn Kiệt nhìn vào trong tiệm: "Nhìn đối phương không giống người tốt lắm, chú muốn cứu người thì mau làm đi!"

Tào Đạt Hoa nghe thế thì vội vàng quay đầu lại, nhìn thấy tình huống bên trong thì sắc mặt tái nhợt. Ông thấy Đại Phi dẫn người vây quanh lão Vương, hình như muốn lôi ông ấy đi.

"Hỏng bét!"

Tào Đạt Hoa nghĩ có thể lão Vương đã bại lộ rồi, dựa vào sự tàn nhẫn độc ác của Đại Phi thì hôm nay lão Vương xong đời rồi.

Không chết cũng bị lột da.

Tào Đạt Hoa không dám cược tính mạng của lão Vương, vội vàng xông vào chặn cửa trước khi lão Vương bị dẫn đi.

Liêu Văn Kiệt cũng không ngăn cản, những ai từng xem [Trường học Uy Long] đều biết, ông bạn già của Tào Đạt Hoa bởi vì thân phận bị bại lộ mà bị Đại Phi giết người diệt khẩu.

Nhưng cho dù Đại Phi không coi pháp luật ra gì thì cũng không giết người trước mặt bao nhiêu người như thế, mà là chọn một nơi yên tĩnh hẻo lánh.

Chương 6: Bá Nhạc bị Thiên Lý Mã đá 1 Bây giờ có nhiều người đang nhìn như vậy, Liêu Văn Kiệt không tin Đại Phi dám ra tay.

Quả nhiên, Tào Đạt Hoa cản đường bị đám đàn em của Đại Phi đánh ngã lăn ra đất.

Các khách khứa trong tiệm lập tức buông đũa, chỉ trỏ cảnh này. Chủ tiệm thậm chí còn lập tức gọi điện thoại báo cảnh sát.

Đại Phi thấy thế thì tức giận, cầm chai bia bên cạnh đập hai cái lên người lão Vương.

Lão Vương chảy máu đầy mặt, không nói được câu nào. Mặc dù chưa chết nhưng thương tích cũng không hề nhẹ.

Đại Phi biết đêm nay không cách nào ra tay được, cơn tức giận lập tức trút lên người Tào Đạt Hoa. Anh ta nhìn đám đàn em mình một cái, sau đó rời đi trước.

Ba tên đàn em lập tức hiểu ý, lão đại muốn dạy cho Tào Đạt Hoa một bài học, đánh gãy một chân lão già này.

Thế là sau khi Đại Phi rời đi, ba tên đàn em lập tức đánh đấm Tào Đạt Hoa túi bụi, một tên còn nhặt chiếc ghế đẩu lên.

Liêu Văn Kiệt đang xem trò vui cũng không ngồi yên được nữa, đánh Tào Đạt Hoa đổi lại một mạng cho lão Vương thì có thể chấp nhận, nhưng không thể đánh chết người…

Hơn nữa, Tào Đạt Hoa còn là người thân duy nhất của hắn ở thế giới này, không thể để yên được.

Liêu Văn Kiệt nhìn đồng hồ trên tường, sau đó cầm một chai bia lên, âm thầm đi đến sau lưng một tên đàn em.

Bốp!

Những mẩu thủy tinh bay tứ tung, tên đàn em trúng một chai bia đau đớn đánh rơi chiếc ghế trong tay, quay đầu trừng mắt với Liêu Văn Kiệt.

Nhưng tên này còn chưa kịp nhìn rõ mặt mũi Liêu Văn Kiệt ra sao thì đã trúng ngay một đòn vào ngực.

Liêu Văn Kiệt đánh ngã tên đàn em trước mặt, sau đó nhặt chiếc ghế lên xoay tròn rồi đập loạn.

Tài năng xoay ghế xuất quỷ nhập thần, không chỉ các thực khác chăm chú vây xem và hai tên đàn em còn lại cũng nhìn đến ngây người.

Mất một lúc sau hai tên này mới sực nhớ người bị đánh là người của mình. Một tên trong số đó thấy Liêu Văn Kiệt đang quay lưng về phía mình thì lập tức tận dụng thời cơ, cầm lấy chai bia bên cạnh đập xuống.

Bốp!

Chai bia vỡ tan, Liêu Văn Kiệt không la hét kêu đau gì cả mà từ từ quay người lại, lạnh lùng nhìn hai tên đàn em kia.

Bia chảy dọc gương mặt hắn, hắn vươn tay ra lau, khàn giọng hỏi: “Ai?”

Bầu không khí đột nhiên ngưng trọng, hai tên đàn em kia chỉ cảm thấy áp lực đập thẳng vào mặt. Tên đang cầm một nửa chai

bia kia lập tức nhét vào tay tên còn lại, lùi về sau ba bước, tỏ vẻ như vừa mới đi ngang qua.

Đúng lúc này, tiếng còi báo động ngoài cửa tiệm vang lên, hai tên đàn em như được đặc xá, may quá, cảnh sát đến rồi, không có việc gì rồi.

Không đúng, cảnh sát đến, chạy mau!

Hai tên đàn em tỉnh mộng, lập tức chạy thẳng ra phía sau bếp. Tên đàn em đang giả chết cũng lồm cồm bò dậy chạy nhanh như chớp.

“Này, sao lại chạy nhanh như vậy, đừng thế chứ…”

Tào Đạt Hoa nhe răng trợn mắt đứng dậy, nhanh chóng đi đến bên cạnh lão Vương, xác nhận người này còn thở thì mới thở phào một hơi.

…

Đồn cảnh sát.

Liêu Văn Kiệt và Tào Đạt Hoa ngồi trong văn phòng, một người đang chườm đá, một người đang nhìn người kia chườm đá.

Lúc này, một cảnh sát hơi mập bước tới, nhìn quân hàm thì có vẻ như là cục trưởng.

Nhân tiện cũng giải thích thêm luôn, chuyện Châu Tinh Tinh đến nằm vùng ở trường trung học Edinburgh là do ông ta sắp xếp, vị cảnh sát nhân dân bị mất súng cũng chính là ông ta.

“Ngài Hoàng, đã lâu không gặp, ngài vẫn mạnh mẽ uy phong lẫm liệt như thế!”

Vừa thấy người này đến, Tào Đạt Hoa lập tức bỏ túi chườm đá xuống, cúi đầu khom lưng nịnh hót.

“A Đạt, ông bị đánh ngu người rồi à, ở đây còn diễn cái gì với tôi.”

“Úi…”

Tào Đạt Hoa chớp mắt, nhìn Liêu Văn Kiệt rồi lại nhìn sang lãnh đạo của mình, nhất thời hơi xoắn xuýt.

“Chú Đạt, chú không cần diễn nữa, từ một tháng trước cháu đã biết chú là nằm vùng rồi.” Liêu Văn Kiệt ân cần giúp Tào Đạt Hoa bớt khó xử.

“Cái gì? Một tháng trước cháu đã biết?”

Tào Đạt Hoa ngu người, ông diễn tốt như vậy, làm sao có thể bị bại lộ được?

“Vâng, mặc dù chú đã cố gắng giấu diễm nhưng có nhiều cơ sở lắm, với lại…”

Liêu Văn Kiệt không thì thầm: “Quá sơ ý, trong tủ quần áo có một hộp bánh quy, bên trong là súng…”

“Được rồi, được rồi, không cần nói nữa.”

Tào Đạt Hoa lau mồ hôi lạnh, lại nhìn vẻ mặt ghét bỏ của ngài Hoàng nhà mình thì mới cười ngượng ngùng, lảng sang chuyện khác: “Lão đại, tình hình thế nào rồi, lão Vương không sao chứ?”

“Người thì không chết, nhưng bác sĩ nói ông ấy bị xuất huyết não, lại đưa đến bệnh viện quá muộn nên tạm thời lâm vào trạng thái hôn mê.”

“Thế là ý gì?”

“Người thực vật.”

“Không phải chứ?!”

Tào Đạt Hoa nghe xong thì trợn tròn mắt, chịu mấy chai bia đã thành người thực vật, lão Vương cũng quá xui xẻo rồi.

“Ngu ngốc, biến thành người thực vật là mệnh lệnh của tôi.”

Ngài Hoàng trừng mắt nhìn Tào Đạt Hoa, sau đó ngồi xuống ghế: “Ông ấy có nguy cơ bị bại lộ, thế nên không thể tiếp tục làm những chuyện đó nữa. Tôi bảo ông ấy giả làm người thực vật, như vậy vừa có thể bảo vệ ông ấy, vừa có thể khiến đối phương yên tâm, đề phòng kế hoạch thu lưới thất bại.”

Chương 7: Bá Nhạc bị Thiên Lý Mã đá 2 “Người không có việc gì là được rồi, ở bệnh viện vài ngày coi như nghỉ ngơi.”

Tào Đạt Hoa nghe được chuyện lão Vương biến thành người thực vật chỉ là sắp xếp thì thở phào nhẹ nhõm.

Rầm!

Ngài Hoàng đột nhiên đập tay lên bàn, chỉ thẳng vào mũi Tào Đạt Hoa: “Lão Vương thì không sao, nhưng tôi xảy ra chuyện lớn rồi. Tại sao Đại Phi lại chặn ông ấy? Chẳng lẽ thân phận nằm vùng của ông ấy đã bại lộ? Nếu vậy thì kế hoạch thu lưới làm sao có thể tiếp tục đây?”

“Lão đại đừng nóng, lão đại đừng nóng, lão Vương bây giờ đã là người thực vật rồi, không cần thiết phải tức giận với ông ấy, tức giận hại thân.”

“Ông còn mặt mũi nói thế à, tôi đang tức giận với ông!”

Ngài Hoàng hét lớn: “Bảo ông đến trường học làm nằm vùng là để ông nghe ngóng tin tức chứ không phải để ông tổ chức họp lớp, sao tự nhiên lại đi gặp lão Vương làm gì?”

“Á, tôi chỉ là…”

“Bây giờ thì hay rồi, lão Vương có nguy cơ bại lộ, ông ở cùng lão Vương chắc chắn sẽ bị Đại Phi nghi ngờ, thế thì sẽ liên lụy đến cả Châu Tinh Tinh. Ông nói xem phải làm thế nào bây giờ?”

“…”

Tào Đạt Hoa cúi đầu không nói, việc này đúng thật là lỗi của ông, nhưng ông không hối hận, thậm chí còn cảm thấy hơi may mắn.

Nếu như hôm nay lão Vương bị chặn đường bởi vì thân phận bại lộ, vậy thì lỗi này của ông lại vô tình cứu lão Vương một mạng.

Hành động nằm vùng có độ nguy hiểm rất lớn, vừa nghĩ đến những người bạn cùng lớp đã qua đời, Tào Đạt Hoa lập tức lạnh run cả người. Ông không muốn mình trở thành người duy nhất trong lớp còn sống.

“Cậu là A Kiệt, cháu của Tào Đạt Hoa?”

Ngài Hoàng thấy Tào Đạt Hoa bất động như người chết thì cũng không thèm phí lời với ông nữa, quay sang nói chuyện với Liêu Văn Kiệt.

Một giây trước còn là hung thần dữ tợn, một giây sau đã trở nên dịu dàng ôn hòa, tốc độ trở mặt nhanh đến mức Liêu Văn Kiệt phải bái phục.

Tào Đạt Hoa cũng không để ý, ngài Hoàng chính là như vậy, mới gặp thì rất dễ nói chuyện, chỉ khi nào quen thuộc thì mới bắt đầu lộ rõ bản chất, lật mặt còn nhanh hơn lật sách.

“A Kiệt, tôi đã cho người xác minh, cậu là người đầu tiên gọi điện báo cảnh sát.”

“Đúng vậy, lúc ở tiệm lẩu tôi phát hiện chú Đạt và bạn chú ấy

bị người ta theo dõi.”

Liêu Văn Kiệt giải thích: “Tôi biết thân phận của chú Đạt là nằm vùng, chú ấy đuổi tôi đi để gặp bạn thì rất có thể đối phương cũng là nằm vùng…”

“Cho dù thế nào đi nữa thì hai cảnh sát bị người khác bao vây như vậy chắc chắn không có ý tốt, tôi sợ xảy ra chuyện nên đã báo cảnh sát.”

Chẳng trách cảnh sát lại tới nhanh như vậy!

Tào Đạt Hoa nghĩ thầm, đồng thời càng thêm quý mến Liêu Văn Kiệt, cháu trai vừa đẹp trai lại thông minh, không hổ là cháu trai của ông.

“A Kiệt làm việc gì cũng tỉ mỉ và quyết đoán, hơn nữa còn đẹp trai như vậy, rất giống tôi lúc còn trẻ…”

“Phụt…”

Ngài Hoàng vừa nói được một nửa thì Tào Đạt Hoa không nhịn được cười ra tiếng, sau khi nhận lại ánh mắt hình viên đạn thì lập tức cúi đầu giả vờ như không có chuyện gì.

“Hừ, không giống như một số người, cả ngày chỉ chơi bời lêu lổng, không làm được chuyện gì!”

Ngài Hoàng hừ lạnh, sau đó nói tiếp: “A Kiệt, có muốn làm cảnh sát không, tôi có thể viết cho cậu một lá thư đề cử.”

“Không muốn.”

“Được, vậy tôi sẽ… Hả? Cái gì? Cậu vừa nói cái gì?”

Ngài Hoàng nghẹn họng, không ngờ Liêu Văn Kiệt lại từ chối thẳng thừng như vậy. Bá Nhạc vừa với chọn được Thiên Lý Mã thì đã bị Thiên Lý Mã đá cho một cái.

Hoàn toàn mất hết mặt mũi!

Ngài Hoàng vẫy tay ý bảo Tào Đạt Hoa và Liêu Văn Kiệt cút xéo ngay đi, hai chú cháu nhà này càng nhìn càng tức giận.

Trên đường về nhà, Tào Đạt Hoa không nhịn được hỏi: "A Kiệt, sao cháu lại từ chối lão đại để ông ấy mất hết mặt mũi như vậy, suy nghĩ một chút cũng được mà!"

"Chú Đạt, con người có chí riêng của mình, cháu cũng tự biết thân biết phận, không thích hợp làm cảnh sát."

"Không thể nói như thế, cháu chưa thử thì làm sao biết mình có thích hợp hay không."

Tào Đạt Hoa nói: "Cháu bỏ lỡ một cơ hội tốt, đừng nhìn lão đại béo như quả bóng, nhưng lúc trẻ ông ấy không như vậy đâu. Lão đại hồi trẻ lấy một địch hai mươi cũng không vấn đề, không biết có bao nhiêu người mơ ước có thư đề cử của ông ấy."

"Đừng nói chuyện đó nữa, nếu như cháu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì ai viết tên chú lên tấm bài vị kia đây?"

"Cháu biết cả chuyện này?"

"Cháu cũng không muốn biết, nhưng một ngày chú nói tận ba lần, không muốn biết cũng khó."

Hai người về nhà thì Châu Tinh Tinh đã ngủ, trước mặt phủ kín bài tập về nhà.

Cái này còn mệt hơn cả đánh nhau, Châu Tinh Tinh vừa nhìn bài vở một lúc đã cảm thấy tay chân bủn rủn không có sức lực, xem đến lần thứ hai thì trực tiếp bất tỉnh nhân sự.

Tào Đạt Hoa gọi Châu Tinh Tinh dậy, nói cho anh ta biết tình huống tối nay, cũng nói rõ mệnh lệnh của ngài Hoàng. Bây giờ làm

việc không giống lúc trước, hai người có nguy cơ bị bại lộ, thế nên làm việc phải cẩn thận.

Châu Tinh Tinh nghe vậy thì lập tức thanh tỉnh, bàn bạc với Tào Đạt Hoa đến gần nửa đêm mới kết thúc.

Liêu Văn Kiệt về nhà thì vào thẳng phòng ngủ, nghiên cứu hệ thống trong tay.

Hôm nay hắn dám ra tay cứu người trong tiệm lẩu, còn cố ý chịu đập một chai bia không chỉ vì đã được học Thiết đầu công tại học viện ẩm thực mà còn là vì đổi 100 điểm tài lực lấy một kỹ năng.

[Thiết bố sam (nhập môn)]

100 điểm chỉ có thể đổi được một môn võ học nhập môn, muốn chi nhiều hơn cũng không được. Hệ thống vừa cứng nhắc vừa thiển cận, không hiểu thế nào là đầu tư, thế nên không có chức năng cho vay.

Chương 8: Đạo lý này là anh dạy tôi mà Nếu có chức năng cho vay thì Liêu Văn Kiệt dám khẳng định mình sẽ trở thành con nợ số một của hệ thống.

Cơ hội chỉ có một lần, thế nên nhất định phải thận trọng.

Thực ra trong Thương thành có không ít võ học cấp nhập môn, chỉ cần tùy tiện chọn một cái là đủ để thu nhận vài ba chục tên đàn em, nhưng hắn vẫn quyết định chọn Thiết bố sam (Áo sắt).

Liêu Văn Kiệt không biết nhiều về võ thuật, nhưng hắn hiểu được một đạo lý, đánh người không bằng dọa người!

Hôm nay có thể dùng nắm đấm để giải quyết đám lưu manh, nhưng ngày mai gặp phải cao thủ thì tính sao bây giờ?

Cho dù không gặp phải cao thủ mà là người nhập môn như hắn, nhưng không có kinh nghiệm chiến đấu thì 80% cũng là bị ăn đập.

Nếu dù sao cũng bị đánh, vậy thì chọn Thiết bố sam, như vậy thì cho dù bị đánh cũng không đau lắm, có thể cầm cự đến lúc có người cứu.

Nếu chịu mấy đòn dọa đối phương sợ sệt thì càng tốt.

Liêu Văn Kiệt đánh xong trận này thì hơi hối hận.

Không phải Thiết bố sam không tốt, trên thực tế, hiệu quả của Thiết bố sam còn vượt xa cả dự liệu của hắn. Chỉ cần đối thủ không mang dao không mang súng thì dùng Thiết bố sam để phòng thủ là quá đẹp.

Hối hận là bởi vì sau khi cứu lão Vương, cậu đã thực hiện câu "Đừng thấy việc thiện nhỏ mà không làm, đừng thấy việc ác nhỏ mà làm", thế nên tài lực được tăng thêm 200 điểm, Thiết bố sam trông lại có vẻ hơi xấu xí.

200 điểm tài lực nói nhiều thì không nhiều, nói ít… thì đúng là rất ít, nhưng có thể thăng cấp cho Thiết bố sam từ nhập môn (vào cửa) trở thành nhập thất (vào phòng). Vào được phòng là có thành tựu rồi.

Hoặc dùng 200 điểm này đổi lấy những thứ khác, tính chi tiết có khi còn đổi được hai cái.

200 điểm này Liêu Văn Kiệt tạm thời không dùng, cứ giữ lại đã.

Nhưng có một chuyện khiến hắn không hiểu, một hệ thống tu đạo tại sao lại có võ học phật môn?

Hắn suy nghĩ một chút, cảm thấy có lẽ những cái tên như Kim

chung tráo, Thiết bố sam quá vang dội, các chưởng môn môn phái lười nghĩ tên mới nên mới trực tiếp dùng những cái tên này.

Thiết bố sam mà hắn đỏi cũng chưa chắc là của Phật môn.

Trong hệ thống vẫn còn những thứ giống như là võ học Phật môn…

Liêu Văn Kiệt thấy trời đã khuya thì cũng không nghĩ nhiều nữa.

…

Buổi sáng, Liêu Văn Kiệt đến công ty, Châu Tinh Tinh thì sáng sớm đã rên rỉ mình bị ốm phải nghỉ học, nằm ườn trên giường không chịu dậy.

Tào Đạt Hoa liếc mắt đã biết Châu Tinh Tinh nói dối, cứng rắn túm anh ta kéo đến trường.

Tiết học đầu tiên, Châu Tinh Tinh bởi vì không làm bài tập về nhà nên bị phạt đứng ngoài hành lang, mấy tiết sau bởi vì ngẩn người không chịu ghi chép nên cũng bị giáo viên đuổi ra khỏi phòng.

Cả buổi bị phạt đứng, còn bị các bạn học chỉ trỏ, dây thần kinh nhẫn nại của Châu Tinh Tinh đã căng đến cực điểm.

Giờ nghỉ trưa, anh ta tức giận đánh mấy bạn học cười nhạo mình, đúng lúc bị thầy chủ nhiệm trông thấy. Thế là anh ta bị thầy giáo bắt treo tấm bảng "Ngôi sao của tuần" trước ngực rồi đứng ở sân thể dục cho toàn trường xem.

Buổi sáng đứng ngoài hành lang, buổi chiều đứng ở sân thể dục, chỉ vỏn vẹn hai ngày nhập học, vị trí "thần đứng trường trung học Edinburgh" đã thuộc về Châu Tinh Tinh.

Chờ đến khi tan học về nhà, lại tiếp tục mở đống bài tập về nhà ra, sát thủ số một đội Phi Hổ chảy mồ hôi ròng ròng, cảm thấy đã nhìn thấy ngày mai của mình.

Lại tiếp tục bị phạt đứng.

Phạt đứng không đáng sợ, so với chuyện bị dày vò trong lớp thì Châu Tinh Tinh thà bị phạt đứng còn hơn. Nhưng anh ta đến trường để điều tra án, nếu không được ở trong phòng học thì còn tra án kiểu gì.

Trong lúc nhất thời, Châu Tinh Tinh bất lực, định gọi tới đồn cảnh sát nói với lão đại rằng hãy tìm một nhà thông thái khác đến trường, anh ta thực sự không thể nào đi học được.

Nhưng anh ta vừa cầm điện thoại lên thì lại nghĩ đến nữ giáo viên xinh đẹp Hà Mẫn, thế là lại chần chừ.

“A Tinh, sao lúc nào mặt mũi cũng ủ dột thế hả, ở trường bị bắt nạt à?”

Liêu Văn Kiệt tan làm về nhà, nhịn không được trêu chọc một câu. Cũng không có ý gì khác, hắn chỉ cảm thấy thú vị mà thôi.”

“Cái gì, ai dám bắt nạt tôi?”

Châu Tinh Tinh nhìn Liêu Văn Kiệt một cái: “Chuyện hôm qua chú Đạt đã nói cho tôi biết rồi, nếu cậu đã biết mọi chuyện thì phải gọi tôi là anh Tinh hoặc ngài Châu. Người trẻ tuổi, lớn nhỏ không được loạn, đạo lý này mà tôi cũng phải dạy cậu à.”

“Được rồi, ngài Châu.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, quay người định vào phòng mình.

“Từ từ đã, A Kiệt, chú Đạt nói cậu học hành rất giỏi, cái này là thật hay giả thế?”

Châu Tinh Tinh đang lo chuyện bài tập, nhìn thấy bóng lưng Liêu Văn Kiệt thì đột nhiên nghĩ tới chuyện gì, vội vàng kêu hắn lại.

“Không tính là giỏi, chỉ là trên biết một chút thiên văn, dưới biết một chút địa lý, ở giữa biết một chút toán học, thuận tiện biết luôn chút ngoại ngữ, sinh học, hóa học…”

Liêu Văn Kiệt khẽ lắc đầu, nói ra thì thật xấu hổ, mặc dù hắn cũng học hành chẳng ra sao nhưng xuyên không lại được thừa kế kiến thức phong phú, thế nên cái gì cũng biết một chút.

“Thật à, vậy cậu xem giúp tôi cái này đi, cậu có làm được không?” Hai mắt Châu Tinh Tinh sáng lên, kéo Liêu Văn Kiệt ngồi xuống.

Chương 9: Nghe nói cha quỳ trước mặt con thì con sẽ ngất xỉu 1 “Ngài Châu, có phải anh cầm nhầm không, đây là bài tập của học sinh tiểu học mà?”

“A Kiệt, khoác lác là không đúng.” Châu Tinh Tinh cười ha ha, bắt đầu dùng phép kích tướng.

“Được thôi, vậy anh cứ coi như tôi khoác lác.”

Nói xong, Liêu Văn Kiệt đi thẳng về phòng mình.

Bỗng nhiên một bóng người lóe lên, Châu Tinh Tinh chắn trước mặt cậu, nghiêm túc nói: “Liêu Văn Kiệt, bây giờ tôi lấy thân phận cảnh sát đảo Hong Kong yêu cầu cậu phối hợp với hành động lần này của cảnh sát… Giúp tôi làm bài tập.”

“Ngài Châu, anh dọa tôi à?”

Liêu Văn Kiệt khinh thường đẩy tay Châu Tinh Tinh ra, lách qua người anh ta.

“Anh Kiệt, vừa rồi em quá kiêu ngạo, em có tội, em sai rồi!”

Cứng rắn không được thì phải mềm mỏng, Châu Tinh Tinh túm Liêu Văn Kiệt lại, nước mắt lưng tròng: “Anh nể tình chúng ta là người nhà mà giúp đỡ em một tay. Em thề chỉ một lần này thôi, không có lần sau đâu.”

“Ngài Châu, anh đừng gọi thế, lớn nhỏ không thể loạn, đạo lý này anh vừa mới dạy tôi đấy.”

“Anh Kiệt, em bị mỡ heo làm lu mờ tâm trí, anh đại nhân đừng chấp kẻ tiểu nhân, anh giúp đỡ A Tinh đi mà!”

“A Tinh, làm người, điều quan trọng nhất là nói lời giữ lời, lời đã nói ra như bát nước đổ đi, phải chịu trách nhiệm.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, hừ một tiếng: “Anh vừa giây trước nói ra, giây sau đã rút lại, anh làm thế này tôi cũng không biết phải làm thế nào!”

“Đừng mà, anh Kiệt! Anh Kiệt, đừng mà!”

“Này này này, anh đừng có gọi lung tung…”

“Từ hôm nay trở đi, không ai có thể phạt tôi đứng hành lang, đứng sân thể dục nữa…”

“Không một ai!!!”

Sau khi tìm ra được cách giải quyết đống bài tập, Châu Tinh Tinh lại tiếp tục được vào trong phòng học, lúc này anh ta cảm thấy địa ngục này cũng chỉ thường thôi, không đáng nhắc tới.

Châu Tinh Tinh đắc ý bước vào lớp, đồng thời thề sau này sẽ không bị phạt đứng nữa.

Nếu anh ta đã quyết thì ông trời cũng không làm gì được!

“Kiểm tra đột xuất, ai không làm được phải đứng ngoài sân trường một tuần.”

Giáo viên môn lịch sử bước vào, cầm theo xấp giấy kiểm tra, ánh mắt lạnh như băng, không khác gì một sát thủ vô nhân tính.

Khoa học đã chứng minh không được đắc ý quá sớm, nếu không sẽ chết rất thảm.

Châu Tinh Tinh nhìn bài kiểm tra trước mặt thì biết mình xong đời rồi, không cần ông trời ra tay, chỉ cần dựa vào giáo viên lịch sử cũng có thể khiến anh ta đứng chết trên sân thể dục.

Nhưng con người phải có lòng tự trọng, đã nói không bị phạt đứng nữa thì nhất định không được để bị phạt đứng. Châu Tinh Tinh lấy điện thoại ra, lặng lẽ liên hệ với Tào Đạt Hoa.

Thi cử không gian lận thì chỉ chờ học lại, đạo lý này Châu Tinh Tinh đã hiểu từ mười năm trước rồi.

...

Liêu Văn Kiệt đang ngồi trước máy tính, công việc của cậu vô cùng nhàn hạ.

Hàng ngày chỉ nhập số liệu rồi thống kê rồi lưu lại vào hồ sơ tổng của công ty.

Công việc này không có chút áp lực nào, thoải mái giờ giấc, làm xong còn có thời gian rảnh để bổ sung kiến thức căn bản về thế giới hiện tại.

Có lẽ do tính đặc thù của đảo Hong Kong, hoặc có lẽ do thế giới này rất hỗn loạn nên công ty hắn làm là công ty thiết kế nhà cửa mà lại bao gồm cả xem phong thủy xem số mệnh, tư vấn tên doanh nghiệp, gia công tác phẩm nghệ thuật…

Nghe thì có vẻ rất lợi hại nhưng không biết hoạt động thực tế như thế nào. Liêu Văn Kiệt mới đi làm, cảm thấy… không đáng tin.

“Ai là Liêu Văn Kiệt?”

Cửa bị đẩy ra, ba nhân viên cảnh sát bước vào, xung quanh lập tức yên lặng.

“Chào các anh, các anh tìm nhân viên công ty tôi có chuyện gì thế?”

Quản lý Cao lập tức bước tới: “Có phải có hiểu lầm gì không? Chúng tôi là người làm ăn nghiêm túc!”

“Ông là Liêu Văn Kiệt?”

“Không phải.”

“Vậy ông nói nhảm nhiều thế làm gì?’

Nhân viên cảnh sát nhìn đồng hồ, vẻ mặt vô cùng lo lắng, lại tiếp tục hét lên: “Ai là Liêu Văn Kiệt?”

“Là tôi.”

Liêu Văn Kiệt đứng dậy, đi tới chỗ ba người cảnh sát.

“Nhìn đẹp trai như thế này, đúng là cậu rồi…”

Nhân viên cảnh sát thì thầm: “Anh Liêu, chỗ này có một vụ án, phiền anh đi theo chúng tôi một chuyến.”

“Cảnh sát, có thể cho tôi biết là vụ án gì không?”

Liêu Văn Kiệt rất khó hiểu, không nhớ mình đã làm chuyện gì phạm pháp, cả kiếp trước lẫn kiếp này…

Hình như đều không có.

“Không cần lo lắng, lãnh đạo của chúng tôi mời cậu tới uống trà thôi… Thật sự là uống trà.”

Người cảnh sát này tới gần Liêu Văn Kiệt, nhỏ giọng nói: “Tôi cũng không rõ tình huống cụ thể thế nào, nhưng trong phòng họp chật cứng người, có không ít cục trưởng. Bây giờ chúng ta đi luôn thôi, đừng chậm trễ thời gian.”

“Tôi biết rồi.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, sau đó quay đầu nhìn cấp trên của mình: “Quản lý Cao, tôi có chút việc, hôm nay chắc phải xin nghỉ phép.”

“Không sao, cậu cứ đi đi.”

Mặc dù nhân viên cảnh sát nói rất nhỏ nhưng quản lý Cao cũng nghe được, trong lòng vừa nghi ngờ thân phận của Liêu Văn Kiệt, vừa than thở bản thân xui xẻo.

Vốn tưởng thuê một thư ký, không ngờ lại đưa về một ông chủ. Mời thần thì dễ tiễn thần thì khó, sau này chắc khó sống rồi.

Nghĩ đến chuyện này, quản lý Cao quả quyết sắp xếp cho Liêu Văn Kiệt nghỉ phép một tháng, hưởng lương bình thường.

Liêu Văn Kiệt: “…”

Ha ha, nếu ông đã muốn như vậy thì tôi cũng không khách khí nữa!

Sau khi Liêu Văn Kiệt rời đi, các đồng nghiệp nhao nhao tiến lên vây lấy quản lý Cao hỏi han, tò mò chuyện gì xảy ra.

…

Chương 10: Nghe nói cha quỳ trước mặt con thì con sẽ ngất xỉu 1 Lần thứ hai đến đồn cảnh sát, khi nhìn thấy các lão đại đang

ngồi trong phòng người lật sách vở người gọi điện thoại, khóe mắt Liêu Văn Kiệt khẽ co rút, cảm khái thế giới này quả nhiên không thể dùng những từ ngữ bình thường để cân nhắc.

Châu Tinh Tinh phải làm bài kiểm tra lịch sử thì tuyệt vọng gọi điện cho Tào Đạt Hoa.

Tào Đạt Hoa chỉ biết nói bậy chứ không hiểu lịch sử, nhanh chóng quăng đề bài cho lão đại của mình- Ngài Hoàng. Ngài Hoàng hơn năm mươi tuổi làm gì hiểu được những câu hỏi này, vội vàng triệu tập các tinh anh trong sở đến.

Các tinh anh cũng đã nhiều năm không đụng tới sách giáo khoa, dùng phương thức tra án để giải bài này, mồ hôi nhễ nhại.

Đúng vào lúc nguy cấp, Châu Tinh Tinh nhớ tới cứu tinh Liêu Văn Kiệt, thế nên ngài Hoàng cũng nhanh chóng liên lạc với hắn.

Thế là Liêu Văn Kiệt đã bị đưa đến đồn cảnh sát.

“Một đám giá áo túi cơm, tôi còn cần các cậu làm gì nữa hả!”

Ngài Hoàng đuổi hết mọi người trong văn phòng ra ngoài, sau đó đưa điện thoại cho Liêu Văn Kiệt: “A Kiệt, giải quyết nó.”

Liêu Văn Kiệt: “...”

Có Liêu Văn Kiệt trợ giúp, Châu Tinh Tinh giống như bật chế độ hack, bài thi viết ra đáp án nhanh như chớp, vừa viết vừa đắc ý.

Bài tập về nhà cũng giải quyết được, bài kiểm tra cũng hoàn thành ngon ơ. Nếu cứ thế này thì từ nay về sau đừng ai mơ có thể bắt anh ta đứng phạt nữa.

Nhưng giáo viên lịch sử lại đi đến.

Sau đó, Châu Tinh Tinh bị bắt gian lận trong thời gian làm bài,

tang chứng vật chứng đầy đủ, lập tức bị hẹn phụ huynh đến trường.

Liêu Văn Kiệt thấy điện thoại tự nhiên bị ngắt cũng không quan tâm, ngài Hoàng nói là làm, thật sự mời hắn uống trà.

Lúc gần đi, ngài Hoàng còn đưa cho Liêu Văn Kiệt một chiếc điện thoại, ý bảo từ này về sau có chuyện gì thì Châu Tinh Tinh có thể trực tiếp liên lạc với hắn.

Chuyện tốt này tất nhiên Liêu Văn Kiệt không từ chối, trang bị tới tay, nghỉ phép một tháng nguyên lương, Châu Tinh Tinh gian lận bị bắt, tam hỷ lâm môn. Tâm trạng của hắn hôm nay không tồi, về nhà nấu một bàn đồ ăn ngon, dự định ăn mừng với Tào Đạt Hoa.

Hắn vừa chuẩn bị xong xuôi thì Tào Đạt Hoa trở về.

“Chú Đạt, sao có một mình chú vậy, A Tinh đâu?”

“A Kiệt, tình huống có biến. Lát nữa sẽ có giáo viên đến gia đình chúng ta, đồng thời dạy kèm cho cảnh sát Chu. Từ giờ trở đi, chú chính là cha của cậu ta, cháu chú ý xưng hô một chút, đừng lỡ miệng.”

“Chuyện nhỏ, cho dù hai người có là cha con ruột thì cháu cũng không ngạc nhiên đâu.”

“Chú đẹp trai như thế này, làm sao có thể là cha của cậu ta chứ?” Tào Đạt Hoa lắc đầu, chưa rửa tay đã bắt đầu ăn cơm.

“Đừng khẳng định như vậy, nghe nói cha quỳ trước con trai thì con trai sẽ ngất xỉu, hay lát nữa chú thử một chút?”

“Sao lại phải thử, nếu không ngất thì chẳng phải cậu ta được lợi à?”

Hai người đang nói chuyện thì cửa phòng bị đẩy ra, Châu Tinh Tinh khom lưng cúi đầu, nhường đường cho một cô gái xinh đẹp bước vào.

Hà Mẫn đeo một cặp kính nhã nhăn, vô cùng khí chất. Cô là giáo viên trường trung học Edinburgh, cũng là giáo viên phụ trách phụ đạo cho Châu Tinh Tinh.

Liêu Văn Kiệt nhìn một chút, vẫn là sự tương tự như vậy, thế nên hắn cũng chẳng lạ lẫm gì. Dù sao thì những người này đều có khuôn mẫu, giống như Châu Tinh Tinh tương tự Stephen Châu vậy.

“Anh Kiệt, đây là cô giáo Hà, sau này cô ấy sẽ thường xuyên đến đây dạy em học bù.”

Châu Tinh Tinh giới thiệu: “Cô giáo Hà, đây là anh họ của em, Liêu Văn Kiệt. Anh ấy… Ở tạm. Mấy ngày nữa sẽ dọn đi.”

Trong lúc nói chuyện, Châu Tinh Tinh nhìn thấy hai mắt Hà Mẫn tỏa sáng, chắc chắn đã bị mê hoặc bởi sắc đẹp của Liêu Văn Kiệt. Anh ta thấy thế thì vội vàng tiến lên lôi Liêu Văn Kiệt sang bên cạnh.

“Nào, chúng ta nói chuyện một chút.”

“Sao thế… Này, A Tinh, sao lực tay của cậu mạnh thế!”

“Bớt nói nhảm đi, tôi cảnh cáo cậu, cô giáo Hà là bạn gái của tôi, không cho phép cậu có ý đồ gì với cô ấy.”

“Không thể nào, cậu mới 18, cô giáo Hà nhìn qua không giống kiểu người muốn gặm cỏ non…”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu liên tục: “Chuyện này tôi phải nói rõ ràng, nếu như cô ấy thực sự là loại người này, vậy thì cho dù là vì để cậu có thể học tốt hơn thì tôi sẽ cố gắng khuyên bảo cô ấy.

Chúng ta phải làm rõ chuyện này, tránh để sau này có những hiểu lầm không đáng có!”

“Đừng mà anh Kiệt!”

Châu Tinh Tinh lại bắt đầu khiếp sợ: “Anh Kiệt đẹp trai sáng láng, lại còn thông minh, cúi đầu là có thể nhặt được bạn gái, muốn lúc nào là có lúc đó. Em không giống anh, anh nhìn em xấu xí thế này, sau này nói không chừng còn không có cơ hội nữa.”

“Tự tin lên, cũng có phụ nữ thích người xấu.”

“Anh Kiệt, xin anh rủ lòng thương. Nhà họ Châu chín đời đơn truyền, không thể để đến đời em thì đoạn hậu được. Anh coi như làm việc thiện, hôm nào em sẽ giới thiệu mỹ nữ khác cho anh.”

“Có người khác thì cậu xử chứ làm gì đến phiên tôi?” Liêu Văn Kiệt lắc đầu không tin.

“Em thề, nếu như em không giới thiệu mỹ nữ khác cho anh thì em sẽ bị lở loét đỉnh đầu, lòng bàn chân chảy mủ, sét đánh giữa trời…”

Ầm ầm!!!

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng sấm nổ, Liêu Văn Kiệt và Châu Tinh Tinh nhìn nhau, bầu không khí vô cùng xấu hổ.

“…”

“…”

Chương 11: Cúi đầu là nhặt được bạn gái Ăn tối xong, Tào Đạt Hoa lại giống như ngày thường vừa tưới cây vừa chơi chim, Liêu Văn Kiệt dọn dẹp bát đũa, Hà Mẫn và Châu Tinh Tinh ngồi học bù trong phòng khách.

“Bạn học Châu Tinh Tinh, em…”

“Cô giáo Hà cứ gọi em là A Tinh được rồi, không cần phải bạn học này bạn học nọ đâu, gọi nhiều mệt mỏi!”

“A Tinh, anh họ em năm nay bao nhiêu tuổi, đi làm ở đâu, có bạn gái chưa?”

“Hả…”

“Em đừng hiểu lầm, cô có bạn trai rồi, cô chỉ hỏi vậy để giới thiệu bạn gái cho cậu ấy thôi… Anh họ em có bạn gái chưa?”

“Chưa, chưa có…”

“Cái gì, người như cậu ấy mà vẫn chưa có bạn gái?”

“…”

Nhìn thấy chủ đề đã đi chệch hướng, hai mắt Hà Mẫn tỏa sáng giống như muốn ăn thịt người, Châu Tinh Tinh sởn cả gai ốc.

Anh ta biết có khoảng cách giữa người với người, nhưng như thế này cũng khác biệt quá rồi. Bây giờ anh ta không lo lắng chuyện Liêu Văn Kiệt theo đuổi Hà Mẫn, anh ta lo Hà Mẫn theo đuổi Liêu Văn Kiệt.

Vì chín đời đơn truyền của nhà họ Châu có thể tiếp tục kéo dài hương hỏa, Châu Tinh Tinh hơi híp mắt, tung ra sát chiêu.

Chiêu này lần nào anh ta dùng đều không có đối thủ.

“Cô giáo Hà, có phải cô cảm thấy rất kỳ lạ không, tại sao anh Kiệt ưu tú như thế lại chưa có bạn gái?”

“Đúng vậy, tại sao thế?”

“Bởi vì…”

Châu Tinh Tinh liếc nhìn vào trong phòng bếp, thấy Liêu Văn

Kiệt đang rửa bát thì nhỏ giọng nói: “Em nói cho cô biết nhưng cô không được nói cho ai khác nhé, anh Kiệt không có bạn gái là vì anh ấy thích đàn ông.”

“Không thể nào?!”

“Cô nói nhỏ thôi, nếu bị nghe được là em chết chắc.”

Châu Tinh Tinh lại nhìn vào phía phòng bếp, chân thành nói: “Em biết cô không tin, lúc mới đầu em cũng không tin, nhưng… Anh Kiệt hay nhìn lén em tắm rửa, chuyện này em làm sao nói lung tung được?”

Hà Mẫn: “…”

…

Trong những ngày tiếp theo, Châu Tinh Tinh được Hà Mẫn dạy kèm thì thành tích tiến bộ rất nhanh.

Hơn nữa, bởi vì quyền cước lấy một địch mười nên anh ta được các bạn học sùng bái, nhanh chóng trở thành nhân vật nổi tiếng trong trường trung học Edinburgh. Không cần biết tuổi tác cao hay thấp, ai gặp mặt cũng phải gọi anh ta một tiếng anh Tinh.

Mà mối quan hệ giữa anh ta và Hà Mẫn càng thêm kỳ quặc, mặc dù nói là giáo viên và học sinh nhưng lại xen lẫn những thứ khác. Nói là người yêu thì càng không phải, dù sao Hà Mẫn còn có một người bạn trai là tổ trưởng tổ phản hắc; nói là quan hệ bạn bè bình thường trong sáng…

Đừng đùa, làm gì ai tin lời nói dối đó chứ.

Mối quan hệ giữa Liêu Văn Kiệt và Hà Mẫn càng kỳ quái hơn. Hà Mẫn luôn luôn tìm hắn nói mấy chuyện kỳ quái. Liêu Văn Kiệt cảm thấy người phụ nữ này khá cởi mở, không rụt rè đáng yêu chút nào, nói bình thường chưa được ba câu đã bắt đầu nói mấy

câu đầy ẩn ý về mấy chuyện của phụ nữ.

Nói tóm lại là chuyện Châu Tinh Tinh đi làm nằm vùng ở trường học Edinburgh ngoại trừ chuyện điều tra án không thuận lợi ra thì cái gì cũng thuận lợi.

Liêu Văn Kiệt cũng không nhàn rỗi, hắn không thể lãng phí một tháng nghỉ phép này được.

Hắn thích lên kế hoạch cho tương lai của mình, một tháng này cũng không ngoại lệ.

Tuần thứ nhất, Liêu Văn Kiệt cần bản đồ đảo Hong Kong, đi xe bus để quen thuộc hoàn cảnh nơi này, cũng thuận tiện học thuộc bản đồ.

Tuần thứ hai, hắn chuẩn bị đến đăng ký lớp đào tạo diễn viên truyền hình, định thử vận may, biết đâu lại được đạo diễn nào nhìn trúng.

Ngay tại đêm trước khi khởi hành, Liêu Văn Kiệt mơ một giấc mơ, người trong giấc mơ ngồi ngăn ngắn, múa bút giữa không trung…

Vì là mơ nên hắn không biết người này vẽ gì, nhưng mấy chữ lẻ tẻ lại nhìn thấy vô cùng rõ ràng, đó chính là “Cửu tự chân ngôn” mà hắn nghĩ mãi không thông.

Lâm binh đấu giả, giai trận liệt tiền hành.

(Lâm binh đấu giả, giai trận liệt tiền hành: Gặp việc khó khăn, cứ tiến về phía trước)

Lâm, binh, đấu, giả…

Liêu Văn Kiệt nhíu mày nhìn chín chữ ngắn ngủi. Hắn bình tĩnh đọc nhưng lại không thể nào đọc được mạch lạc.

Điều khiến hắn đau đầu nữa chính là Thiết bố sam chỉ cần chi tiền là có thể thăng cấp, nhưng Cửu tự chân ngôn lại không có manh mối nào, nghĩ nát óc cũng không được.

Sau bao nhiêu lần thất bại, Liêu Văn Kiệt vẫn chưa hết hy vọng. Hắn quyết định sửa đổi hành trình, ngày mai đến thư viện tìm một quyển sách kinh điển của Đạo gia, không đọc đến chết đi sống lại thì không bỏ qua.

Cứ như thế, Liêu Văn Kiệt ban ngày ở thư viện, ban đêm mượn sách mang về nhà, thời gian trôi qua vừa bận rộn vừa phong phú.

...

Châu Tinh Tinh nhìn Liêu Văn Kiệt ngày ngày thắp đèn đọc sách thánh hiền thì cảm thấy nếu hắn cứ mãi thế này thì sau này nhất định không tìm được bạn gái.

Trong lòng anh ta âm thầm vui sướng, hoàn toàn không biết mình đang bị theo dõi.

Đối phương có lai lịch không nhỏ, cảnh sát Hoàng- tổ trưởng tổ Phản hắc, cũng chính là bạn trai của Hà Mẫn.

Cảnh sát Hoàng có kinh nghiệm phá án phong phú, sức quan sát nhạy bén, chỉ cần một cơn gió thổi qua cũng không thoát được khỏi tai mắt anh ta. Thế nên những sự khác thường của Hà Mẫn dạo này cũng không thể lọt qua tầm mắt anh ta được.

Anh ta cảm thấy rất có thể mình đã bị cắm sừng.

Làm thế nào bây giờ?

Tất nhiên là tha thứ cho cô.

Chương 12: Chờ tôi chạy xa một chút rồi anh hãy thề 1 Cảnh sát Hoàng không muốn làm mọi người khó xử, nhân lúc còn có thể

cứu vãn được đã hẹn Hà Mẫn ăn tối. Liêu Văn Kiệt là hội chị em bạn dì thì anh ta có thể không nói tới, nhưng nhất định phải dừng việc dạy bù Châu Tinh Tinh lại.

Hà Mẫn bị bạn trai nhìn thấu thì hết sức khó xử, suy nghĩ một chút rồi quyết định nói chuyện với Châu Tinh Tinh.

Châu Tinh Tinh thầy Hà Mẫn hẹn mình gặp riêng thì lập tức hiểu lầm, cứ nghĩ là những cố gắng của mình đã có thành quả, Hà Mẫn đã rung động.

Là một người đàn ông lịch sự, anh ta quyết định sẽ tỏ tình với Hà Mẫn trước khi cô tỏ tình với mình.

Kết quả là khi Liêu Văn Kiệt từ thư viện về thì thấy Châu Tinh Tinh ăn mặc như con chó hình người.

“A Tinh, đêm nay lại đi học à?”

“Học hành gì, đêm nay tôi muốn từ biệt kiếp sống độc thân!”

Châu Tinh Tinh vô cùng đắc ý, trước hạ được Liêu Văn Kiệt, sau lại đánh bại cảnh sát Hoàng. Thiên hạ dù rộng lớn nhưng không có ai là đối thủ của anh ta, cuộc đời đúng là tịch mịch như tuyết.

“Từ biệt kiếp sống độc thân? Câu này còn không đáng tin hơn đi học…Tôi cược năm đồng, anh nhất định sẽ công cốc.”

Liêu Văn Kiệt nhìn dáng vẻ thiểu năng của Châu Tinh Tinh thì không muốn tiếp tục lay tỉnh kẻ đang nằm mơ giữa ban ngày này nữa, quay người đi vào trong nhà.

Hôm nay hắn tìm được một thứ đồ tốt, không chừng có thể giải được bí ẩn của “Cửu tự chân ngôn”.

“Anh Kiệt, đêm hôm khuya khoắt ôm sách vở thì có ý nghĩa gì,

không bằng đi tận hưởng cuộc sống về đêm.”

“Anh mời tôi?”

“Đúng thế, bị anh Kiệt nhìn thấu rồi, tiểu đệ có ý này.”

Châu Tinh Tinh nhịn đau lôi trong túi ra 500 tệ, lưu luyến mãi mới nhét vào tay Liêu Văn Kiệt: “Đây là 500 tệ, anh cầm đi chơi đi, rủ chú Đạt nữa, chọn khách sạn nào lớn chút, đừng để bản thân phản thiệt thòi.”

“500 tệ cho hai người? Anh coi thường chúng tôi hay là coi thường khách sạn lớn?”

“Thế thì thêm 500 tệ nữa, đây đã là toàn bộ gia sản của tiểu đệ rồi, không thể thêm được nữa.”

Châu Tinh Tinh cắn răng chi thêm 500: “Anh Kiệt, lần này em nghiêm túc đấy, sau này nhất định sẽ giới thiệu mỹ nữ cho anh. Anh không tin thì em lại xin thề…”

“Từ từ, chờ tôi chạy xa một chút rồi anh hãy thề.”

Liêu Văn Kiệt cầm 1000 tệ, vẫy tay với Tào Đạt Hoa: “Chú Đạt, cháu nhặt được 1000 tệ, hôm nay mời chú ăn tiệc.”

“May mắn vậy cơ à, nhặt ở đâu thế?”

Tào Đạt Hoa cười tủm tỉm, tiến đến muốn lục túi Châu Tinh Tinh, nhưng vì sức chiến đấu quá kém nên đã bị Châu Tinh Tinh đánh ra khỏi nhà.

“Vô nhân tính!”

Tào Đạt Hoa vô cùng phẫn nộ, Liêu Văn Kiệt có thể nhặt được 1000 tệ, còn ông thì một xu cũng không được.

Càng nghĩ càng giận, hôm nay nhất định phải ăn nhiều một

chút.

...

“Chú Đạt, chú quen thuộc nơi này, chú đề cử một nhà hàng đi.”

“Cháu hỏi đúng người rồi, nhưng 1000 tệ thì sợ không đủ.”

“Không sao, thiếu thì lại gọi A Tinh.”

“Ý kiến hay!”

Trên đường , Liêu Văn Kiệt và Tào Đạt Hoa đang thương lượng xem đến chỗ nào ăn cơm, tốt nhất là vượt qua 1000 tệ để Châu Tinh Tinh xuất tiền tiếp.

Khi hai người vừa quyết định xong thì một chiếc xe tải đột ngột dừng lại, bốn năm người cầm gậy gộc xuất hiện ngay trước mắt.

“Hỏng rồi! A Kiệt, người đến không…”

Sắc mặt Tào Đạt Hoa lập tức thay đổi, vừa quay đầu sang đã phát hiện Liêu Văn Kiệt đã chạy từ bao giờ, chỉ còn lại một bóng lưng nhỏ xíu.

“Chú Đạt, còn đứng ngốc ở đấy làm gì! Con đường này là đường tắt, chạy đến đồn cảnh sát là an toàn rồi…”

“Không có nghĩa khí, không có nghĩa khí!”

Nghe thấy giọng nói của Liêu Văn Kiệt nhỏ dần, Tào Đạt Hoa thầm mắng hắn không có nghĩa khí, sau đó vội vàng đuổi theo.

“Đuổi theo, không được để bọn chúng chạy.”

Cửa xe mở ra, tổng cộng có khoảng hơn mười tên xông vào

con hẻm nhỏ.

Chờ tiếng bước chân đi xa dần, Liêu Văn Kiệt mới lôi Tào Đạt Hoa từ trong thùng rác đi ra, lắc đầu nhìn về phía xa.

Cái đám không có đầu óc này, thảo nào không được làm lão đại.

“A Kiệt, may mà có cháu.”

“Đừng nói nữa, nhân lúc bọn chúng chưa phát hiện ra, chúng ta mau đi thôi!”

Hai người nhanh chóng rời khỏi con hẻm nhỏ, nhưng không ngờ dạo này nhân vật phản diện đều đi thành từng nhóm, tránh được nhóm này thì còn nhóm khác, bọn họ bị chặn lại ngay ở đầu hẻm.

Người chặn đường họ là một người đàn ông có nước da ngăm đen, mặc dù nhìn hơi gầy nhưng cơ bắp mạnh mẽ như được tạo thành từ những thanh thép, nhìn mà phát khiếp.

Sắc mặt Liêu Văn Kiệt trở nên nghiêm trọng, Tào Đạt Hoa cũng không tốt hơn là bao. Ai có mắt cũng có thể nhìn ra người này là một kẻ khó chơi.

“Tên lùn kia, tôi cảnh cáo cậu, năm trăm anh em của tôi sẽ đến ngay bây giờ. Cậu thức thời thì nhanh chóng tránh đi, đừng để lát nữa bị đánh đến mức cha mẹ cũng không nhận ra.”

Tào Đạt Hoa nghiêm nghị cảnh cáo hai câu, thấy đối phương không hề bị lay động thì nhỏ giọng hỏi: “A Kiệt, phải làm sao bây giờ?”

“Chỉ có một cách, chú chặn anh ta, cháu chạy về tìm A Tinh, sau đó quay lại giúp chú.”

“Hả? Thế thì chẳng phải chú chết chắc à!”

“Chú yên tâm, cháu nhớ ngày sinh của chú rồi, ngày mùng bốn tháng giêng âm lịch, lễ tết cháu sẽ không quên chú đâu.”

“…”

Ngay lúc Tào Đạt Hoa im lặng thì người đàn ông đang cản đường đột nhiên chỉ vào hai người rồi lên tiếng:

“%# $%. . . ~. . . *”

“A Kiệt, là người Nghê Hồng.”

“Không phải, anh ta nói tiếng Thái.”

(Người Nghê Hồng: Người Nhật)

Chương 13: Chờ tôi chạy xa một chút rồi anh hãy thề 2 Liêu Văn Kiệt cúi người nhặt một cây gậy trên mặt đất lên, lắc lắc một chút: “Chú Đạt, kế hoạch tác chiến thay đổi, cháu ở lại cản anh ta, chú đi tìm A Tinh.”

“Cháu có cản được không đấy?”

“Vậy chú ở lại?”

“…”

Tào Đạt Hoa cạn lời, không biết Liêu Văn Kiệt có cản được không nhưng ông chắc chắn không cản được.

Điều này Tào Đạt Hoa khá tự tin!

Hai người đều cầm một cây gậy gỗ, một trái một phải dựa lên tường. Liêu Văn Kiệt hướng về phía người đàn ông kia, người đàn ông nở nụ cười khinh thường, sau đó thực hiện một cú đá muay Thái chuyên nghiệp.

Liêu Văn Kiệt đột nhiên tăng tốc, khi chỉ còn cách người đàn ông kia khoảng hai bước thì hắn dùng sức nâng cây gậy lên cao, sau đó đập mạnh xuống.

Quá nhanh quá bất ngờ, nhưng người đàn ông Muay Thái còn nhanh hơn.

Ngay khi cây gậy hạ xuống, người đàn ông đó không lùi mà lại tiến tới trước mặt Liêu Văn Kiệt, đấm một đấm vào bụng hắn.

Một tiếng bụp nặng nề vang lên, Liêu Văn Kiệt lùi về sau hai bước, xoa xoa bụng mình, cảm thấy… Cũng chỉ thế mà thôi.

Tốc độ của người đàn ông đó rất nhanh, lực đạo cũng mạnh, chỉ là chưa đủ đánh vỡ lớp phòng ngự của Thiết bố sam.

Ngay từ đầu, Liêu Văn Kiệt thấy đối phương không mang vũ khí kim loại, trong người cũng không giấu súng thì lập tức nghĩ thăm dò một chút, xem hiệu quả phòng ngự của Thiết bố sam đến đâu.

Nếu chống lại được thì tốt nhất, còn không thì lại bỏ 200 điểm tài lực thăng cấp từ nhập môn lên nhập thất rồi đánh tiếp.

Nhưng bây giờ xem ra hắn đã đánh giá thấp năng lực phòng ngự của Thiết bố sam nhập môn.

Người đàn ông Muay Thái thấy thế thì hơi sững sờ, kêu lên mấy tiếng quái dị rồi bắt đầu tung quyền, chân, khuỷu tay, đầu gối, tứ chi như mưa rào như cuồng phong, như mũi tên trút xuống không ngừng.

Quyền cước cuồng bạo!

Sắc bén, hung ác!

Từng quyền tấn công ập đến như mưa rơi, Liêu Văn Kiệt dần

dần lùi lại, cả người bị ép lên vách tường, không thể nhúc nhích.

Khoảng bảy tám giây sau, người đàn ông Muay Thái giẫm lên đầu gối Liêu Văn Kiệt, thúc chân vào gò má hắn, sau đó xoay người thu chân, rơi xuống với tư thế tiếp đất gọn gàng.

Nếu không phải hơi thở hổn hển thì đúng là một cú tiếp đất hoàn mỹ.

Một đòn tấn công như nước chảy mây trôi đã kết thúc, Tào Đạt Hoa khó khăn lắm mới chạy đến đầu hẻm. Người đàn ông Muay Thái cười lạnh một tiếng, thời gian cũng không chậm lắm, bây giờ đuổi theo cũng không muộn.

“Khụ khụ!”

“???”

Một tiếng ho nhẹ vang lên từ phía sau. Người đàn ông Muay Thái ngạc nhiên quay người, chỉ thấy Liêu Văn Kiệt cúi người nhặt cây gậy gỗ, sau đó giáng một đòn thật mạnh lên trán anh ta.

Rắc rắc!

Cây gậy gỗ gãy thành hai, người đàn ông Muay Thái ôm đầu lùi ra sau ba bước, trong mắt đầy sự ngạc nhiên.

“. . . #～. . . #＋*. . .”

“Đừng nói nữa, tôi nghe không hiểu. Muốn đánh thì đánh nhanh lên, đánh nhanh kết thúc nhanh, tôi còn chưa ăn cơm đâu.”

Liêu Văn Kiệt ngoắc tay với người đàn ông Muay Thái, ra hiệu anh ta nhanh chóng bắt đầu vòng đấu thứ hai.

Người đàn ông Muay Thái khẽ cắn môi, nắm chặt nắm đấm bay thẳng đến, trong miệng hô hét câu gì đó. Cả quyền cước tay chân phối hợp phát lực.

Có thể là cố gắng làm thế để gây sốc.

Vòng thứ hai!

“Hư! A Yaaa…”

Vòng thứ ba!

“A Yaaa…”

Vòng thứ tư!

“Phù… phù… phù…”

Chưa đến vòng thứ năm thì người đàn ông Muay Thái đã kiệt sức, hai tay chống đầu gối thở hổn hển như một con chó.

“Thế này không được rồi, hơi yếu nhỉ…”

Liêu Văn Kiệt kéo cây gậy gỗ tiến về phía trước, khóe mắt mang theo ý cười.

“Nhanh lên, nhanh lên, nếu không A Kiệt sẽ bị người ta đánh chết mất.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mọi người gặp phải ai, sao lại bị người ta đánh?”

“Không có thời gian để giải thích đâu, chính là con hẻm phía trước…”

Phía trước, Tào Đạt Hoa và Châu Tinh Tinh chạy một mạch; sau lưng, Hà Mẫn cũng vội vàng đuổi theo hai người.

Khi Tào Đạt Hoa chạy về đến nhà thì đúng lúc bắt gặp Châu Tinh Tinh tỏ tình thất bại. Ông không nói hai lời, lập tức lôi Châu Tinh Tinh chạy ra ngoài.

Hà Mẫn nghe tin khuê mật của mình bị người ta đánh thì cũng giận dữ, đuổi theo luôn.

(Khuê mật: hội chị em bạn dì thân thiết)

Bốp bốp! Bịch bịch!

Rắc rắc!

Vừa tới đầu hẻm, Châu Tinh Tinh đã nghe được những âm thanh ẩu đả dồn dập. Sắc mặt anh ta lập tức biến đổi, nghe âm thanh thế này chắc không chết cũng tàn phế.

Anh ta ở chung với Liêu Văn Kiệt nhiều ngày như vậy, mặc dù hôm nào cũng đấu võ mồm nhưng nói thì nói thế nhưng cũng dần dần coi nhau là bạn.

Hơn nữa, mặc dù không quen biết thì với cương vị là một cảnh sát, anh ta cũng không thể để những tên tội phạm tùy ý chà đạp lên sinh mệnh và pháp luật được.

“A Kiệt, tôi tới cứu… cứu…”

Châu Tinh Tinh vọt thẳng vào trong, đến khi nhìn rõ tình huống thì lảo đảo suýt ngã.

Tào Đạt Hoa tập tễnh vịn tường đứng tại chỗ, mặt mũi cũng đần hết cả ra. Ông nhìn thấy sắc mặt Châu Tinh Tinh không tốt chút nào thì vô thức run run: “Không liên quan đến tôi, tôi cũng chỉ nghe người ta nói mà thôi.”

Ở đầu hẻm, Liêu Văn Kiệt cầm cây gậy đánh đến quen tay, dưới chân còn ba cây gậy gãy nữa.

Người đàn ông Muay Thái hai tay ôm đầu núp vào góc tường, mỗi khi cây gậy rơi lên người thì lại hét ầm ĩ, ai nhìn cũng thương tâm.

Chương 14: Chỉ là người qua đường “Anh Kiệt, được rồi, đừng đánh nữa.”

Châu Tinh Tinh hoảng hốt tiến đến.

“Đúng vậy, chuyện nhỏ thôi, lão đại đừng nóng tính như vậy.”

Tào Đạt Hoa cũng vịn tường tới gần, thấy cây gậy trong tay Liêu Văn Kiệt đã gãy thì lại tốt bụng đưa cho hắn cây khác.

“Đừng cản tôi! Tôi nói cho mọi người biết, hôm nay tôi không nể mặt ai cả, ai nói gì cũng không được… Đừng cản tôi!”

Liêu Văn Kiệt cầm lấy cây gậy, tiếp tục quật tới tấp. Người đàn ông Muay Thái này cũng không vừa, đánh gãy mấy cây gậy rồi mà vẫn chưa gục.

“Anh Kiệt, người trẻ tuổi không tránh khỏi sai lầm, anh đại nhân đại lượng cho người ta một cơ hội đi!”

“Đúng thế đúng thế, bớt giận bớt giận, cháu vì đánh cậu ta mà để bản thân mệt mỏi không đáng chút nào.”

“Anh Kiệt, nếu anh còn chưa nguôi giận thì để em đánh thay cho, anh đừng mệt quá.”

“Nói cũng đúng, tôi đánh cũng mệt lắm rồi. A Tinh, tới giúp đỡ một tay…”

Ba mươi giây sau, sau khi Châu Tinh Tinh đánh gãy cây gậy thứ tư mà Tào Đạt Hoa đưa thì người đàn ông Muay Thái cũng không chịu nổi nữa, trợn trắng mắt rồi ngất đi.

“A Tinh, A Kiệt, chú Đạt!!!”

Hà Mẫn chạy chậm nên bây giờ mới tới nơi, thấy Châu Tinh Tinh đang đỡ Liêu Văn Kiệt thì vội vàng hỏi: “A Kiệt, cậu không sao chứ?”

“Tôi không sao, A Tinh và chú Đạt đến kịp thời, tên côn đồ đã bị khống chế rồi.”

“Bị tôi giải quyết.”

Tào Đạt Hoa cầm cây gậy, tỏ vẻ một mình ông cũng có thể đánh được mười tên như thế này.

“Chúng ta báo cảnh sát đi, chuyện này giao cho cảnh sát là tốt nhất.”

Hà Mẫn vô cùng căm phẫn, cô không biết chuyện gì xảy ra, nhưng để khuê mật của mình chịu ấm ức như vậy là không được.

“Đúng vậy, quá vênh váo, không coi pháp luật ra gì.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu ngán ngẩm, hắn đẹp trai thế này mà người ta cũng có thể đánh được, đúng là không có thiên lý.

“Ở đây, hai tên khốn đó ở đây!”

Những tiếng bước chân lộn xộn lại vang lên, nhóm côn đồ đuổi ra khỏi con hẻm đã quay trở lại. Bọn chúng biết mình bị lừa thì tức giận đến đỏ mặt tía tai.

“Tránh ra, để tôi.”

Ánh mắt Châu Tinh Tinh lập tức thay đổi, chờ mãi cũng đến lúc anh ta thể hiện uy phong, nhất định không thể bỏ qua cơ hội này.

Sát thủ số một đội Phi Hổ đấu với mười tên côn đồ.

Theo lý mà nói, trong tình huống không có súng thì cho dù có là sát thủ thì cũng chỉ có thể chạy trốn. Dù sao đi nữa thì một lúc đánh mười người và đánh mười lần mỗi lần một người là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Liêu Văn Kiệt cũng cho là như thế, nhưng không ngờ thân thủ của Châu Tinh Tinh lại vượt xa tưởng tượng của hắn.

Hoặc có thể nói là mạnh hơn Châu Tinh Tinh trong [Trường học Uy Long].

Mọi người chỉ thấy anh ta tay không tấc sắt xông vào đám đông, ngay lập tức nhấc bổng tên côn đồ gần nhất. Tiếp theo đó, đám còn lại cũng không đỡ nổi một chiêu.

Sau khi Châu Tinh Tinh hạ gục sáu tên thì đám ô hợp còn lại nhận thấy tình hình không ổn nên nhanh chóng chạy trốn.

“Nói, ai phái chúng mày đến đây?”

Châu Tinh Tinh túm một tên côn đồ đang nằm dưới đất, vung tay làm bộ muốn đánh.

“Đừng đánh tôi, tôi nói hết, là Đại Phi, anh Đại Phi.”

“A! Ai ui ui…”

Sau khi nghe được kẻ đứng sau sai khiến, Châu Tinh Tinh lập tức đấm thêm một cái.

“Tuyệt quá, ngài Châu! Đám người này đều bị cậu giải quyết hết rồi, không hổ là sát thủ số một đội Phi Hổ, đúng là danh bất hư truyền.”

Tào Đạt Hoa vô cùng ao ước, nếu năm đó ông cũng có thân thủ thế này thì đã không phải khổ thế.

“Nói thừa, chú tưởng cảnh sát nào của Hong Kong cũng chán như chú à?”

Châu Tinh Tinh nghe thế thì vô thức chống nạnh, bỗng nhiên nhìn thấy Hà Mẫn sắc mặt u ám đứng bên cạnh Liêu Văn Kiệt.

Thôi toi rồi!

Bại lộ!

“Châu Tinh Tinh, cậu không phải học sinh mà là cảnh sát, chú Đạt cũng thế…”

Hà Mẫn cắn răng, cảm giác tất cả mọi người đều đang gạt mình, quay đầu hằm hằm nhìn khuê mật: “Vậy còn cậu, cảnh sát Liêu à?”

“Không không không, tôi chỉ là người qua đường.”

Liêu Văn Kiệt nhún vai, lùi ra sau hai bước rồi đứng sang một bên, không quản chuyện này.

“Không phải, cô giáo Hà, em là học sinh, chú Đạt là cha em!”

“Im miệng, tôi chịu đựng đủ rồi! Cảnh sát Châu, về sau xin đừng đùa nghịch tôi nữa!!!”

Hà Mẫn không muốn nói nhiều, quay người định rời đi.

“Chờ một chút, nghe tôi giải thích đã…”

Châu Tinh Tinh bước nhanh về phía trước, giữ chặt ống tay áo của Hà Mẫn, lắp bắp nói: “Được rồi, tôi là cảnh sát, tôi vào trường học là để tra án, thế nên chuyện này tôi không thể nói ra vì sẽ bại lộ thân phận. Còn nữa… Tôi đối với cô…”

“Cái gì?”

“Tôi đối với cô… Tôi có một thỉnh cầu, đó là đừng nói chuyện tôi là cảnh sát cho người khác biết.”

“Hừ!”

Hà Mẫn hừ lạnh một tiếng, nghe anh ta nói thế thì trực tiếp

phất tay áo rời đi, để Châu Tinh Tinh đứng tại chỗ giống như một tên ngốc.

“Haizz, đúng là hết thuốc chữa.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu tiến lên vỗ vai Châu Tinh Tinh: “Cơ hội tốt như vậy lại bị anh làm lãng phí, nếu vừa rồi anh đừng nói linh tinh và trực tiếp hôn cô ấy thì cô ấy đã là bạn gái anh rồi.”

“Làm sao có thể như thế được, A Kiệt, cậu đừng trêu tôi.”

“Trêu anh làm gì, bây giờ anh đuổi theo cũng chưa muộn, không tin thì anh thử một lần xem.”

“…”

Châu Tinh Tinh do dự một lát, cuối cùng cũng không dám đuổi theo, sợ lại bị từ chối.

Chương 15: Anh Kiệt, anh nghe em giải thích 1 “Bùn loãng không thể trát tường, anh sợ thế thì làm sao cua gái được?”

Liêu Văn Kiệt khinh thường nói: “A Mẫn tức giận vì anh nói dối cô ấy, nhưng khi biết anh không phải học sinh thì những kiêng kỵ trong lòng cô ấy đã không còn. Cô ấy bên ngoài thì tức giận, nhưng trong lòng thì vừa mừng vừa giận, lại xấu hổ không biết làm thế nào nên mới giao quyền lựa chọn cho anh. Kết quả, anh lại do dự không quyết, thế này sau muốn theo đuổi lại cũng khó.”

“Không phải chứ, anh Kiệt, sao anh không nói sớm?”

Châu Tinh Tinh càng nghĩ càng thấy có đạo lý, trong lúc nhất thời lập tức cảm thấy người trước mặt mình làm gì có chỗ nào giống sinh viên mới tốt nghiệp, rõ ràng là thần tình yêu chuyển thế mới đúng.

“Chứ còn gì nữa, anh không thấy khi anh cản A Mẫn là cô ấy

dừng lại luôn đấy à, rõ ràng muốn cho anh cơ hội giải thích."

Liêu Văn Kiệt khẽ lắc đầu: "Nhưng anh thì hay rồi, lại bảo cô ấy đừng nói thân phận của anh ra ngoài, anh độc thân là đáng lắm."

"Anh Kiệt, từ hôm nay trở đi, anh chính là anh trai ruột của em."

Châu Tinh Tinh nắm chặt tay Liêu Văn Kiệt, thâm tình nói: "Hãy nói với em rằng em vẫn còn cứu vãn được!"

"Đơn giản thôi, cứ mặt dày lên. Anh muốn ôm được mỹ nhân về nhà thì phải mặt dày bám lấy… Tốt nhất là không cần mặt mũi nữa."

"Làm thế có vẻ không ổn lắm."

"Có gì mà không ổn, dù sao anh xấu xí như thế, không cần mặt mũi càng có ưu thế."

Liêu Văn Kiệt rút tay ra, vẻ mặt ghét bỏ vỗ bả vai Châu Tinh Tinh: "A Tinh, còn do dự nữa là bại trận đấy, anh đã thua đến mức không còn gì để thua nữa rồi, còn sợ cái rắm gì?"

"Nói cũng đúng!"

Châu Tinh Tinh gật đầu liên tục, thề từ nay về sau vứt hết mặt mũi theo đuổi Hà Mẫn.

Lúc này, Hà Mẫn vừa đi lại quay lại: "A Kiệt, trước đây cảnh sát Châu nói cậu là hay, còn nói cậu lén nhìn trộm anh ta tắm rửa."

Hà Mẫn nói xong câu này thì cảm thấy tâm trạng thoải mái hơn nhiều, tốc độ rời đi cũng nhanh hơn không ít.

Cô đi ra khỏi con hẻm, đi chậm cả một đoạn đường, thế mà Châu Tinh Tinh lại không đuổi theo, đúng là có thể nhịn.

“Thì ra còn có chuyện này, thảo nào Hà Mẫn luôn nói với tôi những chủ đề kỳ quái…”

Liêu Văn Kiệt đưa mắt nhìn về phía Hà Mẫn vừa rời đi, sau đó túm chặt lấy Châu Tinh Tinh đang chuẩn bị chạy trốn, cúi đầu tìm cây gậy.

“Đừng mà, anh Kiệt! Mọi chuyện không như anh nghĩ đâu! Anh nghe em giải thích đã!”

“Được, phiền ngài Châu giải thích một chút, gay là thế nào, còn cả chuyện nhìn lén anh tắm rửa nữa?”

Liêu Văn Kiệt không tìm được gậy, nhưng Tào Đạt Hoa lại nhanh tay lẹ mắt tìm cho hắn. Không những tìm hộ mà còn nhanh chóng đưa đến tận tay.

“Anh Kiệt, em sai rồi, anh đại nhân đại lượng tha cho em.”

“A Tinh, muốn tha cũng phải tùy chuyện…”

Rầm!

“A…”

Khi Châu Tinh Tinh đuổi ra đến ngoài thì đã không thấy bóng dáng Hà Mẫn đâu. Anh ta khóc không ra nước mắt, sau đó còn bị Liêu Văn Kiệt và Tào Đạt Hoa kéo đến quán ăn, cuối cùng còn phải trả tiền.

Chờ đến khi Châu Tinh Tinh phản ứng lại mới phát hiện, anh ta ban đầu đã đưa cho hai người này 1000 tệ, bây giờ lại còn phải trả tiền bữa ăn.

…

Ăn uống xong xuôi, ba người quay trở về nhà, Liêu Văn Kiệt vào phòng ngủ, khóa trái cửa lại, lôi từ trong túi ra một quyển sách

nhỏ.

Quyển sách này là hôm qua hắn tốn mười tệ mua được ở chợ đồ cũ.

Mười tệ không mua được thiệt thòi, mười tệ không mua được lừa dối.

Liêu Văn Kiệt tình nguyện bỏ tiền ra mua nó bởi vì trong quyển sách này có ghi chép và một vài hình ảnh liên quan đến Cửu tự chân ngôn.

Ghi chép tạm thời chưa cần để ý, thứ hắn quan tâm là hình ảnh. Liêu Văn Kiệt nhìn thấy những hình ảnh trong sách giống với trong giấc mơ hôm trước.

“Lâm Binh Đấu Giả, Giai Trận Liệt Tiền Hành.”

Liêu Văn Kiệt nhanh chóng bỏ qua khúc dạo đầu, mặc dù câu từ tối nghĩa khó hiểu, nhưng cũng may la có người chú giải thêm ở dưới, miễn cưỡng cũng coi như đọc được lưu loát.

Hắn nhìn qua là biết mình nhặt được bảo bối, bởi vì những nét chữ của những chú giải này không giống nhau, nhìn qua giống như có đến bảy tám người bổ sung ý kiến của mình.

Trong đó có một người đã viết rằng: Thân thể con người vô cùng ảo diệu, tiềm năng vô hạn, chỉ có kiên trì bền bỉ cố gắng tu hành mới có thể giải phóng được những tiềm năng này, có thể giao tiếp giữa con người và vũ trụ, đạt đến cảnh giới Thiên nhân hợp nhất(hợp nhất giữa con người và thiên nhiên).

Thiên nhân hợp nhất rất khó, nhưng “Cửu tự chân ngôn” ảo diệu vô cùng, có thể giúp người tu hành nhìn thấy được đường đi.

Nghe thì có vẻ giống với lý luận của Mật Tông, nhưng quyển sách này lại là của Đạo gia hàng thật giá thật.

(Mật Tông: pháp môn được bắt nguồn từ sự kết hợp giữa Ấn Độ giáo và Phật giáo Đại thừa.)

Trang thứ hai thì trình bày thế nào là "Cửu tự chân ngôn", tức là Lục giáp bí chúc, hoặc cũng có thể gọi bằng một cái tên mà nhiều người cảm thấy quen thuộc hơn: Kỳ môn độn giáp.

Kỳ môn độn giáp bắt nguồn từ hơn bốn nghìn năm trước, nó là một trong ba môn học được xếp vào hàng tam thức, bao gồm, Lục nhâm, Kỳ môn, Thái ất.

(Lục Nhâm: Hình thành trên cơ sở dịch lý, thiên văn lịch pháp, địa lý, hệ thống Can Chi và các lý luận âm dương ngũ hành. Giải quyết những vấn đề liên quan đến chiêm, bốc, cát, hung của con người.

Chương 16: Anh Kiệt, anh nghe em giải thích 2 Thái Ất: thiên về Thiên, nghiên cứu sự chuyển động của các tinh tú ảnh hưởng đến trái đất và con người. Dự đoán mưa gió, hạn hán lũ lụt, chiến tranh đói kém, tình hình hưng vong đất nước…

Kỳ môn: thiên về Địa, nghiên cứu ảnh hưởng của địa lý, phong thủy đối với con người.)

Công dụng rất tốt, đuổi côn trùng, mời quỷ đưa thần, hô mưa gọi gió… Có thể nói là thần tiên tái thế không gì không làm được.

Liêu Văn Kiệt thấy thế thì vô cùng háo hức, hồi hộp lật sang trang thứ ba.

Trang thứ ba là một bức tranh.

"Cửu tự chân ngôn" – Bốn dọc năm ngang!

Chín chữ, năm chữ nằm ngang, bốn chữ nằm dọc, nhắm mắt bình tâm, tay thủ pháp ấn.

Những người mới bắt đầu có thể dùng bùa này để trừ tà ma phòng thân, người sử dụng thành thạo có thể thi triển những pháp thuật vô hạn.

Liêu Văn Kiệt thấy thế thì gật đầu liên tục, lợi hại quá, có thể lợi hại đến mức đó sao, ai có thể nói cho hắn biết luyện như thế nào không?

Những trang giấy phía sau đều liên quan đến bốn dọc năm ngang này, có thể là người đầu viết, có thể là người sau bổ sung, còn có những mảng ghi chú rất lớn.

Bây giờ Liêu Văn Kiệt nhìn những thứ này không khác gì học sinh tiểu học nhìn sách của học sinh đại học, cao thâm không sao hiểu nổi.

Nhưng cuối cùng đã có một giáo viên tốt giúp Liêu Văn Kiệt vượt qua được rào cản này, chỉ ra những điểm mấu chốt.

“Người tầm thường có thể làm như thế này…”

Cửu tự chú phải phối hợp với niệm lực cường đại mới có thể phát huy được hiệu lực, phương pháp luyện tập niệm lực chính là ngồi thiền. Ngày ngày chăm chỉ luyện tập thì có thể chậm rãi rèn luyện ra niệm lực.

Chậm cũng không sao, đối với Liêu Văn Kiệt mà nói, có thể tìm được phương pháp thì hắn đã cảm ơn trời đất lắm rồi.

Hắn làm theo lời dạy của người giáo viên vô danh kia, khoanh chân ngồi trên giường, giống như những gì đã thấy trong giấc mơ: Tay phải nắm chặt tạo thành một ấn kiếm chỉ, tay trái giống như vỏ kiếm, sau đó rút kiếm vẽ trên không chín chữ.

(Ấn kiếm chỉ: Gập ba ngón tay lại, duỗi hai ngón trỏ và ngón giữa, tạo thành hình một cây kiếm)

Sau đó…

Chẳng có gì xảy ra cả!

Mà kể cũng đúng, nếu ai làm lần đầu tiên cũng thành công thì đám hòa thượng đạo sĩ đã sớm bay đầy trời rồi, đâu cần máy bay trực thăng làm gì.

Liêu Văn Kiệt thử mấy lần đều vô ích, suy nghĩ một chút rồi lại tiếp tục xem sách.

Sau đó lại có thêm một giáo viên ghi chú phía sau, chỉ ra những thiếu sót của trang trước. Khi vẽ bằng ấn kiếm chỉ thì phải thật kiên định, đầu óc không được nghĩ những chuyện ngu ngốc, cũng không được phân tâm.

Tiếp đó, những lời chú giải của người này bị những người sau chế giễu, nói nếu đơn giản như thế thì quyển sách này đã làm trò cười cho thiên hạ rồi, coi thường ai vậy!

Liêu Văn Kiệt: "…"

Cảm thấy bị xúc phạm.

Hắn bắt đầu lấy lại bình tĩnh, nhớ lại giấc mơ đêm hôm đó, ấn kiếm chỉ lại bắt đầu vẽ.

Sau khoảng ba lần năm lượt, hắn từ bỏ.

Đã không có kết quả gì thì chớ, lại còn càng luyện càng thấy buồn ngủ, đúng là không hợp lẽ thường.

"Chẳng lẽ mình không có thiên phú?"

Liêu Văn Kiệt sờ mặt mình, chắc hẳn suy nghĩ nhiều rồi.

Hắn mang theo suy nghĩ đó chìm vào trong giấc ngủ. Trong lúc mơ màng, bóng người ngồi trong giấc mơ lại xuất hiện, lần này vô

cùng rõ ràng.

Kiếm chỉ vẽ ra trên không chín chữ kia, mà gương mặt của người đó lại chính là hắn.

Đẹp trai như vậy, chắc chắn là người mà trời chọn lựa, hoàn toàn không có gì sai.

Tu luyện vài ngày, Liêu Văn Kiệt phát hiện một hiện tượng khiến người ta khó hiểu, thời điểm tỉnh táo, bất kể thế nào hắn cũng không cách nào tiến vào trạng thái tu luyện, nhưng mà chỉ cần ngủ thiếp đi, thì sẽ lập tức tiến vào trạng thái sung mãn, hiệu suất vô cùng tốt.

Điều này làm cho Liêu Văn Kiệt không khỏi có suy nghĩ, loại tình huống này của hắn, đến cùng có được tính là thiên phú không?

Nếu không phải, vậy thì là cái gì?

Hay là, tất cả mọi người đều tu luyện trong mộng.

Không có ai để tham khảo trao đổi, Liêu Văn Kiệt cũng không rõ niệm lực mình luyện ra được đã đạt tới loại cấp bậc nào rồi, nhiều hay là ít.

Xem đánh giá của hệ thống vẫn là 'phàm thai nhục thể' như trước, Cửu Tự chú dùng được một nửa đã mệt như chó, ngay cả một lần hoàn chỉnh cũng không có, nên không có tác dụng.

Chỗ tốt dù ít, nhưng hắn đã phát hiện ra một ít tác dụng kỳ diệu của niệm lực, vận dụng vào tai mắt, có thể làm cho tai thính mắt tinh, nếu tập trung toàn lực, thì ngay cả thần kinh phản ứng đều nhanh hơn so với người thường không ít.

Nội lực, chân khí, ma lực?

Liêu Văn Kiệt càng phát hiện càng cảm thấy thú vị, càng thêm ra sức tu luyện, thức khuya dậy sớm, thời gian ngủ còn dài hơn lúc thức.

Hết cách rồi, trước mắt hắn sẽ chỉ tu luyện ở trong mộng.

Bên này Liêu Văn Kiệt ngủ một ngày một đêm, bên kia Châu Tinh Tinh lại lâm vào cục diện bế tắc, đều vì Hà Mẫn và vụ án.

Anh ta nghe theo đề nghị của Liêu Văn Kiệt, liều chết đeo bám Hà Mẫn, thừa dịp thân phận bại lộ, liền công khai theo đuổi không hề cố kỵ.

Chương 17: Không thử làm sao biết Hà Mẫn thờ ơ, Châu Tinh Tinh nhiều lần vấp phải trắc trở, hỏi Liêu Văn Kiệt thì được cho biết đây chính là khảo nghiệm, chỉ cần tiếp tục mặt dày nhất định có công mài sắt có ngày nên kim.

Đồng thời, bởi vì vụ án không hề có tiến triển, ngài Hoàng giận dữ, lôi Châu Tinh Tinh ra mắng chửi một trận.

Nói đến cái này, thật ra manh mối vẫn luôn ở trong tay Tào Đạt Hoa, ông ấy vẫn rất giỏi nằm vùng, chỉ là bởi vì sợ chết, nên không dám nói cho Châu Tinh Tinh.

Trở lại chuyện chính, hôm nay Liêu Văn Kiệt tỉnh dậy, chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái, nhìn bên ngoài cửa sổ mặt trời đã lặn về phía tây, liền chuẩn bị ăn chút đồ ăn lấp bụng.

Vừa vào phòng khách, liền phát hiện hai gò má Châu Tinh Tinh ứ máu, Tào Đạt hoa đang bôi thuốc giúp anh ta.

“Chuyện gì thế này, sao A Tinh ngày nào cũng bị người ta đánh vậy?”

“Lần này không giống, đánh cậu ta chính là người mình.” Vẻ mặt Châu Tinh Tinh buồn bực, Tào Đạt Hoa thay anh ta giải thích.

“Người mình?”

“Đúng vậy đó, hôm nay. . . . . .”

Dưới sự giải thích của Tào Đạt Hoa, Liêu Văn Kiệt đại khái hiểu được nguyên nhân.

Lúc tan học, Châu Tinh Tinh bị một đám đàn em côn đồ cầm dao đuổi giết ở trước cổng trường học, anh ta tài cao gan lớn hoàn toàn không sợ, chỉ tiếc vận may không tốt, đụng phải cảnh sát Hoàng tới đón Hà Mẫn tan tầm.

Nhóm đàn em côn đồ lập tức giải tán, Châu Tinh Tinh bị mang đi.

Cảnh sát Hoàng liếc mắt một cái liền nhận ra Châu Tinh Tinh, biết anh ta đào góc tường nhà mình, càng nghĩ càng giận, tìm một căn phòng định bụng nói chuyện với Châu Tinh Tinh một tiếng đồng hồ.

Hà Mẫn đúng lúc đuổi tới, để ngăn cản hành động thô bạo của bạn trai, vào lúc cô sắp tuôn ra thân phận nằm vùng của Châu Tinh Tinh, miệng đã bị chặn lại.

Thật khéo là, dùng cũng là miệng.

Bởi vì tình huống quá mức bảo vệ môi trường*, cảnh sát Hoàng bùng nổ, đánh Châu Tinh Tinh một cú trời giáng.

*Ý là bị cắm sừng trắng trợn

*Ý là bị cắm sừng trắng trợn

“Hạ miệng ngay trước mặt bạn trai của người ta, cậu ta không bị đập thì còn ai bị đập nữa?”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, tiếp tục hỏi: “Lúc đó A Mẫn có phản ứng gì?”

“Không phản ứng, chắc là bị dọa sợ rồi.”

Châu Tinh Tinh thở dài một tiếng, lần này là hoàn toàn thất bại.

“Đồ ngốc, việc này thành rồi, cảnh sát Hoàng đã là quá khứ.”

“What? Why?”

“Bị hôn ở ngay trước mặt bạn trai, A Mẫn không có cho anh một cái tát ngay tại chỗ, đã nói lên tất cả rồi.”

“Anh Kiệt, anh không gạt tôi chứ?”

“Lừa anh có kẹo ăn à!” Liêu Văn Kiệt tức giận nói.

Châu Tinh Tinh bị cảnh sát Hoàng đánh thê thảm, nhưng vết thương trên mặt anh ta lại có nguyên nhân khác, bởi vì lúc cảnh sát Hoàng đánh anh ta, toàn bộ quá trình anh ta đều bảo vệ gương mặt đẹp trai của mình.

Lúc này thảm như vậy, là bởi vì một vị cảnh sát Hoàng khác cũng ra tay.

Lão Đại, ngài Hoàng!

Ông ta để cho Châu Tinh Tinh đi điều tra án, kết quả Châu Tinh Tinh đi tán gái.

Còn đào góc tường của người một nhà, không thể nhịn được nữa liền dứt khoát không nhịn nữa, trực tiếp xuất ra Thiết Sa Chưởng và Đoạt Mệnh Tiễn Đao Cước tu luyện nhiều năm.

Châu Tinh Tinh được xưng sát thủ số 1 của đội Phi Hổ, ở trước mặt ông ta lại giống như con nít, một chút lực chống đỡ cũng không có.

Một khắc kia Châu Tinh Tinh mới biết được, lão Đại nhà mình

thật sự là cao thủ.

Sau khi đánh xong, ngài Hoàng hạn lệnh trong vòng 3 ngày phải phá án, nếu không sẽ cho Châu Tinh Tinh cuốn xéo.

Áp lực nặng như núi, Châu Tinh Tinh buồn bực muốn chết, anh ta hoài nghi vụ án có liên quan đến Đại Phi, nhưng mà trên tay lại không có chứng cớ, ngay cả manh mối đáng tin cũng không có.

“Chú Đạt, đêm nay chuẩn bị một chút, chúng ta dùng kế điệu hổ ly sơn, sau đó xâm nhập hang hổ, đi hang ổ Đại Phi tìm manh mối.”

“Không phải chứ, ngài Châu, tôi vẫn còn trẻ lắm nha!”

Tào Đạt Hoa nghe vậy mặt đều đen, đây chính là nguyên nhân ông ấy vẫn không dám lộ ra tình báo, Châu Tinh Tinh đầu sắt không sợ chết, nhưng mà ông còn chưa có sống đủ đâu!

“Ít nói nhảm, ý tôi đã quyết, liền định như vậy đi.”

“Đừng mà. . . . . .”

Thấy không còn đường sống, Tào Đạt Hoa ấp úng, lúc này mới nói ra một manh mối lớn nhất, chỗ Đại Phi giấu súng.

“Chú biết từ khi nào?”

Châu Tinh Tinh trừng lớn mắt, suýt nữa thì nghẹn một hơi tức chết tại chỗ.

“Từ sớm. . . . . Không phải, hôm qua tôi mới biết, không có cơ hội nói mà thôi.” Tào Đạt Hoa bảo vệ chỗ quan trọng, kéo dài khoảng cách, lui ra 3 mét.

“Chú chú chú. . . . . Quên đi, đêm nay chúng ta hành động.”

Châu Tinh Tinh hừ lạnh một tiếng, lười vạch trần lời nói dối,

túm lấy Tào Đạt Hoa đang khóc tang, bảo ông ấy có di ngôn gì thì nhanh chóng nói với Liêu Văn Kiệt, miễn cho chết không nhắm mắt.

“Hai vị, manh mối có rồi, không cần thiết phải đơn độc mạo hiểm.”

Liêu Văn Kiệt nãy giờ vẫn không nói chuyện mở miệng nói: “Nói chuyện này cho ngài Hoàng, ông ấy nhất định sẽ phái người tới giúp các anh, dù sao việc này ông ấy là người sốt ruột nhất.”

Hắn nhớ rất rõ, lúc Châu Tinh Tinh và Tào Đạt Hoa lẻn vào hang ổ Đại Phi, tìm được súng rồi, nhưng kết quả Tào Đạt Hoa lại làm mất, chỉ để lại một icon ‘tôi còn chưa lên xe’.

Chương 18: Cũng đã đến rồi 1 Tuy là sau đó bình an vô sự, kết thúc happy ending, nhưng mà lúc này không giống ngày xưa, không ai nói trước được có gì ngoài ý muốn hay không.

Liêu Văn Kiệt không muốn nhìn hai người mù quáng lao đầu vào, cách giải quyết vấn đề có rất nhiều loại, chẳng hạn như chiến thuật truyền thừa đã lâu, gọi người.

“Không thể được, vụ án này không thể gióng trống khua chiêng, cho dù lão Đại biết cũng sẽ không phái người đến, nếu không một đời anh danh của ông ấy ném đi đâu?”

Châu Tinh Tinh và Tào Đạt Hoa đồng thời lắc đầu.

“Đừng kết luận quá sớm, hai người không thử thì làm sao biết là được hay không?”

“Đúng, nếu không. . . . . Thử xem!?”

“Vậy thử xem!”

———————————

Đêm, trăng mờ.

Một chiếc ô tô nhỏ màu xám chậm rãi đi tới, tắt đèn đi dọc theo bờ sông.

Lái xe chính là Liêu Văn Kiệt, ngồi ở ghế phó lái là Tào Đạt Hoa, phía sau là Châu Tinh Tinh và cao thủ mà ngài Hoàng phái tới.

Không ngoài dự đoán của Liêu Văn Kiệt, sau khi ngài Hoàng nhận được điện thoại, trực tiếp phái át chủ bài của sở cảnh sát tới, cũng chính là. . . . . Chính ông ta.

Đoạt Mệnh Tiễn Đao Cước tái xuất giang hồ.

Về phần tại sao Liêu Văn Kiệt lại ở đây, hắn cũng không muốn nha, nhưng dù sao cũng cần một người lái xe và canh gác, nhân thủ có hạn, chỉ có thể lâm thời kéo hắn đến góp cho đủ số.

“A Kiệt, ba cái mạng của chúng tôi giao vào tay cậu đó, ngàn vạn lần đừng lái xe đi.”

“Yên tâm, tôi còn chưa có bằng lái, nếu không có ba người bảo kê, tôi cũng không dám chạy loạn ra ngoài đâu!”

(￣□￣(￣□￣(￣□￣;)

“ĐM, sao cậu không nói sớm?”

Bên trong xe gà bay chó sủa, ba người đều kêu may mắn, một đường không có xảy ra việc gì quả thật là ông trời phù hộ.

“Mọi người cũng không có hỏi mà!”

“. . . . . .” x3

Châu Tinh Tinh và Tào Đạt Hoa đều bị á khẩu không nói nên lời, ngài Hoàng cũng lần đầu tiên biết, thì ra Liêu Văn Kiệt còn có

một mặt không đáng tin như vậy.

Tuân theo truyền thống tốt đẹp của Hoa Hạ*, ba người nhất trí cho rằng cũng đã đến đây rồi, còn có thể làm sao bây giờ, thôi thì cứ như vậy đi!

*Hoa Hạ: tên cũ của Trung Quốc

*Hoa Hạ: tên cũ của Trung Quốc

Lái xe đến nơi lân cận, ngài Hoàng mở cốp xe ra, võ trang đầy đủ cho mình và Châu Tinh Tinh, triển khai phương châm chiến lược là yên lặng đi vào, lẳng lặng đi ra.

Nếu bị phát hiện, ông và Châu Tinh Tinh là chủ lực, Tào Đạt Hoa phụ trách yểm trợ.

Mọi việc đã chuẩn bị xong, ba người khom lưng cẩn thận lẻn vào.

Cứ điểm Đại Phi giấu súng là tại một bãi đỗ xe hẻo lánh, vùng hoang vu dã ngoại này đa số đều là xe vận tải, cách xa nội thành, không có người ở.

Đàn em trông coi bãi đỗ xe đều là tâm phúc của Đại Phi, trên tay đều cầm súng, cho nên hành động lần này của ba người vô cùng mạo hiểm, không khác gì vọt vào vòng vây.

Không thể không nói ngài Hoàng rất giỏi, thả ra tin tức lão Vương trở thành người thực vật, cho Đại Phi một viên thuốc an thần.

Đương nhiên Đại Phi cũng không ngốc, thu được tiếng gió nhưng vẫn lo lắng, phái người đi bệnh viện tìm hiểu, chính mắt xác định lão Vương hôn mê bất tỉnh, không biết khi nào mới có thể tỉnh lại.

Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, Đại Phi không dám dời xe vận tải giấu súng đi, chỉ ra lệnh cho các đàn em tăng mạnh đề phòng, đề phòng phụ cận xuất hiện nhân vật khả nghi.

Một đám đàn em xã hội, không phải dân chuyên nghiệp, cũng chưa từng được huấn luyện, làm sao có thể phân biệt được ai là nhân vật khả nghi chứ.

Nhất là mấy nơi như bãi đỗ xe thế này, người đến người đi, muốn nói khả nghi, nhìn ai cũng đều khả nghi cả.

Sau ba ngày tuần tra gắt gao, đám đàn em bắt đầu bỏ rơi nhiệm vụ, ai đánh bài thì đánh bài, ai uống rượu thì uống rượu, đều nhanh chóng quên mất lão Đại nhà mình tên là gì.

Ba người Châu Tinh Tinh nhanh chóng phát hiện, đêm nay những tên đàn em của Đại Phi đều uống đến bất tỉnh nhân sự, chỉ có hai người tuần tra đang đùa giỡn nhau.

Thấy tình hình hơi kéo dài, Châu Tinh Tinh sử dụng tín hiệu của đội Phi Hổ, ra hiệu chỉ huy hành động, kết quả ngài Hoàng mất kiên nhẫn với anh ta, Tào Đạt Hoa hoàn toàn nhìn không hiểu.

Bất đắc dĩ, ba người phân tán ra tìm kiếm xe tải mục tiêu.

Mười phút sau, ba người tập hợp, ngài Hoàng dùng Thiết Sa Chưởng đánh ngất xỉu một tên đàn em tuần tra, chui vào xe tải mục tiêu, thành công tìm được khẩu súng bị mất.

Ngoài ra, trên xe còn có không ít súng trường, ví dụ như súng AK.

“Lão Đại, làm sao bây giờ?”

Châu Tinh Tinh hỏi ngài Hoàng, nhiều súng như vậy, để lại cũng không phải là cách.

Ngài Hoàng trầm ngâm một lát, ông và Châu Tinh Tinh lái xe tải, Tào Đạt Hoa đi tìm Liêu Văn Kiệt, binh chia hai đường lui lại. Đồng thời, ông và Châu Tinh Tinh hấp dẫn chú ý, để hai người thoát thân trước.

Dù sao Liêu Văn Kiệt không phải cảnh sát, không lý do gì bảo hắn đến yểm trợ.

“Thật là xui xẻo, sắp về hưu rồi còn liều mạng, nếu gặp chuyện này sớm vài năm, thì tôi đã có vốn để đi cạnh tranh chức Thống đốc Hông Kông rồi.”

Ngài Hoàng nói nhỏ, mãi đến khi bóng dáng của Tào Đạt Hoa ở trong bóng đêm càng lúc càng xa, lúc này mới đạp chân ga, lái xe phóng về phía bên ngoài bãi đỗ xe.

. . . . . .

Chương 19: Cũng đã đến rồi 2 “Hử, chú Đạt, sao chỉ có mình chú trở lại, hai người kia đâu?”

“Binh chia hai đường, lão Đại để cho chú và cháu cùng nhau hành động, nhìn thấy bọn họ lái xe lao tới, chúng ta liền chạy về hướng ngược lại.”

Tào Đạt Hoa ngồi bên ghế phó lái, dường như nhớ ra cái gì đó, vội vàng cài dây an toàn cho mình.

“Đây không gọi là hành động, mà là trốn chạy mới đúng.”

Liêu Văn Kiệt yên lặng tán thưởng kế hoạch binh chia hai đường này, để cho hắn hỗ trợ thì không thành vấn đề, nhưng mà liều mạng thì xin miễn thứ cho kẻ bất tài.

Rầm!!

Trong bãi đỗ xe u ám, một chiếc xe tải lao nhanh ra, đụng gãy

thanh chắn, gào thét phóng về phía cuối đại lộ.

Đàn em của Đại Phi uống say đến mức không còn biết gì, phát hiện xe tải bị trộm thì toát ra một thân mồ hôi lạnh, nhưng giờ phút này trời đã tối muộn, chỉ có thể xếp thành một hàng nhìn theo xe tải rời đi.

Nhưng cũng không phải toàn bộ đều như vậy, bọn họ lăn người một cái, giơ súng lục lên nhắm về phía chiếc xe đang lao đi bắn hai phát súng.

Làm chút gì đó, vẫn tốt hơn so với việc không làm gì cả.

“Đùa à, cũng không phải là đang đóng phim, thật sự cho rằng mình là Thần Thương Thủ* sao.”

*Tay súng thiện xạ

*Tay súng thiện xạ

Trong xe, Tào Đạt Hoa cười nhạt: “A Kiệt, có dám đánh cuộc không, nếu bọn họ có thể bắn trúng, chú lập tức. . . . . .”

Oành!

Một tiếng nổ vang, lốp sau của xe tải xẹp lép, toàn bộ bánh xe trực tiếp bay ra ngoài.

Xe tải vẫn lao đi với tốc độ cao, lắc lư lảo đảo lao thẳng vào lùm cây ven đường, rầm một tiếng, lật ngửa.

“ĐM, mẹ nó vậy mà cũng đúng?” x2

Nhìn thấy kỹ thuật bắn súng thần sầu của người kia, Liêu Văn Kiệt và Tào Đạt Hoa đồng thời nói ra, hai người hai mặt nhìn nhau, bắt đầu mắt to trừng mắt nhỏ.

“A Kiệt, cháu nhìn chú như vậy làm gì?”

“Mau lên đi, chú là cảnh sát.”

“Nhưng chú chỉ có một khẩu 38, đi ra ngoài chính là chịu chết đó!”

Đầu Tào Đạt Hoa lắc như trống bỏi, khẩu súng yêu quý của ông có tầm bắn ba mươi mét, chỉ có 6 viên đạn, đối diện có bảy tám khẩu súng, sao ông có thể liều mạng được chứ.

“Trong cốp xe còn có một khẩu M4, ngài Hoàng và A Tinh đang đợi chú trợ giúp, đừng do dự.”

Liêu Văn Kiệt giơ ngón tay cái lên ý bảo Tào Đạt Hoa đừng hoảng loạn, sự việc cấp bách, hoảng cũng vô dụng.

“Không phải đâu, nhất định là cháu nhìn lầm rồi, đây chẳng qua chỉ là một cái bật lửa.”

“Không được thì để cháu!”

Liêu Văn Kiệt nhìn về phía xa, chỉ thấy dưới ánh đèn đường, đám đàn em trong bãi đỗ xe mừng rỡ, đều cầm súng lục nhắm về phía lùm cây.

Hắn nhanh chóng xuống xe, lấy khẩu M4 từ trong cốp xe ra, sắc mặt vô cùng căng thẳng.

“Chú Đạt, cây súng này dùng như thế nào?”

“. . . . . .”

. . . . . .

Bên phía xe tải, Châu Tinh Tinh và ngài Hoàng lồm cồm bò ra khỏi ghế lái, đã đi được 99 bước rồi, không ngờ đến bước cuối cùng lại thất bại.

“A Tinh, cậu lái xe thế nào vậy, có mắt không hả?”

“Lão Đại, là ngài lái xe mà!”

“Cậu còn nói, nói nữa tôi tát chết cậu.”

Ngài Hoàng tức giận phun một câu, đáng đời Châu Tinh Tinh không thăng chức được, một chút mắt nhìn cũng không có.

Ông ta nằm ngã vào bụi cỏ, thấy bóng người từ phía xa chạy tới liền xả một băng đạn xuống, chỉ nghe một trận tiếng súng vang dội, đám người kia đều nằm xuống mặt đất.

Không bắn trúng một người nào cả!

Hết cách rồi, sắc trời quá mờ.

Buổi tối trời nhiều mây, gần đó lại không có nhà nào, chỉ trông vào mấy ngọn đèn đường chiếu sáng, còn có một số không sáng.

Pằng! Pằng! Pằng! Pằng ————

Bên này ngài Hoàng nổ súng, đối diện cũng không cam yếu thế, bọn họ không có súng tự động, nhưng thắng ở nhiều người, mỗi người một khẩu súng lục, mượn bóng đêm che dấu nên cũng không sợ.

Châu Tinh Tinh gia nhập chiến đấu, cùng với ngài Hoàng tạo thành mạng lưới hỏa lực, lần lượt bắn tỉa.

Nhìn thì chuyên nghiệp, nhưng trên thực tế hai bên đều sử dụng kỹ thuật bắn súng hên xui, việc bắn trúng chỉ là do may mắn.

Thật ra chiến trường chính là như thế, một băng đạn bắn ngã một mảng đều là gạt người, không ai sẽ ngu ngốc mà đứng tại chỗ làm cọc gỗ.

Đám đàn em càng lúc càng tiến lại gần, bởi vì nguyên nhân khoảng cách, độ chính xác của ngài Hoàng và Châu Tinh Tinh càng lúc càng tăng lên, trước áp lực của cái chết, đám đàn em duy trì ở

một khoảng cách nhất định, tiếp tục ngoan cố chống lại.

Không phải không sợ chết, mà là rất sợ chết, nếu đêm nay làm loạn, không cần cảnh sát ra tay, Đại Phi sẽ là người thứ nhất giết chết bọn họ.

Sau năm phút chiến đấu kịch liệt, Châu Tinh Tinh và ngài Hoàng rơi vào tình cảnh túng quẫn do đạn dược không đủ, mắt thấy vòng vây phía đối diện dần hình thành, áp lực chợt tăng lên.

Pằng! Pằng! Pằng! Pằng ————

Tiếng súng nổ vang, Tào Đạt Hoa ôm M4 đánh bọc sườn, nhìn một loạt mông trước mặt, không chút do dự bóp cò.

Đám đàn em không nghĩ tới phía sau còn có người, sợ tới mức hồn vía lên mây, vội vàng hốt hoảng chạy trốn, ngài Hoàng và Châu Tinh Tinh đứng lên chui ra lại.

Dưới sự áp chế của hỏa lực, lại bị bao vây, đám đàn em này cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, đều bỏ súng trong tay xuống lựa chọn đầu hàng.

Đến khi chiến đấu chấm dứt, Châu Tinh Tinh xua mấy phạm nhân vào xe tải nhốt lại, lúc này Liêu Văn Kiệt mới cầm khẩu 38 của Tào Đạt Hoa đi ra khỏi góc.

Thành thật mà nói, hắn sợ chết.

Chương 20: Hết đạn rồi 1 “Ha ha ha, chỉ dựa vào đám phế vật đó mà cũng muốn vuốt râu hùm, đúng là không biết sống chết.”

“Đúng vậy đúng vậy, tài thiện xạ của lão đại có một không hai, vẫn uy phong y như năm đó.”

Tào Đạt Hoa nhanh chóng nịnh nọt, còn Châu Tinh Tinh bên cạnh chẳng thèm ngó tới. Anh ta cảm thấy tài bắn súng của ngài

Hoàng cũng bình thường thôi, kém xa anh ta.

Bởi vì mọi ý nghĩ đã thể hiện hết ra mặt, thế nên Châu Tinh Tinh nhanh chóng nhận được một tràng mắng nhiếc.

“Bảo cậu điều tra vụ mất súng, cậu thì hay rồi, bưng cả hang ổ của Đại Phi, rồi còn để tôi phải đích thân hành động. Án được giải quyết rồi, cậu vui vẻ rồi chứ? Đám người nước ngoài kia không xuất hiện, cậu bảo kế hoạch thu lưới phải làm sao bây giờ hả?”

“Lão đại, chính ông nói lái xe về đồn mà…”

“Tên tiểu tử thối nhà cậu còn dám cãi à, nếu không phải do tôi bị trẹo chân thì đã dạy cho cậu một bài học rồi!”

“Lão đại, bình tĩnh đã, cơ hội dạy dỗ cậu ta còn nhiều, bây giờ chúng ta phải làm gì?”

Tào Đạt Hoa nhanh chóng ngăn ngài Hoàng lại: “Chỗ này không nên ở lâu, chúng ta cứ rút lui trước đã, rút lui rút lui.”

“Sợ cái gì? Có gì phải sợ? Gọi điện thoại về đồn, bảo bọn họ tới đây càng nhanh càng tốt.”

Đoàng!

Một tiếng súng vang lên, ngài Hoàng nhanh chóng nằm xuống, ba người nhóm Liêu Văn Kiệt cũng lập tức nằm theo.

“Có chuyện gì vậy? Là ai?”

Là Đại Phi.

Khoảng thời gian trước, Đại Phi vì chuyện của lão Vương mà vô cùng buồn bực, chỉ sợ bên trong nhóm đàn em của mình còn con gián nào đó nên đã âm thầm liên hệ với người mua nước ngoài, yêu cầu tiến hành giao dịch sớm hơn.

Nhưng đối phương không đồng ý, thế là Đại Phi nói vẫn còn một nhóm khác muốn mua lô hàng này, nếu không đồng ý thì sẽ bán cho người khác. Đối phương nghe vậy thì không còn cách nào khác, chỉ có thể đến ngay.

Nhóm người nước ngoài này vừa mới tới đảo Hong Kong, chưa kịp ăn cơm đã bị Đại Phi lôi đến bãi đỗ xe.

Dựa vào lối đãi khách như thế này thì sau này Đại Phi đừng mơ được tiếp tục buôn bán với bọn họ nữa.

Đại Phi cũng không còn cách nào khác, đêm dài lắm mộng, anh ta không muốn chờ thêm một giây nào.

Kết quả là hai nhóm người cứ thế mà đụng vào nhau.

Rất đột nhiên!

Người mua bên phía Đại Phi chửi ầm lên, tỏ vẻ vô cùng khó chịu với lần hợp tác lần này, chắc chắn sẽ không có lần sau. Bây giờ đã lên phải thuyền giặc, chỉ có thể nhanh chóng giải quyết bốn người Liêu Văn Kiệt, hoàn thành giao dịch càng sớm càng tốt.

Đại Phi cười chữa ngượng, cũng không mong có lần sau.

Lần giao dịch đầu tiên đã khiến anh ta nơm nớp lo sợ, ăn không ngon ngủ không yên rồi, nếu thêm vài lần nữa chắc là cả tâm lý và thể chất đều không chịu đựng nổi.

Nói cũng khổ, từ trước tới nay, tổ chức của Đại Phi đều dựa vào "bán bột giặt" và thu phí bảo vệ để duy trì cuộc sống, ngoại trừ phạm pháp ra thì những chuyện khác đều ổn.

Thời gian trước anh ta còn có ý mở một công ty đầu tư, học theo người ta làm ăn đàng hoàng.

Nhưng không cần nghĩ cũng biết kết quả của những kẻ ngoài

ngành làm đầu tư, chỗ vốn liếng kia của Đại Phi mất sạch, còn mắc nợ bên ngoài.

Xã hội rất hiện thực, băng đảng cũng rất hiện thực. Nếu không có tiền thì đừng mơ có thể làm lão đại.

Đại Phi rất rõ ràng điểm này, mấy chục tên đàn em của anh ta cũng là mấy chục cái miệng ăn. Nếu anh ta không chăm lo được thì sẽ bị đám người này xé xác.

Nghe nói buôn bán vũ khí nhanh phát tài, anh ta quyết định đặt cược một lần, được ăn cả ngã về không.

Ban đầu mới vào nghề thì không có con đường tử tế, chỉ có thể dốc sức làm hết khả năng. Ai đến Đại Phi cũng không từ chối, chỉ cần là súng thì có bắn được hay không anh ta đều mua.

Chẳng bao lâu anh ta đã có được tiếng tăm,nhưng những món đồ trong tay đều là đồ cổ, cái nào cũng lớn tuổi hơn anh ta.

Đại Phi không quan tâm được nhiều chuyện như thế, quyết định lừa được ai thì lừa, bắt đầu đem đống hàng second hand đó đánh bóng đánh sáp rồi liên hệ người mua.

Lô hàng này ai mua kẻ đó thiệt, nhưng Đại Phi đúng là mèo mù vớ cá rán, nhanh chóng liên hệ được với một nhóm người mua xui xẻo.

...

Trở lại chuyện chính, cuộc đọ súng lần thứ hai bắt đầu, cục diện cũng giống như lúc trước: Phía Đại Phi đều là súng ngắn, nhóm ba người Châu Tinh Tinh có hỏa lực mạnh nhưng lại bất lợi về quân số.

Mà đạn cũng không đủ.

Pằng! pằng! pằng! pằng!

Hai bên cứ anh tới tôi lui, bắn nhau nửa ngày cũng không có thương vong.

Đại Phi đứng ngồi không yên, càng kéo dài thời gian thì càng bất lợi, mà người mua hàng nước ngoài kia cũng đã nhẫn nại đến cực điểm rồi, nếu cứ tiếp tục thì rất có khả năng sẽ xảy ra chiến đấu nội bộ.

Đại Phi bảo đàn em lái xe về phía trước, coi như yểm hộ để có thể bắn trúng đối phương.

Hai chiếc xe, tổng cộng là sáu người.

“Lão đại, tôi hết đạn rồi, chi viện cho tôi một ít.”

“Tôi cũng hết rồi.”

Sau chiếc xe tải, ngài Hoàng và Tào Đạt Hoa nhìn nhau không nói nên lời, sau đó quay đầu nhìn về phía Châu Tinh Tinh, khẽ lắc đầu.

“Trong cốp xe có đấy, hai người ai đi?”

Ngài Hoàng chỉ vào Châu Tinh Tinh và Tào Đạt Hoa, hy vọng hai người này tự giác một chút.

“…”

“…”

“Chỗ tôi vẫn còn.”

Chương 21: Hết đạn rồi 2 Thời khắc mấu chốt, Liêu Văn Kiệt nhanh chóng tiến lên giải vây, lấy ra một hộp đạn M4, cũng đưa cả khẩu Smith Wesson của Tào Đạt Hoa, bên trong còn bốn viên đạn.

Sao lại là bốn viên chứ không phải sáu viên? Nói ra thì thật xấu hổ, nhưng vừa rồi hắn nhiệt huyết dâng trào nên muốn thử tài bắn súng của mình.

Kết quả không khả quan chút nào, không biết đạn đã bay đi đâu.

“A Kiệt, may mà còn có cậu, tôi biết đáng tin cậy nhất mà.”

Ngài Hoàng vui vẻ nhận lấy hộp đạn, Tào Đạt Hoa đang muốn nhận lại khẩu súng thì lại bị Châu Tinh Tinh giật mất.

“Cảnh sát Châu, súng của tôi!”

“Chú nói của chú thì là của chú à? Chú gọi nó một tiếng xem nó có đáp lại không.”

Kỹ năng bắn súng của Châu Tinh Tinh rất chuẩn, súng nằm trong tay anh ta càng có sức uy hiếp hơn. Anh ta không cướp được súng của ngài Hoàng, chẳng lẽ cũng không cướp được súng của Tào Đạt Hoa à?

Pằng! Pằng! Pằng ! Pằng!

Những tiếng súng đứt quãng vang lên, bởi vì lần này khoảng cách giữa hai bên rất gần nên Châu Tinh Tinh đã thành công dùng bốn viên đạn thu hoạch được hai người.

Còn ngài Hoàng…

“A Kiệt, còn đạn không?”

“Không còn…”

Bốn người nhìn nhau, vô cùng yên tĩnh. Một lát sau, Liêu Văn Kiệt lại lên tiếng.

“Nghĩ cách chống đỡ thêm một chút, tôi gọi điện thoại cho

cảnh sát rồi, chi viện chắc sẽ đến ngay thôi."

"Gọi lúc này? Sao chú không thấy?" Tào Đạt Hoa ngơ ngác.

"Lúc mọi người chui vào bãi đỗ xe, cháu thấy mười phút rồi mà vẫn không có động tĩnh gì nên đã báo cảnh sát."

Liêu Văn Kiệt thành thật trả lời. Không phải hắn quá cẩn thận, mà là trong phim Hong Kong thường có những tình tiết như vậy, chuyên môn xảy ra những chuyện ngoài ý muốn trong thời khắc nguy cấp.

Dự phòng trước vẫn hơn.

"Anh Kiệt, anh đẹp trai quá, em yêu anh!"

Hai mắt Châu Tinh Tinh lóe sáng, bắt đầu bày tỏ thâm tình, lần này là chân thật.

"Im miệng, cậu là đồ vô tích sự, cầm súng trường mà cũng không bắn chết được người."

"..."

Châu Tinh Tinh trợn mắt há mồm nhìn ngài Hoàng giật lấy khẩu Smith Wesson của anh ta, sau đó nhét cho anh ta khẩu M4.

Thời gian trôi qua, tiếng súng bên phía Đại Phi cũng dần dần dừng lại. Màn đêm chết chóc buông xuống, áp lực hai bên càng thêm đáng sợ.

"Một đám vô tích sự, bảo bọn họ theo dõi Đại Phi, có tình hình gì thì báo cáo..."

Ngài Hoàng nói nhỏ, lau mồ hôi lạnh trên trán: "...Vậy mà người thì không theo dõi được, bây giờ hành động cũng chậm như rùa. Nếu tôi còn sống trở về, nhất định cho mỗi người một phát Thiết sa chưởng, dạy bọn họ cách làm người."

Quan sát động tĩnh xung quanh một chút, Châu Tinh Tinh nhanh chóng phát hiện ra điều gì đó. Bên phía Đại Phi…

Có thể cũng đã hết đạn.

Đúng là hết đạn thật. Không chỉ Đại Phi mà cả người mua hàng kia cũng hết đạn.

Ông trời thật công bằng, khi Châu Tinh Tinh phát hiện ra đối phương hết đạn thì đám người Đại Phi cũng nhận ra.

Hai bên cẩn thận thăm dò, sau đó Đại Phi dẫn đầu, nhanh chóng vòng ra sau xe.

Liêu Văn Kiệt phía bên này cũng không sợ hãi, bốn người cũng âm thầm ra sau xe tải. Tiếc là đoạn này không có cảnh quay chậm cùng với BGM, nhóm ba người Châu Tinh Tinh cũng kéo giá trị nhan sắc trung bình xuống, nếu không thì cảnh này đã trở thành kinh điển rồi.

(BGM: Nhạc nền)

Bốn chọi bốn, đều có hai mắt một mũi, ai sợ người đó là cháu.

Tào Đạt Hoa: "…"

Hai tên đàn em của Đại Phi đã chết, ngoài anh ta thì còn lại ba người ngoại quốc.

Một người hào hoa phong nhã, xách một chiếc va li, nhìn cặp kính gọng vàng kia thì chắc là kế toán quản lý tiền mặt. Hai người còn lại cao to, cơ bắp cuồn cuộn, chắc là đàn em hoặc vệ sĩ.

"Là mày? Mày không phải học sinh."

Đại Phi nhận ra Châu Tinh Tinh thì tức giận giơ súng lên, nắm thật mạnh về phía anh ta.

Bốp!

“Ui da!”

Tào Đạt Hoa bất hạnh lãnh đủ, trán u lên một cục.

“A Kiệt, cậu lên trước.”

Ngài Hoàng vung tay lên, để người trẻ tuổi nhất Liêu Văn Kiệt chọn trước.

Hồi ngài Hoàng còn trẻ lấy một địch hai mươi cũng không vấn đề, bây giờ tuy già lại còn bị trật chân nhưng vẫn muốn chiến đấu hết mình, bốn tên đối diện chọn ai cũng được.

“Được, vậy thì tôi chọn… Anh ta.”

Liêu Văn Kiệt nhìn ngó, cuối cùng chọn kế toán.

“A Kiệt, tên đó giao cho chú là được rồi.”

Tào Đạt Hoa vung tay lên, nghiêm túc nói: “Cháu con trẻ, không biết giang hồ hiểm ác nhường nào đâu. Những kẻ nhìn càng đơn giản thì càng khó đối phó, cháu không đánh lại đâu.”

“Cháu chọn ai cũng không vấn đề, chú vui là được.”

Bốn chọi bốn, Liêu Văn Kiệt và Châu Tinh Tinh đối đầu với hai tên cơ bắp, ngài Hoàng đối đầu Đại Phi, còn kế toán đã được Tào Đạt Hoa chọn.

“Boy, come on!”

Người đàn ông cơ bắp khẽ lắc cô tay, bày ra một tư thế tấn công tiêu chuẩn, ánh mắt nhìn Liêu Văn Kiệt đầy sự khinh thường.

Liêu Văn Kiệt nhún vai, cũng chẳng cần tạo thế gì cả, trực tiếp đi tới bên cạnh anh ta.

Hắn không biết cách đánh nhau, nhưng không sao, hắn có kỹ năng bị động, ván này thắng thua đã rõ rồi.

“Ha ha…”

Người đàn ông da trắng lực lưỡng thấy Liêu Văn Kiệt ngang nhiên tới gần mình thì ánh mắt lóe lên một tia tàn khốc, nắm tay siết chặt lại, nhanh chóng đấm ra.

Rầm!

Chương 22: Chú vui là được Nắm đấm nặng nề giáng thẳng lên mặt Liêu Văn Kiệt, hai giây sau, ý cười trong mắt người đàn ông kia dần dần biến mất.

Vẻ mặt Liêu Văn Kiệt không thay đổi, mắt cũng không chớp lấy một cái. Hắn gạt nắm đấm trên mặt mình ra, hơi hất cằm lên: “Có chút sức mạnh như vậy thôi mà cũng đòi đánh người, chưa ăn cơm à?”

Sức mạnh của người đàn ông da trắng này không hề tầm thường, có thể nói là dẻo dai và linh hoạt, vượt xa người đàn ông Muay Thái trước đây.

Người này không từ bỏ ý định, lại tiếp tục tung ra nắm đấm thứ hai, dốc hết toàn lực, không cho Liêu Văn Kiệt cơ hội thở dốc.

Liêu Văn Kiệt hoàn toàn không phản kháng, bởi vì nắm đấm kia dường như lông ngỗng sượt qua, hắn thậm chí còn chẳng cảm nhận được.

À không, cảm thấy hơi ngứa.

Sau mười cú đấm, Liêu Văn Kiệt vẫn không nhúc nhích, sự bình tĩnh của hắn khiến người đàn ông da trắng hoảng sợ lùi về sau hai bước, ánh mắt sợ hãi.

“A Kiệt, nhanh lên một chút, lằng nhà lằng nhằng, cậu đang hẹn hò yêu đương đấy à?”

Ngài Hoàng ở bên cạnh hét lên một tiếng, dưới chân là Đại Phi mặt mũi bầm dập đang hoài nghi nhân sinh.

Thực ra quyền cước của Đại Phi cũng không tệ, lấy một chọi năm không thành vấn đề.

Nhưng ngài Hoàng là ai cơ chứ, đừng nói là trật chân, cho dù trói hai tay lijaij thì Đại Phi cũng không phải đối thủ của ông ta.

Bốp!

Một tiếng động nữa vang lên, Châu Tinh Tinh rút chân về, đối thủ của anh ta đã ngã xuống.

Bốn trận đấu đơn thì hai trận đã kết thúc. Ngoài Liêu Văn Kiệt bị đánh thì Tào Đạt Hoa cũng vô cùng thảm hại, bị kế toán hào hoa phong nhã đánh cho không phân biệt nổi đông tây nam bắc.

“Chú Đạt giỏi quá, chỉ liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấu giang hồ, chọn người giỏi nhất.”

Liêu Văn Kiệt cảm khái một câu, sau đó quay đầu lại đã thấy đối thủ của hắn lôi từ đâu ra một thanh côn thép, tiếp tục thi triển tư thế.

“Ngày người đối diện, có cần giúp một tay không?”

Châu Tinh Tinh tốt bụng lên tiếng, sợ Liêu Văn Kiệt bị thương.

Đêm hôm đó Liêu Văn Kiệt đấu với người đàn ông Muay Thái, khi Châu Tinh Tinh đến nơi thì chỉ thấy người đàn ông kia co rúm vào một góc, cũng không biết Liêu Văn Kiệt nặng nhẹ thế nào.

Anh ta chỉ nghe Tào Đạt Hoa nói Liêu Văn Kiệt rất biết cách đánh nhau, nhưng đánh thế nào thì Tào Đạt Hoa cũng ấp úng, chỉ

nói là ăn một chai bia vào đầu cũng không sao.

“Không cần, tôi có thể xử lý được.”

Liêu Văn Kiệt hít sâu một hơi, tập trung tinh thần điều động niệm lực, chỉ trong chớp mắt đã cảm thấy mắt tinh tai thính, phản ứng nhanh hơn trước khoảng ba lần.

“Vút!”

Người đàn ông da trắng phang ống thép xuống, Liêu Văn Kiệt thấy thế thì nhanh chóng tránh đi, đồng thời tới bên cạnh đối phương.

Hắn vừa học vừa làm, tay trái đấm một quyền khiến người đàn ông da trắng sợ hãi nhắm chặt hai mắt.

Bốp!

Một cái tát, rất nhẹ.

Chương 23: Nếu tôi đoán không nhầm thì bây giờ cô vẫn còn độc thân đúng không? 1

Giây tiếp theo, phần eo và bụng dưới của người này đau nhức dữ dội. Liêu Văn Kiệt vững vàng đấm một phát trúng đích.

Người đàn ông da trắng đau đến tê dại, ống thép rơi xuống đất.

Liêu Văn Kiệt nhanh tay lẹ mắt nhặt ống thép lên, vụt liên tiếp lên người anh ta.

Vút! Vút! Vút!

Những âm thanh ống thép va vào da thịt, người đàn ông da trắng quỳ một gối xuống đất, trong miệng phát ra những tiếng rên rỉ.

Liêu Văn Kiệt thừa thắng xông lên, đập vào gáy người này một cái.

Đến lúc này, ngoại trừ phía Tào Đạt Hoa thì ba cuộc đấu đơn lẻ đã kết thúc.

“Nào nào, stop! Stop!”

Bởi vì khoảng cách thực lực chênh lệch rất xa nên Tào Đạt Hoa bị kế toán đánh cho chạy trối chết, cuối cùng biến thành trò hai người đuổi bắt quanh chiếc xe.

Tài bắn súng của Tào Đạt Hoa thì tạm được, có thể ở mức

trung bình trở lên, nhưng công phu quyền cước thì lại hơi kém một chút. Nói một cách nghiêm túc thì chỉ cùng cấp bậc với đám đàn em của Đại Phi.

Còn về phần người kế toán kia thì trông dáng người nhã nhặn nhưng khi tháo cặp kính xuống thì tốc độ tấn công lại nhanh vô cùng. Nếu không phải Tào Đạt Hoa làm nằm vùng nhiều năm, luyện được một thân công phu chạy trốn thì chắc đã toi đời rồi.

“Chú Đạt thân thủ không tồi, ít nhất thì chân vẫn rất linh hoạt.”

“Đúng thế, hồi tôi còn trẻ cũng không chạy nhanh được như ông ta.”

Liêu Văn Kiệt và ngài Hoàng châm chọc, Châu Tinh Tinh đi nhặt chiếc valo kia lên, mở ra nhìn, bên trong toàn là tiền đô.

“Tốt quá, tang chứng vật chứng đầy đủ, đêm nay không uổng công.”

Ngài Hoàng lôi một tờ tiền ra, xác nhận là tiền thật thì đưa cho Châu Tinh Tinh trông giữ, thiếu một đồng thì hỏi tội anh ta.

Châu Tinh Tinh nghe xong thì vội vàng giật tờ tiền trong tay ngài Hoàng nhét lại vào trong vali.

Liêu Văn Kiệt: “...”

Là một người qua đường thuần khiết, hắn chỉ muốn nói, nếu hắn là cấp trên của Châu Tinh Tinh thì nhất định sẽ bắt tên này cút càng xa càng tốt, tốt nhất là cho đi làm nằm vùng cả đời.

“A Kiệt, tôi thấy quyền cước của cậu không tầm thường, thế sao nắm đấm lại yếu như thế, không đánh bại được người ta?”

Ngài Hoàng nhìn Tào Đạt Hoa đang chạy đông trốn tây, quay

đầu hỏi Liêu Văn Kiệt: “Công phu của cậu luyện như thế nào thế? Da mịn thịt mềm không giống người ngày ngày khổ luyện?”

“Tôi luyện mò thôi, tự mình nghĩ ra.”

Liêu Văn Kiệt khiêm tốn nói: “Từ nhỏ tôi đã đẹp trai, thế nên luôn bị người ta ghen tị, cũng bị đánh rất nhiều. Thế nên tôi đã luyện tập một số kỹ năng để có thể chống lại khi bị đánh.

“Chỉ là chống lại khi bị đánh thôi à?”

“Đúng vậy, tôi nghe nói học võ để nâng cao sức khỏe chứ không phải để tranh đấu với người khác.”

“A Kiệt, cậu lương thiện quá! Xã hội này vô cùng phức tạp, cậu không gây sự với người khác không có nghĩa là người khác không đến tìm cậu gây sự, nhất là cậu còn đẹp trai như thế, nhất định phải học cách bảo vệ mình!”

Ngài Hoàng cảm khái trước bản tính lương thiện ngây thơ của Liêu Văn Kiệt, khẽ vươn tay vỗ vỗ bả vai hắn: “Vừa đúng lúc, qua mấy ngày nữa là tôi về hưu rồi, cậu tới nhà tôi đi, tôi truyền hai công phu Tiễn đao cước và Thiết sa chưởng cho cậu.”

“Lão đại, như thế thì ngại quá.”

Vừa nghe đến có đồ tốt, Liêu Văn Kiệt lập tức thay đổi xưng hô với ngài Hoàng.

“Có gì mà phải ngại, nếu cậu đã gọi tôi một tiếng lão đại, vậy thì sau này mọi người đều là người một nhà. Tôi không bảo kê cho cậu thì ai bảo kê cho cậu đây?”

“Không được rồi, sắp bị đánh chết rồi… Tôi sắp toi đời rồi…”

Tào Đạt Hoa ngã nhào xuống trước mặt ba người như một con chó, ngẩng đầu nhìn lên, nước mắt lưng tròng: “Mấy người đúng

là đồ vô nhân tính, nhìn tôi bị người ta đánh đến mức này mà cũng không chịu ra tay giúp đỡ."

Châu Tinh Tinh nói: "Chú Đạt, tôi lại cứ tưởng chú còn chuẩn bị tung chiêu ở phía sau, thế nên không dám cướp lấy hào quang của chú."

Liêu Văn Kiệt cũng phụ họa: "Đúng vậy, đúng vậy, dù sao thì giang hồ hiểm ác, chỉ có mình chú Đạt có thể một tay che trời."

"Chú già rồi, không che được, bây giờ là thời đại của những người trẻ tuổi các cháu… Còn đứng nhìn cái gì nữa, mau ra thay người!"

"A Tinh, cậu ra xử lý đi."

Dưới mệnh lệnh của ngài Hoàng, Châu Tinh Tinh thay Tào Đạt Hoa chiến đấu, chưa đến mười chiêu đã hạ gục kế toán, kết thúc hoàn toàn trận chiến hôm nay.

Ước chừng khoảng năm phút sau, tầm mười chiếc xe cảnh sát chậm rãi đi tới. Công phu sư tử gầm của ngài Hoàng lập tức online, phun nước bọt khắp mặt đám người đến muộn kia.

Đám người Đại Phi bị còng tay đưa lên xe cảnh sát, thứ chờ đợi bọn họ chính là sự trừng phạt của pháp luật.

Ngài Hoàng vô cùng bất mãn với năng lực làm việc của cấp dưới, không phát hiện ra chuyện người mua hàng của Đại Phi đã nhập cảnh, tốc độ đến chi viện cũng chậm hơn bình thường. Cả hai chuyện đều không hoàn thành được chuyện nào, ngài Hoàng nghiêm nghị bắt tất cả trở về phải viết bản kiểm điểm.

Châu Tinh Tinh và Tào Đạt Hoa vui vẻ ra mặt, ngài Hoàng sắp về hưu, Liêu Văn Kiệt thì không phải cảnh sát, thế nên công lao của vụ án tối nay 80% là rơi trên người hai người bọn họ.

Châu Tinh Tinh đạt được cơ hội thăng chức đã mong chờ từ lâu, Tào Đạt Hoa cũng không cần tiếp tục làm nhiệm vụ nằm vùng, có thể ngồi văn phòng làm việc chờ ngày về hưu.

Ngài Hoàng tìm lại được khẩu súng yêu quý của mình. Còn Liêu Văn Kiệt, mặc dù công lao không có phần của hắn, nhưng xét thấy hắn là một công dân đã làm tốt nghĩa vụ của mình thì cũng nhận được một khoản tiền thưởng không nhỏ.

Cả bốn người, người nào cũng nhận được điều mà mình mong muốn, người người đều vui vẻ.

...

Ba ngày sau, Liêu Văn Kiệt nhận được khoản tiền thưởng của mình. Số tiền không được tiết lộ, nhưng tính ra cũng đủ để hắn mua một căn nhà nhỏ.

Chuyện phòng ốc nhà cửa tạm thời không vội, hắn ở nhà Tào Đạt Hoa cũng quen rồi, tạm thời chưa có ý định dọn ra ngoài.

Chỉ là trước đây Châu Tinh Tinh nói xấu hắn là gay, chuyện này hắn vẫn canh cánh trong lòng đến tận bây giờ. Hiện nay có cơ hội trả đũa, mỗi ngày khi tu luyện rảnh rỗi là Liêu Văn Kiệt lại gọi điện thoại cho Hà Mẫn.

Con người hắn rất coi trọng nguyên tắc, nếu Châu Tinh Tinh đã khiến hắn không vui thì hắn cũng sẽ làm cho Châu Tinh Tinh không vui.

Hành vi của Liêu Văn Kiệt khiến Châu Tinh Tinh ban ngày lo lắng hãi hùng, ban đêm ác mộng liên tục, liên tiếp vài ngày ăn không ngon ngủ không yên.

Anh ta rất tự tin với vẻ bề ngoài của mình, Hà Mẫn chắc chắn sẽ yêu thích. Nhưng mà cũng phải xem là so sánh với ai, nếu so với Liêu Văn Kiệt thì Châu Tinh Tinh thực sự không có chút tự tin nào.

Nghĩ đến bạn trai cũ của Hà Mẫn, Châu Tinh Tinh khẽ rùng mình một cái. Anh ta không muốn trở thành một trong những bạn trai cũ của cô.

“Tiếp tục như thế này cũng không phải cách hay, không thể tiếp tục để cậu ta lộng hành như thế được!”

Một đêm Châu Tinh Tinh mơ thấy ác mộng, anh ta mơ thấy một đôi cẩu nam nữ đứng trong bồn hoa dưới ánh trăng, hai người này còn rót cho anh ta một chén trà xanh. Châu Tinh Tinh giật mình tỉnh dậy, vội vàng gọi điện thoại cho một người bạn học cũ.

“Alo, ai vậy? Muốn chết à, đêm hôm còn gọi…”

“Là tôi, Châu Tinh Tinh đây!”

“Tút tút tút…”

“…”

Cúp điện thoại cũng không thành vấn đề, Châu Tinh Tinh đích thân đi tới tận cửa, đến đồn cảnh sát Tây Cửu Long bên cạnh.

Anh ta đến đây để thăm bạn học cũ của mình, tổ trưởng tổ hình sự, thanh tra cao cấp- Ngô Lạc Thiến, cũng chính là bạn gái mà anh ta muốn giới thiệu cho Liêu Văn Kiệt.

Hồi còn học ở học viện cảnh sát, Châu Tinh Tinh và Ngô Lạc Thiến là cùng thời. Hai người này có rất nhiều điểm giống nhau, vừa có năng lực vừa có máu liều, công phu quyền cước cũng tương đương, chỉ là sau này Châu Tinh Tinh đến đội Phi Hổ còn Ngô Lạc Thiến lại vào tổ hình sự.

Chương 24: Nếu tôi đoán không nhầm thì bây giờ cô vẫn còn độc thân đúng không? 2 Quan hệ của hai người nói tốt cũng tốt mà nói kém cũng kém, bởi vì cả hai đều rất biết đánh nhau nên không phục đối phương. Cho dù hai người là bạn học cũ thì cũng có

không ít mâu thuẫn.

Sau này, Ngô Lạc Thiến dốc sức cố gắng, lập được rất nhiều công lao, giờ thăng chức lên đến tận tổ trưởng tổ hình sự, cấp bậc cũng thành thanh tra cao cấp.

Còn Châu Tinh Tinh…

Một lời khó nói hết, anh ta những việc khác thì không dám nói, nhưng riêng chuyện đắc tội với cấp trên thì làm vô cùng nhuần nhuyễn.

Châu Tinh Tinh vừa mới tới cửa đã thấy Ngô Lạc Thiến đang thẩm vấn phạm nhân. Anh ta cười đùa tí tửng vẫy tay với cô, chỉ đổi lại một cái liếc mắt hờ hững, thế là an phận đứng chờ ngoài cửa.

“Bây giờ nói ra là tốt cho anh, ít nhất cũng có thể bớt được vài năm ngồi tù, anh mạnh miệng làm cái gì?”

Ngô Lạc Thiến ngồi trong phòng, đối phó với phạm nhân bằng cả lý trí lẫn tình cảm.

“Ít đi mấy năm thì có tác dụng gì, tôi quan tâm đến vài năm đó à?”

“Anh quá bốc đồng rồi, được rồi, nghỉ ngơi uống chén trà cho tỉnh táo một chút, chờ anh suy nghĩ thật kỹ rồi chúng ta nói tiếp.”

“Cảnh sát, những lời cô nói đều đúng, tôi cũng hiểu những đạo lý đó. Chỉ có điều… Tôi sẽ không nói đâu.”

Phạm nhân đúng là vịt chết còn mạnh miệng, tuy nhiên vẫn bưng tách trà trên bàn lên uống một ngụm.

Đúng lúc này, một cẳng chân dài vươn tới, đá trúng tách trà trên tay phạm nhân.

Đá bay sang một bên.

Châu Tinh Tinh đứng ngoài cửa lập tức tháo kính râm ra, trực giác nói cho anh ta biết chuẩn bị có trò hay để xem.

“Cảnh sát Ngô, chúng ta đang thẩm vấn phạm nhân chứ không phải làm giáo viên trường mầm non. Cô hỏi cung kiểu này thì làm sao có thể moi được tin tức gì cơ chứ?”

Người đang nói là một nữ cảnh sát tóc vàng mắt xanh, nhìn qua không phải là người địa phương.

Đúng vậy, vị nữ cảnh sát này đến từ Scotland, tên là Kelly Morris, có quan hệ… rất bình thường… với Ngô Lạc Thiến.

“Thế nào, tôi không hỏi ra được, chẳng lẽ cô có thể hỏi ra?”

“Có hỏi ra được hay không chưa thể nói trước, nhưng biện pháp của cô vô dụng, bây giờ hãy thử theo cách của tôi.”

Nói xong, Morris còng tay phạm nhân lại, sau đó kéo anh ta rời đi. Nhìn khí thế và dáng vẻ hùng hổ của cô ta thì chắc chắn là đi đến một phòng tối để tâm sự riêng tư.

Tiếc quá, thế mà không đánh nhau!

Châu Tinh Tinh âm thầm lắc đầu, người nào có mắt là có thể nhìn được hai người phụ nữ này như nước với lửa, không hề hợp nhau. Thế mà vừa rồi lại không có đánh nhau, đúng là khiến anh ta tiếc nuối.

“Cảnh sát Châu Tinh Tinh, anh còn định đứng ở ngoài cửa đến bao giờ?”

“Ha ha ha, sếp đừng tức giận, có phải vừa rồi bị người ta chọc tức rồi không?”

Châu Tinh Tinh cười đùa bước vào trong phòng. Người này

trước kia là bạn học, bây giờ lại là trưởng quan, tuy nhiên anh ta cũng chẳng thấy cô có gì ghê gớm cả. Vài ngày nữa anh ta cũng được luận công nhận thưởng, thế là cũng có thể ngồi làm việc trong văn phòng.

“Không, tôi nhìn thấy anh mới tức giận.”

“Ôi, lời này khiến tôi tổn thương nhiều quá!”

Châu Tinh Tinh đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi, ra vẻ hóng chuyện: “Người phụ nữ vừa rồi là ai thế, trông khá hung dữ.”

“Cô ta là Kelly Morris, thanh tra của bộ đội đặc chủng của Scotland, đến Hong Kong…”

Nhìn thấy Châu Tinh Tinh gật đầu lia lịa, Ngô Lạc Thiến lập tức im lặng, sau đó nhanh chóng thay đổi chủ đề: “Chuyện này không liên quan gì đến anh! Nói đe. Đêm hôm khuya khoắt anh không ngủ mà đi quấy nhiễu giấc ngủ của người khác, bây giờ lại đến tìm tôi, rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Thế nào, tôi không thể đến tìm bạn học cũ để ôn lại những kỷ niệm ngày xưa à?”

“Ha ha, cảnh sát Chu mới phá được một vụ án lớn, chuẩn bị thăng chức rồi, tôi làm gì dám bấu víu quan hệ với anh. Mau nói đi, không có chuyện gì thì tôi còn làm việc.”

Ngô Lạc Thiến không có kiên nhẫn với anh ta, bảo Châu Tinh Tinh có chuyện gì thì nói thẳng luôn đi.

“Haizz, đúng là lòng người bạc bẽo, thật hiếm có dịp tôi có lòng tốt muốn giúp đỡ cô.”

Châu Tinh Tinh lắc đầu thở dài, bày ra dáng vẻ người tốt không được đền đáp.

“Giúp tôi, chỉ dựa vào anh?”

“Bạn học cũ, nếu tôi đoán không lầm thì cô vẫn còn độc thân đúng không?”

“….”

“…”

Châu Tinh Tinh vừa nói xong thì bầu không khí trong văn phòng lập tức rơi vào sự im lặng chết chóc. Ngô Lạc Thiến nhíu mày, ý tứ rõ ràng, nếu hôm nay Châu Tinh Tinh không giải thích rõ ràng thì đừng hòng bước ra được cánh cửa này.

“Bình tĩnh, tôi tới để giới thiệu bạn trai cho cô.”

Châu Tinh Tinh lau mồ hôi lạnh trên đỉnh đầu, biết mình nói sai thì nhanh chóng móc trong túi áo ra ảnh chụp của Liêu Văn Kiệt, giơ thẳng trước mặt Ngô Lạc Thiến.

[Ảnh chụp]

“Thế nào, có phải rất đẹp trai không?”

Hiệu quả vô cùng rõ rệt, Ngô Lạc Thiến vừa nhìn thấy gương mặt đẹp trai của Liêu Văn Kiệt trên ảnh chụp thì lập tức im lặng.

“Thời gian! Địa điểm!”

“Cái gì?”

“Thời gian địa điểm gặp mặt!”

“Không phải chứ, chỉ thế này mà cô đã giơ cờ trắng đầu hàng rồi? Ít nhất cũng phải kiên trì thêm hai hiệp chứ!”

Kiên trì thêm hai hiệp làm gì, vừa nhìn thấy ảnh chụp thì Ngô Lạc Thiến đã từ bỏ chống cự.

Có đôi khi, kiên trì không nhất định sẽ thành công, từ bỏ thì lại vô cùng dễ chịu.

Nhưng cô ngay lập tức nảy sinh nghi ngờ. Dựa vào mối quan hệ giữa cô và Châu Tinh Tinh, nửa năm không thèm liên lạc lấy một lần, vậy thì không có lý do gì mà anh ta đột nhiên lương tâm trỗi dậy, giới thiệu một người bạn trai ưu tú như vậy cho cô.

Chương 25: Người cơ bắp ma quỷ Nhất định có âm mưu.

“Nói đi, anh có âm mưu gì?”

“Bà chị à, chúng ta không thù không oán, tôi bẫy cô làm gì?”

Châu Tinh Tinh ấm ức, sau đó giới thiệu sơ qua thân phận của Liêu Văn Kiệt.

Nghe được chú của Liêu Văn Kiệt cũng là cảnh sát, lại còn có quan hệ không tồi với ngài Hoàng, xem như một nửa người nhà. Ngô Lạc Thiến gật đầu liên tục. Ngoại trừ việc tuổi hơi nhỏ một chút, cô hơi ngại việc bị gọi là trâu già gặm cỏ non thì không còn gì không ổn.

Ăn cỏ non thì thanh danh không được tốt cho lắm, nhưng mà…

[Ảnh chụp]

Ngô Lạc Thiến cắn răng, giậm chân một cái, cái thanh danh này không cần cũng được.

“Châu Tinh Tinh, anh nói thật cho tôi biết, người đàn ông ưu tú như vậy mà vẫn chưa có bạn gái à?”

“Ha ha, chuyện này cô cứ yên tâm, mắt nhìn người của A Kiệt rất cao, những phụ nữ bình thường không lọt được vào mắt xanh của cậu ta đâu. Tôi nghĩ mãi, cảm thấy chỉ cô có tư cách này.”

“Mấy câu nịnh nọt này không có tác dụng với tôi đâu, rốt cuộc anh có âm mưu gì, không nói thì cút.”

Ngô Lạc Thiến không tin, chủ yếu là vì nụ cười của Châu Tinh Tinh quá hèn mọn, vừa nhìn đã biết không có ý tốt.

Thấy lòng tốt của mình không được báo đáp, Châu Tinh Tinh hít sâu một hơi: “Thôi được rồi, tôi nói thẳng ra vậy. Ảnh chụp của A Kiệt cô cũng nhìn thấy rồi, con mẹ nó, quá đẹp trai. Cậu ta độc thân, chưa có bạn gái, nhưng lại khá thân thiết với bạn gái tôi, thế nên…”

“Không cần phải nói nữa, tôi hiểu rồi.”

Ngô Lạc Thiến khinh thường nhìn anh ta: “Người ta đẹp trai hơn anh gấp vạn lần, nếu anh không giúp người ta tìm bạn gái thì đến bạn gái của anh có khi cũng mất luôn.”

“Được lắm, cô coi thường tôi, vậy bây giờ tôi sẽ đi!”

Châu Tinh Tinh nói xong thì muốn lấy lại ảnh chụp nhưng bị Ngô Lạc Thiên cầm trước.

“Bà chị à, đó là ảnh tôi chụp.”

“Bây giờ nó là của tôi.”

“…”

Châu Tinh Tinh lập tức nắm được bí quyết, sau này nếu có người bạn nữ nào thì chỉ cần gửi ảnh Liêu Văn Kiệt qua là có thể nói chuyện hòa đồng.

“Đừng nói nhảm nữa, mau nói thời gian địa điểm cho tôi, sau đó xéo đi.”

“Ây…”

“Làm sao thế, nói đi!”

“Thực ra… Ha ha, thực ra A Kiệt vẫn chưa có ý định tìm bạn gái. Cậu ta muốn lo cho sự nghiệp trước, chờ ổn định rồi mới cân nhắc đến chuyện tình cảm. Thế nên tôi vẫn chưa nói với cậu ta chuyện gặp mặt…”

“…”

Ngô Lạc Thiến cũng không nói gì, đứng dậy đi tìm còng tay.

“Bà chị, bình tĩnh đã nào, đừng động thủ, có gì từ từ nói… Tôi biết rồi, tôi lập tức đi sắp xếp chuyện này, cô cứ chờ tin tức của tôi.”

Thời gian nghỉ phép dài hạn của Liêu Văn Kiệt vẫn còn bảy ngày nữa, ngài Hoàng cũng đã về hưu, lúc rảnh rỗi thường gọi hắn đến nhà, truyền dạy cho hắn những tuyệt kỹ của mình.

“A Kiệt, công phu của cậu đã luyện được bao nhiêu năm rồi?”

Ngài Hoàng mặc một thân thường phục, đứng ở trong sân, mới về hưu chưa quen nên lúc nào cũng cảm thấy rảnh rỗi đến mức toàn thân ngứa ngáy.

“Không biết nữa, tôi cũng tùy tiện luyện thôi, ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, mặc dù thời gian dài nhưng không có bài bản.” Liêu Văn Kiệt trả lời lập lờ.

“Nói thế thì cậu cũng được coi như một kỳ tài võ học rồi…”

Ngài Hoàng đi vòng quanh Liêu Văn Kiệt mấy vòng: “Căn cốt cũng tạm được, quan trọng là chân dài, điểm này giống tôi. Chân dài thì rất có lợi trong việc thi triển đoạt mệnh tiễn đao cước.

Nếu như bây giờ Châu Tinh Tinh ở đây thì anh ta nhất định sẽ cười ầm lên, sau đó nói ngài Hoàng chân ngắn người tròn.

Đúng vậy, Châu Tinh Tinh chính là kiểu "ngay thẳng boy" như vậy.

Liêu Văn Kiệt thì không giống, hắn nghiêm túc gật đầu, tỏ vẻ ngài Hoàng nói gì cũng đúng.

"A Kiệt, nghe tình huống của cậu thì tôi hiểu rồi, cậu hiểu rất ít về võ thuật, thiếu rất nhiều những kiến thức căn bản."

"Nhưng cậu không cần phải lo, dựa vào đầu óc của cậu thì rất nhanh sẽ nắm được những kiến thức đó thôi. Còn về hai sở trường của tôi… Cậu cũng đừng sợ, tôi sẽ dạy cậu một phiên bản đơn giản hóa, cầm tay chỉ việc, rất nhanh có thể thành tài."

"Phiên bản đơn giản hóa?"

Liêu Văn Kiệt nhíu mày, lần đầu tiên nghe công phu còn có phiên bản đơn giản hóa.

"Đúng vậy, thân thủ của tôi hồi trẻ cũng bình thường, thế nên chịu không ít đau khổ. Sau này, trong lúc phá án đã được một cao nhân chỉ điểm…"

Ngài Hoàng nói một thôi một hồi, kể tóm tắt hồi đó ông ta được lệnh bảo vệ một tuyển thủ quốc gia, hai người trạc tuổi nhau nên sớm trở thành bạn bè, đối phương đã chỉ cho ông ta những điều hữu ích đến tận ngày nay.

"Nhắc đến người bạn đó của tôi, năm đó đúng là tiếng tăm lừng lẫy."

Ngài Hoàng dựng thẳng ngón cái lên tán thưởng: "Ông ấy nổi tiếng từ khi còn là thiếu niên, là một kỳ tài võ học chân chính. Năm 1974, lần đầu tiên giành chức vô địch đấu tự do Đông Nam Á; năm 1980 đánh bại xạ thủ của Nghê Hồng; 3 năm liên tục đánh bại cao thủ karate của Nghê Hồng, là khắc tinh của Nghê Hồng, có biệt danh "Người cơ bắp ma quỷ".

Liêu Văn Kiệt: "..."

Nói thế nào nhỉ, nghe khá hấp dẫn.

"Đáng tiếc, thành tích của ông ấy ngày càng cao thì tính tình cũng càng ngạo mạn, cậy tài khinh địch, cuối cùng phạm phải một sai lầm lớn.

Ngài Hoàng xúc động: "Ông ấy bị người ta đánh gãy một chân, sau khi bị thương thì mai danh ẩn tích, bao nhiêu năm không có tin tức gì, cũng không biết đang sống ẩn dật ở đâu."

Đang ở trung tâm Tinh Anh, mở một tiệm tạp hóa, dựa vào hãm hại lừa gạt để kiếm sống.

Chương 26: Tiệm tạp hóa Trung tâm Tinh Anh 1 Liêu Văn Kiệt âm thầm cho ra đáp án, trong một tháng chuyển đến nhà chú Đạt, hắn đã nắm được bối cảnh của thế giới hiện tại, trong có cũng có tin tức về "Trung tâm thể dục Tinh Anh toàn cầu."

Lúc đó hắn cảm thấy thế giới này vô cùng hỗn loạn, thêm một chuyện cũng không nhiều, bớt một chuyện cũng không ít, thế nên không để trong lòng.

Bây giờ nghĩ lại, những người có cấp bậc như vị đại sư huynh Đoạn Thủy Lưu kia chắc chắn không chỉ có một, nếu như gặp phải...

Nếu gặp phải thì Thiết bố sam nhập môn cũng chỉ là một bộ quần áo rách rưới mà thôi.

Dù sao cũng chỉ là cấp nhập môn, hạn mức phòng ngự cao nhất chắc chỉ là người đàn ông Muay Thái. Một quyền của Đại sư huynh kia có năng lực xuyên tường, nếu hắn bị đánh thì có khi bên ngoài không việc gì nhưng nội tạng đã biến thành thịt băm.

Càng nghĩ càng đáng sợ, thế giới này quá tàn khốc đối với

người bình thường.

“A Kiệt, nghĩ gì thế?”

Ngài Hoàng nhanh chóng gọi hồn Liêu Văn Kiệt về, nói thẳng: “Hôm nay là buổi học đầu tiên của cậu, hãy quên hết mọi thứ cậu biết, chúng ta học từ những điều cơ bản.”

“Được.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, sau đó chăm chú nghe ngài Hoàng giảng bài. Mặc dù ông ta không biết cách dạy học, biết gì nói đó, nhưng Liêu Văn Kiệt là người thông minh, nghe được điều gì là lập tức phân loại chỉnh lý rõ ràng.

Người người dám dạy, một người dám nghe!

Ba mươi phút sau, những kiến thức cơ bản của ngài Hoàng đã bị lôi ra sạch sẽ, dường như không còn gì để dạy nữa.

Theo những gì ông ta dạy thì ông ta là người theo phái thực tiễn, lý luận chỉ là tương đối nhưng kinh nghiệm thực chiến lại vô cùng phong phú.

“A Kiệt, Thiết sa chưởng- tên như ý nghĩa. Đó là dùng hạt sắt luyện ra chưởng công, mạnh mẽ nam tính. Cậu đã có cơ sở là Thiết bố sam thì càng dễ học được Thiết sa chưởng.”

Ngài Hoàng không luyện Thiết bố sam nhưng cảm thấy hai thứ này cũng không khác biệt lắm, tiếp tục nói: “Bài khẩu quyết này nhất định phải học thuộc lòng, khí luồn qua lòng bàn tay, tinh thần mạnh mẽ, quyền phát ra từ trái tim, kiểm soát lực cổ tay, vừa mềm mại vừa linh hoạt; chưởng ra phải mạnh mới có thể khống chế kẻ địch, nếu phát lực chậm thì phí công tốn sức…”

Liêu Văn Kiệt âm thầm ghi nhớ trong lòng, sau đó đột nhiên nảy sinh một suy nghĩ rất to gan. Thay vì học giáo viên gà mờ ngài

Hoàng thì không bằng đến tiệm tạp hóa trung tâm Tinh Anh.

“Người cơ bắp ma quỷ” Quỷ Vương Đạt mới là cao thủ thực sự!

“A Kiệt, chuyên tâm nghe giảng, không được thất thần.”

“Tôi không có.”

“Cái gì mà không có, tôi tận mắt nhìn thấy mà còn muốn chống chế à, vậy cậu lặp lại những lời tôi vừa nói một lần.”

“Được.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, không hề nghĩ ngợi mà đọc vanh vách: “khí luồn qua lòng bàn tay, tinh thần mạnh mẽ, quyền phát ra từ trái tim, kiểm soát lực cổ tay, vừa mềm mại vừa linh hoạt; chưởng ra phải mạnh mới có thể khống chế kẻ địch, nếu phát lực chậm thì phí công tốn sức… Lão đại, đọc xong rồi.”

“…”

Trán ngài Hoàng đầy mồ hôi lạnh, rõ ràng ông ta nhìn thấy Liêu Văn Kiệt mất tập trung, vậy mà vẫn nhớ được hết tất cả như vậy.

…

Nghĩ gì làm nấy, Liêu Văn Kiệt ăn cơm trưa ở nhà ngài Hoàng, sau đó ngồi xe bus đến mục tiêu đã định- Trung tâm thể dục Tinh Anh toàn cầu.

Trung tâm thể dục Tinh Anh toàn cầu, tên gọi tắt là trung tâm Tinh Anh. Cái tên đã nói lên tất cả, nơi này tuyên truyền tinh thần thể dục thể thao, bồi dưỡng tinh anh giới thể dục.

Là một tập đoàn xuyên quốc gia, trung tâm Tinh Anh có chi nhánh ở khắp nơi trên thế giới, hàng năm đều tuyển chọn được

một lượng lớn nhân tài giới thể thao, sức ảnh hưởng vô cùng to lớn.

Đảo Hong Kong là một trong số đó.

Trung tâm Tinh Anh có rất nhiều bộ môn, từ lớn như điền kinh, đá bóng đến nhỏ như đánh cờ, thể dục dụng cụ…

Nhưng nổi tiếng nhất đó là bộ môn cận đấu.

Bộ môn này đã nhiều lần đạt được giải thưởng trong các cuộc thi trong nước và quốc tế, đứng đầu toàn Đông Nam Á.

Cận đấu chia làm nhiều hạng mục nhỏ, trong đó quyền anh, kiếm đạo, Judo, quyền đạo là bốn hạng mục nổi tiếng nhất. Trưởng câu lạc bộ Judo Hắc Hùng đã liên tiếp hai năm bất bại, thành công bảo vệ danh hiệu "Người chiến đấu kiệt xuất."

Nhưng những chuyện này không liên quan gì đến Liêu Văn Kiệt, hắn đến trung tâm Tinh Anh không phải để đăng ký mà là để tìm một tiệm tạp hóa.

Không phải Liêu Văn Kiệt chém gió, nhưng bốn người đứng đầu ở đây, bao gồm cả người chiến đấu kiệt xuất Hắc Hùng kia, hắn không đánh lại được ai cả.

Nhưng bốn người đó cũng không đánh lại hắn… Cho dù có đánh bao nhiêu trận đi nữa.

Hắn có kỹ năng bị động nên mới dám tự tin như vậy!

Trung tâm Tinh Anh ở đảo Hong Kong có diện tích rất lớn, ngoại trừ chỗ dạy học thì còn có bể bơi, sân bóng, tiệm tạp hóa… Muốn tìm Quỷ Vương Đạt cũng không dễ dàng.

Liêu Văn Kiệt đi bộ hơn hai mươi phút thì dừng lại, phát huy ưu thế lớn nhất của mình để hỏi thăm các học viên.

Học viên trong trung tâm Tinh Anh hầu hết là thanh niên, tham gia các khóa học với mục đích rèn luyện thân thể và tự vệ.

Liêu Văn Kiệt bắt đầu hỏi thăm các học viên nữ, một nụ cười đã có thể thu hút được hơn mười em gái nhiệt tình. Các cô không biết Quỷ Vương Đạt là ai, cũng không biết có chủ tiệm tạp hóa nào bị thọt chân không, nhưng không vấn đề, các cô có bạn trai.

Chương 27: Tiệm tạp hóa Trung tâm Tinh Anh 2 Những người bạn trai thấy thế thì nhanh chóng tìm kiếm rồi thông báo tin tức cho Liêu Văn Kiệt để hắn mau chóng rời đi. Liêu Văn Kiệt nhanh chóng nhận được điều mình muốn biết, tiệm tạp hóa của Quỷ Vương Đạt nằm ở gần sân bóng, vị trí vô cùng hẻo lánh, gần như sắp chuyển ra khỏi trung tâm Tinh Anh.

Các cô gái nhiệt tình thấy Liêu Văn Kiệt mới đến, sợ hắn lạc đường nên còn dẫn hắn đến tận cửa tiệm tạp hóa mà vẫn lưu luyến không muốn rời đi.

Vậy mới nói, bản chất con người là thiện lương, thế gian vẫn còn tồn tại chân thiện mỹ.

“Ồ, chuyện làm ăn hôm nay phát đạt như vậy cơ à!”

Ở cửa tiệm tạp hóa, một người đàn ông trung niên mập mạp nhìn thấy cảnh tượng đông đúc thế này thì hai mắt sáng ngời. Người này mặc một chiếc áo màu vàng, làn da ngăm đen, bụng phệ, nụ cười trông không khác gì con buôn.

Người cơ bắp ma quỷ- Quỷ Vương Đạt!

“Nào các cô bé, muốn mua gì thế, chỗ chú cái gì cũng có nhé! Không phải ngại ngùng gì, mua gì chú cũng sẽ giữ bí mật cho các cháu.”

“Cảm ơn mọi người đã hỗ trợ, tôi đến nơi rồi.”

Liêu Văn Kiệt vẫy tay với các cô gái coi như lời cảm ơn, các cô gái thấy thế thì vô cùng tiếc nuối, giá trị nhan sắc cao như vậy, bọn họ chắc chắn không có cửa.

“Ông chủ, tôi muốn mua đồ.”

Liêu Văn Kiệt vừa nói vừa quan sát người đàn ông vừa đen vừa béo trước mặt, đều nói con người không thể nhìn vẻ bề ngoài, nhưng mà trông ông ta thế này thì quá là không cần nhìn rồi.

Nếu chỉ nhìn vẻ bề ngoài thì ai có thể ngờ người này chính là kỳ tài võ học hai mươi năm trước, đánh bại không biết bao nhiêu cao thủ, được mọi người tán thưởng cơ chứ.

Hắn yên lặng so sánh một chút, Quỷ Vương Đạt có đầu lông mày sắc bén, khác rất nhiều so với gương mặt của Tào Đạt Hoa, cho dù hai người này gặp nhau trên đường thì mọi người cũng không cảm thấy có gì không ổn.

Xét về hình thể thì Quỷ Vương Đạt tròn trịa hơn một chút, cũng không phải quá béo, mà là bụng rất to.

(Tào Đạt Hoa và Quỷ Vương Đạt là những vai diễn của cùng một diễn viên Ngô Mạnh Đạt)

“Cậu đẹp trai, học viên mới của trung tâm Tinh Anh à, nhìn lạ thế!”

Quỷ Vương Đạt nghi ngờ nhìn Liêu Văn Đạt, cứ cảm thấy có chỗ nào kỳ quái. Cuối cùng ông ta cũng phát hiện ra kỳ quái ở ánh mắt, ánh mắt Liêu Văn Đạt nhìn ông ta vô cùng nóng bỏng, giống như thèm muốn sắc đẹp của ông ta vậy.”

“Tôi không phải học viên của trung tâm Tinh Anh, nghe có người nói ở nơi này có một cao nhân lánh đời nên mới tới thử vận may, mua mấy quyển bí kíp võ công.”

“Ha ha ha…”

Quỷ Vương Đạt hơi nheo mắt lại: “Người trẻ tuổi, cậu tìm đúng chỗ rồi. Cậu muốn mua bí kíp gì, Như Lai thần chưởng hay là Cửu âm chân kinh, không giấu gì cậu, chỗ tôi cái gì cũng có.”

Liêu Văn Kiệt: “…”

Lời này nếu từ miệng một tên ăn mày nói ra thì hắn cam đoan không nói hai lời đã mua sạch tất cả, mười tệ một quyển, quyết không trả giá.

Nhưng từ miệng Quỷ Vương Đạt thì hơn nửa là giả, có ngu mới tin lời ông ta.

Nếu không phải biết rõ thân phận của đối phương thì Liêu Văn Đạt đã rời đi từ lâu rồi.

“Ông chủ mạnh miệng quá nhỉ, nhưng chẳng biết thật giả thế nào. Ông cứ lấy Như Lai thần chưởng ra cho tôi xem đã, nếu là giả thì sau này việc làm ăn của ông khó mà suôn sẻ.” Liêu Văn Kiệt nói xong thì chỉ ra sau lưng.

Các cô gái tốt bụng còn chưa rời đi, hơn nữa còn túm lại càng lúc càng đông.

Đây cũng nhờ sự đẹp trai của anh ta, các cô gái nghe được tin đều muốn đến nhìn xem trai đẹp trông như thế nào.

“Yên tâm, hàng trong tay tôi nhất định khiến cậu hài lòng.”

Quỷ Vương Đạt xoa tay, dẫn Liêu Văn Kiệt vào trong nhà kho. Mấy quyển bí kíp võ công gì gì đó tất nhiên không thể vứt lung tung, nhỡ đâu bị kẻ trộm lấy mất thì nguy, cứ phải cất dưới giường mới an toàn.

Ông ta cũng không thèm quan tâm đến lời uy hiếp của Liêu

Văn Kiệt, nói cứ như tiệm tạp hóa này từng làm ăn suôn sẻ vậy.

Tiệm tạp hóa này nhìn qua cũng không lớn lắm, nhưng bên trong lại có rất nhiều không gian riêng. Ví dụ như cái nhà kho trước mắt Liêu Văn Kiệt, đây là nơi tích hợp để làm nơi lưu trữ đồ vật, nơi nghỉ ngơi, nơi tiếp khách. Ngoại trừ hơi dơ dáy bẩn thỉu một chút, còn có mùi ẩm mốc thì cũng không thấy chỗ nào không ổn.

“Cậu cứ tùy tiện ngồi nghỉ ngơi chút đi, không cần khách khí. Két sắt của tôi để dưới gầm giường, trước tiên phải lật một lúc đã.”

Quỷ Vương ngồi xổm xuống, bắt đầu gỡ những chiếc ván giường ra. Ngay sau đó, mấy chục quyển sách Lưu Huyền Đức bị ông ta ném khắp sàn nhà.

(Lưu Huyền Đức: Lưu Huyền Đức là Lưu Bị, Lưu Bị tự xưng là hoàng thúc, phát âm giống với hoàng thư. Hoàng thư chỉ sách ảnh khiêu dâm. Thế nên cư dân mạng dùng Lưu Huyền Đức để chỉ sách ảnh khiêu dâm)

Liêu Văn Kiệt nhìn qua một chút, phát hiện trên đất đều là những quyển đen đen đỏ đỏ, trắng trắng vàng vàng, nhìn vô cùng khó coi. Những quyển này có tặng miễn phí cho hắn thì hắn cũng không thèm đọc.

Sau đó lại nhìn đến những thứ khác.

Không có ý gì, nhưng Liêu Văn Kiệt đột nhiên phát hiện ra điểm tương đồng giữa Tào Đạt Hoa và Quỷ Vương Đạt, hai người bọn họ đều giống như một đứa trẻ mới mười mấy tuổi.

Chương 28: Thực ra tôi là một người rất ngay thẳng 1 Ngây thơ!

Quỷ Vương Đạt có thói quen giấu những quyển sách Lưu

Huyền Đức dưới gầm giường, Tào Đạt Hoa cũng thích. Giấu xong còn dương dương tự đắc, thực sự nghĩ rằng mình có một bí thuật độc môn, những người khác mãi mãi không thể nào tìm thấy được.

Hơn nữa hai người này đều là những người đàn ông độc thân, nếu đổi lại là người khác thì có lẽ chỉ có thể tự mình cầu phúc, dù sao… Không nói đâu xa, cha của hai người này cũng qua đời từ sớm.

"Đừng hiểu lầm, bình thường tôi hay tu luyện [Ngọc nữ tâm kinh], những thứ này là những đạo cụ phụ trợ không thể thiếu, thực ra con người tôi là người rất ngay thẳng." Quỷ Vương Đạt lục tung đồ đạc lên, trong lúc cấp bách còn không quên giải thích một câu.

(Ngọc nữ tâm kinh: Môn võ thuật trong Thần điêu đại hiệp)

Liêu Văn Kiệt: "…"

Lâm Triều Anh mà biết chắc đội mồ sống dậy!

(Lâm Triều Anh là nhân vật trong Thần điêu đại hiệp, là người sáng lập ra Ngọc Nữ tâm kinh)

Quỷ Đạt Vương có một bộ sưu tập sách đáng kinh người, ông ta lật một hồi cũng không tìm thấy két sắt của mình. Liêu Văn Kiệt trong lúc rảnh rỗi cúi đầu nghiên cứu chiếc bàn gỗ vuông vắn trước mặt.

Không ngoài dự đoán, hắn nhìn thấy ở chỗ chân bàn có một vết cắt, chiếc bàn này chắc chắn đã từng bị Quỷ Vương Đạt giở trò.

Đây gọi là cái gì? Cơ hội giao lưu dành cho những ai đã chuẩn bị sẵn sàng?

Liêu Văn Kiệt không nói câu nào, mặc dù nói quan tâm người

hữu duyên, cạm bẫy không còn mới… Nhưng mà cạm bẫy này của Quỷ Vương Đạt cũng cũ quá rồi. Hắn suy nghĩ rồi tìm hiểu một chút, chắc cạm bẫy này cũng phải có tuổi đời mấy ngàn năm lịch sử.

Liêu Văn Kiệt nhìn Quỷ Đạt Vương lúc này đã chui cả người vào gầm giường, lại thấy chân ông ta không được tiện cho lắm thì muốn giúp người làm niềm vui. Hắn nhặt một cây gậy trúc và một sợi dây thừng, cố định chắc chắn đôi chân bấp bênh tràn ngập nguy hiểm của ông ta lại.

Rất nhiều người đều cho rằng giúp đỡ người khác là nguồn gốc của niềm vui, nhưng thực ra không phải vậy, đó chỉ là bước đầu tiên.

Bước thứ hai, không để lại danh tính mới là quan trọng nhất!

Liêu Văn Kiệt không nghĩ thêm bất cứ chuyện gì, quả quyết lựa chọn che giấu công lao và danh tính.

Sau khi đã xác nhận cố định rất chắc chắn, Liêu Văn Kiệt hài lòng gật đầu. Hắn quay người nhìn vách tường cách đó khoảng ba nước chân, phát hiện có một tấm bảng của Cổ quyền pháp Trung Quốc, bên trên chỉ viết duy nhất một chữ “Quyền”.

Có lẽ bởi vì quá bắt mắt, hoặc có thể là do những chiêu thức của Quỷ Vương Đạt vô cùng linh động khéo léo, thế nên những ngọn đèn xung quanh tấm bảng đột nhiên lóe lên. Nguồn điện vừa mở, đèn lòe loẹt khắp nơi, nhìn hơi dở dở ương ương.

Liêu Văn Kiệt hơi sửng sốt, lúc mới vào cửa hắn không chú ý lắm, hiện tại mới phát hiện ra. Căn phòng này xung quanh chỗ nào cũng lộn xà lộn xộn, chỉ có mỗi hỗ tấm bảng này là không nhiễm bụi trần.

“Người trẻ tuổi, nếu như cậu đã phát hiện ra rồi thì tôi cũng

không cần phải giấu diếm nữa."

Quỷ Vương Đạt ôm một chiếc hòm gỗ, đầu đầy bụi đất, chỉ vào tấm bảng nói: "Đúng vậy, tôi chính là chưởng môn của Cổ quyền pháp Trung Quốc, người nắm giữ danh hiệu Người cơ bắp ma quỷ- Quỷ Vương Đạt."

"Hả? Cổ quyền pháp Trung Quốc là gì?"

Liêu Văn Kiệt không hiểu, lập tức hỏi lại: "Theo như tôi biết thì đất nước chúng ta có rất nhiều phương pháp võ thuật, từ xưa đến nay, các môn phái lớn lớn nhỏ nhỏ đếm mãi không hết. Chẳng lẽ tất cả những thứ này đều nằm trong quyền hạn quản lý của Chưởng môn ông à?"

"Cái này…"

Quỷ Đạt Vương chớp mắt mấy cái, tên của môn phái nhà mình đúng là đắc tội với tất cả các môn phái khác. Ông ta lập tức sửa lại: "Đây là vấn đề lịch sử, từ lúc tôi nhập môn thì môn phái của tôi đã có tên như vậy rồi. Cậu chỉ cần biết môn phái của chúng tôi rất lợi hại là được, quan tâm những chuyện khác làm gì."

"Lợi hại như vậy mà còn phải mở tiệm tạp hóa à?"

"Sở thích cá nhân, cậu cấm được chắc."

"Vậy các môn đồ khác đâu?"

"Đơn truyền."

Đối mặt với câu hỏi của Liêu Văn Kiệt, rõ ràng là Quỷ Vương Đạt đã chuẩn bị từ lâu. Ông ta thản nhiên trả lời, sau đó phủi nhẹ bụi bẩn bám trên mặt hòm, trải khoảng mười quyển sách quý ố vàng ra bàn.

Từ Thiết sa chưởng đến Như Lai thần chưởng, từ Kim cương

cước đến Thiên tàn cước, từ phổ thông đến tuyệt thế, muốn gì có đó, có thể nói là vô cùng toàn diện.

Liêu Văn Kiệt cầm lấy quyển Như Lai thần chưởng, mở ra xem thử. Sách không dày lắm, chỉ có mười trang giấy, xem vèo một cái là hết.

“Sao trang cuối cùng lại bị xé rồi?”

Hắn chỉ vào trang cuối cùng của Như Lai thần chưởng, chưởng pháp ở chín trang trước rất đầy đủ, nhưng lại bị thiếu mất trang cuối cùng.

“Người ta thường nói cổ tịch bản thiếu, thiếu mất một tờ là chuyện vô cùng bình thường!”

(Cổ tịch bản thiếu: Sách cổ không bao giờ hoàn chỉnh)

“Thế nhưng quyển sách nào của ông cũng đều bị xé mất trang cuối cùng!”

“Cậu đẹp trai, cậu may mắn lắm đấy, tất cả những quyển sách ở đây đều là sách cổ, cậu tùy ý chọn một cuốn cũng có thể trở thành bảo vật gia truyền.”

“...”

Chương 29: Thực ra tôi là một người rất ngay thẳng 2 Liêu Văn Kiệt bĩu môi, hắn nhìn là biết trang cuối cùng bị thiếu kia chính là trang bìa in tên nhà xuất bản và ngày tháng in ấn, thế nên cũng không nhắc lại chuyện đó nữa mà nói thẳng: “Quỷ Vương Đạt, quyển Như Lai thần chưởng này giá bao nhiêu thế? Đầu tiên tôi phải nói luôn, sách không đầy đủ thì tôi cũng không thể mua với giá cao được đâu.”

“Mười tệ.”

Quỷ Vương Đạt ra giá.

“Cái gì?”

Liêu Văn Kiệt giật mình, ông ta bán mười tệ một quyển Như Lai thần chưởng? Quỷ Vương Đạt thực sự coi mình là tên ăn mày đó à?

Hắn hỏi tiếp: “Nếu riêng Như Lai thần chưởng đã bán giá đấy, vậy thì chắc Thiết sa chưởng chỉ bán một tệ thôi nhỉ?”

“Sai, Thiết sa chưởng giá 500 tệ.”

“Tại sao?”

Liêu Văn Kiệt sửng sốt, không hiểu sóng não của Quỷ Vương Đạt.

“Bởi vì Như Lai thần chưởng cậu không thể nào học được, nếu không thì có trả giá 1 triệu tôi cũng không bán.”

Quỷ Vương Đạt hạ giọng, ra vẻ cao thâm khó lường: “Như Lai thần chưởng giảng dạy cơ duyên và trí tuệ. Cho dù cậu là người đại từ đại bi nhưng cơ duyên chưa đến, trí tuệ không đủ thì có hàng vạn người học cũng không có nổi một người thành tài, tu luyện hàng trăm năm cũng không có tác dụng. Nếu cậu đã bị ấn định sẵn là không học được thì cậu có cố gắng thế nào cũng vô dụng.”

Nghe rất có đạo lý.

Liêu Văn Kiệt gật đầu, âm thầm thừa nhận công phu lừa trên dối dưới của Quỷ Vương Đạt, sau đó lại hỏi tiếp: “Thế còn quyển Độc cô cửu kiếm thì sao, ông bán bao nhiêu tiền?”

“Hai mươi tệ, nếu mua thêm cả Huyền Thiết kiếm pháp thì giảm giá cho cậu, hai quyển tính cậu ba mươi tệ.”

“Cái gì, mấy môn võ công này tôi từng nhìn thấy trong tiểu thuyết kiếm hiệp rồi.”

“Tiểu thuyết cũng lấy cảm hứng từ hiện thực thôi, tên giống nhau là chuyện bình thường.”

“…”

Sau một hồi hỏi han, cuối cùng Liêu Văn Kiệt cũng im lặng. Những quyển bí tịch này của Quỷ Vương Đạt, ngoài Thiết sa chưởng ra thì những quyển còn lại như Độc Cô cửu kiếm, Cửu âm chân kinh… đều không quá hai mươi tệ một quyển.

(Bí tịch: Sách bí kíp võ công)

Hắn cũng có thể đoán được nguyên nhân, đơn giản là trước kia Quỷ Vương Đạt đã luyện Thiết sa chưởng nên có thể lừa gạt một cách dễ dàng như vậy mà không sợ bị vạch trần.

Như Lai thần chưởng yêu cầu cơ duyên cái gì chứ, đoán chừng ông ta cũng chỉ nghe nói như vậy mà thôi.

Bí tịch Thiết sa chưởng dày hơn Như Lai thần chưởng cả chục lần, mỗi một chiêu thức đều có hình ảnh minh họa và chú thích, ngoại trừ được in ra từ xưởng thì không có gì không ổn.

Liêu Văn Kiệt lật vài trang xem thử, sau đó không hứng thú lắm buông xuống: “Quỷ Vương Đạt, tôi tới đây thực sự để học công phu, học phí cũng đã chuẩn bị kỹ càng rồi, ông không cần dùng những phế phẩm này để lừa tôi.”

“Người trẻ tuổi, sao cậu lại nói như thế, cẩn thận cắn phải lưỡi đấy. Cậu từng nhìn thấy bí kíp võ công chân chính rồi à? Chưa từng thấy thì dựa vào đâu mà nói những thứ này của tôi là giả?”

Quỷ Đạt Vương rất tức giận, Liêu Văn Kiệt không có bằng

chứng, dựa vào đâu mà dám nói những bí tịch kia là hàng giả chứ.

Mặc dù những thứ này của ông ta đúng là hàng giả, nhưng đây không phải điều quan trọng. Quan trọng là thái độ của Liêu Văn Kiệt, không có bằng chứng!

“Tôi chưa từng thấy, nhưng bạn của tôi đã từng thấy.”

Liêu Văn Kiệt nhìn thẳng vào Quỷ Đạt Vương: “Người bạn này của tôi là sở trưởng sở cảnh sát, có công phu Đoạt mệnh tiễn đao cước nổi tiếng khắp Hong Kong. Theo như lời ông ấy nói thì công phu của ông ấy do một cao nhân chỉ điểm, người đó chính là Người cơ bắp ma quỷ- Quỷ Vương Đạt!”

“Hả, người bạn của cậu…”

Quỷ Vương Đạt hơi hốt hoảng, nhưng ngay sau đó đã lấy lại bình tĩnh, thản nhiên nói: “...Là ai thế, sao tôi không có ấn tượng gì?”

Liêu Văn Kiệt: “...”

“Mặc dù không biết người mà cậu đang nói là ai, nhưng cậu có thể để số điện thoại của người đó lại. Hôm nào rảnh tôi qua nhà người đó ở mấy ngày, thuận tiện thu chút tiền học phí.”

Quỷ Vương Đạt không cần mặt mũi, chỉ vào bí tịch nói: “Cậu đẹp trai, những thứ này cậu có cần nữa không?”

“Có, nhưng không phải bây giờ.”

Liêu Văn Kiệt tin chắc những thứ này là giả, những người nhẹ dạ cả tin đều bị Quỷ Vương Đạt lừa không một xu dính túi, hắn cũng chẳng việc gì phải khách sáo với ông ta.

“Sao thế, không mang đủ tiền à? Thế thì mai lại đến?”

“Không, trước khi mua thì tôi muốn kể một câu chuyện. Năm

1974, một vị kỳ tài võ học nào đó đã giành chức vô địch Đông Nam Á nội dung chiến đấu tự do. Năm 1980…”

Vốn định dùng ngài Hoàng làm lá bài chính để nhận người quen, nhưng không ngờ Quỷ Vương Đạt lại quên ông ta từ lâu rồi.

Khi nghe ngài Hoàng kể chuyện ngày xưa, Liêu Văn Kiệt còn tưởng hai người này suýt nữa đã cắt máu kết nghĩa huynh đệ.

Thế nên giờ Liêu Văn Kiệt đành phải nói về quá khứ sáng chói của Quỷ Vương Đạt: “Ba năm liên tục đánh bại cao thủ karate của Nghê Hồng, là khắc tinh của Nghê Hồng, có biệt danh “Người cơ bắp ma quỷ”. Cho đến một ngày, ông ta chiến đấu với một cao thủ karate là Đoạn Thủy Lưu…”

“Được rồi, dừng ở đây đi!”

Quỷ Vương Đạt bị chọc đến nỗi đau, gương mặt lập tức trở nên bi thương: “Nếu cậu đã biết tất cả mọi chuyện thì cậu cũng có thể nhìn ra được, bây giờ tôi là một tên thọt…”

“Bổ sung thêm một chút, là một người thọt dựa vào lừa đảo để kiếm sống.”

“…”

“…”

Chương 30: Cậu hỏi đúng người rồi “Đúng vậy, tôi tự làm tự chịu, tôi không gượng dậy nổi, cậu hài lòng chưa?”

Quỷ Vương Đạt ngồi xuống ghế: “Chuyện cơ bắp ma quỷ đã là chuyện quá khứ rồi, bây giờ tôi chẳng còn gì cả, cậu tìm nhầm người rồi.”

“Bởi vì ông bị gãy một chân?”

Liêu Văn Kiệt nhìn chân phải Quỷ Vương Đạt. Năm đó ông ta

bị thương rất thảm, vất vả lắm mới có thể tiếp tục đi lại được.

“Sao thế, coi thường gãy chân à? Cậu cứ thử gãy một chân đi rồi nói.”

Quỷ Vương Đạt hừ lạnh, cũng không thèm giải thích thêm với Liêu Văn Kiệt.

“Nếu tôi có thể chữa khỏi cái chân đó thì sao?”

Từ xưa đến nay, hệ thống Thương thành luôn có không ít linh đan diệu dược, thuốc gì cũng có, chắc chắn sẽ có thuốc chữa trị cho Quỷ Vương Đạt.

Điều đáng tiếc duy nhất là Liêu Văn Kiệt nghèo kiết xác, không mua nổi những thứ đó.

Nhưng bây giờ không mua nổi không có nghĩa là sau này cũng không mua nổi.

Sau khi thả một chút mồi nhử, Liêu Văn Kiệt chăm chú quan sát Quỷ Vương Đạt, nhưng Quỷ Vương Đạt vẫn ngồi yên như cũ, gương mặt đầy vẻ khinh thường.

“Người trẻ tuổi đúng là kiến thức thiển cận, tưởng tất cả những gì mình nhìn thấy đã là toàn bộ thế giới! Ếch ngồi đáy giếng, muốn chữa khỏi chân cho tôi? Cậu đang mơ đấy à!”

Quỷ Vương Đạt cười nhạo: “Cậu cũng không chịu động não mà nghĩ một chút, năm đó tôi dùng quyền cước của mình đánh cho đám võ sĩ Nghê Hồng không ngóc đầu lên được. Không dám nói là quen được anh hùng khắp thiên hạ, nhưng cũng dám nhận là quen không ít người tài giỏi. Tất cả bọn họ đều không chữa trị được cho tôi, cậu dựa vào đâu mà đòi chữa khỏi? Dựa vào sự đẹp trai của cậu à?”

Liêu Văn Kiệt nghe thế thì im lặng, hắn chỉ nhớ đến kịch bản

trong trí nhớ của mình mà quên mất bối cảnh hỗn loạn của thế giới hiện tại.

Đúng vậy, Quỷ Vương Đạt chèn ép Nghê Hồng ba năm liên tiếp, đề cao tinh thần dân tộc, loại người này có thể gọi là anh hùng dân tộc.

Nếu như ông ta bị gãy chân thì chắc chắn sẽ có không ít người đến giúp đỡ.

Nhưng cho dù bao nhiêu người giúp đỡ như vậy mà Quỷ Vương Đạt vẫn là một kẻ tàn.

“Trận đấu năm đó… Có bí mật gì sao?” Liêu Văn Kiệt nhíu mày.

“Trận đấu đó rất bình thường, tôi thua cũng tâm phục khẩu phục. Tất cả là do tôi khinh địch, không trách người khác. Còn về cái chân này…”

Quỷ Vương Đạt vỗ vỗ cái chân gãy của mình: “Năm đó tôi tuổi trẻ bồng bột, ra tay tàn nhẫn, đánh gãy chân không ít đối thủ. Sau này bị người ta đánh gãy chân cũng chỉ có thể gọi là báo ứng, gieo gió gặt bão mà thôi.”

“Vậy sao chân của ông không chữa khỏi được?”

“Ha ha, chuyện này liên quan gì đến cậu, chẳng lẽ tôi nói ra thì cậu có cách giúp tôi à?

Quỷ Vương Đạt nhếch miệng cười một tiếng: “Người trẻ tuổi, trên thế giới này có nhiều chuyện phức tạp lắm, cậu không hiểu hết được đâu, việc gì phải tự tìm phiền phức cho mình.”

“Thế giới này rốt cuộc như thế nào?”

Liêu Văn Kiệt bị Quỷ Vương Đạt chế nhạo cũng không hề tức

giận. Ông ta nói đúng, tất cả mọi thứ hắn biết về thế giới này toàn là suy đoán chứ chưa từng được kiểm chứng.

“Nếu cậu có bản lĩnh thì tự nhiên sẽ biết, nếu không có bản lĩnh…”

Quỷ Vương Đạt nói đến đây thì ngừng lại, nhưng ý tứ đã rõ.

Có đôi khi, ngu dốt cũng là một niềm hạnh phúc.

Liêu Văn Kiệt thấy Quỷ Vương Đạt không nói gì nữa thì cũng không hỏi thêm, hắn âm thầm quyết định sau này sẽ thường xuyên đến nơi này, những manh mối ở đây rất quan trọng, không hỏi được thì sẽ không bao giờ bỏ qua.

“Này cậu trai đẹp, thế cậu có mua những bí tịch này nữa không?”

Liêu Văn Kiệt không nói câu nào, Quỷ Vương Đạt thấy thế thì cười: “Tôi thấy cậu là người có tư chất học võ đấy, nhìn bộ dáng cũng có vài phần giống tôi năm đó.”

Liêu Văn Kiệt: “...”

“Quyển Thiết sa chưởng này bán cho cậu, đỡ để cậu phải đi tay không một chuyến, ra ngoài không cẩn thận còn nói xấu tôi, bảo tôi không cho đám hậu bối học thành tài.”

Quỷ Vương Đạt nói xong thì lấy một quyển sách mới tinh ném lên bàn.

Liêu Văn Kiệt xem xét một chút rồi móc 500 tệ ra trả. Đây là sách thật, khẩu quyết giống với những gì ngài Hoàng nói.

“Chỉ có quyển này thôi à?Có còn quyển nào khác không?”

Liêu Văn Kiệt nhướn mày, chỉ cần là hàng thật thì Quỷ Vương Đạt có thét giá bao nhiêu thì hắn cũng mua hết.

“Mơ mộng hão huyền, lòng tham không đáy, cậu cho mình là kỳ tài võ học thật đấy à?”

Quỷ Vương Đạt xua tay nói: “Dựa vào tuổi tác của cậu thì muốn học xong Thiết sa chưởng chắc cũng mất ba mươi năm. Muốn những quyển khác? Cũng được thôi, chờ học xong Thiết sa chưởng rồi tới tìm tôi!”

Thiết sa chưởng thuộc về ngạnh khí công. Môn võ học này không nhất thiết phải có tư chất thông minh, nhưng nhất định phải có tính nhẫn nại và chịu khổ.

(Ngạnh khí công: Luyện tập nâng cao khả năng chịu đau và áp lực thông qua các phương pháp hít thở, rèn luyện sức đề kháng và thể chất…)

Trong mắt Quỷ Vương Đạt, Liêu Văn Kiệt da mịn thịt mềm, chắc chắn không chịu được khổ, chưa kiên trì được mấy ngày đã bỏ cuộc.

Liêu Văn Kiệt bị khinh thường thì cũng không nói gì, cảm thấy dùng năm trăm tệ đổi lấy một quyển bí tịch là một việc vô cùng đáng giá. Hắn gật đầu với Quỷ Vương Đạt một cái rồi rời khỏi nhà kho tiệm tạp hóa.

Chương 31: Đẹp trai chính là đẹp trai 1 Mười giây sau, Liêu Văn Kiệt đột nhiên quay trở lại. Quỷ Vương Đạt đang tu luyện Ngọc Nữ tâm kinh giật nảy mình, vội vàng giấu tài liệu hỗ trợ giảng dạy ra đằng sau.

“Này, sao cậu không gõ cửa, cậu có biết tôi đang luyện công không hả? Cậu có biết làm người khác giật mình thế là nguy hiểm lắm không? May mà tôi có thần công hộ thể, nếu không đã chết ngay tại chỗ rồi.”

Liêu Văn Kiệt không quan tâm, hỏi thẳng luôn: “Người cơ bắp

ma quỷ, tôi muốn biết Thiết sa chưởng luyện tới cảnh giới cao nhất thì có thể mạnh đến mức nào?"

"Cậu hỏi đúng người rồi, để tôi biểu diễn cho cậu thấy luôn."

Cơ hội đưa đến tận cửa, thế nào cũng không thể bỏ qua. Hai mắt Quỷ Vương Đạt sáng bừng lên, ném tài liệu hỗ trợ giảng dạy ra sau lưng, haha tiến tới.

Chỉ thấy ông ta âm thầm vận khí, hai mắt lấp lánh ánh sáng, sau đó đập một chưởng vừa nhanh vừa mạnh lên bàn.

Rầm!

...

Một tiếng "Rầm" vang lên, chiếc bàn không nhúc nhích tí nào. Ngược lại, Quỷ Đạt Vương mặt mũi biến dạng, không tự chủ được rên lên một tiếng.

Ông ta im lặng thu tay lại, run rẩy giấu ra sau lưng, âm thầm chửi mắng chiếc bàn gỗ không chịu nhúc nhích, trầm ngâm một lát rồi hằm hằm nhìn Liêu Văn Kiệt: "Cậu xem chuyện tốt mà cậu làm kìa, vừa rồi tôi bị giật mình nên chân khí bị tổn hại nghiêm trọng. Mười hai phần công lực nhưng bây giờ một phần cũng không thể phát huy được ra."

"Ồ."

Liêu Văn Kiệt gật đầu, sau đó quay người rời đi.

Lần này là đi thật!

Quỷ Vương Đạt âm thầm nhịn đau suốt một phút, xác nhận không còn ai tiến vào nữa mới ôm tay khóc lóc rên rỉ.

Ông ta không dám lớn tiếng, sợ Liêu Văn Kiệt chưa đi xa.

“Kỳ lạ, chỉ là bị đánh gãy một chân, nhưng tại sao lại có cảm giác toàn bộ võ công của ông ta đã bị người ta phế bỏ…”

Sau khi rời khỏi nhà kho của tiệm tạp hóa, Liêu Văn Kiệt nhíu mày, chưởng vừa rồi hắn chỉ muốn thăm dò Quỷ Vương Đạt, kết quả là thấy Quỷ Vương Đạt thể hiện chẳng khác nào người bình thường, nhìn như chưa từng học võ công.

Điều này càng khiến hắn thêm tò mò về trận đấu năm đó, cũng càng thêm hiếu kỳ về sự thật của thế giới này.

…

“Ra rồi, anh ấy đi ra rồi…”

“Oa, đẹp trai quá đi mất!”

“Anh ấy cũng là học viên của trung tâm Tinh Anh sao? Đẹp trai quá, sao từ trước tới nay chúng ta chưa từng nghe nói đến nhỉ.”

“Ôi, đẹp trai chết mất…”

Bên ngoài tiệm tạp hóa, bởi vì những lời đồn đại của các học viên nữ và số người đứng chờ ở đây càng lúc càng nhiều. Ngay khi Liêu Văn Kiệt vừa xuất hiện, xung quanh lập tức líu ríu náo nhiệt hẳn lên.

Đẹp trai chỉ là vẻ bề ngoài, điều quan trọng là tâm hồn thú vị.

Nói vớ vẩn, đẹp trai chính là đẹp trai!

Nhất là đối với những cô gái chưa bị những tên con trai xấu xa làm tổn thương thì có tâm hồn thú vị hay không không quan trọng, đẹp trai là đủ rồi.

“Học trưởng! Học trưởng…”

Trong đám đông bỗng nhiên vang lên mấy tiếng gọi, Liêu Văn

Kiệt cũng không quá để ý, nhanh chóng rời khỏi nơi huyên náo này.

Không đi không được, nếu không đi thì nơi này sẽ gây ùn tắc giao thông mất.

“Học trưởng, sao lại đi nhanh như thế?”

(Học trưởng: Đàn anh học khóa trên. Cũng dùng để chỉ người có ngoại hình hoàn hảo, không thể dùng mỗi từ “đẹp trai” để diễn tả)

Đúng lúc này, một bóng dáng thanh xuân xinh đẹp chạy về phía hắn, vươn tay ngăn hắn lại.

Cô gái này có mái tóc dài bồng bềnh, chân dài, cao ráo, lại còn có khí chất sắc sảo, hoàn toàn không cùng đẳng cấp với những học viên nữ còn lại.

Liêu Văn Kiệt sửng sốt, sau đó không nể mặt nói: “Vị bạn học này, tôi không phải học viên của trung tâm Tinh Anh, cô nhận nhầm người rồi.”

“Không phải, học trưởng, là em, em là A Lệ, chúng ta đã từng gặp nhau ở thư viện.”

“À… A, A Lệ, tôi nhớ rồi…”

“Nói dối! Rõ ràng là anh không nhớ!”

A Lệ trực tiếp vạch trần lời nói dối của Liêu Văn Kiệt.

“…”

Đây là một cô gái trẻ tuổi, nói chuyện không quan tâm đến vẻ mặt của người khác, nghĩ gì nói nấy, không cho đối phương chút thể diện nào.

Người này đối lập hoàn toàn với Liêu Văn Kiệt, hắn nói gì cũng để tâm, muốn giữ mặt mũi cho đối phương.

Nhưng A Lệ đã hiểu lầm rồi, có một chi tiết Liêu Văn Kiệt không nói dối. Hắn không có ấn tượng gì về cô gái A Lệ gặp trong thư viện, nhưng lại có ấn tượng rất rõ với hoa khôi A Lệ của trung tâm Tinh Anh.

Chỉ là vì gương mặt hơi khác nhau một chút nên lúc đầu hắn chưa nhận ra, cũng không nghĩ đến.

“Học trưởng, sao anh lại nhìn em như vậy?”

Thấy Liêu Văn Kiệt nhìn chằm chằm mình, A Lệ cười hì hì hỏi.

“Chúng ta đã không gặp một thời gian, A Lệ, cô đã trở nên xinh đẹp rồi.”

“Thật sao?”

“Tất nhiên, tôi chưa bao giờ nói dối.”

“Anh vừa mới nói xong…”

“A Lệ, sao cô lại ở trung tâm Tinh Anh, muốn tới đăng ký học à?”

Liêu Văn Kiệt nhanh chóng xen vào, ngắt quãng chủ đề kia. Không ngoài dự đoán, A Lệ lập tức quên mất những gì mình đang nói, bắt đầu thao thao bất tuyệt kể chuyện mình đến câu lạc bộ Judo báo danh.

“Người đứng đầu câu lạc bộ Judo của chúng em là Hắc Hùng, hai năm liên tiếp nhận được danh hiệu “Người chiến đấu kiệt xuất”, lợi hại vô cùng…”

A Lệ nói nửa ngày rồi mới nhìn về phía các học viên nữ đang đứng chỉ trỏ về phía này, vô thức hất cằm lên hỏi: “Đúng rồi, học

trưởng, anh đến trung tâm Tinh Anh làm gì thế? Nếu như đến để báo danh thì có thể tham gia câu lạc bộ Judo cùng em."

" A Lệ, cô xinh đẹp như vậy thì đúng là nên học một chút võ thuật để phòng thân, tôi thì thôi."

Chương 32: Đẹp trai chính là đẹp trai 2 Liêu Văn Kiệt khéo léo từ chối: "Hôm nay tôi có người bạn nhờ tôi làm chút việc, nhân tiện đi qua đây nên ghé vào thăm bạn cũ chút thôi. Công việc bình thường của tôi vô cùng bận rộn, không có thời gian để tham gia các lớp học như thế này."

"Vậy à…"

A Lệ lộ rõ vẻ thất vọng, suy nghĩ một chút rồi nói thêm: "Học trưởng, bây giờ anh đang ở đâu thế, làm sao để liên lạc với anh? Trước đây ở thư viện anh giúp đỡ em rất nhiều, em muốn mời anh ăn cơm."

"Ăn cơm không thành vấn đề."

"Nếu anh không ngại thì ăn cơm xong chúng ta đi xem phim nhé!"

"Chuyện này cũng không thành vấn đề. Chỉ là muốn liên lạc với tôi thì khá phiền phức, bởi vì tôi ở xa, cũng không có điện thoại…"

"Tút tút tút! Tút tút tút…"

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, A Lệ nhìn trái nhìn phải một chút, cuối cùng ánh mắt dừng trên người Liêu Văn Kiệt.

"…"

"…"

Khóe miệng Liêu Văn Kiệt lập tức co rút, cảm giác ông trời cố

tình khiến hắn mất mặt, nhưng vẫn phải lôi điện thoại từ trong túi ra.

“Anh Kiệt, em đây, A Tinh đây!”

“Tên khốn này, gọi nhầm số rồi.”

Liêu Văn Kiệt cúp máy, đón nhận ánh mắt khinh bỉ của A Lệ thì mặt không đổi sắc: “Không phải vừa rồi tôi đã nói là hôm nay tôi đi giúp bạn tôi chút việc sao, thế nên để thuận tiện trong công việc thì tôi cũng cầm điện thoại của bạn tôi cho dễ liên lạc, chuyện này hợp tình hợp lý, cũng rất phù hợp với logic.”

Lừa gạt ai vậy?

A Lệ bĩu môi, không cần biết đây là điện thoại của ai, hôm nay cô nhất định phải xin được số.

Cuối cùng, sau bao nhiêu cố gắng và kiên nhẫn, A Lệ cũng có được số điện thoại của Liêu Văn Kiệt.

Hai người trao đổi phương thức liên lạc, sau đó A Lệ đắc ý đi về phía đám nữ sinh, tuyên bố chỉ cần ba hiệp là có thể hạ gục Liêu Văn Kiệt.

Từ hôm đó, tên tuổi của “Sát thủ soái ca” nhanh chóng lan khắp trung tâm Tinh Anh.

Liêu Văn Kiệt vừa đi được mấy bước thì điện thoại lại vang lên lần nữa.

“Anh Kiệt, sao đang tự nhiên anh lại cúp điện thoại của em?”

“Câu này phải là tôi hỏi anh mới đúng, sao đang tự nhiên anh lại gọi cho tôi làm gì?”

“Không đùa với cậu nữa. Có việc đây, chuyện lớn, chuyện tốt, bây giờ cậu đang ở đâu, chúng ta gặp mặt rồi nói chuyện.”

“Có chuyện gì mà phải gặp mặt nói chuyện? Anh muốn mời tôi ăn cơm à?”

“Ừ, tôi mời cậu ăn cơm.”

“Vậy tôi không đi, tôi có điên đâu!”

Liêu Văn Kiệt cúp điện thoại, lắc đầu liên tục. Dựa vào tính cách keo kiệt bủn xỉn của Châu Tinh Tinh thì nếu anh ta chủ động mời hắn ăn cơm thì nhất định không có ý tốt.

Bữa cơm này cho dù nói thế nào cũng không thể ăn.

...

Liêu Văn Kiệt nghĩ hay lắm, hòa thượng có thể chạy nhưng miếu vẫn còn đó. Hắn vừa với vào nhà thì đã bị Châu Tinh Tinh chắn đường ôm cây đợi thỏ, bây giờ muốn chạy cũng không chạy được.

“Nói đi, vô duyên vô cớ sao tự nhiên lại muốn mời tôi ăn cơm, rốt cuộc anh có mục đích gì?”

“Tôi không thích nghe mấy lời này đâu, tình cảm bạn bè giữa chúng ta tốt như thế, mời cậu ăn một bữa cơm cũng là chuyện hết sức bình thường.”

“Không nói thì cút đi.”

“Được rồi được rồi, tôi nói, tôi nói là được chứ gì.”

Châu Tinh Tinh bám chặt lấy cánh tay của Liêu Văn Kiệt, nụ cười vô cùng hèn mọn: “Cậu cũng biết đấy, con người tôi nổi tiếng là một tiểu lang quân tuấn tú thành thật, giữ chữ tín, cả người không nhuốm bụi trần. Tôi đã nói sẽ giới thiệu bạn gái cho cậu thì nhất định sẽ giới thiệu bạn gái cho cậu, quyết không nuốt lời. Vừa vặn mấy hôm nay nhàn rỗi không có việc gì làm, thế nên tôi đã

đưa ảnh của cậu cho mấy người bạn làm trong sở cảnh sát, vô số người ứng tuyển. Tôi đã giúp cậu chọn ra một người xinh đẹp nhất, phải là từ trăm chọn một, tối nay có thể gặp mặt rồi."

(Tiểu lang quân: Cách gọi các công tử thiếu gia thời xưa)

"Anh tốt bụng như thế cơ à?"

"Anh Kiệt, anh nói lời này làm em đau lòng quá!"

Châu Tinh Tinh che ngực, đau đớn không thiết sống nữa: "Em và A Mẫn tình đầu ý hợp, nhìn anh cô đơn lẻ bóng như vậy em không đành lòng. Người ta có lòng tốt giúp anh tìm bạn gái, vậy mà anh lại nghi ngờ người ta."

"Được rồi được rồi, đừng kéo tay tôi nữa. Lòng tốt của anh thì tôi nhận, nhưng tôi tạm thời chưa có dự định tìm bạn gái, tôi bận lắm, không có thời gian." Liêu Văn Kiệt trực tiếp từ chối.

"Thời gian thì cứ sắp xếp là có thôi, nói không có thời gian chỉ là lừa gạt… Anh làm thế là có lỗi với thanh xuân của mình, qua loa với sinh mệnh của mình."

Châu Tinh Tinh thấy Liêu Văn Kiệt từ chối thì lập tức nhớ đến lời cảnh cáo của Ngô Lạc Thiến. Anh ta lau mồ hôi trên trán, nhanh chóng lựa lời mà nói: "Anh Kiệt, em biết anh đặt sự nghiệp lên đầu, muốn lập nghiệp rồi mới thành gia! Nhưng anh hãy nhìn vào gương đi, anh đẹp trai như vậy, tìm bạn gái là chuyện anh nói tránh là tránh được sao?"

"Anh nói câu này cũng đúng."

Liêu Văn Kiệt gật đầu, dáng dấp đẹp trai đôi khi cũng là cái tội. Nhiều lúc không thể nào làm chủ được cuộc sống của mình.

Chương 33: Chỉ ăn một bữa cơm thôi 1 "Tất nhiên là có lý rồi, Mọi người đều rất đẹp trai, chỉ có chúng tôi mới hiểu được cái loại

đau đớn này…”

“Khoan, dừng lại!”

Liêu Văn Kiệt giơ tay ngăn cản, nói đầy thấm thía: “A Tinh, làm người thì phải trung thực một chút, đừng có ngày nào cũng lừa mình dối người nữa, cái đạo lí này anh không hiểu đâu.”

“Hừm hừm----”

Châu Tinh Tinh hít sâu một hơi, trong lòng thì chửi mẹ nó, nhưng trên mặt thì lộ ra nụ cười.

“Anh Kiệt, hãy nghe lời khuyên của tôi, đừng u mê không chịu tỉnh ngộ nữa, từ bỏ đi! Tôi có thể nói với cậu một cách đầy trách nhiệm rằng không thể trốn thoát được đâu, cho dù cậu có cơ trí như tôi thì cũng không thể thoát khỏi ma chưởng của phụ nữa đâu, một ngày nào đó cậu cũng sẽ bị bọn họ chiếm lấy thân thể thôi!”

“Đến lúc đó rồi nói!”

“……”

Châu Tinh Tinh thấy mình đã dùng hết lời ngon tiếng ngọt, khen Liêu Văn Kiệt thành như chính mình, kết quả là vẫn như nước đó lá khoai, chỉ đành phải đưa ra đòn sát thủ thôi.

Một nghìn tệ!

“Anh Kiệt, thật cũng không giấu cậu, em đã đem ảnh của anh ra để đi nhưng lại bị một đồng nghiệp nhìn thấy nên phải giật dây làm mối. Giờ em đã đến bước đường cùng rồi, thật sự không còn cách nào nữa, anh giúp em một lần với, em đảm bảo sẽ không có lần sau.”

“Lần trước anh cũng nói như vậy.”

“Lần trước là lần trước, lần này khác.”

Châu Tinh Tinh mỉm cười và nhét một nghìn tệ vào túi Liêu Văn Kiệt: “Cậu yên tâm, chỉ một bữa cơm mà thôi, nhiều nhất thì cũng chỉ bị sờ sờ tay, cũng không phải thật sự bắt cậu hi sinh nhan sắc đâu.”

“Cái gì, phải bị sờ tay!?”

“Như thế là được rồi, tối nay tôi đi cùng cậu, nếu như cậu không thích người kia thì ra ám hiệu cho rôi, tôi sẽ lập tức gọi điện thoại cho cậu, nói nhà cậu bị cháy.”

“Hừ, nhà anh cháy thì có.”

Sắc mặt Liêu Văn Kiệt tối sầm lại, nhìn cái dáng vẻ nếu không đạt được mục đích thề sẽ không bỏ qua của Châu Tinh Tinh, quyết định tối nay sẽ đi một chuyến.

Coi như là không muốn bị làm phiền nữa vậy.

“Anh Kiệt, cậu… đồng ý rồi?”

“Nếu không thì sao?”

“Hì hì hì, quả nhiên tôi không nhìn lầm người, có nghĩa khí đáay. Hôm nay Châu Tinh Tinh tôi đứng đây thề, nếu như tối nay cậu phải chịu uất ức, chắc chắn hôm nào đó tôi sẽ giới thiệu thêm những người đẹp khác nữa cho cậu làm quen.”

Châu Tinh Tinh ngẩng đầu thề, cúi đầu cười gian xảo.

Anh ta quá hiểu Ngô Lạc Thiến, chỉ cần Liêu Văn Kiệt đến cuộc hẹn tối nay, hắn nhất định sẽ bị đuổi cùng giết tận. Mà Liêu Văn Kiệt, chỉ cần cậu dám bước lên con thuyền giặc của Ngô Lạc Thiến, cứ tưởng tượng tiếp…

Nằm mơ đi, cả đời này cũng không .

Nếu kế hoạch thất bại, Liêu Văn Kiệt may mắn thoát được thì cũng không sao, Châu Tinh Tinh anh ta đã có thể tìm được một Ngô Lạc Thiến thì có thể tìm được một Ngô Lạc Thiến thứ hai.

Cứ như thế thì có thể thư thái vô lo rồi.

Ổn rồi!

……

Đêm đến, Châu Tinh Tinh đã liên lạc trước với Ngô Lạc Thiến, vội vàng đưa Liêu Văn Kiệt đến chỗ hẹn.

Một quán bar.

Môi trường quán bar này rất tốt, ánh sáng dịu, tiếng nhạc nhẹ nhàng, là một nơi lý tưởng để tụ tập với bạn bè.

Liêu Văn Kiệt bước vào, từ từ thở phào nhẹ nhõm, gần đây hắn tu luyện niệm lực nên càng ngày càng thích yên tĩnh, nếu tiếng nhạc trong quán quá chói tai, chắc chắn hắn sẽ không chịu nổi.

“A Tinh, đã nói là ăn cơm mà, sao lại là quán bar?”

Liêu Văn Kiệt rất là cạn lời, lần đầu gặp mặt mà lại chọn quán bar, không hiểu người kia nghĩ cái gì nữa.

“Mọi người đều là thanh niên cả, đến quán bar cũng rất bình thường, có gì không ổn đâu.”

Châu Tinh Tinh không hiểu Ngô Lạc Thiến muốn làm cái gì, dựa vào sự hiểu biết của mình đối với người bên kia, chọn ở đâu cũng sẽ không chọn quá bar đâu nhỉ, chỉ đành nhắm mắt giải thích đại một câu.

Hai người ngồi vào ghế, Châu Tinh Tinh gọi hai ly đồ uống, lại gọi điện cho Ngô Lạc Thiến một lần nữa, ấn tượng ban đầu rất quan trọng, giục cô ta tuyệt đối đừng đến muộn.

Trong điện thoại, Ngô Lạc Thiến nói rằng mình đã đến cửa quán bar, Châu Tinh Tinh cúp máy, đứng dậy nhìn xung quanh, xác nhận mục tiêu đã nhanh chóng đi qua.

“Bà ơi, không phải là cô đấy chứ, cậu ăn mặt kiểu gì vậy?”

Vừa nhìn thấy Ngô Lạc Thiến, Châu Tinh Tinh nhíu chặt mày, chiếc quần jean + áo sơ nữ, tuy phong cách khá giản dị thoải mái nhưng trông không giống như đang hẹn hò.

Khoác một chiếc áo của Hà Mẫn, quá mức tùy tiện, giống như là chẳng trang điểm chuẩn bị vậy.

“Sao thế, tôi mặt như thế không được à?” Ngô Lạc Thiến nghe thế liền sững sờ.

“Chắc chắn là không được rồi, cô ăn mặt như thế, nhìn một cái giống như con cọp cái vậy, lại còn là cái kiểu rất bảo thủ rất nhàm chán nữa chứ.”

Châu Tinh Tinh không ngừng lắc đầu: “Nếu tôi là A Kiệt, tôi đã hết hứng rồi.”

“Vậy, vậy phải làm sao đây?”

Ngô Lạc Thiến suy nghĩ một chút, cởi cúc áo sơ mi, thắt vạt áo dưới lại, làm cho mình trông năng động một chút: “Thế nào, bây giờ trông thế nào?”

“Một con cọp cái bảo thủ nhàm chán, trên đường đến bị người ta chà đạp.”

“……”

“Đừng trợn tôi, tôi chỉ nói thật thôi, thôi bỏ đi, bây giờ về thay quần áo cũng không kịp nữa, để ngựa chết làm ngựa sống vậy!”

Châu Tinh Tinh thở dài: “Cuối cùng tôi cũng biết tại sao cô lại

chọn quán bar để gặp mặt, bởi vì ánh đèn mờ ảo, vừa hợp che đi khuyết điểm bần túng như cái bàn rửa mặt của cô."

"Anh…"

"Sao, muốn đánh tôi à?"

Chương 34: Chỉ ăn một bữa cơm thôi 2 Châu Tinh Tinh ưỡn ngực, oai phong lẫm liệt nói: "Đây, có bản lĩnh thì ra tay đi, không phải tôi dọa cô, cô dám đụng vào tôi tôi sẽ ngã ăn vạ ngay, làm cho A Kiệt nhìn thấy rõ bộ mặt thật của cô."

"……"

Liếc nhìn chỗ ngồi cách đó không xa, Ngô Lạc Thiến bỏ nắm đấm xuống, quyết định ngày khác sẽ đánh anh ta, cô cười đầy gượng gạo: "Tôi chọn quán bar vì một vụ án, có hai kẻ tình nghi thường xuyên lui tới gần đó, tôi định xem mắt xong sẽ bắt đầu điều tra luôn."

"Không phải chứ, cô cũng liều mạng quá rồi đấy!"

Châu Tinh Tinh trợn mắt há mồm, sau đó hưng phấn sục sôi: "Vụ án gì, có cần tôi giúp không?"

"Không cần, cậu chỉ biết phá thôi, cộng sự của tôi cũng có ở đây, hai chúng tôi là đủ rồi."

"Làm cộng sự của cô đúng là xui xẻo mà."

Châu Tinh Tinh cũng chỉ hỏi cho có, chỉ về phía chỗ ngồi, sau đó dẫn Ngô Lạc Thiến mang khuôn mặt "thục nữ" này, đi thẳng vào chủ đề.

"A Kiệt, cô ấy là Ngô Lạc Thiến, là bạn học của tôi trong học viện cảnh sát …"

"Hừm hừm!"

Nghe lời giới thiệu của Châu Tinh Tinh, Ngô Lạc Thiến nắm chặt tay ho nhẹ hai cái, nhưng đồng thời, cô ngay lập tức nhấn mạnh sự thật rằng cô hơn Liêu Văn Kiệt ba tuổi.

“Ồ, là em gái cùng lớp cùng khóa, sau này cũng thi vào học viện cảnh sát, cứ gọi là A Thiến là được.”

Châu Tinh Tinh quay lại đúng lúc, nói tiếp: “Đừng nhìn cô ấy ăn mặc giống con trai, nhưng thật ra cô ấy là một tiểu thư khuê các, rất dịu dàng đấy.”

Sau khi khen ngợi Ngô Lạc Thiến xong, Châu Tinh Tinh lại giới thiệu Liêu Văn Kiệt, một câu rất đẹp trai và hết.

“Cứ vậy đi, hai người từ từ nói chuyện, tôi ra cửa hóng gió một lát.”

Châu Tinh Tinh nhìn đồng hồ, tối nay anh ta đã hẹn với Hà Mẫn đi xem phim, giờ làm mối xong rồi, đã đến lúc thành công rút lui rồi.

Còn về phần đã quy ước trước với Liêu Văn Kiệt, có thể ám thị bất cứ lúc nào, đến lúc đó nói Tào Đạt Hoa bị đụng xe là được…

Châu Tinh Tinh cũng nghĩ như vậy, anh ta cam đoan sẽ không bao giờ phản bội đồng đội, nhưng đáng tiếc là trời mưa gió khó đoán, ngay lúc nhìn thấy ám hiệu, thì điện thoại anh ta lại hết pin.

Anh ta cũng không muốn như vậy đâu!

“Cảnh sát Ngô, cô…”

“Cứ gọi tôi là A Thiến, cảnh sát Ngô nghe xa cách quá.”

“Vậy được, nếu đã là bạn bè, vậy thì cũng không khách sáo nữa, cô cũng có thể gọi tôi là A Kiệt.”

Liêu Văn Kiệt mượn ánh đèn để quan sát ngoại hình của Ngô

Lạc Thiến, tóc ngắn, giữa hai lông mày mang theo phong thái mạnh mẽ oai hùng, trông hơi quen mắt, suy nghĩ một hồi vẫn không nghĩ ra là ai.

“A Thiến, cô…”

“Độc thân, thu nhập ổn định, thích nghe nhạc, là con gái một, trong nhà không thúc giục, hai mươi…bốn tuổi lẻ mấy tháng.”

“Ồ, khá tốt.”

Liêu Văn Kiệt lặng lẽ nhấp một ngụm đồ uống, nói thế nào đây, mặc dù là muốn làm qua loa cho xong chuyện, nhưng hắn cảm thấy đã không còn chủ đề gì để nói nữa.

Vì Ngô Lạc Thiến đã nói hết rồi.

Đây không phải là lần đầu tiên Ngô Lạc Thiến đi xem mắt, trước đó cô cũng từng được người thân và bạn bè giới thiệu, không là loại người bên ngoài vàng ngọc bên trong thối nát thì cũng khiếp sợ với thân phận tổ trưởng tổ hình sự của cô,dạ dạ vâng vâng không dám mở miệng; hoặc là bởi vì ăn được mấy bữa đồ ăn nhanh ở nước ngoài liền coi mình cao hơn người khác một một.

Nói tóm lại, không có lần nào khiến cô hài lòng.

Tiện nói luôn, cái người mà vừa nghe đến thân phận cảnh sát của cô liền vâng vâng dạ dạ kia, bởi vì khả nghi nên mới bị lộ tẩy, bị cô đích thân tóm đi.

Liêu Văn Kiệt thì khác, lần đầu tiên hẹn hò với một anh chàng đẹp trai đến mức này, Ngô Lạc Thiến đã rất lo lắng, chỉ sợ mình nói gì đó không đúng.

Theo kinh nghiệm trước đây, cô không nói rõ chi tiết về công việc của mình vì sợ Liêu Văn Kiệt bị dọa sợ bỏ chạy. Khi uống đồ

uống cô cũng thay đổi cách uống của thường ngày, hút từng ngụm nhỏ, cố gắng hết sức để thể hiện khía cạnh dịu dàng nho nhã của mình.

"……" x2

Nơi đây yên lặng không một tiếng động, Liêu Văn Kiệt cũng suy nghĩ ra mấy chủ đề để nói, nhưng lại bị Ngô Lạc Thiến đã sử dụng ngôn ngữ súc tích nhất để kết thúc cuộc trò chuyện, khiến bây giờ hắn chỉ có thể vừa uống một ly vừa nở nụ cười lịch sự mà không làm mất đi sự tao nhã.

Hắn cười, đối phương cũng cười, hăn không nói chuyện, đối phương không nói chuyện với bên kia, chỉ nhìn hắn chằm chằm.

Một cảnh tượng hết sứ lúng túc.

Điều khiến Liêu Văn Kiệt không nói nên lời nhất là người cảm thấy lúng túng cũng chỉ có hắn, và Ngô Lạc Thiến hoàn toàn không nhận thấy được bầu không khí lúng túng này.

Trên đời sao lại có một người phụ nữ kỳ lạ như vậy!

Liêu Văn Kiệt có muôn vàn cảm kháihai đời người rồi, nhưng chưa bao giờ trải qua một cuộc hẹn hò nào đau tim như vậy, hắn giơ tay sờ đầu ra hiệu để gọi Châu Tinh Tinh đến cứu giá.

Thực ra, Liêu Văn Kiệt vẫn có rất nhiều cách để giải quyết cái tình cảnh lúng túng này, chẳng hạn như gọi đồ ăn, hai người tiến vào giai đoạn vừa ăn vừa nói chuyện

Nhưng hắn lo bữa ăn này sẽ trở thành kịch câm mất, nhìn vẻ mặt của Ngô Lạc Thiến, chỉ sợ đã bị vẻ đẹp trai của hắn làm cho no rồi. Nếu như đến lúc ăn cơm, cả buổi cũng không động đũa mà cứ nhìn chằm chằm hắn…

Chương 35: Trên thế giới sao lại có người phụ nữ như thế

Nghĩ đến thôi cũng đã thấy khó chịu cả người rồi.

Liên tục đưa ra mấy cái ám hiệu nhưng vẫn chậm chạp không có động tĩnh gì, Liêu Văn Kiệt thầm mắng Châu Tinh Tinh là đồ không đáng tin , vì vậy hắn phải xin lỗi tỏ ý rằng mình phải đi vệ sinh một chuyến.

Liêu Văn Kiệt đi với tốc độ không nhanh không chậm vào phòng vệ sinh, nhanh chóng bấm gọi cho Châu Tinh Tinh, sau ba lần không liên lạc được, Liêu Văn Kiệt mới nhận ra rằng mình đã bị lừa.

“Chết tiệt, tên ăn mày kia dám tính toán tôi…tốt nhất đừng để tôi tóm được anh!”

Liêu Văn Kiệt thì thầm một xâu, chuyển sang liên lạc với Tào Đạt Hoa, bảo Tào Đạt Hoa năm phút nữa thì gọi chi mình, bịa lý do gì cũng được, nhưng nhất định phải vô cùng khẩn cấp, để cho hắn thoát thân ngay lập tức.

……

Ở bên kia, Ngô Lạc Thiến nhìn dáng vẻ tiêu sái đi về phía phòng vệ sinh kia của Liêu Văn Kiệt, cảm thấy chuyến đi đêm nay đúng là không uổng, là lần xem mắt vừa lòng nhất trong nhiều lần xem mắt lúc trước.

Lúc này, có một bàn tay huơ huơ trước mặt cô.

“Đừng nhìn, linh hồn đã bị hút đi mất rồi.” Cộng sự Kelly Morris của cô chế nhạo, ngồi đối diện với Ngô Lạc Thiến.

“Này, cô đến đây làm gì, tôi còn chưa ra ám hiệu mà!”

Nghe thấy vậy liền biết, không chỉ Liêu Văn Kiệt có chuẩn bị rồi mới đến, mà Ngô Lạc Thiến cũng tìm thấy đồng đội.

“Tôi không muốn, nhưng thật sự không nhìn nổi nữa rồi.”

Morris đưa tay ôm trán, cạn lời: “Cô có biết mình đã biểu hiện tệ đến mức nào không, nếu tôi là anh ta chắc chắn bây giờ tôi đã tìm cách trốn đi rồi.”

“Không thể nào, chúng tôi đã nói chuyện rất vui!”

“Vậy nói cho tôi biết, hai người đã nói gì?”

“Là là…”

Ngô Lạc Thiến nhớ lại một lúc, sau đó mới nhận ra tình hình không ổn, cả toàn bộ quá trình cô chỉ nhìn chằm chằm khuôn mặt tuấn tú của Liêu Văn Kiệt, thật sự không nói được cái chủ đề nào cho có dinh dưỡng cả.

“Làm sao bây giờ, hình như tôi làm bể chuyện hết rồi.”

“Đừng vội, không phải Hoa Hạ mấy người có câu nữ theo đuổi nam như chọc một tờ giấy mỏng sao. Chỉ cần cô mặt dày lên, theo đuổi tới cùng là chắc chắn có thể được.”

Cô mới mặt dày á!

Ngô Lạc Thiến trợn tròn mắt, không muốn tiếp tục chủ đề này.

“Hơn nữa, tôi vừa quan sát rất kỹ, dáng vẻ của người đàn ông kia không tệ, nếu như cô bỏ cuộc thì phải nói với tôi một tiếng, tôi rất có hứng thú với anh ta.”

“Cái gì?”

Ngô Lạc Thiến không thể tin được: “Có nhầm lẫn gì không đó, cô còn lớn hai tôi tận hai tuổi, nghiêm túc không thế?”

“Tất nhiên, sau khi vụ án này kết thúc, tôi sẽ trở về nước, tôi muốn để lại một kỷ niệm đẹp đáng trân trọng trên đảo Hồng

Kông.”

“……”

Ngô Lạc Thiến ngẩng đầu khinh bỉ, đây là lần đầu tiên cô nghe có người ham muốn xá thịt của người ta mà nói thành đẹp đẽ như thế.

Cử chỉ này khiến cô nhìn thấy hai khuôn mặt quen thuộc, ánh mắt cô thoắt cái trở nên sắc bén, cô rất bình tĩnh ra hiệu với Morris.

Morris nhìn về hướng ba giờ thì họ thấy nó, sau khi cả hai xác nhận, họ lần lượt đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi.

Ngô Lạc Thiến đã từng được huấn luyện ở Luân Đôn, hai ngày trước, huấn luyện viên của cô đến đảo Hồng Kông nghỉ dưỡng, ngoài mặt là đi nghỉ, thực ra là đến để âm thầm điều tra một vụ án, tra xong rồi sẽ đi.

Morris cũng đến đảo Hồng Kông, làm cộng sự với Ngô Lạc Thiến để điều tra hung thủ.

Ngay khi vụ án đang hết đường xoay sở, một manh mối quan trọng đã xuất hiện, hộ chiếu của huấn luyện viên đã bị sửa đổi, người giữu hộ chiếu đã bị bắt ngay tại sân bay.

Kẻ tình nghi lớn nhất xuất hiện, kẻ trộm đánh cắp hộ chiếu của huấn luyện viên, cho dù không phải là hung thủ thì cũng có thể nắm được một số manh mối quan trọng.

Dưới sự phân tích cặn kẽ chi tiết, Ngô Lạc Thiến và Morris xác nhận danh tính của tên trộm, tổng cộng có hai người, thường xuất hiện ở quán bar gần đây.

Bọn họ không biết là, sở dĩ huấn luyện viên bị giết là vì trong tay ông đang giữu chứng cứ vô cùng quan trọng, là một tấm ảnh

về bản hiệp ước giả thu nhỏ.

Khi hai tên trộm đến khách sạn để lấy trộm tiền, không chỉ là ví tiền mà cả hộ chiếu và tấm ảnh đều bị chúng lấy đi.

Họa sắp rơi xuống đầu.

Tên hung thủ giết huấn luyện viên nhìn chằm chằm hai tên trộm cũng đang ở quán bar, còn dẫn hai tên kia vào phòng vệ sinh trước một bước.

“Tao không muốn nói nhảm, tất cả những người không liên quan đều cút hết cho tao.”

Trong vệ sinh, tên hung thủ A Uy đang cầm một con dao găm ngắn, dáng vẻ đằng đằng sát khí dọa cho mấy người đang đi tiểu phải thu “súng” lại, tông cửa bỏ chạy.

Dọn dẹp đám người tạp nham xong, A Uy cười lạnh lùng cầm dao găm bước về phía trước: “Nói đi, đồ tối hôm đó tụi mày cướp ở khách sạn, bỏ đâu rồi?”

“Đại ca, khách sạn gì, tôi không biết anh đang nói gì cả.”

“Đúng vậy đại ca, anh xem bộ dạng của chúng tôi là biết không thuê nổi khách sạn rồi.”

Hai tên trộm là Tán Lợi Thống và Sử Lập Tiêu, từ nhỏ đã sống bằng lừa đảo, là những tên già đời lọc lõi, cho dù dao đã kề cổ cũng mở miệng nói bậy.

“Thứ không sống không chết, tao đã cho chúng mày cơ hội rồi…”

A Uy ánh mắt lóe lên lạnh lùng, dùng lười ngon ngọt khuyên cũng vô dụng, vậy thì để cho chúng chảy một ít máu vậy.

Ầm!

Chương 36: Nợ hắn hai tháng lương 1 Ngay khi nắm đắm của hắn sắp rơi vào hai tên kia, hắn liếm con dao găm làm bộ muốn đấm, cánh cửa phòng vệ sinh bị đá mạnh, Ngô Lạc Thiến và Morris xông vào.

“Không đượcnhúc nhích, cảnh sát Đảo Hồng Kông đây!”

A Uy nghe vậy lập tức hành động, phóng con dao găm trong tay tới, chuẩn bị giải quyết hai viên cảnh sát cản đường này trước rồi mới tiếp tục tra hỏi hai tên Tán Lợi Thống và Sử Lập Tiêu.

Chỉ hai mà thôi, bình thường anh ta đánh với mười tên nên không có lí do gì để thua cả.

Con dao găm nhanh chóng phóng ra, Ngô Lạc Thiến né sang một bên, cùng lúc đó, A Uy bay tới đá cô một cái, cô đưa hai tay lên để đỡ, lại bị một lực đá cực mạnh làm cho lùi lại mấy bước.

Bên kia, Morris đã theo kịp thời theo vào, đá từ phía bên kia anh ta, trúng ngực của A Uy.

A Uy thuận thế lui về phía sau, vẻ mặt nghiêm túc bày ra tư thế, tình thế khó giải quyết, hai tên cảnh sát này rất khó đánh.

……

Trong buồng.

Liêu Văn Kiệt: (— `ヘ′ —)

Bây giờ hắn mà đi ra ngoài có phải là hơi không thích hợp không?

Thịch! Thịch! Thịch ————

Trận đánh đập trong phòng vệ sinh, ba người đánh nhau liên tục, A Uy thân là đàn ông, lực đánh đấm sẽ mạnh và bền hơn, về mặt sức lực sẽ chiếm ưu thế hơn.

Ngô Lạc Thiến và Morris chịu phải hai cú thua, phối hợp với nhau tấn công từ hai bên, dưới tình thế đánh nhanh thắng nhanh, A Uy hai tay khó địch lại bốn tay, không những không thể phát huy được ưu thế sức mạnh của mình, lại còn mệt mỏi vì phải đối phó sự tấn công từ hai bên, rõ ràng phản ứng đã chậm hơn ba phần.

Hai bên đánh nhau đến mức say sưa, Tán Lợi Thống và Sử Lập Tiêu thấy vậy, chùi chân rồi trèo ra cửa sổ phòng vệ sinh bỏ chạy mất dạng,

Hai tên trộm đã đi rồi, tấm ảnh cũng mất luôn. A Uy thầm nói hảo hán không chịu thiệt trước mắt, ở lại cũng không có ý nghĩ gì, tốc độ ra quyền đột nhiên nhanh hơn, định liều mạnh nấn ná thêm mấy cái rồi nhanh chóng thoát thân.

“Rừm! Rừm ————”

Đột nhiên, tiếng chuông của điện thoại vang lên từ trong buồng vệ sinh, ba người đang tranh nhau giật mình, theo bản năng dừng lại và kéo giãn khoảng cách.

“Alo, chú Đạt.”

“Không phải chứ, tai nạn ư, liều mạng thế?”

“Ồ, hóa ra A Tinh sẽ bị tai nạn, vậy thì quá tốt luôn.”

“Bây giờ tình hình có chút phức tạp, hai ba câu không thể giải thích hết cho chú được, ba phút nữa … Không, năm phút nữa chú lại gọi cho cháu nhé.”

“Không nói với chú nữa, còn có người đang đợi cháu, như thế nhé, nhớ là năm phút nữa chú bảo A Tinh bị tai nạn nhé.”

Cúp điện thoại, bên trong liền im bặt, như tín hiệu của sự khai chiến, ba người lại lao vào đánh nhau.

Lần này, A Uy chỉ đỡ chứ không đánh trả, anh ta chống lại cú đạp Morris, sau khi đẩy Ngô Lạc Thiến ra liền lao ra khỏi cửa phòng vệ sinh.

Cả hai theo sát, cuộc chiến di chuyển từ phòng vệ sinh sang sảnh quán bar.

Đại sảnh có rất nhiều người, hai người họ bó tay, A Uy thì khác, anh ta là nhân vật phản diện, giỏi nhất là lợi dụng đám đông để uy hiếp.

A Uy túm lấy một vài người qua đường làm bia đỡ đạn, Ngô Lạc Thiến và Morris thì lại ném chuột nhưng sợ vỡ bình, dám đánh dám liều nhưng không dám làm tổn thương những người dân vô tội, đợi khi bọn họ lao đến cửa chính của quán bar, A Uy đã lái một chiếc moto chạy mất, đèn sau cũng không thấy đâu nữa.

“Sao rồi, cô vẫn ổn chứ?”

“Tôi không sao, bây giờ không phải là lúc để nói cái nàu, tôi đã nhớ được mặt của tên hung thủ rồi, cái chết của huấn luyện viên có liên quan rất lớn với hắn.”

“Bây giờ về đồn à?”

“Ừ…”

Ngô Lạc Thiến liếc nhìn quầy bar, nhớ đến tình huống trong phòng vệ sinh, cô lắc đầu cười khổ: “Đi thôi, về đồn.”

“Đừng buồn, tuy rằng lần đầu gặp mặt của hai người rất thất bại, cũng sẽ không có lần thứ hai, nhưng tôi vẫn còn có cơ hội!”

Morris lựa lời hay an ủi cô: “Ngày hôm khác tôi sẽ hẹn anh ta ra gặp mặt một lần, ngủ với anh ta ít lần, cũng coi như là để bù đắp cho những tiếc nuối của cô.”

“Ha ha…”

……

Buổi hẹn hò ở quán bar rất thất bại, cho dù là Liêu Văn Kiệt hay là Ngô Lạc Thiến, cả hai đều cảm thấy vô cùng hỏng bét.

Bởi vì công việc bận rộn, cộng thêm tự hiểu là bản thân mình không có hi vọng nên Ngô Lạc Thiến cũng không liên lạc lại với Liêu Văn Kiệt.

Cô không chủ động, Liêu Văn Kiệt càng sẽ không đi tìm xui xẻo.

Mặc dù không nhớ ra được rốt cuộc Ngô Lạc Thiến là thần thánh phương nào, nhưng ở trong buồng vệ sinh hắn đã nghe thấy rất rõ, thân thủ của vị đại tiểu thư này không tầm thường, tính cách mạnh mẽ, khi xử lí vụ án cũng vô cùng liều mạng, làm bạn trai của cô ấy chắc chắn sẽ bị quản rất thảm.

Hơn nữa bây giờ Liêu Văn Kiệt chưa muốn có bạn gái, cho dù có thì chỉ riêng điểm này thôi đã khiến hắn bỏ chạy chín chục dặm rồi.

Không chọc vào nổi, xin lỗi, cáo từ.

Kỳ nghỉ một tháng không còn mấy ngày, ngày nào Liêu Văn Kiệt cũng đến nhà Ngài Hoàng để quẹt thẻ báo trình diện, hoặc là học kiến thức lý thuyết hoặc bắt tay thực hành rèn luyện, nếu Ngài Hoàng không giải thích được nghi ngờ của hắn, vậy buổi chiều hắn sẽ đến trung tâm Tinh Anh tìm Quỷ Vương Đạt.

Quỷ Vương Đạt rất thành thật, lấy tiền sẽ làm việc, biết gì nói nấy, tuyệt đối không giấu diếm.

Chương 37: Nợ hắn hai tháng lương 2 Liêu Văn Kiệt hỏi nguyên nhân tại sao ông ấy bị phế võ công thì nhận được câu trả

lời là cái ót của ông.

Tu luyện Thiết sa chưởng, ban đầu Liêu Văn Kiệt cho rằng sẽ rất đơn giản, bởi vì Ngài Hoàng đã từng nói ông có Thiết bố sam làm nền tảng, học Thiết sa chưởng làm chơi ăn thật giống như học công phu vậy.

Kết quả, không hổ là Ngài Hoàng giữa đường đổi nghề, cách nói của ông ta hoàn toàn sai.

Quả thực vậy, kỹ năng bị động của Liêu Văn Kiệt khiến cho hai tay chống đỡ được đòn đánh, trực tiếp bỏ qua bước mượn ngoại vật để rèn luyện, chỉ cần thuần thục nắm được các chiêu thức kỹ xảo thì có thể xuất sư từ Ngài Hoàng rồi.

Nhưng xấu là xấu ở điêm này, việc luyện tập Thiết sa chưởng chủ yếu là để rèn luyện, sau khi luyện tập thì độ nhạy của hai tay rõ ràng liền tăng lên, tuy vất vả nhưng cũng là ý chỉ cương nhu cùng hợp lại.

Cái loại thiết sa chưởng mà luyện đến mức hai tay đầy vết chai, luyện đến mức thần kinh tê liệt không còn cảm giác đau đớn, chỉ cứng không mềm thì đã hoàn toàn lệch khỏi trọng tâm này rồi.

Liêu Văn Kiệt trực tiếp bỏ qua bước luyện tập, nhìn như đang tiết kiệm được hơn một nửa thời gian, nhưng thực tế không phải vậy, bởi vì thiếu các bước then chốt, khi ra quyền thì cổ tay bị cứng, đến cả hình dạng vẫn còn mơ hồ chứ đừng nhắc đến ý nghĩa nữa .

Ngài Hoàng không có gì để làm, bảo Liêu Văn Kiệt đi mua một bao cát, ngày nào cũng chăm chỉ đánh bao cát, bắt đầu từ những điều cơ bản.

Về điểm này, Liêu Văn Kiệt cũng nhận được câu trả lời tương tự từ chỗ Quỷ Vương Đạt, công phu không phải là chuyện một

sớm một chiều, hắn muốn đi đường tắt …

Có thể, nhưng cái đãi ngộ này chỉ dành cho kỳ tài võ, loại người mà trong một vạn chỉ có một.

Vào ngày cuối cùng của kỳ nghỉ, Liêu Văn Kiệt đến trung tâm Tinh Anh, muốn vơ vét một ít chỗ tốt từ chỗ Quỷ Đạt Vương, vừa rời khỏi căng tin thì đã bị A Lệ chặn đường.

Sau đó liền mỉm cười hihi, cầm trên tay hai vé xem phim, nói là hên nên nhặt được, lại có duyên gặp được hắn.

Liêu Văn Kiệt gật đầu đồng ý, đi xem phim để kết thúc ngày cuối cùng của kỳ nghỉ, hình như cũng không tệ.

Nhưng trăm tính vạn tính, không ngờ A Lệ lại thèm thuồng vẻ đẹp của hắn, lợi dụng sự tối tăm trong rạp chiếu phim để táy máy tay chân, thấy hăn không dám làm ầm lên thì gan càng lúc càng lớn, cuối cùng lại còn hôn hắn một cái.

Sau khi xem phim xong, mặt mày A Lệ hơn hớt, Liêu Văn Kiệt thì tràn đầy cảm khái, con trai khi ra ngoài thì phải luôn cảnh giác, câu này đúng là không sai.

Đến đây, kỳ nghỉ hoàn toàn kết thúc.

Mấy ngày nay, Liêu Văn Giai vốn định trả đũa Châu Tinh Tinh, kết quả lại không thấy tunh tích đâu, tìm cũng không thấy, gọi điện thoại cũng không bắt máy, nhờ Cao Đạt Hoa chuyển lời cũng không thấy bóng dáng đâu.

Không chỉ vậy, tìm Hà Mẫn nói chuyện điện thoại thâu đêm cũng hay bị cắt ngang giữa chừng.

Rõ ràng, Châu Tinh Tinh đã chuẩn bị biến mất một thời gian rồi.

……

Công ty.

Sau một tháng trở lại làm việc, Liêu Văn Kiệt cảm thấy bầu không khí cứ kỳ kỳ, đồng nghiệp của hắn ai cũng rất lịch sự, cái xưng hô A Kiệt ban đầu của hắn bây giờ lại đổi thành anh Kiệt.

Quái quái!

“A Kiệt, cậu thu dọn đồ một lát, chờ lát nữa đi ra ngoài với tôi.” Gần trưa, lãnh đạo quản lý Cao của Liêu Văn Kiệt đột ngột xuất hiện.

“Quản lý Cao, có chuyện gì vậy?”

“Đi ăn cơm trước đi, sau đó cùng tôi đến thăm khách hàng, thăm xong buổi chiều cho cậu nghỉ nửa ngày.”

“Quản lý Cao, tôi không biết thiết kế trang trí, cũng không biết gì nhiều về phong thủy…”

“Không sao đâu, cậu đẹp trai như thế, có thể nâng cao hình ảnh của công ty chúng ta.”

Quản lý Cao sờ cái bụng bia, sau đó chỉ vào kiểu tóc Địa Trung Hải của mình, rất lợi hại, chỉ cách cường giả với khoảng cách một bước thôi.

“Vâng, tôi sẽ thu dọn đồ đạc ngay bây giờ.”

Quản lí cao nói thật, nhưng Liêu Văn Kiệt dùng im lặng để chống đỡ, quyết định thu dọn nghỉ nửa ngày có lương này.

Nhắc mới nhớ, khi nhận lương tháng trước, hắn hơi lơ mơ.

Vì nhớ hắn nhớ mình nhậm chức từ tháng 5, quyết toán lại vào tháng 3, nên là công ty nợ hắn hai tháng lương.

“A Kiệt, cậu nhìn nhận về cái môn học Phong Thủy này như thế nào?”

Sau khi ăn trưa, quản lý Cao lái xe đến nhà khách hàng, Liêu Văn Kiệt ngồi ở ghế phụ, hai người trò chuyện, sau đó Quản lý Cao liền bắt đầu chủ đề Phong Thủy học.

Thì dùng mắt để nhìn chứ sao, còn có thể nhìn thế nào nữa?

Trong lòng Liêu Văn Kiệt nghĩ vậy, lắc đầu tỏ ý không hiểu, lúc trước có lật xem điển tịch của Đạo gia, trong đó cũng có rất nhiều học thuyết phong thủy, hắn đọc nhanh như gió không chú ý lắm.

“Cậu không nói tôi cũng biết, 80% người cho rằng Phong Thủy là một trò mê tín, nghe thì cũng có lý nhưng thực ra là một trò lừa bịp không có cơ sở khoa học nào cả”.

“Uh, tôi không có.”

“Không sao, có thì cứ nói có, nói ra cũng không sao.”

Quản lý Cao nói: “Thứ mà thanh niên mấy cậu đang học ở trường là khoa học, nhưng khuôn khổ và cơ sở lý thuyết của Phong thủy, các lý luận như âm dương, ngũ hành, bát quái vâng vâng, chẳng lẽ không phải là khoa học à?”

Thấy Liêu Văn Kiệt im lặng, Quản lý Cao tiếp tục: “Cái môn học Phong thủy này cũng có liên quan đến môi trường tự nhiên, tổ tiên của chúng tôi rất thông minh, cũng rất giỏi quan sát, hàng nghìn năm trước đã phát hiện ra được điều này, đúc kết và áp dụng nó vào trong thực tế đời sống…”

Chương 38: Muốn học một kỹ năng mới “Nhà cũng không nhất thiết phải xa hoa, nhưng bài trí phong thủy thoải mái quả thực có thể khiến người ta vui tai vui mắt, tinh thần sảng khóai, có lợi cho sức khỏe, càng dễ khiến ngườita sinh ra cảm giác an toàn.”

Sau đó, quản lý Cao nói chuyện khoảng năm phút, tất cả đều xoay quanh cái môn học Phong Thủy này, cho rằng nó bác đại tinh thâm, đó là kiến thức của người xưa về vũ trụ. Từ môi trường vĩ mô đến vật chất vi mô, lấy một số ví dụ từ thực tế, cho thấy rằng Phong Thủy đọc qua thì thấy rất rộng, lại hoàn toàn có khoa học.

Những kiến thức này là kết luận cuối cùng của người xưa thông qua quan sát, tổng kết liên tục và học hỏi không ngừng về sự phát triển của sự vật. Các thế hệ sau này chỉ cần dựa theo những lí luận này để suy đoán mặt khả quan của sự vật, như vậy sẽ đạt được hiệu quả cầu may, tránh dữ.

Ông ta nói rất nhiều, Liêu Văn Kiệt quyết định tin vào điều đó.

“Quản lý Cao, tôi…”

“Đừng vội, tôi còn chưa nói xong.”

Khi nói đến Phong Thủy, quản lý Cao có một niềm hăng say bất tận: “Cậu có thể nghĩ rằng Phong Thủy hóa sát trừ tà, là một tà thuyết không đứng đắn, chẳng hạn như cây đào và cây hòe, thực ra đây là một loại ngụ ý, gửi gắm tâm nguyện bình an, mà có rất nhiều loại cây phong thủy thật sự rất có ích, lấy một ví dụ đơn giản, cây ngải cứu ngừa côn trùng có độc đến đây vẫn được dùng đấy.”

“Quản lý Cao, trên thế giới này có ma không?”

Nhìn thấy quản lý Cao dừng lại để thở lấy hơi, Liêu Văn Kiệt nhanh chóng nói, chỉ sợ chậm một bước thôi ông sẽ nói tiếp.

Trong cái thế giới hỗn loạn này, Liêu Văn Kiệt không tin là không có ma, quan trọng là hắn chưa từng gặp lần nào, hắn rất tò mò, muốn quản lý Cao xác nhận một chút.

Có câu nói, đi đêm nhiều có ngày gặp ma.

Nếu quản lý Cao hiểu biết về phong thủy như vậy, lại làm trong lĩnh vực kinh doanh này nhiều năm, nên chắc hẳn ông đã gặp phải một số chuyện kỳ dị thần bí này.

“Cái này……”

Quản lý Cao cau mày: “A Kiệt, có hay không tôi nói cũng không thấm tháp gì, cậu chỉ cần biết, thà tin có còn hơn là không, sau này gặp phải chuyện gì kỳ quái thì tránh xa một chút, đừng chạy đến tham gia náo nhiệt.”

“Cho nên, là có hay là không?”

“Cái này thì, tôi chưa gặp, nhưng bạn của tôi gặp rồi.”

“Có thể kể tường tận về người bạn này của ông không?”

Câu trả lời của quản lý Cao khá mơ hồ, Liêu Văn Kiệt không hài lòng, lại hỏi tiếp: “Nếu như không tiện thì thôi vậy. Nhưng quản lý cao, nói câu này chắc ông thích nghe, hay đi bên bờ sông làm gì có chuyện không ướt giày, nếu là ông….nên làm thế nào cho phải?”

“Cái muốn nói đến chuyện gặp phải mà phải không, cái này thì tôi không sợ!”

Quản lý Cao giảm tốc độ xe, một tay cởi cúc áo sơ mi, một tay rút ra nút thắt bình an màu đỏ: “Xin từ núi Đại Dữ đấy, cao nhân che chở, bình thường ma quỷ sẽ không đến gần mình được, mấy năm qua tôi sống bình an vô sự là đều nhờ vào nó đấy.”

Nghe có vẻ không đáng tin lắm!

Liêu Văn Kiệt hơi xoắn xuýt một chút, nói tiếp: “Bình thường ma quỷ sẽ không đến gần mình được, vậy nếu ma quỷ không bình thường thì sao?”

“Tôi hiểu rồi đó, tôi chỉ là người bình thường, chắc chắn sẽ gặp phải ma đúng không?”

Quản lý Cao cũng không tức giận, nói: “Khi tôi xin bùa, cao nhân đã nói với tôi, nếu như gặp phải bùa chú mà bị sốt thì nhất định phải nhanh chóng tránh xa, tuyệt đối không được cất lâu tại chỗ”

“Ông bị sốt chưa?”

“Chưa.”

“……”

Lần này, Liêu Văn Kiệt càng cảm thấy không đáng tin.

“A Kiệt, cậu có hứng thú với phong thủy như vậy, có nghĩ đến việc chuyển nghề theo tôi học phong thủy không?”

Quản lý Cao nói: “Cậu yên tâm, tôi không làm mấy việc lừa người thế đâu, cũng sẽ không dạy cậu, tiếng tăm của công ty chúng ta vẫn còn rất tốt đấy.”

“Nếu quản lý bằng lòng thì tôi cũng không thành vấn đề.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, khi làm hồ sơ, hắn đã qua tay mấy hợp đồng của một số nhà thiết kế của công ty rồi, đặc biệt là các hợp đồng bao gồm tư vấn phong thủy, tiền hoa hồng rất nhiều.

Đương nhiên đây không phải là trọng điểm, có tiền hay không cũng không sao, hắn chỉ là muốn học một kỹ năng mà thôi!

“Vậy được, chạy đơn hôm nay xong, quay về tôi sẽ điều chỉnh chức vị của cậu, sau này đi theo tôi vừa học vừa xem.”

Quản lý Cao âm thầm gật đầu, không uổng công ông ta tận tình khuyên bảo, cuối cùng câu được Liêu Văn Kiệt. Đẹp trai như vậy mà lại ngồi trong văn phòng cũng quá tiếc, rất nhiều phu nhân

giàu có thích dáng vẻ này của Liêu Văn Kiệt, đem theo hắn ra ngoài bàn hợp đồng có thể nâng cao tỉ lệ thành công.

Một điểm nữa, quản lý Cao không nói rõ lần trước Liêu Văn Kiệt được đồn cảnh sát mời uống trà, ông ta đoán Liêu Văn Kiệt là người có bối cảnh, không phải người bình thường.

Mối quan hệ này phải lợi dụng thật tốt.

Là trụ cột của công ty, quản lý Cao nắm giữ một phần cổ phần, nếu công ty phát triển tốt, ông sẽ kiếm được nhiều tiền hơn.

“Đúng rồi, A Kiệt, hợp đồng với khách hàng ở ghế sau, cậu xem thử đi, tránh bị người ta hỏi lại không biết.”

“Được.”

……

Chương 39: Tôi có thù oán gì với anh hả 1 Xe chạy vào khu biệt thụ ở sườn núi, quản lý Cao đã quen đường, có mấy khách hàng của ông ta sống ở đây, dịp lễ tết rất hay ghé thăm qua lại nên cũng không lạ gì.

Ngay sau đó, cả hai đã đến địa điểm, xe dừng trong ga ra của biệt thự, dưới sự hướng dẫn của người hầu, quản lý Cao và Liêu Văn Kiệt đã gặp được khách hàng của bọn họ, ông Điền.

Điền Vĩ Cường, Ông Điền, người đứng đầu Tập đoàn Điền Thị, một ông lớn trong ngành bất động sản.

Cách đây một thời gian, Tập đoàn Điền Thị đã mua lại cao ốc Đế Hoàng với giá ngất ngưởng 2,4 tỷ, một thời danh tiếng vang xa, trở thành nhân vật quan trọng trong ngành bất động sản.

Chuyến đi này của Quản lý Cao là thiết kế lại phong thủy trang trí lại cho dinh thự của Điền Vĩ Cường, ông ta rất coi trọng

buổi gặp mặt lânf này, dù sao thì ông ấy cũng là một ông lớn mới trong ngành bất động sản, nếu như có thể lợi dụng cơ hội này để lấy được quan hệ hợp đồng dài hạn, cho dù là đối với công ty hay là chính ông ta thì đều có ý nghĩa cực kỳ lớn.

Chuyến đi này, ông ta phải lấy được.

Nhưng có một điều khiến quản lý Cao cảm thấy không chắc chắn, theo như lời đồn thì trước khi Điền Vĩ Cường tiến quân vào lĩnh vực bất động sản, việc kinh doanh của ông ấy không tốt lắm.

Nói trắng ra, Điền Vĩ Cường là một đại ca xã hội đen, bây giờ rửa tay gác kiếm, bắt đầu nghiêm túc kinh doanh.

Không giống cái công ty nhỏ nhoi kia của Đại Phi, Điền Vĩ Cường là một người thông minh, chỉ riêng luật sư không thôi đã có mười mấy người.

Liêu Văn Kiệt không biết chuyện này, hắn đi theo sau quản lý Cao, quan sát xung quanh cách bài trí của căn nhà sang trọng này, cảm thấy cũng chỉ như vậy, không đáng để nhắc đến.

Từ nhà để xe đến vườn hoa, lại đến cổng biệt thự, điều đập vào mắt Liêu Văn Kiệt là đại sảnh mang phong cách Nhật Bản vô cùng rõ ràng.

Tuy là như thế, nhưng mái vòm lại mang phong cách Baroque, phong cách Oya của Nhật Bản chỉ giới hạn ở thảm tatami và đồ trang trí bằng kiếm samurai.

Ở bên trái và bên phải của bậc thang gỗ dẫn lên tầng hai, đài phun nước được xây dựng, một đám cá vàng tung tăng bơi trong ao.

Cố bày ra học đòi văn vẻ sang trọng, tiền tài gấm lụa.

Có thể là một thủ đoạn để người giàu phô trương sự giàu có

của họ, hoặc cũng có thể là do suy xét về mặt phong thủy, nhưng cho dù là kiểu naò thì dưới ánh mắt Liêu Văn Kiệt cũng đều hơi lôi thôi lếch thếch, quả thực cần phải trang trí lại.

Sau khi được người hầu thông báo, Điền Vĩ Cường bước lên cầu thang gỗ đi xuống từ tầng 2. Với áo sơ mi trắng, quần trắng rồi kính râm màu trà, về ngoại hình thì là một ông chủ lớn hòa khí sanh tài.

Chỉ là mặt mày của hai tên tiểu đệ ở hai bên hơi hung dữ, không phải là có ác ý gì, nhưng trời sinh đã có khuôn mặt hung ác.

Không cười thì giống như đồ khốn nạn mà cười lên cũng giống đồ khốn nạn.

Nếu Liêu Văn Kiệt mở cửa ở buồng vệ sinh tối hôm đó ra thì sẽ phát hiện, tên côn đồ đã đánh nhau với Ngô Lạc Thiến lúc này đang đứng cạnh Điền Vĩ Cường, là một trong những người bảo vệ của anh ta.

“Anh Điền, thật xin lỗi, đã để anh đợi lâu rồi.”

“Đâu có, quản lý Cao vô cùng đúng giờ, không biết đã ăn trưa chưa, nếu chưa, tôi sẽ cho người thu xếp ngay.”

“Không dám, anh Điền đại phát tài, tôi đau dám làm trễ nãi thời gian của anh chứ.”

“Hahaha, mượn lời tốt lành của quản lý Cao, có tiền cho mọi người kiếm ăn, mọi người cùng nhau phát tài.”

“Anh Điền khen lầm rồi, tôi đã gặp được không ít ông chủ lớn, có thể hiền hòa như anh Điền đây cũng thật sự rất hiếm có đấy.”

Hai người lần đầu gặp mặt nhưng lại như những người bạn cũ đã xa cách nhiều năm, nói chuyện rất vui vẻ.

“Này, anh bạn nhỏ này là ai vậy?”

Điền Vĩ Cường nói rồi nhìn Liêu Văn Kiệt, đẹp trai như thế lại làm người chạy vặt theo sau thì hơi không thích hợp.

“Đây là đồng nghiệp của tôi, A Kiệt, tuổi trẻ tài cao, bây giờ đang đi theo tôi, không lâu sau nữa sẽ một mình đảm đương công việc rồi.”

“Xin chào anh Điền.”

“Chào cậu!”

Điền Vĩ Cường gật đầu cười: “Tuấn tú lịch sự, vừa nhìn là người có thể làm được việc lớn, cậu đã từng nghĩ đến chuyện nhảy việc sang Điền Thị làm chưa?”

“Anh Điền, thế thì không được rồi, A Kiệt là nhân tài mới nói mà công ty chúng tôi nỗ lực trau dồi, nếu bị Điền Thị đào đi thì sẽ là tổn thất rất lớn cho chúng tôi đấy.”

“Hahaha ----”

Sau khi tán gẫu, quản lý Cao đi vào chủ đề chính, đi một vòng từ trong ra ngoài ngôi biệt thự.

“Quản lý Cao, thực cũng không giấu diếm, gần đây tôi mới chuyển sang kinh doanh bất động sản, cách bài trí phong thủy trước đây không còn thích hợp nữa rồi.”

Đứng trên lầu hai đầy trang nhã của ngôi biệt thự, Điền Duy Cường châm một điếu xì gà: “Tôi nghe giới thiệu từ một người bạn, anh là người chuyên nghiệp, lần này có thể giúp tôi bài trí thật ổn một chút được không.”

“Về điểm này thì xin anh hãy yên tâm, công ty chúng tôi luôn có danh tiếng tốt, sẽ không bao giờ để sơ suất với bất kỳ khách

hàng nào, nếu anh không hài lòng, chúng tôi sẽ không thu bất kì đồng nào."

Quản lý Cao đưa ra lời đảm bảo và nói tiếp: "Anh Điền, về cách bài trí của ngôi biệt thự này, theo cá nhân tôi, sát khí quá mạnh, không có lợi cho việc thu hút tài khí."

"Không sai, tôi cũng nghĩ vậy."

Chương 40: Tôi có thù oán gì với anh hả 2 Điền Vĩ Cường gật đầu, trên tường của hai tầng trên dưới của căn biệt có treo rất nhiều thanh kiếm samurai, rất không phù hợp với thân phận là một doanh nhân đứng đắn của anh ta.

"Ngoài ra, thông gió và ánh sáng trong căn biệt thự này không đủ."

Quản lý Cao hùng hồn nói: "Phong thủy có mây: âm dương là nguyên lý của trời đất, ánh sáng thuộc dương, bóng tối thuộc âm, chỉ khi âm dương cân bằng thì vạn vật mới phát triển. Nếu căn biệt thự muốn cân bằng âm dương, hệ thống thông gió và chiếu sáng hợp lý là điều không thể thiếu …"

"Dương khí quá mạnh thì của tài khí khó tụ; Âm khí quá mạnh thì bệnh tật quấn thân. Chỉ khi âm dương cân bằng thì mới có vận may phát tài, sức khỏe dồi dào …"

Tài ăn nói của quản lý Cao rất tốt, một loạt lý luận phù hợp với thực tế đã khiến Điền Vĩ Cường gật đầu liên tục.

Hai người nói chuyện liền hai tiếng đồng hồ, Điền Vĩ Cường rất hài lòng với những sửa đổi do quản lý Cao đề xuất, hiện anh đang chờ bản vẽ thiết kế.

Chỉ cần xác nhận lag chính xác, vậy thì căn biệt thự sẽ bắt đầu được trang hoàng lại.

Liêu Văn Kiệt chỉ nghe không nói, không hiểu thì chính là không hiểu, không có gì phải xấu hổ, ngược lại không hiểu mà tỏ ra là hiểu, cố tạo ra cảm giác tồn tại cho bản thân mới sẽ gây ra trò cười.

“Quản lý Cao, không phí lời nhiều nữa, tôi sẽ giao căn biệt thự này cho anh, nhanh chóng làm ra bản vẽ càng sớm càng tốt, để tôi nhờ vào phong thủy đề tăng tài vận.”

“Anh Điền lại nói đùa rồi, anh có phúc tinh cao chiếu, cho dù không hợp phong thủy của căn biệt thự này này, tài vận của anh sẽ vẫn rất dồi dào.”

“Hahaha ----”

Điền Vĩ Cường đang cười, đột nhiên có tiếng mắng chửi vang lên từ hướng vườn ngoài nhà, ngay sau đó liền ồn ào đi đến cửa chính trong nhà.

Anh ta đứng dậy với vẻ mặt không vui, chỉ thấy một người đàn ông đang cầm súng đi vào, tay cầm lựu đạn, dọa cho đám tiểu đệ liên tục lui về sau không dám lại gần.

“Điền Vĩ Cường, mày mau ra đây! Mau thả anh em của tôi ra, nếu không hôm nay chúng ta sẽ đồng vu quy tận!”

Người đàn ông mang súng chính Sử Lập Tiêu, giống như A Uy bên cạnh Điền Vĩ Cường, có duyên với bị Liêu Văn Kiệt cách nhau một cánh cửa trong nhà vệ sinh.

Sử Lập Tiểu, Tán Thống Lợi và Thoát Khổ Hải, ba anh em sống nương tựa vào nhau từ nhỏ, dựa vào những trò lừa đảo và bắt cóc để kiếm sống. Hai người trước đã ăn trộm ở khách sạn, cướp đi cuộn phim rất quan trọng đối với Điền Vĩ Cường, một khi cuộn ảnh này bị cảnh sát lấy được thì cho dù đám luật sự mà anh ta bồi dưỡng bao lâu đi nữa cũng không thoát khỏi bị ngồi tù cả đời.

Đối mặt với sự đuổi giết của Điền Vĩ Cường, Sử Lập Tiểu đã rất hoảng sợ, chuẩn bị giao cuộn phim cho cảnh sát, nhưng Tán Thống Lợi sao lại bị ma xui quỷ ám gì lại ăn nhịp với Thoát Khổ Hải, quyết định bất chấp nguy hiểm làm một chuyến mong được giàu sang.

Bọn họ dùng cuộn phim để đe dọa Điền Vĩ Cường, đòi lấy mười triệu tệ coi như phí vất vả.

Điền Vĩ Cường là loại người nào chứ, khi hắn giết người phóng hỏa thì ba anh em bọn họ vẫn còn mặc tả bú sữa, sao có thể để bọn họ thao túng chứ.

Tất nhiên, Thoát Khổ Hải đã bị giết, Tán Thống lợi thì bị nhốt ở tầng hầm dưới đất.

Sử Lập Tiêu thì đầy nghĩa khí, mang theo cuộn phim một mình xông vào biệt thự, ba anh em bọn họ đã chết một, bị bắt một, anh ta dù liều mạng cũng phải cứu được Tán Thống Lợi ra ngoài.

Nhìn thấy Sử Lập Tiêu có súng và lựu đạn, quản lý Cao tái mặt, Liêu Văn Kiệt cũng lộ rõ vẻ sợ hãi đúng lúc.

“Hai vị đừng sợ, chỉ là một tên điên mà thôi, hai vị hãy đợi một chút, tôi đi một chuyến rồi về.”

Điền Vĩ Cường cười haha, nói với tên lâu la ở bên cạnh: “Tang Cửu, mày bồi hai vị tiên sinh này một lát đi, chiêu đãi thật tốt, không được sơ suất.”

“Vâng, đại ca.”

Tang Cửu lạnh lùng gật đầu, hùng hổ ngồi đối diện với Quản lý Cao và Liêu Văn Kiện, để lộ con dao găm lạnh lẽo sắc bén ở bên hông, khiến hai người càng thêm hoảng sợ.

Rõ ràng, tình hình đã vượt quá tầm kiểm soát của Điền Vĩ

Cường một chút, cũng không ra vẻ thương nhân đứng đắn được nữa.

Vì vậy, nếu có thể làm được, ngay cả quản lý Cao và Liêu Văn Kiệt anh ta cũng sẽ giải quyết luôn.

Suy cho cùng, đó là chuyện liên quan đến tài sản và tính mạng, không muốn gây thêm rắc rối thì cách tốt nhất là khiến những ai biết chuyện phải im miệng.

Không im được thì cũng không sao, một cú lửa liền mất luôn miệng mà thôi.

“Lần trước thằng nhóc mày chạy trốn, lần này mày tự tìm đến cửa, tao xem mày chạy đằng nào!”

A Uy chế nhạo đi xuống lầu, thấy rõ khẩu súng trong tay Sử Lập Tiêu, không khỏi bật cười: “Cầm súng giả, dọa ai đấy?”

“Nếu mày có gan thì cứ thử xem! Tao cảnh cáo bọn mày, mau thả anh em tao ra, nếu không hôm nay cả đám cùng chết!”

Sử Lập Tiêu lắc lắc quả lựu đạn, không cần biết đó là thật hay là giả, hắn cá sẽ không ai dám liều mạng.

Kẻ liều thì không sợ kẻ mạnh, kẻ mạnh thì lại sợ kẻ liều mạng!

Nhìn thấy Sử Lập Tiêu thực sự định liều mạng, A Uy cũng có hơi sợ: “Không biết có phải thật hay không, cho dù là lựu đạn thật thì mày có biết dùng nó không?”

“Không cần mày nhiều chuyện…”

“Đừng nhúc nhích, giơ tay lên.”

Tiếng quát chói tai cắt lời Sử Lập Tiêu, Ngô Lạc Thiến cộng sự Morris khoan thai đi đến … Không, cả hai đều đến sớm.

Chương 41: Tại sao ông không nói sớm 1 “Hai vị cảnh sát đến đúng lúc lắm, hai tên côn đồ này trộm đồ bị bắt được, lại còn định hành hung giết người, hai vị phải làm chủ cho tôi!” Đứng trên lầu hai, Điền Vĩ Cường cau mày nói, nhưng lại thầm kêu phiền phức rồi, tung tích của cuộn phim chỉ có Sử Lập Tiêu biết, làm sao cũng không thể để hắn bị cảnh sát bắt đi.”

“Ăn trộm hành hung đương nhiên sẽ bị pháp luật trừng trị, anh Điền cứ yên tâm, cảnh sát đảo Hồng Kông sẽ không tha cho bất cứ kẻ xấu nào.”

Ngô Lạc Thiến chĩa súng về phía A Uy: “Còn vị tiên sinh này, ông có liên quan đến một vụ án giết người, đi cùng chúng tôi!”

Cũng thật trùng hợp, chủ nhân của khẩu súng trong tay Ngô Lạc Thiến là A Uy, khi hắn giết Thoát Khổ Hải lại bị hai nữ cảnh sát này bắt gặp, sau một trận đánh nhau hắn bỏ chạy nhưng khẩu súng lại bị rớt lại hiện trường.

Riêng khẩu súng cảnh sát của hai người này đã bị cấp trên tạm giữ vì vụ án đang bị bất lợi.

“Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, ở chỗ của tao mà cũng muốn được voi đòi tiên, người đâu, đóng cửa cho ta.”

Điền Vĩ Cường lạnh lùng nói, A Uy và Tang Cửu là cánh tay phải và cánh tay trái của anh ta, nhiều năm qua đã giúp anh ta làm làm không ít thủ đoạn ác ôn, bắt A Uy đi chẳng khác gì việc bọn họ lấy được cuộn phim cả.

Ầm ầm!

Lối vào chính của ngôi nhà lớn đã bị khóa, mấy tên tiểu đệ rút mấy thanh kiếm samurai trên tường ra, bao vây hai Sử Lập Tiêu và nữ cảnh sát và đại sứ lại.

Sắc mặt Ngô Lạc Thiến thay đổi: “Không được nhúc nhích, nếu

không tôi sẽ bắn.”

“Buồn cười, súng của cô chỉ có mấy viên đạn mà anh em của tôi có mấy người đây?”

Điền Vĩ Cường cười lớn, giọng nói đầy u ám: “Giết hết cho tao, đứa nào mất mạng tao sẽ nuôi già trẻ lớn bé trong nhà đứa đó cả đơi, đứa nào bị thương tôi sẽ cho năm trăm nghìn tiền thuốc thang.”

Có trọng thưởng ắt phải có dũng phu, nghe đến đây, hai mắt của đám tiểu đề đỏ lên hết.

Ngô Lạc Thiến cùng Morris hít sâu một hơi, sau đó kéo Sử Lập Tiêu lại: “Mau, đưa quả lựu đạn cho tôi!”

“Là giả, đại tỉ à.”

“……” x2

Cùng lúc đó, trên lầu hai còn có Liêu Văn Giai, lúc trước cảm thấy Ngô Lạc Thiến rất quen, nhưng bây giờ cuối cùng cũng nhớ ra cô chính là nữ chính trong phim [Nữ cảnh sát hoàng gia].

“Tên A Tinh khốn kiếp, tôi có thù oán gì với anh à, sao lại giới thiệu một vị tráng sĩ cho tôi…”

Pằng! Pằng! Pằng! Pằng!

Những kẻ liều mạng tay cầm đao võ sĩ càng lúc càng đến gần, Ngô Lạc Thiến không thể làm gì khác, đành phải nổ súng.

Bốn phát súng này chủ yếu dùng để uy hiếp và chế ngự đối phương, thế nên chỉ nhắm vào bắp chân. Chỉ tiếc là hiệu quả của những phát súng này không được tốt, không những không ngăn chặn được khí thế của đối phương mà còn bắn hết cả đạn, khiến nhóm côn đồ càng thêm điên cuồng.

Trong lúc nhất thời, đại sảnh lập tức biến thành một cuộc chiến vũ lực tàn khốc, Ngô Lạc Thiến và Morris chia nhau hành động, tay không tấc sắt đánh với hơn hai mươi người.

Quá trình chiến đấu vô cùng nguy hiểm, bóng kiếm ánh đao thỉnh thoảng lại sượt qua người, chỉ cần không cẩn thận một chút thôi là có thể bỏ mạng tại đây luôn.

Nhưng khi màn hình chuyển đến phía Sử Lập Tiêu thì lại là một phong cách khác hoàn toàn.

Anh chàng này bị ba tên đàn em đuổi theo, dùng súng giả và lựu đạn giả như vũ khí để ném, khung cảnh bên trong đại sảnh vô cùng hỗn loạn.

Anh ta chạy từ tầng một lên tầng hai, rút một thanh đao võ sĩ trên tường ra. Trong tay có vũ khí sắc bén thì lá gan cũng lớn hơn một chút, khua đao loạn xạ đổi khách thành chủ, đang từ người bị đuổi đánh trở thành người đuổi đánh người khác.

Nhưng khi ba đàn em kia cũng nhao nhao rút những thanh đao trên tường ra thì tình thế truy đuổi lại quay trở lại trạng thái ban đầu.

“Hai người các anh tốt nhất là cứ ngồi yên đừng động đậy, nếu không thì các người cũng lĩnh đủ đấy!”

Tang Cửu để lại một câu uy hiếp, sau đó cử người ở lại giám sát chặt chẽ Liêu Văn Kiệt và quản lý Cao, sau đó bước nhanh về phía lão đại Điền Vĩ Cường nhà mình.

Hơn hai mươi tên đàn em trong đại sảnh cũng không dễ dàng gì. Mặc dù người nào cũng cầm hung khí nhưng vẫn không phải là đối thủ của hai vị nữ cảnh sát. A Uy cũng phải tham gia vào trận chiến, bây giờ đang đối đầu với Morris.

Bên người Điền Vĩ Cường chỉ còn hai tên đàn em, Tang Cửu lo

lắng cho sự an toàn của anh ta. Còn về Liêu Văn Kiệt và quản lý Cao…

Không phải Tang Cửu xem thường hai người bọn họ, mà là thực sự không để vào mắt. Một tên mặt trắng yếu đuối, một tên thì gan thỏ đế, thấy dao là đã run lên bần bật, làm sao có thể gây ra chuyện gì cơ chứ.

“Cứu với, giết người!!!”

Sử Lập Tiêu bị người đuổi chém, từ xa đã nhìn thấy Liêu Văn Kiệt và quản lý Cao ngồi trên ghế salon, lại nhìn hai tên đàn em đứng bên cạnh tay không tấc sắt thì hai mắt lập tức phát sáng.

Căn cứ theo kinh nghiệm nhiều năm của anh ta thì hai người Liêu Văn Kiệt nếu không phải là tay chân của Điền Vĩ Cường thì chính là khách hàng quan trọng của anh ta, nếu không thì Điền Vĩ Cường cũng sẽ không phải cử người bảo vệ họ như vậy.

Bắt cóc con tin, đưa Tán Lợi Thống đi, thành công trốn thoát.

(Tên ba người này là tên ba loại thuốc. Sử Lập Tiêu = Strepsils, viên ngậm trị đau họng. Tán Lợi Thống = Saridon, thuốc trị đau đầu. Thoát Khổ Hải = Tokuhon, thuốc xoa bóp giảm đau vai gáy.)

Chương 42: Tại sao ông không nói sớm 2 Kế hoạch được vạch định sẵn trong đầu, xác suất thành công lên tới 100%, anh ta quyết định thực hiện.

Vút! Sử Lập Tiêu ném vỏ đao về phía một tên đàn em đứng bên cạnh ghế, sau đó nhanh chóng tiến lên kề đao lên cổ quản lý Cao.

“Tất cả không được nhúc nhích, nếu ai nhúc nhích tôi sẽ giết chết người này.”

Nhìn những người xung quanh đần mặt ra, Sử Lập Tiêu càng

thêm tin tưởng kế hoạch này của mình vô cùng hoàn mỹ. Anh ta nhìn về phía Điền Vĩ Cường, hào lên: “Họ Điền kia, mau thả người anh em của tôi ra, nếu không thì tôi sẽ cho tên này phải đổ máu.”

“Thần kinh…”

Điền Vĩ Cường quay đầu nhìn thoáng qua, sau đó lắc đầu không thèm để ý.

“Vị đại ca này, tất cả đều là người một nhà, chúng tôi cũng là bất đắc dĩ thôi, thân bất do kỷ, cậu tìm người khác uy hiếp đi.”

Bàn tay đang khống chế quản lý Cao của Sử Lập Tiêu cứng đờ, anh ta hết nhìn Liêu Văn Kiệt đang sững sờ rồi lại nhìn quản lý Cao sắc mặt tái nhợt dưới tay, lập tức hiểu ra vấn đề.

“A, sao ông không nói sớm!”

Sử Lập Tiêu vẻ mặt đau khổ, đẩy quản lý Cao ra. Sau khi thấy vòng vây xung quanh mình đã dần dần hình thành thì anh ta nhanh chóng giơ một chiếc hộp trong tay lên: “Tất cả hãy nhìn cho rõ đây, cuộn phim ở trong chiếc hộp này!”

Anh ta hét lên một tiếng, sau đó vung tay ra sức ném chiếc hộp ra ngoài, từ tầng hai rơi thẳng xuống đài phun nước dưới tầng một.

Đám đàn em của Điền Vĩ Cường nhìn thấy như vậy thì chen nhau chạy xuống tầng, chỉ sợ mình chậm chân hơn người khác.

Lúc bình thường có thể chậm, nhưng đến thời điểm nịnh nọt thì nhất định phải nhanh hơn người khác một bước.

Sử Lập Tiêu bị đám người đó đẩy ngã, nằm rạp dưới đất. Một cuộn phim nhỏ chừng ngón tay từ trong ngực anh ta rơi ra, lăn đến chân Liêu Văn Kiệt.

Trong lúc hỗn loạn, không ai chú ý đến chi tiết này, Liêu Văn Kiệt chớp mắt mấy cái, nhanh chóng giẫm chân lên.

“Hai người còn ngồi ở đây làm gì, không chạy đi, còn định chờ lát nữa đám người đó quay lại à?” Sử Lập Tiêu lồm cồm bò dậy, trước khi chạy trốn còn không quên nhắc nhở một câu thân thiện hữu nghị.

“A Kiệt, làm sao bây giờ, chúng ta có nên… Chạy không?”

Quản lý Cao nhìn tư thế chạy trốn oai hùng của Sử Lập Tiêu thì vô cùng ngưỡng mộ. Nếu như không phải vừa rồi ông ta bị kề đao vào cổ, bây giờ chân vẫn còn run thì ông ta đã chạy rồi.”

“Không thể chạy được, nếu Điền Vĩ Cường chưa đền tội thì chúng ta có chạy khỏi đảo Hong Kong cũng vô dụng.” Liêu Văn Kiệt lắc đầu.

“Vậy chúng ta báo cảnh sát!”

“Nước xa không cứu được lửa gần, nhưng dưới lầu có hai vị cảnh sát, chúng ta có thể tìm các cô ấy.”

“…”

Những lời của Liêu Văn Kiệt khiến quản lý Cao lạnh cả người. Sớm biết nguy hiểm như vậy thì hôm nay đã không nhận tờ đơn của tập đoàn Điền Thị.

…

“Đại ca, chiếc hộp đây, cuộn phim đều ở bên trong.”

Một tên đàn em toàn thân ướt sũng chạy lên tầng hai, đưa chiếc hộp cho Điền Vĩ Cường để tranh công.

“Ngu xuẩn, cậu ta nói cái gì các người cũng tin à? Chẳng trách bị xoay như chong chóng vậy”

Điền Vĩ Cường không thèm nhìn mà đập tan chiếc hộp: “Mau dẫn tên khốn đó đến trước mặt tôi, cuộn phim chắc chắn vẫn còn ở trên người cậu ta.”

Nói xong câu này, Điền Vĩ Cường dặn dò Tang Cửu xuống dưới giúp A Uy giải quyết hai nữ cảnh sát kia. Từ khi mới bắt đầu đến giờ, hai mí mắt của anh ta cứ giật liên tục, chỉ sợ càng để lâu càng có nhiều biến cố.

“Mấy người bảo vệ tốt cho đại ca, nếu đại ca bị thiếu một sợi tóc thì tôi sẽ nhổ sạch tóc của mấy người.”

Tang Cửu cảnh cáo hai câu, sau đó rút dao ra đi xuống dưới lầu.

Lúc này, Ngô Lạc Thiến và Morris giải quyết xong hơn hai mươi tên đàn em, bây giờ đang liên thủ chiến đấu với A Uy. Lấy một chọi hai, A Uy sắp sửa không chống đỡ nổi. Nếu như Tang Cửu xuống chậm trễ một chút nữa thôi là A Uy đã bị đánh đến mức cha mẹ cũng không nhận ra rồi.

Hai chọi hai, trận đấu tinh anh.

Nhìn thấy hai phụ tá đắc lực của mình xử đẹp hai nữ cảnh sát, vẻ mặt u ám của Điền Vĩ Cường cuối cùng cũng giãn ra một chút. Anh ta nhìn thấy mấy tên đàn em của mình đưa Sử Lập Tiêu đến thì không nhịn được cười ra tiếng.

Ông trời cũng giúp anh ta, vậy thì không ai có thể làm gì anh ta được!

Rầm!

Đám đàn em của Điền Vĩ Cường ném Sử Đạt Tiêu đến, đạp cho anh ta một đạp, lăn thẳng đến dưới chân Điền Vĩ Cường.

“Tôi hỏi cậu lần cuối cùng, cuộn phim ở đâu?”

Điền Vĩ Cường bảo người lục soát khắp người Sử Đạt Tiêu nhưng không tìm thấy đồ cần tìm, tất cả sự kiên nhẫn của anh ta đã dùng hết sạch, dứt khoát kề đao lên cổ Sử Đạt Tiêu.

“Thả người anh em của tôi ra, tôi sẽ nói cho anh biết.”

Thanh đao trên cổ mát lạnh, Sử Đạt Tiêu hoảng sợ co rúm lại, nhưng vẫn cắn chặt răng muốn cứu Tán Lợi Thống.

“Tốt lắm, rất có nghĩa khí, rất can đảm! Nếu như những anh em của tôi cũng có thể có nghĩa khí giống như cậu thì tôi đã có thể kê cao gối mà ngủ, chẳng cần lo lắng gì nữa.”

Điền Vĩ Cường hạ đao xuống, quay sang gật đầu với người bên cạnh một cái. Người này hiểu ý, lập tức đưa Tán Lợi Thống bị đánh bầm dập mặt mũi tới đây.

“Sử Đạt Tiêu, sao anh lại tới đây? Bọn họ nói lời không giữ lời, anh đừng quan tâm đến tôi.”

Chương 43: Phong thái của cao thủ 1 “Đừng lo, tôi nhất định sẽ cứu anh ra ngoài.”

Nhìn người anh em của mình vẫn còn lành lặn thì Sử Đạt Tiêu mới thở phào nhẹ nhõm, cứng miệng nói: “Các người mau thả anh ấy đi, nếu như anh ấy có chuyện gì thì các người cũng đừng mơ lấy được đồ mình muốn.”

“Được thôi, nhưng trước tiên cậu phải bàn giao đồ vật cho tôi đã.”

Sử Đạt Tiêu khẽ nghiến răng, giãy khỏi sự trói buộc của đám đàn em rồi đưa tay vào trong túi áo khoác trước ngực mình, sau đó…

Sờ tới sờ lui…

Sờ lên sờ xuống, móc trái móc phải, cả người anh ta đầy mồ hôi, nhanh chóng cởi áo khoác ra, sau đó còn cởi cả giày.

Một mùi khó tả lập tức xộc lên mũi, Điền Vĩ Cường bịt chặt lỗ mũi, tức giận nói: "Cậu đang làm cái gì thế hả? Cuộn phim đâu, đừng nghĩ là tôi không dám giết cậu."

"Không phải, đại ca, tôi rất muốn đưa cuộn phim cho anh, nhưng mà…"

Sử Đạt Tiêu đau khổ vuốt mặt, yếu ớt nói: "Nếu tôi nói tôi làm mất cuộn phim rồi thì anh có thể thả hai người chúng tôi ra không?"

"Con mẹ nó, cậu đang đùa tôi đấy à?"

Điền Vĩ Cường tức giận không kiềm chế nổi, đặt đao lên cổ Sử Đạt Tiêu, dữ tợn nói: "Mau nói cuộn phim ở đây, nếu không thì bây giờ tôi sẽ giết cả hai người."

"Đại ca, tôi cũng không biết nữa, rõ ràng vừa rồi vẫn còn ở trên người tôi. Chắc là bị rơi ở chỗ nào đó trong phòng này… Đồ ở trong phòng thì cũng coi như đã đưa cho anh rồi, đúng không?"

"Khốn kiếp!!!"

Điền Vĩ Cường vung đao lên, dường như muốn cho Sử Đạt Tiêu đổ tí máu.

"Chờ một chút, cuộn phim ở chỗ tôi."

Điền Vĩ Cường đang chuẩn bị chém xuống thì bỗng một âm thanh vang lên, nhìn lên thì phát hiện người vừa nói là Liêu Văn Kiệt. Trong tay hắn đúng là đang cầm cuộn phim đen mà có nằm mơ anh ta cũng muốn phá hủy.

"A, A Kiệt, cậu làm gì thế? Sao… Sao cậu lại có thứ này?"

Đột nhiên lại trở thành tiêu điểm của toàn sảnh, quản lý Cao bị dọa đến mức nói lắp, ấp úng mãi mà không nói được một câu hoàn chỉnh.

“Ha ha ha, A Kiệt, tôi biết cậu sẽ là người làm nên đại sự!”

Điền Vĩ Cường đưa thanh đao võ sĩ cho một tên đàn em đứng cạnh, thuận tiện đã văng Sử Lập Tiêu, vẻ mặt ôn hòa nói: “Người quang minh chính đại không nói chuyện kiểu mờ ám, nào, ra giá đi!”

“Có tiền mà mất mạng thì cũng làm gì có cơ hội tiêu đâu, tôi không cần tiền.”

Liêu Văn Kiệt lắc lư cuộn phim: “Trước tiên bảo bên dưới đừng đánh nữa, đánh tới đánh lui cũng không đánh chết người, tôi nhìn cũng thấy mệt mỏi.”

“A Uy! Tang Cửu!!!”

Điền Vĩ Cường vừa mới ra lệnh thì hai cánh tay đắc lực của anh ta đã dừng tay, có thể thấy phương pháp chế ngự thuộc hạ của anh ta không tồi.

Ngô Lạc Thiến và Morris ngẩng đầu, phát hiện Liêu Văn Kiệt đang cầm cuộn phim thì đều vô cùng ngạc nhiên.

Thế giới này thật nhỏ bé.

Lần gặp mặt trước thì đúng lúc A Uy đang truy sát hai người Sử Lập Tiêu; lần gặp mặt này thì Liêu Văn Kiệt lại trực tiếp xuất hiện ngay trong nhà của Điền Vĩ Cường. Nếu như không phải hai bên đang đứng phía đối diện nhau thì Ngô Lạc Thiến đã nghi ngờ Liêu Văn Kiệt và Điền Vĩ Cường có quan hệ với nhau.

“A Kiệt, nói đi, cậu muốn cái gì?”

“Tôi chẳng muốn gì cả, cứ thả hai người kia ra là được rồi.”

Liêu Văn Kiệt chỉ vào Sử Lập Tiêu và Tán Lợi Thống. Hắn biết hai người này hãm hại người khà thì cũng chẳng phải hạng người tử tế gì, lại còn suýt chút nữa đã bắt bọn hắn làm con tin. Nhưng nếu hai người này được thả ra thì hai vị nữ cảnh sát sẽ không phải lo lắng gì cho bọn họ, không bị bó tay bó chân nữa.

“Chỉ vì hai tên rác rưởi này?”

Điền Vĩ Cường nghe vậy thì sửng sốt, không còn cuộn phim thì hai tên này cũng không còn giá trị gì nữa. Giết chết hai người này anh ta còn ngại bẩn tay.

Điền Vĩ Cường cũng không lo lắng hai tên này sẽ ra tòa làm chứng, hai tên thất nghiệp, còn có tiền án phạm tội, bây giờ lời khai của bọn họ gần như không có giá trị gì cả.

Điền Vĩ Cường phất tay, ra hiệu cho thuộc hạ thả Sử Lập Tiêu và Tán Lợi Thống ra, dùng hai tên rác rưởi này đổi lấy cuộn phim, cuộc làm ăn này không hề bị lỗ.

Tất nhiên, nói thì nói thế, người có thể thả, nhưng hai tên này có sống mà rời khỏi ngôi nhà này không thì lại là chuyện khác.

“Người đẹp trai, cảm ơn cậu đã cứu mạng, hôm nào chúng tôi mời cậu ăn cơm.” Hai người Sử Đạt Tiêu lảo đảo, chạy đến sau lưng Liêu Văn Kiệt.

“A Kiệt, tôi đã thả người rồi, bây giờ đến lượt cậu thể hiện thành ý của mình.”

“Được thôi.”

Liêu Văn Kiệt cúi người để cuộn phim xuống đất, sau đó lùi về phía sau hai bước, coi như đó chính là thành ý.

“Không được, không được giao cuộn phim cho anh ta, đây là một kẻ không giữ chữ tín!”

“Mau nhặt nó lên, nếu không thì cơ hội cuối cùng của chúng ta sẽ không còn nữa.”

Sử Đạt Tiêu và Tán Lợi Thống vô cùng sợ hãi, muốn cúi người nhặt cuộn phim lên, nhưng lại bị Liêu Văn Kiệt vươn tay ngăn lại. Ở dưới lầu, hai vị nữ cảnh sát nhanh chóng bước lên cầu thang thì lại bị A Uy và Tang Cửu chặn lại, tiếp tục đánh nhau.

“Ha ha ha…”

Điền Vĩ Cường dường như nghĩ đến điều gì, nhanh chóng mỉm lắc đầu mỉm cười.

Không còn con tin thì hai nữ cảnh sát này có thể buông tay đánh cược một lần, loại suy nghĩ này…

Không muốn nói nhưng mà thực sự là quá ngây thơ.

Chương 44: Phong thái của cao thủ 2 “A Kiệt, tôi đã nghĩ cậu là một nhân tài có thể đào tạo, kết quả là tôi đã suy nghĩ nhiều rồi.”

Điền Vĩ Cường phất tay ra hiệu cho tên đàn em của mình đi nhặt cuộn phim, anh ta muốn đích thân xác nhận đó là thật hay giả, đồng thời nói: “Con tin vẫn luôn nằm trong tay tôi, các người cho dù mọc cánh cũng không thoát được đâu, kéo dài thời gian chẳng qua cũng chỉ là vùng vẫy giãy chết, kiên cường không được bao lâu nữa.”

“Cho dù có là vùng vẫy giãy chết thì cũng hơn ngồi yên chịu chết. Hơn nữa, vùng vẫy một lúc không biết chừng lại thấy được hi vọng.”

Liêu Văn Kiệt chậm rãi nói, sau đó âm thầm kích hoạt niệm lực

mà mình đã tu luyện nhiều ngày.

Hai tên đàn em tới gần, một người cầm đao canh chừng, một người nhanh chóng nhặt cuộn phim lên.

Đúng lúc này, Liêu Văn Kiệt đột nhiên động thủ. Hai tên đàn em lập tức phản ứng lại, nhưng hắn lại chỉ bước lên một bước rồi lại dừng tại chỗ.

"???"

Hai tên đàn em ngây người, không hiểu thao tác này là thao tác gì. Tên đàn em cầm đao bất chấp tất cả, vung đao chém xuống người Liêu Văn Kiệt.

Liêu Văn Kiệt đã thuộc làu những lời dạy bảo của ngài Hoàng, thông qua bả vai đối phương để phán đoán tình hình, nhanh chóng nghiêng người né tránh thanh đao đang chém xuống.

Gần như đồng thời, hắn nắm lấy cổ tay người cầm đao, kéo một phát nhấc lên, sau đó sử dụng kỹ xảo của Thiết sa chưởng, đập mạnh vào thanh đao trên tay người đó.

Răng rắc!

Thanh đao võ sĩ rơi xuống, tên đàn em kia ôm cổ tay, vừa hét thảm vừa lùi lại phía sau. Tên còn lại còn chưa kịp sờ vào cuộn phim thì đã bị Liêu Văn Kiệt giơ chân đá thẳng vào đầu vai, chật vật lăn lộn trên mặt đất.

Dưới ánh mắt ngạc nhiên và sững sờ của tất cả mọi người xung quanh, Liêu Văn Kiệt không nhanh không chậm, cúi người nhặt thanh đao võ sĩ lên, chống đao xuống đất, gương mặt không rõ cảm xúc là vui hay buồn.

Rất có phong thái của một cao thủ.

Chỉ tiếc là đó chỉ là giả vờ!

Kỹ năng dùng đao của hắn cũng không khác Sở Đạt Tiêu là mấy, đều thuộc vào trình độ nhắm mắt chém bừa, nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến chuyện hắn dùng để dọa người. Tay không đoạt đao, lại nhẹ nhàng thoải mái như thế, cho dù không phải cao thủ thì cũng thành cao thủ.

Đây không phải lần đầu tiên Liêu Văn Kiệt dùng Thiết sa chưởng để chống lại kẻ địch. Lần trước, khi đến học ở nhà ngài Hoàng, mỗi lần ngài Hoàng nói đều vô cùng hưng phấn, sau đó sẽ ngứa nghề bắt hắn phải luyện tập với mình. Nói một cách mĩ miều thì là lấy chính bản thân mình làm tài liệu giảng dạy, nhưng thực ra là đánh người đánh đến nghiện.

Người luyện võ trước tiên phải luyện võ đức, không được có suy nghĩ lấy mạnh chèn ép yếu!

(Võ đức: Đạo đức của những người luyện võ)

Ban đầu ngài Hoàng không dám dạy Liêu Văn Kiệt những chiêu thức quá hung hiểm, chủ yếu là vì ông ta sợ hắn có ít kinh nghiệm, không biết tự khống chế sức lực của mình, đánh người khác bị thương nặng quá thì sẽ bị báo cảnh sát.

Vì vậy, tất cả những chiêu thức và kỹ xảo mà hai người luyện tập đều được ngài Hoàng chọn lựa vô cùng tỉ mỉ. Phần lời các chiêu thức đều nghiêng về phòng thủ bảo vệ, cũng có một số chiêu thức có lợi trong lúc chiến đấu cự ly gần.

Nhưng có một điều mà ngài Hoàng không biết đó là năm đó khi Quỷ Vương Đạt truyền thụ Thiết sa chưởng cho ông ta thì chỉ có chiêu thức chứ không có nội công phù hợp. Còn bây giờ trong tay Liêu Văn Kiệt còn có cả bí tịch Thiết sa chưởng, bao gồm tất cả các nội công liên quan đến toàn bộ chiêu thức.

(Nội công: Nội nghĩa là bên trong, công trong từ võ công. Đề cập đến tập hợp các bài tập thở, thiền và thực hành tâm linh của Trung Quốc liên quan đến Đạo giáo và đặc biệt là võ thuật Trung Quốc.)

Liêu Văn Kiệt đã nghiên cứu một chút về bộ môn nội công này, sau đó phát hiện ra nó chính là niệm lực, chỉ là cách gọi khác nhau mà thôi.

Hắn không tu luyện nội công được ghi trên bí tịch, bởi vì hắn đã tính toán rồi. Lúc thanh tỉnh khổ luyện cả một ngày nhưng lại không bằng hiệu quả luyện tập một tiếng ở trong mơ.

Bộ nội công này cũng không chứa đựng quá nhiều tinh túy, hiệu suất khá thấp, thế nên luyện cũng được không luyện cũng không sao.

Mà sức chiến đấu hiện tại của Liêu Văn Kiệt…

Nói như thế này cho dễ hiểu, trong tình huống một chọi một, cả hai tay không tấc sắc, đối phương là người luyện võ bình thường (Ví dụ như đám đàn em của Đại Phi, đám đàn em của Điền Vĩ Cường, và cả Tào Đạt Hoa), thì hắn chính là cao thủ đỉnh cao.

Đánh người như đánh gậy gỗ, muốn đánh thế nào thì đánh, muốn đập thế nào thì đập.

Tào Đạt Hoa: "..."

Bởi vì những người này phản ứng chậm, cho dù mắt theo kịp nhưng thân thể lại không theo kịp.

Mà cho dù theo kịp thì Thiết sa chưởng của Liêu Văn Kiệt cũng không phải thứ bọn họ có thể chống lại dễ dàng.

Nếu quá đông người thì chắc Liêu Văn Kiệt không được, nhưng bây giờ nếu trong tình huống tay không tấc sắc thì hắn miễn

cưỡng có thể đối phó được với ba tên đàn em của Điền Vĩ Cường, hai tên đàn em của Đại Phi, năm Tào Đạt Hoa. Nếu nhiều hơn nữa thì quyền cước sẽ khó thi triển.

Tào Đạt Hoa: "..."

Vừa rồi hắn có thể nghênh ngang doạ dẫm, bày ra phong thái cao thủ như vậy chủ yếu là vì mọi người đều quá bất ngờ.

Trong lúc mọi người không đề phòng, dáng vẻ đẹp trai của hắn chiếm 99,99% công lao, nhìn thanh thuần ưu nhã không khác gì một đóa hoa trong nhà kính.

Tóm lại là chiến thuật của hắn chính là đẹp trai!

Chương 45: Bất động như núi 1 "Anh Điền, anh cảm thấy chiêu vùng vẫy giãy chết của tôi có hiệu quả không?"

Liêu Văn Kiệt cầm đao đứng hiên ngang, sau lưng là ba người quản lý Cao, đối diện là Điền Vĩ Cường. Liêu Văn Kiệt đã đẹp trai lắm rồi, bây giờ xung quanh lại là những người có nhan sắc như vậy, càng làm nổi bật vẻ đẹp của hắn.

"Đại ca, để em tới xử tên đó!"

Tang Cửu thoát khỏi trận hỗn chiến, để A Uy cầm cự, nhanh chóng đi tới trước mặt Điền Vĩ Cường.

"A Cửu, cậu cẩn thận một chút, tên đó giả heo ăn thịt hổ, lúc trước vẫn luôn giả ngu."

"Em biết rồi."

Tang Cửu nghiêm túc gật đầu, sau đó thận trọng bước tới. Bầu không khí xung quanh vô cùng ngưng trọng, những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu lẳng lặng rơi xuống.

"Ha ha, đừng căng thẳng thế chứ, cứ thả lỏng ra."

Liêu Văn Kiệt thấy thế thì khẽ cười, ném thanh đao trong tay xuống, sau đó giải thích với Tang Cửu: “Chúng ta là người tập võ, trong lòng lúc nào cũng đề cao võ đức. Nhìn anh tay không tấc sắt như thế, tôi không nỡ ức hiếp anh.”

“Cậu tốt bụng như thế cơ à?”

“Tất nhiên rồi, nếu anh không tin thì tôi nhường anh ba chiêu. Ba chiêu này tôi chỉ chịu đánh chứ không đánh trả.”

“Được lắm, đừng có mà nuốt lời, cậu không nói dối chứ?”

Tang Cửu ngoài mặt thì vui sướng, trong lòng thì thầm mắng Liêu Văn Kiệt là tên thiểu năng. Anh ta tin chắc chỉ ba chiêu mình sẽ đánh Liêu Văn Kiệt thành người tàn phế.

“Tất nhiên rồi.”

Liêu Văn Kiệt trịnh trọng gật đầu: “Những ai quen biết tôi đều rõ ràng, tôi chưa từng nói dối!”

“Được lắm, đã vậy thì tôi cũng không khách khí nữa.”

Tang Cửu sợ Liêu Văn Kiệt lật lọng, lại thêm Điền Vĩ Cường thúc giục nên nhanh chóng tung chiêu thứ nhất.

Liêu Âm Cước!

Chiêu đầu đã trí mạng, đủ thấy được sự tàn độc của những người này.

Trước đó Liêu Văn Kiệt đã quan sát công phu của Tang Cửu và A Uy rồi, hai người này còn thua người đàn ông Muay Thái đêm hôm đó một bậc. Người đàn ông Muay Thái còn không phá nổi Thiết bố sam của hắn, vậy thì hai người này càng không thể.

Thế nên hắn cũng không để ý đến Tang Cửu.

Phát hiện ra hướng của bả vai và hông Tang Cửu không đúng lắm, Liêu Văn Kiệt nhanh chóng lùi lại, tránh một cước này.

“Này này này, không phải cậu nói ba chiêu chỉ chịu đòn sao, sao lại né tránh?”

Tang Cửu nói mãi không ngớt: “Còn nói chưa bao giờ nói dối, hừ…”

“Tôi không nói dối, nói không đánh trả là không đánh trả, nhưng mà…”

Liêu Văn Kiệt nghiêm mặt: “Người tập võ coi trọng võ đức, nhưng những chiêu thức của anh lại vô cùng vô liêm sỉ, đã vậy thì tôi cũng không cần phải để ý đến anh nữa.”

“Hừ!”

Tang Cửu hừ lạnh một tiếng, đang muốn nói tiếp thì Điền Vĩ Cường hét lên.

“A Cửu, còn lải nhải cái gì nữa, nhanh động thủ đi, A Uy sắp không chịu được nữa rồi.”

Phía dưới cầu thang, Ngô Lạc Thiến và Morris đánh A Uy tơi bời. Điền Vĩ Cường phải cử tất cả đám đàn em còn lại qua đó mới có thể bình ổn cục diện.

Nhưng dù thế thì A Uy cũng bị đánh thương tích đầy mình, quyền cước không được mạnh như ban đầu.

Bây giờ bên cạnh Điền Vĩ Cường không còn tên đàn em nào, anh ta vô cùng lo lắng.

“Xem chiêu đây!!!”

Tang Cửu hét lên, sau đó siết chặt nắm tay, coi Liêu Văn Kiệt là bao cát mà đấm.

Liêu Văn Kiệt hơi lùi về sau ba bước, trong mắt hơi lóe lên một tia kinh ngạc, trên cổ nổi đầy gân xanh.

“Ha ha, tôi còn tưởng cậu lợi hại thế nào, hóa ra chỉ có thế thôi à?”

Tang Cửu thấy cằm Liêu Văn Kiệt run nhè nhẹ thì biết hắn đang cố gắng chịu đựng, đắc ý nói: “Vẫn đứng vững cơ à, thế đây là quyền thứ hai.”

Bốp!!!

Liêu Văn Kiệt liên tục lùi ra sau, ngồi xuống ghế sô pha, cả gương mặt kìm nén đến đỏ bừng.

“A Kiệt, cậu không sao chứ?”

“Cậu trai đẹp, cậu có ổn không, nếu không thì để hai anh em tôi lên thay.”

“Không, không có gì đáng ngại…”

Liêu Văn Kiệt hít sâu một hơi, đứng dậy gian nan tiến lên mấy bước: “Chiêu cuối cùng, đánh xong tôi sẽ đánh trả.”

“Hừ, chiêu cuối cùng liền lấy mạng cậu!”

Ánh mắt Tang Cửu điên cuồng, hai lần thăm dò đã kết thúc, lần này anh ta sẽ dùng toàn lực.

Anh ta lấy đà, sau đó cả người bay lên, hai chân khép lại như một cây súng lớn, đá thẳng vào ngực Liêu Văn Kiệt.

“Biết ngay là anh không nhịn được.”

Liêu Văn Kiệt thả lỏng gương mặt, lưng không đau chân không mỏi, nhẹ nhàng bước sang một bước, tránh cú đạp của Tang Cửu.

Đến lúc này Tang Cửu mới nhận ra mình bị lừa, cái gì mà võ đức? Tất cả chỉ là lừa gạt.

Rầm!

Anh ta ngã rầm xuống đất như con cá.

Liêu Văn Kiệt nhanh chóng bước về phía trước, sử dụng Thiết sa chưởng, đấm thẳng lên mặt Tang Cửu, đánh cho con cá kia thừa sống thiếu chết.

Tang Cửu chảy máu mũi, nước mắt không kiềm chế được, mọi thứ trước mắt nhòe đi.

Liêu Văn Kiệt vớ lấy chiếc ghế gỗ bên cạnh.

Tại sao không dùng Thiết Sa chưởng?

Bởi vì cú đấm vừa rồi dùng sức mạnh quá, đánh mười phần thì bị phản lại ba phần, làm cổ tay bị thương.

Liêu Văn Kiệt cảm thấy cầm chiếc ghế không được thuận tay cho lắm thì trợn mắt há miệng nhìn ba người quản lý Cao đang đứng bên cạnh: “Còn thất thần cái gì nữa, mau tới hỗ trợ!”

“Hả! A! A…”

Ba người ngây người, sau đó lập tức khống chế Tang Cửu.

Sử Lập Tiêu và Tán Lợi Thống đấm túi bụi vào người Tang Cửu, quản lý Cao thì dứt khoát ngồi lên người anh ta, lấy sức mình ngăn chặn Tang Cửu phản công.

Bất động như núi.

Chương 46: Bất động như núi 2 “Khốn nạn, rõ ràng đã nói ba chiêu không đánh trả!”

Tang Cửu không đánh lại được, chỉ có thể vươn tay ôm đầu, ngăn chặn những cú đấm đầy thù hận của Sử Lập Tiêu và Tán Lợi Thống.

“Đừng ngu ngốc thế chứ, người luyện võ đề cao võ đức, nhưng cũng phải xem đối tượng là ai.”

Liêu Văn Kiệt khẽ lắc đầu: “Loại nhân vật phản diện như anh, người người đều muốn tiêu diệt,còn có tư cách gì nói võ đức với tôi?”

Nhìn thấy Liêu Văn Kiệt bị đánh thê thảm như thế, Liêu Văn Kiệt khẽ thở phào một hơi. Nói thật thì anh ta không đánh lại được Tang Cửu, Tang Cửu cũng không đánh được anh ta, không ai làm gì được nhau.

50- 50!

Kiểu đánh này dùng một hai lần còn được, dùng nhiều hắn sợ mình bị nhiễm những thói quen kỳ quái.

Bởi vì lúc đánh người thực sự vô cùng dễ chịu!

Thế nên Liêu Văn Kiệt quyết định dùng ít thôi.

“Anh Điền, bây giờ chỉ còn anh thôi, có muốn đấu thử với tôi không. Nhìn anh là người có văn hóa, tôi sẽ nhường anh ba chiêu.”

Liêu Văn Kiệt khẽ xoa cổ tay, cúi người nhặt cuộn phim lên.

“A Kiệt, cậu nói đúng, vùng vẫy giãy chết dù sao cũng tốt hơn ngồi yên chịu chết.”

Điền Vĩ Cường mím môi, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng: “Điền Vĩ Cường này xin thề, chỉ cần cậu hủy cuộn phim đó thì tôi sẽ cho cậu 30 triệu!”

“Anh Điền, tang chứng vật chứng đều có đủ, phiền anh theo

chúng tôi về đồn cảnh sát một chuyến.”

Ngô Lạc Thiến và Morris đã giải quyết xong A Uy và đám đàn em còn lại, nhanh chóng lên lầu hai chế ngự Điền Vĩ Cường.

“Tang chứng vật chứng? Nực cười, lấy đâu ra tang chứng vật chứng thế?”

Điền Vĩ Cường bị áp vào tường, cười to: “A Kiệt, tôi nghiêm túc đấy, chỉ cần cậu hủy cuộn phim đó thì 30 triệu không thiếu một xu. Hơn nữa, từ nay về sau cậu chính là khách quý của Điền Thị chúng tôi. Tiền và phụ nữ, cậu muốn gì tôi cũng cung cấp.”

“…”

“…”

Ông ta vừa dứt lời thì ba người quản lý Cao khẽ nuốt nước bọt, Ngô Lạc Thiến và Morris thì tái mặt. Ba người trước thì động tâm, hai người sau thì sợ Liêu Văn Kiệt không chịu được cám dỗ, sẽ hủy đi chứng cứ.

30 triệu đủ để thay đổi suy nghĩ của một con người.

“Tiền và phụ nữ, còn là khách quý của Điền Thị, sự nghiệp và tình yêu đều viên mãn…”

Liêu Văn Kiệt cảm khái: “Đối với một sinh viên mới ra trường nghèo kiết xác như tôi thì lời đề nghị của anh Điền đúng là rất hấp dẫn. Chỉ là tiền của anh nóng quá, tôi cầm sợ bỏng tay.”

“A Kiệt, nếu cậu cảm thấy 30 triệu ít quá thì tôi lại đưa thêm 20 triệu, tổng cộng 50 triệu!”

Điền Vĩ Cường liều mạng giãy dụa.

Hai vị cảnh sát, có thể nào làm cho anh ta im miệng được không, còn ra giá nữa là tôi nghe theo thật đấy.”

“Ưm… ưm…”

Để Điền Vĩ Cương không thể tiếp tục báo giá được nữa, Morris nhanh chóng lấy băng dính dán chặt miệng anh ta lại.

“A Kiệt, may mà có cậu, nếu đổi lại là tôi thì chắc đã khuất phục trước năm mươi triệu rồi.”

Chương 47: Trong nhà có trộm

Ngô Lạc Thiến nhận lấy cuộn phim, cẩn thận nhét vào túi, sau đó càng thêm vừa ý với tinh thần trọng nghĩa của Liêu Văn Kiệt.

Dáng người cao ráo, gương mặt đẹp trai, giỏi giang, thân thủ không tầm thường, lại còn trọng nghĩa. Nếu bỏ lỡ một người đàn ông ưu tú như vậy thì chắc chắn hối hận không kịp.

Đúng vậy, cô lại có một ý tưởng.

“Bây giờ cũng chưa muộn, cuộn phim đã chuyển đến tay cô rồi, cô lấy nó để đổi lấy 50 triệu. Tôi nghĩ anh Điền chắc chắn sẽ giữ đúng lời hứa.

“Đừng đùa nữa, chưa cần nói đến chuyện đây là một kẻ không đáng tin, cho dù anh ta dám đưa thì tôi cũng không dám cầm 50 triệu đó.”

“Cậu gọi là A Kiệt đúng không?”

Hai người đang nói chuyện thì Morris đột nhiên nói chen vào: “Chị đây rất vừa ý với cậu, muốn mời cậu ăn một bữa, sắp xếp thời gian đi.”

“…”

“…”

Rất đột nhiên.

“Cậu yên tâm, chẳng bao lâu nữa tôi sẽ về nước, không làm ảnh hưởng gì đến cuộc sống của cậu đâu.”

Morris tiến lên hai bước, liếc mắt đưa tình với Liêu Văn Kiệt: “Nếu cậu cảm thấy quá đường đột thì chúng ta có thể đi ăn cơm trước, sau đó đi xem phim.”

Liêu Văn Kiệt không phản bác được, nếu đổi lại là lúc bình thường thì hắn đã bàn luận với Morris vài câu, nhưng bây giờ.

Mắt trái Morris tím bầm, máu mũi vẫn chưa lau sạch. Hắn có thể nhịn không cười đã là chuyên nghiệp lắm rồi.

“Thần kinh!”

Ngô Lạc Thiến đẩy Morris ra, lúng túng nói: “A Kiệt, đây là đồng nghiệp của tôi- Morris, đến từ Luân Đôn, đừng nghe cô ta nói hươu nói vượn, chỉ là đùa thôi.”

“Tôi nghiêm túc, không đùa…”

“Khụ khụ!”

“Đừng có ngắt lời tôi…”

Ngay khi hai vị cảnh sát chuẩn bị cãi vã thì cửa phòng bị đá văng ra, cảnh ti dẫn mấy cảnh sát chạy vào trong, sắc mặt vô cùng nghiêm trọng.

“Sếp!”

Ngô Lạc Thiến và Morris áp giải Điền Vĩ Cường xuống lầu, chào hỏi rồi kể lại mọi chuyện cho những người cảnh sát đó.

(Cảnh ti ở Hong Kong được gọi là “Superintendent of Police”, viết tắt là SP, là giám đốc cấp cao của cảnh sát ở các quận đô thị, đông dân cư hoặc giám đốc của cảnh sát ở các quận nhỏ hơn đứng đầu lực lượng cảnh sát của một quận)

“Cái gì? Chưa có bằng chứng đã bắt người? Hai người nghĩ mình là ai hả, có biết hai người đang bị đình chỉ tạm thời không?”

Cảnh ti hét lên, sau đó thì thầm với Ngô Lạc Thiến: “Tình huống thế nào, cuộn phim kia có phải là thật không? Luật sư của Điền Vĩ Cường đã ở ngay đồn cảnh sát, nếu như là giả thì tiêu rồi.”

“Yên tâm, tôi đã kiểm tra rồi, không có vấn đề.”

“Thế thì ổn rồi.”

Cảnh ti gật đầu, sau đó khôi phục vẻ công chính liêm minh, nghiêm nghị hét: “Không cần phải giải thích gì cả, tôi không muốn nghe mấy lời nhảm nhí đó. Tôi chỉ quan tâm đến sự thật! Đưa tất cả những người này về đồn, không cho phép kẻ nào đổi trắng thay đen.”

“Vâng thưa sếp!”

Mấy cảnh sát nhận lệnh nhanh chóng bắt người, để đề phòng bất trắc, bọn họ bắt luôn tất cả đám đàn em của Điền Vĩ Cường, không chừa tên nào.

Sử Lập Tiêu và Tán Lợi Thống cũng không ngoại lệ, mặc dù hai người này không phải người của tổ chức nhưng cũng có liên quan đến tình tiết vụ án. Hơn nữa, còn thêm chuyện ăn trộm thì có lẽ hai người này cũng phải ở tù một thời gian.

“Thì ra cậu chính là Liêu Văn Kiệt, nếu không ngại thì tôi gọi cậu là A Kiệt nhé.”

Liêu Văn Kiệt đang chuẩn bị phối hợp với mấy cảnh sát thì bị Cảnh ti và Ngô Lạc Thiến ngăn lại, anh ta vẫy tay để mấy nhân viên cảnh sát rời đi, sau đó nói: “Tôi từng nghe lão đại nhắc đến cậu, ông ấy thổi phồng cậu quá mức. Lúc đó tôi còn không tin, nhưng bây giờ mới thấy mắt nhìn người của ông ấy không tồi, 50 triệu trước mặt mà không dao động, tìm khắp đất Hong Kong này chắc cũng chẳng được mấy người đâu.”

“Lão đại? Là lão đại Hoàng sao?”

Liêu Văn Kiệt sửng sốt: “Vị cảnh ti này không biết nên xưng hô thế nào?”

“Ha ha ha…”

Sau khi được giới thiệu sơ lược thì Liêu Văn Kiệt mới biết, người trước mặt được ngài Hoàng đề bạt, cũng coi như là học sinh của ông ta, quan hệ thân thiết như người nhà.

Nhưng điều khiến Liêu Văn Kiệt xoắn xuýt chính là vị cảnh ti này cũng họ Hoàng.

Vị cục trưởng mới về hưu họ Hoàng, cấp trên của Ngô Lạc Thiến họ Hoàng, bạn trai cũ của Hà Mẫn- đội trưởng đội phản hắc cũng họ Hoàng.

Hơi loạn.

...

Có cảnh ti Hoàng hỗ trợ, thêm cả ngài Hoàng gọi điện đến, hơn nữa hành vi lần này của Liêu Văn Kiệt cũng là chính nghĩa. Thế nên sau khi lấy khẩu cung xong, hắn và quản lý Cao được về nhà.

Cảnh ti Hoàng đánh giá cao hành động của Liêu Văn Kiệt, cũng cam đoan sẽ có một món tiền thưởng cho hắn. Tuy nhiên, bản án của Điền Vĩ Cường rất quan trọng, bên trong liên lụy đến rất nhiều người, thế nên tạm thời chưa biết khi nào mới có thể kết thúc, vậy nên chuyện tiền thưởng chắc phải chờ đợi một thời gian.

Lại là một món tiền lớn!

Sau khi Liêu Văn Kiệt rời khỏi đồn cảnh sát thì dường như đã nghĩ được con đường phát tài của mình.

Nhưng loại ý nghĩ này vừa mới lóe lên đã bị dập tắt.

Quá nguy hiểm.

“A Kiệt, lần này may nhờ có cậu, nếu không thì chắc cái mạng nhỏ của tôi tiêu rồi.”

Quản lý Cao vẫn chưa hoàn hồn, ông ta quyết định cho mình nghỉ phép một tháng, đồng thời cũng cho Liêu Văn Kiệt nghỉ một tháng luôn.

Đều là có lương.

Vừa đi làm được mấy ngày đã được nghỉ phép hai tháng, điều này khiến Liêu Văn Kiệt vô cùng xấu hổ, suy nghĩ lần nghỉ phép tiếp theo là lúc nào.

Hai người lái xe về công ty, sau đó quản lý Cao đến phòng nhân sự, khi trở về thì thu dọn hơn mười quyển sách liên quan đến phong thủy đưa cho Liêu Văn Kiệt, muốn cậu trong một tháng nghỉ phép có thể tự học thành tài.

Liêu Văn Kiệt nhận lấy, sau đó chào hỏi quản lý Cao và đồng nghiệp rồi quay về nhà, thuận tiện nhìn hệ thống một chút.

Hôm nay hắn đã ra tay giúp người, thế nên hệ thống lại tiếp tục ban thưởng. Phần thưởng lần này không phải 200 điểm tài lực như trước, mà là “Thuật”.

[Thuật hóa trang (Nhập môn)]

Thì ra là một kỹ năng, Liêu Văn Kiệt sờ sờ gương mặt mình, cảm giác kỹ năng này rất nguy hiểm.

Giá trị nhan sắc của hắn như thế nào mọi người đều biết rồi, nếu sử dụng thuật hóa trang lại tăng thêm một tầng nữa, dẫn đến đột phá tầng khí quyển thì tệ quá.

Thế thì sau này đừng đi ra ngoài, sẽ xảy ra án mạng!

Liêu Văn Kiệt cảm thấy thuật hóa trang đối với mình mà nói không có tác dụng gì thì không quan tâm đến nó nữa, bắt đầu quay ra suy nghĩ cơ chế ban thưởng của hệ thống.

Nếu như là câu nói "Đừng thấy việc thiện nhỏ mà không làm, đừng thấy việc ác nhỏ mà làm", vậy thì khi hắn cùng đám Châu Tinh Tinh đi triệt phá hang ổ của Đại Phi cũng được nhận thưởng mới đúng.

Hay là do tham gia vào kịch bản, thay đổi hướng phát triển của câu chuyện, hắn giữ cuộn phim, cứu Điền Vĩ Cường, Tang Cửu, A Uy?

Ba người này là nhân vật phản diện, đáng lẽ phải chết, nhưng giờ lại còn sống.

Ít nhất thì đứng trước pháp luật, bọn họ vẫn còn sống.

Nhưng thế cũng không đúng, bởi vì nếu như lần đó không triệt phá hang ổ của Đại Phi thì Đại Phi và Châu Tinh Tinh chắc chắn đã sống mái một trận với nhau rồi.

Hơn nữa, Liêu Văn Kiệt cảm thấy hệ thống nhà mình khá lạnh lùng, nó cũng chẳng hứng thú gì với những kịch bản đó.

Suy nghĩ mãi vẫn không có kết quả, hệ thống đúng là vô nhân tính.

"Chú Đạt, cháu về…"

Liêu Văn Kiệt vừa mở cửa thì lập tức biến sắc, đồ đạc trong phòng rối tung lên, trên mặt đất ngổn ngang đồ vật.

Trong phòng ngủ của Tào Đạt Hoa truyền ra tiếng động.

Trong nhà có người!

Cửa nẻo vẫn đóng chặt, Liêu Văn Kiệt hít sâu một hơi. Nếu

hắn đoán không lầm thì trong nhà có trộm.

Liêu Văn Kiệt cầm lấy cây gậy bóng chày dưới ghế, nhẹ nhàng vặn chốt cửa, thuận lợi mở ra.

Sau đó, hắn nhanh như chớp đá tung cửa phòng, xác nhận không có ai mai phục ở cửa thì mới xách gậy đi vào.

Vừa vào phòng, Liêu Văn Kiệt chết lặng.

Chương 48: Mãnh hổ của tổ trọng án Chỉ thấy giường chiếu lộn xộn, ga giường vo thành một đống, quần áo giày dép vương khắp nơi, ngay cả gối cũng bay xuống gầm giường.

Hình ảnh vô cùng quen mắt, trước khi xuyên không, hắn cũng thường tạo ra mấy hỗn loạn kiểu này.

Có lẽ đã hiểu rõ tình hình, Liêu Văn Kiệt buông cây gậy xuống, nhìn khắp căn phòng một lượt, sau đó nhìn về cánh tủ quần áo đang đóng chặt: "Chú Đạt, cháu ra ngoài trước, chú cứ từ từ mà làm. Còn nữa, lần sau có làm chuyện này thì báo trước với cháu một tiếng, hại cháu tưởng trong nhà có trộm."

"Biết… biết rồi… Cháu ra ngoài trước đi, chú thay quần áo."

Trong tủ quần áo vang lên âm thanh xấu hổ của Tào Đạt Hoa.

…

Năm phút sau, cửa phòng ngủ bị đẩy ra, Tào Đạt Hoa sửa sang quần áo bước ra ngoài.

"Sợ cái gì, A Kiệt là cháu anh, cũng coi như cháu em. Người một nhà, người một nhà, không có gì phải ngại."

Nói xong còn lôi một người phụ nữ từ trong phòng ra.

Người này khoảng hơn bốn mươi tuổi, bảo dưỡng rất tốt nên

cũng không đoán được tuổi tác, mặc dù trang điểm hơi đậm nhưng cũng có thể nhìn ra hồi trẻ là một mỹ nữ."

"Chú Đạt, vị này là?"

"A Kiệt, vị này là Madam Vương, cũng là trưởng bối của cháu, sau này nhớ gọi là thím."

Tào Đạt Hoa nói xong thì ôm chầm lấy bà ấy: "Đây là cháu trai anh- Liêu Văn Kiệt, trước anh đã nói với em rồi, gọi A Kiệt là được."

"Đừng làm thế, A Kiệt còn ở đây."

"Sợ cái gì, không phải ngại."

"Đáng ghét…"

"Ha ha ha, đáng ghét chỗ nào?"

"Chỗ nào cũng đáng ghét."

Liêu Văn Kiệt: (?_?)

Tự nhiên lại bị ép ăn cẩu lương.

Cũng may bao nhiêu năm hành tẩu giang hồ giúp hắn xử lý dễ dàng chuyện này.

"Chú Đạt, cháu cảm thấy chị gái này còn chưa tới 30, nhìn trẻ hơn cả A Tinh, gọi là thím thì già quá."

Liêu Văn Kiệt biết rõ, sau khi ngài Hoàng về hưu thì đồn cảnh sát điều động nhân sự. Madam Vương trở thành cấp trên trực tiếp của Chu Tinh Tinh và Tào Đạt Hoa.

"A Kiệt đúng là biết nói chuyện, nhưng cháu không cần để ý nhiều thế đâu, với cả…"

Madam Vương nhìn Tào Đạt Hoa một cái, ánh mắt tràn ngập ngượng ngùng: “Thím cũng thích cách xưng hô là bà Tào, cháu gọi thím là thím cũng được.”

Liêu Văn Kiệt: (???)

Bà Tào, rốt cuộc bà nhìn trúng điểm nào của ông Tào thể, có thể nói cho mọi người biết được không?

“A Đạt là người rất có nghĩa khí, cảnh sát từ trên xuống dưới đều khâm phục anh ấy, nói anh ấy ghét nịnh hót, làm việc chính trực, lại hay làm việc thiện…”

Chưa đợi Liêu Văn Kiệt đặt câu hỏi thì Madam Vương đã nói, mỗi câu mỗi chữ ngập tràn tôn sùng: “Nếu cảnh sát Hong Kong nào cũng đại nghĩa giống như A Đạt chứ không cà lơ phất phơ như Châu Tinh Tinh thì mọi người đã có phúc rồi.”

Thôi xong!

Liêu Văn Kiệt khẽ giật giật khóe miệng, thấy Tào Đạt Hoa liều mạng nháy mắt với mình thì cũng không vạch trần ông, thuận miệng nói: “Nhân tiện nhắc đến Châu Tinh Tinh, cháu cũng quen anh ta, anh ta là một cảnh sát tốt, cũng rất trọng nghĩa, làm gì đến mức như thím nói!”

Nếu không có gì ngoài ý muốn thì sát thủ số một đội Phi Hổ bây giờ chắc đang làm việc ở đội giao thông, nhiệm vụ hàng ngày là dán vé phạt các xe vi phạm luật giao thông.

Mặc dù Châu Tinh Tinh giới thiệu bạn gái cho hắn cũng không có ý tốt gì, nhưng Liêu Văn Kiệt cũng nói giúp anh ta vài câu.

“A Kiệt, chuyện này cháu không cần nói nhiều, cháu không là người trong cuộc nên không hiểu được đâu. Nếu thím nghe theo ý kiến của cháu thì chẳng khác nào đem cảm xúc cá nhân vào công việc.

Madam Vương kiên quyết từ chối, nói tiếp: “Thím đã xem kỹ hồ sơ của Châu Tinh Tinh rồi, cậu ta là một nhân viên cảnh sát ưu tú, nhưng làm việc lại quá bốc đồng, hay có chủ nghĩa anh hùng cá nhân, chuyện này sẽ khiến đồng đội của cậu ta gặp rắc rối. Thím điều cậu ta đến tổ giao thông để mài giũa tính tình đó, đối với cậu ta hay với công việc sau này đều có chỗ lợi.”

Liêu Văn Kiệt không giải thích nữa, nghe những lời Madam Vương nói là biết đây không phải người đơn giản.

Chỉ là… Vẫn là vấn đề đó, bà Tào có mắt nhìn người chuẩn như vậy, sao lại nhìn trúng ông Tào chứ?

Không thể nào hiểu nổi!

Liêu Văn Kiệt giã đầu, câu hỏi này hắn không có lời giải.

“Đúng rồi, A Kiệt, bởi vì chú có công trong vụ án vũ khí của Đại Phi nên bây giờ bị phân vào tổ trọng án rồi.”

“Không, A Đạt, anh nói như thế là không đúng.

Madam Vương sửa lại, tự hào nói: “Là vì anh không sợ hy sinh, biết tổ trọng án đang thiếu nhân lực nên chủ động xin gia nhập.”

“Cái gì đấy, dạy anh cách nói chuyện à? Anh đang nói chuyện với A Kiệt, có phần cho em chen miệng vào à?”

“Không có…”

“Vậy còn không mau ngậm miệng lại, nói nhảm nhiều như vậy, sớm muộn cũng biến thành người nhiều chuyện.”

Tào Đạt Hoa hừ lạnh một tiếng, quay đầu nói với Liêu Văn Kiệt: “A Kiệt, tình hình bây giờ thế này, cháu cũng biết chú là người cuồng công việc, bây giờ gia nhập tổ trọng án nhất định phải tăng ca nhiều, đến lúc đó khó có thể chăm sóc cháu. Sau này,

buổi tối cháu thích ăn gì thì tự nấu, không nấu được thì ra ngoài ăn, đừng chờ chú làm."

Nói cứ như trước đây đã từng làm vậy!

Liêu Văn Kiệt trợn tròn mắt, hắn không định phá nhưng Tào Đạt Hoa hơi vênh váo rồi, nhất định phải chèn ép một chút.

"Chú Đạt, đây là tổ trọng án chứ không phải phòng đánh bài, chú được không đấy?"

"Tất nhiên là được, A Đạt đã gia nhập rồi, cũng là mãnh hổ của tổ trọng án." Madam Vương nói xong thì đột nhiên nhớ ra mình không nên chen miệng vào, thế nên rụt rè cúi đầu.

"Anh đã nói bao nhiêu lần rồi, mấy chuyện nhỏ nhặt này không cần phải lan truyền ra làm gì, cái gì mà mãnh hổ của tổ trọng án?"

Tào Đạt Hoa xụ mặt giáo huấn: "A Kiệt là cháu anh, nó biết rõ bản lĩnh của anh như thế nào. Nó hỏi thể không phải hoài nghi năng lực của anh, mà là lo anh một thân một mình, sợ anh gặp nguy hiểm. Tự nhiên em nói như thế kia làm gì, anh là người quan tâm đến danh vọng à?"

"Xin lỗi A Đạt, anh đừng giận, em không có ý."

Chương 49: Tuyệt đối không đổi ý 1 "Hừ!"

Liêu Văn Kiệt: (???)

Con mẹ nó, không hợp lẽ thường!

"A Kiệt, sao hôm nay cháu về sớm thế?"

Tào Đạt Hoa hỏi, lần đầu làm việc bị bắt tại trận, ông phải hỏi rõ lý do, tránh lần sau lại xấu hổ.

“À, cháu lại được nghỉ phép, một tháng.”

“Lại nghỉ? Công ty cháu làm gì thế? Làm từ thiện à?”

“Không phải, mọi chuyện là thế này…”

Liêu Văn Kiệt kể đầu đuôi mọi chuyện cho ông: “Quản lý của cháu vẫn đang sốc nên quyết định nghỉ ngơi một tháng, nhân tiện cũng cho cháu nghỉ luôn.”

“Thì ra là vì vụ án của Điền Vĩ Cường…”

Madam Vương sắc mặt nghiêm nghị, tán thưởng: “A Kiệt, đứng trước 50 triệu mà vẫn kiên định như thế, đúng là thím phải nhìn cháu bằng con mắt khác.”

“Nói nhảm, cũng không nhìn xem đây là cháu của ai.”

Tào Đạt Hoa hừ một tiếng: “Cha mẹ A Kiệt mất sớm, mấy năm học đại học đều được anh chăm sóc. Có anh để ý, nhân phẩm của nó có thể kém được sao?”

“Đúng, A Đạt anh lợi hại nhất.”

Liêu Văn Kiệt: (???)

Quá phách lối, quá vô liêm sỉ, không thể nhịn được nữa!

“Hôm nay tạm thời được nghỉ, cho nên về nhà hơi sớm, quấy rầy hai vị thật sự là có chút áy náy, như vậy đi, cháu làm bữa cơm để tạ lỗi.”

Tào Đạt Hoa quá mức kiêu ngạo, Liêu Văn Kiệt không thể nhịn được nữa, cười nói: “Chú Đạt, món Phật nhảy tường của chú thật sự là mỹ vị nhân gian, không bằng đêm nay cũng biểu hiện một chút đi.”

“A Đạt, thì ra kỹ năng nấu ăn của anh tốt như vậy!”

Madam Vương liên tục kinh ngạc, càng thêm sùng bái Tào Đạt Hoa: “Em chưa từng nghe anh nói, em thật thích tính cách khiêm tốn, giấu tài, giản dị tự nhiên của anh, mỗi lần đều làm cho người ta kinh ngạc.”

“Đừng nghe A Kiệt nói bậy, anh đâu biết làm Phật nhảy tường, chỉ là món tả pí lù mà thôi, chẳng qua nguyên liệu nấu ăn chọn lựa kỹ càng, cùng với bí phương nấu ăn đặc biệt của anh, cho nên mới ngang ngửa với Phật nhảy tường.”

Tào Đạt Hoa khiêm tốn xua tay, đúng lúc ngắt ngang Liêu Văn Kiệt đang muốn mở miệng lần nữa, nhíu mày nói: “Hôm nay thời gian có hạn, làm món tả pí lù là không kịp rồi, có hơi tiếc. . . . . Quên đi, không nói đến cái này nữa, hôm nay chúng ta đi ăn tiệm, coi như chúc mừng người trong nhà lần đầu gặp mặt một chút.”

“Không đâu, chú Đạt, thời gian dư dả. Cho dù làm Phật nhảy tường không kịp, nhưng mà tám món chính chú đều thành thạo, chọn đại một món. . . . . .”

“Ai nha, thằng nhóc thối này, chú nói đi ăn tiệm thì đi ăn tiệm đi, nói nhiều như vậy làm gì.”

Nói xong, Tào Đạt Hoa kéo Liêu Văn Kiệt hướng ra ngoài cửa, vừa rồi Madam Vương có chút xộc xệch, nên một mình đi vào phòng ngủ, bảo hai người chờ một lát.

“Nhanh một chút, đừng lâu quá, thật ra em trang điểm hay không trang điểm đều không sao cả, anh coi trọng chính là nhân phẩm của em, không phải vẻ ngoài.”

Nói với một câu vào phòng, Tào Đạt Hoa xoay người lập tức đổi sắc mặt, lấy ra một điếu thuốc lá đưa lên: “Anh Kiệt, anh hút thuốc?”

“Cháu không hút.”

Liêu Văn Kiệt đẩy điếu thuốc trước mặt ra, thở dài: “Chú Đạt, cháu biết chú không còn trẻ, muốn tìm một đối tượng cùng trải qua nửa đời sau, nhưng mà Madam Vương không phải ngốc, chú giả vờ như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ lộ.”

“Thằng nhóc thối, cháu nghĩ rằng chú ăn cơm mềm* sao?”

*Ăn cơm mềm: vô dụng, yếu đuối

“Không, chú xem cơm cứng thành cơm mềm mà ăn, còn ăn nhiệt tình như vậy, sao có thể gọi là ăn cơm mềm?”

Liêu Văn Kiệt bĩu môi: “Tự tin lên, trong giới ăn cơm mềm cũng không có vị thần nào như chú đâu!”

“Cơm cứng. . . . . Cơm mềm. . . . . Cứng. . . . . .”

Tào Đạt Hoa bị nói cho mơ hồ, nửa ngày cũng chưa tỉnh ra, cuối cùng lắc đầu: “Bậy bạ cái gì đó, nói thật cho cháu biết, chú đây gia nhập tổ trọng án, là thật sự chuẩn bị làm một phen đại sự, theo đuổi em Liên là vừa gặp đã yêu, dù sao chú cũng nên lập gia đình.”

“Chú Đạt, tổ trọng án nhiều nguy hiểm cháu không nói, cho dù chú làm nên một phen đại sự thì thế nào chứ, vài năm nữa chú về hưu rồi.”

Liêu Văn Kiệt vỗ vỗ bả vai Tào Đạt Hoa: “Nghe cháu một câu, chú không phải A Tinh, không có bản lĩnh như anh ta, an ổn ngồi văn phòng là được, không phải chú cũng vẫn luôn nghĩ như vậy sao?”

“A Kiệt, ý chú đã quyết, cháu không cần khuyên nữa.”

Tào Đạt Hoa nghiêm túc nói: “Chú không muốn cứ đần độn không có lý tưởng giống như trước kia nữa, chú muốn chứng tỏ bản thân mình.”

“Thật hay giả?”

Liêu Văn Kiệt hồ nghi không thôi, lời này từ miệng Tào Đạt Hoa nói ra, không có một chút độ đáng tin nào.

“Hãy mở to mắt mà chờ xem đi!”

Tào Đạt Hoa hơi hếch cằm lên, ngay sau đó lại lập tức đổi sắc mặt: “Anh Kiệt, thăng chức chi tiêu nhiều, mấy ngày nay chú thật túng quẫn, lát nữa đến quán ăn cho chú mượn ít tiền để nâng cao mặt mũi nhé.”

“. . . . . .”

. . . . . .

Trên bàn cơm, Tào Đạt Hoa và Madam Vương điên cuồng rải cẩu lương* hết hạn, khiến Liêu Văn Kiệt ăn cơm mà không cảm thấy mùi vị gì.

*cẩu lương: cơm chó, ý chỉ việc các cặp đôi làm những hành động thân mật trước mặt người độc thân.

Chương 50: Tuyệt đối không đổi ý 2 Không phải kiểu tức cảnh sinh tình, cũng không phải kiểu nói chuyện yêu đương với con gái, mà là kiểu anh anh em em show ân ái, làm cho hắn cảm thấy mình thật là dư thừa.

Nghĩ vậy, hắn quyết định.

“Chú Đạt, cháu quyết định dọn ra ngoài ở.”

“Hả, tại sao?”

Tào Đạt Hoa đẩy đôi đũa đang đút thức ăn ở trước mặt mình ra, khó hiểu nói: “Đang êm đẹp, sao cháu lại muốn dọn ra ngoài ở?”

“A Đạt, em hiểu được ý của anh, có điều em cũng có nhà riêng, nếu thật sự bất tiện, A Đạt có thể dọn đến chỗ em ở.”

Madam Vương nói một câu, lại nói thêm với Tào Đạt Hoa: “A Đạt, em chỉ là đề nghị, chuyện này vẫn là anh làm chủ.”

“Ừ, đề nghị của em không tệ, rất đúng trọng tâm, anh đã nghiên cứu, quyết định tiếp thu.”

Tào Đạt Hoa cao ngạo gật đầu, tiếp tục nói với Liêu Văn Kiệt: “A Kiệt, cứ như vậy đi, cháu không cần thiết phải dọn ra ngoài.”

“Không được, cháu không thể nào ở nhà chú cả đời được, dọn ra ngoài chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Lúc trước cũng đã nghĩ đến rồi, chẳng qua chưa gặp được cơ hội thích hợp, vừa lúc mượn cơ hội hôm nay.”

Liêu Văn Kiệt cự tuyệt ý tốt của hai người, ban ngày luyện tập Thiết Sa Chưởng, buổi tối ngủ tu luyện niệm lực, ở nhà của Tào Đạt Hoa không được thoải mái tay chân cho lắm.

“A Kiệt, cháu nghiêm túc?”

“Vâng.”

“Haizz, chim non đủ lông đủ cánh, đã đến lúc bay lượn tự do rồi.”

Tào Đạt Hoa cảm khái một câu: “Cháu đã quyết định, chú sẽ không giữ lại, có điều vẫn phải răn dạy một câu, càng là không có chú ở bên cạnh trông nom, cháu càng không thể quên đạo lý làm người, hiểu chưa?”

“Vâng, cháu sẽ cố gắng.”

Bởi vì Liêu Văn Kiệt đột nhiên đưa ra quyết định chuyển nhà, khiến bầu không khí trên bàn cơm không còn vui vẻ như lúc vừa

mới bắt đầu, Tào Đạt Hoa rải cẩu lương cũng không còn vui vẻ như trước.

Ông xoa xoa mũi, nói sang chuyện khác: “A Kiệt, nghe nói A Tinh giới thiệu bạn gái cho cháu, tình hình thế nào rồi?”

“Chú cũng biết?”

“Đùa à, chú chính là mãnh hổ của tổ trọng án, bất kỳ gió thổi cỏ lay nào cũng không qua mắt được chú.”

Tào Đạt Hoa khinh thường cười, sau đó nhiều chuyện nói: “Thế nào, đã gặp mặt nhà gái chưa, ngực*. . . . . Hung dữ hay không, tính tình thế nào?”

*Tiếng Trung từ ngực và hung (dữ) đồng âm với nhau

“Tính đến nay đã gặp mặt được hai lần, chính là cảnh sát Ngô Lạc Thiến.”

“Ngô Lạc Thiến. . . . . Chưa từng nghe đến. . . . . .”

Tào Đạt Hoa lắc đầu, nhìn về phía Madam Vương ở bên cạnh: “Em Liên, em có biết cô Ngô này không?”

“Từng nghe đến, cô ấy là kiện tướng đắc lực của lão Hoàng, tổ trưởng tổ hình sự của sở cảnh sát Tây Cửu Long.”

“Lão Hoàng?”

Tào Đạt Hoa nhíu mày lại, giọng nói kéo dài thể hiện sự không hài lòng.

“A Đạt, anh đừng hiểu lầm, trước kia lão Hoàng là đồng nghiệp của em, mọi người chỉ là bạn bè bình thường.”

“Hừ, về sau ít lui tới với mấy người không đứng đắn này đi, nghe chưa?”

“Vâng, em nghe lời anh.”

Liêu Văn Kiệt: ??

Cái gì gọi là không đứng đắn, thái độ làm người của cảnh ti Hoàng rất đàng hoàng nha!

“A Kiệt, cháu và cô Ngô này. . . . . .”

Tào Đạt Hoa dùng ngón tay ra hiệu một chút: “Cảm giác thế nào, hấp dẫn không?”

“Không thể nào.”

Liêu Văn Kiệt quyết đoán lắc đầu, Ngô Lạc Thiến quá mạnh mẽ, nếu thật sự trở thành người yêu, với trình độ trêu chọc khiến các cô gái vui vẻ của hắn, cùng với tính cách phóng khoáng không từ chối các cô gái. . . . . .

Cũng nay là có Thiết Bố Sam hộ thể, bằng không một ngày đánh ba bận, sớm muộn gì cũng bị đánh gãy chân.

“Vì sao, cô Ngô phẳng (ý ổng là ngực phẳng). . . . . Không nổi bật, dáng vẻ không xinh đẹp?”

“Cũng không phải, nói thế nào nhỉ. . . . . .”

Liêu Văn Kiệt nghĩ nghĩ: “Duyên phận, cảm giác cả hai không có duyên phận, như vậy đó.”

“Không sao, cháu đẹp trai như vậy, còn lo tìm không được bạn gái sao?”

Tào Đạt Hoa an ủi một câu, nói với Madam Vương: “A Kiệt cháu em hiện đang độc thân, làm thím như em không thể ngồi im không quản được, em xem có cô bé nào thích hợp, giới thiệu cho thằng bé hai ba người.”

“Nói vậy mới nhớ, em thật sự có biết một người, trước kia cô ấy làm việc dưới quyền của em, nhân phẩm mặt mũi cũng không tệ.”

Hai mắt Madam Vương sáng lên: “A Kiệt, có muốn cân nhắc một chút không, thím sắp xếp cho hai đứa gặp mặt, cô ấy tên là Long. . . . . .”

“Không cần, ít nhất tạm thời không cần.”

Liêu Văn Kiệt vội vàng ngăn lại, đã từng thấy khả năng quyền cước vượt trội của Ngô Lạc Thiến, loại chuyện có bạn gái là cảnh sát này, hắn đã không muốn nghĩ đến nữa.

Hiện tại không có, về sau cũng không có.

Hắn nói, tuyệt đối không đổi ý!

Sau khi ăn xong cơm tối, Tào Đạt Hoa và Madam Vương cùng nhau rời đi.

Cụ thể đi đâu, làm những chuyện gì, nhìn vẻ mặt xuân phong đắc ý của Tào Đạt Hoa là có thể đoán được.

Liêu Văn Kiệt về nhà một mình, thu dọn lại phòng khách bừa bộn lần nữa, sau khi rửa mặt xong, lại nhìn căn nhà trống rỗng, đột nhiên cảm thấy có chút trống vắng

Chương 51: Thiên phú dị bẩm, người bình thường không thể học được Thường ngày, Tào Đạt Hoa sẽ ngồi ở trên ghế sofa lật xem Lưu Huyền Đức (Lưu Bị), không lâu trước đây, Châu Tinh Tinh còn ngồi ở đây vùi đầu làm bài tập, hiện tại. . . . . .

“Nếu không, mình cũng tìm một người bạn gái?”

Liêu Văn Kiệt nằm ở trên giường, nói đến bạn gái liền theo bản năng nghĩ đến A Lệ ở Trung tâm Tinh Anh, không phải bởi vì

cô ấy trẻ đẹp, dáng người đẹp, mà là vì tiết kiệm thời gian.

Từ khi A Lệ lấy được số điện thoại của hắn, liền ba ngày hai lượt gọi điện thoại, muốn hẹn hắn ăn cơm xem phim.

Lần đầu uyển chuyển từ chối, lần sau thì. . . . . .

Khoảng cách đến sự rụt rè vẫn còn kém một chút, nên đã từ chối hai lần.

Đêm nay phải khổ luyện tám tiếng, không có thời gian suy nghĩ đến chuyện nhi nữ tình trường.

Nghĩ vậy, Liêu Văn Kiệt chậm rãi nhắm mắt lại, điều chỉnh trạng thái tiến vào mộng đẹp.

Mỗi ngày khổ luyện niệm lực tám giờ, người chăm chỉ giống hắn, thật sự không nhiều lắm!

. . . . . .

Trời vừa sáng, Liêu Văn Kiệt mở mắt ra trước khi chuông báo thức vang lên, vừa đánh răng, vừa nhặt báo từ khe cửa lên, mở ra mục cho thuê nhà.

Tuy nói tiền trong tay đủ để vay thêm mua nhà, nhưng căn cứ vào nguyên tắc lo trước khỏi họa, giai đoạn đầu thuê nhà sẽ ổn thỏa hơn một chút.

Rất nhanh, hắn liền tìm được một căn hộ cho thuê không tệ, cách nhà Tào Đạt Hoa ba con phố, cũng cách công ty không xa, giá cả vừa phải, có thể liên hệ thử xem sao.

Gọi một cuộc điện thoại cho người môi giới nhà đất, đối phương rất nhiệt tình, nội trong 24 giờ có thể sắp xếp xem nhà bất cứ lúc nào.

Liêu Văn Kiệt làm việc không thích kéo dài dây dưa, lập tức

xác định thời gian gặp mặt, hai tiếng sau, quản lý công ty môi giới liền lái xe tới cửa.

Đừng thấy chỉ mới đầu thập niên 90, lúc này giới bất động sản đã mỗi người đều mặc tây trang phẳng phiu, quản lý, trưởng phòng khắp nơi.

Quản lý họ Vương, hơn ba mươi tuổi, vừa thấy gương mặt của Liêu Văn Kiệt, lập tức ngạc nhiên không thôi, biết được lương tháng của hắn chưa đến 1 vạn, liền dò hỏi có hứng thú làm việc lương tháng hai vạn hay không.

Dựa theo cách nói của quản lý Vương, với gương mặt này của Liêu Văn Kiệt, nếu đẩy mạnh tiêu thụ thuê nhà với các khách hàng nữ, nhất định sẽ đẩy đâu chốt đó, nếu lại có phục vụ cùng đi xem nhà 24 giờ, lương tháng ít nhất cũng mười vạn.

Liêu Văn Kiệt từ chối đi sâu vào đề tài này với anh chàng này, đối phương vừa thấy hắn nghiêm túc đứng đắn, liền hổ thẹn không thôi, chuyên tâm lái xe.

“Anh Liêu, anh thuê nhà ở một mình, hay là ở ghép cùng những người khác, hay là ở cùng bạn gái?”

Tuy nhìn vào vẻ ngoài thì Liêu Văn Kiệt thuộc về dạng người chính trực đứng đầu, nhưng công ty môi giới của quản lý Vương là công ty đứng đắn, thuê nhà không phải đưa tiền là được, có một số việc cần phải hỏi rõ ràng, tương lai còn phải ký hợp đồng.

“Một mình.”

“Một người ở hai phòng ngủ một phòng khách, có muốn suy xét đến việc thuê chung hay không?”

“Không cần, một người thanh tịnh, ngày thường bên cạnh tôi vây quanh quá nhiều người rồi.”

“Cũng đúng……”

Hai người một đường nói chuyện phiếm, rất nhanh đã đến nơi cần đến, tòa nhà thứ sáu của Giai Đỉnh Hoa Viên.

Giai Đỉnh Hoa Viên tổng cộng tám tòa nhà, trừ hai tòa nhà ven đường có khu mua sắm, còn lại đều là khu dân cư cao cấp, cơ sở thương mại vô cùng hoàn thiện, cổng trước cổng sau đều có trạm xe bus, hoàn cảnh cư trú vô cùng thích hợp với dân văn phòng.

“60m2, có thang máy, có ban công, nội thất hoàn thiện, gia cụ đầy đủ, chỉ cần xách hành lý vào ở, điện nước tự lo……”

Tòa nhà số sáu, căn hộ 904, quản lý Vương dẫn Liêu Văn Kiệt đi xem một vòng, lời ít ý nhiều giới thiệu về căn hộ, sau đó liền bắt đầu thổi phồng về các tiện ích xung quanh.

Anh ta nói mặc anh ta, Liêu Văn Kiệt tự mình xem nhà, hắn tìm căn hộ hai phòng ngủ một phòng khách, chủ yếu là vì để phân một căn phòng dùng cho luyện công.

Không cần bồ đoàn, cũng không cần tranh chữ ‘đạo’ và ‘võ’ linh tinh, chỉ cần một ít dụng cụ tập thể hình đơn giản, thuận tiện thì thêm một bao cát.

Những thứ này đều rất dễ xử lý.

Nhà ngài Hoàng có sẵn, hắn trực tiếp mang lại đây là được.

“Anh Liêu, tiền thuê nhà hơi đắc một chút, nhưng nơi này vị trí tốt, sinh hoạt và giao thông cũng thuận tiện.”

Quản lý Vương nói: “Nếu anh cảm thấy giá cả không được, tôi có thể tìm chủ nhà thương lượng, nếu thật sự không được, trong tay tôi vẫn còn có nhà cho thuê giá tốt.”

“Báo một cái giá tốt nhất, nếu được thì bây giờ ký hợp đồng

luôn.”

“Được, thẳng thắn!”

Năm phút sau, Liêu Văn Kiệt ký xong hợp đồng, đặt cọc ba tháng, thanh toán trước hai tháng tiền thuê, quản lý Vương tỏ ý những thủ tục tiếp theo anh ta sẽ bao toàn bộ, Liêu Văn Kiệt trực tiếp dọn hành lý đến ở là được.

. . . . . .

Dọn hành lý là việc rất cực nhọc, Liêu Văn Kiệt nghĩ một chút, không thể để bản thân mình chịu tội được, chú Đạt tuổi già sắc suy, hai ngày nay dùng eo quá độ cũng không thích hợp, nghĩ vậy liền quyết đoán chạy một chuyến đến nhà ngài Hoàng.

Biết được ý đồ đến của Liêu Văn Kiệt, ngài Hoàng sảng khoái tỏ vẻ vấn đề không lớn, cầm điện thoại ở bên cạnh lên gọi một cuộc. Hai mươi phút sau, liền có một chiếc môtô chạy vào sân nhà ông ta.

“Trưởng quan, cảnh sát tổ giao thông Châu Tinh Tinh, số hiệu 167, báo cáo ngài.”

Chu Tinh Tinh đứng ở trước mặt ngài Hoàng với vẻ mặt suy sụp, khóe mắt liếc thấy vẻ mặt không có ý tốt của Liêu Văn Kiệt ở bên cạnh, ngượng ngùng nở một nụ cười nịnh.

Mấy ngày này, anh ta chơi trò mất tích không nhận điện thoại, chính là vì né tránh Liêu Văn Kiệt.

Chương 52: Gần đây hắn hơi lơ là chuyện đề phòng 1 Thứ nhất là tránh đầu ngọn gió, thứ hai là vì không có mặt mũi gặp người, trước đó còn nổ là được thăng chức tăng lương, khiến cái mặt già nua của anh ta cũng có chút ngượng ngùng.

Không ngờ lại gặp xui xẻo không như ý, chui đầu vô lưới đưa

đến trước mặt Liêu Văn Kiệt.

“Làm gì đó, gào lớn tiếng như vậy, tổ giao thông rất giỏi à?”

Ngài Hoàng nhìn thấy Châu Tinh Tinh liền cảm thấy tức giận, không thể trách ông được, là do bản thân Châu Tinh Tinh mang BUFF, ở hiệp một có xác suất 50% khiến cho cấp trên nổi giận, hiệp thứ hai 100% làm cho cấp trên không thể nhịn được nữa.

Thiên phú dị bẩm, người bình thường không thể học được.

“Lão Đại, tôi không muốn lãng phí thời gian ở bộ giao thông. . . . . .”

Châu Tinh Tinh uất ức muốn chết, thật vất vả giải quyết xong vụ án lớn, nghĩ rằng có thể hết khổ, kết quả sau khi thăng chức tăng lương, liền điều đến tổ giao thông viết hóa đơn phạt.

“Tôi đã về hưu, có uất ức gì thì tìm lão đại hiện tại của cậu.”

Ngài Hoàng chỉ chỉ Liêu Văn Kiệt, nói: “Hôm nay cậu nghỉ không lên ca, tôi sợ cậu nhàn rỗi nhàm chán, vừa lúc A Kiệt phải chuyển nhà, cậu lái xe của tôi, chuyển mấy thứ trong phòng tập thể thao đến nhà cho cậu ấy đi.”

“Không phải chứ, lão Đại!”

Vừa nghe làm cu li, Châu Tinh Tinh lập tức trừng lớn mắt: “Thật vất vả mới được nghỉ ngơi một ngày, ông gọi tôi đến là vì. . . . . . Không công bằng, tôi và anh Kiệt đều vô cùng kính trọng ông, tại sao những chuyện xui xẻo luôn là tôi làm chứ?”

“Hừ, đây là mệnh của cá muối!”

Ngài Hoàng hừ lạnh một tiếng, không để ý tới sự oán giận của Châu Tinh Tinh, bắt đầu nghiên cứu trà cụ trước mặt.

Gần đây ông dưỡng sinh, học người ta thú vui thưởng trà, cảm

giác tính tình có cải thiện. Nói cách khác, nếu không với loại ngu ngốc như Châu Tinh Tinh này, đã bị ăn một đạp rồi.

“A Tinh, đại ân nhân nha, muốn gặp mặt anh một lần cũng thật không dễ dàng.”

Liêu Văn Kiệt bước đến vỗ vỗ bả vai Châu Tinh Tinh: “Để tôi đoán xem, nhất định là thăng quan phát tài, cho nên chướng mắt loại bạn bè không có bản lĩnh như tôi đây chứ gì, đúng không?”

“Hắc hắc, Anh Kiệt, mấy ngày không gặp, tôi phát hiện anh càng đẹp trai nha!”

“Bớt nói nhảm đi, phòng tập thể thao ở trên lầu, xe của lão Đại đậu ở ga ra, anh hiểu chứ.”

Đối mặt với chiêu vuốt mông ngực của Châu Tinh Tinh, Liêu Văn Kiệt không dao động.

Cũng không phải là thói quen, mà là hắn căn bản không cho rằng đây là vuốt mông ngựa, mà là sự thật, Châu Tinh Tinh chỉ là nói lại sự thật mà tất cả mọi người đều tán thành mà thôi.

Đừng nhìn thấy đồ đạc của Liêu Văn Kiệt không nhiều, lần dọn nhà lần này cũng tốn mất nửa ngày của hắn đấy, khi dọn dẹp xong thì đã là năm giờ chiều.

Chủ yếu là do Châu Tinh Tinh quá lề mề, nhờ anh ta chuyển mấy thiết bị rèn luyện từ nhà ngài Hoàng đến mà anh ta lái xe tận bốn năm chuyến liền, lãng phí bao nhiêu thời gian trên đường.

“Anh Kiệt, anh xong chưa, em sắp chết đói rồi đây này.”

Châu Tinh Tinh nằm ngay đơ trên ghế salon trong phòng khách, chân tay duỗi thẳng, đầu hướng xuống đất.

Nói thì cũng thật kỳ quái, rõ ràng anh ta lớn hơn Liêu Văn Kiệt

ba tuổi, thế mà lúc hai người ở cạnh nhau thì xưng hô lại trái ngược hoàn toàn.

Điều kỳ quá hơn nữa chính là Châu Tinh Tinh đã quen rồi, hơn nữa còn cảm thấy xưng hô thế này không có gì là không ổn cả.

"Được rồi…"

Liêu Văn Kiệt cầm giấy ghi chú, ghi lại những nhu yếu phẩm còn thiếu: "A Tinh, cơm nước xong xuôi thì đưa tôi đến trung tâm thương mại một chuyến, tôi còn muốn mua vài món đồ."

"Không phải chứ, ngày mai em còn phải đi làm đấy!"

Châu Tinh Tinh phàn nàn một câu, sau đó đột nhiên nhớ tới một chuyện, anh ta thận trọng nói: "Anh Kiệt, lát nữa ăn cơm là anh mời đúng không?"

"Sao lại là tôi?"

"Mẹ kiếp, tôi bận rộn giúp cậu dọn nhà ròng rã cả một ngày trời, đến ngụm nước còn không có mà uống, thế mà giờ cậu còn định để tôi mời khách? Con mẹ nó, làm người không thể giống như Tào Đạt Hoa như thế chứ!"

"Nhưng hôm nay tôi chuyển nhà, anh còn chưa gửi tiền tân gia cho tôi đâu."

"Cái này mà cậu cũng nói được?"

"Cái này làm sao mà không nói được…"

Liêu Văn Kiệt cười giễu cợt: "Lần trước anh nói giúp tôi giới thiệu bạn gái, còn nói là một cô gái khuê các trói gà không chặt. Kết quả thì sao, tôi chỉ thấy một người còn mạnh mẽ hơn cả đàn ông."

"Làm gì đến mức đó, mụ đàn ông… À nhầm, A Thiến là một cô

gái rất tốt.”

“Tôi không bảo cô ấy không tốt, tôi đang nói đến nắm đấm của cô ấy…”

Liêu Văn Kiệt kể lại tình huống ngày hôm đó ở nhà Điền Vĩ Cương, cảm khái Ngô Lạc Thiến thực sự một người có thể đánh mười người, mỗi quả đấm tung ra nhìn mà phát khiếp. Châu Tinh Tinh nghe thế thì hai mắt tỏa sáng, tiếc nuối bản thân không có mặt ở hiện trường.

“Tút tút! Tút tút tút”

Đang nói thì điện thoại vang lên, Liêu Văn Kiệt lấy điện thoại ra rồi lại hạ xuống, sắc mặt cổ quái.

“Ai gọi thế?”

“Người bạn học A Thiến của anh đấy, cô ấy hẹn tôi đi ăn cơm, còn nói là có chuyện quan trọng muốn nói với tôi trong bữa ăn.”

Chương 53: Gần đây hắn hơi lơ là chuyện đề phòng 2 Liêu Văn Kiệt nói xong thì lắc đầu: “Con người chính là như thế, không nhắc tới thì không sao, vừa nhắc tới thì chưa dứt lời đã chủ động xuất hiện.”

“Cô ấy muốn mời cậu ăn cơm… Tôi hiểu rồi.”

Châu Tinh Tinh nhảy khỏi ghế, lại bắt đầu đổi giọng: “Anh Kiệt, đêm nay chắc chắn sẽ có chuyện, có lẽ là chuyện gì chuyện gì đó đó. Thế nên em không quấy rầy anh nữa, bữa cơm này coi như anh nợ em, hôm nào nhớ phải mời bù cho em đấy.”

Liêu Văn Kiệt nhanh chóng túm Châu Tinh Tinh lại: “Định chạy à, mơ đẹp nhỉ. Anh đi với tôi, coi như tôi mời khách.”

…

“Này, sao anh lại ở đây?”

Trên bàn ăn, Ngô Lạc Thiến nhìn thấy Châu Tinh Tinh thì vô cùng bất mãn, cô đã tiếp thu lời dạy dỗ lần trước. Hôm nay còn cố ý trang điểm để đến hẹn, không phải mặc cho Châu Tinh Tinh nhìn.

“Chậc chậc chậc…”

Châu Tinh Tinh nhìn Ngô Lạc Thiến từ trên xuống dưới, vô sỉ nói: “A Thiến, cô đóng vai phụ nữ cũng khá giống đấy!”

Ngô Lạc Thiến tức giận định đập tay lên bàn, nhưng nhìn thấy Liêu Văn Kiệt đứng bên cạnh thì cuối cùng vẫn phải nhịn xuống.

Nhưng nhịn mãi cũng không nhịn được, nếu đã không thể động thủ, vậy thì chỉ có thể nói chuyện. Cô mỉm cười khiêu khích: “A Tinh, nghe nói cậu vừa được thăng chức vừa được tăng lương, bây giờ đang ở tổ trọng án, những điều này có phải sự thật không?”

“Gọi món đi, gọi món đi, mỹ thực trước mắt mà còn có thời gian nói nhảm nhiều như vậy, cẩn thận sau này không tìm được bạn trai đâu.”

“Tôi nghe nói tổ giao thông…”

“Đêm nay ai mời khách thì người đó thảm rồi, đã ba ngày tôi chưa ăn cơm, ba ngày sau cũng không có ý định ăn cơm.”

Nhắc đến công việc, Châu Tinh Tinh nhanh chóng cầm menu che mặt, cho dù Ngô Lạc Thiến có khiêu khích thế nào thì cũng nhất quyết không đáp lại.

Bởi vì Châu Tinh Tinh không mời mà tới, thế nên dự định bữa tối lãng mạn của Ngô Lạc Thiến đã tan thành mây khói. Cứ nhìn cái tên đáng ghét trước mặt là cơn tức của cô lại dâng lên tận cổ,

suýt chút nữa đã không duy trì được hình tượng thục nữ.

“A Kiệt, hôm nay tôi hẹn cậu ra ngoài, ngoại trừ để cảm ơn cậu đã giúp đỡ cảnh sát phá án thì vẫn còn một chuyện nữa phải nói ngay trước mặt cậu.”

Đến khi bữa cơm gần kết thúc, Ngô Lạc Thiến mới tự nhận mình xui xẻo, nói thẳng mọi chuyện: “Thực ra tôi được người khác nhờ, có người muốn mời cậu ăn cơm, cũng muốn gửi tặng cậu một món quà coi như quà gặp mặt.”

“Lại còn một bữa cơm nữa à?!”

Châu Tinh Tinh ngậm tăm trong miệng, sờ sờ bụng, bữa này ăn xong lại có thêm bữa khác, cứ thế này thì một tháng cũng không cần phải nghĩ đến tiền ăn.

“Ai tốt bụng như vậy? Đã mời tôi ăn cơm lại còn tặng quà gặp mặt?”

“Chuyện là như thế này…”

Ngô Lạc Thiến giải thích cặn kẽ mọi chuyện, Liêu Văn Kiệt nghe xong thì cũng hiểu được đại khái tiền căn hậu quả.

Tập đoàn Điền Thị bỏ 2,4 tỷ thu mua cao ốc Đế Hoàng, trong đó nhất định có chuyện mờ ám. Bây giờ chuyện hợp đồng giả đã bị phơi bày ra ngoài ánh sáng, lại thêm chuyện cảnh sát đã xác nhận chuyện Điền Vĩ Cường bị bắt, thế nên khoảng giao dịch này đã bị đẩy lên nơi đầu sóng ngọn gió.

Điền Vĩ Cường là người đứng đầu tập đoàn Điền Thị, chuyện đấu thầu thu mua cao ốc Đế Hoàng cũng không phải một mình anh ta đứng ra bỏ vốn. Nhưng bây giờ cây đổ thì khỉ cũng tán loạn, nhóm đối tác chỉ sợ ảnh hưởng gì đến mình, thế nên đồng loạt đẩy toàn bộ trách nhiệm lên người Điền Vĩ Cường.

(Cây đổ khỉ cũng tán loạn: Khi một người có quyền lực bị thất thế thì những người trước đây dựa vào người đó cũng sẽ nhanh chóng di tản vì không còn gì để bám víu nữa)

Những đơn vị khác tham gia đấu thầu lợi dụng tình hình này mà nhao nhao lên, đòi phải tổ chức một vòng đấu thầu mới.

Chuyện này vốn dĩ cũng chẳng có gì, càng không có bất cứ quan hệ gì với Liêu Văn Kiệt. Nhưng có một người trong số những nhà đấu thầu đó nghe được tin Liêu Văn Kiệt từ chối lời đề nghị năm mươi triệu của Điền Vĩ Cường thì lập tức có hứng thú với hắn, nên đã nhanh chóng nhờ cảnh ti Hoàng chuyển lời, chuẩn bị tặng cho hắn một món quà hậu hĩnh.

Ngô Lạc Thiến đang suy nghĩ không biết phải lấy lí do gì để hẹn gặp Liêu Văn Kiệt, biết được chuyện vặt vãnh này đã lập tức chủ động xin đi.

Nói trắng ra thì cũng chẳng có chuyện gì to tát cả, Liêu Văn Kiệt giúp buổi đấu thầu được tổ chức lại. Mọi người đều vui vẻ, có người sẵn sàng thưởng cho hắn một món tiền lớn.

Liêu Văn Kiệt đương nhiên không từ chối loại chuyện tốt như thế này, không cần biết đối phương xuất phát từ lòng biết ơn thật hay là coi trọng tài năng của hắn, hay là muốn mua danh tiếng… Tóm lại là tất cả những thứ đó hắn đều không quan tâm, hắn chỉ quan tâm mình có tiền là được.

“Thời gian! Địa điểm!”

“Hả…”

“Sao thế, đối phương không phải người tốt à?”

“Không phải, không phải, chỉ là thanh danh của cô ấy không được tốt cho lắm.”

Ngô Lạc Thiến do dự nửa ngày, cuối cùng cũng nói ra: “Người thường xuyên xuất hiện trên những tạp chí bát quái- Yudy Tang, cậu biết không? Cô ấy cũng tham gia đấu thầu cao ốc Đế Hoàng, cũng đã dắt mối cho không ít doanh nhân giàu có. Bây giờ tập đoàn Điền Thị đã rớt đài, cô ấy là một trong những người được lợi.”

???

Chương 54: Tôi có một giáo viên 1 Ba dấu chấm hỏi lướt qua đầu Liêu Văn Kiệt, hắn vô thức quay đầu nhìn về phía Châu Tinh Tinh, tình nhân của anh ta xuất hiện sớm quá nhỉ.

(Trong phim Trường học Uy Long 3, nhân vật Judy Tang (do Mai Diễm Phương đóng) là tình nhân của Châu Tinh Tinh (do Châu Tinh Trì đóng).

“Anh Kiệt, anh nhìn em làm gì, tất cả mọi người ở đảo Hong Kong đều có thể làm chứng, em không có bất cứ quan hệ nào với cô ta cả!” Châu Tinh Tinh bị Liêu Văn Kiệt nhìn như thế thì không được tự nhiên, vội vàng giải thích một câu.

“Không quan hệ nhưng nhìn tướng mạo của anh giống chồng cô ấy!”

Liêu Văn Kiệt âm thầm nói một câu, sau đó hỏi Ngô Lạc Thiến: “Tôi không quan tâm thanh danh của cô ấy tốt hay xấu, tôi chỉ lấy được tiền là được. Cô giúp tôi liên lạc một chút, nếu không tiện thì cô có thể cho tôi số điện thoại của cô ấy, tự tôi liên lạc cũng được.”

“A Kiệt, lần trước đối mặt với 50 triệu cũng không thấy cậu tích cực như vậy.”

“Tính chất hai chuyện này không giống nhau.”

“Tôi thấy chắc là vì giới tính không giống!”

Ngô Lạc Thiến bĩu môi, đây chính là lý do cô do dự không muốn nói chuyện này. Liêu Văn Kiệt đẹp trai như thế, nếu như bị Yudy Tang nhìn thấy thì có quỷ mới biết sẽ bị lợi dụng chiếm tiện nghi bao nhiêu lần.

Cái gì? Liêu Văn Kiệt rất lắm trò, không dễ dàng bị người ta chiếm tiện nghi?

Thôi quên đi, Sở bá vương tài ba như thế, chẳng phải cuối cùng vẫn bị Ngu Cơ khiến cho người ngã ngựa đổ đó sao?

(Sở bá vương (Hạng Vũ), Ngu Cơ là hai nhân vật trong phim Tây Sở Bá Vương)

Không muốn nói là một chuyện, nhưng dù sao Ngô Lạc Thiến cũng là người sống có nguyên tắc, thế nên cuối cùng đã lựa chọn nói ra sự thật.

“Ha ha ha, anh Kiệt, Yudy Tang nổi tiếng là người lẳng lơ, lần này anh đi nói không chừng có được cả tiền lẫn sắc!”

Châu Tinh Tinh thấy Ngô Lạc Thiến khó chịu thì nhanh chóng bổ thêm một đao nữa, sau đó cười vô cùng đê tiện.

Liêu Văn Kiệt: (￣_￣)

“Này, sao cứ nhìn em như thế?”

“Tôi thấy trên trán anh hơi xanh, nhìn đẹp mắt!”

(Ý là bị cắm sừng)

Liêu Văn Kiệt nghĩ thầm, hắn không mong chờ cuộc gặp gỡ với Judy Tang. Trước tiên không nói đến chuyện đối phương là gái đã có chồng, hình tượng lẳng lơ cũng giống nguyên tác. Chỉ xét riêng về phương hướng trước mắt thì chắc chắn là không có chuyện hẹn hò rồi.

Từ từ…

Cũng chưa chắc, hắn đẹp trai như thế này, nhỡ đâu Judy Tang vừa gặp hắn đã lập tức thay đổi thì sao?

Thế thì nguy rồi!

Liêu Văn Kiệt nhắm mắt lại, quả nhiên, đàn ông con trai ra ngoài nhất định phải luôn đề cao cảnh giác, không được ôm tâm lý may mắn, cũng không thể xem nhẹ mọi việc.

Gần đây hắn hơi lơ là chuyện đề phòng.

Ba người kết thúc bữa tối, Ngô Lạc Thiến ghét bỏ trừng mắt nhìn Châu Tinh Tinh một cái, sau đó từ chối không cho Liêu Văn Kiệt tính tiền. Cô đã nói mình mời khách thì nhất định phải là cô trả tiền.

Nhưng không ngờ ba người còn chưa kịp đứng dậy thì cửa phòng đã bị đẩy ra.

Một thanh niên ngẩng đầu đi vào, nhìn thấy Ngô Lạc Thiến thì hai mắt tỏa sáng: “A Thiến, anh và mấy người bạn tới đây ăn cơm, nghe chủ quán nói em cũng đang ở đây, đúng là trùng hợp quá!”

“Trùng hợp cùng bạn đến đây ăn à!

Nói chắc có người tin!

“Ồ, cậu đẹp trai này là ai thế?”

Châu Tinh Tinh nghe được câu này thì vô cùng bất mãn, mặc dù anh ta không được đẹp trai như Liêu Văn Kiệt, nhưng công bằng mà nói thì cũng người tám lạng kẻ nửa cân, sao người đàn ông này chỉ hỏi Liêu Văn Kiệt mà không hỏi anh ta?

Ngô Lạc Thiến cảm thấy rất đau đầu: “Cậu ấy là A Kiệt, người còn lại là A Tinh.”

“Anh ấy là Michael, là bạn của Morris, bây giờ… cũng coi như là bạn của tôi.”

“Ồ, thì ra là A Cao à, người cũng như tên, đúng là cao thật.” Châu Tinh Tinh đứng dậy, phát hiện ra mình thấp hơn Michael một cái đầu thì lại lập tức ngồi xuống.

“Đừng gọi linh tinh, tôi không phải A Cao, Michael là tên tiếng Anh.”

“Biết rồi, A Cao!”

“Không phải, đó là tên tiếng Anh…”

“Không sao đâu, A Cao!”

“…”

(Michael tiếng Trung là米高- Mễ Cao, thế nên Châu Tinh Tinh gọi là A Cao)

Michael nghe thế thì cũng lười nói thêm với Châu Tinh Tinh, nhìn dáng vẻ này thì đây rõ ràng không phải người anh ta muốn tìm. Ánh mắt Michael lại một lần nữa hướng về phía Liêu Văn Kiệt.

Cách đây mấy ngày, Morris từ London đến Hong Kong, anh ta là bạn bè nên đến tận đồn cảnh sát để ôn lại chuyện cũ. Vừa đến nơi đã gặp Ngô Lạc Thiến, vừa gặp đã yêu.

Nhưng con đường tình yêu lại long đong lận đận, Michael tới chậm một bước, Ngô Lạc Thiến đã gặp được Liêu Văn Kiệt, hơn nữa cũng là vừa gặp đã yêu.

Michael từ Morris hỏi thăm được chút tin tức, biết Ngô Lạc Thiến đã có người trong lòng, lại còn vô cùng đẹp trai. Anh ta biết thế nhưng vẫn không chịu bỏ cuộc, theo đuổi phụ nữ là một cuộc

chiến lâu dài, chưa đến bước cuối cùng, ai thắng ai thua vẫn còn chưa biết.

Hơn nữa, anh ta vô cùng tự tin vào điều kiện của bản thân mình, nhất là tướng mạo đẹp trai, từ nhỏ đến lớn đều không có đối thủ. Anh ta không tin Liêu Văn Kiệt có thể đẹp trai hơn mình.

Chương 55: Tôi có một giáo viên 2 Hôm nay, Michael nhận được tin Ngô Lạc Thiến trang điểm lộng lẫy ra ngoài, thế nên lập tức chạy đến đây, chuẩn bị gặp mặt tình địch của mình.

Nhân tiện cũng dùng giá trị nhan sắc đỉnh cao của mình áp đảo đối phương, để Ngô Lạc Thiến biết thế nào mới thực sự là đẹp trai.

Bây giờ…

Mẹ kiếp, thằng ranh này đúng thật con mẹ nó đẹp trai quá!

Sau khi đã gặp mặt đối phương, ánh mắt bất thiện của Michael hơi chột dạ. Anh ta cảm thấy, có khả năng, có lẽ, hình như mình không phải đối thủ của tên này.

Vừa mới ra trận đã bị giết chết, Michael vô cùng lo lắng, hai chữ phiền muộn viết rõ trên mặt.

“Thì ra anh chính là Michael à, chúng tôi vừa nghe A Thiến nhắc đến anh. Cô ấy nói anh là người hào hoa phong nhã, tài hoa hơn người, A Thiến rất ít khi khen ngợi người khác, tôi còn tưởng anh là bạn trai của cô ấy cơ!”

Liêu Văn Kiệt nhìn Michael, phát hiện ra trong mắt anh ta là sự kinh ngạc trộn lẫn sự không cam lòng, bên trong sự không cam lòng lại có thêm một chút tuyệt vọng, loại ánh mắt này Liêu Văn Kiệt đã quá quen thuộc rồi. Hắn lập tức nhận ra tình cảm mà Michael dành cho Ngô Lạc Thiến, thế nên nhanh chóng cười nói: “Mặc dù chỉ là hiểu lầm, nhưng khi tôi nhìn thấy anh thì cảm thấy hai người rất xứng đôi đấy, tôi rất có thiện cảm với anh, anh cố

gắng lên nhé!”

“Hả? A! À! Chuyện này…”

Michael cũng là người thông minh, nghe Liêu Văn Kiệt nói như thế thì vui mừng khôn xiết, bước nhanh về phía trước, nắm lấy tay Liêu Văn Kiệt, lắc lắc hai cái: “Cậu nói quá rồi, không dám nhận, không dám nhận, tôi nào có ưu tú được như lời cậu nói cơ chứ… À, tôi hơn cậu có mấy tuổi thôi, để tôi gọi cậu là anh Kiệt nhé!”

“Anh hơn tôi mấy tuổi, gọi như thế không phù hợp!”

“Có gì mà không phù hợp? Phù hợp, rất phù hợp. Anh Kiệt, anh đừng khách sáo với em, nếu anh khách sáo với em chính là không nể mặt em!”

Michael vỗ ngực: “Còn nữa, anh cứ gọi em là A Cao là được rồi, bạn bè đều gọi em như thế.”

“A Cao?”

Liêu Văn Kiệt sững sờ, thầm nghĩ hai cái tên đúng là quá khác biệt rồi. Hắn mỉm cười nói: “Nhưng mà không phải tên của anh là Michael sao?”

“Mi cái gì mà chael, nói để đánh lừa trẻ con thôi. Tôi họ Mễ tên Cao, tên là Mễ Cao, nào có tên tiếng Anh nào.”

“Nếu đã như vậy thì tôi cũng không khách khí nữa.”

“Không cần khách khí, không cần khách khí.”

“A Cao!”

“Anh Kiệt!”

“Ha ha ha…”

“Ha ha ha…”

Hai người này vừa gặp đã thân, chỉ thiếu quỳ xuống kết bái huynh đệ ngay lập tức. Châu Tinh Tinh đứng bên cạnh đần hết cả người.

Không đúng, tình huống này không đúng!

“Hai người náo loạn đủ chưa?”

Ngô Lạc Thiến hừ lạnh một tiếng, thực ra cô cũng biết mình và Liêu Văn Kiệt không có gì với nhau cả, cũng khó mà thành đôi.

Lần trước đánh nhau với sát thủ A Uy trong phòng vệ sinh của quán bar, tiếp theo lại tay không tấc sắt hạ gục mấy chục tên đàn em của Điền Vĩ Cường. Cả hai lần Liêu Văn Kiệt đều ở đó, chiến tích chiến đấu hung hãn của cô cũng đủ cho hắn sợ hãi mà tránh xa.

Có lẽ là vì Liêu Văn Kiệt đẹp trai quá, cô không cam tâm nên vẫn muốn giãy dụa một chút.

Chủ yếu là không phục, nếu Liêu Văn Kiệt sớm muộn cũng sẽ bị người khác dụ dỗ, vậy thì tại sao người đó không thể là cô?

Bây giờ nghe Liêu Văn Kiệt nói những lời đó với Michael, trong lòng cô vô cùng khó chịu. Tình yêu giống như một hạt giống, còn chưa kịp nảy mầm đã bị mưa gió vùi dập.

“A Cao, bây giờ anh đang làm việc ở đâu thế?”

Liêu Văn Kiệt dò xét Michael, muốn xác định lại suy nghĩ trong lòng.

“Em làm việc ở sân bay, nói đúng ra thì em làm nhân viên hộ tống, chịu trách nhiệm đảm bảo sự an toàn cho nhân viên phi hành đoàn và tất cả hành khách.”

“Lợi hại quá!”

Liêu Văn Kiệt giơ ngón cái lên, mặc dù hắn không biết công việc này là làm cái gì, nhưng nghe diễn tả thì có vẻ như rất quan trọng.

“Nào có, nào có, anh Kiệt mới lợi hại…”

“Dừng tâm sự ở đây, tôi có một chuyện quan trọng muốn nói.”

Liêu Văn Kiệt thu hồi gương mặt tươi cười, nghiêm túc nhìn qua ba người trước mặt: “A Thiến, A Tinh, hai người cảm thấy công phu tôi học được như thế nào?”

“Rất lợi hại!”

“Chịu đòn khá tốt!”

Ngô Lạc Thiến và Châu Tinh Tinh đồng loạt trả lời, căn cứ theo những gì mình đã chứng kiến mà đưa ra đánh giá đúng trọng tâm.

“Thực ra là vì tôi có một giáo viên, người dạy công phu cho tôi không những có thân thủ lợi hại mà còn tính toán như thần, là một đạo sĩ đã nhập thế tu hành. Mà tôi cũng đi theo ông ấy học được một chút tài nghệ, nếu như gặp người có duyên thì có thể nhìn tướng mạo mà đoán được hung cát.”

(Hung là những điều không may, điều dữ. Cát là điều lành, điều may mắn)

Liêu Văn Kiệt mở miệng ra là nói dối, hắn lăn lộn giang hồ bao nhiêu năm, kỹ năng tốt nhất chính là diễn kịch. Bây giờ nói hươu nói vượn mà vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, nhìn không giống đang nói linh tinh chút nào.

“Còn có cả chuyện này nữa à? Tại sao từ trước đến nay không nghe cậu nhắc đến?”

Châu Tinh Tinh tràn đầy nghi hoặc, lắc đầu tỏ vẻ không tin.

“Anh đừng hỏi một câu hỏi ngu ngốc như thế chứ, nếu không thực sự cần thiết thì tôi nói cho anh biết chuyện này làm gì? Để anh tối ngày bám theo tôi hỏi dãy số trúng thưởng của xổ số ngày mai à?

Chương 56: Tôi có một giáo viên 3 “Anh Kiệt, anh còn biết xem dãy số trúng thưởng của xổ số à?” Hai mắt Châu Tinh Tinh lập tức tỏa sáng.

“Tất nhiên là biết, nhưng tôi sẽ không nói đâu, anh quên chuyện đó đi.”

Liêu Văn Kiệt xua tay: “Lúc thầy tôi truyền đạo cho tôi đã nói rồi, chỉ có thể dùng kỹ năng này để hành thiện tích đức, nhất định không được dùng để tư lợi cho bản thân, nếu không thì chắc chắn đại họa ngập đầu, ắt gặp phải tam tai cửu nạn.”

“A Kiệt, cậu vừa mới nói “Nếu như không thực sự cần thiết”, câu này có ý gì?”

Ngô Lạc Thiến ngắt lời Châu Tinh Tinh, để Liêu Văn Kiệt nhanh chóng nói vào chuyện chính. Không cần biết là thật hay là giả, câu chuyện này chắc chắn có ý nghĩa gì đó.

“Nếu như chỉ nhìn riêng tướng mạo của A Thiến thì không thấy gì; nếu chỉ nhìn riêng tướng mạo của A Cao cũng không thấy gì, thế nhưng…”

Liêu Văn Kiệt nói đến đây thì dừng lại, nhắm chặt hai mắt, sau đó chầm chậm mở ra: “Nếu như hai người ở chung một chỗ, vậy thì A Cao sẽ gặp họa sát thân, sẽ rơi từ trên cao xuống, chết ngay tại chỗ.”

“Tai nạn máy bay?”

“Cũng không cao như vậy.”

“…”

“…”

“…”

Bởi vì chuyện này rất không đáng tin cậy, thế nên ba người Châu Tinh Tinh cũng nhanh chóng mất đi hứng thú.

Liêu Văn Kiệt thấy thái độ của bọn họ như vậy thì chỉ có thể lựa lời mà nói: “Trên đời này không có thuốc hối hận, đừng chờ đến tận khi mất đi rồi mới ước giá mà trước kia đừng làm. Mọi người nhất định phải ghi nhớ những lời hôm nay tôi nói!”

“A Thiến, A Cao, một ngày nào đó trong tương lai, hai người sẽ trên cùng một chiếc máy bay từ Nghê Hồng về Hong Kong. Trên máy bay có một vị thám tử Nghê Hồng và vợ con ông ta, và còn có cả những tên tội phạm giết người…”

(Nghê Hồng: Nhật Bản)

“Sau đó thì sao?”

Ngô Lạc Thiến đột nhiên hứng thú, bởi vì cô vừa phá được một vụ trọng án, thế nên cảnh ti Hoàng đã phê duyệt ngày nghỉ phép cho cô, cô đang chuẩn bị đến Nghê Hồng du lịch mấy ngày.

“Tình huống cụ thể thế nào tôi không thấy được rõ lắm, nhưng sau đó thấy được mọi người vẫn nhảy nhót tưng bừng, thế nên chắc là chuyện trên máy bay chỉ là kinh sợ chứ không nguy hiểm đến tính mạng.”

Liêu Văn Kiệt nói đến đây thì khẽ nhíu mày: “Nhưng còn vị thám tử Nghê Hồng kia thì rất thảm, bởi vì thực thi công lý mà bị trả thù, vợ con bị nhóm tội phạm cho nổ chết, A Cao cũng không

may mắn thoát được, rơi từ trên cao xuống, nát bét…”

Ba người liếc mắt nhìn nhau, Michael lau mồ hôi: “Anh Kiệt, đừng đùa giỡn kiểu này, em thấy hơi sợ rồi đó!”

“Tin hay không tùy mọi người, tôi cứ dặn trước như vậy. Nếu mọi người gặp phải thì chú ý một chút, nếu không gặp được… Thì tất nhiên là tốt rồi.”

Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp!

Nếu không biết thì không sao, nhưng nếu biết mà còn giả vờ như không biết thì… Xin lỗi, loại chuyện này Liêu Văn Kiệt không làm được.

“À đúng rồi, về người thám tử kia, mặc dù tôi không nhìn rõ tướng mạo nhưng khi ông ta ở trên máy bay thì bên cạnh ông ta có một món đồ chơi lớn bằng nhung…”

“Không phải chứ, anh Kiệt, chi tiết này mà anh cũng nhìn thấy? Thần tiên à?”

Châu Tinh Tinh tỏ vẻ không tin, nghiêm mặt nói: “Trừ khi anh nói cho em biết dãy số trúng thưởng ngày mai, nếu không thì anh đang nói vớ vẩn.”

“A Tinh, tôi cũng vừa mới nhìn thấy tương lai của anh đấy.”

“Như thế nào? Có phải thăng chức tăng lương, sau này làm cục trưởng không?”

“Mơ mộng hão huyền, mấy ngày nữa, đến cảnh sát giao thông anh còn chẳng làm nổi, bị vùi dập giữa chợ!”

Cơm nước xong xuôi, Michael chủ động làm sứ giả hộ hoa, nhiệt tình đưa Ngô Lạc Thiến về nhà.

Châu Tinh Tinh đang định chuồn mất thì lại bị Liêu Văn Kiệt

tóm lại, kéo đi siêu thị.

Nhà thì dọn dẹp xong, nhưng chưa có bàn chải đánh răng, khăn mặt, giấy vệ sinh… Đây đều là nhu yếu phẩm, Liêu Văn Kiệt định mua một lần cho xong luôn.

Gần một tiếng sau, Liêu Văn Kiệt và Châu Tinh Tinh xách theo túi lớn túi nhỏ đứng dưới tầng một chờ thang máy.

“Anh Kiệt, chuyện liên quan đến sổ xố ý, anh có nghiêm túc không đó?”

“Phép khích tướng không có tác dụng với tôi đâu, lệnh thầy khó cãi, tôi đã nói không là không.”

“Anh Kiệt, không phải thầy anh nói làm việc tích đức sao, anh nói cho em dãy số là giúp em chứ không phải anh tư lợi bản thân, đúng không?”

Châu Tinh tinh cơ trí nói: “Anh nghĩ mà xem, anh cho em biết dãy số, trúng thưởng em chia cho anh một nửa. Như thế là anh đã cứu vớt cuộc đời con quỷ nghèo này, làm việc tích đức, không tư lợi cá nhân.”

“Nói cứ như anh là người nghèo vậy.”

“Nghèo thật mà, yêu đương tốn kém lắm. A Mẫn không chỉ móc sạch thân thể em mà còn móc sạch ví tiền em. Hai hôm nữa em muốn đến gặp cha mẹ cô ấy, anh xem, em chẳng có đồng nào, muốn mua một món quà gặp mặt cũng không mua nổi.”

“Chuyện nhỏ thôi, quen thuộc là xong rồi.”

“Nhưng em không muốn có thói quen này.”

“Tôi không nói anh, tôi nói cha mẹ A Mẫn quen là được.”

“Fuck, làm gì có người anh em nào như cậu, lúc nào cũng

châm chọc tôi!”

Châu Tinh Tinh mặt buồn rười rượi: “Nói thì có lẽ cậu không tin, nhưng nếu như có người nào đó cho tôi một vạn để tôi ăn một đống phân thì chắc tôi có thể ăn cho người đó tán gia bại sản.”

Chương 57: Đầu giường có người “Tôi tin, sức ăn của anh lớn như vậy, bảo ăn sập đảo Hong Kong tôi cũng tin.

Liêu Văn Kiệt trợn mắt, thấy cửa thang máy mở thì đi vào.

“Chờ một chút, đừng đóng cửa, chờ chúng tôi đã!”

Phía xa xa có hai người đàn ông trung niên mặc đồng phục an ninh vừa chạy vừa hô, Liêu Văn Kiệt thấy thế thì nhấc chân chặn cửa thang máy.

“Cảm ơn, cảm ơn.”

“Không có gì.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, hai người bảo vệ nhìn thấy hắn thì sững sờ.

“Cậu đẹp trai, trước kia chưa từng thấy cậu, mới tới à?”

“Đúng vậy, tôi vừa mới chuyển đến, hai người gọi tôi A Kiệt là được rồi. Đây là bạn của tôi, gọi là A Tinh.”

“Xin chào, xin chào, tôi họ Lư, là đội trưởng đội bảo vệ ở đây, còn đây là Thiết Đảm. Sau này nếu cậu gặp rắc rối gì cứ trực tiếp gọi điện thoại đến phòng an ninh.”

Đội trưởng Lư trông rất hiền lành tốt bụng, còn người tên là Thiết Đảm kia thì mặt mũi rầu rĩ, nhìn như vợ chạy theo kẻ khác vậy.

“Được, sau này có gì phải phiền đội trưởng Lư rồi.”

“Phiền gì đâu, chức trách của tôi.”

Đội trưởng Lư mỉm cười xua tay, sau đó lôi một chiếc khăn ra lau mặt: “Nóng chết mất, thang máy chắc lại hỏng quạt thông gió rồi.”

“Không những nóng mà còn chậm.” Châu Tinh Tinh phàn nàn thêm một câu.

“Thế sao, tôi cảm thấy vẫn ổn…”

Liêu Văn Kiệt nhìn Châu Tinh Tinh đầu đầy mồ hôi, đội trưởng Lư và Thiết Đảm cũng không kém hơn là bao thì vô thức nói một câu. Hắn không cảm thấy nóng, thậm chí còn thấy rất mát.

“Xin lỗi hai cậu, thang máy có chút trục trặc, chúng tôi đã liên hệ với công ty rồi, ngày mai sẽ có người tới sửa.” Khi thang máy đến tầng sáu, đội trưởng Lư và Thiết Đảm ra ngoài.

“Thiết Đảm, tôi đã nói với ông bao nhiêu lần rồi, nhìn thấy cư dân thì phải tươi cười, ông nhìn ông đi, cả người âm u như người mất hồn…”

Cửa thang máy dần khép lại, âm thanh cũng nhỏ dần.

“Ha ha, A Kiệt, nếu tôi đoán không sai thì vợ của Thiết Đảm đã bỏ nhà theo trai.”

“Nói cứ như anh có kinh nghiệm vậy.”

“Làm sao có thể chứ.”

“Vậy sao anh ra nhiều mồ hôi thế?”

“Bởi vì nóng!”

“Tôi thấy có vẻ như thận hư rồi!”

Liêu Văn Kiệt trêu: “Chắc chắn anh không được rồi, thân thể suy nhược, nếu không thì làm sao đi thang máy có một chút mà vã mồ hôi như thế?”

“Thể chất giữa người với người không giống nhau. Cậu là người tu đạo, thế nên không giống người bình thường.”

Thang máy đến tầng chín, Châu Tinh Tinh vẫn líu lo không ngừng: “Ví dụ như tôi và những đồng nghiệp khác vậy, một mình tôi đánh với mười người không thành vấn đề, nhưng bọn họ thì chưa chắc.”

“Một mình anh đánh với mười người có tác dụng gì? Bây giờ anh không còn là người của đội Phi Hổ nữa rồi, cũng không trong tổ trọng án.”

Hự!

Châu Tinh Tinh cảm thấy bị một lưỡi đao đâm trúng ngực, cả người đều không ổn.

“A Tinh, không phải tôi nói anh, nhưng anh đều là họa từ miệng mà ra, nói có lý nhưng không đúng thời điểm, hay làm mất lòng người khác. Nếu sau này anh không sửa được cái tật xấu này thì đừng mong có cơ hội chuyển mình.”

Liêu Văn Kiệt mở cửa phòng, đặt túi đồ lên bàn trà, phân loại đồ dùng hàng ngày.

“Mẹ kiếp, cậu nói câu này không thấy xấu hổ à, tôi làm mất lòng cậu khi nào?”

Châu Tinh Tinh bất mãn, nhưng sau đó dường như nghĩ đến chuyện gì, anh ta nhanh chóng lại thu dọn giúp Liêu Văn Kiệt: “Anh Kiệt, anh có biết chuyện giữa chú Đạt và Madam Vương không?”

“Biết, thế nên tôi mới phản dọn ra ngoài để hai bọn họ có không gian riêng.”

“Ha ha ha, anh Kiệt, anh nhìn em đang ở dưới thung lũng cuộc đời, cả sự nghiệp và tình yêu đều không được như ý. Anh có cách nào giúp em nói vài câu tốt đẹp trước mặt Madam Vương không?”

“Tôi nói rồi, nhưng Madam Vương nói tính tình anh quá bốc đồng, cần phải mài giũa một chút.”

“Nếu còn mài nữa là em giống như chú Đạt đấy…”

Châu Tinh Tinh than ngắn thở dài, dọn dẹp xong giúp Liêu Văn Kiệt thì chuẩn bị rời đi…

…

Lợi ích của việc sống một mình chính là Liêu Văn Kiệt có thể mặc quần đùi bãi biển đến “phòng luyện công”, làm nóng người một chút rồi luyện tay.

Sức mạnh của Thiết sa chưởng của hắn tạm ổn, nhưng điều khiếm khuyết chính là tính linh hoạt. Quỷ Vương Đạt đã nói rồi, Thiết sa chưởng là môn võ yêu cầu tình kiên trì, càng chịu đựng được nhiều thì công lực càng thâm sâu. Thế nên cho dù phơi nắng phơi gió thì ngày nào cũng phải luyện tập.

Luyện tập nhàm chán tầm nửa tiếng, hai tay Liêu Văn Kiệt đã bắt đầu nóng lên. Hắn khoanh chân ngồi trên mặt đất, dồn niệm lực vào hai tay, cố gắng luyện tập cho ra thành quả.

“Nhất định phải mua hai tờ báo, nếu không thì không biết mai là ngày bao nhiêu.”

Sau khi đánh răng rửa mặt xong, Liêu Văn Kiệt ngồi xem tivi, sau đó nằm lên giường, bắt đầu tu luyện trong mộng.

Nhưng ở một cấp độ mà thị giác của hắn không thể nhìn thấy được, có một bóng dáng đứng ở đầu giường, yên lặng nhìn hắn chìm vào giấc ngủ.

Có người đứng ở đầu giường!

Hoặc có thể không phải là người!

Bóng dáng cứng ngắc như khúc gỗ, tóc dài che khuất gương mặt, không có cách nào nhìn được rõ ràng.

Đợi đến khi Liêu Văn Kiệt hoàn toàn chìm vào giấc ngủ thì bóng dáng đó mới chậm rãi vươn tay ra, hướng về phía cổ hắn.

Chương 58: Số lượng không đổi, trước sau như một 1 Mười ngón tay trắng bệch sưng vù, móng tay đen nhánh, từ đầu tay chảy xuống những giọt nước đen như nhuộm mực…

Móng vuốt đen nhánh của bản tay ma quái đâm vào cổ Liêu Văn Kiệt, luồng năng lượng màu đen tràn lan trong mạch máu. Nói đúng hơn thì bàn tay ma quỷ thâm nhập vào trong cơ thể Liêu Văn Kiệt, sau đó bóng dáng ma quỷ (Quỷ ảnh) cũng chậm rãi tan vào bên trong.

Bên trong là một vùng tăm tối, Quỷ ảnh không có gió mà tự lung lay, chân không chạm đất, tốc độ nhanh đến mức mắt thường không có cách nào nhìn thấy được.

Có lẽ là thuận theo cảm ứng, hoặc có thể là do có ánh sáng mà chẳng mấy chốc Quỷ ảnh đã tới được một nơi có ánh sáng mông lung.

Đêm nào Liêu Văn Kiệt cũng mơ thấy một bóng dáng có diện mạo không khác hắn là mấy, khoanh chân lơ lửng giữa không trung, tay phải tạo thành kiếm vẽ tranh trên không trung, ngày ngày rèn luyện niệm lực không biết mệt mỏi.

Quỷ ảnh quay xung quanh Liêu Văn Kiệt, chậm chạp không ra tay, tự hỏi không biết trong mộng cảnh của hắn có gì khác so với những người khác không. Nó lượn qua lượn lại trước người Liêu Văn Kiệt ba bốn lần, sau đó một đôi móng vuốt sắc bén đổ ập xuống.

“Lâm!”

Trong bóng tối vô biên vô tận, một tiếng vang lớn bỗng tràn ngập xung quanh.

Trong khoảnh khắc ấy, toàn bộ thế giới hắc ám đều rung chuyển kịch liệt, giống như rồng lớn lật người, Núi non trùng điệp liên miên trập trùng đột nhiên ầm ầm lên xuống.

Quỷ ảnh cảm thấy như có gió bão đập thẳng vào mặt, thân thể cứng đờ tại chỗ, không thể nào động đậy được. Mái tóc dài đen bay ngược ra sau đầu, để lộ một gương mặt trắng bệch không có ngũ quan.

Không có mắt, không có mũi, cũng không có miệng, chỉ có một chất lỏng màu đen đang rỉ ra dưới làn da.

“Binh!”

Tiếng thứ hai lại ập tới, lần này Quỷ ảnh mới nhìn thấy rõ ràng.

Liêu Văn Kiệt trước mặt nhắm chặt hai mắt, tay tạo thành kiếm đã không vẽ tranh nữa mà chỉ về phía xa. Dù hắn không mở miệng nhưng chắc chắn những âm thanh sấm sét kia được phát ra từ hắn.

ầm ầm!

Những dao động cuồng bạo tựa như sóng to gió lớn, thế giới hắc ám điên cuồng rung chuyển, chấn động khắp mọi nơi, dường

như cả thế giới đều phải run rẩy.

Một sức mạnh hùng vĩ và cường đại ép tới, Quỷ ảnh hét lên những tiếng như xé ruột xé gan, thân thể nó như con diều đứt dây, chỉ trong chớp mắt đã bay ngược ra sau cả ngàn vạn dặm.

Nói ngàn vạn dặm thì hơi thổi phồng lên quá, nhưng từ góc độ của Quỷ ảnh thì ngay lập tức đã không thấy bóng dáng Liêu Văn Kiệt đang ngồi khoanh chân kia đâu. Mọi thứ trước mắt lóe lên, sau đó đến cả một chút ánh sáng cũng không còn thấy nữa.

Không phải người bình thường!

Đây là lần đầu tiên Quỷ ảnh gặp phải tình huống này, tuy nhiên nó cũng hiểu được thế nào gọi là tránh hung tìm cát (tránh điều xui xẻo tìm điều may mắn). Quỷ ảnh không nói nhiều lời, nhanh chóng muốn thoát khỏi mộng cảnh của Liêu Văn Kiệt.

Nhưng tiến vào thì dễ, muốn ra thì khó.

Ngay tại lúc nó đang không biết làm thế nào để thoát khỏi nơi đây thì bỗng một áp lực vô hình từ trên đỉnh đầu truyền đến.

Chỉ thấy một luồng sáng đột nhiên xẹt qua, hắc ám vô biến giống như biển rộng mây mù nhanh chóng tản ra hai bên.

Trong lúc nhất thời, áp lực vô hình tầng tầng lớp lớp đập lên đỉnh đầu Quỷ ảnh, càng lúc càng sâu. Quỷ ảnh quỳ rạp xuống đất, cả người run lẩy bẩy, dường như trên đỉnh đầu nó có một thứ gì đó vô cùng kinh khủng, một thứ bí ẩn xé rách biển mây, chuẩn bị giáng từ trên trời xuống.

Một quyển sách, sách cổ.

Nói là sách cổ nhưng lại mỏng như cánh ve. Quyển sách lơ lửng giữa không trung, những dòng chữ lấp lánh như sóng lớn, giống như biến bầu trời thành một trang sách lớn.

“Thiên địa tự nhiên, uế khí phân tán, trong động mê hoặc, hoảng lãng thái nguyên.

Bát phương uy thần, tùy ta sai sử.

Linh bảo phù mệnh, phổ biến khắp Cửu Thiên.

Kiền la đạt na!

Động cương thái huyền, chém yêu trói tà, độ quỷ vạn thiên.

Trung sơn thần chú, nguyên ngọc thủy văn, niệm theo một lần, chữa bệnh duyên niên.

Án hành Ngũ nhã, bát hải tri văn, Ma vương thúc thủ, Thị vệ ngã hiên.

Hung uế tiêu tán, đạo khí thường tồn.

Cấp cấp như luật lệnh!”

(Đây là bài Tịnh thiên địa thần chú để tẩy uế, bài niệm trọng Phật giáo)

Quỷ ảnh đột nhiên ngẩng đầu lên, ngay giữa gương mặt trắng bệnh đột nhiên nứt ra một đường đen nhìn như một chiếc miệng rộng, những luồng khí đen kịt liên tục từ đó hướng ra ngoài.

Khói đen vừa chạm vào những dòng chữ lấp lánh đã lập tức tiêu tán, cả người Quỷ ảnh cũng theo làn khói tiêu tán luôn, biến mất hoàn toàn giữa hư không, không để lại bất cứ dấu vết gì.

Ngay khi Quỷ ảnh tan biến, bầu trời đột nhiên chuyển động. Những đám mây nhanh chóng tu lại với nhau, toàn bộ thế giới chỉ còn lại một mình Liêu Văn Kiệt đang nhắm mắt khoanh chân, dùng tay phải như một cây kiếm, chăm chỉ không biết mệt mỏi ngồi vẽ tranh tu luyện niệm lực.

...

“Chuyện gì xảy ra thế nhỉ, tự nhiên đau lưng quá…”

Sáng hôm sau, Liêu Văn Kiệt tỉnh dậy, cảm giác đầu tiên chính là hình như hắn bị sái cổ, toàn thân bủn rủn không có chút sức lực nào, cổ thì hơi cử động một chút cũng thấy đau.

Ngay sau đó, hắn đã nghĩ mình bị bóng đè.

Chương 59: Số lượng không đổi, trước sau như một 2 Bởi vì niệm lực của hắn lúc này đã khô cạn, giống như đã làm gì đó nên bị tiêu hao đi, đến thời điểm này chẳng còn lại là bao.

Nếu như không phải bị bóng đè thì chắc chắn là bị người đè, nếu không thì không có cách nào để giải thích chuyện này cả.

Cảm giác này đối với Liêu Văn Kiệt mà nói thì cũng chẳng có gì lạ lẫm, mỗi lần nhớ tới chuyện cũ trước kia là hắn lại nổi hết da gà, cả người không rét mà run.

Đó là vào một buổi sáng, hôm đó hắn vừa nhận điện thoại của bạn gái A, sau đó vô cùng vui vẻ đi ra khỏi nhà, đến nhà bạn gái A ăn cơm trưa.

Ăn trưa xong, hắn lại nhận được điện thoại của bạn gái B, sau đó hớt hơ hớt hải chạy tới nhà bạn gái B.

Hai tiếng sau, bạn gái C gọi điện tới, hắn đành thở dài, rời khỏi nhà bạn gái B.

Đến gần giờ cơm tối thì bạn gái D lại gửi tin nhắn tới, nói nhớ hắn.

Liêu Văn Kiệt lạnh lùng từ chối, sau đó trực tiếp tắt điện thoại, chạy về nhà bằng tốc độ nhanh nhất. Trong nhà, bạn gái E đã đợi sẵn từ lâu…

Ngày ấy Liêu Văn Kiệt đã hiểu được một đạo lý: Vui vẻ thì có thể là một hai ba, miễn cưỡng thì cũng chịu được bốn năm sáu, nhưng nhất định không thể nào bảy tám chín mười.

Thời gian đó hắn luôn luôn nghi ngờ, không biết có phải mình đã lộ tẩy không, bởi vì mình quá đểu cáng nên mới bị tập thể bạn gái trả thù.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì chắc là không phải như thế. Không nói đến việc hắn rất biết giữ bí mật, riêng chuyện bạn gái F, G, H chưa bao giờ xuất hiện đã khiến hắn cảm thấy nhóm bạn gái của mình vẫn vô cùng ổn định và an toàn.

Sau đó nữa, Liêu Văn Kiệt bắt đầu nâng cao tiêu chuẩn của mình hơn, lạnh lùng hơn, không nhận bạn gái bừa bãi. Hơn nữa, hắn còn có thể chia tay những cô bạn gái cũ rồi mới thêm bạn gái mới, để đảm bảo số lượng từ đầu đến cuối vẫn như nhau, không thay đổi.

“Thật ngu ngốc!”

Liêu Văn Kiệt nghĩ đến đây thì cảm thấy mình thời gian đó thực sự vô cùng ngu ngốc. Bởi vì chỉ cần đối phương khóc lóc một chút là hắn sẽ nhân từ nương tay, kết quả thành ra tự bản thân phải chịu quả đắng, hơn nữa còn không dám nói ra.

Sau này nhất định không thể như thế được, chia tay nhất định phải dứt khoát.

“Tút tút! Tút tút tút…”

Điện thoại vang lên, Liêu Văn Kiệt tiện tay bắt máy, người gọi đến là Ngô Lạc Thiến.

“A Kiệt, cậu gặp phải chuyện gì thế, gọi điện thoại cho cậu cả một ngày trời mà không nghe máy?”

“Một ngày…”

Liêu Văn Kiệt ngẩn người một chút, sau đó kéo tấm rèm cửa sổ ra, bên ngoài đã là ban đêm.

Tu luyện trong mộng gần hai mươi tư tiếng đồng hồ? Chuyện này từ trước đến nay chưa từng xảy ra. Trước kia hắn tu luyện nhiều lắm cũng chỉ được một lúc, sau đó ngủ mất.

Hơn nữa, không ăn không uống một ngày trời mà hắn không hề cảm thấy đói hay khát nước.

“Sao thế, cậu không muốn nhận điện thoại của tôi thế cơ à?”

“Làm gì có chuyện đó, A Thiến, cô nghĩ nhiều rồi, quan hệ giữa hai chúng ta thân quen như thế, tôi làm sao có thể không muốn nhận điện thoại của cô.”

Nói bóng nói gió chính là chúng ta là anh em tốt, cô đừng có nghĩ đến chuyện ngủ với tôi!

Ngô Lạc Thiến khẽ cười, cũng biết là bản thân hết hi vọng, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không nói những lời trong lòng ra. Cô nhanh chóng nói mục đích cuộc gọi này.

Ngô Lạc Thiến đã đưa số điện thoại của Liêu Văn Kiệt cho Yudy Tang, nếu không có gì ngoài ý muốn thì đối phương sẽ liên lạc với hắn sớm thôi. Sau đó, Ngô Lạc Thiến bảo hắn lưu lại một số, là số của Yudy Tang.

“A Kiệt, cậu chú ý một chút, thanh danh của Yudy Tang không tốt, cả người trông như một con hồ ly tinh vậy, tốt nhất là cậu đừng tiếp xúc quá gần với cô ta.”

“Yên tâm đi, tôi không thiệt đâu.”

“…”

Ở đầu dây bên kia, Ngô Lạc Thiến trầm mặc.

Trong tình huống bình thường, đàn ông và phụ nữ ở cùng một chỗ, cho dù ai chịu thiệt thì nhìn chung cũng thống nhất phụ nữ là người thiệt thòi.

Cho nên, xét từ góc độ giới tính thì Liêu Văn Kiệt nói mình không bị thiệt thòi cũng không có gì sai.

Nhưng nghĩ đến vẻ đẹp trai của Liêu Văn Kiệt, rồi lại nghĩ đến hình tượng của Yudy Tang, Ngô Lạc Thiến nghĩ thế nào cũng thấy người thiệt thòi là Liêu Văn Kiệt!

“Được rồi, dù sao đó cũng là chuyện của cậu, tôi không xen vào.”

Ngô Lạc Thiến nói xong thì lảng sang chuyện khác: “Cấp trên đã phê duyệt đơn nghỉ phép của tôi rồi, tôi chuẩn bị đến Nghê Hồng du lịch, ngắn thì bảy ngày, dài thì nửa tháng. Cậu có dự định gì không?”

“Cảnh ti Hoàng phê duyệt đơn nghỉ phép của cô rồi à? Sao nhanh thế? Vụ án của Điền Vĩ Cường kết thúc rồi?”

“Bởi vì chưa kết thúc nên mới có thể duyệt đơn, vụ án này phức tạp lắm, tôi không nói nhiều cho cậu được.”

Ngô Lạc Thiến giải thích ngắn gọn, sau đó lại hỏi: “Thế nào, cậu có muốn đi du lịch Nghê Hồng không?”

“Không không không, chuyến đi này của cô nguy hiểm lắm, tôi không đi.”

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với Ngô Lạc Thiến, Liêu Văn Kiệt mở tủ lạnh ra. Hắn định lấy ít bánh sủi cảo ra hấp , nhưng suy nghĩ một chút lại quyết định ra ngoài ăn.

Liêu Văn Kiệt nhanh chóng tắm rửa thay quần áo, sau đó cầm chìa khóa ra ngoài. Hôm qua thang máy vẫn còn rất mát mẻ, tại sao hôm nay nóng như thế này?

Chương 60: Một chút lòng thành 1 "Lạ thật, chẳng lẽ đúng là thể chất giữa người với người không giống nhau?"

Thang máy xuống đến tầng một, Liêu Văn Kiệt đột nhiên phát hiện ra bên ngoài rất náo nhiệt, hàng xóm láng giềng đều tụ tập lại một chỗ. Ai không biết còn tưởng đây là nơi bán vé cho buổi biểu diễn của Trương Học Hữu.

(Trương Học Hữu: ca sĩ, nhạc sĩ, diễn viên nổi tiếng người Hong Kong)

Liêu Văn Kiệt mới chuyển đến khu này, tò mò mà không biết phải hỏi thăm ai. Đúng lúc này, một bóng dáng quen thuộc đi về phía này.

"Đội trưởng Lư, trùng hợp quá!"

"A Kiệt đấy à!"

Đội trưởng Lư xoay người, liếc mắt một cái đã nhận ra Liêu Văn Kiệt. Trông thấy hắn mặc áo sơ mi + quần đùi + dép tông thì cảm khái: "Đúng là trai đẹp có khác, tùy tiện khoác cái gì lên người cũng đẹp trai thế này."

"Đội trưởng Lư quá khen rồi, là do tôi không biết chọn quần áo."

Liêu Văn Kiệt thuận miệng nói: "Đội trưởng Lư, ở đây xảy ra chuyện gì thế, sao lại có nhiều người tụ tập ở đây như vậy?"

"À, chuyện là thế này, bà cụ Lý ở tầng chín bị ngã đập đầu vào tủ lạnh, người nhà bà ấy gọi xe cấp cứu, người ta vừa mới đưa bà ấy đến bệnh viện xong."

“Tầng chín? Thế chẳng phải cùng tầng với tôi sao?”

“Đúng vậy!”

Đội trưởng Lư nói xong thì nhìn bốn xung quanh một chút, sau đó ghé sát tai Liêu Văn Kiệt nói nhỏ: “Tôi nói thế này có vẻ không ổn cho lắm, nhưng tôi cảm thấy bà cụ Lý chắc là không qua khỏi rồi. Bà ấy tuổi đã cao, hơn nữa còn va một cú mạnh như thế, lúc xe cấp cứu đến thì yếu ớt lắm rồi. Haizzz… Cũng chỉ biết hi vọng người không có việc gì!”

“Thế nên nhiều người đứng tụ tập ở đây thế này chỉ là đang hóng chuyện?”

Khóe miệng Liêu Văn Kiệt co rút, những người hàng xóm này cũng nhàn rỗi quá nhỉ, nếu thực sự không có việc gì làm thì đi chơi bài hay đánh mạt chược gì đó đi.

“Cũng không trách bọn họ được, để tôi nói cho cậu biết chuyện này, nhưng cậu đừng nói với người khác là tôi nói nhé.”

Đội trưởng Lư cũng rất thích hóng chuyện, nhìn ngang ngó dọc rồi tiếp tục thì thầm với Liêu Văn Kiệt: “Quan hệ giữa bà cụ Lý và con dâu không được tốt. Gia đình họ bốn người sống chung với nhau, hầu như ngày nào cũng cãi nhau, ba ngày một trận nhỏ, năm ngày một trận lớn. Mọi người ở đây đều hoài nghi…”

“Được rồi, đừng nói nữa, tôi còn trẻ, không muốn nghe mấy chuyện này.”

Liêu Văn Kiệt vội vàng hô ngừng, hắn chán nghe nhất là mấy chuyện xích mích giữa mẹ chồng nàng dâu. Một người ăn no cả nhà chẳng lo, hắn không cần phải nghe những chuyện này để nâng cao kinh nghiệm sống.

(Một người ăn no cả nhà chẳng lo: Một người sống một mình, có công ăn việc làm ổn định thì chỉ cần người đó ăn no thì cũng có

nghĩa là gia đình đó ăn no, không phải lo lắng gì cả)

“Thế à…”

Đội trưởng Lư tiếc nuối, rõ ràng vẫn chưa kể thỏa mãn.

“Đúng rồi, đội trưởng Lư, tôi muốn đặt báo, ông có số điện thoại của bên giao báo không?”

“Có, cậu đợi một chút, để tôi hỏi.”

Đội trưởng Lư lôi bộ đàm ra, hỏi thăm đồng nghiệp đang ở phòng trực ban, nhanh chóng hỏi thăm giúp Liêu Văn Kiệt số điện thoại của đơn vị đặt báo.

“Cảm ơn, hôm nào tôi mời ông ăn cơm.”

Liêu Văn Kiệt nói xong thì quay người ra ngoài kiếm cái gì ăn. Hắn vừa mới rời đi thì đội trưởng Lư đã bị vây kín tầng trong tầng ngoài.

“Tiểu Lư, cậu bé đẹp trai kia là ai thế?”

“Cậu ấy có bạn gái chưa? Nếu chưa thì tôi giới thiệu cho…”

“Không cần phải giới thiệu, nhà tôi có một đứa con gái.”

“Thôi đi, con gái bà còn xấu hơn cả đội trưởng Lư, làm sao lọt vào mắt cậu đẹp trai được.”

“Phi, con gái nhà bà mới xấu hơn đội trưởng Lư!”

“…”

…

Đêm nay, Liêu Văn Kiệt lại tiếp tục tu luyện trong mộng. Sáng hôm sau, hắn mở mắt ra, cảm nhận niệm lực đã khôi phục được

bảy tám phần, eo không đau chân không mỏi nữa. Liêu Văn Kiệt chạy một mạch xuống lầu, thuận tiện đi tìm đồ ăn sáng.

Đúng chính giờ, Liêu Văn Kiệt vừa tắm xong thì nhận được điện thoại của Yudy Tang phía bên kia.

Người gọi điện thoại là trợ lý của Yudy Tang, người không biết dáng dấp thế nào nhưng giọng nói rất êm tai.

Đúng thời gian thỏa thuận, Liêu Văn Kiệt bắt taxi đến tòa nhà công ty của Yudy Tang. Yudy Tang đứng tên sở hữu mấy công ty, ngoại trừ đầu tư bất động sản thì còn có những lĩnh vực liên quan đến giải trí, truyền hình, nói chung là nhà to sự nghiệp lớn.

Trong phòng họp, Liêu Văn Kiệt nhìn thấy nữ trợ lý đã nói chuyện qua điện thoại- Trình Văn Tĩnh. Cô gái này lịch sự trong cả lời ăn tiếng nói đến từng cử chỉ, ngoại hình cũng rất xinh đẹp, có thể nói là người cũng như tên.

Tất cả những ai xem phim đều biết, mặc dù Trình Văn Tĩnh không có Cửu âm bạch cốt trảo, cũng không có Ỷ thiên kiếm nhưng lại tự chế tạo ra một thần khí đó là chùy phá băng, thủ đoạn vô cùng hung tàn)

(Trình Văn Tĩnh là một nhân vật trong phim [Trường học Uy Long], do diễn viên Châu Hải My thủ vai. Châu Hải My cũng từng đóng Chu Chỉ Nhược trong [Ỷ thiên đồ long ký], vũ khí của Chu Chỉ Nhược là Cửu âm bạch cốt trảo và Ỷ thiên kiếm)

Loại phụ nữ trong ngoài bất nhất như thế này, từ trước đến nay Liêu Văn Kiệt luôn tránh xa. Cho dù lúc mới gặp, đối phương đã bị nhan sắc của hắn làm cho ngây ngất thì cũng không thể tiến xa hơn.

Chương 61: Một chút lòng thành 2 Trình Văn Tĩnh cũng không phải người duy nhất ngẩn ngơ trước nhan sắc của Liêu Văn Kiệt,

hắn gặp nhiều cũng quen.

“Xin lỗi, tôi thất lễ rồi.”

Trình Văn Tĩnh lấy lại tinh thần, sau đó xấu hổ cười một tiếng, bảo Liêu Văn Kiệt chờ một lát, sau đó vội vàng ra ngoài.

Liêu Văn Kiệt ngồi chờ hơn nửa tiếng thì cửa phòng mới được đẩy ra lần nữa.

Sắc mặt Yudy Tang không được tốt chút nào, bên cạnh là Trình Văn Tĩnh một tấc cũng không rời, nhìn như vệ sĩ của cô.

“Ngại quá, để cậu Liêu đợi lâu rồi, công việc của tôi dạo này hơn bận rộn…”

Sau khi nhìn rõ vẻ ngoài của Liêu Văn Kiệt, Yudy Tang cũng giống như Trần Văn Tĩnh, ngẩn người một lúc.

“Không sao, đến muộn là đặc quyền của phụ nữ, cô Tang chỉ đang sử dụng đặc quyền của mình mà thôi.”

Liêu Văn Kiệt thừa cơ đánh giá người phụ nữ trước mặt mình, rất biết cách ăn mặc, nhan sắc xuất chúng lại biết cách trang điểm.

Nhất là sự quyến rũ của người phụ nữ trưởng thành, sự tự tin từ trong xương tủy mà những cô gái mới lớn không thể nào có được càng tăng thêm sự hấp dẫn của Yudy Tang.

Nhìn quen mắt, nhưng lại lạ lẫm.

Liêu Văn Kiệt so sánh với những gì trong ấn tượng, sau đó cho ra một đánh giá.

“Cậu Liêu rất biết lấy lòng phụ nữ nhỉ, người đẹp trai lại biết cách ăn nói như cậu chắc là khiến không ít cô gái phải ngước mắt thèm thuồng.

Yudy Tang vừa nói vừa trợn mắt với Trình Văn Tĩnh đang đứng bên cạnh. Lý do cô đến trễ nửa tiếng là bởi vì Trình Văn Tĩnh không nói cho cô biết Liêu Văn Kiệt đã đến.

Nguyên nhân thì…

Hai người là "bạn bè vô cùng thân thiết", giá trị nhan sắc của Liêu Văn Kiệt khiến cho Trình Văn Tĩnh không thể không đề phòng. Cô ta rơi vào tình trạng bối rối giống như Châu Tinh Tinh, suy đi tính lại một hồi, cảm thấy kéo dài thời gian được bao nhiêu thì kéo, tốt nhất là tự mình xử lý hết mọi chuyện, tránh để Yudy Tang gặp được Liêu Văn Kiệt.

(Trong phim Trường học Uy Long, Yudy Tang và Trình Văn Tĩnh có quan hệ yêu đương đồng tính. Trình Văn Tĩnh có tính chiếm hữu mạnh mẽ, luôn tìm cách giải quyết tất cả những người đàn ông xung quanh Yudy Tang)

Tuy nhiên, cô ta có ngăn cản thế nào cũng vô dụng, bởi vì lần gặp mặt này của Yudy Tang là vô cùng quan trọng.

"Nói ra thì thật xấu hổ, nhưng hồi đi học tôi là một con mọt sách chính hiệu, ngày ngày chỉ biết học trên lớp rồi lại đến thư viện. Mặc dù cũng có những cô gái viết thư tình hoặc bày tỏ với tôi nhưng tôi lại không nắm được cơ hội."

"Cậu Liêu, mấy câu lừa dối hài hước này chỉ lừa gạt các cô bé học sinh được thôi, không có tác dụng với tôi đâu."

Hai người trò chuyện đơn giản một lúc, chủ yếu là Liêu Văn Kiệt khen Yudy Tang xinh đẹp hơn người, Yudy Tang khen Liêu Văn Kiệt dáng dấp đẹp trai, tỷ lệ cơ thể tương xứng. Không gian xung quanh vô cùng hòa hợp, bầu không khí thoải mái, những lời khen ngợi tâng bốc nhau tuôn ra mãi không ngớt. Hai người nói hươu nói vượn một lúc mới vào vấn đề chính.

“A Kiệt, thực ra cũng không có gì giấu diếm cậu, lần này tập đoàn Điền Thị rớt đài, tôi và mấy vị đối tác thu được không ít lợi lộc.”

Yudy Tang lên tiếng: “Lý do thì chắc cảnh ti Hoàng cũng đã nói rõ ràng với cậu rồi, nếu như không nhờ có cậu từ chối 50 triệu của Điền Vĩ Cường rồi giao nộp chứng cứ cho cảnh sát thì những phần đầu tư của chúng tôi sẽ đổ xuống sông xuống biển, không những thế còn lãng phí thời gian hơn một năm.”

“Chị Yudy, cảnh ti Hoàng quá khen rồi. Hôm đó tôi chỉ trùng hợp có mặt ở hiện trường thôi, còn người lập công thực sự chính là hai vị nữ cảnh sát Ngô Lạc Thiến và Morris.”

“Cậu không phải khiêm tốn, cái giá lúc đó Điền Vĩ Cường đưa ra là 50 triệu đấy, không mấy người có thể từ chối được sự hấp dẫn to lớn như vậy.”

Yudy Tang vừa cười vừa nói: “Gật đầu một cái là có ngay năm mươi triệu, nếu đổi lại là tôi thì chắc chắn cũng sẽ đồng ý.”

Liêu Văn Kiệt nghe vậy thì chỉ cười không nói, lời đã nói đến mức này, khiêm tốn nữa lại thành ra giả tạo.

“A Kiệt, tôi đã liên lạc với mấy vị đối tác, tất cả mọi người đều cho rằng nên làm chút gì đó để bày tỏ lòng thành, không thể coi như không nhìn thấy.”

Yudy Tang nhìn Trình Văn Tĩnh, sau đó vẫy tay một cái. Trình Văn Tĩnh lập tức hiểu ý, đưa một tập tài văn kiện đến trước mặt Liêu Văn Kiệt.

Liêu Văn Kiệt mở ra xem, bên trong là một chiếc phong bì, rất mỏng.

“Đây là một triệu, coi như một chút lòng thành.”

“Cảm ơn.”

Liêu Văn Kiệt không tiếp tục từ chối nữa, nhanh chóng nhét phong bì vào trong ngực.

“A Kiệt, tôi cứ tưởng cậu sẽ từ chối hai lần rồi mới nhận cơ.”

“Không được, nhỡ đâu tôi từ chối rồi chị Yudy thu hồi thật thì chẳng phải tôi bị thiệt thòi à?”

“Ha ha ha, năm mươi triệu cậu còn có thể từ chối, vậy mà còn tiếc một triệu sao?”

“Hai chuyện này không giống nhau, tôi cầm năm mươi triệu kia thì đuối lý, nhưng cầm một triệu này thì lại vô cùng yên tâm, hai chuyện này không thể đem so với nhau.”

“Nói hay lắm!”

Yudy Tang gật đầu tán thưởng: “A Kiệt, cậu còn trẻ tuổi mà có suy nghĩ trưởng thành như thế là rất đáng quý, tôi càng ngày càng đánh giá cao cậu.”

“Cũng không hẳn vậy, những người khác khi nghe nói tôi từ chối năm mươi triệu đều bảo tôi đọc sách ngu cả người.”

Chương 62: Chua quá, mùi dấm “Bọn họ thì biết cái gì, đều là những kẻ thấy tiền thì sáng mắt.”

Yudy Tang nhìn Liêu Văn Kiệt một chút, sau đó lại nói tiếp: “A Kiệt, có nghĩ tới chuyện đổi một công việc mới không?”

“Ý chị Yudy là?”

“Tôi còn thiếu một người trợ lý, cậu có hứng thú không?”

Yudy Tang vừa mới dứt lời thì Trình Văn Tĩnh lập tức nhíu mày, ánh mắt nhìn Liêu Văn Kiệt mang theo vài phần địch ý.

Cô ta biết ngay sẽ như vậy!

“A Kiệt, đừng vội từ chối. Tôi không biết công ty hiện tại của cậu như thế nào, nhưng tôi cam đoan chỉ cần cậu gật đầu thì tiền lương và đãi ngộ bên này sẽ gấp năm lần công ty cũ.”

Yudy Tang trực tiếp đưa ra con át chủ bài, đó là tiền!

Khi liên lạc với cảnh ti Hoàng thì cô đã điều tra thân phận của Liêu Văn Kiệt. Người có thể từ chối năm mươi triệu nhất định không phải người đơn giản.

Kết quả điều tra hơi ngoài suy đoán của cô, Liêu Văn Kiệt không phải con nhà giàu, nhưng hắn lại có quan hệ rất tốt với ngài Hoàng đã về hưu của sở cảnh sát, người này rất có giá trị đầu tư.

“Chị Yudy, chị chắc chắn là năm lần chứ?” Liêu Văn Kiệt hỏi lại.

“Sao thế, tiền lương hiện tại của cậu cao lắm à?”

“Tiền lương thì cũng tạm, dù sao thì tôi vừa mới tốt nghiệp nên cũng không dám đòi hỏi, nhưng về chế độ đãi ngộ…”

Liêu Văn Kiệt vừa nói vừa cười: “Những ngày tôi đi làm cộng lại chưa đến một tuần, nhưng lại được nghỉ phép hai tháng, bây giờ vẫn chưa nghỉ xong. Nói một cách dễ hiểu là tôi không đến công ty nhưng tiền lương nhận được lại không thiếu một đồng.”

Yudy Tang: “...”

Lại còn có người nào biết đầu tư hơn cả cô!

“Đùa thôi, hai tháng nay tôi được nghỉ phép là do tình huống đặc thù.”

Liêu Văn Kiệt nói: “Chị Yudy, trước khi trả lời vấn đề trợ lý, chị có thể trả lời tôi một vấn đề trước không?”

“Tất nhiên, cậu hỏi đi.”

“Theo tôi được biết thì trợ lý là công việc không phải ai cũng có thể làm!”

Liêu Văn Kiệt nhìn Trình Văn Tĩnh: “Cho dù là thân tín thì cũng phải bồi dưỡng mấy năm, đến khi tín nhiệm mới có thể làm. Đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, sao chị dám mời tôi làm trợ lý?”

“A Kiệt, dường như cậu không nghĩ chuyện từ chối năm mươi triệu là chuyện lớn.”

Yudy Tang cười: “Nói thế này đi, bây giờ cậu rất nổi tiếng, chỉ cần cậu đến xin ứng tuyển làm trợ lý cho công ty nào thì những đối thủ của cậu sẽ không có cửa nữa.”

“Hiểu rồi.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, hắn đổi 50 triệu lấy danh tiếng, cho dù là Yudy Tang hay là bất cứ ông chủ nào đều hi vọng có một nhân viên xem tiền tài như cỏ rác như vậy.

Dùng mới yên tâm.

“Thế nào, cậu có muốn suy nghĩ một chút không?”

“Tiền lương gấp năm thật sao?”

“Đương nhiên!”

“Vậy tôi phải đổi cách gọi là bà chủ rồi.”

Liêu Văn Kiệt không nhìn ánh mắt của Trình Văn Tĩnh và nhanh chóng mỉm cười bắt tay Yudy Tang.

“Bà chủ thì không cần, tôi rất ghét những xưng hô có chữ bà. Cứ gọi tôi là chị Yudy là được rồi.”

Yudy Tang vô cùng vui vẻ: “Văn Tĩnh sẽ giúp cậu xử lý thủ tục nhậm chức, tôi cho cậu một tuần để giải quyết ổn thỏa công việc bên kia.”

Một tuần hơi gấp, nhưng Yudy Tang tin tưởng chuyện này không làm khó Liêu Văn Kiệt.

“Được.”

Liêu Văn Kiệt trao đổi cách thức liên lạc với Trình Tĩnh Văn, hẹn bảy ngày sau gặp lại.

Sau khi Liêu Văn Kiệt rời đi, Trình Văn Tĩnh bất mãn nói, giọng điệu sặc mùi dấm chua: “Chị Yudy, sao chị lại bảo cậu ta làm trợ lý cho chị, chẳng lẽ em làm chỗ nào không đúng à?”

(Dấm chua: ghen tuông)

Nếu là nhân viên khác nói chuyện với bà chủ kiểu này thì chắc chắn đã bị báo cáo với bộ phận nhân sự rồi, nhưng quan hệ giữa Trình Văn Tĩnh và Yudy Tang rất phức tạp, không thể dùng một câu để nói rõ, thế nên kiểu đối thoại kiểu này cũng rất thường xuyên diễn ra.

“Sao thế, em nghĩ chị có ý gì với A Kiệt à?”

“Em không nói như vậy.”

Trình Văn Tĩnh chép miệng, cô ta không nói nhưng nghĩ như thế.

“Đừng giả vờ nữa, em nghĩ thế nào chẳng lẽ chị không biết sao, A Kiệt đúng là rất đẹp trai, nhưng không có sức hấp dẫn với chị.”

Yudy Tang nhìn Trình Văn Tĩnh: “Ngược lại là em, sau này ngồi chung văn phòng với A Kiệt, suốt ngày nhìn thấy nhau, nói

không chừng lại trở thành thích người khác giới.”

“Cậu ta?”

Trình Văn Tĩnh bĩu môi: “Chị Yudy, chị đề cao cậu ta quá, cũng coi thường em quá rồi. Chỉ có cậu ta bị em làm cho thần hồn điên đảo chứ làm gì có chuyện em thích cậu ta.”

“Ồ, vậy để chị chống mắt lên xem…”

Yudy Tang nói được một nửa rồi dừng lại: “Được rồi, thắng thua đều là chị chịu thiệt, cái này không đánh cược được. Em không được hành động theo cảm tính.”

“Hừ!”

…

Sau khi rời khỏi văn phòng, Liêu Văn Kiệt gọi điện cho quản lý Cao.

Nghỉ việc đột ngột như vậy không phải chuyện dễ, nhất định phải nhờ quản lý Cao hỗ trợ.

Quản lý Cao biết được Liêu Văn Kiệt muốn từ chức thì tâm trạng vô cùng phức tạp.

Ông ta kỳ vọng rất nhiều vào Liêu Văn Kiệt, bây giờ hắn lại muốn đi…

Ông ta cũng không dám cản!

“A Kiệt, cậu tìm được công việc mới rồi sao? Chẳng lẽ công ty đó cho cậu đãi ngộ gì?”

Chương 63: Người so với người, tức chết người 1 “Quản lý Cao, chắc ông biết Yudy Tang chứ?”

"..."

Đầu dây bên kia rơi vào im lặng, quản lý Cao phát hiện mình không so được với người ta, thế nên chỉ có thể lùi bước.

"A Kiệt, để tôi đánh tiếng với bộ phận nhân sự, hai ngày nữa họ sẽ liên lạc với cậu."

Quản lý Cao nói tiếp: "Mấy quyển sách phong thủy kia coi như quà tạm biệt, cậu cứ giữ lại. Sau này cậu làm ăn phát đạt, nếu muốn thiết kế trang hoàng nhà cửa thì đừng quên tôi."

"Quản lý Cao, ông đừng trêu tôi nữa..."

Có quản lý Cao giúp đỡ, chuyện nghỉ việc không phải lo nữa. Liêu Văn Kiệt đến ngân hàng gửi tiền, sau đó gọi điện cho Tào Đạt Hoa.

Nội dung đơn giản, hắn nói mình trúng số, nên mời Tào Đạt Hoa đến nhà mình ăn cơm, đưa theo cả Madam Vương cũng không sao, hôm nay hắn mời khách.

Còn Châu Tinh Tinh, Liêu Văn Kiệt suy nghĩ một chút, cuối cùng hẹn mời sau.

Tên này dạo này xui xẻo lắm, ít gặp thì hơn.

Nhưng ý nghĩ và hiện thực lại trái ngược nhau. Châu Tinh Tinh đi theo Tào Đạt Hoa đến, vừa đến đã lục túi áo hắn tìm tiền.

"Này này làm cái gì đấy?"

"A Kiệt, nghe nói cậu trúng xổ số một triệu..."

Châu Tinh Tinh bi phẫn: "Cậu là tên lừa đảo, tôi hỏi cậu thì cậu nói lệnh thầy khó cãi, kết quả lại vụng trộm đi mua xổ số trúng thưởng. Hơn nữa lại còn chỉ nói cho chú Đạt, uổng công tôi coi cậu là bạn. Nếu hôm nay cậu không cho tôi hai mươi vạn thì

đừng hòng xoa dịu nỗi đau này.”

“Vậy anh cứ đau đi!”

Liêu Văn Kiệt trợn mắt nhìn Tào Đạt Hoa: “Chú Đạt, già đầu rồi mà sao còn thích đi buôn chuyện như thế hả?”

“Không phải, chú không buôn chuyện.”

Tào Đạt Hoa liên tục xua tay: “Lúc cháu gọi điện thoại cho chú thì A Tinh cũng ở trong nhà, thế nên là cháu tự nói cho cậu ta.”

“Hừ, trước kia thì cảnh sát Châu, bây giờ thì A Tinh, thân thiết quá nhỉ!”

“Anh đến nhà ông ấy làm gì?”

“Có vụ án lớn nên chú hỏi A Tinh xem cậu ta có chủ ý gì không.” Tào Đạt Hoa giải thích.

“Vụ án gì?”

Liêu Văn Kiệt hỏi lại, hình như đã lờ mờ đoán ra.

“Nghề cũ, đi nằm vùng ở trường học.”

Quả đúng như thế.

Sau khi xác nhận được đáp án, Liêu Văn Kiệt cũng mất đi hứng thú. Hai người này mặc dù người bị vùi dập giữa chợ, người đến trường học làm nằm vùng, quá trình hơi long đong lận đận một chút nhưng kết quả vẫn coi như là tốt đẹp. Thôi thì chúc bọn họ gặp nhiều may mắn.

Nhưng vừa nghĩ tới chuyện đến trường học làm nằm vùng thì ánh mắt Liêu Văn Kiệt nhìn Châu Tinh Tinh bỗng trở nên sắc bén.

“Anh Kiệt, anh định làm gì, sao ánh mắt anh nhìn em lại dâm

đãng như vậy?”

“Phi, đúng là miệng chó không mọc được ngà voi, đáng đời anh bị người ta vùi dập giữa đường giữa chợ.”

(Ý nói Châu Tinh Tinh làm ở bộ giao thông, ngày nào cũng phơi mặt ra đường)

Liêu Văn Kiệt choàng tay lên bả vai Châu Tinh Tinh: “Nào, chúng ta nói chuyện đứng đắn. Anh có nhớ đêm hôm đó, trong bữa cơm mà chúng ta ăn với A Thiến, còn gặp cả A Cao nữa, tôi đã nói sau này anh còn chẳng được làm cảnh sát giao thông nữa.”

“Lại nhắc đến chuyện này, tôi đã xui xẻo như vậy rồi mà cậu còn muốn nguyền rủa tôi.”

“Không phải tôi nguyền rủa anh, đây là sự thật đã được thiết lập từ trước. Nhưng anh cũng không cần phải lo lắng, tôi có cách giúp anh tránh được kiếp nạn lần này.”

“Điều kiện là hôm nay tôi mời cơm, đúng không?”

Châu Tinh Tinh đẩy Liêu Văn Kiệt ra, nghiêm nghị nói: “A Kiệt, nếu như cậu trực tiếp bảo là hôm nay tôi mời thì tôi cũng nhất định không nói hai lời mà mời mọi người. Nhưng cậu lại dùng loại phương thức giao dịch này… Tôi rất đau lòng, tôi cảm thấy nhân cách của mình bị làm nhục.Hôm nay, Châu Tinh Tinh này xin thề ở đây, nếu hôm nay tôi ăn cơm mà móc một xu ra trả thì chú Đạt ra ngoài sẽ bị xe đâm.”

“Này này này, chuyện của hai cậu thì liên quan gì đến tôi hả?”

“A Tinh, tôi có lòng tốt giúp cậu vượt qua cửa ải khó khăn, nếu cậu đã không biết quý trọng cơ hội này thì quên đi, coi như tôi chưa nói gì.”

Liêu Văn Kiệt cười như không cười: “Nhưng tôi vẫn phải nhắc

lại câu này, trên đời không có thuốc hối hận, đừng để khi mọi chuyện xảy ra rồi mới ước giá như khi xưa không làm. Sau này anh có làm sao thì cũng đừng đến cầu xin tôi."

"Nực cười, tôi mà phải cầu xin cậu?"

"Tốt lắm, rất có dũng khí!"

Liêu Văn Kiệt đã đặt trước một phòng ăn, ba người bắt taxi đến nhà hàng. Trên bàn ăn, biết được chuyện Liêu Văn Kiệt bây giờ đã là triệu phú, thu nhập sau này cũng mấy vạn tệ một tháng thì cả Châu Tinh Tinh và Tào Đạt Hoa đều khóc không thành tiếng.

Rõ ràng đều là người, nhưng người so với người lại có thể tức chết người.

Châu Tinh Tinh khóc lên khóc xuống, dù sao thì Tào Đạt Hoa cũng ăn cơm mềm, không phải lo lắng đến cơm áo nửa đời sau. Nhưng anh ta thì không được như thế, tối nay anh ta còn phải đi gặp cha mẹ Hà Mẫn.

(Ăn cơm mềm: Kiểu nói châm biếm, thường dùng để chỉ những người đàn ông sức dài vai rộng nhưng lười biếng, không tu chí làm ăn, chỉ biết ăn bám phụ nữ, dựa vào phụ nữ để sống)

"Chẳng phải tối nay anh đi gặp cha mẹ A Mẫn sao? Sao bây giờ vẫn còn ngồi ở đây làm gì, anh định ăn hai bữa đấy à?"

"Ăn mà không mất tiền thì ngu gì không ăn."

Châu Tinh Tinh trả lời thản nhiên, nhưng vừa nghĩ tới cha mẹ Hà Mẫn thì lập tức đau khổ khóc lóc: "Anh Kiệt, anh cho em mượn biên lai gửi một triệu vào ngân hàng của anh đi, em mang đi tăng thể diện một chút."

Chương 64: Người so với người, tức chết người 2 "Nực cười, sát thủ số một đội Phi Hổ mà cũng phải cầu xin tôi à?"

“Giang hồ cấp cứu, nếu hôm nay em mà khó xử thì phía A Mẫn cũng không biết nói với cha mẹ cô ấy thế nào.”

“Không có tiền mà còn học theo người ta kiếm bạn gái à? Anh mượn biên lai tiền gửi của tôi thì chẳng thà để tôi thay anh đi gặp cha mẹ A Mẫn luôn, như thế mới gọi là không có chút sơ hở nào.”

“Á à, biết ngay cậu là một tên biến thái, nhất định không có ý tốt gì mà. Hôm nay tôi liều mạng với cậu!”

…

Cơm no rượu say, đấu võ mồm bất phân thắng bại, ba người ai về nhà nấy. Liêu Văn Kiệt vừa mới về đến dưới lầu thì bỗng nhiên một chiếc bình gốm từ trên trời giáng xuống, rầm một tiếng…

Rơi xuống cách hắn hơn mười mét.

“Nhà nào vô văn hóa thế hả, đêm hôm khuya khoắt mà ném đồ loạn xạ, nhỡ ném trúng người bọn trẻ con thì phải làm sao!”

Liêu Văn Kiệt ngẩng đầu nhìn lên những tầng trên, may mà vận khí của hắn không tồi, nếu đổi lại là hai người xui xẻo Tào Đạt Hoa hoặc Châu Tinh Tinh thì nói không chừng đã ném trúng đầu rồi, không chết cũng bị thương.

“Thần kinh à, ném loạn đồ đạc nhỡ đập trúng người đi đường thì làm sao?”

Một tiếng chửi rủa từ xa vang đến, là đội trưởng Lư, bên cạnh còn là người đồng nghiệp hay đi cùng ông ấy- Thiết Đảm.

“A Kiệt, sao lần nào gặp cậu cũng là vào ban đêm thế… Không đúng, cậu không sao chứ?”

Là đội trưởng đội bảo vệ của tiểu khu này, Lư Hùng đúng là không chê vào đâu được: Tận tâm với công việc, nhiệt tình, lấy

chuyện giúp người làm niềm vui, chỉ là nói hơi nhiều, cũng rất thích hóng hớt.

“Tôi không sao, nhưng ném đồ lung tung thế này quá nguy hiểm. Đội trưởng Lư, tốt nhất là ông điều tra rõ xem nhà nào ném, nếu không điều tra được thì gọi điện báo cảnh sát. Chuyện này nếu như rơi xuống đất thì không sao, nhưng nếu rơi đúng đầu thì đúng là chết oan chết uổng.”

“Bây giờ tôi sẽ đi điều tra ngay, không nói chuyện với cậu nữa.”

Đội trưởng Lư chạy được vài bước thì xoay người lại nói: “Suýt nữa thì quên, A Kiệt, thang máy của tiểu khu đang gặp trục trặc, bởi vì là hàng nhập khẩu nên nguyên vật liệu sửa chữa chưa có đủ. Mấy ngày này cậu chỉ có thể đi cầu thang bộ.”

Nhập khẩu? Nói đùa hay thật vậy? Không biết tiểu khu này nhập khẩu từ đâu loại thang máy rách nát này không biết.

Liêu Văn Kiệt khẽ phàn nàn một câu, sau đó chỉ có thể đi leo cầu thang bộ. Chín tầng thôi mà, hắn leo được.

Chưa kể leo thang bộ còn mát mẻ hơn so với đi thang máy.

Liêu Văn Kiệt leo lên đến tầng chín, nhìn thấy trong góc tường đặt một bức di ảnh. Trong ảnh là một bà cụ nhìn rất hiền lành tốt bụng, trước di ảnh là ba chiếc bát màu trắng đựng trái cây, bánh bao và gà quay.

Không cần nghĩ cũng đoán được bà lão sáng nay được xe cấp cứu chở đi đã thăng thiên rồi.

Liêu Văn Kiệt đột nhiên cảm thấy trong lòng có một nỗi buồn vô cớ. Vất vả nhọc nhằn mấy chục năm, rất ít người có thể sống đến ba chữ số. Cho dù có sống lâu trăm tuổi thì cuối cùng cũng chỉ còn lại một nắm đất vàng!

Sinh mệnh, nói cho cùng vẫn không thể thoát khỏi năm tháng!

Hắn mang theo tia cảm khái, mở cửa vào nhà, lại tiếp tục mỗi ngày luyện tập Thiết sa chưởng một tiếng.

Bởi vì tâm tư quá nặng nên Liêu Văn Kiệt nằm trên giường trằn trọc hồi lâu mới tiến vào mộng cảnh để tu luyện.

Quản lý Cao đúng là không để Liêu Văn Kiệt phải thất vọng, sáng hôm sau hắn đã nhận được điện thoại của bộ phận nhân sự. Bộ phận nhân sự thông báo thủ tục từ chức của hắn đã chuẩn bị xong hết, chỉ chờ hắn đến ký tên nữa là xong.

Tuy nhiên, đừng nghĩ đến chuyện nghỉ phép một tháng được hưởng nguyên lương.

Buổi sáng Liêu Văn Kiệt đến công ty gặp bộ phận nhân sự một chút, buổi chiều A Lệ chủ động liên lạc tới, vẫn là câu chuyện cũ, muốn rủ hắn đi xem phim, địa điểm không thay đổi.

Liêu Văn Kiệt đồng ý ngay tức thì, bây giờ không giống khi xưa nữa, hắn có công việc ổn định, còn có cả tiền tiết kiệm. Bây giờ là thời gian thích hợp nhất để tìm bạn gái, điều hòa cuộc sống một chút.

A Lệ cũng không tệ, ngoại hình xinh đẹp, lại còn rất ngây thơ. Mẫu người này rất thích hợp với những người đàn ông độc thân chưa có nhiều kinh nghiệm sống, sợ bị lừa tiền sợ bị lừa sắc như hắn.

Còn về chuyện tính cách có phù hợp hay không, sau này có chia tay hay không thì chưa biết được. Bây giờ còn chưa bắt đầu yêu đường, không thể biết trước kết quả như thế nào.

Liêu Văn Kiệt biết rõ, thời điểm này mình nhất định phải lạc quan, không thể bởi vì sợ chia tay đau lòng mà từ chối yêu đương. Nếu xét theo hướng tích cực thì có thể hiểu là coi như tích lũy

kinh nghiệm dần dần từ bây giờ.

Nghe thấy Liêu Văn Kiệt đồng ý, A Lệ vô cùng vui vẻ, trang điểm ăn mặc xinh đẹp, hào hứng tới trước cửa rạp chiếu phim.

Vẫn là rạp chiếu phim u ám hẻo lánh đó, vẫn là A Lệ tấm lòng không đổi, vẫn là Liêu Văn Kiệt âm thầm tiếp nhận.

Cứ như thế, liên tục ba ngày chín bộ phim điện ảnh, tất cả lời kịch trong những bộ phim đó, Liêu Văn Kiệt đều…

Không hề ghi nhớ.

Vớ vẩn, A Lệ lúc nào cũng ở bên cạnh quấy rối, hắn có nghiêm túc mà xem phim được sao!

Bởi vì là nữ theo đuổi nam, mà Liêu Văn Kiệt cũng đã âm thầm chấp nhận, thế nên mối quan hệ của hai người thân thiết lên rất nhiều, cũng đụng chạm tương tác càng lúc càng nhiều.

Chương 65: Em đúng là đã không nhìn nhầm anh 1 Nếu đã đi theo con đường lạnh lùng, vậy thì phải đi con đường này đến cùng. Liêu Văn Kiệt quyết định giao trọng trách tỏ tình cho A Lệ, còn hắn sẽ chịu trách nhiệm gật đầu hay lắc đầu.

…

“Reng reng reng, reng reng reng…”

Sáng sớm Liêu Văn Kiệt đã bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Hắn nhìn đồng hồ, mới năm giờ, nói thầm một câu thần kinh, sau đó lại xoay người ngủ tiếp.

Chuông điện thoại vang lên liên tiếp không ngừng, sau ba lần đổ chuông, Liêu Văn Kiệt lựa chọn nhận thua, bắt máy kết nối với tên thần kinh đó.

“A Kiệt, là tôi đây! A Tinh! Có bất ngờ không, có ngạc nhiên

không?”

“Không bất ngờ, không ngạc nhiên, loại hành vi thần kinh như thế này ngoại trừ anh ra thì không còn người nào khác.”

Liêu Văn Kiệt xoa mặt, phàn nàn: “A Tinh, anh có biết bây giờ là năm giờ sáng không?”

“Xin lỗi, lần sau tôi sẽ cố gắng gọi sớm hơn một chút.”

“$%. . . -*. . . `%# + . . .”

Liêu Văn Kiệt chửi một tràng, sau đó tức giận cúp điện thoại, mong chờ sự xuất hiện của một thiên tài nào đó có thể tiến hành một cuộc cách mạng truyền thông. Yêu cầu của hắn không cao, chỉ cần phát minh thêm tính năng danh sách đen là được.

“Rầm rầm! Rầm rầm rầm…”

Cúp điện thoại chưa được ba giây thì tiếng đập cửa lại vang lên. Liêu Văn Kiệt trùm gối lên đầu, giả vờ không có nhà.

“A Kiệt, mở cửa ra nào!”

Rầm rầm rầm!

“Từ bỏ kháng cự đi, đừng giả vờ nữa, vừa mới nhận điện thoại của tôi, chắc chắn cậu đang ở trong nhà.”

“Nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy trai đẹp bao giờ à! Sáng sớm không khí tốt như thế này thì phải ra ngoài rèn luyện thân thể… Cứ ru rú trong nhà thế này thì làm gì giống thanh niên!”

“…”

Hai phút sau, Liêu Văn Kiệt mở cửa kéo Châu Tinh Tinh vào trong, tránh để anh ta làm ồn đến những người hàng xóm.

“Nói đi, vừa mới sáng sớm đã lên cơn cái gì?”

“Anh Kiệt, tin tức tốt đây, em lại muốn giới thiệu bạn gái cho anh.”

“Không dám nhận ý tốt này!”

“Đừng như vậy mà, người ta là một em nữ sinh, đúng giờ lắm.”

“Em nữ sinh?”

Liêu Văn Kiệt còn đang đánh răng, hắn vừa mới rời giường, đầu óc còn chưa tỉnh táo lắm, nghe Châu Tinh Tinh nói thế thì mất nửa ngày cũng chưa phản ứng lại được.

Cũng bởi vì đối tượng này là Châu Tinh Tinh giới thiệu nên Liêu Văn Kiệt lập tức liên tưởng thành hình ảnh của Ngô Lạc Thiến. Trên sân thể dục, cô em nữ sinh này tay đấm chân đá, nhanh chóng đánh cho hai ba mươi nam sinh to lớn phải khóc lóc kêu cha gọi mẹ.

Sau đó lại liên tưởng thêm một chút, cô em này gương mặt xinh đẹp, nhưng người đô con, lưng hùm vai gấu…

“Thôi thôi thôi, tôi không cần anh giới thiệu. Phiền anh ra đến cổng tiểu khu thì rẽ phải, ở đó có một trạm xe bus, lên xe là về thẳng đến nhà anh.”

“Tôi đi xe máy đến.”

“…”

Nhìn thấy Liêu Văn Kiệt hờ hững lạnh lùng như vậy, Châu Tinh Tinh lập tức nheo mắt lại, đổi giọng như chó con: “Anh Kiệt, gặp nhau chính là duyên phận. Nếu hôm nay hai ta đã gặp được nhau, vậy thì hay là cùng nhau đi ăn sáng, em chủ trì, được

không?”

“Được thôi, nhưng trước khi ăn cơm thì anh phải nói rõ ràng mọi chuyện cho tôi. Rốt cuộc anh muốn làm cái gì?”

“Hihihi…”

Châu Tinh Tinh bắt đầu kể lại lịch trình sóng gió mấy ngày qua của mình. Ban đầu anh ta làm việc ở tổ giao thông rất tốt. Cảnh sát giao thông Châu ngày ngày tuân thủ nguyên tắc làm việc, thận trọng cẩn thận, nhận được không biết bao nhiêu lời khen ngợi của cấp trên và đồng nghiệp.

Nhìn thấy anh ta sắp được thăng chức tăng lương, người đảm nhiệm chức tổng cảnh ti ghen ghét với tiểu nhân nịnh thần Châu Tinh Tinh đã lấy vụ án làm mồi nhử, nhanh chóng kéo anh ta vào hố.

Một đặc công nằm vùng của tổ chức khủng bố London bị chết không lí do, đúng lúc Châu Tinh Tinh lại có mặt ở hiện trường, thế nên bị lão cấp trên quỷ quái kia bắt đội nồi, phải mang tiếng xấu thay cho người khác.

Lại tiếp đó, các đồng nghiệp thay đổi đến phát sợ, từ khen ngợi đã chuyển thành bỏ đá xuống giếng, hại Châu Tinh Tinh không thể làm cảnh sát giao thông được nữa.

Chàng trai trẻ mang trong mình đầy tham vọng và chí khí, không cam lòng chịu nổi sỉ nhục to lớn này. Châu Tinh Tinh thề phải tìm ra chân tướng vụ án, trả lại sự trong sạch cho bản thân, bây giờ đang làm nằm vùng trong trường học.

“A Tinh, phim này chiếu lúc nào thế?”

Liêu Văn Kiệt thản nhiên hỏi, nhân vật chính chắc chắn không phải Châu Tinh Tinh. Thiết lập nhân vật khác xa anh ta, hoàn toàn không có cảm giác nhập vai gì cả.

“Anh Kiệt, lần này anh nhất định phải giúp em. Trong lúc điều tra vụ án, em đã phát hiện ra một nữ sinh tên là Sandy là nghi phạm lớn nhất. Cô ta chắc chắn biết chuyện gì đó.”

Châu Tinh Tinh nghiêm túc nói: “Thế nên em muốn mượn sắc đẹp của anh một chút, chờ đến khi nào cô ta bị anh mê hoặc cho thần hồn điên đảo thì anh nhân cơ hội đó hỏi mọi chuyện.”

“…”

“Anh Kiệt, anh nói chuyện đi mà!”

“Nói cái gì mà nói, vẫn câu nói cũ, nếu cô gái kia xinh đẹp thì từ anh đã ra tay rồi, làm sao còn đến lượt tôi nữa?”

“Lần này khác, lần này khác…”

Chương 66: Em đúng là đã không nhìn nhầm anh 2 Không đợi Châu Tinh Tinh nói hết câu, Liêu Văn Kiệt đã bước lên một bước, bổ sung thêm: “Lần nào anh cũng nói khác, có ngu mới tin anh.”

“Lần này khác thật mà, ngay từ đầu em đã định hy sinh nhan sắc của mình để Sandy nếm chút mật ngọt, chỉ tiếc..”

Châu Tinh Tinh thở dài: “Đúng lúc em chuẩn bị tâm lý xong xuôi, định lấy thân xác này ra điều tra thì A Mẫn lại đột nhiên xuất hiện. Thì ra trước đây A Mẫn là giáo viên luyện thi của Sandy, nếu em tiếp cận Sandy, còn bị Sandy làm gì làm gì, vậy thì cho dù là vì công việc thì A Mẫn cũng sẽ không bỏ qua cho em.”

“Thôi xin người, kể chuyện thì cứ kể, có thể đừng thêm mấy từ ngữ khoa trương, mấy phương pháp tu từ vào được không? Nghe cứ như lời thoại trong phim vậy!”

Liêu Văn Kiệt lại tiếp tục bóc phốt, chuyện này nếu là người khác nói thì hắn cảm thấy không vấn đề gì, nhưng nếu là Châu Tinh Tinh thì câu nào cũng cảm thấy là giả.

“Anh Kiệt, những chuyện đó không quan trọng, quan trọng là sau này em có lên làm tổng cảnh ti được hay không, tất cả đều phải dựa vào việc anh có giải quyết được Sandy hay không.”

“Mơ mộng hão huyền, Madam Vương mới chỉ là cảnh ti thôi, ngữ như anh mà còn đòi thăng chức lên tận tổng cảnh ti?”

Liêu Văn Kiệt đẩy gương mặt Châu Tinh Tinh đang sát đến gần mình: “Không phải tôi không muốn giúp anh, mà là gần đây tôi hơi bận, không dứt ra được.”

“Anh Kiệt, dựa vào trình độ nhan sắc của anh thì muốn hạ gục Sandy cũng chỉ mất năm phút đồng hồ thôi mà…”

Châu Tinh Tinh nói xong thì lôi từ trong túi ra một tấm hình: “Thế nào, có phải là rất xinh đẹp hay không?”

[Ảnh chụp]

“Thời gian! Địa điểm!”

“Ha ha ha, quả nhiên là một tên sắc quỷ, em đúng là đã không nhìn nhầm anh!”

…

Trường học Eden Smith.

Theo những gì Châu Tinh Tinh nói thì đây là một ngôi trường quốc tế, những học sinh theo học ngôi trường này đều là những cậu ấm cô chiêu của các gia đình giàu có, cũng có không ít con cái của các vị lãnh sự quốc gia.

Giai đoạn đầu, danh tiếng của ngôi trường này không tệ. Nhưng lâu dần, ban lãnh đạo nhà trường bởi vì muốn mở rộng thêm nguồn học sinh để kiếm thêm tiền nên đã hạ thấp tiêu chuẩn nhập học, học sinh ở đây cũng dần dần trở nên vô cùng hỗn loạn,

vàng thau lẫn lộn.

Có rất nhiều học sinh bị cha mẹ nhét vào đây học với mục đích kết giao bạn bè.

Nhân vật chính cần đề cập đến là Sandy, cha làm việc lâu năm tại Mỹ, mẹ là người làm trong lĩnh vực âm nhạc, thường xuyên ra nước ngoài biểu diễn.

“Nhìn cũng đâu có vấn đề gì, cũng không thấy có điểm nào đáng nghi. Anh chắc chắn cô ta cũng là một trong những phần tử của nhóm tội phạm chứ?”

“Anh Kiệt, anh phải tin tưởng mắt nhìn người chuyên nghiệp của em. Châu Tinh Tinh này có bao giờ nhìn nhầm chưa?”

“Trả lời tôi một vấn đề, anh có đẹp trai không?”

“Quá là đẹp trai luôn”

(¬_¬)

“…”

“…”

Không gian xung quanh đột nhiên yên tĩnh, Châu Tinh Tinh da mặt dày, vẫn tiếp tục nói: “Thực ra Sandy có thể không có gì đáng nghi, nhưng thân phận của cha mẹ cô ta lại rất đáng nghi. Hai người này thường xuyên ra nước ngoài, nghĩ một chút là biết mọi chuyện không đơn giản như vậy.”

“Thế nên?”

“Thế nên khi cậu quyến rũ Sandy thì nói chuyện nhiều lên, sau đó dần dần gợi đến những chuyện liên quan đến cha mẹ cô ta…”

Đang nói thì bỗng có hai nữ sinh đi tới, Châu Tinh Tinh ho nhẹ

một tiếng: “Mục tiêu đã xuất hiện, bên trên, mau giải quyết cô ta!”

“Giải quyết như thế nào?”

“Tôi có kinh nghiệm theo đuổi bạn gái, để tôi yểm hộ cậu.”

Sandy ôm tập sách giáo khoa, vừa đi vừa nói chuyện với bạn học, khi phát hiện có ánh mắt chăm chú nhìn mình thì cũng vô thức nhìn qua một chút.

Vừa nhìn một cái đã không thể dời mắt.

Cô ta theo bản năng đứng chắn người bạn mình lại, khóe miệng khẽ nhếch lên, sửng sốt nhìn Liêu Văn Kiệt.

Liêu Văn Kiệt khẽ mỉm cười, gật đầu một chút,

“Ui da…”

Ngay khi bốn người đi đến gần nhau, Châu Tinh Tinh giả vờ chân trái vấp chân phải, nhanh chóng nhào lên, đè cô bạn học của Sandy xuống đất.

“Đồ lưu manh, mau đứng dậy.”

“Xin lỗi, bạn học, tôi không cố ý đâu.”

“Còn dám nói không cố ý, diễn xuất kém như vậy. Rõ ràng anh muốn sờ ngực tôi lại còn chối à… Anh đừng chạy… Đứng lại đó cho tôi!”

Châu Tinh Tinh co giò chạy, thành công dẫn bạn học của Sandy ra chỗ khác. Liêu Văn Kiệt tranh thủ tìm cơ hội cho mình.

“Bạn học, bạn của cô bị yêu râu xanh quấy rối kìa?”

“Hả? A! Không, không phải, tôi không biết cô ta, chỉ là trùng hợp đi cùng nhau mà thôi.”

Sandy vội vàng xua tay giải thích, sau đó chỉ về hướng Châu Tinh Tinh chạy mất: “Tên yêu râu xanh đó là… là bạn anh à?”

“Làm sao có thể, từ trước đến nay tôi luôn không thèm để ý tới loại người bẩn thỉu biến thái đó chứ đừng nói là trở thành bạn bè.”

Liêu Văn Kiệt như nghĩ ra điều gì: “Tên đó chắc là muốn giả vờ làm bạn với tôi, sau đó mượn cơ hội để bắt chuyện với các bạn gái ở đây. Cô cẩn thận một chút, lần sau nhìn thấy anh ta thì trốn xa một chút.”

“Tôi cũng thấy như vậy, nhìn dáng vẻ chạy trốn của anh ta không khác gì một con chó.”

“Xin tự giới thiệu bản thân một chút, tôi là Liêu Văn Kiệt, là cháu trai của thầy tổng phụ trách, hôm nay có việc đi ngang qua nên tới đây thăm ông ấy một chút.

Chương 67: Chuyên gia bắt ma 1 “Tôi là Sandy, là học sinh ở đây.”

“Thật trùng hợp…”

Giá trị nhan sắc cao đã hạn chế sức tưởng tượng của rất nhiều người, trai xấu không bao giờ hiểu đẹp trai tán gái dễ dàng thế nào.

Nhưng cũng không phải 100% trai đẹp đều tán gái thành công. Các cô gái ngoài nhìn mặt thì còn phải xem người đàn ông này có xứng đáng để mình giao phó cả tuổi thanh xuân hay không.

Đánh giá bước đầu hoàn tất, anh đẹp trai này rất hiền lành, là người đáng tin cậy!

Chờ khi Châu Tinh Tinh cắt đuôi được cô bạn học của Sandy thì âm thầm tới tìm Liêu Văn Kiệt. Đứng từ xa đã thấy đôi cẩu nam

nữ này đang ngồi hóng mát ở đình nghỉ chân.

“Không hổ là A Kiệt, tốc độ đúng là không khiến mình thất vọng.”

Châu Tinh Tinh nói thầm, mặc dù nếu đổi lại là anh ta thì kết quả cũng như thế, nhưng ai quen anh ta đều biết anh ta là một người đàn ông tốt, đã có Hà Mẫn rồi thì nhất định sẽ không làm loạn ở bên ngoài.

Nửa tiếng sau, Sandy trốn học tiết đầu tiên tạm biệt Liêu Văn Kiệt, Châu Tinh Tinh thận trọng tiến lại.

“Thế nào, có hỏi ra được gì không?”

“Hỏi được rồi, cha cô ta làm kế toán, đang làm việc cho một công ty ở Hawaii; mẹ là nghệ sĩ đàn violin, gia thế trong sạch, không có gì khả nghi hết. Anh tìm nhầm người rồi.”

“Không thể nào, làm gì có chuyện như thế…”

Châu Tinh Tinh không tin: “Cậu còn hỏi được chuyện gì nữa không, nói tiếp đi, tôi phân tích một chút.”

“Tin hay không tùy anh, tôi cảm thấy cô ta không nói dối. Chắc chắn là nguồn tin của anh có vấn đề, anh nên bắt đầu điều tra lại từ đầu đi.”

Liêu Văn Kiệt chép miệng: “Cứ thế nhé, chiều tôi còn có hẹn. Tôi phải về nhà tắm rửa, xin lỗi không tiếp chuyện với anh được nữa.”

Buổi chiều Liêu Văn Kiệt đi gặp A Lệ, lần này hai người không đến rạp chiếu phim nữa, nơi đó đã không thỏa mãn được dã tâm của A Lệ.

Lần này họ tới công viên giải trí.

A Lệ thích trò tàu lượn siêu tốc, Liêu Văn Kiệt thì thích vòng quay mặt trời. Hai người ngồi hai vòng thì A Lệ cũng bắt đầu thích vòng quay mặt trời.

Ăn tối xong, Liêu Văn Kiệt đưa A Lệ về kí túc xá, sau đó hắn đột nhiên nhớ ra một thứ mình còn thiếu.

Bằng lái xe!

Trước đây hắn không có tiền, cũng không có thời gian. Bây giờ có chút vốn liếng rồi, vậy thì phải mua càng sớm càng tốt.

Người có tiền thì phải suy nghĩ bao nhiêu là chuyện, không bằng lúc không có tiền chỉ phải nghĩ duy nhất một chuyện là kiếm tiền thôi.

Chuyện bằng lái xe đối với Liêu Văn Kiệt mà nói không hề khó, chỉ cần gọi điện cho ngài Hoàng là mọi chuyện có thể giải quyết.

Nhưng đó là nghĩ vậy thôi.

Bài kiểm tra bằng lái cũng không phải chuyện gì to tát, hắn bình thường cũng thích lái xe, thế nên muốn thi cũng không khó.

Tự mình có thể làm được thì việc gì phải đi nhờ vả người khác. Hắn cũng không phải kẻ mặt dày như Châu Tinh Tinh, nợ ân tình người ta nhiều quá sợ sau này không trả nổi.

Mấy ngày tiếp theo, ban ngày thì Liêu Văn Kiệt hẹn hò với A Lệ, ban đêm thì tu luyện Thiết Sa chưởng và Niệm lực.

Những tháng ngày vô cùng bình yên.

...

“A Kiệt, sao toàn gặp cậu vào ban đêm thế!”

Đội trưởng Lư nhìn thấy Liêu Văn Kiệt đi tới thì vô thức nhìn

đồng hồ, đã là mười một giờ đêm rồi, đây là sinh vật gì thế, chắc không phải ma chứ?

“Hôm nay tôi có chút việc nên về muộn.”

Liêu Văn Kiệt giải thích, tất cả là do A Lệ cứ quấn quýt mãi đến tận khi kí túc xá đóng cửa mới chịu tha cho hắn, nếu không thì hắn về từ lâu rồi.

“Báo cho cậu một tin tốt, thang máy sửa xong…”

Rầm!

Hai người đang nói chuyện thì bỗng một tiếng rầm vang lên, mặt đất cách đó khoảng mười bước có một chiếc tủ lạnh.

“Ực!”

“…”

Đội trưởng Lư và Liêu Văn Kiệt cùng nuốt nước bọt, nếu bị chiếc tủ lạnh này rơi vào đầu thì chắc chắn chết ngay tại chỗ.

“Mẹ kiếp, người phụ nữ tầng trên càng lúc càng điên…”

Đội trưởng Lư bắt đầu mắng chửi, từ ngữ vô cùng phong phú, Liêu Văn Kiệt nghe một chút đã học được không ít.

“Đội trưởng Lư, có chuyện gì thế?”

“Một người phụ nữ thần kinh, cứ mỗi lần bị đàn ông bỏ là lại ném loạn đồ đạc. Loại người như cô ta đúng là đáng đời bị người ta bỏ rơi.”

“Báo cảnh sát đi, không thể để yên cho loại người này được. Càng nuông chiều thì cô ta sẽ càng làm tới, nói không chừng ngày mai sẽ ném đến tivi.”

“À không có chuyện đó đâu, hôm qua ném tivi rồi.”

“…”

Liêu Văn Kiệt nhất thời không phản bác được.

“Đội trưởng Lư, nguy rồi, xảy ra chuyện rồi!”

Một đôi vợ chồng lao ra khỏi thang máy, nắm chặt ống tay áo đội trưởng Lư: “Tiểu Long nhà chúng tôi mất tích, đã hơn hai tiếng không thấy nó đâu rồi.”

“Bình tĩnh đã nào anh chị Lý, chúng ta lên trước xem thế nào, nếu không tìm được thì báo cảnh sát.”

Đội trưởng Lư vẫy tay với Liêu Văn Kiệt, sau đó nhanh chóng theo đôi vợ chồng vào thang máy.

Liêu Văn Kiệt nhíu mày, hình ảnh này càng lúc càng quen thuộc, hình như hắn đã gặp qua ở đâu đó.

“Không đúng, hình ảnh lúc đó còn có một người bảo vệ nằm giữa đường…”

Chương 68: Chuyên gia bắt ma 2 Chưa kịp nghĩ xong thì người đồng nghiệp của đội trưởng Lư- Thiết Đảm nhanh chóng đi đến chỗ chiếc tủ lạnh vừa bị ném xuống, nằm thẳng cẳng ra đất, mắt nhìn lên trời, trong miệng lẩm bẩm “Vợ chạy trốn theo trai”, “Không sống nổi”…

Thôi xong!

Liêu Văn Kiệt thấy thế thì cũng nhanh chóng chạy đến trước thang máy, thang máy chậm rì lên tới tầng chín.

Ở chỗ rẽ, ngay chỗ bày di ảnh của bà cụ Lý có một người đàn ông mặc áo khoác đen đang ngồi trên chiếc va li, vừa nói chuyện với chậu hoa bên cạnh vừa bóc một hộp bánh.

Nếu chỉ nhìn dáng vẻ bên ngoài thì…

Người này đội mũ đen, đeo kính đen, thập thà thập thò.

Trông vô cùng đáng nghi.

Liêu Văn Kiệt có ấn tượng sâu sắc với nhân vật này, vượt xa cấp độ của Ngô Lạc Thiến, Châu Tinh Tinh và Tào Đạt Hoa.

“Này cậu đẹp trai, cậu đã đứng nhìn tôi hai phút rồi đấy, ảnh hưởng nghiêm trọng đến không gian riêng của tôi và bạn tôi. Phiền cậu tránh ra một chút được không?”

“Nhìn tạo hình của anh thế này, chẳng lẽ là chuyên gia bắt ma?”

“Ồ, không ngờ ở nơi hẻo lánh này cũng có người biết đến tên tuổi của chuyên gia bắt ma Leon này.”

Leon đứng dậy, kéo kính râm xuống, quan sát Liêu Văn Kiệt từ trên xuống dưới: “Người đẹp trai, câu ở đâu thế?”

“Tôi là dân cư ở đây, sống ở tầng chín.”

Liêu Văn Kiệt nói xong thì hỏi tiếp: “Chuyên gia bắt ma, anh mặc đồ như thế này, còn cả tên tiếng Anh… Chẳng lẽ anh không có tên tiếng Trung à?”

“Có chứ, tên tiếng Anh của tôi là Leon, tên tiếng Trung là Lý Ngang, tùy cậu gọi thế nào cũng được, không cần khách khí.”

“…”

Liêu Văn Kiệt nhướn mày, đáp án này nằm ngoài dự liệu của hắn. Hắn còn tưởng đối phương sẽ nói mình tên là X Tinh hoặc là XX Tinh gì đó.

“Được rồi, cậu trai đẹp, cậu còn chưa tự giới thiệu!”

“Tôi vừa nói rồi, Liêu Văn Kiệt, dân ở đây.”

“Ha ha, Liêu Văn Kiệt… A Kiệt đúng không!”

Lý Ngang đẩy gọng kính lên, ra vẻ nhìn thấu hồng trần: “Cậu cả một thân niệm lực không chịu che giấu, buổi tối sáng bừng như một ngọn đèn. Thế mà giờ lại bảo với tôi là dân ở đây, lừa ai thế?”

Liêu Văn Kiệt nghe thế thì giật mình, lần đầu tiên có người nhìn ra hắn có niệm lực, Quỷ Vương Đạt còn chưa nói.

“Sao lại giật mình thế, sư phụ cậu không nói cho cậu biết à?”

Lý Ngang giống như nghĩ đến chuyện gì, kinh ngạc nói: “Không thể nào, đừng nói là tự học thành tài nhé?”

“Tôi đúng là không bái sư, luyện tập niệm lực từ sách cổ… Đợi chút, anh định làm gì?”

Liêu Văn Kiệt đang giải thích thì thấy Lý Ngang nheo mắt nhìn mình, hắn lập tức lùi ra sau hai bước.

“A Kiệt, trên người cậu có một mùi rất nặng…”

Lý Ngang lại gần Liêu Văn Kiệt, ngửi một chút: “Là mùi của ma, cậu bị ma ám, ngay mấy ngày gần đây.”

“Ma ám?”

Liêu Văn Kiệt khẽ run lên, vô thức nhìn về phía di ảnh của bà cụ Lý ở góc tường.

“Không phải bà ta, thứ ám cậu còn lợi hại hơn bà ta nhiều.”

Lý Ngang đi quanh Liêu Văn Kiệt ba vòng: “Quái lạ, dựa vào thực lực của cậu thì có thể ép con ma đó rời khỏi cậu từ lâu rồi, chẳng lẽ trong tiểu khu này còn cao thủ nào khác?”

“Có cao thủ khác thì có gì lạ đâu, không ai quy định mỗi nơi chỉ được có một cao thủ.”

“Ha ha, cậu cũng không tồi. Được rồi, cao thủ đó chính là kẻ hèn này.”

Lý Ngang nhìn đồng hồ, đưa một bát sữa cho Liêu Văn Kiệt: “Đêm nay tôi muốn bắt ma, nếu không muốn chết thì tránh xa một chút. Bát sữa này cho cậu để phòng thân.”

“Chờ đã.”

Liêu Văn Kiệt bưng bát sữa, khóe mắt giật giật: “Đại sư, vừa rồi anh nói tôi không biết thu liễm niệm lực, vậy phải thế nào mới có thể tùy ý điều khiển niệm lực, phóng thu tùy ý đây?”

“Hỏi hay lắm!”

Lý Ngang giơ ngón cái lên, chậm rãi trả lời: “Vấn đề này nằm trong điểm mù kiến thức của tôi, tôi không phải đạo sĩ, cũng không phải cao thủ võ lâm, càng không có dị năng gì, thế nên tôi không trả lời được.”

Vậy thì anh thể hiện cái khỉ gì!

“Đại sư, vậy anh làm thế nào để thu liễm niệm lực?”

“Không thu liễm chút nào, tất cả mọi người đều là bóng đèn, tôi càng thêm sáng mà thôi…”

Lý Ngang cười đắc ý: “Mặc dù tôi không biết nhưng tôi quen một người biết, cậu đưa số điện thoại cho tôi, hôm nào tôi hẹn anh ta ra ngoài đánh mạt chược thì sẽ gọi cho cậu.”

“Có thể cho tôi số điện thoại của người đó không, tôi chủ động liên hệ.”

“Làm gì, sợ tôi chạy mất à?”

Không, tôi sợ anh bị người ta dùng cưa điện chém thành hai khúc.

Liêu Văn Kiệt nhớ rất rõ ràng, đại sư bắt ma trong phim bị ma nhập vào người. Bằng ý chí mạnh mẽ kiên cường, đại sư đã phong ấn ác ma trong cơ thể mình, sau đó cùng chết với nó.

Ác ma bị tiêu diệt, đại sư cũng không còn.

(Lý Ngang là vai diễn của Châu Tinh Trì trong phim Chuyên gia bắt ma. Lý Ngang bị hồn ma nhập vào người, để không muốn hồn ma điều khiển mình đi giết người, Lý Ngang đã phong ấn con ma vào cơ thể mình, sau đó bảo người dùng cưa điện chặt đầu mình để con ma không thể siêu thoát)

Tính toán thời gian thì hôm nay chỉ cách ngày giỗ của anh ta mấy ngày, điều này khiến Liêu Văn Kiệt không thể yên tâm được.

Vất vả lắm mới tìm được cơ hội gặp đạo sĩ chân chính, dù thế nào đi nữa cũng phải xin được số điện thoại này.

Chương 69: Thao tác thần kỳ 1 Từ từ đã, đạo sĩ chân chính?

“Đại sư, anh vừa mới nói mình không phải đạo sĩ, vậy chẳng lẽ anh bắt ma… Chẳng lẽ là dựa vào sữa à?”

Lý Ngang có một câu danh ngôn, bắt ma thì dùng màng bọc thực phẩm, đuổi tà thì dùng socola.

Theo giải thích của anh ta thì bên trong màng bọc thực phẩm có axit nitric và oxit lưu huỳnh, chúng có thể bao bọc các phần tử năng lượng của ma; bên trong socola có sữa bò, mà ma quỷ sợ nhất là bò…

Trước kia khi nghe thấy câu này Liêu Văn Kiệt chỉ cười chứ không coi là thật, đến tận bây giờ hắn cũng vẫn chỉ coi đó là câu nói vớ vẩn. Lý Ngang có thể bắt được ma nhất định là do có ẩn

tình khác.

Nếu chỉ cần dùng màng bọc thực phẩm và sữa bò là có thể bắt được ma, vậy thì ma quỷ còn dám lộng hành như thế à!

“Tất nhiên là nhờ vào sữa rồi, nếu không thì cậu nghĩ là như thế nào?”

Lý Ngang làm ra vẻ bí ẩn nói: “Tôi nói cho cậu biết bí mật này, lí do bên cạnh Diêm La vương có một đám người Đầu trâu cũng là vì ma sợ trâu. Đây là chuyện cơ mật đấy, cậu đừng truyền ra bên ngoài. Lũ ma kia đến bây giờ vẫn chỉ nghĩ mọi chuyện chỉ là trùng hợp.”

“Nếu nói theo cách của anh, vậy thì chẳng phải ngựa cũng có thể đuổi ma sao, dù sao thì mọi người cũng nói đầu trâu mặt ngựa.”

“Cậu nói cũng đúng, nhưng tôi vẫn thích dùng sữa bò, giá rẻ, chỗ nào cũng có thể mua được.”

Sau đó, Lý Ngang lại bắt đầu thì thầm, nói gần đây giá cả leo thang, sữa bò cũng tăng giá rồi, tốt nhất là ăn trộm một con bò sữa về nuôi để tiết kiệm chi phí.

Sau đó, Liêu Văn Kiệt nói rất nhiều chuyện với Lý Ngang, nghĩ đủ mọi cách để có được số điện thoại. Kết quả là Lý Ngang nói hươu nói vượn, nhất quyết không nói trọng điểm.

Trong lúc đó, Lý Ngang còn long trọng giới thiệu người bạn của mình- Lily, cũng chính là chậu hoa bách hợp.

Liêu Văn Kiệt cũng cố gắng chào hỏi Lily, nhưng hình như gương mặt đẹp trai của hắn không có tác dụng trong lần chào hỏi này, Lily không thèm để ý gì đến hắn.

Điều này khiến Liêu Văn Kiệt chắc chắn một điều, Lý Ngang

thực sự là một tên tâm thần, hơn nữa còn rất là nghiêm trọng. Anh ta là bệnh nhân tâm thần trốn khỏi bệnh viện chứ không phải là chuyên gia bắt ma như anh ta giới thiệu.

“Thời gian đến rồi, rất vui khi được trò chuyện với cậu. Bây giờ tôi phải đi thay trời hành đạo đây.”

Lý Ngang nhìn đồng hồ, kiên quyết từ chối lời thỉnh cầu xin số điện thoại của Liêu Văn Kiệt, khinh thường trả lời anh ta: “Bây giờ niệm lực của cậu không có cách nào thu phóng tự nhiên, thế nên rất dễ hấp dẫn trêu chọc đám ma quỷ. Đừng tự rước chuyện vào thân nữa, mau mau về nhà đi ngủ đi.”

“Không phải anh cũng giống tôi à?”

“Ha ha ha, nực cười, chút niệm lực đó của cậu làm sao có thể so sánh với tôi cơ chứ?”

Lý Ngang xách chiếc vali lên, ôm chậu hoa bách hợp, quay người rời đi, rất nghiêm túc nói: “Cứ để đám ma quỷ đó thử một chút, xem kẻ nào dám bám lên thân tôi. Kẻ nào dũng cảm nhua vậy, tôi sẽ khiến kẻ đó phải nộp tiền thuê nhà cả đời.”

Vội vã đi tìm đường chết như vậy, khẳng định sau này không có kết cục tốt.

Liêu Văn Kiệt suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn quyết định đi theo. Hắn đã đến thế giới này một thời gian nhưng chưa một lần nào gặp ma cả, hôm nay nhất định phải đi xem cho rõ ràng.

Chương 70: Thao tác thần kỳ 2

Để đề phòng bất trắc, hắn còn lấy cả [Tịnh thiên địa thần chú] ra, nhét vào trong quần áo.

Quyển sách này có thể xua đuổi tà ma, còn có một vòng hào quang bảo vệ cơ thể, đủ cho hắn tự bảo vệ mình.

Liêu Văn Kiệt không biết lúc bình thường quyển sách này sẽ được để ở chỗ nào, bởi vì hệ thống có không gian lưu trữ riêng, đồ vật lấy ra dựa vào suy nghĩ của hắn.

...

Tầng chín, trong hành lang lơ lửng một tầng sương mù mà người thường không thể nào nhìn thấy được. Giữa ánh đèn điện, sương mù giống như một vật sống, thỉnh thoảng lại thấp thoáng như ẩn như hiện một mặt người và bàn tay.

Một tuần trước đó, bà cụ Lý ở tầng này bị ngã, đầu đập vào tủ lạnh, trên đường đưa đến bệnh viện đã không qua khỏi.

Nhưng sự thật không phải như thế. Ngày hôm đó, bà cụ Lý cãi nhau với con dâu, con trai bà cụ tiến lên tách hai người ra, không cẩn thận đẩy ngã bà cụ, thế nên mới xảy ra bi kịch đó.

Hai vợ chồng không dám lộ ra, giấu diếm nguyên nhân cái chết của bà cụ Lý, còn khai man là bà cụ tự mình trượt chân. Cứ như thế, oán khí của bà cụ Lý ngày một nồng đậm, cuối cùng hóa thành ác ma đến đây đòi mạng.

Không biết bà cụ Lý suy nghĩ thế nào mà lại chọn ám lên người cháu trai mình là Tiểu Long, cầm con dao bổ dưa muốn hai vợ

chồng phải đền mạng.

Thao tác thần kỳ!

Mắt thấy con dao bổ dưa sắp đâm xuống, Lý Ngang nhanh chóng chạy tới, "Tiểu Long" thấy có người thì run rẩy, chạy ra ngoài nhà.

Hai người một chạy một đuổi, Lý Ngang nhờ vào chức năng định vị của Lily đã sớm đoán được vị trí chạy trốn của bà cụ Lý, nhanh chóng chặn đường bà ta.

"Bà lão à, khó khăn lắm mới trở lại được một chuyến, làm gì mà tức giận đến mức đó, cơm nước không hợp khẩu vị à?"

Lý Ngang cầm cây chủy thủ, tiến từng bước lại gần, lúc nói chuyện còn không quên liếm chủy thủ: "Để tôi nhắc nhở bà một câu, người bị ma ám nếu để trong một thời gian dài thì sẽ tiêu hao sinh lực nghiêm trọng. Đây là đứa cháu trai đáng yêu của bà đó, chắc bà cũng không muốn nó biến thành tên ngớ ngẩn, cả ngày chỉ ăn với ị đâu nhỉ?"

"Tôi không muốn làm hại đến Tiểu Long, nhưng hai đứa bất hiếu kia đã giết tôi, tôi phải báo thù rửa hận!"

"Tiểu Long" mặt trắng bệch như tờ giấy, trên trán nổi đầy những sợi gân màu đen, những sợi gân này giống như mạng nhện, nhanh chóng bao trùm cả gương mặt, lời nói cũng trở nên già nua và quái dị.

"Bà lão à, tôi chỉ là một người qua đường, nhưng cũng muốn nói vài câu câu bằng."

Liêu Văn Kiệt từ trong bóng tối đi ra, nhìn thấy "Tiểu Long" với vẻ mặt vô cùng dữ tợn thì bình tĩnh đứng bên cạnh Lý Ngang.

"Ô hay, cậu tới đây làm gì, không phải tôi đã bảo cậu về nhà

ngủ rồi à?”

“Chờ lát nữa rồi về ngủ, tôi khuyên nhủ bà ấy mấy câu đã.”

Liêu Văn Kiệt hít sâu một hơi, nói: “Bà lão, oan có đầu nợ có chủ, bà muốn báo thù thì tìm con trai và con dâu bà chứ sao lại trút lên người cháu trai? Bà cũng không nghĩ một chút sao, nếu như bà thực sự báo thù thành công, vậy cháu trai của bà sau này sẽ sống thế nào đây, sống bằng quá khứ đã tự tay giết chết cha mẹ mình à?”

Đây không phải giết người, mà là giết tim, giết chết trái tim của Tiểu Long.

“Vô dụng thôi, chấp niệm của bà ta quá sâu, nếu không báo được thù thì không có cách nào yên nghỉ. Cho dù đạo lý có dễ hiểu như thế nào đi nữa thì bà ta cũng không nghe lọt tai đâu.”

Lý Ngang lắc đầu, anh ta bắt ma đã nhiều năm, những chuyện tương tự thế này cũng gặp không ít.

Ma không nghe giảng đạo lý!

Nhưng những lời Liêu Văn Kiệt nói cũng không phải không có tác dụng, “Tiểu Long” dường như suy nghĩ điều gì đó, sau đó sắc mặt tái nhợt khẽ run rẩy, ngất xỉu trên mặt đất.

Cùng lúc đó, một luồng khí mạnh mẽ bay ra khỏi người Tiểu Long, bay ngang qua Lý Ngang… Lao thẳng đến ngực Liêu Văn Kiệt.

Bốp!

Một vầng hào quang nở rộ trước ngực Liêu Văn Kiệt, trong không khí dường như truyền đến tiếng kêu rên, ngay sau đó cuồng phong tan biến, mọi thứ trở lại như cũ.

“???”

“???”

Liêu Văn Kiệt trợn mắt há miệng, hắn có lòng tốt đi khuyên nhủ bà ta, kết quả là lại tự chuốc họa vào thân. Lương tâm đám ma quỷ này bị chó ăn hết rồi à?”

À không, lương tâm đã bị cho vào lò hỏa táng rồi.

“A Kiệt, cậu đã làm gì vậy, tại sao bà ta không bám lên người cậu được?”

Lý Ngang kéo kính râm xuống, đưa tay sờ loạn lồng ngực Liêu Văn Kiệt, nhưng cuối cùng chẳng sờ được gì.

“Này, mọi người đều là đàn ông, anh tự trọng một chút.”

Liêu Văn Kiệt lùi về sau ba bước, trong lòng vẫn còn sợ hãi: “Sao vừa rồi lại xảy ra chuyện như vậy, hồn ma của bà cụ Lý có phải đã tan thành tro bụi rồi không?”

“Tan thành tro bụi thì tốt rồi, đêm nay bà ta báo thù không thành, chắc chắn đêm mai sẽ lại tới nữa.”

Lý Ngang nhặt bông hoa bách hợp dưới đất lên, nghiêng đầu nói: “Nhưng cậu không cần lo lắng, bà ta không bám được lên người cậu, tổn thương hồn khí nghiêm trọng, chắc đêm mai không dám tìm cậu gây sự nữa đâu.”

“Chờ một chút, tôi còn có một vấn đề.”

Liêu Văn Kiệt đỡ Tiểu Long dậy, nói với Lý Ngang: “Nếu bây giờ chúng ta báo cảnh sát bắt vợ chồng họ Lý kia, để bọn họ phải chịu trừng trị của pháp luật, vậy thì hồn ma của bà cụ Lý có thể yên nghỉ không?”

Dù sao cũng là người một nhà, chém giết lẫn nhau như vậy rất

tàn nhẫn, kết quả có thể nào thì cũng đều là thảm kịch nhân gian.

Cho dù vợ chồng họ Lý kia đáng chết, nhưng Tiểu Long vô tội, một đứa bé bảy tám tuổi không có bà nội, không có cha mẹ, vậy thì đôi vai nhỏ bé đó làm sao gánh được cuộc đời về sau?"

"Không được, một là đánh bà ta lăn xuống âm tào địa phủ, hai là khiến bà ta hồn phi phách tán, ba là để bà ta báo thì thành công, không có lựa chọn nào khác.

"Đành vậy…"

Liêu Văn Kiệt nghe thế thì thở dài, nếu đã như vậy thì hắn cũng không gây phiền phức cho cảnh sát nữa.

"Đừng uể oải như vậy, đêm mai tôi lại đến, lúc đó tôi sẽ đích thân đưa bà ta về âm tào địa phủ. Trước mặt chuyên gia bắt ma này, không có con ma nào có thể làm càn!"

Lý Ngang khẽ nhếch môi, tự tin rời đi, vừa ra ngoài đã gặp đội trưởng Lư đến giờ vẫn chưa hết bàng hoàng.

Liêu Văn Kiệt đứng tại chỗ, vò đầu bứt tai. Nếu hắn nhớ không lầm thì đêm mai bà cụ Lý sẽ đến báo thù, kết quả là vợ chồng nhà họ Lý chết hết.

Nhưng vợ chồng họ Lý chết không liên quan lắm đến bà cụ Lý, công lao chủ yếu có thể coi là của Lý Ngang.

Tiếp sau đó, bảy ngày sau khi chết, vợ chồng nhà họ Lý hiện hồn về. Những người đáng chết, những người không đáng chết, tất cả đều chết.

Thế nên nói Lý Ngang là một tên xui xẻo cũng không oan uổng chút nào!

Cao ốc, tầng thứ 36.

Ở tầng lầu này, ngoài mấy phòng họp ra thì chỉ có phòng làm việc của Yudy Tang, nhưng mà, trước khi bước vào phòng làm việc của cô ấy thì nhất định phải qua phòng làm việc của trợ lý.

Trước đó, phòng làm việc này là của riêng Trình Văn Tĩnh, bây giờ lại có thêm một Liêu Văn Kiệt.

“A Kiệt, cậu mới vào công ty, chức vụ lại là trợ lý, trước đó cần phải học rất nhiều thứ, tôi hi vọng cậu có thể hoàn thành giai đoạn chuyển tiếp trong thời gian ngắn nhất.”

Chương 71: Phần tiếp theo của Kỷ Jura quay thế nào Trình Văn Tĩnh chỉ hai chiếc tủ hồ sơ đầy ắp: “Công việc chủ yếu của trợ lý là sắp xếp điều động trên dưới, có lúc, chúng ta cũng sẽ tham gia vào việc quản lý, vì chị Yudy là người mưu tính kế hoạch cho nên cậu phải nắm chắc nghiệp vụ của các phòng ban trong công ty, đó đều là hồ sơ trước kia của công ty, mau chóng làm quen đi.”

“Được, chị Văn Tĩnh.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, trợ lý của Yudy Tang, nói trắng ra chính là làm tay chân cho cô ấy để ràng buộc các trưởng phòng, nhằm tập trung quyền lực vào tay mình.

Cho nên, từ một góc độ nào đó mà nói, quyền lực của trợ lý rất lớn, thậm chí còn cao hơn các trưởng phòng.

Nghĩ đến điều này, Liêu Văn Kiệt sờ cằm, trách nhiệm càng lớn, lương đương nhiên càng cao, ngày đó hắn đã qua loa rồi, nên tăng gấp bội mới đúng.

May mà vấn đề không lớn, xem ra ý của Trình Văn Tĩnh chính là cố tình muốn hắn và Yudy Tang không tiếp cận quá gần, như vậy thì trong một thời gian rất dài trong tương lai, chức vụ của hắn vẫn sẽ là trợ lý của trợ lý.

Tin tốt, lương thì vẫn vậy, nhưng lượng công việc thì lại giảm

bớt.

Vì vậy, ngày đầu tiên đi làm, Liêu Văn Kiệt ngồi trước bàn làm việc xem hồ sơ, đại tổng quản Trình Văn Tĩnh thì không ngừng nghe điện thoại, gọi điện thoại, ra ra vào vào bận không ngừng nghỉ.

Nhìn thấy rất mệt.

Thời gian tan làm, Liêu Văn Kiệt thì rời đi đúng giờ, còn Trình Văn Tĩnh vẫn tiếp tục tăng ca ở văn phòng.

“Sau này mình làm ông chủ, cũng muốn tìm một trợ lý giỏi giang như vậy…”

Liêu Văn Kiệt cảm khái một câu, không có ý gì, đơn giản chỉ thừa nhận thái độ và năng lực làm việc của Trình Văn Tĩnh thôi.

Sau khi rời công ty, hắn không lập tức về nhà mà gọi một chiếc taxi, đi thẳng đến một nơi – bệnh viện tâm thần Trọng Quang.

Phong cảnh đẹp, non xanh nước biếc, nhà đơn, ít tiếng ồn, nhưng đáng tiếc mặt trời đã xuống núi rồi, phong cảnh có đẹp đi nữa thì cũng không tán thưởng được, chỉ có chiếc đèn của bệnh viện tâm thần vẫn sáng như cũ.

“Hôm qua Spielberg gọi điện thoại cho tôi, hỏi tôi phần tiếp theo của Kỷ Jura quay thế nào?”

“Anh nói thế nào?”

“Còn nói thế nào nữa, diễn viên thì chọn rẻ nhất, tất cả kinh phí dồn vào các hiệu ứng đặc biệt, không cần bàn đến nội dung thế nào, càng nhiều cảnh khủng long càng tốt.”

“Qủa thực, chúng ta đi rạp phim là vì xem khủng long, chứ

không phải xem người.”

“…”

“Các bạn học sinh, hôm nay chúng ta học về Einstein nhé, thuyết tương đối của ông ấy đã ảnh hưởng đến rất nhiều lý luận khoa học ở thế hệ sau…”

“Ví dụ như F＝ma, điều này không đúng!”

“…”

Bệnh viện tâm thần lớn như vậy mà đến một người bảo vệ cũng không có, Liêu Văn Kiệt đi vào trong hành lang, nghe các loại ngôn luận đến nỗi gương mặt hắn cũng lờ mờ.

Đều nói thiên tài và người điên chỉ cách nhau một đường ranh giới, hắn tin rồi, vì mấy bệnh nhân này nói rất mạch lạc rõ ràng, ngẫm nghĩ lại cũng thực sự có lý.

Phía trước, Lý Ngang một thân màu đen đang ngồi im trên ghế dài, bên cạnh là hoa bách hợp Lily bất ly thân, cùng với chiếc vali xách tay với không gian bốn chiều hư ảo.

“Cậu tới rồi.”

Đợi Liêu Văn Kiệt đến gần, Lý Ngang đột nhiên nói, đầu cũng không quay lại, dường như đã đoán trước được điều này.

“Hả?”

Liêu Văn Kiệt nhìn trái nhìn phải, chắc là đang nói chuyện với hắn.

“Cậu không nên đến!”

“A…”

“Dù sao thì cậu cũng tới rồi!”

Lý Ngang ôm hoa bách hợp và chiếc vali, đứng dậy đi về phía cửa của bệnh viện, “May mà cậu tới, nếu không tôi sẽ không có tiền gọi taxi.”

Liêu Văn Kiệt: ???

Độc lập?

Người thành đạt phong độ?

Không tồn tại, Liêu Văn Kiệt rất tin tưởng, bệnh viện tâm thần không bắt nhầm người, Lý Ngang chính là bị bệnh thần kinh, khác biệt là, bệnh thần kinh này khác so với chứng vọng tưởng,

Anh ta thật sự có thể bắt ma.

Ngoài ra, công việc bảo vệ ở bệnh viện tâm thần này rất ảm đạm, lúc vào cửa không ai quan tâm, đi ra cũng không ai hỏi.

Ánh trăng hơi mờ, hai bóng người đang đứng dưới đèn đường để đợi xe.

Đường núi hoang sơ, muốn gọi xe cũng không dễ, may mà khách tối nay của Lý Ngang không chỉ là Liêu Văn kiệt, hai người đợi không đến 5 phút, một chiếc xe taxi đã dừng trước mặt bọn họ.

A Quần.

Cùng ở trong tiểu khu với Liêu Văn Kiệt, chia tay hết lần này đến lần khác, người phụ nữ điên hay ném đồ xuống lầu chính là cô ta.

Tối qua, cô ta và đội trưởng Lư cùng nhau chứng kiến Lý Ngang bắt ma, bây giờ mê muội, yêu thương nhung nhớ Lý Ngang.

Nhìn tạo hình của cô ta là biết, hôm qua Lý Ngang đóng vai sát thủ nhiệt huyết, hôm nay cô ta lập tức đổi thành tạo hình loli, từ quần áo, giày, đến kiểu tóc đều đồng bộ với nhau.

Lòng dạ Tư Mã Chiêu, người ngoài đường cũng biết.

“Cao nhân, tôi tên A Quần, tôi đến vì…”

“Đừng nói nhiều, lên xe trước rồi nói.”

A Quần còn chưa kịp thể hiện lòng ao ước của mình thì đã bị Lý Ngang đẩy ra.

“Cao nhân, tại sao anh lại ở trong bệnh viện tâm thần, là sở thích cá nhân sao?”

Tình yêu khiến con người mù quáng, trong mắt A Quần chỉ có Lý Ngang, cho dù Liêu Văn Kiệt đẹp trai, cô ta cũng lười chú ý đến.

Chương 72: Một người qua đường hảo tâm như tôi, thật sự không nhiều đâu 1 Liêu Văn Kiệt cũng không để ý chuyện này, một người mù thôi mà, không có gì đáng ngại, ngồi ở tay lái phụ, nói: Lý Ngang, tối nay rất nguy hiểm, dẫn theo cô ta không an toàn đâu, ném đi.”

“Có lý!”

Chiếc taxi phanh lại, sau đó khởi động chạy đi một lần nữa, để lại A Quần lờ mờ đứng ở bên đường.

…

Sau một tiếng, chiếc taxi từ từ dừng trước cửa tiểu khu, Liêu Văn Kiệt sảng khoái trả tiền xong, quay đầu lại liền nhìn thấy A Quần đang kiễng chân ngóng chờ.

“Cô, sao cô lại ở đây?”

Liêu Văn Kiệt sửng sốt, vô thức hỏi Lý Ngang: “Chuyện gì vậy, có phải cô ta là ma không?”

Lý Ngang không nói nhiều, vươn tay ấn lồng ngực A Quần, gương mặt nghiêm túc nói: “Độ ấm cơ thể và nhịp tim đều không có vấn đề, nước hoa vẫn là hàng rẻ tiền khó ngửi, là con người, không sai đâu.”

“Anh nói lung tung gì vậy, chắc chắn tôi là con người mà!”

A Quần rất bất mãn với sự hoài nghi của Liêu Văn Kiệt, nhưng lại giả vờ như không thấy hành vi của Lý Ngang, dù sao cũng là thế ngoại cao nhân sống ở bệnh viện tâm thần, nhất cử nhất động đều có thâm ý, không thể dùng lẽ thường để so đo.

“Tại sao cô xuống xe giữa đường mà lại tới trước bọn tôi, cho dù sau đó cô gọi xe thì cũng không nhanh như vậy chứ.”

“Hai người đi đường vòng.”

“…”

Mí mắt Liêu Văn Kiệt giật giật, lại nhìn cái đèn ở đuôi xe đã biến mất của chiếc taxi, thầm nghĩ sau khi có bằng lái thì phải mua một phương tiện đi lại.

Lần này, coi như đang trả thuế IQ vậy.

Hắn hít sâu một hơi, đi thẳng vào khu nhà dân cư, vừa đi vừa nói: “Lý Ngang, không biết hồn ma của cụ bà Lý ở đâu, chúng ta đi đến phòng bảo vệ tìm đội trưởng Lư trước, khống chế vợ chồng Lý thị rồi ôm cây đợi thỏ, anh cảm thấy thế nào?”

Không ai trả lời.

Liêu Văn Kiệt quay người nhìn, Lý Ngang đã dẫn A Quần chạy như bay về phía cửa hàng tiện lợi, sau lưng hắn đến một bóng ma

cũng không có, đương nhiên là không có ai trả lời rồi.

“Lý Ngang, anh chạy qua đó làm gì?”

“Lily nói cụ bà Lý đang ở cửa hàng, tôi đi làm chuyện quan trọng, cậu tự chơi đi-----”

Đồng đội này không được rồi, không có tinh thần đồng đội gì cả.

Gương mặt Liêu Văn Kiệt đen lại, nhét “tịnh thiên địa thần chú” vào trong túi áo trước ngực, cụ bà Lý cũng vậy, muốn bảo thù thì phải báo thù cho đàng hoàng, buổi tối mà chạy đến cửa hàng làm gì?

Không chuyên nghiệp chút nào!

Phòng bảo vệ.

Liêu Văn Kiệt không tìm thấy đội trưởng Lư, bộ đàm cũng không ai trả lời, hỏi nhân viên trực ban thì được câu trả lời là đang đi tuần tra.

Hắn nhíu mày bước ra, mau chóng chạy đến chỗ ở của mình ở tầng 9, vợ chồng Lý thị cũng ở tầng này.

Cụ bà Lý có Lý Ngang thu phục, vấn đề không lớn, múa chốt là vợ chồng Lý thị. Hai người này rất giỏi tìm chỗ chết, nếu để bọn họ chết thành công, vậy thì đêm hồi hồn đó sẽ không thiếu những trận mưa máu gió tanh.

Liêu Văn Kiệt không biết bắt ma, nhưng đôi phó với hai người bình thường thì hoàn toàn không có vấn đề.

Kế hoạch của hắn là khống chế vợ chồng Lý thị trước, đợi bên phía Lý Ngang giải quyết xong hồn ma của cụ bà Lý thì sẽ gọi cảnh sát, để cảnh sát tới xử lý hai vợ chồng Lý thị.

Cốc! Cốc! Cốc!

Gỏ cửa đã hơn nửa phút, vợ chồng Lý vẫn chưa xuất hiện, ngược lại phòng bên cạnh mở cửa.

“Cậu đẹp trai, đêm khuya không ngủ, ở đây gọi ma à, ngày mai hàng xóm láng giềng còn phải đi làm đó!”

“Xin lỗi, tôi tìm anh Lý, cô Lý, có việc gấp.”

“Vậy cậu không cần gõ nữa, con trai lão Lý tối hôm qua trúng tà, ngủ đến sáng hôm nay đột nhiên phát sốt, hai vợ chồng đưa con đi bệnh viện rồi, bây giờ vẫn chưa về.”

“Cảm ơn.”

Liêu Văn Kiệt thở phào một hơi, chẳng trách cụ bà Lý đi lung tung, thì ra chính chủ vẫn chưa về.

Tất cả đều nắm chắc trong lòng bàn tay, Liêu Văn Kiệt cũng không gấp, quay người đi thang máy xuống lầu, sau đó đi về hướng cửa hàng tổng hợp.

Trên đường đi, hắn nghĩ tới những lời mà Lý Ngang đã nói với hồn ma cụ bà Lý vào tối qua, người bị ma ám sẽ để lại di chứng, trong thời gian thì sẽ đau đầu sốt cao, thời gian dài thì trở nên ngu ngốc, nghiêm trọng hơn nữa thì hai chân sẽ không thể làm gì được nữa.

Tiểu Long vừa hôn mê vừa sốt cao, chắc chắn cụ bà Lý không thoát khỏi dính líu.

Nghĩ vậy, Liêu Văn Kiệt bừng tỉnh, lần đó cứ hư hư thực thực như bị bóng đè, ngày hôm sau tỉnh dậy thì cả người khó chịu, có lẽ cũng là đạo lý này.

Hơn nữa Lý Ngang cũng có nói, anh ta từng bị ma ám, sắp tới

đây.

Điều duy nhất không hiểu chính là, Liêu Văn Kiệt không nghĩ ra được sau đêm bị ma ám đó thì đã xảy ra chuyện gì, ai đã giúp đỡ đuổi con ma đó đi?

Nếu không phải cao thủ qua đường, vậy…

“Chẳng lẽ mình không chỉ có thể tu luyện trong mơ, mà còn có thể đuổi ma?”

Liêu Văn Kiệt nói thầm một câu, sự tình thế nào thì cần phải tìm hiểu, việc cấp bách trước mắt là tìm Lý Ngang, xác định xem có bắt được hồn ma cụ bà Lý hay chưa.

Chỉ cần Lý Ngang gật đầu, hắn lập tức điện thoại báo án, để cảnh sát vào bệnh viện dẫn vợ chồng Lý thị đi.

Chương 73: Một người qua đường hảo tâm như tôi, thật sự không nhiều đâu 2 Tuy nói như vậy, Tiểu Long sẽ rất thảm, nhưng mặc kệ có ý hay vô ý, làm chuyện sai thì là làm chuyện sai, một người đều phải có trách nhiệm với hành động của mình.

Theo Liêu Văn Kiệt, đây đã là kết cục tốt nhất rồi, vợ chồng Lý thị còn có hội để làm người một lần nữa, chân tướng vụ án rõ ràng cũng có thể làm tan biến áp lực trong lòng, tránh cho bọn họ cả ngày nơm nớp lo sợ, nhìn ai cũng nghĩ rằng người ta biết, cuối cùng tinh thần suy yếu mà hãm hại nhưng người khác.

“Dạo này, người qua đường có lòng hảo tâm như tôi, thật sự không nhiều đâu. Nếu hệ thống không thể hiện một chút, ông trời sẽ không coi được đâu…”

“Aaaaa----”

Phịch!!

Sau âm thanh kêu gào thảm thiết thì một tiếng của vật giò đó rơi từ trên cao xuống.

Liêu Văn Kiệt cứng đờ tại chỗ, khoe miệng giật giật, quay người lại, cách đó 10m, ông Lý nằm bất động.

“Không phải chứ, anh hai à, không phải anh ở bệnh viện sao?”

Hắn sụt sịt cảm thán cách xa mấy bước, đè trá tim lại, chống nạnh đứng đó, ngảng đầu nhìn mái nhà.

Nếu đoán không lầm, chút nữa bà Lý cũng sẽ rơi xuống.

“Aaaaaa-----”

Phịch!!

Sau khi tiếng rơi vang lên, tiếng kêu gào im bặt, cô Lý mặc áo đỏ, nằm bên cạnh người chồng cách đó không xa.

Cảnh tượng quá mức dọa người, Liêu Văn Kiệt quay người sờ túi, lúc này, hắn chỉ muốn rút điếu thuốc ra để hút giải sầu.

Sau một lúc cũng không mò đươc, lúc này mới nghĩ lại là bản thân không hút thuốc.

“Tránh xa, không được cản tôi cứu người!”

Lý Ngang xông ra hành lang, chân lướt như bay đến bên cạnh vợ chồng Lý thị.

Hồn ma của anh Lý đã thoát ra khỏi cơ thể hoàn toàn không cứu được, nhưng bà Lý thì vẫn có thể cứu.

Sự việc không được chậm trễ, anh ta lấy ra một cây búa, đập loạn một trận bên cạnh thi thể, xem ra là muốn đánh cô Lý tỉnh dậy.

“Lý Ngang, anh…”

“Không được làm phiền tôi, đang vội.”

Rất thái quá.

Liêu Văn Kiệt châm chọc trong lòng, nín thở tập trung bước lên để quan sát, rất muốn biết cây búa có thể gõ gãy xương cốt đó sẽ làm một người chết tỉnh lại như thế nào.

Đùng đùng đùng!!

“Tỉnh! Tỉnh cho tôi, không được chết----”

Lý Ngang nện vài cái, dường như cán búa quá ngắn không thuận tiện nên đã lấy ra một thần khí là chiếc ghế gập từ trong vali xách tay, sau đó lại tiếp tục đánh.

Liêu Văn Kiệt nhìn rất lâu cũng không hiểu, rất muốn nói đánh như vậy cũng không sống lại được đâu, nhưng, cô Lý lại bị đánh đến sống lại rồi.

Bà ta thở mạnh, ôm ngực ngồi dậy, toàn thân đầy máu, một màn này khiến bác sĩ cũng phải lờ mờ.

“Cậu cứu tôi làm gì, sao không để tôi chết!”

“Cô Lý, có vấn đề gì thì mọi người từ từ ngồi xuống bàn bạc, không cần phải biến thành ác quỷ khoa trương như vậy, cô nói xem có đúng không?”

Lý Ngang tận tình khuyên bảo: “Cô cảm thấy biến thành ác quỷ rất ngầu, nhưng cô có biết không, ma quỷ hâm mộ con người biết bao nhiêu, bọn chúng hận không thể chết một lần nữa…”

“Im miệng, chồng tôi đã chết rồi, tôi muốn các người phải đền mạng.”

“Chết chồng thôi mà, không cần quá nghiêm trọng.”

Lý Ngang sờ sờ cơ thể, vươn hai tay ra, nói: “Cô nhìn tôi đi, mấy ngày rồi chưa cắt móng tay, cũng không đi tìm đường chết!”

“Khốn nạn!”

Ánh mắt cô Lý hung ác nhìn xung quanh, nhìn thấy cây súng lộ ra bên ngoài áo khoác của Lý Ngang, bước lên nắm lấy.

Bốp!

Một bàn tay đột nhiên xuất hiện, chế trụ vững vàng cổ tay của cô Lý.

Liêu Văn Kiệt nhấc chân đá Lý Ngang, tên thần kinh này không biết lấy súng từ đâu ra, giết địch không được, ra sức đánh đồng đội bằng một cú đá, thật sự nếu để cô Lý lấy được, bằng bằng vài cái, mọi người cũng xong đời theo.

“Làm gì vậy, cậu lại là ai nữa?”

“Cô Lý, tôi cũng ở lầu 9, mới dọn đến không lâu, mọi người miễn cưỡng cũng tính là hàng xóm.”

Liêu Văn Kiệt buông tay ra, thở dài nói: “Đời người không có hai lần, cô có rồi thì nên trân trọng mới đúng, tội gì tự tìm cái chết.”

“Cậu biết cái gì, chồng tôi chết rồi, sau này tôi phải làm sao, còn không bằng tôi chết luôn cho xong.”

“Nói rất hay, chồng cô chết rồi, nếu cô cũng chết, vậy con trai Tiểu Long của bà phải làm sao?”

Câu nói này của Liêu Văn Kiệt đã đánh vào tử huyệt của cô Lý, cô ta ngẩn người ngồi tại chỗ, sự hung ác trên gương mặt lập tức biến mất hơn nửa phần.

“Nghĩ kỹ lại, cô cũng không tệ, cách ăn mặc trang điểm cũng là một người đẹp, kẻ ngốc bây giờ đầy đường, sợ gì không gả được nữa?”

Liêu Văn Kiệt tận tình khuyên bảo: “Thừa dịp còn vài năm thanh xuân cuối cùng, tìm một người thành thật có tiền rồi gả đi, Tiểu Long cũng có thể sống những ngày tháng thoải mái, cho dù không tìm được, thế giới chỉ có mẹ là tốt nhất, đối với Tiểu Long mà nói, có cô thì mới coi như là có cả thế giới, đừng khiến thằng bé trở thành cô nhi.”

Cô Lý nghe, ôm mặt khóc nức nở, không còn ý muốn chết nữa.

“A Kiệt, thật sự có cậu mới có thể khuyên được.”

“Anh im miệng, đừng nói chuyện.”

Liêu Văn Kiệt trừng mắt nhìn Lý Ngang: “Anh là chuyên gia bắt ma, không phải chuyên gia giết người, mang theo hung khí trên người để làm gì?”

Chương 74: Có chút đồ “Phòng thân.”

“Lấy dao, súng, cưa điện để phòng thân?”

“Không sai, nếu như vậy thì tôi là người có đạo lý, cho dù là người không tin có ma thì cũng sẽ thành thật ngồi xuống nghe tôi nói đạo lý.” Lý Ngang nhún nhún vai, đó là kinh nghiệm mà anh ta đã đúc kết được sau nhiều năm bước chân vào giang hồ, sẽ không sai.

“Bây giờ làm sao?”

“Đơn giản, bảy ngày sau sẽ là ngày anh Lý hồi hồn, tôi đích thân bắt anh ta về.”

“Đừng đi gấp, còn có một chuyện, sao anh đánh được người

chết sống lại vậy?”

Không theo lẽ thường, Liêu Văn Kiệt nhịn không được nói: “Tôi thấy rất rõ, lúc cô Lý rơi xuống, xương cốt đã bị vỡ, tại sao anh có thể dùng búa và ghế gập để đánh cho khỏe lại vậy?”

“Thiệt thòi khi cậu vẫn là một đạo sĩ, vấn đề này mà cũng hỏi được, khiến tôi quá thất vọng rồi.”

Lý Ngang liên tục lắc đầu, ghét bỏ nói: “A Kiệt, thấy cậu trẻ tuổi không hiểu chuyện, hơn nữa còn là tự học thành tài, tôi sẽ không phê bình cậu.”

“Nói nhiều thật đấy, mau nói chuyện chính đi.”

“Đừng gấp, trước tiên tôi phải thay đổi quan niệm của cậu, nếu không có nói nhiều đi nữa cũng vô dụng.”

Lý Ngang nói: “Mặc kệ cậu tự học là xuất phát từ lòng hiếu kỳ hay do nguyên nhân khác, nếu cậu đã đẩy cánh cổng này ra thì phải nhớ kỹ một điều, trên thế giới này, không có gì là không thể…”

“Nếu cậu không thể vứt bỏ những quan niệm thế tục bình thường, mỗi lần gặp chuyện kỳ lạ đều nói ‘cái này không khoa học’, vậy thì khỏi nói nữa, thế giới này không thích hợp cới cậu, mau về nhà ăn cơm nhão đi!”

Liêu Văn Kiệt: Cái thằng cha này thật đáng đánh, liều mạng như Châu Tinh Tinh vậy.

“Lấy ví dụ là cô Lý, rơi xuống từ trên tầng lầu cao xuống, bị gãy mấy khúc xương, cậu cảm thấy tôi có thể chữa khỏi cho cô ta là chuyện rất khó tin, nhưng trên thực thế thì sao?”

Lý Ngang đẩy đẩy cặp mắt kính: “Cậu hiểu biết bao nhiêu về tiềm lực của cơ thể con người, giới hạn của sống và chết rốt cuộc

ở đâu, suy nghĩ kỹ những điều này thì cậu sẽ biết, tôi cứu sống cô Lý không phải là điều kỳ tích."

Không, thật sự rất kỳ tích!

"Nếu anh đã dùng đạo thuật, siêu năng lực, lại còn bổ sung thêm một số hiệu ứng đủ màu sắc, tôi sẽ không có bất kỳ kinh ngạc nào, nhưng ghế gập và búa…đừng nói khoa học, đến huyền học cũng không giải thích được."

Liêu Văn Kiệt châm chọc, nói thẳng: "Vấn đề triết học của sống chết thì đừng nhắc, thẳng thắn một chút, sao anh làm được vậy?"

"A Kiệt, cậu hiểu lầm tôi rồi, đây chỉ là một lần cứu người bình thường thôi, kêu tôi làm sao giải thích?"

"Anh chắc chắn?" Liêu Văn Kiệt hoài nghi không thôi.

"Đương nhiên, lừa cậu thì tôi sẽ bị trời đánh…Này, cậu chạy xa vậy làm gì?"

"Không có gì."

Liêu Văn Kiệt nhìn trời, xác định sẽ không có thiên lôi ảnh hưởng đến mình, lúc này mới trở về bên cạnh Lý Ngang, thuận tay nhặt cây búa dưới đất: "Nếu anh đã nói là bình thường, vậy tôi sẽ đánh anh mấy cái bình thường, không vấn đề chứ?"

Đối với hành vi "vịt chết còn cứng mỏ" này, Liêu Văn Kiệt trước giờ chưa từng dung túng nhân nhượng, hôm nay hắn cũng muốn xem thử là Lý Ngang cứng miệng, hay cây búa trong tay hắn cứng.

"Không vấn đề, nếu nhíu mày thì coi như tôi thua."

Lý Ngang tháo mắt kính, hai tay mở ra đứng thành hình chữ Đại (大): "Nào, đánh đi, dùng hết sức vào, muốn đánh ở đâu thì

đánh ở đó, xảy ra chuyện thì tôi tự chịu.”

“Đánh đầu cũng được?”

“Được.”

“Đánh đầu cũng được?”

“Được hết!”

“…”

Thấy Lý Ngang quả quyết như vậy, Liêu Văn Kiệt có hơi không nắm bắt được, cầm cây búa trong tay, xác định một lúc, sau đó bước lên, định nện vào đầu Lý Ngang.

Cây búa còn cách trán 3cm, cuối cùng cũng không đánh xuống.

“Hahaha, A Kiệt, tôi còn không sợ, cậu sợ gì chứ?”

“Vung nhát búa này xuống, lỡ như anh có gì đó, vậy không phải tôi tự chuốc khổ sao.”

Liêu Văn Kiệt bĩu môi, ném câu búa trong tay xuống, quay người nhặt ghế gập lên, ầm một tiếng, hắn đã gõ vào đầu Lý Ngang.

Oành!

“Ây da!”

Lý Ngang lên tiếng, ngã xuống đất, Liêu Văn Kiệt thấy thế, trên tay càng dùng lớn, góc gấp của ghế rất khéo léo, tránh được tay của Lý Ngang, toàn bộ đều đánh lên người anh ta.

Kết quả là không được như ý, ngoài tiếng kêu thảm thiết đầu tiên có chút khoa trương thì sau đó Lý Ngang cũng không hừ một tiếng.

Sau 30 giây, Liêu Văn Kiệt dừng tay.

Lý Ngang bò dậy như không có chuyện gì, vỗ vỗ bụi đinh trên quần áo: “Tôi có thần công hộ thể, dao súng bất nhập, chỉ có một cái ghế làm khó dễ gì được tôi, đổi búa đi!”

“Nhưng anh chảy máu mũi rồi.”

“Hả?”

Lý Ngang vươn tay lên sờ, lơ đễnh cười cười: “Gần đây thời tiết khô hanh, tôi không ăn nhiều hoa quả, có hơi nóng trong người.”

Liêu Văn Kiệt: (— `′ —)

Không hiểu, hắn không đoán được tên thần kinh này nói thật hay là giả.

“Nếu anh đã không sao, vậy tôi vào tạm lánh trước.”

Lý Ngang thu lại ghế gập và cây búa, ôm hoa bách hợp yên quý lên: “A Kiệt, từ ngày mai, tôi sẽ tới đây để huấn luyện đặc biệt cho một số bảo vệ đã gặp ma, tránh cho đêm hồi hồn phải tặng không đầu người, cậu có muốn đăng ký tham gia không?”

“Không cần đâu, anh từ từ mà giày vò bọn họ đi.”

Chương 75: Nhận được giáo dục cao đẳng, ra vào tầng lớp thượng lưu 1 Liêu Văn Kiệt nghe vậy thì lau mồ hôi lạnh, huấn luyện đặc biệt của Lý Ngang nếu nói hoa mỹ thì sẽ là khắc chế nỗi sợ, nhưng thực ra là làm người ta mắc ói, không phải chơi phân thì là hôn nhau nồng nhiệt, ai gánh nỗi chứ!

“Tùy cậu, có rảnh thì tới nghe, tôi sẽ giảng một số kỹ thuật bắt ma, đối với cậu có lợi chứ không có hại.”

“Đợi doi, bây giờ tôi không thể đi.”

Liêu Văn Kiệt chỉ chỉ thi thể của anh Lý: “Lát nữa cảnh sát tới, anh còn phải cho lời khai…”

“Stop, không cần nói nữa, quy trình này tôi đã đi qua nhiều lần rồi. Cảnh sát tới cũng sẽ đưa tôi vào bệnh viện tâm thần, tự tôi về là được, không cần phiền bọn họ.”

Nói xong, Lý Ngang ngênh ngang rời đi, cái bóng đen kéo dài trên mặt dài, rất dài rất dài.

Liêu Văn Kiệt có vẻ đăm chiêu, tên thần kinh này có thứ gì đó.

…

Sau khi cảnh sát tới, kéo xác của anh Lý đi, thuận tiện gọi một chiếc xe cứu thương, đưa cô Lý cả người đầy máu vào bệnh viện.

Căn cứ theo lời khai của các bảo vệ, anh Lý ngộ sát, che giấu sự thật với cô Lý, sau khi bị phát hiện thì muốn giết người diệt khẩu, trượt chân ngã từ lầu cao xuống, gieo gió gặt bão, chết không tiếc.

Mà cô Lý, đợi sau khi cô ta ra viện, chắc chắn sẽ ở trong đó một thời gian, con trai Tiểu Long thì đã được người thân chăm sóc.

Liêu Văn Kiệt phối hợp cho lời khai, tối nay hắn cũng không làm gì, nhưng dù sao hắn cũng là người đầu tiên phát hiện ra thi thể.

Ngày hôm sau, Liêu Văn Kiệt không xin nghỉ phép, trực tiếp đến công ty làm việc, dù sao công việc hiện tại của hắn chỉ là xem hồ sơ, uống trà, ngắm người đẹp, còn thoải mái hơn ở nhà.

Vốn tưởng hôm nay sẽ thuận lợi trôi qua, không ngờ, lúc chiều lại nhận được điện thoại của Tào Đạt Hoa, Châu Tinh Tinh bị trúng đạn, bây giờ đang nằm viện.

“Anh ta không sao chứ?”

“Không sao, chỉ là máu chảy hơi nhiều…”

Dưới sự tường thuật của Tào Đạt Hoa, Liêu Văn Kiệt lúc này mới biết, trường học quốc tế mà Châu Tinh Tinh đang nằm vùng đã bị những phần tử khủng bố xâm nhập, anh ta dẫn đầu đội Phi Hổ để tiêu diệt, tuy bị thương những cũng lập được công lớn.

“A Kiệt, nói cho cháu biết, lần này A Tinh sắp phát tài rồi. Học sinh của trường này ai nấy cũng có gia đình giàu có, không một học sinh nào bị thương, chắc chắn là cậu ấy sắp được thăng chức tăng lương, ít nhất cũng phải được làm tổng đốc.”

Lại thăng chức tăng lương?

Liêu Văn Kiệt thiết chút nữa cười ra tiếng: “Đừng đùa nữa, anh ta có thăng chức hay không thì cũng không có gì khác biệt, còn không phải đắc tội với cấp trên nên mới đi phái đi nằm vùng đó sao.”

“Nói cũng đúng.”

Tào Đạt Hoa cười nói: “Kệ đi, lần này chú cũng lập được công lớn rồi, nói ra có thể con không tin, lần này A Tinh lập công, ít nhiều cũng nhờ vào sự ủng hộ và tài lãnh đạo anh minh của chú đó.”

“Tự tin loại bỏ khả năng này.”

Liêu Văn Kiệt nói thầm một tiếng, sau đó hỏi rõ Châu Tinh Tinh đang ở bệnh viện nào để sau khi tan làm sẽ đến thăm.

“A Kiệt, cậu ra ngoài với tôi một chuyến.”

Yudy Tang đẩy cửa phòng làm việc ra, tạo hình đàn ông, rất có khuôn cách.

“Được, chị Yudy, đi đâu?”

“Bệnh viện, một người bạn tôi mới sinh em bé, qua đó thăm cô ấy.”

Thật trùng hợp, bạn của Yudy Tang và Châu Tinh Tinh nằm cùng một bệnh viện, biết được chuyện này, cô ấy đã trực tiếp mua hai lẵng hoa và giỏ trái cây, bảo Liêu Văn Kiệt lấy cầm lấy một phần.

Sếp thật hào phóng!

Thấy Yudy Tang sảng khoái như vậy, Liêu Văn Kiệt không lo lắng về mối quan hệ của cô ấy với cô bạn thiên kim được yêu thích kia của cô ấy nữa.

“A Kiệt, khi nào cậu lấy được bằng lái xe?”

Trong xe, Yudy Tang vừa lái xe vừa nói: “Nói thế nào đi nữa tôi cũng là sếp của cậu, không có cái lý nào lại để tôi lái xe cả!”

“Chị Yudy, cho dù lấy được bằng lái xe thì tôi cũng không dám lái, lỡ như bị đụng hư tôi cũng không đền nổi.”

“Không sao, thấy cậu đẹp trai ngon lành như thế, cậu đền cậu cho tôi là được.”

Yudy Tang sờ bộ râu giả dưới mũi, cười xấu xa.

“Chị Yudy, chị đừng nói đùa nữa, chị Văn Tĩnh đã nói với tôi hết rồi, mặt dù chị với tôi khác giới tính, nhưng sở thích lại giống nhau đấy.” Liêu Văn Kiệt không hề động đậy, thuận tay bôi đen Trình Văn Tịnh.

“Con nhóc thối, chuyện gì cũng dám nói…”

Yudy Tang lẩm bẩm, xấu hổ chuyển chủ đề: “Mà này, tình hình bạn cậu thế nào rồi, có muốn tôi đi thăm với cậu không?”

“Không, chị Yudy khách sáo quá rồi, thật ra, em với cậu ta chỉ là bạn bè bình thường thôi, từ đầu cũng không định mua hoa đâu, là kiểu bạn bè bình thường đến cửa bệnh viện hái ít hoa dại là coi như có thành ý rồi ấy.”

Liêu Văn Kiệt vội vàng kêu dừng, sợ Yudy Tang có hứng cố chấp muốn đến thăm Châu Tinh Tinh với hắn.

Hắn tin chắc Châu Tinh Tinh và Stephen Châu, Lý Ngang không phải là cùng một khuôn mặt, nhưng lại giống hệt với chồng Vương Bách Vạn của Yudy Tang.

Chỉ khác nhau một nốt ruồi phú quý.

Nếu để Yudy Tang chính mắt nhìn thấy Châu Tinh Tinh, vậy chắc chắn là chuyện vui rồi.

“Không phải chứ, gì mà đến cửa bệnh viện hái ít hoa dại là coi như có thành ý…”

Yudy Tang vừa nghe liền lắc đầu, vốn là muốn chuyển chủ đề, thấy Liêu Văn Kiệt từ chối thì cũng không nói gì nhiều nữa.

Chương 76: Nhận được giáo dục cao đẳng, ra vào tầng lớp thượng lưu 2 Chiếc xe thể thao chạy vào bệnh viện, sau khi Liêu Văn Kiệt và Yudy Tang tách ra, họ nhanh chóng tìm thấy phòng bệnh của Châu Tinh Tinh.

“Wow, Anh Kiệt, lẵng hoa và giỏ trái cây lớn như vậy …”

Trên giường bệnh, Châu Tinh Tinh vứt chuối trong tay, một tay ôm giỏ hoa quả, nghẹn ngào nói: “Tôi biết mà, giữa trai đẹp với nhau có tâm linh tương thông, chỉ có cậu mới là anh em tốt của tôi.”

“Đừng ngu nữa, tôi chủ mang giỏ trái cây đến, không nói là sẽ không mang đi.”

Liêu Văn Kiệt nhìn xung quanh: “Chậc chậc, đãi ngộ cho cảnh sát Châu cũng không tồi,một người mà ở phòng bệnh lớn như thế.”

“Đương nhiên, cậu cũng không nhìn thử người đang nằm ở trên giường là ai!”

Châu Tinh Tinh nhướng mày, lớn giọng đấy khiêm tốn: “Nói ra cũng thật xấu hổ, vụ án lần này giải quyết được rồi, tôi gọi điện hỏi lão đại, luận về công để ban thưởng thì chỉ thăng lên chánh thanh tra. Aii, vừa nghĩ đến đây tôi liền cảm thấy không có mặt mũi để gặp lại ông bố ở quê nhà.”

“Ha ha!”

Liêu Văn Kiệt trợn tròn mắt, trên người Châu Tinh Tinh có thương tích nên cũng không chọc tức anh ta, nói: “Đúng rồi, sao phòng bệnh lại vắng vẻ thế, chẳng lẽ chỉ có tôi là người duy nhất tới thăm anh thôi sao?”

“Sao có thể, tôi bây giờ là ánh tinh soi chiếu, người mà muốn nịnh hót tôi có thể xếp hàng từ đây đến Tsim Sha Tsui lận đấy.”

Châu Tinh Tinh vịt chết rồi còn cứng miệng: “Thời gian cậu đến cũng trùng hợp thật đấy, giờ cao điểm vừa qua, nếu không cũng phải đến đại sảnh xếp hàng lấy số đấy.”

“A Mẫn đâu, người khác không đến cũng không sao, sao cô ấy cũng không ở đây luôn, hai người chia tay rồi sao?”

“Này, anh trai, cậu đến để thăm tôi hay chọc giận tôi đấy, sao đến rồi mà không nói câu nào cho dễ nghe vậy.”

Châu Tinh Tinh đáp lại với vẻ không hài lòng, nói, “A Mẫn biết tôi nằm vùng bị thương nên rất tức giận, mới ngồi một chút đã bỏ đi rồi.”

Nói đến đây, mắt Châu Tinh Tinh sáng lên, kéo tay áo của Liêu

Văn Kiệt: “Hóa ra A Mẫn có một anh họ làm cảnh ty, tôi bảo cô ấy hỏi giúp tôi, chỉ cần Madam Vương chịu thả người thì tôi có thể được điều đến làm việc dưới tay anh họ cô ấy rồi?”

“Vậy thì sao?”

“Chỉ cần tôi thoát khỏi nhà tù của Madam Vương, cơ hội của tôi sẽ đến, đến lúc đó tôi sẽ triển quyền cước, không cần nhìn sắc mặt bà ấy để làm việc nữa. ”

Châu Tinh Tinh nói xong, chắp hai tay trước ngực cầu nguyện, hy vọng Madam Vương tuổi già mắt mờ, buông cái khối vàng là anh ta ra.

“Đừng cầu nguyện nữa, cái đồ xui xẻo như anh, Madam Vương chỉ muốn ném đi càng xa càng tốt, nhưng mà anh họ của thảm rồi, gặp phải họa đến chết anh ta luôn.”

“Hừm, ghen tị chỉ khiến mặt mũi cậu càng thêm khó ưa mà thôi.” Châu Tinh Tinh hừ một tiếng quay đầu đi.

Ngay lúc đó lại vang lên tiếng gõ cửa, một nhân vật mà cả hai đều không ngờ tới đã đẩy cửa bước vào.

Sandy!

“Xin chào, cảnh sát Châu, tôi tới…”

Sandy cầm hoa, mở cửa được một nửa, cúi đầu lịch sự, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Liêu Văn Kiệt, lập tức không thể dời mắt, ngay cả Châu Tinh Tinh cũng ném ra sau đầu.

Vài ngày trước, Liêu Văn Kiệt được Châu Tinh Tinh mời đến trường để giúp đỡ và điều tra tung tích về Sandy khả nghi, sau đó anh ta cũng không hề xuất hiện nữa.

Mất nụ hôn đầu, ngày nào Sandy cũng chả còn tâm trạng ăn

uống, đi hỏi thầy tổng phụ trách, cũng chính là Tào Đạt Hoa đang nằm vùng.

Liêu Văn Kiệt từng nói mình là cháu trai của tổng phụ trách trường, đây là manh mối duy nhất của Sandy.

Tào Đạt Hoa dùng tên giả 'James Bond', nằm vùng ở trường đóng vai thầy tổng phụ trách, cho nên theo một ý nghĩa nào đó mà nói, quả thật Liêu Văn Kiệt cũng không nói dối.

Nhưng Tào Đạt Hoa không biết chuyện này, con người của James Bond được thiết lập là những người nước ngoài trở về sống ở London quanh năm, nhận được sự giáo dục cao đẳng (đại học, học viện), ra vào trong xã hội thượng lưu, nho nhã khiêm tốn, thu đi sự ngang bướng, sẽ không để lộ bộ mặt thật của mình với người ngoài.

Nhân vật lập thể đầy đủ, các tầng cảm xúc phức tạp đa diện, rất thử thách kỹ năng diễn xuất.

Khi Sandy hỏi, Tào Đạt Hoa lắc đầu dứt khoát, ông thiết lập con người hoàn mỹ như thế, là con độc đinh chín đời, làm sao có thể có cháu trai? Lập tức bày tỏ chưa từng nghe đến cái tên Liêu Văn Kiệt này bao giờ.

Sandy hồn bay phách lạc rời đi, thậm chí cả cơm cũng không được ăn. Sau đó chính là tiết mục đội Phi Hổ đại chiến tiêu diệt toàn bộ phần tử khủng bố.

Khi nhìn thấy cậu bạn cùng lớp háo sắc Châu Tinh Tinh là cảnh sát, còn thầy tổng phụ trách Tào Đạt Hoa cũng là cảnh sát, trong chớp mắt Sandy liền đoán ra mọi chuyện, Liêu Văn Kiệt cũng là cảnh sát nằm vùng, cuộc gặp gỡ ngày hôm đó là đang thăm dò tình báo.

Phải mất một lúc sau, cô thông qua đủ loại đường dây móc

nối, tìm hiểu ngọn nguồn đến tận phòng bệnh của Châu Tinh Tinh.

Vốn dĩ cô muốn liên lạc với Liêu Văn Kiệt thông qua Châu Tinh Tinh, nhưng bây giờ thì tốt rồi, đi thẳng vào vấn đề gặp luôn chính chủ.

“A Tinh, anh lại chơi tôi à?”

Liêu Văn Kiệt bị mắt nhiệt tình nóng bỏng của Sandy làm cho cả người khó chịu, hắn nghi ngờ Châu Tinh Tinh lại giúp hắn tìm bạn gái, nếu không sao lại trùng hợp như thế.

Hơn nữa, nếu là kiểu bạn gái có chất lượng như thế này, vậy thì hắn sẽ tiếp tục cố gắng, chịu khổ thêm một chút cũng không sao.

“Anh Kiệt, oan cho tôi! Tôi không hề biết chuyện gì đã xảy ra luôn, tin tôi đi, không hề liên quan gì đến tôi luôn.”

Chương 77: Lý lẽ hùng hồn 1 “Tôi nhớ chuyện này, ngày khác tôi mời anh ăn cơm để nhận tôi, nếu không tôi sẽ cướp A Mẫn, sau này cậu có bao nhiêu người bạn gái tôi sẽ cướp bấy nhiêu.”

Liêu Văn Kiệt nhỏ giọng buông lời đe dọa, mỉm cười và đi về phía Sandy, lấy mấy những bông hoa trên tay cô cắm ở trên tay cầm ở cửa, ôm vai cô đi ra khỏi phòng bệnh.

“Con bà nói, tên nhóc này thật sự chưa từng yêu đương thật hả, cái dáng vẻ thuần thục kia kìa!”

……

Ở đình nghỉ mát trong vườn hoa của bệnh viện.

Liêu Văn Kiệt buông tay ra, trầm giọng nói: “Sandy, thật ra tôi…”

“Anh Kiệt, anh không cần giải thích đâu, em hiểu mà, không

trách anh.”

Hai má Sandy hơi ửng hồng, thân thiện nói: “Hôm đó anh không tiện tiết lộ thân phận, ban đầu em cũng hơi tức giận, nhưng sau đó khi thấy trong trường nguy hiểm như vậy thì em mới bừng tỉnh nhận ra, anh không chịu nói là vì tốt cho em.”

“Cái này…”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, lộ vẻ cảm động nói: “Nếu em đã biết thì tôi cũng không cần nói gì thêm nữa.”

“A Kiệt, cô gái xinh đẹp kia là ai thế, bạn của anh à?”

Mùi nước hoa đàn ông thoảng qua, Yudy Tang không mời mà đến, giơ tay hất hất cánh tay của Liêu Văn Kiệt, đôi mắt sáng lên: “Giới thiệu chút đi, nhanh giới thiệu chút đi nào.”

Liêu Văn Kiệt: (— `ヘ′ —)

Hắn nhìn Yudy Tang một lát, chỉ cảm thấy dưới cái dáng vẻ giả vờ nho nhã kia thực ra là mặt người dạ thú, trong mắt tràn đầy ba chữ ăn thịt người.

Kém cõi!

Kỹ năng tán gái của Yudy Tang quá tệ, không phải là mánh khóe gì mà là dáng vẻ con quỷ đói thấy sắc liền nôn nóng không dằn lòng được.

Háo sắc viết lên trên mặt, còn kém xa hắn.

“Chị Yudy, đây là Sandy, là học sinh ở trường.”

Liêu Văn Kiệt giới thiệu hai người với nhau: “Sandy, đây là sếp của tôi, Yudy Tang…”

“Sếp cái gì mà sếp, đó là ở trong công ty, bên ngoài mọi người

đều là bạn bè. Sandy, tôi luôn coi A Kiệt như anh em, em cũng giống cậu ấy đi, gọi chị một tiếng chị Yudy là được rồi."

Yudy Tang ôm lấy vai của Liêu Văn Kiệt, dáng vẻ của hai anh em tốt, rất hao sảnh, nhưng cái cơ ngực giả hơi quá, đè lên cánh tay của Liêu Văn Kiệt khiến hắn rất khó chịu.

Nhưng đây là sếp mình, còn phải nhìn sắc mặt người ta đấy, Liêu Văn Giai giận mà không dám nói.

"Chị Yudy, xin chào."

Sandy rụt rè gật đầy, cô ấy đã từng nhìn thấy Yudy Tang trên tạp chí Bát Quái rồi, nghe nói là một người kỳ quái, không bao giờ mặc quần lót.

"Gặp nhau tức là có duyên phận, lúc này vừa đúng lúc luôn, hay là chúng ta ngồi xuống uống trà chiều…"

"Hôm nay cứ như vậy nhé, Sandy, đây là số của tôi, ngày khác liên lạc sau."

Liêu Văn Kiệt quả quyết hô dừng, lấy danh thiếp ra nhét vào tay Sandy.

Đây là do Trình Văn Tịnh chuẩn bị, thân làm trợ lý thì danh thiếp là thứ không thể thiếu, nhất định phải mang theo bên mình, cô ấy nói với Liêu Văn Kiệt rằng không phải ai cũng có thể lấy được danh thiếp của Yudy Tang, nên lúc này, trợ lý lịch sự phải đưa danh thiếp của mình ra.

"Ừm, anh Kiệt cứ làm việc trước đi, em không làm phiền nữa."

Không dám nhìn thẳng vào ánh mắt nóng bỏng của Yudy Tang, Sandy bỏ chạy, có lẽ vì chạy quá nhanh nên suýt chút nữa ngã nhào trên đường rồi.

“A Kiệt, đây là lỗi của cậu, cô gái xinh đẹp như vậy sao không giới thiệu sớm cho tôi.”

“Chị Yudy, Sandy chỉ là một cô gái nhỏ mà thôi, phiền chị tu bớt đi, đừng gieo họa cho người khác nữa.”

“Tôi không đi gieo họa thì người khác cũng đi thôi, nếu đã như vậy thì tại sao không phải là tôi?”

Yudy Tang lý lẽ vô cùng hùng hồn, đột nhiên nhướng mày: “Tôi hiểu rồi, là cậu muốn gieo họa cho Sandy, đúng không?”

“Không, tôi gì mà gieo họa chứ, là yêu đương vô cùng nghiêm túc.”

“Đừng đổ thừa cho tôi, đây là lần đầu tôi đi tán gái đấy!”

Yudy Tang khinh thường lắc đầu, kêu Liêu Văn Kiệt lên xe, vừa rồi cô đi thăm cô bạn gái số 6, ai mà biết đối phương vì đã có con nên quyết định giúp chồng dạy con, làm một người vợ tốt, thẳng chân đá cô luôn.

Yudy Tang tức giận đến mức tức ngực, năm đó cô không chê đối phương bụng mang dạ chữa, càng không chê đối phương là phụ nữ đã có gia đình, kết quả người ta chỉ chơi đùa cô mà thôi.

Hừ, tra nữ!

……

Đi làm về, Liêu Văn Kiệt nhìn thấy Đội trưởng Lư ở thang máy, hai bên có sáu nhân viên bảo vệ khác, băng bó khắp người, ngồi thành một hàng rên rỉ thở dài.

Viên cảnh sát thân tín của ông ấy lại bị quấn như xác ướp vậy, nằm bất động trên mặt đất, may mà bây giờ vẫn chưa có dịch vụ giao hàng hỏa tốc, nếu không sẽ bị người tra trộm đem đi rồi.

Liêu Văn Kiệt thấy vậy thì suýt nữa cười ra tiếng, hắn thay đổi vẻ mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, bước tới và quan tâm: “Đội trưởng Lư, mọi người làm sao thế, ban ngày mà cũng có thể gặp phải ma à?”

“Nếu thật sự gặp phải ma thì tốt rồi, cùng lắm thì chết thôi, bây giờ bị tên thần kinh kia để mắt tới, sống không bằng chết mới thảm nhất, hắn nói phải dạy dỗ bọn tôi đến ngày cái ngày mà ông Lý hồi hồn, nhưng mà..huhu, chúng tôi không cầm cự nổi đến ngày đó.”

Đội trưởng Lư vừa nói, vừa nghĩ tới chuyện buồn liền cúi đầu lau nước mắt, mấy người ở bên cũng cảm thấy rất đau thương, nghe thấy vậy cũng khóc thút thít.

Chương 78: Lý lẽ hùng hồn 2 Bảy ông lớn xếp thành một hàng thất thanh khóc lóc, cảnh tượng vô cùng tráng lệ nguy nga, Liêu Văn Nghiêu cố mím miệng, suy nghĩ nếu không đi ngay thì sẽ cười ra tiếng mất.

“Đúng rồi, A Kiệt, cái tên thần kinh đó đang ở phòng bảo vệ, bọn tôi không dám đi vào, tốt nhất là cậu cũng đừng vào.”

“Vâng.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, đi thẳng vào phòng bảo vệ, vừa vào cửa liền nhìn thấy Lý Ngang đang bày ra trò mới.

Đối với anh ta mà nói đó là trò mới, đối với mấy người đội trưởng Lư mà nói, đó là một công cụ tra tấn mới.

“Lý Ngang, sao anh lại dày vò…ơ, sao răng anh lại hô thế kia?”

“Tôi thấy mình quá đẹp trai rồi, không thể hòa nhập với quần chúng được, cho nên tôi đã thay đổi diện mạo mới.”

“Anh quấn nhiều băng như vậy là để có diện mạo mới ư?”

“A Kiệt, tôi đã thảm thế này rồi mà cậu còn hỏi hỏi mãi thế, khụ khụ khụ…”

Lý Ngang ho máu ra trên tay, thuận tay bôi cái tay đầy máu đó lên tường: “Hôm nay tôi đã tiến hành một cuộc huấn luyện đột kích với mấy người đội trưởng Lư, muốn thay đổi tâm lí lệch lạc sợ ma sợ quỷ của bọn họ, bởi vì gấp gáp muốn hoàn thành nên đã dùng cách luyện lớn gan của Nga, ngay cả tôi cũng gặp bị vạ lây theo.”

“Vậy thì đừng có giày vò nưa, tôi sợ chưa hết bảy ngày của ông Lý thì đã đến bảy ngày của mấy người đội trưởng Lư rồi, nhiều ma quỷ như thế, chắc chắc một mình anh sẽ chịu không nổi đâu.”

(*bảy ngày: Bảy ngày là một phong tục tang lễ của Trung Quốc. Thông thường người ta nghĩ rằng “bảy ngày” là ngày thứ bảy sau khi một người qua đời)

“Tôi biết, bác sĩ đã cảnh báo rồi, mặc dù sức khỏe tôi rất tối, chỉ là bị một chút nội thương, nhưng chúng ta là người trần mắt thịt, nếu có xảy ra điều bắt trắc một lần nữa, chỉ sợ không có ai sống đến được đêm hồi hồn của ông Lý.”

Lý Ngang vừa ho vừa nói: “Vì vậy, tôi quyết định đổi cách luyện gan khác, lần này tôi sẽ không chơi với lựu đạn, bom, pháo điện nữa, về mặt an toàn thì phải hơi ổn thỏa một chút.”

Liêu Văn Kiệt: “…”

Hắn biết rằng, ở trại huấn luyện ở Lý Ngang không chết cũng bị thương, cách rời khỏi chỉ có một, đó là bị mang đi.

“Thoa cái nước mắt bò này lên mắt có thể nhìn thấy ma, đợi ngày nào bọn họ cũng thấy ma quen rồi thì đến đêm hồi hồn của ông Lý sẽ không thấy sợ nữa.”

“Trên thế giới này có nhiều ma quỷ như thế sao? Còn có chai nước mắt bò của anh nữa, trông giống như nước súc miệng vậy, cái thứ này có được không đấy?”

Liêu Văn Kiệt tỏ vẻ không tin, nếu trên thế giới này ở đâu cũng có ma, thoa nước mắt bò thì có thể thấy ma, vậy thì tivi đã đưa tin đến ngán rồi.

Dù sao nước mắt của bò cũng không được coi là quá quý giá, người bình thường có thể lấy được.

“A Kiệt, thực ra quỷ cũng là một loại năng lượng, ma lớn, ma nhỏ, ác ma…chẳng qua là có bao nhiêu năng lượng thôi, cái lại ma có thể ám thân bà Lý bây giờ đã rất hiếm gặp, còn về phần ông Lý..tôi nghi ngờ gia tộc bọn họ có thiên phú dị bẩm, khi sống thì lại rất bình thường, nhưng khi chết lại rất lợi hại.”

“Còn lọ nước mắt bò này, loại nước mắt bò bình thường khi thoa lên mắt sẽ thông thấy ma, nhưng bình nước mắt bò tót cộng thêm nước súc miệng này của tôi, hừm, cái bình nước súc miệng thêm nước mắt bò này của tôi..khụ khụ, bị cậu hiểu lầm rồi.”

Lý Ngang cầm nước bình súc miệng lên, thế thốt rất chân thành: “Bình nước mắt bò này do tôi đặc biệt chế biến, nếu hiệu quả không tốt, không tin thì thử đi.”

Tin anh một lần nữa vậy!

Liêu Văn Kiệt lấy một chút nước súc miệng rồi nhẹ nhàng thoa mi mắt trên, sau khi mở ra thì thấy mọi thứ vẫn bình thường, trong phòng bảo vệ ngoại trừ hắn và Lý Ngang ra thì không có bóng ma nào cả.

“Thế nào, có phải là không thấy gì hết không?”

“……”

“Không thấy gì cả là đúng rồi, cậu không thể thu phóng thành thạo niệm lực của mình, uống hết cả cái bình nước mắt bò này cũng vô dụng.”

Liêu Văn Kiệt không nói gì, rửa mặt ở phòng vệ sinh sát vách rồi trực tiếp mở của rời đi.

Ngày mai không đến nữa.

……

Những ngày tiếp theo gió yên biển lặng, Liêu Văn Kiệt chạy lui chạy tới từ nhà, công ty, trường học lái xe, để nâng cao chỉ số hạnh phúc của mình, ngày nào hắn cũng phải tạt qua của phòng bảo vệ một lần.

Mấy người đội trưởng Lư ngày càng gầy gò, rất nhiều người dân ở đó bảo thường thấy bọn họ lởn vởn đi đứng không bình thường xung quang thang máy.

Có thể thấy, ông Lý muốn gặp họ một lần ở trong đêm hồi hồn thì có lẽ đã quá sức rồi.

Về phía công ty, vì gặp được Sandy trong bệnh viện nên Yudy Tang rất nhiệt tình với Liêu Văn Kiệt, muốn lấy được một số thông tin về cô em gái ấy.

Trong mắt của Yudy Tang, Liêu Văn Kiệt đẹp trai như thế, cho dù là cô gái mà hắn theo đuổi hay cô gái theo đuổi hắn thì ngoại hình đều vô cùng xuất sắc.

Nói cách khác, xung quanh Liêu Văn Kiệt là hàng hảo hạng.

Người anh em này, cô kết rồi đấy!

Liêu Văn Kiệt rất bất lực, hắn đơn thuần đến mức như nước vậy, làm sao hiểu Yudy Tang đang nói cái gì, giống như mấy từ ít

sử dụng như size, thượng lũy, hắn chưa bao giờ nghe đến hết.

Tuy nhiên, sau khi quen biết được một thời gian dài, hắn nhận thấy Yudy Tang quả thực là một người tốt tính, lạc quan hào phóng, không để ý chuyện vặt vãnh, ra tay rất hào phóng với bạn bè, trên báo Bát Quái viết cô là một người kỳ quái, đều là vì muốn thu hút độc giả để kiếm lượng tiêu thụ thôi.

Ít nhất về chuyện quần lót, hoàn toàn là tin đồn nhảm phóng đại, thỉnh thoảng Yudy Tang cũng mặc mà.

Chương 79: Là một người si tình hoài niệm cái cũ 1 Chỉ có một điều không tốt là gần đây hắn và Yudy Tang hơi thân thiết, ánh mắt của Trình Văn Tĩnh càng ngày càng không vui, cô ấy mua một dụng cụ làm đá mới bỏ vào ngăn kéo văn phòng.

“Alo, A Kiệt, là tôi, tối mai có cô gái nào hẹn anh không?”

“Con độc thân ngàn năm rồi, lấy đâu ra hẹn hò.”

“Không có là, thím của con thăng chức rồi, mời con tối mai ăn cơm, nhớ đừng vắng mặt đấy.”

Nếu Tào Đạt Hoa Châu Tinh Tinh mời hắn ăn tối, có thể Liêu Văn Kiệt sẽ hơi do dự, ví tiền của bọn họ còn sạch hơn cả cái mặt nữa, đường đột đi ăn tiệc chẳng khác nào phí tiền cả.

Đặc biệt là Tào Đạt Hoa, lần trước mượn tiền đãi khách, bây giờ chẳng nghe thấy tăm hơi đâu, có vẻ là định không trả rồi.

Madam Vương thì khỏi bàn luôn, mạnh mẽ vang đội, từ lời nói đến hành động chưa bao giờ úp mở, ngoại trừ va nhầm phải Tào Đạt Hoa thì cuộc đời bà gần như chả có một chút vết nhơ nào cả.

Bà đã nói mời thì sẽ không cho phép bất cứ ai đem theo ví tiền cả.

Lý do mời khách ăn tối cũng rất đáng tin, đối với việc Madam Vương thăng chức, Liêu Văn Kiệt không ngạc nhiên lắm, thậm chí hắn còn cảm thấy thăng còn hơi ít đây.

Vụ án xảy ra ở trường quốc tế không phải là vụ án bình thường, không kể đến con cái của các lãnh sự đến từ các quốc gia, chỉ là những cậu ấm cô chiêu xuất thân từ các gia đình không giàu thì sang kia, đằng sau đó chính là một nguồn năng lực vô cùng to đến từ khủng bố.

Bây giờ đám học sinh chỉ bị dọa sợ một chút, ngay cả một vết trầy cũng chẳng có, mọi người đều ca tụng Madam Vương, chỉ thăng lên cảnh ty cao cấp quả thật là đã bạc đãi bà lắm rồi.

Liêu Văn Kiệt đã đến nơi hẹn đúng hẹn, cứ tưởng Madam Vương sẽ bao hết cả một tiệc rượu, không ngờ địa chỉ lại là một quán cơm tây, cao chừng hai ba tầng.

Hắn hơi sửng sốt một lúc, nghĩ lại thì cũng không thấy có gì không ổn, không ai quy định tiệc phải ở nhà hàng lớn, quán cơm Tây cũng được.

Độ cao cấp không đủ, đồ uống quá đơn giản?

Nếu có đủ tiền, thì ăn một bữa cơm Trung cũng không sao.

Sau khi bước vào cửa, Liêu Văn Kiệt nhận thấy có gì đó sai sai, nhạc trong quán ăn Tây rất nhẹ nhàng, ít khách, hoàn toàn khác với không khí của một bữa tiệc.

Ngay khi hắn cho là mình đã đi nhầm cửa, thì Tào Đạt Hoa trong bộ vest phẳng phiu đứng dậy, vẫy tay với hắn.

“A Kiệt, bên này.”

Liêu Văn Kiệt ôm một bụng nghi ngờ đi tới, bị Tào Đạt Hoa kéo ngồi xuống bên cạnh, sau đó nhìn hai chiếc ghế trống đối diện,

liền hiểu ra điều gì đó.

“Chú Đạt, chú xem mắt sao?”

“Đúng là có người, nhưng không phải chú.”

“Chú đừng làm rộn nữa, với điều kiện của cháu sẽ không tìm được bạn gái đâu.”

“A Kiệt, con nói thế là sai rồi, hồi đó chú cũng đẹp trai nhất đảo Hồng Kông đấy, bên cạnh không bao giờ thiếu bóng hồng tri kỉ, kết quả thì sao? Chú ỷ vào tuổi trẻ nên cảm thấy không sao cũng được, cũng không để tâm, mấy cô bóng hồng tri kỉ lần lượt gả cho người thành thật hết, còn chú vẫn độc thân đến bây giờ.”

Tào Đạt Hoa nói: “Bố mẹ con đi sớm, có một số chuyện chú và thím mà không quan tâm thì sẽ không có ai quan tâm hết.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, người thành thật thật đáng thương, hắn không muốn là người thành thật.

Xem mắt mà thôi, coi như qua loa cho xong chuyện là được.

Hai mươi phút sau, Madam Vương đến muộn, đặc quyền của phụ nữ, là điều mà đàn ông ước ao không thôi.

Đi cùng là một vị mỹ nữ, dáng vẻ yêu kiều, dung mạo xuất chúng, khóe mắt chân mày mang theo ba phần kiêu ngạo, kiểu tóc ngắn rất là đẹp.

Liêu Văn Kiệt cau mày, người đẹp tóc ngắn đầy khí chất, thoạt nhìn là người mạnh mẽ giống Ngô Lạc Thiến, so ra thì hắn thích A Lệ và Sandy hơn.

Ngây thơ hồn nhiên, cũng rất đáng tin cậy.

“A Đạt, A Kiệt, để mọi người đợi lâu rồi.”

Bà Vương kéo người đẹp tóc ngắn và nói: “Để tôi giới thiệu với mọi người, vị này là Long Cửu, thanh tra cấp cap của cục An Ninh.

Long Cửu!

Nghe đến cái tên này, Liêu Văn Kiệt hơi sửng sốt, lễ phép bắt tay.

Dù sao đều là “Đổ Thần” Cao Tiến rồi, Long Ngữ, Long Cửu xuất hiện cũng là điều là bình thường.

“Chào cô Long.”

“Anh Liêu.”

Nhìn thấy Liêu Văn Giai, Long Cửu cũng hơisững sờ, ngạo khí giữa hai lông mày cũng thu lại bớt.

Khi Madam Vương muốn giới thiệu bạn trai, cô cũng không vui lắm, bản thân không thích cái hình thức xem mắt, cho dù Madam Vương có tâng bốc Liêu Văn Kiệt lên trời thì cô ấy cũng không quan tâm lắm.

Đến cuộc hẹn hôm nay, đơn giản là vì không từ chối được, qua loa ứng phó một chút là được.

Sau khi nhìn thấy người thật, Long Cửu cảm thấy Madam Vương không có nói khảoc, ít nhất về điểm đẹp trao, đánh giá rất đúng trọng tâm.

“Ôi, khách sáo như vậy làm gì, cũng không phải là người ngoài.”

Madam Vương hòa giải, nói với Long Cửu: “Cô gọi cậu ấy là A Kiệt, nó gọi cô là A Cửu, xa lạ đến mức như khi giái quyết vụ án vậy, khó chịu thật đấy!”

“Xin lỗi! Em gái Liên, tôi đột nhiên nhớ ra một chuyện.”

Tào Đạt Hoa vỗ đùi, có lẽ là đã dùng sức quá mạnh, vẻ mặt dữ tợn nói: “Khi ra khỏi nhà vội qua nên mới quên đóng cửa nhà.”

“Cứ ầm ĩ lên, quay lại coi thử một cái là được rồi.”

“Không được, cửa mà anh quên đóng là của nhà của em.”

Chương 80: Là một người si tình hoài niệm cái cũ 2 “A Đạt, sao anh lại bất cẩn thế?”

“Người cẩu thả làm việc là thế đấy, anh cũng không muốn mà.”

Kỹ năng diễn xuất Tào Đạt Hoa rất khoa trương, vội vàng nói: “Đừng nói mấy cái này nữa, chúng ta mau lái xe về xem thử đi, không thôi sẽ mở đường cho mấy tên trộm đấy.”

“Chỉ có thể làm thế này thôi!”

Madam Vương xin lỗi: “A Kiệt, A Cửu, hai đứa gọi đồ ăn trước đi, tôi và A Đạt về một chút rồi sẽ quay lại, nếu một tiếng sau mà chúng tôi chưa quay lại thì hai người không cần đợi chúng tôi đâu.”

“……” x2

Nhìn bóng lưng không hề có chút vội vàng nào của hai người, Liêu Văn Kiệt sờ sờ mũi, cười một cái với Long Cửu ở đối diện.

“Diễn xuất thực sự quá kém.”

“Đúng!”

“Thật ra, trước khi đến đây tôi cũng không biết hôm nay … sẽ như thế này, mấy người chú Đạt cũng không nói cho tôi biết.”

Liêu Văn Kiệt đưa tay ra với vẻ mặt nghiêm túc: “Làm quen lại một chút, Liêu Văn Kiệt.”

” Long Cửu.”

Hai người lại bắt tay, Liêu Văn Kiệt gọi người phục vụ, vừa gọi món vừa nói chuyện phiếm với Long Cửu.

Lần đầu gặp mặt, chủ đề khá là thận trọng, chủ yếu liên quan đến công việc và sở thích cá nhân.

So với cuộc sống bình thường hàng ngày của Liêu Văn Kiệt trong văn phòng, công việc của Long Cửu đặc sắc hơn rất nhiều, Cục An Ninh nơi cô làm việc thuộc Bộ Chính trị của Cảnh sát Đảo Hồng Kông.

Trong trường hợp bình thường, đây là một cái ngành mà mọi người đều cảm thấy sợ và không dám lại gần.

Cũng không nói nhiều về tình hình chi tiết cụ thể, chỉ cần biết đây là một cơ quan tình báo có thẩm quyền lớn, quyền hạn trong tay cực kì lớn là được.

Cục An ninh lại rơi vào một tình huống khác, họ không quan tâm đến việc tình báo, những nhân viên nội bộ là những đặc công có thể công khai danh tính của mình. Trách nhiệm chủ yếu là giữ gìn an ninh ở trên đảo Hồng Kông, thường xuyên làm vệ sĩ bên cạnh những người tai to mặt lớn, tính chất công việc không quá nhạy cảm.

Tuy là nói như vậy, nếu công khai hết danh tính thì cũng không được coi là một đặc công nữa.

Long Cửu còn trẻ mà đã có thể đảm nhiệm vị trí thanh tra cao cấp, ngoàiviệc có thân thủ giỏi ra thì đầu óc phải nhạy bén và tính cách điềm đạm là điều không thể thiếu.

Ngoài ra, giới tính cũng là một lý do quan trọng, đối với người nhà của nhiều người tai to mặt lớn, việc có vệ sĩ nữ bên cạnh bảo vệ sẽ thuận tiện hơn.

Hai người trò chuyện gần hai tiếng đồng hồ, Liêu Văn Kiệt nhìn đồng hoog, lịch sự kết thúc buổi gặp mặt lần này..

Vừa ra khỏi cửa, Madam Vương và Tào Đạt Hoa đã vội vàng quay lại, chuyện trùng hợp như vậy hẳn là không thể xảy ra, hẳn là đã mai phục từ lâu.

Madam Vương lái xe đưa Long Cửu đi, trong khi Tào Đạt Hoa gọi taxi rồi thuận tay kéo Liêu Văn Kiệt theo.

Vừa lên xe, ông liền nóng lòng hỏi: “Thế nào, có triển vọng không?”

Những lời thoại dường như rất quen thuộc, Liêu Văn Kiệt suy nghĩ một chút, ậm ờ nói: “Có để lại số điện thoại, có triển vọng hay không cũng khó nói lắm, công việc của cô ấy rất bận.”

Hắn vô cùng tự tin vào ngoại hình và cái trình tán gái của mình, cho dù là tảng băng như Long Cửu, cũng có thể lái tàu phá băng đánh chìm nó.

Nhưng sau khi chìm thì sao?

Nhìn tính chất công việc của Long Cửu thì biết, cô ấy giỏi suy luận và điều tra, phân tích hoạt động tâm lí của phạm nhân, suy ra quá trình phạm tội thông qua các chứng cứ ẩn trong các chi tiết, đây là điểm mạnh của cô ấy. Một khi đã treo cổ lên cái cây này* thì sẽ không còn cơ hội để treo vào cái cây khác nữa.

(* Treo cổ lên cái cây này: miêu tả việc cố chấp thích hay theo đuổi một ai đó, cái gì đó)

Đặc biệt là cô ấy còn để tóc ngắn, độ khó lại càng tăng lên gấp bội.

Nghĩ đến dáng vẻ tràn đầy hơi thở thanh xuân của A Lệ và Sandy, Liêu Văn Kiệt khá là xoắn xuýt, có sao nói vậy, ba cái cây

này, hắn đều muốn treo thử một chút.

Đột nhiên hắn có một ý tưởng táo bạo, giả dụ thứ hai treo lên cái cây A Lệ, thứ ba không hợp thì chia tay; thứ tư treo lên cái cây Sandy, thứ năm không hợp thì chia tay; thứ sáu treo lên cái cây Long Cửu, thứ bảy không hợp thì chia tay, sau đó cứ thế mà suy ra…

Một tháng thay phiên như thế, còn có thể kiếm được bốn ngày chủ nhật.

Nghe không hề cặn bã chút nào, hắn là một người si tình hoài niệm những thứ cũ.

Dù sao cái chuyện tình cảm này nói thay đổi là thay đổi, trường hợp không hợp thì chia tay quay lại tìm bạn gái cũ cũng không ít, hợp tình hợp lý, nếu bị bắt quả tang thì không thể nói là một lúc một chân đạp ba thuyền được.

Kế hoạch của tôi đã xong … Không đúng!

“Nguy hiểm thật!”

Ngay khi Liêu Văn Kiệt quyết định thực hiện kế hoạch, hắn đột nhiên nghĩ ra một chỗ sơ hở.

Mối quan hệ cá nhân.

A Lệ và Sandy thì không sao, nhưng vấn đề vẫn nằm ở Long Cửu. Anh trai Long Ngũ của cô ấy là một nhân vật hung ác, nếu biết em gái mình một tháng bị đá bốn lần, lại còn là từ cùng một tên trai đẹp…

Vấn đề đã tới rồi, Thiết bố sam phải tăng lên mấy cấp nữa mới chống được đạn đây?

Sắp đến giờ tan làm, Liêu Văn Kiệt nhận được cuộc gọi từ

Sandy, cô ấp úng, muốn nói lại thôi.

Chương 81: Quy luật sinh tồn trong phim ma 1 Lúc này, đàn ông thành thục sẽ rất quan tâm đến mặt mũi của các cô gái, Liêu Văn Kiệt cũng không ngoại lệ, nếu qua điện thoại không nói rõ được thì gặp mặt nói, tính toán thời gian, vừa lúc có thể cùng đi ăn tối.

Sandy vui vẻ đồng ý.

Cúp máy chưa được mấy phút, hắn lại nhận được cuộc gọi từ A Lệ, A Lệ lớn gan hơn nhiều, mở miệng nói muốn ăn tối cùng nhau.

Không có vấn đề gì lớn, Liêu Văn Kiệt đã trải qua cảnh này rất nhiều, hôm nay tăng ca không có thời gian, uyển chuyển từ chối A Lệ.

Nhưng tăng ca thì vẫn tăng ca, không có thời gian ăn tối cùng nhau thì cũng không có nghĩa là không có thời gian xem phim cùng nhau.

Liêu Văn Kiệt sắp xếp thời gian lại một chút, tan làm xong thì đi ăn tối với Sandy, sau đó bắt taxi đến rạp chiếu phim để xem phim với A Lệ …

Hắn cũng không biết phim gì, điều kiện trong rạp chiếu phim không tốt, trời tối đến nên không nhìn rõ được.

Bốn tiếng hai cuộc hẹn, Sandy và A Lệ rất hạnh phúc, bản thân Liêu Văn Kiệt thấy cũng không có gì, bọn họ vui là được.

Khi trở lại tiểu khu đã gần mười một giờ tối, hôm nay là bảy ngày của ông Lý, hắn đã hẹn với Lý Ngang để học hỏi kinh nghiệm bắt ma đầy tiên tiến này.

Vừa bước vào cửa, Liêu Văn Kiệt đã choáng váng, bàn ghế, tủ

trong phòng bảo vệ rộng như thế đều bị chuyển đi hết, có thể dùng câu "Nghèo rớt mồng tơi" để miêu tả, chỉ có một cái lồng sắt lớn được đặt ở giữa.

Cái loại mà nhốt chó ấy.

Thứ chó bị nhốt bên trong không phải ai khác, chính là chuyên gia bắt ma Lý Ngang.

Nhìn thấy Đội trưởng Lư và những người khác ngồi thành vòng tròn xung quanh lồng sắt, trong tay cầm gậy, dao xích sắt, Liêu Văn Kiệt bước lên hỏi: "Đội trưởng Lư, tình hình gì đây? Chẳng lẽ mọi người không phải là người mình sao?"

"Người của mình? Chúng tôi điên mới nhận cái tên thần kinh này alf người của mình!"

Trên cổ Thiết Đảm treo chiếc máy cố định, nghe vậy liền giành trước chửi ầm lên, chỉ sợ chậm một bước thôi sẽ không tới phiên mình.

"Căn bệnh thần kinh này ngày nào cũng hành hạ chúng tôi, không hề coi chúng tôi là con người, huhu…"

"Tôi đã nghĩ thông rồi, ông Lý thích thế nào thì thế đó, nhưng cái cái tên thần kinh này nhất định phải chết!"

"Đúng vậy, chúng tôi đã viết xong di chúc rồi, tối nay tôi sẽ đứng về phía ông Lý, đồng vu quy tận với tên khốn này."

"……"

Thiết Đảm vừa dứt lời, tất cả các nhân viên bảo vệ đều phấn khích, nhìn thấy dáng vẻ nghiến răng của họ, hận không thể muốn giết Lý Ngang ngay bây giờ.

Lý Ngang người trong cuộc đang nằm trong chuồng chó, hai

tay gối lên đấu, đùi và hai chân co lại, ngâm nga một bài hát vô cùng thoải mái.

Liêu Văn Kiệt lắc đầu liên tục: “Đội trưởng Lư, đừng giằng co nữa, nhìn vào đức hạnh của Lý Ngang, anh ta không hề sợ hãi, nghe lời tôi, mọi người không thắng nổi anh ta đâu.”

“Không thử thì làm sao mà biết được, bảy người anh em chúng đồng tâm hiệp lực, không có lý gì mà không xử được tên thần kinh này!”

“Đội trưởng Lư, khi anh nói lời ra này thì bản thân cũng không khác gì thần kinh là mấy.”

Liêu Văn Kiệt lẩm bẩm, vỗ vai Đội trưởng Lư, để ông ấy bình tĩnh lại trước rồi nói với mọi người: “Mọi người, tôi không tham gia trại huấn luyện luyện gan bảy ngày, nên không có tư cách bình luận gì cả, nhưng thân là một người qua đường, cảnh ngộ của mọi người trong mắt tôi. Trong tim rất đâu … ”

“Mẹ nói cậu bớt nói mấy lời châm chọc ở đó đi, Thiết Đảm tôi có thể thấy rõ , ngày nào anh cũng đi qua văn phòng đúng giờ, lần nào cũng cười nghiêng cười ngả!”

“Ơ…”

Nói một câu khách sáo thôi, sao lại tưởng thật rôig!

Nếu ngày nào tôi không đi qua thì còn có thể nói là người qua đường sao?

Liêu Văn Kiệt nghĩ trong lòng như thế, nhưng trên miệng lại nói: “Đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là sự tinh thần bền bỉ rất đáng để mọi người học hỏi, như tôi đã nói, bảy ngày bị hành hạ một cách vô nhân đạo đã qua rồi, qua hết đêm nay sẽ lấy lại được tự do, vì sao phải nghỉ quẩn chống đối với bản thân chứ?”

“Mọi người thử nghĩ xem, nhốt người bắt ma vào lồng, ai là người được lợi?”

“Đêm nay là đêm hồi hồn của ông Lý, Lý Ngang khó thoát khỏi cái chết, mấy người còn gặp xui xẻo theo anh ta, nói như vậy, bảy ngày qua không phải là vô ích sao?”

“Các vị, hãy nghe lời khuyên của tôi, lại nhịn hai tiếng nữa, đợi cho đến khi Lý Ngang bắt được hồn ma của ông Lý, sau khi mọi người được an toàn thì hành hình đại tạ tám khối* với anh ta cũng không muộn.”

“……” x7

(*Một cách hành hình ở thời xưa)

Nghe có vẻ cũng rất có lý, đmá người đội trưởng Lư nhìn nhau vài lần, cuối cùng lấy chìa khóa mở lồng sắt.

“Làm gì vậy, muốn thả tôi ra ngoài à?”

Lý Ngang không chịu, hai chân đjp một cái lăn sâu đến trong lồng sắt: “Nói cho mấy người biết, tôi ở trong này rất vui, hôm nay mấy người có mói gì tôi cũng không ra.”

“Thật sự không ra?”

“Thật hơn cả vàng thật, có bản lĩnh gì thì cứ lấy ra hết đi, nếu chuyên gia bắt ma tôi mà nhíu mày một cái thì không phải là đàn ông.”

“Được!”

Lý Ngang giơ ngón tay cái lên, chặn con dao đang đưa lên ở bên cạnh của đội trưởng Lư, nói với mọi người: “Ai có nước tiểu vàng, đi bắt hắn ra đây.”

“A Kiệt, tên thần kinh kia ngay cả phân cũng không sợ, dùng

nước tiểu … quá trẻ con rồi, sợ không được!”

“Đúng vậy, lỡ như hắn vẫn cứ lì thì sao?”

Đội trưởng Lư nói xong, Thiết Đảm lo lắng nói thêm.

Chương 82: Quy luật sinh tồn trong phim ma 2 “Còn có chuyện như vậy ư!?”

Liêu Văn Kiệt trợn tròn mắt, vừa nhìn thấy vẻ mặt khinh thường của Lý Ngang trong lồng, lập tức khịt mũi: “Đội trưởng Lư, bảo mọi người đi hỏi, hàng xóm xung quanh có ai bị tiêu chảy, mời người vào phòng bảo vệ.”

“Vãi, ác thế!”

Lý Ngang vừa nghe liền không nằm yên nữa, chui ra khỏi chuồng chó, chỉ vào Liêu Văn Kiệt nói: “A Kiệt, trước đây tôi đối xử với cậu không tệ, nhưng hôm nay cậu lại lấy oán trả ơn, nói đi, có phải cậu ghen tị tôi đẹp trai hơn cậu không?”

“Đừng làm náo nữa, đã hơn mười một giờ rồi, ông Lý nói tới sẽ tới đó, nếu có đối sách gì thì mau nói với mọi người đi.”

“Bắt ma thì cần gì đối sách, tùy cơ ứng biến là được… Này, mấy người mở cái hộp của tôi làm gì thế?”

Lý Ngang đang nói được nửa chừng thì thấy Liêu văn Kiệt lấy đạo cụ bắt ma trong hộp của mình vứt ra đấy sàn, lập tức rất không vui.

“Mấy cái thứ rách rưới để uy hiếp người còn khác xa với uy hiếp ma …”

Lê Văn Kiệt nói thì ngẩng đầu liếc Lý Ngang một cái, tức giận nói: “Giao khẩu súng trong ngực anh ra đây, thứ đó không giết ma được, ngược lại giết người thì phát nào trung phát đó đấy.”

“Ai nói không giết được ma, cậu tìm một con ma tới đây để thử đi, tôi bảo đảm một phát thôi có thể bắn bể cái đầu thối của hắn đấy.”

“Đừng có ngu nữa, lỡ như có người bị ma ám thân, chẳng lẽ anh thật sự định bắn à?”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu hỏi đội trưởng Lư: “Trong phòng bảo vệ có két sắt không? Nếu không, nếu không thì trong tiểu khu có ai có không, lập tức mang đến một cái.”

“Có, trong phòng bảo vệ có một cái.”

Đội trưởng Lư đẩy tủ tài liệu cạnh bức tường sang một bên, ở giữa bức tường có lỗ rỗng, đột nhiên có một chiếc két sắt được đặt ở trong đó.

Lại cái loại mà cần phải có mật khẩu với chìa khóa cùng lúc mới mở được.

Liêu Văn Kiệt cũng lười hỏi tại sao trong phòng bảo vệ lại có một cái két sắt lớn như vậy, sau khi đội trưởng Lư mở nó ra, ông ấy liền nhét hết tất cả những vật dụng nguy hiểm như cưa máy, dao phay và súng vào đó.

Suy nghĩ một lát, ông lại nhét tất cả các vật dụng nhọn trong phòng bảo vệ vào trong đó..

Cái hộp xác tay của Lý Ngang lập tức rỗng hơn một nửa, chỉ còn lại màng bọc nhựa, sô cô la, cung cùng với những thứ âm dương quái khó có thể làm tổn thương ma chứ không làm tổn thương người.

Ví dụ chiếc rìu bằng gỗ, được sơn một lớp sơn đen nhằm mục đích làm giả tưởng thật, cầm trên tay nhẹ hiều và không có lực sát thương, nhưng nó có thể đập cho con ma đến sứt đầu mẻ trán.

Đồ chơi dưới âm phủ.

Phịch!

Khi Đội trưởng Lư đóng két sắt, Liêu Văn Kiệt đẩy ông ấy sang một bên, bước lên, trực tiếp cắt chìa khóa của chiếc két sắt.

“A Kiệt, cậu đang làm gì vậy?”

“Đề phòng lỡ như, cho dù bây giờ mọi người bị ma nhập, cũng đừng nghĩ tới việc mở được két sắt.”

“Nhưng két sắt do tôi bảo quản, nếu nó bị hư thì tôi phải bồi thường…”

“Được rồi, mọi người lại đây, tôi còn có vài lời muốn nói…”

Thay áo quần xong, phòng an ninh đã được bố trí sẵn các đạo cụ ở dưới âm phủ, Liêu Văn Kiệt tay này cầm một cái rìu lớn, tay kia nhét sô cô la vào miệng, phớt lờ Đội trưởng Lư đang không ngừng lải nhải, nói thẳng: “Nửa tiếng nữa là mười hai giờ rồi, tôi nói ngắn gọn, nói một chút về kinh nghiệm đúc kết từ việc xem phim ma nhiều năm của tôi, nếu gặp những trường hợp sau thì nhớ đừng biết rõ rồi mà cố tình phạm phải, mà mất mạng oan uổng . ”

“Không phải chứ, kinh nghiệm đúc kết từ việc xem phim ma, có đáng tin không đấy?”

“Có còn hơn không.”

Liêu Văn Kiệt nói: “Quy luật sinh tồn đầu tiên của phim ma: Khi có nhiều người tốt nhất đừng tách nhau ra, cho dù có chuyện gì xảy ra thì cũng phải tụ lại một chỗ với nhau, cũng đừng bao giờ chia thành hai hai nhóm, hoặc là bỏ đi một mình.”

“Quy luật sinh tồn thứ hai của phim ma: nếu có vũ khí nóng

hoặc lạnh ở gần mình, đặc biệt là cưa máy, rìu và dao, nhất định phải tiêu hủy kịp thời, nếu không tiêu hủy được thì ném vào két sắt , bởi vì những thứ đó chỉ làm mình bị thương thôi, không làm ma bị thương được."

(Vũ khí nóng: những thứ vũ khí gây nóng như bom đạn thuốc nổ; vũ khí lạnh: dao, rìu,..)

"Điều 3: Khi bị ma đuổi, trừ khi không còn nơi nào để đi, tuyệt đối không được trốn lên chỗ cao, càng không được nhốt mình trong nhà, xe hơi, hoặc là nhưng chỗ có không gian chật hẹp."

"ồ, nghe có vẻ cũng có lý."

"Đáng tin đấy!"

"Cái này tin được đấy!"

"A Kiệt, còn gì nữa không, tiếp tục đi."

"Quy tắc thứ tư của quy luật sinh tồn trong phim ma: trước bình minh, tuyệt đối đừng nói "Cái này tin được đấy"!"

"……" xN

"Nếu, ý tôi là nếu …"

Vẻ mặt Thiết Đảm xanh xao: "Nếu như trước bình minh lại có người nói "Cái này đáng tin đấy" thì sẽ ra sao?"

Hắn thấy mọi người đều khen cái "Quy lật sinh tồn trong phim ma" rất đáng tin cậy nên mới tham gia náo nhiệt với mọi người, không ngờ lại trực tiếp giẫm phải mìn, nói ra điều không nên nói nhất.

Hối hận cũng không kịp, sớm biết thế thì không tham gia náo nhiệt rồi.

Chương 83: Bảy loại vũ khí “Sẽ không thế nào cả, giống như một người lính trên chiến trường nói:” Đánh xong trận này tôi sẽ về quê kết hôn”, nhưng lại là một đám tang đầy trang trọng, mười tám năm sau lại là một trang hảo hán.”

Liêu Văn Kiệt an ủi: “Ông cũng đừng sợ, như câu tôi vừa nói, chắc chắn bên cạnh sẽ có người chôn theo cậu, đường xuống Hoàng Tuyền sẽ không cô đơn đâu.”

Lời vừa dứt, Thiết Đảm thoắt cái bị kì thị, trong chu vi ba mét không có một bóng người nào cả.

……

Thời gian dài đằng đẵng cũng không sánh bằng việc chờ đợi.

Mọi người trong phòng bảo vệ ngồi thành vòng tròn, thỉnh thoảng nhìn lên đồng hồ trên tường.

Càng gần mười hai giờ, không khí càng căng thẳng.

Lý Ngang thấy lòng người không yên, e rằng đám người đội trưởng Lư đã lục đục rồi, dễ bị hồn ma của ông Lý nhập vào, anh ta vội vàng bật nhạc lên cho bọn họ nhảy để giảm bớt áp lực.

Bảy anh bảo vệ tự chia thành các cặp, ôm nhau đu đưa, Thiết Đảm là thảm nhất, bởi vì không có ai muốn cùng cặp với ông nên chỉ có thể om ghế giả như mình cũng có bạn nhảy.

“Lý Ngang, cái này có được không đấy?”

Liêu Văn Kiệt dựa vào tường hỏi Lý Ngang đang ngồi xổm bên cạnh: “Tôi luôn cảm thấy không đáng tin lắm, còn thiếu thứ gì đó, nếu một trong số bọn họ bị ông Lý nhập vào, vậy phải làm sao để thoát ra đây?”

“A Kiệt, không có điều gì là tuyệt đối cả, dù kế hoạch có tốt

đến đâu thì cũng không kịp với sự thay đổi bất ngờ, cậu muốn bóp chết hết tất cả các khả năng từ trong trứng, cách thì rất tôt, nhưng lại không hề thực tế."

Trên mặt Lý Ngang tràn đầy vẻ không hề gì: "Về phần bọn họ bị ma nhập thì đơn giản, cây rìu trên tay cậu cũng không phải để không, cho dù ai bị ma nhập, tất cả mọi người vây quanh cho một trận no đòn, là con quỷ cũng không chịu được."

Mà người cũng không chịu được!

Bị sốc bởi cái kế hoạch bắt ma vô vùng đơn giản và đầy thô bạo, Liêu Văn Kiệt chửi thề trong lòng, nói thẳng: "Nếu anh bị ma nhập, tôi chắc chắn sẽ không hạ thủ lưu tình, chiêu đầu tiên chính là tháo cái công cụ gây án của anh."

"Bị khùng à, tôi có thần công hộ thể, cậu nghĩ có thể làm tôi bị thương được sao?"

Lý Ngang giueexu cợt: "Chưa kể những con ma quỷ bình thường muốn ám tôi chẳng khác gì tự tìm đường chết cả, nếu thật sự làm được thì mấy người cũng đừng phản kháng, nằm đó chờ chết đi, ít nhất vẫn còn thoải mái hơn."

"Quả nhiên, anh mới là nhân vật nguy hiểm nhất ở đây."

Ánh mắt Liêu Văn Kiệt lơ đãng, nhìn xung quanh, tìm thấy một sợi xích sắt ở dưới bàn.

Đừng hỏi tại sao trong phòng bảo vệ lại có xích sắt, đây là kiến thức bình thường trong cuộc sống, xích sắt và ghế xếp, cục gạch, ống nước, các loại chai.. được gọi là bảy loại vũ khí, còn có thể sử dụng xích xe đạp để thay thế.

Khi ở nhà hay đi du lịch, là vật cần thiết khi đánh nhau ở đầu đường.

Đội trưởng Lư bảo vệ an ninh của cộng đồng, trong phòng làm việc có hai sợi xích sắt thì cũng rất bình thường, bên cạnh còn có hai viên gạch để kê ở góc bàn nữa!

“Cậu làm gì vậy … sao lại lâys xích sắt trói tôi … Này, tôi đang nói chuyện với cậu đấy?”

“Không có gì, làm sôi động bầu không khí chút thôi.”

“Cậu có thể trói mình mà!”

Ầm! !

Đúng lúc cả hai đang làm loạn, tiếng chuông điểm đúng mười hai giờ đã vang lên.

Trong phút chốc, ở trong phòng bảo vệ ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy, mấy người đội trưởng Lư còn đứng im tại chỗ, tâm lí hỗn loạn, chỉ cảm thấy lòng bàn chân truyền đến một luồng hơi lạnh, toàn thân nổi da gà, run lập cập ôm lấy bạn nhảy của mình.

“Sợ cái gì, cứ vô tư đi.”

Lý Ngang giãy thoát khỏi xích sắt trên người, tát một cái làm cho đọi trưởng Lư đang trong trạng thái như con ve mùa đông tỉnh táo lại, lớn tiếng nói: “Nhớ kỹ những gì mà tôi đã nói, tiếp theo cho dù mấy người có nhìn thấy cái gì, tất cả cứ dựa theo ảo giác mà xử lí, chỉ cần ý chí kiên định, ma quỷ cũng không làm gì được mấy người.”

“Tôi, tôi biết rồi, tôi … đi vệ sinh.”

Nhìn vào nửa khuôn mặt bị lọt bỏ hết từ mũi trở lên của Lý Ngang, đội trưởng Lư lắp bắp gật đầu, sau đó xoay người đi về phía phòng vệ sinh.

“Đội trưởng Lư, quy luật sinh tồn đầu tiên trong phim ma là gì?” Liêu Văn Kiệt đưa tay đè vai đội trưởng Lư lại, kéo ông ấy về chỗ cũ.

“Cho, cho dù xảy ra chuyện gì cũng không được rời khỏi đội, tất cả mọi người phải tụ chung lại với nhau.”

Vẻ mặt đội trưởng Lư đầy đâu khổ, hơi xấu hổi: “Tôi cũng không muốn, nếu như là tiểu tiện thì đứng một góc giải quyết là được, nhưng tôi đang muốn đi đại tiện!”

“Hừ, trước mười hai giờ thì ông làm cái gì?”

Liêu Văn Kiệt bỉu môi, lấy ra một ống nhổ từ dưới bàn làm việc: “Đều đã chuẩn bị tốt cho ông, giải quyết ngay tại chỗ, không được đi đâu hết.”

“Không phải chứ, A Kiệt, nhiều người như thế … xấu hổ lắm!”

“Đừng nói nhảm nữa, thể diện là quan trọng hay tính mạng quan trọng?”

Liêu Văn Kiệt nhét ống nhổ vào tay đội trưởng Lư: “Đánh nhanh thắng nhanh, tình hình hôm nay hơi đặc biệt, sẽ không có ai cười nhạo ông đâu.”

Trừ khi không nhịn được.

Ba mươi giây sau, một đám người ngồi xếp quanh chậu hoa Lily, vẻ mặt đội trưởng Lư đầy đau khổ, dưới mông còn có một cái ống nhổ ngồi, rõ ràng là cao hơn mấy người khác cả một đoạn.

Phẹt! Phẹt ~~~

“Mẹ nó, hôi quá!”

“Đội trưởng Lư, buổi trưa anh ăn cứt à!”

Chương 84: Tới gần chút, tôi sẽ nói cho cô đáp án thực sự 1

“Im đi, mấy tên khốn mất người, ghét hôi thì nhắm mắt lại, tưởng tượng mình đang ăn sầu riêng đi.”

Đội trưởng Lư đỏ mặt vì xấu hổ, trong cái cảm giác xấu hổ đó có ẩn chưa khoái cảm trái ngược với lẽ thường, điều rất cấm kỵ, rất kích khích.

“Làm sao có thể chứ, sầu riêng cũng không biết đánh rắm.”

“Vậy thì cậu hãy tưởng tượng mình đang ăn sầu riêng mà Thiết Đảm lại đánh rắm đi!”

“……”

Bởi vì trong không khí có mùi, mọi người lại nhao nhao kêu ca, dưới cái tình hình chó ngáp phải ruồi, cảm giác khủng bố cũng nhạt đi bớt.

Lúc này, bản nhạc nhảy nhẹ nhàng bỗng trở nên vô cùng âm u đáng sợ, mặc dù đã rút phích cắm rồi nó vẫn cứ phát liên tục, tắt thế nào cũng không tắt được.

Đột nhiên chậu hoa LiLy có phản ứng, cái đài hoa từ từ xoay tròn, càng lúc càng nhanh.

“Lý Ngang, tình hình gì thế này?”

Liêu Văn Kiệt quan sát một lúc, nhịn không được lau mồ hôi cho Lily, rồi lại xoay tiếp như phải cất cánh.

“Lily nói với tôi rằng hồn ma của ông Lý đang ở gần đây, nhưng mọi người đừng sợ, vừa rồi mọi người đã làm rất tốt, ông ta không tìm được mục tiêu để ra tay.”

Lý Ngang tự lẩm bẩm với Lily trước, sau đó vỗ tay khẳng định: “Đội trưởng Lư, ông cứ tiếp tục, đãi gaiir quyết được con quỷ ở

ngoài kia rồi, đêm nay công lao của ông là lớn nhất đấy."

"Không phải chứ, cái này cũng có thể xua đuổi ma quỷ sao.."

Đội trưởng Lư lẩm bẩm, ngồi xổm trên ống nhổ bắt đầu dùng sức, ổn kìm nén đến mức đỏ bừng cả cổ, nhưng lại thả ra được cú rắm nào lớn.

"Không được rồi, tôi không có cảm giác."

Đội trưởng Lư bất lực từ bỏ, ở bên cạnh nói: "Thiết Đảm, đến lượt cậu đi, bình thường vừa bảo cậu đi tuần tra thì cậu liền chạy về phía toilet, hôm nay nếu không làm đầy cái ống nhổ, xem tôi xử lí cậu thế nào."

"Đội trưởng, đừng đùa nữa. loại chuyện này cũng giống như tình yêu vậy, coi trọng việc thuận theo tự nhiên, cưỡng cầu cũng không được…"

Thiết Đảm lại lắc đầu nguầy nguậy, nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của Đội trưởng Lư, anh ta vội vàng đứng dậy lục tung trong bàn làm việc, lôi ra một xấp dày cộm Lưu Huyền Đức: "Tôi không giỏi về việc chuyển hướng sự chú ý, nhưng tôi có cách tập trung sự chú ý để làm quên đi sự sợ hãi."

Như anh ta nói, Thiết Đảm phát Lưu Huyền Đức cho cả vòng, mỗi người ba cuốn mà vẫn còn dư.

"Chậc chậc, thòi đời càng ngày càng bại hoại."

Lý Ngang ôm Lưu Huyền Đức, vừa xem đầy hứng thù vừa phê phán cái xã hội này,

"Quả thật là không xem nổi."

Liêu Văn Kiệt không ngẩng đầu lên, tỏ ý đồng tình.

"Ý tôi là bắt ma, dùng phương pháp này để nâng cao tinh thần,

thật là thói đời bại hoại, cậu nghĩ đi đâu vậy?”

“Tôi cũng đang nói tới bắt ma, cảnh tượng này khó coi, cậu nghĩ đi đâu vậy!”

“……”

Tất cả mọi người đều vô cùng chuyện chú, tập trung đọc sách hiền triết, tốc độ quay của Lily dần dần chậm lại, cuối cùng đài hoa hướng về phía đỉnh tòa nhà, hơi hơi nghiêng xuống dưới một chút.

“???”

Liêu Văn Kiệt kinh ngạc nhìn bông hoa Lily đang chỉ vào mình, bên cạnh hắn có [Tịnh thiên địa thần chú], không thể bị ma nhập được.

Vậy thì chỉ có hai khả năng, một là hoa Lily quay đến choáng, hai là…

Liêu Văn Kiệt và Lý Ngang nhìn nhau, đồng thời quay lại nhìn cánh cửa phòng bảo vệ đang đóng chặt, không khí lạnh lẽo đang tràn vào qua khe cửa, ác quỷ đang ở ngoài cửa.

Két-----

Quay tay, cánh cửa phòng bảo vệ từ từ mở ra, tiếng cọ xát sét rỉ khiến người ta ớn lạnh.

Điều kinh ngạc hơn nữa là đèn ở hành lang bên ngoài cửa đều tắt hết tối đen như mực, đưa tay không thể nhìn thấy năm ngón tay được, bóng tối dày đặc giống như chất lỏng có thể tràn vào bất cứ lúc nào.

“Ừng ực!”

Trong phòng đồng loạt vang lên tiếng nuốt nước miếng, đội

trưởng Lư và những người khác ném bỏ Lưu Huyền Đức*, nhặt vũ khí và lui vào góc tường, làm sao càng xa cánh cửa càng tốt.

(Lưu Huyền Đức* chỉ sách khiêu dâm)

Nỗi sợ hãi ập đến trong lòng, bầu không khí đẹp đẽ được tạo ra trước đó đã biến mất.

Liêu Văn Kiệt nhặt lưỡi rìu lên, "Tịnh thiên địa thần chú" bảo vệ cơ thể sẽ không thu hút sự quấy rầy của ma quỷ, trong mắt hắn, ánh đèn ngoài cửa sáng rực và chỉ có một bóng người lạ lẫm trong hành lang.

A Quần!

Cô gái này là người đã hấp dẫn Lý Ngang, ngoại trừ vóc dáng mảnh khảnh kỳ lạ thì không có gì đặc biệt.

Gặp phải ma, người càng đông không những không mang lại dũng khí mà còn càng gieo rắc thêm nỗi sợ hãi, nhất là A Quần – một cô gái ý chí không vững vàng mà lại có cái cổ họng lớn không ai sánh nổi.

Một gánh vác hai!

Liêu Văn Kiệt không muốn chuốc thêm phiền phức, để cho đội trưởng Lư tìm cha mẹ của A Quần, dù có chuyện gì xảy ra tối nay, cô ta cũng sẽ không được phép ra ngoài.

Chưa từng nghĩ, rốt cuộc hồn ma của anh Lý vẫn còn đeo bám cô ta.

"Lý Ngang, còn cả mấy người nữa, tại sao lại bị dọa thành như vậy? Là tôi mà!"

A Quần chắp tay sau lưng, lanh lợi chạy vào phòng bảo vệ, nụ cười ngọt ngào đặc biệt đi vào lòng người và hòa vào màn đêm tối

như mực.

“Hỏi hay lắm, cô tới gần đây chút, tôi sẽ nói cho cô đáp án thực sự.”

Chương 85: Tới gần chút, tôi sẽ nói cho cô đáp án thực sự 2 Lý Ngang giấu lưỡi rìu ra sau lưng, thân thiện vẫy tay chào ‘A Quần’: “Lại gần chút, ghé tai vào, tôi sẽ chỉ cho mình cô biết bí mật thôi.”

“Không muốn, sau lưng anh giấu thứ gì đó, không thì anh qua đây, tôi cũng có một bí mất muốn nói với anh.” A Quần cười nhếch miệng, hàm răng trắng đều, khóe miệng gần như sắp chạm tới chân tai.

“Nam tử hán đại trượng phu, nói cô lại đây thì cô cứ lại đây.”

“Tôi là con gái, anh phải châm trước chứ……”

“Ở đâu nhiều lời nhảm nhí vậy, cùng tiến lên bắt ả!”

Liêu Văn Kiệt gạt những lời nhảm nhí dài dòng của Lý Ngang qua, cầm lưỡi rìu trong tay, sải bước về phía trước.

Sau đó lại lùi trở lại.

Vì A Quần đang chậm rãi giơ một thanh rìu cứu hỏa từ phía sau, thân rìu đỏ chói cùng với lưỡi rìu sắc bén đầy sức răn đe, khiến người ta không khỏi phải nói chuyện tử tế với cô ta.

“Biết ngay cô không phải là người!”

Lý Ngang khịt mũi lạnh lùng, lấy ra chiếc rìu âm ty sải bước về phía trước.

Không giống như lá gan của Liêu Văn Kiệt, anh ta tiến về phía trước với nét mặt không hề có chút sợ hãi nào.

“Chuyên gia bắt ma, mỗi lần đều là cô ra tay quấy rối……”

Đột nhiên, ‘A Quần’ sắc mặt trắng bệch, nhìn Liêu Văn Kiệt đầy ma mị: “Còn cậu, tiểu tử thối, cậu khiến vợ chồng tôi chia lìa, hôm nay tôi sẽ lấy cái mạng của cậu để đền bù.”

Sinh ly tử biệt có nghĩa gì?

Khi Liêu Văn Kiệt không nói nên lời, Lý Ngang đã đi đến trước mặt ‘A Quần’, cả hai nhìn nhau trong ba giây, đồng thời giơ chiếc rìu trên tay lên và chém về phía cổ của đối phương.

Vèo!

Huh!

Ngay lúc tiếp xúc, Lý Ngang bị một lực cực lớn đánh trúng, thân thể bay ra ngoài không tự chủ được, lướt qua người Liêu Văn Kiệt, đập bể một cái bàn làm việc.

Chiếc rìu trong tay anh ta găm vào giữa cổ và vai của ‘A Quần’, máu loãng phun trào như muốn lấy đi tính mạng.

Trong tiếng hét của ‘A Quần’, Lý Ngang cười lên quái gở, đứng dậy rồi như phủi bỏ bụi trên người, đẩy kính râm nói: “Ngu xuẩn, tôi có thần công hộ thể, đao thương bất nhập (lì lợm, bất khả xâm hại), một nhát rìu cũng muốn đả thương tôi sao?”

“!”

Liêu Văn Kiệt choáng váng, Lý Ngang trong nguyên tác bị một nhát chày thủ đánh tan thân thể kim cang bất bại (mình đồng da sắt), cuối cùng chết dưới máy cưa, hắn luôn cho rằng mặt hàng này chỉ là thứ khoác lác ba hoa, nhưng không ngờ rằng là đao thương bất nhập thực sự.

Vậy có vấn đề rồi, cho dù anh ta đao thương bất nhập nhưng tại sao lại bị máy cưa tách làm đôi?

Lẽ nào anh ta cũng chỉ mới nhập môn Thiết bố sam sao?

Suy nghĩ vụt qua,

Liêu Văn Kiệt nhìn thấy 'A Quần' lăn lộn vì đau đớn, vội vàng đi tới để đâm thêm một nhát đao.

Hắn bước nhanh tới, đá chiếc rìu cứu hỏa ra xa, sau đó cầm chiếc rìu âm ty trên tay lên, chém liên tiếp vào người 'A Quần'.

Hiệu quả vượt trội, 'A Quần' không ngừng gào thét thảm thiết, giống như người bình thường bị chặt đứt tay chân vậy, không thể ngóc lên được, huống hồ là chạy trốn.

Chỉ là máu chảy ra nhiều hơn chút, văng tung tóe lên toàn thân Liêu Văn Kiệt, nhất là trên mặt, ngũ quan đều nhuốm máu trông rất tàn ác và dữ tợn.

Đương nhiên, đó là ở trong mắt người khác, còn bản thân Liêu Văn Kiệt thì không có cảm giác gì cả.

"Đội trưởng Lư còn thất thần gì nữa, thứ này có gì đáng sợ chứ, cùng tiến lên bắt ả đi!"

Lý Ngang hét lên, bởi vì sự hung tàn của Liêu Văn Kiệt và sự yếu đuối của 'A Quần' mà nỗi sợ hãi của đội trưởng Lư và những người khác biến mất ngay lập tức.

Một hồn ma yếu ớt như vậy không thể sánh nổi người thường được, bọn họ người đông thế mạnh cũng không có lý do gì để sợ hãi.

Tôi cũng có thể làm được!

Những con chó hoang nhào ra khỏi lồng lao lên, vung vũ khí trong tay đập lên người 'A Quần', vì BUFF kích hoạt chế độ bắt nạt kẻ yếu (BUFF: thuật ngữ game, dùng để chỉ sự tăng cường một

loại kỹ năng), sức mạnh chiến đấu gấp ba lần trạng thái bình thường, trước khi Liêu Văn Kiệt hoàn toàn hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã bị đám đông bủa quanh rồi.

Ping pong!

Sau hàng loạt cú đánh dữ dội, tiếng kêu thảm thiết trong đám đông đột ngột thay đổi, A Quần ôm đầu van xin: "Đừng đánh, là tôi, đừng đánh nữa."

"Hừ, đồ ác ma, cô sắp chết tới nơi rồi còn muốn lừa người nữa."

"Các huynh đệ đừng dừng lại, tiếp tục đánh đi, cô ta đang nói dối đó!"

"……"

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, Liêu Văn Kiệt đột nhiên nhận thấy cảm giác lạnh sau lưng ngày càng mạnh, nghĩ đến khả năng nào đó, khóe mắt giật giật rồi xoay người lại.

"Này này này……."

Trên mặt Lý Ngang không còn chút máu, trắng bệch đáng sợ: "Chuyên gia bắt ma đao thương bất nhập, dựa vào cậu thì còn ai có thể ngăn cản tôi?"

"Mẹ nó, tôi biết ngay tên này không đáng tin cậy."

Liêu Văn Kiệt bật ra câu chửi thề, giơ tay ném chiếc rìu qua, vũ khí âm ty vốn có lực sát thương cực mạnh đối với ma quỷ lúc này đã mất hết pháp lực, bị 'Lý Ngang' thuận tay chụp lấy quăng vào góc tường.

"Tên tiểu tử, ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của cậu."

Chụp chiếc rìu quăng đi một cái, 'Lý Ngang' không nhịn được

ngẩng đầu cười lớn, dựa vào chuyên gia bắt ma mạnh nhất trong ‘cuộc chiến’ này, không chỉ loại bỏ được mối đe dọa duy nhất mà còn có được cơ thể đao thương bất nhập, một công đôi việc, càng nghĩ lại càng hung hăng.

Chương 86: Trời sinh kỳ lạ 1 Liêu Văn Kiệt không chịu thua, lấy từ trong túi ra một nắm những viên sô cô la, ném xuống chỗ ‘Lý Ngang’, nhưng anh ta không chút sợ hãi, hai viên đều cho vào miệng, nhai rồi nuốt xuống.

“Muốn chết rồi sao, tên này đột nhiên hung dữ như vậy……”

Nơi này không nên ở lại lâu, Liêu Văn Kiệt quyết định thay đổi chiến lược, nhưng nghĩ đến đội trưởng Lư và những người khác còn đang chạy dần dần…….

Quay đầu nhìn lại, hắn suy nghĩ rất nhiều, nhóm người đó đã bỏ chạy từ lâu rồi.

Gàn, lại có người còn chạy nhanh hơn hắn!

Nói hắn không có nghĩa khí đi, chạy trốn mà không quên huynh đệ, kéo cả A Quần chạy.

Vù!

Gió lớn nổi dữ dội, Liêu Văn Kiệt thấy hoa mắt, cửa lớn bị ‘Lý Ngang’ chặn lại, không có lối thoát.

‘Lý Ngang’ nở nụ cười đen tối, rồi nhặt chiếc rìu cứu hỏa lên: “Tiểu tử, cậu hại vợ chồng tôi chết cũng không chung một huyệt, hôm nay cậu sẽ phải trả giá.”

Nói đạo lý với ma cũng vô ích, Liêu Văn Kiệt đã từng thấy qua một lần ở chỗ cụ bà Lý rồi, lần này không định làm việc vô bổ, nheo mắt lại liền muốn nạp tiền cho Thiết bố sam.

Lúc này, sắc mặt Lý Ngang tái mét, mồ hôi nhễ nhại, nằm gục xuống khung cửa.

“A Kiệt, nhanh, ác quỷ đã bị phong ấn trong cơ thể tôi. Cậu mau chóng nhặt rìu cứu hỏa lên, dùng hết sức lực đánh lên đỉnh đầu của tôi.”

Lý Ngang cắn ống tay áo, nhìn Liêu Văn Kiệt do dự không lên, liền thúc giục: “Còn thẫn thờ gì nữa, tôi sắp không khống chế được nữa rồi.”

“Uh, anh đá chiếc rìu qua đây.”

“Chết tiệt, có cần dè chừng như vậy.” Lý Ngang phàn nàn, vẫn đá chiếc rìu cứu hỏa tới trước mặt Liêu Văn Kiệt.

Sau khi làm xong, sắc mặt của anh ta đột nhiên thay đổi, chợt xanh chợt trắng, từng hạt mồ hôi không ngừng tuôn ra.

“Chuyên gia bắt ma, tôi chết thì cậu cũng chết, đừng làm chuyện ngu ngốc……”

“Mau, tôi sắp không khống chế nổi rồi!”

Cùng với sắc mặt thay đổi, Lý Ngang bắt đầu độc thoại tâm thần phân liệt.

“Anh có chuyện gì vậy, để ác ma ám đồng nghĩa với việc tự tìm đến cái chết, tại sao lại tự mình chuốc lấy nhanh vậy?” Liêu Văn Kiệt cầm rìu cứu hỏa lên, làm thử hai động tác, nhưng không lập tức ra tay.

Rõ ràng không thể ra tay.

Chiếc rìu này chém xuống, không chỉ có hồn ma của anh Lý mà Lý Ngang cũng sẽ chết ngay tại chỗ.

Anh ta có chết cũng không thành vấn đề, nhưng Liêu Văn Kiệt

không muốn gánh một cái án giết người trên vai.

“Không biết làm sao, bụng của tôi đột nhiên đau quá, nhân lúc không tập trung ý thức bị anh ta nhập vào, hiện tại tôi không có cách nào để đuổi anh ta ra khỏi được, phong ấn trong cơ thể có giới hạn…….”

Lý Ngang cả người run rẩy, lạnh cầm cập nói: “Cậu có thể bớt nói nhảm không, nếu muốn tán gẫu thì đêm hồi hồn tôi sẽ tới tìm cậu.”

Thì ra là thế!

“Cậu kiên nhẫn một chút, tôi có cách để đưa anh ta ra ngoài.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, ném rìu cứu hỏa đi, nắm lấy chân Lý Ngang và kéo vào góc tường văn phòng.

Lồng chó.

Hắn ném Lý Ngang vào lồng, sau khi khóa kỹ thì khoanh chân ngồi trên mặt đất, đôi mắt nhắm nghiền, sắc mặt nghiêm nghị.

“Thiên địa tự nhiên, uế khí phân tán……”

Tịnh thiên địa thần chú!

Lý Ngang giãy giụa, hai mắt sáng lên, sớm biết Liêu Văn Kiệt có phương pháp này, anh ta đã không chủ động đòi chết rồi.

Một luồng khí độc từ trong cơ thể tỏa ra, Lý Ngang nghe thấy tiếng của ác ma kêu rên bên tai, khoanh chân ngồi xuống, nín thở tập trung, ý thức một công đôi việc, vừa đè nén đau đớn đang cuồn cuộn không ngưng, vừa áp chế sức phản kháng của ác ma trong cơ thể.

Liêu Văn Kiệt muốn trục xuất hồn ma của anh Lý ra khỏi cơ thể Lý Ngang, nhưng Lý Ngang không nghĩ vậy, anh ta có thể cảm

thấy năng lượng của ác ma đang giảm nhanh chóng và nếu tiếp tục với đà này, ác ma sẽ sớm tan thành mây khói.

Trong trường hợp này, tốt hơn là nên giải quyết một lần và mãi mãi, để tránh sau khi trốn thoát anh ta có thể ám lên người khác.

“Chém yêu trói tà, độ quỷ vạn…….”

Liêu Văn Kiệt niệm thần chú, từng chữ vang lên mạnh mẽ, mỗi một âm thốt ra liền huy động được niệm lực bổ sung.

Tịnh thiên địa thần chú được niệm từ miệng hắn ra, như sét đánh đối với ác ma, cả người như thể bị ánh mặt trời thiêu đốt, còn đau đớn hơn cả bị đày xuống mười tám tầng địa ngục.

“A Kiệt, làm rất tốt, tiếp tục niệm, tôi có thể cảm nhận được anh ta sắp không trụ được nữa rồi.”

“Đại sư bắt ma, xin hãy để cho tôi một con đường sống, tôi cũng chỉ là nhất thời bị quỷ ám…… thả tôi ra, tôi hứa lần sau không dám nữa…… a a a ---”

“Đừng ngốc nữa, anh không có lần sau nữa đâu?”

Hồn ma của anh Lý liều mạng vùng vẫy, Lý Ngang thay đổi sắc mặt, nói chuyện với chính mình, đột nhiên phấn chấn, đột nhiên khẩn cầu, cơ thể càng ngày càng toát ra khí độc.

Dần dần, ác ma vật lộn và yếu đi, sắc mặt kiệt sức của Lý Ngang nở một nụ cười: “A Kiệt, tăng cường sức lực hơn nữa, anh ta sắp không xong rồi.”

“Án hành ngũ nhạc, bát hải tri……tri……”

Liêu Văn Kiệt gục xuống ngồi khoanh chân lại, khuỵu gối trên mặt đất thở hổn hển.

“A Kiệt, cậu đang làm gì vậy, đứng dậy chiến đấu tiếp đi!”

Lý Ngang nở một nụ cười cứng nhắc trên khuôn mặt, khẩn cầu nói với hắn, coi như nghỉ giữa hiệp.

“Không được rồi, niệm lực đã cạn kiệt, tôi phải làm chậm lại, anh kiên trì một chút…… cũng gần tám tiếng rồi.”

Chương 87: Trời sinh kỳ lạ 2 “Chết tiệt, rác rưởi nhà cậu, không đọc xong một lượt thì không ổn đâu.”

Lý Ngang nghe vậy suýt nữa ói ra máu, nghiến răng nghiến lợi nói: “Đừng nằm bất động, lấy màng bọc bảo quản bao cái lồng lại, rồi lấy lưỡi rìu và sữa cho tôi.”

“Tôi đã thử qua, những thứ đó cũng vô dụng đối với anh.”

“Đừng nói nhảm, mau làm theo lời tôi nói.”

Liêu Văn Kiệt cứng ngắc gật đầu, kéo cả thân thể còn lại một chút sức lực bò lên, ném sữa và lưỡi rìu vào trong lồng, sau đó dùng màng bọc bảo quản quấn chặt bốn phía trên dưới của lồng sắt.

Trong lồng, Lý Ngang uống hết sữa và dùng rìu âm ty tự đâm vào cơ thể của mình.

Có vẻ như rất đau đớn.

Liêu Văn Kiệt nhìn vào không ngừng nể phục, bất kể hiệu quả ra sao, chỉ riêng sự tàn bạo đã đủ khiến hắn cảm thấy khó tin.

“Rống rống-----”

Bỗng nhiên một tiếng hét dài vang lên, màng bọc bảo quản đột nhiên hiện lên dấu ấn của mặt người, khiến Liêu Văn Kiệt đang ở gần mà hoảng sợ.

“Hắn bị kẹt rồi, nhanh chóng bao lại…….”

Ba mươi giây sau, Liêu Văn Kiệt nằm trên mặt đất, lười không buồn nhúc nhích, trong khi Lý Ngang nằm trong lồng thở hổn hển.

Một đống màng bọc bảo quản tròn vo ở mép lồng, bên trong là hồn ma của anh Lý, tất cả sức lực cạn kiệt, vả lại bị Lý Ngang hành hạ tới chết, cũng không còn sóng gió gì nữa.

“Lý Ngang, tại sao sữa và chiếc rìu này đột nhiên hữu dụng vậy, rõ ràng vừa rồi một chút lực sát thương cũng không có.”

“Để lúc khác nói, trước tiên dìu tôi đứng dậy đã…….”

“Lại sao nữa, không phải đã bắt được anh ta rồi sao?”

Không được, còn thiếu bước cuối cùng.”

Lồng sắt mở ra, Liêu Văn Kiệt đỡ Lý Ngang ra hệt như lôi một con chó chết, sau đó thu tấm màng bọc bảo quản, dùng tay và chân bò vào nhà vệ sinh bên cạnh.

Trong đầu Liêu Văn Kiệt đang đặt ra nhiều câu hỏi, Lý Ngang ném cái màng bọc bảo quản vào bồn cầu, sau đó đóng nắp bồn cầu và nhấn nút xả nước.

Không hổ danh.

“Được rồi, ác ma đã bị tôi đưa xuống âm phủ,

Ngưu Đầu và Mã Diện (*)đã tiếp quản ở bên đó, tiếp theo không còn chuyện gì của chúng ta nữa.”

(*Hai vị thần ở cõi âm trong văn hóa Trung Hoa, hình tượng là người đầu bò và người đầu ngựa, có nhiệm vụ bắt và dẫn những linh hồn người chết chuyển kiếp xuống cõi âm để xét xử)

Lý Ngang nằm bên cạnh nhà vệ sinh, ôm bụng và nói chuyện

có vẻ khó khăn: “A Kiệt, còn một việc nữa cậu phải làm tiếp theo, càng sớm càng tốt, việc này liên quan tới tính mạng của tôi, nhất định không được có một chút cẩu thả nào.”

“Cái gì?”

“Gọi xe cấp cứu cho tôi……”

Nói xong Lý Ngang trợn mắt, lưỡi thè ra rồi ngất xỉu ở bên cạnh toilet.

…….

Đã ba giờ sáng, Liêu Văn Kiệt lắc lư, thong dong trở về nhà, thể lực và tinh thần uể oải, chưa kịp tắm đã bước vào tu luyện trong mộng rồi.

Tình trạng của Lý Ngang không nghiêm trọng, nhiễm trùng ruột thừa, bác sỹ đã tiến hành phẫu thuật cho anh ta, nghỉ ngơi điều dưỡng một thời gian có thể xuất viện được.

Trước khi Liêu Văn Kiệt rời đi, đã nói chuyện sơ qua với tên tâm thần này một lúc, đánh giá về anh ta là --- trời sinh đã kỳ lạ.

Khác với những người bình thường, Lý Ngang có một thể chất đặc biệt, từ nhỏ đã có niệm lực mạnh mẽ mà người thường khó có được, tự mình học cách khởi động mắt âm dương, có thể nhìn thấy những vong linh lang thang và dã quỷ.

Nhìn thấy ma nhiều rồi, lá gan càng ngày càng to, những thứ mà người bình thường sợ hãi thì không có gì đáng nói trong mắt anh ta.

Dựa trên kinh nghiệm của bản thân, anh ta đã tạo ra một khái niệm tiên tiến ‘Sô cô la để chống lại ma và màng bọc bảo quản để bắt ma’, trảm yêu trừ ma trong nhiều năm hiếm khi thất bại, nghề này ngày càng có tiếng tăm và có được danh hiệu chuyên gia bắt

ma.

Trong thời gian đó, anh ta cũng gặp gỡ một số đồng nghiệp, hầu hết là các hòa thượng và đạo sĩ, những người này ghen tị với vẻ khôi ngô và tài hoa của anh ta, không muốn ngồi lại trao đổi kinh nghiệm bắt ma.

Vì vậy, mặc dù có danh tiếng tốt nhưng anh ta vẫn là một hiệp khách đơn độc.

Trên đây là lí do thoái thác của bản thân Lý Ngang.

Liêu Văn Kiệt phân tích một lúc, loại bỏ các yếu tố tu từ và suy luận ra một phiên bản khác.

Lý Ngang có một thể chất kỳ lạ, từ nhỏ đã có niệm lực mạnh mẽ mà người thường khó có được, một ngày nọ đột nhiên có ý nghĩ kỳ lạ rằng thế giới này có ma, cũng bởi vì niệm lực mạnh mẽ mà anh ta đã thực sự nhìn thấy ma.

Nhìn thấy ma nhiều rồi, anh ta bắt đầu hiếu kỳ làm cách nào để bắt ma, do khác với suy nghĩ của người thường nên anh ta tự tạo ra phương pháp bắt ma bằng sữa và màng bọc bảo quản.

Chính vì niệm lực mạnh mẽ và sự can thiệp năng lượng của mình mà anh ta đã khắc chế thành công hồn ma bằng cách này.

Cho dù đó là sữa, màng bọc bảo quản, còn có những đạo cụ âm ty đó, thậm chí là hoa bách hợp Lily đi nữa, sở dĩ có thể đối phó với hồn ma đều là do niệm lực của anh ta gây ra.

Sau khi danh tiếng nổi dần, anh ta tiếp xúc với các đồng nghiệp, các đạo sĩ và hòa thượng đã nói chuyện với anh ta, từng chút một bắt đầu hoài nghi về đời người.

Bởi vì bộ sách võ thuật hoàn toàn không thể phục chế, cùng với anh ta thực sự là một tên tâm thần, mọi người đều giữ khoảng

cách với anh ta, con đường không giống, cách làm việc không giống, có thể lẩn tránh càng xa càng tốt.

Chương 88: Vô tội, rất ủy khuất 1 Cho nên, hiện tại anh ta vẫn là một người thức thời đơn độc, thậm chí không có đồng đội.

Liêu Văn Kiệt cũng nghi ngờ rằng vì Lý Ngang có một thể chất kỳ lạ và suy nghĩ khác với người bình thường nên căn bản không thể học được đạo thuật.

Cũng là [Tịnh thiên địa thần chú], anh ta thêm vào niệm lực, có thể xua đuổi ma quỷ, Lý Ngang sử dụng niệm lực……. có lẽ không có xảy ra chuyện gì.

Điều này cũng giải thích khi ý chí của anh ta vững vàng thì sẽ phát huy thần công hộ thể đao thương bất nhập, còn khi bệnh viêm ruột thừa khiến anh ta đau đến co quắp thì dễ dàng bị ác ma chiếm cơ thể, hơn nữa tất cả đạo cụ cũng mất hiệu lực.

Trời sinh kỳ lạ cùng lắm cũng chỉ như thế thôi!

Nói chung, niệm lực của Lý Ngang sinh ra đã có, không cần tu luyện cũng sẽ phát triển mạnh hơn, vậy nên được xếp vào loại người có sức mạnh siêu nhiên.

…….

Trời sáng, Liêu Văn Kiệt đau lưng bật dậy, đồng hồ sinh học cực kỳ ương ngạnh, chỉ kém một phút thì chuông báo thức sẽ đổ.

Cũng không rửa mặt đánh răng ngay mà là liếc mắt nhìn hệ thống.

[Thảo thượng phi* (nhập môn)]

(*Một môn võ kungfu – chạy)

Hệ thống thưởng một ‘thuật’, nhìn tên có thể đoán được, một

kỹ năng đặc biệt để chạy.

Thật tốt, hắn luôn cảm thấy rằng mình chạy quá chậm.

Vấn đề là Thảo thượng phi + Thiết bố sam, người có hai loại võ công này hầu như đều tham gia vào một ngành nghề cổ xưa trong tiểu thuyết võ hiệp.

-Trộm.

Đặc biệt là một loại trộm khét tiếng, mọi người đều muốn trừng trị.

Những chuyện như vậy, những người chính nghĩa thường kề vai bên nhau và giải quyết mọi việc ổn thỏa, hàng xóm láng giềng sẽ bàn tán khắp nơi và đều vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Cũng có bị xúc phạm!

Ngày mùng 3 tháng 7, Tào Đạt Hoa không mời mà tới, còn mang đến một tấm thiệp mời, muốn Liêu Văn Kiệt tới tham dự tiệc mừng của Madam Vương tối ngày mùng 5 tháng 7.

Lần này là thật, không phải sắp xếp xem mắt.

Vụ khủng bố trường học Eden Smith ảnh hưởng vô cùng lớn, cả London chấn động, cấp trên thấy thế liền thuận nước đẩy thuyền để Madam Vương tổ chức tiệc ăn mừng long trọng hơn, trực tiếp bao khách sạn, thăng cấp thành lễ tuyên dương.

Các phóng viên cũng được mời đến hiện trường để khen ngợi các chiến sĩ cảnh sát đã có thành tích xuất sắc.

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, cam đoan đêm đó sẽ không vắng mặt.

Trước khi đi, Tào Đạt Hoa nói trước địa chỉ và vị trí chỗ ngồi, Liêu Văn Kiệt ngồi ở bàn ăn của gia đình, trên bàn có rất nhiều

người thân và bạn bè, không có người ngoài.

Đồng thời, Tào Đạt Hoa cũng cảnh báo Liêu Văn Kiệt đừng cố tình ăn mặc trưng diện, giống như bình thường đẹp trai là được, miễn cho làm mất danh tiếng tổ trọng án của ông ấy.

Liêu Văn Kiệt liên tục nói được, tỏ vẻ ngày hôm đó nhất định tự hạ thấp, sau đó ngày thứ hai liền đi tham gia tiệc ăn mừng.

Sau ngày mùng 3 tháng 7, sau đó là ngày mùng 5 tháng 7, ngày mùng 4 tháng 7 không có ý nghĩa gì cả.

Liêu Văn Kiệt không cảm thấy kinh ngạc, hắn cùng A Lệ, Sandy lúc hẹn gặp mặt, thường xuyên gặp phải tình huống nhảy ngày, nếu không phải thường ngày dưỡng thành thói quen đọc báo mỗi sáng sớm, bồ câu đã bay đầy trời.

…..

Bên ngoài khách sạn, hàng chục xe cảnh sát đậu, lần lượt các cảnh sát viên đi vào, mặc thường phục hoặc sắc phục, các nhân viên tuần tra với súng đạn thật đang duy trì trật tự tại hiện trường.

Không nghĩ tới, tối nay an ninh ở những con phố gần đó hẳn là phải rất tốt.

Nhìn thấy cảnh này, phàn là có ý xấu, cũng sẽ không còn ý tưởng nữa.

Trước cửa khách sạn có nhân viên cảnh sát và nhân viên phụ trách ghi danh, ngoại trừ giới truyền thông được mời, những người còn lại đều bị cấm vào.

Liêu Văn Kiệt lấy thiệp mời ra, ký tên ở chỗ ghi danh rồi theo sự hướng dẫn của nhân viên đi vào hội trường, đây là sảnh tiệc lớn nhất trong khách sạn.

Hầu hết các nhân viên đã đến, khung cảnh hết sức náo nhiệt.

Vì có sự hiện diện của các phóng viên truyền thông nên hiện trường không ồn ào như Liêu Văn Kiệt tưởng tượng, mọi người nói chuyện tao nhã, cư xử hào phóng, thoạt nhìn đều là những người tinh hoa trong giới cảnh sát, đều là những người có học thức cao, thường xuyên lui tới của tầng lớp thượng lưu.

Liêu Văn Kiệt theo dãy số tìm tới chỗ ngồi của mình, bên tay trái còn trống không, bên tay phải là người quen.

Hà Mẫn.

"Ồ, A Mẫn, cô cũng ngồi bàn này?"

Liêu Văn Kiệt ngạc nhiên hỏi, sau khi Hà Mẫn trả lời, hắn mới hiểu bàn này vốn là của họ hàng và bạn bè của Tào Đạt Hoa và Madam Vương, nhưng Tào Đạt Hoa cả nhà chỉ có một mình, vị trí ngồi căn bản trống không, vừa vặn Châu Tinh Tinh hoàn cảnh cũng không khác, liền tụ lại thành 1 bàn.

"Người đẹp trai, cháu là ai?"

Bàn rượu đối diện, một ông lão dáng vẻ xấp xỉ 70 tuổi hỏi.

"Cháu là cháu trai của Tào Đạt Hoa, Liêu Văn Kiệt. Ông gọi cháu A Kiệt là được ạ."

Liêu Văn Kiệt lễ phép đáp lại, trên bàn chỉ có hắn và Hà Mẫn trẻ tuổi nhất, những người khác ít nhất cũng trên 40 tuổi, đều là thân thích của Madam Vương.

"A, hóa ra là cháu trai của A Đạt."

Ông lão gật đầu: "Tiểu Liên hay nhắc đến A Đạt trước mặt ông, thổi phồng đến mức ba hoa chích choè, khen ngợi A Đạt làm người chính trực, tận tâm với công việc, là một cảnh sát tốt hiếm

có. Lúc đầu ông còn cảm thấy không tin, giờ nhìn thấy cháu liền thấy yên tâm."

Liêu Văn Kiệt: (— `′ —)

Ông yên tâm cái gì rồi?

Chương 89: Vô tội, rất ủy khuất 2 "Ách, không biết lão nhân gia ngài họ gì?"

"Người lớn tuổi hay quên, tự giới thiệu một chút, ông là cha của Tiểu Liên."

"Hóa ra là ông Vương, thất lễ, thất lễ."

"Ha ha, cháu đứa nhỏ này thật đáng yêu, nhưng mà cháu không cần khách sáo với ông, đều là người trong nhà."

Ông Vương cười nheo mắt lại, tiếp lấy trước đó chủ đề nói: "Tiểu Liên luôn coi trọng sự nghiệp, một mực không chịu thành gia, sắp xếp xem mắt cũng không đi, hối thúc cũng đều vô dụng. Hiện tại đột nhiên có một người bạn trai, ông lo lắng con bé bị lừa… Nói ra thật xấu hổ, lúc đầu ông nghĩ là chú của cháu là một kẻ ăn bám, dù sao chức vị của nó cũng thấp hơn Tiểu Liên không ít."

Liêu Văn Kiệt: (— ′ —;)

Vậy ánh mắt của ông có thể quá chuẩn!

"Lúc sau nhìn thấy cháu, ông liền thấy yên tâm, Tiểu Liên một bên vừa làm việc một bên vừa nuôi lớn cháu, cháu ưu tú như vậy, nhân phẩm của A Đạt chắc chắn sẽ không kém."

Liêu Văn Kiệt: (? _?)

Không hổ là kẻ ăn cơm mềm (ý chỉ kẻ sống dựa vào phụ nữ) Tào Đạt Hoa, sắp xếp chỗ ngồi còn có dụng ý khác.

(ý chỉ kẻ sống dựa vào phụ nữ)

“A ha ha ha a —— —— ”

Một tràng cười cường điệu, khoa trương từ xa vang lên, bởi vì quá ảo diệu, nó khiến người ta trong tiềm thức liên tưởng đến những từ ngữ xúc phạm như “mơ mộng hão huyền”, ” Cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga’”, “tiểu nhân đắc chí liền kiêu ngạo”.

Sảnh tiệc yên lặng, mọi người nghe thấy tiếng động, liền thấy đó là khu vực của Phi Hổ.

Châu Tinh Tinh bưng chén rượu, hai mắt nhìn chằm chằm về phía trước, trầm mê với mộng đẹp về tổng cảnh trưởng không cách nào kiềm chế, đã cười đến mức không biết hiện tại là đâu, quên chính mình họ gì.

Những đồng nghiệp cũ hay cấp trên xung quanh đều cúi đầu tìm kiến, khi máy quay của phóng viên quay lại, họ khom người che giấu mình hết mức có thể, dáng vẻ xấu hổ, hận không thể tại chỗ tìm một cái lỗ để chui vào.

Quá mất mặt!

Đồng dạng cảm thấy mất mặt, còn có Hà Mẫn, liếc một cái nhìn xem xung quanh, sợ người khác biết cô là bạn gái của Châu Tinh Tinh.

Lão nương có tri thức hiểu lễ nghĩa, mỹ mạo như hoa, vì cái gì lúc ấy lại nhìn trúng anh ta?

“Đừng hoảng, nhớ đừng nhìn A Tinh, nếu không mọi người sẽ nghĩ chúng ta biết anh ấy.”

Liêu Văn Kiệt mặt không đổi sắc, nhỏ giọng căn dặn hai câu, Hà Mẫn liên tục gật đầu, chỉ cần không ra khỏi hội trường tiệc mừng này, dù là trời sập xuống, cô cùng Châu Tinh Tinh cũng chỉ

là quan hệ người qua đường.

“Anh Liêu, thật là trùng hợp, anh cũng ở đây sao?”

Liêu Văn Kiệt đang cùng Hà Mẫn trò chuyện, đột nhiên sau lưng truyền đến âm thanh âm dương quái khí, quay đầu nhìn lại, là Long Cửu.

Trang phục rực rỡ, rất xinh đẹp.

Đáng tiếc vẻ mặt kiêu căng khinh người, còn lạnh lùng hơn so với lần đầu tiên gặp, giống như Liêu Văn Kiệt thiếu cô mấy trăm vạn không trả.

“A Cửu, làm sao đột nhiên lạnh lùng vậy … Chẳng lẽ tôi đắc tội gì với cô rồi?”

Liêu Văn Kiệt mặt lộ vẻ khó hiểu, mờ mịt, vô tội, liền rất ủy khuất.

“Hừ!”

Long Cửu không chút biến sắc nhìn Hà Mẫn liếc mắt một cái, trực tiếp ngồi tại chỗ trống bên tay trái Liêu Văn Kiệt.

Sau lần gặp trước, cô và Liêu Văn Kiệt đã trao đổi số điện thoại, nhưng sau bao nhiêu ngày, Liêu Văn Kiệt vẫn không hề liên lạc với cô.

Rõ ràng lúc ấy trò chuyện rất vui vẻ, kết quả. . .

Cảm giác rất khó chịu.

Long Cửu trong lòng khó chịu, không có cảm giác liền không có cảm giác, hẹn một bữa tối, cả hai khách sáo một chút nói không thích hợp, chí ít không làm người nào mất mặt.

Một điểm động tĩnh đều không có, liền đem cô để sang một

bên, xem thường ai đây!

Lúc này nhìn thấy Hà Mẫn, Long Cửu lập tức nhận ra, Liêu Văn Kiệt đã có người đẹp bên cạnh, cùng với cô chỉ là thuận tiện ngang qua thôi.

Mất công cô còn chờ điện thoại 2 ngày, muốn nghe một câu có thích hợp hay không, nếu không đã trực tiếp quay người rời đi.

Trên bàn rượu, những người thân của Madam Vương đang ngồi tán gẫu về mấy chủ đề không hay ho gì, nhưng sự chú ý của họ đều tập trung vào ba người tuấn nam mỹ nữ, quan hệ tam giác, chuyện bát quái này rất thú vị.

Muốn xem, chờ mong.

Cho dù là tuổi đã cao ông Vương cũng không ngoại lệ, sắc mặt nghiêm nghị tựa như suy nghĩ viển vông, kì thực vểnh tai, yên lặng chờ sự việc phát triển tiếp sau.

“A Kiệt, cô gái xinh đẹp này cùng anh … anh không giới thiệu một chút sao?”

Hà Mẫn thần sắc cổ quái, khóe mắt khẽ nheo lại mang theo ý cười.

“Ách, cô ấy gọi là Long Cửu, là. . .”

Hai phút sau, người ta biết được rằng Liêu Văn Kiệt và Hà Mẫn không phải quan hệ tình cảm, bạn trai của Hà Mẫn cũng có mặt tại hiện trường, Long Cửu vô cùng xấu hổ, liên tục xin lỗi vì sự thất thố.

Quá mất mặt.

Chỉ vì màn biểu diễn ghen tuông của cô, nói rõ không đánh đã khai, hiện tại nhấn mạnh mình cùng Liêu Văn Kiệt là quan hệ bạn

bè bình thường, đoán chừng đã không ai tin.

“Đừng hiểu lầm tôi, tôi và A Cửu thực sự chỉ là bạn bè, không phải như mọi người nghĩ.”

Liêu Văn Kiệt lại bổ một đao, thành công huy động sự nhiệt tình của quần chúng vây xem, khiến cho đám người cùng tán thưởng, nói hắn cùng Long Cửu trai tài gái sắc.

Người đàn ông thành thục cặn bã không bao giờ chủ động tấn công, chỉ chịu trách nhiệm đẹp trai, phần còn lại dựa vào công lược của chính đối phương và sự hỗ trợ của các công dân nhiệt tình.

Chương 90: Luận công xét thưởng 1 “Các vị, đừng nói nữa, tha cho tôi đi!”

Thấy giải thích không rõ ràng, Liêu Văn Kiệt cũng không cố chấp nữa, hắn ném một ánh nhìn bất đắc dĩ cho Long Cửu.

Long Cửu càng thêm ngượng ngùng, đây là cái nồi của cô, rất xấu hổ.

Có sao nói vậy, khả năng ăn nói của nhóm quần chúng này không thể chê chỗ nào, nhất là ông Vương, người lớn tuổi nhưng vẫn hăng hái hoạt động, cái gì tài tử giai nhân, trời đất tác hợp, nghe đến chính cô cũng cảm thấy có chút thuyết phục.

Mắt thấy mỹ nữ lạnh lùng đang gặp rắc rối, Liêu Văn Kiệt tỏ ra rất tri kỷ, chủ động đổi chỗ ngồi với Long Cửu, để hai vị mỹ nữ này ngồi cùng một chỗ.

Hai người tuổi tác chênh lệch không đến hai tuổi, lại đều là mỹ nữ, có thể có chủ đề chung trong bất cứ cuộc trò chuyện nào, tự nhiên liền tránh tiếp tục ngượng ngùng.

Long Cửu liếc Liêu Văn Kiệt đầy cảm kích, sau khi nói chuyện

với Hà Mẫn bên cạnh, biết được Hà Mẫn không chỉ có bạn trai là cảnh sát, còn có người anh họ làm Cảnh ti, trong nháy mắt cảm thấy gần gũi hơn khá nhiều.

“A Mẫn, bạn trai cô cũng ở đây, anh ấy là ai, nói không chừng tôi cũng có quen biết.”

Khi không có chủ đề thì cố gắng tìm chủ đề, Long Cửu nghĩ chủ đề này không tệ, có thể trò chuyện rất lâu.

“A Tinh anh ấy. . .”

“A ha ha ha a —— —— ”

“Bề ngoài anh ấy không đẹp trai, không đề cập tới cũng được, chúng ta vẫn là tâm sự về cô và A Kiệt đi!”

“Không có, tôi cùng A Kiệt thật không có gì.”

….

Bữa tiệc kéo dài ba tiếng đồng hồ, khách khứa dần rời khỏi nơi tổ chức, nổi bật là lễ tuyên dương.

Hành động chống lại bọn khủng bố của Trường Eden Smith thực sự được dẫn dắt lãnh đạo bởi Madam Vương, tổ trọng án Phi Hổ bày mưu tính kế, hai người công lao hàng đầu.

Ngoài ra Phi Hổ đội dũng cảm chiến đấu với tội phạm, cứu ra được mười mấy con tin, nên thăng chức đều thăng chức, nên tăng lương cũng đều tăng lương.

Tên của Châu Tinh Tinh không được nhắc đến cụ thể vì lý do đơn giản, anh ta thậm chí còn không phải là cảnh sát giao thông, lại dẫn đầu tác chiến của Phi Hổ đội… Dù tình thế nguy cấp và không còn cách nào khác, nhưng anh ta đã vi phạm quá nhiều lệnh cấm, nếu như không phải công lao lớn hơn trời, lại xung phong đi

đầu trung dũng đáng khen, cái nồi này của anh ta ai đội cũng xui xẻo.

Tổng kết lại, trong lễ tuyên dương này, Madam Vương, Tào Đạt Hoa cùng Phi Hổ đội trở thành người thắng lớn.

Madam Vương liền không nói, thăng liền một cấp, đảm nhiệm Cảnh ti cao cấp, bối cảnh hùng hậu, qua 2 năm đảm nhiệm chức Tổng Cảnh ti cũng chưa chắc không thể.

Tào Đạt Hoa nhảy ba cấp, thăng lên chức Chánh thanh tra, nhiệm vụ cụ thể sẽ được bố trí riêng.

Châu Tinh Tinh khoa trương nhất, từ cảnh sát giao thông nhảy lên Chánh thanh tra, hoàn toàn vượt qua Ngô Lạc Thiến, trở thành người phong quang nhất trong lớp người đồng cấp.

Khoa trương thì đúng là có chút khoa trương, nhưng đây là những gì anh ta xứng đáng nhận được, vụ án vũ khí của Đại Phi, vụ án khủng bố trường quốc tế, anh chàng này đã xử lý liên tiếp hai vụ án lớn, cả hai đều rất quan trọng, lại đều là công đầu, cho dù phía trên đau đầu vô cùng, cũng không ép được danh tiếng nổi bật của anh ta.

Không thể lên tới Tổng cảnh ti, Châu Tinh Tinh cảm thấy thất vọng, nhưng chức Chánh thanh tra cũng có thể miễn cưỡng nhận, anh ta còn trẻ, còn có nhiều thời gian.

Nghĩ đến việc này, lại nhịn không được cười ra tiếng.

“Ha ha ha ha —— —— ”

Một nhóm cảnh sát tạo dáng chụp ảnh tập thể. Ngoài máy ảnh của phóng viên báo đài, còn có một cảnh quay của chính đồn cảnh sát.

Một số nhân viên cảnh sát thân cận đã đứng thành từng nhóm,

mỉm cười và chụp ảnh dưới máy quay, Liêu Văn Kiệt cũng được kéo vào.

Trùng hợp lúc đi ngang qua bàn của lão đại kia, hắn bị ngài Hoàng bắt được, qua ba hiệp rượu, thuận tiện cùng đám học sinh hoặc cấp dưới của ngài Hoàng chung khung hình, sau khi chụp cả bốn năm chục tấm hình thì được thả đi.

Đến cuối bữa tiệc, Hà Mẫn đã cố gắng hết sức đóng vai người qua đường, nhưng vẫn bị Châu Tinh Tinh kéo đến khu vực Phi Hổ đội.

Theo ý của Châu Tinh Tinh, bạn gái xinh đẹp không lôi đi xung quanh khoe khoang, giống như áo gấm đi đêm vậy.

Quá ngu!

Mà hôm nay anh ta được thăng chức, sự nghiệp có bước tiến dài, lại thêm một chút tình yêu đẹp đẽ của anh ta chắc chắn sẽ khiến hội chó độc thân bùng nổ tại chỗ.

Bọn họ khó chịu, Châu Tinh Tinh liền vui vẻ.

Không sai, anh ta chính là hèn như vậy.

“A Mẫn ưu tú như vậy, tại sao phải tìm. . . anh ta làm bạn trai?”

Long Cửu đối với mắt nhìn của Hà Mẫn tỏ vẻ không thể tưởng tượng nổi, xoắn xuýt nửa ngày cũng không biết dùng từ ngữ gì để hình dung Châu Tinh Tinh, nhẹ, chẳng khác gì là đang khích lệ Châu Tinh Tinh, nặng, vậy con thuyền tình chị em rất có thể nói lật liền lật.

“Con người là thế, khi yêu thì luôn có thể dung nạp những khuyết điểm của nhau”.

“Sau đó tình yêu cuồng nhiệt kết thúc ở đâu?”

“Quen thuộc khuyết điểm của đối phương.”

“. . .”

Long Cửu nhất thời nghẹn lời, quá có lý, cô không có cách nào phản bác.

Chương 91: Luận công xét thưởng 2 “Nhân tiện, cô ở đâu, vừa vặn tôi định đón xe, trước tiễn cô một đoạn đường.” Hai người ra khỏi khách sạn, Liêu Văn Kiệt thấy sắc trời đã tối, hợp thời nói một câu.

“Không cần, tôi ở gần đây, tôi đi bộ đến.”

Long Cửu vốn muốn nói là lái xe tới, lời đến khóe miệng, ma xui quỷ khiến lại đổi lời.

“Ách, nếu cô không ngại…”

Liêu Văn Kiệt gãi gãi đầu, ánh mắt ngại ngùng nhìn về một hướng: “Muộn như vậy, tôi đưa cô về.”

“Được!”

Long Cửu không nói dối, cô ấy sống rất gần khách sạn, hai người vừa đi vừa nói chuyện, đi bộ khoảng một tiếng rưỡi.

“Kowloon … tên tiếng Anh của cô thật thú vị.”

Tên tiếng Anh của Long Cửu là Kowloon, có nghĩa là Bán đảo Cửu Long hay còn gọi là Cửu Long.

“Vậy còn anh?”

“Tôi trong trường học dùng qua, tốt nghiệp về sau cũng không cần, không đề cập tới cũng được.”

Ở dưới lầu, Liêu Văn Kiệt quan sát nơi ở trên tầng cao, không chút nghĩ ngợi nói: “Hôm nay cứ như vậy, đã muộn vậy nên không tiện tiễn cô đi lên.”

“Cảm ơn.”

Long Cửu nắm thật chặt âu phục trên người: “Mùi rượu trên quần áo rất nồng, tôi sẽ đưa đi tiệm giặt quần áo, lần sau sẽ trả lại cho anh.”

“Không sao cả. Nếu bất tiện, cô có thể đặt nó ở nhà dì tôi. Tôi sẽ qua lấy nó khi có thời gian.”

Nói xong, Liêu Văn Kiệt liền muốn quay người rời đi.

“Chờ chút. . .”

Long Cửu vô thức hô lên một tiếng, đợi Liêu Văn Kiệt dừng lại, lại không biết nên nói cái gì.

Bỏ quên ví trong khách sạn, lại đi thêm một lần?

Nói không nên lời.

Nhìn thấy Liêu Văn Kiệt với vẻ mặt bối rối, cô nghiến răng tiến lên ôm một cái, sau đó cũng không quay đầu đi lên.

Đi rất nhanh, sợ Liêu Văn Kiệt đuổi theo.

Liêu Văn Kiệt: ? (? ? ?)

Với kinh nghiệm nhiều năm cặn bã chìm nổi của hắn, có thể dễ dàng nhận thấy Long Cửu thiếu kinh nghiệm tình cảm.

Nói trắng ra, chính là không am hiểu xử lý tình cảm, bởi vì tính cách lạnh lùng, cô đứng tại góc độ bên thứ ba, nhìn vấn đề tỉnh táo có kèm theo logic, nhưng một khi rơi tới trên người mình, liền có chân tay luống cuống, không biết nên lấy hay bỏ.

Không phải Liêu Văn Kiệt khoe khoang, cứ như vậy, hắn một đêm liền có thể lừa gạt.

Khụ khụ.

Lừa gạt khẳng định là không được, dùng phương thức xử lý giống như với Sandy, A Lệ, hắn cực lực biểu hiện mặt ưu tú của mình, sau đó đem quyền lựa chọn giao cho đối phương.

Không chủ động, không cự tuyệt!

Điểm ấy rất trọng yếu, cho dù tương lai sự việc đã bại lộ, thì hắn vẫn có lợi thế bên bất lợi phải chấp nhận.

Đến lúc đó, ngàn sai vạn sai cũng không phải lỗi của hắn, hắn chỉ là quá thiện lương, không biết làm sao từ chối con gái, mới từng bước một ủ thành trái đắng.

Đưa mắt nhìn bóng hình xinh đẹp của Long Cửu biến mất tại hành lang, Liêu Văn Kiệt quay người rời đi, sớm một chút đón xe trở về, vừa vặn tập luyện sớm một chút.

Nhưng mà, Liêu Văn Kiệt cùng Long Cửu đều không có chú ý tới là một cặp mắt ảm đạm từ trên cao nhìn xuống theo dõi mọi hành động của họ.

Thời điểm Long Cửu ôm một cái, đôi mắt ẩn hiện trong bóng tối chợt co rụt lại.

Long Cửu mở cửa, bật đèn, cởi áo khoác ngoài vắt lên ghế salon, trong đầu vẫn hiện lên cảnh tượng vừa rồi.

Nhất thời xúc động ôm Liêu Văn Kiệt một cái, bây giờ tỉnh táo lại, cảm thấy hơi hối hận.

Sao lúc đó lại không dè dặt chút nào vậy chứ.

Rõ ràng mới gặp nhau hai lần, thậm chí còn không phải quan

hệ người yêu.

Không dè dặt chỉ là một chuyện, mấu chốt chính là cô làm thể chẳng khác nào đang truyền tín hiệu, cô rất dễ theo đuổi, mau tới đi.

“Lần này uống say nên đầu óc không tỉnh táo, lần sau không được như thế nữa.”

Long Cửu vừa tự an ủi bản thân vừa xoa nắn gót chân. Hôm nay đi dự tiệc, cô cố ý chọn một đôi giày cao gót. Giày không cao lắm nhưng vì mỹ quan nên cô không đi tất, đi lâu như thế bây giờ gót chân hơi đau.

“A Cửu!”

Một giọng nói vang lên sau lưng, Long Cửu quay đầu lại, nhìn thấy một người đang đứng ở khe hẹp giữa góc tường và rèm cửa.

Gương mặt vô cảm, ánh mắt lạnh lùng, đó chính là anh trai cô- Long Ngũ.

“Anh, sao anh lại tới đây…”

Long Cửu ngạc nhiên lên tiếng, lời nói được một nửa thì lập tức lúng túng: “Ừm, anh tới từ lúc nào thế?”

“A Cửu, sự cảnh giác của em đã đi đâu mất rồi? Vào cửa mà cũng không phát hiện có người vào nhà à?”

Long Ngũ nghiêm mặt giáo huấn, sau đó liếc mắt nhìn chiếc áo vắt trên ghế: “Là vì tên nhóc kia có phải không?”

“Anh, chuyện này không liên quan gì đến anh ấy, hôm nay em đi dự tiệc uống hơi nhiều.” Long Cửu ngượng ngùng giải thích một câu.

“Vậy thì càng không đúng, bình thường em không uống rượu,

tại sao hôm nay lại uống nhiều như vậy?"

Thấy Long Cửu á khẩu không nói được câu nào, Long Ngũ nói tiếp: "Vừa rồi anh ở trên tầng đã nhìn thấy hết rồi, nói cho anh biết lai lịch tên đó thế nào, anh giúp em phân tích một chút, tránh cho em bị người ta lừa gạt."

"Anh, A Kiệt là người thành thật."

"Ai mà biết cậu ta thành thật hay không, ăn mặc lòe loẹt, vừa nhìn đã thấy không phải thứ tốt đẹp gì."

"Anh hiểu lầm rồi, chú thím anh ấy, cả thầy giáo và bạn bè đều là người trong giới cảnh sát, vụ án Điền Vĩ Cường trước kia cũng là anh ấy…"

Long Cửu nói mấy câu thuật lại toàn bộ mọi chuyện, sau đó còn nhún vai bổ sung thêm một câu: "Không phải em nói tốt cho anh ấy, mà là anh có thành kiến với người ta từ trước, thế nên em phải nói mấy câu công bằng."

Chương 92: Được rồi, không cần nói nữa "Anh tự biết trái phải đúng sai thế nào, anh biết tên nhóc đó không phải kẻ ngu ngốc, nhưng như thế không có nghĩa là cậu ta sẽ không lừa gạt con gái. Chỉ cần nhìn gương mặt trắng trẻo của tên đó là biết nhất định không phải kiểu người an phận thủ thường."

"Người ta có tên, là Liêu Văn Kiệt, không phải là thằng nhóc kia…"

Long Cửu nhỏ giọng thì thầm một câu, sau đó nói sang chuyện khác: "Anh, sao đột nhiên anh lại đến đảo Hong Kong? Em nhớ rõ bây giờ anh phải ở châu Âu mới đúng."

"Đó là chuyện của ba tháng trước rồi, hai tháng nay anh hoạt động song song tại Nghê Hồng và Hong Kong."

“Anh không nói thì làm sao em biết được.”

Long Cửu hỏi ngược lại, sau đó lại nói tiếp: “Anh đột nhiên đến đảo Hong Kong làm gì, có phải lại có nhiệm vụ mới rồi không?”

“Ừ, thần bài Cao Tiến đã mất tích hai tuần nay rồi, anh đang điều tra chuyện này.”

“Cao Tiến!”

Long Cửu nghe thế thì nhíu mày: “Sao vô duyên vô cớ lại quan tâm đến sự mất tích của một dân cờ bạc? Đây là nhiệm vụ từ phía London hay là…”

Long Cửu nói được một nửa thì nhìn thấy sắc mặt Long Ngũ không được vui, thế nên cũng không nói nữa.

(Thần bài Cao Tiến là tên một bộ phim Hong Kong, nhân vật chính là Cao Tiến do diễn viên Châu Nhuận Phát đóng)

“Cao Tiến đột nhiên mất tích, anh đã điều tra rất nhiều nơi, cũng tìm người hỏi thăm nhưng không có kết quả, cứ như anh ta đã bốc hơi khỏi thế giới này vậy.”

Long Ngũ vẫn trưng ra bộ mặt lạnh lùng vô cảm: “Một người đang sống sờ sờ, làm sao có thể vô duyên vô cớ biến mất cơ chứ, càng không có khả năng không còn lại chút tin tức nào, trừ khi anh ta đã chết. Nhưng Cao Tiến có thân thủ bất phàm, làm việc lúc nào cũng kín kẽ, suy nghĩ thấu đáo, làm sao có thể chết một cách âm thầm như thế được. Thế nên anh nghi ngờ trong chuyện này có ẩn tình gì đó.”

“Có đầu mối gì không?”

“Kỹ thuật chơi bài của Cao Tiến thuộc hàng top một bây giờ, những năm gần đây cũng đắc tội với không ít người cùng lĩnh vực,

kẻ muốn hại anh ta nhiều lắm…”

Long Cửu trầm ngâm: “Thời gian trước Cao Tiến có quyết chiến với một “Vương bài” người Singapore là Trần Kim Thành. Nếu muốn nói ai là người bị nghi ngờ nhiều nhất thì chắc chắn là Trần Kim Thành.”

Trần Kim Thành lăn lộn trong giới cờ bạc nhiều năm, được mọi người đặt cho danh hiệu “Ma bài”. Danh hiệu này ngoài việc miêu tả kỹ năng đánh bạc vô cùng cao siêu thì cũng là đánh giá của mọi người về ông ta: Cáo già, thủ đoạn thâm độc, một lão hồ ly khét tiếng, bị hơn mười quốc gia truy nã mà vẫn có thể ung dung ngoài vòng pháp luật.

Thanh danh của Trần Kim Thành không tốt, nguyên nhân chủ yếu là vì ông ta có sở thích giải quyết những chuyện trên bàn cá cược ở ngoài đời. Nếu như ông ta không có lòng tin thắng được Cao Tiến thì hoàn toàn có thể ngầm thuê sát thủ đi giết chết anh ta.

Tóm lại, sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Long Cửu cũng không tin Cao Tiễn dễ chết như vậy, chắc chắn là anh ta đã phát hiện được điều gì nên mới cố ý ẩn nấp.

“Anh, có muốn em hỗ trợ gì không?”

“Không cần, anh chỉ đi qua thăm em một chút vậy thôi.”

Long Cửu suy nghĩ một chút, cảnh cáo nói: “Anh không đánh giá cao tên nhóc kia lắm, vẻ ngoài đẹp trai cũng có thể làm cơm ăn được đâu, ngược lại càng dễ dàng thu hút ong bướm. Nếu em không có bản lĩnh khống chế được cậu ta, vậy thì tốt nhất là cắt đứt sớm đi, tránh tự chuốc lấy khổ cho mình.”

“Em biết rồi, hôm nay anh nói nhiều quá…”

...

“Vâng, chú Đạt, làm phiền chú.”

Trong văn phòng trợ lý trên tầng 36, Liêu Văn Kiệt cúp điện thoại.

Các bức ảnh chụp trong bữa tiệc đã được rửa xong, Tào Đạt Hoa muốn giúp Liêu Văn Kiệt giữ một phần làm kỷ niệm nên đã để ở đồn cảnh sát, hắn có thể tới lấy bất cứ lúc nào.

Liêu Văn Kiệt thầm nghĩ chờ tan làm sẽ đến đồn cảnh sát một chuyến, Trình Văn Tĩnh ngồi đối diện thấy Liêu Văn Kiệt cúp điện thoại thì bắt đầu thu dọn đồ đạc: “A Kiệt, đi cùng tôi giải quyết một số vấn đề của công ty. Tài khoản của công ty có vấn đề, chị Yudy bảo hai chúng ta qua đó xem tình hình thế nào.”

Trợ lý thì biết gì chuyện kiểm tra tài khoản, để kế toán đi không phải tốt hơn à?

Liêu Văn Kiệt hơi nghi ngờ nhưng cũng không nói gì thêm. Hắn khoác áo lên: “Chị Văn Tĩnh, gọi tài xế hay là chị lái xe?”

“Tôi lái.”

Trình Văn Tĩnh bĩu môi, trong lòng vô cùng bất mãn. Không phải do Liêu Văn Kiệt không có bằng lái, cũng không phải do cô ta muốn lái xe, mà đây là mệnh lệnh của Yudy Tang.

Trước kia, người Yudy Tang tin tưởng nhất trong công ty chính là cô ta, nhưng bây giờ phần tin tưởng này lại phải chia một phần cho Liêu Văn Kiệt.

Không loại trừ những cái khác cũng phải chia cho hắn một phần.

Trình Văn Tĩnh bất mãn như vậy cũng là chuyện bình thường,

cô ta ban ngày là trợ lý công việc, ban đêm là trợ lý sinh hoạt, vừa quản lý gia đình vừa quản lý sự nghiệp của Yudy Tang. Còn Liêu Văn Kiệt thì sao? Ngoại trừ đẹp trai thì còn gì có thể so sánh với cô ta nữa chứ?

Nói thì nói thế, nhưng có nhiều chuyện chỉ cần đẹp trai là đủ.

Ánh mắt Trình Văn Tĩnh lập tức trở nên sắc bén, Liêu Văn Kiệt miệng lưỡi trơn tru, đi làm chưa được mấy ngày đã được Yudy Tang tín nhiệm, quan hệ càng ngày càng thân thiết.

Nếu cứ kéo dài mãi như thế này thì không ổn, phải nhanh nhanh nghĩ biện pháp chèn ép một chút. Nếu không, đêm dài lắm mộng, nói không chừng một ngày nào đó Yudy Tang đột nhiên lại muốn thử tiến tới với người khác giới.

Chương 93: Im miệng, lái xe! 1

ĐỀ CỬ BẠN ĐỌC

Tây Du Đại Giải Trí (Dịch – Hoàn)

Rich Player – Võng Du Thần Cấp Cường Hào (Dịch-)

Triệu Hồi Cuồng Triều Ở Mạt Thế (Bản Dịch)

Ta Trở Thành Truyền Thuyết Ở Hồng Kông (Bản Dịch)

Trình Văn Tĩnh không nghĩ nữa, nhanh chóng thoát ra khỏi nỗi sợ hãi bị cắm sừng. Cô ta cũng biết Yudy Tang là người hoài cổ, quen biết một thời gian rồi mới có thể thân thiết, sẽ không có chuyện có mới nới cũ, muốn đi tìm niềm của ngon vật lạ.

Nhưng đây mới là chuyện đáng lo.

Cô ta sợ sau khi Yudy Tang và Liêu Văn Kiệt thân thiết rồi thì sau này cô ta chỉ được làm trợ lý ban ngày của Yudy Tang, còn Liêu Văn Kiệt mới là trợ lý ban đêm.

“Chị Văn Tĩnh, lát nữa đi ngang qua đồn cảnh sát có thể dừng lại khoảng năm phút không, tôi đi lấy chút đồ.”

“Đồ gì?”

“Ảnh chụp.”

“Được, nhưng nhanh lên đấy, đừng có để làm lỡ thời gian.

Mấy suy nghĩ của Trình Văn Tĩnh sau khi nghe Liêu Văn Kiệt nói câu này thì lập tức bị ném hết ra sau đầu, cả người tỉnh táo lên

không ít.

Liêu Văn Kiệt quen không ít người trong giới cảnh sát, thế nên cho dù cô ta muốn dùng mưu hèn kế bẩn hay công khai tấn công để đuổi hắn khỏi công ty thì cũng cần phải suy nghĩ kĩ càng.

...

Khoảng hai mươi phút sau, Liêu Văn Kiệt bước ra khỏi đồn cảnh sát, trong tay cầm theo một túi văn kiện.

Hắn mở cửa chui vào trong xe: "Làm phiền chị rồi, chị Văn Tĩnh."

"Ảnh chụp gì vậy, sao phải đến tận đồn cảnh sát để lấy?" Trình Văn Tĩnh khởi động xe, thuận miệng hỏi một câu.

"À, ảnh chụp chung với mấy người bạn mà thôi..."

Liêu Văn Kiệt mở túi văn kiện ra, nhìn từng tấm ảnh, vừa cười vừa nói: "Đây là bạn của tôi, trước đây ở đội Phi Hổ được mệnh danh là sát thủ số một đội Phi Hổ, tài bắn súng vô cùng lợi hại, thích nhất là bắn vào đầu. Còn đây là đồng đội của anh ta, tôi cũng được coi như là bạn của cả đội Phi Hổ."

"Còn hai người này là chú và thím tôi, một người là cảnh ti cao cấp, một người là thanh tra cao cấp, còn đây là cảnh ti Hoàng của đồn cảnh sát bên cạnh, họ tốt bụng lắm..."

"Còn đây, người đẹp này là thanh tra cao cấp của tổ hình sự, lần trước có một vị nữ hoàng đến đây, cô ấy được chọn làm vệ sĩ."

"Đây mới là người lợi hại nhất, tổng cảnh ti đã về hưu, ông ấy dạy tôi chút võ phòng thân. Cũng chính vì ông ấy mà những cảnh ti khác đều gọi tôi là sư đệ, ngại quá..."

"Còn đây, người này ở London, vừa tới đã muốn kết bạn với

tôi, sợ quá.”

Trình Văn Tĩnh: “???”

Được rồi, không cần nói nữa, bây giờ cô ta đã không có ý nghĩ đuổi Liêu Văn Kiệt khỏi công ty nữa rồi.

“A Kiệt, cậu đẹp trai như thế mà làm trợ lý thì tiếc quá, hay là đi kí kết hợp đồng với công ty khác của chị Yudy, chuyển sang làm diễn viên đi.”

Ở bãi đỗ xe, Trình Văn Tĩnh chép miệng nói: “Đóng phim vừa nổi tiếng vừa nhiều tiền, lại còn có nhiều em gái mê muội theo đuổi cậu, rất thích hợp với cậu đấy.”

Nếu cả âm mưu dương mưu đều không được, vậy thì chuyển thành dụ dỗ, phải làm cho Liêu Văn Kiệt càng ngày càng lên cao, sau đó hắn sẽ xem thường công việc trợ lý này, chủ động từ chức.

“Không giấu chị, ngày trước tôi cũng nghĩ như thế.”

“Vậy sao bây giờ lại đổi ý rồi?”

“Cũng giống như chị Văn Tĩnh vừa nói đó, tôi đẹp trai thế này, nếu bước vào giới điện ảnh thì những người khác không có cửa.”

Liêu Văn Kiệt nhún vai: “Thế nên coi như tôi làm việc thiện, không tranh giành với bọn họ.”

“Câu thật… lương thiện!”

Trình Văn Tĩnh nhìn đồng hồ: “Cậu lên trước đi, tôi đến tiệm sửa đồng hồ ở tầng hai một chút, xem đồng hồ của chị Yudy đã sửa xong chưa.”

“Đi cùng nhau luôn, tôi chưa đến đây bao giờ, lên một mình cũng không biết gặp ai.”

Yudy Tang quản lý không ít công ty, dưới trướng cũng có không ít nghệ sĩ, rất nhiều người là những cô gái trẻ mới vào nghề.

Nghĩ đến sở thích cá nhân của Yudy Tang thì không cần nghĩ cũng biết mục đích của những công ty này là gì.

Yudy Tang: Tôi không lợi dụng các nữ minh tinh, tôi đang bồi dưỡng họ!

Hai người bước vào trung tâm thương mại, Trình Văn Tĩnh chuẩn bị bước lên thang cuốn, bỗng nhiên một tiếng súng vang lên.

Tất cả mọi người yên lặng hai giây, sau đó ầm ầm như nước sôi, chạy loạn bốn xung quanh.

Trình Văn Tĩnh vừa mới cho một chân lên thang đã bị Liêu Văn Kiệt lôi lại, chờ đến khi cô ta lấy lại tinh thần thì đã bị hắn kéo vào ngã rẽ.

“Không được náo loạn, không được hét lên, bên trên không an toàn, chúng ta nhanh chóng lái xe rời khỏi đây.”

“Ừ…”

Trình Văn Tĩnh hốt hoảng, nghe thấy tiếng súng vang lên liên tục thì vội vàng gật đầu.

Liêu Văn Kiệt vô cùng khó hiểu, tố chất tâm lý của Trình Văn Tĩnh rất bình thường, không thể nào tưởng tượng ra cảnh tượng cô ta cầm chùy phá băng đâm vào tim người khác.

Chẳng lẽ đó là sức mạnh của tình yêu? Vì tình yêu mà có thể làm ra mọi thứ?

Nghe thấy tiếng súng dồn dập, Liêu Văn Kiệt kéo Trình Văn Tĩnh muốn chạy trốn, nhưng bỗng nhiên lại đứng yên tại chỗ.

“Sao… sao thế?”

Trình Văn Tĩnh nhìn theo ánh mắt của hắn, chỉ thấy một chiếc xe đẩy đang chạy theo thang cuốn xuống, trong xe là một đứa bé, không biết cha mẹ nó đã đi đâu.

“A Kiệt, cậu bình tĩnh một chút, đừng xen vào chuyện của người khác.”

Trình Văn Tĩnh nắm chặt tay Liêu Văn Kiệt, sợ hắn lại xông lên.

“Tôi biết rồi, chờ tôi một chút.”

Liêu Văn Kiệt hất tay Trình Văn Tĩnh ra, tiếng súng vang lên càng lúc càng gần. hắn cắn môi xông ra, ngay lúc chiếc xe sắp rơi xuống thì nhanh chóng đỡ được nó.

Pằng! Pằng! Pằng!!!

Chương 94: Im miệng, lái xe! 2 Tiếng súng vang lên, một người đàn ông cầm súng trúng đạn, ngã từ trên cao xuống.

Khung cảnh càng thêm hỗn loạn, Liêu Văn Kiệt đẩy chiếc xe nôi đến quầy lễ tân.

“Chỗ này có một đứa bé, không biết cha mẹ nó là ai, chờ cảnh sát đến xử lý.”

Tất cả các nhân viên trong quầy lễ tân lúc này đều đang nằm rạp trên mặt đất, nhìn thấy thế thì ai cũng ngẩn người, nhưng chưa kịp nói gì thì Liêu Văn Kiệt đã chạy mất hút.

...

Ở bãi đỗ xe, Liêu Văn Kiệt ngồi ở ghế phụ, thấy Trình Văn Tĩnh hoảng loạn khởi động xe thì nhanh chóng thắt dây an toàn.

Lúc này hắn cảm thấy hơi hối hận, thà trốn ở trong trung tâm thương mại còn hơn.

Rầm!

Ngay tại lúc Trình Văn Tĩnh lái xe ra khỏi bãi đỗ xe thì một chiếc xe van lao thẳng vào rào chắn, sau đó không những không giảm tốc độ mà còn lao thẳng tới chiếc ô tô màu xám.

Xoẹt!

Rầm!!!

Chiếc ô tô màu xám phanh gấp nhưng vẫn bị con xe van đâm phải, một giây sau, tiếng súng lại vang lên.

“Không được hét, giả vờ như trong xe không có ai.”

Nhìn thấy Trình Văn Tĩnh há miệng ra, Liêu Văn Kiệt lập tức bịt chặt miệng cô ta lại: “Chuyện này không liên quan gì đến chúng ta, mau lái xe về chỗ cũ.”

Trình Văn Tĩnh gật đầu, tay chân luống cuống nên thao tác sai, không những không lái về bãi đỗ xe mà lại vững vàng phi ra giữa đường.

Liêu Văn Kiệt: “...”

Lần sau, nếu như còn có lần sau thì hắn thà chết cũng không ngồi chung xe với cô ta nữa.

Pằng! Pằng! Pằng! Pằng!

Tiếng súng vang lên càng lúc càng dồn dập, Trình Văn Tĩnh không còn tâm trạng lái xe nữa, nằm sấp xuống phía ghế phụ, cũng chính là nằm lên đùi Liêu Văn Kiệt.

Liêu Văn Kiệt cũng không thể làm gì khác, tháo dây an toàn rồi ghé vào lưng Trình Văn Tĩnh, cố gắng che giấu bản thân mình.

Tiếng súng dần dần dừng lại, Trình Văn Tĩnh không dám nhúc

nhích. Liêu Văn Kiệt cẩn thận ngẩng đầu lên nhìn tình hình giao chiến của hai bên.

Rầm!

Một bàn tay đầy máu đập lên cửa xe, sau đó cửa xe bị cưỡng chế mở ra, một người đàn ông cả người đầy máu nhanh chóng nhét một người đang hôn mê vào ghế sau.

“Lái xe!”

Sắc mặt Long Ngũ tái nhợt, tay trái nắm chặt khẩu súng, thở hổn hển.

Vai phải và đùi phải anh ta trúng đạn, một tay không thể nào cầm máu, cũng may vết thương trên đùi chỉ là ngoài da, nếu không thì toi đời rồi.

Long Ngũ nhìn Cao Tiến đang hôn mê bên cạnh, tâm trạng căng như dây đàn nhanh chóng thả lỏng. Anh ta không làm nhục sứ mệnh, đã cứu được người ra rồi.

Liêu Văn Kiệt ngồi ở ghế phụ, vỗ vỗ lưng Trình Văn Tĩnh. Cô ta rúc vào ghế như đà điểu, không nhúc nhích gì, nếu không phải cả người khẽ run lên thì Liêu Văn Kiệt còn tưởng cô ta sợ quá ngất đi rồi.

“Là cậu?”

Long Ngũ nhìn thấy Liêu Văn Kiệt thì nâng súng lên.

Trong bãi đỗ xe, một nam một nữ, nhìn đã biết là làm chuyện gì không đứng đắn.

“Vị đại ca này, có phải anh nhận nhầm người rồi không?”

Liêu Văn Kiệt đối diện với họng súng đen ngòm, thậm chí còn ngửi được mùi thuốc súng thì nhanh chóng đỡ Trình Văn Tĩnh dậy.

“Không nhầm, gương mặt này có hóa thành tro thì tôi cũng nhận ra.”

Long Ngũ lạnh như băng: “Không muốn chết thì mau lái xe đi, nếu không thì tôi sẽ cho đôi uyên ương các người bỏ mạng ở đây.”

Trình Văn Tĩnh run bần bật, đầu óc trống rỗng, chỉ biết bám chặt lấy tay Liêu Văn Kiệt.

“Đại ca, đồng nghiệp của tôi sợ quá, để tôi lái xe cho.”

“Nhanh lên!”

Ngoài dự đoán của Liêu Văn Kiệt, sau khi hắn đẩy Trình Văn Tĩnh xuống thì người đàn ông hung dữ phía sau chỉ giục hắn lái xe nhanh lên chứ không có ý định khống chế con tin.

Rốt cuộc là có chuyện gì?

Xe nhanh chóng rời khỏi bãi đỗ xe, Trình Văn Tĩnh ngã ngồi trên mặt đất, một lát sau mới nhớ Liêu Văn Kiệt đang gặp nguy hiểm.

Cô ta nhanh chóng tìm kiếm, điện thoại để trong xe mất rồi, đành phải vội vã chạy về cửa hàng.

...

Liêu Văn Kiệt vừa lái xe vừa quan sát phía sau. Người đàn ông bị ngất khoảng chừng bốn mươi tuổi, khí chất xuất chúng, cho dù đang hôn mê cũng mang theo một khí thế khó diễn tả thành lời.

Có vẻ như là một nhân vật lớn.

Hắn khẽ dời tầm mắt, nhìn về phía người đàn ông đang cầm súng.

“Lái xe cho cẩn thận, đừng có nghĩ lung tung, trừ khi cậu có

thể di chuyển nhanh hơn khẩu súng trong tay dôi.” Long Ngũ híp mắt cảnh cáo.

“Đại ca, chúng ta thực sự đã gặp nhau rồi sao, sao tôi không có chút ấn tượng nào vậy?”

“Tôi đã gặp cậu, nhưng cậu chưa từng gặp tôi.”

“???”

“Tôi là Long Ngũ, em gái tôi là Long Cửu.”

Long Ngũ nói đến đây thì hạ súng xuống, lấy dao cắt dây an toàn, bắt đầu cầm máu cho mình.

“Người một nhà, anh Ngũ!”

“Im miệng, lái xe.”

Rất ít người biết chuyện Long Cửu có một người anh trai tên là Long Ngũ, Liêu Văn Kiệt cũng chưa từng nghe Long Cửu nhắc đến.

Về chuyện hắn quen biết Long Cửu…

Hai người không phải người nổi tiếng, thế nên cũng không có nhiều người biết tới.

Cho dù có giả mạo thì chắc cũng sẽ không giả mạo anh trai Long Cửu.

Liêu Văn Kiệt xác nhận xong thân phận của Long Ngũ thì thở phào nhẹ nhõm. Nếu người này là Long Ngũ, vậy thì người đàn ông đang hôn mê kia chắc chắn là Thần bài Cao Tiến.

Người có tên, cây có bóng, nhìn thêm một chút thì đúng là người này cũng đẹp trai được khoảng ba phần tư của hắn.

“Lo lái xe đi, không cần nhìn loạn.”

“Anh Ngũ, anh còn chưa nói đi đâu.”

Chương 95: Tôi là người rất có nguyên tắc Liêu Văn Kiệt lên tiếng: “Vết thương của anh không nhẹ đâu, bạn anh hình như cũng bị thương rồi, anh có muốn đến bệnh viện không?”

“Không được, không thể đến bệnh viện.”

Vết thương của Long Ngũ đau nhức nhưng mặt anh ta vẫn không đổi sắc: “Người bên cạnh tôi chính là thần bài Cao Tiến. Hôm nay anh ấy bị người ta đuổi giết, vẫn chưa điều tra được kẻ đứng sau là ai, cũng không thể đến đồn cảnh sát.”

Cao Tiến mất liên lạc nhiều ngày, Long Ngũ vất vả lắm mới tìm được anh ta, không ngờ lại gặp phải một đám sát thủ.

Ban ngày ban mặt mà đám sát thủ kia không coi ai ra gì, dám thản nhiên nổ súng ngay tại trung tâm thương mại, chứng tỏ người đứng sau chúng không đơn giản. Trong tình huống này, Long Ngũ không thể để Cao Tiến bại lộ trước công chúng.

Hơn nữa, người anh em Cao Nghĩa của Cao Tiến dường như cũng rất khả nghi, không loại trừ khả năng đám sát thủ này do anh ta phải tới.

Điều tồi tệ nhất chính là Cao Tiến bây giờ khác hoàn toàn với ngày thường, ánh mắt lờ đờ không có nhuệ khí, cực kỳ giống một đứa trẻ đần độn.

“Thì ra anh ta chính là “Thần bài”, trăm nghe không bằng một thấy, ngủ mà cũng có khí thế như thế, đúng là không phải dạng vừa.”

Liêu Văn Kiệt đánh giá một câu, sau đó lại nói tiếp: “Anh Ngũ, không đi bệnh viện thì đi đâu được. Anh bị thương nặng như thế, chỉ sợ không kiên trì nổi bao lâu.”

Hắn không có hứng thú với thần bài Cao Tiến, không phải người cùng một thế giới. Chuyện hôm nay chỉ như bèo nước gặp nhau mà thôi, có khi sau này cũng chẳng bao giờ gặp lại.

“Tôi sẽ tự lấy viên đạn ra, nhưng bây giờ nơi ở của tôi không an toàn. Cậu biết chỗ nào ít người thì lái xe tới đó là được.”

Nói đến đây, Long Ngũ lại nói: “Chuyện vừa rồi tôi sẽ nói cho A Cửu, nếu anh đã không thích con bé thì đừng dây dưa với nó nữa, nếu không đừng trách tôi không khách khí.”

“Chuyện vừa rồi?”

Liêu Văn Kiệt nhíu mày, chuyện vừa rồi là sao?”

“Đừng giả vờ giả vịt nữa, người phụ nữ kia cũng không tồi, cậu có cô ta là đủ.”

“Đó là đồng nghiệp của tôi, hôm nay chúng tôi đi làm việc của công ty, cô ta…”

Liêu Văn Kiệt ngừng một chút rồi nói: “Mặc dù giới tính của cô ta là nữ, dáng dấp cũng rất xinh đẹp, nhưng lại không thích đàn ông. Tôi nói thế chắc anh hiểu chứ?”

“…”

Long Ngũ nhắm mắt không nói câu nào, giả vờ như không nghe thấy. Anh ta đã nhận định Liêu Văn Kiệt là đồ đàn ông cặn bã, thế nên cũng không muốn nghe hắn giảo biện.

“Tôi đang ở đâu? Đây là đâu?”

Cao Tiến mơ màng tỉnh dậy, mờ mịt nhìn Long Ngũ. Ba giây sau, gương mặt anh ta lập tức biến đổi, làm ầm lên như quỷ khóc sói gào: “Đừng giết tôi, tôi không biết gì cả, tôi không biết gì cả!”

“Cao Tiến, tỉnh lại đi! Là tôi, Long Ngũ đây!”

“Đừng lại gần đây! Thả tôi ra, tôi muốn xuống xe!”

Cao Tiến giống như mê muội giật mình, hoàn toàn không nghe Long Ngũ nói gì, vừa gào thét “đừng giết tôi” vừa lùi sát đuôi xe.

Long Ngũ tiến lên phía trước, còn chưa kịp nói gì thì Vô ảnh cước của Cao Tiến đã đá liên tục lên vết thương trên cánh tay anh ta. Long Ngũ đau đến mức nhe răng há miệng.

“Thì ra đây chính là thần bài Cao Tiến, rất có khí thế, tiếc là đã tỉnh ngủ.”

Liêu Văn Kiệt thầm nghĩ, sau đó nói với Long Ngũ: “Anh ta làm sao thế? Bị mất trí nhớ hay là bị người ta đánh cho ngốc rồi?”

“Không biết, khi tôi tìm thấy Cao Tiến thì anh ta đã như thế, chắc là não bị tổn thương.”

Long Ngũ nói, cố nhịn cơn đau trên bả vai, tiếp tục cầm máu.

“Tôi biết một người có thể chữa trị cho anh ta, rất nhanh, vài phút là có thể chữa khỏi rồi.”

Liêu Văn Kiệt nhìn gương chiếu hậu, đối diện với đôi mắt của Long Ngũ: “Không chỉ anh ta, ngay cả vết thương của anh cũng có thể chữa khỏi.”

“Ai?”

“Không phải người bình thường, anh cứ hiểu là kỳ nhân dị sĩ là được.”

Kỳ nhân dị sĩ!

Hai mắt Ngũ Long sáng lên, anh ta biết trên đời không thiếu những điều kỳ lạ, kỳ nhân dị sĩ cũng không phải hiếm.

Nếu được loại người này hỗ trợ thì tình trạng của Cao Tiến sẽ

không đáng lo nữa, nhưng mà…

Vết thương đạn bắn trên người Long Ngũ đau nhức không giảm, anh ta hiểu rõ mức độ tổn hại của những vết thương đó. Nhất là vết thương trên cánh tay, cho dù chữa khỏi thì sau này cũng để lại di chứng, ảnh hưởng nghiêm trọng đến tốc độ và phản ứng.

Anh ta dựa vào súng để kiếm cơm, thiếu một cánh tay chẳng khác nào bản thân bị phế một nửa.

Thế nên có tốn bao nhiêu tiền cũng muốn chữa khỏi cánh tay này!

“Tôi từng nghe Long Cửu nhắc đến cậu, nếu tôi nhớ không nhầm thì cậu là A Kiệt đúng không?”

Không đợi Liêu Văn Kiệt trả lời, Long ngũ đã nói thêm: “Tìm người chữa khỏi cho tôi và Cao Tiến, sau khi chuyện này thành công, tôi cho cậu năm triệu.”

Anh có nhiều tiền như vậy sao?

Liêu Văn Kiệt liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, ánh mắt tỏ ý không tin.

“Anh ta có.”

Long Ngũ thấy ánh mắt nghi ngờ của Liêu Văn Kiệt thì nhìn về phía Cao Tiến.

Mặt khác, chuyện này anh ta sẽ nói với Long Cửu.

“Không thành vấn đề, tên tuổi của thần bài Cao Tiến còn đáng giá hơn 5 triệu, tôi sẽ liên lạc ngay…”

Liêu Văn Kiệt lôi điện thoại ra, ấn một dãy số, điện thoại vừa thông đã vào thẳng vấn đề: “Lý Ngang, anh đang ở đâu?”

“Ở nhà.”

“Anh xuất viện rồi?”

Liêu Văn Kiệt nghe thế thì sững sờ, nhà của Lý Ngang chính là bệnh viện tâm thần, nhưng hắn nhớ kỹ ca phẫu thuật của anh ta mới thực hiện chưa được bao lâu.

“Kỹ thuật của bác sĩ quá kém, tôi tìm một cái bàn là tự xử lý rồi…”

“Đừng nói nhảm nữa, anh đợi tôi ở đó, tôi lập tức đến tìm anh.

Liêu Văn Kiệt lời ít ý nhiều: “Chỗ tôi có hai người bị thương cần cấp cứu, trong đó có một người bị đánh đến ngu người luôn. Tìm ai tôi cũng không yên tâm, thế nên chỉ có thể tìm anh.”

“Không phải chứ? A Kiệt, tôi không làm từ thiện.”

“Đừng như vậy mà, là người một nhà!”

“A Kiệt, đây không phải chuyện người nhà hay không, con người tôi rất có nguyên tắc, tôi đã từng thề với trời…”

Chương 96: Không phải vấn đề tiền 1 “Sau khi mọi chuyện thành công, tôi cho anh năm vạn.”

“Thành giao!”

Liêu Văn Kiệt cúp điện thoại, quay đầu cười với Long Ngũ: “ Anh Ngũ, may quá, bên kia đồng ý rồi.”

Long Ngũ: “…”

5 vạn tìm được cao nhân, sao có cảm giác không đáng tin cậy như thế!

Còn nữa, chuyện quá đáng chính là Liêu Văn Kiệt vô liêm sỉ,

một mình ăn hết 495 vạn, anh ta nhất định sẽ nói chuyện này cho Long Cửu.

“Đúng rồi, anh Ngũ, tôi còn một câu hỏi.”

Liêu Văn Kiệt nói: “Hôm nay trung tâm thương mại xảy ra chuyện lớn như vậy, đồng nghiệp kia của tôi nhất định sẽ báo cảnh sát. Nếu cảnh sát hỏi thì tôi có cần khai anh và Cao Tiến ra không?”

Không cần lo lắng nhiều như vậy, gặp được cao nhân thì tôi sẽ giết cậu diệt khẩu.

Long Ngũ suýt chút nữa đã nói như thế. Anh ta hít sâu một hơi: “Đưa điện thoại cho tôi, tôi gọi một cuộc điện thoại.”

Liêu Văn Kiệt đưa điện thoại cho Long Ngũ, Long Ngũ bấm một dãy số, nói mấy câu rồi cúp máy.

“Được rồi, chuyện hôm nay cảnh sát sẽ không tìm cậu đâu. Cậu còn câu hỏi nào nữa không?”

“Không còn.”

Bệnh viện tâm thần Trọng Quang!

Long Ngũ nhìn thấy chiếc xe rẽ vào đây thì trợn tròn mắt, nhất thời mất đi khả năng ngôn ngữ.

“Cao nhân mà, luôn có những hành động khác người, người bình thường không hiểu được đâu.”

Liêu Văn Kiệt dừng xe, lôi Cao Tiến ra ngoài. Cao Tiến giãy dụa kịch liệt, nói mình không có bệnh, càng không muốn uống thuốc.

Bộp!

Liêu Văn Kiệt đập Cao Tiến một cái choáng váng, sau đó để anh ta nằm lên mui xe: “Anh Ngũ, mau tới hỗ trợ đi, anh ta nặng lắm.”

“…”

Long Ngũ nhìn cánh tay mình bị trúng đạn, rồi lại nhìn xuống đùi cũng trúng đạn, âm thầm cảm thấy Liêu Văn Kiệt cố ý trả thù vì vừa rồi anh ta dí súng vào đầu hắn.

Chuyện này cho dù thế nào đi nữa cũng phải kể cho Long Cửu!

“Ngại quá, quên mất chân anh Ngũ đi đứng không tiện, thôi để tôi gọi điện thoại.”

Liêu Văn Kiệt lôi điện thoại ra gọi cho Lý Ngang, sau đó cao nhân nói đi ra bãi đỗ xe quá mất mặt, trừ khi cho thêm 5000 tệ nữa.

“50 tệ thôi, không thể nhiều hơn.”

“4000, không thể ít hơn.”

“100…”

Long Ngũ: “…”

Đúng lúc này, hai bệnh nhân đi tản bộ ngang qua bãi đỗ xe.

“Hôm qua Cameron gọi điện thoại cho tôi, ông ta muốn làm một bộ phim đắm tàu nhưng kỹ thuật lại chưa đạt đến tiêu chuẩn của ông ta, thế nên hỏi tôi có cách nào không.”

(Cameron: James Cameron, đạo diễn phim Titanic)

“Tôi không tin, chắc chắn là tiền không đủ.”

“Tôi cũng nói như thế, sau đó tôi bảo sau khi đàm phán với

nhà sản xuất thì đừng đòi hết tiền một lượt. Lần một đòi 20 triệu đô, lần sau lại đòi thêm 20 triệu đô… cứ thế, khi nào đòi đến một trăm triệu đô thì không cần ông ta mở miệng, phía nhà sản xuất sẽ đều đặn gửi tiền đến."

"Thế ông ta nói sao?"

"Ông ta bảo phải suy nghĩ đã, nếu không được thì chờ hai năm nữa kỹ thuật phát triển hơn thì quay tiếp… Đấy, không quyết đoán chút nào, phí công ngày xưa tôi coi trọng ông ta."

Long Ngũ: "…"

Gương mặt anh ta càng thêm tái nhợt, người xưa có câu ngưu tầm ngưu mã tầm mã, cao nhân ngày nào cũng ở cùng những bệnh nhân tâm thần, nói mấy câu khùng điên thế này thì có thể tin cậy được sao?

"Anh Ngũ, thỏa thuận xong rồi, người sẽ tới ngay thôi. Tôi cho anh ta thêm một nghìn tệ nữa, nể mặt A Cửu, tiền này nằm ngoài hạn mức, anh không cần chi đâu."

Liêu Văn Kiệt cúp máy, sau đó chỉ vào hai người bệnh nhân kia, khâm phục nói: "Vừa rồi anh có nghe không, hai người này chữ như châu ngọc, đúng là nơi nào cũng có thể gặp cao nhân!"

Long Ngũ: "…"

Cao nhân cái rắm, rõ ràng là thần kinh có vấn đề!

"A Kiệt, tôi ở đây!"

Mười phút sau, Lý Ngang đi tới, vẫn là ôm một chậu hoa bách hợp và xách một chiếc vali.

"Sao lâu vậy?"

"Vừa rồi tôi đang giảng bài, bao nhiêu người kì vọng như vậy,

làm sao tôi nỡ từ chối? Nhanh lên nào, tôi chỉ tranh thủ được hai mươi phút nghỉ giữa giờ thôi, bây giờ đã hết năm phút rồi…”

Lý Ngang liến thoáng, sau đó nhìn đến Cao Tiến đang nằm trên mui xe, gật đầu tán thưởng: “Tài hoa như tôi, là một nhân vật lớn.”

“Người này cứ để đấy đã, trong xe có một người bị thương nặng, cứu anh ta trước rồi nói.”

“Nực cười, nếu không phải hồn phi phách tán thì làm gì gọi là thương nặng?”

Lý Ngang kéo kính râm xuống, nhìn Long Ngũ từ trên xuống dưới, sau đó híp mắt lại: “A Kiệt, người bạn này của cậu sát khí nặng lắm, nếu không phải do cậu nhờ thì loại người này có chết trước mặt tôi tôi cũng không để ý.”

“Không cần năm vạn nữa à?”

“Không được, năm vạn không giải quyết được, rủi ro quá lớn. Vết thương của anh ta là vết thương do đạn bắn, nhỡ cảnh sát tìm tôi thì phải làm sao?”

Lý Ngang nói xong thì giơ tay lên xoa xoa trước mặt Liêu Văn Kiệt, ý tứ rất rõ ràng.

Không phải vấn đề tiền, mà là thiếu tiền.

“Lý Ngang, mọi người đều là bạn bè, lần trước tôi còn cứu anh một mạng, bây giờ anh lại nói chuyện tiền bạc với tôi?”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu liên tục: “Bạn bè giả tạo, bạn bè giả tạo. Được rồi, vậy tôi cho anh thêm 20 tệ, không thể nhiều hơn.”

“Cái gì, 20 tệ? Cậu coi tôi là ăn mày à?”

“Thôi đi, 4000 tệ, thêm 1000 tệ phí ra mặt, với năm vạn lúc

đầu là năm vạn năm ngàn rồi đó!”

“Đủ rồi!”

Long Ngũ không thể nhịn được nữa, ánh mắt lạnh lùng quét qua Liêu Văn Kiệt và Lý Ngang: “Tôi không có thời gian nghe hai người tâm thần các cậu nói chuyện, Liêu Văn Kiệt, lái xe, nhanh chóng rời khỏi đây.”

“ Ha ha ha…”

Chương 97: Không phải vấn đề tiền 2 Lý Ngang cười lạnh, sau đó đẩy gọng kính lên, lôi Long Ngũ từ trong xe ra ngoài: “A Kiệt, năm vạn tệ, hôm nay tôi nhất định phải cứu người này, không ai có thể ngăn cản được.”

Đồ thần kinh!

Long Ngũ thầm mắng một câu, rút chủy thủ bên hông ra, đặt lên cổ Lý Ngang.

Không dùng súng đã chứng minh anh ta vẫn còn lý trí, không muốn so đo với kẻ tâm thần.

“Đâm đi, tôi có thần công hộ thể, đao thương bất nhập, đâm đi!”

Lý Ngang ngẩng đầu, đè tay Long Ngũ lại, kề sát động mạch chủ lại chủy thủ: “Khoảng cách gần như thế, đừng nói anh không đâm trúng.”

Long Ngũ tránh khỏi tay Lý Ngang, anh ta không mất lý trí đến mức đi so đo với bệnh nhân tâm thần.

“ Ha ha ha…”

Lý Ngang đè cánh tay Long Ngũ lại, sau đó há miệng cắn lên vết thương bị súng bắn.

“Làm cái gì vậy hả?”

Long Ngũ tức giận đẩy Lý Ngang ra, bỗng nhiên sắc mặt biến đổi.

“Phù!”

Lý Ngang phun một ngụm nước bọt, kèm theo đó là một viên đạn đầu vàng óng.

“Anh… Làm sao có thể…”

Long Ngũ lắp bắp mãi mà không nói thành câu, mọi chuyện thực sự quá hoang đường. Anh ta hết nhìn Lý Ngang rồi lại nhìn Liêu Văn Kiệt, toàn thân chợt rét run.

Ngưu tầm ngưu mã tầm mã, Lý Ngang là cao nhân, vậy Liêu Văn Kiệt chắc chắn cũng không phải người bình thường như những gì hắn thể hiện.

Long Ngũ chợt cảm thấy Liêu Văn Kiệt thần bí khó lường.

“Còn đứng đơ ra đấy làm gì, nằm xuống, tôi cầm máu cho anh.”

Lý Ngang chỉ chỉ dưới chân, Long Ngũ không nói nhiều, ngoan ngoãn nằm xuống đất.

Sau đó lại ngu người.

Theo tầm mắt anh ta, Lý Ngang lôi từ trong vali ra một chiếc búa, ghét bỏ ném xuống đất, sau đó lại lôi một chiếc ghế gãy ra. Liêu Văn Kiệt nhặt búa lên, hai người một trái một phải nhìn chằm chằm Long Ngũ đang nằm dưới đất.

“Làm… Làm gì?”

“Không sao, đau một chút là xong ngay.”

“Đúng vậy, anh Ngũ, không sao đâu.”

Bốp! Rầm! Bốp! Rầm!

Mười giây sau, Lý Ngang cất chiếc ghế gãy đi, khẽ xoa cổ: “Vừa xuất viện đã vất vả thế nào, được rồi đó, coi như đây là một buổi huấn luyện phục hồi chức năng.”

Long Ngũ nhanh chóng bò dậy, sờ tay sờ chân, không những không chảy máu mà còn không thấy vết đạn bắn đâu. Ngay cả quần áo cũng trở nên mới tinh như ban đầu, không thấy vết máu nào.

Mẹ kiếp, chuyện này không hợp lẽ thường!

“Nào, ăn hai cân gan heo này đi cho bổ máu, không anh chết ở cổng viện lại ảnh hưởng đến thanh danh của tôi.”

Lý Ngang lục tung va li, trong mỡ hỗn độn cưa điện, rìu, lựu đạn, thuốc nổ… cuối cùng cũng tìm được hai cân gan heo, ném vào lòng Long Ngũ.

Long Ngũ vô thức bắt lấy, vẻ mặt cứng đờ, rõ ràng vẫn chưa lấy lại tinh thần sau chuyện vừa rồi.

“Sao thế anh Ngũ, hai cân gan heo này là quà tặng, tiền tiêu rất đáng đúng không?”

Liêu Văn Kiệt lắc lắc cây búa trong tay, hỏi Long Ngũ, Long Ngũ vô thức gật đầu.

“A Kiệt, người ở mui xe bị làm sao thế, đầu óc bị thế lâu chưa?”

“Làm sao tôi biết được…”

Liêu Văn Kiệt nhún vai, ở đây hắn không có khái niệm thời gian, ngày mai là bao nhiêu còn không biết thì làm sao biết Cao

Tiến bị thế lâu chưa.

“Được rồi, tôi hơi mỏi tay, cậu làm giúp tôi đi. Cầm búa đập vào trán người kia, đập mạnh một chút.”

“OK.”

Long Ngũ: “...”

Có nên ngăn cản hay không đây?

Long Ngũ cuối cùng cũng không ngăn cản, khi Liêu Văn Kiệt nhấc búa lên thì nhắm mắt quay đầu làm như không nhìn thấy.

Sự thật bày ra trước mắt, cách làm việc của cao nhân cao thâm khó lường, anh ta không hiểu được, vậy thì ít nói đi một chút.

Rầm!

Một nhát búa giáng xuống, cảm giác đả kích vô cùng. Cao Tiến kêu lên một tiếng đau đớn, lăn từ trên mui xe xuống đất, một lúc lâu sau mới ôm đầu đứng lên.

“Đây là đâu?”

Nhìn thấy Liêu Văn Kiệt đang cầm búa, hai mắt Cao Tiến lóe lên, tung thẳng một quyền về phía hắn.

Liêu Văn Kiệt kiễng ngón chân, nhẹ nhàng tránh thoát khỏi cú đấm đó. Cách thức di chuyển kỳ lạ khiến Cao Tiến càng thêm cảnh giác.

Là cao thủ!

“Cao Tiến, anh tỉnh chưa, còn nhớ tôi là ai không?”

Long Ngũ tiến lên hai bước, không dám tới quá gần. Bởi vì Cao Tiến lúc này hai mắt đỏ bừng, sát khí ngút trời, so với vẻ nho nhã

hiền lành lúc trước thì như như hai người hoàn toàn khác nhau.

“Long Ngũ, sao anh lại ở đây?”

Cao Tiến nhắm mắt lại, những ký ức hơn mười ngày trước nhanh chóng lướt qua đầu anh ta khiến anh ta hoa mắt chóng mặt, suýt nữa ngã xuống.

“Anh không sao chứ…”

Long Ngũ vội vàng tiến lên đỡ lấy Cao Tiến.

“A Kiệt, niệm lực của người tên là Cao Tiến này không tầm thường, nếu như vừa rồi không phải do anh ta hơi hỗn loạn thì tôi đã bị anh ta lừa rồi.”

Lý Ngang đẩy gọng kính, nói tiếp: “Anh ta là cao thủ đấy, lần này lỗ to rồi, đáng lẽ phải lấy của cậu mười vạn.”

“Mười vạn? Sao anh không đi cướp luôn đi?”

“Còn cả cái người hung dữ Long Ngũ kia nữa, anh ta cũng có niệm lực, chỉ là che giấu kém hơn Cao Tiến rất nhiều.”

Lý Ngang thì thầm: “Xấu hổ quá, rõ ràng tôi mới là thế ngoại cao nhân, vậy mà bây giờ lại bại bởi hai tên này.”

“Cái gì, Long Ngũ…”

Chương 98: Tốt đẹp phô ra, xấu xa đậy lại 1 Liêu Văn Kiệt lộ vẻ kinh ngạc, nghi ngờ nói: “Không đúng, theo như anh nói thì niệm lực không thể thu liễm, nếu như Long Ngũ cảm nhận được chúng ta không phải người bình thường thì tại sao anh ta lại không có phản ứng gì?”

“Ngu ngốc, đẳng cấp thua kém quá nhiều.”

Lý Ngang chỉ vào mình, sau đó lại chỉ Liêu Văn Kiệt: “Hai

người chúng ta trong mắt anh ta giống như một con kiến nhìn một con heo và một con voi, không thể nhìn ra được gì."

"Ý anh là anh là heo?"

"A Kiệt, tôi đang nói chuyện rất là nghiêm túc, sao cậu lại mắng tôi?"

Mạch suy nghĩ của mấy bệnh nhân tâm thần đúng là người bình thường không đoán ra được. Liêu Văn Kiệt cũng không muốn nói với anh ta nữa. Lúc này, Cao Tiến đã tỉnh lại mỉm cười bước tới.

"Cảm ơn hai vị, hôm nay may mà có hai vị hỗ trợ, đại ân này không biết phải cảm tạ như thế nào. Sau này nếu có việc gì cần đến Cao Tiến này thì cứ nói, tôi nhất định không từ chối."

"Không cần không cần, chúng tôi cũng không phải làm miễn phí."

"Khách sáo quá, nhận tiền làm việc thôi."

Liêu Văn Kiệt và Lý Ngang cùng lên tiếng, đến cả động tác xua tay cũng giống nhau như đúc.

Long Ngũ: "..."

Nói thế nào đây nhỉ, mặc dù hai động tác, thậm chí là sắc thái biểu cảm đều không có gì khác biệt, nhưng suy nghĩ trong lòng hai người này lại như ngày và đêm.

"Nhận tiền làm việc?"

Cao Tiến nghe thế thì sững sờ, vô thức nhìn về phía Long Ngũ.

Long Ngũ liếc mắt nhìn Liêu Văn Kiệt, nhỏ giọng nói mọi chuyện cho Cao Tiến, cuối cùng cũng không lắm chuyện vạch trần những chuyện Liêu Văn Kiệt đã làm.

“Tôi hiểu rồi, nhưng tôi vẫn muốn cảm ơn hai vị.”

Cao Tiến nghe Long Ngũ nói xong thì gật đầu: “Nhưng tạm thời tôi không bỏ ra nổi số tiền kia, hai vị chắc phải chờ một khoảng thời gian nữa.”

“Không phải chứ? Nhìn anh cũng không giống người thiếu tiền, sao lại không bỏ ra nổi năm…”

“Lý Ngang, người ta cũng có lúc khó khăn, chúng ta đợi một thời gian cũng có sao đâu, tôi cảm thấy anh ta không để chúng ta thiệt đâu.”

“A Kiệt, vẫn là cậu suy nghĩ thấu đáo, tôi quả nhiên không nhìn nhầm cậu.”

Lý Ngang vỗ vai Liêu Văn Kiệt, sau đó quay đầu nhìn về phía phòng bệnh: “Tôi đi trước đây, mấy học sinh bên kia vẫn đang chờ tôi giảng bài. Nhớ phải chuyển tiền cho tôi đấy, còn nữa, sau này mà có những khách hàng thế này thì nhớ phải tới tìm tôi.”

“Yên tâm, chúng ta là anh em, tôi nhất định sẽ nhớ đến anh.”

“Nếu cậu đã là anh em với anh ta, vậy tại sao lại muốn lừa tiền anh ta?”

Đợi Lý Ngang đi xa, Long Ngũ không nhịn được lên tiếng, vẻ mặt và giọng nói thể hiện rõ sự khinh bỉ.

Vẫn là câu nói kia, anh ta nhất định sẽ nói chuyện này cho Long Cửu.

“Tôi kiếm tiền dựa vào trí thông minh, sao có thể nói là lừa gạt được!”

Liêu Văn Kiệt khẽ lắc đầu: “Đùa chút thôi, thực ra tính tình Lý Ngang như thế, anh ta bị tâm thần chứ không phải kẻ ngốc, nếu

anh ta không đồng ý thì tôi không thể lừa gạt anh ta được đâu.”

Liêu Văn Kiệt hiểu rất rõ Lý Ngang là người như thế nào. Riêng danh hiệu “Chuyên gia bắt ma” của anh ta, nếu muốn tiền thì tất nhiên sẽ có không ít người xếp hàng muốn đưa tiền cho anh ta.

Cho dù là năm vạn hay năm triệu thì Lý Ngang cũng không quan tâm, điều anh ta quan tâm chỉ là cảm giác vui vẻ lúc trả giá với Liêu Văn Kiệt mà thôi.

Chỉ như vậy!

“Đúng rồi, dù sao anh cũng là thần bài, đáng lẽ không thiếu năm triệu mới đúng.”

Liêu Văn Kiệt nhíu mày: “Này, đừng nói với tôi là anh bị mất trí nhớ nên đã quên luôn mật khẩu ngân hàng rồi nhé.”

“Không, bây giờ tôi rất tỉnh táo, chẳng qua là một thời gian nữa tôi sẽ tham gia đánh cược với một người bạn, thế nên tiết kiệm tiền một chút.”

Cao Tiến mỉm cười giải thích. Đúng là anh ta là thần bài, trên chiếu bạc thắng được cả hàng trăm triệu đô, nhưng phần lớn số tiền đó đều được mang đi làm từ thiện, còn vốn liếng của anh ta cũng không nhiều như mọi người vẫn nghĩ.

“Lý do này chấp nhận được, chờ anh cược xong thì chuyển tiền cho anh Ngũ, anh Ngũ có thể đưa lại cho tôi.”

Câu nói này của Liêu Văn Kiệt chính là muốn nói không muốn có quan hệ gì quá sâu đậm với Cao Tiến, Cao Tiến cũng không nói gì thêm, thuận tiện chuyển sang chuyện khác: “Cậu tin tưởng Long Ngũ như vậy, không sợ anh ấy cầm tiền rồi chạy à?”

Nếu anh ta dám chạy thì tôi sẽ đi tìm em gái anh ta.

Liêu Văn Kiệt thầm nghĩ, sau đó mở cửa cho hai người lên xe: "Không đâu, tôi tin tưởng nhân phẩm của anh Ngũ, anh ấy không phải loại người như vậy."

"Cậu Liêu, tôi…"

"Gọi tôi là A Kiệt được rồi."

"Được, A Kiệt."

Cao Tiến vẫn mỉm cười như cũ: "Cậu quan tâm đến năm triệu kia như vậy, thế mà vẫn dám để tôi cầm tiền đi cược, chẳng phải bây giờ cầm luôn tiền thì sẽ yên tâm hơn sao?"

"Không cần khách sáo, muốn hỏi gì cứ hỏi thẳng, giao lưu như vậy mệt mỏi quá."

Liêu Văn Kiệt thở dài, khởi động xe: "Hai người muốn đi đâu, tốt nhất là đừng đi xa quá, tôi còn muốn về công ty."

Cao Tiến đọc địa chỉ: "A Kiệt, có thể cho tôi mượn điện thoại một chút không. Tôi mất tích nhiều ngày như vậy, trong nhà chắc rất lộn xộn, tôi phải mau chóng gọi điện về nhà báo bình an."

"Tôi khuyên anh nên suy nghĩ một chút."

Chương 99: Tốt đẹp phô ra, xấu xa đậy lại 2 Liêu Văn Kiệt nhìn qua gương chiếu hậu: "Sát thủ là em trai của anh… Tôi cũng không biết anh ta tên là gì, tóm lại là anh và anh ta cũng xưng anh gọi em. Anh ta đố kị với anh, đố kị cả về danh và lợi, anh ta đã ẩn nhẫn lâu lắm rồi. Sau khi anh mất tích, suy nghĩ đầu tiên của anh ta chính là tìm đến anh, sau đó âm thầm giết chết anh."

"Cao Tiến, là người anh em tốt của anh- Cao Nghĩa!"

Long Ngũ nhắm mắt lại: "Trong những ngày anh mất tích, biểu hiện của anh ta vô cùng cổ quái. Bây giờ nghĩ lại mới thấy, tất cả

những tin tình báo anh ta cung cấp cho tôi về anh đều là giả.”

“Cậu Liêu, Cao Nghĩa là em họ tôi, không thể nào hại tôi được.”

Cao Tiến lắc đầu, tỏ vẻ câu nói này của Liêu Văn Kiệt quá hoang đường, anh ta không tin.

“Thôi được rồi, không nói mấy câu vòng vo khó hiểu nữa, mệt mỏi quá.”

Liêu Văn Kiệt thuận miệng nói một câu, tiếp tục nói: “Sự thật chính là như vậy, anh ta không những cử người giết anh mà còn âm thầm cấu kết với đối thủ của anh “Ma bài”, chuẩn bị gài bẫy anh chiếu bạc.”

“Trần Kim Thành?”

“Chắc là thế, tôi không biết nhiều chuyện trong giới cờ bạc, chỉ biết đó là một ông già đeo kính.”

Liêu Văn Kiệt nói: “Cao Nghĩa đã đưa ra một chủ ý cho người kia, nội ứng ngoại hợp, kết hợp với mắt kính rửa ảnh công nghệ cao. Đáng tiếc là kỹ thuật của ông ta vô cùng lạc hậu, cuối cùng bị anh đánh bại.”

Long Ngũ nghe như đang trên sương mù, hoàn toàn không hiểu Liêu Văn Kiệt đang nói gì.

Hô hấp của Cao Tiến trở nên dồn dập, nụ cười cũng đông cứng lại, vẻ mặt cứng đờ: “Cậu Liêu, những chuyện cậu nói… Cậu nghe thông tin từ đâu?”

“Tôi nhìn thấy, những chuyện này không lâu nữa sẽ xảy ra.”

Liêu Văn Kiệt nhìn qua kính chiếu hậu, đối diện với ánh mắt của Cao Tiến: “Tin hay không tùy anh, chờ khi mọi chuyện xảy ra

thì anh sẽ biết."

"Tôi tin, loại kỹ thuật này đã xuất hiện rồi, chỉ là tạm thời chưa công bố ra ngoài, tôi biết được qua một nguồn tin đặc biệt."

Cao Tiến hít sâu một hơi, cố gắng ổn định tâm trạng: "Cậu Liêu, cậu còn nhìn thấy chuyện gì nữa không?"

"Nhìn thấy anh tại Las Vegas trái ôm phải ấp rất sung sướng, còn thu nhận một đồ đệ tên là Trần Tiểu Đao."

"..."

Khóe mắt Cao Tiến khẽ co giật, đúng là anh ta có dự định nhận Trần Tiểu Đao làm đồ đệ, cũng có dự định sau khi cược xong với Trần Kim Thành thì sẽ đến Las Vegas chơi. Hai chuyện này anh ta chỉ nghĩ chứ chưa nói với ai.

Trên đời không thiếu chuyện lạ, dự báo tương lai cũng không phải chuyện hiếm. Cao Tiến hôm nay đã được mở rộng tầm mắt, gặp được cao nhân chân chính.

Nhưng có một điều anh ta cảm thấy Liêu Văn Kiệt nói không đúng.

"Cậu Liêu, tôi có bạn gái, cô ấy tên là Janet, tình cảm của chúng tôi rất tốt. Tôi là người một lòng một dạ, không có chuyện có lỗi với cô ấy đâu."

"Anh là người một lòng một dạ..."

Liêu Văn Kiệt đồng tình, nhìn Cao Tiến: "Tốt đẹp phô ra, xấu xa đậy lại, có một số chuyện tôi không muốn nói, anh phải chuẩn bị tâm lý thật tốt."

Nếu hắn nhớ không lầm thì từ lâu Cao Nghĩa đã thèm nhỏ dãi sắc đẹp của chị dâu anh ta. Sau khi Cao Tiến mất tích thì thú tính

của anh ta bộc phát, bạn gái Cao Tiến thề chết chống cự, sau đó…

Không có sau đó nữa.

“Cái, cái gì…”

Giọng nói của Cao Tiến run lên, dường như đang nghĩ đến chuyện gì đó.

Liêu Văn Kiệt nhẹ nhàng nói: “Biệt thự, gạt tàn thuốc lá, băng từ… Thế đó, chúc anh may mắn.”

Xe lái vào đến nội thành, Liêu Văn Kiệt lần lượt nhận được điện thoại của Yudy Tang và Trình Văn Tĩnh. Sau khi báo bình an với hai người xong, hắn để Cao Tiến và Long Ngũ xuống ở ngã tư đường.

Bên cạnh có một hiệu thuốc.

Liêu Văn Kiệt rời đi chưa được bao lâu thì ba chiếc xe ô tô sang trọng từ xa lái tới. Một người đàn ông tướng mạo hiền lành đẩy cửa xe bước ra, nhanh chóng đi đến trước mặt Cao Tiến.

“Anh Tiến, anh làm sao thế, sao đầu lại quấn băng thế này?”

Nhìn thấy trán Cao Tiến quấn một lớp băng vải thật dày, bên dưới còn ẩn hiện chút máu, mùi thuốc sát trùng vẫn còn chưa tiêu tan, người đàn ông lộ vẻ lo lắng.

Người này là Cao Nghĩa, em họ của Cao Tiến. Hai người là trúc mã, từ nhỏ đã lớn lên bên nhau, tình cảm gắn bó như chân với tay.

Sau đó, Cao Tiến học được một kỹ thuật cao siêu tuyệt với, thế là đường đời giống như bật chế độ hack, bởi vì không lúc nào cược thua nên được gọi là “Thần bài.”

Mặc dù nói tình cảm thân thiết như chân với tay, nhưng theo cảm nhận của Cao Nghĩa thì từ nhỏ đến lớn Cao Tiến luôn là tay,

còn anh ta chỉ là chân.

Cao Tiến được mọi người ngưỡng mộ và kính trọng, là thần bài cao cao tại thượng, phong quang vô hạn. Còn Cao Nghĩa anh ta trên danh nghĩa là anh em thân thiết của Cao Tiến, nhưng thực chất chỉ là tên đàn em, chân chạy vặt.

Thân phận chênh lệch càng nhiều thì đố kị và bất mãn cũng càng nhiều.

Không công bằng.

Cao Nghĩa đối với Cao Tiến vừa kính vừa sợ, lúc nào cũng mơ ước có thể thay thế Cao Tiến, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Cọng rơm cũng có thể đè chết con lạc đà, nguyên nhân khiến anh ta quyết tâm phản bội Cao Tiến chính là vì bạn gái của Cao Tiến- Janet. Lần đầu tiên nhìn thấy người phụ nữ này, anh ta đã muốn ngay lập tức ôm cô vào lòng.

Chương 100: Tình cảm anh em từ thời thơ bé Thời gian trước, Cao Tiến đột nhiên mất tích, dã tâm của Cao Nghĩa không còn ai có thể ngăn cản. Anh ta chủ động liên hệ với “Ma bài” Trần Kim Thành, chuẩn bị làm cho Cao Tiến mãi mãi biến mất khỏi thế giới này.

Một lần uống rượu say, anh ta nổi sắc tâm muốn có được Janet, Janet liều mạng phản kháng, ngã từ trên tầng xuống mà chết.

Hôm nay, Cao Nghĩa nghe phong thanh tin tức của Cao Tiến, thế nên lập tức dẫn đội ám sát tấn công, nhưng không ngờ đột nhiên Long Ngũ lại từ đâu chui ra, cứu Cao Tiến thoát khỏi vòng vây.

Cao Nghĩa vô cùng lo lắng, không phải anh ta lo lắng đến vết thương của Cao Tiến, mà là lúc ám sát anh ta lộ mặt, thế nên sợ bị

người khác nhận ra.

“A Nghĩa, lên xe trước đã, đầu anh rất choáng, tạm thời không muốn nói chuyện.” Cao Tiến xua tay, thần sắc mệt mỏi bước đến cạnh xe.

“Anh Tiến…”

Cao Nghĩa nơm nớp lo sợ, ánh mắt thăm dò nhìn sang Long Ngũ bên cạnh.

“Thời gian trước không biết Cao Tiến bị làm sao mà mất trí nhớ, biến thành một tên ngớ ngẩn, còn bị người ta đuổi giết. Hôm nay tôi kịp thời cứu được anh ấy ra, nhưng anh ấy vì sợ hãi quá nên đầu óc…”

Long Ngũ nhíu mày, miễn cưỡng đọc theo kịch bản Cao Tiến soạn sẵn: “Tôi đã hỏi anh ấy rồi, bây giờ ký ức của anh ấy rất hỗn loạn, có rất nhiều chuyện, nhất là những chuyện xảy ra trong thời gian này, anh ấy không nhớ rõ.”

“Thì ra là như vậy, anh Tiến chịu khổ rồi.”

Cao Nghĩa trong lòng thì vui mừng như điên, nhưng ngoài miệng thì lại tự trách: “Đáng ghét, đều tại tôi vô dụng, nếu như tôi có thể tìm thấy anh ấy sớm hơn một chút thì anh ấy đã không phải chịu nhiều khổ sở như thế.”

“Đừng nói đến những chuyện này nữa, bây giờ Cao Tiến đã mệt mỏi lắm rồi, để anh ấy về nhà nghỉ ngơi cho tốt.”

Long Ngũ nói xong thì cũng lên xe, ngồi hàng phía sau với Cao Tiến.

Cao Nghĩa nhanh chân ngồi ghế lái phụ, quay đầu nhìn Cao Tiến vô cùng buồn ngủ, mím môi một lúc rồi nói: “Anh Tiến, em… em có một tin tức xấu… Anh chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Thân thể Cao Tiến run lên, nhưng vẫn không nói câu nào.

“Là tin tức về Janet…Anh Tiến, trong khoảng thời gian anh mất tích, em không lúc nào không huy động lực lượng đi tìm anh, tìm cả ngày lẫn đêm… Janet một mình ở lại biệt thự… Lúc em quay về tìm cô ấy thì…

Cao Nghĩa ôm mặt, cố nén đau thương: “Cô ấy mất tích rồi, lớp kính ở ngoài ban công bị vỡ nát, tầng dưới còn dính máu…”

“Đừng nói nữa, lái xe về biệt thự.”

Cao Tiến lên tiếng, giọng nói khàn khàn, cố gắng không để nước mắt chảy ra: “Phái người đi tìm, anh tin cô ấy nhất định còn sống.”

“Vâng, anh Tiến.”

…

Biệt thự.

Cao Tiến bước lên tầng hai, mặt không cảm xúc, đứng lặng người trước ban công tầng hai, mãi một lúc cũng vẫn không nhúc nhích gì.

“Anh Tiến, anh…”

“A Nghĩa, anh muốn ở một mình, em ra ngoài đi.”

“Vâng.”

Cao Nghĩa có tật giật mình, nghe Cao Tiến nói vậy thì khẽ thở phào một hơi, sau đó lái xe rời khỏi biệt thự.

Thành thật mà nói thì anh ta không hề muốn tới biệt thự này, lạnh lẽo, u ám, cứ như là âm hồn của Janet vẫn vương vấn ở đây.

“Tên khốn nạn đó diễn đạt thật đấy, Cao Tiến, đừng quan tâm kế hoạch với chả dự kiến gì nữa, để tôi làm thịt anh ta.” Long Ngũ nói.

“Không được, không thể để cậu ta chết một cách dễ dàng như thế!”

Cao Tiến nói gằn từng chữ, sát khí nặng nề hoàn toàn không chút giấu diếm.

“Đúng rồi, biệt thự, gạt tàn thuốc lá, băng từ, những thứ cậu Liêu nói có thể tìm được manh mối.”

(Băng từ: Băng từ là phương tiện để ghi từ nhằm lưu giữ tín hiệu, sau đó được tái tạo lại thông qua hệ thống máy điện từ. Băng từ dùng trong ghi âm, ghi hình và ghi dữ liệu số)

“Trong gạt tàn thuốc lá không có đồ gì cả…”

Long Ngũ cầm chiếc gạt tàn thủy tinh trên đầu giường, ngửi mấy cái rồi nhíu mày: “Có mùi thứ gì đó bị đốt cháy, mùi này không phải mùi thuốc lá. Nếu tôi đoán không nhầm thì băng từ đã bị tiêu hủy.”

“Không thể nào có chuyện đó được, cậu Liêu đã nói là có băng từ.”

Cao Tiến bước tới nhận lấy chiếc gạt tàn thủy tinh, đúng là không có vật gì, gạt tàn trống rỗng, còn được lau sạch sẽ.

Đúng lúc này, một trận gió nhẹ từ bên ngoài ban công thổi vào trong phòng, một phần băng từ chưa đốt hết bay từ dưới gầm tủ chỗ đầu giường ra ngoài.

“…”

“…”

“Thì ra có thật.”

Long Ngũ vô thức nuốt nước bọt, mặc dù bọn họ đã tin những điều Liêu Văn Kiệt nói là sự thật, nhưng khi mọi chuyện bày ra trước mắt thì vẫn không thể nào nhịn được sự ngỡ ngàng.

Không ngờ trên đời lại có một người tài giỏi như thế!

Long Ngũ bất ngờ nhớ đến em gái Long Cửu của mình, càng thêm lo lắng về tương lai của cô.

Dựa vào thủ đoạn thâm sâu khó lường của Liêu Văn Kiệt thì đừng nói là ra ngoài ăn chơi trác táng, cho dù anh ta có một chân đạp mấy thuyền đi chăng nữa thì Long Cửu cũng không thể nào phát hiện ra được.

(Một chân đạp mấy thuyền: Bắt cá hai tay)

Bởi vì khi Long Cửu còn chưa kịp phát hiện ra Liêu Văn Kiệt là một tên đểu cáng thì Liêu Văn Kiệt đã có thể nhìn trước được mọi chuyện rồi, thế thì làm sao đấu lại anh ta được?

“Long Cửu, tìm người kiểm tra phần băng từ còn lại này, tôi muốn biết thông tin nó ghi lại là gì, còn nữa…”

Cao Tiến ngồi xuống đất, ngẩng đầu nhìn nền nhà trống rỗng: “Đưa điện thoại cho tôi, tôi muốn liên lạc với cậu Liêu một chút.”

…

Chương 101: Cậu còn chưa đủ trình 1 Ở phía khác, Liêu Văn Kiệt lái xe về công ty, phát hiện văn phòng trợ lý ở tầng 36 không một bóng người. Trình Văn Tĩnh dường như không ở công ty.

Điều này cũng dễ hiểu, hôm nay cô ta bị dọa cho kinh hãi như thế, chắc chắn bây giờ đã về nhà nghỉ ngơi.

Liêu Văn Kiệt nghĩ đến Yudy Tang cũng gọi điện hỏi thăm tình

hình của mình thì nhanh chóng đến văn phòng của cô, hắn định đến để cảm ơn, nhưng không ngờ…

Khóa cửa!

(— `´ —)

Ban ngày ban mặt mà lại khóa cửa, chắc chắn không làm chuyện gì tốt.

“Ai Thế?”

Bên trong vang lên âm thanh của Yudy Tang, Liêu Văn Kiệt nhíu mày: “Là tôi, A Kiệt, tôi trở về rồi…”

“Chờ một chút…”

Khoảng chừng hai phút sau, Yudy Tang đẩy cửa ra, chỉnh lại mái tóc lòa xòa của mình, vui mừng nói: “A Kiệt, cảm tạ trời đất, cậu bình an trở về như thế này là tốt lắm rồi.”

“Những lời này vừa rồi chị đã nói qua điện thoại rồi.”

Liêu Văn Kiệt liếc mắt nhìn cánh cửa khép hờ: “Chị Yudy, có phải chị Văn Tĩnh đang ở trong đó báo cáo công việc không?”

“A…”

Yudy Tang nghe thế thì khẽ ho một tiếng, che giấu sự xấu hổ: “À à, cô ấy dù sao cũng là phụ nữ, bị sợ hãi như vậy cần có người an ủi, tôi lại vừa vặn là một người lãnh đạo tốt bụng, thế nên tôi cho cô ấy dựa vào vai mình một lúc… Này, cậu nhìn đi đâu đấy?”

Xác nhận một chút.

Liêu Văn Kiệt thu tầm mắt lại, Trình Văn Tĩnh cũng đã ra khỏi phòng, bước tới cầm tay hắn.

“A Kiệt, chuyện ở bãi đỗ xe cảm ơn cậu lắm.”

Lúc đầu cô ta không để ý lắm, nhưng khi tỉnh táo lại mới nhớ Liêu Văn Kiệt chủ động xin lái xe thay cô ta, còn đẩy cô ta xuống xe, nói là ân nhân cứu mạng cũng không sai.

Mặc dù cảnh sát đã liên tục xác nhận Liêu Văn Kiệt không sao, nhưng bây giờ nhìn thấy hắn, cô ta vẫn vô cùng cảm kích, hai mắt đẫm lệ, nắm chặt tay Liêu Văn Kiệt không buông.

“Chị Văn Tĩnh, chị nghỉ ngơi một chút đi, mọi chuyện qua rồi, không cần lo lắng nữa.” Liêu Văn Kiệt thuận thế vỗ vai Trình Văn Tĩnh.

“Này này, hai người làm cái gì đấy, coi tôi không tồn tại à?”

Yudy Tang vô cùng bất mãn, nhìn thấy tình cảnh này, trong lòng cô vô cùng nặng nề.

Dù sao thì có rất nhiều câu chuyện tình yêu xuất phát từ anh hùng cứu mỹ nhân.

“Không có, chị Yudy.”

Liêu Văn Kiệt cười ha ha: “Cô ấy dù sao cũng là phụ nữ, bị sợ hãi như vậy cần có người an ủi, tôi lại vừa vặn là một người đồng nghiệp tốt bụng, thế nên tôi cho cô ấy dựa vào vai mình một lúc…”

Yudy Tang: “...”

Nguy hiểm!

“Này, đừng ôm, A Kiệt không sao, em buông tay, mau buông ra. . . . . .”

Không thể không nói, chung quy giữa nam và nữ cũng có chênh lệch.

Đừng thấy Trình Văn Tĩnh thích nữ, lồng ngực của Yudy Tang cũng vô cùng rộng lớn, nhưng khi thật sự so sánh, cô vẫn cảm thấy dựa vào ngực Liêu Văn Kiệt thoải mái hơn.

Việc này có quan hệ trực tiếp đến trải nghiệm ở bãi đỗ xe, sau khi tự bản thân trải qua tình huống nguy hiểm, theo bản năng Trình Văn Tĩnh cho rằng ở bên cạnh Liêu Văn Kiệt có cảm giác an toàn hơn.

Yudy Tang dùng sức chín trâu hai hổ mới tách được tay Trình Văn Tĩnh ra, nhìn dáng vẻ không tình nguyện kia, tức đến cái mũi muốn lệch rồi.

Hừ, thủy tính dương hoa*!

*Thủy tính dương hoa: lẳng lơ

*Thủy tính dương hoa: lẳng lơ

Vừa rồi ở trong phòng cũng không có như vậy.

“Quên đi, hôm nay xảy ra chuyện thế này, đoán chừng các cậu cũng không có tâm tư làm việc, tôi mời các cậu đi ăn cơm an ủi, sau đó lại đi hộp đêm ca hát.”

. . . . . .

Vẫn như trước là Yudy Tang lái xe, Liêu Văn Kiệt chủ động ngồi ở ghế sau, vốn định nhường ghế phó lái cho Trình Văn Tĩnh, không ngờ cô lại cũng vào ngồi ở ghế sau theo.

(╬￣皿￣)) gương chiếu hậu (? _?)

Yudy Tang: A Kiệt, uổng cho tôi xem cậu như anh em, cậu không giới thiệu bạn gái coi như xong, vậy mà còn động vào bạn gái của tôi!

Liêu Văn Kiệt: Chị Yudy, chị bình tĩnh một chút, nhất định là

có hiểu lầm gì đó ở đây.

Yudy Tang: cô ấy ôm cánh tay cậu chặt như vậy, cậu còn nói với tôi là hiểu lầm?

Liêu Văn Kiệt: Hôm nay chị Văn Tĩnh bị hoảng sợ chưa bình tĩnh được, bình thường chị ấy rất cao lãnh, từ trước đến giờ đều là dùng lỗ mũi để nhìn tôi.

Hai người đang giao lưu bằng mắt thì điện thoại di động của Liêu Văn Kiệt đột nhiên vang lên, hắn cười ngượng ngùng, đẩy Trình Văn Tĩnh đang dính bên người ra, nhận cuộc điện thoại cứu mạng.

“Anh Liêu, tôi là Cao Tiến.”

“. . . . . .”

Liêu Văn Kiệt nghe vậy thì trầm mặc, nghe giọng nói tựa như giếng cạn của Cao Tiến liền biết, tâm trạng của đối phương đang vô cùng bất ổn.

“Anh Liêu, bạn gái của tôi. . . . . Thật sự không về được sao?”

Trầm mặc một hồi lâu, Liêu Văn Kiệt chậm rãi nói: “Hãy nén bi thương, vẫn là câu nói kia, chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, nếu anh muốn hỏi cái khác, hãy kiểm tra đoạn băng chưa cháy sẽ biết.”

“Tôi. . . . . .”

Giọng nói của Cao Tiến dần trở nên nghẹn ngào: “Anh Liêu, tôi còn chưa kịp gặp mặt cô ấy lần cuối cùng, anh có biện pháp nào không. . . . . Một lần cũng được, chỉ gặp một lần cũng được!”

“Có.”

“???”

Giọng nói nghẹn ngào của Cao Tiến im bặt, một hơi không kịp thở ra, bị nước miếng của mình làm cho sặc, ho khan kịch liệt.

Anh ta chờ mong có sự chuyển biến xuất hiện, nhưng mà này cũng quá đơn giản rồi.

“Anh Liêu, anh. . . . . .”

Chương 102: Cậu còn chưa đủ trình 2 “Đừng dong dài nữa, anh lưu lại địa chỉ, tôi sẽ nhờ Lý Ngang đi một chuyến.”

Liêu Văn Kiệt nói: “Nhớ kỹ, anh ta nói cái gì thì chính là cái đó, dỗ cho anh ta vui vẻ một chút, ừm. . . . . Anh ta thích nghe người khác khen anh ta đẹp trai, khen nhiều vài câu liền ok.”

“Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, sau khi chuyện thành công tôi cho anh. . . . . .”

“Ngừng, ngàn vạn lần đừng nói nữa.”

Liêu Văn Kiệt kịp thời cắt ngang: “Tôi không muốn kiếm chút tiền, nếu muốn cảm ơn, thì mời Lý Ngang ăn một bữa tiệc lớn là được rồi.”

Đợi Cao Tiến cúp điện thoại, Liêu Văn Kiệt gọi điện thoại cho Lý Ngang, báo địa chỉ cho anh ta biết. Vừa nghe có bữa tiệc lớn miễn phí, còn có hiện trường tình yêu người-ma, Lý Ngang nhất thời khó dằn nổi, kích động giết ra khỏi bệnh tâm thần viện.

“A Kiệt, cậu nói điện thoại với ai vậy?”

“Một tên bệnh thần kinh.”

“Không phải người lúc sau, người trước ấy.”

“‘Đổ Thần’ Cao Tiến.”

“. . . . . .” x2

Trình Văn Tĩnh nghe vậy thì sửng sốt, Yudy Tang đang lái xe cũng mỉm cười, không xem những lời này là thật.

“A Kiệt, cậu nhắc tới ‘Đổ Thần’ Cao Tiến, tôi đột nhiên nhớ tới một việc, sắp tới anh ta sẽ chơi bài cùng với Đổ Vương Trần Kim Thành của Singapore, đám phu nhân nhà giàu mà tôi quen biết đều đang thảo luận chuyện này.” Yudy Tang hưng phấn nói.

“Chị Yudy thích cái này?”

“Cũng không phải, thỉnh thoảng chơi mạt chược để nung đúc tình cảm một chút.”

“Vậy là tốt rồi, loại chuyện bài bạc này vẫn là ít dính đến, hãm vào sẽ không có kết cục tốt, cho dù là ‘Đổ Thần’ Cao Tiến. . . . . .”

Liêu Văn Kiệt nói đến một nửa thì ngừng lại, người ta đã gặp chuyện không may như vậy rồi, hắn cũng không nên nói ra nói vào.

. . . . . .

Làm kẻ có tiền, Yudy Tang vô cùng kén chọn trong việc ăn uống, lại là người thích chưng diện giữ dáng, không phải mỹ thực cô ấy tuyệt đối không chạm vào.

Hôm nay cô mời khách tại một nhà hàng món Trung chỉ dành cho hội viên, không có đại sảnh, chỉ bố trí các phòng ăn độc lập, không gian trang nhã, phục vụ hàng đầu, thức ăn sắc hương vị không thể soi mói, không làm cô thất vọng khi sảng khoái quẹt thẻ.

“Thế nào, lúc tôi quẹt thẻ có phải là rất tuấn tú hay không?”

“Lời này chị nên hỏi chị Văn Tĩnh mới đúng.”

“Con bé kia hôm nay điên rồi, suốt dọc đường chỉ liếc mắt đưa tình với cậu, không chừng mấy ngày nữa, có thể cậu sẽ cho tôi đội

nón xanh đấy (cắm sừng!).”

“Chắc là không đâu, chị Văn Tĩnh cố ý đó.”

“Là thế nào?”

“Chị ấy vừa đến gần tôi, chị liền ghen, chứng tỏ dùng loại phương pháp này sẽ khiến chị bất hòa với tôi, đáng tiếc là có chút nóng lòng cầu thành.”

“Không phải chứ, cậu cũng nhìn ra được.”

Yudy Tang trừng lớn mắt, liếc nhìn Trình Văn Tĩnh đang đi lấy xe, nhỏ giọng nói: “A Kiệt, dạy tôi hai chiêu đi, cậu hiểu biết phụ nữ như vậy, nhất định còn có tuyệt chiêu.”

“Chị Yudy, lòng hiếu kỳ của chị có hơi nặng, như vậy không tốt.”

“Phi, tôi mà cậu cũng dám đùa giỡn.”

Yudy Tang khinh thường bĩu môi: “A Kiệt, không phải dáng vẻ của cậu không đủ đẹp trai, mà là Yudy Tang tôi đã nhìn quen sóng to gió lớn, cậu còn chưa đủ trình.”

Liêu Văn Kiệt cười không nói, đợi Trình Văn Tĩnh lấy ô tô đến, ba người đi đến điểm dừng chân tiếp theo.

Vốn dĩ đêm nay sẽ kết thúc rất vui vẻ, cho đến khi một người đàn ông cay nghiệt xuất hiện.

Lầu hai hộp đêm, Yudy Tang dẫn theo hai vệ sĩ cao lớn, bước đi với dáng vẻ lục thân không nhận*, xa xa, cửa phòng phía cuối hành lang đẩy ra, một trận tiếng cười truyền ra từ phòng bao.

*lục thân không nhận: bố mẹ, anh em, vợ con đều không nhận, bước đi kiểu ta đây là bà nội thiên hạ ấy

*lục thân không nhận: bố mẹ, anh em, vợ con đều không nhận, bước đi kiểu ta đây là bà nội thiên hạ ấy

“A ha ha ha ————”

Quá mức ma tính, quá mức quen thuộc, Liêu Văn Kiệt dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng có thể đoán ra được là Châu Tinh Tinh, theo giọng cười nhìn qua, quả nhiên. . . . . .

Không phải.

Tuy rằng cùng một khuôn với Châu Tinh Tinh, nhưng khóe miệng lại có thêm một nốt ruồi, vẻ mặt càng thêm kiêu ngạo ngang ngược.

Nếu như không nhầm, người này chính là chồng của Yudy Tang, Vương Bách Vạn.

“Bách Vạn, sao anh lại ở đây?”

Sắc mặt Yudy Tang khó coi, miệng Vương Bách Vạn ngậm điếu xì gà, trái phải ôm hai người đẹp, hiển nhiên là mới bắt đầu cuộc sống về đêm.

“Lời này phải là tôi hỏi mới đúng, cô đến đây làm gì?”

Vương Bách Vạn cầm điếu xì gà, nhìn thấy Trình Văn Tĩnh ánh mắt liền sáng lên, nhìn Liêu Văn Kiệt lại lập tức hừ lạnh nói: “Thì ra là thế, mang tiểu bạch kiểm* tới tìm vui vẻ. . . . . Quên đi, mạnh ai người nấy chơi đi, tôi không quấy rầy cô.”

*tiểu bạch kiểm: trai bao

*tiểu bạch kiểm: trai bao

Nói xong, Vương Bách Vạn liền muốn đẩy Yudy Tang đang chắn đường ra.

Dĩ nhiên Yudy Tang không chịu, giải thích: “Bách Vạn, anh hiểu lầm rồi, A Kiệt là trợ lý của em, hôm nay tới đây hát với em.”

“Tôi không quan tâm là cô ca hát hay lên giường, tránh ra, tôi không quấy rầy cô, cô cũng đừng quấy rầy tôi.”

Vương Bách Vạn hạ xuống một cái tát, nhưng còn chưa đụng tới Yudy Tang liền dừng lại giữa không trung, bị đè xuống.

Liêu Văn Kiệt một tay bắt lấy cổ tay Vương Bách Vạn, một tay ôm lấy bả vai Yudy Tang: “Yudy, nếu đây là chồng của chị, vậy thì ánh mắt của chị thật là không tốt.”

“Thằng nhóc thối, ai mượn cậu xen vào việc của người khác?”

“Tôi cũng không có xen vào việc của người khác, Yudy xinh đẹp như vậy, tôi đang theo đuổi chị ấy, so sánh với anh, chị ấy mới có thể thấy rõ ai vĩ đại hơn.”

Chương 103: Cậu còn chưa đủ trình 3 Nói đến đây, Liêu Văn Kiệt mỉm cười, tầm mắt đảo qua hai người bạn gái của Vương Bách Vạn, khiến hô hấp của bọn họ bị kiềm hãm.

“Nhìn cái gì vậy, muốn chết. . . . . .”

Nắm ngón tay Liêu Văn Kiệt siết chặt, đau đến mức khiến gương mặt Vương Bách Vạn run rẩy, lời nói phía sau bị tắt ở trong cổ họng, không thể nói ra được.

Trình Văn Tĩnh thấy thế thì vui thầm trong lòng, cho Liêu Văn Kiệt một ánh mắt, ý bảo hắn siết mạnh hơn chút.

“A Kiệt, cậu buông tay ra trước, Bách Vạn anh ấy. . . . . .”

“Được rồi, Yudy, không cần nói gì nữa, loại cặn bã này không đáng.”

Liêu Văn Kiệt vung tay đẩy Vương Bách Vạn ra, dùng sức ôm

Yudy Tang: “Anh Vương, chó ngoan không cản đường, hay là. . . . . Tôi tiễn anh một đoạn đường?”

“Hừ!”

Vương Bách Vạn vốn định nói hai câu cay nghiệt, nhưng mà cổ tay lại quá đau, cúi đầu nhìn thấy tím bầm một mảng, trong lòng liền lựa chọn phất tay áo rời đi.

Hai cô bạn gái lưu luyến liếc nhìn Liêu Văn Kiệt một cái, đuổi theo bóng dáng Vương Bách Vạn rời đi, bộ dạng đẹp trai, còn săn sóc phụ nữ, vì sao trước đây các cô toàn gặp đàn ông cặn bã vậy chứ?

Ông trời thật là không có mắt.

“A Kiệt, cám ơn cậu.” Yudy Tang chua sót nói.

“Không có gì, chị Yudy đừng nói tôi ăn đậu hủ của chị là được rồi.”

Liêu Văn Kiệt buông tay ra, thuận thế trêu ghẹo một câu, hiệu quả không tốt lắm, tâm trạng Yudy Tang đang suy sụp, cho cái biểu tình dở khóc dở cười.

. . . . . .

Trong phòng bao, Yudy Tang độc chiếm mic, một tay cầm chai bia, một tay cầm mic, toàn bộ quá trình đều gào đến tan nát cõi lòng.

Cô ấy không phải đến hát, mà là đến phát tiết.

Điều này làm cho Liêu Văn Kiệt vô cùng thất vọng, hắn nghĩ Yudy Tang hát rất êm tai, lúc trước còn có hơi mong đợi, kết quả đêm nay đã công toi rồi.

Hát một hồi, Yudy Tang liền bắt đầu lôi kéo Trình Văn Tĩnh

cụng rượu, cũng trong thời gian ngắn liền gục.

Trình Văn Tĩnh bất tỉnh nhân sự, Yudy Tang cũng không tốt hơn nhiều lắm, mic đổi thành chai rượu, lại bắt đầu rống lên.

Rạng sáng, Liêu Văn Kiệt lái xe đi vào một khu dân cư cao cấp, nơi này là nhà của Trình Văn Tĩnh.

Hết cách rồi, Yudy Tang đã uống đến choáng váng, hỏi cô ấy ở đâu cũng không nói, chỉ ôm chai rượu liên tục cười ngây ngô.

Trình Văn Tĩnh tốt hơn nhiều, mỗi lần lắc lư sẽ trả lời một vấn đề, vô cùng thành thật.

Liêu Văn Kiệt một tay vác Trình Văn Tĩnh, tay còn lại túm Yudy Tang, nhét hai người vào phòng ngủ.

Trình Văn Tĩnh đụng tới giường, lầm bầm lầu bầu một câu sau đó liền không còn động đậy nữa, Yudy Tang vẫn cười ngây ngô như trước, đã là đêm khuya, khá là đáng sợ.

Nửa tiếng sau, Yudy Tang gục ở trên người Trình Văn Tĩnh, chai rượu trượt xuống bên giường, người cũng không còn động đậy nữa.

“Haizzz ~~”

Liêu Văn Kiệt thở dài, lấy cái chăn lớn đắp cho hai người họ, sau đó lấy một cái thảm lông từ tủ quần áo ra, chuẩn bị đêm nay ngủ sofa.

Không phải không muốn đi, mà là trước đây xem Thần Điêu Hiệp Lữ đã để lại bóng ma, ném lại hai mỹ nữ đang bất tỉnh nhân sự, suy cho cùng trong lòng cũng cảm thấy không nỡ.

“A Kiệt, đêm nay cám ơn cậu.”

Ngay lúc Liêu Văn Kiệt chuẩn bị đóng cửa phòng ngủ, Yudy

Tang đột nhiên mở miệng.

“Chậc chậc, tôi biết là chị không say mà, may mắn vừa rồi không có làm gì xằng bậy, bằng không thì thảm rồi.”

“A Kiệt, đừng tự bôi xấu mình, cậu là một người đàn ông tốt.”

Yudy Tang mở mắt ra, vô thần nhìn trần nhà, nghĩ đến cuộc hôn nhân mong manh của mình và Vương Bách Vạn, mỉm cười tự giễu.

“Chị Yudy, đàn ông đều là cầm thú, dĩ nhiên tôi cũng không ngoại lệ, chỉ là khắp người hai người đều hôi mùi rượu, tôi cảm thấy khó có thể nuốt xuống thôi.”

“Cậu mà nói như vậy, ngay bây giờ tôi sẽ đi tắm rửa.”

“OK, đây chính là chị nói, có điều hôm nay có hơi muộn, hẹn lại vào một ngày khác.” Liêu Văn Kiệt đưa tay ra hiệu OK, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Trong bóng tối, Yudy Tang nhìn cửa phòng đóng chặt, thật lâu không tiếng động.

Ngày hôm sau, Trình Văn Tĩnh mơ mơ màng màng còn chưa tỉnh rượu, Yudy Tang nhìn thời gian, dù sao cũng đến muộn, buổi này không làm cũng không sao, bàn tay to vung lên trực tiếp cho nghỉ.

Cô là bà chủ, cô định đoạt.

Tuy rằng Yudy Tang rất tùy hứng, nhưng Liêu Văn Kiệt không phản bác, thậm chí cảm thấy một ngày là còn ít, phải thêm vài ngày mới đúng.

Hắn hỗ trợ mua hai phần thức ăn sáng, sau đó liền chào tạm biệt đi trước, tối hôm qua không có làm bài tập Thiết Sa Chưởng,

hôm nay phải làm bù.

Trên đường, Liêu Văn Kiệt gọi điện thoại cho Lý Ngang, không ai nghe máy, cũng không biết Cao Tiến bên kia đã thu phục được chưa.

“Với bản lĩnh của anh ta, hẳn là không thành vấn đề. . . . . .”

Liêu Văn Kiệt nói thầm một tiếng, mới vừa buông điện thoại di động xuống, Ngô Lạc Thiến liền gọi đến.

Tính thời gian, ngày nghỉ của Ngô Lạc Thiến ở Nghê Hồng hẳn là đã xong rồi, Liêu Văn Kiệt nhướng mày, đoán chừng cuộc gọi này có thể có liên quan đến lời tiên đoán của hắn.

“A Kiệt, cậu có đang ở công ty không?”

“Không, tôi đang trên đường về nhà, gần đến nhà rồi.”

“Hôm nay cậu không đi làm?”

“Ừ, hôm nay nghỉ.”

“Sao cậu đổi công ty mà vẫn tiếp tục được nghỉ?”

Ngô Lạc Thiến chửi thầm một tiếng, ngay sau đó nói: “Vậy cậu ở nhà đừng đi đâu, tôi và Michael lái xe đến chỗ cậu.”

“Sao thế, gấp như vậy, có phải là chuyện trên máy bay ứng nghiệm hay không?”

“Giống y hệt, cậu về nhà mở TV, trên đó có đưa tin.”

. . . . . .

Chương 104: Kỹ thuật tổ truyền “Theo hiện trường phỏng vấn, nguyên nhân gây ra sự kiện cướp máy bay lần này, là một gã phạm nhân bị dẫn độ quay về Hồng Kông. . . . . May mắn là trên máy

bay. . . . . ”

Liêu Văn Kiệt tắm rửa thay quần áo, bật TV xem tin tức nổi bật, sự kiện cướp máy bay có tính chất ác liệt, khiến dư luận xã hội chú ý. Mà làm người ta giận nhất chính là, đồng đảng của phạm nhân không chỉ đem súng lục lên máy bay, mà còn có một quả lựu đạn, khiến cho bên phía Nghê Hồng vô cùng xấu mặt.

Sự thật xảy ra trước mắt, máy bay là cất cánh từ Nghê Hồng, kiểm tra an ninh xảy ra lỗ hổng lớn như vậy, dù giải thích thế nào thì cũng đều có vẻ thiếu sức thuyết phục.

Ngay sau đó, hình ảnh chuyển sang bên phía Nghê Hồng, hơn mười người phân ra đứng thành ba hàng, toàn thể cúi đầu xin lỗi trước ống kính.

Kỹ thuật tổ truyền.

Bang bang bang!!

Tiếng cửa phòng bị gõ vang, là Ngô Lạc Thiến và Michael, còn có một người đàn ông đi cùng, vừa rồi đã từng lộ mặt ở trên TV, là cảnh thám* Yamamoto của bên phía Nghê Hồng.

*cảnh sát thám tử

*cảnh sát thám tử

“A Thiến, A Cao, còn vị này. . . . . ”

“Để tôi giới thiệu một chút, anh ấy là Yamamoto, Anh Kiệt đã từng đề cập tới, cảnh sát Nghê Hồng xuất hiện ở trên máy bay chính là anh ấy.”

Michael cầm lấy tay Liêu Văn Kiệt, dáng vẻ sùng bái cực kỳ giống fan, tay cũng nắm rất chặt, sợ không để ý một cái, Liêu Văn Kiệt sẽ bỏ chạy.

Giống với Châu Tinh Tinh, hôm nay anh ta muốn hỏi một ít vấn đề về dãy số xổ số trúng thưởng.

“A Cao, tôi biết anh ta tên là Yamamoto, còn nữa, ánh mắt của anh rất. . . . . cái gì kia.”

“Cậu biết tên của anh ấy, nhưng lần trước không phải cậu. . . . . Đúng, nhất định là cậu biết, là tiên đoán thấy, đúng không?” Michael càng sùng bái.

“Không có, vừa rồi tôi xem TV, trên đó có đưa tin.”

“. . . . . ”

“Michael, đừng đùa giỡn nữa, chính sự quan trọng hơn, đừng quên A Kiệt từng nói, anh sẽ chết do rơi từ trên cao xuống.”

Ngô Lạc Thiến lắc đầu, Michael là một người tốt, lạc quan chính trực, nhưng có đôi khi tính tình rất trẻ con, thiếu sự chín chắn hơn nhiều so với Liêu Văn Kiệt.

“Có anh Kiệt ở đây, anh có gì phải sợ chứ.”

“Anh Liêu, xin chào, kẻ hèn này là Yamamoto Hiroyuki.” Yamamoto Hiroyuki nãy giờ vẫn không nói chuyện lễ độ mở miệng, thái độ vô cùng khiêm tốn.

“Cảnh sát Yamamoto nói tiếng Trung thật tốt.”

“Quá khen, bởi vì nguyên nhân công việc, phần lớn thời gian trong năm tôi đều ở Hồng Kông, vợ và con của tôi cũng vậy.”

Trên máy bay, Yamamoto Hiroyuki gặp Ngô Lạc Thiến và Michael, hai người nói một đống thứ linh tinh, bởi vì quá mức vớ vẩn, nên anh ta không tin.

Thế nhưng cân nhắc cẩn thận, anh ta đồng ý hợp tác cùng hai người, dù sao rủi ro trên máy bay rất ít phát sinh.

Nhưng một khi phát sinh, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Sau đó, Ngô Lạc Thiến chủ động tìm được hai vị cảnh sát dẫn độ phạm nhân, bố trí vòng vây mai phục, bắt kẻ xấu có ý đồ cướp máy bay cứu đồng đảng, hữu kinh vô hiểm* hết thúc chuyến bay.

*Hữu kinh vô hiểm: gặp chuyện nguy hiểm nhưng thoát nạn

*Hữu kinh vô hiểm: gặp chuyện nguy hiểm nhưng thoát nạn

Lúc tìm thấy súng và đặc biệt là lựu đạn từ trên người kẻ xấu, trong nháy mắt mồ hôi lạnh của Yamamoto Hiroyuki thấm ướt toàn thân.

May mắn lúc ấy không từ chối.

Về sau nữa, biết được toàn bộ tình báo của Ngô Lạc Thiến và Michael đều do chính Liêu Văn Kiệt báo trước, Yamamoto Hiroyuki liền ngồi không yên.

Trong lời tiên đoán không chỉ có máy bay, còn nhắc tới vợ và con của anh ta, kẻ xấu cướp máy bay còn có đồng đảng, sẽ trả thù người nhà của anh ta một cách tàn nhẫn.

“Tôi đã xem tin tức, kết cục có chút khác so với lúc tôi nhìn thấy tương lai. . . . . .”

Liêu Văn Kiệt khẽ lắc đầu, bởi vì lúc trước hắn đã báo, ba người Ngô Lạc Thiến tính cả hai vị cảnh sát phụ trách dẫn độ, tổng cộng bố cục có năm người, kẻ cướp máy bay xui xẻo vừa mới đứng lên, còn chưa kịp rút súng, đã bị Yamamoto Hiroyuki đánh bại từ phía sau lưng.

“Phạm nhân bị dẫn độ không chết, kẻ cướp máy bay xui xẻo cũng không chết, lúc này tương lai của mọi người đã phát sinh sự lệch hướng, sau này sẽ phát sinh cái gì, tôi đã không nhìn tới

được.”

“Anh Liêu, xin anh hãy giúp đỡ.” Yamamoto Hiroyuki cúi đầu thật sâu.

“Tôi chỉ có thể nói cho mọi người những gì tôi nhìn thấy lúc trước, còn tình huống cụ thể, mọi người tự mình cân nhắc.”

Liêu Văn Kiệt nói: “Người cướp máy kia còn có đồng đảng, tổng cộng có bốn anh em. . . . . .”

Không phải kiểu anh em ngoài mặt tốt lành sau lưng đâm dao, mà là anh em chân chính thề chết cùng năm cùng tháng, bởi vì trên máy bay đã chết hai người, nên hai người còn lại mới tiến hành điên cuồng trả thù ba người Ngô Lạc Thiến.

Hiện tại người không có việc gì, bọn họ có trả thù hay không thật đúng là khó mà nói.

“Đúng rồi, cảnh sát Yamamoto, vợ và con của anh hiện tại ở đâu?”

“Ở lãnh sự quán.”

Yamamoto Hiroyuki nhanh chóng nói: “Tôi đã đặt vé máy bay vào giữa trưa ngày mai rồi, đến lúc đó sẽ đi thẳng từ lãnh sự quán đến sân bay.”

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, công tác chuẩn bị đã làm tốt lắm, chẳng qua. . . . . .

“Vì sao không mua vé máy bay hôm nay?”

“Tôi muốn tới gặp anh một lần trước, để ngừa sự việc có biến cố khác.”

“Cũng đúng.”

Chương 105: Dịch cân tẩy tủy đan 1 Lý do quá mức đầy đủ, Liêu Văn Kiệt không thể phản bác, nhíu mày nói: “Tình hình tôi vừa nói anh cũng nghe thấy rồi, mau chóng đổi chuyến bay càng sớm càng tốt, không được thì tìm bạn bè của anh ở lãnh sự quán hỗ trợ, về phần hai đồng lõa của phạm nhân. . . . . .”

Hắn nhìn về phía Ngô Lạc Thiến: “Cái này cần cô và cấp trên phối hợp, mặc kệ là dẫn rắn khỏi hang, hay là thực hiện từng bước, tốt nhất hành động nhanh một chút, nói thật, tên phạm nhân này rất điên.”

“Anh Kiệt, tôi thì sao, tôi làm sao bây giờ?” Michael nháy mắt mấy cái, trong lời tiên đoán kết cục của anh ta rất tồi tệ.

“Vì mạng nhỏ của anh suy nghĩ, mấy ngày này ở lại đồn cảnh sát đi.”

“A, dọn lại đây ở cùng cậu có được không?”

“Ha hả.”

Tống xuất ba người Ngô Lạc Thiến ra khỏi cửa, Liêu Văn Kiệt bắt đầu tu luyện chương trình học Thiết Sa Chưởng, nên nói đều đã nói, có thể giúp cũng đã giúp, về sau như thế nào miễn cho Thiết Bố Sam của hắn không thể phòng đạn, chỉ có thể làm quần chúng vây xem chậm rãi đợi tin lành.

Ầm!!

Một tiếng vang thật lớn truyền đến từ ngoài cửa sổ, đồng tử Liêu Văn Kiệt đột nhiên co rụt, nhanh chóng mở cửa sổ nhìn xuống dưới lầu.

Chỉ thấy khói đen cuồn cuộn bốc lên cao, trong ngọn lửa mơ hồ có thể thấy được phế tích của một chiếc xe hơi, lại nhìn xa thêm một chút, ba người Ngô Lạc Thiến đang núp vào bồn hoa bên cạnh.

Pằng! Pằng! Pằng ————

Một chiếc xe cũ nát lao đến trước bồn hoa, tia lửa phụt lên, ép tới mức ba người không có cách nào ngẩng đầu.

“Đây cũng quá hiệu nghiệm rồi . . . . . .”

Liêu Văn Kiệt không nói hai lời, cầm lấy điện thoại ở bên cạnh gọi báo cảnh sát, chờ đến khi hắn để điện thoại xuống, ba người Ngô Lạc Thiến đang giơ súng bắn trả, chiếc xe cũ nát bị hỏng, một tên cầm súng nhảy ra khỏi xe giằng co cùng ba người.

Tiếng súng vag lên không ngừng, Liêu Văn Kiệt từ trên cao nhìn xuống, vận niệm lực vận vào hai mắt nhìn xem rất rõ ràng, kẻ tấn công là một người đàn ông có râu đeo kính râm, sau khi bắn hết đạn súng trường thì đổi thành súng lục tiếp tục bắn trả.

Hắn nghĩ một chút, liền nhanh chóng mở cửa chạy xuống dưới lầu.

Dưới tình huống thông thường, Liêu Văn Kiệt luôn tuân theo nguyên tắc quân tử không đứng dưới bức tường nguy hiểm, đối với nguy hiểm tránh được thì nên tránh, tuyệt đối không tụ tập xem náo nhiệt.

Nhưng hôm nay không được, người đã giết tới cửa nhà, nếu không bắt được đối phương, hắn cũng không thể ngủ yên.

Không chút suy nghĩ, Liêu Văn Kiệt đập 200 điểm tài lực, nâng Thiết Bố Sam từ cấp bậc nhập môn lên tới nhập thất.

Dưới lầu, tiếng súng đình chỉ, Liêu Văn Kiệt thật cẩn thận thăm dò, phát hiện Michael chỗ bồn hoa bên cạnh.

Hắn bước nhanh đến, một tay nâng dậy: “Sao lại thế này, vết thương của anh không sao chứ?”

Cánh tay Michael đổ máu, mồ hôi ướt đẫm nói: “Vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại. Anh Kiệt mau báo cảnh sát, chúng tôi vừa xuống dưới lầu ô tô liền nổ, A Thiến và Yamamoto đuổi theo người nọ.”

“Tôi biết rồi.”

Liêu Văn Kiệt thả Michael xuống, hướng về phía xa nơi có tiếng thét chói tai chạy tới, dưới chân nổi gió, tốc độ cực kì nhanh, Michael nhìn mà quên cả đau.

Ở ven đường, một người đàn ông râu ria nổ súng cướp lấy một chiếc ô tô, đạp ga lao thẳng lên đường cao tốc.

Người này là một trong bốn người kia, chịu trách nhiệm tiếp ứng đồng bọn, nhưng máy bay thì không đợi được mà lại đợi được một tin dữ.

Tên xui xẻo kia không những không cứu được người mà ngược lại còn bị bắt.

Người đàn ông râu ria trái lo phải nghĩ, quyết định bắt cóc con tin để đàm phán với cảnh sát, cứu hai người đồng bọn của mình ra.

Càng nhanh càng tốt.

Mục tiêu ban đầu là con gái của Yamamoto Hiroyuki, nhưng không ngờ đối phương vừa xuống máy bay đã lập tức đưa vợ con đến lãnh sự quán. Thế nên anh ta chỉ có thể lùi để tiến, đổi mục tiêu sang ba người Ngô Lạc Thiến.

Kế hoạch tất tốt, nhưng nóng vội khó tránh được sai sót.

Vụ nổ xe chỉ làm Michael bị thương, Ngô Lạc Thiến và Yamamoto Hiroyuki hoàn toàn không có thương tích gì. Sau một cuộc giao chiến ngắn ngủi mà không có kết quả, anh ta bất đắc dĩ

đành phải rời đi.

“Chẳng trách mấy người kia không làm được gì, ba cảnh sát này không phải loại dễ đối phó.”

Người đàn ông râu ria khẽ híp mắt lại, bát cóc ba người kia rất khó, tốt hơn hết là đổi sang kế hoạch khác, tập trung mục tiêu vào Liêu Văn Kiệt.

Người đàn ông râu ria kia không biết Liêu Văn Kiệt là ai, cũng chưa từng nhìn thấy hắn bao giờ. Nhưng anh ta lại thấy ba người Ngô Lạc Thiến cùng nhau đi đến Giai Đỉnh Hoa Viên, cũng gặp không ít người, nếu vậy thì bắt cóc chắc sẽ càng có giá trị.

Người đàn ông râu ria liếc nhìn kính chiếu hậu, thấy không có chiếc xe nào đuổi theo mình thì đạp mạnh chân phanh, sau đó cả người nhanh chóng chạy vào con ngõ nhỏ ven đường.

Anh ta rẽ vào con ngõ nhỏ, chạy thục mạng, đến tận khi cả người choáng váng mới vịn tường dừng lại.

Thở dốc một lát, người đàn ông râu ria cởi áo khoác, sau đó ném cả áo khoác, súng và kính râm vào trong thùng rác, vỗ vỗ mặt mấy cái rồi trưng ra một gương mặt hớn hở tươi cười, bước ra ngoài hẻm như không có chuyện gì xảy ra.

Vừa rẽ được hai lối, anh ta nhạy cảm phát hiện ra có người đi theo phía sau mình. Người đàn ông râu ria quay phắt lại, nhìn thấy người kia thì sững sờ.

Tên này là ai vậy!

“Này cậu đẹp trai, cậu cầm viên gạch, lén lén lút lút đi theo tôi làm gì?”

Chương 106: Dịch cân tẩy tủy đan 2 “À… Tôi là công nhân chuyển gạch ở công trường gần đây, vừa vặn đi ngang qua chỗ này

mà thôi.”

Liêu Văn Kiệt tay cầm cục gạch, ho nhẹ một tiếng che đi sự xấu hổ: “Làm một công nhân chuyển gạch, tôi cầm gạch cũng là hợp lý thôi, anh nói có đúng không?”

“Chỉ chuyển một viên?”

“Biết làm sao được, sức khỏe tôi yếu ớt.”

“Cậu nhóc, những người khác đâu, bảo bọn họ cùng nhau ra đi.”

Người đàn ông râu ria khẽ nhếch môi, ánh mắt lóe lên một tia hung dữ. Anh ta rút con dao găm sau lưng ra, cả người chậm rãi dựa vào tường, ánh mắt khóa chặt lấy người Liêu Văn Kiệt, đồng thời nhìn thẳng về phía sau ngõ hẻm.

“Chờ một chút, tôi vừa nói chuyện điện thoại với bọn họ, bọn họ sẽ đến nhanh thôi.”

“Muốn chết à!!!”

Người đàn ông râu ria hừ lạnh một tiếng, cầm dao găm đâm tới. Anh ta tự tin vào năng lực của mình, chỉ cần hai ba chiêu là có thể khiến Liêu Văn Kiệt mất mạng tại chỗ.

Vút!

Viên gạch xé gió bay tới, người đàn ông râu ria nghiêng đầu tránh đi, lại nhìn thấy Liêu Văn Kiệt tay không tấc sắt thì càng thêm khinh thường.

Một tên nhìn trắng trẻo yếu ớt thế kia có khi còn không biết đánh nhau như thế nào, không đủ uy hiếp đến anh ta.

Đạo cụ phi hành không thành công, Liêu Văn Kiệt hợp thời lộ ra vẻ mặt kinh hoàng, lui về phía sau hai bước, cả người dựa vào

tường, giống như một chú cừu non đang chờ bị làm thịt.

Dao găm đâm xuống, người đàn ông râu ria cứ tưởng ngay sau đó sẽ nhìn thấy máu tươi bắn tung tóe. Nhưng bóng người trước mắt anh ta bỗng lóe lên, Liêu Văn Kiệt không biết đã biến đi đâu, dao găm nhanh chóng đâm lên vách tường.

Bị tính kế rồi!

Người đàn ông râu ria âm thầm kêu lên, định bỏ chạy, nhưng đã muộn mất rồi.

Thân thể Liêu Văn Kiệt di chuyển theo chiều ngang, đợi đến khi con dao đâm trúng vách tường làm người đàn ông râu ria kia hoảng hốt thì hắn nhanh chóng túm lấy cổ tay đang cầm dao. Thiết sa chưởng lập tức được tung ra, người đàn ông râu ria run rẩy, không nắm chắc được con dao nữa.

Một cơn đau nhức đột nhiên ập tới, lông tóc người đàn ông râu ria dựng hết lên, trơ mắt nhìn con dao rơi xuống, sau đó cúi đầu, tay trái vươn ra định nhặt lên.

Tốc độ của anh ta rất nhanh, nhưng tốc độ của Liêu Văn Kiệt còn nhanh hơn. Liêu Văn Kiệt khẽ hất tay, linh hoạt đánh bay con dao, sau đó nắm chặt lấy tay trái của người đàn ông râu ria vừa mới duỗi ra.

Bộp! Răng rắc!

“A a a…”

Tay đứt ruột xót, người đàn ông râu ria không kiềm chế được, kêu lên thảm thiết.

Ánh mắt Liêu Văn Kiệt lóe lên, nhanh chóng buông bàn tay bị gãy người đàn ông kia ra, bước chân lên một chút, sau đó nhanh chóng tóm lấy tay phải anh ta, cố định ở phía eo.

Bộp! Bộp!

Liên tục hai âm thanh nặng nề vang lên, tiếng đầu tiên là tiếng Liêu Văn Kiệt nhấc chân đá thẳng vào sau đầu gối của người đàn ông râu ria, tiếng thứ hai là tiếng Liêu Văn Kiệt ép chặt đầu anh ta vào vách tường.

Người đàn ông râu ria một tay bị gãy một tay bị khống chế, trán chảy máu ròng ròng, từ từ quỳ rạp xuống đất.

Trận chiến kết thúc, tình tiết hành động đẹp mắt y như trong phim.

Khoảng hai phút sau, Ngô Lạc Thiến và Yamamoto Hiroyuki dừng xe tại đầu hẻm, thở hồng hộc chạy đến trước mặt Liêu Văn Kiệt.

“Cậu Liêu, người này…”

Yamamoto Hiroyuki nhìn người đàn ông râu ria đang hôn mê, cẩn thận xác nhận lại một chút, sau đó gật đầu: “Không sai, chính là anh ta, mặc dù anh ta đã đổi cách ăn mặc nhưng tôi vẫn nhận ra được.”

“A Kiệt, sao cậu chạy nhanh thế?”

Ngô Lạc Thiến vịn tay vào tường, lấy còng tay ra còng tay người đàn ông kia lại, nhìn thấy tay trái vô cùng thê thảm của người này thì vô thức hít một hơi lạnh.

Bị đánh, à không, ngã thật thảm!

“Tôi bắt xe đến, mọi người tưởng tôi chạy bộ à?”

Liêu Văn Kiệt mỉm cười giải thích một chút, sau đó không cho Ngô Lạc Thiến cơ hội hỏi tiếp, hắn nói chen vào: “Từ đây đi đến kia, rẽ hai ngả có một cái thùng rác, áo khoác và súng của anh ta

đều vứt ở trong đó.”

“A Kiệt, lần này may mà có cậu, nếu không thì đã để anh ta chạy thoát mất rồi.”

“Không, chuyện này không liên quan gì đến tôi cả, tất cả là nhờ hai người dũng mãnh bắt được anh ta.”

“Nhưng mà…”

“Không nhưng gì cả, anh ta vẫn còn một tên đồng bọn, tôi không muốn bị loại người này chú ý đến đâu.”

“Thôi được rồi, chờ khi bắt được tên cuối cùng, chúng tôi sẽ đem vinh quang này trả lại cho cậu.”

Ngô Lạc Thiến trịnh trọng gật đầu, sau đó cười nói: “Thuận tiện mời cậu ăn một bữa cơm, ý cậu thế nào?”

“Không vấn đề gì, đến hôm đấy tôi dẫn cả A Tinh và A Cao đến luôn.”

“…”

…

Chờ Liêu Văn Kiệt trở lại tiểu khi thì xe cảnh sát đã tới, chiếc xe nổ tung được dập tắt, hiện trường cũng căng dây cách ly, hàng xóm láng giềng thấy thế thì xúm lại xem xét bàn tán.

Không thấy Michael đâu, chắc là đã được đưa đến bệnh viện. Liêu Văn Kiệt không thích tụ tập đông đúc, nói chuyện với đội trưởng Lư mấy câu rồi vào nhà.

Nhân tiện cũng nói tình hình nơi này một chút, lần trước sau khi tiễn được hồn ma của anh Lý thì những người bảo vệ đều bình an vô sự, chỉ có A Quần vẫn nằm ở bệnh viện.

Cô ta bị ma bám lên người, lại bị mọi người xúm vào đánh cho một trận, nội thương kèm với ngoại thương, thế nên phải nằm viện ít nhất mười ngày nửa tháng mới có thể tiếp tục quấy rối Lý Ngang.

Liêu Văn Kiệt đi thẳng tới phòng bếp, lấy con dao phay ra, lấy rượu sát trùng khử độc, sau đó hít sâu một hơi, hướng về phía lòng bàn tay hua hua hai cái.

Rồi lại hua hua hai cái.

Sợ đau nên không dám ra tay.

Chương 107: Tiên đạo trường sinh, mạn mạn vô kỳ, hồng trần tục thế, phản bản tố nguyên 1 “Tự mình ra tay thì chỉ là vết thương nhỏ, nhưng để người khác ra tay thì sẽ là vết thương lớn…”

Nghĩ vậy, Liêu Văn Kiệt cắn răng giậm chân một cái, kiên quyết rạch một dao lên tay.

Hiệu quả vô cùng nổi bật, trên tay thậm chí còn không lưu lại một vết lằn chứ đừng nói là thấy máu.

Hắn cầm con dao, rạch mấy lần lên tay, rồi lại thử những bộ phận khác, sau khi xác nhận con dao này không thể gây tổn thương tới mình thì mới đổi sang một con dao gọt trái cây sắc bén hơn.

Rồi tiếp đến là dao rọc giấy, dao cạo râu… Sau khi sửa xong tất cả mọi thứ thì Liêu Văn Kiệt mới hài lòng thu tay lại.

Vừa rồi lúc ở trong ngõ nhỏ, hắn định để người đàn ông râu ria kia đâm mình một cái xem thế nào. Nhưng mà thực lực của anh ta như thế, nhỡ đâu chém rách da, trên dao lại có độc, vậy thì chẳng phải tự chuốc lấy khổ hay sao.

Làm người thì cẩn thận một chút vẫn hơn, nhất là trong giai đoạn mới làm quen.

Trước mắt có thể xác nhận được Thiết bố sam cấp nhập thất có năng lực phòng ngự cao hơn một bậc. Chỉ cần không phải thần binh lợi khí thì những vũ khí bình thường không thể nào gây tổn thương cho hắn.

Nhưng chỉ là dao thôi, còn những thứ có lực sát thương cao như đạn hay cưa điện thì hắn chưa thử, cũng không dám thử.

Đồng thời, Thiết bố sam có lẽ cũng không ngăn được loại hoa kỳ lạ của Lý Ngang.

Nghĩ kĩ lại thì thấy những hành vi của Lý Ngang mặc dù vô cùng kì quái, nhưng lại được xếp vào hàng dị năng siêu phàm. Bản chất của loại người như thế này chính là niệm lực vô cùng mạnh mẽ trời sinh.

Còn Quỷ Vương Đạt thì là người tu hành có đạo thuật phật pháp, niệm lực là do tu luyện mà thành, có thể là do phối hợp với võ học, hoặc là phối hợp với pháp thuật… Tóm lại là ai cũng có sở trường riêng.

Nhưng xét cho cùng thì tất cả mọi thứ đều bắt nguồn từ hai chữ “niệm lực”.

Nếu gặp phải những người này thì tốt hơn hết là yên phận cúi đầu, tránh cho Thiết bố sam bị người ta đấm một quyền biến thành một bộ quần áo rách rưới.

“Không biết Thiết bố sam lên tới cấp mấy thì có thể phòng được bom nguyên tử…”

Liêu Văn Kiệt khẽ cảm thán, nếu như tài tực có thể tỉ lệ thuận mới giá trị nhan sắc, vậy giờ chắc hắn đã thành tiên rồi.

Hai ngày sau, Liêu Văn Kiệt nhận được điện thoại của Ngô Lạc Thiến, đồng thời cũng nhận được vật phẩm từ hệ thống.

[Dịch cân tẩy tủy đan (thanh lọc bên trong, củng cố bên ngoài)]

Sau khi trải qua vụ nổ ô tô, Yamamoto Hiroyuki cảm thấy không được may mắn cho lắm, thế nên ngay đêm hôm đó đã lập tức dẫn theo vợ con lên máy bay trở lại Nghê Hồng.

Yamamoto là một người rất biết đối nhân xử thế, trước khi rời đi còn gọi điện thoại cho Liêu Văn Kiệt, nói ơn cứu mạng vợ con không thể không báo, sau này nếu hắn có chuyện gì cần nhờ thì cứ lên tiếng, cho dù Yamamoto có đang bận gì cũng sẽ vứt hết để giúp đỡ.

Bởi vì anh ta ở Nghê Hồng, sau này chắc cũng không bao giờ đến đảo Hong Kong nữa, thế nên có lẽ không còn cơ hội gặp lại. Thế nên Liêu Văn Kiệt chỉ mỉm cười, gật đầu đồng ý chứ cũng không để ở trong lòng.

Nghỉ ngơi một ngày, hôm sau Liêu Văn Kiệt lại tới công ty. Vừa bước vào văn phòng hắn đã cảm thấy bầu không khí có gì đó không thích hợp. Yudy Tang thì không sao cả, bởi vì từ trước đến nay Yudy Tang vẫn luôn như thế.

Vấn đề xuất phát từ Trình Văn Tĩnh.

Liêu Văn Kiệt cảm nhận được rõ ràng thái độ của Trình Văn Tĩnh đối với mình đã khác trước rất nhiều. Mặc dù trước kia cô ta rất khách sao, nhưng chỉ là giả vờ mà thôi, trong lòng Liêu Văn Kiệt biết rõ cô ta lúc nào cũng muốn hắn rời khỏi công ty.

Nhưng bây giờ thì không như thế.

Không những không lườm nguýt hắn mà còn thân thiết đến bên cạnh hắn, có bao nhiêu chuyện đều có thể dùng làm chủ đề,

nói hết chuyện này đến chuyện khác.

Từ tình cảm đồng nghiệp giả tạo thông thường lập tức nhảy vọt lên thành tình hữu nghị gần giống với tình yêu.

Nếu đổi lại thành người khác thì chắc chắn đã thuận nước đẩy thuyền, chọn một ngày lành tháng tốt để tỏ tình, ban đêm nhân tiện cắm sừng Yudy Tang một chút, nhưng Liêu Văn Kiệt không như thế.

Hắn là một người suy nghĩ thấu đáo, tài quan sát cũng không phải dạng vừa. Những lần xảy ra chuyện như thế này thì chắc chắn Yudy Tang sẽ ở đây.

Hiểu rồi!

Khi Trình Văn Tĩnh lại dựa sát tới, Liêu Văn Kiệt quả quyết bắt lấy tay cô ta, ánh mắt tràn đầy tình cảm, khẽ thì thầm câu gì đó, trực tiếp dọa Trình Văn Tĩnh chạy mất dép.

Yudy Tang nhìn thấy thế thì cười không ngậm miệng lại được. Liêu Văn Kiệt biết Yudy Tang đã sớm nhìn ra thủ đoạn nhỏ của Trình Văn Tĩnh, thế nên cứ để mặc cho cô ta diễn kịch. Hai người trước mắt cứ diễn thế nào thì diễn, mấy trò mèo đó cô không quan tâm.

Không khí trong văn phòng khá hơn rất nhiều, làm việc cũng vô cùng thoải mái.

Sau khi tan làm, Yudy Tang dẫn hai người trợ lý của mình ra ngoài ăn cơm, tươi cười vui vẻ, dường như quên hết những chuyện không vui giữa mình và Vương Bách Vạn.

Hôm nay, Liêu Văn Kiệt đang đọc một bản báo cáo thì bỗng nhận được điện thoại của Ngô Lạc Thiến.

Tin tức tốt, người cuối cùng trong nhóm bốn anh em kia đã bị

bắt, là do Ngô Lạc Thiến tự tay bắt được.

Chương 108: Tiên đạo trường sinh, mạn mạn vô kỳ, hồng trần tục thế, phản bản tố nguyên 2 Hai ngày trước, khi vụ án cướp máy bay và nổ xe ám sát cảnh sát lần lượt xảy ra, cấp trên của Ngô Lạc Thiến- cảnh ti Hoàng lập tức tự cảnh giác hơn rất nhiều. Vũ khí tự động, lựu đạn, bom tự chế… tất cả những điều này đều cho thấy nhóm bốn người của người đàn ông râu ria kia đều xuất thân từ quân đội, hơn nữa còn là quân đội đã trải qua huấn luyện đào tạo nghiêm chỉnh.

Loại người này nếu như thực sự muốn làm chuyện gì đó, vậy thì đừng nói là dân chúng bình thường, cho dù là cảnh sát cũng không chiếm được lợi thế.

Theo mệnh lệnh của cảnh ti Hoàng, Ngô Lạc Thiến tiến hành thẩm vấn ba người đàn ông kia. Sau hơn hai mươi tư tiếng giằng co, cuối cùng trong lúc nói chuyện cũng có một tên lơ đãng nói ra manh mối quan trọng.

Sau khi xem xét hồ sơ, điều tra nghiêm ngặt mọi thứ thì đã có thể xác nhận được thân phận của tên cuối cùng.

Cảnh sát xác định được mục tiêu nhưng không đánh rắn động cỏ mà giả vờ áp giải ba người kia để dụ rắn ra khỏi hang.

Cách làm hơi cũ một chút, nhưng lại vẫn lừa được mục tiêu tiến đến vòng mai phục. Dưới sự uy hiếp bởi súng ống đạn bác vô cùng đáng sợ, mục tiêu chủ động đầu hàng, bốn người có thể tiếp tục ở trong nhà giam nối tiếp tình anh em chiến hữu.

Sau khi Ngô Lạc Thiến cúp máy thì phía hệ thống cũng nhanh chóng gửi đạo cụ đến.

[Dịch cân tẩy tủy đan (thanh lọc bên trong, củng cố bên ngoài)]

Liêu Văn Kiệt nhìn thấy bốn chữ "Dịch cân tẩy tủy" thì trái tim đập rộn ràng. Hắn mặc kệ bây giờ vẫn còn ở văn phòng, nóng lòng lấy vật này ra.

Hộp gỗ nhỏ bằng lòng bàn tay, hơi thoang thoảng mùi thuốc, ngửi vào cảm thấy tinh thần sảng khoái phấn chấn, thậm chí các giác quan cũng rõ ràng hơn rất nhiều.

Cách một lớp vỏ hộp mà còn có tác dụng như vậy, ăn nó chẳng phải là có thể phi thăng ngay tại chỗ sao!

Liêu Văn Kiệt biết mình đã suy nghĩ quá nhiều, hồi hộp mở hộp gỗ ra. Đập vào mắt là một loại cao được phủ kín hộp, mùi thuốc không ngừng bay ra ngoài.

???

Chuyện gì thế này, đan đâu?

Chẳng lẽ tan ra rồi?

"A Kiệt, cậu đang cầm gì thế? Mùi thuốc nồng như vậy?"

Trình Văn Tĩnh ngồi đối diện tò mò hỏi, mùi hương của loại thuốc này rất dễ chịu, làm cô ta không tự chủ được mà muốn biết nó là gì, đồng thời đột nhiên lại có cảm giác đói bụng.

"Không có gì đâu, tôi mua chút thuốc đông y."

Liêu Văn Kiệt đóng hộp thuốc lại, vừa nói xong thì Yudy Tang đẩy cửa bước vào: "A Kiệt, thuốc đông y gì thế, có ăn được không, ngửi mùi tôi thấy đói quá."

"Đây là loại thuốc dành riêng cho nam giới, mọi người đừng thèm muốn nó nữa."

"Chỉ dành cho nam giới…"

Không giải thích còn tốt, vừa giải thích thì ánh mắt Yudy Tang và Trình Văn Tĩnh lập tức trở nên kì quái: “A Kiệt, tôi thấy cậu nhìn cũng cường tráng khỏe mạnh, dáng dấp đẹp trai, vốn còn muốn bàn luận với cậu một chút. Không ngờ cậu lại có nỗi niềm khó nói như vậy, đáng tiếc quá, đáng tiếc quá!”

“Chị Yudy, chị nghĩ đi đâu vậy?”

“A Kiệt, không cần phải giải thích nữa, người trẻ tuổi không kiềm chế được bản thân là chuyện bình thường, chỉ cần cậu biết dừng cương trước vực thẳm, đừng cố quá, thế thì chắc chắn sẽ có cách cứu vãn.”

Sắc mặt của Yudy Tang vô cùng nghiêm túc: “Trên cương vị một người bạn, tôi không thể nào mặc kệ coi như không có chuyện gì xảy ra được. Cậu đưa hết các bạn gái của cậu đến nhà tôi, tôi sẽ giúp cậu chăm sóc họ hai tháng, à không, chăm sóc nửa năm.”

“Chị Yudy, tôi độc thân, một người bạn gái còn chẳng có, lấy đâu ra các bạn gái?

“Sợ cái gì, chị đây chăm sóc họ một chút thôi mà, cũng không mang thai.”

Liêu Văn Kiệt: “???”

Người xưa nói cấm có sao, một khi phụ nữ giở thói lưu manh thì đàn ông có xách dép chạy theo cũng không kịp.

Sau khi trêu chọc xong, chủ yếu là do mùi thuốc đã tiêu tán đi gần hết, Yudy Tang và Trình Văn Tĩnh lại bắt đầu bận rộn với công việc của mình.

Liêu Văn Kiệt giả vờ đọc báo cáo, nhưng tâm tư vẫn đặt hết lên “Dịch cân tẩy tủy đan”, không hiểu tại sao đan dược lại biến thành cao dược.

Chắc không phải là cặn thuốc chứ?

Hắn xem trong Thương thành một chút, tìm được Dịch cân tẩy tủy đan, giá ghi công khai là 3000 điểm tài lực, có bán cả hắn đi cũng không mua nổi.

Thế nên chắc thứ này là thật.

“Chẳng lẽ viên nào cũng như thế nào, dùng tay xoa lên người?”

Liêu Văn Kiệt nghĩ thầm, bắt đầu suy nghĩ đến việc thoa cao dược lên người.

Tâm trạng của hắn hoàn toàn không đặt trong công việc. Chuông hết giờ vang lên, Liêu Văn Kiệt cầm áo khoác, chào tạm biệt Trình Văn Tĩnh rồi rời khỏi văn phòng.

“Văn Tĩnh, A Kiệt, tối nay chị mời, chúng ta đi ăn cơm, sau đó đi hát…Ơ, A Kiệt đâu?”

Yudy Tang đã thay quần áo nam, đẩy cửa phòng ra thì lại phát hiện trợ lý của mình thiếu mất một người.

“Vừa mới tan làm đã chạy như bay, cứ như bị ai đuổi vậy.”

“Vội thế cơ à, chắc là chạy về nhà uống thuốc!”

Yudy Tang nhíu mày: “Không phải chứ, chị chỉ thuận miệng hỏi thế thôi, chẳng lẽ tên tiểu tử này không được thật?”

Người nói vô tình, người nghe hữu ý.

“Trình Văn Tĩnh nhắm mắt lại, ngón tay khẽ vân vê tóc, như đang suy nghĩ điều gì.

…

Liêu Văn Kiệt chạy hết tốc độ về nhà, sau đó khóa cửa bật đèn, đóng cửa sổ, kéo rèm lại, cuối cùng khoanh chân ngồi giữa phòng khách, lấy Dịch cân tẩy tủy đan ra.

Vừa mở hộp thì mùi thuốc đã xộc lên mũi, hắn lấy thìa xúc một miếng cao, trầm ngâm ba giây rồi nuốt.

Thìa thuốc nhanh chóng chui tọt xuống cổ họng.

Không có phản ứng gì.

Cao dược mát lạnh như băng, giống như thuốc mỡ chui xuống bụng, nhưng khi vào trong bụng thì lại giống như viên đá nóng trong nước sôi. Hơi nóng bốc lên không ngừng, lan tỏa khắp cơ thể khiến Liêu Văn Kiệt chảy cả nước mắt.

Hắn vội vàng nín thở ngưng thần, tay nắm kiếm chỉ ấn, ép mình tiến vào trạng thái tu luyện.

Chương 109: Như đã đoán trước 1 Lúc bình thường rất khó để tiến vào trạng thái này, nhưng hôm nay vừa thử một lần đã thành công.

Trong thế giới đen như mực, ánh sáng như kiếm, viết bốn dọc năm ngang của Cửu Tự Chân Ngôn.

Bên ngoài, cao dược Dịch cân tẩy tủy đan tràn khắp toàn thân Liêu Văn Kiệt, làn da hắn đỏ lên, hơi nước bốc cuồn cuộn, bắt đầu tràn lên đỉnh đầu.

Những tia khói trắng tỏa ra từ lỗ chân lông Liêu Văn Kiệt, ai không biết còn tưởng hắn là một người kén.

Bên ngoài biến đổi như thế, bên trong càng biến đổi to lớn hơn…

Dịch khí, thông suốt, minh mẫn, thần ý nội liễm;

Dịch huyết, ích uế, máu dâng trào, thế như Hoàng Hà;

Dịch tinh, tỉnh thần, tâm như gương sáng, sáu giác quan không mê muội;

Dịch mạch, thông lạc, rõ ràng, một thân hỗn nguyên;

Dịch cốt, đoán hình, tẩy tẫn duyên hoa, phản hậu hồi tiên;

Dịch cân, dịch tủy, củng cố bên ngoài, thanh lọc bên trong.

...

Thuốc đã thẩm thấu vào bên trong cơ thể Liêu Văn Kiệt, cọ rửa lục phủ ngũ tạng của hắn. Người kén bất động, chỉ có nhịp tim trầm ổn có lực.

Đến tận lúc này, nền tảng vững chắc đã bước được những bước đầu tiên.

Trong cột đánh giá của hệ thống, "Phàm thai nhục thể" đã biến thành "Tiên cơ đạo cốt".

[Đánh giá: Tiên cơ đạo cốt]

Ngay sau đó, hệ thống nhảy ra hai hàng chữ.

[Tiên đạo trường sinh, mạn mạn vô kỳ, hồng trần tục thế, phản bản tố nguyên, cuối cùng cũng chỉ là hai chữ "Luyện tâm"]

[Sau mười này, con đường luyện tâm sẽ mở ra, suy nghĩ cẩn thận, thực hành thiết thực]

Cạch! Răng rắc…

Trăng sáng sang thưa, bên trong cánh cửa khép chặt bỗng vang lên tiếng động. Người kén ngồi ở phòng khách dần dần nứt ra, những mảng kén rơi đầy mặt đất.

Liêu Văn Kiệt từ từ mở mắt ra, thở phù một hơi, sau đó đứng dậy hoạt động tay chân đã sắp cứng ngắc.

Cả người nhẹ như chim yến, niệm lực dao động theo suy nghĩ, những tiếng kêu của đám côn trùng dưới lầu nghe như ở gần ngay bên tai.

Không có ảo tưởng có thể một đấm giết chết trâu, nhưng thân thể đúng là không giống với lúc trước. Bây giờ Liêu Văn Kiệt có một loại cảm giác vô cùng kích thích, giống như đang ôm lấy thiên nhiên.

Hắn say mê đắm chìm trong đó, thoải mái hít sâu một hơi, sau đó…

"Mẹ kiếp, mùi này là mùi gì vậy?"

Trong phòng khách tràn ngập những mùi khó tả trộn lẫn với mùi thuốc. Không nói là thối, nhưng giống như cho sầu riêng vào lò vi sóng, người nào thích thì sẽ rất thích, còn người nào không thích sẽ nghĩ hắn đang hầm phân trong nhà.

Tính kích thích quá mạnh, mùi nồng nặc cay cả mắt.

Liêu Văn Kiệt vội vàng mở cửa sổ ra thông gió, kiểm tra những mảng kén bung ra dưới mặt đất. Những mảng kén này giống sáp, gặp nước là tan.

Hắn lập tức ném thứ này vào bồn cầu rồi xả nước đi. Mùi hương này quá kích thích, tốt nhất là không ném linh tinh, thử thách thần kinh của người khác.

Tương tự như thế, Liêu Văn Kiệt ném bộ quần áo đang mặc trên người vào trong chậu than, đốt cháy.

Mở cửa thông gió tiêu hủy đồ đạc hơn một tiếng thì mùi trong phòng khách mới giảm đi một chút. Liêu Văn Kiệt ngồi trên ghế

salon nhắm mắt dưỡng thần, lấy niệm lực làm vật dẫn, cảm ứng những thứ thu hoạch được từ Dịch cân tẩy tủy đan.

Vẫn là hai mắt một mũi như cũ, không thấy có gì khác biệt cả, cũng không thấy siêu năng lực nào được thức tỉnh. Có một sự thay đổi rất nhỏ, nhưng hắn lại không nói ra được là thay đổi gì, chỉ biết tất cả mọi thay đổi đều theo chiều hướng tốt đẹp hơn.

Nếu muốn nói thay đổi lớn nhất thì Liêu Văn Kiệt cảm thấy đó là thay đổi về niệm lực. Niệm lực trước đây như thế nào, niệm lực bây giờ ra sao, sự chênh lệch đó vô cùng lớn.

Lúc trước hắn chỉ có thể cảm nhận được đại khái niệm lực như thế nào, phương thức vận dụng đơn giản, nơi nào cần thì hướng niệm lực về nơi đó.

Đưa một ví dụ đơn giản, đó là Lý Ngang từng nói hắn không biết thu liễm niệm lực, trong mắt những người cùng loại không khác gì một cái bóng đèn. Bây giờ thì niệm lực của hắn ở khắp toàn thân, lúc phóng lúc thu vô cùng tự nhiên, sau khi thu liễm thì không khác gì người bình thường.

Nếu lấy niệm lực làm cơ sở, sử dụng Thiết sa chưởng, Thiết bố sam thì uy lực phòng ngự sẽ được tăng cường rất nhiều.

Tăng cường như thế nào thì Liêu Văn Kiệt không nói ra, nhưng dường như thân thể hắn có linh tinh, hắn muốn làm điều gì thì sẽ làm được điều đó.

Nghĩ đến chuyện này, Liêu Văn Kiệt khoanh chân ngồi xuống, lấy tay làm kiếm tu luyện niệm lực.

Bây giờ hắn có thể tùy ý tiến nhập trạng thái tu luyện mà không gặp bất cứ trở ngại nào, hơn nữa hiệu suất cũng không kém tu luyện trong mộng là bao.

Trán lấm tấm mồ hôi, Liêu Văn Kiệt chỉ sợ bản thân không thể

nào tu luyện trong mộng được nữa, thế nên vội vã nằm ngủ để xác nhận một lát.

Tu luyện mọi lúc mọi nơi tất nhiên là chuyện tốt, nhưng nếu phải đánh đổi bằng tu luyện trong mộng thì hắn thà không cần.

Chủ động luyện tập không dễ chịu bằng nằm ngủ để luyện tập.

...

Ngày hôm sau, một phút trước khi chuông báo thức vang lên, Liêu Văn Kiệt mở to hai mắt, gương mặt lộ vẻ vui mừng.

Trạng thái tu luyện trong mộng vẫn còn, hơn nữa hiệu suất còn mạnh hơn trước gấp mười lần!

Bây giờ ngủ một giấc bằng tu luyện mười đêm, nếu như không phải ngủ nhiều mụ mị đầu óc thì hắn đã muốn ngủ đến tận thế rồi.

Còn nữa, bóng người trong mộng cũng có biến hóa. Ban đầu bóng người này ở trong thế giới hắc ám chẳng có gì cả, nhưng bây giờ lại được choàng thêm một lớp áo bào, dưới mông còn có thêm một chiếc bồ đoàn.

(Bồ đoàn là một loại dụng cụ để ngồi, được bện bằng cỏ bồ)

Chương 110: Như đã đoán trước 2 Đúng như những gì trước đây đã tưởng tượng.

“Reng reng reng…”

Liêu Văn Kiệt vươn tay tắt đồng hồ báo thức, ra ngoài nhận hai tờ báo của ngày hôm nay, sau đó lại quay về phòng khách, bật tivi lên vừa nghe vừa suy nghĩ.

Liêu Văn Kiệt theo thói quen xem giao diện hệ thống một chút,

bỗng nhiên nhìn thấy hai hàng chữ.

[Tiên đạo trường sinh, mạn mạn vô…]

[Mười ngày sau, con đường luyện tâm…]

Hai hàng chữ không đầu không đuôi đột nhiên xuất hiện khiến Liêu Văn Kiệt ngốc luôn. Hàng thứ nhất thì không khó lý giải, hắn mò mẫm một chút cũng có thể hiểu được đại khái ý nghĩa.

Con đường tu tiên vô cùng khó khăn, nhất là những người thân tại hồng trần, thất tình lục dục như hình với bóng, tiền bạc, quyền lực, hận thù, tình yêu… Tất cả mọi thứ đều có thể biến thành tâm ma để thúc giục bản thân mỗi người. Một người lựa chọn con đường tu hành cũng được, chọn sống bình thường cũng được, tất cả mọi lựa chọn đều do tâm trí của người đó thúc đẩy.

Còn hàng chữ thứ hai…

“Mười ngày sau, con đường luyện tâm, câu này có nghĩa là gì? Có thể giải thích rõ ràng một chút không?”

Liêu Văn Kiệt ngu người, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một hình ảnh.

Trước cửa động Tà Nguyệt Tam Tinh, Bồ Đề lão tổ đã nói cho con khỉ đồ đệ của mình rằng người tu đạo phải trải qua ba kiếp nạn lôi hoa phong thì mới có thể trường sinh, nếu không trải qua sẽ chết tại chỗ.

Sau đó, ngài truyền thụ cho con khỉ đó bảy mươi hai phép biến hóa Địa Sát, dùng nó để tránh ba kiếp nạn kia.

(Đang đề cập đến chi tiết Tôn Ngộ Không bái Bồ Đề lão tổ làm sư phụ trong Tây Du Ký)

Theo Liêu Văn Kiệt suy đoán, con đường luyện tâm mà hắn sắp

trải qua chắc cũng giống như ba kiếp nạn của Tôn Ngộ Không, chỉ là mức độ nguy hiểm giảm đi một bậc mà thôi.

Nhưng sự khác nhau là Tôn Ngộ Không có Bồ Đề lão tổ chỉ điểm, thế nên không sợ hãi tai kiếp. Còn Liêu Văn Kiệt hắn thì trước mắt đen thui, đến một người dẫn đường còn không có nổi thì vượt qua tai kiếp kiểu gì?

Lo lắng bao nhiêu chuyện, Liêu Văn Kiệt không còn tâm trạng đi làm nữa, nhanh chóng gọi một cuộc điện thoại cho Yudy Tang…

Không ai nghe máy.

Lại tiếp tục gọi điện cho Trình Văn Tĩnh, vẫn không ai nghe máy.

Liêu Văn Kiệt cũng lười suy nghĩ xem bọn họ đang bận gì mà không nhấc máy. Hắn lâm trận mới bắt đầu mài gươm, lập tức khoanh chân bắt đầu tu luyện.

Vẫn còn mười ngày nữa, dựa vào tốc độ tu luyện hiện tại của hắn thì nói không chừng vẫn có thể cứu vãn được một chút.

Khoảng mười giờ Trình Văn Tĩnh gọi điện thoại đến, hỏi hắn tại sao lại nghỉ làm. Hắn thuận miệng bịa một lý do, nhờ Trình Văn Tĩnh xin nghỉ cho mình.

Hai tuần lễ, mười bốn ngày.

Vừa cúp máy được một lúc thì Yudy Tang lại gọi điện tới, giọng nói vô cùng lo lắng. Liêu Văn Kiệt vừa nghe được hai câu đã đen mặt cúp điện thoại.

Nữ lưu manh đúng là nữ lưu manh, Yudy Tang tưởng hắn mắc bệnh khó nói, túng quá hóa liều nên làm tất cả mọi cách, dẫn đến tổn thương càng thêm tổn thương, thế nên bây giờ mới phải nghỉ ngơi nửa tháng.

Sau đó, cứ như đã thương lượng sẵn với nhau, Sandy, A Lệ, Long Cửu lần lượt gọi điện thoại tới. Hai người trước gọi để hẹn hắn đi xem phim đi ngắm trăng, còn Long Cửu gọi điện đến để biểu đạt lòng biết ơn.

Long Ngũ đã nói với cô tất cả mọi chuyện, tất nhiên là đã cắt đi những nội dung kinh dị, nhưng lại cường điệu hóa mấy chuyện Liêu Văn Kiệt ăn hối lộ rồi cả chuyện hắn có quan hệ mờ ám với đồng nghiệp nữ xinh đẹp.

Long Cửu nghe xong thì cũng không có cảm xúc gì, đàn ông biết kiếm tiền là chuyện tốt, một không ăn trộm hai không cướp đoạt, chỉ là ăn chênh lệch giá một chút thôi mà, người làm ăn ai mà chẳng như vậy.

Còn chuyện có những mối quan hệ nam nữ hỗn loạn thì hoàn toàn không có khả năng.

Trước chưa cần nói đến chuyện Liêu Văn Kiệt không phải loại người như thế, nếu như thực sự có chuyện đó xảy ra thì cô tin dựa vào tính cách của Long Ngũ thì anh trai cô đã đánh gãy chân Liêu Văn Kiệt rồi, không thể nào có chuyện đâm chọc sau lưng như thế này.

Thế nên so với những lời nói vô căn cứ của Long Ngũ thì Long Cửu càng tin tưởng vào mắt nhìn của mình hơn.

Trong mắt cô, Liêu Văn Kiệt luôn là một người vô cùng lương thiện.

Cảm ơn xong, Long Cửu nhanh chóng nói sang chuyện âu phục, hỏi Liêu Văn Kiệt hôm nào rảnh rỗi thì gặp mặt một chút, để cô có cơ hội trả vật về cho chủ.

Liêu Văn Kiệt xử lý giống hệt như cách đối phó với Sandy và A Lệ, hắn nói hai tuần này rất bận, không thể dành ra bất cứ một

khoảng thời gian nào. Hắn vô cùng áy náy, cũng đảm bảo sau khi hết bận sẽ chủ động mời cô để đền bù.

Sau khi nghe xong mấy cuộc điện thoại, Liêu Văn Kiệt đề phòng lại có người quấy rầy nên gọi điện thoại cho Tào Đạt Hoa nói chống chế một chút, sau đó rút dây mạng trong nhà, đến pin điện thoại cũng tháo luôn.

Hắn không liên lạc với Châu Tinh Tinh, loại người này nếu như càng muốn tránh né anh ta thì anh ta càng muốn sán lại gần. Thế nên Liêu Văn Kiệt dứt khoát xem nhẹ, coi như không có người này.

...

Năm ngày liên tiếp, Liêu Văn Kiệt không để ý đến những chuyện khác, ngoại trừ ăn uống nghỉ ngơi thì thời gian còn lại đều để tu luyện.

Ban đêm ở trong mộng tu luyện niệm lực, ban ngày rèn luyện Thiết sa chưởng, luyện mệt thì lại nằm luyện niệm lực…

Chương 111: Tết trung nguyên 1 Trời không phụ người có lòng, hệ thống lại tiếp tục xuất hiện biến hóa, cho Thiết sa chưởng của hắn tiến vào một cấp bậc mới…

Thiết sa chưởng có được một chút thành tựu, việc này ngoại trừ do Liêu Văn Kiệt chăm chỉ luyện tập hàng ngày thì còn vì tác dụng của Dịch cân tẩy tủy đan mang lại.

Sau khi hoàn thành Dịch cân tẩy tủy, cả người hắn giống như được thay da đổi thịt, tư chất xuất chúng, lại có cơ sở niệm lực nên học gì cũng nhanh.

Rầm rầm rầm!

“A Kiệt, mở cửa ra nào!”

“Đừng giả vờ nữa, tôi biết cậu đang ở nhà, tôi hỏi chú Đạt rồi.”

“Thằng ranh kia, sáng sớm đã đập cửa ầm ầm… Fuck, sao lại là cậu?”

“Mở to mắt ra mà nhìn đi, có thằng ranh nào đẹp trai thế này à?”

“…”

Liêu Văn Kiệt: (?_?)

Lại là tên phiền phức Châu Tinh Tinh kia, anh ta đang cãi nhau với hàng xóm nhà hắn.

Động tĩnh bên ngoài càng lúc càng lớn, Liêu Văn Kiệt thầm mắng âm hồn bất tán, sau đó cất hộp gỗ rồi đi mở cửa.

Dịch cân tẩy tủy đan vẫn còn sót lại một ít, thỉnh thoảng hắn lại lấy nếm một chút. Hiệu quả tất nhiên là vô cùng bé nhỏ, không thể nào cải thiện thể chất của hắn nhưng lại giúp hắn tu luyện nhanh hơn, giống như chọn được chế độ gấp đôi kinh nghiệm.

“A Kiệt, tôi biết… Ồ, trong nhà cậu có mùi gì thế, ngửi cứ là lạ.”

Châu Tinh Tinh đeo kính râm, nghênh ngang đi vào nhà, ngửi được mùi lạ trong không khí thì bừng tỉnh: “Này, cậu đi vệ sinh chưa giật nước à?”

“Im đi, đúng là miệng chó không mọc được ngà voi.”

Liêu Văn Kiệt nhanh chóng chặn lời Châu Tinh Tinh, đen mặt nói: “Có gì thì nói đi, nói xong thì ra ngoài, lúc về đóng cửa lại cho tôi.”

“A Kiệt, tôi tìm cậu có việc hệ trọng.”

“Lần nào đến đây anh cũng nói như vậy.”

“Lần này khác, không những có việc hệ trọng mà còn là việc công nữa đó, không tin thì cậu nhìn ánh mắt chính trực của tôi đi.”

Châu Tinh Tinh: (ò? ó)?

Liêu Văn Kiệt: (;? ˇ_ˇ?)

“…”

“…”

“Nào nào, A Kiệt, cậu nói gì đi chứ, sao tự nhiên lại không nói gì, ngại quá.”

“…”

“Dạo này tôi bận bế quan tu luyện, không rảnh để ý đến anh.”

“Thật à, trùng hợp quá, tôi đến đây cũng vì chuyện này.”

“?”

“Chuyện là như thế này, thời gian trước tôi mới được tăng chức, bây giờ đã trở thành chánh thanh tra được người người ngưỡng mộ rồi. Chuyện này chắc cậu cũng biết rồi, tôi không nhắc lại nữa.

Châu Tinh Tinh hạ kính râm xuống, sau đó thở dài: “Không biết cấp trên nghĩ gì mà lại để chú Đạt ở tổ trọng án, còn ném tôi đến Sham Shui Po làm phó chỉ huy.”

(Sham Shui Po là một khu vực thuộc khu vực của Cửu Long-Hong Kong)

“Làm phó chỉ huy không tốt à, dưới một người trên vạn người.”

“Cậu không biết đâu, phó chỉ huy nghe thì oai phong lắm, nhưng Sham Shui Po là nơi hoang vu hẻo lánh, chỗ nào cũng là nhà máy và bến tàu, dân cư thưa thớt. Đây là nơi chim không thèm ị, quanh năm suốt tháng cũng chẳng có nổi vụ án nào.”

Châu Tinh Tinh thổn thức nhìn lên trần nhà: “Đáng thương cho một cảnh sát tinh anh như tôi lại phải chôn vùi thanh xuân ở nơi đó, ông trời không có mắt.”

“Những chuyện này anh nên đi nói với cấp trên của anh chứ không phải nói với tôi.”

“Tôi nói rồi nhưng cấp trên bảo tôi một là đến đó, hai là tiếp tục làm nằm vùng, không có lựa chọn thứ ba.”

“Chậc chậc, anh đúng là thê thảm.”

“Chứ còn gì nữa, chắc chắn là do tôi quá ưu tú nên bọn họ mới đố kỵ với tôi!”

“Anh vui là được.”

Liêu Văn Kiệt không muốn đánh thức anh ta khỏi giấc mơ vớ vẩn đó, nói thẳng: “Thời gian của tôi có hạn, nếu anh còn nói nhảm nữa là tôi đuổi anh đi đấy.”

“A Kiệt, biết hôm qua là ngày gì không?” Châu Tinh Tinh thần bí hỏi.

“Ngày gì?”

Liêu Văn Kiệt nhíu mày, mấy hôm đóng cửa không ra ngoài, hắn không để ý ngày tháng.

“Mười lăm tháng bảy, tết trung nguyên!”

“Ồ…”

Vẻ mặt Liêu Văn Kiệt hơi kỳ lạ: “A Tinh, anh có biết hôm qua là ngày gì không?”

“Hả?”

“Mười lăm tháng bảy, sinh nhật tôi.”

Liêu Văn Kiệt đè bả vai Châu Tinh Tinh xuống, nhếch miệng cười: “Tôi biết rồi, hôm nay anh đến đưa phong bì cho tôi đúng không?”

“Không phải chứ, hôm qua là sinh nhật cậu? Sao không nói cho tôi biết? Nói đi, có phải cậu lén giấu tôi mời người khác ăn uống đúng không?”

Mẹ nó, tôi cũng vừa mới biết!

“Sinh nhật thôi mà, tôi không muốn tổ chức, thế nên cũng không nói.”

Liêu Văn Kiệt thuận miệng trả lời: “Mặc dù không nói, cũng không mời khách ăn uống, nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng đến việc tôi nhận lì xì mừng tuổi, anh bảo có đúng hay không?”

“Quên đi, mời ăn cơm thì mới có lì xì.”

Châu Tinh Tinh kiên quyết lắc đầu, sau đó lập tức đổi giọng: “Anh Kiệt, em nhớ anh từng nói anh có một sư phụ rất lợi hại, ông ấy đã truyền đạo thuật cho anh?”

“Đúng vậy, thế nên tôi mới phải bế quan.”

“Tốt quá, thực ra chuyện là như thế này, tối hôm qua đồn cảnh sát của em bị ma ám…”

…

Tết trung nguyên, đồn cảnh sát bỗng nhiên phải tăng ca, lại còn mua một đống người giấy tiền vàng mã về.

Châu Tinh Tinh mới đến nên không hiểu gì, hỏi thăm đồng nghiệp mới biết thì ra đồn cảnh sát Sham Shui Po từng là nơi đóng quân của quân đội Anh. Trong thời gian Nghê Hồng chiếm đóng thì nó được đổi làm bộ chỉ huy của Nghê Hồng.

Sau đó Nghê Hồng đầu hàng, một nhóm người Nghê Hồng đã tự sát ở đây. Dân bản xứ sợ những người này chết không yên ổn nên ngày lễ ngày tết sẽ đốt cho bọn họ chút tiền giấy.

Chương 112: Tết trung nguyên 2 Đốt lâu thành thói quen, đến tận bây giờ vẫn không thay đổi.

Châu Tinh Tinh nghe thế thì cũng không có ý kiến gì. Bỏ mấy trăm tệ đổi lại được sự thanh thản trong lòng, hơi xót ví nhưng cũng đáng.

Sau đó, Châu Tinh Tinh lại tò mò, tự hỏi nếu như đêm nay không đốt vàng mã thì liệu có con ma nào chui lên phá rối không.

Nhưng anh ta cũng chỉ nghĩ vậy chứ không làm, tuy nhiên trong lòng vẫn rất tò mò. Thế nên, đêm hôm qua Châu Tinh Tinh đã chủ động xin tăng ca, ở lại đồn cảnh sát đốt vàng mã.

Không ngờ đồn cảnh sát thực sự xảy ra chuyện ma quái. Có một phạm nhân đột nhiên mất tích, tìm nửa ngày mới phát hiện ra anh ta trong nhà vệ sinh.

Nhưng sáng hôm sau hai viên cảnh sát lại chạy đến nói phạm nhân biến mất rồi, bởi vì anh ta bị mặt trời chiếu vào nên biến thành tro bụi.

Hai người cảnh sát kể lại, đêm qua họ thẩm vấn người phạm nhân đó, hỏi tại sao lại trốn được ra ngoài, đồng phạm là ai.

Kết quả phạm nhân lại nói mình gặp phải ma, bị ma cắn một cái nên cũng biến thành ma. Hai nhân viên cảnh sát không tin, sáng nay đã lôi phạm nhân ra ngoài phơi nắng, không ngờ phạm nhân cứ thế biến mất.

Tất nhiên, nếu như nói đống tro kia là phạm nhân thì anh ta vẫn còn ở đó.

“Anh Kiệt, chuyện là như vậy, anh thấy thế nào?”

“Tôi chẳng thấy được thế nào cả.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu: “Nếu như lời anh nói thì nghi phạm lớn nhất chính là hai nhân viên cảnh sát kia, nói không chừng bọn họ chính là đồng phạm, cố tình thả người rồi bịa chuyện ma quỷ như thế.”

“Chắc không đâu, tôi cảm thấy hai người đó là người đàng hoàng.”

Sau đó, Châu Tinh Tinh móc ra một bức tranh: “Đây, cậu nhìn đi, lúc bọn họ phỏng vấn phạm nhân còn phác họa được chân dung của tên đồng phạm nữa đó.”

Tên đồng phạm trong miệng Châu Tinh Tinh cũng chính là con ma tàn ác trong miệng người phạm nhân.

“Anh mang vật chứng ra khỏi đồn cảnh sát?”

“Tất nhiên là không, cái này là tôi nhìn rồi vẽ lại, có phải rất có thiên phú không?”

“Ừ, nhìn cứ như Leonardo da Vinci, Michelangelo, Raphael vậy đó.”

(Leonardo da Vinci, Michelangelo, Raphael: Ba họa sĩ nổi tiếng thời kỳ Phục hưng)

Liêu Văn Kiệt trợn mắt một cái, sau đó chỉ vào cái đầu hiềm nghi: “Không phải nói ma quỷ thường để tóc dài sao? Sao tên đồng phạm này lại để râu quai nón? Trông thời thượng như thế, anh bảo làm sao tôi tin người này là ma được đây?”

Liêu Văn Kiệt phất tay, nhanh chóng đuổi Châu Tinh Tinh cút xéo khỏi nhà mình. Bây giờ hắn chỉ muốn bế quan tu luyện, không có thời gian nghe mấy câu chuyện vớ vẩn của anh ta.”

“Tút tút tút…”

“Điện thoại, điện thoại, từ từ để người ta nghe điện thoại đã nào.”

Châu Tinh Tinh không chút tự giác nào, ngồi xuống ghế nghe điện thoại, sau đó hào hứng cúp máy.

“A Kiệt, tôi không nói sai, quả nhiên có ma.”

“Chuyện này không nên vui như vậy đâu.”

“Vừa có người báo với tôi, trang trại bò cách đồn cảnh sát không xa bị ma ám, một con bò sữa đã bị hút cạn máu.”

Bên ngoài trang trại bò sữa, Liêu Văn Kiệt và Châu Tinh Tinh ngồi xổm, Châu Tinh Tinh nhìn đồng hồ, sau đó phàn nàn: “A Kiệt, bạn cậu cũng to gan thật đấy, dám để chánh thanh tra chờ 29 phút 42 giây… 43 giây… 44 giây…”

“30 phút rồi đấy, tôi nói trước, nếu chờ thêm lát nữa mà tên đó không đến thì cậu đừng trách tôi không nể tình.”

“Tùy anh.”

Dù sao thì Liêu Văn Kiệt cũng không có ý định nhúng tay vào chuyện này, “con đường luyện tâm” gần ngay trước mắt, việc quan trọng lúc này là tích cực tu luyện để ứng phó với thử thách.

Nói một cách chính xác thì thứ hắn thiếu không chỉ là niệm lực, hắn thiếu tất cả.

Bối cảnh của thế giới này vô cùng hỗn loạn, thế nên ma quỷ xuất hiện ở đây cũng không phải chuyện hiếm lạ. Cho dù hắn giải quyết được chuyện này thì hệ thống cũng chẳng khen thưởng gì đâu.

Hơn nữa, chuyện lần này chắc chắn là một vở kịch do con người sắp xếp, căn bản chẳng có ma quỷ gì ở đây cả.

Hắn ở nhà mấy hôm, rảnh rỗi sinh nông nổi, cảm thấy hiệu suất tu luyện giảm xuống nên mới quyết định ra ngoài hít thở không khí trong lành, kết hợp giữa làm việc và nghỉ ngơi.

Tất nhiên, dựa vào tính cách thận trọng của Liêu Văn Kiệt thì chắc chắn sẽ không mạo hiểm một mình, hắn nhanh chóng liên lạc với Lý Ngang, hẹn gặp ở trang trại bò sữa.

Chỉ là tên này hơi thiếu khái niệm thời gian, đã đến trễ hơn nửa tiếng rồi.

Xoẹt!

Hai ngọn đèn từ xa chiếu đến, một chiếc taxi dừng lại trước mặt hai người. Lý Ngang mặc một thân đen kịt, ôm chậu hoa bách hợp Lily ra, tay kia là chiếc vali vạn năm không đổi."

"A Kiệt, bạn cậu có phải bị làm sao không, trời tối còn đeo kính râm?"

Châu Tinh Tinh thì thầm, anh ta là người cương trực, ghét nhất mấy loại nhìn trông giả tạo thế này.

Nói cứ như anh không đeo kính râm vậy!

Liêu Văn Kiệt thầm mắng một câu, sau đó tiến lên hai bước

nói: “Lý Ngang, đã nói cứu người như cứu hỏa, sao anh đến muộn thế?”

“Tôi cũng hết cách, cậu cũng biết đấy, chỗ tôi khó bắt taxi.”

“Thì mua một chiếc.”

“Hâm à, chỗ để xe ở bệnh viện đắt lắm, bao nhiêu tiền bạc tôi mang ra đầu tư ở bãi đỗ xe hết rồi, không còn tiền nhàn rỗi mua xe.”

“…”

Liêu Văn Kiệt: (?_?)

Chương 113: Đêm hôm khuya khoắt lại đeo kính râm Suýt nữa đã quên đầu óc tên này không bình thường.

“Sau khi nhận được điện thoại của cậu tôi đã vội vàng chạy ra ngoài, chờ mãi mới bắt được một chiếc taxi.”

Lý Ngang nhún vai: “Cũng may mà trước đó tôi đã phát minh ra “Vô địch phi hành khí”, bay ra ngoài được tầm hai dặm rồi mới bắt được xe đó, nếu không thì cậu còn phải chờ lâu.”

“Thì anh có thể bay thẳng… Thôi được rồi, anh vui vẻ là được.”

Không thể giao tiếp với bệnh nhân tâm thần quá lâu, nếu không thì bản thân cũng chẳng mấy mà phát điên. Liêu Văn Kiệt chuyển chủ đề, chỉ sang bên cạnh: “Đây là bạn của tôi, tên là A Tinh, chánh thanh tra của đồn cảnh sát Sham Shui Po, trước kia là thành viên đội Phi Hổ.”

“Còn là tinh anh trong giới cảnh sát.” Châu Tinh Tinh bổ sung một câu.

“Đúng đúng, mãnh hổ trong giới cảnh sát.”

“A Kiệt, xin lỗi tôi nói thẳng…”

Lý Ngang đẩy gọng kính râm xuống, lớn tiếng nói: “Người này đêm hôm khuya khoắt còn đeo kính râm, có phải đầu óc có vấn đề không?”

“Này, anh nói đầu óc anh có vấn đề? Có tin tôi mời anh về đồn cảnh sát uống trà không hả?”

“Vị cảnh sát này sao lại tức giận như thế, xem ra bị tôi nói đúng rồi.”

“Fuck, tên thần kinh này, không phải anh cũng đeo kính râm à?”

“Dung tục, anh làm sao có thể so sánh với tôi.”

Lý Ngang ngẩng đầu lên trời một góc 45 độ, đắc ý nói: “Nhưng có một chuyện anh không nói sai, tôi đúng là bệnh nhân tâm thần, còn có cả giấy chứng nhận nữa, anh có không?”

“…”

Liêu Văn Kiệt im lặng, hắn cứ nghĩ hai người này gặp nhau sẽ cùng chung chí hướng, không ngờ hai người này lại không vừa mắt đối phương, tùy tiện tìm một lý do cũng có thể chửi nhau đến mức này.

Không thể nào, mọi chuyện không nên là như vậy.

“Được rồi, để tôi nói một câu công bằng, cả hai người đều không phải hạng tốt đẹp gì.”

Mười lăm phút sau, Liêu Văn Kiệt thấy hai người trước mặt vẫn chưa có ý định dừng lại thì nhanh chóng đứng giữa bọn họ: “A Tinh, Lý Ngang là chuyên gì bắt ma, đêm nay chúng ta còn phải dựa vào anh ta đấy. Nếu anh muốn nhanh chóng phá án thì đừng

có đối đầu với anh ta nữa.”

Châu Tinh Tinh nghe được hai chữ “phá án” thì hậm hực im lặng, nhưng như thế không có nghĩa là anh ta nhận thua. Đây chỉ là nghỉ giữa hiệp, chờ xong việc thì hẹn Lý Ngang tái chiến tiếp.

Chuyện cãi lộn thì Châu Tinh Tinh này không sợ ai.

...

Ba người bước vào cửa sau của trang trại bò sữa, nhìn những đống cỏ khô lúc ẩn lúc hiện, rất có quy luật.

Ba người lập tức nín thở, trợn tròn mắt nhìn diễn biến tiếp theo.Châu Tinh Tinh và Lý Ngang còn cố ý kéo kính râm xuống.

Kết quả là hai bóng dáng nhảy khỏi đống cỏ, kéo khóa quần xả nước.

Vừa vào đã nhìn thấy cảnh này???

“Là Kim Mạch Cơ và Mạnh Siêu, hai tên khốn này đêm hôm không ngủ mà lại chạy đến đây lêu lổng, hại tôi mong chờ một phen.”

Châu Tinh Tinh thì thầm với Liêu Văn Kiệt: “Đó là hai cảnh sát đã thẩm vấn phạm nhân hôm đó, cũng chính bọn họ nói trang trại bò sữa có ma. Hai tên này lén lút thế này chắc chắn có vấn đề, để tôi gọi bọn họ tới hỏi cho rõ ràng.”

“Không vội, chắc bọn họ cũng đến điều tra vụ án, cứ kệ bọn họ, chúng ta mai phục thêm một lúc.”

Trả lời Châu Tinh Tinh xong, Liêu Văn Kiệt lại quay sang Lý Ngang: “Thế nào, xung quanh đây có ma quỷ gì không?”

“Không có, không có bất cứ cô hồn dã quỷ nào.”

Lý Ngang cúi đầu nói chuyện với Lily, sau đó nghi ngờ nhìn Liêu Văn Kiệt: “A Kiệt, lúc trước gặp cậu tôi còn thấy cậu sáng trưng như cái bóng đèn, sao lần này lại tắt ngóm rồi?”

“Tìm được công tắc rồi chứ sao.”

“Nói cũng đúng.”

Chương 114: Xấu như vậy mà còn tưởng mình là nhân vật chính 1

Lý Ngang gật đầu, không tiếp tục đề tài này nữa, bỗng nhiên sắc mặt anh ta lập tức thay đổi.

“Sao thế, anh phát hiện ra cái gì à?”

“Tôi dẫm lên phân bò rồi.”

Mẹ kiếp…

Liêu Văn Kiệt hít sâu một hơi, nhắc đi nhắc lại không chấp nhặt với người bị tâm thần. Hắn vận dụng nội lực, mắt nhìn bốn phương tai nghe tám hướng, thám thính tình hình xung quanh.

Từng bước chân lộn xộn, nhịp tim vừng vàng, ở trang trại bò sữa này ngoài năm người bọn họ ra thì có không ít người.

“Lý Ngang, trong trang trại bò sữa còn có người khác?”

Liêu Văn Kiệt nhướn mày, trang trại này cũng náo nhiệt quá rồi.

“Mười mấy người, không tính là nhiều, không biết bệnh nhân bệnh viện nào chạy đến đây góp vui.”

“Anh biết sao không nói sớm?”

“A Kiệt, nói chuyện phải có đạo lý một chút chứ, cậu chỉ hỏi tôi là có ma quỷ gì không chứ không hỏi tôi có người hay không.”

"..."

Kim Mạch Cơ và Mạnh Siêu giải quyết nỗi buồn xong thì nghe được mấy tiếng động bên trong nhà máy sữa. Hai người run rẩy tiến lên kiểm tra thì phát hiện có người đang muốn trộm bò.

"Không phải chứ!"

"Cảnh sát đây, mau giơ tay lên, đứng yên không được nhúc nhích."

Hai người sợ hãi lo lắng cả một đêm, cuối cùng phát hiện chuyện ma quỷ này do người làm ra thì tức giận không có chỗ phát tiết.

Nhưng ba giây sau, hai người bỗng nhiên cảm thấy lạnh sống lưng.

Người đàn ông trộm bò quay người lại, gương mặt đầy máu tươi, vẻ mặt bực tức giống như đang ăn thì bị người khác làm phiền.

Nhìn thấy con bò đẫm máu phía sau người đàn ông này, Kim Mạch Cơ và Mạnh Siêu đồng thời nuốt một ngụm nước bọt.

Thực sự là một con ma, chẳng phải dạo gần đây đang phổ biến mấy vụ ma cà rồng đó sao.

Hai người này chưa kịp chạy trốn thì hơn chục con ma cà rồng lao ra từ bốn phương tám hướng, trên mặt đầu máu me be bét.

"Đại, đại ca, người một nhà!"

Kim Mạch Cơ cái khó ló cái khôn, biết mình không đánh lại được nên cũng giả vờ là ma cà rồng, ôm lấy con bò sữa cắn một miếng.

Mạnh Siêu cũng học theo, hai người này vùi đầu vào vũng

máu, thành công gia nhập doanh trại của đối phương.

“Không phải chứ, A Tinh, thuộc hạ của anh đều là những kẻ ngớ ngẩn như thế này à?”

Liêu Văn Kiệt nhìn hai cảnh sát phía xa thì khẽ lau mồ hôi. Dựa vào trí thông minh này của bọn họ, lại có một người cấp trên như Châu Tinh Tinh, vậy thì chắc không có cơ hội an hưởng tuổi già.

“Một đám phế vật, là người hay ma cũng không phân biệt được.”

“Đừng giả vờ nữa, tôi thấy chân anh run cầm cập đây này.”

“Tôi hưng phấn.”

Châu Tinh Tinh giải thích hai câu, sau đó chuẩn bị ra ngoài cho hai tên Kim Mạch Cơ và Mạnh Siêu một trận.

“Đừng vội, chờ chút đã.”

Liêu Văn Kiệt vươn tay ngăn lại, hắn muốn xem nhóm bệnh nhân tâm thần này sẽ làm ra những chuyện như thế nào. Hơn nữa, cảnh tượng trước mắt hơi quen thuộc, mặc dù không nhớ rõ lắm nhưng Liêu Văn Kiệt lại chắc chắn một điều.

Có ma!

Mười phút sau, một chiếc xe của bệnh viện tâm thần Thanh Sơn xuất hiện, các bác sĩ ăn mặc như những đại công tước ma cà rồng, phất tay bắt hết đám bệnh nhân kia lên xe.

Kim Mạch Cơ và Mạnh Siêu cũng bị đại công tước lùa lên xe, chờ đến khi tỉnh táo phát hiện tình hình không ổn thì đã muộn rồi, lên xe thì dễ xuống xe thì khó, cả nhóm bị chở về bệnh viện.

“Chẳng trách tinh thần hừng hực như thế, thì ra là bệnh nhân

ở bệnh viện tâm thần Thanh Sơn. Hôm nào phải rủ bọn họ ra ngoài đánh mạt chược mới được."

Lý Ngang nhìn theo chiếc xe, nói thầm vài câu, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì, nhanh chóng chạy vào trong chuồng bò bắt đầu vắt sữa.

Nói một cách chính xác thì là trộm sữa. Anh ta vắt đầy mười cái bình thủy tinh, sau đó nhét vào trong vali.

Nhưng như thế vẫn chưa mãn nguyện, Lý Ngang lại trò chuyện với một con bò sữa. Chưa đến ba mươi giây, con bò sữa lập tức nước mắt lã chã, mà anh ta cũng thu hoạch được một bình nước mắt bò.

"Lý Ngang, anh nói chuyện gì với nó vậy? Triết lý nhân sinh của đời bò? Nói gì mà nó khóc thế?" Liêu Văn Kiệt tò mò, biết có khi đáp án rất vớ vẩn, nhưng vẫn không nhịn được hỏi một câu.

"Nói chuyện tình cảm thì tổn thương, nói chuyện triết lý thì đau đầu, tôi chỉ nói hiện thực. Tôi bảo nó không khóc thì tôi sẽ giết nó."

"Hù chết tôi, tôi còn tưởng anh bảo nó không khóc thì sẽ thiến nó."

Sau khi thu hoạch được nước mắt và sữa bò, Lý Ngang cảm khái chuyến đi này không vô ích, quay người chuẩn bị đón xe về nhà.

Anh ta tới đây để bắt ma, nếu không có ma thì cũng chẳng cần phải tiếp tục ở lại làm gì.

Liêu Văn Kiệt gọi Lý Ngang lại, hắn chắc chắn đồn cảnh sát của Châu Tinh Tinh gặp ma, và tám chín mươi phần trăm là liên quan đến tết trung nguyên tối qua.

Hắn để Châu Tinh Tinh dẫn đường, kéo Lý Ngang đến đồn cảnh sát.

Liêu Văn Kiệt vừa xuống xe đã cảm thấy một luồng khí lạnh đập thẳng vào mặt, niệm lực lập tức xông vào hai mắt, toàn bộ đồn cảnh sát đều bị một lớp sương mù màu xám bao bọc lấy.

Hung!

Lý Ngang cũng phát hiện ra có điều gì đó không ổn. Lúc đầu anh ta còn hơn bất mãn nhưng bây giờ gương mặt lại tràn đầy vẻ hưng phấn. Anh ta nhìn xung quanh đồn cảnh sát một vòng, sau đó mới bước chân vào bên trong.

“Thế nào, anh có nhìn thấy được điều gì bất thường không?”

“Mây đen ngập đầu, suy khí trùng thiên, một nơi quỷ quái… Đây đúng là một nơi quỷ quái.”

Lý Ngang đẩy kính râm, tự nhủ: “Nếu như tôi đoán không sai thì nơi này từng có không ít người chết, oán khí nhiều năm không tiêu tan nên mới có thể biến thành không khí như ngày hôm nay.”

“Này, hai người thì thầm to nhỏ cái gì đó?”

Châu Tinh Tinh là người trần mắt thịt, không phát hiện được điều gì kì lạ, nhưng anh ta lại nhìn ra Lý Ngang có vấn đề, đầu óc tên này hình như không tốt cho lắm.

“Nơi này bị ma ám, hơn nữa số lượng không ít.”

Lý Ngang không quan tâm đến sắc mặt khó coi của Châu Tinh Tinh, quay sang nói với Liêu Văn Kiệt: “A Kiệt, có một chuyện tôi nghĩ mãi không hiểu, ma khí ở nơi này nồng đậm như thế, chứng tỏ đã được tích tụ từ lâu chứ không phải do đám cô hồn dã quỷ bình thường gây nên. Nhưng nếu đã tích tụ từ lâu thì đáng lẽ phải gây tai họa từ lâu rồi, không có lý do gì mà đến tận bây giờ mới

xuất hiện… Thực sự vô cùng khó hiểu.”

Liêu Văn Kiệt nhún vai, thuận miệng trả lời: “Có lẽ do kịch bản viết như vậy, nghĩ nhiều làm gì.”

“Kịch bản? Lời giải thích của cậu khá mới lạ.”

Lý Ngang liên tục gật đầu: “Nghĩ kĩ lại thì đúng là đạo lý này, trước khi nhân vật chính là tôi xuất hiện thì cho dù là rồng là hổ thì đều phải ngoan ngoãn nằm đó.”

“Phụt!”

Châu Tinh Tinh đứng một bên không nhịn được cười, anh ta vội vàng xua tay xin lỗi: “Ngại quá, không nhịn cười nổi, đây là lần đầu tiên tôi thấy một người không biết xấu hổ như anh đấy, xấu như thế này mà còn nói mình là nhân vật chính à?”

“Ha ha, nể mặt A Kiệt, tôi không thèm chấp với loại vai phụ như anh.”

Lý Ngang cười khẩy: “Anh cứ cười đi, cười xong thì chờ mà lĩnh cơm hộp.”

(Lĩnh cơm hộp: Để chỉ một nhân vật trong phim sắp chết hoặc hết vai)

“Nực cười, ở địa bàn của tôi mà cũng dám lớn tiếng như vậy à!”

Châu Tinh Tinh ngẩng đầu lên: “Nếu dựa theo những gì anh mới nói thì tôi mới thực sự là nhân vật chính. Trước kia đồn cảnh sát này bình an vô sự, nhưng tôi vừa đến thì đã xảy ra chuyện này, đó là chứng cứ tốt nhất. Còn anh chỉ là nhân vật phụ do nam thứ A Kiệt gọi đến làm trợ thủ mà thôi, loại này trong phim sống không quá 30 phút.”

“Đóng vai phụ mà cũng dám si tâm vọng tưởng.”

Chương 115: Xấu như vậy mà còn tưởng mình là nhân vật chính 2 “Ai mới là kẻ đóng vai phụ đây?”

“Xin lỗi, anh không những là loại vai phụ bình thường, mà là loại vai phụ bị chết.”

“…”

Liêu Văn Kiệt: (?_?)

Không hổ là các anh, lửa sắp cháy đến mông rồi mà vẫn có thể ầm ĩ lên như thế.

Hắn lười không muốn khuyên can, nhanh chóng nhét [Tịnh thiên địa thần chú] vào trong ngực, lẳng lặng nhìn xung quanh.

Đúng lúc này, chậu hoa bách hợp Lily đột nhiên vươn mình lên, Lý Ngang thấy thế thì im bặt, vội vã đi về phía bông hoa chỉ điểm.

“Sao thế, có phải anh sợ rồi không?”

“A Tinh, đừng nghịch nữa, đồn cảnh sát này chẳng khác gì một nhà ma. Nếu anh không muốn tiếp tục làm cảnh sát giao thông thì nhanh chóng tập hợp tất cả mọi nhân viên trong cục lại, tốt nhất là bảo bọn họ hôm nay tan ca sớm, mau về nhà đi.”

Liêu Văn Kiệt căn dặn Châu Tinh Tinh, sau đó nhanh chóng đuổi theo Lý Ngang.

Châu Tinh Tinh nghe thế thì nhíu mày, mặc dù anh ta rất không thích Lý Ngang nhưng anh ta cũng tin tưởng Liêu Văn Kiệt, chuyện Ngô Lạc Thiến lần trước đã chứng minh Liêu Văn Kiệt thực sự có thể đoán trước tương lai.

Châu Tinh Tinh đến các văn phong, tập hợp toàn bộ nhân viên

cảnh sát lại, bảo bọn họ ra ngoài đi ghi hóa đơn phạt.

Đêm hôm khuya khoắt lấy đâu ra người mà ghi vé phạt? Những người cảnh sát oán than trong lòng rồi lần lượt rời khỏi đồn cảnh sát.

Bên kia, Lý Ngang được Lily dẫn đường nhanh chóng đến được một căn phòng giam giữ phạm nhân.

Bởi vì hôm qua tự nhiên chạy mất một phạm nhân nên những nhân viên trực ban sợ lại tái phạm, thế nên đã sớm đưa những phạm nhân còn lại đến nơi khác. Thế nên nơi này trống rỗng vô cùng quạnh quẽ.

Lily xoay tròn, cuối cùng chỉ thẳng về một bức tường.

Lý Ngang đặt chậu hoa xuống, ghé vào bức tường gõ gõ, sau khi xác định không có cơ quan ngầm thì lôi từ trong vali ra một cây bút.

Liêu Văn Kiệt im lặng đứng một bên quan sát. Đầu tiên là Lý Ngang vẽ một vòng tròn trên tường, sau đó lôi một cây búa ra, đập bồm bộp.

“Này, anh điên rồi à? Sao lại phá tường như vậy?”

Khi Châu Tinh Tinh đến thì Lý Ngang đã đập được hai đập, vách tường đã nứt ra.

“Anh không biết, Quỷ môn (Cánh cửa ma) ở ngay sau bức tường. Hôm nay tôi phải xông vào, giết tất cả bọn chúng, không chừa lại dù chỉ một manh giáp.”

“A Kiệt, cậu mau khuyên nhủ anh ta đi. Đồn cảnh sát này là đồ cổ đấy, qua vài năm nữa là thành văn vật rồi. Nếu anh ta cứ đập như thế thì chắc tôi phải đi làm cảnh sát giao thông mất thôi.”

Nhìn thấy Lý Ngang đập đến hăng say, Châu Tinh Tinh vội vàng bảo Liêu Văn Kiệt ngăn anh ta lại.

“Tất cả nhân viên đã sơ tán chưa?’

“Đuổi hết đi rồi… Bây giờ không phải lúc nói chuyện này, thực sự không được đập tường đâu!”

Rầm! Rầm!!

Châu Tinh Tinh vừa nói xong thì Lý Ngang cũng đập thêm một nhát, bức tường thủng một lỗ lớn.

“Thôi xong…”

So với vẻ mặt tuyệt vọng của Châu Tinh Tinh, Lý Ngang vô cùng hào hứng, khóe môi nhếch lên một nụ cười đắc ý. Nhìn anh ta không khác gì một tên cường hào ác bá bắt nạt con gái nhà lành.

“Ha ha ha, tôi tới đây!” Bức tường thủng một lỗ rất lớn, Lý Ngang nhanh chóng vách vali lên chui vào.

Liêu Văn Kiệt thấy thế cũng bám theo sau, nhưng vừa tới cửa đã bị Lý Ngang đẩy trở lại.

“Sao thế?”

Liêu Văn Kiệt tò mò nhìn vào bên trong, đen như mực, chỉ có một luồng khí lạnh đến thấu xương tỏa ra. Nếu nói bên trong là kho lạnh chắc hẳn cũng tin.

“Bên trong không có ma, trống không.”

“Trống không?”

“Này, anh nói trống không là có ý gì?”

“Chính là từ trái nghĩa với từ đầy.”

Châu Tinh Tinh tức điên người, anh ta khó khăn lắm mới thoát khỏi cảnh ngộ làm cảnh sát giao thông, bây giờ thì hay rồi, tường bị đập thủng, thế mà bên trong lại chẳng có gì, kiểu này lại phải quay về với cái máng lợn cũ thôi. Trong cơn tức giận, Châu Tinh Tinh tiến lên túm cổ Lý Ngang: "Tên khốn này, bây giờ tôi sẽ bắt anh vì tội phá hủy tài sản quốc gia, anh có quyền giữ im lặng, nhưng anh…"

"Lắm mồm!"

Lý Ngang đẩy tay Châu Tinh Tinh ra, sửa sang lại cổ ái: "Tôi là VIP của bệnh viện tâm thần Trọng Quang, còn có cả bác sĩ tư nhân và y tá riêng, anh nói với tôi những lời này có ích gì không?"

Châu Tinh Tinh: 0(:3)~('? 3″ ∠)_

"A Kiệt, mọi chuyện khá phiền phức, quỷ môn phức tạp hơn tôi nghĩ rất nhiều."

Lý Ngang nói: "Người ngoài quỷ môn không vào được, thứ trong quỷ môn không ra được. Trừ khi có một cao thủ tinh thông đạo thuật, nếu không thì chỉ chờ khi có âm khí thịnh như đêm tết trung nguyên thì quỷ môn mới có thể mở ra. Nếu muốn xử lý bọn chúng chắc chỉ có thể chờ đến sang năm."

Có trời mới biết tết trung nguyên sang năm là ngày nào.

Liêu Văn Kiệt nhíu mày: "Hôm qua quỷ môn rộng mở, có khi nào có mấy con ma chạy ra ngoài không?"

"Không phải có khi nào, mà chính là như thế."

Lý Ngang khẳng định chắc nịch: "Nơi này có mùi máu tươi, như thế không chỉ có ma chạy ra ngoài mà tối qua còn có người bị ngộ sát."

Lý Ngang nói đến đây thì bắt đầu chui vào lỗ hổng trên tường,

ném từng viên gạch ra ngoài.

"..."

Liêu Văn Kiệt yên lặng nhìn anh ta, Lý Ngang cởi áo khoác, lấy xi măng trong vali ra, xây lại từng viên gạch.

Nhìn không khác trước đây chút nào.

Châu Tinh Tinh: (òωó? ↘ ∠)

Nếu sớm biết thế này thì anh ta đã không cần phải làm ầm lên như vừa rồi.

Lát phải hỏi Lý Ngang trang trí nội thất giá cả bao nhiêu, anh ta vừa được thăng chức, cũng muốn sửa sang lại nhà cửa một chút.

Chương 116: Không hổ là anh 1 "Lý Ngang, anh có thể bắt được con ma kia không?"

"Không biết nữa, con ma kia có khả năng che giấu hơi thở rất tốt. Nhưng nó đã mắc một sai lầm nghiêm trọng, nó không nên hại người ở đồn cảnh sát."

Lý Ngang cúi đầu, thì thầm với Lily: "Đồng chí à, đi tìm mùi máu tươi, đừng ngửi nhầm đấy nhé."

Đài hoa Lily điên cuồng chuyển động, cuối cùng vững vàng chỉ về một hướng. Lý Ngang xách vali lên, đang định chạy về hướng đó.

"Chờ một chút, lái xe đi, nhanh một chút."

"Tôi có phi hành khí, việc gì phải đi xe?"

"Đừng nói nhảm nữa, tôi không có!"

Liêu Văn Kiệt kiên quyết cự tuyệt, phi hành khí của Lý Ngang hoạt động dựa vào giấc mơ, cũng chỉ một mình anh ta có thể cung cấp năng lượng cho nó. Điều buồn cười hơn là nó dựa vào tình yêu để tạo ra năng lượng, nhỡ đâu đang sử dụng anh ta lại đau đầu thì sao?

Liêu Văn Kiệt nghĩ đến chuyện này thì rùng mình một cái, nhanh chóng giục Châu Tinh Tinh: "Đừng có giả chết nữa, mau lái xe đến đây. Đêm nay tôi sẽ cho anh mở rộng tầm mắt, để anh nhìn thấy ma có hình dạng như thế nào."

Khu vực thuộc quyền quản lý của đồn cảnh sát Sham Shui Po có dân cư thưa thớt, ban ngày xung quanh mấy nhà máy thì rất náo nhiệt nhưng sau mười giờ đêm thì ngoài đường ngoại trừ xe hàng thì căn bản không nhìn thấy bóng dáng người đi đường nào nữa.

"Mấy tên khốn này, bảo các cậu đi dán vé phạt, các cậu lại ngồi đây đánh bài…"

Châu Tinh Tinh vừa lái xe đến ngã tư đã nhìn thấy ba nhân viên cảnh sát lười biếng. Anh ta lập tức dừng xe mắng cho bọn họ một trận, đúng lúc phát tiến cơn giận trong lòng.

Thoải mái!

Chánh thanh tra đã thoải mái như thế này, tổng cảnh ti không biết còn thoải mái đến đâu!

"A Tinh, đừng mắng nữa, tranh thủ thời gian lái xe đi, lỡ đâu chậm một bước thôi là lại có người bị hại nữa đấy. Cẩn thận người ta xách đầu tới tìm anh." Liêu Văn Kiệt cảnh cáo.

"Đi tới đi lui nửa tiếng rồi…"

Châu Tinh Tinh nhìn Lý Ngang ngồi hàng ghế sau, thì thầm: "A Kiệt, không phải tôi không tin cậu, mà là tôi không tin cái chậu hoa

kia. Nó thực sự có thể dẫn chúng ta tìm thấy lũ ma quỷ đó à?"

"Lily đã ở bên tôi rất nhiều năm, xuất thân từ một gia đình bắt ma có tiếng, huyết thống cao quý, từ trước đến nay chưa bao giờ phạm sai lầm nào."

Lý Ngang lên tiếng: "Đi tới đi lui chỉ có thể giải thích là do tốc độ di chuyển của con ma kia rất nhanh, nó còn kén ăn nữa, người bình thường không lọt được vào mắt nó."

Nói cứ như thật.

Châu Tinh Tinh bĩu môi, đạp mạnh chân ga, lái về phía một đầu đường vắng vẻ.

"Lý Ngang, vừa rồi anh có nói Lily đã ở bên anh nhiều năm, lại còn có huyết thống cao quý, chẳng lẽ nó là loài kỳ hoa dị thảo gì à?"

Liêu Văn Kiệt đã muốn hỏi câu này lâu lắm rồi, theo hắn biết thì hoa bách hợp không sống được quá lâu, cho dù khí hậu mát mẻ thì cũng không sống được quá hai tuần.

Nhưng chậu cây này của Lý Ngang lại sống rất lâu. Nếu không phải kì hoa dị thảo thì chắc chắn là do hắn dùng niệm lực tác động đến.

"A Kiệt, cậu nhanh nhạy thật đấy, nhưng cậu nghĩ nhiều rồi."

Lý Ngang giải thích: "Lily không phải kì hoa dị thảo gì cả, chậu cây mà cậu đang nhìn thấy cũng không phải chậu cây lúc trước cậu thấy đâu, nó là nối nghiệp của nối nghiệp của nối nghiệp… của Lily. Cứ mỗi tuần lại đổi một lần, tôi không nghĩ ra nhiều tên như thế để đặt cho bọn chúng, thế nên cứ thống nhất gọi là Lily."

Không hổ là anh!

Liêu Văn Kiệt im lặng, sau đó nói sang chuyện khác: “Lần trước tôi giới thiệu cho anh mối làm ăn, phía Cao Tiến thế nào rồi, anh ta… còn sống không?”

“Còn sống, nhưng bạn gái của anh ta thì xác cũng lạnh rồi, hồn lìa khỏi xác không cứu được. Tôi tìm được thi thể của cô ấy ở nghĩa trang, chậc chậc, thê thảm vô cùng.”

Lý Ngang nói tiếp: “Bởi vì chết quá thê thảm, tôi sợ kim chủ không chịu được đả kích này nên đã dùng một mồi lửa thiêu rụi cái xác. Cát bụi trở về với cát bụi, thế tốt hơn để cô ấy tiếp tục phơi thây nơi hoang dã.”

“Nhưng mà kim chủ của tôi và bạn gái đúng là những người si tình. Người phụ nữ kia sau khi chết đã biến thành du hồn dã quỷ, nhất định không rời khỏi biệt thự mà trông coi kim chủ, một tấc không rời.”

“Này này, anh đừng có nói với tôi là bởi vì người ma khác biệt nên anh đã nhét Janet vào trong bồn cầu đấy nhé.”

Liêu Văn Kiệt nghe Lý Ngang nói chuyện thì không nhịn được thay Cao Tiến đổ mồ hôi.

“Làm sao có thể thế được, du hồn dã quỷ không hại người, tôi còn giúp cô ấy hiện hình để gặp mặt kim chủ một lần, coi như giúp hai người hoàn thành ước nguyện. Nhưng không ngờ kim chủ được một tấc lại muốn tiến thêm một thước, còn muốn ở bên bạn gái mãi mãi không chia lìa, thế nên tôi…”

“Thế nên anh đã giết Cao Tiến?”

Liêu Văn Kiệt chen miệng vào, dựa theo mạch suy nghĩ của Lý Ngang thì hoàn toàn có thể làm như thế.

“Không có.”

Lý Ngang đẩy kính râm: “Cậu cũng biết tôi là người rất có nguyên tắc, thế nên lúc đầu tôi đã từ chối, nhưng mà… Kim chủ cho tiền nhiều quá, thế nên… Tôi không có cách nào từ cự tuyệt.”

“Chẳng trách anh lại gọi Cao Tiến là kim chủ.”

(Kim trong hoàng kim có nghĩa là giàu có, chủ là chủ nhân hoặc ông chủ (người chống lưng). Là những người có năng lực về tài chính)

Chương 117: Không hổ là anh 2 “Kim chủ có một miếng bảo ngọc thông linh, tôi nhét linh hồn của bạn gái anh ta vào trong đó. Mặc dù hai người họ không thể chạm được vào nhau nhưng những lúc rảnh rỗi vẫn có thể nói chuyện với nhau.

Lý Ngang nói đến đây thì nhướn mày: “A Kiệt, năm vạn lần trước cậu nói, bao giờ mới định trả cho tôi đây hả?”

“Phi, đúng là không biết xấu hổ! Lần này anh kiếm được nhiều như thế mà còn không biết xấu hổ đi đòi năm vạn của tôi à? Năm vạn đó coi như tiền hoa hồng.”

Liêu Văn Kiệt lập tức trở mặt không nhận người quen, Lý Ngang tức giận, hai người một trước một sau đấm đá túi bụi.

“Anh Kiệt, cả vị đại sư này nữa, ha ha ha…”

Châu Tinh Tinh đang lái xe đột nhiên lên tiếng, giọng nói vô cùng vô sỉ: “Tiểu đệ vừa mới nghe hai anh nói đến Cao Tiến, không biết Cao Tiến này có phải thần bài Cao Tiến không?”

“Sao thế, A Tinh, cậu muốn bái sư à?”

“Bái sư thì thôi, tiểu đệ đây còn muốn trở thành tổng cảnh ti của đồn cảnh sát, làm sao có thể đi theo người ta học đánh bạc được?”

“Thế anh hỏi làm gì?”

Liêu Văn Kiệt nhíu mày, mặt mũi Châu Tinh Tinh vô cùng gian xảo, lại còn đổi cách xưng hô, gọi Lý Ngang là đại sư thì chắc chắn có âm mưu gì đó.

“Có thông tin giới cờ bạc sắp diễn ra một trận chiến Thần Ma, các tổ chức cá cược đã hoạt động từ lâu rồi, tỷ lệ đặt cược toàn là một ăn ba, ai cũng rất coi trọng thần bài Cao Tiến.”

Châu Tinh Tinh nói đến đây thì quay sang nhìn Liêu Văn Kiệt, giọng điệu nịnh nọt, liếc mắt đưa tình: “Anh Kiệt, anh nói thật cho em biết đi, chuyện này có triển vọng không?”

“Không có triển vọng, nếu anh cược Cao Tiến thì sẽ thua sạch.”

“Sao lại như vậy, nào, anh Kiệt, anh hút điếu thuốc đi…”

“A Tinh, lo lái xe đi.”

Liêu Văn Kiệt đập tay lên vai Châu Tinh Tinh, hừ lạnh một tiếng: “A Tinh, nể tình chúng ta là bạn bè tốt, tôi nói cho anh một chuyện vậy. Thực ra từ lâu Cao Tiến đã không đặt tâm tư của mình lên chiếu bài nữa rồi, lần này anh ta muốn quyết đấu với Ma bài thực ra chỉ là một vở kịch để có thể rửa tay chậu vàng mà thôi.”

“Anh Kiệt, anh nói rõ hơn một chút đi.”

“Cao Tiến tìm Ma bài diễn một vở kịch, hai người thương lượng xong xuôi rồi. Ma bài sẽ được cả danh và lợi, còn Cao Tiến có thể loại bỏ được những fans chỉ thích anh ta vì lợi ích, đồng thời mượn lần thua trận này để thoái ẩn giang hồ.”

Liêu Văn Kiệt nhìn Châu Tinh Tinh: “Đã nói đến mức này rồi, chắc anh hiểu rồi đúng không?”

“Hiểu rồi, cược Cao Tiến thắng thì chỉ có đường sạt nghiệp, thế nên…”

“Nào nào, khiêm tốn một chút.”

Liêu Văn Kiệt nghiêm túc dặn: “Chuyện này một mình anh biết là được, không được truyền ra ngoài. Tôi nói trước, nếu như chuyện này bị lộ ra ngoài, ảnh hưởng đến kế hoạch của Thần bài và Ma bài, vậy thì không ai có thể cứu được anh đâu.”

“Ừ ừ.”

Châu Tinh Tinh cảm động rớt nước mắt: “Anh Kiệt, anh yên tâm, em sẽ kín miệng, nếu em nói lung tung thì sẽ bị ngũ lôi đánh trúng…”

Ầm ầm…

Giữa trời đột nhiên có một tiếng sét nổ vang, gió thổi vù vù.

Châu Tinh Tinh đạp mạnh chân phanh, nuốt nước bọt: “Anh Kiệt, anh nghe em giải thích, lần này chỉ là trùng hợp, em không có ý định nói ra.”

“Im lặng!”

Liêu Văn Kiệt vung tay ra hiệu Châu Tinh Tinh yên lặng, niệm lực trong mắt khẽ lóe lên, ánh mắt như lấp lánh ánh sáng.

Lý Ngang ngồi ở hàng ghế sau, ôm chặt chậu cây bách hợp như một con chó già.

Anh ta cúi đầu nhìn những đài hoa đang xoay tròn liên tục, cuối cùng chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía trước: “Chẳng trách Lily cứ quay tới quay lui như vậy, thì ra bọn chúng coi chúng ta là bữa tới.”

“Anh nói thế có ý gì?”

“Chúng ta cứ nghĩ là mình đang đuổi theo thứ đó, nhưng trên thực tế thì thứ đó cố tình bám lấy chúng ta, hơn nữa còn cố ý dụ chúng ta đến nơi này.”

Lý Ngang đẩy gọng kính râm, ngoài cười nhưng trong không cười: “Tôi bắt ma bao nhiêu năm như vậy, đây là lần đầu tiên gặp một con ma kiêu ngạo như thế, A Kiệt, cậu chờ trong xe, để tôi xuống xe xử lý nó.”

Mọi người đang nói chuyện thì một cơn gió lớn thổi bùng lên, một bóng đen từ trên trời giáng xuống.

Một đôi cánh dơi dang rộng, ma khí và máu me bay theo gió. Con ma hạ xuống cách xe khoảng năm mét, hiệu ứng sân khấu hoành tráng thế này chắc không phải nhân vật bình thường.

Liêu Văn Kiệt theo ánh đèn xe nhìn thấy rõ bộ dạng của con ma mới biết vừa rồi mình nhìn nhầm.

Kia không phải cánh dơi, cũng không phải ma khí hay máu me gì, con ma kia khoác một chiếc áo choàng mặt đen nền đỏ, hai màu này trộn vào nhau mới tạo ra ảo giác.

Chỉ là…

Khi nhìn thấy tướng mạo của đối phương, Liêu Văn Kiệt sững sờ mất ba giây, râu quai nón, lông mày ngang, tóc tai khá thời thượng.

“A Kiệt, nhìn kia, giống hệt người mà tôi vẽ lại, chẳng lẽ đây là người hiện đại sơ khai hóa thành ma à?”

“Trật tự đi, anh có thể để ý hơn một chút được không, bây giờ là lúc nói chuyện này à?”

Ba người xuống xe, Châu Tinh Tinh lấy ra khẩu Smith Wesson của mình, nhắm hai lần mà không dám bắn.

Anh ta thì thầm: “A Kiệt, súng có thể bắn trúng ma không nhỉ?”

Nếu không thể thì anh ta không bắn, miễn phải viết một bài báo cáo.

“Bình thường thì chắc không thể, nhưng cái này…”

Chương 118: Cương thi hút máu Liêu Văn Kiệt nhíu mày, từ lúc nhìn thứ lơ lửng đối diện, hắn đã cảm thấy có chỗ nào đó không đúng: “Lý Ngang, thứ kia là ma thật à?”

“Không phải ma, là cương thi hút máu.”

Sắc mặt Lý Ngang vô cùng nghiêm túc.

“Cương thi hút máu, thế chẳng phải là ma cà rồng hay sao?”

Liêu Văn Kiệt kinh ngạc, theo kinh nghiệm đọc truyện xem phim bao nhiêu năm của hắn thì chiếc áo choàng mặt đen nền đỏ này là phong cách châu Âu, cương thi của Hong Kong đều ưa chuộng quan phục triều Thanh mới đúng.

“∼! . . . # %. . . *. . . % ”

Ngay lúc Liêu Văn Kiệt vắt óc suy nghĩ thì cương thi hút máu đối diện đột nhiên lên tiếng, nói linh ta linh tinh cái gì hắn không hiểu.

Σ(￣□￣)￣? ￣;)

Châu Tinh Tinh: “À à, thì ra là thế, hiểu rồi.”

Lý Ngang: “Nói ngay từ đầu có phải không, nói luôn thì hiểu rồi.”

Các anh hiểu cái gì!

Nhìn dáng vẻ này của hai người đó, Liêu Văn Kiệt lập tức biết ngay bọn họ không hiểu chút nào, nhanh chóng giải thích: “Là tiếng Nghê Hồng, ông ta bảo chúng ta giơ tay đầu hàng, đừng giãy dụa chống cự vô ích.”

“Tôi biết.”

“Tôi biết.”

“…”

Liêu Văn Kiệt trợn mắt một cái, hai gã không biết xấu hổ này đúng là kỳ phùng địch thủ, hắn chỉ có thể nhận thua không bằng người ta.

Cùng lúc đó, Liêu Văn Kiệt cũng đoán được thân phận của cương thi hút máu này, chắc đây là người Nghê Hồng từng tự sát ở đồn cảnh sát vài chục năm trước, sau đó mượn cơ hội quỷ môn mở đêm tết trung nguyên chạy ra ngoài.

Thế nên mới mặc trang phục như ma cà rồng thế này.

Nhưng có một điều Liêu Văn Kiệt không hiểu, tại sao đối phương lại biến thành cương thi chứ không biến thành hồn ma như những người khác?

Điều này chắc phải nhờ các chuyên gia giải đáp, hắn cũng cảm thấy mừng vì đối phương biến thành cương thi chứ không phải hồn ma.

Bởi vì hồn ma thì vô hình, còn cương thi vẫn có máu có thịt. Mặc dù chỉ là thịt khô nhưng ít nhất vẫn nhìn thấy được, có thể đánh tan.

“A Kiệt, cậu lên trước đi, tôi yểm hộ cho.”

“???”

Đầu Liêu Văn Kiệt đầy dấu chấm hỏi, bởi vì người nói là Lý Ngang chứ không phải Châu Tinh Tinh. Bình thường gặp mấy thứ như thế này chẳng phải anh ta luôn chạy lên đầu tiên sao.

“Yên tâm, tài bắn súng của tôi chuẩn lắm.”

Lý Ngang buông vali và chậu hoa bách hợp xuống, rút trong ngực ra hai khẩu súng ngắn. Kết hợp với bộ quần áo và mắt kính râm, trông Lý Ngang không khác gì một xạ thủ mù.

“Nếu tài thiện xạ của anh đã giỏi như thế thì tôi không lên nữa…”

Liêu Văn Kiệt nhanh chóng đoạt lấy một khẩu súng trong tay Lý Ngang, lùi về sau mấy bước.

“Này, hai người làm gì thế? Đã nói là đi bắt ma cơ mà, sao bây giờ lại sợ hãi như vậy?”

Châu Tinh Tinh khó hiểu, sau đó lập tức nghĩ đến một khả năng nào đó. Anh ta cũng yên lặng lùi ra sau mấy bước, anh ta không phải kẻ ngốc, những lúc thế này đừng hòng để anh ta đứng đầu.

Ba người mắt to trừng mắt nhỏ, cương thi hút máu không nhịn được nữa, hai chiếc răng nhanh như dao nhọn lóe lên, thân thể theo gió bay tới, vươn móng vuốt hướng về phía Liêu Văn Kiệt và Lý Ngang.

Pằng! Pằng! Pằng! Pằng…

Ba người đồng thời nổ súng, Liêu Văn Kiệt không bắn trúng phát nào, Lý Ngang cũng chẳng khá hơn là bao. Chỉ có Châu Tinh Tinh ngắm bắn chuẩn xác, bốn phát đạn, ba phát trúng ngực, một phát giữa trán, tất cả đều là những vị trí hiểm yếu.

Cương thi hút máy bị đạn bắn bay ngược ra đằng sau, từ

những lỗ đạn chảy ra một chất lỏng màu vàng đục.

“A Tinh, làm tốt lắm, giao cho anh đấy.”

Liêu Văn Kiệt thấy thế thì dứt khoát đưa súng cho Châu Tinh Tinh.

Hắn thấy rõ ràng, những viên đạn đều có thể xuyên qua cơ thể của cương thi, như thế thì không phải đao thương bất nhập.

Thế này thì đơn giản hơn nhiều.

“Lý Ngang, lấy lựu đạn của anh ra nổ chết nó.”

“Còn cần cậu nói nữa à?”

Lý Ngang mở áo khoác, hai bên trái phải đều có bốn quả lựu đạn, Châu Tinh Tinh nhìn mà đần cả mặt.

“Này nhân vật phụ, rốt cuộc anh có lai lịch như thế nào?”

“Nói lại lần nữa, thành viên VIP của bệnh viện tâm thần Trọng Quang.”

“Đừng có nói dối nữa, bệnh viện tâm thần làm gì có người như thế này!”

“Ếch ngồi đáy giếng.”

Lý Ngang cười nhạo một tiếng, sau đó lôi một quả lựu đạn ném về phía cương thi.

Cương thi vẫn còn ký ức lúc sống, thấy lựu đạn thì nhanh chóng vung tay gạt đi.

Rầm!!!

Một tiếng nổ thật lớn vang lên, lựu đạn nổ tan giữa không

trung, sóng xung kích tràn ra bốn phía.

Bên kia, Liêu Văn Kiệt bổ nhào về phía Châu Tinh Tinh, đè anh ta xuống để đề phòng bị mảnh đạn làm bị thương.

Lý Ngang có thần công hộ thể, đao thương bất nhập. Anh ta nhanh chóng bò dậy, thấy cương thi hút máu vung áo choàng bảo vệ thân thể thì nhanh chóng bắn vào lớp áo choàng.

Bắn mười phát trúng một nhưng anh ta cũng không để ý, lại tiếp tục ném một quả lựu đạn nữa.

Bùm!!!

Châu Tinh Tinh bị Liêu Văn Kiệt kéo tới sau xe, những mảnh thủy tinh vỡ văng khắp nơi.

Châu Tinh Tinh vừa tránh né vừa nói nhỏ: “A Kiệt, thì ra các cậu bắt ma như thế này, động tĩnh thì lớn mà hiệu suất kém quá. Nếu đổi lại là tôi, chỉ cần dẫn đội Phi Hổ đến thì con ma kia đã toi đời rồi.”

“Phải bốc thuốc đúng bệnh, đây mà ma phương Tây thì tất nhiên phải đối phó theo cách phương Tây rồi, bình thường không như thế đâu.”

Bùm!!!

“Không phải, tên kia rõ ràng là ma phương Đông chứ không phải ma phương Tây.”

“Nó thích làm ma phương Tây thì chúng ta phải tôn trọng ý kiến của nó.”

Bùm!!!

Hai người núp ở sau xe, anh một câu tôi một câu, chờ xung quanh không còn tiếng nổ nào nữa thì mới dám thò đầu ra.

Chương 119: Để anh ta bay 1 Khói bay ngút trời, cả một mảng rừng bị thiêu rụi, khắp nơi đầy những miệng hố khét lẹt.

Lý Ngang cầm quả lựu đạn cuối cùng, cương thi hút máu cũng bắt đầu e sợ. Hai bên giằng co nhau, không bên nào dám bước lên trước.

Pằng! Pằng! Pằng!

Tận dụng thời cơ, Châu Tinh Tinh hai tay hai súng, nhắm thẳng vào con cương thi hút máu, một phát đạn bắt trúng mắt nó.

Bùm!

Ngay khi toàn thân cương thi hút máu cứng ngắc, Lý Ngang nhanh chóng ném quả lựu đạn cuối cùng, sau đó nhanh chóng nằm sấp xuống.

Rầm!!!

“Ha ha ha, đêm nay ông đây sẽ nướng mày lên ăn!”

Sau khi quả cầu lửa tan biến, Lý Ngang lồm cồm bò dậy.

Ngọn lửa đã tắt bỗng nhiên bùng lên, hóa thành một cột lửa mãnh liệt, hất tung Lý Ngang ra ngoài.

“Mẹ kiếp, con quỷ Nhật này còn có dị năng à?”

Châu Tinh Tinh hít sâu một hơi, giơ súng lên…

Pằng…

“Ai ui!”

Bắn không được, Châu Tinh Tinh cũng giống như Lý Ngang, bị hất văng ra ngoài, đến cả tư thế ngã xuống đất cũng giống nhau như đúc.

Liêu Văn Kiệt thấy hai đồng đội bị ngã thì nhanh chóng nhặt một sợi xích sắt trên đất lên, quấn vào tay phải.

“Gào…..”

Một luồng gió tanh phả vào mặt, Liêu Văn Kiệt đứng tấn tại chỗ, tay phải giấu dưới bụng.

Cương thi bị lựu đạn nổ chấn thương không ít, ngực trái lõm vào, mộc hốc mắt chỉ còn lại lỗ đen, áo choàng cũng bị nổ te tua.

Bóng đen lao đến, móng vuốt sắc nhọn như xé rách cả gió.

Liêu Văn Kiệt yên lặng chờ đợi, đến khi hai bên chuẩn bị tiếp xúc thì nhanh chóng tung chiêu.

Chân trái hắn chĩa xuống đất, cả người lấy chân phải làm trọng, xoay tại chỗ nửa vòng. Xích sắt trên tay phải giống như một cây búa nặng nề quất xuống đất.

Lực từ chân truyền lên eo, rồi đến lưng, rồi đến tay.

Một cú đấm ngưng tụ sức lực toàn thân, mạnh mẽ đấm thẳng lên trán cương thi. Mọi người chỉ nghe rắc một tiếng, sau đó đầu cương thi lập tức biến hình, thân thể lơ lửng giữa không trung bị đấm văng ra xa.

Lý Ngang từng nói, người bị ma ám, sức mạnh sẽ trở nên vô cùng lớn, bước đi như gió, lái xe cũng chưa chắc đã đuổi kịp.

Điểm này, đã được chứng thật ở trên người A Quần, lúc cô ta bị ác ma ám thân, sức mạnh lớn đến mức có thể tùy tay ném bay một người đàn ông trưởng thành.

Nếu có thể cứu kịp lúc, tĩnh dưỡng một thời gian ngắn cũng không có gì đáng ngại, nếu để kéo dài, thì người xui xẻo bị ma ám về cơ bản là coi như bỏ đi.

Nguyên nhân rất đơn giản, ma sẽ dùng phương thức đơn giản nhất cũng thô bạo nhất làm cạn kiệt cơ năng thân thể của người bị ám, quá trình này không thể nghịch chuyển, đối với cơ thể máu thịt tạo thành tổn thương gần như là có tính chất huỷ diệt.

Người bị ma ám còn như thế, cương thi thì lại càng không còn gì để nói, bất kể là ma Đông Dương hay là ma Tây Dương, Liêu Văn Kiệt cũng không nguyện cùng bọn chúng cứng đối cứng.

Một đấm đánh ngã cương thi hút máu, hắn thừa thắng xông lên, thân hình nhanh như quỷ mị, trong nháy mắt rơi xuống đất, tay phải quấn dây xích sắt giơ lên cao rồi quật xuống, đập thẳng vào mặt nó.

Vẫn tác phong cẩn thận chặt chẽ như trước, nếu không có xiềng xích ngăn trở, hắn và đối phương sẽ tiếp xúc trong nháy mắt.

Khi đến gần, cũng không quên ngừng thở.

Ầm!

Một đấm nện xuống, thân hình của cương thi hút máu bị kiềm hãm, giây tiếp theo, mười móng vuốt sắc nhọn vung lên, cắm thẳng vào cánh tay phải của Liêu Văn Kiệt.

Mũi chân Liêu Văn Kiệt chỉa xuống đất, nhanh chóng rút tay lại, nhưng chậm một bước, ống tay áo xé rách, trên cánh tay nhỏ bé xuất hiện ba vệt máu đen.

Thiết Bố Sam cấp bậc nhập thất, chống đỡ được đao kiếm, nhưng không chắn được móng vuốt của cương thi.

Ba vết đen thấm vào máu, nhưng Liêu Văn Kiệt không cảm thấy đau chút nào, chỉ cảm thấy cánh tay tê dại, cứng ngắt như gỗ. Hắn ổn định tâm thần, vừa mặc niệm 【Tịnh Thiên Địa Thần Chú】, vừa vận chuyển niệm lực đến chỗ miệng vết thương, cảm

giác mát lạnh lướt qua, cùng với cảm giác đau rát, đau xót nói không nên lời.

“Rống!!”

Cương thi hút máu đứng lên rít gào, sóng xung kích đánh bay Liêu Văn Kiệt, do dự một chút nhưng không dám tiến lên, xoay người bay tới bên cạnh Lý Ngang cách đó không xa.

Nó nắm lấy cổ Lý Ngang, nhấc anh ta lên khỏi mặt đất, Lý Ngang dường như đã ngất đi, không động đậy một chút nào.

Huyết mạch dưới đầu ngón tay nhảy lên, cương thi hút máu hít sâu một hơi mùi vị con người, gấp rút cắn về phía cổ Lý Ngang.

“Phụt ———”

Đột nhiên lúc này, Lý Ngang đang giả chết quay đầu lại, phun sữa màu trắng lên mặt cương thi hút máu.

(? ;■? ■)(? 灬 +╬)

“Chết tiệt, cương thi các người thật là không nói đạo lý, mặt mũi của Ngưu Đầu đại ca đây mà cũng dám không nể mặt. . . . . .”

Răng rắc!

Một tiếng giòn vang, Lý Ngang dừng lải nhải lại, đầu quay ngược hơn chín mươi độ, vô lực gục lên bả vai.

Cương thi bẻ gãy cổ Lý Ngang, mở miệng to đầy răng nanh ra, tiếp tục hướng về phía cổ của anh ta cắn xuống.

Đúng lúc này, Châu Tinh Tinh ngã xuống đất bắn một phát súng trúng mặt cương thi hút máu, lần thứ ba mở ra một cái động ở trên đầu của nó.

Đầu cương thi hút máu ngửa ra sau, giây tiếp theo, bên tai nổi

lên tiếng gió, nắm đấm mạnh mẽ cùng với dây xích gào thét lao đến.

Nó gầm nhẹ một tiếng, không hề nghĩ ngợi, hai tay bắt lấy bả vai Lý Ngang, dùng anh ta làm tấm chắn che ở trước người.

Ầm!

Chương 120: Để anh ta bay 2 Liêu Văn Kiệt không nương tay chút nào, nắm đấm đập mạnh vào trên thi thể Lý Ngang, đánh cho xương ngực bị lõm vào, máu loãng không ngừng tuôn ra từ mũi và miệng.

Sức mạnh xuyên thấu qua thân thể Lý Ngang truyền đến, khiến cương thi hút máu té trên mặt đất, vội vàng sửa tấm chắn thành đạo cụ để ném, ra sức ném ra ngoài.

Liêu Văn Kiệt vừa lúc thu tay, sức mạnh tán đi hơn phân nửa, ngay lúc trung môn mở rộng, mắt thấy thi thể Lý Ngang bay tới, vội vàng điều chỉnh thăng bằng. Hắn lấy mũi chân làm điểm tựa, thân hình giống như thoát ly khỏi sức hút của trái đất xẹt qua một độ cung quỷ dị, sau khi dừng lại, nương theo lực xoay tròn, một đạp đá bay Lý Ngang.

Lực không lớn, nhưng góc độ tinh chuẩn, vừa vặn đập vào trên mặt Lý Ngang, bốn lạng đẩy ngàn cân, lúc thi thể bay ra ngoài vẫn tiếp tục xoay tròn.

“Rống!!”

Cương thi hút máu rít gào một tiếng, muốn dùng lại trò cũ đánh bay Liêu Văn Kiệt, nhưng hắn đã sớm có chuẩn bị, nghiêng người đứng vững tư thế trung bình tấn, dựng thẳng khuỷu tay làm súng, cứng rắn chống lại đạn không khí đang đánh thẳng tới.

Ầm! Ầm! Ầm ————

Trong bóng tối, hai thân hình như quỷ mị lần lượt đan xen vào nhau, trong lúc nhất thời không phân cao thấp.

“Thiệt hay giả, anh Kiệt khi nào thì mạnh như vậy!?”

Châu Tinh Tinh xoa lồng ngực hơi đau, trợn mắt há hốc mồm nhìn cuộc giao chiến cách đó không xa, khóe mắt nhìn đến thi thể của Lý Ngang, liền ngạc nhiên phát hiện nó đang từ từ ngồi dậy.

(o□o≡T□T)σ

“Chết mất, cương thi bên kia còn chưa có giải quyết, bên này lại nhiều thêm một cái.”

“Đừng nói ngốc, tôi biến thành cái gì cũng sẽ không biến thành cương thi. . . . . .”

Đầu Lý Ngang gục xuống bả vai, nói chuyện mồm miệng không rõ, mặc dù như vậy cũng không quên mắng lại Châu Tinh Tinh hai câu. Chỉ thấy hai tay của anh ta đỡ lấy đầu, vừa bẻ vừa ấn, răng rắc hai tiếng liền lắp đầu trở về lại.

Làm xong đâu đó, dưới cái nhìn chăm chú như nhìn thấy quỷ của Châu Tinh Tinh, Lý Ngang lấy một hộp sữa từ trong túi ra, ngửa đầu đổ toàn bộ vào miệng.

“Cũng may là tôi luôn mang theo sữa bên người để phòng ngừa rủi ro, bằng không hôm nay lửa xém lông mày, thực sự sẽ thiếu canxi mà chết.”

Anh ta sờ sờ ngực, bởi vì vừa bổ sung canxi, toàn bộ xương ngực bị gãy phục hồi như cũ, cổ cũng không cứng ngắc như vừa rồi.

“A, a, a. . . . . .”

Châu Tinh Tinh chỉ vào Lý Ngang, há to miệng lắp bắp, không

nói ra được một câu hoàn chỉnh.

“Làm gì, chưa từng nhìn thấy trai đẹp à!”

“Anh, không phải anh đã chết rồi sao?”

“Ai nói?”

“Chính là. . . . . .”

Châu Tinh Tinh đưa tay khoa tay múa chân: “Đầu tiên là anh bị bẻ gãy xương cổ, sau đó xương ngực bị gãy, nội tạng xuất huyết nhiều, tôi nhìn thấy rõ ràng, máu phun ra khắp nơi.”

“Phiền quá, chỉ là cổ bị trật khớp thôi, bẻ bẻ lại là được rồi, còn về chuyện hộc máu, có quy định hộc máu sẽ chết người sao?”

Trên mặt Lý Ngang có dấu giày, hai hàng máu mũi chưa lau, bởi vì anh ta không có việc gì cả, cho nên rất đủ sức thuyết phục.

“Vậy anh. . . . . Anh vẫn là người sao?”

“Từ nhỏ đến lớn tôi đều là người.”

Đều là lẽ thường, có cái gì mà kinh ngạc đâu cơ chứ.

Lý Ngang lười nói lời vô nghĩa cùng thể loại không có kiến thức như Châu Tinh Tinh, nhặt cưa điện lên, vọt vào chiến trường của Liêu Văn Kiệt và cương thi.

Ầm!

Tiếng vật nặng rơi xuống đất, sau khi Lý Ngang đứng lên, hai bên mặt có in hình dấu giày đối xứng tinh tế, khiến người ta vô cùng thoải mái.

“Tôi không tin!”

Ầm!

Nhìn Lý Ngang lại bị đánh văng trở về, Châu Tinh Tinh nuốt một ngụm nước miếng, hảo ý khuyên bảo: “Thôi bỏ đi, để cho anh Kiệt đánh trong chốc lát, chờ anh ấy mệt thì anh tiếp sức, nếu thật sự không được, tôi còn có hai viên đạn.”

“Vô dụng thôi, thứ đồ chơi kia là cương thi, căn bản không biết cái gì là mệt.”

Lý Ngang lắc đầu, tiếp tục nói: “Lấy kinh nghiệm bắt ma nhiều năm của tôi, thể loại như cương thi này, chỉ có trước tiên chặt thành tám đoạn, sau đó nấu chảy bằng axit và kiềm, mới xem như là chém tận giết tuyệt.”

“Nhìn dáng vẻ của anh thật là quen tay.”

Làm một nhân viên cảnh sát, nháy mắt ánh mắt Châu Tinh Tinh liền thay đổi.

“Không nói nhiều với anh nữa, đợi chút nữa nhắm chuẩn một chút, đừng làm tôi bị thương.”

Lý Ngang bỏ lại một câu, nhặt lên cưa điện đang rè rè kêu vang, thật cẩn thận ẩn nấp, tiến lên từng bước một.

Nhìn tư thế lén lút của anh ta, hiển nhiên là thay đổi chiến thuật, từ cứng rắn đối đầu chính diện biến thành đánh lén sau lưng.

Châu Tinh Tinh: “. . . . . .”

Tiếng cưa điện kêu còn to hơn so với ván giường nhà anh, đánh lén ai chứ?

Lý Ngang cầm trong tay cưa điện vẫn là rất có lực uy hiếp, nhất là sau khi bị chặt đầu, gãy xương ngực mà vẫn còn tung tăng,

khiến cho cương thi hút máu cũng bị khiếp sợ.

Nó nhìn thấy Liêu Văn Kiệt không thể cầm cự được lâu, không dám đồng thời một đánh hai, liền nghiêng đầu rống lên đẩy lui Lý Ngang, sau đó thân hình phóng lên cao, biến mất trong bóng đêm.

“Đánh xong bỏ chạy, nào có chuyện tốt như vậy.”

Lý Ngang bước nhanh đến chỗ chiếc vali xách tay ở bên cạnh, lục lục tìm tìm, lấy ra phi hành khí tự chế, gắn lên trán.

【 Vô địch phi hành khí 】

Chất liệu: plastic;

Sải cánh: 20cm;

Độ cao bay: xem quần bông;

Bán kính bay lớn nhất: xem thức ăn;

Thời điểm bay cao nhất. . . . . .

. . . . . .

Chương 121: Đạo sĩ hoang dã 1 Giá chế tạo: công làm và nguyên vật liệu, ba mươi sáu đồng tám xu.

Đầu đội phi hành khí, Lý Ngang đột ngột bay lên từ mặt đất, lưu lại Châu Tinh Tinh đang đứng tại chỗ há hốc mồm.

Liêu Văn Kiệt phun ra một ngụm khí bẩn, không đuổi theo Lý Ngang, khoanh chân ngồi ngay tại chỗ, đặt cuốn sách nhỏ【Tịnh Thiên Địa Thần Chú】lên vị trí miệng vết thương trên cánh tay, lẩm bẩm chú văn loại bỏ độc tố.

“A Kiệt, bạn của anh bay đi rồi.”

“Để cho anh ta bay.”

“Không đúng, một mình anh ta có được không vậy?”

“Nghiêm trọng lắm thì uống thêm hai ly sữa, muốn anh ta chết đâu có dễ dàng như vậy.”

Hai tiếng sau, sau khi Liêu Văn Kiệt loại trừ độc tố xong, thu hồi 【Tịnh Thiên Địa Thần Chú】, liền đi đến bên cạnh vali xách tay của Lý Ngang tìm băng gạc để cho Châu Tinh Tinh giúp mình băng bó.

Thành thật mà nói, cuốn sách nhỏ này thật đúng là một báu vật, trừ tà hộ thân có thể nói là vạn năng, cho dù là không đúng chuyên môn, hiệu quả dùng để loại bỏ thi độc cũng là hàng đầu.

Nếu không phải do chiến đấu với cương thi hút máu thời gian quá lâu, làm cho thi độc khuếch tán theo máu, thì căn bản là không cần đến hai tiếng.

Ở tại chỗ trò chuyện với Châu Tinh Tinh trong chốc lát, Liêu Văn Kiệt thấy Lý Ngang mãi vẫn chậm chạp không trở về, liền ngáp một cái chui vào ghế sau xe ô tô ngủ, bất kỳ lúc nào hắn cũng không quên nắm chặt thời gian tu luyện.

Châu Tinh Tinh: “. . . . . .”

Cơn gió thổi qua khu rừng hoang vu, khiến anh ta giật mình rùng mình một cái, nhanh chóng chạy vào trong xe ngồi, đồng thời khâm phục Liêu Văn Kiệt quá can đảm, loại thời điểm này mà cũng có thể ngủ được.

Sắc trời dần sáng, Châu Tinh Tinh lo lắng đề phòng, muốn ngủ lại không dám ngủ, ngồi gật gà gật gù ở ghế lái.

Lúc này, một điểm đen nhỏ từ phía chân trời tới gần, vẻ mặt Lý Ngang buồn bực dừng ở bên cạnh xe.

Anh ta vừa chạm chân xuống đất, Liêu Văn Kiệt liền mở mắt: "Lý Ngang, nhìn dáng vẻ buồn bực của anh, để nó chạy rồi sao?"

"Tên kia rất xảo quyệt, thấy không cắt đuôi được tôi liền nhảy vào trong sông, nếu Lily không có việc gì, thì nó nhất định chắp cánh cũng khó thoát."

Nói đến đây, Lý Ngang thở dài: "Thất bại trong gang tấc, rõ ràng chỉ cần thêm 10 phút nữa thôi, vậy mà trời đã sáng rồi."

Hoa bách hợp bị lựu đạn làm cho nổ tung. . . . . Ừm, dựa theo cách nói của Lý Ngang, là khi chiến đấu bị cương thi dùng công năng đặc dị khống chế ngọn lửa làm hại, ra đi vô cùng oanh liệt.

Là thật hay giả, Liêu Văn Kiệt lười tranh luận, dù sao người thừa kế Lily quơ một nắm là được một bó to, cho dù là âm bốn mươi hay năm mươi độ, Lý Ngang cũng có thể trồng được, không thiếu một chậu này.

Không nói nên lời chính là, Lý Ngang luôn lay hoay với sự chỉ dẫn của Lily, giống như là không có hoa bách hợp, anh ta sẽ không tìm được ma.

"A Kiệt, ban ngày cương thi hút máu không ra khỏi cửa, buổi tối mới bắt đầu hoạt động, tôi về nhà trước một chuyến, buổi chiều mang Lily đi đồn cảnh sát tìm cậu."

"Chớ tới trễ là được."

Liêu Văn Kiệt phất phất tay, bảo Châu Tinh Tinh nhanh chóng lái xe đi, Lý Ngang cái gì cũng tốt, chỉ là nói nhiều.

Đáng tiếc.

"Từ từ đã, lúc trước thời gian cấp bách không tính sổ với cậu, hiện tại nói cho rõ ràng đi, cậu đạp tôi hai bàn chân kia là có ý gì?"

Lý Ngang chỉ chỉ vào mặt mình, vì giữ lại chứng cớ, anh ta nhẫn nhịn chịu nhục, thế cho nên hiện giờ dấu giày vẫn còn ở nguyên trên mặt.

“Vì cứu anh, A Tinh có thể làm chứng.”

“Bớt đi, cậu có thể đạp chỗ khác, không lý do gì mỗi lần đều là ở mặt.”

Lý Ngang cười lạnh một tiếng: “Đừng cho là tôi không biết, rõ ràng là cậu ghen tị với gương mặt anh tuấn của tôi, mỹ danh là cứu tôi, thực ra là muốn hủy hoại gương mặt của tôi.”

“A Tinh, sao còn không lái xe?”

“Xe bị hỏng, tôi đã gọi người rồi.”

. . . . . .

Đồn cảnh sát.

Châu Tinh Tinh ngồi ở phòng làm việc của mình, trước mặt là Kim Mạch Cơ và Mạnh Siêu, tối hôm qua hai người bị bệnh viện tâm thần Thanh Sơn bắt đi, sáng nay sau khi xác minh thân phận mới có thể rời đi.

“Các cậu là hai cái đồ vô dụng, bảo các cậu đi điều tra vụ án, kết quả lại bị bệnh viện tâm thần bắt đi, mặt mũi của đồn cảnh sát đều bị hai người các cậu làm cho mất hết rồi.”

Châu Tinh Tinh vỗ bàn nện ghế, rất có dáng vẻ uy nghiêm của lãnh đạo, trước kia anh ta thường xuyên bị mắng, bệnh lâu thành bác sĩ, hiện tại liền hạ bút thành văn không hề giả trân.

“Không phải mà, lão Đại, chúng em đã rất cố gắng.”

“Đúng vậy đó, đúng vậy đó, chúng em đã tra ra được thân phận của con ma kia.”

Kim Mạch Cơ đặt hồ sơ lên bàn làm việc, Châu Tinh Tinh mở ra nhìn thoáng qua, sau đó truyền cho Liêu Văn Kiệt đang ngủ trên ghế sofa.

“Anh Kiệt, anh nói đúng, đúng thật là ma Nghê Hồng.”

Liêu Văn Kiệt mở mắt ra, tiếp nhận hồ sơ nhìn xem, cương thi hút máu có lẽ thuộc loài Homo Sapiens (loài người tinh khôn) tên là Miyake Issei, quân hàm Đại tá. Tốt nghiệp Học viện sĩ quan lục quân, chức nghiệp quân nhân, thiếu một bước là trở thành Thiếu tướng lục quân.

Chương 122: Đạo sĩ hoang dã 2 Năm đó Nghê Hồng đã trúng hai đòn nặng nề, đầu hàng vô điều kiện, Miyake Issei chịu không nổi kích thích này, mổ bụng tự sát ở bộ chỉ huy trại tập trung, cũng chính là đồn cảnh sát.

Xét về cấp bậc quân hàm, trong thể chế quân đội của Nghê Hồng, Đại tá đã là vô cùng uy phong, nếu như đoán không lầm, thì Miyake Issei chính là lão Đại của sào huyệt ma.

Sau khi xem xong hồ sơ, Liêu Văn Kiệt nhíu mày, thu hoạch không ít, nhưng theo đó nghi hoặc cũng càng nhiều.

Vẫn là câu hỏi kia, vì sao sau khi Miyake Issei chết lại trở thành cương thi mà không phải là biến thành ma?

Vì sao tết Trung Nguyên hàng năm (rằm tháng 7 âm lịch) quỷ môn đều mở cửa, nhưng lại nhất định chọn năm nay để ra ngoài đi dạo?

Là trùng hợp, hay là chán ăn cơm nguội, muốn chuyển sang ăn cơm nóng?

Cũng không thể vì trong tên có một chữ ‘trạch’, cho nên liền ngồi xổm trong nhà chứ!

*Miyake Issei: Tam Trạch Nhất Sinh

*Miyake Issei: Tam Trạch Nhất Sinh

Hẳn là sẽ không, Miyake Issei cũng không phải là người bình thường, chiến hạm của ông ta khi đó chỉ là chiến hạm.

“Lão Đại, anh đẹp trai này là ai vậy?”

Kim Mạch Cơ nhỏ giọng hỏi, Mạnh Siêu cũng vô cùng tò mò.

Bốp!

Châu Tinh Tinh vỗ một tát vào đầu Kim Mạch Cơ, kéo kính râm xuống, xụ mặt nói: “Không biết lớn nhỏ, phải học theo tôi gọi là anh Kiệt.”

“Không phải chứ, lão Đại anh chính là Chánh thanh tra. . . . . .”

“Hừ hừ, các cậu thì biết cái gì.”

Châu Tinh Tinh nhìn quanh bốn phía, nhỏ giọng nói: “Sư phụ của anh Kiệt là Tổng cảnh ti, trước khi về hưu chính là lão Đại của tôi, sư huynh vơ một cái là được cả đống, tùy tiện chọn một người đều là cảnh ti có cấp bậc. Chú của anh ấy quản lý tổ trọng án ở tổng khu, thím là cảnh ti cấp cao, hai năm nữa sẽ là Tổng cảnh ti, cho các cậu gọi ‘anh Kiệt’ là cất nhắc các cậu đó, người bình thường muốn gọi còn không có tư cách này đâu!”

“Lão Đại, anh tiếp tục cất nhắc đi.”

. . . . . .

Tới gần giữa trưa, Lý Ngang ôm một chậu hoa bách hợp mới đi vào đồn cảnh sát, sau khi gặp Liêu Văn Kiệt, liền cầm lấy hồ sơ nhìn lướt qua.

“Lý Ngang, tôi cảm thấy có gì đó không đúng. . . . . .”

Liêu Văn Kiệt nói ra nghi ngờ của mình, trực giác nói cho hắn biết, phương diện này nhất định có ẩn tình.

“Cốt truyện yêu cầu, đây là cậu nói mà.”

Lý Ngang nhún nhún vai: “Tôi là chuyên gia bắt ma, không phải thám tử bắt ma, mặc kệ phương diện này có âm mưu gì, chỉ cần xử lý toàn bộ những con ma làm điều phi pháp, thì có vấn đề cũng thành OK.”

Có vẻ hơi có lý.

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, nghĩ một chút liền nói với Lý Ngang: “Tôi có phát hiện lớn, Miyake Issei không phải cương thi, ông ta là ma cà rồng.”

“Cậu đang nói cái gì vậy, sao tôi nghe không hiểu?”

“Lý Ngang, ma cà rồng. . . . . Cũng là ma.”

“Đừng đùa, tuy rằng ma cà rồng có dính từ ‘ma’, nhưng mà xét về bản chất, thì nó thuộc về phạm trù xác sống, là loại không có nhịp tim, cùng với ma là hai loại khái niệm.”

Cho nên, đây là nguyên nhân anh không thể giết ông ta.

Liêu Văn Kiệt yên lặng mỉa mai, bởi vì Lý Ngang cho rằng cương thi hút máu không phải ma, cho nên toàn bộ đạo cụ âm ty của anh ta đều không có hiệu quả, ngay cả ý tưởng cốt lõi là sữa bò cũng không có tác dụng gì với Miyake Issei.

Đây chính là chỗ thiếu hụt trí mạng trong khả năng đặc biệt của anh ta, chính xác hơn, là đầu óc của anh ta có chỗ thiếu hụt.

Theo đuổi sự hợp lý trong một khuôn khổ không hợp lý, anh ta nói được, thì không được cũng phải được; anh ta nói không được, thì dù được cũng không được.

Thật sự là rất buồn cười!

Liêu Văn Kiệt rất muốn nói với Lý Ngang, lý do anh ta trở thành chuyên gia bắt ma không có bất cứ quan hệ nào tới sữa và màng bọc bảo quản cả.

Cơ bản là nằm ở chỗ niệm lực, bởi vì niệm lực của anh ta nhiều đến mức biến thái, có thể dùng năng lượng để quấy nhiễu bóp méo thực tế xung quanh anh ta, làm cho mọi thứ phát triển theo hướng mà anh ta mong muốn.

Lời nói đến bên miệng, nhưng Liêu Văn Kiệt lựa chọn bỏ qua, giảng đạo lý cùng một tên bệnh thần kinh. . . . . .

Lỡ đâu thắng thì phải làm sao bây giờ?

Hơn nữa, nếu thật sự muốn thuyết phục Lý Ngang, nói cho anh ta hiểu, thì việc anh ta có thể tiến thêm một bước là rất nhỏ, mười thì có đến tám chín phần bạn sẽ mất hết sức lực, trở thành một bệnh nhân tâm thần luôn.

“Đúng rồi, A Kiệt, đột nhiên tôi nhớ tới một việc.”

Lý Ngang đẩy kính râm xuống: “Trên đường đến đây, tôi đi ngang qua vùng hoang vu. . . . . .”

“Anh đến chỗ hoang vu làm gì?”

“Xả nước.”

“. . . . . .”

“Lúc tôi đi ngang qua vùng hoang vu, phát hiện một đạo sĩ, anh ta sống ở phụ cận.”

“Ở đâu, mau dẫn đường.”

Hai mắt Liêu Văn Kiệt sáng ngời, cuối cùng, lâu như vậy cuối

cùng hắn cũng đụng phải một đạo sĩ.

Vùng hoang vu, nghe có vẻ là một nơi hoang dã.

Nơi ở của đạo sĩ cũng không có hẻo lánh như lời Lý Ngang nói, lái xe rời khỏi đồn cảnh sát, đi khoảng mười phút đồng hồ thì tới.

Đường núi, ven đường, cửa tiệm tạp hoá.

Ô tô chậm rãi dừng lại, Liêu Văn Kiệt tựa vào cửa kính xe, buồn bực tự hỏi tại sao những cao nhân này đều thích mở tiệm tạp hoá vậy chứ, Quỷ Vương Đạt đã như thế, vị đạo sĩ còn chưa gặp mặt này cũng như vậy.

Chương 123: Kẻ thích ta thì tầm thường, kẻ học ta thì chết 1 Nghĩ đến Quỷ Vương Đạt, Liêu Văn Kiệt nghĩ hôm nào nên để cho Lý Ngang đi một chuyến, chiếc ghế gấp của anh ta ngang ngược thô bạo không phân rõ phải trái, không chừng thật sự có thể đánh với Quỷ Vương Đạt.

“Đẹp trai, mua cái gì?”

Ông chủ mặc áo khoác ngoài màu nâu đất, nhìn dáng vẻ tầm ngoài bốn mươi tuổi, để râu, đường nét đoan chính, eo vai thẳng tắp.

Nếu không có gì bất ngờ, thì là một người có luyện võ.

“Lấy ba chai nước ngọt.”

“Được.”

Khui ba chai nước ngọt, Liêu Văn Kiệt lần lượt nhận lấy, truyền lại cho Châu Tinh Tinh và Lý Ngang.

Hai tên khốn này không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng liền tức chết người không đền mạng, vừa rồi lúc ở trên đường đã bàn bạc tốt lắm, bọn họ chịu trách nhiệm im lặng, Liêu Văn Kiệt chịu

trách nhiệm kéo đối phương vào bẫy.

Không phải, là lôi kéo đối phương hợp tác, làm một vụ lớn.

“Ông chủ, con đường này tôi đã đi qua nhiều lần, lộ trình năm phút đồng hồ chỉ có một cửa tiệm tạp hóa của anh, việc làm ăn nhất định là rất tốt nhỉ?”

“Cậu đẹp trai nghĩ nhiều rồi.”

Ông chủ cười nói: “Mỗi ngày tôi chỉ có thể bán chút nước ngọt, đồ ăn vặt và vân vân, buôn bán cho một ít khách vãng lai, buôn bán nhỏ lại không có khách hàng quen, miễn cưỡng sống tạm mà thôi.”

“Tôi sẽ giới thiệu cho anh một công việc làm ăn có tiền, ý anh thế nào?”

“Công việc làm ăn. . . . . .”

Ông chủ nhíu mày: “Không cần, loại chuyện trái pháp luật tôi không làm, cậu tìm người khác đi.”

“A Tinh, lấy đồ ra đi.”

Liêu Văn Kiệt ngoắc ngoắc tay, đưa huy hiệu cảnh sát của Châu Tinh Tinh lắc lư trước mặt ông chủ một chút.

Nhìn thấy là cảnh sát, vẻ mặt ông chủ hơi hòa hoãn, hỏi: “Mấy vị cảnh sát, các cậu tìm tôi có việc gì?”

“Tôi nghe nói gần đây có bãi tha ma, những năm trước đây thường xuyên xuất hiện chuyện ma quái, có phải thật vậy hay không?”

“A, đã truyền rộng như vậy rồi?”

Ông chủ đưa tay vuốt râu, khiêm tốn nói: “Thưa sếp, những gì

ngài nói đều là chuyện cũ năm xưa, đích xác là có một vị pháp sư lợi hại đi ngang qua, một lưới bắt hết toàn bộ yêu ma quỷ quái ở bãi tha ma, đến hôm nay, đã thái bình rất nhiều năm rồi."

"Thật không dám đấu diếm, hai ngày trước vào tết Trung Nguyên, một cương thi hút máu đã chạy ra khỏi sào huyệt ma ở bên dưới đồn cảnh sát, tôi muốn tìm vị pháp sư này đến để hàng yêu phục ma, ông chủ có thể giúp tôi được không?"

"Cương thi. . . . . ."

Ông chủ nhướng mày, đang muốn nói gì đó, nhưng chợt nhìn thấy ý cười trên mặt Liêu Văn Kiệt, ngay lập tức hiểu ra được cái gì đó.

Đều đã nói tới nước này rồi, anh ta cũng không cần thiết phải giả bộ làm ông chủ cửa tiệm tạp hóa làm gì.

Chỉ thấy anh ta lẩm nhẩm ba câu khẩu quyết, hai ngón tay hợp thành kiếm chỉ vào giữa mày, sau đó nhìn chăm chú vào Liêu Văn Kiệt.

Toàn thân linh khí nội liễm, nếu không phải là cường giả tu luyện thành công, thì chính là kỳ tài tu luyện trời sinh đạo cốt.

Xét đến Liêu Văn Kiệt tuổi còn trẻ, nhất định là loại thứ hai, theo bản năng anh ta muốn hỏi Liêu Văn Kiệt một chút là có muốn bái sư hay không, nhưng lời nói đến bên miệng, lại đột nhiên có cảm giác khác thường.

Còn có cao thủ!

Không phải Châu Tinh Tinh phụ trách lái xe, ông chủ nhìn thấy rất rõ ràng, hơi thở Châu Tinh Tinh hỗn loạn, thắt lưng còn có chút yếu ớt, không phải là người trong giới tu hành.

Ba ngọn lửa trên vai tràn đầy sức sống, chứng tỏ người này có

tính tình ngay thẳng chính trực, quang minh lỗi lạc. Người như thế, chẳng những có phúc tinh cao chiếu vô bệnh vô tai, mà ma quỷ tầm thường nhìn thấy cũng nhất định phải đi đường vòng.

Làm cho ông chủ kinh ngạc chính là Lý Ngang đứng phía sau, quần áo màu đen, thần thần bí bí, niệm lực khoa trương đến mức khó có thể tưởng tượng nổi, giống như một nguồn phóng xạ khổng lồ, không kiêng nể gì mà tiến hành áp bách tàn phá đối với sự vật xung quanh.

“Cậu, cậu là loại yêu quái gì?”

Ông chủ kinh ngạc đến quên thu tay lại, một thân niệm lực của Lý Ngang mạnh mẽ đến mức không thể tưởng tượng. Đừng nói là anh ta, cho dù là sư phụ đã tạ thế nhiều năm của anh ta đội nắp quan tài sống lại, cũng chỉ có thể xách giày cho đối phương.

Quá mức thái quá, trên đời thế mà lại có loại ngoại tộc này!

“Hắc hắc hắc, hậu sinh tiểu bối ánh mắt không tồi. Nói vậy là ngươi đã đã nhìn ra, đúng vậy, ta chính là đại danh đỉnh đỉnh ‘chuyên gia bắt ma’ Lý Ngang.”

“Cái gì, cậu chính là kẻ bệnh thần kinh kia?”

Lý Ngang trong lòng đắc ý, vốn tưởng rằng mình rất nổi tiếng, đối phương nghe đến liền cúi đầu chào mình. Ai ngờ, anh ta vừa mới báo tên, ông chủ đã hít một ngụm khí lạnh, trên mặt hiện lên vẻ kinh hoảng, phanh một tiếng đóng chặt cửa tiệm lại.

Dáng vẻ e sợ tránh không kịp, giống như Lý Ngang không phải chuyên gia bắt ma, mà là Địa Ngục Đại Ma Vương.

“. . . . . .” x3

Bên trong xe, ba người hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt Châu Tinh Tinh khó hiểu, không rõ Lý Ngang lợi hại như vậy, vì sao lại bị

người cùng ngành ghét bỏ.

Chương 124: Kẻ thích ta thì tầm thường, kẻ học ta thì chết 2 Liêu Văn Kiệt đưa tay che mặt, lẩm bẩm nói: “Tôi cho là anh người chó đều ghét, xem ra là tôi xem thường anh rồi.”

“Khiêm tốn rồi, loại chuyện này tôi không muốn để lộ ra.”

“Bỏ đi, chờ sau này tôi có tiền, nhất định sẽ đưa anh đến bệnh viện tâm thần tốt nhất thế giới.”

Liêu Văn Kiệt khịt mũi khinh bỉ, xuống xe bắt đầu gõ cửa, hắn dùng tình cảm để lay động ông chủ, tỏ vẻ có việc tốt cần thương lượng, đóng chặt cửa lớn không phải là đạo đãi khách.

Hắn nói đến miệng khô lưỡi khô, nhưng mà trong nhà không có một chút động tĩnh nào, rơi vào đường cùng đành phải mở cửa xe ra rồi đóng lại, sau đó phất tay bảo Châu Tinh Tinh lái xe đi.

Mười giây đồng hồ sau, khe cửa mở ra, Liêu Văn Kiệt lanh tay lẹ mắt đưa tay ngăn chặn khe cửa: “Ông chủ, rốt cuộc ông có mở cửa làm ăn không?”

“Cậu cái người này, sao cậu còn chưa đi. . . . . .”

Ý thức được mình bị đùa giỡn, ông chủ đóng hai cánh cửa lại, tức giận nói: “Hôm nay xem như tôi gặp xui xẻo, không buôn bán, cậu mau bỏ tay ra, bị kẹp gãy thì đừng trách tôi.”

“Vậy được, bị gãy tôi sẽ rời đi, tiếp tục kẹp đi, anh mở cửa ra, tôi sẽ đưa cho anh một cuộc làm ăn.”

Bệnh thần kinh!

Ông chủ nói thầm một tiếng, dùng sức đẩy hai cánh cửa, thấy Liêu Văn Kiệt vẫn không động đậy, cũng không dám dùng lực nữa, rầu rĩ không vui mở cửa ra.

“Nói trước, cậu có thể đi vào, nhưng chuyên gia bắt ma kia thì không được. Ngoại hiệu của tên đó là Sao Chổi, còn tà môn hơn cả ma quỷ, tới gần tên đó chắc chắn sẽ không có chuyện tốt.”

“A, sao lại nói vậy?”

“Lúc trước có một tiền bối cao nhân, trò chuyện cùng Sao Chổi hai ngày hai đêm, sau đó thì bệnh nặng một hồi không dậy nổi, trước khi chết vẫn còn nhắc tới, nói Sao Chổi rất hại người, dặn dò học và trò bạn bè cách tên đó càng xa càng tốt.”

Trong lòng ông chủ vẫn còn sợ hãi: “Đẹp trai, cậu có tư chất phi phàm, tương lai nhất định sẽ đạt được thành tựu lớn, ngàn vạn lần đừng tự hủy hoại tương lai đến gần tên đó quá.”

“Nói phải.”

Liêu Văn Kiệt nghiêm túc gật đầu, trong lòng lại không để ý.

Tiền bối cao nhân trò chuyện cùng Lý Ngang hai ngày hai đêm, nhất định không phải chơi mạt chược, mà là hoặc là muốn điều chỉnh thế giới quan của Lý Ngang, hoặc là muốn tìm ra lối tắt, học tập những lý luận kì lạ của Lý Ngang, chọn lọc tinh hoa, giữ lại cho mình dùng để tiến thêm một bước.

Đá từ núi khác có thể dùng thành ngọc, không sai, nhưng còn có một câu khác, kẻ thích ta thì tầm thường, kẻ học ta thì chết.

Bất kể tiền bối cao nhân kia nghĩ gì, thì bệnh nặng một hồi đã biểu lộ kết quả, ông ta bị Lý Ngang bẻ lệch, tự hủy đạo cơ, bị chết vô cùng oan uổng.

Chuyện xưa này cho Liêu Văn Kiệt thấy, ngàn vạn lần đừng có ý đồ giảng đạo lý cùng bệnh thần kinh, thua thì là ngay cả bệnh thần kinh cũng không bằng, thắng thì so với bệnh thần kinh lợi hại hơn, không một kết quả nào tốt cả.

Ông chủ thấy Liêu Văn Kiệt là một người biết lý lẽ, cũng thả lỏng xuống trò chuyện cùng hắn trong chốc lát.

Anh ta họ Chung tên Phát Bạch, năm tuổi học đạo, mười sáu tuổi xuất sư, hai mươi tuổi đổi nghề mở tiệm tạp hóa này, đã được mười năm.

Có quá nhiều lỗ hổng, Liêu Văn Kiệt nhịn xuống chưa nói, giơ ngón tay cái lên tỏ vẻ khâm phục.

Chung Phát Bạch chí cao hành khiết*, thà rằng mở tiệm tạp hóa sống tạm, cũng không lấy một thân sở học để đổi lấy vinh hoa phú quý, anh ta thật sự không thể học được.

*chí cao hành khiết: khát vọng cao cả, phẩm chất đạo đức cao cả

*chí cao hành khiết: khát vọng cao cả, phẩm chất đạo đức cao cả

“Đạo trưởng Chung, tình huống của đồn cảnh sát anh cũng rõ, cương thi hút máu có khả năng bay, đã hại chết một phạm nhân, tôi muốn mời anh hỗ trợ, mọi người liên thủ giết nó.”

Không đợi Chung Phát Bạch từ chối, Liêu Văn Kiệt mở miệng lần nữa: “Anh yên tâm, sẽ không để cho anh đi một chuyến không công, có điều em đây thật xấu hổ, trong túi chỉ có thể lấy ra một vạn đồng, hi vọng anh bỏ qua cho.”

“A Kiệt, tiền không phải là vấn đề, mà là Sao Chổi quá tà môn, tôi không muốn thân cận quá với tên đó.”

“Thật khéo, tôi cũng không thích nói đến tiền, chúng ta tiếp tục nói đạo lý lớn.”

“. . . . . .”

Hai người nói chuyện nửa tiếng đồng hồ, cuộc hội thoại tóm tắt lại như sau.

Liêu: Đạo trưởng, cương thi hút máu một nhiễm cho hai, đêm đến có thể lên trời xuống đất đấy, nếu như không nhanh chóng xử lí, chắc chắn sẽ gây ra họa lớn một phương đó.

Chung: Lý Ngang lừa bịp lắm, phải suy nghĩ thêm.

Liêu: Lại nói về chuyện 1 vạn tệ kia đi.

Chung: Đã nói vấn đề không phải là tiền, là Lý Ngang quá lừa bịp.

Liêu: Tám nghìn.

Chung:zChờ đã, sao càng ngày càng ít thế?

Liêu: Năm nghìn.

Cuối cùng, Chung Phát Bạch cũng đen mặt đồng ý hợp tác với Liêu Văn Kiệt với cái giá 5 nghìn tệ, nhưng anh ta có một điều kiện là đừng để anh ta và Lý Ngang ở riêng với nhau.

Đây là ranh giới cuối cùng, nếu làm không được thì cho dù có 1 vạn tệ cũng không nói được.

Chung Bạch Phát có tâm tư gì, có lẽ Liêu Văn Kiệt cũng có thể đoán được, kiêu ngạo, không muốn dùng đạo thuật của sư môn để đổi lấy tiền tài thế tục, nhưng với tiền mà chủ động dâng đến cửa thì anh ta sẽ không từ chối.

Chương 125: Cẩn thận vẫn hơn 1 Theo quy trình bình thường, ở đây nên có tiết mục kiểu năm lần bảy lượt từ chối không chịu nhssjn, cuối cùng Chung Bạch Phát không cưỡng lại được, than thở một tiếng rồi nhận 1 vạn tệ, miệng thì hô động lòng trắc ẩn, bằng lòng ròi núi tương trợ.

Tiếc là gặp nhầm người, Liêu Văn Kiệt không chơi mấy trò này, nếu Chung Phát Bạch dám từ chối thì hắn dám tiếp tục hạ giá nữa.

……

Đồn cảnh sát.

Chung Phát Bạch đang cầm chiếc la bàn đi khắp nơi, Lý Ngang đi sát theo sau, âm thanh của ma quỷ chạy vào tai, không ngừng nói ba la ba la."

"Lão Chung, hóa ra anh mới ba mươi tuổi thôi anh, nếu anh không nói tôi còn tưởng anh đã bốn mươi lăm rồi đấy."

"Nếu tôi đoán không lầm, chắc chắc anh đang độc thân!"

"Cả ngày mang cái vẻ nghiêm túc thế này, làm người chán lắm rồi, đừng nói con gái, ngay cả con trai anh cũng không có cơ hội đâu."

"……"

Chung Bạch Phát tai trái vào tai phải ra, cứ như thể bên cạnh không tồn tại cái người Lý Ngang này vậy, đi xong một vòng thì lập tức đứng trước cái tường vừa sửa xong.

"Thế nào, đạo trưởng Chung có thấy gì lạ không?" Liêu Văn Kiệt hỏi.

"Theo như Phong Thủy, đồn cảnh sát này không có vấn đề gì, nhưng đây mới là vấn đề…"

Chung Bạch Phát trầm ngâm một lúc rồi tiếp tục: "Trở thành cương thi còn khó hơn cả thành ác quỷ nữa, nếu như không phải nhiễm độc cương thi thì cần môi trường phong thủy đặc biệt, hoặc là chuyên tâm tu dưỡng tà ma ngoại đạo."

Anh ta cũng gặp rắc rối giống như Liêu Văn Kiệt và Lý Ngang, phong phủy của đồn cảnh sát không có vấn đề gì, Issey Miyake đã chết lâu như vậy rồi, khả năng bị nhiễm độc từ cương thi và được người nuôi dưỡng là rất nhỏ.

Dù sao đã cách nhiều năm như vậy, số lần thời gian quỷ môn mở cửa cũng không ít, nếu Issey Miyake thành cương thi thì đã sớm chạy ra rồi. .

Trước sau mâu thuẫn nhau, về mặt logic thì lại không lí giải được.

“Quên đi, thế giới bao la rộng lớn không thiếu cái lạ…”

Chung Phát Bạch nhìn Lý Ngang, nói tiếp: “Cũng không hẳn là sẽ không xuất hiện những nguyên nhân khác, tạm gác vấn đề này qua một bên, vấn đề cấp bách bây giờ là tiêu diệt con cương thi kia, về phần ổ quỷ ở đây, tôi có hai giải pháp.”

“Đạo trưởng Chung, mời nói.”

“Đầu tiên là đặt phong ấn ở quỷ môn để cắt đứt khả năng ma ra vào của quỷ; thứ hai, tôi đang chuẩn bị cho chuyện cúng bái hành lễ, mở cổng ma từ bên ngoài, xông vào để giết hết mấy con ma, chấm dứt tai họa về sau.”

“Lễ cúng bái cần phải chuẩn bị bao lâu?”

“Không cần biết là bao lâu, chấm dứt tai họa về sau là an toàn nhất.”

Lý Ngang xua tay: “Tránh cho mấy năm sau có tên khốn nào mù mắt mở phong ấn, đến lúc đó chúng ta sẽ còn phải chạy tới một chuyến nữa.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, điên đầu nhất là mấy tiền bối hở một chút là phong ấn, có thể giải quyết hay không, nhất định phải tận

dụng mọi thứ, để lại kinh nghiệm cho đời sau.

Nhìn thấy cả hai đều nghiêng về loại thứ hai, Chung Phát Bạch cũng không có ý kiến, anh ta từng một thân một kiếm san bằng mấy bãi tha ma, người tài cao có gan lớn, mấy con ma loi choi trong ổ ma mấy chục năm kia không đáng để anh ta để ý tới.

Chỉ là làm cúng bái quá phiền phức, nếu bỏ đi chi phí, năm vạn tệ chẳng khác gì không công cả, còn không bằng tổn thất ở cửa hàng tạp hóa nữa.

Ba người hoàn thành kế hoạch, đều cảm thấy rằng trước khi tiêu diệt sách tổ ma thì nên tiêu diệt tên Issey Miyake trước.

Liêu Văn Kiệt lấy ra một mảnh vải trắng, bọc nó bằng một miếng giẻ có mặt đen đáy đỏ, đó là một mảnh áo choàng của Issey Miyake.

Sáng nay hắn đã tiện tay nhặt được.

“A Kiệt, sao cậu không lấy nó ra sớm.”

“Mặt đất chỗ nào cũng có, tự anh nhạt đi, tôi có cách gì đây.”

Lơ đi bàn tay chìa ra của Lý Ngang, Liêu Văn Kiệt đưa những mảnh áo choàng cho Chung Phát Bạch: “Đạo trưởng Chung, trời vẫn còn sáng, thiên thời địa lời nhân hòa đều đang ở về phe chúng ta, nhanh chóng tìm ra chỗ ẩn nấp của ông ta đi.”

“Chuyện nhỏ.”

Chung Phát Bạch mỉm cười gật đầu, Liêu Văn Kiệt muốn mở rộng tầm mắt thì anh ta cũng không ngại thể hiện tài năng của mình.

Thấy anh ta lấy ra một mảnh giấy màu vàng từ tay áo, trong miệng lẩm bẩm, lấy niệm lực làm mực, đầu ngón tay làm bút,

nhanh chóng vẽ bùa chú trên tờ giấy màu vàng.

Trên tờ giấy màu vàng, ánh sáng của câu thần chú lóe lên rồi biến mất.

Sau đó, Chung Phát Bạch đặt các mảnh áo choàng lên trên tờ giấy vàng, gấp chúng lại thành một con hạc giấy.

“Đi!”

Đi theo cái ném của Chung Bạch Phát, hạc giấy bay đi, chớp mắt liền không thấy đâu.

Liêu Văn Kiệt: “…”

Thế mà không cắn đứt đầu ngón tay, đánh giá kém!

Ném con hạc giấy ra, Chung Phát Bạch đổi sang la bàn, dáng vẻ như cao nhân phong đạm khinh vân: “Khoảng mười lăm dặm về phía đông nam, cương thi đang ẩn náu ở đó.”

“Đừng giả vờ nữa, tôi thấy mặt anh nghẹn đến đỏ rồi kìa, muốn thở thì cứ thở đi.”

Lý Ngang kịp thời bổ sung một câu, đưa tay bắt lấy một nắm không khí đập vào chậu hoa Li Ly: “Lily, đi theo con chim kia, chúng ta đi bắt ma, không, đi bắt cương thi.”

…

Chương 126: Cẩn thận vẫn hơn 2 Nơi rừng núi hẻo lánh, hơn mười ngôi nhà lớn nối nhau, nơi này cách xa đường lớn, ngày thường cũng ít người lui tới, cỏ mọc um tùm dường như đã bị bỏ hoang từ lâu.

“Thế mà lại là ở đây…”

“Đạo trưởng Chung đã từng đến đây à?”

“À, hồi đó khu đất này được một ông chủ giàu có mua rồi xây khu sơn trang nghỉ mát, ông chủ kia chê bãi tha ma cách đó không xa quá xui xẻo, ban ngày bảo đội thi công san bằng, rồi đêm đó ông ta liền chết oan..”

Chung Bạch Phát thổn thức: “Đám ma làm loạn, oán khí khó dẹp, tôi phải mất một thời gian rất dài mới giải quyết được.”

Con người vốn phải chết, hoặc là chờ chết hoặc là tìm chết, ông chủ kia thuộc loại sau, không đáng để đồng tình.

Sơn trang nghỉ mát đã trở thành một tòa nhà đổ nát, bởi vì chuyện ma quỷ lộng hành bị truyền ra ngoài nên không ai dám tiếp nhận, vẫn luôn bị bỏ hoang cho đến nay.

Ầm!

Lý Ngang đá tung cánh cửa gỗ rách nát, đi theo hướng mà Lily chỉ, hai cây súng của anh ta lao thẳng lên tầng hai.

Đêm qua đã đủ mất mặt rồi, hôm nay anh ta định tìm về lại.

Ngôi nhà lớn hình chữ hồi, ở giữa có sân nhà lộ thiên, lúc này, Issey Miyake đang nấp trong một căn phòng trên lầu hai.

Liêu Văn Kiệt và Chung Phát Bạch theo sát, khi lên đến tầng hai, Liêu Văn Kiệt đè Lý Ngang lại, lấy ra một chiếc búa tạ tám mươi từ trong vali, sau đó chỉ vào cửa sổ bị đóng lại bởi mấy thanh gỗ.

Lý Ngang bĩu môi, Liêu Văn Kiệt cái gì cũng tốt, chỉ là quá nhát gan.

“A Kiệt, chúng ta người đông thế mạnh, một người một bãi nước tiểu cũng đã đủ bắn chết cương thi, làm gì phải tháo cửa sổ, cả người đầy mồ hôi mệt lắm.”

“Cẩn thận vẫn hơn, còn nữa, nước tiểu quá nhiều là bệnh đấy, có thời gian thì đi bệnh viện khám thử đi.”

“Đúng vậy, có bệnh thì phải trị.”

Chung Phát Bạch gật đầu, giơ tay một chưởng chặt gãy mấy thanh gỗ trên cửa sổ.

Hai mắt Liêu Văn Kiệt sáng lên: “Đạo trưởng Chung, không biết anh đang học võ công gì vậy?”

“Bêu xấu rồi.”

Chung Phát Bạch khiêm tốn nói: “Là phách quải quyền, tôi đã tập luyện hơn 20 năm rồi, miễn cưỡng cũng có thể làm được gì đó.”

Phách Quải quyền, trước đây được gọi là Phi Quái quyền, do phải sử dụng tay nhiều nên được gọi là Phách Quải quyền.

Ý là Phi giả (người bổ), chẻ ra, phá vỡ; Quái giả, Phục Hy Bát Quái .

Danh như ý, môn quyền pháp này giải mã về sự biến đổi kỳ diệu của bát quái, sự thay đổi của ngũ hành, tương sinh và khắc chế, đều nằm trong quyền lý.

“Có gì giỏi chứ, cũng chỉ để ức hiếp được mấy người bình thường, có giỏi thì đi đấu tay với mấy con cương thi đi, xem ai mạnh hơn.” Lý Ngang khinh thường, vung búa đập vỡ cửa sổ.

“Công phu tốt, có cơ hội thì nhất định phải xin lãnh giáo từ đạo trưởng Chung rồi.”

“Không dám không dám.”

Hai người phớt lờ câu nói của Lý Ngang, binh bang binh bang mở cửa sổ, chưa tới hai phút, căn phòng tràn ngập ánh sáng mặt

trời.

Nhìn cách bài trí, căn phòng này là thiết kế của một nhà hàng, bây giờ lại đặt đó một quan tài lớn, một vài ngọn nến, giống như linh đường hơn."

"Tên nhóc này biết hưởng thụ thật đấy, A Kiệt, Lão Chung, hai người mở quan tài, tôi sẽ cho nó một cú thật thoải mái." Lý Ngang cười khà khà, cưa điện kiêu vù vù.

"Không vội, trời cao quang đãng không một gợn mây, chúng ta đẩy quan tài ra, để hắn phơi nắng một lát đã."

"Không phải chứ A Kiệt, làm như thế cũng ức hiếp mấy tên cương thi quá rồi đó."

"Có thiên thời thì đương nhiên phải tận dụng tốt chứ, về phần bắt nạt cương thi, chẳng lẽ anh không thích sao?"

"Quá thích ấy chứ."

Ba người đẩy quan tài tới cửa sổ, Liêu Văn Kiệt đếm hai, ba rồi đột nhiên đá bay nắp quan tài.

Xì xì xì ————

"Ahhhhh !!!"

Ánh mặt trời chói chang chiếu vào, Issey Miyake tỉnh ngay lập tức, giơ hai tay che mặt, miệng không ngừng kiêu la thảm thiết.

Cùng lúc đó, Chung Phát Bạch và Lý Ngang nâng chân quan tài lên, nhấc mạnh và ném Issey Miyake đang bốc khói khắp người từ tầng hai xuống hiên tầng một.

"Ahhhhhh---"

Tiếng kêu la càng thảm thiết hơn, ba người Liêu Văn Kiệt thò

đầu ra thì thấy Issey Miyake đang lăn qua lăn lại ngoài hiên, xác của con cương thi bị nướng trong lửa cháy mạnh, ầm một tiếng bùng lên lửa lớn.

Chưa đầy ba đến năm giây, nó cháy từ hình người thành tro bụi trên khắp sàn nhà.

“Chẳng thú vị gì cả.”

Lý Ngang bĩu môi, tháo cửa sổ, nâng quan tài lên, hôm nay anh ta làm hai việc này, mặc dù đã diệt được cương thi nhưng chẳng có chút khoái cảm nào khi tìm lại được thể diện cả,

Suy nghĩ không thông suốt.

“Đạo trưởng Chung, chúng ta về nhà anh trước đi, mang theo tất cả dụng cụ làm lễ bái, tối nay ở lại đồn cảnh sát, sáng mai sẽ khai đàn cúng bái.”

“Ừ, tối nay làm xong lễ cúng cũng không sao.”

“Ban đêm chạy vào ổ ma, liệu có nguy hiểm quá khônh?”

“Ổ ma nằm ở quỷ môn, trừ phi đại pháp lực bị nhổ tận gốc, bằng không, chênh lệch giữa ngày và đêm cũng không lớn, chỉ cần chú ú đừng để mấy con ma nó chạy ra ngoài là được.”

“Vậy được, nên sớm không nên trễ, đêm nay đi phá ổ ma thôi!”

Thời gian càng nhanh càng hợp ý Liêu Văn Kiệt, hắn nghĩ đến điều gì đó liền thay đổi đề tài: “Đạo trưởng Chung, tôi thấy anh rất có bản lĩnh, bị chôn vùi ở nơi hoang dã cũng uổng quá, có muốn đổi nơi kiếm sống không.”

“A Kiệt, có gì cứ nói thẳng.”

“Là như vầy, tôi có ý muốn mở một công ty bắt ma, trước mắt vẫn còn thiếu một cái trụ cột.”

Chương 127: Người sợ ma ba phần thì ma sợ người cũng 7 phần 1 “A Kiệt, kêu tôi không phải tốt rồi sao, cây cột là tôi có thể đâm xuyên qua nóc nhà của cậu đấy.”

Lý Ngang nghiêng nmặt về phía trước thì lại bị Liêu Văn Kiệt đẩy ra.

“A Kiệt, thực không giấu gì, trước đây cũng có người tìm đến tôi, nhưng tôi đã từ chối.”

“Cho ít quá?”

“Cậu này, ý gì đây…”

Cái mặt già của Chung Phát Bạch đỏ bừng, anh ta kiên quyết nói: “Chung Bạch Phát tôi học Đạo đến giờ để trảm yêu trừ ma, lúc nào cũng không quên lời dạy của sư phụ, là loại người ham tiền tài kia sao?”

“Vậy chắc chắn là không phải rồi, đạo trưởng Chung là người ngay thẳng, không muốn vướng vào hồng trần đau khổ, tôi vẫn luôn rất khâm phục anh.”

Liêu Văn Kiệt tâng bốc một câu xong sau đó nói sang kiểu kgasc: “Nhưng khi đời người sống vẫn luôn không được như ý nguyện, nếu tôi đoán không lầm, chắc hẳn anh vẫn chưa có vợ.”

“Chung, Chung mỗ một lòng hướng đại, không … không tốt, tôi đã từ bỏ giới nữ sắc rồi.”

Vậy đó chính là một cô gái rất đẹp rồi!

Liêu Văn Kiệt bĩu môi, Chung Phát Bạch quá sĩ diện, háo sắc thôi mà, nói ra cũng đâumất mặt, Châu Tinh Tinh bạn hắn là một tên sắc quỹ, nhưng hắn cũng chưa từng xem thường đối phương.

Ban đêm, đồn cảnh sát.

Châu Tinh Tinh lấy ra uy nghiêm của lãnh đạo, đuổi tất cả các cảnh sát trực ban ra ngoài chép giấy phạt, khiến đồn cảnh sát trống huơ trông hoắc, ngay cả bản thân anh ta cũng bị Liêu Văn Kiệt đuổi đi.

Lại là chép giấy phạt vào giữa đêm giữa hôm, mấy viên cảnh sát than trời oán đất, chỉ cảm thấy rằng cấp trên mới vô tình vô sỉ thích cố tình gây sự, bọn họ tụ tập lại thương lượng muốn đi khiếu nại anh ta.

Tạm thời tống vào phòng giam của phạm nhân.

Trên bức tường gần quỷ môn nhất có dán đầy mấy lá bùa màu vàng, Chung Phát Bạch cầm trên tay một thanh kiếm gỗ đào, thắp một ngọn đèn chiêu hồn, khai đàn xin sư tổ tương trợ.

Không phải là 'Thần đèn' mà là 'Thần công', độ nguy hiểm của Thần đả thuật quá lớn, mời thần thì dễ tiễn thần thì khó, nếu thật sự mời được một tà thần, vậy thì quá vui rồi.

Chung Phát Bạch mời sư tổ của mình, nói chính xác hơn, là pháp lực của sư tổ nhà mình.

Tu vi niệm lực của anh ta không đủ, không thể trực tiếp mở được quỷ môn đang đóng chặt, chỉ có thể dùng phương pháp này pháp lực của sư tổ để hộ thân.

Đừng nhìn Chung Phát Bạch chê Lý Ngang là đồ sao chổi, chỉ là ngoài miệng không nói chứ trong lòng lại vô cùng ngưỡng mộ niệm lực của cái tên Lý Ngang ngang ngược vô lí này.

Nếu như anh ta có được phần niệm lực đó, lại phối hợp với đại thuật, anh ta có thể phất tay diệt sạch mấy cái ổ quỷ loi choi kia, cho dù là quỷ vương dưới cõi âm giáng thế, anh ta cũng dám phân cao thấp.

Trở về chủ đề chính, độ nguy hiểm của "thần công" tuy nhỏ

nhưng cũng có chỗ thiếu sót. Thời gian chuẩn bị quá lâu, Chung Phát Bạch ngồi trước đàn tế một lúc lâu, nén nhang sắp cháy hết mới thỉnh được "công".

Ngoài ra, khi thỉnh công thì trong lòng không được có tạp niệm, không thành tâm, tâm bất định, tuyệt đối sẽ không có khả năng thành công.

Vì vậy, chiêu này chỉ hợp với người bình thường hay giả vờ giả vịt, gặp phải chuyện khẩn cấp thì sẽ không giải quyết kịp.

"Ngũ hành tam giới, bát quái trảm quỷ, lập tức tuân lệnh!"

Khí thế quanh người Chung Phát Bạch tăng mạnh, dùng kiếm gỗ nhặt tờ giấy vàng ở trước đàn tế, đặt hai ngón tay lên chuôi kiếm rồi đột nhiên đẩy mạnh về phía trước. Tờ giấy màu vàng lập tức bay đầy trên không trung, tự bốc cháy ngay giữa không trung, chớp mắt một cái liền đâm vào trên tường.

Ầm ầm!

Ngọn lửa cháy lan khắp bức tường, điều kỳ lạ là, tờ giấy vàng dán trên tường không hề nhúc nhích, không hề có ý là bị đốt.

Đột nhiên, một làn gió lạnh đến quỷ dụ tràn vào nhà giam, ngọn lửa cháy hừng hực co lại và biến thành một vòng lửa đủ để hai người đi sát nhau đi và.

Quỷ môn mở ra.

"Trong vòng một nén hương, người ma đều có thể ra vào, tranh thủ thời gian."

Trên trán Chung Phát Bạch đầy mồ hôi kiếm gỗ đào hướng về phía trước, khói xanh của ba cây hương trong lư hương ba cây nhang đang chậm rãi bốc lên.

“Bản lĩnh của Lão Chung cũng được đấy, nắm rất vững kiến thức cơ bản, tiếp theo đứng sang một bên xem tôi biểu diễn là được.”

Lý Ngang chờ rất lâu rồi, không dằn nỗi nữa, xông vào quỷ môn, sự xuất hiện hiện của anh ta giống như dội nước lạnh vào dầu nóng vậy, ổ ma lập tức nổ tung.

“A ha ha ha ----”

Trong tiếng gào khoác thảm thiết, xen lẫn tiếng cười dâm đãng đầy thích thù và tiếng cưa máy, không thể phân biệt được bên nào mới là người tốt nên Liêu Văn Kiệt không muốn đi vào.

Quá mất mặt rồi!

A Kiệt, còn đứng ngây ra đó làm gì vật, cùng nhau lên nào!”

Chung Phát Bạch một tay cầm kiếm gỗ và một tay làm phép, nhảy qua Liêu Văn Kiệt bước vào quỷ môn, làm cho trong tiếng cười đầy dâm đãng kia càng thêm nhiều tiếng rên rỉ cười hi ha.

“Cũng may không có ai ở đây, nếu không cũng không giải thích được…”

Liêu Văn Kiệt hít một hơi thật sâu, xách cái rìu to âm phủ đi vào.

Chương 128: Người sợ ma ba phần thì ma sợ người cũng 7 phần 2 Bên trong quỷ mon là một quán bar được thiết kế theo phong cách cổ điển, khác hẳn với ảo ảnh quỷ quái của thế giới bên ngoài, bởi vì khu vực đặc biệt của ổ ma, quán bar được dùng những hiện vật cụ thể khiến cho cảnh tượng thật chân thực, cho dù trên người Liêu văn kiệt có mang theo “Tịnh thiên địa thần chú” cũng không phân biệt được trước mắt là thật hay giả.

Ban đầu trong quán bar gió lạnh từng cơn, đám ma quỷ nhảy

múa lung tung, bây giờ khắp nơi vô cùng bừa bãi, Chung Phát Bạch đốt bùa chú rồi phóng lửa ra bốn phía, Lý Ngang cầm cưa điện đuổi theo mấy tên ác quỷ đang chạy trốn khắp nơi.

Giết người và phóng hỏa, nhìn kiểu gì cũng thấy hai tên khốn này không giống như đang vào vai tốt.

Liêu Văn Kiệt nghĩ như vậy, trở tay chém tên ác quỷ ở bên đang đánh lén hắn thành hai, mặt đầy máu, mặt không đổi sắc, hắn quay đầu nhìn về phía sau.

Một con ác quỷ giơ con dao trong tay lên, run rẩy không dám đâm xuống, bắt gặp ánh mắt của Liêu Văn Kiệt, sợ hãi quay người bỏ chạy.

Người sợ ma ba phần chứ ma sợ người đến bảy phần, nếu người đủ hung ác thì quỷ thấy cũng phải run sợ.

Lưỡi rìu xuyên qua ngực, tên ác quỷ im lặng nga xuống, Liêu Văn Kiệt tiến lên đạp lên xác con quỷ, xoẹt một phát rút chiếc rìu ra.

Không chỉ là một quán bar, ngay cả những con ma ở đây cũng là những thực thể.

Lần đầu tiên tiến vào ổ ma, Liêu Văn Kiệt như được mở rộng tầm mắt, giơ tay chém rìu xuống, lại thêm đầu của một con quỷ bay lên cao.

Sau đó hai bước là một cái đầu quỷ, tim ngừng nhưng tay không ngừng.

“Vù vù vù!”

So với Chung Bạch Phát đang phóng hỏa khắp nơi, cùng với Liêu Văn Kiệt đang vung rìu thì Lý Ngang đang cầm cưa, tạm thời khoan nói đến mức sát thương, độ uy hiếp đã là số một, công phu

chớp nhoáng, trong vòng mười mét không tìm thấy bóng con ma nào cả.

Thình!

Cuối đại sảnh quán bar, cánh cửa gỗ bị đá mạnh văng ra, một nhóm lính ma tay cầm súng trường shiki 38 chạy ra, tên chỉ huy đội cầm một thanh kiếm samurai, nói một tràng quang quác với Lý Ngang.

Ý đại khái là không chung đường, nước sông không phạm nước giếng, nếu bây giờ ba người Liêu Văn Giai rời khỏi đây thì chuyện hôm nay coi chưa chưa xảy ra, nếu không đừng trách bọn họ ác độc.

“Hahaha…”

Tên chỉ huy dùng “tiên lễ hậu binh”*, rất khách khí, nhưng Lý Ngang lại nghe không hiểu, cũng có thể là nghe hiểu nhưng không thèm quan tâm, trong miệng phát ra tiếng cười u ám, cầm cưa điện xông qua đám lính ma.

*Tiên lễ hậu binh: ngoại giao trước, quân sự sau

*Tiên lễ hậu binh: ngoại giao trước, quân sự sau

Bang! Bang! Bùm

Tiếng súng vang lên, Liêu Văn Kiệt và Chung Phát Bạch nấp sau những cây cột, chỉ có Lý Ngang liều mạng, có thần công hộ thể dao súng không hề hấn, đạn không ngừng bắn vào người anh ta.

Anh ta đi nhanh vọt vào đám quỷ, cưa điện vung lên tứ phía, cánh ta đầu quỷ theo đó mà rơi xuống.

Máu chảy thành sông, gió tanh mùi hôi, nhưng trong chốc lát, đám ma binh này khắp mặt đất, tìm không ra một cái hoàn chỉnh.

Tên chỉ huy còn sống chiến đấu dũng cảm, tung chiêu nhảy lên chém trên đầu Lý Ngang, chỉ nghe thấy tiền kim loại va vào nhau, tia lửa bắn từ lưỡi kiếm, anh ta loạng choạng cầm thanh kiếm samurai lui về sau.

Nghênh đốn cuồng phong ập đến, tên chỉ huy giơ dao ra chặn, nhưng đối phương lại rất ngang ngược, trên người còn mang theo dao, cùng lần bị cưa điện chém ra làm hai.

Nhận ra ba người Lý Ngang hoàn toàn không phải con người, hôm nay đến để giết sạch bọn chúng, bầy quỷ trốn trong ổ ma không ngồi yên được nữa, ùa nhau chạy trốn về hướng phía quỷ môn.

Bóng ma lắc lư lập lòe, khung cảnh hỗn loạn, dày đặc như tổ kiến, Liêu Văn Kiệt cầm rìu trong tay, chém không kịp.

Mắt thấy lũ ma đã xông đến cửa, đột nhiên sấm sét nổ tung, những mảnh giấy màu vàng trên tường nứt ra phát ra lam quang, những tia sấm yếu ớt đan thành một tấm lưới, chặn đứng đám bóng ma đó ở ngoài cửa.

“Lão Chung, làm tốt lắm.”

Khuôn mặt của Lý Ngang đầy máu, hiếm khi khen Chung Phát Bạch một câu, nở nụ cười hơi dữ tợn, cảm giác như là đang nói ngược ý mình vậy.

“Nhanh lên, ở đây nhiều ma quá, cấm chú không chống đỡ được lâu đâu.”

Chung Phát Bạch nhặt bùa chú lên, một chiêu quét sạch vạn quân, quỷ ảnh tan thành từng mảnh, nhưng dù vậy vẫn như giọt muối bỏ biển.

“Nhìn tôi đây!”

Lý Ngang ném cưa máy, lấy trong ngực ta hai bình sữa, lao đến hắt vào chỗ lũ ma.

Độ sát thương thì không chê vào đâu được, cho dù là ma nhỏ hay ma lớn, dính một giọt sữa thôi liền bốc khói, đau đến mức lăn ra đầy đất.

Bức tranh này thật khiến người ta rất hài lòng, không hề nghiêm túc chút nào.

Liêu Văn Kiệt che mặt không dám nhìn, vứt rìu trong tay, khoanh chân ngồi xuống đất niệm chú Tịnh Thiên Địa.

“Thiên địa tự nhiên, uế khí phân tán…”

Cộng thêm sự chống giữ của niệm lực, âm thanh không quá lớn của Liêu Văn Kiệt đã truyền đến mọi ngóc ngách của ổ ma.

“Ma Vương khoanh tay, thị vệ ta hiên…”

Âm thanh giống như sấm sét, khí thế như cuồng phong, dưới sự chống giữ của niệm lực, mỗi chữ đều ẩn chứa sức mạnh ngàn quân, áp chế lũ quỷ quỳ rạp trên mặt đất, khói đen bốc lên khắp người, từng con từng con quỷ không ra quỷ mà không ra ma.

“Hung uế tiêu tán, đạo khí thường tồn, lập tức tuân lệnh!”

Khi lời cuối cùng vừa phát ra, không khí lạnh lẽo u ám bị quét sạch, lũ ma bị lấp trong màn sương đen, khí lạnh xuyên vào cơ thể không còn nữa, thoắt cái cả quán bar trở nên âm u không ánh sáng, lớp ngụy trang mờ dần, để lộ ra dáng vẻ thật sự của hang ổ.

Chương 129: Huynh đài thật có nhã hứng 1 “A Kiệt, có phải cậu đánh máu gà không? Rõ ràng lần trước ngay cả một đoạn thôi cậu niệm cũng không xong.”

Lý Ngang mang vẻ không vui đi tới, đang chém giết rất sướng

tay thì đột nhiên Liêu Văn Kiệt tung ra chiêu lớn, khiến anh ta trở nên tầm thường, rất khó chịu.

“A Kiệt, niệm chú của cậu lợi hại ghê, cậu luyện kiểu gì vậy?”

Chung Phát Bạch tò mò không thôi, anh ta cũng có biết về thần chú Tịnh Thiên Địa, đọc một trăm lần rồi cũng không có được cái loại uy lực này.

“Không có gì, quen tay luyện nhiều, luyện nhiều một chút thì anh cũng sẽ rất lợi…”

“A Kiệt, đừng lừa anh ta.”

Lý Ngang lắc đầu ngắt lời, vỗ vỗ vai Chung Phát Bạch, động viên: “Mấy cái loại mà tư chất vốn có này anh ước cũng không được đâu, kiên cường một chút nữa, có câu nói dóc gọi là cần cù bù thông minh, hôm nay tôi tặng nó cho anh, hi vọng anh chăm chỉ nổ lực thêm, đừng buông bỏ bản thân.”

“……”

Khóe mắt Chung Phát Bạch giật giật, bi kịch của cao nhân tiền bối đang ở phía trước, cuối cùng cũng không dám nói chuyện với Lý Ngang.

Ở nhà, Liêu Văn Kiệt ôm cái chậu vàng hình nguyên bảo*, hắn trơ mắt nhìn, giống như nhìn lâu thì bên trong có thể mọc ra tiền giấy vậy.

Nguyên bảo: cái đĩnh vàng hoặc bạc thời xưa .

Nguyên bảo: cái đĩnh vàng hoặc bạc thời xưa

Quả thực là như vậy, hắn thật sự định đợi cho tiền của mình mọc ra.

【Chậu châu báu (tiền có thể xua đuổi ma, của cải có thể

thông thần)]

Sau khi dẹp yên ổ ma, hắn và Chung Phát Bạch có để lại thông tin liên lạc, hắn liền vội vã bảo Châu Tinh Tinh lái xe đưa mình về nhà.

Hành trình của "Mãnh quỷ soa quán", đầu tiên là loại bỏ tên cương thi Issey Miyake, và sau đó tiêu diệt toàn bộ tổ ma, sau khi bụi bặm lắng xuống, hệ thống đã rất sảng khoái khen thưởng hắn.

Không phải là tài lực mà Liêu Văn Kiệt mong muốn nhất, nhưng vấn đề cũng không lớn, chậu châu báu nghe cũng khá oai phong. Theo truyền thuyết dân gian, Thẩm Vạn Tam vô cùng giàu có có một cái chậu châu báu, cho dù là vàng bạc hay châu báu, ném vào một cái thì có thể thu được một đống.

Vì vậy, khi Liêu Văn kiệt vừa bước vào cửa, hắn liền vội vàng lấy chậu châu báu ra, ném vào đó tờ hai trăm tệ.

Kết quả khiến người ta quá thất vọng, sau khi đợi khoảng 5 phút, không có cái gì mọc ra cả.

"Kỳ lạ…"

Liêu Văn kiệt vẫn không từ bỏ ý định, cầm cái chậu lên quan sát một lượt, ngoại trừ bốn chữ "Chiêu tài tiến bảo" rõ ràng dễ hiểu, thì hắn không nhìn ta được manh mối gì cả.

Một cái chậu rất bình thường, chỉ khác là hơi nặng, trông giống như nguyên bảo chứ cũng không có gì đặc biệt.

Hai bảo vật "Tịnh thiên địa thần chú" và "Dịch cân tẩy tủy đan" mà hệ thống cho trước đó đều là bảo vật hạng nhất, không lý nào đến cái chậu châu báo này lại là một thứ để ngắm cả.

Liêu Văn Kiệt cau mày, trong lúc nín thở tập trung suy nghĩ, hắn liền phát hiện mình và chậu châu báu có một loại tương thông

đầy huyền ảo, hắn lập tức ngồi khoanh chân trên đất,

“Đinh linh! Đinh linh—”

Âm thanh lanh lảnh vang lên, nhưng thời gian chưa đến năm giây, trong chậu đã bị bao phủ một đống tiền xu rất dày.

Liêu Văn kiệt lấy ra một đồng xu kiểm tra xem, hai mặt đều có bốn chữ ‘Tiền năng khu quỷ, tài khả thông thần’*.

tiền có thể xua đuổi ma, của cải có thể thông thần

tiền có thể xua đuổi ma, của cải có thể thông thần

“Cho nên, tốn bao nhiêu tiền mới có thể mua được hệ thống bảo nó quỳ xuống gọi tôi là ba ba đây?”

Liêu Văn kiệt lẩm bẩm, cầm đồng tiền mà không biết phải sử dụng thế nào, tức giận vận công niệm lực lại lần nữa, mãi cho đến khi trong chậu đầy tiền không còn chỗ nhét mới thôi.

Không thể nhiều hơn nữa, tiêu hao hết sạch niệm lực rồi, còn tốn sức hơn cả niệm “Thần chú Tịnh thiên địa nữa’.

Hắn thấy rất khó hiểu, kiểm tra thương thành trong hệ thống, lật lui lật tới thì không tìm thấy bảng báo giá nào liên quan đến chậu châu báu, đồng tiền xu giống hết thì lại cố, 10 điểm tài lực, chắc giá.

“Thật đáng tiếc, hệ thống không có chức năng thu hồi, nếu không thì đây thực sự là chậu châu báu rồi.”

Liêu Văn Kiệt thổn thức, sử dụng tâm niệm thu chậu châu báu lại, phát hiện ra đồng tiền trong tay vẫn còn đó, nhướng mày, lật tay lại thì trong bàn tay lại xuất hiện một đồng tiền khác.

“Ăn không nói có, chiêu này mà đem đi tán gái cũng được đấy, nhưng rốt cuộc cái đồng xu này có tác dụng gì vậy, chẳng lẽ là đạo

cụ bay sao?”

Liêu Văn Kiệt suy nghĩ một lúc, cảm thấy khá đáng tin, kẹp một đồng xu ở đầu ngón tay, vèo một tiếng bắn đến bức tường đối diện.

Không có sự sắc bén để cắt vàng chặt ngọc, tiền đồng có kỷ luật khoa học, nằm bẹp trước hiện thực, va vào tường rồi rơi xuống đất kêu leng keng.

Hắn thử lấy lại đồng xu cách đó hai mét nhưng không thành công, xác định là đồ dùng một lần nên vứt đi, không có tác dụng kết nối.

Sau một vài thử nghiệm, Liêu Văn kiệt cũng dừng lại việc lần mò vô nghĩa này, tắm xong liền ngã đầu đi ngủ, con đường luyện tâm đang ở ngay trước mắt, nên nắm bắt thời gian để tu luyện.

Một đêm yên tĩnh, mấy ngày sau, Liêu Văn kiệt ở nhà không ra khỏi cửa, đợi ở nhà để tu luyện niệm lực.

Vào lúc màn đêm buông xuống, mười ngày trước, là ngày mà Liêu Văn kiệt ăn ‘Dịch cân tẩy tủy đan’, một cơn lốc màu đen không biết xuất hiện từ đâu ra bao bọc chặt lấy cơ thể hắn, bên ngoài vòng xoáy mở rộng, bên trong đột nhiên thu nhỏ lại, vù một tiếng khiến hắn biến mất cùng ngay tại chỗ.

……

Chương 130: Huynh đài thật có nhã hứng 2 Khu rừng âm u tĩnh mịch, ánh sáng mặt trời lọt qua kẽ hở của lá cây, tạo nên các đốm sáng rơi xuống mặt đất.

Vòng xoáy bất ngờ xuất hiện, khuếch ra từ nhỏ đến lớn, Liêu Văn Kiệt vẫn giữu nguyên tư thế ngồi xếp bằng, xuất hiện ở dưới một gốc cây xiêu vạo.

Hắn đứng dậy ngắm nhìn mặt trời ở chân trời, dùng cả tay và chân, di chuyển trai phái đầy linh hoạt, leo lên ngọn cây nhìn về phía xa, vẻ mặt đầy ngao ngán rồi nhảy từ trên cây xuống.

Núi non nối tiếp nhau, vạn dặm không thấy bóng người, một con đường thôi cũng không nhìn thấy. Không chỉ như thês, thậm chí không có một con sông nào gần đó, cho nên đừng mơ tới việc dọc theo sống để tìm thấy hạ lưu.

“Đây là con đường để luyện tâm, hay là con đường để tồn tại nơi hoang dã vậy?”

Liêu Văn Kiệt phun ra một cái, tiện tay nhặt một cành cây đứng ở bên chân, đi theo hướng cành cây rơi xuống vậy.

Không sợ bị lạc, bởi vì hắn cũng không biết mình đang ở đâu và cũng không biết mình nên đi đâu, cho nên đối với hắn mà nói, lạc hay không lạc cũng như nhau.

Đối với con đường luyện tâm, trước kia Liêu Văn Kiệt có có vài suy đoán, xuyên không cũng là một trong số đó, tuy rằng hơi kinh ngạc, nhưng cũng không cảm thấy bất ngờ.

Cũng khá tốt đấy, có cảm giác an toàn khi chân được chạm đất đầy chân thực thế này, nếu đã mơ trong mơ rồi lại hết giấc mơ này đến giấc mơ khác thì mới gọi là đau đầu.

“Nhưng mà nói đi nói lại, giấc mộng Trang Chu, không chừng bây giờ mình đang mơ đấy, nhưng không biết mà thôi.”

Liêu Văn Kiệt lẩm bẩm, lười nghĩ nhiều đến mấy chuyện không có manh mối nào thế này, quơ quơ cành cây để dạt bụi cỏ trước mặt ra, thỉnh thoảng lại trèo lên ngọn cây, nhắm ngay một phương hướng rồi đi tiếp.

Đã từng mơ ước cầm kiếm xông đến chân trời, ngắm nhìn sự phồn hoa của thế giới, vì có quá nhiều bạn gái, không biết mang

theo ai đi nên mới hủy bỏ kế hoạch.

Hôm nay là một cơ hội tuyệt vời, phải thật trân trọng mới đúng.

“Woo ~~~”

Có tiếng sói vọng đến từ trên đỉnh núi phía xa, Liêu Văn Kiệt dừng lại một cái rồi tiếp tục bước đi.

Có câu thể này, một con sói đơn độc thôi thì không phải sợ, cứ coi nó như một con chó, gặp phải một đàn sói cũng đừng sợ, vì sợ cũng vô dụng.

Đi bộ khoảng chừng một tiếng đồng hồ, khi mặt trời chiều hoàng hôn dần lặn xuống chân trời, hắn leo qua đỉnh núi, khi trèo lên ngọn cây thì thấy khói bếp bốc lên.

Có người!

Có mục tiêu thì dễ làm rồi, Liêu Văn Kiệt đã tính toán khoảng cách rồi đi nhanh hơn. Tối nay không cần ôm cây nữa, hắn cũng có thể giống như Đường Tăng vậy, ở nhờ một đêm ở nhà của nữ bồ tát, nhân tiện ăn một bữa cơm chay, sau đó từ chối lời đề nghị hoạt động sau bữa ăn của nữ bồ tát không biết liêm sỉ.

*Bồ tát ở đây là người có tấm lòng Bồ Tát nhé, chứ không phải là Bồ Tát.

*Bồ tát ở đây là người có tấm lòng Bồ Tát nhé, chứ không phải là Bồ Tát.

Đi chưa được nửa canh giờ, phái trước hiện ra một con đường đất, in hằn vết bánh xe, dẫn thẳng đến hướng khói mà hắn nhìn thấy.

Sắc trời đã nhá nhem tối, Liêu Văn Kiệt không chần chờ nữa,

bắt đầu vận động nhẹ nhàng để tăng tốc độ bước chân.

Đúng lúc này, ba bóng đen từ ven đường vọt ra, trong đôi mắt u ám lạnh lùng bắn ra ánh sáng xanh khiến người ta phải sợ hãi, chặn đường đi của hắn.

Không phải là Sơn đại vương trồng cây tạo phúc cho đời sau, mà là ba con sói đói, di chuyển bằng bốn chân, con sói đầu đàn hơi khom xuống, nhe răng nhếch miệng, dáng vẻ cực kỳ hung ác.

“Hú hú hú!!”

Thuận theo tiếng hú trầm thấp của con chó sói, lại có bảy tám con sói đói bị bao vây từ mọi phía, tự phân công rất rõ ràng, chặn trước chặn sau làm cho Liêu Văn Kiệt không còn nơi nào để trốn thoát.

(— `ˊ —)

Nếu là trước đây, khi chạm trán với bầy sói ở nơi hoang dã, chắc chắn Liêu Văn Kiệt đã bôi dầu vào lòng bàn chân, có thể chạy được bao xa thì chạy.

Bây giờ thì…

“Lại đây, con chó ngốc.”

Hắn ngồi xổm xuống, kêu gâu gâu như một con chó, khiêu khích ba con sói đói trước mặt.

“Hú hú!”

Con sói đứng đầu gầm lên, liền có một con sói đói đánh lén từ phía sau, mấy chiếc răng nanh hung hăng cắn vào gáy Liêu Văn Kiệt.

Liêu Văn Kiệt nhanh chóng nghiêng đầu, giơ tay nhét vào trong mồm con sói, đợi nó cắt chặt lấy thì vung tròn đập xuống đất ở

trước mặt.

Con sói đói kêu gào nhưng miệng vẫn cắn chặt, bản tính hung dữ, dáng vẻ sắp chết nhưng vẫn không thả ra.

Bảy tám con sói đói chen nhau xông lên bao vây Liêu Văn Kiệt, nhào lên lưng hắn hoặc là cắn vào tay chân hắn, hai hàm trên dưới kẹp chặt.

Lại dùng sức…

Vẫn còn dùng sức…

“Súc sinh, thế mà dám hại người đi đường, còn không mau rời đi, không thôi tao giết sạch bọn mày.”

Gió đang đè xuống cỏ, một đạo sĩ áo vàng trên vai vác theo một ngọn cờ dài, mũi chân dí xuống đất từ xa đến gần, thân hình nhanh như một mũi tên nhọn, lao tới trước mặt bầy sói.

Chuông kêu leng keng! !

Nhìn thấy Liêu Văn Kiệt đã bị bầy sói vùi xuống, đạo sĩ lại gầm lên một tiếng, rung pháp linh trong tay rồi quét cây cờ dài về phía bầy sói.

Bầy sói sợ hãi tản ra, Liêu Văn Kiệt sững sờ đứng dậy, nhìn thấy người một người đàn ông trung niên ăn mặc như một đạo sĩ thì lập tức sáng mắt lên.

“Chàng trai, cậu không sao chứ?”

“Không sao, cám ơn đạo trưởng đã giúp đỡ, tôi với chúng nó đang đùa mà thôi.”

Chương 131: Chú Cửu 1 “Chơi đùa!?”

Đạo sĩ nghe xong liền sửng sốt, nhìn thấy áo quần trên người

Liêu Văn Giai mặc dù bị rách hư, nhưng trên người còn không có vết máu, khóe miệng lập tức giật giật.

Đồ đệ nhà ai cũng không lo quản cho kĩ!

“Huynh đài, thật…có nhã hứng đấy.”

Đạo sĩ không biết phải nói gì mới tốt, ban đêm ban hôm nằm giữa đường cho chó sói cắn, khoan nói là kỳ quái ý vị sâu xa, chỉ là người này có bản lĩnh, gọi một tiếng chàng trai cũng không hợp lắm.

“Hú hú hú—”

Sau khi bầy sói sợ hãi, dựa vào sói nhiều thế mạnh, chúng từ từ giải tán vòng vây.

“Súc sinh chính là súc sinh là cầm thú, thế mà lại dám lỗ mãng trước mặt ta!”

Đạo sĩ nâng chuông pháp linh lên rồi lay lay, con đường đất phía sau đầy bóng người nhốn nháo, như thể là đang sử dụng đại pháp kêu người vậy.

Chỉ là người anh ta gọi không phải là người sống.

Chín cái xác biết đi, trên trán dán giấy vàng, mặt không còn chút máu, trên người khoác thêm áo quan bào, hai tay đặt ở trước ngực, nhảy một cái cắm một cái, cứ như vậy rồi nhảy qua.

“Gào gào gào…”

Hành thi nhún nhảy tiến tới, nhanh chóng tấn công khiến đội hình của bầy sói loạn xạ. Con sói đầu đàn phải gầm lên mấy tiếng mới có thể trấn an những con sói trong đàn của mình.

Đàn sói bắt đầu chiến đấu với hành thi.

(Hành thi: Xác chết biết đi)

Đạo nhân cũng nhanh chóng gia nhập trận chiến, Liêu Văn Kiệt nhìn người ta nhiệt tình như vậy thì cũng không tiện đứng nhìn, nhanh chóng vận dụng một chiêu Thiết sa chưởng đánh bay con sói phía trước."

"Ngao ngao! Ô ô…"

Chưa đầy ba mươi giây đàn sói đã bị đánh tan tác, chạy trốn khắp bốn phía, chỉ còn lại con sói đầu đàn lê cái chân què đến ven đường.

Con sói hung ác quay đầu ghi nhớ gương mặt của Liêu Văn Kiệt và đạo nhân, chắc chắn sẽ nhớ mãi hai người này.

Liêu Văn Kiệt hừ lạnh một chút, tiến lên hai bước về phía nó. Con sói đầu đàn lăn trên mặt đất, lén lút cắn vào bắp chân Liêu Văn Kiệt.

Không cắn nổi.

Bộp!

Liêu Văn Kiệt dùng một tay chụp lấy đầu con sói, sói đầu đàn càng thêm hung ác, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm hắn, rống lên không ngừng.

Bốp!

Gào…

Bốp!

"…"

Bốp!

“Ô ô ô…”

Con sói cuối cùng cũng chỉ có thể cúi đầu, chủ yếu là vì quá đau. Sói đầu đàn thu lại vẻ hung ác trong ánh mắt, từ chống cự biến thành ngoan ngoãn chịu thua.

Liêu Văn Kiệt thấy thế thì không đánh nữa, sói đầu đàn khập khiễng đứng lên, đi về phía khu rừng.

“Con chó ngốc kia, tao cho mày đi rồi à?”

Liêu Văn Kiệt túm đuôi sói đầu đàn, kéo nó về chỗ cũ, sau đó vươn tay đập một cái lên đầu nó.

“Ngao ô…”

Đánh không lại, chạy không được, sói đầu đàn tức giận lăn lộn trên mặt đất.

“Huynh đài, sao lại làm thế?”

“Súc sinh không hiểu thế nào là lấy đức báo đức, nó có tâm lý trả thù rất nặng. Hôm nay nó bị thua thiệt như thế, sau này nhất định sẽ tìm cơ hội trả thù.”

“Vậy đánh chết nó đi không phải được rồi sao?”

“Không được, ông trời có đức hiếu sinh, không thể tùy tiện đánh chết một sinh mạng như thế được.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu: “Tôi đưa nó theo, ba ngày đánh một trận nhỏ, năm ngày đánh một trận lớn. Như thế thì sẽ giảm được nhuệ khí và uy phong của nó, nhất định sẽ có ngày cảm hóa được nó.”

“Có thể thành công sao? Tại sao nghe thế nào cũng cảm thấy không đáng tin cậy!”

Đạo nhân lau mồ hôi trên trán, bản tính hoang dã của sói đầu đàn rất khó thuần phục, làm sao có thể vì mấy trận đòn mà cụp đuôi thành chó như thế được.

“Thành công hay không thì phải thử mới biết.”

Liêu Văn Kiệt nhún vai, con sói đầu đàn này không tệ, nếu như đem tặng cho người có duyên thì nói không chừng có thể giải quyết chuyện chiếc ví rỗng của hắn.

Nếu như không ai cần cũng không sao, hạ giá rồi đem bán cho tiệm cơm nào đó cũng kiếm được một khoản.

Nghĩ đến chuyện đó, Liêu Văn Kiệt càng nhìn con sói này càng thấy vui.

“À đúng rồi, hôm nay đa tạ đạo trưởng đã ra tay giúp đỡ, không biết quý tính đại danh của đạo trưởng là gì?”

“Huynh đài khách khí rồi, tại hạ…”

…

Ở phía xa, bầy chó sói tụ tập lại liếm láp vết thương, vừa nghỉ ngơi vừa nhìn về phía đường núi, ngóng trông lão đại nhà mình trở về.

Nhưng chờ mãi mà không thấy sói đầu đàn trở về, đàn sói tru tréo không ngừng, sau đó xung quanh lại xuất hiện những âm thanh khác.

Sói hai: Đất nước không thể một ngày không có vua, gia đình không thể một ngày không có chủ. Nếu lão đại chưa về thì ta sẽ tạm thời lên làm chủ!

Sói ba: Nhị ca nói đúng.

Sói bốn: Tam ca nói đúng.

...

“Này đạo trưởng Tứ Mục, nửa đêm rồi đấy, khi nào mới tới nhà của sư huynh của ông?”

(Tứ Mục có nghĩa là đôi mắt có thể nhìn rõ mọi hướng)

Liêu Văn Kiệt nắm chặt một đầu dây thường, trói lấy Nhị Hắc, cũng chính là con sói đầu đàn kia. Nó không đen, nhưng Liêu Văn Kiệt cảm thấy cái tên này dễ nghe hơn một chút, ít ra còn dễ nghe hơn Cẩu Đản.

Trước khi bị trói thì Nhị Hắc còn nhe nanh múa vuốt, nhưng sau khi bị trói thì nó liền phát hiện ra một chân lý, đó là im lặng là vàng. Sau khi bị ăn mấy cú đập vào đầu thì Nhị Hắc còn biết giả tạo vẫy đuôi cho loài người kia được vui.

Chương 132: Chú Cửu 2 Thông minh lắm, Liêu Văn Kiệt cảm thấy có thể bán Nhị Hắc với giá cao.

“Sắp tới rồi, phía trước có một miếu Thổ địa, đi tầm hai dặm nữa là Nhậm gia trang, sư huynh của tôi ở đấy.”

Vừa đi vừa nói chuyện với đạo nhân, Liêu Văn Kiệt moi được không ít thông tin, chẳng hạn như thân phận của đạo nhân, còn cả nơi ông ta muốn tới.

Đạo nhân Tứ Mục và sư huynh Lâm Cửu của mình đều học đạo thuật Mao Sơn, một người mở nghĩa trang, giúp người khác xem phong thủy; một người ngày ngủ đêm ra ngoài chặn cương thi, thỉnh thoảng lại đi khắp các thôn xóm làng mạc xung quanh để đưa những vong hồn của những người chết nơi đất khách quê người về được quê hương.

Ít thì năm ngày, nhiều thì mười ngày, sư huynh đệ hai người chắc chắn sẽ gặp nhau một lần.

Đạo nhân Tứ Mục không nói nhiều, Liêu Văn Kiệt nghe xong cũng đoán được đại khái mình đang ở chỗ nào, thầm nghĩ cái người tên là Lâm Cửu kia liệu có phải tên thật là Lâm Phượng Kiều hay không.

Đạo trưởng Tứ Mục vừa đi vừa nói chuyện với Liêu Văn Kiệt, đến khi ngang qua miếu thổ địa thì lại đi thêm khoảng hai dặm nữa, đến lúc này trước mắt hai người mới xuất hiện một cái trấn nhỏ.

Trấn này trước kia chỉ là một cái thôn, cũng không gọi là Nhậm gia trang.

Nguyên nhân là vì trong thôn có một người giàu có họ Nhậm lên thành phố phấn đấu làm ăn, sau đó làm ăn phát đạt rồi thì bắt đầu hồi hương về quê, xây dựng một phiên chợ cho quê nhà. Thế là bảy tám thôn lân cận đều đến phiên chợ này để buôn bán.

Thời gian trôi qua, phiên chợ càng thêm náo nhiệt, không ít người có tiền ở nơi khác cũng lựa chọn về đây buôn bán khiến cho thôn này càng thêm trù phú,dần dần phát triển thành thị trấn.

Sau này, mọi người nhắc đến phiên chợ thì rất ít nhắc đến tên thôn mà chủ yếu nhắc đến vị họ Nhậm có sức ảnh hưởng lớn kia. Thế nên sau này mọi người đều vô thức nhận định đây là Nhậm gia trang.

Nói một cách đơn giản thì nhà họ Nhậm là chủ phiên chợ này, là thổ địa nơi này, chỉ cần nhà họ Nhậm muốn làm gì thì không ai có thể ngăn cản.

“Cốc cốc cốc!”

“Sư huynh, mở cửa ra, là em!”

Đạo nhân Tứ Mục tiến đến một ngôi nhà, khẽ gõ cửa.

“Đến đây, đến đây.”

Lâm Cửu chạy ra mở cửa, nhìn thấy gương mặt xa lạ thì nhướn mày, nhìn sư đệ nhà mình bằng ánh mắt dò hỏi.

“Sư huynh, vị này là Liêu Văn Kiệt, em gặp được trên đường, công lực Thiết bố sam của cậu ấy được lắm, đêm hôm khuya khoắt còn có thể bắt sói để chơi. Mọi người vừa vặn tiện đường nên em đưa cậu ấy tới đây luôn.”

“Đêm hôm khuya khoắt còn bắt sói để chơi?”

Lâm Cửu nghe thế thì sửng sốt, sau đó lại nhìn Nhị Hắc đang ngồi xổm bên cạnh Liêu Văn Kiệt, khóe miệng lập tức co rút: “Vị này đúng là… có nhã hứng…”

“Đạo trưởng khách khí quá, cứ gọi tôi là A Kiệt là được.”

“Được rồi, vào nhà đã rồi nói.”

Sắc trời đã tối, đạo nhân Tứ Mục đi đường xa cũng mệt, sau khi vào nhà xong đã lên phòng nằm ngủ.

Mấy món Lâm Cửu nấu vội đều đã được Liêu Văn Kiệt xử lý hết.

“Thời gian không còn sớm nữa, những khách sạn bên ngoài đã đóng cửa hết rồi. A Kiệt, nếu cậu không chê nơi này là nghĩa trang thì có thể…”

“Đạo trưởng khách sáo quá, không phải ngủ ngoài đường đã là cảm ơn trời đất lắm rồi, sao có thể chê được.”

“Vậy được, nghĩa trang này còn một gian phòng nữa, để tôi đi quét dọn cho cậu một chút.”

“Không cần đâu, đêm hôm khuya khoắt, đạo trưởng cứ đi nghỉ đi, tôi nằm tạm cũng được, có gì mai rồi tính.”

Hai người khách sáo vào câu, sau đó Liêu Văn Kiệt cầm dây thừng trói Nhị Hắc lại như cái bánh chưng rồi vào phòng ngủ, bắt đầu tu luyện trong mộng.

...

Sáng hôm sau, gà vừa gáy thì Liêu Văn Kiệt đã tỉnh dậy, cởi dây trói cho Nhị Hắc.

“Này con chó ngốc, nếu mày thông minh một chút thì tao bán mày có thể ăn no uống say, nếu mày không thông minh làm tao không bán được thì tao chỉ có thể thịt mày để ăn no uống say thôi.”

Không có năng lực giao tiếp với động vật như Lý Ngang, Liêu Văn Kiệt chỉ có thể dùng phương pháp thô bạo, đập cho Nhị Hắc một cái rồi kéo nó ra khỏi phòng.

“A Kiệt dậy sớm thế?”

Lâm Cửu đứng trong sân, đang cầm chổi quét dọn.

“Nào có, đạo trưởng còn dậy sớm hơn tôi.”

“Đừng gọi đạo trưởng nữa, tôi nghe không quen. Tôi tuổi tác đã cao, mọi người đều gọi tôi là chú Cửu. Nếu cậu không ngại thì cũng có thể gọi tôi như thế.”

“Được, chú Cửu, để tôi giúp chú quét dọn.”

“Cậu là khách, làm sao có thể để khách quét dọn được.”

“Không sao.”

Liêu Văn Kiệt buộc Nhị Hắc ở cửa, sau đó cầm lấy cây chổi quét dọn từ trong ra ngoài.

Chú Cửu thấy thế thì thở dài, cùng là người trẻ tuổi, vậy mà

Liêu Văn Kiệt đẹp trai lễ phép lại còn chịu khó, không giống đồ đệ của ông ta, gọi ba lần mà vẫn còn ngủ không chịu dậy.

Trong nhà ăn, chú Cửu, Tứ Mục, Liêu Văn Kiệt ngồi ăn sáng, sau đó thay một bộ quần áo khác, nhìn qua cũng không có gì lạ.

Bởi vì đặc thù của nghĩa trang, thế nên có rất nhiều người chọn ngày lành tháng tốt để mang quan tài tới đây. Nếu như gia đình không có thời gian thì chủ Cửu sẽ lo liệu mọi việc, từ khiêng quan tài cho đến đào huyệt, mỗi lần đều phải mời không ít công nhân.

Thế nên mặc dù nghĩa trang không lớn nhưng tiệm cơm lại rất rộng rãi.

“A Kiệt, cậu đến nơi hoang vu hẻo lánh Nhậm gia trang làm gì thế?”

“Nhậm gia trang phồn hoa như vậy, giàu có hơn những thị trấn tôi đi qua gấp mười lần, làm sao có thể gọi là hoang vu hẻo lánh được?”

Chương 133: Biểu diễn đập đá trên ngực Liêu Văn Kiệt hỏi ngược lại một câu, biết chú Cửu đang nói nhảm nên cũng bịa ra một câu chuyện: “Thực ra tôi là con một gia đình giàu có, từ nhỏ đã thích học võ. Cha tôi thấy tôi cả ngày đều ở cạnh một nhóm võ phu thì mới đưa tôi ra nước ngoài du học, không ngờ sau đó gia đình lại gặp chuyện… Tóm lại là tôi học ở nước ngoài có mấy năm đã trở lại.”

Chú Cửu nghe nói như thế thì tràn đầy xúc động, thở dài một hơi, mối nghi ngờ trong lòng cũng giảm đi một nửa.

“Tôi vì giải oan cho cha mà bán đi tất cả gia sản, bây giờ bốn biển là nhà, cũng coi như một người tiêu dao vui vẻ.”

Liêu Văn Kiệt nói: “Thực không dám giấu, ngoại trừ luyện võ

thì tôi cũng học qua một chút đạo thuật, cũng có thể coi là một nửa đạo sĩ."

"Hồi còn nhỏ, có một đạo sĩ tới cửa, nói với cha tôi rằng tôi là người có thiên mệnh, nếu không học đạo thì phung phí của trời, cứ nhất quyết muốn thu nhận tôi làm đồ đệ."

Liêu Văn Kiệt vừa cười vừa nói: "Cha tôi chỉ có mình tôi là con, mong muốn tôi sau này kế nghiệp gia đình nên tất nhiên không để tôi học đạo. Ông ấy lập tức bảo người đuổi vị đạo sĩ kia ra ngoài…"

"Vị đạo sĩ ấy cũng không tức giận gì cả, lúc đi còn để lại hai quyển sách, nói thiên mệnh đã định, không thể làm trái. Vị đạo sĩ ấy còn nói cha tôi có thể ngăn được một lúc chứ không thể ngăn cản mãi mãi. Sau đó cười to ba tiếng rồi biến mất."

"Cha tôi sợ quá nên nhanh chóng cất hai quyển sách đó đi, chờ khi tôi biết chữ thì giao lại cho tôi."

"A Kiệt, thế hai quyển sách đó là gì thế?"

Đạo nhân Tứ Mục nghe đến nghiện, cầm miếng bánh trong tay mà quên cả ăn.

"Sư đệ!"

Chú Cửu bất mãn trừng mắt một cái: "Im lặng ăn cơm, chuyện sư đồ môn phái của người ta, sao cậu có thể hỏi lung tung được."

"Không sao, tôi không bái sư, căn bản không có sư môn, không sao cả."

Liêu Văn Kiệt giải thích, nói tiếp: "Một quyển là [Tịnh thiên địa thần chú], một quyển là [Cửu tự chân ngôn], đều là những quyển đạo giáo bình thường, không có gì phải giấu diếm cả."

Đúng là rất bình thường.

Đạo nhân Tứ Mục nghe thế thì nhún vai, không hỏi thêm gì nữa.

“A Kiệt, tu đạo không đơn giản như vậy đâu. Nếu cậu chỉ xem hai quyển sách đó thì không thể tự xưng là đạo sĩ được.”

Chú Cửu lắc đầu: “Nhưng nếu như trái tim cậu hướng đạo thì tôi có thể giới thiệu cho cậu một sư phụ.”

Người sư phụ này không phải ai khác mà chính là chú Cửu, ông ta sĩ diện nên không nói thẳng ra, dự định nói lòng vòng một chút rồi nhận Liêu Văn Kiệt làm đồ đệ.

Khi nghe Liêu Văn Kiệt nói hắn một thân một mình, lại chưa từng bái sư thì chú Cửu lập tức muốn nhận hắn làm đồ đệ. Hai đồ đệ hiện tại của ông ta, một người tư chất bình thường, một người không chịu cô đơn. Chú Cửu sợ về sau nghĩa trang này sẽ bị bỏ hoang.

“Nhất định phải tìm sư phụ sao? Tôi cảm thấy tu đạo thực ra rất đơn giản!”

Liêu Văn Kiệt chậm rãi nói: “Bản [Cửu tự chân ngôn] kia tôi đọc qua một chút là hiểu, vừa luyện đã luyện ra niệm lực… Sao lại nhìn tôi như thế, chẳng lẽ tôi nói sai sao?”

“Ha ha ha, A Kiệt, nói mạnh miệng quá nhỉ… Mẹ kiếp, cậu là yêu quái gì?”

Đạo nhân Tứ Mục nghe Liêu Văn Kiệt nói thế thì bật cười, nhưng khi ngẩng đầu nhìn hắn thì lập tức phun hết thức ăn trong miệng ra.

Liêu Văn Kiệt cũng không giải thích nữa, niệm lực tỏa khắp toàn thân, lại một lần nữa biến thành bóng đèn trong miệng Lý

Ngang.

"..."

Đạo nhân Tứ Mục trợn tròn mắt, túm lấy cánh tay chú Cửu lắc lắc một trận: "Đây đây đây... Sư huynh... Anh nhìn cậu ta kìa... Sư huynh, anh nói gì đi!"

"Đạo cốt trời sinh, trên đời quả thực có thiên tài như vậy!"

Chủ Cửu khẽ chạm vào trán Liêu Văn Kiệt, nhìn thấy rõ căn cốt của hắn thì cũng trợn mắt há miệng, lẩm bẩm.

Niệm lực cũng ổn, nhưng mấu chốt là tư chất.

Chú Cửu cảm thấy vị đạo trưởng trong câu chuyện của Liêu Văn Kiệt nói sai một chi tiết, với tư chất như thế này, nếu không học đạo không phải chỉ là phung phí của trời mà phải gọi là tội ác tày trời.

Nếu ông ta thu được đồ đệ như thế này thì ông ta cũng không dám dạy, có muốn dạy cũng không dạy nổi, chỉ sợ bản lĩnh không đủ, dạy dỗ không đến nơi đến chốn, biến thiên tài thành người tầm thường.

Liêu Văn Kiệt thấy hai người im lặng không nói gì thì gãi đầu, thận trọng nói: "Nói ra thì thật xấu hổ, nhưng tôi cảm thấy năng lực của mình cũng tạm được, hai người thấy thế nào?"

"..."

"..."

Cái gì mà tạm được!

"À đúng rồi, trước đây tôi học được một đạo thuật nhưng chưa hiểu được đạo lý của nó. Hay hai người giúp tôi xem một chút xem đạo lý của nó là gì."

Liêu Văn Kiệt nói xong thì xòe tay ra, trong tay là hai đồng tiền xu, đưa mỗi người một đồng.

“Tiền có thể xua đuổi ma quỷ.”

“Tiền có thể thông suốt tinh thần!”

Chú Cửu và đạo nhân Tứ Mục đánh giá đồng tiền trong tay. Chú Cửu có đạo hạnh cao hơn nên chỉ liếc mắt một cái đã nhìn được thực hư, ngạc nhiên nói: “Tiền đồng Tiên Thiên, dùng để đuổi tà ma, A Kiệt, cậu luyện đạo thuật này như thế nào?”

“Tiền đồng Tiên Thiên là gì?”

“Không nhuốm bụi trần, không dính khói lửa, và… Không phải tiền cho con người!”

Chú Cửu giải thích, ông ta có một pháp khí gọi là “Kiếm Kim Tiền”, có thể bắt ma hàng yêu, cũng có thể treo trên cửa trừ sát khí. Thanh kiếm này dùng tiền đồng, dây đỏ, sau đó hấp thu tinh hoa trời đất để luyện chế thành.

Chương 134: Cùng nhau bàn luận 1 Sau khi bện xong tiền đồng thì ban ngày phải cung phụng đèn nhanh, ban đêm cho ra ngoài phơi dưới ánh trăng, công cuộc luyện chế vô cùng khó khăn.

Nhưng những đồng xu đó nhiễm quá nhiều bụi trần, mặc dù đã được lựa chọn kỹ lương nhưng tiền bạc lưu thông hàng ngày, rất khó có thể xa rời thế tục.

Nhưng đồng tiền mà Liêu Văn Kiệt đưa ra lại không giống thế, Tiên Thiên mang theo linh khí, có thể bù đắp những khiếm khuyết sau này.

“A Kiệt, cậu có thể làm được nhiều đồng tiền như thế này không?”

“Ý chú Cửu là…”

“Cậu có bao nhiêu đồng như thế này? Tôi muốn hết!”

Chú Cửu đập tay xuống bàn: “Yên tâm, tôi không lấy không của cậu đâu, tôi dùng vàng ròng bạc trắng đổi với cậu. Nếu cậu không thích thì trong phòng tôi còn không ít đạo phù và pháp khí, tùy cậu lựa chọn.”

“Cả tôi nữa, tôi không giàu như sư huynh, tôi cần 108 đồng là đủ rồi.” Đạo nhân Tư Mục cũng xen vào.

“Đơn giản thôi, mặc dù tôi không luyện được đến nơi đến chốn nhưng cũng dư sức cung cấp cho hai người.”

Liêu Văn Kiệt đập tay lên bàn, lẩm bẩm vài câu, sau đó từng đồng tiền bắt đầu xuất hiện, phủ kín mặt bàn.

Leng keng…

Những đồng tiền rơi xuống đất, lăn lóc khắp nơi, nhưng Liêu Văn Kiệt vẫn chưa có ý định dừng lại.

Chú Cửu: “…”

“Sư huynh, chút vốn liếng của anh chỉ sợ không đủ.”

“Ngậm miệng lại, cậu cho tôi mượn trước, nếu không đủ thì tôi sẽ kéo cậu ra đường biểu diễn đập đá trên ngực.”

Sau khi đạo nhân Tứ Mục nhận lấy 108 đồng tiền, chú Cửu mồ hôi đầm đìa nhặt đống tiền xu cho vào một cái sọt, vừa nhặt vừa sợ Liêu Văn Kiệt báo giá cao quá.

Nhưng cuối cùng Liêu Văn Kiệt lại không nói giá mà ngồi nói chuyện trước.

“Chuyện tiền nong tính sau, cơm nước xong xuôi, tôi muốn

nhờ hai vị hỗ trợ chỉ điểm một chút.”

“A Kiệt, con người cậu cái gì cũng tốt, chỉ có điều quá khách khí.”

Tứ Mục nhận được tiền thì vỗ ngực: “Cái gì mà hỗ trợ chỉ điểm cơ chứ, chuyện đó chỉ giống như chúng ta nói chuyện phiếm thôi mà.”

“Đúng vậy, A Kiệt, cậu không hiểu chỗ nào thì cứ hỏi.”

“Vậy tốt quá…”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, trong gói quà dành cho người mới có [Cửu tự chân ngôn], hắn nghĩ mãi mà không hiểu, không biết ngoài dùng để rèn luyện niệm lực thì có còn cách sử dụng nào khác không.

Trong sách có không ít lời chú thích, nhưng những câu đó quá cao thâm, hắn xem đi xem lại là vẫn không hiểu ý nghĩa trong đó là gì.

Thế nên hắn luôn muốn tìm một đạo sĩ để giải đáp thắc mắc này. Ban đầu hắn muốn hỏi Chung Phát bạch, nhưng bây giờ gặp được chú Cửu và đạo nhân Tứ Mục thì hỏi họ luôn cũng được.

Chú Cửu nghe xong vấn đề của Liêu Văn Kiệt thì khá nhức đầu, quy tắc của ông ta là không xen vào chuyện của môn phái khác.

Chú Cửu ngượng ngùng cười một tiếng: “A Kiệt, cậu nói nhờ sư huynh đệ chúng tôi chỉ điểm, nhưng nếu tôi nói thì lại phá vỡ nguyên tắc của mình.”

“Sư huynh, anh cứng nhắc thế làm gì. A Kiệt làm gì có sư môn, mà cho dù có thì cũng là chúng ta ngồi đàm đạo, trao đổi học tập chứ có gì đâu mà không thể nói?”

"..."

Chú Cửu suy nghĩ một chút rồi gật đầu, người tu đạo cũng phải có bạn bè, nếu cứ giữ mãi quy tắc thì chẳng khác nào chỉ biết tu luyện mà không có bạn đồng hành.

"A Kiệt, câu mà cậu vừa nói, tôi cảm thấy có thể chia nhỏ ra..."

"Sư huynh, em không tán thành với ý kiến của anh lắm..."

"Vậy câu nói này giải thích thế nào?"

...

Ba người ngồi bàn luận rất lâu, Liêu Văn Kiệt được hai vị giáo viên tâm huyết giảng giải, thái độ học vô cùng nghiêm túc.

Mỗi lần hắn đưa ra một câu hỏi thì chú Cửu và đạo nhân Tứ Mục liền nhíu mày, sau đó lần lượt phát biểu ý kiến của mình, nếu như ý kiến khác nhau thì tranh luận đến đỏ mặt tía tai.

Ngoài cửa, đồ đệ Văn Tài của chú Cửu đang đứng ngây ngốc ở đó.

Mặt trời lên cao ba sào rồi cậu ta mới ngủ dậy, sau đó đến nhà ăn thì đã thấy sư phụ và sư thúc tranh luận ầm ầm, thế nên không dám vào trong sợ bị vạ lây.

"Đói quá."

"Văn Tài, đói thì vào đi, còn đứng ngoài cửa làm gì?"

Một đồ đệ khác của chú Cửu- Thu Sinh từ bên ngoài nghĩa trang đi đến, nhìn thấy Liêu Văn Kiệt thì ngạc nhiên hỏi: "Đó là ai thế, đi cùng sư thúc à?"

"Tôi vừa mới tỉnh ngủ, chắc tối qua sư thúc đến đây, tôi cũng

không biết người kia là ai.”

Hai đồ đệ của chú Cửu, Văn Tài tư chất bình thường, Thu Sinh không chịu cô đơn, hai người không thích yên tĩnh, thường xuyên gây phiền toái khiến chú Cửu phải đau đầu.

Cha mẹ Văn Tài đã mất từ lâu, chú Cửu thấy cậu ta lẻ loi hiu quạnh thì nhận làm đồ đệ, tránh cho cậu ta phải lưu lạc đầu đường xó chợ.

Còn Thu Sinh thì là người ở thông bên cạnh, tư chất xuất chúng, ngày nào cậu ta cũng đến nghĩa trang đợi chú Cửu phân công.

Một ngày là thầy cả đời là cha, mặc dù hai người này bình thường hay gây sự nhưng lại vô cùng kính trọng chú Cửu, ông ta nói gì thì là thế đó.

“Văn Tài, Thu Sinh, đang thì thầm cái gì ngoài cửa thế hả? Còn không mau vào đây, đúng là không có chút phép tắc nào.”

“Chúng con vào đây, sư phụ.”

“Chào sư phụ, chào sư phúc, vị huynh đài này là…”

Bộp!

Chú Cửu đập tay lên bàn, gương mặt lộ vẻ không vui: “Không biết lớn nhỏ, huynh đài nào, mau gọi sư thúc!”

Chương 135: Cùng nhau bàn luận 2 Đạo nhân Tứ Mục cũng gật đầu liên tục, hai người bọn họ học được không ít điều từ Liêu Văn Kiệt, nâng bối phận của hắn lên một chút cũng không quá đáng.

Nếu để xưng hô loạn xạ thì sau này làm sao có thể cùng ngồi bàn luận được nữa.

“Sư, sư thúc!?”

Văn Tài nghe vậy thì gãi đầu, Thu Sinh xấu hổ lên tiếng: “Sư phụ, vị sư thúc này thật trẻ tuổi!”

“Nói ít thôi, ta bảo các con gọi thì cứ gọi, hỏi nhiều như thế làm gì.”

“Chú Cửu, tuổi tác giữa tôi và hai người bọn họ cũng không chênh lệch là mấy, tự nhiên lại bảo bọn họ gọi tôi là sư thúc thì lạ quá. Mọi người cứ gọi sao cho tiện là được, không phải tôi cũng gọi chú là chú Cửu đó sao?”

Liêu Văn Kiệt xua tay, mỉm cười với hai người kia: “hai vị huynh đài năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“19!”

“19”

19 tuổi?

Ai không biết còn tưởng chú Cửu nhặt hai đứa trẻ con ở đâu về.

“Tôi 23, tên là Liêu Văn Kiệt, nếu không ngại thì sau này các cậu cứ gọi tôi là Anh Kiệt là được.”

“Anh Kiệt!”

“Anh Kiệt!”

“Cười cái gì mà cười, luận về bối phận thì A Kiệt ngang hàng với ta và sư thúc các con đấy, thế nên phải tôn trọng cậu ấy như tôn trọng chúng ta, biết chưa?”

“Biết rồi, thưa sư phụ.”

Văn Tài, Thu Sinh ngồi xuống ăn cơm, nhận tiện cũng nghe ba người thảo luận về Cửu tự chân ngôn. Bởi vì quá tối nghĩa nên hai người này vội vàng ăn xong rồi ra ngoài chơi.

“Haizz, hai cái đứa này đúng là rèn sắt không thành thép.”

Chú Cửu nhìn hai bóng lưng đang đi xa dần, chủ động nói với Liêu Văn Kiệt về bí thuật Mao Sơn.

Ông ta không dám nói nhiều đến phương pháp cốt lõi mà chỉ đề cập đến một số đạo thuật nhỏ.

Chú Cửu cũng nhìn ra được Liêu Văn Kiệt thiếu nền tảng cơ sở, lại không có sư phụ chỉ dẫn, nói sâu quá hắn lại không hiểu.

Đạo nhân Tứ Mục lại không nghĩ nhiều như chú Cửu, nhanh chóng nói ra những đạo thuật mà mình am hiểu nhất.

Tư chất của ông ta không bằng chú Cửu, nhưng lại tinh thông đạo thuật luyện thi (luyện xác chết) nuôi quỷ, vừa nói là thao thao bất tuyệt. Chú Cửu ho vài tiếng mà không cản được ông ta tiết lộ mấy bí pháp môn phái mình.

Liêu Văn Kiệt vừa nghe vừa nhớ, cảm khái chuyến này đi không uổng công.

Ba người nói đến tận giữa trưa, chú Cửu dặn Văn Tài đi nấu cơm, sau đó lại nói đến tối.

“A a a…”

“Sư phụ, cứu con!!!”

Trời đã tối, ba người đang thắp đèn trò chuyện thì bỗng nghe thấy một tiếng hét ầm ĩ từ phía linh đường truyền đến.

(Linh đường: Nơi để quan tài)

“Là Văn Tài!”

“Tên nhóc này, thắp nén hương cũng không xong, chắc lại quấy rầy đến bọn họ rồi.”

Chú Cửu và Tứ Mục nhanh chóng chạy đến, Liêu Văn Kiệt ném đống xương trên bàn cho Nhị Hắc, rồi cũng chạy theo xem náo nhiệt.

Đại sảnh linh đường có mười cỗ quan tài được đặt ngay ngắn. Bên vách tường đáng lẽ là những hàng hành thi đứng thành hàng, nhưng không biết vì sao mà tờ giấy vàng dán trên trán những hành thi này rơi xuống, cả nhóm nhảy loạn xạ trong phòng, đuổi theo người sống là Văn Tài.

Bỗng nhiên một bộ hành thi vọt tới trước mặt ba người Liêu Văn Kiệt.

Ba người không suy nghĩ nhiều, quyền, chưởng, chân lập tức giơ lên.

“Đừng! Sư phụ, là con, con là Thu…”

Bốp! Bốp! Bốp!

Chương 136: Nghệ thuật uống cà phê 1

“A…”

Nằm trên mặt đất không phải hành thi mà là Thu Sinh đang cải trang thành hành thi. Đêm hôm cậu ta không trở về nhà mà nằm trong quan tài để hù dọa Văn Tài một chút.

Bác của Thu Sinh mở một cửa hàng bán son phấn, thế nên cậu ta cũng biết cách hóa trang, lúc đóng vai hành thi cứ giống y như thật.

Văn Tài bị cậu ta dọa sợ chết khiếp, mấy “khách hàng” của đạo nhân Tứ Mục cũng bị ảnh hưởng, giấy vàng rơi đầy đất, đuổi theo người sống trong phòng.

Hai tên nghiệt đồ suốt ngày bày trò, chú Cửu có thể sống đến bây giờ mà không bị bọn họ làm cho tức chết cũng đủ thấy bản lĩnh chịu đựng không tồi.

“Sư phụ, là con…”

Thu Sinh đau nhe răng trợn mắt bò dậy, nhanh chóng trốn sau lưng chú Cửu: “Sư phụ, không biết tại sao mà khách hàng của sư thúc đột nhiên lại có những hành động kỳ quái như vậy.”

Cậu ta ăn ba cú đạp mà không sao không phải bởi vì có sức chịu đựng, mà là ba người Liêu Văn Kiệt căn bản không dùng lực.

Hơi thở vô cùng rõ ràng, là người hay là ma, còn sống hay đã chết, nhìn qua là biết, có hóa trang cũng vô dụng. Chú Cửu và Tứ Mục vừa liếc mắt đã biết là người nên ra tay có chừng mực, không

dùng sức.

Liêu Văn Kiệt cũng nhìn ra, hắn vốn định thu tay về, nhưng thấy chú Cửu và Tứ Mục không ngừng tay nên cũng thu lực lại rồi đấm xuống.

Nhập gia tùy tục, mới đến thì phải thích nghi, nếu không sẽ bị người ta ghét.

“Tên nhóc con này, suốt ngày chỉ biết gây phiền phức cho ta.”

Chú Cửu răn dạy Thu Sinh một câu, sau đó nhấc chân đạp mạnh về phía những hành thi phía trước. Một cước này vừa nhanh vừa mạnh, trực tiếp đạp đám hành thi này bay thẳng lên không trung.

“Sư huynh, hạ chân lưu tình, bọn họ đều là khách hàng của em đấy.”

Tứ Mục thấy chú Cửu ra tay nặng như thế thì hít một hơi lạnh, chỉ sợ chú Cửu đạp hỏng đám hành thi này thì sau này ông ta không biết phải bàn giao thế nào cho người ta.

“Đừng nói nhảm nữa, trước hết phải giữ bọn chúng lại đã!”

Chú Cửu đứng thẳng, hai tay nhanh chóng tạo thành một pháp ấn, ngón giữa và ngón trỏ dựng lên. Sau đó, ông ta cắn nát đầu ngón tay, điểm máu vào ấn đường hành thi, cũng chính là vị trí giữa hai lông mày.

Đây là vị trí huyệt ấn đường của con người, ấn vào có thể bình tâm an thần. Còn đối với cương thi, đây chính là lỗ lưu thông của chút sinh khí cuối cùng, một khi lỗ lưu thông này bị trấn áp thì cương thi không thể động đậy.

Hành thi thì càng đơn giản hơn, chỉ biết nhảy thôi, thế nên lấy máu làm vật dẫn là có thể hàng phục được.

Bộp! Bộp! Bộp!

Trong linh đường, chú Cửu tay đấm chân đá đánh cho đám hành thi không còn ra hình người, sau đó chấm máu lên trán trấn áp nó.

Tứ Mục cũng tranh thủ thời gian cắn nát đầu ngón tay, đuổi theo đón lấy những hành thi mà chú Cửu đã thu phục được. Nếu hư hại một chút thì không sao, nhưng nếu hỏng hoàn toàn thì ông ta không giải thích được với người nhà của những bộ hành thi này đâu, làm không ổn thỏa không khéo còn phải bỏ tiền ra đền.

Hai người một trước một sau, nhanh chóng chế trụ tất cả đám hành thi.

Liêu Văn Kiệt không tham gia vào chuyện này, chiêu lấy máu làm vật dẫn để trấn áp này là một kỹ thuật của Đạo gia, vừa rồi khi lúc ba người bọn họ ngồi bàn luận chú Cửu đã nhắc đến rồi. Theo lý thuyết thì mức độ nguy hiểm của hành thi không lớn, đây là cơ hội thực chiến tốt nhất, nhưng hắn lại cố tình bỏ lỡ.

Bởi vì sợ đau!

Cắt nát ngón tay không chỉ đau mà khi rửa mặt cũng sẽ rất bất tiện, chỉ vì mấy bộ hành thi mà cắn tay như thế không đáng chút nào. Hơn nữa, chỉ có mấy bộ hành thi, chú Cửu và Tứ Mục còn không đủ chia, hắn cũng không chen vào làm gì.

“Sư huynh, sao anh ra tay độc ác như thế, xương cốt cũng bị anh đánh gãy hết rồi.”

Tứ Mục lần lượt kiểm tra hành thi, sau đó lại dán bùa lên trán: “May mà không đánh gãy chân, nếu không thì đi lại cũng là cả một vấn đề.”

“Đám này là những thứ không có nhân tính, không nặng tay nhỡ bọn chúng cắn tôi thì làm sao?”

“Anh lợi hại như vậy, để cắn một hai miếng thì làm sao…”

Tứ Mục thì thầm, chú Cửu cũng coi như không nghe thấy, kéo hai đồ đệ sang mắng: “Chuyện tốt đẹp thì không làm, lại cứ nhất định phải đóng vai cương thi… Cả ngày chỉ gây chuyện là giỏi, ta sớm muộn cũng bị các con làm cho tức chết…”

“Lại bắt đầu rồi, không biết lần dạy dỗ này kéo dài đến khi nào. Được rồi, tôi không đợi ông ấy nữa.”

Tứ Mục thay đổi đạo bào, nói với Liêu Văn Kiệt: “A Kiệt, đêm đen gió lớn chính là thời điểm tốt nhất, tôi muốn dẫn hành khách lên đường. Hôm nay đàm đạo rất thoải mái, cậu đừng đi vội, trước tiên cứ ở lại nghĩa trang này thêm một thời gian. Tôi đi mấy ngày rồi sẽ quay về, đến lúc đó chúng ta lại trò chuyện tiếp.”

“Không thành vấn đề.”

Liêu Văn Kiệt cũng đang có ý này, thuận thế gật đầu đồng ý luôn.

“À đúng rồi, nếu trên đường gặp sói thì tôi sẽ bắt về cho cậu một con.”

Nói xong, Tứ Mục lắc lắc pháp linh trong tay, dẫn một đám hành thi rời khỏi nghĩa trang.

(Pháp linh: Chuông cầm tay có hoa văn, sử dụng trong Phật giáo.)

Đêm tối yên tĩnh, một hàng dài những chiếc bóng lắc lư dưới ánh trăng, hướng theo tiếng chuông rời xa nghĩa trang.

…

Sáng hôm sau, đình viện.

Liêu Văn Kiệt đổ phần thức ăn thừa tối qua cho Nhị Hắc, thấy

nó vừa ăn vừa gầm gừ, còn không thèm vẫy đuôi thì biết con sói này không quen nuôi dưỡng, chuẩn bị nhanh chóng xử lý.

Trước đây hắn lo lắng mình chưa quen thuộc với nơi này nên định cầm Nhị Hắc đi bán lấy tiền, ai ngờ hôm qua lại kiếm được một khoản từ trên người chú Cửu, lập tức trở nên giàu có.

Bây giờ thịt cá ăn chán chê ba tháng cũng không thành vấn đề. Nhị Hắc cũng không còn tác dụng nữa, hắn nhìn đã thấy chướng mắt nó rồi.

“Hay là bán cho chú Cửu?”

Liêu Văn Kiệt nhướn mày, hắn nghĩ thế không phải vì muốn chiếm lợi ích mà xuất phát từ nội tâm, thực sự suy nghĩ cho chú Cửu.

Nhỡ đâu có kẻ nào trộm xác ở nghĩa trang thì làm sao có thể giải thích với người nhà của họ được, nếu truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến thanh danh.

Cứ nuôi một con chó cho an tâm, càng dữ càng tốt.

“A Kiệt, có người mời tôi đi uống trà. Cậu đi không?”

Vừa nghĩ đến chú Cửu thì chú Cửu dẫn theo Văn Tài tới, hai người này mặc những bộ quần áo rất lịch sự, nhìn cứ như chuẩn bị đi xem mắt vậy.

“Uống trà…”

Liêu Văn Kiệt suy nghĩ một chút, nhíu mày: “Đi uống trà hay là nói chuyện làm ăn?”

“Anh Kiệt, người giàu nhất thị trấn- Nhậm lão gia mời sư phụ uống trà. Trước đây ông ta từng tới tìm sư phụ, nói muốn dời mộ phần cho cha mình, chắc hôm nay ông ta mời sư phụ đến cũng chỉ

vì chuyện này thôi.” Văn Tài nói.

Nhậm lão gia.

Chẳng lẽ chính là vị Nhậm lão gia vô cùng nổi tiếng kia?

Kiêu Văn Kiệt âm thầm gật đầu, sau đó nói sang chuyện khác: “Chú Cửu, trong sân nhà chú có gà có dê nhưng lại thiếu mất một con chó trông nhà. Nhị Hắc này của tôi vô cùng dũng mãnh, tôi nửa tặng nửa bán cho chú đấy.”

“Anh Kiệt, Nhị Hắc là sói chứ không phải chó.”

“Chó hoang thì gọi là sói, sói nuôi trong nhà thì là chó, giống nhau cả thôi. Chú Cửu, chú thấy thế nào?”

Tôi cảm thấy không ổn.

Chương 137: Nghệ thuật uống cà phê 2 Chú Cửu lắc đầu: “Dê và sói không thể thả chung một nơi được, con chó này của cậu tôi không nuôi nổi đâu. Nếu cậu cảm thấy nuôi phiền quá thì trên chợ có mấy quầy bán thịt đó, cậu mang lên trên đó xem, nếu thấy giá cả phù hợp thì bán đi.”

Chú Cửu thuyết phục Liêu Văn Kiệt ra đường. Một mặt là lo lắng gia súc trong nhà bị con sói kia ăn thịt. Mặt khác là vì Nhậm lão gia hẹn gặp ở một quán trà nước ngoài, ông ta chưa từng đến các quán trà nước ngoài, sợ mình sẽ làm trò cười cho thiên hạ.

Nếu dẫn cả Liêu Văn Kiệt đi thì tốt, dù sao hắn là con nhà giàu, lại từng đi du học nước ngoài, biết nói tiếng nước ngoài, chắc chắn uống không ít trà nước ngoài.

...

Trên chợ, chú Cửu giới thiệu cho Liêu Văn Kiệt một ông chủ quán thịt, đối phương giết nhiều quen tay. Liêu Văn Kiệt lập tức từ

chối, nhanh chóng đi dạo chỗ khác.

Người tu đạo nên tránh xa thế tục, phải rời bỏ những chấp niệm hồng trần mới có thể phản bản tố nguyên, nhập thế cũng vì xuất thế.

Nhưng Liêu Văn Kiệt lại cảm thấy thế tục rất tốt, nhất là ở phiên chợ của Nhậm gia trang. Ở đây không ồn ào náo nhiệt như những đô thị hiện đại, hắn nhìn chỗ nào cũng thấy mới mẻ, càng đi càng thích thú.

Chú Cửu đi theo Liêu Văn Kiệt một lúc, phát hiện sắp trễ giờ hẹn nên nói địa chỉ cho Liêu Văn Kiệt rồi dẫn Văn Tài đi trước một bước.

Chờ Liêu Văn Kiệt đến quán trà thì đã thấy trước mặt chú Cửu và Văn Tài là hai ly cà phê. Không thấy Nhậm lão gia đâu nhưng lại có một cô gái mặc váy hồng.

Cô gái này là con gái của Nhậm lão gia, tên là Nhậm Đình Đình. Người cũng như tên, xinh đẹp như hoa, dáng vẻ yểu điệu, chỉ là bộ váy nhìn quá chín chắn, không hợp với tuổi tác còn trẻ của cô, nhìn hơi lạc quẻ.

Liêu Văn Kiệt cảm thấy không đáng tin cậy, nhưng Văn Tài lại không cho là như vậy. Cậu ta nhìn sợi dây chuyền mà cô đeo, thấy những viên ngọc trai vừa to vừa trắng nước bọt suýt chút nữa đã chảy ra.

Nhậm Đình Đình cảm thấy rất tức giận, muốn dạy cho Văn Tài một bài học. Hai thầy trò tên này đúng là nhà quê, còn không biết cách uống cà phê thế nào.

Cô uống một ngụm cà phê, một ngụm sữa, ngửa đầu lên uống, rồi còn cho thêm một chút đường, súc miệng rồi chờ một lúc rồi mới nuốt xuống.

Hai thầy trò chú Cửu học được rồi.

Chú Cửu cảm thấy đầu óc của những người phương Tây hình như có vấn đề, tự nhiên lại phát minh ra cách uống trà lạ lùng như vậy, nhưng cũng không nghĩ nhiều.

“Chú Cửu, Văn Tài, xin lỗi tôi đến muộn.”

“A Kiệt, cậu tới đúng lúc lắm, tôi đã gọi giúp cậu một ly cà phê rồi.”

Chú Cửu chỉ chiếc ghế bên cạnh mình, có hai chiếc ghế trống, một chiếc là của Nhậm lão gia, một chiếc là để cho hắn.

“Không phải chứ, sao lại gọi cà phê… Tôi muốn uống nước trái cây.”

Liêu Văn Kiệt ngồi xuống, cảm nhận được ánh mắt tò mò của Nhậm Đình Đình thì ngẩng đầu mỉm cười.

Nhậm Đình Đình cũng giống như tất cả các thiếu nữ khác, thấy Liêu Văn Kiệt nhìn mình thì lập tức cúi đầu đếm kiến, cố gắng tránh đi ánh mắt của hắn.

“Ồ, vị tiểu huynh đệ này cũng là đồ đệ của chú Cửu à?”

Nhậm lão gia tươi cười đi tới, nhìn thấy Liêu Văn Kiệt thì hai mắt tỏa sáng, thầm cảm khái đúng là một chàng trai khôi ngô tuấn tú.

Nhậm lão gia, Nhậm Phát, ngụ ý của tên ông ta là phát đạt, nhưng tiếc là từ khi ông ta làm chủ gia tộc đến nay thì chuyện làm ăn của nhà họ Nhậm càng ngày càng tệ. Gần đây ông ta đã mở ra được một lối đi riêng, muốn di dời mộ phần cho cha mình, trông cậy vào thay đổi phong thủy để có thể thoát khỏi tình trạng này.

“Nhậm lão gia hiểu lầm rồi, A Kiệt cậu ấy…”

Giới thiệu xong xuôi, Nhậm Phát mời chú Cửu uống cà phê, bảo để nguội không ngon.

Chú Cửu nghe thế thì cười nhạt một tiếng, vừa rồi ông ta mới học được kỹ năng uống cà phê thượng thừa, bây giờ lập tức bưng ly cà phê lên chuẩn bị súc miệng.

“Chú Cửu, chân nhân bất lộ tướng, thì ra chú cũng biết uống cà phê.”

Liêu Văn Kiệt đè cổ tay chú Cửu lại. Văn Tài vừa rồi cũng đã học được, bây giờ làm theo những gì Nhậm Đình Đình vừa làm, coi cà phê như nước súc miệng.

“Cái này…”

Nhậm Phát rất muốn cười nhưng nể mặt chú Cửu nên nhịn xuống, khích lệ nói: “Lần đầu tôi thấy có người uống cà phê như thế này, thú vị lắm, hôm nào tôi cũng thử một chút.”

Văn Tài trợn tròn mắt, chú Cửu cũng đặt ly cà phê xuống, nghiêm túc nói: “A Kiệt, cậu từng du học nước ngoài, đã từng uống cà phê chưa?”

“Ồ, A Kiệt từng đi du học à?”

Đảm Phát hỏi: “Đi nước nào thế, học được những gì?”

“Cả Nghê Hồng và Châu Âu tôi đều đi rồi, học kỹ thuật cơ khí. Đây là một môn khoa học tự nhiên… Phát triển, thiết kế… Là một ngành kết hợp giữa lý thuyết và thực tế.”

Liêu Văn Kiệt vốn định nói về cơ điện tử, nhưng năm này vẫn chưa có tự động hóa, thế nên quyết định giả vờ đơn giản một chút.

“Ồ, thì ra là vậy. A Kiệt lợi hại quá!”

“Đúng vậy, tuổi trẻ tài cao.”

Nhậm Đình Đình và Văn Tài ngồi một bên nghe không hiểu gì, chú Cửu và Nhậm Phát thì tấm tắc gật đầu, Mấy cái công trình đầu tàu có phải không, bọn họ thường xuyên nghe người ta nói.

“Chú Cửu, bước đầu tiên khi uống cà phê là chú uống một ngụm nước đá trước, như vậy vừa làm sạch khoang miệng vừa có thể kích thích vị giác. Nhưng quán cà phê này lại không có nước đá, phục vụ vô cùng thiếu thốn.”

Chương 138: Câu hỏi lựa chọn này không khó 1 Liêu Văn Kiệt lắc lư ly cà phê trong tay, trước kia hắn từng học về nghệ thuật uống cà phê.

Mục đích học thì rất vô bổ, chỉ là để thể hiện với các cô gái mà thôi.

“Dùng miệng thổi cà phê không tao nhã, quấy cà phê thành tiếng hoặc là dùng thìa múc từng ngụm cà phê cũng không tao nhã, tự tiện thêm đường thêm sữa cho người khác càng không tao nhã.”

“A Kiệt, sao mà lắm quy tắc thế?”

“Một cây cà phê trồng năm năm mới có quả, rồi thu hoạch, sấy khô, nhiều trình tự lắm. Để có được thành phẩm không dễ, thế nên tất nhiên phải nhiều quy củ rồi.”

Liêu Văn Kiệt nói: “Nói cà phê nên uống nóng là không đúng, nếu để cà phê nguội, ngoại trừ mùi thơm giảm đi một chút thì vị cũng không kém gì, thậm chí còn tốt hơn. Ly này…”

Hắn uống một ngụm, sau đó khẽ lắc đầu: “Tôi chỉ có thể nói là mọi người uống đi, đừng yêu cầu quá cao.

Nghe Liêu Văn Kiệt nói xong thì mấy người trên bàn đều không dám nhúc nhích, sợ làm ra chuyện gì xấu mặt.

“Đúng rồi, chú Cửu, quán cà phê này cũng bình thường thôi,

phẩm chất của cà phê bình thường, phục vụ không đúng kiểu, trang trí cũng không hợp lý.”

Liêu Văn Kiệt phê bình: “Rót đầy cả một ly nhìn có vẻ thực tế nhưng lại khiến con người ta giảm hứng thú với cà phê, lại còn cho nhiều sữa quá. Ông chủ ở đây chắc chỉ treo cái biển tiệm cà phê vậy thôi chứ chẳng hiểu gì về cà phê cả mục đích là lừa tiền khách hàng.”

Nhậm Phát nghe Liêu Văn Kiệt nói thế thì vô cùng xấu hổ, bởi vì ông ta chính là ông chủ lừa tiền khách hàng mà Liêu Văn Kiệt đang đề cập đến.

“Chú Cửu, sao chủ không uống?”

“Phiền phức quá.”

“Đúng vậy, nơi này có mười người thì đến chín người giả vờ giả vịt rồi, chú không cần quan tâm bọn họ.”

Liêu Văn Kiệt thêm đường thêm sữa vào cho chú Cửu: “Uống một ngụm đi, coi như đang uống trà. Sau này nếu chú đến thì nhớ gọi nước trái cây… À không, đây cũng chẳng phải nơi tốt đẹp gì, sau này đừng đến nữa.”

“Ừ.”

Chú Cửu gật đầu, ông ta cảm thấy Liêu Văn Kiệt nói rất có lý, sau này không đến nữa.

“Nhậm lão gia, Nhậm tiểu thư, mời.”

Liêu Văn Kiệt cũng không vạch trần Nhậm Đình Đình, chỉ những người thiếu kinh nghiệm mới dùng những trò đùa ác để thu hút phụ nữ, những người đàn ông chín chắn thì hiểu làm người phải trầm ổn một chút, có gì thì nói trên Wechat.

Nhưng những năm này chưa có Wechat, thế nên chỉ có thể dựa vào miệng thôi.

Nhậm Phát lại bàn bạc chuyện cũ, hẹn gặp chú Cửu là vì muốn di dời mộ phần của cha mình. Chủ Cửu khuyên ông ta suy nghĩ lại, di dời mộ là chuyện lớn, không thể thích là làm.

Nhậm Phát khăng khăng muốn di dời mộ phần, lý do rất chính đáng. Năm đó khi chôn cất, một thầy phong thủy đã nói hai mươi năm sau nhất định phải di dời mộ phần, như thế mới có lợi cho con cháu nhà họ Nhậm.

Tốt nhất là nên di dời sớm chứ đừng để chậm trễ, thế nên ông ta muốn chú Cửu nhanh chóng sắp xếp.

Bởi vì Nhậm Phát đưa quá nhiều tiền nên chú Cửu quyết định sẽ nhận việc này, mười ngày sau sẽ tiến hành nghi lễ động thổ.

Nhậm Phát: Mười ngày quá lâu, không có ngày nào tốt hơn à?

Chú Cửu: Ba ngày sau, động thổ giờ Thân cũng đẹp, nhưng sợ công tác chuẩn bị không kịp.

Nhậm Phát: Tăng tiền!

Chú Cửu: Ba ngày sau tiến hành luôn.

Sau khi ấn định được thời gian, Nhậm Phát và con gái rời đi, trước khi đi còn lôi kéo chú Cửu thì thầm to nhỏ, nói hôm nào để Liêu Văn Kiệt đến nhà ông ta uống trà.

Chú Cửu chuyển lời đến Liêu Văn Kiệt, bởi vì hắn quá ưu tú nên Nhậm Phát muốn hắn làm con rể mình.

Trùng hợp thật, Liêu Văn Kiệt cũng có ý tưởng đó.

Vừa có thể kích động bản thân, vừa khiến hắn phải suy nghĩ kiêng kỵ!

Con đường luyện tâm, ý nghĩa như tên, sắc đẹp nhất định cũng sẽ là một thử thách trên con đường đó.

Dựa vào bản lĩnh của hắn thì muốn thu phục Nhậm Đình Đình dễ như trở bàn tay. Chỉ là không biết sau khi yêu nhau thì có khi nào trái tim hắn xuất hiện tâm ma, sau đó không cách nào an định tâm thần tu luyện trong mộng nữa không?

Hoặc lỡ như thảm hơn, trực tiếp bị phán thất bại, không thể trở lại thế giới ban đầu…

Một Nhậm Đình Đình không thể so với Long Cửu + A Lệ + Sandy, câu hỏi lựa chọn này không khó làm. Huống hồ thế giới cũ của hắn không chỉ có ba người như thế, lưu lại đây là lỗ lớn.

Còn nữa, tâm ma là cái gì?

Hắn chỉ mới đọc được trong tiểu thuyết chứ không biết cụ thể tâm ma như thế nào, là người hay là ma, xuất hiện như thế nào, tất cả đều mới lạ.

Đây là lần đầu tiên hắn luyện con đường luyện tâm nên vẫn phải tìm tòi quy tắc, làm không tốt có khi còn mất mạng. Liêu Văn Kiệt cảm thấy mình nên cẩn thận một chút thì hơn, tránh sai một ly đi một dặm.

Nghĩ như vậy thì hắn lập tức cảm thấy Nhậm tiểu thư cũng bình thường thôi, không thú vị bằng đạo thuật.

…

Trở lại nghĩa trang, thầy trò chú Cửu bắt đầu chuẩn bị để ba ngày sau tiến hành động thổ. Nhậm Phát ra tay rất hào phóng nhưng không phải chi tiền bừa bãi, mọi việc ông ta đều muốn chú Cửu tự mình xử lý.

Liêu Văn Kiệt không có kiến thức về chuyện này nên chỉ làm

quần chúng đứng xem, không xen vào thêm phiền phức. Hắn nghiêm túc nghiên cứu mấy đạo thuật mà chú Cửu và Tứ Mục truyền thụ.

Đối tượng thì nghiệm là Nhị Hắc.

Chương 139: Câu hỏi lựa chọn này không khó 2 Hắn mới bắt đầu nên không dám thử nghiệm lên Văn Tài và Thu Sinh, sợ biến hai người này thành kẻ ngố. Nhưng Nhị Hắc thì không sao, có việc gì nó cũng không nói ra ngoài.

Ngoài chuyện luyện tập đạo thuật thì hắn còn chế tác ra bốn thanh kiếm Kim Tiền, đáng tiếc dây đỏ lại không phải từ hệ thống, mỗi lần thu hồi kiếm Kim Tiền là sẽ tự động biến thành một đống tiền xu.

Vấn đề không lớn, ở Thương Thành có bán dây đỏ.

Chờ khi nào hắn có tiền thì sẽ mua mười vạn mét dây đỏ, tạo mấy vạn thanh kiếm Kim Tiền luôn, không cần biết gặp phải bao nhiêu yêu ma quỷ quái, gặp con nào thì dùng Vạn kiếm quy tông xử lý con đó.

Lấy thế đè người, cho dù không đâm chết thì cũng có thể đập chết!

Thời gian nhoáng một cái đã đến ba ngày sau.

Mới sáng sớm mà nơi này đã bận rộn tất bật, các công nhân dưới sự chỉ huy của chú Cửu nhanh chóng khiêng bàn thờ tế đàn lỉnh kỉnh lên xe ngựa, lần lượt tiến đến nghĩa trang trên đỉnh núi.

Những người này đều là dân cư ở thôn bên cạnh, đi làm được tính một ngày lương và bao ăn cơm. Vì để tiết kiệm thời gian, chú Cửu còn tìm một đầu bếp phụ trách việc bếp núc.

Mọi người bận rộn đến trưa, sau khi ăn uống xong xuôi thì

Nhậm Phát dẫn con gái Nhậm Đình Đình và cháu trai A Uy là đội trưởng đội bảo vệ tới, cả đoàn lên núi đến nghĩa trang chôn cất ông cụ Nhậm.

Ông cụ Nhậm tên là Uy Dũng, cũng chính là người lên thành phố làm ăn. Nhà họ Nhậm có được thành tựu như ngày hôm nay chính là nhờ vào công lao của ông cụ.

Nhắc mới nhớ, tên của hai chủ nhân hai đời của nhà họ Nhậm thật thú vị. Đời cha tên là Nhậm Uy Dũng, làm ăn nhanh như vũ bão, mạnh mẽ kiếm tiền vang danh cả dòng họ. Đời con tên là Nhậm Phát, tiếp nhận lại sản nghiệp của cha, nhưng hai mươi năm qua công việc kinh doanh càng lúc càng tệ.

Nhậm Phát không muốn gánh tiếng xấu này, khăng khăng cho rằng bởi vì không chôn cất ổn thỏa cho cha mình nên việc kinh doanh mới bị bế tắc, thế nên mới có chuyện di dời mộ phần thế này.

Sau khi lập đàn tế xong xuôi, chú Cửu thay một bộ đạo bào màu vàng, đợi tới giờ Thân thì mọi người lần lượt dâng hương cúng bái, sau đó công nhân bắt đầu tiến hành đào mộ.

Nhậm Phát thắp hương xong thì chỉ vào mộ phần của cha mình: “Chú Cửu, mảnh đất này cha tôi tìm không dễ, thầy phong thủy cũng nói rồi, đây là một mảnh đất tốt, tích đức cho con cháu sau này.”

“Đúng vậy, là một mảnh đất tốt để chôn cất.”

Chú Cửu gật đầu nói: “Đúng như lời thầy phong thủy năm đó nói, quan tài của ông cụ Nhậm nhất định phải pháp táng chứ không thể bình táng.”

“Chú Cửu quả nhiên lợi hại, thầy phong thủy kia đúng là đã nói như thế.”

“Sư phụ, pháp táng là gì?”

“Bình táng là chôn ngang như bình thường, còn pháp táng là chôn dọc. Pháp táng có thể vẹn cả đôi đường, vừa bảo vệ được con cháu, vừa giúp con cháu thuận buồm xuôi gió.”

Chú Cửu giải thích, sau đó lắc đầu: “Đáng tiếc, bởi vì hời hợt nên nước lênh ngập đầu, quan tài phủ đầy cát vàng, sau đó lại trát xi măng bịt kín, thế nên mộ tốt cũng thành mộ xấu.”

Nhậm Phát kinh ngạc nói: “Chú Cửu, theo lời ông nói thì có nghĩa là thầy phong thủy năm đó lừa cha tôi?”

“Không chỉ lừa, tôi còn nghi ngờ ông ta có thù oán với nhà họ Nhậm các ông.”

Chú Cửu nhìn Nhậm Phát: “Cũng may người này vẫn còn có chút lương tâm, còn dặn ông hai mươi năm sau thì dời mộ. Người này chỉ hại nửa đời ông thôi, chứ không hại cả đời, cũng không làm hại đến thế hệ sau.”

Còn tình huống cụ thể thế nào thì chú Cửu không hỏi, thời của Nhậm Phát thì tạm thời không nói đến, nhưng thời Nhậm Uy Dũng còn sống thì chắc chắn có thể dùng bốn chữ để hình dung- Vi phú bất nhân.

(Vi phú bất nhân: Làm giàu thường không có nhân đức)

Đến cả đội trưởng đội bảo vệ của trấn cũng là người họ Nhậm thì có thể thấy được đại khái. Nhậm gia kiếm được nhiều thì cũng đắc tội với nhiều người, tất nhiên sẽ có không ít người muốn xử lý gia đình ông ta.

Nhậm Phát nghe thế thì vô cùng lúng túng, thực ra nơi này là thầy phong thủy chọn cho mình, nhưng cuối cùng lại bị cha ông ta dùng quyền thế cướp mất.

“Đào được rồi!”

Công nhân đào mộ hô lên, sau đó một chiếc quan tài dựng đứng xuất hiện trước mặt mọi người.

Một lát sau, quan tài được đào lên, đặt ngang ra.

Liêu Văn Kiệt cũng tới xem, hắn khẽ nhíu mày, mặc niệm ba câu khẩu quyết, nín thở ngưng thần nhìn chiếc quan tài.

Quan tài nhìn qua không thấy có gì khác thường, nếu như không phải hắn biết Nhậm Uy Dũng biến thành cương thi thì đây thực sự là một quan tài rất bình thường.

“Cạy đinh, mở quan tài.”

Chủ Cửu trầm giọng lên tiếng. Mọi người xung quanh lập tức chỉnh đốn lại quần áo, người chết là lớn nhất, không được xuất hiện xộc xệch trước mặt họ.

Những người công nhân bước tới, cạy đinh chuẩn bị mở quan tài. Nhưng ngay khi bọn họ nhấc tấm ván lên thì bầy chim trong rừng đột nhiên bay loạn xạ, giống như bị thứ gì đó dọa cho sợ hãi.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, mấy người công nhân cũng căng thẳng, bây giờ mở cũng không được mà không mở cũng không được.

Vừa rồi, bọn họ nghe thấy rất rõ ràng trong đám chim kia có cả những tiếng quạ kêu.

Điềm xấu.

Chương 140: Cho ông cụ Nhậm ra ngoài phơi nắng 1 “Chú Cửu, chim rừng bay loạn, đây không phải dấu hiệu tốt lành gì.”

Liêu Văn Kiệt tiến lên hai bước, thấy chú Cửu hơi do dự, chậm chạp không ra lệnh cho công nhân mở nắp quan tài thì lại nói

thêm: “Vì lý do an toàn, tốt hơn hết là hôm nay đừng mở nắp quan tài ra.”

“Này, cậu là ai thế?”

Người nói chuyện là A Uy, từ khi phát hiện ra em họ Nhậm Đình Đình của mình luôn nhìn lén Liêu Văn Kiệt thì anh ta đã rất tức giận.

Anh ta không nhìn ra Liêu Văn Kiệt mạnh hơn anh ta ở điểm nào, ngoại trừ cao hơn anh ta một chút, đẹp trai hơn anh ta một chút, trắng hơn anh ta một chút, có vẻ có văn hóa hơn anh ta một chút… thì làm gì còn cái gì mạnh hơn?

“Ăn mặc lòe loẹt, nhìn là biết không phải hạng người tử tế gì, nói không chừng là tên biến thái chuyên đi trêu chọc con gái nhà lành…”

A Uy khinh thường nhìn Liêu Văn Kiệt, sau đó quay sang nói với Nhậm Đình Đình: “Em họ, loại người này anh gặp nhiều lắm, sau này nhớ tránh xa cậu ra ra một chút.”

Sự khó chịu của A Uy cũng là điều dễ hiểu, không biết từ đâu rơi xuống một người như Liêu Văn Kiệt. Nếu anh ta không cẩn thận thì không những phải nhường em gái cho hắn mà có khi còn phải dâng cả tính mạng cho đối phương, thế nên phòng ngừa từ bây giờ vẫn hơn.

“Không được, quan tài đã đào lên rồi, làm sao có thể chôn lại được?”

Nhậm Phát thấy chú Cửu do dự không quyết thì vội vàng lên tiếng: “Chú Cửu, mau nghĩ cách đi, nếu không được thì tôi lại thêm tiền.”

“Nhậm lão gia, đây không phải vấn đề tiền.”

“Đúng vậy, chú Cửu nói đúng, đây không phải vấn đề tiền, mà là lo lắng cho ông.”

Liêu Văn Kiệt nói thay chú Cửu, cảnh cáo: “Nhậm lão gia, nếu như mở quan tài ra mà có chuyện gì thì người xui xẻo không phải chú Cửu, cũng không phải tôi, mà là người nhà họ Nhậm các ông.”

Nhậm Phát lắc đầu không tin: “A Kiệt, sao cậu có thể nói như thế được. Người nằm trong quan tài là cha tôi, cha ruột của tôi, sao ông ấy có thể hại tôi được?”

Liêu Văn Kiệt: “…”

Hắn không biết phải tiếp lời như thế nào, đành để chú Cửu tự quyết định.

“Mở quan tài!”

Chú Cửu trầm ngâm một lát, cuối cùng vẫn quyết định mở quan tài: “Là cát hay hung đều phải mở quan tài ra mới có thể kết luận. Có tôi và cậu áp trận, nếu xảy ra chuyện thật thì chắc cũng chỉ kinh sợ đến mọi người thôi chứ cũng không có nguy hiểm gì.”

Liêu Văn Kiệt: “…”

Liêu Văn Kiệt hết nói nổi, cảm thấy vì Nhậm Phát muốn thêm tiền nên chú Cửu mới thay đổi chủ ý như vậy.

Quan tài mở ra, đạo thuật của Liêu Văn Kiệt vẫn chưa tan hết, hắn thấy rõ một làn sương mù màu đen bốc lên từ trong quan tài.

Sau khi sương mù tan biến, thi thể của Nhậm Uy Dũng yên lặng nằm trong quan tài, đã hai mươi năm trôi qua mà không hề có dấu hiệu thối rữa, cứ như mới an táng hôm qua vậy.

“Chuyện này…”

Một đám người đều sợ hãi tái mặt, Nhậm Phát sợ quá vội vàng

kéo con gái quỳ rạp xuống trước quan tài, luôn miệng không ngừng nói kinh động đến cha là con trai bất hiếu.

Nhậm Phát dập đầu ba cái rồi lồm cồm bò dậy, túm chặt ống tay áo chú Cửu: "Làm sao bây giờ, tình hình có vẻ không ổn lắm, bây giờ chôn lại như cũ có kịp không?"

Đây là cha ông chứ không phải cà rốt vừa mới được nhổ lên đâu!

Liêu Văn Kiệt thầm mắng một câu, bây giờ mới biết hối hận thì có ích lợi gì cơ chứ.

Chú Cửu dường như cũng bắt đầu cảm thấy hối hận, nhíu mày nói: "Mỗi vị trí chỉ có thể chôn một lần, bây giờ đào quan tài lên rồi thì mảnh đất này không thể dùng tiếp được nữa. Tình huống của ông cụ Nhậm… tôi đề nghị hỏa táng ngay tại chỗ."

"Ôi, làm thế sao được, cha tôi lúc còn sống sợ nhất là lửa, không được đâu không được đâu!"

Nhậm Phát lắc đầu nguầy nguậy, đã hai mươi năm mà thi thể của cha ông ta không bị thối rữa đúng là rất kỳ lạ, nhưng ông ta không quan tâm. Ông ta chỉ muốn di dời mộ của Nhậm Uy Dũng, làm sao để thay đổi phong thủy, tạo phúc cho con cháu đời sau.

Nếu bây giờ dùng một mồi lửa thiêu rụi đi thì ông ta đi đâu tìm lại cha cơ chứ?

"Nhậm lão gia, thi thể của cha ông khác thường như vậy chắc chắn có điều gì không lành, nếu không hỏa táng chỉ sợ sẽ gặp phiền phức."

"Chú Cửu, tôi có lời này…"

Mặt mũi Nhậm Phát vô cùng căng thẳng, thì thầm vào tai chú Cửu mấy câu. Chú Cửu nghe xong thì xoắn xuýt nửa ngày, cuối

cùng cũng đưa ra được quyết định. Trước tiên cứ đưa quan tài của Nhậm Uy Dũng về nghĩa trang, tranh thủ thời gian tìm một mảnh đất phù hợp rồi chôn lại xuống đất.

Nhậm Phát lập tức đồng ý, dẫn con gái và cháu trai đi trước, các công nhân đậy kín nắp quan tài, nhấc lên chuyển xuống chân núi.

Chú Cửu tự mình áp trận, trước khi đi còn bảo Văn Tài Thu Sinh lập một hương trận hoa mai ở mộ phần, đốt lên xem tình hình thế nào.

(Hương trận hoa mai: Thắp năm nén hương thành hình hoa mai)

"Nhớ kỹ, mỗi mộ phần đều phải thắp hương."

Chú Cửu chỉ về nghĩa trang cách đó không xa: "Ngôi mộ nào cũng có phần, không được bỏ bê người khác."

Liêu Văn Kiệt nghe vậy thì hơi dừng bước, hắn nhớ trong lúc Thu Sinh đi dâng hương đã bị một ma nữ si tình quấn lấy người, sau đó phong lưu vui vẻ mấy đêm. Đến tận khi chú Cửu xuất hiện mới đánh đuổi ma nữ đi được.

Chương 141: Cho ông cụ Nhậm ra ngoài phơi nắng 2 Liêu Văn Kiệt quyết định cứu Thu Sinh khỏi cửa ải này. Mặc dù cuối cùng Thu Sinh cũng không sao nhưng nói thế nào đi nữa thì người ma cũng khác biệt, không nói những chuyện khác, chỉ riêng chuyện chơi suốt mấy đêm thì cậu ta có ăn bao nhiêu gan heo cũng không bồi bổ lại được.

"Thu Sinh, để tôi đi dâng hương, cậu giúp Văn Tài lập trận hoa mai đi."

"Được, anh Kiệt."

Liêu Văn Kiệt chủ động hỗ trợ thì tất nhiên Thu Sinh không từ chối. Cậu ta nhét nắm hương vào tay hắn rồi chạy tới chỗ Văn Tài.

Liêu Văn Kiệt cầm bó hương, đến trước mộ phần thì vái ba cái, sau đó cắm hương xuống.

Niệm lực của hắn tiếp tục tỏa ra, vừa dâng hương vừa âm thầm niệm [Tịnh thiên địa thần chú]. Tất cả các ngôi mộ đã dâng hương xong, không xảy ra chuyện gì cả, cũng không nghe thấy tiếng cười của ma nữ.

Đúng lúc này, Văn Tài và Thu Sinh hét ầm lên, sau đó cầm ba nén hương chạy đến trước mặt Liêu Văn Kiệt.

“Anh Kiệt, xảy ra chuyện rồi, anh nhìn ba nén hương này đi, hai ngắn một dài, là hương đòi mạng!”

“Không chỉ ba nén hương này, tất cả các trận hoa mai đều là như thế…”

…

“Người kỵ nhất ba dài hai ngắn, hương kỵ nhất hai ngắn một dài, nhưng hết lần này đến lần khác đốt thành như vậy.”

Ở trong nghĩa trang, chú Cửu ở linh đường đang canh giữ quan tài của Nhậm Uy Dũng, cầm hương đòi mạng lắc đầu liên lục: “Hắc Bạch Vô Thường đến đòi mạng, trong nhà nhất định có tang, đại hung, đại hung!”

“Sư phụ, không nghiêm trọng đến mức đấy chứ.”

Thu Sinh nghi ngờ nói: “Con nhớ trong sách viết là trong nhà chết gà chết trâu cũng coi như đòi mạng rồi, không nhất thiết phải là chết người.”

“Bình thường thì đúng là như vậy, nhưng thi thể trong quan

tài này đã chôn cất hai mươi năm mà không hề bị mục rữa, như vậy chắc chắn là thi biến."

Chú Cửu đến trước quan tài, một chưởng đẩy nắp quan tài ra, để lộ thi thể của Nhậm Uy Dũng bên trong.

Liêu Văn Kiệt tiến lên nhìn thử, lúc mới mở nắp quan tài thì nhìn như thi thể vừa mới qua đời, nhưng bây giờ da đã bắt đầu co lại, mười đốt ngón tay lộ rõ, móng tay dài ra, móng nào móng nấy tỏa ra ánh sáng xanh.

"Ôi mẹ ơi!"

Văn Tài và Thu Sinh đồng thời kêu lên, chú Cửu thấy thế thì hung hăng lườm hai người này một cái, sau đó đóng nắp quan tài lại.

"Hét cái gì mà hét, hét làm cho ông ta sống lại thì chúng ta lĩnh đủ!"

"Chủ Cửu, vậy thì cho một mồi lửa thiêu hủy luôn là được rồi, ông cụ này sắp biến thành cương thi rồi, tôi nhìn mà thấy lạnh cả da đầu."

Liêu Văn Kiệt lên tiếng, thuận tiện vén tay áo lên, cánh tay có vết thương do Miyake Issei cào lần trước vẫn chưa khỏi hẳn: "Trước đây tôi gặp phải một cương thi, không chỉ biết phi thiên độn thổ mà còn có năng lực điều khiển lửa. Nếu như không phải cương thi đó ngu dốt thì tôi đã bị hút khô máu rồi."

"Hả!!!"

Văn Tài và Thu Sinh hít một hơi lạnh, nhanh chóng lùi xa khỏi Liêu Văn Kiệt, ánh mắt sợ hãi đan xen, chỉ sợ hắn có thể biến thành cương thi bất cứ lúc nào.

Chú Cửu bắt lấy cánh tay Liêu Văn Kiệt, quan sát kĩ càng một

lần, xác định không tồn tại thi độc thì mới tò mò hỏi: “A Kiệt, cậu giải quyết cương thi đó như thế nào?”

“Đơn giản lắm, ban đêm tôi không đấu lại được ông ta, thế là ban ngày tôi tìm quan tài của ông ta, kéo quan tài ra dưới ánh mặt trời, sau đó mở nắp ra.”

“Cách này được lắm.”

“Thế có nghĩa là ngày mai chúng ta cũng cho ông cụ Nhậm phơi nắng?”

“…”

“Chú Cửu, chú nói gì đi.”

“A Kiệt, làm thế chẳng khác nào châm lửa đốt ông cụ Nhậm , đúng là đơn giản mà lại bớt việc, nhưng làm thế chắc sau này tôi không thể mở nghĩa trang ở Nhậm gia trang được nữa.”

Chú Cửu lắc đầu, thở dài: “Mặc dù tôi tu đạo, tu hành, tu thân, nhưng lại không tránh khỏi càng ngày càng lún sâu trong hồng trần. Lăn lộn ở đây nhiều năm, nhiều chuyện quấn thân, muốn làm chút thành tựu cũng khó, bây giờ chỉ cầu trước khi chết có thể tích chút công đức để sau khi chết sớm được đầu thai.”

“Chú Cửu, có gì chú cứ nói thẳng, đừng nói kiểu úp mở như thế được không?”

“Tôi phế rồi, nhưng cậu vẫn còn hy vọng.”

Chú Cửu vẫn tâm huyết dâng trào thể hiện cảm xúc, không có ý trả lời Liêu Văn Kiệt.

“Hai con chuẩn bị giấy bút, mực, đao kiếm.”

Chú Cửu không nhanh không chậm nói với hai tên đồ đệ ngốc nhà mình: “Còn đứng đơ ra đấy làm gì, giấy vàng, bút đỏ, mực tàu,

dao phay, kiếm gỗ, mấy cái này nghe không hiểu à?"

Cứ phải để ông ta quát lên!

Văn Tài và Thu Sinh vẻ mặt ấm ức nhanh chóng rời khỏi linh đường, lát sau đã mang những đồ chú Cửu cần đến.

Chú Cửu lập đàn làm phép, lấy dao cắt cổ gà, chờ đến khi dòng máu nóng chảy đầy bát thì trở tay tạo thành một pháp ấn.

Ông ta bốc một nắm gạo, đặt trên ánh nến một chút rồi ném vào trong bát máu gà, ngọn lửa lập tức bùng lên.

Ngay sau đó, chú Cửu đổ mực vào trong bát, chờ ngọn lửa bị dập tắt thì lấy kính bát quái ra, sau đó đổ bát mực máu gà này lên.

Đạo thuật này là bí thuật Mao Sơn, chú Cửu không quan tâm đến chuyện Liêu Văn Kiệt đứng ngay bên cạnh mà nghiêm túc làm phép. Không còn cách nào khác, cho dù bây giờ Liêu Văn Kiệt đứng nhìn thì cũng đành chịu.

"Được rồi, hai con vẩy mực lên quan tài, như thế thì có thể phong ấn thi thể của ông cụ Nhậm. Cho dù ông ta có biến thành cương thi thì cũng phải ngoan ngoãn nằm bên trong quan tài."

Chương 142: Ngày nghĩ gì đêm mơ đó 1 Câu đầu tiên là nói với Văn Tài và Thu Sinh, câu thứ hai là nói với Liêu Văn Kiệt. Ông ta bị vây khốn ở hồng trần, không dám thiêu ông cụ Nhậm thành một đống tro cốt, nhưng cũng không thể dương mắt nhìn cương thi hại người, chút chuyện này không làm khó được ông ta.

"Vâng thưa sư phụ."

Văn Tài và Thu Sinh gật đầu, bắt đầu vẩy mực lên quan tài của Nhậm Uy Dũng.

"Nhớ kỹ, phải vảy thật kín, không được bỏ sót bất cứ chỗ nào.

“Vâng, sư phụ cứ yên tâm.”

“Chút chuyện nhỏ này cứ giao cho chúng con.”

Liêu Văn Kiệt: “...”

Thứ cho hắn nói thẳng, hai tên Thu Sinh và Văn Tài này gây phiền phức cho sư phụ nhà mình không phải lần một lần hai, làm việc vô cùng không đáng tin.

Chưa hết nửa nén hương, Văn Tài và Thu Sinh đã phủ mực kín quan tài, chí ít là nhìn từ ngoài vào không thấy có vấn đề gì.

“Giải quyết xong.”

“Cuối cùng cũng kết thúc!”

“Đợi lát nữa, ai nói với các cậu là kết thúc rồi?”

Liêu Văn Kiệt đứng tựa ở cửa, khinh thường nhìn hai người này một chút: “Chú Cửu bình thường hay nói các cậu làm việc không đáng tin, lúc đó tôi không để ý, nhưng bây giờ nhìn đúng là không đáng tin thật.”

“Anh Kiệt, sao anh lại nói vậy? Rõ ràng là kín rồi mà?”

“Đúng vậy, xong xuôi rồi.”

“Hừ, thế còn đáy quan tài thì sao?”

“A…”

“Nhanh lên, phủ kín cả đáy quan tài nữa, làm ăn cẩn thận vào, nếu để tôi thấy lọt chỗ nào thì tôi sẽ thả Nhị Hắc ra cắn các cậu.”

Liêu Văn Kiệt giám sát Văn Tài và Thu Sinh, xong việc thì kiểm tra lại một lần, xác nhận không bỏ sót chỗ nào thì mới hài lòng gật đầu, thả cho hai người đó rời đi.

Nếu nói đến chuyện từ chối lời mời đến nhà chơi của Nhậm Phát và Nhậm tiểu thư thì Liêu Văn Kiệt còn hơi tiếc nuối một chút, dù sao thì Nhậm Đình Đình cũng xinh đẹp như vậy, nghĩ lại đúng là hơi đáng tiếc.

Còn chuyện ngăn chặn cương thi hại người này thì hắn có thể làm được thì nhất định sẽ làm, tuyệt đối không mập mờ. Nguyên tắc sống của Liêu Văn Kiệt là vậy, nếu đã có ưu thế biết trước tất cả mọi chuyện, lại biết rõ chắc chắn sẽ có người chết thì hắn không thể nào bỏ mặc được.

Muốn đi trên con đường luyện tâm thì điều đầu tiên là phải làm mọi chuyện không thẹn với lương tâm. Nếu chỉ chút chuyện đó mà cũng không làm được thì còn luyện tâm cái gì nữa?

Hơn nữa, tôn chỉ của hệ thống viết rất rõ ràng, đừng thấy việc thiện nhỏ mà không làm, đừng thấy việc ác nhỏ mà làm.

Liêu Văn Kiệt cảm thấy mình không làm gì sai cả, đây mới là cách thức đúng đắn.

...

Nửa đêm, giờ Tý.

Mặt trăng khi ẩn khi hiện, trời đất một mảnh u ám, núi rừng xào xạc gió lớn.

Trong linh đường, chiếc quan tài được đặt ngay ngắn chỉnh tề, xung quanh còn có những ngọn nến nhấp nháy. Nhưng ánh lửa không cách nào chiếu sáng được cả gian phòng, điều nó có thể làm là cố gắng giữ lại một tia ấm áp cuối cùng giữa bầu không khí tĩnh mịch âm u này.

Một cơn gió mạnh thổi tới, ngọn nến tắt phụt, cả linh đường lập tức tối sầm lại. Trong phòng bây giờ, thứ sáng nhất chính là gương mặt trắng bệch tươi cười của những người giấy kia.

Lúc này, quan tài chứa thi thể của Nhậm Uy Dũng đột nhiên vang lên những âm thanh kỳ lạ, những sợi dây màu đỏ cũng không thể áp chế nổi nó. Nắp quan tài chậm rãi dịch chuyển, một bàn tay khô khốc nhô ra, năm móng tay dài ngọn lóe lên ánh sáng màu xanh khẽ vươn ra ngoài.

Trong phòng ngủ, chú Cửu từ trên giường bừng tỉnh. Ông ta nhớ tới cơn ác mộng vừa rồi, trên trán ướt đầm mồ hôi lạnh.

Chú Cửu cầm lấy ngọn đèn ở đầu giường, nhanh chóng đi đến linh đường, đi vòng quanh quan tài của Nhậm Uy Dũng kiểm tra kỹ càng ba lần, đến khi chắc chắn vừa rồi chỉ là một giấc mơ thì mới thở phào nhẹ nhõm.

“Đúng là ngày nghĩ gì đêm mơ đó, phải mau chóng tìm một nơi phong thủy đẹp để chôn cất ông ta, nếu không thì mình không thể nào ngủ ngon được.”

Chú Cửu kiểm tra xong thì cầm đèn ra ngoài, đi ra đến cửa thì bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, cả người cứng đờ tại chỗ.

Ông ta chậm rãi quay đầu, nhìn về phía ngọn đèn đã bị gió thổi tắt…

…

Ngày hôm sau, chú Cửu tới tìm Liêu Văn Kiệt, mặt mày vô cùng nghiêm trọng, kể lại chuyện đêm qua một lần.

“Có chuyện như vậy sao…”

Liêu Văn Kiệt nghe vậy thì nhíu mày, trầm ngâm hồi lâu: “Chú Cửu, chú có chắc đó chỉ là nằm mơ chứ không phải một điềm báo trước không?”

“Cũng không loại trừ khả năng này, vô duyên vô cớ tự nhiên lại mơ một giấc mơ như vậy, nhất định không có chuyện gì tốt.”

Chú Cửu nói: “Chuyện này không thể chậm trễ thêm nữa, bây giờ tôi phải đi tìm Nhậm lão gia, nói cho ông ấy biết tính nghiêm trọng của chuyện này, chắc hẳn ông ta sẽ…”

“Ông ta hiểu chú như vậy, chắc chắn sẽ thêm tiền!”

“…”

“Chú Cửu, chú trợn mắt làm gì, chẳng lẽ tôi nói sai à?”

“Không không không… Lần này không giống những lần trước, thêm tiền cũng không có tác dụng.”

Chú Cửu ấp ứng giải thích một câu, nắm chặt cánh tay Liêu Văn Kiệt: “A Kiệt, cậu có tài ăn nói, lại học nhiều hiểu rộng, cậu đi với tôi đi, nói không chừng có thể thuyết phục được Nhậm lão gia.”

Chương 143: Ngày nghĩ gì đêm mơ đó 2 “Không được đâu, trong mắt người kia ngoài tiền ra thì không còn gì nữa. Cho dù ông ta có tận mắt nhìn thấy ông cụ Nhậm biến thành cương thi thì ý nghĩ đầu tiên của ông ta cũng sẽ là có thể bán được bao nhiêu tiền, có thể kiếm được nhiều tiền hơn hay không.”

Liêu Văn Kiệt nhún vai: “Tôi không đến nhà họ Nhậm đâu, tôi ở lại trông chừng cỗ quan tài kia, tránh cho thi biến chạy khắp nơi gây tai họa cho người khác.”

“Làm gì có chuyện đó, ban ngày dương khí nhiều, muốn thi biến cũng phải ban đêm.”

Chú Cửu thuyết phục thêm hai câu, thấy Liêu Văn Kiệt nhất quyết không đi thì cũng không nói thêm nữa, cùng Văn Tài đến nhà họ Nhậm.

Ba tiếng sau, Văn Tài đưa chú Cửu say khướt về nhà.

Nhìn thấy Liêu Văn Kiệt, chú Cửu đẩy Văn Tài ra, lung lay tiến đến, nhanh chóng bắt lấy tay hắn, mùi rượu xộc lên tận óc: “Nhậm lão gia, ông cứ yên tâm giao việc này cho tôi. Quan tài đã được phong ấn rồi, đừng nói cha ông biến thành cương thi, cho dù ông ta có biến thành quả rắm thì cũng phải ngoan ngoãn ở bên trong.”

“Anh Kiệt, Nhậm lão gia nhất định phải nói chuyện trên bàn rượu, sư phụ không chịu nổi lời mời nhiệt tình của ông ta, thế nên… sau đó… cứ như vậy.”

“Tôi hiểu rồi, đỡ sư phụ cậu đi nghỉ ngơi đi, ban ngày ngủ đủ thì tối mới gác đêm được.”

“Gác đêm?!”

“Tất nhiên, cương thi ở ngay sát vách, không ai coi chừng thì làm sao mà ngủ được?”

“Ồ đúng.”

Văn Tài gật đầu lia lịa, đỡ chú Cửu vào trong phòng ngủ, đi được hai bước thì quay đầu lại: “Anh Kiệt, ban đêm ba chúng ta thay nhau gác hay là gác cùng nhau, có cần gọi cả Thu Sinh đến không?”

Để hai cậu gác đêm thì không có việc gì cũng trở thành có việc gì!

“Không cần, chờ chú Cửu ngủ đủ thì chú ấy gác.”

“Vậy còn anh thì sao?”

“Tôi gác ban ngày.”

…

Chú Cửu ngủ đến tối là tỉnh, cứ như canh đúng thời gian mở mắt vậy. Văn Tài vừa đi mua thức ăn về thì ông ta đã vào nhà ăn.

Chú Cửu nhìn thấy Liêu Văn Kiệt thì thần sắc thâm trầm, vùi đầu ăn cơm không nói một câu, thỉnh thoảng lại bấm tay tính toán như đang suy nghĩ điều gì đó.

Chỉ cần tôi không xấu hổ thì người xấu hổ không phải tôi!

Chú Cửu giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra, Liêu Văn Kiệt cũng không nói gì, nói ra hai ca trực.

Phân công rất không hợp lý, có ngu mới đồng ý!

Chú Cửu muốn từ chối nhưng lại sợ Liêu Văn Kiệt nhắc đến chuyện ban ngày uống rượu say của mình nên chỉ có thể đồng ý.

Dù sao thì ông ta cũng là loại người đến chết vẫn sĩ diện.

Cơm nước xong xuôi, Văn Tài rửa bát đũa xong thì hí hí chào rồi chúc ngủ ngon sư phụ, nhanh chóng chạy về phòng chuẩn bị đi ngủ.

Liêu Văn Kiệt kéo Nhị Hắc vào phòng nghiên cứu đạo thuật. Bởi vì hắn mới học nên các phương diện đều không tránh khỏi khiếm khuyết, lúc thi triển thuật lúc linh lúc không, nhưng chỉ có duy nhất một thuật là thuật Định thân thì càng lúc càng thuần thục.

Nhị Hắc bị đem làm thí nghiệm uể oải cả người, cũng gầy đi so với lúc đầu không ít. Sói đầu đàn uy phong lẫm liệt lúc trước giờ đây cụp đuôi mà sống, ánh mắt đờ đẫn, thỉnh thoảng lại ngẩn người nhìn về phía ngọn núi xa xôi, dường như trí thông minh cũng không được bằng ngày xưa.

Chú Cửu một thân một mình tới linh đường, tỉ mỉ kiểm tra quan tài của Nhậm Uy Dũng một lượt, sau đó về phòng khoanh chân ngồi thiền.

Nửa đêm ông ta lại đi kiểm tra lần nữa, rồi lại quay về ngồi

tiếp.

Đã nói không ngủ có nghĩa là không ngủ, nếu Liêu Văn Kiệt không tin thì ông ta hoan nghênh hắn đến kiểm tra bất cứ lúc nào.

Chú Cửu cũng không quá để ý đến chuyện gác đêm, trong lòng tràn đầy tin tưởng về đạo thuật của mình, Nhậm Uy Dũng cho dù có biến thành cương thi thì cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nằm trong quan tài, không chạy ra ngoài được.

Điều ông ta lo lắng là việc chôn cất sau này của Nhậm Uy Dũng liệu có xảy ra chuyện gì không, hoặc là không chọn tốt phong thủy, hoặc lúc đặt quan tài xuống xảy ra vấn đề…

Tóm lại một câu, vấn đề có thể xuất hiện ở bất cứ đâu, nhưng sẽ không xuất hiện ở nghĩa trang.

Chú Cửu suy nghĩ một chút, nghĩ đến mấy cách chôn cất theo phong thủy, cảm thấy cũng không tệ lắm.

“Lần này cho dù Nhậm lão gia có nói gì đi nữa thì cũng phải ấn định thời gian rõ ràng…”

Đang suy nghĩ thì không hiểu mùi rượu ở đây dâng lên, đầu óc chú Cửu hơi chếnh choáng, sau đó dần dần gục sang một bên ngủ thiếp đi mất.

Chỉ trong chốc lát, gió thổi vù vù, hàn khí bủa vây.

Ánh đèn trong linh đường đột nhiên tắt lụi, mấy cỗ quan tài chứa thi thể khẽ rung lên, từng cỗ thi thể đứng thẳng dậy, bật nắp quan tài nhảy nhót xuống đất, tất cả đứng thành một hàng trước quan tài của Nhậm Uy Dũng.

Quan tài của Nhậm Uy Dũng rung chuyển dữ dội, nhưng mực đen tẩm máu gà có công dụng đè nén sự chống cự của thứ đang nằm bên trong.

Đáng tiếc, chống được bên trong nhưng không phòng được bên ngoài. Mấy cỗ thi thể bên ngoài không ngừng nhảy lên va đập vào chiếc quan tài của Nhậm Uy Dũng, chiếc quan tài lắc lư rồi rơi xuống đất.

Răng rắc!

Nắp quan tài bị trượt ra một góc, những vết mực ngay ngắn và dày đặc lập tức bị sai vị trí. Ánh sáng màu đỏ trên nắp quan tài không còn nữa, không thể tiếp tục trấn áp được.

Bùm!!!

Một tiếng nổ thật lớn vang lên, quan tài nổ tung thành năm bảy mảnh, một cương thi mặc quan bào đứng thẳng tắp ở giữa linh đường.

Chương 144: Trong lòng càng tức giận thì ra tay càng nặng 1 Ngay khi quan tài được mở hoàn toàn thì dáng vẻ của Nhậm Uy Dũng cũng lập tức thay đổi. Thân thể ông ta gầy rộc đi chỉ còn da bọc xương, gương mặt nhăn nheo như vỏ cây, làn da xám xịt, mười móng tay mọc ra như những chiếc sừng, cứng rắn, sắc bén và âm u.

Điều quỷ dị nhất chính là đôi mắt của cương thi này được bảo quản rất tốt, ánh mắt chuyển động có thần, thỉnh thoảng còn lấp lóe ánh sáng, dường như vẫn còn giữ được ý thức của người sống.

Mấy cỗ thi thể phía sau bị quan tài hất trúng đổ rầm xuống, Nhậm Uy Dũng…

Lúc này nên gọi là cương thi thì thích hợp hơn, ông ta nhảy cao ba mét, nhảy từ linh đường ra đình viện, sau đó ngẩng đầu nhìn mặt trăng. Dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy ông ta đang hấp thụ linh khí.

Keng!

Một tiếng sắt thép chạm nhau vang lên, một đống tiền xu bện dây đỏ thành kiếm Kim Tiền đâm về phía trước, cương thi bị thương ở lưng, lảo đảo nhảy hai bước.

Liêu Văn Kiệt ở phòng bên cạnh, ném kiếm Kim Tiền từ cửa sổ ra ngoài, nhìn sơ qua chắc cũng phải tầm hai mươi thanh.

Hai tay hắn cầm thêm hai thanh kiếm nữa, đứng ở cửa sổ đối diện với cương thi, khởi động niệm lực, khí đồn đan điền.

“Chú Cửu! Linh đường nhà chú nổ rồi!”

Có sự hỗ trợ của niệm lực nên câu nói này của Liêu Văn Kiệt rất vang.

Uy lực có thể so với sư tử gầm, truyền đi rất xa trong đêm yên tĩnh, đoán chừng cả nửa thị trấn có thể nghe được linh đường nhà chú Cửu nổ rồi.

Không phải Liêu Văn Kiệt sợ, không dám ra tay với cương thi. [Tịnh thiên địa thần chú] giống như thuốc chữa bách bệnh, thế nên hắn cũng khá am hiểu cách đối phó với ma quỷ.

Lần trước khi đối phó với Miyake Issei, hắn không có thủ đoạn sát thương hữu hiệu nên đánh đấm mệt gần chết mà không bằng hai phát súng của Châu Tinh Tinh.

Sau khi Nhậm Uy Dũng biến thành cương thi thì sát khí kinh người, đứng từ xa đã có thể cảm nhận được một luồng khí lạnh lẽo, ông ta chẳng khác nào một chiếc tủ lạnh biết đi. Cương thi Nhậm Uy Dũng mạnh hơn Miyake Issei rất nhiều, loại này tốt nhất là giao cho đạo sĩ chuyên nghiệp như chú Cửu là tốt nhất.

Một tiếng gọi của Liêu Văn Kiệt có hiệu quả ngay lập tức, Nhị Hắc đang ngủ trong góc tường bị dọa giật nảy mình, tưởng Liêu Văn Kiệt lại muốn thí nghiệm nó. Nhị Hắc nghẹn ngào rên ư ử, cụp đuôi chạy ra ngoài.

Nhưng ngay sau đó đã thấy nó chạy về, tốc độ còn nhanh hơn lúc chạy ra.

Thứ bên ngoài càng đáng sợ hơn!

Liêu Văn Kiệt thấy Nhị Hắc tiếp tục cuộn tròn người trong góc tường, run lẩy bẩy, vươn chân ôm kín đầu giả làm đà điểu thì đen mặt lại.

Đến cả chó còn biết cương thi này không dễ chọc vào, vậy hắn làm sao có thể đặt mình vào vòng nguy hiểm được?

Không ổn!

"Chú Cửu, nhanh lên! Tôi sắp không chống đỡ nổi rồi!"

Liêu Văn Kiệt chắn hai thanh kiếm Kim Tiền trước ngực, lại tiếp tục gọi chú Cửu giúp đỡ. Kết quả là cả chú Cửu và Văn tài đều không có động tĩnh gì, cương thi bị chọc giận, gào thét lao về phía hắn.

Thấy cương thi hung hăng lao tới, Liêu Văn Kiệt không kịp nghĩ nhiều, hắn ném hai thanh kiếm trong tay về phía cương thi, sau đó kéo miếng vải đen quấn lấy mấy thanh kiếm khác quàng lên lưng rồi xoay người chạy biến.

Keng!

Cương thi vươn tay về phía trước, vừa chạm phải kiếm Kim Tiền thì mười móng vuốt bỗng tóe ra tia lửa, thân thể dừng lại giữa không trung, rầm một tiếng ngã nhào ra đất.

Trùng hợp thế nào mà thanh kiếm cắm sau lưng cương thi bị ép cắm vào sâu hơn, xuyên thẳng qua lồng ngực của cương thi.

Cương thi tức giận gầm lên một tiếng, sát khí trong mắt càng thêm sâu nặng, lấy đà bật lên cửa sổ của phòng bên cạnh.

Bùm!

Những mảnh vỡ bay khắp bốn phía, góc cửa sổ bị cương thi đạp vỡ, gạch đá bay loạn lên.

Ngay khi cương thi xông tới thì Liêu Văn Kiệt đã chạy ra bên ngoài, nhìn thấy cảnh này thì mí mắt khẽ giật giật.Đọc Full với giá khuyến mãi 20% liên hệ Miraxi1 https:///conversation/new-message/?u=Miraxi1

Mạnh thực sự, chỉ một đạp có thể biến cửa sổ thành cửa chính.

Liêu Văn Kiệt không cần nghĩ cũng biết cương thi này hoàn toàn có thể nghiền chết mình, nhất là tài nhảy vọt của cương thi còn nhanh hơn cả khinh công Thảo thượng phi của hắn.

Một khi bị đuổi kịp thì hậu quả khó mà tưởng tượng nổi.

“Chú Cửu, tôi thực sự sắp không chịu nổi nữa rồi… Mẹ kiếp…”

Rầm rầm!

Cương thi phá cửa xông ra ngoài, Liêu Văn Kiệt cắn răng dậm chân một cái, lại quay đầu chạy ngược lại vào trong phòng.

“Chú Cửu, nếu chú đang chuẩn bị pháp trận hay gì gì đó thì lên tiếng đi chứ, đừng im lặng như vậy!”

Liêu Văn Kiệt nhờ vào tay chân linh hoạt mà chơi trò đuổi bắt với cương thi từ trong phòng ra ngoài sân, rồi lại từ ngoài sân chạy vào trong phòng. Liên tiếp mấy lần như vậy, cửa sổ càng lúc càng rộng ra.

Cứ kéo dài thế này mãi không ổn, chờ bức tường này bị dỡ sạch, hai cửa biến thành một cửa thì hắn hết chỗ chạy.

Liêu Văn Kiệt không nghĩ ngợi nhiều nữa, ném mấy thanh kiếm Kim Tiền sau lưng ra, rồi nhanh chân chạy tới phòng chú Cửu.

Không cần biết có phải chú Cửu đang khai đàn làm phép hay không, hắn thực sự không chịu đựng nổi nữa rồi.

Cương thi bị ngã một lần đã thông minh hơn, thấy mấy thanh kiếm Kim Tiền bay tới thì không dám nghênh đón mà nghiêng người đi tránh. Cương thi dẫm phải một viên gạch, ngã xuống… ngay bên cạnh Nhị Hắc.

(…)

“Ô ô ô…”

“Gào gào gào!!!”

…

Chương 145: Trong lòng càng tức giận thì ra tay càng nặng 2 Liêu Văn Kiệt bước nhanh về phía phòng chủ Cửu, phá cửa mà vào, nhìn thấy chú Cửu nằm trên giường ngáy khò khò thì tức giận không biết phát tiết ở đâu.

Hắn ở bên ngoài bị cương thi đuổi tới đuổi lui, sắp dỡ toang cả bức tường, tình thế vô cùng nguy hiểm. Còn lão già này thì thoải mái ngủ ở trong phòng, còn ngủ ngon đến thế.

Rõ ràng là cố ý!

Trong lòng càng tức giận thì ra tay càng nặng

Liêu Văn Kiệt túm lấy cổ áo chú Cửu, tát một cái thật mạnh: “Cương thi ở ngay ngoài cửa, thời khắc khống chết mà chú còn ngủ được à?”

Cái tát này không dùng công lực Thiết sa chưởng nhưng sức

cũng không phải dạng vừa, chú Cửu giật nảy mình tỉnh dậy.

Tôi là ai, tôi đang ở đâu, đã xảy ra chuyện gì?

Chú Cửu sửng sờ mở mắt ra, đầu óc choáng váng, không thể nào tập trung nhìn người Liêu Văn Kiệt được.

“Tạ ơn trời đất, chú Cửu, cuối cùng chú cũng tỉnh rồi.”

Liêu Văn Kiệt tóm lấy bả vai chú Cửu, lắc lấy lắc để: “Sao gọi mãi mà chú không chịu dậy như vậy, dọa tôi chết khiếp.”

“Cậu gọi tôi lúc này… Không đúng, rõ ràng tôi đang ngồi, sao lại ngủ rồi?”

“Chú Cửu, giờ không phải lúc nói những chuyện này, ông cụ Nhậm biến thành cương thi phá quan tài chui ra rồi, mau cầm vũ khí đi!”

“Cái gì! Ông cụ Nhậm chui ra?”

Chú Cửu nghe vậy thì nhảy dựng lên, bởi vì hoa mắt chóng mặt không đứng vững nên ngã nhào ra đất.

“Chú Cửu, chú làm sao thế, vẫn chưa tỉnh ngủ à?”

Liêu Văn Kiệt kinh hãi, vội vàng đỡ ông ta dậy, thầm cầu nguyện ông ta không sao.

“Không, không đúng, thân thể tôi…”

Chú Cửu hít sâu một hơi, lắc đầu một cái, sau đó đặt một tay trước ngực, tay còn lại cắn nát đầu ngón tay vẽ thành lá bùa, cuối cùng điểm lên giữa trán mình.

“Tỉnh lại!”

Một tiếng hét nghiêm nghị vang lên, chú Cửu nhất thời thanh

tỉnh, nhíu mày nói: “A Kiệt, nhanh cầm kiếm gỗ, ống mực, chúng ta đi chế phục cương thi.”

“Được.”

Liêu Văn Kiệt chứng kiến cảnh này thì lập tức hiểu ra, chú Cửu chậm chạp không đến không phải cố tình mà là do thân thể xảy ra vấn đề.

Nếu như không phải bị tẩu hỏa nhập ma thì là bị người khác ám hại.

Được rồi, giờ không phải lúc nói chuyện này, giải quyết cương thi quan trọng hơn.

Hắn cầm lấy kiếm gỗ và ống mực trên bàn, suy nghĩ một chút rồi lại cầm thêm mấy thanh kiếm Kim Tiền buộc lên lưng.

Suy nghĩ thêm một chút, lại thắt thêm gương Bát quái ở trước ngực.

Bộ giáp làm bằng tiền đồng này dường như cũng không tệ, phải mặc lên.

Cái này nữa…

Chú Cửu: “…”

Cẩn thận là thói quen tốt, nhưng làm như Liêu Văn Kiệt quá khoa trương rồi. Chờ khi Liêu Văn Kiệt chuẩn bị xong tất cả thì có khi cương thi đã cắn chết hết người trong trấn rồi.

“A Kiệt, cậu cứ từ từ chuẩn bị, tôi đi trước.”

Chú Cửu không kiên nhẫn nữa, cầm lấy kiếm gỗ và ống mực, nhanh chóng lao ra ngoài.

“Không ổn, rõ ràng đã tỉnh lại mà sao đầu óc vẫn choáng váng

thế này?”

Chú Cửu chống kiếm gỗ mới đứng vững, bỗng nhiên ngửi được mùi máu trong không khí, mồ hôi lập tức chảy ướt sũng cả người.

Văn Tài!

Bên trong nghĩa trang ngoại trừ ông ta, Văn Tài, Liêu Văn Kiệt thì không còn người thứ tư. Ông ta và Liêu Văn Kiệt đều bình an vô sự, vậy mùi máu kia chỉ có thể là của Văn Tài.

Vừa nghĩ đến đồ đệ mình tự tay nuôi lớn từ nhỏ bị cương thi hút cạn máu, chú Cửu tức giận trợn tròn mắt, lao thẳng về phía có mùi máu.

Khi nhìn thấy mùi máu ở gian phòng bên cạnh thì chú Cửu hơi sửng sốt, đến khi nhìn thấy xác của Nhị Hắc trên đất thì mới thở phào một hơi.

Tạ ơn trời đất, không phải Văn Tài, tốt quá rồi.

Nhìn xung quanh cũng không thấy cương thi đâu, chú Cửu vọt vào phòng Văn Tài, nghe được tiếng ngáy như sấm thì nhanh chóng tát một cái gọi cậu ta dậy.

Tát xong thì rời đi, không nói câu nào, để lại Văn Tài ngơ ngác khóc không ra nước mắt.

Văn Tài ôm mặt vô cùng ấm ức, lúc ở tiệm cơm chỉ chế giễu sư phụ một câu, không ngờ sư phụ lại trả thù mạnh tay như vậy.

Một cái tát tỉnh cả ngủ, giờ ngủ lại làm sao được nữa?

“Chú Cửu, vừa rồi là tiếng gì thế? Chú đánh chết cương thi rồi à?”

Liêu Văn Kiệt nghe tiếng mà đến, nhìn vào phòng Văn Tài,

quan tâm hỏi: “Thế nào, Văn Tài, không sao chứ?”

“Nó không sao, nhưng không thấy cương thi đâu cả. Mau đi thôi, đến nhà Nhậm lão gia, bây giờ đến chắc vẫn còn kịp.”

Màn đêm buông xuống.

Nhậm gia trang yên tĩnh, chỉ có tiếng mấy con côn trùng kêu vang. Sau khi Liêu Văn Kiệt hét câu kia xong, mấy hộ gia đình gào cổ lên mắng hắn đêm hôm làm ồn rồi sau đó lại không có động tĩnh gì nữa.

Mây đen kéo tới che khuất chút ánh trăng còn sót lại, thị trấn vốn đã tối tăm mù mịt lại càng thêm tăm tối hơn.

Trên phiên chợ, cương thi vươn hai tay trước ngực, nhảy xa hàng chục mét, gặp nhà thì nhảy qua nhà, gặp tường thì nhảy qua tường, toàn bộ hành trình là một đường thẳng.

Nhìn phương hướng thì có vẻ mục tiêu chính là Nhậm phủ.

Ở phía sau, Liêu Văn Kiệt và chú Cửu phi nước đại đuổi theo. Bởi vì chú Cửu cứ chạy được một lúc lại xiêu vẹo nên Liêu Văn Kiệt đành phải lôi ông ta về phía trước.

“Chú Cửu, nhanh lên một chút, sắp không đuổi kịp rồi!”

Liêu Văn Kiệt nhìn lên trên, thấy cương thi nhảy từ nóc nhà này sang nóc nhà khác, có lúc còn nhảy cao hơn cả nóc nhà, đây là lần đầu tiên hắn biết thì ra nhảy cũng có thể di chuyển nhanh như vậy.

Chương 146: Thương cho roi cho vọt 1 “A Kiệt, thân thể tôi có vấn đề, cậu cứ đến Nhậm phủ trước đi, lát nữa tôi đến sau.”

Nửa bên mặt của chú Cửu sưng vù lên, ông ta không nói cụ thể bị làm sao nhưng chắc chắn đã có kẻ nào đầu óc có vấn đề, ra

tay không nặng cũng không nhẹ.

“Được, vậy tôi đến trước câu giờ, chú nhanh nhanh lên nhé, đừng có lạc đường đấy.”

Liêu Văn Kiệt nhận lấy kiếm gỗ trong tay chú Cửu. Hắn đã làm không ít chuyện để ngăn chặn cương thi hại người, đã đi được chín mươi chín bước rồi, không có lý do gì đến bước cuối cùng lại dừng lại.

Cho dù mọi chuyện chỉ như một ván bài, không biết tiếp theo như thế nào thì hắn cũng phải đảm bảo đêm nay tất cả mọi người đều bình an vô sự.

Phía trước bị tường rào ngăn cản, Liêu Văn Kiệt tăng tốc, nhảy vọt lên. Hai chân hắn giẫm lên vách tường, một tay đè lên đầu tường, thân thể quét ngang qua, bật người phi thân dễ dàng.

Môn khinh công Thảo thượng phi này không phải một kỹ thuật cao siêu gì, chắc phải cố gắng mấy chục năm nữa mới đạt được đến cảnh giới chân không chạm đất, nhưng khả năng bùng nổ của nó thì không tầm thường. Kỹ thuật này sau khi bật người nhảy qua, lúc tiếp đất thì nhẹ nhàng như chuồn chuồn đạp nữa, vô cùng thích hợp để leo tường vào ban đêm.

Không phải nói quá nhưng tường cao nhất trong thị trấn này cũng chỉ có tường nhà họ Nhậm, mà mấy bức tường đó một đêm Liêu Văn Kiệt có thể nhảy qua cả chục lần.

“Công phu của tên nhóc này cũng được lắm, nhưng mình cũng đâu có kém gì.”

Đường vòng xa quá, chú Cửu quyết định phá lệ nhảy tưởng. Đừng nhìn ông ta tuổi tác đã cao, nhưng ngày ngày luyện võ nên gân cốt được bảo dưỡng rất tốt, người nhẹ như yến, mấy bức tường bình thường căn bản không thể nào ngăn được ông ta.

Chú Cửu kích hoạt niệm lực, chân phải đạp đất bắn lên, cả người như một con chim yến lao vút lên không trung, vượn nhờ lực đẩy nhảy cao hơn ba mét.

Ông ta tính toán khoảng cách và lực đạo vô cùng chuẩn xác, thân thể còn chưa tiếp đất thì mũi chân trái đã đặt lên vách tường, lại một lần nữa mượn lực, đồng thời vươn tay định bám lấy đầu tường…

Nhưng tiếc là chú Cửu đã đánh giá sai bản thân mình, đêm nay ông ta không hiểu tại sao lại bị mất thăng bằng, bây giờ đi thẳng còn khó nữa là nhảy tường. Chân trái chú Cửu trượt khỏi tường, chân phải đạp hụt một bước, cả người theo quán tính đổ dồn về phía trước. Chú Cửu thấy mình chỉ còn cách tường vài centimet thì bất đắc dĩ nhắm mắt lại.

Bốp! Bịch!

Tiếng thứ nhất là tiếng mặt đập vào tường, tiếng thứ hai là tiếng mông nện xuống đất. Chú Cửu một tay ôm mặt một tay đỡ eo, thân thể co sát vào góc tường.

Ôm chân bó gối.

Đau quá, không ngờ lại thế này, thôi không cậy mạnh nữa.

…

Nhậm phủ.

Đêm nay Nhậm Phát không ngủ mà thắp đèn tính toán sổ sách trong thư phòng, tính toán đến chuyện hiệu quả của nhà máy, nhà máy hoạt động không có hiệu suất, thế thì phải sa thải nhân viên hay cắt giảm lương thì thỏa đáng đây?

Cuối cùng ông ta quyết định vừa sa thải nhân viên vừa cắt giảm lương nhân viên.

Giải quyết công việc khá ổn thỏa, Nhậm Phát cũng có thể xem như một thương nhân ưu tú.

Đêm hôm khuya khoắt mới làm việc, chủ yếu là vì ban ngày lúc chiêu đãi chú Cửu, ông ta cũng uống không ít, vừa mới ngủ dậy nên giờ chưa thấy buồn ngủ.

Trên bàn rượu, chú Cửu tận tình khuyên bảo, nói cương thi rất đáng sợ. Nhậm Phát nghe vào tai trái lại chui ra tai phải, nhiệt tình rót rượu cho chú Cửu.

Nhậm Phát nhìn là biết chú Cửu là người như thế nào, mặt lạnh tim nóng, dễ thuyết phục, lại còn trọng thể diện.

Ông ta có rất nhiều biện pháp để đối phó với loại người như thế này, chỉ cần cho ăn uống no say, lại nịnh nọt vài câu rồi tăng giá thêm tiền thì không có chuyện gì không giải quyết được.

Lần này nịnh hót quá giỏi nên chưa cần thêm tiền chú Cửu đã đồng ý làm theo ý ông ta.

Nhậm Phát thậm chí còn không thèm để ý đến chuyện ông cụ Nhậm đã biến thành cương thi, dù sao thì chú Cửu cũng chỉ mới nói là có thể thôi, có khả năng thôi chứ chưa chắc là thật. Nếu lỡ như là thật… vậy thì càng tốt.

Đội bảo vệ của thị trấn này là người của nhà họ Nhậm, súng ống đạn dược đầy đủ, nếu như cha ông ta thực sự biến thành cương thi thì ông ta sẽ bảo đám người đó đi bắn chết.

“Ha ha, bây giờ là thời đại nào cơ chứ, cương thi làm sao có thể so với súng ống đạn dược?”

Nhậm Phát nghĩ đến chuyện này thì bất cười, trên mặt lộ vẻ đắc ý, cho dù mọi chuyện có thế nào thì cũng không làm khó được ông ta.

Đúng lúc này, một trận gió lớn thổi tung cả cửa sổ, sổ sách bay tán loạn. Nhậm Phát rùng mình một cái, đứng dậy mặc thêm áo khoác.

Ông ta bước tới bên cạnh cửa sổ, vươn tay định đóng cửa lại.

Đột nhiên, trong bóng tối xuất hiện một đôi mắt âm u lạnh lẽo, đôi mắt đó nhìn chằm chằm vào Nhậm Phát, không hề chớp mắt.

Nhậm Phát mắt mờ, lúc này mới phát hiện ra bên ngoài cửa sổ có một "người", mặt như cây khô, răng nanh lộ ra ngoài, quần áo mặc bên ngoài giống hệt như người cha ma quỷ của ông ta, trên ngực vẫn còn cắm một thanh kiếm bằng tiền.

"Ôi mẹ ơi!"

Chương 147: Thương cho roi cho vọt 2 Nhậm Phát hoảng sợ ngã ngồi trên mặt đất, giây tiếp theo, ông ta xoay người đứng lên chạy thục mạng.

Rầm!

Nghe được tiếng động sau lưng, Nhậm Phát không dám quay đầu, chạy nhanh ra khỏi thư phòng. Ông ta lập tức đóng cửa lại, dựa chặt lưng vào cửa mới có thể đứng vững.

"Người đâu, người đâu? Mau tới đây!"

Răng rắc!

Cương thi vươn tay chọc thủng cả cánh cửa, túm chặt lấy bả vai Nhậm Phát. Những móng tay sắc nhọn bấm chặt vào da thịt, máu me bắn tung tóe.

Nhậm Phát hét thảm thiết vì đau đớn, ông ta cảm thấy xương cốt của mình sắp bị nghiền nát rồi, không chịu đựng nổi nữa mà ngất đi.

Đám người hầu trong phủ nghe thấy động tĩnh thì cũng chạy tới giữ nhặt Nhậm Phát. Nhưng bởi vì cửa đóng kín nên bọn họ cũng không biết thứ đang giữ chặt lấy lão gia nhà mình là cái gì, còn tưởng là kẻ trộm.

“Dùng sức, mạnh lên, mau kéo lão gia ra!”

“Xảy ra chuyện gì thế? Dùng sức đi, các ngươi chưa ăn cơm à?”

“Không xong rồi, lão gia lại ngất rồi.”

Sức người làm sao cạnh tranh được với cương thi, cả đám người mệt mỏi mồ hôi nhễ nhại mà cũng không lôi Nhậm Phát ra ngoài được. Nhậm Phát cứ ngất đi rồi lại tỉnh lại mấy lần mà vẫn chưa thoát được, tiếng la hét cũng không còn rõ ràng như lúc trước.

Rầm!!!

Cương thi phá tan cửa phòng, nhấc cả Nhậm Phát và cánh cửa lên, sau đó ngửa đầu uống những giọt máu lách tách chảy xuống.

Những người bên ngoài nhìn thấy rõ hình dạng đáng sợ của thứ bên trong thì sợ hãi hét ầm lên, bỏ chạy tán loạn, không ai quan tâm Nhậm Phát sống hay chết.

Bỗng nhiên, hai thanh kiếm Kim Tiền từ đâu bay tới, cắm thẳng lên lưng cương thi.

“Gào gào gào!!!”

Cương thi bị đau, lập tức buông cánh cửa và Nhậm Phát ra, sau đó quay đầu nhìn người vừa tới, gào thét không thôi.

Liêu Văn Kiệt đứng ngay ngoài cửa sổ, thở hổn hển không khác gì Nhị Hắc. Hắn đã tính sai, giáp tiền đồng này mặc vào xong càng

chạy càng chậm, biết thế thì đã chờ chú Cửu đi cùng.

Liêu Văn Kiệt dựa vào tường, vừa thở vừa nói: "Ông cụ Nhậm, thương cho roi cho vọt, nhưng ông cũng không thể đánh chết con trai ông được. Nghe tôi khuyên một câu, đừng tức giận như vậy nữa, Nhậm lão gia tuổi tác cũng không nhỏ, tùy tiện đánh hai ba cái thế thôi."

"Gào gào gào!!!"

Cương thi dựng thẳng móng vuốt lên, hướng về phía Liêu Văn Kiệt đang nói nhăng nói cuội, nhưng khi nhìn thấy Liêu Văn Kiệt cởi miếng vải đen ra, lộ ra mấy thanh kiếm Kim Tiền thì lập tức dừng lại.

"Ông cụ Nhậm, cứ đứng nói chuyện thế này mỏi chân lắm, hay là chúng ta ngồi xuống từ từ nói chuyện? Nếu ông cảm thấy con cháu mình bất hiếu thì cứ chờ một lúc nữa, chờ chú Cửu đến thì chú ấy có thể làm chủ cho ông, cho ông công bằng… Tôi nói cho ông biết một chuyện, con người chú Cửu thấy tiền là sáng mắt, ông cứ cho chú ấy nhiều tiền một chút là chắc chắn chú ấy sẽ đứng về phía ông."

Liêu Văn Kiệt nói không ngừng nghỉ, cũng không cần biết cương thi có nghe hiểu hay không. Mục đích của hắn chỉ có một: kéo dài thời gian.

Kéo tới khi nào chú Cửu tới tiếp sức.

Cương thi do dự không dám tiến lên phía trước, cuối cùng không quan tâm đến Liêu Văn Kiệt nữa, quay sang phía Nhậm Phát.

Nhậm Phát bị ngã đến ý thức mơ hồ, bây giờ đang nằm ngay đơ trên mặt đất, khoảng cách giữa hai cha con chỉ còn cách vài bước chân.

Vút!

Liêu Văn Kiệt không dám chần chừ, ném hai thanh kiếm Kim Tiền vào cương thi rồi cầm kiếm gỗ của chú Cửu chạy vào thư phòng.

Đây chính là đâm sau lưng!

Nhưng không ngờ cương thi kia lại giương đông kích tây, giả vờ công kích Nhậm Phát rồi lại quay phắt lại tấn công Liêu Văn Kiệt.

Tốc độ của cương thi nhanh đến mức Liêu Văn Kiệt chỉ thấy một bóng đen lao về phía mình, vô thức đâm kiếm về phía trước.

Kiếm gỗ đâm thẳng vào trán cương thi, giống như một chiếc bàn là làm cho trán cương thi dần dần bốc khói.

Gió âm tràn ngập mùi hôi thối, Liêu Văn Kiệt chỉ cảm thấy cương thi trước mặt mình hôi không chịu nổi, hắn cố gắng chống đỡ, muốn đẩy cương thi ra xa khỏi người mình.

Răng rắc!

Kiếm gỗ cong lại, sắp không chống đỡ lại được nữa, hai bàn tay sắc nhọn hướng về phía giáp tiền đồng của Liêu Văn Kiệt.

Ánh sáng đỏ đột nhiên lóe lên, một người một cương thi đồng thời bay ngược ra ngoài.

Liêu Văn Kiệt bay ngược vào trong thư phòng, đau đến nhe răng trợn mắt, sau đó được một người đỡ dậy.

Là chú Cửu.

“Chú Cửu, chú tới đúng lúc quá… Ô, mũi chú sao mà sưng lên thế kia?”

“Lát nói sau… Đưa kiếm gỗ cho tôi, tôi đối phó… Cậu yểm hộ.”

Chú Cửu thở còn mạnh hơn cả Nhị Hắc, nhanh chóng nhận lấy cây kiếm, sau đó lẩm bẩm câu gì đó, tay khẽ vuốt dọc theo thân kiếm.

Ơ, sao kiếm lại ngắn đi một đoạn?

“…”

“…”

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Liêu Văn Kiệt nắm tay ho nhẹ một tiếng: “Chú Cửu, tôi đang định nói, cương thi phá hủy pháp khí của chú rồi.”

Cậu chắc chắn là cương thi phá hủy chứ không phải cậu phá hủy chứ?

Không biết tại sao mà chú Cửu lại cảm thấy vẻ mặt lúc này của Liêu Văn Kiệt vô cùng quen mắt, càng nhìn càng thấy có bóng dáng của Văn Tài, nhìn thêm chút nữa thì càng thấy giống Thu Sinh.

Chương 148: Chuyện này tôi nhất định không khoanh tay đứng nhìn. 1 Ông ta vội vàng dời ánh mắt sang nơi khác, không tiếp tục nhìn Liêu Văn Kiệt nữa, chú Cửu sợ nếu mình nhìn tiếp thì sẽ không nhịn được mà cho Liêu Văn Kiệt một cái bạt tai.

“A Kiệt, cậu bên trái tôi bên phải, tìm cơ hội xông lên, dùng kiếm Kim Tiền đối phó với ông ta.” Chú Cửu cất kiếm gỗ ra sau lưng, lôi kiếm Kim Tiền ra.

“Chú Cửu, chú phải hết sức cẩn thận, vừa rồi tôi đã thử rồi. Cương thi này vẫn có thể nhìn được mọi chuyện, tốc độ di chuyển của ông ta cũng nhanh, đầu óc cũng không ngu ngốc, còn biết tính

kế hại người.”

Liêu Văn Kiệt nhắc nhở một câu, sau đó cũng nắm chặt kiếm Kim Tiền, làm theo lời chú Cửu, một trái một phải tới gần cương thi.

Giáp tiền đồng có thể ngăn cản cương thi, có cả chú Cửu ở đây nữa, lá gan của hắn cũng lớn thêm không ít.

“Gào gào gào!!!”

Con mắt của cương thi đảo liên tục, nhận ra hai người này đang chuẩn bị vây lấy mình thì nhanh chóng lao về phía Nhậm Phát.

Vút!

Kiếm Kim Tiền xé gió lao tới, cương thi nghe thấy đã sợ, vội vàng dừng lại.

Mọi chuyện nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ngay lúc Liêu Văn Kiệt ném kiếm Kim Tiền ra thì chú Cửu cũng cúi người rút kiếm lao đến bên cạnh cương thi, mũi kiếm đâm thẳng vào hốc mắt cương thi.

Hành động của chú Cửu vừa nhanh nhẹn vừa nhạy bén, vừa rồi đập mặt vào tường nên cảm giác cân bằng cũng đã trở về.

Cương thi đã được chứng kiến uy lực của kiếm Kim Tiền, chủ yếu là vì trên thân ông ta vẫn còn đang cắm ba thanh kiếm nên cũng không dám làm liều, lập tức lùi về phía sau.

Vút!

Cương thi đang nhảy về phía sau thì bỗng nhiên thân thể cứng đờ, ông ta cúi đầu nhìn xuống thì thấy trước ngực lại xuất hiện thêm một thanh kiếm Kim Tiền nữa.

Thì ra là không biết Liêu Văn Kiệt đã chạy đến sau lưng cương thi từ lúc nào, dựng thẳng kiếm lên chờ cương thi chủ động chui đầu vào lưới.

Khi thanh kiếm đâm xuyên qua người cương thi, Liêu Văn Kiệt lại vung tay đánh thêm hai quyền nữa, khiến hai thanh kiếm cũ cắm thật sâu vào lưng cương thi.

Bốn thanh kiếm Kim Tiền, thanh nào cũng đâm vào thật sâu.

Nếu đổi lại là người bình thường, bị cắm bốn thanh kiếm trên người như thế thì đã đi đời nhà ma từ lâu rồi. Nhưng cương thi không giống thế, cương thi chính là xác sống, không có sinh mệnh, không có hít thở, không có máu, thế nên đâm chém thế nào cũng không mất máu được.

Muốn tiêu diệt cương thi thì chỉ có một cách, đó là tiêu hủy thân thể, hoặc là phá hủy nốt chút sinh khí còn sót lại.

“Chú Cửu, nhanh lên, đâm vào mắt ông ta!”

Liêu Văn Kiệt đứng trung bình tấn, hai tay nắm chặt chuôi kiếm Kim Tiền trên lưng cương thi, từng bước đẩy cương thi đến trước mặt chú Cửu.

Không biết cương thi Nhậm Uy Dũng cấu tạo từ cái gì, người thì gầy như que củi mà nặng không khác gì sắt thép. Nếu không phải nhờ có kiếm Kim Tiền thì Liêu Văn Kiệt có đẩy thế nào ông ta cũng không nhúc nhích.

“Gào gào gào!!!”

Cương thi bị đau đớn điên cuồng gào thét, mắt thấy chú Cửu chuẩn bị đánh tới thì dùng hết sức lực quay người, vung tay tấn công Liêu Văn Kiệt.

Bùm!

Ánh sáng đỏ trên giáp tiền đồng lóe lên, cả cương thi và Liêu Văn Kiệt đồng thời bay ra ngoài.

Chú Cửu không có thời gian để ý đến Liêu Văn Kiệt, nhanh chóng bước tới trước mặt cương thi, kiếm Kim Tiền đâm thẳng xuống.

Mũi kiếm lóe lên ánh sáng rực rỡ, cương thi theo bản năng vươn tay chặn lấy, bàn tay chạm phải kiếm lập tức bốc khói đen.

Một kiếm không trúng, chú Cửu hừ lạnh một tiếng, một tay cầm kiếm Kim Tiền, một tay vòng ra sau lưng lấy đoạn kiếm gỗ vừa rồi, nhân lúc cương thi còn đang gào thét thì nhanh chóng đâm thẳng vào hốc mắt ông ta.

“Gào gào gào!!!”

Chất lỏng đặc sệt màu xanh bắn tung tóe, chú Cửu vội vàng lùi về sau, không dám dính phải thứ này.

Liêu Văn Kiệt kịp thời bổ sung đúng chỗ, hắn ỷ vào da dày thịt béo và giáp tiền đồng hộ thân, một lần nữa lao vào cương thi, hai bên lại văng ra ra.

“A Kiệt, làm tốt lắm.”

Hai mắt chú Cửu sáng lên, từ trước đến nay ông ta luôn bị hai đồ đệ làm phiền, chưa từng được trải qua một lần hỗ trợ như thế này. Chú Cửu tiếp tục nâng kiếm Kim Tiền lên, đâm xuống con mắt còn lại của cương thi.

Vút!

Vui quá hóa buồn, ông ta bị cương thi nhấc chân đã cho một phát, ngã ngay bên cạnh Liêu Văn Kiệt, cố gắng mãi cũng không đứng lên được.

“Chú Cửu, có ngăn được không?”

“Ngăn… ngăn được…”

Chú Cửu trả lời, nhịn đau đến đỏ cả mặt, nhanh chóng lấy ra một ống mực, sau đó cùng Liêu Văn Kiệt mỗi người kéo một đầu.

Hai người một xác cứ thế giằng co với nhau, chú Cửu hít một hơi lạnh, cố gắng đè cơn đau xuống. Cương thi ở phía đối diện đau đớn gào thét, rút thanh kiếm gỗ ném xuống đất, nhưng cũng không dám tự ý xông lên.

Rõ ràng là bị đánh đến sợ.

“Cha!”

Đúng lúc này, những tiếng bước chân lộn xộn vang lên, phá vỡ cục diện bế tắc.

Là Nhậm Đình Đình, cô nghe người hầu nói Nhậm Phát gặp ma thì vội vàng chạy tới. Khi nhìn thấy cảnh tượng ở nơi này, Nhậm Đình Đình sợ trắng mặt, đứng đờ ra tại chỗ không biết phải làm sao.

Còn về chuyện tại sao bây giờ mới đến…

Đừng hỏi, hỏi cũng không có gì đáng nói.

Chương 149: Chuyện này tôi nhất định không khoanh tay đứng nhìn. 2 Mặc dù Nhậm phủ không rộng rãi đến mức lái xe thay đi bộ nhưng cũng có đến mấy tòa nhà, cô chạy từ phòng của mình đến được đây đã là nhanh rồi.

“Mau trở về, đừng đến đây.” Chú Cửu hét ầm lên.

Cương thi cũng nhìn thấy Nhậm Đình Đình, phát hiện người mới tới rất gần mình thì gào lên một tiếng rồi bổ nhào tới.

Chú Cửu vội vàng tiến lên, nhưng còn chưa chạy nổi hai bước đã thấy có tiếng gió sượt qua tai, một luồng sáng cắm thẳng lên lưng cương thi.

Cương thi dừng lại một chút, sau đó quay người, phá tan cửa sổ bên cạnh, nương theo bóng tối chạy đến vườn hoa.

Rầm!

Sức lực của kiếm Kim Tiền không giảm, rầm một tiếng đập thẳng vào trán Nhậm Đình Đình. Nhậm Đình Đình không kêu tiếng nào, lập tức trợn mắt ngã lăn ra đất.

Thực sự là người phụ nữ bị tiền đánh gục.

Chú Cửu sửng sốt, nhanh chóng lấy lại tinh thần, vội vàng đuổi theo cương thi. Liêu Văn Kiệt cũng bước nhanh về phía trước, xác nhận Nhậm Đình Đình chỉ bị ngất xỉu chứ chưa tắt thở thì mới thở phào một hơi, sau đó cùng đuổi theo chú Cửu.

Chưa chạy được hai bước, hắn đã quay lại, nhìn Nhậm Đình Đình đang hôn mê như đang suy nghĩ điều gì.

Nhậm Uy Dũng đã trở thành cương thi nhưng trí thông minh vẫn không tầm thường, thậm chí còn biết sử dụng kế sách giương đông kích tây, vậy thì điệu hổ ly sơn chắc cũng có thể xảy ra.

Chú Cửu đã đuổi theo cương thi rồi, hắn ở lại trông coi cha con Nhậm Phát là tốt nhất.

“Cương thi đúng là vô nhân tính, một cô gái xinh đẹp thế này mà cũng định ra tay, đếu đổi lại là mình chắc chắn sẽ không.”

Liêu Văn Kiệt nhìn trán Nhậm Đình Đình sưng lên một cục thì cảm khái một tiếng. Nam nữ thụ thụ bất thân, thế nên hắn túm lấy mắt cá chân Nhậm Đình Đình, kéo tới bên cạnh Nhậm Phát.

Hắn xếp kiếm Kim Tiền thành một hàng dài dưới đất, nín thở ngưng thần, quan sát động tĩnh xung quanh.

Lát sau, chú Cửu quay trở lại, sắc mặt không vui chút nào.

Không cần hỏi cũng biết, chắc chắn là mất dấu cương thi rồi.

Liêu Văn Kiệt thu hồi kiếm Kim Tiền, chú Cửu lại xem xét tình hình cha con Nhậm Phát một chút, Nhậm Đình Đình thì không đáng lo ngại, nhưng Nhậm Phát thì…

“Chú Cửu, ông ta thế nào? Có cần phải hỏa táng ngay tại chỗ không?”

“Không đến mức đấy, thi độc chưa lan đến tim, vẫn có thể cứu được, chỉ là…”

Chú Cửu dừng một chút rồi nói tiếp: “Nhậm lão gia sống an nhàn sung sướng đã quen, đêm nay bị giày vò thế này chắc phải giảm thọ mười năm.”

“Mười năm thôi mà, giảm thọ mười năm còn hơn là mất mạng.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu: “Đã bảo ông ta cho một mồi lửa đốt trụi cương thi đi thì không nghe. Nếu ông ta nghe theo thì bây giờ đã không rơi vào kết cục nào, chỉ có thể nói là gieo gió gặt bão, không trách ai được.”

“Haizz, việc này cũng có lỗi của tôi, cũng may mà người còn sống…”

Chú Cửu tự trách mình, thấy quản gia và mấy người hầu cẩn thận chạy đến thì bảo bọn họ mau chóng mang gạo tới.

…

Nhậm phủ hỗn loạn cả một đêm, sáng hôm sau, Nhậm Phát từ

trên giường mơ màng tỉnh lại.

Đau đến tỉnh.

Hai vai ông ta bị cương thi cắm mười cái lỗ, nếu không phải do chú Cửu chữa trị kịp thời thì hai cánh tay đó đã bị phế rồi.

“Chú Cửu, thứ tập kích tôi… Là cái gì thế?”

Nhậm Phát nằm trên giường, yếu ớt lên tiếng, mặc dù trong lòng đã có đáp án nhưng vẫn muốn hỏi một câu.

“Nhậm lão gia, chắc ông cũng đã đoán được, đó không phải thứ gì, mà là… ông cụ Nhậm.”

Chú Cửu nói lại mọi chuyện từ đầu đến cuối: “Ông ta biến thành cương thi, phá quan tài chui ra, đầu tiên là đại náo nghĩa trang, sau đó trở về Nhậm phủ.”

“Cương thi đã bị thu phục chưa?”

“Vẫn chưa, Nhậm lão gia, tôi muốn ông chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Chú Cửu nói như thật: “Mục tiêu của cương thi chính là ông và Nhậm tiểu thư. Mặc dù ông ta đã bị tôi và A Kiệt đánh cho phải bỏ chạy, nhưng chấp niệm của ông ta rất lớn, chắc chắn sẽ còn trở lại.”

“Chú Cửu cứu tôi!”

Nhậm Phát nghe thế thì biến sắc, liều chết ngồi dậy, sau khi chạm phải vết thương thì đau đớn nằm xuống.

“Ông cứ yên tâm, chuyện này tôi nhất quyết không khoanh tay đứng nhìn đâu.”

“Tôi không yên lòng, tôi sẽ thêm tiền, chú Cửu, ông nhất định

phải nhận lấy.”

Nhậm Phát không tin lời chú Cửu nói, trừ khi chú Cửu chịu nhận tiền thì ông ta mới yên tâm: “À đúng rồi, A Kiệt đâu, tuổi tác của Đình Đình cũng không còn nhỏ nữa, cũng đến lúc lấy chồng rồi. A Kiệt xuất thân từ gia đình có học thức, lại cũng từng đi du học, rất môn đăng hộ đối với Đình Đình.”

Chú Cửu: “…”

“Nếu A Kiệt không đồng ý thì hai người đệ tử của ông cũng là nhân trung long phượng, đẹp trai có tài, tùy ý chọn một người thì cũng không thiệt cho Đình Đình… Chú Cửu, chúng ta là người một nhà!”

Chú Cửu: “…”

“Được không, chú Cửu, ông nói một câu đi mà?”

Nghĩa trang.

Thu Sinh kéo gạch từ ngoài vào cửa, chuẩn bị sửa lại căn phòng, Văn Tài ở bên cạnh làm trợ thủ cho cậu ta, thỉnh thoảng lại ôm mặt kêu đau.

“Đáng đời cậu, cương thi náo loạn như thế mà vẫn ngủ say như chết, đừng nói là sư phụ, nếu là tôi cũng chắc chắn tát cậu một cái thật mạnh để lần sau cậu còn nhớ.

“Không phải, tôi không nghe thấy bất cứ động tĩnh nào luôn, cứ như bị trúng tà vậy.”

Hai người vừa xây tường vừa cãi nhau ầm ĩ, xây xong quay ra thấy Liêu Văn Kiệt đang ngồi xổm ở góc tường thì tò mò lại gần.

Chương 150: Lúc còn sống Nhị Hắc sợ nhất là lửa 1 “Anh Kiệt, anh đang làm gì thế?”

“Haizz, đừng hỏi, cứ nhắc đến là tôi buồn không cầm nổi nước mắt.”

Liêu Văn Kiệt cầm cây gậy nhỏ trong tay, chọc chọc thi thể Nhị Hắc ở góc tường: “Tôi với nó nương tựa lẫn nhau, đồng cam cộng khổ bao nhiêu năm như vậy, một mực coi nó như thành viên trong gia đình. Không ngờ hôm nay lại phải chịu cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, bảo sao mà không buồn được cơ chứ!”

“Không đúng, anh Kiệt, không phải mấy ngày trước anh bắt được Nhị Hắc trên núi sao?”

“Đúng vậy, mà ngày nào anh cũng đánh nó, còn lấy nó ra thí nghiệm đạo thuật, Nhị Hắc thảm lắm.”

Văn Tài và Thu Sinh nhanh chóng vạch trần lời nói dối của Liêu Văn Kiệt, dù sao đến cả sư phụ mà hai người này còn chẳng thèm nể mặt thì Liêu Văn Kiệt có là gì.

“Các cậu thì biết cái gì, nhìn từ bên ngoài không thể thấy rõ bản chất của sự việc được. Có một câu nói rất hay, đánh là thương mắng là yêu, điểm này tôi giống chú Cửu. Cả tôi và chú Cửu đều không giỏi biểu lộ cảm xúc, thế nên những lúc quan trọng chỉ có thể dùng hành động để biểu đạt suy nghĩ của mình.”

Liêu Văn Kiệt chậm rãi nói, sau đó nêu ví dụ chứng minh: “Văn Tài, cậu sờ mặt mình đi, có thấy đau không?”

“Đau, đau lắm!”

“Đau là đúng rồi, như thế chứng tỏ chú Cửu rất thương cậu.”

Lừa dối trẻ con xong, Liêu Văn Kiệt lại chọc chọc xác Nhị Hắc mấy lần, nhíu mày nói: “Đúng rồi, hỏi các cậu một vấn đề, người bị cương thi cắn sẽ trúng thi độc rồi biến thành cương thi, vậy chó thì sao?”

Vấn đề này nằm trong điểm mù kiến thức của Liêu Văn Kiệt, hắn từng nghe nói đến chó zombie, nhưng chó cương thi thì…

Trên đời có thứ này sao?

“Chuyện này…”

Văn Tài và Thu Sinh nhìn nhau, bình thường những vấn đề này đều do chú Cửu trả lời, hai người bọn họ chỉ cần phụ trách vỗ tay, phụ trách khen sư phụ mình trên thông thiên văn dưới tường địa lý.

Đang nghĩ ngợi thì ngoài cửa vang lên tiếng khua chiêng gõ trống, người hầu của Nhậm phủ khiêng kiệu rước chủ Cửu về nhà.

Phía sau là Nhậm Phát và Nhậm Đình Đình cũng ngồi kiệu, tiếp đó là đội trưởng đội bảo vệ A Uy và mười người đội viên vác súng trên vai.

Chuyện gì thế này?

Liêu Văn Kiệt sửng sốt, tiến lên hỏi thăm chú Cửu: “Xảy ra chuyện gì thế, sao chú lại dẫn bọn họ đến đây? Không phải tôi nói chú, nhưng Nhậm lão gia bị tổn thương chỉ còn một nửa cái mạng, chú hành hạ người ta như thế, không sợ ông ta chết ngay tại nghĩa trang sao?”

“Tôi sợ cương thi quay lại nên mới đưa cha con họ đến đây, ở gần bảo vệ cũng dễ hơn.” Chú Cửu giải thích.

“Ở Nhậm phủ không phải càng tốt hơn à, nhà to sản nghiệp lớn, đất đai rộng rãi, mà quan trọng là không phải nhà của chú, có bị phá cũng không thấy tiếc.”

“A Kiệt, không thể nói như thế được, mạng người quan trọng. Nghĩa trang bị phá còn có thể xây lại, người chết là mất hết.”

“Tôi hiểu rồi, chú chuẩn bị sửa lại nghĩa trang, Nhậm lão gia chi tiền chi người.”

“…”

Chú Cửu im lặng không nói gì, còn vươn tay chạm vào gương mặt vẫn đang sưng lên, Liêu Văn Kiệt lập tức ngậm miệng.

“Cũng bởi vì Nhậm phủ quá rộng nên muốn bố trí phòng ngự cũng rất mất thời gian và phí sức, nghĩa trang tiện hơn một chút. Tôi để Văn Tài Thu Sinh phụ một tay thì có thể dán phù xong trước khi đêm xuống.”

Chú Cửu giải thích một câu, cứ như làm thế là để thuận tiện chứ không phải vì hoa viên, đình nghỉ chân, rừng trúc gì gì đó.

Tất nhiên, nếu Nhậm Phát cứ cố tình muốn giúp ông ta sửa nhà thì ông ta cũng không thể ngăn cản.

Những người hầu của Nhậm phủ bận rộn dọn dẹp lại nghĩa trang, sau đó chuyển hai chiếc giường lớn đến. Chủ Cửu đã nói trước, điều kiện ở nghĩa trang có hạn, thế nên hai cha con nhà họ Nhậm chỉ có thể chịu thiệt thòi một chút. Chưa giải quyết xong cương thi thì cha con họ không thể rời khỏi nghĩa trang, ban ngày cũng không được.

Nhậm Phát hoàn toàn đồng ý, mặc dù nghĩa trang đơn sơ, điều kiện kém hơn biệt thự của ông ta rất nhiều, nhưng ở đây an toàn. Đứng trước sống chết, mấy thứ này đều không quan trọng, ông ta còn khối tài sản bạc triệu chưa tiêu hết, làm sao mà nỡ chết được.

Sau khi dọn dẹp cả trong lẫn ngoài, người hầu của nhà họ Nhậm lại tiếp tục sửa chữa lại bức tường bị cương thi làm đổ, sau đó để lại hai người chăm lo cho Nhậm Phát, còn lại đều bị chú Nhậm đuổi đi.

A Uy không đi, lúc này chính là cơ hội lấy lòng Nhậm Phát và

em họ Nhậm Đình Đình, đuổi thế nào anh ta cũng không đi.

Nhất là trong nghĩa trang này còn có một tên yêu râu xanh Liêu Văn Kiệt, ăn mặc lòe loẹt, vẻ ngoài nhìn rất hợp gu của các cô gái trẻ. Nếu anh ta rời đi, nhỡ đâu Nhậm Đình Đình bị tên yêu râu xanh này lừa mất thì sao?

Tóm lại là không đi, có đánh chết anh ta cũng không đi!

A Uy ra lệnh cho mười đội viên canh giữ ở nghĩa trang, trung thành tận tâm bảo vệ cha con Nhậm Phát, một tấc không rời.

Chủ yếu là A Uy chưa được tận mắt chứng kiến sự hung ác của cương thi, cũng tin tưởng thiêu hỏa côn vô địch thiên hạ, nếu không thì chắc anh ta còn chạy nhanh hơn người khác.

“Chú Cửu, tôi có câu này muốn hỏi chú.”

Liêu Văn Kiệt lôi chú Cửu đến góc tường, chỉ vào Nhị Hắc: “Nó bị cương thi cắn chết, có khi nào cũng biến thành cương thi hay không?”

Chương 151: Lúc còn sống Nhị Hắc sợ nhất là lửa 2 “Nếu là bình thường thì khả năng này không lớn, nhưng nếu có người tà đạo thực hiện tà thuật thì chưa chắc.”

Chú Cửu nói tiếp: “Nhị Hắc bị cương thi cắn chết thì chắc chắn trong người có thi độc, để thế này cũng không an toàn, tốt nhất là hỏa táng ngay tại chỗ.”

“Như thế sao được, Nhị Hắc khi còn sống sợ nhất là lửa.”

“…”

“…”

Hai người im lặng, một người là chú Cửu, một người là Nhậm Phát. Nhậm Phát đang định tới lôi kéo làm quen với Liêu Văn Kiệt,

thuận tiện nói đến chủ đề trai lớn lấy vợ gái lớn gả chồng, nhưng nghe Liêu Văn Kiệt nói thế thì xấu hổ xoay người rời đi.

“A Kiệt, đừng nghịch.”

Khóe miệng chú Cửu co quắp, chỉ cảm thấy công phu làm người khác mất mặt của Liêu Văn Kiệt hình như càng ngày càng được cải thiện.

“Tôi không nói đùa, đạo trưởng Tứ Mục đã dạy tôi mấy đạo thuật, tôi không muốn làm kinh động đến những người đã chết ở trong nghĩa trang, bây giờ Nhị Hắc chết rồi, vừa vặn có thể lấy nó để luyện tập.”

Lấy xác chết để luyện tập?

Chú Cửu đen mặt rời đi, không biết kiếp trước Nhị Hắc đã tạo nghiệt gì mà kiếp này lại gặp phải Liêu Văn Kiệt.

Chỉ có thể nói là… Hy vọng kiếp sau không gặp lại hắn nữa.

“Chờ đã, chú Cửu, tôi còn có chuyện muốn hỏi chú.”

Liêu Văn Kiệt giữ chặt chú Cửu, nhỏ giọng thì thầm: “Tối hôm qua động tĩnh lớn như thế, tôi gọi chú khản cả cổ, nhà cửa tường sàn bị đập rầm rầm mà sao chú lại không có chút phản ứng nào?”

“Tôi cũng đang muốn nói với cậu chuyện này, ông cụ Nhậm bị biến thành cương thi không phải chuyện ngẫu nhiên, tôi nghi ngờ có người nuôi thi.”

Sắc mặt chú Cửu trở nên nghiêm túc, chậm rãi nói: “Tối hôm qua tôi vẫn còn đang ngồi thiền, nhưng không hiểu sao đột nhiên lại dâng lên một cơn buồn ngủ không sao chịu nổi. Tôi nghĩ chắc có người hạ cổ với tôi, muốn thả cương thi ra hút máu cha con nhà họ Nhậm.”

“Cổ?”

“Đúng thế, là một loại sâu ngủ, thứ tà môn ngoại đạo đó cũng không khác gì thuốc mê.”

Có thể là sợ Liêu Văn Kiệt không hiểu, chú Cửu lại nói thêm: “Đừng xem thường loại kỹ thuật tà môn này, minh thương dễ tránh ám tiễn khó phòng, người hạ cổ có thể khống chế được thời gian cổ bắt đầu phát tác, thứ này lợi hại hơn thuốc mê rất nhiều.”

Liêu Văn Kiệt: “...”

Lợi hại như vậy chẳng phải là muốn làm gì thì làm sao?

Còn nữa, sâu ngủ dường như đã từng nghe thấy ở đâu. Nếu hắn nhớ không nhầm thì con khỉ kia rất thích dùng thủ đoạn này.

“Lợi hại như vậy, thế thì muốn làm gì cũng có thể làm rồi?”

Liêu Văn Kiệt nghe thấy có người nói ra tiếng lòng của mình thì giật mình nhìn sang, ý bảo mọi người không phải người cùng một đường.

Quả nhiên, hai người vừa nói là Văn Tài và Thu Sinh, hai tên nhóc này không biết đã tới đây từ khi nào, còn không biết xấu hổ đứng bên cạnh nghe lén.”

“Tâm thuật bất chính, còn không biết xấu hổ.”

Chú Cửu trừng mắt hình Văn Tài và Thu Sinh, giơ tay lên định đánh. Đều là người trẻ tuổi, Liêu Văn Kiệt người ta giỏi giang như thế, sau hai đồ đệ của ông ta lại có tư tưởng bậy bạ thế này cơ chứ?

Thật là xấu hổ.

“Sư phụ, đừng đánh, đừng đánh, chúng con chỉ tùy tiện nói một câu thế thôi.”

“Được rồi, chú Cửu, nể mặt tôi, chờ lát nữa đánh sau.”

Liêu Văn Kiệt giữ chặt lấy chú Cửu đang không kiềm chế được lửa giận: “Người kia có thể thần không biết quỷ không hay mà hạ cổ chú, có phải là chứng tỏ người đó lợi hại hơn chú không?”

“Chưa chắc, nếu như đúng là người đó lợi hại hơn tôi thì sẽ không cần tốn công tốn sức như thế. Cứ trực tiếp tới cửa cướp quan tài của ông cụ Nhậm đi là được rồi, càng thêm bớt việc… Nói đến đây, tôi có một vấn đề nghĩ mãi không thông…”

Chú Cửu nghi hoặc nhìn Liêu Văn Kiệt: “Sâu ngủ cần phải từ mũi miệng hoặc tai chui vào trong cơ thể, tôi tự thấy bản thân tu thân cẩn thận, không dễ dàng trúng chiêu, thế thì chỉ có thể là do cơm canh xảy ra vấn đề. Chắc tối qua Văn Tài đi mua thức ăn rồi bị người khác động tay động chân.”

“Thế nên?”

“Tôi với Văn Tài đều trúng chiêu, cậu cũng ăn, tại sao lại không bị làm sao?”

“Chuyện này…”

Liêu Văn Kiệt cũng không hiểu, hay là hắn ngủ cũng không quên tu luyện trong mộng nên mới tránh được sâu ngủ phát tác?

“Con biết!”

Văn Tài và Thu Sinh đồng thời lên tiếng, sự thật chỉ có một: “Sư phụ, anh Kiệt là người hạ cổ, thế nên anh ấy mới không trúng chiêu.”

“…”

Xung quanh lập tức yên tĩnh. Liêu Văn Kiệt trợn trắng mắt, chú Cửu thì tức đến run cả tay, cuối cùng không chịu được nữa, nhấc

chân đạp hai đồ đệ của mình.

“Sư phụ đừng đánh.”

“Đùa thôi đùa thôi, đừng nghiêm túc quá mà!”

Chờ chú Cửu đánh cho Văn Tài và Thu Sinh một trận thì Liêu Văn Kiệt mới chậm rãi tiến lên, tận tình khuyên bảo: “Chú Cửu, chú đánh như thế cũng không chết người được, mà đã không đánh chết người thì còn đánh làm gì nữa, chúng ta nói về chuyện chính trước đã.”

“Làm gì còn chuyện gì quan trọng hơn chuyện dạy dỗ đồ đệ?”

Chú Cửu càng nghĩ càng tức giận, mọi người thường nói danh sư xuất cao đồ, ông ta tự mình dạy dỗ hai tên nhóc này không biết bao nhiêu lâu, sư phụ thì như thế này, nhưng đồ đệ thì lại như thế nào?

Chú Cửu cũng không dám tự nhận là danh sư, nhưng nói một cách nghiêm túc thì chú Cửu cũng chẳng thua kém người nào, chưa bao giờ hết nghiêm khắc với bản thân, dạy dỗ đồ đệ cũng tận tình chu đáo.

Chương 152: Đi một bước nhìn một bước 1 Nhưng tại sao sư phụ như thế mà đời sau lại lệch lạc thế nào? Ông ta có hai đồ đệ, nhưng đứa nào đứa nấy cả ngày chỉ cười toe toét chứ không nghiêm túc được một chút nào, thế thì làm sao làm được việc lớn?

“Được rồi, được rồi, chú Cửu, chúng ta nói tiếp chuyện vừa rồi. Chú có manh mối nào về người hạ cổ chú không? Có đoán được thân phận của người đó không?”

Liêu Văn Kiệt hỏi xong thì còn bổ sung một câu: “Có phải chính là cái tên thầy phong thủy kia không? Chuyện an táng của ông cụ Nhậm do chính tay ông ta sắp xếp, ông ta là người hiềm nghi lớn nhất. Chính thầy phong thủy đó đã nuôi dưỡng ông cụ Nhậm

thành cương thi, sau đó lại dặn dò Nhậm lão gia hai mươi năm sau đào mộ lên, thả cương thi ra, trả thù gia đình ông ta."

"Tôi không cho là như thế."

Chú Cửu lắc đầu: "Đó đã là chuyện của hai mươi năm trước rồi, nuôi thi lâu như vậy… Không đáng chút nào!"

(Nuôi thi: Nuôi dưỡng xác chết)

Nói cũng đúng, mặc dù nói báo thù là chuyện không phải một sớm một chiều nhưng nhịn một hơn hai mươi năm như thế thì không phải chuyện ai cũng làm được.

Lại nói, nếu như thực sự nhẫn nhịn hai mươi năm thì thù hận cũng sớm bị thời gian xóa nhòa rồi.

Liêu Văn Kiệt gật đầu, chú Cửu nói cũng không phải không có lý, nhưng nếu như không phải thầy phong thủy, vậy chẳng lẽ là đạo sĩ hoang dại nào đó đi dang qua sao?

"Chú Cửu, chú có manh mối gì không?"

"Tôi cũng không phải thần tiên, làm sao có thể biết hết mọi chuyện được."

Chú Cửu lắc đầu, nói tiếp: "Muốn tìm manh mối thực ra cũng không khó, nơi chôn cất ông cụ Nhậm vẫn còn ở đó, chúng ta đi điều tra một chuyến, có lẽ vẫn có thể điều tra ra được chuyện gì đó."

"…"

"…"

Chú Cửu vừa nói xong thì lại tiếp tục nhìn Liêu Văn Kiệt, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, cuối cùng đều lắc đầu.

Không ổn, chia binh hai đường không phải thượng sách, nếu bây giờ đưa cả hai cha con Nhậm lão gia lên núi thì chỉ sợ rơi vào bẫy mà đối phương đã chuẩn bị sẵn. Nếu là thế thật thì chẳng khác nào tự chui đầu vào rọ, đưa thân cho người ta bắt.

Thế thì kế hoạch chỉ có thể là tiếp tục ở lại nghĩa trang, đi một bước nhìn một bước.

“Chú Cửu, làm như thế quá bị động.”

“Biết là bị động, nhưng địch trong tối còn ta ngoài sáng, chúng ta cũng đâu còn cách nào khác nữa đâu.”

Chú Cửu thở dài: “Nếu như sư đệ tôi ở đây thì tốt rồi, cậu ấy tinh thông phương pháp đạo thuật nuôi thi, nhất định sẽ nhìn ra được một chút manh mối. Cho dù không nhìn ra thì nhiều thêm một người cũng có thêm một phần ưu thế.”

Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng chú Cửu rất rõ ràng không thể nào có khả năng đó. Kẻ địch đến tận bây giờ vẫn không chịu lộ diện chứng tỏ đây là kẻ xảo trá và vô cùng cẩn thận, nếu Tứ Mục không đi thì Nhậm lão gia cũng sẽ không bị biến thành cương thi.

Chỉ tiếc, người tính không bằng trời tính, Tứ Mục không có ở đây nhưng lại có Liêu Văn Kiệt, chắc hẳn người đứng sau giật dây kia cũng rất đau đầu.

“Nhiều người…”

Liêu Văn Kiệt hơi nheo mắt lại, nhỏ giọng thì thầm vào tai chú Cửu mấy câu. Chú Cửu nghe xong thì trợn tròn hai mắt, mặt mũi đầy vẻ không thể nào tin được.

“A Kiệt, cậu thật sự có thể làm như thế sao?”

“Trong một đêm thì chắc chắn không được, niệm lực của tôi

không đủ. Nhưng nếu như kẻ định cũng án binh bất động, âm thầm quan sát chúng ta khoảng hai ngày rồi mới tiếp tục ra tay, vậy thì không có vấn đề gì."

...

Trước khi trời tối hoàn toàn, chú Cửu dẫn theo Văn Tài và Thu Sinh cũng dán xong lá bùa cuối cùng.

Trước cửa treo một chiếc gương Bát quái, hai bên trái phải treo hai thanh kiếm Kim Tiền, đằng trước là những sợi dây đỏ chằng chịt như lưới đánh cá, đằng sau là Âm dương nhị khí đồ, trong sân thì trải đầy gạo nếp.

(Âm dương nhị khí đồ: Bức tranh Âm dương nhị khí, đây là một bảo bối âm dương trong phim Tây du ký)

Theo lời nhắc nhở của Liêu Văn Kiệt, ngay cả nóc nhà cũng được phủ kín gạo nếp, có thể nói là vững như thành đồng. Cho dù cương thi có tới tận cửa phá rối thì đảm bảo chỉ có thể đến chứ không có đường ra.

Trên người Nhậm lão gia có vết thương nên đã đi ngủ từ sớm, hai người hầu nhanh chóng chuẩn bị cơm nước. Thầy trò chú Cửu vừa làm xong thì bọn họ cũng vừa vặn bưng cơm canh nóng hỏi đặt lên bàn.

"Chậc chậc chậc, cuộc sống của những người có tiền đúng là thoải mái thật, quần áo đến thì đưa tay ra, cơm canh đến thì há miệng ra, ngày ăn thịt ngày ăn cá, chẳng cần phải làm gì. Hôm nay cuối cùng tôi cũng được trải qua cuộc sống của một thiếu gia rồi."

Thu Sinh nhìn trên bàn có đến tận bảy tám món ăn thì hít một hơi thật sâu, cảm giác hạnh phúc tràn đầy.

Ngoại trừ việc còn độc thân thì cậu ta đã chẳng còn gì tiếc nuối nữa rồi.

“Sư phụ, thức ăn lần này chắc là không có sâu ngủ chứ?” Văn Tài vẫn còn sợ hãi chuyện hôm trước, không dám động đũa, dè dặt hỏi trước một câu.

“Không có đâu, ta đã kiểm tra rồi.”

Chú Cửu bưng mấy món ăn lên, định mang sang phòng bên cạnh, không biết nghĩ đến chuyện gì mà tự nhiên lại bảo Thu Sinh: “Con ăn uống xong xuôi thì trời cũng tối rồi, đi đường ban đêm không an toàn, đêm nay ngủ lại nghĩa trang đi!”

Chương 153: Đi một bước nhìn một bước 2 Chú Cửu lo lắng kẻ thù lẩn trốn trong bóng tối, sau đó âm thầm bắt Thu Sinh làm con tin nên muốn cậu ta ở lại, nhưng Thu Sinh nhất quyết không chịu. Thu Sinh cũng có lý do của mình, bác gái của cậu ta ở thôn bên cạnh, cậu ta không yên tâm để bà ấy ở nhà một mình. Nếu như kẻ thù thực sự có ý định muốn bắt người làm con tin thì cho dù Thu Sinh có an toàn ở đây thì bác gái của cậu ta bên ngoài cũng không có ai bảo vệ, kết quả cuối cùng vẫn giống nhau.

Thấy Thu Sinh hiếu thảo như thế, chú Cửu cũng không thể nào phản bác được. Ông ta thi triển một đạo thuật trên người Thu Sinh, còn đưa cả kiếm Kim Tiền và gạo nếp phòng thân rồi mới để cậu ta về.

Thu Sinh đạp xe rời khỏi nghĩa trang, đi được khoảng hai dặm, lúc ngang qua miếu Thổ địa thì một người phụ nữ xinh đẹp mặc váy cưới bay ra từ trong rừng rậm, vững vàng ngồi ở sau xe.

Môi tô son đỏ như máu, mặt trắng như tuyết.

Cô ta nhẹ nhàng dựa vào lưng Thu Sinh, nhếch miệng mỉm cười vô cùng ngọt ngào.

Chỉ có điều biểu cảm trông hơi cứng ngắc, nhìn rất giống những người giấy được buộc trong linh đường!

...

Ngày hôm sau, bác gái của Thu Sinh tìm đến tận cửa, trách mắng chú Cửu bóc lột sức lao động của cháu mình, coi cháu mình như gia súc mà sai khiến.

Đứa cháu trai của bà lúc đi thì khỏe mạnh là thế, nhưng mới một ngày không gặp mà đã mệt đến mức lả cả người, đi đứng thì run rẩy. Nếu cứ thế này mãi thì chẳng phải sẽ là người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh sao.

Chú Cửu bị bác gái mắng choáng cả đầu, hôm qua đúng là nghĩa trang hơi nhiều việc một chút, nhưng Thu Sinh là người luyện võ nhiều năm, có cơ sở vững chắc, không thể nào chỉ vì một chút việc vặt như thế mà mệt đến mức không dậy nổi như thế được.

Huống hồ hôm qua cơm nước còn được cải thiện hơn ngày thường, Nhậm lão gia ăn cái gì thì mọi người ở đây ăn cái đó, riêng món canh gà hầm nhân sâm Thu Sinh đã ăn hết nửa nồi. Lúc rời khỏi đây miệng cậu ta còn bóng loáng dầu mỡ, miệng ngậm cái đùi gà, nói là ăn no đến mức không dậy nổi thì còn đáng tin hơn.

Bác gái của Thu Sinh hùng hổ rời đi, trước khi đi còn nhổ một bãi nước bọt trước cửa nghĩa trang, ý nói chuyện này chưa xong đâu, ngày mai bà còn tới chửi tiếp.

Chuyện này rất kỳ lạ, chú Cửu suy nghĩ một chút, sau đó đến nhờ người hầu của Nhậm phủ mang kiệu sang thôn bên cạnh đón Thu Sinh đến đây.

“Sư phụ, khi nào Nhậm lão gia rời khỏi đây thế? Có thể nào đừng đi được không… Ha ha, ngồi kiệu thoải mái quá, con muốn ngày nào cũng được làm thiếu gia.”

Thu Sinh uể oải nằm trên kiệu, nói chuyện thều thào như hết

hơi. Mặt trời lên cao, cậu ta quấn chặt một chiếc chăn bông, trông dáng vẻ như sắp chết đến nơi.

Chú Cửu thấy vành mắt Thu Sinh thâm đen, mặt mày vàng vọt, miệng khô khốc nứt nẻ thì tức giận giơ tay muốn đập cho cậu ta một cái.

Bộp!

Liêu Văn Kiệt nhanh tay giữ chặt cánh tay chú Cửu: "Thu Sinh đã xảy ra chuyện gì thế, chú nói rõ ra đi. Nếu là chuyện thực sự nghiêm trọng thì tôi với chú cùng nhau đánh."

"Thằng ranh này bị quỷ phong lưu mê hoặc, âm khí nhập thể, dương khí phân tán hơn một nửa… Đúng là… Đúng là…"

Chú Cửu tức giận phất tay một cái, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, giận đến mức không nói nên lời.

"Đúng là vất vả cho Thu Sinh rồi!"

Liêu Văn Kiệt nói nốt nửa câu sau. Thu Sinh là người tập võ nhiều năm, tuổi trẻ khỏe mạnh, tinh lực tràn đầy, thế mà có thể mệt đến mức chân tay bủn rủn không đứng vững. Như thế có thể đoán được tối qua cậu ta đã ra sức nhiều thế nào.

Chú Cửu không nói thêm nữa, nhưng tình huống cụ thể như thế nào Liêu Văn Kiệt cũng đã đoán được bảy tám phần.

Nhưng chỉ có điều hôm đó hắn là người dâng hương trên mộ, ma nữ kia không có cơ hội gặp Thu Sinh thì làm sao có thể quấn lấy Thu Sinh được?

Chẳng lẽ là vừa gặp đã yêu…

Liêu Văn Kiệt sờ vằm, cảm thấy lý do này không thuyết phục lắm. Chì cần không mù thì đối tượng để ma nữ kia vừa gặp đã yêu

phải là hắn mới đúng.

Liêu Văn Kiệt bỗng nhiên nghĩ đến một khả năng.

“Chú Cửu, chẳng lẽ chuyện này chính là do tên tà môn ngoại đạo kia gây ra, kẻ đó không dám trực tiếp tìm đến cửa nên mới dùng thủ đoạn đê tiện như thế để chú càng thêm thiếu người, tạo cơ hội cho cương thi ra tay?”

“Cũng có thể có khả năng này.”

Chú Cửu nghe thế cũng tỉnh táo ra không ít, nhưng vẫn còn hơi tức giận Thu Sinh. Hai đồ đệ của ông ta đúng là không lúc nào khiến ông ta bớt lo, học nghệ hơn mười năm mà toàn học những cái đẩu cái đâu.

“Được rồi, chú Cửu, chú đừng nóng giận. Cùng lắm thì chúng ta không ra khỏi nghĩa trang nữa, chỉ cần chúng ta không có sơ hở thì đối phương có bao nhiêu kế hoạch đi chăng nữa cũng vô dụng hết.”

Liêu Văn Kiệt khuyên nhủ hai câu, để tránh đêm dài lắm mộng, chú Cửu còn đón cả bác gái của Thu Sinh đến nghĩa trang, lý do là để chăm sóc Thu Sinh.

“Được rồi, chờ tên ranh này tỉnh ngủ, xem tôi dạy dỗ nó như thế nào!”

Mắt không thấy tâm không phiền, chú Cửu quay người rời đi, lưu lại Thu Sinh nửa tỉnh nửa mê nằm trong đình viện phơi nắng.

...

Chương 154: Đi một bước nhìn một bước 3 Khoảng bảy tám tiếng sau, mặt trời sắp lặn, Thu Sinh duỗi lưng một cái, đứng dậy đi đến nhà ăn.

Nhìn thấy một bàn đầy đồ ăn, còn có cả rượu, Thu Sinh xoa xoa tay ngồi xuống bên cạnh Văn Tài: “Tốt quá, hôm nay lại có lộc ăn rồi. Thời gian này thích thật, cứ vui vẻ hưởng thụ như thần tiên vậy!”

“Đúng thế, ăn uống no say mới có sức, có sức thì mới tung hoành được, cậu thấy tôi nói có đúng không hả Thu Sinh?”

Liêu Văn Kiệt buông bát đũa xuống, như cười như không nhìn Thu Sinh.

“Anh Kiệt, anh đang nói gì thế, em chẳng hiểu gì cả?”

Thu Sinh nghe thế thì sửng sốt, cậu ta nhìn Văn Tài cúi đầu chăm chỉ ăn cơm, sau đó lại nhìn chú Cửu nghiêm mặt nhìn mình thì cũng buông đũa xuống, hai tay nắm chặt lại, trong lòng nhanh chóng báo động.

Tình huống không đúng lắm, ăn xong thì phải đi ngay.

“Thu Sinh, tối hôm qua lúc con về nhà, trên đường còn đi đâu nữa?”

“Không có, con làm gì đi đâu…”

Rầm!

Chú Cửu đập tay lên bàn: “Chuyện đã tới nước này rồi mà còn dám nói dối, ta xem ra con đúng là không sợ chết!”

“Sư phụ, chuyện đó làm sao con có thể nói ra được… Người đừng hỏi nữa, chờ thời cơ đến con tự nhiên sẽ nói cho sư phụ biết.”

Thu Sinh đỏ bừng mặt mũi, nhất quyết không chịu nói sự thật, trông cậu ta chẳng khác nào học sinh vụng trộm yêu đương rồi bị phụ huynh bắt tại trận.

“Thời cơ, thời cơ nào? Con còn định cưới người ta về nhà à?” Chú Cửu tức giận đến bật cười.

“Tất nhiên rồi, con cũng không phải loại người không biết chịu trách nhiệm, ăn xong thì phủi mông bỏ đi.”

“…”

Liêu Văn Kiệt: Có cảm giác bị xúc phạm!

Thu Sinh kiêu ngạo ưỡn ngực, hiên ngang đón lấy ánh mắt của chủ Cửu, sau đó lập tức cụp mắt xuống: “Sư phụ, Tiểu Ngọc rất hiền lành, lại là người lương thiện. Hôm qua lúc con về nhà thì trời đột nhiên đổ mưa, nếu cô ấy không cho con vào nhà tránh mưa thì chắc con đã bị dính mưa rồi cảm lạnh rồi.”

“Thu Sinh, đêm qua trời không mưa…”

Liêu Văn Kiệt đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp nói: “Đêm qua trời không mưa, khắp thị trấn này không chỗ nào dính một giọt mưa nào cả, những thôn xung quanh cũng không có. Chỉ có duy nhất trên đỉnh đầu cậu là có mây đen bao phủ, có phải hôm qua cậu đã gặp ma rồi không?”

“Làm sao có thể như thế được? Anh Kiệt, anh đừng nói lung tung.”

Thu Sinh đứng ngồi không yên, nhanh chóng ăn hai miếng cơm: “À… Ờ… Bác gái con vẫn đang chờ con ở nhà, sư phụ, con đi trước đây.”

“Thằng ranh này cũng hiếu thuận đấy, còn nhớ mình có một bác gái!”

“Tất nhiên rồi, con rất hiếu thuận. Bên ngoài kia đừng nói là có cương thi, cho dù là núi đao biển lửa thì cũng không thể ngăn cản con về nhà với bác gái được đâu.”

“Thu Sinh, nếu là chuyện đó thì cậu không cần lo lắng đâu. Chú Cửu đã đón bác gái cậu đến đây luôn rồi, bây giờ bà ấy đang ở chung phòng với Nhậm tiểu thư.”

Liêu Văn Kiệt nói một câu, sau đó nhíu mày hỏi: “Thế nào, còn đi nữa không?”

“Hả, bác gái em cũng tới đây…”

Thu Sinh khổ sở trả lời, sau đó lắp bắp: “Sư… Sư phụ, con có thể ra ngoài chạy vài vòng không?”

“Vẫn còn muốn bị ma ám, đừng tưởng ta không dám đánh chết con.”

Chú Cửu tức giận đứng lên, túm lấy cổ áo Thu Sinh định đánh.

“Chú Cửu bình tĩnh một chút, người trẻ tuổi không hiểu chuyện, giải thích một chút là được thôi.”

Liêu Văn Kiệt tiến lên ngăn cản: “Tuổi trẻ nào có ai không phạm sai lầm cơ chứ, cho cậu ấy cơ hội đi, có gì từ từ nói, đừng đánh vào mặt!”

“Anh Kiệt, anh khuyên kiểu gì thế… Ui da…Sư phụ, người đánh thật à?” Thu Sinh bị đấm một quyền, đau đến đỏ mặt tía tai.

Chú Cửu vẫn chưa dừng tay: “Hừ, thà ta đánh chết con còn hơn để con bị quỷ hút khô.”

Trong nhà ăn, Liêu Văn Kiệt đứng giữa Thu Sinh và chú Cửu, Văn Tài bưng bát vừa ăn cơm vừa xem kịch hay.

Đúng lúc này, bên ngoài nghĩa trang truyền đến một lời mời gọi quỷ dị, Thu Sinh nghe được thì lập tức trở nên ngơ ngác.

“Anh Sinh… Anh Sinh… Sao anh vẫn chưa trở lại…”

“Em tới đón anh…”

Một giọng nữ mơ hồ vang vọng, không biết vang lên từ đâu, giống như muốn lôi cả linh hồn ra ngoài cơ thể.

Không cần nghĩ cũng biết, nhân tình của Thu Sinh nhịn không nổi nữa nên đã tìm đến tận cửa rồi.

Liêu Văn Kiệt thầm khâm phục, ma nữ này cũng to gan thật, dám đến tận nhà chú Cửu quyến rũ đàn ông, đúng là tự tìm đường chết.

“Tiểu Ngọc, anh đến đây.”

Thu Sinh mê man định lao ra ngoài, nhưng Liêu Văn Kiệt giữ chặt cậu ta lại nên không có cách nào động đậy.

“Ha ha ha, anh cũng tới…”

Một âm thanh hèn mọn vang lên, là Văn Tài. Cậu ta đã buông bát đũa xuống, cả người lung lay, bước nhanh ra ngoài.

Bốp!

Chú Cửu tiến tới, tát một cái như trời giáng vào mặt Văn Tài, khiến cậu ta quay tại chỗ mấy vòng.

“Khốn kiếp, ai cho con đứng lên, ngồi nghiêm túc ăn cơm cho ta.”

Chú Cửu tức sùi bọt mép, chỉ một con ma nữ đã có thể trêu chọc hai đồ đệ của ông ta đến mức này.

Liêu Văn Kiệt không nói gì, âm thanh của ma nữ mềm mại đáng yêu, giống như hồ ly tinh quyến rũ đàn ông. Nếu không phải niệm lực của hắn không tồi thì chắc cũng đã bị ma nữ bỏ bùa không dứt ra được.

“Không biết sống chết, dám ở trước mặt chúng ta giương oai, hôm nay ta sẽ cho ngươi hồn phi phách tán!”

Chú Cửu tức giận cầm kiếm gỗ chuẩn bị xông ra ngoài nghĩa trang giết ma nữ.

“Đừng kích động, chú mà ra ngoài là chú thua.”

Chương 155: Một ngày vợ chồng tình nghĩa trăm năm 1 Liêu Văn Kiệt lắc đầu: “Chú Cửu, quan tâm ắt sẽ loạn, chú tỉnh táo lại một chút đi, cô ta chỉ là một con ma nữ, làm sao dám vuốt râu hùm. Nói thẳng ra thì cô ta giả vờ quyến rũ Thu Sinh, nhưng mục đích thật là quyến rũ chú.”

Chú Cửu: “...”

Đây là cái đạo lý gì vậy? Nhưng tại sao từ trong miệng Liêu Văn Kiệt nói ra lại thấy rất có khả năng.

Liêu Văn Kiệt đấm mạnh vào lưng Thu Sinh, lấy phương thức vật lý kích thích thần kinh giúp Thu Sinh thức tỉnh.

Thế nên mới nói, bị ma ám không đáng sợ, đáng sợ là lúc bị ma ám không có ai bên cạnh để thức tỉnh mình.

“Chú Cửu, chúng ta tiếp tục ăn cơm, cứ để con ma nữ đó gọi, coi như vừa ăn vừa nghe hát. Có bản lĩnh thì cô ta cứ gọi cả đêm đi, xem đến cuối cùng là ai không chịu được.”

Chú Cửu: “...”

Nếu để con ma nữ đó đứng gọi cả đêm, cô ta có chịu được hay không thì chú Cửu không biết, nhưng ông ta chắc chắn Văn Tài và Thu Sinh không chịu nổi.

“Sư phụ, Tiểu Ngọc cô ấy…”

Thu Sinh như người mới tỉnh mộng, suy nghĩ một chút rồi lại

không biết phải mở lời như thế nào. Cậu ta bị chú Cửu trừng mắt không dám nói tiếp, nhưng một lúc sau lại không nhịn được quay sang hỏi Liêu Văn Kiệt: “Anh Kiệt, Tiểu Ngọc thực sự là ma sao?”

“Sao thế, cậu không nỡ à?”

Đúng là không nỡ, không thể phát hiện muộn hơn hai ngày sao!

Thu Sinh nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Không phải, em chỉ cảm khái một chút thôi. Đúng là biết người biết mặt không biết lòng, một cô gái tốt như vậy, thế mà lại là ma biến thành… Em còn tưởng mình đã gặp được tình yêu của đời mình, khó chịu quá.”

Tin cậu mới là lạ, lúc cậu nói dối có thể quản lý biểu cảm của mình một chút được không.

Liêu Văn Kiệt bĩu môi, nhìn mặt Thu Sinh viết đầy ba chữ “chưa thỏa mãn”, thế mà còn giả vờ là thiếu nam ngây thơ.

“Anh Sinh… Em ở bên ngoài chờ anh…”

“Sao anh vẫn chưa ra…”

Ma âm vang vọng, Thu Sinh vừa định đứng lên thì nhìn thấy Liêu Văn Kiệt hua hua nắm đấm, thế nên lập tức nghiêm túc ngồi đó.

Vùi đầu ăn cơm, giả vờ làm chính nhân quân tử.

Trên bàn ăn có chú Cửu và Liêu Văn Kiệt trấn giữ, Văn Tài và Thu Sinh mặc dù có dục vọng mạnh mẽ thì cũng không bị ma nữ mê hoặc, nhưng những người khác thì không như vậy.

Bên kia, Nhậm lão gia và A Uy dẫn đầu, đằng sau là một đám đội viên của A Uy, cả đám ngả ngả nghiêng nghiêng tiến tới cửa

lớn nghĩa trang. Nhìn vẻ mặt bỉ ổi của những người này là biết trong đầu đang suy nghĩ đến chuyện gì.

Văn Tài và Thu Sinh che miệng cười trộm, đám người A Uy thì thôi, nhưng Nhậm Phát đã cao tuổi như thế mà cũng không chịu nhận mình già.

"Hừ!"

Chú Cửu hừ lạnh một tiếng, lập tức khiến đám người kia rùng mình. Sắc dục trong lòng đột nhiên tan biến, đám người nhanh chóng chạy vào trong nhà ăn, còn rất lễ phép gài cửa lại.

"Chú Cửu, bên ngoài có ma nữ, chúng ta phải làm sao bây giờ?" Nhậm Phát nhìn thấy chú Cửu thì sáng mắt lên.

"Chú họ, con ma nữ đó đến tìm Thu Sinh, chúng ta cứ ném cậu ta ra ngoài là an toàn."

A Uy thốt lên, sau đó nghĩ đến Thu Sinh là đồ đệ của chú Cửu thì lập tức cười nịnh nọt: "Chú Cửu, tôi nói bừa thế thôi, chú đừng để ý."

"Uy thiếu gia nói rất có lý, ma nữ đó đến tìm đàn ông, chỉ cần ném một người đàn ông tinh tráng ra ngoài là có thể xử lý chuyện này."

Liêu Văn Kiệt gật đầu, vỗ vai A Uy: "Uy thiếu gia, nơi này chỉ có mình anh là người tinh tráng nhất, xem ra diễm phúc này thuộc về anh rồi."

"Hừ, thằng ranh này, tôi biết ngay cậu không có ý tốt."

"Uy thiếu gia, ma nữ này xinh đẹp lắm đó, còn xinh hơn cả Nhậm tiểu thư!"

"Chuyện này…"

Chỉ cần nghe giọng nói ngọt ngào quyến rũ đó là A Uy có thể tưởng tượng ra được nhan sắc của ma nữ như thế nào, nghe được câu này nhất thời hơi kích động.

Chú Cửu lắc đầu liên tục, cho dù là Nhậm Phát hay là A Uy hay mười đội viên kia thì đều là người bình thường, ý chí không đủ kiên định. Bây giờ có ông ta ở đây thì bọn họ còn có thể thanh tỉnh, nhưng không ai dám chắc họ có thể thanh tỉnh cả đêm.

"Anh Uy… Anh Uy… anh mau ra đây…"

Bỗng nhiên ma nữ lại đổi sang gọi một cái tên mới, A Uy nghe ra cô ta đang gọi tên mình.

"Uy thiếu gia, anh cứ yên tâm ra ngoài đi, năm phút nữa tôi sẽ để người khác ra ngoài thay thế cho anh."

Mới năm phút đồng hồ đã không chịu được, cậu đang mắng ai đấy!

A Uy khẽ cắn môi, mạnh mẽ đẩy cửa nhà ăn: "Được rồi, hôm nay tôi sẽ xả thân dụ ma, hi sinh bản thân mình để thành toàn cho mọi người. Mọi người cứ chờ ở đây, mười phút sau đến thay ca."

Chú Cửu: "..."

Những người này làm sao vậy!

"Chủ Cửu, chú cứ ở đây phòng thủ, tôi đi giải quyết con ma nữ kia. Đêm hôm khuya khoắt gào ầm gào ĩ, mọi người ngày mai còn phải đi làm nữa đấy!"

"Cẩn thận một chút, đừng đi quá xa nghĩa trang."

"Chú yên tâm, chỉ là một con ma nữ thôi mà, chẳng lẽ tôi sợ cô ta?"

Liêu Văn Kiệt cười nhạo một tiếng, mặc giáp tiền đồng, đeo

sau lưng tám thanh kiếm Kim Tiền, sau đó còn nhét trong ngực một xấp bùa, đeo kính Bát quái trước ngực, trước khi đi còn cầm kiếm gỗ trong tay chú Cửu.

Chú Cửu nhìn mà sốt hết cả ruột, nhịn không được nói: “A Kiệt, cậu nhanh lên một chút, Uy thiếu gia đã ra đến cửa lớn nghĩa trang rồi.”

Chương 156: Một ngày vợ chồng tình nghĩa trăm năm 2 “Cứ bình tĩnh, tôi mai phục một chút, cho A Uy nếm chút ngọt ngào.”

Liêu Văn Kiệt quấn xâu tiền quanh thắt lưng, sau đó lại buộc thêm sợi dây thừng đỏ rồi đưa một đầu cho chú Cửu: “Nếu như dây thừng động đậy thì chú lập tức kéo tôi về, còn nếu dây thừng đứt thì nhanh chóng ra ngoài cứu tôi.”

Chú Cửu: “...”

Có sao nói vậy, ma nữ chết cũng không oán.

...

Cửa nghĩa trang.

A Uy vừa cười vừa mở chốt cửa, nhưng ngay khi anh ta kéo cửa ra thì một đòn Thiết sa chưởng từ trên trời giáng xuống khiến anh ta dán mặt lên tường.

Liêu Văn Kiệt cúi đầu nhìn A Uy, một tay cầm kiếm gỗ một tay cầm súng, sau đó bước ra khỏi nghĩa trang.

Bên ngoài không có gì, vắng tanh vắng ngắt, cả âm thanh của ma nữ cũng không nghe thấy nữa.

Như thế này mà còn học theo người khác làm ma, đúng là không biết xấu hổ!

Liêu Văn Kiệt âm thầm đọc khẩu quyết, đưa tay ấn lên trán,

một luồng ánh sáng lóe lên rồi nhanh chóng biến mất. Hắn nhanh chóng đi về phía lạnh lẽo nhất.

“Cứu mạng! Có ai không, cứu với!”

(\)

Thời đại nào rồi mà còn dùng mấy kịch bản cũ kỹ thế này…

À, suýt nữa hắn quên mất, thời đại này thì kịch bản đó vẫn chưa thể gọi là cũ kỹ được, thôi không sao cả.

Liêu Văn Kiệt chậm rãi đi về nơi phát ra âm thanh, kiếm gỗ chĩa xuống đất mở đường. Đi được khoảng năm mươi mét thì có một ngã rẽ, Liêu Văn Kiệt rẽ vào, sau đó đứng đờ ra cả năm phút đồng hồ.

Nếu như đổi lại là A Uy thì khi A Kiệt đến chắc quần cũng đã tụt xuống rồi.

Ở chỗ góc tường ngã rẽ có một cô gái áo hồng vô cùng xinh đẹp, cô ta bị một người đàn ông cường tráng ôm ngang hông. Hai người này, một người dùng sức giãy dụa, một người dùng sức giữ chặt lại, cứ thế giằng co hơn năm phút đồng hồ.

Đây không phải vấn đề kịch bản cũ kỹ, mà là vấn đề trí thông minh.

“Cứu tôi với, cứu tôi với…”

Cô gái kia nhìn thấy Liêu Văn Kiệt thì khóe mắt lập tức giật giật, sau đó hét ầm lên: “Cứu tôi với, anh ta là một kẻ không đứng đắn.”

…

Liêu Văn Kiệt mang tâm trạng xem kịch vui, vẫn giữ vững khoảng cách tầm năm mét, đủ không gian cho hai người này thi

triển tài năng diễn xuất.

“Anh còn đứng ngây ra đó làm gì, mau cứu người đi!”

“Được, đây là chính cô nói đó nhé…”

Liêu Văn Kiệt bước nhanh về phía trước, một tay đẩy người đàn ông kia ra, sau đó không đợi cô gái kia ôm ấp cảm ơn thì đã nhanh chóng rút kiếm đâm tới.

Mũi kiếm chui vào ngực cô gái áo hồng, đâm từ đằng trước ra đằng sau, khiến cô ta đơ người tại chỗ.

“Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó, hai người diễn xuất kém như thế, làm sao có người nào mắc lừa được cơ chứ?”

Liêu Văn Kiệt khẽ nhếch môi cười một tiếng, đồng thời nâng súng bắn về phía bên cạnh, ngăn chặn người đàn ông chuẩn bị đánh lén.

Cạch!!

Không bắn trúng, ngược lại là con dao trong tay người đàn ông kia bổ thẳng lên đầu Liêu Văn Kiệt.

“…”

“…”

“…”

Bầu không khí đột nhiên trở nên yên tĩnh, hai người kia kinh ngạc nhìn Liêu Văn Kiệt vũ trang kín mít từ tận đỉnh đầu đến ngón chân.

Còn Liêu Văn Kiệt thì…

“Súng quái quỷ gì đây, không chính xác chút nào.”

Hắn lạnh lùng đạp một cước quật ngã người đàn ông, sau đó ném khẩu súng trong tay đi, rút kiếm Kim Tiền sau lưng ra, chém tới tấp ma nữ trước mặt.

Vút vút!

Giống như tiếng vải vóc bị xé rách, cô gái không kêu một tiếng mà hiện nguyên hình là một người giấy mặc áo trắng.

Điều này nằm ngoài dự đoán của Liêu Văn Kiệt, hắn vừa thực hiện đạo thuật Mắt âm dương, rõ ràng nhìn thấy đó là ma nữ, kết quả lại là người giấy.

Bộp!

Người đàn ông đằng sau lại đánh lén, Liêu Văn Kiệt vung kiếm đáng ngã anh ta, sau đó nhặt súng lên nhằm thẳng trán đối phương.

Lần này bắn trúng rồi.

Vẫn là một người giấy, lần này là người giấy màu đen, đầu còn đội mũ.

“Có gì đó quái lạ…”

Liêu Văn Kiệt không hiểu chuyện gì, khẽ kéo sợi dây đỏ sau lưng, trước khi đi còn không quên cầm cả nhân tình của Thu Sinh.

Một ngày vợ chồng tình nghĩa trăm năm, nếu để cô ta phơi thây ngoài đường thì thê lương quá, thôi cứ mang về cho Thu Sinh mai táng…

Nghĩa trang.

Liêu Văn Kiệt theo sợi dây đỏ trở về, vừa vào cửa đã tới góc tường, đi vòng quanh thi thể Nhị Hắc ba vòng, sau đó dán một tầm bùa vàng, lẩm bẩm.

“Lên!”

Ngay lập tức, Nhị Hắc đứng bật dậy, nhảy lên, trong miệng phun ra một tờ giấy màu vàng.

Liêu Văn Kiệt mở tờ giấy ra, thấy trên đó viết ba chữ “Lâm Phượng Kiều” thì mới hài lòng thu hồi đạo thuật, đồng thời nhét miếng giấy lại trong miệng Nhị Hắc.

Đúng vậy, đây chính là nghĩa trang, không bị quỷ dựng tường, không về sai chỗ.

“A Kiệt, cậu làm gì ngoài này thế?”

“Tôi đang nói chuyện với Nhị Hắc, để nó đỡ cô đơn lạnh lẽo.”

Liêu Văn Kiệt vào nhà, giải thích một hai câu rồi đặt hai nửa người giấy lên bàn, sau đó tháo hết trang bị cho vào một cái sọt, dùng miếng vải đen phủ lên.

“A Kiệt, kiếm gỗ là của tôi.”

“Ồ, ngại quá, tôi cầm thuận tay quá nên quên trả.”

Liêu Văn Kiệt áy náy trả lời, sau đó lấy kiếm gỗ trả cho chú Cửu.

Chú Cửu nhận lấy kiếm gỗ… Đồ của mình mà bây giờ mới cầm được trong tay.

Bên cạnh là một đám người vẫn chưa hoàn hồn, A Uy nằm ngay đơ trên mặt đất. Vừa rồi anh ta bị A Kiệt đánh một chưởng đến tận bây giờ vẫn còn choáng, hai người hầu nhà họ Nhậm đang chăm sóc anh ta.

“Anh Kiệt, ma nữ đó bị ép phải rời đi rồi à? Còn nữa, anh nhặt người giấy này về làm gì, trong nghĩa trang này thiếu gì đâu.”

Chương 157: Chú Cửu, chú thấy thế nào 1 Thu Sinh hiếu kỳ hỏi, chú Cửu cũng đang định hỏi, nghe thế thì chỉ nhìn về Liêu Văn Kiệt, chờ hắn đưa ra câu trả lời.

“Thu Sinh, tôi đang muốn nói chuyện này với cậu. Cậu nhìn người giấy này có quen mắt không? Đây chính là vợ cậu, là người cậu vừa gặp đã yêu đấy. Vừa rồi tôi sơ ý chém cô ta thành hai rồi.”

Liêu Văn Kiệt giơ người giấy lên, sau đó nói với chú Cửu: “Chú Cửu, chú nhìn một chút đi, nhìn xem có sửa được không. Nếu sửa được thì sửa để Thu Sinh có thể nối lại tiền duyên.”

“Anh Kiệt, anh nói linh tinh cái gì thế? Đây rõ ràng là một người giấy.”

Thu Sinh nói đến đây thì dường như hiểu ra chuyện gì, cậu ta chỉ cảm thấy buồn nôn, phải liên tiếp uống mấy ngụm nước thì sắc mặt mới khá lên một chút.

“Thu Sinh, tối hôm qua cậu còn ôm người ta dưới ánh trăng, hôm nay đã trở mặt coi như không biết rồi à…Cậu không thể như thế được, ít nhất thì cũng đừng tỏ ra như thế.”

“Không phải không phải, anh nhận nhầm người rồi.” Thu Sinh thà chết không chịu nhận.

“Không phải à, tôi còn nhớ rõ vừa rồi có người nào đó thề son sắt lắm, nói mình không phải kẻ vô trách nhiệm, ăn chán rồi bỏ… Chẳng lẽ tôi nghe lầm à?”

“Chuyện này, chuyện này…”

Thu Sinh đuối lý, đỏ mặt định đem người giấy ném ra ngoài thì bị chú Cửu một tay chặn lại.

“Sư phụ, người làm gì…”

Thu Sinh nói được một nửa thì sửng sốt, nghĩ đến một khả năng nào đó thì đầu lập tức vã mồ hôi lạnh: "Sư phụ, anh Kiệt chỉ nói vu vơ thế thôi, người giấy đã rách rồi không sửa lại được đâu, người đừng quá nghiêm túc như vậy."

"Câm miệng, con không nói không ai bảo con câm đâu."

"Ồ."

Thu Sinh cúi đầu đứng sang một bên, đây không biết là lần thứ mấy cậu ta bị sư phụ mắng hôm nay rồi, đúng là xui xẻo mà.

Văn Tài thấy thế thì cười trộm, nhưng ngay sau đó đã không cười nổi nữa.

Một là bởi vì mặt vẫn đau, hai là vì mặc dù Thu Sinh bị sư phụ mắng nhưng ít ra cũng được phong lưu một đêm chứ không giống như cậu ta, ngoài bị mắng thì còn ăn thêm cái tát.

"Chú Cửu, chú thấy thế nào?"

Liêu Văn Kiệt nói chuyện bên ngoài nghĩa trang cho chú Cửu, sau đó nói ra nghi ngờ của mình: "Rõ ràng tôi một kiếm chém chết ma nữ đó, nhưng cuối cùng lại biến thành người giấy, đây rốt cuộc là thủ đoạn che mắt gì?"

"Đây không phải thủ đoạn che mắt, mà là thuật ngự quỷ (Chế ngự ma quỷ) vô cùng cao minh. Chuyện lần này chúng ta có thể dùng oai thuật để hình dung.

(Oai thuật: Kỹ thuật không chính đáng)

"Thế là sao?"

"Người giấy là xác, hồn ma là nhân, có thể luyện thành quỷ phó, muốn làm gì cũng được."

(Quỷ phó: ma quỷ tay sai).

Chú Cửu nói đến đây thì nhíu mày: “Tên oai đạo kia biết hạ cổ, biết nuôi thi, bây giờ lại còn biết cả thuật ngự quỷ, đúng là càng ngày càng khó giải quyết.”

“Người giấy thì có gì đáng sợ đâu, trông thì thế nhưng chỉ cần chặt một kiếm là chết rồi, không có gì đáng sợ cả.”

“Không thể nói như thế được, nếu một hai người giấy thì tất nhiên không đáng sợ, nhưng nếu mấy chục, thậm chí là mấy trăm người giấy tạo thành một đội quân, vậy thì không dễ đối phó đâu.”

Chú Cửu như đang nghĩ đến điều gì: “Nếu tôi đoán không sai thì lần tên đó hạ cổ là vì không muốn xung đột chính diện với chúng ta, lần thực thi thuật ngự quỷ lần này cũng thế. Mục đích chính của tên đó là để chúng ta thấy khó mà lui, chủ động đưa cha con nhà họ Nhậm ra ngoài.”

Liêu Văn Kiệt nhún vai, coi như ngầm đồng ý với lời nói của chú Cửu, chú Cửu cũng không nói gì nữa.

Mọi chuyện lại lâm vào bế tắc.

“Đúng rồi, chú Cửu, thuật ngự quỷ lợi hại lắm sao, không tìm ra được sơ hở nào sao?”

Liêu Văn Kiệt vốn định nói thần chú của mình rất lợi hại, [Tịnh thiên địa thần chú] chỉ cần đọc lên là có thể quét ngang một mảng lớn. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hắn lại quyết định để [Tịnh thiên địa thần chú] là phương án dự phòng, thuận tiện cũng học thêm chút gì đó từ chú Cửu.

Quả nhiên, chú Cửu không để hắn phải thất vọng.

“Nếu là bình thường thì ma quỷ thích tự do, không muốn bị con người điều khiển, nhưng 80% những con ma này bị tên oai đạo kia bắt giữ rồi khống chế. Nếu như chúng ta phá hủy được đạo thuật của tên đó thì hắn sẽ bị bách quỷ cắn ngược.”

“Vậy tôi chém nát người giấy có coi là phá hủy đạo thuật của kẻ đó không?”

“Không đơn giản như thế đâu.”

Chú Cửu nói: “Nếu tôi không đoán sai thì trong tay tên oai đạo kia chắc chắn có một lá cờ ngự quỷ, giống cái mà sư đệ tôi dùng để cản thi, chỉ là thứ này có hiệu quả áp chế mạnh hơn. Tôi nghĩ phá hủy lá cờ đó là được.”

Nghe thì có vẻ rất đơn giản, nhưng vấn đề là đi đâu để tìm tên oai đạo kia đây, kẻ này âm thầm ẩn nấp, chậm chạp không muốn lộ diện, mà hai người bọn họ lại không thể rời khỏi nghĩa trang để tìm.

Bế tắc càng thêm bế tắc.

Ngay tại lúc Liêu Văn Kiệt thay đổi cách suy nghĩ thì chú Cửu lại tiếp tục lên tiếng: “A Kiệt, trưa mai tôi sẽ lập đàn làm phép, nếu như may mắn thì có thể tìm được nơi ẩn nấp của tên oai đạo kia; nếu như không may mắn… Thì có lẽ tôi phải tĩnh dưỡng hai đến ba ngày.”

“Đánh cược vận may?”

Chương 158: Chú Cửu, chú thấy thế nào 2 Liêu Văn Kiệt lắc đầu, hắn cẩn thận đã quen, nếu như không phải vạn bất đắc dĩ thì hắn sẽ không bao giờ cược vận may của mình.

“Cũng không tính là cược vận may, chỉ là tôi ít nhiều cũng nghiên cứu một chút về thuật ngự quỷ. Thế nên ngày mai tôi muốn lập đàn, thành công thì tốt, mà không thành công thì lại tiếp tục chờ xem bước tiếp theo của tên oai đạo kia.”

Chú Cửu nhìn về phía người giấy trên bàn, hừ lạnh: “Tên oai đạo đó tự tin vào khả năng của mình, kê gối cao đầu không lo lắng gì. Đã thế tôi sẽ tìm tới tận nơi ẩn nấp của tên đó, bắt tên đó ra

mặt đấu tay đôi với tôi. Nhân cơ hội này, cậu dẫn theo Văn Tài và Thu Sinh đuổi đến tận cửa, sau đó hủy đi cờ ngự quỷ, để tên đó tự chuốc lấy khổ."

Dẫn theo Văn Tài và Thu Sinh? Thế chẳng phải dẫn theo hai quả bom nổ chậm à?

Liêu Văn Kiệt trợn tròn mắt, đánh cược vận may chỉ có 50% thắng, sau đó lại dẫn theo đồng đội heo đối phó với đối thủ thần thông quảng đại, thế thì phần thắng chỉ còn lại 0%.

Không được đâu, không được đâu.

...

Giữa trưa ngày hôm sau, chú Cửu kết thúc tu luyện, sau đó gật đầu với Liêu Văn Kiệt. Mọi chuyện đã chuẩn bị xong được bảy tám phần, bây giờ lần theo dấu vết của oai đạo để đến nơi ẩn nấp của tên đó không phải chuyện khó.

Trong sân, Văn Tài và Thu Sinh dọn dẹp pháp đài, chú Cửu thay một bộ đạo bào màu vàng, tay cầm kiếm gỗ, nhanh chóng động thủ.

Ông ta giết gà lấy máu, sau đó lại là hỗn hợp máu gà mực nước chế thành mực máu. Tiếp theo, chú Cứu cầm bút lông, chấm mực máu rồi vẽ bùa chú.

Công tác chuẩn bị đã hoàn tất, chú Cửu vừa lẩm bẩm khẩu quyết vừa đốt cháy lá bùa vừa vẽ rồi ném lên người giấy.

Chờ khi người giấy sắp bị đốt cháy thành tro bụi thì chú Cửu vươn tay nắm lấy đống bụi đó thả vào trong bát, nhắm mắt tiếp tục đọc khẩu quyết. Chờ đến tận khi cả mực và tàn tro quyện lại với nhau thì chú Cửu mới thở phào một hơi.

"Văn Tài, Thu Sinh!"

“Vâng thưa sư phụ.”

Hai người bước nhanh về phía trước, rắc cát vàng và gạo nếp lên mặt đất, sau đó đặt một lá cờ to bằng bàn tay xuống chính giữa.

Chú Cửu cầm la bàn bát quái, khẽ vẩy mực máu lên la bàn.

Kim đồng hồ trên la bàn đột nhiên quay liên tục, lá cờ trên mặt đất cũng quay theo, quay xuôi ba vòng rồi lại quay ngược ba vòng, tốc độ rất nhanh.

Một lát sau, chú Cửu vung kiếm gỗ, kiếm nhúng mực văng ra như mưa, rơi đầy mặt cát, nhìn thấy khoảng ba mươi mấy chấm đen.

Chú Cửu: “...”

Thất thần, không nói chuyện.

“Chú Cửu, lần đầu thất bại là chuyện bình thường, chúng ta còn nhiều gà lắm, chú có làm mười lần cũng không sao.”

Liêu Văn Kiệt ho nhẹ một tiếng: “Làm mười lần chưa thành công cũng không sao, Nhậm lão gia ngay trong phòng, chúng ta bảo ông ta cho người chuyển cả một trang trại gà đến đây.”

“Không, pháp thuật thành công rồi, chỉ là tên oai đạo kia cẩn thận không thua kém gì cậu.”

Chú Cửu chỉ ba mươi mấy điểm đen trên cát: “Lần này chúng ta thực sự phải đánh cược vận may rồi, hy vọng có thể tìm ra tên đó trước khi trời tối.”

Nói là làm luôn, chú Cửu để Văn Tài và Thu Sinh cầm chu sa vẽ bùa, mình thì ngồi xếp bằng trên mặt đất, kiểm tra rồi loại bỏ từng cái, đốt hết những điểm đen trên cát.

Nhoáng một cái đã đến chiều tối, chú Cửu chậm rãi đứng lên nhìn trời: “Vốn định đi tìm tên đó ban ngày, nhưng không ngờ cuối cùng vẫn phải kéo dài đến ban đêm.”

“Chú Cửu, tên oai đạo đó trốn ở đâu?”

“Nói ra có lẽ cậu không tin, nhưng tên đó đang ở trong nhà Nhậm lão gia.”

“Thế thì tốt, ít nhất là không ở trong nghĩa trang chôn ông cụ Nhậm, nếu không thì tôi mặc giáp tiền đồng chạy đến đó cũng mệt hết hơi.” Liêu Văn Kiệt nhẹ nhõm nói.

“A Kiệt, tôi sẽ bắt tên đó chiến đấu với mình, tiêu hao nguyên khí của tên đó. Cậu cứ nghỉ ngơi chút đi, chờ thời cơ đến thì dẫn Văn Tài và Thu Sinh đến Nhậm phủ.”

“Chú Cửu, tôi nói thật, một mình tôi đi không được à? Tôi cũng không thiếu hai cái đệm lưng.”

Liêu Văn Kiệt nói xong thì lại nhanh chóng chuyển đề tài: “Đúng rồi, bây giờ vẫn còn sớm, gọi người đưa xe ngựa đến, lát nữa sẽ ngồi xe ngựa đến Nhậm phủ.”

Chú Cửu: “...”

Tên nhóc này đúng là tinh ranh!

Phía trước Pháp đài, chú Cửu đốt hương cắm vào lư, trong miệng niệm chú, cắn rách đầu ngón tay lướt qua kiếm gỗ, rồi sau đó vẽ bùa trong không trung.

Khói nhẹ lượn lờ bốc lên, làn sương mờ ảo ngưng tụ nhưng không tiêu tán.

Ông lấy ra một chút mực pháp thuật cuối cùng, vẩy về phía làn sương ở giữa không trung, rồi sau đó dùng gương Bát Quái chiết

xạ, dẫn hướng ánh trăng chiếu vào làn sương mù này.

Màu sắc của sương mù nhạt dần, hiện ra hình dáng đại khái của Nhậm phủ, sau đó dần trở nên rõ ràng hơn.

Chú Cửu giơ kiếm đâm về phía trước, đường nét của hình ảnh cũng theo đó mà xuất hiện, có điều chưa đến mười giây sau, liền có một đạo sĩ mặc pháp bào màu đen xuất hiện.

Chương 159: Hay cho một chiêu Mạn Thiên Kim Vũ 1 Nhìn thấy người này, chú Cửu lập tức sửng sốt, đám người Liêu Văn Kiệt ở bên cạnh cũng nhìn mà ngây người.

Tóc đỏ mắt xanh mũi ưng, đạo sĩ vậy mà lại là người nước ngoài.

“Trong rừng chim lớn gì cũng có, sư phụ nói ông ta là oai đạo, kết quả thật đúng là oai đạo.”

Thu Sinh há hốc miệng, bị đả kích rồi, một người nước ngoài, lại có thể tu luyện đạo thuật đến loại trình độ này, điều này sao cậu và Văn Tài có thể chịu nổi.

“Đạo huynh có lễ.”

Mũi ưng đối diện chú Cửu ở phía xa, cách không làm lễ, bất kể là động tác hay là khẩu âm khi nói chuyện, đều vô cùng tiêu chuẩn, tìm không ra một chút khuyết điểm nào.

Nếu không phải khuôn mặt kia quá mức nổi bật, giấu cũng giấu không được, thì ai có thể đoán được ông ta là người ngoại lai chứ.

Dù sao Liêu Văn Kiệt không đoán được, nếu lúc trước có người nói cho hắn biết, thân phận của oai đạo là một người nước ngoài, nhất định hắn sẽ cười to ba tiếng, sau đó phun ngay tại chỗ.

Nói giỡn thì cũng phải có giới hạn, người nước ngoài mua một hai miếng đậu hủ đã choáng váng rồi, hoàn toàn không hiểu được ý nghĩa của nó, để cho bọn họ xem đạo thư. . . . . .

Thôi dẹp đi, đoán chừng đến ngắt câu cũng lao lực.

Thân phận của oai đạo là người nước ngoài, còn không đáng tin cậy bằng Tứ Mục, dù xấu đến đâu thì học trò của thầy phong thủy trở về báo thù, độ tin cậy cũng lớn hơn một chút.

Một đám người hỗn độn trong gió, chú Cửu cũng không tốt hơn là bao, đứng trước pháp đài sửng sốt một hồi lâu, mới cau mày nói: "Cơm có thể ăn bậy, nhưng lời không thể nói lung tung, ai là đạo huynh của anh!"

Mũi ưng cười ha hả, hỏi ngược lại: "Từ khi tôi tiếp xúc với văn hóa Hoa Hạ tới nay, tu đạo đến nay đã có hơn hai mươi năm, sao lại không thể gọi anh một tiếng đạo huynh?"

"Nếu anh tu đạo, thì lòng nên mang thiện niệm, nhưng mà phẩm hạnh của anh kém cỏi, vì lợi ích của mình mà xem mạng người như cỏ rác, có tư cách gì gọi tôi là đạo huynh?"

"Lời ấy của đạo huynh sai rồi, thiên hạ rộn ràng vì lợi mà đến, thiên hạ nhốn nháo vì ích mà đi, đây là nhân tính cũng là thiên tính."

Mũi ưng lắc lắc đầu, lại hỏi: "Người không vì mình trời tru đất diệt, tôi vâng theo bản tính, thiên tính, làm sai chỗ nào?"

"Hay cho câu người không vì mình trời tru đất diệt, nếu anh biết những lời này, thì hẳn là nội ngoại kiêm tu, đừng quên dương thiện âm đức. Chỉ tu ngoại không tu nội, vô đức vô hạnh tùy ý làm bậy, suy cho cùng cũng chỉ là công dã tràng, trời đất bao la nhưng cũng không dung được anh."

Chú Cửu hừ lạnh một tiếng, ông không phủ nhận tư tưởng ích

kỷ, người còn sống ai mà không vì mình. Nhưng người trong giới tu hành, không chỉ là tu đạo thuật, mà còn có tu đức hạnh, mũi ưng mù quáng theo đuổi sức mạnh, mặt ngoài là vì mình, kì thực lại là hại người hại mình.

“Đạo huynh thật biết nói đùa, cũng hơn hai mươi năm rồi, đến nay thế giới này vẫn dung túng tôi.”

“Hôm nay sẽ dung không được.”

“Hừ, dung hay không dung không phải chỉ nói là được, đạo bất đồng bất tương vi mưu*, đạo huynh xin mời.”

*Tư tưởng không hợp nhau thì không thể đi chung đường

*Tư tưởng không hợp nhau thì không thể đi chung đường

Chương 160: Hay cho một chiêu Mạn Thiên Kim Vũ 2

“Được thôi.”

Chú Cửu dựng thẳng kiếm gỗ lên, đưa tay chặt đứt hư ảnh ở phía trước: “Nếu anh đã gọi tôi một tiếng đạo huynh, vậy hôm nay tôi đây sẽ thi một vài chiêu, xem anh học được bản lĩnh gì.”

Ầm!!

Ánh lửa bùng lên dữ dội.

Hai cây nến đỏ trên pháp đài bùng lên ngọn lửa nóng rực, chú Cửu quơ kiếm quét ngang, phóng hai ngọn lửa này về phía trước.

Ngọn lửa hóa thành rồng rắn, bay thẳng về phía trước, rồi đột nhiên biến mất trong hư không, không biết đi nơi nào.

Nhưng vào lúc này, phía trước pháp đài gió lớn cuồn cuộn nổi lên, trong chớp mắt liền áp chế ngọn lửa tới mức không ngẩng đầu lên nổi. Ngay sau đó, một luồng gió tanh tưởi nồng nặc tràn xuống, bên trong ẩn giấu hai tia sáng sắt bén, là hai con rắn độc màu xanh thẫm.

Rắn độc quấn lên nến đỏ, đầu rắn cắn nuốt ánh nến.

Thân rắn quấn lấy rồi siết chặt, bẻ gãy hai cây nến đỏ ngay tại chỗ.

“Chút tài mọn, cũng dám bêu xấu!”

Chú Cửu vung kiếm chặt đứt hai con rắn độc, mũi kiếm quét

qua ngọn lửa trường minh đăng, vung lên một cái, khiến ánh lửa bay tung tóe.

Một tiếng hét thảm truyền ra giữa không trung, còn kèm theo một câu Hoa Q*, không cần nghĩ cũng biết, nhất định là mũi ưng.

*Hoa Q: đồng âm với Fuck you

*Hoa Q: đồng âm với Fuck you

Bởi vì dù sao thì ở niên đại này người dân trong nước không nói câu này, bình thường đều là nho nhã hiền hoà ân cần thăm hỏi thân thích của đối phương.

Chủ yếu là thân quyến nữ, mà trực hệ chiếm đa số.

Chú Cửu và mũi ưng cách không đấu pháp, hai người sử dụng ra hết toàn bộ thủ đoạn, mặc dù không đối mặt, nhưng lại đấu đến vô cùng kịch liệt, vô cùng hung hiểm.

“Anh Kiệt, sư phụ thế nào, có thể thắng không?” Thu Sinh cầm cái chậu bảo vệ trước người, thật cẩn thận hỏi.

“Nói như thế nào nhỉ, trong mắt của tôi. . . . . .”

Liêu Văn Kiệt nhìn không chuyển mắt, so sánh: “Bây giờ là Ba Mắt (Nhị Dương Tiễn) và Tôn Hầu Tử (Tôn Ngộ Không) đấu pháp, sư phụ cậu là Ba Mắt, oai đạo ở đối diện là Hầu Tử, cho dù Hầu Tử thiên biến vạn hóa, nhưng mỗi lần đều bị Ba Mắt phản chế.”

“A, bản lĩnh của hai người này cũng không khác gì lắm mà!”

“Ngu ngốc, phía sau Ba Mắt có người, còn Hầu Tử là một mình anh dũng chiến đấu, sao có thể không khác nhau được?”

Liêu Văn Kiệt vừa nhìn vừa nói: “Đi vào phòng tôi, trên giường có áo giáp tiền đồng, roi tiền đồng, quạt tiền đồng, kiếm tiền đồng. . . . . mau chóng mặc vào chỉnh tề, lát nữa tôi sẽ tiễn các cậu lên

đường.”

“Cái gì?”

“À nhầm, ý tôi là nói chúng ta sẽ cùng nhau giết đến Nhậm phủ.”

Liêu Văn Kiệt thúc giục một tiếng, bảo hai người nhanh chóng hành động.

Mặc dù mũi ưng học đạo nhiều năm, nhưng chiêu thức đa dạng đủ loại, hiển nhiên không thể học được tinh túy của từng gia tộc, nội tình không thể thâm hậu được như chú Cửu, trận đấu pháp này có thể sẽ kết thúc rất nhanh.

Đúng như Liêu Văn Kiệt nghĩ, không bao lâu sau khi Văn Tài Thu Sinh thay đồ xong, mũi ưng đã dùng hết bản lĩnh. Những thuật pháp lúc trước đã dùng lại thi triển ra lần nữa, bị chú Cửu liên tục phá giải, khiến cho Liêu Văn Kiệt cũng phải toát mồ hôi hột thay ông ta.

Liêu Văn Kiệt vuốt mồ hôi: “Sao còn chưa chết, da của người nước ngoài này cũng thật dày. . . . . .”

Ầm!!

Mũi ưng lặp lại trò cũ, thi pháp đưa tới gió lớn, muốn thổi tắt trường minh đăng trên pháp đài.

Cũng không biết chú Cửu làm cái gì, trường minh đăng mượn sức gió, gió càng lớn, lửa cháy càng mạnh, từ một ánh lửa nho nhỏ lại cháy thành rồng lửa cao hơn mười mét.

Theo chỉ dẫn của kiếm gỗ, rồng lửa không tiếng động rít gào, đột ngột lao về phía hư không.

Một âm thành trầm đục vang lên, phía đối diện không còn

động tĩnh nữa.

“Thật tốt quá, sư phụ thắng!” x2

“Câm miệng, hai cái miệng quạ đen các cậu, còn dám nói lung tung nữa, tôi thả Nhị Hắc cắn các cậu.”

Liêu Văn Kiệt nghiêm mặt, vốn chú Cửu sắp thắng, nhưng hai tên miệng thối này vừa nói, tám phần còn có rủi ro.

Vốn là thắng, sao lại không cho nói chứ.

Trong lòng Văn Tài Thu Sinh nói thầm, nhưng vẫn nghe theo ngậm miệng lại. Trước kia bị Nhị Hắc cắn một cái, nhiều nhất cũng chỉ bị rụng mất một miếng thịt, còn bây giờ thì không được, sau khi Nhị Hắc thăng cấp, bị nó cắn một cái, không chỉ có rụng thịt mà còn có thể bị nhiễm thi độc.

Rầm rầm rầm ————

Phía trước pháp đài, hơn mười tia sáng vàng hiện ra, nhanh như tên bắn, uy thế kinh người.

Chú Cửu không dám đón đỡ, cuộn đạo bào màu vàng lên để hộ thân, phía sau lưng dùng Âm Dương Nhị Khí Đồ chống đỡ, chống lại đợt sóng thế công này.

Trong lòng ông nghi hoặc, thế công đường hoàng chính khí như thế này không giống với thủ đoạn lúc trước của mũi ưng.

Nhặt tia sáng vàng rớt xuống lên nhìn, lúc này mới chợt hiểu ra, là tiền đồng, có khắc ‘tiền có thể xua ma quỷ, tài có thể thông thần’, chính là tiền đồng do Liêu Văn Kiệt làm ra.

Nếu như đoán không lầm, thì chính là bốn thanh Kiếm Kim Tiền cắm ở trên người cương thi, bị mũi ưng thu về sử dụng lại.

Dù sao cũng là đạo sĩ hoang dã, còn là người da trắng, không

có sư môn truyền thừa, học đạo thì không học được tinh túy, pháp khí cũng phải lượm nhặt để sử dụng lại.

“Thật là ngại quá, ức hiếp người khác quá rồi. . . . . .”

Chú Cửu nói thầm một tiếng, mặt mày hớn hở tha ra một cái sọt từ bên dưới pháp đài, tiền đồng lóe sáng lập lòe, gần như muốn tràn ra ngoài.

Trong miệng ông lẩm bẩm pháp quyết, dùng gậy ông đập lưng ông, căn cứ vào nguyên tắc tích thủy chi ân dũng tuyền tương báo*, ông không dùng tay để cầm, mà là dùng xẻng để xúc.

*Tích thủy chi ân dũng tuyền tương báo: mang ơn một giọt nước phải trả ơn bằng một dòng suối

*Tích thủy chi ân dũng tuyền tương báo: mang ơn một giọt nước phải trả ơn bằng một dòng suối

Trong lúc nhất thời, tia sáng vàng như mưa, mưa vô cùng to.

“Hay cho một chiêu Mạn Thiên Kim Vũ!” (khắp trời toàn màu vàng)

Liêu Văn Kiệt nhìn xem liên tục gật đầu, nên như vậy, mà xúc một cái được có vài đồng? Hiệu suất kém như vậy, khi nào mới có thể ném xong tiền chứ?

“Văn Tài Thu Sinh, hai người các cậu đi vào phòng tôi, kéo thêm hai sọt tiền đồng ra đây cho chú Cửu, cái sọt kia ông ấy sắp xúc xong rồi. Nhanh lên, đi nhanh đi, không thể để hỏa lực bị gián đoạn.”

“Vâng vâng.”

Hai người xoay người chạy vào nhà, thở hổn hà hổn hển kéo hai sọt tiền đồng ra để cạnh pháp đài.

Chú Cửu mừng rỡ, vung xẻng càng thêm nhiệt tình, từ lúc ông học nghệ đến nay, có bao giờ đấu pháp theo kiểu giàu có như thế này đâu.

Mấu chốt là miễn phí, Liêu Văn Kiệt trợ giúp vô điều kiện.

Bên kia, lúc chú Cửu bắt đầu ném tiền, bên phía mũi ưng bắt đầu không còn động tĩnh nữa, cũng không biết là bị tiền đập chết rồi, hay là chênh lệch giàu nghèo quá lớn, tự ngưng rồi.

Đương nhiên, cũng không bài trừ khả năng ông ta đang bận rộn nhặt tiền.

“Grừ Grừ Grừ ————”

Ngay vào lúc Liêu Văn Kiệt nghĩ sẽ thành công mĩ mãn, lại xuất hiện dị biến, bên ngoài nghĩa trang quỷ ảnh lắc lư, cương thi đi đầu ngửa mặt lên trời rít gào, tát một cái ném bay cửa xe ngựa, sau đó đè cổ ngựa ra uống máu tươi.

Thi quỷ đồng hành, huyết khí tận trời.

Trong lúc nhất thời, trấn trên gà chó không tiếng động, ngay cả ánh trăng nơi chân trời cũng không chịu nổi sự hỗn loạn này, trốn vào bên trong mây đen. . . . . .

Âm khí lượn lờ, gió lạnh nổi lên, mắt thường cũng có thể nhìn thấy được sương lạnh khuếch tán dày đặc.

Trên bốn bức tường của nghĩa trang, trước đó chú Cửu đã cùng Văn Tài Thu Sinh dán hoàng phù (bùa vàng) lên trên, khí âm tà mới vừa đụng đến vách tường nghĩa trang, đã bị xua tan bởi hoàng phù tự cháy sinh ra hồng quang.

Chương 161: Hắn thật sự rất giàu 1 Từ trên cao nhìn xuống, bên trong làn sương mù mông lung, một đám lửa màu hồng đang bốc cháy hừng hực khắp nơi, đám ma quỷ kêu gào sợ hãi, ẩn thân

trong đám sương mù không dám hiện thân.

Chỉ có cương thi đầu sắt ở phía trước đã uống no máu tươi, lệ khí càng nặng hơn, nghiêng thân đánh vào cửa lớn.

Ầm!

Gương Bát Quái treo trước cửa lớn và Kiếm Kim Tiền treo ở hai bên đường đồng thời nở rộ hồng quang, một âm thanh trầm đục vang lên, cương thi bị đẩy lui hơn mười mét, thân hình tiến vào trong đám sương mù, phá vỡ ra một cái động lớn.

“Grào Grào Grào!”

Sau cú đánh này, cương thi hung tính càng thêm điên cuồng, con mắt chuyển động qua lại, một phát tóm lấy quỷ vật ở bên cạnh, nhằm hướng cổng lớn ném vào.

“A a a ————”

Xác ngoài chỉ làm bằng giấy, sao có thể so sánh được với cương thi đao thương bất nhập, trong nháy mắt vừa đụng tới cửa liền bị đốt thành tro bụi, thời gian đàn hồi trở lại cũng không có.

Không chỉ có như thế, đốt xong xác giấy dư thế vẫn không ngừng, hồn phách cũng không thể trốn thoát, vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Cương thi tóm lấy quỷ vật, con này nối tiếp con kia ném về phía cửa lớn, nhóm quỷ vật cũng rất kỳ lạ, trên mặt lộ vẻ sợ hãi nhưng lại không dám né tránh, ở tại chỗ chờ chết mặc người xử trí.

Trước pháp đài, chú Cửu hơi ngừng tay xúc tiền lại một chút, ánh mắt nhìn ra phía ngoài cửa vừa sợ vừa giận.

“A Kiệt, yêu đạo kia dùng cô hồn dã quỷ làm bước đệm, bên

ngoài có thể sắp không chống được, cậu mau bảo mọi người nhanh chóng mặc áo giáp tiền đồng vào, nhất là phụ nữ nhà họ Nhậm, ngàn vạn lần đừng để bị cương thi bắt được."

"Đã hiểu."

Liêu Văn Kiệt gật đầu, bước nhanh về phía nhà chính, thấy mọi người đều đã khoác áo giáp tiền đồng, lại dặn dò một câu.

"Khóa kỹ cửa chính lại, trước hừng đông, bất kể nghe được âm thanh gì, cũng không được mở cửa, cho dù là tôi và chú Cửu kêu cửa cũng không được, hiểu chưa?"

Nói xong câu này, hắn không đợi mọi người trả lời, trực tiếp gọi A Uy đi ra khỏi nhà, mười đội viên đội cảnh sát cũng bị hắn đuổi ra ngoài.

"Cậu làm. . . Làm. . . Làm gì vậy chứ?"

Lúc A Uy nói chuyện run run, hai chân như muốn nhũn ra không cách nào đứng vững, nếu không có Liêu Văn Kiệt đỡ, nhất định đã lập tức ngã xuống đất giả chết.

"Sợ cái gì, ma quỷ ở bên ngoài có thể xác, các anh một phát súng là có thể bắn chết, cho dù là cương thi đến đây, trên người các anh mặc áo giáp tiền đồng cũng có thể đẩy văng bọn chúng ra. Nói cách khác, chỉ có các anh đánh ma, ma quỷ không đánh được các anh, có cái gì phải sợ chứ?"

Liêu Văn Kiệt hừ lạnh một tiếng, không đuổi đám người A Uy đi, chính là bởi vì trong tay bọn họ có súng, xem như là một sức chiến đấu không lớn không nhỏ.

"Không, không phải, ma quỷ không gây ra tổn thương cho tôi, nhưng không có nghĩa là tôi không sợ bọn chúng, đây là hai chuyện khác nhau, cậu phải hiểu cho rõ ràng."

“Nói nhảm ít thôi, cầm súng cho chắc vào.”

Liêu Văn Kiệt dẫn theo A Uy đi về phía trước: “Nhắm về phía cổng lớn, cương thi và quỷ vừa xông vào, các anh liền trực tiếp nổ súng, cứ coi như là cọc gỗ đi.”

Cọc gỗ cũng không có cắn người!

A Uy trưng ra vẻ mặt đau khổ, sớm biết có nguy hiểm đến tính mạng, lúc trước đã không nên dũng cảm đột xuất, bằng không thì lúc này hẳn là mình đang nằm ở Di Hồng viện trái ôm phải ấp mới đúng.

Phía chú Cửu bên này, mũi ưng đột nhiên hùng khởi, thay đổi sự uể oải không phấn chấn lúc trước, dường như muốn liều mạng đấu pháp cùng với chú Cửu.

Nói trắng ra là, chính là xem ai pháp lực nhiều, ai kéo dài hơn ai.

Dưới tình huống bình thường, loại hành vi này của mũi ưng không khác gì lấy trứng chọi đá, dù sao sở học của ông ta đa số là quỷ thuật, am hiểu vụng trộm với phụ nữ, kinh nghiệm đối đầu đường đường chính chính so ra kém xa chú Cửu.

Bởi vậy có thể thấy được, ông ta thật sự là không còn cách nào khác, đặt hi vọng thắng lợi ở trên người cương thi và quỷ vật.

Mũi ưng suy nghĩ cái gì, chú Cửu đa mưu túc trí, liếc mắt một cái liền nhìn thấu.

Ý nghĩ thì tốt lắm, đáng tiếc là đánh giá sai đồng đội ở bên cạnh mình, Liêu Văn Kiệt. . . . . Thật sự rất giàu .

Nhìn một loạt áo giáp tiền đồng đứng ở trước cửa, chú Cửu thật sự không nghĩ ra, cương thi phải làm thế nào mới có thể xông vào.

Cho dù là đào động chui lên đi, khắp mặt đất rải đầy gạo nếp kia kìa!

*Gạo nếp được xem như "hạt ngọc của trời", vì là "hạt ngọc linh thiêng" nên gạo nếp còn được xem như sự hiện diện của thần linh ở cõi dương thế, có khả năng trấn giữ cho ma quỷ không dám làm càn

*Gạo nếp được xem như "hạt ngọc của trời", vì là "hạt ngọc linh thiêng" nên gạo nếp còn được xem như sự hiện diện của thần linh ở cõi dương thế, có khả năng trấn giữ cho ma quỷ không dám làm càn

Ngoài cửa, cương thi liên tục ném mạnh quỷ vật vào cửa, rốt cuộc cũng mở ra được một khe hở, nó gầm nhẹ một tiếng tiến lên, đầu tiên là bẻ gãy Kiếm Kim Tiền, rồi sau đó đánh nát gương Bát Quái, lúc này mới hung hăng đánh vào trên cổng lớn.

Bùm bùm!

Cánh cửa bị mở tung, lưới tơ hồng cũng theo đó rơi xuống, bao phủ toàn thân nó một cách chặt chẽ, nổ tung ra những tia lửa điện.

Tia lửa nối thành một mảnh, ầm một tiếng bao trùm toàn thân cương thi, thân thể bằng sắt dưới sự đốt cháy của ngọn lửa cực nóng, dần dần có xu thế hòa tan.

Cương thi kêu thảm thiết liên tục, lăn lộn thoát ra khỏi cổng lớn, chui vào vào bên trong đám sương mù.

Chương 162: Hắn thật sự rất giàu 2 Âm khí đánh úp lại, dập tắt ngọn lửa, song phương nghiêm khắc tuân thủ định luật bảo toàn năng lượng, hoàn thành việc tiêu hao đồng bộ.

Một lát sau, toàn thân cương thi đen xì, nhiều chỗ bị đốt cháy sém bò lên từ trên mặt đất, cẩn thận nhìn cổng lớn, thử đi tới gần một chút.

Còn chưa có vào cửa đã đánh mất nửa cái mạng, cuối cùng đã có một chút kinh nghiệm.

“Nổ súng.”

Pằng! Pằng! Pằng! Pằng ————

A Uy ra lệnh một tiếng, các đội viên đội cảnh sát bóp cò, đánh đuổi cương thi ba lần liên tục, cho đến khi bắn hết đạn mới dừng lại.

Trên da cương thi găm một viên đạn, một luồng khói thật nhẹ bốc lên, nó đứng ở cửa, do dự không biết có nên đi vào hay không.

Trực giác nói cho nó biết, đừng thấy đạn đã bắn hết, bên trong nhất định còn có thủ đoạn khác.

Cuối cùng, mệnh lệnh của mũi ưng áp đảo nội tâm sợ hãi của nó, lùi lại ba bước, thành công bước qua cổng lớn, một bước dẫm nát mép sân.

Két két két! !

Khắp nơi trên mặt đất đều có gạo nếp, lòng bàn chân cương thi bốc khói, đau đến mức phải xoay người bỏ chạy.

Đột nhiên, trên cánh cửa rũ xuống một tấm lưới màu đỏ, trong chớp mắt lấp kín đường lui, làm cho nó tiến không được, lùi cũng không xong.

“Còn ngơ ngác cái gì, nó đã hoảng sợ thành như vậy rồi, các anh còn sợ cái rắm!”

Liêu Văn Kiệt vỗ một phát lên vai A Uy, anh ta liên tục gật đầu, chỉ huy các đội viên nhặt xẻng lên, xúc gạo nếp ở trên mặt đất tát lên người cương thi.

Két két! Bùm bùm ————

“Grào Grào Grào!!”

Tiếng nổ vang lên liên tiếp không ngừng, toàn thân trên dưới của cương thi nổ tung dày đặc điểm lửa, xoay người nhào về phía ngoài cửa, lại bị lưới tơ hồng bắn trở về.

Vừa thấy cương thi bị mình đánh cho chạy trối chết, tinh thần đám người A Uy phấn chấn, hằng ngày bọn họ ỷ thế hiếp người, nói về việc ức hiếp người khác, ở Nhậm gia trang này bọn họ là lợi hại nhất.

Lúc này, gạo nếp đầy trời ngập đất, rào rào chôn lấp cương thi.

A Uy vừa vung xẻng, vừa phát ra tiếng cười quái dị, đêm nay ác đấu cương thi, đánh cho nó quỳ xuống đất kêu ông nội, anh ta có thể thổi chuyện này cả đời ở Di Hồng viện.

Bởi vì xúc đến nhiệt tình, còn đầu óc chỉ toàn nghĩ đến mấy thứ đồi trụy, không chú ý tới gạo nếp đã hết, mấy xẻng kế tiếp xúc lên chỉ toàn bùn đất.

“Thật là phục mà, không biết nhấc cái chân cao quý đi chỗ khác sao, sao lại cứ đứng một chỗ mà nhổ lông dê* vậy chứ.”

*nhổ lông dê: ý là hưởng lợi, ưu đãi từ người khác, ở đây là hết gạo rồi cũng không biết đi mà cứ đứng đó xúc như đúng rồi

*nhổ lông dê: ý là hưởng lợi, ưu đãi từ người khác, ở đây là hết gạo rồi cũng không biết đi mà cứ đứng đó xúc như đúng rồi

Liêu Văn Kiệt ngoắc ngoắc tay, lính hậu cần Văn Tài Thu Sinh phụ giúp đẩy xe gạo đến, đạn dược trắng bóng được đổ đến bên chân các đội viên.

Bên cạnh còn có hai xe, đủ cho nó.

“Grào Grào Grào!!”

Cương thi nhìn đạn dược sung túc ở đối diện mà ngây người, ý thức được nếu cứ tiếp tục như vậy, nó sẽ bị gạo nếp dìm cho chết đuối. Hung tính bùng nổ, cứng rắn chống lại những hạt mưa màu trắng nổ tung ở trên người, chân đạp khói đen đánh móc về phía sau gáy A Uy.

“Mày không được lại đây!”

Lá gan của các đội viên vừa mới to ra giờ lại rụt trở về, ném xẻng chạy trốn khắp nơi, A Uy là người chạy đầu tiên, đương nhiên cũng là người chạy trốn nhanh nhất, đáng tiếc còn chưa kịp xoay người, đã bị Liêu Văn Kiệt đạp một đạp ra ngoài.

Ầm!

A Uy và cương thi va chạm trực diện vào nhau, hai bên cũng đồng thời nổ tung, A Uy ngã sấp xuống bên cạnh Liêu Văn Kiệt, còn cương thi thì rơi trở lại đống gạo nếp.

Bùm bùm!

“Thấy chưa, trên người các anh mặc áo giáp tiền đồng, không cần sợ nó.”

“Khụ khụ. . . . . Bây giờ tôi không sợ nó, tôi sợ cậu. . . . . Cậu không phải người.”

A Uy nằm trên mặt đất, chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân rã rời, thẳng thừng nói Liêu Văn Kiệt không có tính người.

Các đội viên anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, dáng vẻ bày mưu nghĩ kế của Liêu Văn Kiệt khiến cho bọn họ cảm thấy rất tin tưởng, nhặt xẻng lên tiếp tục xúc gạo.

“Thu Sinh~~ Thu Sinh~~~”

Thu Sinh đang phụ giúp đẩy xe gạo thì mơ mơ hồ hồ, bên tai nghe được âm thanh mềm mại đáng yêu, hai mí mắt trên dưới muốn đánh vào nhau.

Không chỉ có cậu ta, Văn Tài cũng vậy, bên tai A Uy và mười đội viên đội cảnh sát cũng nghe được tiếng kêu của nữ quỷ, trong lúc nhất thời tay chân bủn rủn, chỉ muốn nằm xuống ngủ một giấc

“Biết là sẽ thế này mà!”

Liêu Văn Kiệt nhắm mắt ngưng thanh, sau đó mở mắt ra, ánh sáng xanh trong mắt chợt lóe.

“Thiên địa tự nhiên, uế khí phân tán. . . . . .”

Tịnh Thiên Địa Thần Chú vừa ra, tiếng gọi mềm mại đáng yêu bên tai mọi người trong nháy mắt biến thành tiếng kêu gào thê lương thảm thiết, khiến da đầu bọn họ run lên, giống như đột nhiên tỉnh giấc khỏi cơn ác mộng.

“Bát phương uy thần, sử ngã thiên nhiên. . . . . .”

Liêu Văn Kiệt không ngừng niệm chú, phất tay để đám người A Uy tiếp tục tát gạo, cương thi đã bị nổ đến mức hình dạng hoàn toàn thay đổi, nhìn mà lo lắng. Căn cứ vào tinh thần chủ nghĩa nhân đạo, không để cho nó tiếp tục chịu khổ nữa, tăng thêm sức lực, một hơi giết chết.

Chương 163: Có như không có 1 Đám người A Uy liên tục gật đầu, múa may xẻng, không đến một hồi đã chôn cương thi trong đống gạo nếp.

Bên này bọn họ kết thúc, Liêu Văn Kiệt cũng niệm xong một vòng, âm khí bên ngoài nghĩa trang tan thành mây khói, chỉ còn lại có mấy chục người giấy đang run rẩy.

Đoàn diệt.

“Anh Kiệt, cương thi đã chết, quỷ vật cũng không còn sức, chúng ta mau đến Nhậm phủ đi.”

Thu Sinh nóng lòng muốn thử nói, Liêu Văn Kiệt chỉ huy mọi người bảo vệ nghĩa trang, bình tĩnh vững vàng như lão cẩu*, cậu nhìn mà nhiệt huyết dâng trào, cũng muốn phát huy một chút.

*lão cẩu: người dày dặn kinh nghiệm

*lão cẩu: người dày dặn kinh nghiệm

Tôi điên rồi mới đi cùng hai người các cậu!

Trong lòng Liêu Văn Kiệt chửi thầm, lắc đầu nói: “Ai nói cho cậu là cương thi đã chết, cậu đã nghiệm thi rồi sao?”

“Ách. . . . . Nó đã chết hai mươi năm rồi.”

“Nói nhảm ít thôi.”

Liêu Văn Kiệt hừ lạnh một tiếng: “Đi, mang dầu hỏa lại đây, những thứ như cương thi này, không đốt thành tro thì sao có thể gọi là đã chết?”

Dầu hỏa đã được chuyển đến, Văn Tài và Thu Sinh một trái một phải cùng tiến lên, muốn đổ dầu lên đống gạo.

“Làm gì vậy, hai cậu không muốn sống nữa à, nhỡ đâu có cương thi giả chết, kéo theo các cậu chôn vùi trong biển lửa thì làm sao?”

Liêu Văn Kiệt quát lớn ngăn cản, hướng người bên cạnh ngoắc tay, điệu bộ này đám người A Uy đã quá quen rồi, đứng cách xa ba mét, xắn tay áo lên đem dầu xối lên chồng gạo.

Dội xong hai thùng dầu, trước sân khắp nơi đều là dầu hỏa, Văn Tài Thu Sinh thấy thế liền sợ hãi, ngộ nhỡ ngọn lửa thiêu cháy cả nghĩa trang, sau này bọn họ làm sao còn có thể tùy ý nghịch

ngợm nữa chứ.

“Anh Kiệt, nguy hiểm quá, ngộ nhỡ đốt cháy cả căn nhà thì làm sao bây giờ?”

“Vậy càng tốt, cứ để Nhậm lão gia xây cho các cậu một căn nhà vườn ba tầng thật lớn, chú Cửu vẫn luôn muốn có một cây cầu nhỏ, dòng sông, rừng trúc, nếu đám lửa này thiêu cháy, ông ấy đến nằm mơ cũng có thể cười tỉnh.”

Nói xong, Liêu Văn Kiệt liền giật lấy cây đuốc trong tay Văn Tài, bảo mọi người tránh ra xa một chút, vung tay ném đuốc lên trên chồng gạo.

Bùm!

Một tiếng nổ vang dội, ánh lửa nối nhau không ngớt, ầm ầm khiến cả sân vườn…..

Sau khi nghĩ thông suốt, cuối cùng ông cụ Nhậm cũng đã được hỏa táng tại chỗ.

Đám người A Uy tiếp xúc với hơi nóng, liên tục lùi về phía sau.

Đúng lúc này, có một bàn tay đen thui từ trong đống gạo vươn ra, cương thi kêu gào thảm thiết, ánh mắt đảo qua những người xung quanh, tràn ngập oán hận, toàn thân đều đang bốc lửa hướng bọn họ mà nhào tới.

Vèo! Vèo!

Liêu Văn Kiệt kịp thời phóng ra hai thanh Kiếm Kim Tiền, đâm thủng lồng ngực của cương thi, khiến nó không cam lòng mà gào thét, ngã vào trong đống lửa.

Lần này, không bò dậy được nữa.

“Mấy đứa làm gì vậy, lửa to như vậy còn đứng đấy mà nhìn,

mau mau tát nước dập lửa đi!" Chú Cửu thở phì phò bước tới, cho Văn Tài và Thu Sinh mỗi người một cốc đầu.

"Không phải đâu, sư phụ, bọn con đang đốt cương thi."

"Đốt cương thi!?"

Chú Cửu trừng to mắt, tức giận nói: "Ta đâu có mù, rõ ràng là mấy đứa có ý đồ đốt nhà, còn không mau đi múc nước, nếu không ta đánh chết bây giờ."

"Sư phụ, căn nhà không sao đâu, Nhậm lão gia sẽ xây mới mà, đến lúc đấy cây cầu nhỏ, dòng sông, rừng trúc của người đều có cả." Văn Tài Thu Sinh lập tức giải thích, không phải bọn cậu ngu dốt, mà là lo lắng việc cứu hỏa sẽ làm hỏng việc tốt của sư phụ.

"Nói hươu nói vượn! Ngậm máu phun người! Ăn nói linh tinh! Nói xằng nói bậy!"

Chú Cửu mặt đỏ bừng, không biết là do tức giận hay do ánh lửa phản chiếu, tung hai cú khiến Văn Tài, Thu Sinh bị đạp sang một bên, để bọn họ mau chóng đi múc nước.

"Chú Cửu, không phải tôi đã nói với chú, phải dạy đồ đệ như thế nào rồi sao. Có mấy lời trong lòng chú hiểu rõ là được, đôi khi im lặng bảo toàn lợi ích mới là vương đạo, trước mặt mọi người nói như vậy, chú không muốn tu sửa rừng trúc nữa sao?"

Liêu Văn Kiệt lắc đầu liên tục, thấy sắc mặt chú Cửu thâm đen, bèn ho một tiếng liền đổi giọng: "Đúng rồi, chú có biết phép dập lửa không, hiệu quả nhanh hơn cách kia."

"Chuyện này…"

Chú Cửu nhìn về phía cổng, ngọn lửa ngày càng lớn, có lẽ sắp không trụ được nữa, do dự một lúc rồi nói: " Chắc là có, nhưng mà pháp lực của tôi đã bị tiêu hao nghiêm trọng, hiện giờ không thể

thi triển được.”

“Chắc là có cái gì, rốt cuộc là có hay không?”

“Có nhưng mà không có…”

“…” x2

Hai người mắt lớn mắt nhỏ trừng nhau, chú Cửu đột nhiên vỗ đầu: “Không hay rồi, tôi tức giận đến mức suýt chút nữa quên béng mất tên yêu đạo, hắn đánh không lại liền bỏ chạy khỏi Nhậm phủ rồi, chúng ta mau đuổi theo.”

“Lửa thì làm sao bây giờ?”

“Bây giờ không phải là lúc bàn chuyện này, chuyện yêu đạo quan trọng hơn, không thể để hắn chạy thoát.”

Chú Cửu đem la bàn Bát Quái nhét vào túi, vung kiếm chém đứt tơ hồng treo bên tường, nhún người nhảy vọt ra ngoài.

“Văn Tài, Thu Sinh, các cậu mau đuổi theo chú Cửu.”

Liêu Văn Kiệt dặn dò một lúc, quay sang nói với A Uy: “Uy thiếu gia, chúng tôi đi diệt yêu trừ ma, lửa ở nơi này quá lớn, anh mau chóng dẫn mọi người rời đi từ cửa sau. Đừng quên đám người giấy ở trước cửa, nhân lúc bọn chúng mất hết sức lực thì đem toàn bộ ném vào trong lửa.”

Nói xong, hắn liền trèo tường đuổi theo.

Chương 164: Có như không có 2 A Uy thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần đừng bắt anh ta truy đuổi yêu đạo, còn những chuyện khác đều không thành vấn đề.

Bang bang bang!

“Mở cửa, bên ngoài bốc cháy rồi, mau mau mở cửa đi theo

tôi.”

A Uy đứng trước cửa nhà chính đập cửa, không nghĩ rằng, bên trong một chút động tĩnh cũng không có, cứ như thể cha con bọn họ không hề nghe thấy.

“Mở cửa đi, lửa cháy đến nơi rồi, lập tức mở cửa cho tôi.”

“Không được, ai mà biết được cậu có phải quỷ giả trang không, A Kiệt nói rồi, trước khi trời sáng, ai gõ cửa cũng không được mở, có đánh chết tôi cũng không mở.”

“Không phải đâu, chú à, cháu không phải quỷ, cháu là A Uy, đứa cháu mà chú yêu quý nhất mà…”

. . .

Trên con đường trong rừng làng, chú Cửu tay cầm la bàn Bát Quái, nương nhờ vào ánh trăng sáng chỉ đường, đuổi theo tên Mũi ưng bại trận bỏ chạy.

Liêu Văn Kiệt và Văn Tài, Thu Sinh theo sát phía sau, trên người được bao lấy bởi giáp đồng tiền, đuổi tới đây, cả bọn hổn hển thở gấp không khác gì Nhị Hắc.

“May, may thay tên yêu đạo đấy bị thương chạy chậm, nếu … nếu không…”

Thu Sinh thở hổn hển, quay đầu nói với Liêu Văn Kiệt: ” Anh Kiệt, giáp đồng tiền nặng quá, em thật sự không trụ nổi nữa rồi.”

“Không trụ nổi thì cũng phải cố, đừng trách tôi không nhắc nhở các cậu, tên yêu đạo có thể đem ông cụ Nhậm luyện thành cương thi, thì cũng có thể đem mấy lão Triệu Tiền Tôn Lý gì đấy cũng luyện thành. Các cậu nếu như không mặc giáp đồng tiền, đụng phải Tả Hữu Hộ Pháp, há chẳng phải chỉ còn con đường chết?”

“Anh Kiệt…Anh, anh cẩn thật quá rồi.”

“Đúng, đúng đấy, cho dù có nhiều cương thi Lão Thái Gia đến thế, thì cũng bị tên đạo sĩ kia cưỡi lên người chạy mất dạng từ lâu rồi, còn..đuổi, đuổi theo… cái đếch gì.”

“Cẩn thận thì vẫn hơn, dù sao thì cũng không được cởi giáp đồng tiền.”

Bốn người cố gắng bám sát, cuối cùng đã bắt kịp tên oai đạo trong cánh rừng trên núi, Liêu Văn Kiệt nói trúng rồi, bên cạnh ông ta quả thật còn một cỗ cương thi.

Về phần vì sao đã cưỡi động cơ vĩnh cửu rồi còn chạy chậm đến thế, thì chỉ có thể trách Mũi ưng vì tiền mà mê muội, cương thi chịu không nổi sức nặng, thật sự quá tải rồi.

Cương thi cõng trên lưng cái sọt lớn, bước đi khó khăn, bên trong chứa đầy tiền, Mũi ưng nằm nhoài trên sọt, sau lưng còn mang theo bao vải căng phồng.

Đúng như dự đoán, toàn bộ đều là tiền đồng.

Người đè quỷ, tiền đè người, cứ thế đè ép xuống, trông như trò xiếc chồng người, như thể muốn cho người khác thấy mọi đau thương trên thế gian.

“…” x4

Có sao nói vậy thôi, thấy mà lòng xót xa.

“Dù thế nào thì lúc còn sống cương thi cũng là người, rơi vào tay đám ngoại đạo này, lại bị biến thành súc vật chở hàng, không có một chút tôn trọng nào, quả thực đáng hận. ”

Liêu Văn Kiệt thấy vậy cực kỳ giận dữ: ” Chờ một lúc nữa rồi phóng lửa đốt đi, đỡ cho hắn phải tiếp tục chịu nhục.”

"..." x2

Văn Tài, Thu Sinh ngơ ngác nhìn nhau, muốn nói từ sớm, cách nhìn nhận sự việc của Lưu Văn Kiệt, mảy may chẳng lệch đi chút nào.

"Đạo huynh, pháp lực của anh cao cường, tôi hổ thẹn không thể sánh bằng, tha được thì nên tha, tội gì phải đuổi tận giết tuyệt?"

Mũi ưng trở mình nhảy xuống đất, chống cây phướn trông như dụng cụ đuổi cương thi, thay bộ mặt phách lối hung hăng trước kia, khổ sở van xin: " Chỉ cần anh tha cho tôi một con đường sống, ngày nào đó tôi nhất định đền ơn đáp nghĩa, lan truyền đại ân đại đức của anh."

"Tôi không tin."

Không đợi chú Cửu đáp lời, Liêu Văn Kiệt bèn lập tức lắc đầu: "Đằng nào cũng đã bị vạch mặt rồi, chi bằng không làm còn đã làm thì làm cho trót, trực tiếp khiến ông vĩnh viễn không thể ngóc đầu dậy, suy cho cùng…ông học rộng tài cao đến thế, chắc hẳn đã nghe qua câu chuyện nằm gai nếm mật, nhổ cỏ không nhổ tận gốc, gió xuân thổi tới tại sinh sôi!"

"Mày!!"

Mũi ưng nghe thế liền căm tức nhìn Liêu Văn Kiệt, sau đó lại nhìn về phía chú Cửu: "Đạo huynh à, tôi nói đều là thật, không hề có ý nghĩ sau này sẽ phục thù, một chút cũng không."

"Cho dù có tâm tư báo thù hay không, thì thứ tà ma ngoại đạo tất phải diệt trừ không tha!"

Chú Cửu hừ lạnh: "Hôm nay tha anh một mạng, ngày sau anh lạm sát người vô tội, những người này tuy không phải chính tay tôi giết chết, nhưng đều chết trong tay tôi thì có khác gì chứ?"

“Đạo huynh, anh quả thực muốn đuổi tận giết tuyệt!”

“Không phải tôi đuổi tận giết tuyệt, mà là chính anh tự tìm đường chết, đến ông trời cũng không thể chứa chấp được”

“Được, anh đã không cho tôi đường sống, vậy thì đừng trách tôi kéo theo đám các người đồng quy vô tận.”

Mũi ưng vứt cây phướn trong tay, từ trong ngực lấy ra một bình sứ, ngửa đầu đổ vào miệng, tại chỗ giẫm chân ba lần, biến thành hình dạng ác quỷ mặt mũi hung dữ.

Chỉ thấy xương chân mày của ông ta nhô lên, tóc đỏ che đi khuôn mặt đen sẫm, rải rác phủ lên vai, răng nanh sắc bén trong miệng nhô ra, mười ngón tay bên ngoài áo choàng từng ngón từng ngón biến thành màu tím đen, bề ngoài so với cương thi còn xấu xí hơn.

“Được lắm tên tà đạo kia, loại yêu thuật này mà cũng dám tu luyện, còn nói không phải tự tìm đường chết.”

Chú Cửu giơ kiếm gỗ, đốt bùa vàng ném về phía Mũi ưng.

Lá bùa nổ tung giữa không trung, hóa thành đống lửa to bằng đầu người, hơi nóng kinh người, chưa đến gần nhưng quần áo trên người Mũi ưng đã bị thiêu cháy.

Chương 165: Đắc đạo đa trợ, thất đạo quả trợ 1 Ông ta đẩy cương thi bên người ra, nhe nanh múa vuốt, đụng vào quả cầu lửa trên không trung, chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn, trong ánh lửa ngút trời, một bóng đen lông lá toàn thân lao thẳng tới đè lấy chú Cửu.

Vù!

Liêu Văn Kiệt đã chuẩn bị từ sớm, rút kiếm Kim Tiền sau lưng ra, trong giây phút cầu lửa nổ tung liền xuất kiếm, vừa khéo phóng

tới trước mặt Mũi ưng.

Trong chớp mắt, Mũi ưng trở tay bắt lấy kiếm Kim Tiền, mượn lực kiếm rơi đâm về phía chú Cửu.

“Đệt, vậy mà cũng làm được!”

Liêu Văn Kiệt văng tục, một người nước ngoài học đạo thuật đồng thời còn có thể luyện nên một thân công phu tuyệt đỉnh như vậy, mẹ nó chứ thật không hợp lẽ thường.

“Ngây người ra đấy làm gì, nhanh đến giúp một tay.”

Thấy chú Cửu và Mũi ưng đánh nhau, công phu không địch lại tên đột biến, Liêu Văn Kiệt vội vàng kêu Văn Tài, Thu Sinh cùng lên.

“Rống rống rống!”

Sấm chớp gào thét đùng đoàng bên tai, cương thi bên cạnh Mũi ưng vứt bỏ cái sọt, nhảy qua chắn trước mặt ba người.

“Anh Kiệt, em đến giúp anh.” x2

Liêu Văn Kiệt đang muốn động thủ, liền nghe được tiếng động hai bên trái phải, ngay tức thì dưới chân mềm nhũn.

Không hay rồi, sơ suất quá!

Mặc cho hắn thận trọng vững vàng, phòng thủ nghiêm ngặt, vẫn không thể thoát khỏi cục diện bất lợi ba đánh một.

(*Đắc đạo đa trợ, thất đạo quả trợ: Người chính nghĩa sẽ được ủng hộ, kẻ gian tà sẽ khó có được sự hỗ trợ từ người khác.)

Đối với Văn Tài Thu Sinh, Liêu Văn Kiệt hoàn toàn tin tưởng, năng lực đánh địch của hai người này, so với việc hỗ trợ đồng đội thì còn kém xa nhiều, có thể đánh đồng năng lực của bọn họ với

với nội ứng, mà còn là kim bài nội ứng.

Ai mà gánh team được chứ?

Liêu Văn Kiệt tự mình hiểu rõ, hắn không có mạng lớn như chú Cửu, càng không có đủ loại bản lĩnh như ông ấy, hay là kinh nghiệm phong phú đủ để gặp nguy không loạn, gặp chiêu phá chiêu.

Dù thế nào đi nữa cũng không nên lập tổ đội này chứ!

Theo kế hoạch ban đầu, chú Cửu đối phó với Mũi ưng, Liêu Văn Kiệt mang theo Văn Tài Thu Sinh vào Nhậm phủ trộm thạch anh.

Khi đấy hắn đã nghĩ kỹ cách ứng phó, hoặc là giữa đường đem hai người này đuổi xuống xe ngựa, hoặc là lấy cớ Quỷ đả tường*, chia người hai hướng hành động.

(*Quỷ đả tường: hiện tượng xảy ra tại những khu vực rộng lớn nhưng vắng vẻ như rừng rậm, sa mạc, bão tuyết… con người bị lạc và dù có đi hướng nào thì vẫn quay trở về điểm ban đầu, không thoát ra được.)

Tóm lại, có thế nào đi nữa cũng phải tách xa hai người này ra.

Không ngờ rằng, mọi người tâm linh tương thông, chú Cửu và Liêu Văn Kiệt chuẩn bị đi trộm, thì Mũi ưng cũng nghĩ đến điều này, liền phái cao thủ đến nghĩa trang trước một bước.

Cũng may nhờ có Mũi ưng, Liêu Văn Kiệt cố thủ tại nghĩa trang không cần ra ngoài, đây cũng là nguyên nhân hắn ung dung chờ chú Cửu hoàn tất đấu pháp.

Tình hình thay đổi, tạm thời cần điều chỉnh kế hoạch.

Nào ngờ người tính không bằng trời tính, vừa mới đắc ý không

lâu, cục diện từ thịnh chuyển suy, đúng ý Văn Tài Thu Sinh rồi.

Trong chốc lát, hai bên thái dương của Liêu Văn Kiệt ráo mồ hôi, chỉ cảm thấy nguy hiểm rình rập khắp nơi, bất cứ lúc nào cũng có thể bị đâm sau lưng, còn nguy hiểm hơn so với lần trước bị cương thi bao vây ở nghĩa trang.

Không được rồi, phải tự tìm đường thoát thôi.

“Hai người các cậu, mau chóng đi giúp chú Cửu, ông ấy sắp không trụ nổi nữa rồi.”

“Anh Kiệt, xử lý cương thi này trước rồi đi giúp sư phụ sẽ hay hơn, ba đánh một rất nhanh sẽ xong.”

” Đúng vậy, tên tà đạo kia lợi hại đến thế, bọn em qua đó cũng chẳng giúp được gì chỉ cản trở sư phụ thêm thôi, vẫn là chúng ta cùng xông lên thì tốt hơn.”

Văn Tài Thu Sinh mỗi người một câu, sau khi biến thân, hình dạng quái vật lông lá của Mũi ưng trông thật khủng bố, xem ra so với cương thi còn kinh khủng hơn, bọn họ chẳng có bản lĩnh lớn lao gì, vừa vặn có thể hỗ trợ anh Kiệt, sẽ không lên phía trước góp vui.

Thế các cậu không sợ gây trở ngại cho tôi sao?

Liêu Văn Kiệt mặt đen lại, đã vậy thì nếu tương lai Văn Tài Thu Sinh bất nghĩa, đừng trách hắn thủ đoạn độc ác.

“Cũng được, tôi đánh chính diện, hai cậu vây đánh hai bên địch, đánh nhanh thắng nhanh.”

Liêu Văn Kiệt rút kiếm Kim Tiền, nhắc nhở bọn họ:” Nhớ kỹ, trước tiên hãy đâm vào mắt cương thi.”

Nói xong, ba người đồng thời xông về phía cương thi, cương

thi gào lên một tiếng, giờ lên hai tay, thẳng đờ xông thẳng về phía trước, liền bị Liêu Văn Kiệt tóm được.

Giống như ông cụ Nhậm, móng tay của hắn trở nên xấu xí, vừa dài vừa nhọn, dưới ánh trăng lộ ra vừa bóng láng vừa lạnh lẽo, cứng cáp.

Liêu Văn Kiệt đột nhiên dừng lại, nghiêng người tránh thoát cương thi đang bay tới, kiếm Kim tiền trong tay thuận tiện vung ra, không đợi đứng vững , từ trong ngực móc ra một xấp bùa vàng, tung chiêu trai đẹp ném bùa.

Cương thi thân hình thẳng tắp cứ thế xông lên, bị kiếm Kim Tiền đâm trúng lồng ngực, thân hình ngừng lại một lát rồi đứng nguyên tại chỗ, sau đó bùa vàng nhẹ nhàng rơi xuống, khiến nó toàn thân phát nổ.

Liêu Văn Kiệt nhắm hai mắt lại, con cương thi ngu dốt này, còn lâu mới thông minh được như ông cụ Nhậm, không chỉ như vậy, vào lúc cấp bách lại cứng đơ như khúc gỗ vậy, tính nhạy bén cũng kém hơn nhiều.

Cực kỳ giống Nhị Hắc.

Chương 166: Đắc đạo đa trợ, thất đạo quả trợ 2 Trong lòng hắn suy đoán, cỗ cương thi trước mắt này chắc hẳn là chế phẩm đời đầu của Mũi ưng, không thể xuất sắc như ông cụ Nhậm.

Nghĩ tới đây, hắn càng thêm tự tin, chậm lại so với Văn Tài một bước, trở tay rút kiếm Kim Tiền áp sát phía trước.

Vù!

Thu Sinh đạp sao Thiên Cương mà tiến lên phía trước, khiếp sợ chất độc trên móng vuốt của cương thi, không dám đâm vào hốc mắt của nó, liền lui về sau, dùng kiếm đâm vào sau lưng cương thi.

Ngay lúc Thu Sinh rút lui, Liêu Văn Kiệt kịp thời xuất hiện, bay lên tung một cước đá vào mông cậu ta.

Chỉ cần trước khi bị đồng đội đâm sau lưng, mình ra đòn trước, cậu ta sẽ đánh không lại.

“Anh Kiệt, anh…”

Vẻ mặt Thu Sinh như chết lặng, tuyệt đối không hề nghĩ đến sẽ bị tấn công từ phía sau, bịch một tiếng đâm trúng cơ thể cương thi, nhờ tác dụng của giáp đồng tiền, oành một tiếng khiến cậu và cương thi nổ tung bay sang hai bên.

Liêu Văn Kiệt cúi đầu lao xuống, tránh thoát Thu Sinh bay xẹt qua đỉnh đầu, bước vài bước vọt tới trước mặt cương thi, đem kiếm Kim Tiền đâm vào mắt trái của nó.

“Grào Grào Grào”

Cương thi đau đớn, vung tay tứ tung muốn quật ngã Liêu Văn Kiệt, nhưng do hắn đâm xong liền tránh ra, nên khiến cương thi vồ hụt trực tiếp bổ nhào về phía trước.

“Văn Tài, cậu còn ngây người ra đấy làm gì, còn không mau đánh bọc sườn!”

“A! Đánh, đánh bọc sườn*?”

(*Đánh bọc sườn: vây đánh bên hông hoặc sau lưng địch)

Nghe thấy Liêu Văn Kiệt la lên, Văn Tài lắc đầu nguây nguẩy, cậu ta bề ngoài trông hơi ngốc nhưng cũng không phải ngốc thật, Thu Sinh vừa bị đánh văng ra ngoài, cậu mà tiến đánh bọc sườn, chẳng phải là tự mình chịu khổ hay sao.

“Grào Grào Grào”

Văn Tài vừa để lộ khí tức, cương thi lập tức xông về phía cậu,

bật nhảy ba cái liền đuổi kịp Văn Tài đang trốn chạy.

“Cương thi ngay sau lưng cậu, mau nằm xuống.”

Gió vù vù bên tai, Văn Tài bị dọa cho sợ mất vía, theo bản năng nghe lời chỉ dẫn, nhoài người ngã sấp trên đất.

Sau khi nằm xuống mới lấy lại tinh thần, không đúng, tiếng nói của Liêu Văn kiệt sao nghe gần đến thế?

Liêu Văn Kiệt chạy như bay, lúc dùng toàn lực, tốc độ còn nhanh hơn cả cương thi, trong giây lát lúc Văn Tài nằm xuống đất, hắn nhảy lên đánh về phía trước, tóm được hai chân đang bật nhảy trên không trung của cương thi.

Oành!

Cương thi ngã sấp về phía trước, trực tiếp đè lên người Văn Tài, vẫn là nhờ tác dụng của giáp đồng tiền, oành một tiếng bị đánh bay lên trời, xoay mấy vòng rồi rơi xuống đất.

Phù phù!

Liêu Văn Kiệt bước nhanh về phía trước, nắm lấy thời cơ cho cương thi một nhát kiếm, chọc mù con mắt còn lại của nó.

Một kích thành công, hắn lùi lại năm mét, tuyệt đối không dám liều lĩnh tham công tiếc việc.

“Văn Tài Thu Sinh, làm tốt lắm.”

Liêu Văn Kiệt ra sức gật đầu, đụng chết cương thi, xem như công lao đầu của hai người.

“...” x2

Hai người họ nằm trên đất lầm bầm, nếu như không có Thiết Bố Sam phòng thân, nhất định trận đánh này e là chịu không nổi.

Hơn nữa bọn họ cũng hiểu ra, lý do vì sao Liêu Văn Kiệt không cho cởi giáp đồng tiền, cảm giác như ngay từ đầu hắn đã xem bọn họ thành cu li vận chuyển pháp khí vậy.

Quá thâm độc rồi, uổng công trước kia bọn cậu luôn miệng cảm ơn.

Hai mắt cương thi đã mù, khua tay tứ tung, bởi vì cơ thể cứng đờ, không có cách nào bảo vệ bản thân chu toàn, liên tiếp bị Liêu Văn Kiệt vung kiếm đâm xuyên.

Nhận thấy động tác của cương thi ngày càng chậm, Liêu Văn Kiệt bước nhanh về phía trước, lấy lưới tơ hồng từ trong ngực Văn Tài, lợi dụng thời cơ hất lưới lên cương thi.

Do cách ném chưa đúng, lưới không thể bung ra trên không, lúc rơi xuống chỉ quấn lấy hai chân cương thi.

Vậy cũng đủ rồi.

Lưới tơ hồng phát ra ánh sáng, nổ đứt hai chân cương thi, Liêu Văn Kiệt lấy bùa vàng, nhắm vào đầu cương thi mà đánh.

Ánh lửa ngút trời, cương thi lăn qua lăn lại trên đất, giãy giụa vài cái liền bị đốt cháy đến mức không cử động được nữa.

“Tôi đi giúp chú Cửu, hai cậu ở đây coi chừng, nếu như lửa không đủ mạnh thì nhanh chóng dùng thêm vài lá bùa nữa.”

Nói xong, Liêu Văn Kiệt chạy nhanh về phía chú Cửu, không trực tiếp tham gia, mà đi xung quanh, đến trước chỗ cái sọt và túi vải.

Một cây gậy trúc, trên đỉnh còn buộc cờ vải màu đen, nếu đoán không nhầm, đây chính là pháp khí điều khiển ma quỷ.

Liêu Văn Kiệt nhớ rất rõ, chú Cửu đã từng nói, nếu như có

người hủy món pháp khí này, Mũi ưng sẽ phải gánh chịu nỗi đau bách quỷ cắn nuốt tim gan.

Vậy thì còn chần chờ gì nữa, đốt thôi.

Hắn vung tay đốt một lá bùa vàng, ném vào trên lá cờ ngự quỷ, kết quả không được tốt lắm, cờ vải không biết được làm từ chất liệu gì, toàn bộ đều lạnh buốt, không thể đốt cháy ngay trong chốc lát được.

“Thật đáng tiếc.”

Liêu Văn Kiệt hừ lạnh, nếu như không phải không hợp thời cơ, thì dù có thể nào đi nữa cũng phải giữ lại lá cờ này nghiên cứu một chút.

Lúc này, giết chết Mũi ưng mới là việc quan trọng hàng đầu.

Hắn tế kiếm Kim Tiền, dùng toàn lực đâm xuống, tơ hồng căng đứt, tiền đồng đổ ra khắp nơi, lá cờ cũng theo đó mà bị rách một lỗ.

Âm khí từ vết rách nhanh chóng thoát ra ngoài, cờ ngự quỷ cũng mất đi vẻ lộng lẫy ban đầu, trông như loại vải vóc u tối thông thường, bị ngọn lửa xung quanh thiêu đốt, trong nháy mắt bị đốt thành tro bụi.

Chương 167: Đạt được ước muốn 1 Mũi ưng đang tranh đấu với chú Cửu, đánh nhanh thắng nhanh không cho chú Cửu cơ hội thi triển đạo thuật, mắt thấy chuẩn bị thắng đến nơi rồi, bỗng nhiên tim co giật, đau đến mức không thể động đậy, bị chú Cửu dùng kiếm đâm trúng ngực.

“Phụt!!”

Máu nóng tràn ra khóe miệng, Mũi ưng chân đứng không vững, liên tiếp lùi về phía sau, cuối cùng ngồi bệt xuống đất, từng

ngụm từng ngụm máu phun ra ngoài.

Trong rừng núi, âm khí khi không lại hội tụ, chú Cửu tay chạm ấn đường, sau khi thấy rõ tình hình trong lòng lộp bộp một tiếng.

Quỷ khí dày đặc, ước chừng số lượng phải lên đến hơn một trăm, giống như đang đi vào sao huyệt của quỷ vậy.

Nhìn đám quỷ hung thần ác sát, lại nhìn qua Mũi ưng, chú Cửu hơi trầm tư, càng muốn biết rõ nguyên nhân.

“Từ xưa tới nay, đắc đạo đa trợ, thất đạo quả trợ, đạo này không phải ý chỉ con đường sao, tôi biết tu đạo giống như việc mở đường bắc cầu, kết duyên bốn phương, anh tu đạo nhưng lại tự chặt đứt đường lui, đến đường lui của kẻ khác cũng không chừa. Anh xem xung quanh, hôm nay cho dù tôi tha cho anh, thì bọn chúng cũng sẽ không buông tha.”

(*Đắc đạo đa trợ, thất đạo quả trợ: Người chính nghĩa sẽ được ủng hộ, kẻ gian tà sẽ khó có được sự hỗ trợ từ người khác.)

Chú Cửu dắt kiếm phía sau lưng, ánh mắt nhìn về Mũi ưng tràn đầy sự thương hại và xem thường, thương hại là vì tiếc nuối tư chất và tính cần cù của Mũi ưng, xem thường là vì ông ta cũng chẳng phải loại tốt đẹp gì.

Cô hồn dã quỷ khắp đồi núi làm chứng, có muốn cũng không thể tẩy trắng được.

“Không công bằng!”

Những thứ khác thường trên người Mũi ưng dần dần tản ra, chỉ còn da bọc xương trông như bộ xương khô, như thể hai chân đã bước vào trong quan tài.

“Cái gì chứ, đây chính là con đường anh tự chọn, bây giờ lại nói không công bằng sao?” Chú Cửu bật cười, làm người cũng

đừng quá vô sỉ.

“Không công bằng, mọi người đều là đạo sĩ, dựa vào cái gì các người đều giàu có đến thế, ta thì lại bần cùng như này!”

Mũi ưng nhìn Liêu Văn Kiệt đi tới, vô cùng thèm thuồng đồ trang bị trên người hắn, hồi quang phản chiếu cả giận nói: “Tôi không phục, đạo pháp của tôi mạnh hơn các người, những gì tôi phải đánh đổi cũng gấp trăm lần các người… khụ khụ … tôi không thua, đều do các người ăn gian.”

Nói đi nói lại, cuối cùng tức đến mức lại hộc máu.

Đến bây giờ, ông ta vẫn không hiểu, Nhậm gia trang không dựa vào danh sơn đại xuyên, cũng không có ẩn sĩ, cao nhân, vẫn là chú Cửu luôn bảo vệ nghĩa trang, đâu ra mà nhiều tiền đồng, báu vật đến thế.

“Cắt, đã không có tiền còn học đòi người ta tu đạo.”

Liêu Văn Kiệt khinh thường lên tiếng, lời nói vừa đâm ông ta một nhát lại bồi thêm một nhát: ” Không sợ nói cho ông biết, giỏ tiền ông cõng theo, còn không bằng tiền ăn một ngày của Cửu lão gia đây.”

“Phụt---”

Chú Cửu: “……”

Không dám ăn, ăn không nổi.

Trông thấy ánh mắt ngưỡng mộ ghen tị hận còn có chút sùng bái, chú Cửu hơi ưỡn ngực, lời nói quá giả, là người thì đều sẽ không tin, vậy nên ông cũng không giải thích nữa.

“Phụt!”

Mũi Ưng lòng đố kị công tâm, phun ra ngụm máu nóng cuối

cùng trong ngực, đôi mắt dần dần tối lại, trước khi chết vẫn còn lẩm bẩm nói thiên đạo bất công.

"Chú Cửu, người bắt đầu chuyển lạnh rồi, đề phòng vạn nhất, tôi đề nghị đánh giết hồn phách của hắn trước, chú cảm thấy thế nào?"

Liêu Văn Kiệt nhìn về phía chú Cửu, hỏa táng siêu độ một con rồng là phục vụ đặc sắc của nghĩa trang, cũng là trò hay sở trường của chú Cửu, hắn ngồi chờ khai tiệc, không góp vui nữa.

Ngươi làm người đi!

"Yêu đạo làm nhiều việc ác, sớm đã không có khả năng siêu sinh rồi, cậu xem…."

Chú Cửu chỉ bốn phía, đám quỷ vội không đợi được, đã bùng nổ ở phía ngoài: "Mau đi đi, tránh lan đến chúng ta."

"Được."

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, đám quỷ quái đang liên hoan tập thể, quả thật không nên làm phiền.

Hai người tóm lấy Văn Tài Thu Sinh rời đi, còn chưa đi được xa, đám quỷ quái đã không khống chế được nữa, như ong vỡ tổ nhào về phía xác Mũi Ưng, cứ vậy mà đem hồn phách trong thi thể xé ra.

Những quỷ quái này, trước đây bị cờ ngự quỷ khống chế, hoặc là du hồn dã quỷ bị Mũi Ưng cưỡng ép bắt về, hoặc là khi còn sống bị Mũi Ưng làm hại, chết rồi còn bị hắn nô dịch sai khiến.

Oán khí vô cùng lớn, nếu như không để bọn chúng tự tay báo thù, sợ rằng vĩnh viễn không có cách nào yên nghỉ, thậm chí còn có khả năng gây tai họa cho người vô tội để trút oán khí.

.....

Hai mươi phút sau, đám quỷ tự mình rời đi, Liêu Văn Kiệt kéo chú Cửu quay về đường cũ, kiểm tra thi thể của Mũi Ưng.

Đúng như câu nhân quả tuần hoàn đó, quả báo không sai.

Thi thể của Mũi Ưng vô cùng thê thảm, ba hồn bảy phách bị xé thành bột phấn, kiếp sau….

Có vẻ như không có kiếp sau nữa.

Đề phòng xác chết có độc, Liêu Văn Kiệt dùng kiếm Kim Tiền, lật qua lật lại, không tìm thấy trang bị bí tịch rơi ra, không khỏi thất vọng lắc đầu.

Cái khác không nói, yêu thuật lấy quỷ hồn làm nhân, lấy người giấy làm xác rất được.

Đừng hiểu lầm, hắn đang nghĩ đến việc mua bán đứng đắn, tựa như "Thần Bài" Cao Tiến, chắc chắn không ngại bỏ ra một số tiền lớn cùng bạn gái tâm sự mặn nồng một đêm.

Chương 168: Đạt được ước muốn 2 Cơ thể có chịu được hay không nói sau, mấu chốt là kẻ si tình không thể chung tình thân thuộc, ngẫm lại liền khiến Liêu Văn Kiệt cảm thấy đau lòng.

" A Kiệt, hắn đã chết đến mức không thể chết thêm rồi, không cần kiểm tra cẩn thận như vậy." Chú Cửu làm người chính trực, tư tưởng không dơ bẩn như Liêu Văn Kiệt, còn tưởng rằng bệnh cẩn thận dè dặt của hắn lại tái phát rồi.

"Trên đời không có thuốc hối hận, cẩn thận một chút không bao giờ là sai."

Liêu Văn Kiệt đứng dậy dán bùa xuống, một mồi lửa đốt cháy thi thể không toàn vẹn của Mũi Ưng, tận cho đến khi ngọn lửa dập

tắt, lúc này mới đi tới chỗ cái sọt vải.

“A Kiệt, ở đây có một quyển nhật ký, dùng tiếng nước ngoài viết, cậu có hiểu không?”

Mũi Ưng cần kiệm lo chuyện gia đình, chú Cửu tất nhiên cũng không ngoại lệ, để Văn Tài Thu Sinh nghĩ cách đem tiền xu chuyển về nghĩa trang. Hai người mặt mày ủ ê, cương thi cõng còn không đi được, nói gì hai người là cơ thể máu thịt.

Vào lúc chọn chọn lựa lựa giảm nặng, Văn Tài lôi một quyển nhật ký từ trong túi vải ra, nát y như chữ viết, hắn không biết đối phương, đối phương cũng không biết hắn.

“Nhật ký?”

Liêu Văn Kiệt hai mắt tỏa sáng, vốn cho rằng hết trò hay rồi, kết quả lại một phen liễu ám hoa minh*, Mũi Ưng còn có thói quen viết nhật ký.

*Trong hoàn cảnh khốn khó, tìm được lối thoát. Nguyên câu thơ là của Lục Du “Sơn cùng thuỷ tận nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn” – Sơn cùng thuỷ tận ngờ hết lối, liễu rủ hoa cười lại gặp làng.

*Trong hoàn cảnh khốn khó, tìm được lối thoát. Nguyên câu thơ là của Lục Du “Sơn cùng thuỷ tận nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn” – Sơn cùng thuỷ tận ngờ hết lối, liễu rủ hoa cười lại gặp làng.

Thói quen tốt, hi vọng sau này những kẻ đối đầu cũng giống Mũi Ưng, mỗi ngày cần cù làm việc không quyết không bỏ dở.

Hắn nhận lấy quyển nhật kí bìa bị bọc thật dày, đón lấy ánh trăng lật giở hai trang, sau khi xem xong tổng thể cười càng vui vẻ.

Tiếng Anh, có thể hiểu.

Mũi Ưng một đầu tóc đỏ, Liêu Văn Kiệt cho rằng hắn là người Hà Lan, không tiếp cận với nước Anh bên đó. Dù sao mọi người đều biết, nước anh ít đàn ông tóc đỏ, trung niên hói đầu tỉ lệ rất lớn, lượng tóc của mũi ưng rõ ràng không phù hợp.

Dù nói tiếng Hà Lan và tiếng Anh trong sách đều xoay quanh 26 chữ cái, nhưng trên thực tế, tiếng Hà Lan giống tiếng Đức hơn, xen lẫn tiếng Anh, dù là ngữ pháp hay từ đơn đều có sự khác biệt rất lớn, hai bên đoán già đoán non, cũng không biết trước mắt có ý nghĩa gì.

Liêu Văn Kiệt chưa từng nghiên cứu tiếng Hà Lan, nghe qua, cảm thấy….giống như một người Đức say rượu đang khạc đàm.

“A Kiệt, bên trong viết gì thế?”

“Rất loạn, đông một búa tây một gậy, giống như hướng dẫn cộng với bình luận ăn uống.”

Liêu Văn Kiệt đóng nhật ký lại: “Khuya quá rồi không nhìn rõ, chúng ta về nghĩa trang trước đi.”

“Sư phụ, sọt tiền xu này tính sao, nặng quá, con với Văn Tài không kéo về được.”

” Nói nhảm ít thôi, một chút thử thách như vậy cũng không làm được, còn tu đạo cái gì? Hai người các cậu học nghệ nhiều năm, nghị lực còn không bằng một người nước Tây từ nước ngoài đến, thật mất mặt.”

……

Ngày tiếp theo, chú Cửu đứng trước cánh cửa lớn bị thiêu thành phế tích của nghĩa trang, hai tay chắp sau lưng, chăm chú nhớ lại hồi ức ngày xưa.

Năm đó lúc xây dựng nghĩa trang, ông còn tự tay góp một viên

gạch xây tường, bây giờ cả tường và cửa đều bị thiêu sạch, trong lòng phức tạp không nói lên lời.

May mà, chỉ thiếu một bức tường và hai cánh cửa, mấy căn phòng không bị tổn hao gì.

Đúng là trong cái may có cái rủi, không phải, là trong cái rủi có cái may.

Không sai, lửa lớn ở nghĩa trang bị dập rồi.

Nguyên nhân là Tứ Mục đuổi cương thi đã trở về, thấy thế lửa ngút trời, vội vàng lấy ra động cơ vĩnh cửu múc nước đại pháp, làm phiền khách hàng giúp đỡ dập lửa.

Còn có cả hàng xóm láng giềng nhiệt tình tới cổ vũ, người đông sức mạnh, chẳng bao lâu đã dập xong lửa.

Bình thường lấy việc giúp người khác làm niềm vui, lúc khó khăn tự khắc sẽ có người từ khắp nơi tới giúp, chú Cửu trông thấy phòng chính và phòng kề* không có tổn hao gì, cảm khái xã hội vẫn còn có chân tình, càng nghĩ càng vui vẻ, chảy ra giọt nước mắt vui sướng.

*Cấu trúc nhà xây theo kiểu tứ hợp viện (tứ hợp phòng) gồm: phòng chính, phòng bên, hậu tráo phòng, khóa viện, Tây sương phòng, Đông sương phòng, đình viện, hành lang và cổng.

*Cấu trúc nhà xây theo kiểu tứ hợp viện (tứ hợp phòng) gồm: phòng chính, phòng bên, hậu tráo phòng, khóa viện, Tây sương phòng, Đông sương phòng, đình viện, hành lang và cổng.

Chú Cửu rất vui, Liêu Văn Kiệt rất không vui, ngồi xổm ở chỗ gốc tường trước kia buồn bã đau khổ.

Mấy căn phòng được bà con cứu, Nhị Hắc không ai hỏi thăm, bị lửa thiêu rồi.

Một con chó to như vậy, chỉ không nhúc nhích mà thôi, vậy mà trong lúc hỏa hoạn không ai đưa tay cứu giúp, đây…..

Đây là việc mà con người có thể làm ra à?

Cứ nghĩ đến dáng vẻ cười nham hiểm ngày xưa của Nhị Hắc, Liêu Văn Kiệt lại khó chịu, Nhị Hắc ra đi không còn gì, hắn đi đâu tìm thi thể liên hệ đạo thuật?

Tứ Mục trở về cũng vô dụng, không nói đến việc hắn và khách hàng che chở có thừa, mấu chốt là không thích hợp, Liêu Văn Kiệt không muốn quấy rầy người chết.

“Sư phụ!”

“Sư phụ, bọn con về rồi!”

Văn Tài Thu Sinh từ xa chạy tới, một mặt vui vẻ, giống như xem mắt thành công tìm được bạn gái.

Đêm qua bọn họ ở trong rừng cây nhỏ, suốt một đêm cũng không đem được tiền xu về nghĩa trang, lúc trời sáng phải mượn một chiếc xe ngựa mới làm xong. Cơm còn chưa ăn, lại bị chú Cửu buồn bã không vui coi là cu-li, giúp Nhậm lão gia chuyển đồ đạc về Nhậm phủ.

Chương 169: Đạt được ước muốn 3 “Làm cái gì đó, có chút mắt nhìn đi được không, không thấy sư phụ hai cậu đang đau lòng khi nhìn lại vật cũ à?”

Liêu Văn Kiệt đầu cung không quay lại: “Còn nữa, nhỏ tiếng thôi, sư phụ các cậu đang ngủ bù, đừng đánh thức chú ấy.”

“Không phải, anh Kiệt, có tin tốt.”

“Ha ha, hai người các cậu có thể có tin tốt gì chứ, nói nghe thử xem.”

” Bọn em giúp Nhậm lão gia chuyển đồ, trước khi đi ông ấy mời bọn em ăn cơm, trên bàn ăn bày tỏ cảm ơn với sư phụ, sẵn lòng bỏ tiền xây lại tường trong nghĩa trang.”

“Sau đó bọn em nói, thích đình nghỉ mát hòn non bộ, cầu nhỏ nước chảy, Nhậm lão gia không nói hai lời, tỏ vẻ chỉ là chút tiền nhỏ, sẽ có công nhân tới xây dựng ngay.”

“Cả rừng trúc nữa, Nhậm lão gia mua đất giúp mở rộng nghĩa trang, muốn xây một rừng trúc.”

“Đúng đúng đúng, còn cả rừng trúc nữa, không hổ là ông chủ lớn, ra tay đúng là hòa phóng.”

Văn Tài Thu Sinh mỗi người một câu, hai người họ biết được tin vui lớn, chạy ngay về, chỉ để cho sư phụ một bất ngờ.

Hai người họ không gài bẫy chú Cửu, như vậy không hợp lý!

Liêu Văn Kiệt nghĩ mãi không thông thở dài, mắt nhìn mặt trời trên trời, hôm nay mặt trời mọc đằng Tây à?

Nghĩ một lúc, lúc này hắn nói: “Đừng vội, chú Cửu đang buồn, đau buồn chuyển thành vui vẻ sợ rằng tổn hại tới sức khỏe, đợi một lát hãy nói với chú ấy.”

Không có ý gì khác, chỉ cảm thấy hai tên nghiệt đồ này không gài bẫy sư phụ, chắc chắn còn giấu đại chiêu sau lưng, chuẩn bị đợi chú Cửu tới đâm một phát, chú Cửu đối đãi bọn họ không tệ, hắn không thể trơ mắt nhìn không quản.

“Thôi đi, anh Kiệt, đừng hòng lừa bọn em, niềm vui lớn phải mau nói với sư phụ, chắc chắn anh ấy cho rằng chúng ta đang gài anh ấy.”

“Không sai, tưởng bọn em ngốc thật à?”

Văn Tài Thu Sinh liên tục lắc đầu, ngã một lần khôn hơn một chút, kiên quyết sẽ không măc lừa, hấp ta hấp tấp chạy tới trước mặt chú Cửu báo tin vui.

“Lời này là thật!?”

Chú Cửu mừng rỡ, ba giây sau khôi phục vẻ điềm tĩnh, xụ mặt nói: “Vật ngoài thân mà thôi, một đạo sĩ như ta quan tâm nhiều như vậy làm gì! Nhậm lão gia có lòng rồi, ta biết ông ấy rất cảm kích ta, nhưng ta cũng là cầm tiền làm việc thôi, mọi người không thiếu nợ nhau, nào có thể lại khiến ông ấy tốn kém?”

“Không phải chứ, sư phụ, thôi à?”

“Không thì sao, chẳng lẽ để Nhậm lão gia sửa sân cho ta? Hồ đồ, như vậy khác nào mang ơn huệ, ta là loại người như thế à?”

Chú Cửu tức giận trừng mắt nhìn hai người: “Lời gì cũng dám nói ra, thanh danh êm đẹp của ta đều bị các con hủy rồi, đi, tới Nhậm phủ từ chối….thôi, hai người các con làm việc không đáng tin, vẫn nên để ta đi một chuyến thì hơn!”

Nói xong, chú Cửu phất tay áo rời đi, trông hướng đi, thật đúng là Nhậm phủ.

“Anh Kiệt, anh nói đúng, sư phụ vừa vui vừa buồn, não hỏng rồi.”

“Không hiểu nổi, cho không tội gì không lấy?”

“Đừng phí sức nữa, theo chú Cửu học hành cho tốt, có được ba phần không cần….khụ khụ, ba phần chững chạc, đã đủ cho hai đứa được lợi cả đời rồi.”

Liêu Văn Kiệt nhìn theo bóng lưng chú Cửu, bước nhanh như vậy, nếu không có lực hút của trái đất, người sắp bay cả lên rồi.

Không ngoài ý muốn, lần này chú Cửu không công mà lui, lại còn say bí tỉ được người khác đưa về.

Tình huống cụ thể là gì, Liêu Văn Kiệt có thể tưởng tượng ra được.

Trên bàn rượu, Nhậm lão gia lôi kéo đủ kiểu, chú cửu liên tục từ chối, không chống lại được sự nhiệt tình như lửa của Nhậm lão gia, lại thêm không thắng nổi men rượu, trong lúc mơ màng để Nhậm lão gia được như ý muốn.

“Aiz, uống rượu hỏng việc, uống rượu hỏng việc mà!”

Ngủ một giấc tỉnh dậy, nhìn công nhân phía ngoài khí thế ngút trời, chú Cửu đấm ngực dậm chân, hối hận vô cùng.

Nhưng ông biết phải làm sao, đã bắt đầu xây dựng rồi, cũng không thể đuổi công nhân đi được?

Như vậy chắc chắn không được!

Cuộc sống không dễ dàng, tiền các công nhân vất vả kiếm được để nuôi gia đình, ông nào có thể tổn hại thanh danh, cắt đứt con đường tiền tài của người ta.

Không còn cách nào khác, chỉ đành đâm lao phải theo lao thôi.

“Chú Cửu, chú lẩm bẩm cái gì ngoài đó thế, đã đứng nửa tiếng rồi, mau vào ăn cơm đi!”

Trong nhà ăn, Liêu Văn Kiệt giục một tiếng, quay người tiếp tục nói chuyện với đám người Tứ Mục.

Cho tới bây giờ, Tứ Mục vẫn luôn vô cùng thích thú với việc luyện thi nuôi quỷ, ngoài thiên phú cho phép, sở thích cá nhân cũng là một mặt. Biết được Mũi Ưng là cao thủ của đạo thuật này, nhất thời hối hận mãi không thôi, nếu không phải vài ngày trước

ông ta không đi, chắc chắn sẽ thi đấu một trận với Mũi Ưng.

Bây giờ nói gì cũng muộn rồi, thi thể của Mũi Ưng đã hỏa táng, cờ ngự quỷcũng chỉ còn là một cây trúc, thứ duy nhất còn lại trên đời là một quyển nhật ký, còn viết bằng tiếng nước ngoài.

“A Kiệt, bên trong viết gì thế?”

“Vài thứ liên quan đến ăn uống, cộng với cảm nghĩ sau khi du sơn ngoạn thủy.

Liêu Văn Kiệt tùy ý lật giở vài trang, chọn một đoạn dịch cho Tứ Mục nghe, khá là sầu não, trong nhật ký của Mũi Ưng toàn là những việc thấy được khi hành tẩu giang hồ, một ghi chép liên quan đến đạo thuật cũng không có, người không biết còn tưởng rằng ông ta là một dân phượt từng trải.

Nhất là cái cảm giác thèm ăn đó.

“Ông ta cũng khá biết cách hưởng thụ…”

Chương 170: Việc nhỏ không nhịn được ắt sẽ hỏng việc lớn. 1 Tứ Mục nghe vậy cụt hứng, thấy chú Cửu mặt mày ủ ê đi vào nhà ăn, cười chế giễu nói: “Sư huynh, ở đây không có người ngoài, đừng diễn nữa, nhìn thấy làm tôi cả người khó chịu.”

Chú Cửu hừ lạnh một tiếng, Tứ Mục cả ngày điên điên khùng khùng, lại nói một ít chuyện chẳng đâu vào đâu.

“Sư phụ, đây là bát đũa của người, từ từ ăn, ăn no rồi mới có sức giám sát.”

Văn Tài Thu Sinh tỏ vẻ đã học được, nhịn không dám cười, tò mò hỏi Liêu Văn Kiệt: “Anh Kiệt, tiếng nước ngoài của anh giỏi vậy, hi hi hi… có thể nói vài câu nghe thử không?”

“Sao, các em muốn học à?”

“Không giấu gì anh, chỉ có chút hứng thú thôi, chủ yếu là tò mò, chưa từng học.”

Văn Tài Thu Sinh ngại ngùng nói, lúc này người biết nói tiếng nước ngoài không nhiều, nếu có thể thuận miệng nói hai câu, vậy quả là một việc có thể diện.

Hai người vừa cong mông, Liêu Văn Kiệt liền biết họ thiếu đòn.

Trong phòng chú Cửu bày mấy quyển Thập Nhị Tứ Sử*, chưa từng thấy bọn họ mở ra, nếu sớm có tinh thần học hỏi như vậy, thì đã không suốt ngày gây phiền phức.

*Thập Nhị Tứ Sử hay còn gọi là chính sử của Trung Quốc gồm 24 quyển: Sử ký, Hán thư, Hậu Hán thư, Tam Quốc chí, Tấn thư, Tống thư, Nam Tề thư, Lương thư, Trần thư, Nguỵ thư, Bắc Tề thư, Chu thư, Tuỳ thư, Nam sử, Bắc sử, Đường thư, Tân Đường Thư, Ngũ Đại Sử, Tân Ngũ Đại Sử, Tống sử, Liêu sử, Kim sử, Nguyên sử, Minh sử

*Thập Nhị Tứ Sử hay còn gọi là chính sử của Trung Quốc gồm 24 quyển: Sử ký, Hán thư, Hậu Hán thư, Tam Quốc chí, Tấn thư, Tống thư, Nam Tề thư, Lương thư, Trần thư, Nguỵ thư, Bắc Tề thư, Chu thư, Tuỳ thư, Nam sử, Bắc sử, Đường thư, Tân Đường Thư, Ngũ Đại Sử, Tân Ngũ Đại Sử, Tống sử, Liêu sử, Kim sử, Nguyên sử, Minh sử

Hắn hắng giọng cười, nhướn mày: “Nếu các em đã muốn học, vậy thì anh dạy các em vài câu, sau này gặp được người nước ngoài cũng có thể chào hỏi bọn họ, tránh cho chú Cửu bị người ta nói không biết cách dạy đồ đệ, không lễ phép.”

“Vâng vâng!”

“Nghe kĩ nhé, anh dạy các em là tiếng Anh, giống quyển nhật

ký này.”

Liêu Văn Kiệt vỗ vỗ quyển nhật ký trên bàn, nói: “Trước khi dạy, anh phổ cập cho các em chút kiến thức, lấy một ví dụ đơn giản, chúng ta nói “anh ấy, cô ấy, nó” phát âm giống nhau, nhưng chữ viết lại khác nhau. Trong tiếng Anh “anh ấy, cô ấy, nó” không chỉ phát âm không giống nhau, đến cả cách viết cũng không giống.”

“Kì diệu quá, anh Kiệt nói giỏi thật.”

“Hiểu rồi hiểu rồi.”

Văn Tài Thu Sinh gật đầu lia lịa, chú Cửu và Tứ Mục ở bên cạnh cũng dỏng tai nghe, biết nhiều sẽ có lúc dùng đến, nếu ngày nào đó gặp phải khách hàng ngoại quốc thật, chào hỏi một câu cũng tốt hơn không nói tiếng nào.

“Chính vì “anh ấy” và “cô ấy” phát âm không giống nhau, nên trong tiếng Anh, cách chào hỏi cũng không giống nhau.”

Liêu Văn Kiệt hắng giọng, mặt nghiêm túc nói: “Nếu là nam, lúc gặp thì nói “Boy, next door”, nếu là nữ thì nói “Come on baby, don’t be shy”. Nhớ kỹ, điều này rất quan trọng, nói sai sẽ bị người ta cho rằng không lễ phép.”

“Ừm…”

“Anh Kiệt, anh có thể nói chậm chút không, em nghe không hiểu.”

“Cười chết mất, anh đổi thành âm dịch tiếng Hán nói lại lần nữa, gặp nam thì nói “Boy, nếch xờ đo”, gặp nữ thì nói “Căm mon bây bi, đôn bi sai”. Lần này nghe rõ chưa?”

“Nghe rõ rồi” x2

Tôi cũng nghe rõ rồi. x2

chú Cửu và Tứ Mục âm thầm gật đầu, rất dễ, không khó.

“Anh Kiệt!”

Văn Tài nhếch miệng cười, học đi đôi với hành nói: “Boy, nếch xờ đo”

Thu Sinh nói theo: “Căm mon bây bi, đôn bi sai.”

Liêu Văn Kiệt: (???)

Đáng ghét, lại sơ suất rồi!

“Sao vậy, anh Kiệt, bọn em nói không đúng à?”

“Không có gì, nghĩa thì đúng, người nước ngoài nghe có thể hiểu. Cái đó…. hai người rất có thiên phú về ngôn ngữ, là kỳ tài trời sinh, nhớ phải chăm chỉ luyện tập hai câu này, sau này gặp người nước ngoài, nhất định phải lấy ra chào hỏi.”

“Anh Kiệt, sao chỉ có hai câu, dạy thêm vài câu nữa đi.”

Văn Tài Thu Sinh rõ ràng là đang đắc ý: “Chẳng hạn nói, em gặp một cô gái Tây, cô ấy rất xinh đẹp, em nên khen cô ấy như thế nào?”

“Diu a sâu bích.”

“Vậy nếu là nam, khen anh ta đẹp trai mạnh mẽ kiểu gì?”

“Diu a sâu bích.”

“Ơ, không phải nói không giống nhau à?”

“Diu là chỉ bạn, vậy nên câu này thông dụng, nam nữ đều dùng được.”

Đã học được! x4

“Anh Kiệt, boy, nếch xờ đo, diu a sâu bích.”

” Ha ha…cái tên nhóc này, thật TM biết ăn nói.”

Liêu Văn Kiệt trợn trắng mắt, hôm nay coi như hắn tự làm tư chịu, nhưng mà không sao, việc nhỏ không nhịn sẽ làm hỏng việc lớn, sẽ có một ngày có người giúp hắn lấy lại công đạo.

…

Ăn tối xong, chú Cửu bảo Văn Tài nấu một nồi cơm to, sau đó bảo Thu Sinh đi mua thực phẩm chín và rau trộn, gọi công nhân vào ăn cơm.

Đều là bà con quanh đây, để người ta bụng đói về nhà, không phải cách làm việc của ông.

Các công nhân luôn miệng nói chú Cửu hào phóng, làm việc cũng khéo léo, bảo ông ấy yên tâm, họ chắc chắn sẽ sửa khu rừng thật đẹp, tuyệt đối không ăn bớt ăn xén.

Chú Cửu ha ha cười to, tỏ ra không phải ý đó, cũng hứa ngày sửa xong nghĩa trang, sẽ làm một bữa tiệc rượu để mọi người uống thoải mái.

Đợi mọi người rời đi, Văn Tài Thu Sinh thu dọn bát đũa, ba người Liêu Văn Kiệt lại tụ lại với nhau, nói tiếp chuyện lần trước.

Chương 171: Việc nhỏ không nhịn được ắt sẽ hỏng việc lớn. 2 Nói đến nửa đêm, Tức Mục thấy trời đã khuya, không định ở lại thêm một ngày, chuẩn bị lập tức lên đường tới trạm tiếp theo.

“Tứ Mục đạo huynh, ở lại thêm một đêm nữa tốt hơn, nếu lại có thêm một kẻ Oai đạo tới, cậu cứ đi như vậy chẳng phải là sẽ bỏ lỡ sao?”

Liêu Văn Kiệt rất có lòng tin vào điều này, ông cụ Nhậm trở thành cương thi, giữa đường còn nhảy ra một Mũi Ưng, sự việc kết thúc viên mãn, nhưng con đường luyện tâm vẫn chưa dừng lại.

Chỉ có thể nói rằng, những ngày tháng sau này, sẽ còn xảy ra những việc phiền lòng, nói không chừng chính là vài ngày sau.

“Sao có thể, Nhậm gia trang cũng chẳng phải là vùng đất phong thủy, ở đâu nhiều kẻ tà ma ngoại đạo tới của gây sự như vậy? Không nói nữa, lần này trở về tôi phải nghỉ ngơi vài ngày cho thật tốt, tới lúc đó lại nói chuyện thâu đêm cùng sư huynh, không phải tôi nói phét, nói về thức khuya, không ai là đối thủ của tôi.”

Tứ Mục lắc đầu không tin, nếu thật sự bỏ lỡ, vậy thì cho là vận khí của ông ta không tốt, bóp cái mũi nhận vậy.

“Lần trước cậu cũng nói như vậy…”

“Chẳng còn cách nào khác, đạo sĩ cũng cần sống, đây là công việc của tôi, không bỏ được.”

Tứ Mục cảm khái một câu, chỉ vào các khách hàng nói: “Bọn họ cần tôi giúp đỡ, lá rụng về cội, con người mà, không cần biết ở bên ngoài lăn lộn như thế nào, chỉ có về tới nhà mới có thể an tâm.”

“Cậu đi đường cẩn thận.”

“Nói rồi nhé, lần này chưa bắt được sói, lần sau nhất định sẽ bắt được.”

“Vậy thì tốt, Nhị Hắc không ở bên cạnh, tôi luôn cảm thấy thiếu cái gì đó.”

…

Sáng hôm sau, công việc ở nghĩa trang lại bắt đầu bộn bề, các

công nhân sửa lại mặt đất, phác họa đào máng nước, tiến hành bố trí theo ý của chú Cửu, lựa chọn vị trí của rừng trúc và cây cầu nhỏ.

Lúc này, một người công nhân do dự tiến lên: "Chú Cửu, có một chuyện, không biết có thể làm phiền ông không?"

"Cứ nói đừng ngại, bà con làng xóm cả, khách sáo lại là người ngoài rồi."

"Là thế này, khoảng thời gian trước trong thôn chúng tôi ma quỷ lộng hành, không chỉ một. Chính vào lúc mọi người không còn cách nào khác, một đạo sĩ đi ngang qua giúp bọn tôi giải quyết phiền phức, nói ra có thể ông không tin, đạo sĩ đó là người Tây."

Nghe tới đây, chú Cửu lập tức nhíu mày.

"Vốn tưởng rằng phiền phức được giải quyết, không nghĩ tới, hôm qua lúc tôi về nhà, vợ tôi nói với tôi, con quỷ bị đạo sĩ người Tây đuổi đi lại quay về rồi."

Người công nhân đôi mắt mong chờ nhìn chú Cửu: "Đạo sĩ Tây rời đi liền bặt vô âm tín, cũng chẳng biết đi đâu, thôn trưởng biết tôi sửa phòng cho ông, cố ý bảo tôi chuyển lời, nếu chú Cửu rảnh, làm phiền tới thôn chúng tôi xem một chút. Ông yên tâm, cho dù được hay không, chúng tôi cũng không để ông phí công một chuyến."

"Nói đùa, hàng yêu phục ma là bổn phận của tôi, chuyện này đã tới tay tôi rồi, bây giờ tôi sẽ đưa đồ đệ tới đó."

Chú Cửu gật đầu, việc không nên chậm trễ chuẩn bị lập tức khởi hành, vừa quay đầu liền nhìn thấy Liêu Văn Kiệt.

"A Kiệt, sao cậu đi không có tiếng gì thế, dọa tôi hết hồn."

"Chú Cửu, tôi đi cùng mọi người."

Liêu Văn Kiệt yêu cầu xuất chiến, trong lòng tràn đầy nghi hoặc, hóa ra con đường luyện tâm chưa kết thúc, hóa ra cái đuôi của Oai đạo vẫn chưa dọn dẹp sạch sẽ.

“Chú Cửu, để chú phải đi một chuyến xa như vậy, thật sự là ngại quá.”

“Thôn trưởng nói đùa, đây là bổn phận của tôi.”

Chú Cửu mang theo Liêu Văn Kiệt và Thu Sinh chạy tới thôn bên cạnh, vì để kịp thời gian, nên đã cố ý thuê một chiếc xe ngựa, Văn Tài không tới, một mình ở lại nghĩa trang giữ nhà.

Người đứng đầu trong thôn, cũng chính là trưởng thôn nghe tin nên đến, tạo hình đeo kính thêm chòm râu dê*, nhìn có vẻ giống thầy giáo dạy học hơn là ông chủ giàu có.

*kiểu râu giống râu con dê chứ không phải là râu dê (dê xồm) nhé

*kiểu râu giống râu con dê chứ không phải là râu dê (dê xồm) nhé

Trưởng thôn rất cung kính với chú Cửu, mắt thấy đã gần tới trưa, liền cho người chuẩn bị một bàn thức ăn ngon và rượu ngon.

“Trưởng thôn, cơm có thể ăn, nhưng rượu thì thật sự không thể uống.”

Chú Cửu ngăn bình rượu: “Nói chuyện chính sự trước quan trọng hơn, nếu ông có nhã hứng, đợi trừ xong quỷ quái, chúng ta không say không về.”

“Có những lời này của chú Cửu, tôi an tâm.”

Trưởng thôn vuốt chòm râu dê, thầm nghĩ chú Cửu làm việc thật là đáng tin cậy, nói: “Đoạn thời gian trước, ở trong thôn gia

súc bất an, người dân không có tinh thần, còn thường xuyên có thôn dân nửa đêm gặp ma quỷ, tôi nghi ngờ phong thuỷ xảy ra vấn đề, vừa muốn cho người mời chú đến, thì có một đạo sĩ người nước ngoài đi ngang qua ra tay giúp đỡ giải quyết vấn đề."

"Việc này tôi có nghe nói."

Chú Cửu gật gật đầu, nhìn thoáng qua xung quanh, nhỏ giọng nói: "Thôn trưởng, thật không dám giấu giếm, đạo sĩ người nước ngoài kia không phải người lương thiện, việc cương thi thường xuyên lui tới Nhậm gia trang, chính là do ông ta giở trò quỷ ở sau lưng."

"A, còn có loại chuyện này!"

Trưởng thôn kinh ngạc một tiếng, đột nhiên tỉnh ngộ nói: "Chẳng trách lúc trước sóng êm gió lặng, ông ta vừa xuất hiện liền có chuyện kỳ lạ xảy ra, thì ra là do ông ta giở trò xấu ở sau lưng."

"Trưởng thôn, ông hãy nói ra toàn bộ những nơi mà ông ta lui tới, không bỏ sót bất kỳ nơi nào."

"Việc này. . . . . ."

"Sao vậy, có gì khó khăn sao?"

Chương 172: Lấy việc giúp người làm niềm vui là tôn chỉ hàng đầu của tôi 1 "Cũng không phải."

Vẻ mặt trưởng thôn lộ vẻ buồn rầu: "Mấy ngày người nước ngoài đó đến thôn, đều thành thành thật thật ở tại nhà thờ, ngoại trừ buổi tối bắt ma, ban ngày rất ít rời đi, tôi cũng thật sự không biết ông ta đi đâu."

. . . . . .

Thác nước chảy xuống từ trên núi, thôn dân chủ yếu dùng

nước từ nơi này.

Chú Cửu và trưởng thôn sóng vai đi trước, Liêu Văn Kiệt và Thu Sinh theo sát phía sau, trên người mỗi người đều mang hai cái tay nải, bên trong là kiếm gỗ, hoàng chỉ, dây thừng đỏ, Kiếm Kim Tiền và các pháp khí khác.

“Trưởng thôn, phong thuỷ của thôn các ông tôi có hiểu biết chút ít, bốn phía có núi vây quanh, phía trước mở ra hoa đình hạc vũ, phía sau tựa kinh sơn thuý ngọc, trái có kim bồn hiến thụy, phải có thủy xạ trung đường, phong sinh thủy khởi đinh tài lưỡng vượng, mười dặm tám thôn quanh đây thì thôn các ông là có phong thuỷ tốt nhất.”

Chú Cửu nói: “Đạo sĩ nước ngoài không có phá núi nổ đá, muốn ra tay thì chỉ có thể lấy nguồn nước làm văn.”

“Chú Cửu, người nước ngoài chưa bao giờ đề cập đến nguồn nước, cũng không thấy ông ta tới nơi này.”

Trưởng thôn nói xong, liền nở nụ cười tự giễu, nếu nói âm thầm làm chuyện xấu, thì sao có thể quang minh chính đại để cho bọn họ biết chứ.

Bốn người đi hướng về phía thượng du, chỉ thấy đường núi gập ghềnh, bước đi càng lúc càng khó khăn, chỉ trong chốc lát, trưởng thôn đã đi tập tễnh, không thẳng nổi thắt lưng.

“Thu Sinh, cậu đỡ trưởng thôn, tôi và chú Cửu đi lên trước nhìn xem.”

Liêu Văn Kiệt kéo chú Cửu, đi hơn mười mét mới lên tiếng: “So với nguồn nước, oai đạo kia ở trong nhà thờ hơn mười ngày, hiển nhiên nơi đó có nhiều vấn đề hơn.”

“A Kiệt, cậu hoài nghi mục sư ở trong nhà thờ là đồng đảng?”

“Tôi không nói vậy.”

Liêu Văn Kiệt lắc lắc đầu, lại nói: “Trong mắt oai đạo đều là tiền, không có lợi sẽ không làm, không lý do gì bắt vài con ma mà bày trận lớn như vậy, nhất định là đã phát hiện cái gì đó ở trong nhà thờ. Tôi đoán ông ta phá hư nguồn nước, còn thả ma quỷ đi ra quấy rối, mục đích chính là để dời đi sự chú ý của thôn dân.”

“Không bài trừ loại khả năng này, chờ tôi giải quyết xong vấn đề nguồn nước, chúng ta lập tức đến nhà thờ.”

“Vậy cũng được. . . . . .”

Trực giác nói cho Liêu Văn Kiệt biết, nhà thờ nhất định có vấn đề, nhưng chuyện nguồn nước lại liên quan đến toàn bộ già trẻ trong thôn, không giống trò đùa, không thể mặc kệ.

Hai người tiếp tục đi tới, mắt thấy con đường phía trước bị rừng rậm chắn ngang, họ đã đi đến phía cuối nơi ít dấu chân người, chú Cửu đưa tay ra hiệu ngừng lại.

Ông đi đến cạnh cây cối ven sông, từ rễ của những cây cỏ dại lấy ra một dây mây, thấy dây mây kéo dài tới giữa sông, lúc này ông hừ lạnh một tiếng, dùng sức túm lên.

Liêu Văn Kiệt đang muốn bước đến hỗ trợ, kết quả dây mây cũng không có treo vật nặng nào như thi thể linh tinh gì đó, chú Cửu dễ dàng kéo nó lên bờ bằng một tay.

Dây mây được đan thành một tấm lưới lớn, phía trên tràn đầy những con dơi màu đen, bị ngâm trong nước thời gian dài, đã muốn hư thối bốc mùi.

Vừa nhìn liền biết là do con người làm ra.

“A, sao lại có dơi, lại còn nhiều như vậy? Ai mà lại táng tận lương tâm như vậy, muốn hại toàn bộ già trẻ thôn tôi!”

Trưởng thôn được Thu Sinh đỡ đến đây, vừa nhìn thấy cảnh này liền chửi ầm lên, chẳng trách gần đây người và gia súc đều bị bệnh, thì ra là có người hạ độc ở trong nước.

“Trưởng thôn đừng nóng giận, mau chạy xuống núi thông báo cho thôn dân, sắp tới đừng uống nước suối.”

Chú Cửu che mũi, lấy nhánh cây gạt gạt dơi chết, lấy hoàng phù ra đốt sạch toàn bộ, quả nhiên là có độc, mùi tanh hôi tỏa ra khắp nơi, vừa ngửi liền cảm thấy đầu óc choáng váng.

“Đi, đến nhà thờ.”

. . . . . .

“Sư phụ, tại sao trong thôn lại có nhà thờ, bốn phía núi rừng vây quanh thì làm sao mở cửa buôn bán? Chẳng lẽ người nước ngoài cũng hiểu được phong thủy của thôn sao?”

Vẻ mặt Thu Sinh khó hiểu, Nhậm gia trang người đến người đi, lại liên thông với con đường lớn đi vào tỉnh thành, có xây nhà thờ thì cũng nên xây ở đó mới đúng.

“Theo tôi được biết, nhà thờ này đã có từ ba mươi năm trước rồi, có thể khi đó Nhậm gia trang còn chưa trở nên giàu có, nên mục sư đã chọn nơi này làm căn cứ.”

Chú Cửu trầm ngâm một lát, không phải người cùng đường, nên ông không hiểu ý tưởng của mục sư, chỉ có thể đưa ra lời giải thích có vẻ hơi hợp lý.

“Chú Cửu, đây không phải là trọng điểm, vừa rồi trưởng thôn nói, cha sứ trước kia đã chạy rồi, nhà thờ đóng cửa mười mấy năm, gần đây mới mở cửa lại lần nữa.”

Liêu Văn Kiệt sờ sờ cằm: “Nhà thờ vừa mới mở cửa, oai đạo đã tới rồi, muốn nói là trùng hợp, đoán chừng ngay cả Nhị Hắc cũng

không tin.”

“Vâng, anh Kiệt nói rất đúng, Nhị Hắc không dám không tin.”

Thu Sinh nghe vậy thì trợn trắng mắt, lúc Nhị Hắc còn sống mỗi ngày đều bị đánh, dù đã chết cũng không thoát được, may mắn trận hỏa hoạn kia đến đúng lúc, bằng không bây giờ vẫn còn bị quấy rầy ở trong góc tường!

Với những đau khổ mà Nhị Hắc gặp phải, nếu có kiếp sau, nhất định sẽ được sinh ra ở nhà giàu có.

“Thu Sinh, cậu nói chuyện kiểu quái gở gì vậy?”

Chương 173: Lấy việc giúp người làm niềm vui là tôn chỉ hàng đầu của tôi 2 “Không có nha.”

“Hừ hừ, tôi thấy là cậu ngứa da . . . . . .”

Vừa nói, ba người vừa đi đến trước nhà thờ, từ xa đã nhìn thấy vài nữ tu sĩ đang sửa chữa nhà thờ, sắp xếp theo tiêu chuẩn một lớn bốn nhỏ, đang vội vàng treo Thập Tự Giá (十) lên nóc nhà.

“Anh Kiệt, bốn cô bé tu sĩ kia thật khá nha.”

Hai mắt Thu Sinh sáng rực, nhỏ giọng nói thầm ở bên tai Liêu Văn Kiệt.

“Cái gì, ai thật là lớn, ai thật là vểnh? Thu Sinh cậu nói lớn chút, tôi nghe không rõ!”

Liêu Văn Kiệt hít một hơi thật sâu, lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, quyết đoán đứng xa ra hai mét, lớn tiếng quát lớn, nói: “Thu Sinh, tôi thấy cậu mày rậm mắt to, bình thường quy củ, vốn tưởng rằng lăn giường với ma nữ chính là điểm giới hạn của cậu, thật không ngờ là tri nhân tri diện bất tri tâm, vậy mà lại hạ lưu đến vậy, còn có ý đồ với mấy nữ tu sĩ thuần khiết.”

“Không phải a, tôi không có. . . . . .”

“Phi, đồ xấu xa không biết xấu hổ, còn nói dối!”

Liêu Văn Kiệt tỏ vẻ ghét bỏ, hừ lạnh nói: “Cách xa tôi ra một chút, sắc quỷ không xứng đứng cùng một chỗ với tôi.”

“. . . . . .”

Nhìn thấy bốn cô bé tu sĩ hoặc là khinh bỉ, hoặc là oán giận, Thu Sinh khóc không ra nước mắt, bị Liêu Văn Kiệt vu oan hãm hại, thật giống như là bùn vàng rớt ra từ đũng quần, không phải cũng thành phải.

“Thu Sinh, còn ngơ ngác cái gì, đi lên giúp một tay, giúp bọn họ dựng Thập Tự Giá (十) lên nóc nhà.”

“Đã biết, sư phụ.”

“A A ——” x4

“Quỷ háo sắc thối tha, anh đừng lại đây!”

Thu Sinh: (? _?)

. . . . . .

Hai phút sau, dưới sự trợ giúp của Liêu Văn Kiệt, Thập Tự Giá (十) bằng gỗ được treo lên nóc nhà, bốn cô bé tu sĩ vây quanh Liêu Văn Kiệt cảm ơn rối rít.

“Không cần khách khí, giúp người làm niềm vui là tôn chỉ hàng đầu của tôi.”

“Không cần nhắc đến người kia, trước kia là tôi quá ngây thơ, hiện tại sẽ phân rõ giới hạn.”

“Đúng vậy, tôi vẫn luôn rất chính trực.”

“. . . . . .”

Bốn cô bé tu sĩ vây quanh Liêu Văn Kiệt líu ríu, viện trưởng ở trên nóc nhà treo xong Thập Tự Giá (十) thì leo xuống khỏi thang, nhìn ngoại hình, là một người nước ngoài.

Chú Cửu kéo theo Thu Sinh đang ủ rũ bước đến, đang chuẩn bị dùng tiếng nước ngoài chào hỏi, kết quả viện trưởng lại mở miệng tuôn ra một hơi tiếng Hán lưu loát, xóa bỏ sự bất tiện trong giao tiếp.

“Đạo trưởng Lâm, nếu cậu nói chính là đạo trưởng Vương, thì ông ấy đúng thật là có ở trong này vài ngày.”

“Đạo trưởng Vương?”

“Đúng vậy, ông ta nói mình ngưỡng mộ văn hóa Hoa Hạ, bái sư vào Đạo môn, theo cùng họ với sư phụ, tên trước kia đã không còn cần thiết nữa.” Viện trưởng thổn thức một tiếng, trái tim hướng đạo của lão Vương thật kiên định, bà nói về vinh quang của Thiên Chúa trong vài ngày, nhưng lão Vương đều làm như không nghe thấy.

“Viện trưởng, lúc trước đạo trưởng Vương ở phòng nào, có thể dẫn tôi đi xem không?”

“Sao vậy, ông ấy đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Tình huống có chút phức tạp, một lúc không thể nói rõ, về sau tôi sẽ từ từ nói cho bà nghe.”

“Mời đi bên này.”

Viện trưởng đi ở phía trước dẫn đường, Liêu Văn Kiệt vội vàng đuổi theo, bốn cô bé tu sĩ líu ríu ở bên cạnh hắn, cực kỳ giống gà con vừa mới chui ra khỏi vỏ.

Thu Sinh ghen tị không thôi, dáng vẻ đẹp trai rất được ưa chuộng ở trước mặt các cô gái, cũng may là cậu cũng không kém, ở trong thôn nổi danh là thanh niên tuấn tú. Chỉ cần hiểu lầm được giải trừ, thì có thể giống với Liêu Văn Kiệt, đi qua vạn bụi hoa, bông nào cũng đều dính vào người.

“Viện trưởng, bà là người ở đâu vậy?”

Thu Sinh kề sát mặt đến, dáng vẻ như thân quen lắm, chỉ cần tạo quan hệ tốt với viện trưởng, thì mọi chuyện sẽ nước chảy thành sông.

Liêu Văn Kiệt hại cậu bị người ta xem như kẻ háo sắc, thì sao chứ, cậu có thiên phú ngôn ngữ, bây giờ sẽ dùng tiếng Anh để lấy lòng viện trưởng.

Khen phụ nữ xinh đẹp nhất định là không sai.

Vừa nghĩ tới nói vài ba câu liền dễ dàng biến nguy thành an, lại còn dùng tiếng Anh mà Liêu Văn Kiệt dạy, trong lòng Thu Sinh liền đắc ý, cho dù anh Kiệt có cẩn thận đi nữa, thì còn không phải là cũng phải uống nước rửa chân của cậu sao.

Cho anh hãm hại người tốt, hôm nay khiến cho anh gậy ông đập lưng ông.

Cái này chắc rồi!

“Tôi là thành viên của giáo hội ở tỉnh thành, cậu hỏi cái này để làm gì?”

Thấy Thu Sinh cười híp mắt, còn cười đến đáng khinh như vậy, viện trưởng nhất thời trở nên cảnh giác, vừa rồi ở trên nóc nhà bà nghe được rất rõ ràng, người này chính là một tên háo sắc.

“Đừng hiểu lầm, tôi không ý gì khác. . . . . .”

Thu Sinh nắm tay ho nhẹ một tiếng: “Viện trưởng, du a sou biu ti phô, căm mon bây bi, đôn bi sai.” (You are so beautiful, come on baby, don’t be shy!)

“Cút!”

“Đạo trưởng Lâm, đây chính là nơi đạo trưởng Vương nghỉ ngơi, các cậu từ từ xem, tôi còn có việc, thứ lỗi không đi cùng được.”

Viện trưởng lạnh nhạt nói xong, liền ra lệnh cho các nữ tu sĩ cùng mình đi ra ngoài làm việc, để lại một người có hơi thông minh lanh lợi phụ trách giám thị.

Đúng vậy, chính là giám thị.

Chương 174: Công phu hàng yêu phục ma 1 “Tiểu Hoàn, con ở lại trông chừng ba vị đạo trưởng, tay chân bọn họ vụng về, tránh việc phá hư đồ đạc này nọ lại không thừa nhận.”

Hiển nhiên, sau khi bị Thu Sinh nói năng đùa giỡn một phen, thái độ của viện trưởng chuyển biến đột ngột, không còn thân thiện như lúc ban đầu.

“Sư phụ, con thật oan uổng, anh Kiệt lại ức hiếp con.”

Là một người thông minh trong đám ngu, Thu Sinh hiểu được mình đã bị hãm hại, mấy câu tiếng Anh kia không phải lời hay, nếu không viện trưởng cũng sẽ không tức giận như vậy.

“Đáng đời, mới học được một chút đã đi khoe khoang, chỉ biết nói mà không biết nghĩa, con ngay cả nửa thùng nước cũng không bằng.” Chú Cửu tức giận dạy dỗ Thu Sinh một câu, trong lòng lại yên lặng bổ sung một câu: nguy hiểm thật.

Ông kiểm tra phòng nghỉ một chút, không tìm thấy chỗ nào khả nghi, liền bí mật nháy mắt ra hiệu cho Liêu Văn Kiệt.

Đã đến lúc phải hy sinh nhan sắc một lần nữa!

Liêu Văn Kiệt ngầm hiểu, nói với nữ tu sĩ Tiểu Hoàn: "Nhà thờ đã đổ nát nhiều năm như vậy, chỉ dựa vào mấy người các cô thì sửa chữa đến ngày tháng năm nào, không nghĩ tới việc tìm người hỗ trợ sao?"

"Không phải đâu, đây là tu viện, không phải nhà thờ."

Tiểu Hoàn khoát tay, nói tiếp: "Viện trưởng nói tự mình tu sửa giữ gìn mới có thành ý, dùng tiền thuê người chỉ làm gia tăng tội nghiệt trên người chúng tôi mà thôi, là hành vi khuất phục ma quỷ trong lòng, tuyệt đối không thể làm như vậy."

Là không có tiền!

"Thì ra là thế, thật là vất vả cho cô."

Trên mặt Liêu Văn Kiệt lộ vẻ đau lòng, cầm tay Tiểu Hoàn lên, thương tiếc nói: "Cô nhìn cô xem, cả ngày làm việc nặng nhọc, tay nứt nẻ hết rồi, thật là khiến cho người ta đau lòng."

"A! Anh, sao anh có thể làm như vậy. . . . . Không đúng."

Tiểu Hoàn lập tức đỏ mặt, vội vàng rút tay ra, giấu ở sau lưng: "Tôi là nữ tu, anh không thể làm vậy với tôi, phải tôn kính tôi."

"Thật ngại quá, tôi nhất thời kìm lòng không được, không phải cố ý."

"Ừm, lần này tha thứ cho anh, lần sau không được như vậy nữa. . . . . ."

Tiểu Hoàn cúi đầu nói như muỗi kêu, chỉ cảm thấy tầm mắt của Liêu Văn Kiệt tràn đầy ma lực, chiếu vào khiến mặt cô nóng hầm hập.

"Sư phụ, hình như con nhìn thấy dâm tặc."

Thấy Tiểu Hoàn bị trêu ghẹo đến ngượng ngùng, Thu Sinh không khỏi há hốc miệng, vội vàng kéo kéo ống tay áo chú Cửu, muốn trảm gian trừ ác ngay lập tức.

“Câm miệng, A Kiệt đang làm chính sự.”

Con mẹ nó đây cũng có thể gọi là chính sự?

Thu Sinh muốn ngốc luôn rồi, nếu tán gái cũng gọi là chính sự, đêm đó cậu dốc sức chiến đấu với ma nữ, liều mạng đến mạng cũng không cần, chẳng phải là Hàng Yêu Phục Ma công đức thiên thu?

“Tiểu Hoàn, tu viện đổ nát nhiều năm, thoạt nhìn giống như phế tích, các cô ở nơi này nhất định là rất nguy hiểm.”

Liêu Văn Kiệt quan tâm nói: “Viện trưởng có từng nói đến chỗ nào đó đổ nát nghiêm trọng nhất, bị liệt vào cấm địa, bảo các cô không nên tùy tiện đặt chân đến không.”

“Vậy thì không có, bởi vì chỗ nào cũng đều đổ nát, cho nên không thể tùy tiện đến bất cứ đâu cả.”

Tiểu Hoàn suy nghĩ một chút, lại vui vẻ nói: “Có điều ký túc xá đã tu sửa rất tốt, rất chắc chắn, ngay bên cạnh hành lang gấp khúc, nối liền với nhà ăn. Viện trưởng nói, sau này sẽ tu sửa một mảnh đất trồng rau. . . . . Không phải, là tu sửa một mảnh hoa viên.”

Ai hỏi cô việc này chứ?

Liêu Văn Kiệt phát hiện cô bé này cũng không thông minh cho lắm, vậy mà lại chủ động kể về nơi ở của mình cho người ngoài, cũng may tính tình của hắn chính trực, cũng không ham mê nữ sắc, nếu không đêm nay trăng tối sao thưa, không thể thiếu mấy vụ án mạng.

Tiểu Hoàn lại nhớ tới cái gì đó, bổ sung nói: “Đúng rồi, viện trưởng ba lần bảy lượt dặn dò, liệt phòng tĩnh tu của cha sứ đầu tiền vào cấm địa, nơi đó là nơi thần thánh trang nghiêm, tuyệt đối không thể vào đi.”

“Phòng tĩnh tu ở đâu?”

Liêu Văn Kiệt hơi híp mắt, không uổng công hắn hy sinh nhan sắc, chủ động nắm tay, cuối cùng cũng moi ra được tin tình báo quan trọng.

“Ở gác chuông, đẩy cửa ra là có thể nhìn thấy.”

Tiểu Hoàn thốt ra, nói xong thì sững sờ: “Anh hỏi cái này để làm gì, chẳng lẽ anh muốn đi vào?”

“Cô hiểu lầm rồi, tôi là sợ không cẩn thận đi nhầm vào cấm địa, cho nên mới hỏi trước một chút.”

“Thì ra là như vậy, làm tôi sợ muốn chết, tôi còn tưởng rằng các anh muốn lén đi vào.”

“. . . . . .” x3

Chú Cửu và Thu Sinh trực tiếp che mặt, khóe miệng Liêu Văn Kiệt cũng giật giật, lừa bịp một cô bé khờ dại, có chút áy náy trong lòng.

“Không đúng, viện trưởng không cho phép các anh đi lại ở xung quanh tu viện, sao các anh có thể đi nhầm chỗ được chứ?” Tiểu Hoàn đột nhiên phản ứng kịp, vừa nghĩ tới vừa rồi nói ra lời không nên nói, không khỏi hoảng sợ.

“Cô lại hiểu lầm rồi, viện trưởng đặc biệt để cô ở lại, là để có người chăm sóc chúng tôi, thuận tiện mang chúng tôi đi dạo một vòng quanh tu viện.”

“Là thế sao?”

“Không thì là gì, cô thông minh như vậy, nếu là để trông chừng chúng tôi, để lại một người ngốc một chút không phải là được rồi sao.”

“Có lý.”

Tiểu Hoàn gật đầu thật mạnh, tỏ vẻ thật đúng là như vậy, dù sao trong đám chị em thì cô là thông minh nhất.

Chương 175: Công phu hàng yêu phục ma 2 “Tốt lắm, Tiểu Hoàn, dựa theo chỉ thị của viện trưởng, mang chúng tôi đi nơi khác xem đi.”

Liêu Văn Kiệt đè lại bả vai Tiểu Hoàn, xoay người cô hướng ra ngoài phòng: “Đi gác chuông trước, nơi đó từ trên cao nhìn xuống phong cảnh đẹp nhất, có thể xem được toàn bộ cảnh đẹp của tu viện.”

. . . . . .

Tiểu Hoàn dẫn đường, mọi người đi trên hành lang gấp khúc.

Liêu Văn Kiệt cố ý đi chậm hai bước, nhỏ giọng nói với chú Cửu: “Nếu như đoán không lầm, phòng tĩnh tu có vấn đề lớn nhất, đáng tiếc bị oai đạo nhanh chân đến trước, bằng không không thể thiếu tốt chỗ cho chúng ta.”

“Chỗ tốt?”

“Đúng vậy, mười mấy năm trước, cha sứ vô cớ mất tích, nhất định là phát hiện bảo bối gì đó. Oai đạo không biết từ đâu nghe được tin tức, không chừng ông ta chính là thân thích của cha sứ, tới đây tìm kho báu lần thứ hai.”

“A Kiệt, ý tưởng của cậu thật nhiều. . . . . .”

“Không chỉ ý tưởng nhiều, còn rất giỏi lừa gạt các cô gái.” Không đợi chú Cửu nói xong, Thu Sinh vội vàng bổ sung một câu.

Có thể nói liền tranh thủ nói.

Miệng Thu Sinh đầy mùi chua, Liêu Văn Kiệt cũng không thèm so đo với cậu ta, bốn người đi không bao xa, liền đến bên dưới gác chuông.

Độ cao khoảng chừng ba tầng lầu, bởi vì lâu năm không tu sửa, gác chuông thoạt nhìn vô cùng rách nát, mấu chốt là rất nguy hiểm, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp xuống.

Tiểu Hoàn đẩy cửa gỗ ra, chỉ vào thang lầu bên cạnh: “Nơi đó chính là phòng tĩnh tu, nếu các anh nhìn thấy cánh cửa kiểu này ở tu viện khác, nhớ là đừng mạo muội xâm nhập, đó là bất kính đối với Chúa.”

“Hiểu rồi, Thu Sinh, mắt cậu không tốt, tới gần chút nữa nhìn cho rõ, đừng để lúc sau lại đi nhầm cửa.” Liêu Văn Kiệt nghiêng đầu, ý bảo Thu Sinh tông cửa.

Ba người phối hợp, phải có người giả mặt đỏ, có người giả mặt trắng. (người đóng vai thiện, người đóng vai ác)

Độ hảo cảm của hắn tăng nhanh, cách đột nhập cửa phòng* chỉ thiếu một tín vật đính ước, đóng vai phản diện quá lãng phí. Thu Sinh thì lại bằng không, độ hảo cảm thấp đến phát điên, không diễn vai phản diện thì quá lãng phí, chỉ có thể oan ức cậu ta phá cửa vào.

*Game Break in

*Game Break in

“Biết ngay là tôi mà. . . . . .”

Thu Sinh nói nhỏ, nghe được chú Cửu ho nhẹ một tiếng, lúc này khẽ cắn môi, tông mạnh vào cửa phòng trong tiếng thét chói tai của Tiểu Hoàn.

Rầm!

Cửa gỗ chỉ để tượng trưng, mới vừa bị Thu Sinh đụng tới liền đổ thẳng xuống, một chút tôn nghiêm làm cánh cửa cũng không có, giống như như vậy có thể thể hiện ra Thu Sinh trời sinh có thần lực.

“Khụ khụ, ngã chết tôi rồi.”

Thu Sinh nằm trên cửa lầm bầm, nếu biết trước nó không chịu nổi một đòn, thì đã dùng tay đẩy.

Chú Cửu bước đến kéo Thu Sinh, kiểm tra phát hiện cửa đã bị người khác cạy mở, không cần nghĩ cũng biết, nhất định là mũi ưng làm, ông ta đã tới đây trước.

Tiểu Hoàn sợ tới mức mặt mũi tái mét, thấy ba người không để ý đến sự ngăn cản đi vào phòng tĩnh tu, liền chạy ra khỏi gác chuông đi tìm viện trưởng.

Liêu Văn Kiệt đứng ở trong căn phòng đá, phát hiện trong căn phòng không lớn không nhỏ, chỉ có một quan tài bằng đá chiếm cứ một phần ba không gian, khắp tường đầy mạng nhện, tro bụi khắp nơi, dấu chân lộn xộn có thể thấy được rõ ràng.

Bởi vì nguyên nhân bệnh nghề nghiệp, chuyện thứ nhất chú Cửu làm chính là đẩy quan tài đá ra, bên trong trống rỗng, nhìn dấu vết tro bụi, thì đã bỏ không rất nhiều năm.

“Sư phụ, bên tường có một thi thể.”

Thu Sinh híp mắt, thấy rõ trong góc tường tối như mực có một bóng dáng, nuốt mạnh một ngụm nước miếng.

Căn phòng đá lạnh lẽo tối đen, hơn nữa còn có một thi thể, theo bản năng làm cho cậu ta liên tưởng đến âm hồn không tiêu tan.

Chú Cửu bước đến kiểm tra, người chết đã được nhiều năm, đã hóa thành hài cốt khô vàng từ lâu, nhìn phục sức trên người, hẳn là cha sứ của tu viện.

“Kỳ lạ!”

“Chú Cửu, lạ chỗ nào vậy?”

“Tôi nhớ rõ trưởng thôn từng nói, năm đó nơi này có hai vị cha sứ, đều đồng thời mất tích một cách kỳ lạ, nhưng nơi này chỉ có một. . . . . Hơn nữa là tự sát.”

Chú Cửu chỉ chỉ hài cốt, chết với tư thế tay cầm Thập Tự Giá (十) bằng gỗ nhọn đâm vào tim mà chết: “Một cha sứ khác đi đâu rồi, quan tài trống không!”

Liêu Văn Kiệt nghe vậy thì nhíu mày, tình cảnh này dường như có chút ấn tượng, nhưng suy nghĩ cẩn thận, lại không nghĩ ra được manh mối gì.

Đều do chú Cửu, quay nhiều phim cương thi như vậy, tên lại còn đều giống nhau, hại hắn nhầm lẫn.

“Ba người các cậu, sao lại xâm nhập vào phòng tĩnh tu của cha sứ chứ, thật là sao có thể. . . . . Sao có thể. . . . . .”

Viện trưởng người chưa đến, giọng nói đã truyền đến trước, lúc bà mang theo ngọn đèn thấy rõ tình huống trong căn phòng đá, nhất thời lắp bắp nói không ra lời.

“Viện trưởng, bà tới nhìn xem, vị đạo huynh này là ai.”

“Là cha sứ Kỳ, ông ấy vậy mà lại ở trong này, còn hy sinh.”

Chương 176: Công phu hàng yêu phục ma 3 Viện trưởng thấy rõ lễ phục trên người hài cốt, lập tức cung kính bước đến hành lễ: "Năm đó ông ấy hoàn toàn không có tin tức, giáo hội nghĩ ông ấy tự ý rời khỏi cương vị công tác, thì ra ông ấy vẫn ở tại nơi này chống lại tà ma. Ông yên tâm, tôi nhất định sẽ giải thích rõ với giáo hội việc này, sửa sạch tiếng xấu cho ông."

Liêu Văn Kiệt nương theo ngọn đèn mỏng manh, phát hiện trên vách tường treo hai khung ảnh, hỏi ra vấn đề chú Cửu gặp phải trước đó: "Viện trưởng, năm đó hai vị cha sứ đồng thời không có tin tức, bên trong tĩnh thất lại chỉ có hài cốt của cha sứ Kỳ, có muốn tìm ở những nơi khác của tu viện hay không."

"Đa tạ nhắc nhở, cha sứ Kỳ đối kháng ma quỷ thất bại, cha sứ Ngôn chỉ sợ cũng tránh không khỏi ma kiếp, tìm được hài cốt của ông ấy để an táng đàng hoàng, cũng giúp cho ông ấy yên nghỉ."

"Viện trưởng, bà nói hai vị đạo huynh đối kháng ma quỷ thất bại, có lẽ không hẳn vậy!"

Chú Cửu nhíu mày nói: "Nếu thật sự là như vậy, đã qua nhiều năm như thế, thôn dân nhất định là bị tà ma làm hại, nhưng mà cho đến bây giờ, mọi người đều không có chuyện gì. . . . . Không hợp lý cho lắm."

"Việc này. . . . . ."

Viện trưởng nghe thấy thì hơi sửng sốt một chút, cẩn thận nghĩ lại thì đúng thật là vậy, bà nhấc đèn lên nhìn: "Nước thánh bị vỡ, Kinh Thánh trừ ma quỷ bị đốt trọi, còn có hình ảnh chịu khổ nạn, nhất định là cha sứ đang đối kháng với ma quỷ."

"Có thể nào là cha sứ chống đỡ không được, nên phong ấn ma quỷ vào trong cơ thể, sau đó cùng chết với nó?" Liêu Văn Kiệt nhướng mày hỏi.

“Có lẽ là vậy.”

Trong lòng Viện trưởng vô cùng đau đớn, không muốn ở đây tiếp tục đề tài này, liền mời ba người chú Cửu dời bước đến chính sảnh, để nói về chuyện bọn họ xông bừa vào cấm địa.

Tìm được hài cốt của cha sứ Kỳ, giúp ông ấy có thể rửa sạch nỗi oan, đây là ân tình, phải tạ ơn. Nhưng đây không phải là lý do để tha thứ cho việc ba người tự tiện xông vào cấm địa, nếu hôm nay không nói cho rõ ràng, hừ hừ. . . . . Bà cũng không làm gì được ba người, chỉ có thể tiễn bọn họ cất bước, sau đó xếp vào sổ đen.

Cộc cộc cộc!

Đang nghĩ ngợi, viện trưởng đột nhiên phát hiện Liêu Văn Kiệt đang nương theo vách tường tìm kiếm ngăn bí mật, nhất thời có hơi tức giận, tĩnh thất là nơi trang nghiêm như vậy, sao có thể cất giấu đồ gì đó chứ.

“Viện trưởng, chuyện cho tới bây giờ tôi liền nói thật cho bà biết . . . . . .”

Chú Cửu đúng lúc ngăn cản, nói ra toàn bộ chuyện xấu mà mũi ưng đã làm, cuối cùng nói: “Nghe nói ông ta ở trong tu viện vài ngày, chúng tôi sợ ông ta âm thầm giở trò xấu, mới cố ý lại đây xem xét. Hơn nữa, trước khi chúng tôi bước vào, ông ta đã từng vào trước rồi, còn phá hỏng cửa.”

“Không ngờ còn có chuyện như vậy.”

Viện trưởng kinh ngạc không thôi, bởi vì trong ấn tượng mũi ưng vẻ mặt ôn hoà, nói chuyện nho nhã, nhìn không hề giống kẻ ác.

Bên cạnh, Liêu Văn Kiệt gõ gõ đánh đánh, lật phía sau ảnh chụp cũng không thu hoạch được gì, trong trong ngoài ngoài phòng

đá đều đã kiểm tra cẩn thận, nhưng vẫn chưa tìm được cái gì cả.

“A Kiệt, kẻ trộm không đi tay không, cho dù có đồ vật gì đó thì cũng bị oai đạo lấy đi rồi.”

“Không được, tôi sẽ tìm tiếp. . . . . .”

Liêu Văn Kiệt không tin, bình thường trong tình huống này, tiền bối chết đi nhất định sẽ lưu lại đầu mối gì đó, cha sứ chết một cách kỳ lạ, ít nhất cũng nên để lại cho con cháu một chút cảnh báo gì mới đúng.

Nghĩ nghĩ, tầm mắt hắn ngừng lại trên thi hài của cha sứ: “Cha sứ Kỳ, đắc tội rồi, mong rằng ông ở trên trời linh thiêng đừng nên trách tội.”

“Cậu làm gì?”

“Chú Cửu, Thu Sinh, lại đây giúp một tay, nhấc cha sứ sang bên cạnh.”

“Này, ba người các cậu không được quá đáng.”

Viện trưởng gấp đến độ giơ chân, thế nhưng ngặt nỗi lại là phụ nữ, ngăn cản cũng ngăn không được, chỉ có thể trơ mắt nhìn hài cốt bị dời tới góc tường.

Liêu Văn Kiệt đưa tay gõ trên mặt đất, khóe miệng hơi hơi cong lên, hai ngón tay đâm xuống đất, moi lên một viên gạch.

“Viết nhật kí thật là một thói quen tốt. . . . . .”

Nhìn cuốn nhật ký đặt trong ngăn bí mật, Liêu Văn Kiệt âm thầm gật đầu, đánh chết hắn cũng sẽ không viết nhật kí.

Dưới ánh nắng gắt, mọi người vây xung quanh bàn gỗ, Liêu Văn Kiệt nhanh chóng lật xem nhật kí, bỏ qua hơn phân nửa cuốn, đến vài tờ cuối cùng mới từ từ xem kỹ.

“Anh Kiệt, trong nhật kí viết cái gì?”

Thấy Liêu Văn Kiệt lúc thì nhíu mày, lúc thì như đột nhiên hiểu ra gì đó, Thu Sinh gấp đến độ vò đầu bứt tai, nhịn không được thúc giục một tiếng.

“Chuyện xưa rất dài, biến đổi bất ngờ, vài ba câu không nói rõ ràng được, cho nên tôi sẽ nói ngắn gọn.”

Liêu Văn Kiệt khép nhật kí lại, trả lại cho viện trưởng, nói với chú Cửu và Thu Sinh: “Chuyện phải kể hơn mười năm trước. . . . .”

Mười mấy năm trước, hai vị cha sứ Kỳ và Ngôn đi vào thôn, quyết định mở một tu viện ở nơi này.

Không giống như nhà thờ, nhóm nữ tu của tu viện không phụ trách công tác truyền giáo, bọn họ ẩn cư một chỗ khổ tu, ít trao đổi với thế giới bên ngoài. Thôn xóm non xanh nước biếc, bốn phía núi rừng vây quanh ít người lui tới, lại thêm dân phong thuần phác, xây một tòa tu viện là vô cùng thích hợp.

Ngay vào lúc mọi việc đã hoàn thành, tình nhân của cha sứ Ngôn chạy tới tu viện tìm ông ta, việc này khiến cho cha sứ Kỳ vô cùng oán giận, bọn họ từng trang nghiêm thề, tuyệt tài tuyệt sắc tuân thủ nghiêm ngặt tinh thần giản dị, toàn tâm toàn lực phụng dưỡng Chúa, sao lại có thể bội bạc bất kính với Chúa.

Chương 177: Thật tuyệt 1 Việc cha sứ Kỳ tức giận có thể lý giải, không hiểu tôn giáo cũng không sao, đặt ở trên người người thường, cũng giống như một người bạn thân ở cùng ký túc xá đại học, thề độc thân bốn năm, từ chối các em gái thơm ngào ngạt, kính dâng thanh xuân cho trò chơi.

Kết quả, một người thật sự dám độc thân bốn năm, ba người khác cũng thật sự dám cùng hắn độc thân bốn năm.

Đối mặt với sự trách cứ của cha sứ Kỳ, cha sứ Ngôn xấu hổ không chịu nổi, tàn nhẫn quyết tâm cắt đứt tình cảm với tình nhân, từ nay về sau không gặp lại nữa.

Tình nhân vừa nghe liền ngơ ngẩn, bà không ngại xa xôi vượt ngàn dặm đại dương mà đến, chỉ mong được cùng người yêu ở bên cạnh nhau, kết quả tình cảm mà bà cuồng dại gửi trao, lại nhận được một câu trả lời vô tình như vậy, bà bi phẫn tự sát mà chết.

Người ta chỉ có lúc mất đi, mới hiểu được sự quý trọng, mới nhận ra được đối phương thật là tốt.

Nhìn tình nhân đã chết ở trong quan tài đá, cha sứ Ngôn hối hận không kịp, khóc cạn nước mắt. Ông ta nghi ngờ bản thân mình, sinh ra dao động đối với tín ngưỡng, do đó khiến ma quỷ lợi dụng sơ hở mà vào.

Cha sứ Ngôn không chống lại được sự hấp dẫn của ma quỷ, tự tay biến tình nhân thành ma cà rồng, để người yêu sống lại trở về nhân gian. Nhưng lúc này, ma cà rồng sống lại đã là một loại sinh mệnh khác, không còn là cô gái dám yêu dám hận kia.

Cha sứ Ngôn giấu tình nhân ma cà rồng ở thôn bên kia, tránh đi sự chú ý của cha sứ Kỳ, ban đêm thường xuyên gặp gỡ hẹn hò với nó, có khi còn trộm gia cầm gia súc trong thôn để cung cấp máu cho nó.

Giấy không thể gói được lửa, hành tung của cha sứ Ngôn bị bại lộ, cha sứ Kỳ truy đuổi đến nơi hai người hẹn hò, nhưng phát hiện thì đã muộn.

Thì ra, cha sứ Ngôn không đành lòng tình nhân cầu xin, chủ động hiến dâng máu của mình, cũng biến thành ma cà rồng.

Cha sứ Kỳ vừa sợ vừa giận, cha sứ Ngôn u mê không chịu tỉnh

ngộ, song phương đại chiến một hồi, cha sứ Kỳ có ưu thế về thuộc tính, đã thành công tiêu diệt hai con ma cà rồng.

Không phải là chân chính tiêu diệt theo đúng nghĩa, mà đúng hơn, phải là phong ấn mới đúng.

Trong quá trình chiến đấu, cha sứ Kỳ bị cắn, tín niệm dao động, cũng bị ma quỷ thừa dịp sơ hở mà vào. Mặc dù ông ta đánh bại hai con ma cà rồng, nhưng lại lâm vào cực độ tự trách, cho rằng là do ông ta từng bước ép sát mới đưa đến trận bi kịch này, là ông ta có tội.

Cha sứ Kỳ phong ấn riêng hai người, tình nhân ma cà rồng được chôn dưới căn nhà mà bọn họ hẹn hò, còn cha sứ Ngôn được chôn ở đỉnh núi ngoài thôn, mà đàn dơi mà ma cà rồng này đưa tới, được chôn ở tu viện.

Làm xong hết thảy, cha sứ Kỳ tự khóa mình ở phòng tĩnh tu, ông ta khổ đấu với ma quỷ trong lòng ba ngày ba đêm, cuối cùng không địch lại, lựa chọn tự đâm vào tim mà chết, thà chết cũng không nguyện trở thành con rối tay sai của ma quỷ.

Trước khi tự sát, ông ta viết lại một cách cụ thể và tỉ mỉ tình hình vào trong nhật kí, hi vọng những tu sĩ kế thừa sẽ kịp thời phát hiện ra, tiêu diệt hoàn toàn hai con ma cà rồng kia.

. . . . . .

“Thật mâu thuẫn, bởi vì nội tâm tự trách, cha sứ Kỳ không hy vọng cha sứ Ngôn và ma cà rồng tình nhân bị tiêu diệt, nhưng bởi vì tín ngưỡng, ông ta lại không thể không hàng yêu trừ ma. Cho nên ông ta rõ ràng là viết nhật kí, lại muốn chôn nhật kí ở dưới viên gạch. . . . . .”

Nói đến đây, Liêu Văn Kiệt lắc lắc đầu, thở dài nói: “Trong chuyện xưa này không có người xấu, nhưng bọn họ đều đã sai

rồi.”

“Đạo tâm không vững, tất nhiên thu nhận tâm ma.”

Chú Cửu cũng lắc lắc đầu, theo góc nhìn của ông, cái gọi là ma quỷ chính là tâm ma, ma cà rồng sau khi sống lại chính là cương thi, tín ngưỡng không kiên định, chính là đạo tâm dao động.

Viện trưởng cùng bốn nữ tu sĩ nhắm mắt cầu nguyện, tựa như lời Liêu Văn Kiệt nói vậy, ngoài đức tin, trong chuyện xưa này không có người xấu, các bà cũng chỉ có thể yên lặng cầu nguyện cho ba người.

“Anh Kiệt, nhật kí không có gì khác nữa sao, yêu đạo đâu, sao lại không có tin tức của ông ta?”

“Có ông ta mới là thấy quỷ.”

Liêu Văn Kiệt trợn trắng mắt, nhật ký từ mười mấy năm trước, sao có thể có ghi chép về oai đạo chứ, thuật tiên đoán sao?

“Cũng đúng, tôi hồ đồ rồi.”

Thu Sinh hiểu ra ngượng ngùng gãi gãi đầu: “Thật tốt, yêu đạo không có tìm được nhật kí, sẽ không biết năm đó xảy ra chuyện gì, lại càng không biết trong thôn chôn hai cương thi. Bằng không với đam mê thu gom cương thi của ông ta, lần trước sẽ không chỉ có hai cương thi là Nhậm lão gia đâu.”

Một lời bừng tỉnh người trong mộng, Liêu Văn Kiệt trong lòng lộp bộp một tiếng, theo bản năng nghĩ tới một khả năng nào đó.

Chú Cửu hít một ngụm khí lạnh, đứng dậy khỏi ghế: “Không tốt, cha sứ Ngôn và tình nhân cương thi của ông ta có thể đã bị đào ra, thừa dịp trời còn chưa tối, mau đi tìm thôn trưởng xác nhận một chút.”

Nói xong, chú Cửu quay đầu bỏ chạy, Liêu Văn Kiệt theo sát phía sau, Thu Sinh sững sờ tại chỗ, không rõ sự lo lắng của sư phụ từ đâu mà đến.

“Viện trưởng, vừa rồi bà cũng thấy đấy, tiếng Anh của anh Kiệt rất tốt.”

Chương 178: Thật tuyệt 2 Thu Sinh nắm tay ho nhẹ, bày ra gương mặt chính nhân quân tử nhất của mình: “Nói thật cho bà biết, hai câu tiếng Anh kia của tôi đều là do anh Kiệt dạy, tôi hoàn toàn không rõ có nghĩa là gì, là anh ta cố ý hại tôi.”

“Cút!”

Viện trưởng vung bàn tay to lên, muốn Thu Sinh mau cút đi, bà sợ nói thêm hai câu nữa, chính mình cũng sẽ bị ma quỷ quấn vào.

. . . . . .

Đỉnh núi ngoài thôn, thôn trưởng chỉ huy các thôn dân đào đất, nơi này chính là nơi chôn cất phong ấn cha sứ Ngôn.

Nhìn thấy rõ ràng đất đã được đào lên và lấp lại, chú Cửu im lặng không nói gì, đã tới chậm rồi, đã có người động vào trước.

Chú Cửu không nói chuyện, Liêu Văn Kiệt cũng không nói gì, trong lòng hai người cảm thấy có chút may mắn là năm đó chôn sâu, mũi ưng không thể đào được gì.

“Có nước! Này! Có nước!”

“Thôn trưởng, chúng ta đào được nước ngầm, thật tốt quá, đang lo nước suối không thể uống, ông trời liền đưa tới cho chúng ta một cái giếng.”

“Không phải ông trời, là chú Cửu đưa đến, cao nhân đắc đạo thật là có bản lĩnh!”

“Tôi cũng thấy vậy.”

“. . . . . .”

Thôn dân vây xung quanh chỗ nước ngầm trào ra hoan hô nhảy nhót, hoàn toàn không biết tình huống nghiêm trọng đến mức nào.

“Chú Cửu, nơi này thật sự chôn một cương thi sao?”

“Lúc trước là có, hiện tại. . . . . Rất có thể đã sống lại.”

Chú Cửu hạ giọng xuống, khiến thôn trưởng lập tức run lên, nắm chặt tay ông: “Chú Cửu cứu mạng, nhiều hương thân như vậy, không thể để bị cương thi làm hại được.”

“Thôn trưởng ông yên tâm, cương thi xuất hiện không phải ngày một ngày hai, có thể. . . . . Có thể đã đi xa rồi.” Chú Cửu cười gượng, dù sao cũng là cương thi ngoại quốc, mười mấy năm không về nhà, không chừng đã ở trên biển rồi.

Đương nhiên, lời này đến chính ông cũng không tin.

“Có thể. . . . . Nhưng mà còn có cái nhỡ đâu!”

Thôn trưởng nắm chặt lấy tay chú Cửu, nói gì cũng không chịu buông ra: “Chú Cửu, tôi có chôn vài hũ rượu ngon ở trong sân, là rượu năm đó lúc kết hôn tôi đã ủ, lần này nói gì chú cũng phải ở lại vài ngày, không uống hết không được đi.”

“Thôn trưởng, ông yên tâm, thời gian này tôi sẽ ở lại trong thôn.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.”

“Thôn trưởng, thôi không trò chuyện nữa, thừa dịp trời còn chưa tối, chúng ta mau đi đến nơi kế tiếp đi.” Tuy rằng khả năng không lớn, nhưng chú Cửu vẫn muốn thử xem, đào ra được nữ

cương thi thì lập tức hoả táng, dù sao ba đánh một cũng tốt hơn ba đánh hai.

. . . . . .

Trong nhà sân tường bỏ hoang đã lâu, lần này bọn họ không cần đào đất, bởi vì đã có người tốt bụng hỗ trợ, đã giúp bọn họ đào đất lên rồi.

“Chú Cửu, này. . . . . Phải làm thế nào bây giờ?”

Mồ hôi thôn trưởng rơi như mưa, run rẩy nói: “Mau, mau đến nhà của tôi, có rượu ngon thức ăn ngon, sau đó lại gọi quả phụ Lý đến đấm chân cho chú.”

“Khụ khụ, thôn trưởng an tâm một chút chớ vội, việc đến nước này đã không còn biện pháp. Ông bảo thôn dân mau về nhà, trước khi mặt trời xuống núi, nhất định phải nhớ cài chuông trước cửa, nếu có tình hình gì, lập tức lay chuông.”

Chú Cửu dặn dò một tiếng, lại bổ sung: “Không có chuông, thì lấy chảo sắt chậu sắt, cái gì có thể phát ra tiếng động là được.”

“Được, tôi sẽ đi sắp xếp.”

Thôn trưởng nhanh chóng rời đi, chạy được một đoạn còn không quên xoay người lại bảo chú Cửu buổi tối đến nhà ông ta ăn cơm.

“Chú Cửu, tôi xâu chuỗi lại, đại khái đã biết xảy ra chuyện gì.”

Liêu Văn Kiệt nãy giờ vẫn không nói chuyện mở miệng nói: “Oai đạo không biết vì duyên cớ nào mà đi tới thôn, có thể là nghiên cứu phong thuỷ, cũng có thể là trùng hợp đi ngang qua, thuận tiện thả ma bắt quỷ lừa chút lộ phí, điểm này sẽ không bàn chi tiết. . . . . .”

“Bởi vì viện trưởng tu viện cũng là người nước ngoài, cho nên ông ta liền đến tá túc, và phát hiện đàn dơi bị phong ấn ở tu viện, sau đó lại chạy vào phòng tĩnh tu. Phát hiện có lợi ích có thể kiếm, liền đi theo đàn dơi tìm được cha sứ Ngôn đã biến thành ma cà rồng.”

“Ông ta làm cho cha sứ Ngôn sống lại, muốn thu vào dưới trướng, kết quả song phương một lời không hợp trực tiếp ra tay. Oai đạo không phải đối thủ, cương thi ông ta luyện chế bị đánh cho tàn tạ, chỉ phải chạy trối chết.”

“Lần chạy trốn này liền chạy tới Nhậm gia trang, ông ta không thể nuốt trôi cơn tức này, quyết định lấy lại sĩ khí, mang đàn em trở về chiếm lại địa bàn. Ông ta bắt du hồn dã quỷ ở nghĩa trang, phát hiện ông cụ Nhậm có giá trị dưỡng thi, chuyện tiếp sau đó, chú cũng biết . . . . . .”

“Đó cũng là lý do vì sao dòng suối lại bị người ném dơi vào, nơi phong ấn cha sứ Ngôn bị đào lên rồi lấp lại, chỗ căn nhà hoang thì chỉ đào hố chứ không lấp đất.”

Liêu Văn Kiệt giải thích: “Bởi vì cha sứ Ngôn là do oai đạo chỉ huy cương thi đào ra, trong lòng ông ta có tật giật mình, không muốn để cho người khác chú ý. Còn căn nhà hoang bên kia, là tự chính cha sứ Ngôn đào tình nhân của mình ra, ông ta không liên quan, cũng sẽ không che dấu.”

Thật tuyệt, đầu óc ngươi này phát triển như thế nào vậy chứ?

“Không tồi, A Kiệt, cậu và tôi có suy nghĩa giống nhau đó!”

Chương 179: Thật là một người kỳ dị 1 Chú Cửu liên tục gật đầu: “Chỉ có yêu đạo mới có khả năng đào cha sứ Ngôn ra, thời gian cũng trùng khớp, ông ta một lòng một dạ muốn cương thi ông cụ Nhậm sát hại cha con nhà họ Nhậm, mục đích chính là luyện ra một con cương thi lợi hại. . . . . .”

“Cũng khó trách ngay từ đầu ông ta cẩn thận dè dặt, chỉ vì trêu chọc một đối thủ lợi hại, không ngờ lại xảy ra gút mắt với tôi.”

“Chú Cửu, tình thế không ổn lắm!”

Liêu Văn Kiệt nhíu mày nói: “Bản lĩnh của oai đạo không tầm thường, một con ma cà rồng đã khiến cho ông ta chạy trối chết, bây giờ lại có hai con, hai chúng ta hai đối hai có thể thu phục được sao?”

“Lẽ ra không đáng ngại, cái yêu đạo học chính là thuật bàng môn tả đạo, đối phó người thường rất lợi hại, nhưng đấu pháp trực diện thì ông ta còn kém chút.”

Chú Cửu mỉm cười: “Hơn nữa, cậu đã quên Thu Sinh rồi sao, chúng ta là ba người, không phải hai người.”

Liêu Văn Kiệt: “. . . . . .”

Chính là bởi vì còn có một tên Thu Sinh, mới sợ đánh không lại vợ chồng người ta liên thủ đó.

Ban đêm, Liêu Văn Kiệt đi ra khỏi cổng lớn nhà thôn trưởng, phía sau là chú Cửu được Thu Sinh đỡ, sắc mặt đỏ bừng, khắp người đầy mùi rượu, vừa nhìn chính là uống nhiều quá.

Đi ra ngoài cách trăm mét, chú Cửu thẳng lưng, không cần Thu Sinh giúp đỡ, đôi mắt bình tĩnh thanh minh, nào còn có vẻ say rượu.

“Sư phụ, thì ra người không uống rượu à?”

“Nói ngốc cái gì đó, loại thời điểm này sao có thể mê rượu!”

“Nhưng mà người cũng chặn rượu của con và anh Kiệt. . . . . .”

“Câm miệng, nói nhảm nhiều quá.”

Chú Cửu tức giận dạy dỗ Thu Sinh một câu, có mấy hương thân đến nhà thôn trưởng, những người này chưa thấy sự lợi hại của cương thi, liên tiếp mời rượu ông, ông không muốn làm mất lòng người ta, chỉ phải giả vờ say lừa dối cho qua cửa.

“Đổi lại là tôi sẽ uống cho say luôn, chờ ma cà rồng đi ra, cho bọn họ có đồ ngon để ăn.”

Liêu Văn Kiệt bĩu môi, một đám lão già nát rượu, cũng không biết từ đâu biết được tin tức, nghe nói thôn trưởng đào lên rượu ngon quý báu nhiều năm, toàn bộ đều chạy tới cọ rượu.

Chính mình uống còn chưa tính, còn muốn trút rượu ba người bọn hắn, thật sự là thèm rượu đến không muốn sống nữa rồi.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, tửu lượng của chú Cửu tốt như vậy, vì sao lại bị Nhậm lão gia chuốc say hai lần?

Chậc chậc, nhất định là Nhậm lão gia ngàn chén không say, ngay cả chú Cửu cũng không phải đối thủ!

“A Kiệt, đừng oán giận, buổi tối hôm nay chuẩn bị tốt tinh thần. Tôi thủ đầu hôm, cậu và Thu Sinh thủ sau nửa đêm, nghe được động tĩnh lập tức hành động, tuyệt đối đừng ngủ gật.”

“Được, trở về tôi liền tĩnh tọa.”

Ba người đi về phía tu viện, nếu như không có gì ngoài ý muốn, ba người bọn họ sẽ ở tu viện một thời gian ngắn.

Thật ra thôn trưởng rất muốn sắp xếp để chú Cửu ở trong nhà mình, nhà lớn nghiệp lớn, không thiếu ba căn phòng cho ba người ở. Nhưng chú Cửu trực tiếp từ chối, với hiểu biết của ông với cương thi, sau khi chết chấp niệm lúc còn sống sẽ không tiêu tan, có hai nơi có khả năng ghé qua lớn nhất.

Căn nhà hoang nơi hẹn hò khi còn sống, còn một nơi nữa chính

là tu viện.

Căn nhà bên kia ít có dấu chân người tới, tu viện thì có năm nữ tu sĩ, một lớn bốn nhỏ, hiện tại không rõ kịch bản của ma cà rồng là gì, canh giữ ở tu viện sẽ ổn thỏa hơn.

Chú Cửu đã thương lượng chuyện này với viện trưởng, lúc đầu, viện trưởng không đồng ý. Không phải bởi vì có sắc quỷ Thu Sinh ở đây, sợ cậu ta nửa đêm dục hành bất quỹ*, mà là xuất phát từ tín ngưỡng, viện trưởng kiên trì cho rằng đây là một lần khảo nghiệm, chỉ cần tín ngưỡng của năm người các bà kiên định, Chúa sẽ phù hộ các bà bình an vượt qua kiếp nạn.

*Dục hành bất quỹ: Viện trưởng sợ ẻm nửa đêm đi quấy rối tình dục

*Dục hành bất quỹ: Viện trưởng sợ ẻm nửa đêm đi quấy rối tình dục

Tín ngưỡng của nhóm nữ tu sĩ có kiên định hay không Liêu Văn Kiệt không rõ, nhưng Thiết Sa Chưởng của hắn thì cứng rắn hơn gạch tường rất nhiều, sau khi đập vỡ năm viên gạch, viện trưởng liền ngầm đồng ý thỉnh cầu cho ba người ở lại.

. . . . . .

Tu viện, nguyên bản là phòng mũi ưng từng ở, cách không xa chính là ký túc xá của nhóm nữ tu sĩ.

Chú Cửu một tay cầm kiếm, một tay dán hoàng phù ở bên ngoài tường, cẩn thận tỉ mỉ, không dám có một chút sơ sẩy.

Liêu Văn Kiệt khoanh chân ngồi ở góc tường, nhìn như ngủ say, thật ra đã bắt đầu tu luyện trong mộng rồi.

Bên cạnh, Thu Sinh nằm trên giường lăn lộn khó ngủ, bởi vì bên tai loáng thoáng nghe được thủy thanh tiếu ngữ*, khiến cậu ta

suy nghĩ vẩn vơ, trong lòng giống như có móng vuốt mèo đang cào, càng không muốn nghe, lại càng nghe được rõ ràng.

*Thủy thanh tiếu ngữ: tiếng nói chuyện cười đùa của mấy cô bé tu sĩ

*Thủy thanh tiếu ngữ: tiếng nói chuyện cười đùa của mấy cô bé tu sĩ

Che tai lại cũng vô dụng, vẫn cứ ngủ không được!

Đông oang! Đông oang oang ————

Đột nhiên, từ phía xa truyền đến tiếng gõ chậu sắt, chú Cửu vọt vào trong phòng gọi một tiếng, cắp lấy tay nải chạy thẳng về hướng phát ra âm thanh.

Liêu Văn Kiệt đứng bật dậy, cầm tay nải lên, chạy theo hướng chú Cửu.

“Anh Kiệt, chờ tôi một chút.”

Thu Sinh đi theo phía sau hai người, chỉ cảm thấy khoảng cách càng lúc càng xa, nhịn không được gọi một tiếng.

Chương 180: Thật là một người kỳ dị 2 “Đừng đuổi theo, cậu mau trở về ngủ đi.”

Liêu Văn Kiệt chân thành trả lời một câu, ngoan ngoãn trở về ngủ, tốt cho Thu Sinh, cũng tốt cho hắn và chú Cửu.

“Có quỷ mới nghe anh!”

Xung quanh tối om, nói cái gì Thu Sinh cũng sẽ không trở về, huống hồ, trở về cậu cũng không ngủ được.

Bước chân của chú Cửu và Liêu Văn Kiệt rất nhanh, chờ hai người chạy tới nơi, phát hiện cả nhà chủ nhà đều đứng ở ngoài

cửa, trên mặt lộ vẻ lo lắng nhưng không có việc gì.

Chú Cửu nhẹ nhàng thở ra, người không có việc gì thì ổn rồi.

“Xảy ra chuyện gì, vì sao lại gọi chúng tôi lại đây?”

“Chú Cửu, em trai của tôi đi vào rừng, đến bây giờ còn chưa có trở lại.”

“Sao lại đi vào rừng, không phải đã bảo các ông buổi tối đừng nên ra ngoài sao?” Chú Cửu nghe vậy liền nổi giận, ông có thể cứu người, nhưng ông không phải thần tiên, không cứu được người chết, càng không cứu được người muốn chết.

“Không phải đâu, chú Cửu, em trai của tôi không có đi ra khỏi thôn, chỉ đi vào rừng chuối tây (chuối sứ) phía sau nhà chúng tôi thôi. Đã hai tiếng đồng hồ rồi, chú ấy vào rồi thì không có động tĩnh gì cả, gọi cũng không lên tiếng, tìm cũng không thấy.” Chủ nhà vội vàng giải thích.

“Dẫn tôi đi nhìn xem.”

Sắc mặt chú Cửu trở nên tốt hơn, chỉ cần không ra khỏi thôn, thì mọi chuyện đều dễ tính, nếu không ông cũng chỉ có thể đợi trời sáng rồi đi tìm.

Đến lúc đó, sống hay chết, chỉ có thể mặc cho số phận.

. . . . . .

Thu Sinh tới chậm một bước, theo sát phía sau chú Cửu đi vào nhà, mọi người đi qua bức tường thấp ở sân sau, trước mắt liền rộng mở thoáng đãng.

Chỉ thấy mỗi bên có hai ba căn nhà gỗ, cách mười mét có một dãy hàng rào, phía sau là một mảng chuối tây lớn, vô cùng rậm rạp, ít nhất cũng có hơn trăm cây.

Chú Cửu đẩy cửa gỗ ra, phát hiện trong nhà không có một bóng người, ngược lại trên mặt đất có một dây tơ hồng, kéo dài một đường tới rừng chuối tây.

“Chú à, sao lại có nhiều nến đỏ như vậy?”

Thu Sinh hiếu kỳ nói: “Còn là nến long phượng, chẳng lẽ trong thôn lưu hành bái thiên địa dưới tàng cây chuối tây sao?”

“Tôi cũng không rõ nữa, rừng chuối tây vẫn do em trai tôi xử lý.”

“Không phải có người bái thiên địa, mà là người và ma bái thiên địa!”

Chú Cửu ngồi xổm xuống, sờ sờ nến đỏ lạnh như băng: “Em trai của ông bị ma quỷ mê hoặc, mỗi đêm đều cùng nó hẹn hò, những cây nến đỏ này là do cậu ta tự mình đốt.”

“Không thể nào, nó điên sao!”

“Dù sao cũng là người trần mắt thịt, sao có thể chống lại sự mê hoặc của quỷ quái. . . . . .”

Chú Cửu thở dài, tay cầm kiếm, dưới chân dẫm Thiên Cương bộ, thân hình nghiêng nghiêng ngả ngả đi vào rừng chuối tây, chỉ trong chốc lát, liền dẫn ra một người thanh niên trẻ tuổi.

Liêu Văn Kiệt đến gần liền thấy, trên người người này bọc vải đỏ, bên tai cắm hoa tươi, xanh xanh đỏ đỏ giống như chú rể.

Chỉ là hơi đơn sơ, cách ăn mặc qua loa có lệ, giống như buổi tối độc thân uống quá nhiều, ngày hôm sau tỉnh lại đã muộn, cho nên vội vội vàng vội chạy tới hiện trường hôn lễ.

“A, chú Cửu, chú ấy không có việc gì chứ?”

Vừa thấy em trai mình hôn mê bất tỉnh, thỉnh thoảng tay chân

run rẩy một chút, chủ nhà vội vàng hỏi.

“Âm khí nhập thể, dương khí tiết hơn phân nửa. . . . . Trước hết ông nâng cậu ấy đi trước, chờ tôi diệt ma nữ xong, sẽ bốc thuốc cho cậu ta.”

“Cảm ơn chú Cửu, cảm ơn chú Cửu.” Chủ nhà cảm ơn, đỡ lấy em trai mau chóng rời đi.

Nhìn bóng dáng hai người, chú Cửu liền thở dài.

“Chú Cửu, có phải là không thể cứu được không?”

“Cứu thì thật ra là cứu được, lúc trước Thu Sinh bị ma nữ mê hoặc cũng. . . . . .”

“Sư phụ, đều đã là chuyện cũ rồi, có thể đừng nhắc lại nữa được không?”

“Câm miệng, thành thành thật thật nghe, miễn cho lần sau con lại bị ma quỷ ám.”

Chú Cửu trừng mắt liếc Thu Sinh một cái, chỉ vào nến đỏ tán loạn trên mặt đất, tiếp tục nói: “Thu Sinh chỉ bị ma mê hoặc một đêm, cứu trở về không khó, người nọ bị ma nữ hút dương khí liên tục mấy buổi tối, cứu trở về được thì sợ là nửa đời sau cũng là cái ma ốm, ấm sắc thuốc. Nhìn sắc mặt của cậu ta, sợ là sẽ không hành sự chuyện phòng the được, vô hậu.”

Đơn giản mà nói, người đã bị phế rồi.

“Ma nữ thật đúng là hại người rất nặng, sư phụ, mau đánh chết cô ta đi!” Thu Sinh nghe vậy run run một cái, nghiến răng nghiến lợi hận không thể ngay lập tức chém ma nữ thành tám khúc.”

“Nhất định rồi.”

Chú Cửu gật gật đầu, nhíu mày nói: “Có điều ma nữ ẩn thân trong rừng chuối tây, lấy rừng làm cơ sở, bày ra mê tung trận, tìm ra cô ta không dễ dàng, chỉ có thể nghĩ cách dẫn cô ta ra.”

“Chú Cửu, tôi có một kế, có thể làm cho ma nữ hiện nguyên hình.”

Liêu Văn Kiệt nhướng mày: “Không quan tâm cái gì mê hồn trận hay là mê tung trận, chúng ta lấy lực phá xảo, đốt cháy rừng chuối tây, khi cô ta không còn chỗ nào để che giấu chúng ta liền cùng lên.”

Chú Cửu: (ˊ ᵕ ˋ)

Thật là một người kỳ dị!

Chú Cửu nhìn Liêu Văn Kiệt nháy mắt mấy cái, sau một lúc lâu tiếp tục nói: “Muốn dẫn ma nữ đi ra không khó, ăn mặc rực rỡ giống như cách ăn mặc của chú rể, sau đó dùng dây tơ hồng làm Hồng Nương (bà mối), cột vào nến long phượng.”

Chương 181: Chỉ tiếc quân sinh ta chưa sinh 1 “Châm nến long phượng lên, ném một đầu dây tơ hồng vào rừng chuối tây, một đầu khác kéo vào trong phòng, cột vào đầu ngón chân mình, người thì nằm yên trên giường, chờ ma nữ tự mình tới cửa là được.”

“À, đúng rồi, lúc buộc đầu ngón chân, nhớ đừng buộc nút chết, bằng không sẽ thật sự trở thành vợ chồng.”

“Nghe rất đơn giản, Thu Sinh rất thích hợp.” Liêu Văn Kiệt nói.

“Đúng vậy nha, không có gì khó khăn, để cho anh Kiệt làm đi, anh ấy đẹp trai như vậy, ma nữ thấy được nhất định sẽ vui mừng mà chết.” Thu Sinh cũng gật đầu theo.

“Cũng không phải là một chút khó khăn đều không có, làm chú rể còn có một điều kiện tiên quyết.”

Chú Cửu nhíu mày, tầm mắt đảo qua đảo lại trên mặt Liêu Văn Kiệt và Thu Sinh: “Hai người các cậu, ai là đồng tử*?”

*Đồng tử: trai tân

*Đồng tử: trai tân

“Thu Sinh!”

“Anh Kiệt!”

“. . . . . .” x3

Chú Cửu im lặng không nói gì, lời này hỏi cũng như không, Thu Sinh từng có cá nước thân mật với ma nữ, nói cậu ta là đồng tử. . . . . .

Đây là khinh thường Thu Sinh, hay là khinh thường ma nữ?

Về phần Liêu Văn Kiệt, thì càng không cần phải nói, không nói đến chỉ vài ba câu của hắn đã khiến cho Tiểu Hoàn bị mê đến điên đảo, vừa nhìn chính là tay già đời kinh nghiệm phong phú. Chỉ riêng việc ngoại hình đẹp trai, có văn hóa, còn biết ăn nói, hắn muốn làm đồng tử, các cô gái cũng sẽ không gật đầu đồng ý.

“Đáng ghét, biết sớm đã mang Văn Tài theo, nó vẫn là đồng tử.”

Chú Cửu liên tục thở dài: “Tìm thôn dân khác tôi lại không yên tâm, phải làm thế nào bây giờ . . . . . Phải . . . . . Này, hai người các cậu nhìn tôi làm gì?”

Nói xong, chú Cửu đột nhiên phát hiện tình huống không đúng, Liêu Văn Kiệt và Thu Sinh một trái một phải, ánh mắt kỳ dị, nhìn ông chằm chằm.

“Há, làm gì có cái lý đó!!”

Khi phản ứng lại, chú Cửu giận tím mặt, có ý gì, Liêu Văn Kiệt và Thu Sinh không phải đồng tử, chẳng lẽ ông phải sao?

Khinh thường ai đó!

Nhớ năm đó, ông cũng là một thanh niên đẹp trai nổi tiếng gần xa, trong số các sư huynh đệ thì ông đẹp trai nhất, rất nhiều lần ra ngoài hàng yêu phục ma đều suýt bị mỹ nữ chuốc thuốc mê.

“Sư phụ, có vài chuyện không nên nói rõ ra, nói ra sẽ rất tổn thương.”

Thu Sinh cố nén ý cười, nghiêm túc nói: “Người thường xuyên dạy con và Văn Tài, hàng yêu phục ma là bổn phận của chúng ta, chịu chút uất ức cũng không sao, không có gì phải xấu hổ.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu nói phải: “Đúng vậy đó, chú Cửu, ông toàn thân đều là mùi rượu, ma nữ nhìn thấy nhất định sẽ nghĩ là ông ngay cả rượu giao bôi cũng đã uống rồi, trực tiếp động phòng đỡ rắc rối.”

“Vớ vẩn, tôi đã một bó tuổi, tay chân già nua, sao ma nữ có thể để ý đến tôi!”

“Việc nhỏ, luôn có nhiều biện pháp hơn là vấn đề.”

Liêu Văn Kiệt nhanh chóng động não, hảo tâm góp ý: “Chú Cửu, lúc ông nằm ở trên giường thì nằm úp sấp xuống, như vậy ma nữ sẽ không nhìn thấy nét mặt già nua của ông.”

“Hừ, ít nói nhảm, vừa rồi tôi nhớ lầm, có còn là đồng tử hay không không sao cả, Thu Sinh con lên đi.”

“Sư phụ, con lên cũng không sao, nhưng mà nhỡ ma nữ không ra thì phải làm sao bây giờ?”

“Không sao cả, cùng lắm thì đốt rừng!” Chú Cửu hung tợn nói.

. . . . . .

Mười phút sau, chú Cửu mặc đồ đỏ rực rỡ, trên lưng quấn vải đỏ, vẻ mặt bi phẫn châm hai cây nến long phượng ở trước rừng chuối tây.

“Tổ sư gia ở trên, đệ tử bất tài Lâm. . . . . Cửu vì hàng yêu phục ma, hôm nay sẽ trả bất cứ giá nào !”

Sau khi thắp mấy ngọn nến đỏ, chú Cửu đặt hết mấy sợi dây đỏ xuống, mặt không cảm xúc buộc sợi dây đỏ vào ngón chân cái.

Chú Cửu nằm thẳng cẳng, sau đó lại nhớ đến những gì Liêu Văn Kiệt vừa nói, thế là đen mặt lật người lại, ghé vào bên cạnh ván giường.

Vừa nằm vừa lẩm bẩm “ông đây rất tức giận!”

Phía mép giường là một hàng bùa chú màu vàng được dán vô cùng ngay ngắn, đó đều là những bùa chú chuyên dụng cho việc đối phó với ma quỷ, không những thế còn có thể thu liễm được sinh khí của người sống. Chỉ cần không phát ra tiếng động thì đám ma quỷ sẽ không thể nhận ra được trong phòng còn có những người khác.

Liêu Văn Kiệt ngồi xổm dưới giường, tay trái cầm kiếm Kim Tiền, tay phải cầm kiếm gỗ đào, chỉ chờ chú Cửu gạt đổ chén rượu làm hiệu lệnh thì sẽ lập tức lao ra chặt con ma nữ trên giường thành tám khúc.

Bên ngoài là tiếng côn trùng kêu vang liên hồi, trong phòng chỉ có tiếng nến nổ lách tách, chẳng mấy chốc đã hoàn toàn yên lặng.

Ở trong rừng, một cây chuối tây từ từ nở hoa, bông hoa màu tím quỷ dị lung lay trong gió, làn gió thổi qua mặt đất, thuận tiện lướt qua ngọn nến long phượng đỏ rực.

Sợi dây đỏ thẳng băng đột nhiên bị đè xuống, Liêu Văn Kiệt ngồi dưới giường nên nhìn thấy vô cùng rõ ràng. Sợi dây đỏ dường như bị một bàn tay vô hình nào đó đè lại, sau đó những tiếng bước chân khe khẽ vang lên, từng bước từng bước hướng về phía giường.

Liêu Văn Kiệt nín thở ngưng thần, không lập tức đọc [Tịnh thiên địa thần chú] mà chờ tín hiệu của chú Cửu rồi mới động thủ. Dù sao thì chú Cửu tuổi tác đã cao, mặc kệ thứ đang đến là người hay quỷ thì đối với chú Cửu mà nói cũng là một đãi ngộ không tồi.

Chương 182: Chỉ tiếc quân sinh ta chưa sinh 2 Cũng may người nằm trên giường là chú Cửu, nếu đổi lại là Thu Sinh thì chắc chắn năm phút sau hắn đã nhận được ám hiệu rồi.

À không, nếu đổi thành Thu Sinh thì chắc chắn sẽ theo con ma nữ đó luôn, chứ làm gì còn ám hiệu mà gửi nữa!

...

Trên giường, ngay lúc sợi dây đỏ bị ép xuống thì chú Cửu đã chậm rãi mở mắt ra.

Nghĩ đến những chuyện xảy ra ngày hôm nay, chú Cửu âm thầm cười lạnh một tiếng, đang định gửi ám hiệu nhưng suy nghĩ một chút lại dừng lại. Ông ta phải tự tay giết chết con ma nữ hại người này, nếu không thì trong lòng sẽ vô cùng khó chịu, sau này có ngủ cũng không thoải mái.

Cơn gió lạnh khẽ thổi tới bên người chú Cửu, ma nữ chậm rãi hiện nguyên hình. Bộ váy màu đỏ khẽ tung bay, tóc mây tán loạn như vẩy mực, gương mặt xinh đẹp như bước ra từ trong tranh, đôi mắt đỏ thẫm, đẹp đến ma mị.

Còn cả làn da trắng như tuyết ẩn hiện dưới lớp quần áo, thân thể mềm mại thoang thoảng hương thơm, bộ váy chỉ như một lớp

vải mỏng, khao khát có người cởi nó ra.

Ma nữ nhìn thấy chú Cửu đang nằm sấp trên giường thì hơi sửng sốt một chút, tóc hoa râm, nhìn có vẻ hơi già.

Nhưng cũng không thành vấn đề, cô ta không kén ăn, thanh niên cường tráng hay ông lão già khụ cũng không sao cả, cùng lắm thì tối nay cứ mây mưa một lần, tối mai lại đổi một người đàn ông khác.

Ma nữ nghĩ xong thì khẽ cởi bộ váy trên người, váy phủ che khuất toàn bộ ván giường, bàn tay trắng nõn nắm lấy hai tay chú Cửu, chậm rãi xoay người ông ta lại.

“Lông mày của lang quân trông thật thú vị, chỉ tiếc quân sinh ta chưa sinh. Hôm nay là một ngày cảnh đẹp ý vui, ta và chàng hãy cùng nhau hưởng phúc đi, chúng ta bù đắp cho nhau, yêu thương nhau…”

(Quân sinh ta chưa sinh: Câu đầy đủ là Quân sinh ta chưa sinh, ta sinh quân đã già, được trích từ một trong 21 bài thơ được khắc trên sứ nung Đồng Quan)

Ma nữ cười duyên một tiếng, sau đó vươn bàn tay trắng nõn định quấn lấy cổ chú Cửu.

“Hừ, mở to mắt chó của ngươi ra mà nhìn cho rõ, nơi này làm gì có lang quân của ngươi!”

Chú Cửu hừ lạnh một tiếng, thân thể xinh đẹp gần ngay trong gang tấc nhưng đôi mắt kia lại lạnh lùng như băng. Một ánh sáng xẹt qua, kiếm Kim Tiền từ trong ống tay áo trượt ra, giữ chặt trong lòng bàn tay.

Vút!

ống tay áo đỏ tươi lập tức đứt đoạn, ma nữ thấy thế thì kinh

hãi. Ngay khi nhìn thấy chú Cửu không bị mê hoặc thì cô ta đã biết tình hình không ổn, ma nữ thấy vậy không nói hai lời, nhanh chóng xoay người chạy.

“Chạy đi đâu!”

Chú Cửu ném kiếm ra, kiếm Kim Tiền nóng bỏng như lửa lao thẳng tới sau lưng ma nữ.

Bỗng nhiên tấm vải đỏ lóe lên, ma nữ dùng kế ve sầu thoát xác, may mắn giữ được một mạng. Cô ta ngã nhào ra đất, khó khăn lắm mới thoát chết.

“Đạo trưởng, xin tha mạng!”

Cô ta vô cùng hoảng hốt, vừa nhìn chú Cửu vừa lăn ra ngoài phòng, nhưng vừa đẩy cửa ra đã đụng phải Thu Sinh mai phục từ lâu, trước ngực Thu Sinh còn đeo một tấm gương.

Trong gương là một bà lão mặc váy đỏ, dáng người gầy guộc, tóc dài khô cứng như rơm rạ. Thứ khiến người ta sợ nhất chính là khuôn mặt của bà ta, thứ gọi là khuôn mặt đó chính là một miếng vỏ cây được đâm thủng ba lỗ tượng trưng cho hai mắt và miệng.

Ma nữ nhìn thấy bà lão xấu xí trong gương thì che mặt kêu lên thảm thiết. Dung nhan xinh đẹp và dáng người thướt tha đã không còn, trông cô ta lúc này không khác gì người xuất hiện trong gương.

“Ôi mẹ ơi!”

Mỹ nhân yểu điệu lả lướt đùng một cái biến thành bà lão quái vật xấu xí, Thu Sinh nhìn thấy thì sợ chết khiếp, vô thức lùi lại phía sau một bước.

Một bước này vừa vặn tránh khỏi cửa phòng, ma nữ thấy thế thì vội vàng chớp lấy thời cơ, nhanh chóng lướt qua cửa, hướng về

phía rừng chuối tây.

“Định chạy đi đâu…”

Vút!

Chú Cửu còn chưa nói xong thì một thanh kiếm Kim Tiền đã bay ra, đâm thẳng vào ma nữ đang bay trên không chút, chặt đứt một cánh tay của cô ta.

“A Kiệt, tôi đã phát ám hiệu rồi, sao bây giờ cậu mới ra tay?”

“Giường thấp quá, tôi bị kẹt mãi mới chui ra được.”

Liêu Văn Kiệt giải thích một câu, sau đó kính nể nói: “Chú Cửu lợi hại quá, tôi vừa mới từ trong gầm giường chui ra đã thấy ma nữ quần áo xộc xệch, vừa chạy vừa hét tha mạng.”

Coi như cậu biết nói chuyện!

Chú Cửu cầm kiếm gỗ tức giận đi ra ngoài, lúc mặc đồ đỏ đỏ xanh xanh là ông ta đã biết hôm nay không xong rồi.

Về sau chắc chắn Liêu Văn Kiệt sẽ nói đi nói lại chuyện này, cho dù Liêu Văn Kiệt không nói thì còn tên Thu Sinh lắm chuyện kia. Nếu chuyện này không xử lý ổn thỏa thì kiểu gì cũng đến tai Tứ Mục, sau đó Tứ Mục sẽ lấy đó để trêu ông ta, nói ông ta gừng càng già càng cay, người càng già càng dẻo dai, tự mình ra trận khiến ma nữ chạy trối chết.

“Đúng là xui xẻo, một đời anh minh lại bị hủy hoại trong chốc lát, lần sau ra ngoài nhất định phải dẫn theo cả Văn Tài…”

Chú Cửu nhỏ giọng thầm thì, không để ý đến Thu Sinh đang đứng cười trộm ở cửa nữa mà nhanh chóng đi đến rừng chuối tây trước mặt.

Gió êm sóng lặng, ma nữ đã chạy không thấy tăm hơi.

“Hừ, con ma nữ này nghĩ có thể chạy thoát sao?”

Chú Cửu cúi đầu tìm kiếm, phát hiện cánh tay của ma nữ mà vừa rồi bị Liêu Văn Kiệt chém đứt đã biến thành một nhánh cây thì lập tức nhặt lên.

“Thiên địa tự nhiên, uế khí phân tán…”

Chương 183: Chỉ tiếc quân sinh ta chưa sinh 3 Liêu Văn Kiệt nhặt kiếm Kim Tiền lên, đồng thời niệm chú [Tịnh thiên địa thần chú]. Trong lúc nhất thời, rừng chuối tây xào xạo giống như bị cuồng phong thổi qua, nhưng sau khi gió thổi qua thì xung quanh cũng không thấy có gì thay đổi.

Liêu Văn Kiệt dừng lại, nghi hoặc nhìn chú Cửu: “Kỳ quái, tôi rất có thiên phú trong việc niệm chú, bình thường không cần biết yêu ma quỷ quái nhiều ít thế nào, chỉ cần niệm một vòng là nhất định sẽ tan thành mây khói. Nhưng tại sao hôm nay con ma nữ này lại không có chút phản ứng nào?”

“Không phải ma nữ, mà là Thụ tinh. Nếu tôi đoán không sai thì trong khu rừng này có một cây chuối tây đã tu luyện thành tinh.”

(Thụ tinh: Cái cây thành tinh)

“Yêu quái?”

Liêu Văn Kiệt trợn tròn mắt, ma gặp rồi, cương thi cũng đã gặp rồi, nhưng yêu quái thì đây là lần đầu tiên.

Nếu có cơ hội nhất định phải bắt để nghiên cứu một chút!

“Đừng có suy nghĩ lung tung, đây chỉ là Thụ tinh, không thể nào rời bản thể quá xa, cậu có bắt cũng vô dụng.”

Chú Cửu chỉ cần liếc mắt một cái đã biết được Liêu Văn Kiệt đang suy nghĩ điều gì, ông ta nói tiếp: “Chẳng trách cô ta có thể

dựa vào rừng chuối tây này để bày ra trận Mê Tung. Cứ tưởng đó là một con ma nữ biết đạo thuật nên tôi mới phải tự mình ra trận làm mồi nhử, tránh để Thu Sinh bị ma nữ mê hoặc tâm trí…"

"Vâng vâng vâng, chú Cửu nói không sai."

"Vâng vâng vâng, sư phụ nói không sai."

"Hừ, không biết lòng tốt của người khác!"

Chú Cửu không thèm để ý đến Liêu Văn Kiệt và Thu Sinh nữa, hai người bọn họ có tin hay không thì tùy, dù sao thì lý cũng ở bên ông ta.

Chú Cửu lấy ra một tấm bừa vàng, sau đó dán lên nhánh cây kia: "A Kiệt, Thu Sinh, nhớ quan sát cho thật kỹ, nhìn xem cây chuối tây nào rung mạnh nhất thì có nghĩa là Thụ tinh đang bám trên cây đó. Nhớ để ý cho kỹ, chúng ta phải nhanh chóng tìm được cô ta."

Thu Sinh đang định hỏi tìm như thế nào thì lá bùa vàng kia đột nhiên bốc cháy, ngọn lửa thiêu rụi cả nhánh cây, sau đó trong rừng vang lên những tiếng kêu gào thảm thiết, những cây chuối bắt đầu lay động.

"Tìm thấy rồi!"

Ba người đồng thời lên tiếng, nhưng lại lao thẳng về ba hướng khác nhau.

Chú Cửu đâm kiếm xuyên thẳng cây chuối tiêu trước mặt, nhưng lại không thấy có phản ứng gì, thế là lập tức chạy tới phía Thu Sinh.

Liêu Văn Kiệt ở bên kia cũng vừa dùng kiếm Kim Tiền xuyên qua một cây chuối tây, không thấy có phản ứng gì. Hắn lại tiếp tục dùng Thiết sa chưởng bổ hai lần, xác nhận là do trời tối nhìn nhầm

thì mới chạy về phía Thu Sinh.

Thu Sinh thì thảm rồi, cậu ta vung kiếm Kim Tiền đâm vào cây chuối tây, kết quả là cây chuối bị đâm không có phản ứng nào, nhưng cây chuối sau lưng lại đột nhiên động đậy.

Sau đó, không đợi Thu Sinh phản ứng lại thì bùn đất dưới chân cậu ta lập tức biến thành đầm lấy, trong nháy mắt đã ngập đến tận đầu gối.

“Sư phụ, cứu con!!!”

Vút!

Kiếm gỗ xé gió lao tới, cắm thẳng xuống trước mặt Thu Sinh. Đầm lấy lập tức biến mất không chút dấu vết, nhưng hai chân Thu Sinh bị chôn chặt dưới đất không thể động đậy được.

Sau khi cứu được Thu Sinh thì chú Cửu cũng không chậm trễ chút nào, lập tức đuổi theo cây chuối tiêu kia. Liêu Văn Kiệt cũng cầm kiếm lao tới.

Kiếm gỗ và kiếm Kim Tiền một trước một sau áp trận, cùng một lúc xuyên qua cây chuối tây. Một tiếng hét thê lương chói tai vang lên, nụ hoa chuối tây rủ xuống, không còn động tĩnh gì nữa.

Chú Cửu ngồi xổm xuống bên cạnh cây chuối, ngẩng đầu nhìn ánh trăng rồi cười nói: “Thu Sinh, vào phòng mang cái xẻng ra đây.”

“Sư phụ, người vào phòng mang cái xẻng ra đào con lên trước rồi nói sau.”

...

Nửa tiếng sau, ba người dùng xẻng đào được cây chuối đó lên. Chú Cửu sờ soạng chỗ rễ cây của nó một lúc, sau đó từ trong đống

bùn đất đào ra được một viên ngọc to khoảng bằng đầu ngón tay.

“Chú Cửu, đây là cái gì thế?”

Liêu Văn Kiệt vô cùng háo hức, tinh thần tỉnh táo, Thu Sinh ngồi bên cạnh cũng tò mò không thôi, nhanh nhảu hỏi: “Sư phụ, đó có phải là chân thân của Thụ tinh không? Chúng ta trồng nó trong chậu, tưới nước bón phân đầy đủ, sang năm có thể mọc ra được rất nhiều nữ yêu tinh?”

Không hổ là cậu!

Liêu Văn Kiệt nổi lòng tôn kính: “Thu Sinh, không ngờ cậu đánh ma nữ xong còn muốn đánh cả yêu nữ, không nhìn ra cậu là người can đảm như vậy đấy. Cậu yên tâm, giỗ bảy ngày của cậu tôi chắc chắn sẽ không vắng mặt đâu.”

“Anh Kiệt, anh nghĩ đi đâu thế, em không phải loại người như vậy. Chỉ là em muốn trồng yêu tinh ở trong rừng trúc của sư phụ.”

“Thu Sinh nói đúng, viên ngọc thạch này có thể chôn ở trong rừng trúc.”

Chú Cửu cười ha ha, cất viên ngọc đi rồi bắt đầu giải thích cho hai người này: “Chuối tây bình thường làm sao có thể tùy tiện luyện thành tinh như thế được, nhất định là có bảo bối gì đó giúp nó hấp thụ được tinh hoa của trời và đất. Tôi về chôn viên ngọc này xuống rừng trúc, dẫn linh khí của trời đất vào trong đó, vậy thì rừng trúc đó sẽ trở thành bảo vật, nếu may mắn thì nói không chừng có thể trở thành pháp khí “Gậy trừ tà” đấy!”

“Lợi hại như vậy sao? Vậy thì tôi…”

Liêu Văn Kiệt vốn định cầm mười giỏ tiền đồng đập vào mặt chú Cửu để đổi lấy viên ngọc đó, nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại thì lại thôi. Hắn cũng không biết có thể mang đồ đạc của thế giới này về thế giới cũ được hay không.

Chương 184: Chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế 1 Chỉ là một cây gậy đuổi tà ma thôi mà, chờ sau này giàu có hắn sẽ mua bảy bảy bốn chín cái, một cái để dùng, còn đâu cho hết vào nhà kho hít bụi.

“Sư phụ, chôn viên ngọc này trong rừng trúc có khi nào lại biến thành yêu nữ trúc không?”

“Không đâu, có ta nhìn thì làm gì có được nhiều yêu tinh như vậy.”

Chú Cửu vui vẻ phủi sạch bùn đất trên tay, chạy tới phòng của chủ nhà để báo cáo tình hình. Sau khi chủ nhà thiên ân vạn tạ thì viết cho họ một phương thuốc tẩm bổ bồi dưỡng thân thể.

Chương 185: Chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế 2

Em trai của chủ nhà đã hao tổn quá nhiều nguyên khí, tổn thương căn cơ nghiêm trọng. Giờ muốn bù lại còn khó hơn lên trời, chú Cửu chỉ có thể cố gắng hết sức.

Liêu Văn Kiệt âm thầm ghi nhớ đơn thuốc này. Hắn cũng không có ý gì khác, chỉ là cảm thấy đây cũng là một cách để kiếm tiền, nói không chừng sau này có người nào hữu duyên cần dùng đến.

Trên đường trở về, Liêu Văn Kiệt hỏi thăm chú Cửu tình trạng của người kia, hỏi tại sao lại có thể bốc thuốc chính xác như vậy mà không sợ bốc nhầm làm tình trạng bệnh càng nặng thêm.

Chú Cửu chậm rãi trả lời, phân tích từ trong ra ngoài cho Liêu Văn Kiệt nghe một lần, sau đó cũng thẳng thắn chia sẻ. Chú Cửu không phải thần y, cũng không nghiên cứu nhiều về y thuật, chỉ biết chữa mấy bệnh cảm lạnh sổ mũi thông thường mà thôi…

Nhưng chú Cửu lại có kinh nghiệm bắt ma trừ tà vô cùng phong phú, thế nên rất am hiểu cách chữa trị một số “bệnh lạ”- Chính là bệnh của những người bị ma ám hay trúng tà.

Liêu Văn Kiệt nghe thế thì gật đầu liên tục, ngồi nói chuyện với chú Cửu đến tận nửa đêm. Chủ đề câu chuyện đều xoay quanh những “Bệnh lạ” mà chú Cửu từng được chứng kiến. Liêu Văn Kiệt nghe xong thì cảm thấy mình học hỏi được thêm rất nhiều điều.

Buổi trưa, ba người Liêu Văn Kiệt ăn cơm ở nhà trưởng thôn rồi mới rời đi. Chú Cửu muốn thử vận may một chút nên đã dẫn

Thu Sinh đến ngôi nhà bỏ hoang kia, không tìm được ma cà rồng thì tìm được manh mối gì đó cũng được.

Chú Cửu và Thu Sinh đến ngôi nhà bỏ hoang, Liêu Văn Kiệt trở về tu viện, đề phòng ma cà rồng đột nhiên từ đâu xông ra gây tổn thương cho các nữ tu.

Chú Cửu nghe cũng thấy có lý, nhưng ban ngày ban mặt, ma cà rồng làm sao dám xuất hiện.

Sau khi trở lại tu viện thì nhóm nữ tu đã ăn cơm trưa xong, mọi người bắt đầu công việc của mình, căn bản không có người nào nhàn rỗi.

Nghĩ cũng đúng, nếu như không tạo chút công ăn việc làm thì những nữ tu này cả ngày cũng chẳng biết làm gì.

Liêu Văn Kiệt chủ động tiến lên, hỏi: “Viện trưởng, bà có biết chuyện gì liên quan đến ma cà rồng không? Nếu có thì có thể nói cho tôi biết một chút được không?”

Liêu Văn Kiệt cũng không lạ lẫm gì với ma cà rồng, nhưng những thông tin của hắn chủ yếu đến từ các bộ phim. Từ những bộ phim kinh dị như [Boss dạ hành] đến những bộ phim khoa học viễn tưởng như [Quý tộc ám dạ] rồi đến cả những phim thần tượng trai xinh gái đẹp.

Mấy bộ phim mang yếu tố thương nghiệp dày đặc, hầu như không có giá trị tham khảo.

“Truyền thuyết về ma cà rồng đã xuất hiện từ hàng nghìn năm trước. Trong những câu chuyện thần thoại xa xưa của nền văn minh La Mã cổ đại đã xuất hiện hình tượng ma cà rồng, từ đó đặt nền móng cho ma cà rồng sơ khai…”

“Từ từ, thứ tôi muốn nghe không phải những chuyện này, mấy cái này khoa học quá, phiền bà nói ngắn gọn một chút thôi.”

Liêu Văn Kiệt nhanh chóng ngắt lời, âm thầm chế giễu, tay bà cầm thánh giá, trong ngực ôm kinh thánh mà còn bày đặt nói mấy chuyện khoa học!

“Liêu đạo trường, nếu như cậu muốn nghe tin tức về ma quỷ thì tôi đề nghị tốt nhất là đừng nên làm như vậy.”

Viện trường cầm chặt thánh giá, chân thành khuyên bảo: “Tò mò quá mức không phải chuyện tốt, nhất là tò mò những chuyện liên quan đến ma quỷ. Chúng ta nên cố gắng tránh xa tai họa chứ không phải chủ động tiếp xúc với nó.”

“OK, tôi hiểu rồi, vậy thì không hỏi nữa.”

Liêu Văn Kiệt yên lặng, cảm giác vị viện trưởng này chẳng khác nào có bệnh mà giấu bác sĩ, khó xử nói: “Nhưng mà viện trưởng, dù thế nào đi nữa thì bà cũng phải nói cho tôi biết ma cà rồng sợ cái gì chứ? Như thế thì tôi mới biết đúng bệnh mà bốc thuốc, bà nói có đúng không?”

“Kinh thánh, nước thánh, thánh giá, thánh bài, đinh gỗ, hoa bách hợp, tỏi, bạc, ánh nắng, lửa…”

Viện trưởng suy nghĩ một chút rồi nói ra những thứ ma cà rồng sợ, có thứ của tôn giáo, cũng có thứ tiện tay cũng có thể lấy được.

Nói tóm lại là số lượng ma cà rồng không nhiều, nguyên nhân chủ yếu là vì điều kiện sinh tồn quá khó khăn.

“À đúng rồi, rắc gạo lên mái nhà và dưới mặt đất cũng có thể xua đuổi ma cà rồng.”

“Rắc gạo?”

Liêu Văn Kiệt ngây ra một lúc, hắn biết chuyện cương thi phương Đông sợ gạo nếp, ma cà rồng phương Tây thì sợ tỏi,

nhưng rắc gạo là thế nào?

Viện trưởng giải thích: “Ma cà rồng mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, nếu nhìn thấy gạo thì sẽ ngồi đếm, đếm tới sáng thì rời đi.”

Liêu Văn Kiệt: (￣？￣;)

Đây là thiết lập ngu ngốc gì vậy? Ma cà rồng thì không cần thể diện à?

“Viện trưởng, thánh giá hay tỏi thì tôi còn tin, nhưng mà chuyện mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế là thật à?”

Liêu Văn Kiệt nghĩ đến một hình ảnh, đêm đen gió lớn, có một con ma cà rồng nằm bò trên mặt đất đếm từng hạt gạo. Nó còn chưa đếm xong thì trời đã sáng, thế là đành phải vung áo choàng hậm hực rời đi, tỏ vẻ hôm nay chưa đếm xong thì đêm mai lại quay lại đếm tiếp.

Hình tượng quá không hợp với lẽ thường, khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng.

“Cậu có thể thử một chút, bên châu Âu rất phổ biến chuyện dùng gạo và tỏi để xua đuổi ma cà rồng, hiệu quả thì không nói rõ được.”

Viện trưởng trả lời vô cùng nghiêm túc: “Trong hoàn cảnh bình thường thì giáo hội chúng tôi sẽ khuyên nhủ mọi người thành tâm cầu nguyện, dùng kinh thánh và thánh giá để xua đuổi ma cà rồng. Cậu không tin cũng không sao cả, Chúa nhân từ sẽ che chở chúng ta. Mọi người có thể mua thánh giá và nước thánh ở giáo hội, những thứ này đã được Chúa ban phước, là khắc tinh của ma vật.”

Hiểu rồi, thôi đi mua gạo!

Liêu Văn Kiệt xoay người rời đi, hắn đã hiểu rõ tình hình rồi.

Châu Âu chia ra hai cách để xua đuổi ma cà rồng.

Cách cho người có tiền và cách cho người không có tiền.

...

Hai giờ sau, Liêu Văn Kiệt kéo một chiếc xe ngựa, chở ba bao gạo từ nhà trường thôn về.

Bản thân Liêu Văn Kiệt không được mọi người để ý, lời nói của hắn cũng chẳng có trọng lượng gì, nhưng nhắc đến danh tiếng của chú Cửu thì mọi người lại thay đổi thái độ. Trưởng thôn nghe thấy bảo chú Cửu muốn gạo nếp thì lập tức sai người đi chuẩn bị, nhanh chóng chất đầy ba bao.

Thực ra thì gạo bình thường cũng được, dù sao thì ma cà rồng tham lam số lượng chứ cũng chẳng để ý là loại gạo gì. Nhưng chú Cửu cũng đã giải thích cho hắn sự khác nhau giữa cương thi và ma cà rồng, thế nên dùng gạo nếp cũng được.

Đúng lúc này, chú Cửu và Thu Sinh cũng trở về, sau lưng có một chiếc xe ngựa, bên trên chất mười mấy bao gạo nếp.

Liêu Văn Kiệt: "..."

"A Kiệt, xem ra cách nghĩ của hai chúng ta giống nhau."

Chú Cửu nhìn thấy trên xe ngựa của Liêu Văn Kiệt là gạo nếp thì gật đầu cười. Hắn chỉ có ba bao, ít hơn của ông ta rất nhiều.

"Chú Cửu, xe gạo nếp của chú lấy ở đâu ra thế?"

"Sáng nay có thôn dân đến Nhậm gia trang mua đồ, tôi bèn nhờ người đó đến nghĩa trang báo một tiếng, bảo Văn Tài đến tìm Nhậm lão gia, nhờ ông ấy đưa năm bao gạo nếp vào thôn. Kết quả là… Cậu cũng nhìn thấy rồi đấy, Nhậm lão gia khách khí quá rồi."

Chỉ một câu ngắn ngủi, mèo khen mèo dài đuôi. Liêu Văn Kiệt

coi như không nghe thấy, ba người bắt đầu rải gạo xung quanh tu viện.

“Lâm đạo trưởng, gạo ngon như thế này mà vẩy hết lên mặt đất thật lãng phí, nếu như để đuổi ma cà rồng thì không cần phải làm như thế đâu.” Viện trưởng tiến lên ngăn chú Cửu lại, nói phải biết quý trọng lương thực, lãng phí lương thực là một việc làm vô cùng đáng xấu hổ.

Chú Cửu đứng giải thích với bà ta cả nửa ngày, nói đây không phải lãng phí gạo, gạo nếp có tác dụng đối với cương thi. Viện trưởng nhanh chóng tiếp lời, trong tay bà ta có ba bình nước thánh đã được Chúa ban phúc, có thể dùng nó đối phó với ma cà rồng.

Nước thánh là cái gì, có thể đánh được cương thi không?

Chú Cửu lắc đầu không tin, hai người này cứ khăng khăng giữ ý kiến của mình, nói mãi không thôi, cuối cùng Thu Sinh phải bỏ tiền mua ba bình nước thánh kia.

Thu Sinh: “...”

Không ổn rồi, sao lại tự nhiên u mê đần độn bỏ tiền ra làm gì!

“Sư phụ, con…”

“Im miệng, người ta nói gì con nghe cái đó, uổng công con là một đạo sĩ, thế mà không có chút tự tin nào. Đi ra đằng sau, đừng có lượn lờ trước mặt ta nữa, cứ nhìn thấy con là ta lại thấy phiền.”

Chú Cửu tức giận giơ chân đạp Thu Sinh một cái, Thu Sinh đau đến nhe răng trợn mắt.

“Anh Kiệt! Anh Kiệt!”

Thu Sinh nhìn thấy Liêu Văn Kiệt thì hai mắt tỏa sáng, lén lén

lút lút đi sang chỗ hắn: “Anh Kiệt, anh đừng nói cho sư phụ, em cho anh xem bảo bối.”

“???”

“Nhìn này, đây là nước thánh tinh khiết, em vừa mua của viện trưởng với giá rất cao đó.”

Thu Sinh nhướn mày, đắc ý nói: “Nghe nói đây là nước thánh đã được chúa phù hộ, không những có thể chữa bệnh mà còn có thể dùng để trừ tà. Nếu anh gặp phải ma cà rồng thì chỉ cần hất lên người mọt chúng thì tác dụng còn hơn cả phù chú.”

“Viện trưởng mà cũng buôn bán à? Bà ta không phải nữ tu sao?”

“À, bà ta thiếu tiền mua vật liệu, thế nên chỉ có thể bán pháp khí của mình lấy tiền. Em thấy viện trưởng cũng không dễ dàng gì, nên đã nổi lòng từ bi mà mua lại tất cả.”

“Vậy bây giờ cậu nói cho tôi biết điều này làm gì?”

“Anh Kiệt, em thấy mối quan hệ giữa hai chúng ta không tồi, thế nên em có đồ tốt tất nhiên cũng phải phân chia cho anh rồi. Đồ tốt như vậy, em phá giá bán lại cho anh một bình, coi như em chịu thiệt một chút.”

Thu Sinh bắt chước lại vẻ mặt nghiêm túc của viện trưởng: “Đương nhiên, nếu anh cảm thấy một bình quá ít, hai bình không đủ, ba bình vừa vặn thì em cũng có thể bán hết cả ba bình cho anh.”

“Thu Sinh à…”

“Anh Kiệt, anh nói đi, anh muốn mua mấy bình?”

“Một bình…”

“Anh có tiền như vậy mà chỉ mua một bình thôi à?”

“Một bình… cũng không mua!”

Chương 186: Chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế 3 Liêu Văn Kiệt lắc đầu, ném cho Thu Sinh ánh nhìn thương hại: “Tạm thời không nói đến chuyện nước thánh này có tác dụng hay không, số tiền chi ra có đáng hay không, thôi chúng ta cứ coi như nó có tác dụng. Nhưng hình như cậu không nghĩ đến một chuyện, đó là chờ khi ma cà rồng xuất hiện thì chúng ta hoàn toàn có thể lấy danh nghĩa hàng yêu phục ma để mượn nước thánh chứ việc gì phải bỏ tiền ra mua? Là do cậu quá ngốc hay là do cậu quá nhiều tiền?”

Sau khi Thu Sinh nghe Liêu Văn Kiệt nói xong thì hối hận không kịp, thậm chí còn có ý muốn tự tử: “Anh Kiệt, xin anh hãy thương xót em mà mua cho em một bình đi. Một bình thôi, một bình thôi cũng được, anh Kiệt, tiền lương cả tháng của em dồn hết vào đây rồi, nếu anh không giúp em thì tháng sau em chỉ có thể ăn bánh bao thôi.”

“Nực cười, cậu ăn bánh bao còn hơi tôi ăn bánh bao, mau mau xê ra chỗ khác, đừng cản trở tôi làm chính sự.”

Liêu Văn Kiệt phất tay đuổi Thu Sinh ra xa một chút, thuận tiện bổ sung thêm một câu: “Nhớ cất nước thánh kỹ một chút, chờ lúc ma cà rồng xuất hiện thì cho tôi mượn hai bình.”

“Mượn rồi có trả không?”

“Hừ, đã nói là hàng yêu trừ ma cơ mà, uổng cho cái danh đạo sĩ của cậu. Cậu có thể nào có chút tinh thần vì nghĩa quên mình không hả!”

“…”

Thu Sinh trợn trắng mắt rời đi, nghĩ thầm khi nào gặp phải ma cà rồng thì sẽ hất hết nước thánh lên người đối phương. Cậu ta

cũng âm thầm cầu nguyện nước thánh này có hiệu quả, nếu thế thì cậu ta có thể đến tìm chú Cửu xin lại chút chi phí.

Sau khi Thu Sinh rời đi, Liêu Văn Kiệt nhảy lên nóc nhà, sau khi rải xong túi gạo nếp cuối cùng thì nhìn thấy một nhóm nữ tu đang làm việc ở phía xa, hắn lập tức suy nghĩ đến điều gì đó.

Mặc dù hắn bên ngoài thì khịt mũi coi thường nước thánh, nhưng thực ra trong lòng lại có suy đoán của mình. Nhưng mà có suy đoán không có nghĩa là dễ bị lợi dụng, ba bình nước thánh kia rõ ràng là bán với giá trên trời.

“Haizz, lại phải bán nhan sắc rồi…”

Liêu Văn Kiệt nhìn bốn cô nữ tư hồn nhiên ngây thơ kia, bất đắc dĩ thở dài. Thôi đành chịu, tất cả đều vì bất đắc dĩ, tất cả đều vì hàng yêu trừ ma.

…

Đêm hôm đó, trong làng yên tĩnh im ắng, ngoài tiếng gió thổi qua bìa rừng thì không còn âm thanh gì khác.

Rầm rầm…

Từng đàn dơi bay đến, kèm theo đó là hai bóng đen ẩn hiện, giẫm lên ngọn cây rồi lướt nhẹ qua không trung. Hai bóng đen nhìn như cao thủ võ lâm, cả người nhẹ nhàng như chim yến, nhưng tốc độ lại nhanh đến mức không thể quan sát được bằng mắt thường.

Cha xứ Ngôn và tình nhân của ông ta là Anna, hai ma cà rồng gặp lại nhau sau nhiều năm xa cách.

Thời gian trước, cha xứ Ngôn bị Mũi ưng đào từ dưới đất lên, đạo bất đồng bất tương vi mưu, hai người này một lời không hợp đã lập tức xông vào đánh nhau.

Một bên là cương thi vừa mới sống lại không có sức lực, một bên là chuẩn bị chưa đến nơi đến chốn, khuyết thiếu đủ bề. Thế nên hai bên đánh nhau cả nửa ngày vẫn chưa phân được thắng thua.

Sau đó, Mũi ưng quyết định chạy trốn, trước lúc rút lui còn không quên nói ra những lời cay độc, nói quay về sơn môn sẽ kêu mấy chục sư thúc sư bá đến đòi lại thể diện.

Cha xứ Ngôn nghe được những lời này thì cũng không dám đuổi theo nữa. Ông ta hiểu được quy tắc của Hoa Hạ, đánh trẻ thì còn già, sau lưng già còn cả người già hơn, thế nên không thể chọc phải tổ ong vò vẽ đó.

Ông ta vội vàng đào tình nhân Anna bị chôn sâu dưới lòng đất của mình lên, chạy trốn ngay trong đêm, sau đó trốn trong rừng sâu núi thẳm vài ngày.

Trong khoảng thời gian đó, thỉnh thoảng cha xứ Ngôn lại âm thầm trở về một lần, nhưng chỉ dám đứng bên ngoài chứ không dám vào trong. Cho tới tận hôm nay, khi Anna đã hoàn toàn khôi phục thì hai người mới dám trở về thôn một lần nữa.

Chuyện này đối với chú Cửu mà nói chẳng khác nào chó ngáp phải ruồi. Cha xứ Ngôn và Anna có chấp niệm rất sâu với cái thôn này. Bởi vì bi kịch khắc cốt ghi tâm nên hai người đó dù có nằm mơ cũng muốn phá hủy tu viện này cho hả giận, sau đó đi hút máu dân làng để trải qua cuộc sống quý tộc của ma cà rồng.

Bởi vì tình huống bây giờ có biến, xuất hiện Mũi ưng nên hai người bọn họ quyết định sẽ giải quyết nhanh gọn một chút, phá hủy xong tu viện này thì sẽ rời đi.

Đàn dơi vẫn lượn trên bầu trời tu viện, cha xứ Ngôn và Anna ngửi được trong không khí một mùi hương ngọt ngào thì lập tức không kiềm chế được. Là mùi hương của thiếu nữ, thiếu nữ thuần

khiết trong trắng.

Nếu đã như thế thì bọn họ không khách khí nữa!

Hai người bước chân vào tu viện, sau đó chậm rãi ngồi xổm xuống. Những hạt gạo nhỏ lít nha lít nhít vương vãi đầy đất, hai người này nhìn thấy thì vô cùng ngứa ngáy.

Chuyện hút máu không phải vội, chờ lát nữa rồi hút, bây giờ phải đếm cho rõ số gạo này đã.

“Sư phụ, hai kẻ đó đang nằm sấp xuống đất làm gì vậy?”

Ngay lúc hai con ma cà rồng xuất hiện thì chú Cửu gác đêm đã lặng lẽ đánh thức Liêu Văn Kiệt và Thu Sinh. Ba người nhìn ra ngoài cửa sổ, chú Cửu và Thu Sinh không hiểu gì, vừa nhìn vừa hoài nghi nhân sinh.

“Chuyện này…”

Chương 187: Tiểu thuyết mới cần tính logic, hiện thực thì không cần 1 Chú Cửu suy nghĩ một lúc, sau đó nói ra một lý do có vẻ đáng tin nhất: “Chắc là phong tục của nước họ, hoặc là một thói quen nào đó, dù sao thì tu viện này cũng có ý nghĩa vô cùng đặc biệt với hai người này.”

“Sư phụ, sư phụ hiểu nhiều biết rộng quá.”

“Đừng nói vớ vẩn nữa, mau chuẩn bị cho kỹ, chúng ta chia làm ba hướng vây bọn họ lại. A Kiệt, cậu… A Kiệt, cậu làm gì mà đần người ra thế?”

“A Kiệt, cậu… A Kiệt, cậu làm gì mà đần người ra thế?”

Chú Cửu thấy Liêu Văn Kiệt chỉ ngây ngốc nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt thất thần như nhìn thấy ma thì vô cùng kinh ngạc. Từ trước tới nay, trong ấn tượng của chú Cửu, Liêu Văn Kiệt không

phải một người dễ sợ hãi, cho dù gặp phải chuyện gì thì cũng đều có chuẩn bị vô cùng kỹ càng. Bây giờ nhìn hắn nhìn đến thất thần thế này đúng là chuyện hiếm thấy.

“Không, không có gì, chỉ là tôi cảm thấy…”

Liêu Văn Kiệt vẫn nhìn chằm chằm ra bên ngoài cửa sổ, sau khi xác nhận hai ma cà rồng kia thực sự đang ngồi đếm gạo thì cảm khái nói: “Trước kia có người nói với tôi rằng tiểu thuyết mới cần tính logic còn hiện thực thì không cần. Lúc đó tôi còn nửa tin nửa ngờ, nhưng bây giờ đúng thật là hiện thực tràn ngập hoang đường, chỗ nào cũng có thể xuất hiện những chuyện không hợp với lẽ thường.”

Không hiểu tại sao hắn đột nhiên lại có một cảm giác khó nói như vậy?

Chú Cửu cũng không rõ ràng cho lắm, nhưng không tiếp tục nói nhảm với hắn nữa, chỉ vào miếng vải đen trên giường: “Tôi chuẩn bị xong xuôi mọi thứ cho cậu rồi, tranh thủ thời gian một chút đi, chúng ta chia làm ba bao vây bọn họ.”

“Không cần phải vội, chờ đến hừng đông rồi nói tiếp.”

“Sao lại chờ đến hừng đông?”

“Chú Cửu, nói ra có lẽ chú không tin, nhưng hai ma cà rồng kia đang…”

Liêu Văn Kiệt nói chuyện ma cà rồng bị mắc chứng bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế ra: “Không chỉ riêng mọi người, lần đầu tiên tôi nghe thấy chuyện này cũng không tài nào tưởng tượng nổi. Nhưng bây giờ sự thật đã bày ra ngay ở trước mắt, chúng ta không tin cũng phải tin.”

“Sao lại có chuyện không hợp lẽ thường như vậy cơ chứ?” Chú Cửu cảm khái, đúng là sống đủ lâu thì chuyện gì cũng có thể nhìn

thấy.

“Anh Kiệt, anh định để hai ma cà rồng đó tiếp tục nhặt gạo, chờ đến khi trời gần sáng, bọn họ chuẩn bị rời đi thì chúng ta ra tay?”

“Đúng vậy, làm như thế sẽ ổn thỏa hơn một chút, cho dù không đánh lại được thì chúng ta cũng có thể vững vàng chiếm được thiên thời. Ma cà rồng là sinh vật ăn đêm, sợ nhất là ánh mặt trời.”

Liêu Văn Kiệt nói đến đây thì quay đầu nói với chú Cửu: “Chú Cửu, chú cũng đừng suy nghĩ nhiều, không phải tôi không tin vào bản lĩnh của chú mà làm vậy là để đề phòng bất trắc. Lần trước ở Nhậm phủ cương thi chạy trốn, hai chúng ta không đuổi kịp, lần này nhất định không được để chuyện đó xảy ra.”

“Tôi hiểu rồi.”

Chú Cửu gật đầu, những lời của Liêu Văn Kiệt rất có lý, tất nhiên ông ta sẽ không phản bác.

Ba người nín thở ngưng thần, yên lặng đứng bên cửa sổ nhìn hai ma cà rồng đếm gạo. Cái này đứng xem một lúc đã là nửa tiếng, hai ma cà rồng tràn đầy phấn khởi, càng đếm càng thấy vui vẻ. Thu Sinh sống gần hai mươi năm trên đời mà chưa từng thấy được người nào nhàm chán như thế này.

“Bọn họ đã không còn là người nữa rồi, xét từ góc độ sinh vật học thì thay đổi bản tính một chút cũng không có gì đáng ngạc nhiên, chỉ là thay đổi theo hướng kỳ lạ một chút mà thôi.” Liêu Văn Kiệt lấy miếng vải đen bọc lấy giáp tiền đồng, sau đó lại khoác tấm vải lên người, cẩn thận từng li từng bí bước về phía ngoài cửa.

Giáp tiền đồng là Văn Tài gửi tới, có hai bộ, Thu Sinh một bộ,

Liêu Văn Kiệt một bộ.

“A Kiệt, cậu định đi đâu.”

“Đi đến ký túc xá của mấy nữ tu, tôi bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, mấy nữ tu này lá gan thì nhỏ nhưng giọng hét thì lớn, nhỡ đâu bọn họ gây ra tiếng động nào thu hút ma cà rồng thì đêm nay chúng ta đợi tốn công vô ích, tôi phải đến nhắc nhở bọn họ một chút.”

Liêu Văn Kiệt nói xong thì lặng lẽ từ trong phòng ra ngoài trước cái nhìn chăm chú và đầy ghen tị ước ao của Thu Sinh.

“Sư phụ, nữ tu thì có tận năm người mà anh Kiệt thì chỉ có một, như thế căn bản không đủ cho các cô ấy phân chia, hay là con cũng đi… Được rồi, coi như con chưa nói gì.”

…

Trong ký túc xá của nữ tu, có một bóng dáng mảnh khảnh tinh tế mặc đồ ngủ, lung la lung lay đẩy cửa ra. Còn chưa kịp đặt chân xuống đất thì đã bị một bàn tay to lớn bịt chặt miệng, nhanh chóng kéo vào bên trong bóng tối.

“Ưm ưm ưm…”

“Đừng lên tiếng, là tôi.”

“Ưm ưm…”

Liêu Văn Kiệt mặc kệ thiếu nữ trong ngực giãy dụa, khẽ chỉ về phía xa xa. Dưới ánh trăng, có thể nhìn thấy rõ ràng hai bóng dáng mơ hồ đang quỳ dưới đất, không biết đang bận rộn làm gì.

“Nghe tôi nói đây, ma cà rồng đã đến tận cửa rồi, nếu không muốn bị bọn họ phát hiện thì tốt nhất là yên lặng không nói chuyện.”

Nói xong, Liêu Văn Kiệt thấy thiếu nữ trong ngực gật đầu liên tục thì cảnh cáo thêm câu nữa: “Bây giờ tôi sẽ bỏ tay ra, nhưng cô nhất định không được lên tiếng. Nếu như cô quấy nhiễu đến hai bọn họ thì tôi không dám chắc cái mạng nhỏ của cô được an toàn đâu!”

Chương 188: Tiểu thuyết mới cần tính logic, hiện thực thì không cần 2 Ngay lúc Liêu Văn Kiệt thu tay về, thiếu nữ nhanh chóng nâng hai tay bịt chạy lấy miệng mình. Mặc dù vẻ mặt vô cùng sợ hãi và bối rối nhưng cũng vô cùng nghe lời, không phát ra bất cứ âm thanh nào.

“Ồ, Tiểu Hoàn, thì ra là cô à?”

Liêu Văn Kiệt chỉ vào trong ký túc xá: “Không cần nói gì nữa, cô âm thầm vào trong đánh thức tất cả mọi người dậy, nhớ kỹ, phải thật nhẹ nhàng. Tôi sẽ bịt miệng họ, còn cô phụ trách giải thích mọi chuyện.”

“Ừm ừm.”

Trong ký túc xá, nhóm nữ tu lao động chân tay cả một ngày trời, bây giờ ai cũng mệt mỏi, ngủ say không khác gì lợn chết, thậm chí còn có hai người ngáy khò khò.”

Tiểu Hoàn đi trước dẫn đường, cứ đi được ba bước thì lại quay đầu lại, nếu nói cô có mưu đồ bất chính thì đoán chừng không một ai phản bác.

Người bị đánh thức đầu tiên chính là viện trưởng. Lúc viện trưởng bị Liêu Văn Kiệt che miệng, quay sang thấy người đứng bên cạnh là Tiểu Hoàn thì trong đầu lập tức hiện lên hàng đống câu chuyện cẩu huyết. Bà ta bi ai nhắm mắt lại, cảm thấy trời đất như sụp đổ.

Sau khi biết được tình hình hiện tại, viện trưởng cảm thấy xấu

hổ vô cùng, bà ta có tội, tâm tư của bà ta quá bẩn.

Sau đó, các nữ tu còn lại lần lượt bị đánh thức, mấy người nhìn xuyên qua khe cửa thấy được hai bóng dáng đang nhấp nhô dưới ánh trắng thì sợ hãi chui vào một góc run lẩy bẩy.

“Viện trưởng, tôi cùng với chú Cửu và Thu Sinh đã chuẩn bị xong mọi chuyện rồi, dự định trước khi trời sáng sẽ ra tay. Bà ở đây canh chừng nhóm nữ tu, cho dù bên ngoài xảy ra chuyện gì thì cũng không được rời khỏi căn phòng này, cũng không được gây ra bất cứ tiếng động nào.”

Liêu Văn Kiệt nhỏ giọng dặn dò, tiếp tục nói: “Còn nữa, trên người bà có cái gì đã từng được ban phúc thì giữ lại một hai cái để phòng thân, những cái còn lại đưa hết cho tôi. Những thứ đó khi đối phó với ma cà rồng sẽ phát huy được tác dụng.”

“Liêu đạo trưởng, cậu cầm lấy cây thánh giá bằng bạc này đi. Lúc tôi đến thôn này, giám mục đã tự tay giao nó cho tôi, đây có thể gọi là thánh vật hiếm có.”

Viện trưởng lôi từ dưới gối ra một cây thánh giá và một thánh bài, suy nghĩ một chút rồi quyết định giữ thánh bài lại phòng thân, còn giao thánh giá lợi hại hơn cho Liêu Văn Kiệt.

“Chỉ có cái này?”

…

Nhìn dáng vẻ của viện trưởng thì chắc là không còn cái khác nữa rồi.

(Thánh bài: Có nơi gọi là thẻ thánh, không có hình dạng cụ thể, nhưng chủ yếu là hình chữ thập hoặc hình elip. Thánh bài in hình thánh giá, Đức mẹ đồng trinh, thánh Giuse… Có thánh bài thì có thể đến gần Chúa hơn, thậm chí có thể dùng để xua đuổi ma quỷ và ban phước lành cho bản thân và gia đình)

Liêu Văn Kiệt gật đầu, cầm lấy thánh giá rồi cẩn thận rời khỏi ký túc xá, trước khi đi vẫn còn không yên tâm, phải nhắc đi nhắc lại, trước khi trời sáng thì nhất định không được gây ra tiếng động.

“Nhưng mà…”

Tiểu Hoàn xoắn xuýt, giọng nói nhỏ đến mức gần như không nghe được: “Nhưng mà… Tôi muốn đi vệ sinh, tôi sắp không nhịn nổi nữa rồi.”

Tiểu Hoàn vừa nói xong câu này thì những nữ tu khác cũng cảm thấy như vậy, chỉ có điều là Tiểu Hoàn thì muốn đi từ đầu, còn bọn họ là bị dọa nên tự nhiên cũng muốn đi.

Cái đám người này, sớm không muốn đi vệ sinh, muộn không muốn đi vệ sinh, làm sao lại cứ canh đúng lúc ma cà rồng tìm đến tận cửa thì mới muốn đi? Rốt cuộc là làm sao vậy?

“Cố gắng chịu đựng một chút, chứ bây giờ ra ngoài là mất mạng đấy… Nếu mà thực sự không nhịn nổi nữa thì… cứ xử lý luôn ở giường đi, nhưng nhớ phải nhỏ tiếng một chút.”

Liêu Văn Kiệt dặn dò, hắn cũng đâu có kinh nghiệm trong mấy chuyện này, thôi thì cứ dặn được câu nào thì dặn.

Sau khi Liêu Văn Kiệt rời đi, viện trường nhanh chóng lấy kinh thánh ra, mọi người cùng nhau yên lặng cầu nguyện, cố gắng làm giảm bớt nỗi sợ hãi.

Thực ra thì viện trưởng cũng rất muốn đi vệ sinh.

“Mọi người không cần phải sợ hãi, đây là thử thách mà Chúa dành cho chúng ta, chỉ cần chúng ta có thể kiên định vững vàng thì chắc chắn có thể hữu kinh vô hiểm vượt qua ma kiếp lần này.”

(Hữu kinh vô hiểm: Chỉ có kinh sợ chứ không gặp bất cứ nguy

hiểm nào.)

Viện trưởng nghĩ ngợi một lúc rồi nói tiếp: “Đúng rồi, mọi người cũng nhanh lấy thành bài ra đi, nếu có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra thì cũng cố gắng bảo vệ bản thân.”

“…”x5

Bốn tu nữ nhìn nhau, sau đó xấu hổ cúi đầu.

Viện trưởng thấy thế thì trong lòng lộp bộp một tiếng, vội vàng hỏi: “Có chuyện gì thế, thánh bài của các cô đâu?”

“Viện trưởng, chiều nay… Anh Kiệt nói ngưỡng mộ vinh quang của Chúa nên muốn được nhìn thấy thánh vật để mở mang tầm mắt… Thế nên… tôi… tôi đã cho anh ấy mượn rồi.”

“Trùng hợp vậy sao? Tôi cũng thế…”

“Anh Kiệt cũng nói với tôi như vậy, còn nói đại ân này không thể diễn tả bằng lời, hôm nào sẽ mời tôi đi ăn đồ ăn ngon.”

“Anh ấy nói sẽ mua quần áo mới cho tôi…”

“…”

Viện trưởng: “…”

Xong rồi, tu viện này xong đời rồi.

…

Ở bên kia, Liêu Văn Kiệt cẩn thận từng li từng tí trở về.

Hai ma cà rồng kia vô cùng kiên nhẫn, chú Cửu không xem nổi nữa, khoanh chân ngồi thiền trên đất. Thu Sinh phụ trách canh chừng, không ngừng thì thầm kêu than từ nhỏ đến lớn chưa từng thấy qua hai người nào nhàm chán như thế này.

Cậu còn nhàm chán hơn bọn họ rất nhiều!

Chương 189: Tiểu thuyết mới cần tính logic, hiện thực thì không cần 3 Liêu Văn Kiệt âm thầm chế nhạo một câu, sau đó nhìn chú Cửu, ý nói đã giải quyết xong phía bên mấy nữ tu kia, bây giờ chỉ chờ đến hừng đông nữa thôi.

“Anh Kiệt, chỉ đi nhắc nhở thôi mà sao lâu thế anh mới về…” Thu Sinh hèn mọn đi tới, nháy mắt cười để như đã nhìn thấu chân tướng.

“Bớt nói mấy câu khùng điên đi, người ta là nữ tu, không khác gì ni cô cả, ai cũng tuân thủ nghiêm ngặt giới luật thanh quy.” Liêu Văn Kiệt trợn mắt nhìn Thu Sinh, sau đó nhanh chóng lấy của cậu ta hai bình nước thánh, tất nhiên là không khách khí chút nào.

“Anh Kiệt, anh làm cái gì đấy? Đây là em dùng tiền mua được.”

“Lấy vật đổi vật, tôi cũng có bảo bối cho cậu đây.”

Liêu Văn Kiệt lấy ra hai thánh bài: “Đừng nói là tôi ức hiếp cậu, một thánh bài đổi một bình nước thánh, thứ này đối phó với ma cà rồng rất có hiệu quả.”

“Thánh bài là cái gì?”

“Dăm ba câu không giải thích rõ được đâu, cậu cứ coi nó là bùa hộ thân là được rồi.”

Liêu Văn Kiệt ngồi xuống, lại lấy trong túi ra hai chiếc thánh bài buộc vào eo chú Cửu: “Đây cũng coi như bùa hộ thân, chú cầm lấy hai chiếc, coi như thêm một món đồ trang sức.”

“A Kiệt, cậu cho chúng tôi hết thì cậu dùng cái gì?”

“Thiết bố sam của tôi đã tu luyện đến mức đao thương khó

phá rồi, cho dù bị ma cà rồng cào mấy lần cũng không có việc gì đâu. Hơn nữa, tôi vẫn còn cái này…”

Liêu Văn Kiệt lấy trong túi ra chiếc thánh bài cuối cùng, đeo lên thắt lưng, sau đó lại lôi ra mấy chiếc nhẫn và một cây thánh giá: “Thánh giá này là mượn ở chỗ trưởng thôn, mấy chiếc nhẫn cũng mượn ở nhà ông ta, tất cả đều làm bằng bạc. Ông già đó đúng là giàu thật, mấy năm nay chắc chắn bắt nạt đồng hương không ít.”

Liêu Văn Kiệt nói xong thì đeo cho chú Cửu hai chiếc nhẫn.

Ngón tay chú Cửu rất thô, cả hai bàn tay mới đeo được bốn chiếc nhẫn. Liêu Văn Kiệt và Thu Sinh thì không gặp phải loại phiền não này, một tay đeo bốn chiếc đơn giản.

Cứ như thế, nhẫn bạc chỉ còn lại khoảng bảy tám cái, Liêu Văn Kiệt suy nghĩ một chút, sau đó cất mấy chiếc nhẫn còn lại vào túi.

Còn một câu Liêu Văn Kiệt không nói, đó là lúc hắn đi mượn nhẫn đã mượn danh tiếng của chú Cửu để mượn.

Dù có nói ra thì chú Cửu cũng không để ý, còn khen hắn tâm tư tỉ mỉ. Liêu Văn Kiệt lại không phải người thích sĩ diện, thế nên mấy lời khen ngợi đó nghe cũng được không nghe cũng không sao. Hắn suy nghĩ một chút rồi quyết định không nói ra.

…

Có ai đó đã nói rằng tốc độ thời gian trôi qua chỉ là tương đối, một người đàn ông và một người phụ nữ ngồi đối diện nhau một giờ thì sẽ cảm thấy chỉ như một phút; nhưng nếu để người đó ngồi bên bếp lửa một phút thì sẽ cảm thấy như một tiếng vậy.

Đạo lý này cũng có thể áp dụng cho nhóm nữ tu đêm nay. Nhóm nữ tu ngồi trong phòng, sắc mặt tái nhợt, một giây tưởng chừng như cả thế kỳ; nhóm Liêu Văn Kiệt ngồi bên ngoài chờ đợi

con mồi, cũng cảm thấy một ngày dài bằng một năm. Chỉ có hai ma cà rồng kia là không có chút khái niệm thời gian nào, mê đắm trong việc đếm gạo, quên cả mục đích đến tu viện làm gì.

Đợi đến khi chân trời hơi sáng lên, cha xứ Ngôn mới đột ngột đứng dậy: "Anna, đừng đếm nữa, đây là một cái bẫy, chúng ta trúng kế rồi."

"Đâu, làm gì có cái bẫy nào? Sao em không thấy?"

"Đi thôi, trời sắp sáng rồi, chờ đến tối chúng ta sẽ xử lý bọn chúng."

Cha xứ Ngôn nhìn về phía ký túc xá nữ, ánh mắt lạnh lùng tràn ngập sự mỉa mai, dường như có thể xuyên qua cánh cửa nhìn thấy dáng vẻ run lẩy bẩy của mấy nữ tu kia.

"Cũng được, ban đêm chúng ta lại đến."

Anna luyến tiếc trả lời, đây là lần đầu tiên bà ta biết thì ra đếm gạo cũng là một chuyện vui vẻ đến vậy.

Rầm!

Cánh cửa gỗ phòng nghỉ bị đá văng ra, chú Cửu cầm kiếm gỗ lao ra ngoài, Thu Sinh theo sát phía sau.

Liêu Văn Kiệt không vội, âm thầm quan sát xung quanh.

Đột nhiên ở đâu xông ra hai tên đạo sĩ làm cha xứ Ngôn giật nảy mình, ông ta cẩn thận quan sát một chút, sau đó thả lỏng, cười lạnh.

Phía sau còn một tên đạo sĩ đang lén la lén lút, tổng cộng là ba tên, không đáng để ý.

"Anna, đi thanh thôi, ban đêm chúng ta sẽ đến xử lý bọn chúng!"

“Yêu nghiệt, định chạy đi đâu!”

Nhìn thấy hai ma cà rồng đang chuẩn bị rút lui, chú Cửu cầm kiếm lao nhanh về phía trước, đạo bào màu vàng bay phất phới trong gió.

Chú Cửu giơ tay lên, một thanh kiếm Kim Tiền bùng lên ánh sáng đỏ rực, giống như một mũi tên trong nháy mắt đã bắn đến hai con ma cà rồng, khiến chúng kinh hãi tản ra hai bên.

Chú Cửu vung tay ném một tấm bùa vàng về phía Anna, sau đó cũng không nhìn kết quả như thế này mà lập tức đâm kiếm gỗ đào về phía cha xứ Ngôn, bắt đầu trận chiến.

Cùng lúc đó, Thu Sinh cũng theo sát mà tới, một lá bùa trấn thi “Đại tướng quân đến đây” dính trên đầu kiếm Kim Tiền đánh thẳng về phía Anna.

Vừa mới đối mặt, bùa trấn thi đã dán chặt lên đỉnh đầu Anna, mà Thu Sinh cũng bị một bàn tay đập thẳng vào mặt, lăn lộn hai vòng, sau đó ngã dúi dụi.

Thu Sinh lồm cồm bò dậy, khẽ vươn đầu lưỡi ra liếm một chút, chỉ cảm thấy trong miệng đầy mùi máu. Cậu ta rất đau nhưng lại chiếm được ưu thế, dù sao thì bây giờ cậu ta chỉ bị lung lay một chiếc răng, còn đối phương thì không thể động đậy được nữa.

Chương 190: Đánh người không đánh mặt 1 Nhưng còn chưa kịp cảm khái bản thân may mắn thì bên tai đã vang lên tiếng lá bùa bị xé rách. Thu Sinh quay đầu lại nhìn, sau đó lập tức bị dọa liên tiếp lùi về sau.

Trước mặt, nữ ma cà rồng xé nát lá bùa trấn thi trên trán, nhếch miệng lộ ra làm răng nhọn hoắt, hành động không hề bị gián đoạn hay ảnh hưởng chút nào.

Chung Quỳ cũng không trấn được, vậy thì thứ này còn lợi hại đến mức nào!

(Chung Quỳ: một vị thần trừ yêu diệt ma trong truyền thuyết dân gian Trung Hoa. Từ xưa, những câu chuyện giáng yêu trừ ma của Chung Quỳ được nhiều người biết đến, bao gồm cả bùa chú, trận bát quái, xem tướng, bấm độn, gieo quẻ…)

Thu Sinh run lập cập, cái khó ló cái khôn, cậu ta vung chân đá túi gạo nếp về phía Anna: "Cho ngươi gạo này, mau đến đếm đi."

Lại bị sỉ nhục.

Anna giận dữ, vung móng vuốt về phía ngực Thu Sinh. Bà ta thích đếm gạo, nhưng không có nghĩa là bà ta không phân biệt được nặng nhẹ. Bây giờ đang trong thời gian chiến đấu, làm gì có thời gian mà quan tâm đến sở thích cá nhân nữa.

Thu Sinh dựng thẳng kiếm Kim Tiền trước ngực, nhưng kiếm Kim Tiền không thể ngăn cản được đòn tấn công mãnh liệt, nhanh chóng đứt gãy, những đồng tiền vương vãi khắp mọi nơi.

Móng vuốt sắc bén không ngừng giây phút nào, mạnh mẽ đập thẳng vào ngực Thu Sinh. Một tiếng nổ mạnh vang lên, Thu Sinh bay ngược ra đằng sau, còn lòng bàn tay Anna thì bốc lên khói trắng, kêu gào thảm thiết lăn lộn dưới đất.

Bình nước thánh trong ngực Thu Sinh đã bị đánh vỡ.

Lực sát thương của nước thánh đối với ma cà rồng thế nào không cần nói cũng biết. Bàn tay Anna lập tức hư thối chảy mủ, những móng vuốt nhọn dài cũng dần dần đen lại. Ba giây sau, bàn tay của bà ta đứt gãy.

Sau đó tan chảy…

Cảnh tượng vô cùng đáng sợ, khiến người ta khó chịu, chỉ nhìn

một cái mà da đầu đã tê dại.

“Yêu nghiệt, ăn một kiếm của ta!”

Liêu Văn Kiệt từ đằng sau lao lên, lấy trong ngực ra một bình nước thánh, hung hăng ném về phía Anna như ném bom.

Anna thấy thế thì hai mắt chợt co rút lại, bà ta cố chịu sự đau đớn, vung áo choàng đen ngăn trước người. Chờ đến khi bình nước thánh nổ tung thì vội vàng cởi áo choàng ném sang một bên.

Hiệu quả ở mức trung bình, còn không tốt bằng Thu Sinh đánh vớ đánh vẩn.

Liêu Văn Kiệt nhắm hai mắt lại, không chút do dự lấy ra bình nước thánh cuối cùng. Trước ánh mắt kinh sợ của Anna, hắn đổ hết nước thánh lên người mình, đổ từ đầu đến chân.

Nếu không thể làm vũ khí thì dùng để phòng ngự, có bản lĩnh thì ngươi cứ đến mà đánh ta đi!

Liêu Văn Kiệt lau nước thánh trên mặt, Anna nhìn bàn tay của mình, dù không nói gì nhưng ánh mắt đã thể hiện rõ tất cả.

Anna ôm lấy bàn tay đã bị đứt gãy của mình, liên tiếp lùi lại phía sau, không muốn để Liêu Văn Kiệt nhích lại gần mình.

Thu Sinh thấy thế thì hai mắt như tỏa sáng, cũng nhanh chóng học theo Liêu Văn Kiệt, bôi nước thánh trên ngực đập đập lên cổ và mặt mình.

“Đến đây, đến đánh ta đi!!!”

“Thu Sinh, cậu đi giúp chú Cửu, ma nữ này để tôi giải quyết.”

Liêu Văn Kiệt thúc giục một tiếng, chỉ sợ Thu Sinh ở đây lóng ngóng tay chân lại làm hỏng việc, lại nói thêm: “Nhanh lên, chú Cửu sắp không chịu được nữa rồi, nếu cậu không đi thì ma nữ này

giao cho cậu, tôi đi giúp ông ấy.”

Như vậy sao được!

Thu Sinh không nói hai lời, lập tức quay người đi về phía chú Cửu.

Bùa vàng bay tứ tung, thắp sáng như những đốm lửa.

Chú Cửu ở bên này khá thảm, kiếm gỗ đã gãy, kiếm Kim Tiền đứt rơi tung tóe dưới đất, máu mũi chảy ròng ròng, bị cha xứ Ngôn ép tới mức không thở nổi.

Nhưng cũng chỉ là kinh ngạc mà thôi, chứ không đến mức không chịu được như Liêu Văn Kiệt nói. Tình hình trước mắt 50: 50, ít nhất cũng phải một tiếng nữa chú Cửu mới đến mức không chịu được.

Nhưng một tiếng nữa thì trời đã sáng rồi, ván này chú Cửu thắng chắc.

“Sư phụ, con tới giúp người.”

“Thu Sinh, bắt lấy ống mực.”

Chú Cửu lấy từ trong ngực ra một ống mực, phóng ra một sợi chỉ đen, sau đó nhanh chóng ném đầu còn lại về phía Thu Sinh.

Hai người một trái một phải tiến lên, dây mực thẳng băng nhanh chóng đè cha xứ Ngôn xuống. Cha xứ Ngôn khẽ nhếch môi, bởi vì chiêu thức này nhìn vô cùng quen mắt, trước đây Mũi ưng cũng đã dùng nó.

Có hiệu quả…

Cha xứ Ngôn lộ rõ vẻ mặt khinh thường, ngay lúc chú Cửu và Thu Sinh lao tới thì cũng chủ động đâm vào dây mực kia.

Tia lửa bắn ra, dây mực kề sát vào da thịt cha xứ Ngôn khẽ lóe lên ánh sáng đỏ, nhìn như một sợi dây kẽm được nung nóng. Không đợi chú Cửu và Thu Sinh thu lại dây mực, cha xứ Ngôn nhanh tay bắt lấy. Ông ta không để ý bàn tay nóng rực, bụp một tiếng xé sợi dây mực thành hai nửa.

“Sư phụ, cương thi nước ngoài có điểm gì đó là lạ, đến cả bùa trấn thi mà cũng không sợ.”

Thu Sinh ngã bịch xuống đất nhưng vẫn chưa hết hi vọng, cậu ta đá hết đống gạo nếp dưới chân đến bên cha xứ Ngôn: “Cho ngươi gạo, cho ngươi gạo…”

“Không phải không sợ, mà là không sợ nhiều như cương thi bản địa.” Sắc mặt chú Cửu vô cùng nghiêm trọng, cương thi nước ngoài quả nhiên khó giải quyết hơn cương thi trong nước nhiều.

Từ xưa đến nay, âm dương tương sinh tương khắc, giống như ban ngày trời sáng ban đêm trời tối, cho dù là ma cà rồng hay là cương thi thì cũng là những sinh vật có tính âm. Bọn chúng ban ngày sẽ ngủ để trốn ánh nắng mặt trời, tới khi màn đêm buông xuống với bắt đầu ra ngoài, chú Cửu chắc chắn chuyện đó.

Chương 191: Đánh người không đánh mặt 2 Thế nên, không phải đạo thuật của chú Cửu không có tác dụng, mà là đây là lần đầu tiên gặp phải cương thu nước ngoài nên chưa tìm được cách khắc chế hiệu quả. Ví dụ như những phương pháp như dùng bùa chú, thậm chí là ống mực hay máu gà… đều là những kinh nghiệm được đúc kết từ nhiều đời tiền bối.

Bình minh sắp lên, sắc trời nửa sáng nửa tối, cha xứ Ngôn phát hiện ra thân thể mình cuồn cuộn không ngừng, trái tim bao nhiêu năm không còn đập bỗng nhiên quặn đau vô cùng. Ông ta ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng.

Mây đen kéo tới ầm ầm, từng đàn dơi chiếm cứ không trung,

che kín khoảng sân này.

Cha xứ Ngôn không muốn ở lại đây lâu, ông ta quay người chạy về phía tình nhân Anna của mình. Nhìn thấy Thu Sinh đang nắm một lá bùa vàng chặn đường thì không chút nghĩ ngợi chụp ngay lấy…

… Sau đó dán lên mặt Thu Sinh.

Một bàn tay đập xuống, Thu Sinh lăn lộn trên đất hai vòng, vừa bò dậy vừa chửi: “Cái tên cương thi ngoại quốc kia đúng là không biết lịch sự, hết người nọ đến người kia, không biết nguyên tắc đánh người không đánh mặt hả?”

Không phải Thu Sinh thà chết cũng không chịu lùi bước, mà là tốc độ của cha xứ Ngôn quá nhanh, cậu ta muốn tránh cũng không kịp.

Cha xứ Ngôn tự làm tự chịu, bàn tay vừa chạm lên mặt Thu Sinh thì lòng bàn tay lập tức bị nước thánh làm cho bỏng rát. Ông ta đau đớn gào thét điên cuồng, đôi mắt đỏ bừng như muốn chảy máu.

“Thu Sinh, tiếp tục!”

“Sư phụ, con đã bị đánh đến thế này rồi, người còn nhân tính không thế…”

Thu Sinh hừ hừ hai tiếng, cậu ta còn chẳng bò dậy nổi, làm sao mà tiếp tục được nữa?

Đồ đệ không nhờ vả được gì, vậy thì chỉ đành dựa vào chính mình thôi. Chú Cửu nhanh chóng cởi đạo bào trên người ra, hai tay bắt lấy vị trí vai áo, xoay người ném lên không trung.

“Thiên phủ tứ thánh, Chân quân phục ma!”

Chú Cửu đứng tấn, hai tay kết thành pháp ấn, vừa đọc khẩu quyết vừa chỉ vào cha xứ Ngôn đang kêu gào phía xa. Giữa không trung, một đạo bào nhanh chóng xoay tròn, giống như một tấm lưới lớn, ngay lập tức chụp lên đầu cha xứ Ngôn.

Một giây sau, Thái cực âm dương ngư bên trên đạo bào không ngừng lưu chuyển, xung quanh lóe sáng những đường vân bát quái.

Màu đỏ đến chói mắt, nóng bốc lên tận trời.

(Thái cực âm dương ngư: Là một phần trong sơ đồ thái cực, có hình dạng như hai con cá đen trắng đan xen vào nhau, thường xuất hiện trên áo choàng của đạo gia hoặc trên các quẻ bói…)

Chú Cửu suy nghĩ rất đơn giản, nếu như không tìm được cách để khắc chế cương thi nước ngoài thì liền dùng đại chiêu. Cho dù có nhiều khiếm khuyết nên hiệu quả sẽ giảm bớt, nhưng âm dương thái cực giúp chính trừ tà thì không bao giờ sai.

“A a a…”

Dưới đạo bào vang lên một tiếng kêu gào làm cho người ta sợ hãi, một luồng khói đen tanh tưởi cuồn cuộn bốc lên. Thu Sinh chỉ ngửi một cái đã nằm rạp xuống nôn khan.

Xoẹt!

Cha xứ Ngôn xé nát đạo bào, gương mặt trắng bệch bị đốt cháy thành than cốc, làn da nhăn nheo như vỏ cây dính chặt vào xương cốt nhìn như một các xác khô. Đôi mắt ông ta đỏ rực, lòi cả ra ngoài, răng nanh nhọn hoắt.

Lúc này chú Cửu đã đứng bên cạnh Thu Sinh, lấy tâm hành khí, lấy khí vận thân, vung quyền đấm thẳng vào mặt cha xứ Ngôn, đúng là muốn đánh giáp lá cà với ma cà rồng.

Cha xứ Ngôn khàn giọng gào thét, đưa tay chụp lấy nắm đấm của chú Cửu, ánh mắt lộ ra sát khí, còn mang theo vài phần mỉa mai.

Nhưng một giây sau, mỉa mai đã biến thành sợ hãi.

Bàn tay khô khốc vừa mới chạm vào nắm đấm của chú Cửu thì lập tức bị nước thánh trên tay chủ Cửu làm bị thương. Ông ta vội vàng buông tay, muốn đánh ngã chú Cửu xuống đất.

Chú Cửu đứng trung bình tấn, thân thể thẳng tắp, nhanh chóng tránh đòn công kích của cha xứ Ngôn, đồng thời dồn lực xuống hông, chân quét một cái, đá thẳng vào chân trái cha xứ Ngôn…

Cứng như sắt thép.

Cha xứ Ngôn đứng bất động, còn chú Cửu thì đau đến mức phải hít một hơi lạnh.

Chú Cửu nhanh chóng thay đổi chiến thuật, dậm chân vọt tới trước mặt cha xứ Ngôn, hai tay nắm chặt, đấm liên tiếp vào bụng ông ta.

Xoẹt!

Trường bào đen của cha xứ Ngôn cũng bị chú Cửu giật mất, hai quyền liên tục đánh lên thân thể chỉ còn da bọc xương của cha xứ Ngôn.

…

Rầm!

Liêu Văn Kiệt ngã nhào ra đất, giáp tiền đồng đứt rơi vương vãi, khắp nơi đều là những đồng xu.

Hắn đánh nhau với ma nữ cả nửa ngày, phát hiện tốc độ của

đối phương rất nhanh, lực phản ứng cũng kinh người. Phản xạ và độ linh hoạt của ma nữ này không phải thứ mà cương thi trong nước có thể so sánh được.

Liêu Văn Kiệt đã thử hết tất cả các cách mà cũng không có hiệu quả, Thiết sa chưởng không phát huy được tác dụng, nếu không phải trước đó ma nữ này đã bị cụt mất một tay, lại thêm chuyện trên người hắn toàn là nước thánh khiến đối phương sợ hãi thì chắc chắn hắn không thể nào đánh lại được.

Mặc dù bây giờ cũng không đánh lại được, nhưng đây không phải trọng điểm. Trọng điểm là Liêu Văn Kiệt hoài nghi nữ ma cà rồng này còn lợi hại hơn cha xứ Ngôn rất nhiều.

Hắn không chọn được quả hồng mềm, thất sách quá!

(Quả hồng mềm: Đối thủ yếu)

Liêu Văn Kiệt da dày thịt béo, ngã một chút cũng không sao cả. Nữ ma cà rồng Anna kia thê thảm hơn nhiều, trên thân đã có mấy chỗ dính phải nước thánh, thỉnh thoảng lại thấy khói trắng bốc lên, đau đớn điên cuồng gào thét.

Ầm ầm!

Chương 192: Gọi nó là Tứ Hắc là được 1 Không biết là ai trong số hai người đó phát tín hiệu, hoặc có thể là do đàn dơi kia bảo vệ chủ nhân nên đồng loạt từ trên không hạ xuống, che khuất tầm mắt của mọi người, nhóm Liêu Văn Kiệt không nhìn thấy rõ đường.

“Lên!”

Chú Cửu cắn nát đầu ngón tay, vẽ lên tấm bùa rồi đập xuống đất, những đống lửa xung quanh lập tức sáng lên.

Cột lửa cao ngất trời nháy mắt tiêu diệt một đống dơi, lộ ra

bóng dáng của cha xứ Ngôn và Anna. Hai người này không còn chỗ trốn, mà mặt trời cũng đã dần dần ló dạng. Cha xứ Ngôn và Anna nhìn nhau, sau đó đồng loạt quay người chạy về phía ký túc xá của các nữ tu.

“Thu Sinh, mau đứng dậy đuổi theo.”

Chú Cửu hét lên một tiếng, chạy như bay theo hai ma cà rồng. Thu Sinh đã không còn sức mà chiến tiếp nữa rồi, ỉu xìu giơ tay lên hua hua một chút.

Liêu Văn Kiệt tiêu diệt mấy con dơi xong thì cũng cắm đầm đuổi theo Anna. Hắn có Thiết bố sam hộ thể, không sợ bị lũ dơi cắn xé. Chờ đến khi tầm mắt không bị ngăn cản, Liêu Văn Kiệt nhân lúc Anna tránh ánh nắng mặt trời thì nhanh chóng xông đến, trong tay cầm thánh giá giơ lên thật cao.

“Anna, cẩn thận phía sau.”

Cha xứ Ngôn hét lên, đẩy tình nhân ra, dùng tay đỡ lấy thánh giá đang đâm xuống.

Rõ ràng thánh giá rất cùn, thế mà khi đâm vào cánh tay cha xứ Ngôn lại có thể tạo thành một vết thương rất sâu. Ánh sáng lóe lên, vết thương lập tức ăn mòn bốn phía, tốc độ nhanh không ngờ nổi.

Cánh tay cha xứ Ngôn đứt thành hai đoạn, tốc độ ăn mòn lên đến tận bả vai.

Trong thời khắc sinh tử, cha xứ Ngôn quyết định chặt đứt cánh tay này. Ba giây sau, ba luồng ánh sáng đánh tới, xẹt qua cổ ông ta.

Cơn đau nhức lập tức ập đến, cha xứ Ngôn ôm cổ, liên tiếp lùi về phía sau.

Liêu Văn Kiệt siết chặt mấy chiếc nhẫn bạc trên tay, tay kia

nắm chặt thánh giá, xuyên thẳng qua lồng ngực cha xứ Ngôn.

Nếu có bản lĩnh cắt tay thì cũng thử cắt ngực xem nào!

Rầm!

Liêu Văn Kiệt đang nghĩ ngợi thì hắn bị Anna đập cho một cái, ngã lăn ra đất… Trên mặt đất còn cả chú Cửu, hắn đang đè lên chú Cửu.

“Chú Cửu, chú mau đuổi theo hai người đó, chú đỡ tôi làm gì?”

Chú Cửu: “…”

Rõ ràng tự cậu bay tới trên người tôi!

“A a a…”

Ngay khi Liêu Văn Kiệt ngã lên người chú Cửu thì hai ma cà rồng kia đã phá cửa sổ xông vào ký túc xá của nữ tu. Nhóm nữ tu sợ hãi đẩy cửa chạy ra ngoài.

Viện trưởng đi cuối cùng, vừa cầm thánh bài vừa đọc kinh thánh, từng bước rút lui.

Hai ma cà rồng muốn bắt một nữ tu để bổ máu nhưng lại sợ thánh bài nên chỉ có thể trơ mắt nhìn nhóm nữ tu chạy mất.

Không đuổi theo được, ánh mặt trời lên rồi, hơi nóng tỏa khắp mọi nơi. Anna kêu thảm không ngừng, cha xứ Ngôn thấy thế thì vội vàng nhấc tấm ván giường phá hỏng cửa sổ.

Rầm!

Cửa lớn cũng bị đóng lại.

Bốn nữ tu vừa khóc vừa chạy về phía sân sau, bọn họ đã nhịn cả một đêm rồi, bây giờ không thể nhịn thêm được nữa. Cho dù có

người nói rằng Thu Sinh đang mai phục trong nhà vệ sinh thì bọn họ cũng đành chịu.

Chú Cửu đứng ngoài cửa sổ, dán chặt bùa lên cửa. Diệt cỏ phải diệt tận gốc, ông ta quyết định đốt ký túc xá.

“Chờ đã.”

“Sao thế A Kiệt, có gì không ổn sao?”

Chú Cửu sửng sốt một chút: “Mặc dù đốt ký túc xá của người ta là chuyện không lịch sự, nhưng hai ma cà rồng đang trốn trong đó, nếu xông vào chiến đấu thì cũng không nắm rõ phần thắng. Đốt đi là tốt nhất, viện trưởng sẽ thông cảm thôi, còn nếu không thông cảm được thì tôi có thể bỏ vốn, bảo trưởng thôn tìm giúp họ nơi nào nghỉ tạm.”

“Không phải, đốt cũng không sao, chỉ là nơi này chỉ có hai ma cà rồng, ít quá. Lỡ như chúng ta đánh rắn động cỏ thì chẳng phải phí công vô ích à!”

Liêu Văn Kiệt nói xong thì quay đầu nhìn Thu Sinh vẫn đang nằm ườn ra: “Thu Sinh, mau tới đây, chú Cửu định sắp xếp cho cậu một mối hôn nhân.”

“Thật ạ?”

Thu Sinh lập tức bò dậy, eo không đau chân không mỏi, chạy một mạch đến trước mặt hai người.

“Sư phụ, anh Kiệt nói thật chứ?”

Chú Cửu trừng mắt nhìn cậu ta, Liêu Văn Kiệt gật đầu: “Đây là chuyện đại sự, chú Cửu làm sao có thể nói dối cậu được…”

Bởi vì ông ta căn bản không nói.

“Thu Sinh, chú Cửu vì để giải quyết chuyện hôn sự cho cậu và

Thu Sinh mà quyết định đốt ký túc xá này. Khoảng thời gian tiếp theo nhóm nữ tu sẽ dọn đến nghĩa trang ở tạm… Thế nên giờ có một nhiệm vụ quan trọng muốn giao cho cậu."

"Anh Kiệt cứ nói, em đây có phải vào nước sôi lửa bỏng cũng không từ chối."

"Tới nhà trưởng thôn kéo chút dầu hỏa củi khô tới đây."

Liêu Văn Kiệt vỗ vai Thu Sinh: "Chú Cửu suy nghĩ kỹ càng lắm đấy, nếu như lần này không đốt sạch sẽ thì cậu cũng đừng mơ có vợ."

"Em biết rồi em biết rồi."

Thu Sinh nghe xong thì lập tức đi làm, đúng là sư phụ nhà mình, ngoài miệng thì hay chửi mắng nhưng trong lòng vẫn thương đồ đệ lắm.

"A Kiệt, ném vài đạo phù là có thể đốt sạch sẽ rồi, việc gì phải trêu đùa Thu Sinh?" Chú Cửu lên tiếng.

Ông ta biết rõ Liêu Văn Kiệt đang trêu đùa Thu Sinh nhưng cũng không ngăn cản, không phải vì chú Cửu quá xấu tính mà là muốn Thu Sinh ngã một lần để khôn ra.

Dù sao thì chịu thiệt thòi trong tay Liêu Văn Kiệt còn tốt hơn thiệt thòi trong tay người ngoài.

Chương 193: Gọi nó là Tứ Hắc là được 2 "Chú Cửu, chú hiểu lầm rồi. Tôi làm thế không phải trêu đùa Thu Sinh, tôi làm thế vì tốt cho chú."

"???"

"Không nói đến chuyện trưởng thôn cáo già có quỵt nợ hay không, nhưng trăm nghe không bằng một thấy. Nếu ông ta không

nhìn thấy cái gì thì làm sao biết được chú đã bỏ ra bao nhiêu công sức?”

“Cậu nghĩ nhiều rồi…”

Chú Cửu lắc đầu, lòng dạ Liêu Văn Kiệt quá hẹp hỏi. Rõ ràng là học đạo nhưng lại tính toán như thương nhân, điều này cũng không biết là tốt hay xấu.

Lúc này, viện trưởng dẫn theo mấy nữ tu tiến đến, khi thế hùng hổ.

Có thể đốt phòng.

Chỉ cần có thể trừ ma diệt quỷ thì bà ta sẵn sàng hi sinh mạng sống của mình, nhưng không thể đến nghĩa trang ở.

Thu Sinh không đáng sợ, đáng sợ là Liêu Văn Kiệt. Đối với nhóm nữ tu kia, Liêu Văn Kiệt chính là ma quỷ, ma quỷ vừa có nhan sắc vừa có tài ăn nói.

“Liêu đạo trưởng, cậu còn mượn thánh bài và thánh giá của chúng tôi nữa, xin trả lại cho chúng tôi.”

“Thánh bài… Bà chờ một chút, chỗ này có ba cái…”

Liêu Văn Kiệt lấy thánh bài của mình và chú Cửu đưa cho ba nữ tu, lúc trả còn không quên nói cảm ơn, còn nói hôm nào nhất định mời họ đi ăn uống, mua quần áo.

Ba nữ tu nhận lại thánh bài thì xấu hổ mỉm cười, bọn họ nghiêm ngặt tuân thủ lời thề nguyện ý trải qua cuộc sống khó khăn, thế nên cũng không cần mua quần áo mới.

Nhưng ăn ngon tất nhiên không thể thiếu.

“Anh Kiệt, thánh bài của em đâu.”

Tiểu Hoàn căng thẳng, giữ chặt ống tay áo Liêu Văn Kiệt: “Em cho anh mượn hai cái, trong đó có một cái là người khác tặng em, anh đừng làm mất đấy.”

“Không ổn rồi, Thu Sinh mang theo hai thánh bài đó chạy trốn rồi!”

“Hả, thế phải làm sao bây giờ?” Tiểu Hoàn cuống lên, sắc mặt trắng bệnh, gấp đến độ sắp khóc.

“Không sao, cậu ta chạy đi đâu được chứ, tôi cũng sắp quay lại nghĩa trang rồi, về đến nơi sẽ lấy lại cho cô.”

“Chúng em cũng sẽ dọn đến nghĩa trang ở sao?”

“Tất nhiên…”

“Tất nhiên là không, chúng ta ở phòng nghỉ, không dọn đi đâu cả.”

Viện trưởng ngắt lời Liêu Văn Kiệt, đuổi nhóm nữ tu đi rồi đen mặt nói: “Liêu đạo trưởng, người quang minh chính đại không làm chuyện mờ ám, cậu hơi quá đáng rồi đấy.”

“Sao viện trưởng lại nói vậy?”

“Hừ, trong lòng cậu rất rõ, đừng giả bộ hồ đồ.”

Viện trưởng không muốn tiếp tục nói nhảm nữa, đưa tay ra: “Trả thánh giá lại cho tôi.”

“Chờ chút để tôi tìm.”

Liêu Văn Kiệt một tay cầm thánh giá, một tay sờ soạng khắp người: “Quái lại, tôi vừa mới dùng thánh giá để đối phó với ma cà rồng, sao giờ lại không thấy nữa?”

“Liêu đạo trưởng, thánh giá ngay trên tay cậu.”

“Tiểu Hoàn, tới tìm giúp tôi một chút.”

“Tới đây…”

Tiểu Hoàn nghe Liêu Văn Kiệt gọi thì chạy đến, nhưng thấy ánh mắt của viện trưởng thì lại chạy về chỗ cũ.

“Liêu! Đạo! Trưởng!”

“Viện trưởng, tôi nhờ Tiểu Hoàn tìm thánh giá thôi, bà kích động như thế làm gì?” Liêu Văn Kiệt lộ vẻ vô tội.

“Thánh giá này tôi không cần nữa, chỉ xin Liêu đạo trưởng không quên sơ tâm, dùng nói để trừ ma diệt quỷ.”

Viện trưởng suy nghĩ một chút rồi lại nói tiếp: “Còn nữa, tu viện này không chào đón cậu, về sau mong cậu đi đường vòng.”

“Viện trưởng, sao tôi không hiểu gì thế?”

Liêu Văn Kiệt gãi đầu, thánh giá trong tay khẽ cọ vào da thịt: “Ô, tôi tìm được thánh giá rồi.”

Viện trường: (?_?)

Còn có thể giả hơn được nữa không?

“Viện trưởng, vừa rồi bà bào không cần thánh giá nữa đúng không, vậy tôi lấy nhé.”

Liêu Văn Kiệt nhét thánh giá vào trong túi: “Vô công bất nhận lộc, sao tôi lại có thể lấy đồ của bà thế này chứ… À, tôi cũng có công tiêu diệt hai ma cà rồng kia, vậy tôi yên tâm nhận rồi.”

Viện trường: “…”

Nửa tiếng sau, Thu Sinh dẫn trưởng thôn tới tu viện, đằng sau còn có mấy chục thôn dân đẩy theo xe chở củi lửa.

Nhóm tu sĩ đang mặc đồ ngủ, ngượng ngùng chạy vào trong phòng nghỉ.

Mọi người đặt củi lửa xuống, tẩm dầu hỏa, châm lửa đốt.

Ánh lửa hừng hực, khói đen phụt thẳng lên trời.

Trong biển lửa, hai con ma cà rồng gào thét liên tục, không cam lòng chịu chết nên quyết tâm đánh cược một lần.

Rầm!

Tường gỗ đổ sụp, cha xứ Ngôn dùng ga giường trùm lên người Anna rồi nhảy khỏi bức tường lửa cao mấy mét.

Các thôn dân nhìn thấy thì bị dọa cho sợ mất mật, trưởng thôn ôm tim, suýt nữa hít thở không thông.

Tiếp xúc với ánh nắng mặt trời, toàn thân cha xứ Ngôn bốc lên khói trắng, miệng cũng không ngừng gào thét. Ông ta mới chạy chưa được hai bước đã ngã nhào xuống đất.

Những tiếng nổ tung vỡ nát liên tiếp vang lên, cha xứ Ngôn ôm chặt ga giường, đến tận khi thân thể hóa dần thành tro tàn thì mới không còn sức lực, gục đầu xuống.

Anna xốc ga giường lên, ôm lấy phần thân thể còn sót lại của cha xứ Ngôn. Bà ta đứng dưới ánh nắng, đau đớn gào thét liên tục, ánh mắt dữ tợn tràn ngập thù hận nhìn về nhóm người kia, dường như đang nguyền rủa gì đó.

Nhưng chỉ vài giây sau, khói trắng tán đi, hai đống tro bụi dưới mặt đất hòa làm một, không phân biệt được rõ ràng.

"..."

Các thôn dân nhìn nhau, vẫn chưa hết sợ hãi. Mặc dù bọn họ không biết chuyện gì xảy ra, nhưng đây nhất định là ma. Làm gì có

người nào bị ánh mặt trời chiếu thành tro cơ chứ.

Dưới sự chỉ huy của trưởng thôn, một đám người bắt đầu múc nước dập lửa, loay hoay đầy bụi đất.

Chương 194: Gọi nó là Tứ Hắc là được 3 Liêu Văn Kiệt đứng tại chỗ nhíu mày, ánh mắt của nữ ma cà rồng kia quá ám ảnh, khiến hắn cảm thấy…"

"Sao thế, cảm thấy mình là một người xấu tội ác tày trời à?"

Người hỏi là chú Cửu, Liêu Văn Kiệt nghe vậy thì thở dài: "Tội ác tày trời thì khoa trương quá, tôi biết mình đang làm gì. Ma cà rồng hút máu tươi để sống, nếu suy nghĩ đến chuyện lâu dài thì nếu giữ hai người đó lại thì sẽ gây ra những hậu quả vô cùng nghiêm trọng, nhưng mà…"

Trong lòng vẫn có chút cảm giác khó chịu.

So với những ma quỷ trước đây thì hai ma cà rồng này lại được cộng thêm điểm vì cam tâm tình nguyện chết vì người mình yêu. Mặc dù Liêu Văn Kiệt biết hai người này có chết cũng chưa hết tội, nhưng mà khó chịu thì vẫn cứ là khó chịu, tóm lại là không biết diễn tả như thế nào.

"Chú Cửu, sao tâm trạng chú không có chút biến đổi nào thế?"

Liêu Văn Kiệt nhíu mày: "Chẳng lẽ… Chú… Không biết yêu?"

"Đừng hỏi những câu ngớ ngẩn như vậy, chỉ là do tôi gặp nhiều rồi, thế nên cảm xúc cũng dần chai sạn."

Chú Cửu chậm rãi nói: "Hồi tôi còn nhỏ cũng đã gặp phải không ít ma quỷ, lúc đó tôi còn nhân từ, nương tay cho bọn họ, nhưng kết quả thì… Tôi hiểu bọn họ, nhưng bọn họ lại không hiểu tôi…"

Mọi chuyện cụ thể như thế nào, kết quả cuối cùng ra làm sao… chú Cửu không muốn nhắc đến nữa. Liêu Văn Kiệt nhìn thần sắc ông ta khá phức tạp nên cũng không lắm chuyện.

Có lẽ chuyện này liên quan đến chuyện tại sao chú Cửu đến tận từng này tuổi mà vẫn độc thân, chắc đó là một vết sẹo mà ông ta không muốn chạm tới.

“Chúng ta làm đạo sĩ, thời điểm trảm yêu trừ ma chắc chắn sẽ khó tránh khỏi những chuyện khiến bản thân khó chịu. Nhưng biết làm sao được, muốn không thẹn với lương tâm là một chuyện vô cùng khó khăn.”

Chú Cửu vỗ vỗ bả vai Liêu Văn Kiệt, nhắc nhở: “Cậu hổ thẹn trong lòng là chuyện tốt, nhưng áy náy thì áy náy, ra tay vẫn phải ra tay. Lúc ra tay nhất định không được phép mềm lòng.”

“Thánh nhân còn có sai lầm, huống hồ là những đạo sĩ người trần mắt thịt sống trong hồng trần như chúng ta. Tu nhiều dương thiện, tích nhiều âm đức, đây là thiên đạo cũng là nhân đạo, không sai đâu.”

“Ừ, những đạo lý này tôi đều hiểu, chỉ là…”

“Đạo là một con đường, nói nhiều vô ích, mà nhìn nhiều cũng vô ích. Cậu phải đi thật nhiều, đi nhiều rồi cậu sẽ hiểu.”

“Tôi biết rồi.”

…

Đêm hôm đó, chú Cửu bị trưởng thôn thịnh tình mời mọc, ông ta từ chối liên tục nhưng cũng không thoát khỏi lực tay vô song của trưởng thôn. Mọi người ở nhà trưởng thôn ăn ngon uống ngon, không say không nghỉ.

Liêu Văn Kiệt cũng say, tất nhiên là say thật hay say giả, lúc

nào say lúc nào tỉnh cũng chỉ có một mình hắn biết rõ.

Sáng sớm hôm sau, ba người lái xe ngựa trở về Nhậm gia trang. Đi được nửa đường, Liêu Văn Kiệt trực tiếp nhảy xuống xe.

“Chú Cửu, chú nói đúng, nói nhiều vô dụng, nhìn nhiều vô dụng, muốn hiểu thì phải đi nhiều một chút.”

“A Kiệt, đi ở đây không phải là xuống xe ngựa đi bộ.”

“Chú Cửu, câu nói đùa này của chú không buồn cười chút nào!”

Liêu Văn Kiệt đưa tay ôm quyền: “Chú Cửu, Thu Sinh, núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, còn nhiều thời gian, sau này chúng ta sẽ còn gặp lại. Bên phía đạo trưởng Tứ Mục và Văn Tài thì làm phiền chú chuyển lời giúp tôi, tôi không đến gặp rồi tạm biệt bọn họ được, hy vọng hai người họ bỏ qua.”

“Anh Kiệt, anh định đi luôn bây giờ?”

Thu Sinh ngạc nhiên, Liêu Văn Kiệt quyết định đột nhiên quá, cậu ta còn chưa chuẩn bị tâm lý.

Cậu ta vội vàng ngăn hắn lại: “Đi thì lúc nào chẳng đi được, anh quay về ăn cùng mọi người bữa cơm đã, ăn cơm xong rồi đi cũng không muộn.”

“Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, Thu Sinh, hôm nào chúng ta có cơ hội gặp lại thì cùng nhau ăn cơm.”

Liêu Văn Kiệt cười cười, quay đầu nói với chú Cửu: “Đúng rồi, chú Cửu, phiền chú đổi số tiền mà tôi để ở nghĩa trang thành vật liệu, gỗ đá rồi mang đến phía tu viện. Tôi nhận của viện trưởng không ít đồ tốt, nếu không tặng lại được cái gì thì trong lòng tôi áy náy lắm. Còn nữa, chú nói với bà ta rằng nhất định phải xây tường của tu viện cao lên một chút, nếu không nói không chừng ngày nào

đó tôi nhiệt huyết dâng trào lại trèo tường đi vào đấy."

Liêu Văn Kiệt dặn dò xong thì vẫy tay, quay người đi về phía con đường nhỏ lên núi.

"Anh Kiệt, con đường đó không đúng đâu! Anh Kiệt, anh có nghe thấy không?"

"Không cần hô, A Kiệt có con đường của cậu ta, chỉ cần cậu ta cảm thấy mình không đi sai là được."

Chú Cửu nhìn theo bóng lưng Liêu Văn Kiệt rời đi, âm thầm nói "bảo trọng". Ông ta nhìn theo đến tận khi không nhìn thấy bóng dáng Liêu Văn Kiệt nữa thì mới đánh xe chạy về phía Nhậm gia trang.

...

Nghĩa trang.

Chú Cửu vừa vào đã thấy trong sân có thêm một con sói, buộc ngay trước nhà ăn, trước mặt còn đặt một bát cơm cho chó.

Con sói trợn mắt nhe răng, dã tính khó thuần, nhìn ai cũng muốn cắn, khiến các công nhân khác sợ không dám tới gần.

"Văn Tài, trong nhà xảy ra chuyện gì thế, con sói này ở đâu ra vậy?"

"Sư phụ, người đã về rồi."

Chương 195: Bốn phần quà tặng 1 Văn Tài bưng bát cơm từ trong đi ra, lách qua con sói dữ, đến bên cạnh chú Cửu rồi bắt đầu giải thích: "Tối qua sư thúc về rồi, bây giờ vẫn chưa tỉnh ngủ. Con sói này là do sư thúc bắt, ông ấy nói mang về cho anh Kiệt chơi."

"Thì ra là thế."

Chú Cửu chớp mắt, Tứ Mục đúng là có lòng, nhưng tiếc là đã tới chậm một bước, Liêu Văn Kiệt đã đi rồi.

“Sư phụ, người sao thế?”

“Không có gì, vào phòng lấy cây gậy của ta ra đây, chính là cây gậy hay dùng để đánh con và Thu Sinh đó. Con chó này xem ra rất thích ăn đòn, ta phải dạy dỗ nó một chút, để nó biết thế nào là quy củ.”

Chú Cửu cười nhạt một tiếng: “Nhị Hắc không còn nữa, từ sau cho nó ở góc tường… ừm… Vậy gọi nó là Tứ Hắc đi.”

“Sư phụ, sao không gọi là Tam Hắc?”

Văn Tài vừa xới cơm vừa thắc mắc, chẳng phải sau hai là ba sao, sư phụ lại đặt là bốn.

Cơm quá thơm, thức ăn quá ngon, Văn Tài cũng không để tâm tới ý tứ trong lời nói của chú Cửu.

“Thế nào, con gặp qua Đại Hắc rồi à?”

“A, cái này…”

Đột nhiên tạm biệt chú Cửu không phải là ý định nhất thời của Liêu Văn Kiệt, không phải hắn cảm thấy Nhậm gia trang quá nhàm chán, thế giới rộng lớn như vậy, hắn muốn đi xem thử.

Mà là trong lòng hắn có cảm giác con đường luyện tâm này sắp kết thúc rồi.

Hệ thống không nhắc gì nhưng hắn có thể cảm giác được, tất nhiên cũng không loại trừ khả năng cảm giác này chính là do hệ thống nhắc nhở.

Tạm biệt chú Cửu rồi đến một nơi hẻo lánh nào đó, yên lặng đến yên lặng đi, tránh để biến mất ngay trước mặt mọi người, để

chú Cửu tưởng tổ tiên hiển linh lập bài vị thờ hắn.

Đường núi không dễ đi, Liêu Văn Kiệt bẻ một cành cây, vừa đi vừa nghĩ có một người từng nói: Dùng nhánh cây mở đường, tìm được đường trong bụi cỏ.

Liêu Văn Kiệt đi được nửa ngày thì ngồi nghỉ dưới một tán cây.

“Tiếc thật, lâu như vậy rồi mà không có con sói nào tới cắn mình, xem ra mình và Tam Hắc vô duyên vô phận.”

Hắn ngồi một lúc thì thấy trong túi hơi cộm cộm, lôi ra xem thì ra là cây thánh giá trong tu viện.

“Chết dở, quên mất chuyện này.”

Bởi vì không rõ có thể cầm đồ vật ở nơi này đi hay không nên Liêu Văn Kiệt cũng không có ý định giữ cây thánh giá này lâu. Hắn cầm đi chỉ là sợ trên đường rời khỏi tu viện gặp phải cương thi ngoại quốc nào đó thì có thể dùng cái này làm đòn sát thủ.

Kết quả là vừa mới rời khỏi thôn đã cảm nhận được con đường luyện tâm sắp kết thúc, thế nên vội vã từ biệt chứ quên không nhờ chú Cửu trả lại thánh giá.

Bây giờ trở về cũng không ổn, lỡ như vừa nhìn thấy viện trưởng thì hắn đã biến mất, chỉ lưu lại chỗ đó một cây thánh giá…

Đúng lúc này, một cơn lốc xoáy màu đen xuất hiện, quấn chặt lấy Liêu Văn Kiệt. Liêu Văn Kiệt hiểu rõ, giờ lành đã đến, hắn cũng không nghĩ nữa, nghĩ nhiều vô dụng.

…

Trong phòng khách, Liêu Văn Kiệt khoanh chân ngồi trên sàn nhà, nhìn cây thánh giá trong tay và chiếc áo choàng trên người,

khẽ nhíu mày.

“Thế mà lại mang về được!”

Trong lúc nhất thời, Liêu Văn Kiệt đã nghĩ đến rất nhiều chuyện. Hắn có thể mang thánh giá ra chứng tỏ những chuyện ở thế giới vừa rồi là thật chứ không phải không gian giả lập do hệ thống tạo ra.

Ít nhất thì đó không phải là một giấc mơ.

Còn nữa, nếu như có thể mang thánh giá về, vậy thì động vật thực vật và con người thì sao? Có thể đưa cả chú Cửu tới đây không?

Điều quan trọng nhất là, có thể mang cả vi sinh vật đến không?

Không phải Liêu Văn Kiệt nghĩ vớ vẩn, mà là lo lắng thực sự. Hắn chỉ sợ nhỡ đâu mang theo virus cương thi từ chỗ chú Cửu về thì nghiệp chướng của hắn nặng nề lắm.

Nghĩ đến chuyện này, Liêu Văn Kiệt vỗ đùi một cái: “Sớm biết như thế thì giữ lại cả mấy thánh bài kia mới đúng, mặc dù không so được với thánh giá nhưng thịt muỗi cũng là thịt!”

Thiệt rồi, thiệt rồi!

Liêu Văn Kiệt cảm khái xong thì nín thở ngưng thần nhìn về phía giao diện hệ thống, con đường luyện tâm đã kết thúc, hệ thống tiến hành ban thưởng.

[Xuân phong hóa vũ (âm thầm dưỡng ẩm cho vạn vật, thấm đẫm lòng người)]

[Súc cốt công (nhập môn)]

[Tiểu hoàn dương đan (vận chuyển càn khôn, chu thiên thái

cực, ngũ tàng vận chuyển, thập nhị kinh thiên)]

[Tài: 1000]

Nhìn tên là biết Xuân phong hóa vũ là một loại đạo thuật, Súc cốt công là về võ thuật. Xét đến chuyện hệ thống chưa từng phân chia những thứ này thành hai loại mà thống nhất quy thành "Thuật" đã có thể thấy hệ thống không phân biệt võ đạo.

Còn cái Tiểu hoàn dương đan kia thì nhìn có vẻ rất lợi hại, nhưng thực ra chỉ là một bình máu + bình lam.

Lúc bị thương có thể hồi máu về lam để khôi phục trạng thái hoàng kim.

(Trong game, hồi máu về lam là tăng thể lực và phục hồi năng lượng)

Cái này còn phải tùy tình huống, Tiểu hoàn dương đan không chữa trị được những vết thương nặng, cũng không tái tạo được cơ thể. Trong tình trạng hấp hối sắp chết, nếu trông cậy vào nó thì chẳng thà nắm chặt thời gian viết di chúc cho người thân còn hơn.

Nếu không bị thương thì Tiểu hoàn dương đan có thể tăng thêm niệm lực cho người sử dụng, nhưng tăng không đáng kể.

Chương 196: Bốn phần quà tặng 2 Liêu Văn Kiệt có thiên phú bẩm sinh, lại còn tu luyện trong mộng nên niệm lực tăng rất nhiều. Viên tiểu hoàn dương đan này có ăn cũng không có ý nghĩa gì lắm, tạm thời cứ giữ lại phòng khi bất trắc.

Một ngày nào đó gặp phải đối thủ ngang tài ngang sức, mọi người đồng thời hồi về lam thì hắn sẽ biểu diễn tiết mục Vương giả trở về.

1000 điểm tài lực thì càng không có gì để nói, ít đến đáng thương, làm tròn cũng không đủ.

Thầm mắng hệ thống keo kiệt, Liêu Văn Kiệt bắt đầu tiến hành nghiên cứu hai môn "Thuật" kia.

Chủ yếu là thí nghiệm [Xuân phong hóa vũ] và [Súc cốt công]. Liêu Văn Kiệt cảm thấy [Súc cốt công nhập môn] nên gọi là Nhuyễn cốt công hợp hơn, rất giống nhu thuật.

"Lại là một kỹ năng bị động!"

Liêu Văn Kiệt ngoài miệng thì ghét bỏ nhưng thực ra rất hài lòng với môn võ thuật này. Súc cốt công không phù với với Thiết bố sam, bởi vì một âm một dương, một mềm một cứng; nhưng lại có hỗ trợ rất lớn đối với Thiết sa chưởng.

Thiết sa chưởng nghe tên đã biết là ngạnh khí công, khi kết hợp với một môn ngoại công bên ngoài cứng rắn bên trong mềm mại thì sẽ có hiệu quả không tưởng.

Trước đây Liêu Văn Kiệt có Thiết bố sam rồi lại có Thiết sa chưởng nên thiếu dự hài hòa, dẫn đến chuyện chưởng pháp cứng nhắc, lần đầu đánh nhau còn bị trật khớp cổ tay.

Cho dù sau này luyện tập siêng năng, nhưng chỉ trị ngọn không trị gốc nên không có hiệu quả lắm. Đến tận khi có Dịch cân tẩy tủy đan thì tình huống mới cải thiện hơn một chút.

Có Súc cốt công phụ trợ, Liêu Văn Kiệt chỉ cảm thấy eo, chân, vai, cánh tay chuyển động một cách vô cùng dễ dàng. Các chiêu thức biến đổi linh hoạt, nhanh nhẹn, không có cảm giác cứng ngắc như lần trước.

"Luyện tập cùng với Thiết sa chưởng một chút, nói không chừng lại có thể thăng cấp."

Liêu Văn Kiệt đột nhiên phát hiện võ học cũng có thể hỗ trợ cho nhau, Súc cốt công không có tác dụng với Thiết bố sam, nhưng lại có ảnh hưởng tốt với Thiết sa chưởng và Thảo thượng phi.

Súc cốt công có vẻ rất có tiềm lực, để quan sát thêm một chút, nếu ổn thì sau này sẽ bỏ tiền ra để thăng cấp.

Nhưng đó là chuyện sau này, bây giờ không có tiền thì phải tiết kiệm, chờ giàu rồi nói tiếp.

Tiếp theo là thử nghiệm đến [Xuân phong hóa vũ]. Trong số bốn phần thưởng, Liêu Văn Kiệt hài lòng nhất thứ này.

Xuân phong hóa vũ cũng giống như Tiểu hoàn dương đan, chia làm hai cách sử dụng. Xuân phong hóa vũ bình thường có thể chữa thương, trừ tà ma, hỗ trợ, sửa chữa, tóm lại là đồ dùng cần thiết để giết người diệt khẩu.

Hắn nín thở vận chuyển niệm lực, kỹ năng này có thể hô mưa gọi gió. Liêu Văn Kiệt sợ gây ra lũ lụt nên không dám dùng sức quá nhiều.

Hắn tịnh tâm xoay chuyển niệm lực, đầu ngón tay khẽ run lên. Hai giọt sương ngưng đọng trên đầu ngón tay hắn.

Một giây, hai giây, ba giây…

Hai giọt nước mãi không rơi xuống.

“Sao lại như thế?”

Liêu Văn Kiệt buồn bực, đứng dậy đi tới phòng tắm, nhằm ngay vòi hoa sen mà khởi động niệm lực.

Biu…

Lượng nước ngưng tụ lại không khác gì nước trong súng bắn nước, thế mà còn dám nói là hô mưa gọi gió, nghĩ hắn là Long vương chắc.

Liêu Văn Kiệt ỉu xìu, phảng phất như nghe được tiếng cười nhạo của vòi nước bên cạnh.

Hắn ra khỏi phòng tắm, ngồi trên ghế salon, nhắm mắt dưỡng thần, bắt đầu thử nghiệm các hiệu quả kèm theo của Xuân phong hóa vũ.

Một làn sương mù ngưng tụ trên đầu ngón tay Liêu Văn Kiệt, chẳng có gì cả, ngoại trừ có chút mờ ảo thì cũng không có gì khác thường.

Liêu Văn Kiệt vén tay áo lên, hơi nước bao trùm lên cả cánh tay.

Thời gian trước, hắn bị Miyake Issei cào, vết thương đến giờ vẫn chưa lành, vừa vặn có thể dùng nó để làm thí nghiệm.

Hơi nước bốc lên, bao trùm cánh tay, sau đó… Không có sau đó.

“Con đường tu đạo là một con đường dài, trên đường sẽ có vô vàn thử thách gian truân, không thể vì một lần thất bại mà tức giận nản chí.”

Liêu Văn Kiệt miễn cưỡng an ủi mình hai câu. Thất bại nhất thời có gì đáng nói, hắn còn trẻ, còn nhiều thời gian, cứ từ từ mà luyện tập.

Nhưng liên tục thất bại khiến hắn phải xem lại môn đạo thuật [Xuân phong hóa vũ này]. Việc thử nghiệm thất bại liên tục hoàn toàn có khả năng liên quan đến niệm lực của hắn.

Ngay sau đó, hắn lại nghĩ tới con đường luyện tâm này. Bởi vì hệ thống không nhắc nhở gì nên Liêu Văn Kiệt cũng hoàn toàn bối rối không nghĩ ra, muốn tổng kết kinh nghiệm một chút cũng không được.

Kết quả của con đường luyện tâm này là gì, tốt hay xấu, điều đúc kết ra được là gì, cuối cùng đã luyện được gì?

Tâm ma đã nhắc tới đâu?

Đến muộn, hay là không đến?

Chỉ cần nhìn bốn phần thưởng của hệ thống thì có thể đoán được con đường luyện tâm lần này đã đi đúng hướng. Nhưng hắn không biết mình có đủ tiêu chuẩn hay không, có bị loại hay không, có xuất sắc hay không.

Cũng giống như một trò chơi, sau khi vượt qua tất cả, đến thời gian ban thưởng thì sẽ được ban thưởng theo cấp bậc. Đến lúc này người tham gia mới biết mình ở cấp nào, có còn cải thiện được nữa hay không.

Liêu Văn Kiệt cũng muốn biết hắn ở cấp A hay là cấp SSS, nhưng bây giờ hệ thống không nói câu nào thì làm sao hắn có thể ngẫm lại sơ suất của mình được?

Chương 197: Chỉ có trẻ con mới đòi có tất cả mọi thứ 1 Trải qua quá trình luyện tâm, Liêu Văn Kiệt cảm thấy mình đã làm rất tốt, trừ mười điểm để tránh kiêu ngạo, hắn cảm thấy mình đạt 90 điểm cũng không vấn đề gì.

Đột nhiên hắn cảm thấy mình cần phải xác nhận một vấn đề, Liêu Văn Kiệt nhìn bầu trời tối sầm, lại nhìn đồng hồ treo tường, rồi lại mở tivi để xác nhận thời gian.

Đại khái thì quá trình đi con đường luyện tâm thứ nhất chỉ mất ba tiếng đồng hồ, thậm chí còn có thể ngắn hơn một chút.

Liêu Văn Kiệt xem tivi, làm quen với cuộc sống của người hiện đại, sau đó đứng dậy đấm bao cát một lúc rồi đi tắm rửa.

Áo khoác ngoài và giày vải nhất định phải giặt sạch rồi cất đi, đây là một kỉ niệm vô cùng đáng quý, không được ném, cũng không được lãng quên.

Liêu Văn Kiệt giải quyết xong mọi chuyện thì vào Thương thành mua mười mét dây đỏ để làm kiếm Kim Tiền.

Hắn học được không ít từ chú Cửu và Tứ Mục, phù chú, đạo thuật, những kinh nghiệm đúc kết từ nhiều đời…và cả cách làm kiếm Kim Tiền nữa.

“Ngày mai phải mời A Tinh ăn cơm… Tính toán thời gian thì chắc cũng đến lúc anh ta giao nhiệm vụ cho mình rồi.”

Liêu Văn Kiệt làm xong kiếm thì đưa vào không gian hệ thống, cảm khái bình thường nhìn Châu Tinh Tinh một chút đã thấy phiền, bây giờ không gặp vài ngày đã thấy nhớ.

“A Tinh, sao anh không ăn?”

Trong phòng riêng của khách sạn, Liêu Văn Kiệt gọi một bàn đồ ăn, ngồi đối diện là Châu Tinh Tinh đang nghi thần nghi quỷ. Anh ta cầm đũa trong tay, nhấc lên rồi lại đặt xuống.

Người nào không biết, nhìn nét mặt của anh ta còn tưởng trong thức ăn có độc.

“A Kiệt, tôi phải xác nhận một lần nữa, lần này là cậu mời khách chứ không phải cậu mời khách tôi trả tiền chứ?”

“Nhàm chán vừa thôi, anh đã xác nhận mười mấy lần rồi đấy.”

“Vậy thì xác nhận lại một lần cuối cùng, cậu là người trả tiền, đúng không?”

“A Tinh, tôi chỉ biết là cho dù đến cuối bữa ai là người trả tiền thì người không ăn chắc chắn là người thiệt thòi.”

“Nói cũng có lý.”

Châu Tinh Tinh nghe thế thì vội vàng bưng bát đũa, ăn một trận thoải mái không khác gì ma đói đầu thai, không bỏ qua bất cứ

món nào trên bàn.

“A Kiệt, không phải tôi nói cậu, nhưng mà khi tôi hỏi có phải cậu mời khách hay không thì cậu nên vỗ tay lên bàn, sau đó ném mấy vạn tệ xuống trước mặt tôi, quát tôi, mắng chửi tôi, làm nhục tôi, như vậy mới có sức thuyết phục.”

“Mới hai ngày không gặp, anh càng ngày càng đê tiện.”

“Không có cách nào khác, người nghèo thì đành phải đê tiện!”

Châu Tinh Tinh cảm khái cuộc sống không dễ dàng chút nào: “Mặc dù tôi đã được thăng chức, cũng được tăng lương, nhưng nội tình lại quá mỏng. Lần trước cậu tiết lộ cho tôi biết bí mật trong giới cờ bạc, thế là tôi liều mình lôi ra hơn một vạn, còn tìm A Mẫn xin thêm chín nghìn…”

Liêu Văn Kiệt đen mặt, nói không nên lời: “Theo như lời anh nói thì chẳng phải anh cũng giống chú Đạt, đều là kẻ ăn cơm mềm sao?”

“Không giống, bát cơm mềm của chú Đạt toàn ăn buổi tối thôi.”

(Ăn cơm mềm: Ăn bám)

Có câu này Châu Tinh Tinh còn chưa nói ra, mặc dù anh ta chỉ có hơn một vạn, cũng không kiếm lại được bao nhiêu, nhưng thông tin tình báo của anh ta là vô giá. Anh ta nói đông nói tây vài chuyện đã dụ được mấy kẻ giàu có đặt cược theo ý mình, chỉ cần Ma bài xử đẹp Thần bài thì anh ta có thể thu được ba phần tiền của họ.

Kinh doanh không cần bỏ vốn, muốn kiếm thế nào thì kiếm thế đó!

“Đúng rồi, A Tinh, sao hôm nay cậu rảnh rỗi như vậy, vừa gọi

điện là đến luôn.”

“Đừng nhắc nữa, vừa nhắc đến là tôi lại thấy khó chịu.”

Châu Tinh Tinh đặt đũa xuống bàn, hai tay gãi đầu, vô cùng bực bội.

“Sao thế, lại đắc tội với cấp trên à?”

“Không, lần này là ngược lại, tôi đắc tội với cấp dưới.”

“Không hổ là cậu, nếu đổi thành người khác thì chắc chắn không được như vậy đâu.”

Liêu Văn Kiệt giơ ngón cái lên, thúc giục nói: “Nhanh kể ra xem nào, rốt cuộc là anh đã làm gì thế, nói ra cho tôi vui vẻ một chút.”

“Đừng có cười trên nỗi đau của người khác như thế, A Kiệt, chuyện này phải trách cậu đấy.”

Châu Tinh Tinh liếc mắt, phàn nàn nói: “Lần trước cậu đến đồn cảnh sát bắt ma, tôi liền đuổi đám cấp dưới ra ngoài ghi phiếu phạt. Ai ngờ đám sói mắt trắng vô lương tâm này không biết tốt xấu, đã không cảm ơn ơn cứu mạng thì thôi, lại còn đồng loạt tố cáo tôi với cấp trên, hại tôi hôm nay bị cục trưởng gọi đi uống trà.”

“Ha ha ha… Đừng lườm tôi như thế, tôi cũng không muốn cười, nhưng thực sự là buồn cười quá.”

Liêu Văn Kiệt không nhịn được cười, vừa cười vừa nói: “A Tinh, vậy thì anh có thể báo cáo chuyện ma đó cho cấp trên mà, tôi không có ý kiến gì đâu. Thực ra tôi vẫn chờ tin tức được truyền ra ngoài, như vậy thì những người cùng chung chí hướng sẽ chủ động liên hệ với tôi, biết đâu thuận tiện xin được vào một tổ chức thì cũng coi như yên ổn.”

Liêu Văn Kiệt không nói dối, đúng là hắn có suy nghĩ như vậy. Một mình làm việc lực lượng đơn bạc, phải tham gia một tổ chức, một tập thể thì mới có thể lớn mạnh.

Tài nguyên nhiều, con đường rộng mở, không những có thể nâng cao hiểu biết của hắn về thế giới này mà còn có lợi ích rất nhiều, ví dụ gặp phải đối thủ đáng gờm mà bản thân không đánh được thì còn có thể gọi người đến giúp. Chuyện tốt như vậy sao lại không muốn làm?

Chương 198: Chỉ có trẻ con mới đòi có tất cả mọi thứ 2 Trước đó hắn mời Chung Phát Bạch, chuẩn bị mở một công ty bắt ma cũng là vì mục đích như vậy.

Dựa vào những kinh nghiệm của hắn để tổng kết thì cho dù là tu đạo hay luyện võ thì đều là một quá trình phải tiến hành tuần tự, chậm chạp và bình tĩnh, khác xa cách ban thưởng nhanh chóng gọn gàng của hệ thống.

Muốn nhận được ban thưởng của hệ thống thì gây sự… À không, kiếm chuyện để làm là được.

Nhưng nếu một mình thì rất khó kiếm được việc làm. Nhưng nếu mở một công ty bắt ma thì công việc sẽ tự tìm đến tận cửa, chỉ cần ngồi ở nhà chờ việc, vấn đề này lập tức có thể giải quyết.

Vừa có thể kiếm tiền vừa có được phần thưởng của hệ thống, Liêu Văn Kiệt quyết tâm phải làm ông chủ công ty bắt ma.

Còn chuyện cạnh tranh thế nào, mở rộng thị trường như thế nào… thì Liêu Văn Kiệt không quá quan tâm. Cho dù là hắn hay là Lý Ngang, Chung Phát Bạch đều là những người thực sự có bản lĩnh. Danh tiếng chính là cách tuyên truyền tốt nhất, chỉ cần làm được việc thì không lo chết đói.

Nói là làm luôn, Liêu Văn Kiệt quyết định ngày mai… Ngày mai

không được, mai còn phải hẹn Long Cửu đi ăn cơm. Ngày kia, ngày kìa… cũng không được, đã hẹn A Lệ và Sandy rồi, làm người thì không thể nói không giữ lời.

“Lịch trình quá dày đặc, muốn làm chút chuyện nghiêm túc cũng không được, khổ quá đi mất…”

Liêu Văn Kiệt nghĩ đến đây thì thở dài cảm thán, khó trách tất cả mọi người đều nói, sau lưng một người đàn ông thành công đều có một người phụ nữ.

Câu này quá chuẩn, chứ nếu sau lưng có nhiều phụ nữ quá thì làm gì còn thời gian để đi làm thành công!

“A Kiệt, cậu nói cái gì mà lịch trình dày đặc, nghĩ khó vẹn toàn thế?”

“À, tôi xin nghỉ phép hai tuần, bây giờ chỉ còn lại ba ngày. Ba ngày này, mỗi ngày lại phải hẹn hò với một cô gái khác nhau, thực sự rất phiền.” Liêu Văn Kiệt thở dài, cảm giác quen thuộc lại trở về.

Nhớ lại trước kia hắn cũng từng là một chàng trai vô tư, cho đến khi các cô gái đó lần lượt bước vào cuộc đời hắn.

Vì để tối đa hóa hạnh phúc, vì để cầu toàn, vì để tất cả mọi người đều vui vẻ, vì để ngăn chặn những giọt nước mắt đau buồn… hắn cẩn thận từng chút một, không dám có bất cứ sai lầm nào, dần dần hình thành tính cách thận trọng dè dặt như vây giờ.

Phi, đồ cặn bã!

Châu Tinh Tinh nhìn Liêu Văn Kiệt, gương mặt lộ rõ vẻ khinh bỉ: “Làm người không thể quá vô liêm sỉ, cậu nên học tập tôi, nếu đã yêu người nào là xác định sẽ yêu cô ấy cả một đời.”

“Tôi đúng là nghĩ như thế!”

Liêu Văn Kiệt thản nhiên nói: “Trước mắt tôi vẫn đang độc thân, chưa xác định quan hệ bạn trai bạn gái với ai cả. Cũng chính vì tôi chưa xác định được nên mới phải gặp gỡ nhiều người. Anh nói xem có đúng như thế không?”

Phi, cầm thú!

Châu Tinh Tinh càng thêm khinh bỉ: “Vậy thì cậu chú ý một chút, chỉ có chuyện trâu cày mệt chết chứ không có chuyện đất bị cày hỏng đâu.”

“Trâu chết thì đổi thành máy kéo…”

“Cho ba mẫu đất cằn, đừng nói là máy kéo, đến cả máy xúc cũng phải làm mệt chết thì thôi!”

Chỉ có trẻ con mới hô hào đòi có tất cả mọi thứ, còn người lớn biết được giới hạn bản thân, Châu Tinh Tinh rất đồng ý với ý kiến đó.

“Thế à, dù sao thì tôi cảm thấy vẫn ổn, có lẽ đây là thiên phú của tôi. Nói thế nào đi nữa thì người với người cũng không giống nhau.”

Liêu Văn Kiệt nhướn mày, nói tiếp: “Không giống một số người, gần đây sắc mặt càng lúc càng kém, mới có hai ngày không gặp mà mặt mày vàng vọt nói không nên lời, cứ như lao lực quá độ không được nghỉ ngơi vậy.”

“Nhìn tôi làm gì, cậu coi tôi là “một số người” đó đấy à?”

“Có phải hay không tôi nói không tính, anh cứ thử gập eo xuống xem.”

“Vớ vẩn, vô duyên vô cớ tự nhiên gập eo xuống làm gì?”

Châu Tinh Tinh trợn trừng mắt, mạnh miệng bổ sung thêm

một câu: “Hai ngày trước, lúc tôi bắt trộm, một đánh hai mươi nên không cẩn thận bị thương ở eo. Nếu không phải như thế thì tôi gập eo một trăm cái cũng được.”

“Không được thì cứ bảo là không được, nói ra, tôi giúp anh!”

“Giúp tôi?”

Châu Tinh Tinh hít sâu một hơi, giận dữ: “A Kiệt, tôi coi cậu là anh em, vậy mà cậu lại muốn ngủ với bạn gái tôi! Chẳng lẽ thật sự là như thế? Chờ cậu thanh toán xong bữa cơm này thì chúng ta ra ngoài đánh một trận!”

“Tên điên này, anh có thể suy nghĩ lành mạnh hơn một chút được không?”

Liêu Văn Kiệt hết nói nổi, lôi từ trong ngực ra một toa thuốc: “Đừng nói tôi không quan tâm anh, mang về dùng thử đi, hai ngày nữa cho tôi biết hiệu quả như thế nào.”

“Đây là cái gì?”

“Thuốc bổ đấy, cụ thể là thuốc bổ chỗ đó đó. Nói thế chắc anh cũng hiểu rồi đúng không, tôi không phải nói rõ ra đâu nhỉ.”

“Lẽ nào là vậy? Cậu xem thường ai đấy? Châu Tinh Tinh này là đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, cần gì phải dùng mấy loại thuốc lăng nhăng này?”

Châu Tinh Tinh giận dữ, hùng hùng hổ hổ nhét thuốc vào túi: “Còn nữa không, mau giao hết ra đây. Tôi muốn xem rốt cuộc cậu định chuẩn bị những gì để làm nhục tôi.”

“Thôi im đi, bớt nói linh tinh, chúng ta nói chuyện chính.”

Liêu Văn Kiệt gõ nhẹ lên bàn, thì thầm: “A Tinh, sau vụ ma quỷ lần trước, anh có còn gặp chuyện gì kì quái nữa không? Hoặc nghe

người khác kể lại cũng được, tôi muốn giúp người làm niềm vui.”

Chương 199: Chỉ có trẻ con mới đòi có tất cả mọi thứ 3
“Không có.”

Châu Tinh Tinh lập tức lắc đầu.

Nhắc đến chuyện ma quái lần trước là Châu Tinh Tinh lại đau lòng. Hôm nay khi nói chuyện với cục trưởng, anh ta bị cục trưởng mắng té tát, còn nói muốn ném anh ta đi làm nằm vùng.

Châu Tinh Tinh ấm ức, quyết định nói chuyện ma quái ở đồn cảnh sát ra. Ai ngờ lão đại lại khịt mũi coi thường, gọi điện thoại tìm người đi xác minh.

Hai tiếng sau, một phần hiệp nghị bảo mật được bày ra trước mặt anh ta, nói nhất định phải ký, nếu không ký thì lập tức đi làm nằm vùng.

Sau khi ký xong, lão đại bảo Châu Tinh Tinh cút ra ngoài, còn nói mấy ngày tới sẽ đích thân giám sát công việc của anh ta, nếu anh ta không chịu hối cải thì kết cục chỉ có một.

Đi làm nằm vùng!

Đây mới chính là nguyên nhân khiến Châu Tinh Tinh buồn bực, rõ ràng anh ta là Chánh thanh tra, lại dựa vào công lao để thăng chức chứ không hề đi cửa sau xin xỏ gì, kết quả lãnh đạo lúc nào cũng lôi nằm vùng ra dọa anh ta, cứ như anh ta ngoài làm nằm vùng thì không làm được chuyện gì khác vậy.

Châu Tinh Tinh tức đến bật cười, những người có mắt đều biết thời gian trước anh ta làm cảnh sát giao thông thành tích cũng không tồi.

Làm việc vô cùng nghiêm túc, chí công vô tư, không bỏ qua bất cứ một chiếc xe vượt quá tốc độ nào, những xe đỗ trái quy định, đi

sai làn… đều phải ngoan ngoãn đến đồn cảnh sát nộp phạt.

…

Sau ba ngày hẹn hò liên tục, ngày nghỉ cuối cùng của Liêu Văn Kiệt cũng đã kết thúc. Hắn thay âu phục, chính thức đi làm lại. Chỉ có điều khác với những nhân viên bình thường khác, mục đích của hắn hôm nay là đi từ chức.

Nghĩ đến chuyện Yudy Tang đối xử với hắn rất tốt, hơn nữa cũng không keo kiệt gì, lúc mới gặp còn cho hắn một triệu, thế nên hắn từ chức cũng nên uyển chuyển một chút.

Hơn nữa, Yudy Tang nhà lớn sự nghiệp lớn, bạn bè cũng đều là kẻ có tiền, thế nên cho dù nghỉ việc cũng không thể lãng phí một nguồn tài nguyên tốt như vậy.

“A Kiệt, sao hôm nay tới sớm thế?”

Yudy Tang xách túi bước vào văn phòng trợ lý, nhìn thấy Liêu Văn Kiệt đang tươi cười hớn hở thì không nhịn được trêu chọc vài câu: “Nhìn sắc mặt cậu cũng không tệ lắm, chắc là thân thể nghỉ ngơi bồi dưỡng đủ rồi đúng không? Thế này đi, đêm nay tôi đưa cậu ra ngoài vui chơi đổi gió một tí.”

Liêu Văn Kiệt nghiêm túc trả lời: “Chị Yudy, tôi có chuyện này muốn thương lượng với chị.”

“Chuyện công việc hay chuyện cá nhân?”

“Chuyện công việc.”

“Đợi lát nữa, tôi đi thay bộ quần áo đã.”

Năm phút sau, Yudy Tang ngồi ở ghế chủ tịch, nhíu mày: “A Kiệt, đang yên đang lành sao lại từ chức? Có người muốn cướp cậu à? Nói đi, là ai, ai mà to gan thế? Người đó trả cho cậu bao

nhiêu mà cậu muốn rời khỏi tôi?”

“Không có người nào cướp tôi cả, là tự tôi muốn từ chức để mở công ty.”

“Cậu mở công ty…”

Yudy Tang sửng sốt một chút, đầu óc của người làm ăn xoay chuyển rất nhanh. Cô cẩn thận dè dặt hỏi: “A Kiệt, có phải cậu nhận được tin tức nội bộ gì từ phía cảnh sát không? Nói cho tôi biết đi, tôi thêm tiền cho cậu, cho cậu cổ phần. Cậu yên tâm đi, tôi hiểu quy tắc trong giới, chỉ chia tiền chứ tuyệt đối không quan tâm đến chuyện quản lý.”

“Không, chị Yudy, chị hiểu lầm rồi, tôi chuẩn bị mở một công ty bắt ma.”

“…”

“…”

Hai bên lập tức yên lặng, Yudy Tang lấy tay đỡ trán, thở dài nói: “A Kiệt, đúng là có rất nhiều doanh nhân giàu có tin tưởng vào điều này, nhưng muốn kiếm tiền của bọn họ không phải chuyện dễ đâu, không phải cứ đẹp trai là có thể… Thôi được rồi, cậu đẹp trai như thế, rất dễ kiếm tiền của mấy phú bà. Dù sao thì những người đó chỉ nhìn mặt thôi chứ cũng không quan tâm cậu nói cái gì.”

“Chị Yudy, tôi làm ăn đứng đắn, không có ý định lừa gạt người khác.”

“Tôi hiểu tôi hiểu, nhưng tôi cũng là phú bà, sao cậu lại không lừa tôi?”

“…”

Liêu Văn Kiệt trợn mắt một cái, không nói nữa.

“A Kiệt, chuyện từ chức tạm thời cậu không cần gấp gáp. Thành lập công ty, chọn địa điểm, tuyển nhân viên, xử lý giấy tờ… chuyện gì cũng cần có thời gian.”

Yudy Tang tính toán, năm đó cô mở công ty đầu tiên cũng phải loay hoay đến sứt đầu mẻ trán.

Điều kiện của Liêu Văn Kiệt kém xa cô, chắc chắn phải tốn nửa năm mới làm xong được, không chừng chờ lâu quá lại nhụt chí không muốn mở công ty nữa mà ngoan ngoãn ở lại làm trợ lý.

“A Kiệt, tài chính lo liệu thế nào rồi, có cần tôi cho mượn một chút không?” Yudy Tang nhắm mắt lại, dự định dùng chiêu ném tiền đại pháp. Cô lăn lộn giang hồ bao nhiêu năm, dùng chiêu này đã thu hút được không ít chân dài.

Liêu Văn Kiệt trước đó cũng thế, chỉ cần một triệu là có thể làm trợ lý của cô rồi.

“Không cần, thần bài Cao Tiến còn nợ tôi một khoản tiền, hai ngày nữa sẽ trả.”

…

“A Kiệt, cậu muốn từ chức thật à?”

Trong phòng trợ lý, tâm trạng của Trình Văn Tĩnh vô cùng phức tạp.

Cô ta là nữ, yêu thích nữ, đàn ông trong mắt chô ta cho dù là tốt hay xấu đều là cặn bã.

Nhất là Vương Bách Vạn- chồng của Yudy tang, phải gọi là cặn bã trong cặn bã.

Có những lúc nhìn Yudy Tang mượn rượu giải sầu là cô ta chỉ muốn cầm chùy băng đâm chết gã Vương Bách Vạn đó, gã đàn ông

đó không đáng để Yudy Tang phải khóc.

Nhưng Liêu Văn Kiệt là ngoại lệ, sau vụ ở bãi đỗ xe, cảm nhận của cô ta về Liêu Văn Kiệt đã thay đổi, Liêu Văn Kiệt được thoát khỏi hàng ngũ cặn bã.

Chương 200: Cho cậu tầng lầu này 1 Nếu đổi Vương Bách Vạn thành Liêu Văn Kiệt, Trình Văn Tĩnh cảm thấy mình miễn cưỡng có thể chấp nhận.

Nhưng cảm nhận có thể thay đổi, lập trường thì không bao giờ. Liêu Văn Kiệt quá đẹp trai, nếu ở cạnh Yudy Tang quá lâu thì chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

Giác quan thứ sáu của phụ nữ vô cùng nhạy cảm, có thể xưng thần, Trình Văn Tĩnh cũng không ngoại lệ.

Đêm hôm đó ở hộp đêm, mặc dù cô ta uống say mèm nhưng vẫn có thể cảm giác được thái độ của Yudy Tang đối với Liêu Văn Kiệt đã thay đổi.

Đây là một tín hiệu vô cùng nguy hiểm, tránh để đêm dài lắm mộng, Trình Văn Tĩnh quyết định ra tay sớm, nhanh chóng đuổi Liêu Văn Kiệt khỏi văn phòng.

Kết quả là cô ta còn chưa ra tay thì Liêu Văn Kiệt đã chủ động từ chức.

Đang từ hai người trợ lý trong phòng, bỗng nhiên lại thiếu đi một người, Trình Văn Tĩnh cũng hơi không nỡ.

“Chị Yudy bảo tôi cứ ở lại đã, chờ khi nào sắp xếp ổn thỏa chuyện công ty mới rồi đi cũng không muộn.”

Liêu Văn Kiệt nhún vai, Yudy Tang rất hào sảng, hắn cũng không từ chối, vừa có lương vừa có thể chuẩn bị cho chuyện mở công ty.

Tự nhiên có người cho không tiền lương, ngu gì mà không cầm.

“Vậy cậu trả lời thế nào?”

Trình Văn Tĩnh nghe vậy thì ánh mắt trở nên sắc bén, Liêu Văn Kiệt muốn đi nhưng Yudy Tang lại giữ lại, đây chắc chắn có điều gì mờ ám.

“Còn nói gì được nữa, chị Yudy quan tâm tôi như vậy, tôi không tiện từ chối. Lại nói, mấy chuyện như xử lý giấy tờ, thuê mặt bằng… đều cần thời gian.”

Vậy cái này có khác gì không đi đâu?

Trình Văn Tĩnh nhanh chóng nghĩ cách, cười nói: “A Kiệt, đây chỉ là chuyện nhỏ thôi, tôi giúp cậu giải quyết, nhanh thôi.”

“Chị?”

“Sao thế? Không tin tưởng tôi à?”

“Không phải, tôi chưa từng nghi ngờ năng lực của chị Văn Tĩnh. Chỉ là đây không phải việc công, nếu chị làm thì lượng công việc hàng ngày lại tăng lên.”

“Không sao, tôi có thể tăng ca!”

Lợi hại!

Liêu Văn Kiệt bái phục, vẫn là câu nói đó, nếu sau này hắn làm ông chủ thì nhất định phải tìm một trợ lý có bản lĩnh như Trình Văn Tĩnh.

Hai người đang trò chuyện thì tiếng giày da vang lên từ phía thang máy, sau đó một người đeo đầy dây chuyền vàng, đầu trọc lốc, khoác áo lông chồn vào phòng trợ lý.

“Ồ, đã lâu không gặp, trợ lý Trình vẫn xinh đẹp như ngày nào.”

Gã đầu hói nhìn Trình Văn Tĩnh một cái, sau đó nhìn thấy Liêu Văn Kiệt thì hơi sững sờ: “Ồ, chàng trai này là ai đây… Chẳng lẽ Yudy đổi khẩu vị rồi?”

“Anh Lâm, chị Yudy đang chờ anh ở trong, mời đi theo tôi.”

Trình Văn Tĩnh mỉm cười dẫn người vào văn phòng, năm phút sau thì bĩu môi đi ra.

“Tên đó là ai thế? Trông kiêu ngạo phách lối quá.”

“Anh ta là Lâm Đại Nhạc, là bạn làm ăn của chị Yudy, một mực thèm nhỏ dãi một mảnh đất của chị Yudy ở Loan Tể, lần này tới cũng là vì chuyện này.”

Trình Văn Tĩnh một mặt ghét bỏ, Yudy Tang và Lâm Đại Nhạc quen nhau cũng vì Vương Bách Vạn. Anh ta và Vương Bách Vạn là hai tên cặn bã cá mè một lứa, anh em tốt nhiều năm.

Tất nhiên ngoài mặt thì là anh em tốt nhưng trong lòng thì ai cũng muốn đâm đối phương một đao, chiếm tài sản của đối phương.

“Lâm Đại Nhạc…”

Liêu Văn Kiệt nghe được cái tên này thì lập tức liên tưởng đến tạo hình đầu trọc của cái tên “Ông đây có tiền” kia. Hắn đại khái biết được những chuyện tiếp theo như thế nào, vẻ mặt lo lắng nhìn về phía Trình Văn Tĩnh.

Nếu hắn nhớ không nhầm thì trước tiên Trình Văn Tĩnh giết chết Vương Bách Vạn, sau đó lại giết chết Lâm Đại Nhạc, cuối cùng còn định giết chết cả Châu Tinh Tinh. Kết cục cuối cùng của cô ta là rơi từ trên tầng cao xuống, nát bét.

Liêu Văn Kiệt không quan tâm đến hai tên cặn bã kia, nhưng Trình Văn Tĩnh…

Thứ cho hắn nói thẳng, đến tận bây giờ hắn vẫn không biết tại sao cô ta lại mang sát khí nặng như vậy.

Chỉ có thể nói tình yêu là một thứ đáng sợ!

“A Kiệt, cậu nhìn tôi thế làm gì?”

Trình Văn Tĩnh nhận ra ánh mắt cổ quái của Liêu Văn Kiệt thì hơi né tránh.

“Không có gì, chỉ là cảm thấy Lâm Đại Nhạc nói không sai, chị Văn Tĩnh đúng là xinh đẹp động lòng người.”

Liêu Văn Kiệt thừa cơ nắm lấy tay cô ta: “Chị Văn Tĩnh, chị có nghĩ đến chuyện chờ tôi mở công ty xong thì đến làm trợ lý cho tôi không?”

“A Kiệt, cậu chập mạch à?”

“Không đồng ý cũng không sao, cho tôi một cơ hội theo đuổi chị, được không?”

“Cậu theo đuổi tôi? Không sợ chị Yudy…”

Trình Văn Tĩnh nói được một nửa thì dừng lại, cố gắng rút tay ra, sau đó nghiêm mặt nói: “Đừng si tâm vọng tưởng nữa, cậu cũng biết tính hướng của tôi rồi đấy.”

Cô ta nói xong thì lại quay về bàn làm việc, cúi đầu đọc tài liệu.

Liêu Văn Kiệt đứng yên tại chỗ, khẽ nhắm mắt lại. Dù sao cũng coi như bạn bè, nhân lúc còn cứu được, hắn sẽ cố gắng cứu Trình Văn Tĩnh.

Cứu thế nào? Quá đơn giản.

Theo đuổi Trình Văn Tĩnh, để cô ta quên Yudy Tang, sau đó lại vứt bỏ cô ta. Thế thì sẽ không có những chuyện về đám người Vương Bách Vạn nữa.

Còn về chuyện sau này có bị chùy băng đâm hay không thì Liêu Văn Kiệt chưa nghĩ tới. Hắn không sợ hy sinh, chỉ là chùy băng thôi mà, cho dù Trình Văn Tĩnh có đâm một trăm cái thì hắn cũng không nhíu mày.

Làm việc thiện giúp người thì có gì mà sợ.

Đúng vậy, vì cứu người, hắn chịu nỗi oan ức này cũng được.

Chỉ là bán chút nhan sắc, chịu chút oan ức thôi mà, hắn quen rồi!

...

Chương 201: Cho cậu tầng lầu này 2 “Lâm Đại Nhạc đúng là tên khốn nạn, chi một tỷ mà đòi mua mảnh đất kia. Tôi nể tình anh ta là bạn bè mà đưa gia giá hữu nghị lắm rồi mà anh ta còn không biết điều…Hừ!”

Chờ Lâm Đại Nhạc rời đi, Yudy Tang thở phì phì ra khỏi văn phòng.

“Chị Yudy, không cần phải so đo với loại người đó.”

Liêu Văn Kiệt nhắc nhở: “Nhưng chị cũng phải cẩn thận một chút, tâm sinh tướng, nhìn bộ dạng anh ta không phải người lương thiện, đừng để anh ta lừa.”

“Dựa vào anh ta?”

Yudy Tang không thèm ngó tới: “Anh ta làm ăn cũng không được, thủ đoạn cũng không xong, bà đây tùy tiện nghĩ một cách

cũng có thể chơi chết anh ta.”

Liêu Văn Kiệt còn đang định nói gì nữa thì Yudy Tang lại quay sang nói với Trình Văn Tĩnh: “Chị nhớ chủ tầng mười tám đang muốn cho thuê, em điều tra xem tầng đấy đã thuê chưa, nếu chưa thì đưa số điện thoại cho A Kiệt.”

“Tầng mười tám?”

Trình Văn Tĩnh nghe xong thì thận trọng nói: “Chị Yudy, chị nghiêm túc chứ, chủ của tầng mười tám kia là một tên thần…”

“Nói nhiều thế làm gì, bảo em điều tra thì cứ điều tra đi.”

Yudy Tang nhanh chóng ngắt lời cô ta: “Nếu để A Kiệt thuê lại thì sau này mọi người đều ở cùng một tòa nhà, tốt biết bao.”

“Được, em gọi điện hỏi thăm một chút.”

Trình Văn Tĩnh gật đầu, trước đây khi mới mở công ty, Yudy Tang cũng muốn thuê lại tầng đó, nhưng kết quả người ở tầng đó lại là một tên thần kinh, thà để phòng trống cũng không cho thuê.

Trình Văn Tĩnh còn nhớ rất rõ lúc đó cô ta đã đưa ra giá gấp đôi bình thường nhưng tên thần kinh kia không đồng ý, nói cái gì mà có người ra giá gấp đôi thì sẽ có gấp ba gấp bốn, còn phải chờ thêm đã.

Nói chuyện rất không hợp lẽ thường, làm gì có người làm ăn nào như vậy.

Chưa đến hai phút, Trình Văn Tĩnh đã có được số điện thoại của chủ tầng, nhìn Yudy Tang mấy cái.

“Thất thần làm gì, đưa cho A Kiệt!”

Liêu Văn Kiệt im lặng ghi lại số điện thoại.

Ồ, số điện thoại này nhìn quen mắt quá.

“A Kiệt, mau gọi điện thoại hỏi xem.” Yudy Tang thúc giục, vẻ mặt như đang muốn xem kịch hay.

“Gọi thì gọi.”

Liêu Văn Kiệt lấy điện thoại ra, thành thục bấm số, đợi đối phương bắt máy thì mặt không đổi sắc nói: “Lý Ngang, anh có hẳn một tầng lầu, sao không nói chuyện này cho tôi biết?”

“A Kiệt, làm người phải có lương tâm, cậu không hỏi thì tôi nói cái gì…Nào bộ tứ, có ai chặn không?”

Trong điện thoại truyền đến tiếng Lý Ngang đang chơi bài: “Lại nói, tôi là loại người thích khoe khoang sao?... Fuck! Tên điên này làm gì đó, định gian lận à!”

Liêu Văn Kiệt: (?_?)

Mặc dù cách một cái điện thoại nhưng Liêu Văn Kiệt cũng có thể tưởng tượng ra được tình huống bên kia, sức ảnh hưởng của trận chiến Thần ma quá lớn, đến cả bệnh viện tâm thần Trọng Quang cũng không may mắn thoát khỏi.

“Lý Ngang, tầng lầu này của anh từ đâu mà có?”

“Tất nhiên là đánh bài thắng nên có rồi, nếu không thì cậu nghĩ là từ đâu?”

Lý Ngang cười đắc ý: “Lần trước tôi đang thảo luận với mấy người cùng phòng bệnh về trình độ chơi bài thì bỗng nhiên có một tên gà mờ nào đó đi ngang qua. Tên này đòi cược với tôi, cược hẳn năm trăm tệ cộng thêm ba tòa biệt thự gần bờ biển nữa, cậu nói xem tôi làm sao có thể thua tên đó được?”

Không hổ là anh!

Còn nữa, những khách VIP trong bệnh viện tâm thần Trọng Quang cũng không phải dạng vừa, hắn cũng muốn kết giao thêm với mấy người.

Không có ý gì khác, chỉ là muốn trải nghiệm một chút cuộc sống sinh hoạt giản dị tự nhiên mà thôi.

“A Kiệt, tự nhiên cậu hỏi tôi chuyện này làm gì?”

Lý Ngang thúc giục: “Nói nhanh lên, vừa rồi tên kia chơi bẩn, bị tôi bắt được tận tay, tôi muốn đi đánh chết tên đó.”

“Tôi muốn thành lập Công ty bắt ma, nhưng còn thiếu một tầng lầu.”

“Dễ nói thôi, cho tôi tham gia cùng, tầng lầu này sẽ là của cậu.”

“…”

“Alo, alo… Có nghe không đấy, A Kiệt, nói gì đi!”

“Được thôi, nhưng anh không được nhúng tay vào chuyện quản lý, nếu không thì không cần nói nữa.”

“Không vấn đề, nhưng tôi cũng có một yêu cầu, phòng làm việc của tôi phải có ánh nắng, tôi muốn trồng hoa.”

“Tùy anh chọn.”

Liêu Văn Kiệt nói xong thì cúp điện thoại, quay sang nhìn Yudy Tang: “May mắn không làm nhục sứ mệnh, mặc dù không thuê được nhưng đối phương đã trực tiếp giao tầng lầu đó cho tôi rồi.”

Fuck!

Mí mắt Yudy Tang khẽ giật giật, đưa tay giúp Trình Văn Tĩnh khép cằm lại, buồn bực nói: “A Kiệt, bạn bè của cậu là người như

thế nào thế? Cả một tầng lầu mà nói đưa là đưa luôn, lần sau nhớ giới thiệu cho tôi.”

“Một bệnh nhân tâm thần, không nhắc đến anh ta cũng được.”

“…”x2

Gọi một cuộc điện thoại, lấy được một tầng lầu, Liêu Văn Kiệt vừa cảm khái Lý Ngang là một tên tâm thần thâm tàng bất lộ, vừa bấm thang máy lên tầng mười tám.

Ánh đèn chớp tắt, hành lang trống trải, cửa không khóa chặt, tóm lại là không ra thể thống gì.

Trên mỗi cánh cửa đều dán một tờ giấy,bên trên là dòng chữ cho thuê nhà, bên dưới là số điện thoại của Lý Ngang.

Không có địa chỉ.

Chương 202: Chú tên là cái gì Đạt? 1 Dựa theo hiểu biết của Liêu Văn Kiệt về Lý Ngang thì anh ta không để lại địa chỉ bệnh viện tâm thần Trọng Quang không phải vì sợ hù dọa đến người thuê mà là lười gặp mắt người thuê.

Có chuyện gì cứ giải quyết hết qua điện thoại.

Trong điện thoại, Lý Ngang nói đưa tầng lầu này cho hắn. Liêu Văn Kiệt không quá để ý lắm, cũng không nghĩ tới làm thủ tục sang tên.

Làm người có thể vô liêm sỉ, nhưng không thể vô liêm sỉ quá… Trừ khi Lý Ngang khăng khăng làm như vậy.

Mà Lý Ngang chắc cũng không coi chuyện này ra gì, càng không để ý mấy chuyện giấy tờ.

“Một tầng lầu lớn như vậy mà chỉ mở một công ty thì lãng phí quá…”

Liêu Văn Kiệt bấm thang máy xuống, lại cảm thấy thôi một mình một chỗ cũng được, thanh tĩnh vắng vẻ, nhiều công ty quá lại ồn ào.

Đinh!

Thang máy đến nơi, Liêu Văn Kiệt đang định bước vào thì lại thấy một tấm biển hiệu đỏ tươi.

[Trùm xảo quyệt]

"???"

Liêu Văn Kiệt ngu người.

"Này cậu đẹp trai, cậu có lên hay không?" Một chú trung niên đằng sau tấm biển hỏi.

"Có có."

Liêu Văn Kiệt vào trong thang máy, thấy nút tầng 23 sáng thì cười ha ha: "Chú à, cái biển hiệu "Trùm xảo quyệt" này là sao? Có vẻ rất thú vị."

"Không biết, tôi chỉ là người giao hàng thôi."

Đến tầng 23, Liêu Văn Kiệt tốt bụng hỗ trợ đem tấm biển hiệu dài hơn hai mét này ra khỏi thang máy.

Bên ngoài đã có một thợ sửa chữa đứng chờ sẵn, cũng nhân viên giao hàng treo biển lên tường.

Liêu Văn Kiệt nhìn xung quanh một chút, ở đây có hai gian phòng, một phòng đang treo tấm biển "Trùm xảo quyệt", một phòng khác thì nhỏ hơn, chỉ treo bốn chữ nhỏ "Chuyên gia xảo quyệt".

Liêu Văn Kiệt nhìn thấy bốn chữ Chuyên gia xảo quyệt thì âm

thầm gật đầu, nếu hắn nhớ không nhầm thì đây cũng là một bộ phim.

(Chuyên gia xảo quyệt: Phim do Châu Tinh Trì và Lưu Đức Hoa đóng chính)

Nhưng tiếc là phim này không có yếu tố bứt phá, mở đầu là hài kịch, kết thúc cũng là hài kịch, nhân vật phản diện cũng không phải tội ác tài trời, chính là loại nhân vật đánh bốn năm tiếng là có thể tha thứ.

“Cậu đẹp trai, tìm người à?”

Cửa phòng làm việc bị đẩy ra, nhưng là căn phòng sau lưng Liêu Văn Kiệt. Một người mặc bộ tây trang màu trắng lên tiếng: “Nếu cậu muốn chơi khăm người khác thì đừng nên tìm Chuyên gia xảo quyệt, cậu ta đã là quá khứ rồi. Chậm nhất là đêm nay tôi sẽ đuổi cậu ta khỏi đảo Hong Kong, tìm cậu ta chỉ phí tiền thôi.”

“Không biết chú là?”

“Đúng vậy, lão khốn này là ai thế?”

Trong hành lang, chuyên gia xảo quyệt Cổ Tinh mặt mũi tràn đầy khó chịu bước tới. Anh ta vừa ra khỏi thang máy đã nhìn thấy tấm biển “Trùm xảo quyệt”, còn tưởng là quà của fans hâm mộ, nhưng đi tới đã nghe được mấy lời gièm pha.

Cướp khách ngay trước mặt anh ta?

Tên này không trị không được!

Liêu Văn Kiệt nghe thấy tiếng thì quay đầu nhìn lại, Cổ Tinh có hàng lông mày giống Châu Tinh Tinh, ngũ quan giống Lý Ngang, nhìn còn như có quan hệ thân thích với Stephen Châu.

Còn người bên cạnh thì khoảng chừng năm mươi tuổi, mập

mạp còn hơn cả Quỷ Vương Đạt.

Chính chủ đến rồi!

Liêu Văn Kiệt thấy thế thì nhanh chóng tránh xa, mùi thuốc súng rất đậm, hắn không làm phiền hai vị cao thủ này nữa.

“Cậu đẹp trai, muốn đến tìm chuyên gia xảo quyệt để chơi khăm người khác à?”

“Không, tôi chỉ tò mò thôi, không ngờ trên đời lại có một công việc kinh doanh như vậy.”

Liêu Văn Kiệt không nói dối, chơi khăm người khác đúng là một công việc kỳ lạ, lại còn nguy hiểm nữa, nếu bị kiện thì ngồi tù như chơi.

“Cậu không cần hoài nghi gì đâu, tôi chính là một ví dụ tốt nhất, bị cậu ta chơi khăm đến mức mất cả công việc.”

“Chú này vẫn còn chưa giới thiệu, không biết chú là cái gì Đạt?”

“Cái gì? Cái gì đạt là sao? Tôi là Xa Thân Nhân.”

“Vinh hạnh, vinh hạnh, tôi là Liêu Văn Kiệt.”

“Trùng hợp thật, con trai tôi cũng tên là Văn Kiệt.”

Liêu Văn Kiệt: (?_?)

Được rồi, cho dù ông ta không phải cái gì Đạt, nhưng nể mặt chú Đạt, hắn không so đo với ông ta.

Cổ Tinh và Trùm xảo quyệt nhìn nhau, hai người cười lạnh không thôi.

“Nhìn vẻ ngoài tàn tạ của ông kìa, trông đã thấy hèn, thế mà

còn lấy danh là Trùm xảo quyệt, xưng hô này không hợp với ông đâu, thôi để tôi miễn cưỡng nhận thay ông."

"Ha ha, nhìn vẻ mặt nghèo khổ của cậu đi, cả đời nghèo khó, cái ổ chó của cậu xứng đáng với danh hiệu này à?"

Hai người chế giễu mỉa mai nhau, thế lực ngang nhau.

Nghề nghiệp này mạnh miệng không tính, phải dùng chiêu mới phân rõ cao thấp.

Qua hai hiệp đấu, Cổ Tinh dùng chiêu "Bàn tay tụt quần bất khả chiến bại", tụt quần Trùm xảo quyệt trước mặt bao người, chiếm được thế thượng phong.

Trùm xảo quyệt tài nghệ không bằng, cộng thêm việc bị tụt quần thì vội vàng chạy vào trong phòng, không quên hậm hực nói ngày sau tái chiến.

Ông ta không thua, chỉ là chưa chuẩn bị kĩ mà thôi, lần sau chắc chắn không như thế nữa.

...

"Này cậu thanh niên, cậu muốn tôi chỉnh ai thế, chỉnh điên hay là chỉnh tàn phế? Cổ Tinh này không làm ăn gian dối bao giờ, chỉ cần giá cả phù hợp thì không có ai tôi không dám chỉnh."

(Chỉnh người: chấn chỉnh, làm đối phương phải ăn quả đắng)

"Chỉ dựa vào câu nói này của anh thì tôi đã có thể báo cảnh sát bắt anh rồi."

"Đừng thế mà, đều là vì miếng cơm manh áo."

Chương 203: Chú tên là cái gì Đạt? 2 Cổ Tinh cười, cũng không thèm để ý mà nói tiếp: "Quay lại vấn đề chính, tên xui xẻo nào đắc tội với cậu thế, cậu muốn tôi xử lý tên đó như thế nào?"

“Không cần phải xử lý ai cả, chú tôi là chánh thanh tra của tổ trọng án, thím tôi là cảnh ti cao cấp, kẻ nào ngu ngốc đắc tội với tôi chứ.”

Liêu Văn Kiệt mỉm cười, mặc kệ gương mặt cứng đờ của Cổ Tinh, nói tiếp: “Tôi trùng hợp đi ngang qua thế thôi, nhưng thấy tài năng của anh Cổ rất khá, thế nên muốn mua của anh chút đạo cụ để chỉnh người.”

“Cái này không được đâu, đạo cụ này là nội bộ, doanh nghiệp gia tộc, không được tiêu thụ ra bên ngoài.”

Cổ Tinh từ chối thẳng thừng, đạo cụ chỉnh người nhìn thì lợi hại, nhưng nếu là người chuyên nghiệp thì rất dễ dàng phá giải, bán đi chẳng khác nào chặt đứt con đường làm ăn của mình, nói thế nào cũng không bán được.

Nhưng nếu giá cả phù hợp thì lại khác.

“Doanh nghiệp gia tộc?”

Liêu Văn Kiệt ngạc nhiên, quay đầu nhìn phòng của Xa Thân Nhân: “Không ngờ chú đó lại là tiền bối trong giới chỉnh người, lại còn là người thân của anh.”

“Cậu hiểu lầm rồi, ông ta không phải cha tôi.”

“Không, tôi không hiểu lầm, nhìn tướng mạo thì chắc chắn chú ấy là cha của anh, ít nhất thì hai người cũng có quan hệ họ hàng.”

“Nực cười, Cổ Tinh này ngọc thụ lâm phong, đẹp trai phong độ. Ông ta nhìn như đống phân, làm sao có thể là cha tôi được?”

Cổ Tinh cười nhạo một tiếng: “Hơn nữa, tôi cũng không phải cô nhi, chỉ là cha ruột tôi mất sớm mà thôi.”

“Chuyện này…”

Liêu Văn Kiệt chớp mắt mấy cái, người lương thiện thật thảm.

“Này, ánh mắt đó của cậu nghĩa là sao?”

Nhìn ra được vẻ thương hại trong ánh mắt Liêu Văn Kiệt, Cổ Tinh giận dữ: “Đừng tưởng cậu có người thân làm cảnh sát mà tôi không dám chỉnh cậu nhé. Nơi này không chào đón cậu, mời cậu ra ngoài.”

“Thôi được rồi, tôi cũng đi đây.”

Liêu Văn Kiệt đứng dậy ra ngoài, ra đến cửa lại dừng lại: “Anh Cổ, hôm nào tôi lại đến thăm anh, đến lúc đó anh sẽ biết tôi không nói đùa.”

“Đồ điên!”

...

Ban đêm, căn phòng ở tầng cao.

Liêu Văn Kiệt đỡ Trình Văn Tĩnh đã say khướt vào phòng, chào Yudy Tang một tiếng rồi rời đi.

Yudy Tang giữ đúng lời hứa, tan làm đưa hai người đi phóng túng một phen, lý do là chúc mừng Liêu Văn Kiệt đã điều hòa được cơ thể.

Trình Văn Tĩnh vẫn giống như lần trước, uống say khướt.

Nhìn dáng vẻ thành thục của Yudy Tang, Liêu Văn Kiệt thậm chí còn hoài nghi cô có được Trình Văn Tĩnh cũng là nhờ chiêu này.

“Đừng giả vờ nữa, chị biết em không uống say.”

Yudy Tang đánh thức Trình Văn Tĩnh, nhíu mày nói: “Em làm sao thế? Tại sao lại giả vờ say?”

“Chị Yudy, chị nói gì thế, em đau đầu lắm, để em nằm một lát.”

Trình Văn Tĩnh lẩm bẩm, cô ta giả say để xem Liêu Văn Kiệt và Yudy Tang sẽ làm chuyện gì.

“Đừng giả bộ nữa, nói chuyện tử tế đi.”

Yudy Tang trợn mắt nhìn Trình Văn Tĩnh: “Hôm nay A Kiệt rất lạ, cứ một mực ở bên cạnh em, chẳng lẽ em không phát hiện ra à?”

“Chị Yudy, nếu chị đã nhìn thấu thì em cũng không giấu nữa.”

Trình Văn Tĩnh lập tức tỉnh táo, tức giận nói: “A Kiệt thật quá đáng, lúc ở trong phòng cậu ấy lén lút động tay động chân với em, còn sờ mông em.”

“Hả? Sao chị không nhìn thấy?”

“Lúc ấy chị vào phòng vệ sinh.”

“Ha ha, chị vào phòng vệ sinh lúc nào, sao chị không nhớ?”

“…”

“Nói dối cũng không biết đường, còn muốn vu oan cho người tốt..”

Yudy Tang khẽ vỗ lên mặt Trình Văn Tĩnh: “Em suy nghĩ điều gì trong lòng chị rất rõ, A Kiệt nghĩ gì chị cũng biết rất rõ.”

“Cái gì?”

“Em thì chị không nói nữa, còn phía A Kiệt…”

Yudy Tang đắc ý nói: “Cậu ta giả vờ quyến rũ em để chọc giận chị, sau đó thuận thế để chị sa thải. Ngây thơ thật, tưởng có thể

lừa gạt được chị sao.”

“…”

Trình Văn Tĩnh cắn ngón tay, không phục: “Chị Yudy, sao chị không nghĩ đến một khả năng khác, A Kiệt thực sự muốn quyến rũ em?”

“Làm sao có thể như thế được, em đừng nghĩ vớ vẩn nữa.”

“…”

“A Kiệt đang diễn trò, lần sau em cứ phối hợp với cậu ta một chút, chị muốn xem cậu ta định kết thúc như thế nào.”

“Làm sao có thể như thế được, nếu cậu ta diễn đến cùng thì chẳng phải em lỗ lớn à?”

“Em tỉnh táo lại đi, lần trước hai chúng ta say đến bất tỉnh nhân sự, nếu A Kiệt muốn làm gì thì đã làm từ lâu rồi, còn phải chờ đến tận bây giờ sao?”

…

Liêu Văn Kiệt bắt taxi về nhà, vừa đi vừa nghĩ phải nhanh chóng thi lấy bằng lái xe.

Hắn bước vào thang máy, thang máy chưa kịp đóng lại đã cảm nhận được một hơi lạnh quen thuộc.

Có ma, ngay ở sau lưng.

Cái thang máy này làm sao thế, tại sao lúc nào cũng có ma?

Liêu Văn Kiệt nhíu mày, một lần là ngoài ý muốn, hai lần là trùng hợp, vậy ba lần thì là gì?

Tần suất ma quỷ xuất hiện ở tiểu khu này không hợp lẽ

thường.

Hắn khẽ nhíu mày, chậm rãi xoay người lại, đối diện là một đôi chân tái nhợt không có chút huyết sắc.

Ma nữ đầu hướng xuống, chân dựng lên, tóc dài lòa xòa trên mặt đất, gương mặt không nhìn rõ ngũ quan, một con mắt còn lồi ra ngoài, quấn trong đám tóc.

Chắc là ngã lầu mà chết.

Hình ảnh quá ấn tượng, Liêu Văn Kiệt nhìn thoáng qua rồi lập tức quay đầu sang chỗ khác, chờ thang máy đến nơi thì ra ngoài.

Xoẹt xoẹt xoẹt…

Mái tóc dài quét lê dưới đất, đi ngay sau lưng Liêu Văn Kiệt.

Chương 204: Đều giống nhau 1 Xoẹt xoẹt xoẹt…

Tóc dài như một con rắn độc chui ra khỏi hang, đầu lưỡi quét trên mặt đất, quấn lấy hai chân Liêu Văn Kiệt.

Giống như có thêm một bộ xiềng xích, tốc độ của Liêu Văn Kiệt chậm lại, hai chân không khống chế được, đành phải xoay người đi về phía cầu thang.

Dùng đầu ngón chân cũng biết ma nữ này muốn lôi hắn đi lên sân thượng rồi bắt hắn nhảy lầu, hơn nữa còn đi bằng thang bộ chứ không phải thang máy.

Liêu Văn Kiệt thở dài, lúc đầu hắn không có ý định làm gì con ma nữ này cả, người có người tốt kẻ xấu, ma cũng như thế.

Nhưng bây giờ, người không có ý tổn thương ma, ma lại có ý hại người.

Nếu đã như vậy thì hắn cũng không giả làm người bình

thường nữa.

Niệm lực khẽ động, dưới chân Liêu Văn Kiệt như mọc rễ, cho dù tóc dài có quấn như thế nào đi nữa, kéo mạnh đến đâu đi nữa thì cũng không khiến hắn di chuyển được.

Ma nữ cố kéo mấy lần không ăn thua mới ý thức được tình hình không đúng, nhanh chóng buông chân Liêu Văn Kiệt ra, định chạy vào trong thang máy.

“Thiên địa tự nhiên, uế khí phân tán, động trung huyền hư, hoảng lãng thái nguyên.”

Một câu “Tịnh thiên địa thần chú” vang lên, ma nữ đột nhiên cứng đờ, khói đen tản ra bốn phía, chưa kịp hét lên đã ỉu xìu nằm rạp xuống đất.

Người khác ngã sấp đều là đầu nặng chân nhẹ, còn ma nữ này lại hoàn toàn ngược lại, quái dị không tả nổi.

Liêu Văn Kiệt lấy kiếm Kim Tiền từ trong hệ thống ra, quấn vài vòng lên tóc ma nữ, sau đó kéo ma nữ về phòng mình.

Ma nữ không còn chút sức lực nào, hai tay trượt trên mặt đất. Lúc đi ngang qua góc tường, cô ta cố gắng ôm lấy vật gì đó, nhưng cuối cùng vẫn bị kéo vào phòng 904.

Vào phòng, Liêu Văn Kiệt coi kiếm Kim Tiền như móc áo, treo ma nữ lên.

Hắn đi vào phòng ngủ, lấy ra một chiếc hộp gỗ, bên trong hộp là mấy tấm bùa vàng.

Ba ngày trước không phải lúc nào Liêu Văn Kiệt cũng hẹn hò, hắn vẫn cố gắng làm chút chính sự, chẳng hạn như hắn ra chợ mua nguyên liệu về vẽ những lá bùa này.

Hệ thống Thương thành cũng bán giấy vàng, chu sa, bút mực… vẽ xong thì cất vào trong không gian hệ thống là được, giống như kiếm Kim Tiền, lúc nào cũng có thể lấy ra.

Nhưng Liêu Văn Kiệt không làm thế, hắn mới bắt đầu, mua bán nhiều sẽ lãng phí vật liệu.

Hắn học chú Cửu vẽ bùa, nhưng vẽ là một chuyện, còn dùng được hay không lại là chuyện khác.

Theo như chú Cửu nói thì những người pháp lực không đủ mà cưỡng ép vẽ bùa thì chắc chắn không thể liên kết được với thần tiên trên thiên giới, vẽ ra được bùa cũng vô dụng.

Sau đó, Liêu Văn Kiệt hỏi chú Cửu vẽ bùa cần có tiêu chuẩn gì?

Chú Cửu không nói chuyện, im lặng là vàng, nhưng lát sau lại nói. Mỗi một lá bùa ẩn chứa thần lực đều có thể làm bảo vật trấn thủ cả một sơn môn, đây là một thứ chỉ có thể chờ lĩnh ngộ ra chứ không thể đòi hỏi. Tiêu chuẩn mỗi người mỗi khác, không ai giống ai, nhưng trước khi vẽ bùa nhớ phải tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo tử tế.

Trò chuyện xong, Liêu Văn Kiệt nhận ra một điều, dưới trần gian có rất nhiều đạo sĩ, các thần tiên sợ ngày nào cũng bị làm phiền nên căn bản không để ý đến họ, chỉ khi nào tâm trạng tốt thì mới cho họ một lá bùa làm bảo vật gia truyền.

Cũng chính bởi vì vạn người mới có một, lại chỉ lĩnh ngộ chứ không thể cưỡng cầu, thế nên hắn cũng chẳng cần tắm rửa thay quần áo.

Các thần tiên sẽ để ý đến chuyện ngươi có tắm không à?

Chắc chắn là không, nếu đã như vậy thì không tắm nữa.

Trong chiếc hộp có sáu lá bùa, Liêu Văn Kiệt dán hết lên trán

ma nữ… Không tìm được trán, nên dán hết lên mặt.

Không cần biết có tác dụng hay không, gương mặt này tốt nhất cứ che đi đã.

“Nói đi, cô là ai, sao lại tới tiểu khu này?”

“Chúng ta không thù không oán, sao lại muốn hại tôi?”

“Có phải cô vì tình mà nhất thời nghĩ quẩn, sau khi chết oán khí không tan; người hại cô lại là một người đẹp trai cho nên bây giờ tìm người đẹp trai để hãm hại đúng không?”

“…”

Ma nữ không trả lời câu nào, cứ như một tấm vải phất phơ trước gió, hai chân lắc lư.

Không có cách nào nói chuyện, phải nhờ nhân sĩ chuyên nghiệp thôi.

Liêu Văn Kiệt nhìn đồng hồ, trời vừa rạng sáng, đối với người tu tiên đu đạo thì đây mới chỉ là bắt đầu, thế nên nhanh chóng lôi điện thoại ra gọi cho Lý Ngang.

Con cú Lý Ngang quả nhiên chưa ngủ, chuông reo chưa đến ba lần đã nhấc máy.

“A Kiệt, lại làm sao thế, hơn nửa đêm còn gọi điện thoại cho tôi. Có biết bây giờ mấy giờ rồi không hả…Này đừng có chạm vào bài.”

Lý Ngang đốt một điếu thuốc: “Nếu không có chuyện gì thì tôi cúp máy đây, tôi buồn ngủ rồi.”

“Đừng có giả bộ, tôi nghe rất rõ ràng anh đang chơi mạt chược, chưa ngủ.”

Liêu Văn Kiệt lên tiếng: “Tôi biết trong bệnh viện tâm thần Trọng Quang đều là những cao nhân ẩn cư lánh đời, nhưng mà chẳng lẽ chỗ các anh đêm hôm cũng không tắt đèn à?”

“Tắt đèn? Tất nhiên là có, nhưng mà khách VIP thì không cần… Ha ha, lại ù rồi, nào nào trả tiền đây.”

“Tôi có việc tìm anh, trong tiểu khu lại có…”

“Nhanh, nhanh, ù rồi! Ha ha ha, đưa hết tiền ra đây nhanh lên, nếu không tôi sẽ ấn đầu các người vào bồn cầu.”

Trong điện thoại vang lên tiếng đập bàn của Lý Ngang, Liêu Văn Kiệt yên lặng đưa điện thoại ra xa một chút. Lý Ngang chơi bài đỏ như vậy chắc chắn là vì gian lận, nói không chừng là học được từ phía Cao Tiến.

“A Kiệt, cậu có chuyện gì thì nói nhanh lên, tôi chuẩn bị chơi ván tiếp theo rồi.”

“Tôi vừa bắt được một ma nữ.”

“Đừng nhúc nhích, tôi sẽ lập tức tới ngay.”

…

Chương 205: Đều giống nhau 2 Một tiếng sau, Lý Ngang một thân đen xuất hiện trong nhà Liêu Văn Kiệt. Anh ta đặt vali và chậu hoa bách hợp Lily xuống, xoa tay nói: “A Kiệt, ma nữ ở đâu?”

“Ngay ở phía sau anh.”

“Phía sau?”

Lý Ngang vung áo choàng lên, sau lưng một chút, làm gì có gì đâu? Ánh mắt anh ta chợt lóe lên, nhìn ngay được ma nữ đang bị treo trên móc áo.

“Đúng là đằng sau thật.”

“Tôi gặp cô ta trong thang máy, cô ta kéo lấy tôi, định bắt tôi đi nhảy lầu, nhưng bị tôi bắt lại được.”

Liêu Văn Kiệt nhíu mày nói: “Chuyện này rất kỳ lạ, buổi sáng tôi đi làm, trong thang máy không có gì hết, nhưng buổi tối trở về đã thấy gió lạnh thổi sau gáy…”

“Ồ, ai vẽ những lá bùa này thế, rất có thiên phú, một chín một mười với người tự xưng là Van Gogh chuyển thế trong phòng bệnh của tôi.”

Lý Ngang nói chuyện một mình, bình luận mấy tấm bùa trên mặt ma nữ, hoàn toàn không nghe thấy Liêu Văn Kiệt đang nói gì.

“Tôi hỏi câu này, cái người tự xưng là Van Gogh chuyển thế kia là thật à?”

“Làm sao có thể thật được, thời gian trước anh ta còn từ xưng là Darwin, có ma mới tin anh ta.”

“Là Da Vinci…”

“Thì cũng như nhau.”

Lý Ngang vươn tay giật một lá bùa, nhìn rõ mặt của ma nữ thì hít một hơi lạnh, sau đó lập tức dán lại chỗ cũ.

“Xin lỗi, tiểu thư, không phải tôi kỳ thị ngoại hình của cô, chẳng qua tôi cảm thấy cô che mặt là xinh đẹp nhất.”

Lý Ngang áy náy lên tiếng, rồi lại quay đầu nhìn Liêu Văn Kiệt: “A Kiệt, cậu bắt một du hồn dã quỷ về đây làm gì?”

“Không phải du hồn dã quỷ, cô ta muốn hại tôi.”

“Không thể nào, cô ta không có oán khí.”

“Oán khí đã bị tôi dùng [Tịnh thiên địa thần chú] xua tan rồi, nếu không thì làm sao dễ nói chuyện như vậy cơ chứ.”

Liêu Văn Kiệt nhíu mày: “Khi vừa đến tiểu khu này tôi đã gặp một con ma, tiếp theo là bà cụ Lý và anh Lý, bây giờ lại đến con ma nữ này, anh không thấy số lượng hơi nhiều sao?”

Lý Ngang gật đầu: “Vụ của bà cụ Lý và anh Lý cũng thế, ban đầu tôi còn tưởng gia tộc bọn họ ghê gớm lắm, hóa ra chỉ là người bình thường, thế mà còn phách lối như vậy…”

“Đâu có, bọn họ chỉ phách lối với anh thôi.” Liêu Văn Kiệt chen ngang.

“Ừm, chắc là vì tôi lợi hại quá nên bọn họ mới vậy.”

Lý Ngang lại nói nhăng nói cuội, sau đó bắt đầu thẩm vấn danh tính ma nữ, hỏi chi tiết cả giới tính, tuổi tác, địa chỉ gia đình, trước kia làm công việc gì, đã kết hôn chưa…

Kết quả không được như ý, không biết do Lý Ngang quá lắm lời hay là do ma nữ ngượng ngùng mà không chịu nói câu nào.

“A Kiệt, tình hình hơi nghiêm trọng!”

“???”

Liêu Văn Kiệt ngu người, sao lại bảo tình hình hơi nghiêm trọng? Không phải không hỏi được cái gì sao!

“Ma nữ này không chịu nói chuyện, tôi nghi ngờ cô ta bị ngã hỏng đầu, mất khả năng tư duy, hoặc là bị hỏng miệng nên không nói được.”

Liêu Văn Kiệt: (?_?)

Lợi hại, không hổ là anh!

Lý Ngang suy luận vô cùng chặt chẽ, có chứng cứ, vô cùng thuyết phục.

Dù sao cũng không cần tiền, Liêu Văn Kiệt quyết định tin anh ta một lần: "Tôi cảm thấy có lẽ là bị ngã hỏng đầu rồi, nếu hỏng miệng thì có thể viết mà."

"Đúng đúng, suýt nữa đã quên chi tiết đó." Lý Ngang vỗ trán.

Liêu Văn Kiệt không thèm nói chuyện với anh ta nữa, gọi một cuộc điện thoại.

"A Kiệt, cậu gọi ai thế?"

"Chung đạo trưởng, nếu anh không hỏi được gì thì chúng ta nhờ anh ta chỉ giáo một chút."

"Không được, lỡ đâu anh ta nhìn ra được gì thì tôi mất mặt lắm."

"Chờ anh ta nói xong thì anh bảo "Tôi cũng nghĩ như vậy" là được rồi."

"Cũng đúng."

Chung Phát Bạch không nghe máy, nghĩ cũng đúng, không phải ai cũng giống Lý Ngang đêm hôm không ngủ.

Lý Ngang lấy màng bọc thực phẩm cuộn ma nữ lại, đang định quay về chơi hai ván mạt chược thì bị Liêu Văn Kiệt ngăn lại.

"Đêm nay ở lại đây đi, sáng mai tôi dẫn anh đến trung tâm Tinh Anh, ở đó có một người bị thọt chân…" Liêu Văn Kiệt nói đơn giản tình huống của Quỷ Vương Đạt.

"Thú vị thật, còn có chuyện như vậy nữa cơ à!"

Lý Ngang nghe xong vô cùng hào hứng: "Được, vậy tôi ngủ ở

đây một đêm, sáng mai chúng ta xuất phát.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, hắn cũng nghĩa vậy. Sáng đến trung tâm Tinh Anh tìm Quỷ Vương Đạt, chiều đến Thâm Thủy Bộ tìm Chung Phát Bạch.

(Thâm Thủy Bộ: Sham Shui Po)

“À đúng rồi, A Kiệt, quan hệ của chúng ta tốt như vậy, chắc cậu không bắt tôi ngủ ở ghế sô pha chứ?”

“Làm sao có thể, tôi làm sao để anh ngủ ở sô pha được?”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu: “Anh ngủ trên sàn đi, trước tivi có một cái thảm, một người nằm vừa đấy.”

Cuối cùng, Lý Ngang cũng không ngủ trên sàn nhà, anh ta căn bản không ngủ, ngược lại nằm trên sofa xem ti vi, thẳng đến lúc trời sáng.

Trời vừa sáng, Liêu Văn Kiệt trước lúc chuông báo thức kêu đã đúng giờ tỉnh dậy, rửa mặt xong liền vội vàng cùng Lý Ngang xuống nhà.

Vừa khéo, bọn họ gặp đội trưởng Lư và Thiết Đảm vừa tan ca đêm, hai người họ từ xa trông thấy Lý Ngang, kinh ngạc hét lên một tiếng, vắt chân lên cổ chạy mất dạng.

Lý Ngang cười khà khà, định bụng đuổi theo gửi tặng chữ ký cho fan hâm mộ, còn chưa kịp đi, đã bị Liêu Văn Kiệt đen mặt kéo đi.

Ăn xong bữa sáng ở ven đường, hai người gọi xe đến Trung tâm Tinh Anh, vì nơi đây tương tự như trường học ngoại khóa, buổi sáng không có nhiều học viên qua lại.

Chương 206: Đại Lực Kim Cang Thối 1 Vậy lại hay, Liêu Văn

Kiệt thầm kêu may mắn, tránh bị nữ sinh vây xem, hại bạn trai bọn họ trở thành cẩu độc thân.

Rầm rầm rầm!

“Đến đây, đến ngay đây… ai vậy, dậy còn sớm hơn gà!”

Liêu Văn Kiệt đập cửa sau của nhà kho tiệm tạp hóa, cũng chính căn phòng đa chức năng, vừa là phòng ngủ, phòng khách và phòng vệ sinh gộp lại làm một, trong chốt lát liền nghe thấy tiếng Quỷ Vương Đạt phàn nàn.

Cửa phòng được đẩy ra, Quỷ Vương Đạt râu ria sụt sịt, hai mắt sưng to, chân đi dép lê, trên người mặc quần cộc hoa, áo lót đã ố vàng, tạo hình vẫn sắc bén như vậy.

“Ồ, vị huynh đài què chân này rất có tiềm năng, có muốn chuyển đến bệnh viện tâm thần Trọng Quang một chuyến không?”

Hai mắt Lý Ngang sáng lên, trong mắt người khác, Quỷ Vương Đạt là tên mập đen ăn no chờ chết, nhưng trong mắt anh ta, lại tựa như quái thú Roshan*.

(*Roshan: quái thú mạnh nhất trong game Dota 2)

Đã không làm thì thôi, còn đã làm thì hơi một tí là khai sơn phá thạch*, cực kỳ dũng mãnh, đáng tiếc là..

(*Khai sơn phá thạch: khai phá những vùng núi hoang vu)

“Thật đáng tiếc, lại bị què rồi…”

“Làm sao, coi thường người què à, cậu có bị què không?”

Quỷ Vương Đạt nhún nhún cánh mũi sưng đỏ, từ trong mũi móc ra một đống, vo thành cục tròn bắn về phía cửa, uể oải nói: ” A Kiệt, hôm nay lại đến làm gì vậy? Đã bảo rồi, đến mỗi người không thì không đủ, nhất định phải mang chút quà đến, vậy là

không được rồi, đưa tiền mặt cũng được.”

“Quỷ Vương Đạt, đây là bạn của tôi ‘chuyên gia bắt quỷ’ Lý Ngang, tôi dẫn anh ta tới đây để khám chân cho ông.”

“Chuyên gia bắt quỷ, cái biệt danh này, tôi dường như…”

Quỷ Vương Đạt ngây ra một lúc, đảo mắt suy tư, lát sau liền lắc đầu, tỏ vẻ chưa từng nghe qua.

Liêu Văn Kiệt có lòng dẫn người đến, ông cũng không thể đóng cửa không tiếp khách, mặc dù trong lòng không mong chờ gì nhiều, nhưng vẫn mời hai người vào nhà.

“Đệt, nhà ông có mùi gì vậy?” x2

Liêu Văn Kiệt và Lý Ngang vừa vào nhà chưa được hai bước, bị mùi hun cho phải đi ra, cây hoa bách hợp Lily là thảm nhất, lá bị co lại, nụ hoa héo úa rũ xuống

“Lily, mày làm sao vậy? Nói gì đi chứ.”

“Lily---”

“Thật ngại quá, đêm qua ăn cá ướp muối, để tôi đem đi vứt.”

Quỷ Vương Đạt mở cửa sổ đầu giường, nhặt tất thối trên đất lên, ngay trước mặt hai người, liền ném qua cửa sổ.

Đôi tất chân dãi dầu mưa nắng*, gót chân bị mài thủng, à không phải, đã không còn gót chân từ lâu rồi. Không chỉ như vậy, nơi đầu ngón chân bị rách một mảng, quả là con người quá sức tưởng tượng, không xứng mang đôi tất này.

(*Dãi dầu mưa nắng: chỉ cảnh vất vả chịu đựng, trải qua nhiều mưa nắng, vất vả)

Có thể tưởng tượng được, đôi tất này đã làm đi theo Quỷ

Vương Đạt bao nhiêu năm rồi.

Vứt đi cái thứ gọi là cá muối thối, Quỷ Vương Đạt theo bản năng ngửi tay một cái, vẻ mặt ghét bỏ mà chà tay lên người. Ông ta da mặt dày, không thèm để tâm chút nào, đợi trong phòng thông gió, mùi hôi cũng tản bớt đi rồi, mới dẫn hai người vào phòng.

“Ngồi tự nhiên, cứ xem như nhà mình, tuyệt đối đừng khách sáo.”

Liêu Văn Kiệt:”...”

Đúng là hắn muốn ngồi, nhưng chỗ này có thể ngồi được sao?

Một thời gian không gặp, căn nhà của Quỷ Vương Đạt càng lộn xộn hơn, quần áo vứt khắp nơi, chỉ có sách Lưu Huyền Đức vẫn được xếp ngay ngắn gọn gàng ở đầu giường, chứng tỏ ông ta ngày đêm không quên chăm chỉ đọc sách.

Sức hấp dẫn của loại sách này quả thực là vô hạn, Lý Ngang bắt đầu lật sách.

“Tuyệt quá, đây chính là bản phát hành giới hạn, người què này, ông làm sao có được hay vậy?”

Lý Ngang kinh ngạc kéo kính râm xuống, quyển Lưu Huyền Đức này cực kỳ có giá trị sưu tầm, nếu mang về bệnh viện tâm thần Trọng Quang, tổ chức buổi đấu giá, ít nhất cũng đáng giá một chỗ đậu xe.

“Thật sao?”

Quỷ Vương Đạt mắt sáng lên: “Chàng trai, trông cậu thiên đình bão mãn, địa các phương viên*, hôm nay chúng ta kết duyên, bán cho cậu quyển bí tịch này năm trăm tệ.”

(*Thiên đình bão mãn, địa các phương viên: ý chỉ vầng trán và

cằm đầy đặn, phúc hậu, là người có tướng mạo tốt, sau này nhất định sẽ làm nên chuyện)

“Chốt kèo.”

Lý Ngang như nhặt được báu vật, móc ra năm trăm tệ đưa cho Quỷ Vương Đạt, chỉ chỉ chồng sách Lưu Huyền Đức cao cao bên cạnh: “Người què, năm trăm tệ một quyển, tôi chọn thêm vài quyển, không vấn đề gì chứ?”

“Không được, có mấy quyển bí tịch tôi cực kỳ vừa ý, là bản độc nhất vô nhị, bao năm qua ngày đêm đều đọc, tình cảm thâm sâu, chỉ có năm trăm tệ thì e là tôi không nỡ bỏ đi đồ yêu thích.”

“Thêm một trăm tệ.”

“Vậy thì được, cậu tùy ý chọn, đến lúc đấy, một tay giao tiền, một tay giao hàng.”

Bỏ ra sáu trăm tệ mua một quyển Lưu Huyền Đức, trên đời này vậy mà lại có kẻ ngốc đến thế, dù sao hôm nay cũng phải đòi hắn giá cắt cổ.

“Ha ha ha…” x2

Hai người nhìn nhau bật cười, đều là hèn hạ đê tiện, vậy mà cứ nghĩ mình chiếm được lợi.

“A Kiệt, lần trước cho cậu quyển Thiết Sa Chưởng, luyện thế nào rồi, lại đây, đánh vào cái này một chưởng, tôi kiểm tra một chút kết quả tu luyện của cậu.”

Quỷ Vương Đạt vỗ vỗ ngực, ra vẻ nghiêm khắc: ” Dùng toàn lực, nếu như để tôi phát hiện luyện không tốt, dù có thể nào thì hôm nay nhất định phải mở lớp bổ túc cho cậu. Nếu như luyện tập tốt, chỗ tôi còn có các loại bí tịch khác nữa, để cậu giá một nghìn tệ một quyển.”

Oành!

Chương 207: Đại Lực Kim Cang Thối 2 Liêu Văn Kiệt lui về sau hai bước, một chưởng đem cửa lớn đánh thủng một lỗ.

Quỷ Vương Đạt: Σ(っ°Д°;)っ

“Ôi cửa của tôi, cánh cửa này được làm từ gỗ tử đàn Hoàng Hoa Lê quý hiếm đáng giá bảy trăm vạn tệ đấy…chờ chút…không đúng, Thiết Sa Chưởng của cậu sao có thể tiến bộ thần tốc như vậy?”

Quỷ Vương Đạt buột miệng nói ra, đang định thừa cơ bắt chẹt một khoản, nói xong mới phát hiện không thích hợp.

Ông ta đứng sững sờ một lúc, đôi mắt đột nhiên co lại, nuốt một ngụm nước bọt, run lẩy bẩy vươn tay, sờ lên mặt Liêu Văn Kiệt.

Đệt mợ, tức chết mất!

Liêu Văn Kiệt lùi ra ngoài cửa hai bước, vẻ mặt cảnh giác, nếu không phải đồng đội đang còn ở trong phòng, hắn đã bỏ chạy rồi.

“Cậu, thân thể cậu làm sao vậy, rốt cuộc cậu đã gặp ai?”

Quỷ Vương Đạt bước lên hai bước, thấy mình tiến lên một bước, Liêu Văn Kiệt liền lùi về một bước, vội vã dừng lại thúc giục: “Mau nói cho tôi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, ai khiến cậu thay da đổi thịt, tiến bộ vượt bậc đến thế?”

“Tôi không rõ, nhưng có thể phần nào đoán được nguyên nhân.”

Liêu Văn Kiệt chân thành nói: “Khoảng thời gian trước, tôi từng mua một quả cà chua hình dạng kỳ lạ, ăn xong liền thay da đổi thịt rồi.”

“Cà chua!?”

Quỷ Vương Đạt nghe xong mà mờ mịt, suy ngẫm xem là loại Kỳ Trân Dị Quả nào trông giống cà chua, nhưng hắn cũng chỉ nghe nói, chưa thấy qua nên không tưởng tượng ra được.

“A Kiệt, cậu nghiêm túc chứ, theo tôi được biết, Kỳ Trân Dị Quả đã mất tích từ lâu, hoặc có lẽ ở trong rừng sâu núi thẳm của đại lục sẽ có một ít, nhưng trên đảo Hồng Kông này tuyệt đối không thể có.”

Quỷ Vương Đạt nhanh chóng nói:” Cậu cẩn thận một chút, tuyệt đối đừng ăn những thứ linh tinh, có một số loại quả khi vừa ăn thì cường thân kiện thể, giúp con người ta công lực tăng mạnh, nhưng sau này sẽ mắc phải bệnh ma, khiến người sống không bằng chết.”

“Đằng nào thì tôi cũng ăn rồi, nói những lời này cũng đã muộn.”

“Ài…”

Quỷ Vương Đạt nhất thời nghẹn lời, thơ dài nói: “Ài, thôi kệ, tôi nhọc lòng lo lắng làm gì chứ, đều đã là kẻ què chân rồi”

Ông ta gọi Liêu Văn Kiệt vào nhà, từ sau tấm bảng hiệu ‘Cổ quyền pháp Trung Quốc’ lấy ra một quyển bí tịch Kim Cang Thối: ” A Kiệt, quyển bí tịch ‘Đại Lực Kim Cang Thối’ này, cậu cầm về luyện tập, có gì không hiểu, có thể đến tìm tôi bất kỳ lúc nào.”

“Đại Lực Kim Cang Thối…”

Liêu Văn Kiệt khóe miệng giật giật, theo bản năng buột miệng nói: ” Huấn luyện viên, có phải trước đây ông có biệt danh là ‘Hoàng Kim Tả Cước’ không?

“Hoàng Kim Tả Cước gì?”

“Không có gì, tôi tùy tiện nói một chút.”

Chương 208: Đoạn này lược bớt 500 vạn chữ 1

Liêu Văn Kiệt lật qua loa quyển bí tịch, lấy ra một nghìn tệ để lên bàn, tiếp tục nói: " Quỷ Vương Đạt, ông có bí tịch gì, có thể thẳng thắn chút hay không, toàn bộ đều lấy ra đây?"

Bản lĩnh sở trường của Cổ quyền pháp Trung Quốc là gì, Liêu Văn Kiệt không rõ, nhưng tuyệt kỹ phòng thủ át chủ bài Kim Xà Triển Tiêm Thủ, những loại hung khí của Đại Sư huynh đều bị khóa lại không thể sử dụng được, ….

"Tham thì thâm, có gì để sau nói đi."

Quỷ Vương Đạt thái độ khác thường, một nghìn tệ ở trên bàn, nhìn cũng không thèm nhìn, cứ như vậy mà nhìn chằm chằm Liêu Văn Kiệt.

Ông ta biết rõ, với tư chất hiện tại của Liêu Văn Kiệt, học loại võ công nào cũng đều rất nhanh, nhưng quá nhanh cũng không phải là chuyện tốt. Võ học nhất đạo, thiên phú, tiền bạc, mồ hôi , mỗi một thứ đều không thế thiếu, ông ta lo Liêu Văn Kiệt học được quá nhanh, đem những thứ như nghị lực, tính cần cù đều bỏ đi, sẽ bất lợi cho sự phát triển sau này.

"Tôi xong rồi."

Lý Ngang ôm theo năm quyển sách Lưu Huyền Đức đã tỉ mỉ tuyển chọn, biểu lộ vẻ mặt chiếm được lợi, thoải mái lấy ra ba nghìn tệ.

Quỷ Vương Đạt đang lo lắng cho Liêu Văn Kiệt, nhận lấy ba

nghìn tệ, tiện tay đặt lên bàn, đang định nói kỹ về bí tịch 'Kim Cang Thôi', đột nhiên phát hiện trên chân què xuất hiện một bàn tay.

Từ bắp chân lên đầu gối, một đường hướng lên, sắp sờ đến bẹn đùi rồi, cũng không có ý định dừng lại,

"Này, cậu làm gì đấy!"

Quỷ Vương Đạt run lẩy bẩy, nghiêng mình nhảy sang bên cạnh, đụng hỏng cái bàn đạo cụ chuyên dùng để lừa người, té ngã xuống đất, lầm lầm trong miệng, không đứng lên được.

Lý Ngang không để ý những thứ này, ngồi xổm xuống tiếp tục nghiên cứu chân thọt của Quỷ Vương Đạt, đẩy kính râm ra, nói rằng: " Người què, xảy ra chuyện gì với chân của ông vậy, bị người nguyền rủa hả?"

"Hả, cậu nhận ra rồi à?"

Quỷ Vương Đạt lầm bầm, trước đây cũng có không ít người nói như vậy, nhưng lời nguyền giống như giòi trong chân, trừ khi cưa đứt chân đi, bằng không sẽ không có khả năng trừ bỏ lời nguyền.

Liêu Văn Kiệt hai tay chạm lên ấn đường, mở con mắt Âm Dương, giật mình kinh ngạc, khí đen cuồn cuộn từ chân què của Quỷ Vương Đạt thoát ra, cái chân kia…toàn bộ đều là màu đen.

"Lý Ngang, anh có thể chữa khỏi không?"

"Thử xem sao…"

Lý Ngang không trực tiếp trả lời, từ trong vali xách tay lấy ra một cái búa, suy nghĩ một chút, rồi lại lấy ra lưỡi rìu Âm Gian, đưa cho Liêu Văn Kiệt.

“A Kiệt, phụ tôi một tay.”

“Muốn tôi làm gì?”

” Dùng sức đánh, dùng lực mà cậu cảm thấy có thể chặt đứt cái chân này, mạnh mẽ đánh xuống, tôi chưa dừng thì công cũng đừng ngừng.”

“Hiểu rồi.”

“Này, hai người các cậu nói cái gì vậy? Bình tĩnh một chút, đánh người là phạm pháp đấy, chân này cũng không thể chữa được!” Thấy hai người một trái một phải đến gần, Quỷ Vương Đạt liền vội vàng kéo lấy chân què bò về phía trước.

Đùng!

Lý Ngang tóm được chân thọt của Quỷ Vương Đạt, nháy mắt ra hiệu với Liêu Văn Kiệt, để hắn xuống tay trước.

Bởi vì anh ta đang đeo kính râm, Liêu Văn Kiệt hoàn toàn không nhìn thấy cái gọi là nháy mắt ra hiệu.

“A Kiệt, ngây người làm gì, dùng sức đi.”

Oành!

Răng rắc!

“A! AA----------”

Bịch! Bịch! Bịch!

Trong nhà kho của tiệm tạp hóa, vang lên những tiếng đánh đập liên tục không ngừng, lúc mạnh lúc nhẹ rất có quy luật, trong đấy còn trộn lẫn với tiếng hét thảm thiết, tan nát cõi lòng của Quỷ Vương Đạt.

“Đừng dừng lại, dừng lại rồi phải làm lại từ đầu.”

“Đúng vậy, đúng vậy, đừng có ngừng, tiếp tục, dùng sức đánh tôi.”

Quỷ Vương Đạt đầu đầy mồ hôi nghiêng người sang, giọng nói yếu ớt, nhưng tỏ vẻ cực kỳ thỏa mãn, mừng rỡ nói: ” Bao nhiêu năm rồi, cuối cùng cái chân này cũng có chút cảm giác …A Kiệt, mau dùng sức đánh tôi, đừng sợ đánh chết tôi, thật ra tôi thoải mái lắm.”

Liêu Văn Kiệt: (? 益?)

Trong phòng này, trừ hắn ra, liệu còn có ai bình thường không?

Liệu có bị đau chết không, Liêu Văn Kiệt cảm nhận cũng không có ích gì, phải tự Quỷ Vương Đạt cảm nhận mới được , chân ở trên người ông ta, ông ta thấy thoải mái thì chính là thoải mái.

Liêu Văn Kiệt nghiêm mặt vung lưỡi rìu Âm Gian, mỗi lần hạ xuống, Lý Ngang liền dùng búa bổ thêm một nhát, giống như rèn sắt vậy.

Rèn sắt chính là đánh vào tạp chất, còn thứ bọn họ đánh chính là lời nguyền.

Thuật nghiệp hữu chuyên công*, bản lĩnh sở trường của Lý Ngang là bắt quỷ, đặc biệt am hiểu lý luận tà đạo như màng bọc, sữa bò, kinh nghiệm đuổi trừ lời nguyền không nhiều.

(*Thuật nghiệp hữu chuyên công: có nguồn gốc từ câu Văn đạo hữu tiên hậu, thuật nghiệp hữu chuyên công của Hàn Dũ. Trong trường hợp này ý chỉ mỗi người đều có sở trường, chuyên môn riêng)

Quỷ Vương Đạt là trường hợp đầu tiên.

Mặc dù kinh nghiệm không hẳn rất phong phú, có thể xem như chẳng có kinh nghiệm gì, nhưng điều ảnh không làm ảnh hưởng chút nào đến Lý Ngang, anh ta sử dụng đầu óc thông minh, ngẫm thấy không phá không chữa được, phá rồi lại chữa, chỉ có như vậy mới có thể loại bỏ triệt để lời nguyền.

Vậy nên, anh ta để Liêu Văn Kiệt đánh gãy chân Quỷ Vương Đạt, sau đó dùng búa chữa lại, cứ lặp đi lặp lại như thế, đem lời nguyền từ trong cơ thế đánh bay ra ngoài một chút.

Đơn giản mà cũng rất thô bạo, ngoại trừ anh ta, người khác đến nghĩ cũng không dám nghĩ.

Chính vì tư duy anh ta hiếm có, người khác có nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra, quả thật đã đem lại hiệu quả.

Quỷ Vương Đạt rên hừ hừ, chỉ cảm thấy chân què vừa xót vừa sướng, nói không nên lời, nhất là lúc chân bị đánh gãy, cực kỳ thoải mái.

Tương tự như lúc bị muỗi cắn sưng một cục to, ngứa ngáy điên cuồng, trực tiếp dùng móng tay gãi toác ra, đau thì đau nhưng rất dễ chịu.

Liêu Văn Kiệt vẫn đang thi triển đạo thuật, thấy rất rõ, mỗi lần hắn dùng rìu đánh gãy chân què Quỷ Vương Đạt, liền xuất hiện một đám khí đen lớn tràn ra ngoài. Lúc bắt đầu vẫn còn ổn, càng về sau khí đen tràn ra càng nhiều, tựa như giếng phun dầu vậy, muốn cản đều cản không được.

Hơn nữa Quỷ Vương Đạt nói dễ chịu thì chính là dễ chịu, hắn liền bớt do dự, tiết tấu vung rìu càng thêm dùng sức.

Bịch! Bịch! Ầm---

Mười phút sau, màu đen kịt trên chân què tản dần, chuyển từ tối thành sáng, dần dần biến về màu da như người bình thường.

Nhưng ngay vào lúc này, đột nhiên xảy ra chuyện, vết đen nguyền rủa bật ngược lại, điên cuồng nhuộm đen chân, một lần nữa khiến chân què của Quỷ Vương Đạt bị nhuộm thành đen thẫm.

“Hí hí hí , thế mà vẫn có loại chuyện này!”

Lý Ngang kéo kính râm xuống, điều trị thất bại khiến anh ta cực kỳ khó chịu: ” A Kiệt, mạnh thêm một chút, tôi không tin không xử được nó.”

“Chờ chút, chờ chút, để tôi thở đã.”

Quỷ Vương Đạt giơ tay kêu dừng, từ dưới đất khập khiễng bò dậy, mở vòi nước, từng hớp từng hớp uống nước lạnh, sau cùng sờ đến chiếc quần trong có lẽ cũng là cái khăn mặt, chà lau đầu đầy mồ hôi.

“Sướng!”

“Nghỉ xong chưa, xong rồi thì qua đây nằm, tiếp theo đây sẽ càng sướng hơn.” Lý Ngang thúc giục, hôm nay chuyện này chưa kết thúc, anh ta đối đầu với lời nguyền, không dễ dàng gì với bất kỳ ai.

“Thôi, không được, cơ thể không thể so với trước đây, tôi sợ sướng chết mất.”

Quỷ Vương Đạt vừa lau mồ hôi, vừa khoát tay nói: “Thật không dám giấu, trước đây từng có cao nhân tiền bối cũng làm giống như cậu, thành công trừ bỏ lời nguyền trên chân, nhưng kết quả là, cái thứ này còn tự mọc lại, chặt không hết, mà giết cũng không dứt.”

“Sao ông không nói sớm?”

“Nói rồi thì làm sao tôi được sướng thế?”

“Trời ơi, ông còn nói lý à, xem tôi hôm nay có đánh chết ông không.”

Lý Ngang vén tay áo định tiến lên đánh người, bị Liêu Văn Kiệt bên cạnh giơ tay cản lại.

“Bình tĩnh đi, anh đánh chỉ khiến ông ta càng sướng, đừng bị trúng kế.”

Chương 209: Đoạn này lược bớt 500 vạn chữ 2 Ngăn Lý Ngang lại, Liêu Văn Kiệt nhíu mày nhìn Quỷ Vương Đạt: “Mặc dù tôi không hiểu nhiều về những thứ tà thuật như lời nguyền, nhưng lời nguyền trên chân ông, thứ cho tôi nói thẳng… lời nguyền thật sự ở trên chân ông sao?”

“Lợi hại!”

Quỷ Vương Đạt giơ ngón cái: “A Kiệt, mắt nhìn của cậu không tồi, lời nguyền quả thật không ở trên chân tôi, mà ở trên chân của một người khác.”

“Nghĩa là sao?”

“Năm đấy tôi tham gia giải đấu Kickboxing, chuyên chọn cao thủ karate của Nghê Hồng, gặp đối thủ không nói nhiều liền trực tiếp đánh gãy chân. Lúc đó có người cùng đạo nói với tôi, làm người không thể quá kiêu căng, đặc biệt là người tập võ, đánh gãy chân người khác, chẳng khác nào phế đi một đời của họ, đạt được mục đích thì dừng, chừa đường lui cho bản thân.”

Quỷ Vương Đạt cười khổ, tiếp tục nói: ” Tôi tuổi trẻ nóng tính… thôi được rồi, là tôi năm đó quá kiêu căng, những ý tốt đến một câu cũng nghe không lọt, vẫn tự làm theo ý mình như trước.”

“Vậy nên, ông bị bọn Nghê Hồng trả thù?”

“Ừm”

Quỷ Vương Đạt nói tiếp, ông ta ba năm liên tiếp đều tham gia giải đấu Kickboxing của Nghê Hồng, toàn bộ đều đạt được giải quán quân, cứ hễ là cao thủ karate, bất kể trường phái nào, gặp phải ông ta đều chung một số phận bị đánh gãy chân.

Ba năm này, một mình ông ta đánh cho cao thủ karate Nghe Hồng gãy chân, từ trên xuống dưới không người kế tục, thư khiêu chiến của đám lão già đều không thèm đếm xỉa, chuyên ra tay với những người cùng tuổi.

Cuối cùng có một ngày, cao thủ phái karate Đoạn Thủy Lưu xuống núi, môn phái này tu luyện karate cổ truyền, tuy không nổi danh với thế giới bên ngoài, nhưng địa vị trong giới võ học tại Nghê Hồng cực kỳ cao.

Đoạn Thủy Lưu làm người biết khiêm tốn nhã nhặn, làm việc biết đề cao chí hướng, mỗi đời quán chủ chỉ thu nhận hai, ba đồ đệ, sống ẩn dật, khổ tu.

Đời đời truyền thừa, đã có lịch sử ngàn năm, gốc gác bên trong môn phái thật làm người ta kinh ngạc.

Quỷ Vương Đạt nhận được thư khiêu chiến, tại giải đấu lớn giao lưu giữa Trung Nhật, tỷ thí với cao đồ Đoạn Lưu Thủy. Hai bên một trận đại chiến, đối phương rõ ràng là đã có chuẩn bị mà đến, vì để rửa sạch vết nhơ cho nền Karate, tập trung nghiên cứu phần dưới thắt lưng của Quỷ Vương Đạt.

Cuộc tỷ thí này, kỳ phùng địch thủ, kẻ tám lạng người nửa cân, kết quả cuối cùng, hai người liều mạng đồng quy vu tận*, Quỷ Vương Đạt bị thương ngoài da, chân bị đánh gãy, cao đồ Đoạn Thủy Lưu trúng nội thương, bị tổn thương gan.

(*Đồng quy vu tận: cùng chết chung)

Cuộc tỷ thí từ đó chấm dứt, theo quy tắc, Quỷ Vương Đạt

không thể đứng dậy, bị phán KO.

“Chờ chút, nói cả nửa ngày, chuyện lời nguyền để đâu rồi, ông bị người ta hạ lời nguyền từ khi nào?” Liêu Văn Kiệt nhịn không được mà cắt ngang, Quỷ Vương Đạt nãy giờ toàn bộ đều tự biên tự diễn, chuyện chính sự chưa nhắc đến một câu.

“Chuyện lời nguyền, năm đấy tôi cũng không rõ, sau đấy cái chân què này chăm mãi không không tốt lên,mới phát hiện tình hình không đúng, tìm cao nhân tiền bối điều trị, người ta nói với tôi… tình hình rất phức tạp.”

Lời nguyền trong người Quỷ Vương Đạt rất quỷ quái, là do cao thủ chú thuật của Nghê Hồng tự mình xuống tay, tìm một kẻ chết thay có cùng ngày sinh tháng đẻ với ông ta, lại đoạt lấy sợi tóc, tinh huyết* của ông ta, trước tiên đem lời nguyền hạ vào trên người kẻ chết thay, rồi gián tiếp gieo vạ lên người Quỷ Vương Đạt.

(*Tinh huyết: tinh trùng và máu)

“Không phải chứ, ông cũng quá bất cẩn rồi, tóc bị lấy thì đã đành, sao đến cả tinh huyết cũng bị người ta rút thế?” Liêu Văn Kiệt cảm thấy rất khó hiểu, lối lừa đảo của Quỷ Vương Đạt tuy cũ rích, nhưng IQ chắc sẽ không có vấn đề gì mới đúng.

“À chuyện này…”

Quỷ Vương Đạt nhất thời nói không nên lời, chuyện này nói ra thì dài, đó là vào một đêm mưa to gió lớn, ông ta tình cờ gặp một nhóm fan hâm mộ nữ tới… đoạn này lược bỏ bớt 500 vạn từ…tóc và tinh huyết đều bị người ta mang đi rồi.

Lý Ngang hỏi:” Vậy nên, nếu tìm không được kẻ chết thay, lời nguyền trên chân ông vĩnh viễn không thể diệt trừ tận gốc?”

“Không sai, đúng là như vậy.”

Quỷ Vương Đạt lắc đầu, trước đây có không ít người tốt giúp ông ta đi Nghe Hồng tìm kẻ chết thay, thế nhưng đối phương lẩn trốn quá kỹ, một chút manh mối cũng không có.

Bản thân ông ta cũng rất rõ, biển người mênh mông, đừng nói là kẻ cố tình lẩn trốn, cho dù tùy tiện tìm một nơi hẻo lánh vứt đi, một trăm năm sau cũng tìm không ra.

“Dựa vào tình hình này, nếu tôi đoán không nhầm, kẻ chết thay kia vẫn chưa chết, đúng không?”

“Đúng vậy, hắn mà chết thì tôi đã được giải thoát rồi.”

Quỷ Vương Đạt thở ngắn than dài: ” Lời nguyền không chỉ khiến tôi cả đời này bị què, mà còn chèn ép võ công của tôi, chỉ ba tháng ngắn ngủi đã khiến tôi mất hết công lực, từ đó về sau không thể tập võ nữa.”

“Thần kỳ đến thế?”

“Còn có điều thần kỳ hơn.”

Quỷ Vương Đạt nói tiếp: ” Tôi nghi ngờ, võ công không phải bị phế đi, mà là bị lời nguyền chuyển sang kẻ chết thay. Nói cách khác, cho dù tôi có luyện lại từ đầu, thì cũng chỉ khiến tên kia được lợi.”

“Theo như ông nói, người kia cũng không thể xem là kẻ chết thay, phải là người được lợi mới đúng.”

Liêu Văn Kiệt vẫn muốn hỏi thêm, giả sử như lời nguyền đỉnh như vậy, liệu còn có người bị hại khác không. Nhưng nghĩ ngược lại, nếu lời nguyền mạnh đến thế, có thể xuất ra số lượng lớn, vậy thì Nghê Hồng đã sớm cưỡi lên đầu lên cổ nước mình, đâu giống như bây giờ, sợ sệt như thằng cháu trai vậy.

Chương 210: Đoạn này lược bớt 500 vạn chữ 3 “A Kiệt, đợi tôi

nghỉ ngơi một giờ, các cậu lại tiếp tục đánh tôi.”

“???”

Trên trán Liêu Văn Kiệt hiện lên một chuỗi dấu chấm hỏi, đây là ý gì, cầu được hành hạ sỉ nhục, hay là sở thích cá nhân?

“Đừng hiểu lầm, tôi không phải biến thái, cho dù phải, thì tôi cũng là người đánh.”

Quỷ Vương Đạt vội vàng giải thích: ” Chỉ là cảm thấy võ công có thể chuyển cho người khác, vậy nếu tôi bị thương, đối phương cũng sẽ gặp xui xẻo như tôi, đánh đứt chân tôi, đồng nghĩa với việc đánh gãy chân tên kia.”

“Đã vậy, tự ông động thủ không phải là được rồi sao.”

“Tôi sợ đau, không xuống tay được.”

“…”

Liêu Văn Kiệ lắc đầu, cảm thấy không đáng tin, chuyển võ công còn có thể hiểu, gieo vạ thương tổn… Ông ta là biến thái sao?

Dường như cũng không phải không có khả năng, dù sao Nghê Hồng nổi danh biến thái, trên bảng xếp hạng hàng năm luôn giữ vị trí số một, vững vàng đến mức không thể lay chuyển.

“Người què, lại đây, uống chai sữa bò này thử xem, tôi nghĩ sẽ có ích đấy.” Lý Ngang từ trong vali xách tay lấy ra một chai sữa bò lớn, mua ở siêu thị mấy hôm trước, đã quá hạn sử dụng 24 giờ, không thể lãng phí.

“Sao không lấy ra sớm, hại tôi vừa uống nhiều nước lạnh như vậy…”

Quỷ Vương Đạt nhận lấy sữa, uống ừng ực, sau đó sắc mặt đột nhiên thay đổi.

“Sao vậy, có phải rất hiệu nghiệm không?”

“Không phải, chai sữa này có vị không bình thường!”

Quỷ Vương Đạt mặt tái mét, vội vội vàng vàng chạy đến bồn rửa tay, giữ lấy cổ họng bắt đầu nôn khan. Đang nôn, ông ta đột nhiên nhận ra có gì đấy không đúng, lúc chạy bộ rất thuận lợi.

Vậy mà hết què rồi!

“Không lý nào, trước đây tôi cũng từng uống sữa bò, không phải…”

“Đừng hỏi, bí mật độc nhất vô nhị tuyệt đối không thể truyền ra ngoài.”

Lý Ngang đẩy kính râm xuống: ” A Kiệt, tôi hiểu rồi, trước đây tôi xem thường sữa bò rồi, nó không chỉ có thể bắt quỷ, mà còn có thể đuổi trừ lời nguyền.”

“Ha ha, cậu thử lần nữa, sữa bò còn có thể khiến người ta mang thai đấy!”

Liêu Văn Kiệt bĩu môi, tình trạng Lý Ngang thế nào, hắn lại quá rõ ràng, hoàn toàn do niệm lực khó bề tưởng tượng làm nên, căn bản không liên quan gì đến sữa bò.

Kết quả điều trị nửa tốt nửa xấu, tuy không diệt trừ triệt để lời nguyền trên chân Quỷ Vương Đạt, cũng không khiến ông ta khôi phục võ công, nhưng có thể giúp ông ta thoát khỏi thiết bị trợ lực, chỉ cần sữa không rời tay, thì vẫn là tên mập mạp có thể đi lại bình thường.

“A Kiệt, chuyên gia bắt quỷ, nhớ kỹ hôm khác đến tìm tôi, tuyệt đối không được quên đâu đấy.”

“Được rồi được rồi, hôm nào ngứa tay, tôi nhất định đến nhà

thăm hỏi.” Lý Ngang cẩn thận từng bước, căn phòng này khắp nơi đều là hoàng kim, dù sao đi nữa cũng phải đến thêm vài chuyến.

Liêu Văn Kiệt thì không như vậy, nghe thấy thế đầu cũng không quay lại, vội vàng lên đường, ông ta chỉ là người qua đường, không biết rõ A Kiệt và chuyên gia bắt quỷ là ai.

Phía trước, có một đám người chặn lối đi.

“Này, thằng nhóc, mày là A Kiệt, bạn trai của A Lệ đúng không?”

Ba người chặn đường, trong đó hai người mặc quần áo thể thao, nhìn những gương mặt đóng vai quần chúng này, liền biết bọn họ chính là tiểu đệ phụ trách phất cờ cổ động.

Tên cầm đầu khoảng chừng 30 tuổi, mặc âu phục thắt cà vạt, còn đeo kính gọng vàng.

Tạo hình trông rất lịch sự, đáng tiếc tướng mạo, khí chất quá mức nổi bật, dù mặc Long bào cũng chẳng giống Thái tử.

Mũi rộng miệng sư tử, tóc dài ngang vai, âu phục bị cơ bắp kéo cho căng phồng, không hẳn là xấu, nhưng trông quá ngang ngược rồi, chẳng đẹp trai chút nào.

“Hỏi mày đấy, mày có đúng là bạn trai của A Lệ không?”

“Không phải tôi, anh ta mới là A Kiệt.” Liêu Văn Kiệt chỉ tay về phía Lý Ngang, bước sang ngang hai mét.

“Mẹ nó, mày tưởng tao mù à, hắn trông xấu như thế, sao có thể là bạn trai soái ca của A Lệ được?”

“Này, anh có ý gì, cái gì mà trông tôi xấu như thế, rõ ràng là anh còn xấu hơn tôi.”

Lý Ngang giận dữ, anh ghét nhất người khác nói dối, đặt hoa

bách hợp Lily xuống, liều định mò lấy lựu đạn từ trong túi ra.

“Thôi bỏ đi, Lý Ngang, chừa cho tôi chút mặt mũi, dù sao thì anh ta nói cũng không sai, đứng cùng tôi, anh thật sự rất xấu.”

Liêu Văn Kiệt an ủi hai câu, quay lại nói với ba người kia: “Xem ra ba người cũng có mắt nhìn đấy, nói chuyện cũng rất dễ nghe, tôi miễn cưỡng cho các người ba mươi giây, nói đi, tìm tôi có chuyện gì?”

“Tên nhóc thối, tao cho mày ba mươi giây, bây giờ lập tức gọi điện thoại cho A Lệ, chia tay với cô ấy.” Tên cầm đầu ngang ngược nói.

“A Kiệt, rốt cuộc có chuyện gì vậy, ba người này đều là tình địch của cậu sao?”

“Không rõ lắm, tôi không hề biết bọn họ là ai.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, thật sự còn có loại phi công yểm trợ* làm nền cho vẻ đẹp trai, anh tuấn của hắn sao, à không, là tình địch, giúp hắn tán gái càng thêm thuận lợi, hắn đến nằm mơ cũng có thể cười tỉnh.

(*Phi công yểm trợ (僚机/wingman): một hoặc nhiều người, thường là nam, có vai trò hỗ trợ bạn tiếp cận đối tượng làm quen tán tỉnh)

Chương 211: Hóa ra anh chính là Hắc Hùng bị người bị mặt đánh bại 1 “Nhóc thối, bớt ở đây giả vờ giả vịt đi, mở to mắt mà nghe cho rõ đây.”

Vai quần chúng tiến lên phía trước, chỉ vào người đàn ông mặc âu phục nói: ” Vị này là Hắc Hùng, trưởng câu lạc bộ Judo, là người hai lần liên tiếp giành được giải thưởng ‘Võ sĩ xuất sắc’ của Trung tâm Tinh Anh.

“Thì ra là vậy.”

Liêu Văn Kiệt bừng tỉnh đại ngộ, vui mừng nói: “Thảo nào trông quen quen, hóa ra anh là Hắc Hùng bị người bịt mặt đánh bại, rất vui được quen biết anh.”

“Nói hươu nói vượn, tao bị người ta đánh bại bao giờ.”

Hắc Hùng tức giận, kỷ lục thắng liên tiếp vẫn luôn là niềm kiêu hãnh đáng tự hào của hắn.

“Trước mắt thì chưa có, nhưng rất nhanh thôi, để tôi tính cho anh…”

Liêu Văn Kiệt trở mặt khinh thường, làm ra vẻ bấm đốt ngón tay vài cái, sau đó gật đầu nói: “Năm sau, đợi đến lúc anh ba lần liên tiếp đoạt danh hiệu ‘Võ sĩ xuất sắc’, anh sẽ bị người bịt mặt đánh bại.”

“Mẹ kiếp, đánh nó cho tao.”

“Chờ chút, tôi tính ra rồi.”

Liêu Văn Kiệt giơ tay kêu dừng, trông vẻ như đang vì Hắc Hùng mà suy tính: “Tôi khuyên anh tốt nhất đừng lạm dụng bạo lực, dù sao thì mọi người đều là người có văn hóa, nếu thật sự muốn đánh*, không cần chờ sang năm, ngay bây giờ anh sẽ bị đánh bại.”

“Ồ, A Kiệt, sao mày biết tao rất thô to, có phải mày nhìn lén tao đi vệ sinh không?”

(*动粗: ý chỉ đánh người, 粗: thô to, thô bạo)

“Câm miệng!”

“Tên nhóc, thật khéo nói chuyện, tao cũng muốn thử một chút xem, mày tài giỏi đến đâu.”

Hắc Hùng khoát tay, bảo hai tên tiểu đệ lui ra, vứt bỏ cà vạt, âu phục, cẩn thận từng li từng tí đem kính gọng vàng đặt trên âu phục.

“Ngài Hắc, anh nhất định phải động thủ sao?”

Liêu Văn Kiệt nhíu mày, so với đánh nhau thì hắn càng thích nói đạo lý hơn, đặc biệt là dưới tình huống Lý Ngang còn ở một bên, những đồ vật như cưa điện, súng lục, lựu đạn, cực kỳ có sức thuyết phục.

Chỉ cần lấy ra, nhất định Hắc Hùng sẽ ngoan ngoãn cùng hắn nói chuyện.

“Hừ, trông ngươi tô son trát phấn thế kia, liền biết ngay là tên nhát gan.”

Hắc Hùng hơi ngẩng đầu, vẻ mặt tràn đầy khinh thường: “Không được thì cút, A Lệ thích đàn ông mạnh mẽ, mày không xứng với cô ấy.”

“Thật ngại quá, tôi nghĩ A Lệ thích đàn ông đẹp trai, biết đánh nhau hay không đều không quan trọng.”

Điều này, Liêu Văn Kiệt hoàn toàn tán thành, có mạnh hay không chỉ là một phần, có đẹp trai hay không mới chính là chuyện cả đời.

“Thằng nhóc thối, hôm nay tao sẽ cho mày biết, đàn ông trước tiên phải mạnh, sau đó mới đến vẻ đẹp, nếu không thì chỉ có thể làm quỷ xấu xí cả đời này.”

Hắc Hùng bước nhanh về phía trước, anh ta ghét nhất những tên tiểu bạch kiểm* chỉ biết dựa vào mặt để thu hút con gái, đặc biệt là bản mặt này của Liêu Văn Kiệt, bởi vì anh ta không có, nên càng nhìn càng thấy khó chịu, nhất định phải đánh cho nở hoa.

(*Tiểu bạch kiểm 小白脸: trai bao, ý chỉ những người đàn ông trắng trẻo, xinh đẹp, nhu ngược, dựa dẫm vào người khác)

“Lý Ngang, cho tôi mượn cưa điện của anh dùng một lúc.” Liêu Văn Kiệt lùi về sau hai bước, người trưởng thành như hắn, không muốn tranh đấu vô nghĩa.

“Không hay lắm, cậu ta chỉ muốn đánh cậu một trận, thế mà cậu lại dùng cưa điện. A Kiệt, nghĩ kỹ một chút, giết người là phạm pháp đấy.” Lý Ngang ngồi bên đường, dưới mông lót vali xách tay, vừa châm chọc, vừa đợi trò vui mở màn.

Đồ thần kinh, đây là lời thoại của anh sao?

Liêu Văn Kiệt lườm mắt khinh thường, mọi người đều thấy rồi đấy, chuyện này không liên quan đến tôi, là Hắc Hùng từng bước từng bước bức bách, Lý Ngang còn đổ thêm dầu vào lửa, cuối cùng dẫn đến việc Hắc Hùng bị đưa vào bệnh viện.

Đạo thuật chưa tản, Hắc Hùng có trình độ gì, Liêu Văn Kiệt đều thấy rõ ràng.

Ranh giới quyền cước của người thường.

Loại người này, Liêu Văn Kiệt đã gặp vài người, Ngô Lạc Thiến, Châu Tinh Tinh, người đàn ông Muay Thái đều là cái trình độ này.

Quanh năm chịu khó rèn luyện cách chiến đấu, bọn họ ít nhiều cũng rèn luyện ra một chút niệm lực, trong giới võ học có chút thành tựu. Vì không có phương pháp, cũng chính là không tu luyện niệm lực một cách có hệ thống, vậy nên, có thể luyện ra niệm lực, nhưng bị tan rã không thể ngưng tụ thành hình, hạn chế khả năng tiến bộ của họ.

Dưới tình huống tay không tấc sắt, đem loại người này vứt vào đám người kia, một lúc đánh mười người đều không thành vấn đề.

Hết lần này đến lần khác vẫn thiếu chút ý nghĩa, vẫn bị cơ học Newton ràng buộc, liều hết sức mình cũng chỉ có thể nhảy qua nhảy lại liên tục trong phạm vi giới hạn của người bình thường.

Hoàn toàn bạo phát năng lực, quyền cước thế đại lực trầm, thế nhưng thiếu một hơi trong lồng ngực, có sức mạnh cũng không thể kéo dài.

Một hơi này, chính là niệm lực.

Cái gọi là niệm lực, là kết quả của việc rèn luyện Tinh Khí Thần, nói dễ hiểu hơn, chính là ý niệm, sức mạnh tinh thần.

Lúc Liêu Văn Kiệt và chú Cửu cùng thảo luận 'Cửu Tự Chân Ngôn', chú Cửu từng đề cập tới niệm lực.

Đối với con người, tinh thần không thể độc lập với xác thịt bên ngoài, người tu đạo càng sâu, linh hồn và xác thịt một thứ cũng không thể thiếu.

Yêu đạo cũng như vậy.

Chương 212: Hóa ra anh chính là Hắc Hùng bị người bị mặt đánh bại 2 Đối với quỷ vật, lại là một tình huống khác.

Trừ khi gặp được cơ duyên, đi nhầm đường liền tìm một con đường khác, ví dụ như Quan Nhị Gia bị chém đầu, lúc trước sống có tình có nghĩa, về sau lúc chết nhận được hương hỏa từ người người nhà nhà, được liên tục cúng bái trong miếu thờ, trực tiếp cởi bỏ thân thể ma quỷ, lập tức thành thần.

Chẳng hạn như, nguyện vọng của chú Cửu, chính là trở thành Âm sai của Minh phủ.

Trước mắt, ông ta vì vậy mà cố gắng, mỗi ngày đều làm việc thiện tích đức, tranh thủ làm sơ yếu lý lịch dễ nhìn chút, để sau khi chết liền ở tại Địa phủ xin biên chế, trở thành tiểu thần cấp

thấp.

Thêm một ví dụ khác, về Phong Thần Bảng nổi tiếng, người có tên trên bảng, mỗi người đều là Chính thần Thiên Địa.

Tất nhiên, đối với người bình thường, việc có tên trên Phong Thần Bảng đồng nghĩa với việc một bước lên trời, trực tiếp Trường sinh bất lão, nhưng đối với các lão đại vốn đã đắc đạo, Phong Thần Bảng cũng không mấy thân thiện lắm.

Ngày ngày quẹt thẻ đi làm, mẹ nó chứ ai mà chịu nổi.

Còn rất nhiều ví dụ, không thể liệt kê từng cái, chỉ có thể nói, quỷ vật muốn tu hành, quả là muôn vàn khó khăn.

Xem có vẻ như rất không công bằng với quỷ vật, nhưng thực tế rất công bằng.

Suy cho cùng, cô âm bất sinh, cô dương bất trưởng*, âm dương hòa hợp vạn sự sinh trưởng, đây đều là Thiên Đạo.

(*Cô âm bất sinh, cô dương bất trưởng: không có âm tức là không có dương, không có dương cũng có nghĩa là không có âm, âm dương song song cùng tồn tại, cùng nhau phát triển.)

Quỷ vật hữu âm vô dương*, Tiên Thiên thiếu một nửa, nếu như có thể tu luyện đạt thành tựu, đó mới gọi là ông trời bất công.

(*Hữu âm vô dương: có âm không có dương)

...

Quay về chuyện chính, mặc dù niệm lực của Hắc Hùng không ra thể thống gì, nhưng lúc đánh lộn, sẽ vô thức phối hợp hô hấp, vận động, đảm bảo anh ta nhanh hơn, mạnh hơn so với người thường, cũng có khả năng chống chọi tốt hơn.

Thấy anh ta sải bước tới gần, khi khoảng cách chỉ còn hai mét,

dẫm chân một cái liền tấn công, hai tay chộp tới bả vai Liêu Văn Kiệt.

Trưởng câu lạc bộ Judo, cho dù ở phía ngoài đấu trường, đánh nhau cũng chính là sử dụng Judo, không giống như lưu manh đầu đường ẩu đả, sử dụng thủ đoạn mánh khóe như Liêu Âm Cước.

Không liên quan đến tố chất, chỉ là anh ta đã quen thuộc với việc đánh người như thế.

Chỉ với một vài tư thế, chớp mắt đã tới gần, trong nháy mắt nắm lấy vai Liêu Văn Kiệt, trong mắt Hắc Hùng tinh quang chợt lóe, nghiêng người một cái đánh qua vai.

Động tác lão luyện, không hề dây dưa dông dài, đáng tiếc là…

Dựa vào quá sát, không khác nào đem sơ hở toàn thân đưa cho đối thủ.

Liêu Văn Kiệt ngón tay hợp lại thành kiếm, xuất đòn mãnh liệt, mạnh mẽ đâm vào trên thắt lưng Hắc Hùng.

Đầu ngón tay đâm vào thịt ba phân.

Ngứa, tê, xót, đau nhức bao phủ toàn thân, Hắc Hùng cứng ngắc tại chỗ, dưới mông hóp lại, vô thức ưỡn người về phía trước.

Lực đạo bên hông bị đánh gãy, hai tay không chỗ vịn, anh ta run lập cập đứng nguyên tại chỗ, buông tay đang nắm lấy bả vai Liêu Văn Kiệt, đỡ hông lùi về sau vài bước, cả khuôn mặt kìm nén đến mức đỏ bừng.

Cảm giác đó, chỉ có trong lòng hắn mới rõ ràng.

Cực kỳ đau!

“Thật ngại quá, ngài Hắc, khoảng trống quá lớn, tôi vô ý đâm qua rồi.”

“Tôi không phải họ Hắc.”

Hắc Hùng nghe đến phát lạnh, may thay Liêu Văn Kiệt xuống tay có chừng mực, đâm vào phần eo, nếu như thật sự đâm vào, thanh danh Võ sĩ xuất sắc hai năm liền của anh ta…

Chờ chút, không thể đâm bừa bãi vào eo được!

“Tên nhóc thối, mày từng luyện võ!” Hắc Hùng thở hổn hển nói.

“Luyện linh tinh ấy mà, kỹ năng quèn, không đáng nhắc đến.”

Liêu Văn Kiệt khiêm tốn khoát tay, tay còn lại để sau lưng, chỉ đợi Hắc Hùng tiến lên liền một lần nữa phát động công kích.

Hắc Hùng bày ra tư thế cận chiến, lướt qua dò xét phía trước, di chuyển về phía trước một chút, thấy Liêu Văn Kiệt vẫn không nhúc nhích, chỉ coi như hắn đang làm bộ làm tịch.

Vừa nãy là anh ta nóng lòng, chủ quan làm hỏng hình tượng, thấy Liêu văn Kiệt mềm trắng nõn nà, còn tưởng là tên ẻo lả, nếu không sẽ không xông lên quật ngã hắn.

Lần này sẽ không như thế!

“Hây!”

Hắc Hùng khẽ quát một tiếng, một tay nắm thành nắm đấm để bên hông, tay kia chộp lấy lồng ngực Liêu Văn Kiệt.

Ngay vào lúc anh ta nắm chắc lấy áo, lúc chuẩn bị ra đòn đánh phủ đầu, trước mặt tàn ảnh* chợt lóe, gió mạnh vỗ vào mặt, gió thổi mạnh đến mức mắt phải híp lại, tóc đều dựng ngược lên.

(*Tàn ảnh: kỹ năng di chuyển cực nhanh, nhanh hơn mắt thường có thể thấy, di chuyển tránh né đòn của đối thủ và phản công)

Hình ảnh bất động, khóe mắt Hắc Hùng co rút, mồ hôi to như hạt đậu từ trán chảy xuống, nắm đấm vung ra đột nhiên dừng lại giữa không trung.

Phía đối diện, Liêu Văn Kiệt vung quyền dừng ngay trước mặt Hắc Hùng, đến đó thì ngừng, không định đem bản mặt ngang tàn này đánh cho máu tươi tung tóe, mũi lệch qua một bên, giống như lúc mở cửa hàng dầu tương vậy, mặn chua cay, một phát đều xông ra .

Chương 213: Cầu cho người lúc còn sống không có gì nuối tiếc 1 “Ngài Hắc, anh xem anh, mặc quần áo lịch sự, nhưng động một chút liền ỷ mạnh hiếp yếu, vén tay áo đánh người, thật sự quá không ra thể thống gì rồi.”

Liêu Văn Kiệt thu tay về, bàn tay bao lấy nắm đấm của Hắc Hùng, từng chút đè tay xuống: “Trung tâm Tinh Anh dù sao cũng là trường học, anh vừa là trưởng câu lạc bộ kiêm giáo viên, làm như vậy chỉ khiến bầu không khí càng thêm tồi tệ, dạy hư học sinh mất thôi, anh xem có đúng không?”

“Đúng, đúng..”

Sắc mặt Hắc Hùng đỏ bừng, rơi nước mắt xấu hổ.

“Được rồi, ông lớn à, khóc sướt mướt còn ra thể thống gì, chỉ cần sửa chữa sai lầm, anh vẫn còn cơ hội.”

Liêu Văn Kiệt vỗ vỗ vai Hắc Hùng, hướng Lý Ngang ngoắc ngón tay, vòng qua Hắc Hùng đi về phía cửa lớn Trung Tâm Tinh Anh.

Đi chưa được năm mét, đưa tay ra sau sở mó, lấy súng lục từ trong ngực Lý Ngang, chĩa lên không trung.

“...” x3

Có súng!

Hắc Hùng và hai tên diễn viên quần chúng đồng thời khẽ run.

“Mẹ nó, Lý Ngang, anh làm sao vậy, không khóa chốt an toàn sao?”

“Tôi có thần công hộ thể, đao thương bất nhập, cần chốt an toàn làm quái gì?”

“Vậy còn đồng đội anh thì sao?”

“Cùng lắm thì trọng thương, muốn chết ở đâu liền…”

“…”

Đợi hai người đi khuất, Hắc Hùng ngồi xuống tại chỗ, tay che mặt, khóc như đứa trẻ.

“Chủ nhiệm, anh không sao chứ?”

“Chủ nhiệm, anh khóc đi, không mất mặt đâu! Đối phương có đạo hạnh, đừng nói là anh, em đều bị làm cho cảm động!”

“Cảm động cái đéo, mày thì biết cái gì, tao đây không phải cảm động…”

Hắc Hùng giơ ra bàn tay run lẩy bẩy: “Tên nhóc đó, miệng toàn nhân nghĩa đạo đức, thế nhưng sau lưng lại ném đá giấu tay, xương cốt của tao đều sắp nát rồi, mau đưa tao tới bệnh viện.”

Hai người rời khỏi Trung tâm Tinh Anh, Liêu Văn Kiệt đang muốn lái xe đi, đột nhiên nhận được điện thoại của Yudy Tang, hỏi hắn đang ở đâu, vì sao không đi làm.

Liêu Văn Kiệt giải thích một câu, hôm nay phải gặp đối tác làm ăn, không có thời gian đi làm.

Không biết như thế nào, Yudy Tang đối với công ty bắt ma này khá hứng thú, cô muốn đầu tư cổ phiếu, đẩy mạnh tiêu thụ của bản thân, mặc dù không biết bắt quỷ cũng không biết lừa người nhưng cô có nhân mạch là Lộ Tử Dã, có thể giúp kéo về nhiều khách hàng.

Liêu Văn Kiệt có chút động tâm, hắn không trực tiếp trả lời trong điện thoại, ý nói hôm nay không đi làm, ngày mai gặp nhau rồi bàn chuyện này sau.

Hai người trực tiếp lái xe đến tiệm tạp hóa của Chung Phát Bạch, bởi vì đường đi quá mức hẻo lánh, toàn bộ hành trình lái xe đều trưng ra một bộ mặt thối, đến khi khẩu súng bên hông Lý Ngang lóe lên, vẻ mặt hắn mới bắt đầu ôn hòa lại.

“A Kiệt, cơn gió nào đưa cậu đến đây?”

Thấy Liêu Văn Kiệt ngồi xe Taxi đến cửa Tiệm tạp hóa, Chung Phát Bạch cười lên tiếng chào hỏi, trực tiếp bỏ qua người bạn đồng hành Lý Ngang.

Tiền bối cao nhân chết quá thảm, anh ta dấy lên phòng bị, thậm chí còn chưa cùng Lý Ngang nói lời nào.

“Chung đạo trưởng, hôm nay đến tìm anh bởi hai chuyện.”

Liêu Văn Kiệt tiện tay lấy một bình nước có ga, ừng ực ừng ực nuốt vào, tự nhiên như ở nhà, không có chút khách khí nào.

Chung Phát Bạch cũng không để ý, đều là bạn bè, dù sao cũng chỉ là một chai nước mà thôi, chuyện nhỏ.

Hắn nâng tay vẽ lên bảng đen một đường vắt ngang.

“Chuyện thứ nhất, tiểu khu tôi ở lại có quỷ đến…”

Liêu Văn Kiệt đơn giản kể ra tình huống 3 lần gặp quỷ.

Lần thứ nhất gặp quỷ, là lúc hắn ở trong mơ tu luyện, chưa kịp biết chuyện gì, quỷ đã chạy mất; lần thứ hai gặp quỷ, đầu tiên là cụ bà Lý, tiếp theo là anh Lý, bọn họ đều đến cửa vào đêm hồi hồn; lần thứ ba gặp quỷ là tối qua, cũng không biết là nữ quỷ ở đâu tới, rõ ràng là chết ở bên ngoài rồi được chuyển đến thang máy của tiểu khu, thật kỳ quái.

"Lý Ngang, đem nữ quỷ đó lại đây, để Chung đạo sĩ xem qua một chút."

"Nắm lấy cái này."

Lý Ngang mở vai xách tay, sờ mó đông tây, sau đó ở một góc sáng sủa trong phòng, móc ra một viên hình tròn được bọc trong màng bọc thực phẩm.

"Ể, đây là màng bọc thực phẩm mà! Sao lại là màng bọc thực phẩm chứ?"

Chung Phát Bạch sửng sốt, anh ta còn tưởng rằng Lý Ngang sẽ móc ra một cái hộp gỗ.

Không thì là hộp sắt cũng được, màng bọc thực phẩm là tình huống gì đây, thứ đồ chơi này có thể vây hãm được quỷ?

Mi tâm anh ta chau lại, sắc mặt cũng đen ngay tức khắc.

Con mẹ nó quá không hợp lý rồi, màng giữ tươi thật sự có thể vây hãm được quỷ!

"Lão Chung à, bắt quỷ phải dùng bọc thực phẩm, đánh quỷ thì dùng Chocolate, đây là kinh nghiệm tôi tung hoành giang hồ bao nhiêu năm đúc kết lại được đấy, bởi vì bên trong mạng bọc thực phẩm có… bla bla… còn bên trong Chocolate lại có sữa tươi, quỷ sợ nhất là sữa, vậy nên… Bla bla….hiểu chưa?"

"....."

Chung Phát Bạch còn chưa nói chuyện, Lý Ngang vừa mở miệng, anh ta liền nghe thấy âm thanh của quỷ truyền qua tai, tựa như yêu quái làm rối loạn tâm, vội vàng ngồi khoanh chân dưới đất, nín thở ngưng thần bắt đầu ngồi thiền.

“Ê, cái con người này, tôi tốt bụng truyền đạt lý thuyết bắt ma thượng thừa, anh đây là có ý gì?”

Lý Ngang vẻ mặt không thoải mái, cầm quả cầu được bọc màng giữ tươi, ném về phía Chung Phát Bạch.

Chương 214: Cầu cho người lúc còn sống không có gì nuối tiếc 2 Anh ta mở choàng mắt, nắm lấy chiếc khăn trắng bên cạnh, dùng khăn để tiếp lấy quả cầu bọc màng giữ tươi, biểu tình vô cùng sợ hãi, ngay cả tiếp xúc gián tiếp với Lý Ngang, anh ta cũng không dám.

Xì!

Chung Phát Bạch rút bảo kiếm treo trên vách tường, một đường chém xuống màng bọc thực phẩm.

Nữ quỷ hoảng sợ, chạy trốn vào trong buồng ở tiệm tạp hóa, ba người đàn ông đuổi theo tiến vào.

Trong phòng, Chung Phát Bạch lấy Hoàng Phù định chú nữ quỷ, hỏi tới hỏi lui vài vấn đề, tương tự như Lý Ngang, anh ta cũng không hỏi ra được chuyện gì.

“Con nữ quỷ này có vấn đề, nó không còn hồn trí, hỏi nó cũng giống như hỏi một đứa vô tri thôi…”

Chung Phát Bạch nói một nửa bỗng sửng sốt, nghi hoặc hướng về phía Liêu Văn Kiệt, “A Kiệt, cậu làm như thế nào vậy, lần đầu tiên tôi thấy có người bắt quỷ lại đánh nó thành kẻ ngốc như thế này đấy.”

“Đừng có châm chọc tôi, tôi chỉ niệm một câu [Tịnh thiên địa thần chú], cô ta trở nên ngu ngốc không liên quan đến tôi.”

Liêu Văn Kiệt liên tục xua tay, cái nồi này hắn không đội, chỉ về phía Lý Ngang nói: “Chuyên gia có kinh nghiệm bắt quỷ phong phú nói lúc nữ quỷ ngã chết, mặt đập xuống đất trước, vậy nên mới ngốc rồi.”

Chung Phát Bạch: “....”

Không nghe không nghe, tụng kinh Vương Bát.

Anh ta hít vào một hơi thật sâu, đợi lòng bình tính lại mới nói: “A Kiệt, nếu như không phải do cậu làm, vậy thì chỉ có hai khả năng, một là có người bắt nữ quỷ này trước, đánh tan hồn trí của cô ta, sau đó ném đến cửa nhà cậu; hai là nơi cậu đang ở, phong thủy có vấn đề.”

Hai khả năng, rõ ràng đáp án thứ 2 có khả năng hơn, dù sao ở Tiêu Khu nay liên tục gặp quỷ đến 3 lần rồi.

Ba người thương lượng một lát, cảm thấy ban ngày rất dễ bị người khác phát hiện, vậy nên quyết định tối nay mới tìm tòi thử một phen.

Trong lúc Chung Phát Bạch không để ý, Lý Ngang lấy màng bọc thực phẩm bọc nữ quỷ lại, định là tối nay mượn bồn cầu nhà Liêu Văn Kiệt dùng, đưa tiễn nữ quỷ này xuống địa phủ.

Chuyện nực cười, bồn cầu có thể thông với địa phủ, tôi còn phải tu đạo sao!

Chung Phát Bạch trong lòng kinh thường, ngay sau đó sắc mặt biến đen, trúng kế rồi, không được nghe, không được nghĩ.

“Đùng rồi, a Kiệt, cậu nói có hai việc, còn một việc nữa là gì?”

“Lần trước tôi có nói qua rồi, tôi dự định mở một công ty bắt quỷ, muốn mời anh nhập bọn.”

Liêu Văn Kiệt nói, “ Lúc đó anh nói để suy nghĩ một chút, hiện tại ý anh ra sao?”

“Cái này… đến giờ ăn trưa rồi, cậu ngồi đây một lát, tôi chuẩn bị vài món, vừa ăn vừa nói.” Chung Phát Bạch do dự, rõ ràng là chưa suy nghĩ xong.

Anh ta ở sau phòng bắt một con gà làm món thịt kho tàu, sau đó xào thêm vài món chay, từ kệ hàng lấy vài bịch đậu phộng để ăn vặt và một chai rượu trắng đem lên bàn, tổng cộng có đến 5 món.

Có rượu có mồi, ba người ngồi bên một cái bàn nhỏ vừa ăn vừa nói chuyện, vô cùng thích ý.

“A Kiệt, nói thật với cậu, tôi đã 30 tuổi rồi, đã có ý định ra ngoài kiếm sống…”

Rượu vào lời ra, đích thị câu này là dành cho Chung Phát Bạch, ly rượu trắng vừa ngấm vào, anh ta nói như cái máy hát.

Chung Phát Bạch trước kia bái sư học được một thân đạo thuật, theo cách nói của anh ta, cao không cao, thấp không thấp, có chút bản lĩnh nhưng cũng không tính là lợi hại.

Sau khi sư phụ xa rời thế gian, ngày tháng của anh ta vô cùng khó khăn, vừa nuôi sống bản thân, vừa phải tu luyện đạo pháp. Bắt ma trừ ma, tôi luyện tâm đạo, đến nay vẫn luôn tuân thủ môn quy nghiêm ngặt, không quên lời dạy dỗ của sư phụ.

Sư có nói một câu, Chung Phát Bạch đến bây giờ vẫn còn nhớ như in, tu đạo chính là nhập thế và xuất thế, thâm sơn rừng rậm cũng được, nhà cao cửa rộng cũng thế, người mới vừa sinh ra, đã chính là nhập thế rồi.

Nếu như xuất thế là một vấn đề nan giải, sư phụ vật lộn giữa hồng trần, sẽ luôn luôn không học được bất kỳ đạo pháp nào, trước khi chết sư phụ đã để cho Chung Phát Bạch tự mình lựa chọn.

Trốn ở nơi thâm sơn rừng rậm, ít nhiễm đi khói bụi hồng trần, lúc xuất thế có thể vẻ vang hơn một chút, nhưng ngộ tính anh ta không đủ, cuối cùng cũng không tránh khỏi vũng bùn, một đời trở nên hỗn lộn.

Chuyển đến thành phố lớn, từ đó nhân quả không những dây dưa, khả năng xuất thế là cực kỳ nhỏ bé, những cõi trần vô cùng đặc sắc, dùng bản lĩnh những thứ anh ta học được cược lấy vinh hoa phú quý, cũng coi như không uổng công đi đến bước này.

Phía trước bày ra hai con đường, chàng thiếu niên Chung Phát Bạch trước kia tâm khí cao ngạo, kiên định trấn giữ rừng sâu, hi vọng có một ngày xuất thế đắc đạo, lúc đó sẽ sống một cuộc sống thần tiên, khiến người người ghen tỵ.

Kết quả, mười năm qua đi, anh ta cái quái gì cũng không ngộ được, hơn nữa còn vì tình hình kinh tế thường xuyên túng quẫn, trong lòng sớm đã không còn cảm thụ được gì.

Anh ta cũng muốn sống thật tốt, nhưng lại không nỡ, nghĩ bản thân vẫn còn cơ hội, có thể trở thành một đạo sĩ chân chính, cũng lại sợ không chịu đựng nổi, trong lòng sớm đã nóng nảy không yên.

Thật là rối rắm!

Liêu Văn Kiệt âm thầm gật đầu, tên này đích thực là "cá hay chân gấu đều muốn có", chính là loại người chuyên lo được lo mất, chẳng làm được trò trống gì.

"Chung đạo sĩ, tâm trạng của anh lúc này…"

“Đừng kêu đạo sĩ nữa, đã thân thiết như vậy, cứ gọi tôi là lão Chung được rồi.”

Chương 215: Cầu cho người lúc còn sống không có gì nuối tiếc 3 Liêu Văn Kiệt nâng cốc rượu lên, cụng một cái: “Rượu ở trên bàn, tôi nói, anh nghe, nếu anh không muốn nghe, cũng được để trong lòng.”

“Không sao, nếu như tôi thật sự không muốn nghe, cũng không nói ra đâu.”

“Vậy được rồi, có lời này của anh, tôi có thể thoải mái nói rồi.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, nghiêm túc nói: “Tục ngữ có câu, đòn gánh chưa chọt, hai đầu đã ngã, nếu anh cứ lưỡng lự không đưa ra quyết định, cuối cùng chỉ có thể trắng tay. Anh đã 30 tuổi rồi, không còn trẻ, lựa chọn hay là buông bỏ, không có nhiều thời gian cho anh do dự nữa đâu.”

“A Kiệt, cậu nói chuyện quá nhẹ nhàng rồi, để tôi.”

Lý Ngang một tay uống sữa, một tay đang gặm chân vịt, nói với Chung Phát Bạch: “Lão Chung, lúc trước tôi đã nói với anh rồi, người với người không giống nhau, tư chất của anh bình thường, làm một đạo sĩ không khó, nhưng muốn thành danh… vẫn nên chết tâm đi!”

“Cậu câm miệng!”

Liêu Văn Kiệt tức giận trừng mắt với Lý Ngang, không biết nói chuyện thì đừng nói, sao cứ xát muối vào vết thương người khác?

Lại còn chậm rãi xát vào!

Còn có cái chân vịt ngâm tương kia, trông thật thơm… đợi đã… chân vịt ngâm tương?

“Lý Ngang, cậu lấy chân vịt ở đâu thế?”

“Ừm, tôi lục thấy trong vali xách tay ấy, cậu có muốn ăn không, còn có đậu phụ thối…”

“Được rồi, được rồi, cậu ăn một mình đi.”

Liêu Văn Kiệt không thèm nhìn cậu ta, tiếp tục nói với Chung Phát Bạch: “Lão Chung, thực ra quyết định như thế nào, anh đã nắm chắc rồi, nói những lời này là chẳng qua để anh hạ dã tâm, tôi giúp anh đẩy một cái thôi.”

“Đúng vậy, dù sao đã buông xuống rồi, cầm lên lại càng khó.” Chung Phát Bạch sụt sịt một tiếng, ngửa đầu đem lại rượu uống cạn.

“Không nên nói như vậy, trốn ở núi sâu rừng rậm để tu luyện, vậy ở thành phố mặc áo vàng đội mũ bạc thì không được coi là tu luyện sao?”

“Cái này… Mặc vàng đeo bạc… tâm đều thối rữa, sao có thể tu luyện?”

“Ặc, tôi chỉ tiện miệng nói như thế thôi, anh có thể mặc khiêm tốn một chút.”

Liêu Văn Kiệt cuộn tay ho nhẹ một tiếng: “Trước kia tôi có gặp một tên đạo sĩ, hắn ta rất thành thật, biết mình thiên chất không đủ, dứt khoát tiến vào thế tục, làm việc thiện tích đức, sau này tạo ra tiền đồ.”

“Sao cơ?”

Mặt chung Phát Bạch sáng lên, dán chặt vào Liêu Văn Kiệt, muốn hắn tiếp tục nói, mượn kinh nghiệm của tiền bối đi trước tham khảo một chút.

“Vị đạo sĩ đó…như vậy như vậy…thế thì…”

Liêu Văn Kiệt kể câu chuyện của chú Cửu, dựa vào bối cảnh của thời đại này, tóm tắt ngắn gọn, cuối cùng đút kết một câu: “Đạo là cái gì, người đó nói với tôi, con đường của mỗi người không giống nhau, cầu trường sinh không được, vậy thì cầu phú quý, cầu sự thanh thản an nhiên, cầu đời người không lưu lại nuối tiếc.”

“Tiền bối thật anh minh!”

Chung Phát Bạch nhận được sự khích lệ to lớn, cúi đầu trầm mặc bắt đầu suy nghĩ về con đường của bản thân.

Liêu Văn Kiệt thấy thế cũng không làm phiền, bắt đầu vênh vào với Lý Ngang, vấn đề bây giờ là xoay quanh trận chiến thần ma, phỏng đoán xem luồng gió yêu ma này có thể thổi bao lâu.

“A Kiệt, tôi thông suốt rồi, tôi muốn tìm con đường của mình ở nơi hồng trần thế tục.”

Một lúc sau, Chung Phát Bạch tinh thần hưng phấn, đồng ý gia nhập vào công ty của Liêu Văn Kiệt.

“Đồng ý rồi nhé, chúng ta đều là bạn bè tốt, chắc chắn sẽ để anh làm ông chủ, không để anh làm người làm công cho tôi đâu.”

“Sao có thể như thế, một phân tiền một phần nợ, tôi không thể chiếm tiện nghi của cậu, chuyện cổ phiếu tôi không hiểu, bao nhiêu tiền một cổ phiếu?”

“à…”

“Cứ nói đi, tôi đem tiệm tạp hóa này thu dọn một chút, vài chục nhân dân tệ cũng không thành vấn đề.”

Liêu Văn Kiệt cho Chung Phát Bạch một cách nhìn thông cảm,

“Lý Ngang sống ở tòa Building trong thành phố lớn, hắn ta bỏ vốn ra cả một tầng lầu ở tầng 18, tôi mới chia cho 20% cổ phần.”

Chung Phát Bạch: (. □˚)

Anh ta cứ nghĩ công ty của Liêu Văn Kiệt là tùy tiện thuê ở một mặt bằng ven đường nào đó, kết quả, người ta quả thực là người làm chuyện lớn, một phát liền thuê cả tầng lầu.

Còn có, đúng là ông trời không có mắt, cái tên thần kinh kia sao lại có nhiều tiền đến thế?

“Lão Chung, đừng ủ rũ thế, anh đem tài nghệ của mình gia nhập công ty, sau này góp sức lực vào, không cần bỏ tiền tôi vẫn chia cho anh 10% cổ phần.”

Liêu Văn Kiệt an ủi một câu, Chung Phát Bạch là một đạo sĩ truyền thống, mức độ khách hàng tiếp nhận trình độ của anh ta cao hơn so với Lý Ngang, hơn nữa anh ta không chỉ có thể bắt quỷ, vẽ bùa mà còn là một tên xem phong thủy giỏi, chiêu mộ nhân vật này về, 10% cổ phần cũng đáng giá.

“A Kiệt, 10% cổ phần đổi ra là bao nhiêu tiền?”

Chung Phát Bạch lau mồ hôi hột, anh ta không quá để ý đến tiền, chỉ là muốn biết giá trị con người mình đến đâu, cũng không nên bán mình với giá quá rẻ.

“Nói như thế này, nếu có một phú bà muốn gia nhập vào công ty, tôi dự tính cần bà ta bỏ ra hai nghìn tệ, sau đó mới chia cho bà ta 10% cổ phần.”

“ừng ực”

Chung Phát Bạch hung hăng nuốt một ngụm nước bọt, muốn thu lại lời vừa này của mình, anh ta đối với tiền khá để ý đấy.

Còn có, lúc anh ta rút cổ phần đi, có thể đổi thành tiền mặt không?

Giai Đỉnh Hoa Viên, tòa nhà số 6, căn hộ 904.

Chương 216: Tri thức kỳ lạ lại tăng lên rồi 1 Chung Phát Bạch thất hồn lạc phách ngồi ở trên ghế sofa, nhìn chằm chằm vào TV, miệng mở lớn không thể khép lại được, lâm vào trạng thái nghi ngờ nhân sinh.

Không liên quan đến TV, thật nực cười, anh ta chỉ là ở nơi có hơi hẻo lánh chút, cũng không phải người cổ đại từ mấy trăm năm trước xuyên đến.

Sở dĩ Chung Phát Bạch nghi ngờ nhân sinh, là bởi vì chính mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình Lý Ngang xử lý ma nữ.

Bước đầu tiên, mở nắp bồn cầu ra; bước thứ hai, ném quả bóng màng bọc bảo quản vào; bước thứ ba, ấn nút xả nước.

Quả bóng màng bọc bảo quản vẫn còn, nhưng ma nữ bên trong đã không còn.

“Tổ sư gia ở trên, bồn cầu thế mà lại thật sự liên thông với địa phủ. . . . . .”

Chung Phát Bạch thì thào tự nói, tận mắt nhìn thấy, không chấp nhận được sự hoài nghi của mình, câu hỏi cũng được đặt ra, vì sao trước kia không nghe sư phụ nhắc đến?

Là sư phụ cố ý không nói, hay là sư phụ chưa từng sử dụng bồn cầu, cho nên không biết?

Hẳn là sư phụ cũng không biết, dù sao những người tu đạo cùng thế hệ khác cũng không đề cập đến con đường tà môn này.

Không tốt!

Yêu ma xảo quyệt, dùng mê chướng tà thuật để làm rối loạn đạo tâm của mình!

Không thể tin! Không thể nghĩ! Phải trấn định!

Chung Phát Bạch giật mình một cái tỉnh táo lại, khoanh chân ngồi ở trên ghế sofa, mặc niệm Hoàng Đình Tam Linh Thất Ngôn, Tĩnh Tâm Trầm Ý, cố gắng củng cố đạo tâm.

Liêu Văn Kiệt không có loại phiền não này, ở trong mắt hắn, Lý Ngang chính là một ngoại tộc, cho dù đặt ở trong đám nhân sĩ có công năng đặc dị, cũng tuyệt đối là ngoại tộc. Lý Ngang làm việc, chỉ cần náo nhiệt là được, không cần đào sâu ý nghĩa, nghiêm túc vấn đề ăn thua.

Về điểm này, đạo tâm của Liêu Văn Kiệt kiên định hơn so với Chung Phát Bạch, hắn thắng ở chỗ không tim không phổi, thiếu chấp niệm lập thân, nhiều hơn sự tùy tính tiêu sái.

Ai hơn ai kém khó mà nói, chỉ nhìn vào thời điểm hiện tại, Chung Phát Bạch có nhiều khả năng sẽ được đưa vào Bệnh viện tâm thần Trọng Quang.

Về phần vị tiền bối cao nhân ngồi luận đạo cùng Lý Ngang kia, bất kể ánh mắt, kiến thức, hay là trình độ tư duy, đều cao hơn Liêu Văn Kiệt và Chung Phát Bạch vài cấp bậc.

Trong mắt của ông ta Lý Ngang lại là một loại dáng vẻ khác, đạo có ngàn ngàn vạn vạn, nhưng cuối cùng vẫn là trăm sông đổ về một biển, Lý Ngang nhìn như không nói đạo lý, nhưng thật ra thì vẫn ở trong vòng đạo lý, bị mắc kẹt trong một sự sai lệch về nhận thức thật lớn, người bình thường nhìn không hiểu.

Cảnh giới của ông ta cao, từ lâu đã không phải là người bình thường, người khác nhìn không hiểu, nhưng không có nghĩa là ông ta cũng nhìn không hiểu.

Thử tán gẫu hai câu, có lẽ có thể bằng vào cảnh giới tài trí hơn người của ông ta, suy luận ra được đạo lý của Lý Ngang.

Phải nghe rộng thì mới có thể học rộng biết rộng, học rộng biết rộng mới có thể ngộ đạo, chuyện tốt, thì phải thử xem.

Tiền bối cao nhân chính là qua đời như vậy!

“Lão Chung, đừng suy nghĩ lung tung nữa, Lý Ngang là ngoại tộc, anh dùng lẽ thường để hiểu anh ta, thì sẽ chỉ hoài nghi mình thôi, hơn nữa càng lún càng sâu.”

Nhìn thấy tam quan của Chung Phát Bạch bị phá vỡ, người cũng không tốt lắm, Liêu Văn Kiệt nhanh chóng khuyên hai câu, hắn còn trông cậy vào cái máy in tiền này ngày đêm không ngừng vẽ bùa đấy, không thể để bị Lý Ngang làm cho hỏng được.

“A Kiệt, cái gì gọi là ngoại tộc, tôi hoài nghi cậu kỳ thị bệnh tâm thần!”

“Không phải, ý tôi là anh khác hẳn với người thường, người thường hoàn toàn không có cách nào so được với anh.”

Liêu Văn Kiệt giơ ngón tay cái lên, khẳng định nói: “Đây là ca ngợi, không chứa ý nghĩa xấu nào cả.”

Lý Ngang còn muốn nói thêm gì đó, đột nhiên có tiếng gõ cửa phòng, anh ta xoay người, tiện tay mở cửa ra.

“Lý Ngang, thật là anh nha!”

Ngoài cửa, A Quần mặc áo thun + quần đùi, ăn mặc mát mẻ, tay trái đeo băng vải, vẻ mặt vô cùng hưng phấn.

Lần trước cô ta bị ma nhập vào người, nội thương thêm ngoại thương nằm ở bệnh viện nửa tháng, hai ngày trước vừa mới xuất viện, ồn ào muốn đến bệnh viện tâm thần bái kiến đại sư, nhưng

bị mẹ nhà mình cấm túc, nhốt ở trong nhà không đi được.

Đang chán muốn chết nằm trên cửa sổ nhìn xuống dưới lầu, vừa vặn nhìn thấy ba người Liêu Văn Kiệt đi vào tiểu khu.

A Quần cảm thấy là ông trời an bài duyên phận, dù thế nào cũng không thể bỏ qua, cô thừa dịp mẹ mình ra ngoài mua thức ăn, chạy đến phòng bảo vệ tìm đội trưởng Lư, hỏi số nhà của Liêu Văn Kiệt, sau đó liền hớn hở chạy đến đây.

“Tôi nhớ cô là fan nữ lần trước, thế nào, cô đã xuất viện rồi?”

“Vâng vâng vâng, vừa rồi tôi ở trên lầu nhìn thấy anh, cố ý lại đây chào hỏi.”

“Không dám, tôi là người rất cưng chiều fan, nhất là fan nữ xinh đẹp, hôm nay dù thế nào cũng sẽ không để cho cô đi một chuyến vô ích.”

Lý Ngang nhìn xung quanh, đẩy đẩy kính râm, nghiêm túc nói: “Ở đây có nhiều người quá, nói chuyện không tiện, trong nhà cô có ai không?”

“Không có, đi theo tôi.”

“Vậy tốt rồi, đi nhà cô, tôi cho cô chút phúc lợi.”

“Được đó được đó.”

A Quần vỗ hai tay, hoan hô nhảy nhót.

“Không phải chứ, đại ca, bây giờ đi phát phúc lợi?”

Vẻ mặt Liêu Văn Kiệt đầy hắc tuyến ngăn Lý Ngang lại, kéo anh ta sang một bên, nhỏ giọng nói: “Tôi biết anh khó được có một fan nhỏ, nhưng mà, loại mặt hàng này anh cũng ra tay được à?”

Chương 217: Tri thức kỳ lạ lại tăng lên rồi 2 Không phải nói A

Quần không tốt, mà là em gái này cả ngày điên điên khùng khùng, theo như lời đội trưởng Lư, cứ cách mỗi tuần cô ta sẽ bị đá một lần.

Cũng chỉ có A Quần, đổi lại là những cô gái khác sẽ không có bản lĩnh này.

“Không thể nói như vậy được, tôi thấy chân cô ấy rất dài, cậu và lão Chung chờ tôi một chút, tôi đi rồi sẽ quay lại ngay.”

Nói xong, Lý Ngang xoay người phóng khoáng rời đi, ôm bả vai A Quần biến mất ở hành lang, ngay cả Lily và vali xách tay luôn không rời tay cũng không mang.

Năm phút sau, anh ta mặc mỗi một chiếc quần lót đi vòng trở về, lục tung va-li một trận, nhưng không tìm được gì, gấp đến không chịu nổi, cầm một cuộn màng bọc bảo quản bước đi.

Liêu Văn Kiệt: (? ? ?)

Thì ra màng bọc bảo quản không chỉ có thể bắt ma, tri thức kỳ lạ lại tăng lên rồi.

. . . . . .

Hai tiếng sau, Lý Ngang ngậm một điếu thuốc lá trở về, vẻ mặt mệt mỏi pha thêm chút ảo não, vào cửa liền liên tục lắc đầu: “Nhất thời bị ma quỷ mê muội đầu óc, làm việc không nên làm, xin mọi người cho tôi thêm một lần cơ hội, lần sau, tôi cam đoan lần sau tuyệt đối sẽ không như vậy nữa.”

“Ha hả, mặc quần vào nói chuyện thật là có khí phách.”

Liêu Văn Kiệt khinh bỉ một câu, giữa tra nam* và tra nam cũng có sự phân loại, Lý Ngang là loại đáng khinh nhất, không có chút cấp độ kỹ thuật nào cả.

*Tra nam: đàn ông cặn bã

*Tra nam: đàn ông cặn bã

“A Kiệt, đừng giận, tôi biết vừa rồi là tôi không đúng, tôi nói đi một chút sẽ trở lại, nhưng lại đi lâu như vậy.”

Lời nói của Lý Ngang tràn đầy sự xin lỗi, nhưng giọng điệu lại không hề có vẻ gì là khiêm tốn: “Nhưng cậu cũng biết, tôi không giống người bình thường, hôm nay cũng chỉ là phát huy như bình thường thôi.”

Liêu Văn Kiệt lười phản ứng anh ta, nói với Chung Phát Bạch đang ngồi khoanh chân trên ghế sofa: “Lão Chung, nghỉ ngơi tốt chưa, thời gian không còn sớm, chúng ta nên hành động.”

“Được.”

Chung Phát Bạch đứng lên hoạt động tay chân một chút, đeo tay nải lên vai, bên trong là pháp khí thường dùng của anh ta.

Lúc này, đã là mười một giờ tối, hàng xóm láng giềng hơn phân nửa đều đã ngủ, không ngủ thì cũng đều làm ổ ở trong phòng.

Chung Phát Bạch cầm la bàn đi khắp nơi, đi một vòng xung quanh tiểu khu, kim đồng hồ trên la bàn vẫn không nhúc nhích, cho thấy Giai Đỉnh Hoa Viên không có chỗ nào đặc biệt.

Bản thân anh ta cũng không thấy cái gì khác thường, bố cục của tiểu khu khá quy củ, nếu muốn nói có cái gì đó hấp dẫn ma quỷ, chỉ sợ chỉ có ma quỷ mới biết.

“Này, ba người các cậu, đã khuya rồi còn ở đây mò mẫm cái gì. . . . . .”

Đội trưởng Lư và Thiết Đảm trực đêm, bước nhanh tới, thấy rõ

gương mặt của Lý Ngang, liền lập tức la lên: “Thiết Đảm, chạy mau, chính là cái tên bệnh thần kinh âm hồn bất tán!”

Lời này còn cần ông nói sao.

Thiết Đảm co chân bỏ chạy, chờ khi đội trưởng Lư xoay người lại, ông ta đã chạy được hơn mười mét rồi.

“Chờ tôi một chút, cái đồ vô liêm sỉ này, không có chút nghĩa khí nào cả.”

“Đội trưởng Lư, xin dừng bước, tôi có việc tìm ông.”

Liêu Văn Kiệt lắc mình một cái tới gần, đưa tay đè lại bả vai đội trưởng Lư, mặc cho ông ta giãy dụa như thế nào, cũng không thể thoát thân rời đi.

“A Kiệt, tất cả mọi người đều là người quen, sao tối nay cậu lại hại tôi?” Đội trưởng Lư bày ra vẻ mặt khổ sở.

“Hoàn toàn ngược lại, không phải tôi hại ông, mà là cứu ông.”

Liêu Văn Kiệt nhỏ giọng nói: “Chỉ nói cho một mình ông nghe thôi nha, đừng nói ra ngoài, tiểu khu lại có chuyện ma quái.”

“Không phải chứ, tà môn như vậy?”

“Đúng thật là tà môn vậy đó, ngày hôm qua tôi bắt được một con ma ở trong thang máy, nghiêm hình tra tấn cả đêm, nhưng mà không hỏi ra được cái gì cả, nên hôm nay tìm bạn đến đây xem thử.”

Liêu Văn Kiệt chỉ Chung Phát Bạch: “Cao nhân đạo môn, chuyên gia bắt ma, thêm tôi tổng cộng ba cao thủ, ông đi theo bên cạnh chúng tôi mới là an toàn nhất.”

“Cậu đừng hù tôi, cảnh này tôi đã xem trên TV rồi, tôi không có chút bản lĩnh nào, đi theo bên cạnh các cậu, người chết đầu tiên

nhất định là tôi.”

Đội trưởng Lư lắc đầu liên tục, trải qua việc bị Lý Ngang tàn phá cả về thể xác lẫn tinh thần, Lư Hùng ông đã không còn là Lư Hùng trước đây nữa.

“Ông nghĩ nhiều rồi, không phải bảo ông theo chúng tôi cùng đi bắt ma, mà có chuyện cần tìm ông hỗ trợ.”

“A Kiệt, tha cho tôi đi, tôi tay trói gà không chặt, có thể hỗ trợ cái gì chứ?”

“Không đâu, việc này chỉ có ông mới có thể giúp.”

. . . . . .

Thang máy lầu một, số trên thang máy dừng ở lầu ba, đội trường Lư ấn công tắc dừng khẩn cấp ở phòng điều khiển, khóa cứng thang máy lại.

Dưới sự giúp đỡ của hai nhân viên bảo vệ, hợp sức cạy mở cửa thang máy ra, để lộ ra hố thang máy tối đen.

Liêu Văn Kiệt nhớ rất rõ, lần đầu tiên gặp ma ngay tại thang máy, lúc ấy thông gió bị hỏng, trong thang máy vô cùng oi bức, chỉ có hắn bị ma bò lên, gió lạnh thổi vù vù vào cổ.

Bà cụ Lý và ông cụ Lý vốn là chết ở trong tiểu khu, giá trị tham khảo không lớn, tối hôm qua lần thứ ba hắn gặp ma lại là ở thang máy, nếu những chỗ khác của tiểu khu không tìm ra được sự khác thường, thì cũng chỉ có thể là ở chỗ thang máy này.

Hai nhân viên bảo vệ bật đèn pin chiếu sáng lên, phát hiện dưới hố ngoại trừ bộ phận giảm xóc, thì chỉ có tro bụi và đồ bỏ đi, cũng không có chỗ nào đặc biệt.

Lý Ngang nhấc chân muốn nhảy xuống, mới vừa nhích người

đã bị Liêu Văn Kiệt đè lại.

Chương 218: Có người mời khách, không thể vắng mặt 1
“Đừng xúc động, nhỡ đâu thang máy đột nhiên rơi xuống thì làm sao bây giờ?”

“Trời sập xuống thì có núi chống, thang máy rơi xuống thì có bộ phận giảm xóc chống, không trúng tôi được. Hơn nữa, tôi có thần công hộ thể, thang máy chỉ có độ cao ba tầng lầu mà thôi, có thể làm tôi bị thương được sao?” Lý Ngang hoàn toàn không để ý.

“Đừng nói ngốc nữa, biết rõ là hố, sao còn phải nhảy vào trong đó!”

Liêu Văn Kiệt không đồng ý, bảo nhân viên bảo vệ tìm gậy trúc đến, đẩy tro bụi rác thải ra, muốn nhìn thử xem trong hố có phù chú kêu gọi ma quỷ hay là đồ vật khả nghi khác hay không.

Vừa tìm, liền thật sự tìm ra được một đồ vật kỳ quái.

Là một viên đá hình bầu dục màu đen, lớn hơn một chút so với quả cầu thủy tinh, sờ vào có cảm giác lạnh lẽo, dưới ánh đèn mơ hồ có ánh sáng màu đỏ sậm.

Liêu Văn Kiệt mang bao tay nhìn vài lần, sau đó giao cho Chung Phát Bạch ở bên cạnh, hai người cũng chưa nhìn ra được cái gì, cuối cùng dừng ở trong tay Lý Ngang.

Hai mắt Lý Ngang cũng tối lại một chút, nói bậy nói bạ đánh giá hai câu, cho rằng có thể bán được giá tốt.

Ngay cả bán được tiền, Chung Phát Bạch vẫn lấy bùa ra, bao kín viên đá đen lại không còn kẽ hở.

Tuy rằng không nhìn ra được viên đá đen là thuộc chủng loại nào, nhưng ba người nhất trí khẳng định, khí tức của viên đá mang điềm xấu, chính nó đã không ngừng đưa tới ác ma.

Vấn đề đặt ra là, ai ăn no rửng mỡ không có việc gì làm, một lòng một dạ muốn hại người, ném loại đồ vật dơ bẩn này vào hố thang máy chứ?

Thang máy là hàng nhập khẩu, lần trước bị trục trặc, phải đợi linh kiện thay thế mất vài ngày.

Có điều, trong lòng Liêu Văn Kiệt hiểu, đồ vật không sạch sẽ này nọ không có liên quan nhiều đến việc thang máy được sản xuất ở trong nước, Giai Đỉnh Hoa Viên xây dựng đã nhiều năm, lúc trước chưa bao giờ xuất hiện lời đồn có chuyện ma quái, nhưng gần đây lại liên tục xảy ra ba lượt.

Dựa theo phương thức suy luận của các vụ án mạng, trong ba lần xảy ra chuyện ma quái, người lần nào cũng đều có mặt ở hiện trường, lại ít bị hiềm nghi nhất chính là người đứng phía sau màn.

Liêu Văn Kiệt suy nghĩ một chút, phát hiện chỉ có chính hắn là phù hợp điều kiện này, quyết đoán Pass.

Lui lại một bước, người có khả năng lớn nhất, chính là nhân viên bảo vệ của tiểu khu và nhân viên bảo trì, bọn họ đều có thể tự do ra vào phòng điều khiển, vô cùng thuận tiện gây án.

Đám người đội trưởng Lư là không có khả năng, nếu không có Liêu Văn Kiệt xuất hiện, riêng cái đêm mà ông Lý hồi hồn hôm đó, bọn họ đã không sống sót nổi rồi.

Hơn nữa, mấy nhân viên bảo vệ đều là người thường, trộm vặt cắp vặt giở trò lưu manh thì không thành vấn đề, người này khá hơn người kia một chút, nhưng trông cậy vào bọn họ hại người. . . . . .

Không có kỹ năng, càng không có can đảm.

Cuối cùng, còn lại nhân viên bảo trì của tiểu khu.

Thật ra khả năng nhân viên bảo trì gây án cũng không lớn, nhưng trong tay Liêu Văn Kiệt chỉ có manh mối này, quyết định thử vận may, dù sao còn có một loại khả năng gọi là 'ngộ nhỡ'.

Hi vọng là nhân viên bảo trì, chứ nếu là bất kỳ một người qua đường nào đó, ném viên đá vào hố thang máy, biển người mênh mông, hắn biết đi đâu mà tìm.

Ba người rời khỏi tiểu khu, Lý Ngang tiện tay chộp tới một du hồn dã quỷ, thử hiệu quả của hắc thạch.

Vốn chỉ là một quỷ vật bình thường, vừa tiếp xúc với hắc thạch, liền lập tức sinh ra lệ khí, có xu hướng phát triển thành ác ma.

Hơn nữa, chỉ tiếp xúc với hắc thạch trong vài giây ngắn ngủn, chỉ số thông minh của ma vật liền giảm mạnh xuống, giống như Thổ Phược Linh* đứng yên tại chỗ, không cho các du hồn dã quỷ khác tới gần.

*Thổ Phược Linh: linh hồn bị ràng buộc với trái đất

*Thổ Phược Linh: linh hồn bị ràng buộc với trái đất

Với cái chỉ số thông minh này, sáng mai bị mặt trời phơi nắng đến chết cũng xứng đáng.

Lý Ngang dùng màng bọc bảo quản bắt ma vật, Chung Phát Bạch cất kỹ hắc thạch, ba người thương lượng trong chốc lát, có yêu ma tùy ý làm ác, nuôi dưỡng ác quỷ, coi mạng người như cỏ rác, chuyện này tuyệt đối không có thể ngồi yên mặc kệ.

Đầu mối duy nhất chính là nhân viên bảo trì của tiểu khu, Liêu Văn Kiệt từ chỗ đội trưởng Lư có được danh sách và số điện thoại, chuyện này hắn không tiện điều tra, với thân phận của hắn ở nơi này, người ta sẽ không ai biết hắn.

Nghĩ một chút, hắn quyết định tìm Châu Tinh Tinh hỗ trợ.

. . . . . .

Ngày hôm sau, Liêu Văn Kiệt đến công ty đi làm, lúc đi ngang qua cửa hàng bán hoa thuận tay mua một bó hoa hồng.

Tính tính ngày, Châu Tinh Tinh có thể sẽ bị giáng chức bất cứ lúc nào, điều này có nghĩa là, ngày Vương Bách Vạn bị chùy băng đâm chết đã không xa.

Liêu Văn Kiệt không còn nhiều thời gian lắm, bên phía Trình Văn Tĩnh cũng cần phải tăng thêm lực, mau chóng bắt vào tay.

“A Kiệt, hôm nay bị điên cái gì vậy, sao lại tặng hoa cho tôi?”

Vừa mới bước vào văn phòng trợ lý, Liêu Văn Kiệt liền gặp Yudy Tang, cô vui vẻ nhận lấy hoa hồng, ngửi hương hoa, vui tươi hớn hở cho Liêu Văn Kiệt một cái ôm.

“Nói trước, hoa có thể nhận, nhưng trái tim của tôi thì cậu đừng nghĩ nữa, làm anh em là tốt rồi.”

Đúng là rất tốt.

Liêu Văn Kiệt nói thầm trong lòng, đưa tay cần lại hoa hồng: “Chị Yudy, chị nghĩ nhiều rồi, hoa không phải tặng cho chị.”

Chương 219: Có người mời khách, không thể vắng mặt 2
“Không cho tôi thì cho ai, chẳng lẽ có người còn xinh đẹp hơn tôi?”

“Tặng cho chị Văn Tĩnh, chị ấy độc thân, tôi cũng độc thân, vừa vặn hợp thành một đôi.” Liêu Văn Kiệt nói một cách đương nhiên, không nói dối, hiện tại hắn thật sự là độc thân.

“Không nói sớm, hại tôi tự mình đa tình.”

Nói sớm có thể được ôm ấp thương yêu sao?

Liêu Văn Kiệt vòng qua Yudy Tang, vừa lúc Trình Văn Tĩnh đang phà trà ở trước bàn làm việc, hắn bước đến tặng hoa, hỏi han ân cần một trận, khoảng cách được rút ngắn lại một bước dài.

Xì, tra nam!

Yudy Tang trợn mắt trắng, bảo Liêu Văn Kiệt vào văn phòng, thương lượng một chút về vấn đề cổ phần của công ty bắt ma.

Trong lòng cô cho rằng, Liêu Văn Kiệt theo đuổi Trình Văn Tĩnh là diễn trò cho cô xem, cho nên liền giống như Lã Vọng buông cần*, không chút hoảng hốt.

*Lã Vọng buông cần: dù sóng gió nổi lên vẫn bình tĩnh câu cá, điển tích Khương Tử Nha ngồi câu cá đợi Cơ Xương

*Lã Vọng buông cần: dù sóng gió nổi lên vẫn bình tĩnh câu cá, điển tích Khương Tử Nha ngồi câu cá đợi Cơ Xương

Bến phía Trình Văn Tĩnh thì hơi có chút được quan tâm mà kinh sợ, cầm hoa hồng không biết làm như thế nào cho phải, chờ Liêu Văn Kiệt đi vào văn phòng, mới tìm cái bình hoa cắm vào.

Ma xui quỷ khiến, cô lại bày bình hoa lên bàn làm việc của mình, cắn ngón tay, ngây ngốc nhìn bình hoa hồng này.

Trình Văn Tĩnh là một mỹ nữ, so với Yudy Tang có cá tính kiêu ngạo, lại là phụ nữ đã có gia đình, thì loại hình phụ nữ trầm tĩnh tao nhã như cô lại càng được hoan nghênh, cho nên cũng không thiếu người theo đuổi, được người ta tặng hoa cũng không phải chỉ một hai lần.

Nhưng những người này đã định trước là thất bại, Trình Văn Tĩnh có cùng sở thích với bọn họ, hơn nữa theo bản năng bài xích khác phái, có đưa nhiều hoa hơn nữa cũng vô dụng.

Có điều, hoa Liêu Văn Kiệt đưa. . . . . .

Cô cảm thấy tất cả mọi người đều là đồng sự, cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, trực tiếp ném vào thùng rác sẽ làm Liêu Văn Kiệt mất mặt, thôi thì dứt khoát tìm cái bình hoa cắm vào.

Đúng vậy, chính là như vậy.

Bên kia, Liêu Văn Kiệt nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện với Yudy Tang, hai người một người muốn cho một người nguyện nhận, Yudy Tang hào phóng vung hai ngàn vạn, mua 10% cổ phần công ty bắt ma, chờ giấy chứng nhận làm xong, liền ký hợp đồng.

Cổ phiếu tối, được treo dưới tên Liêu Văn Kiệt, có nghĩa là Liêu Văn Kiệt bán trao tay một phần cổ phần công ty của mình cho Yudy Tang, mặc dù cô nắm giữ cổ phần công ty, nhưng quyền lên tiếng của cô đều nằm trong tay Liêu Văn Kiệt.

Chỉ được chia tiền, có thể cung cấp đề nghị, nhưng không tham dự quản lý.

Mặt ngoài công ty chỉ có ba cổ đông, ngoại trừ Liêu Văn Kiệt nắm giữ cổ phần lớn nhất, thì còn lại là Lý Ngang và Chung Phát Bạch.

Hai người kia, Lý Ngang có kinh nghiệm quản lý bãi đậu xe, Chung Phát Bạch có kinh nghiệm kinh doanh cửa hàng tạp hoá, cho nên, Liêu Văn Kiệt cũng không định để cho bọn họ tham dự quản lý.

Nếu thật sự muốn quản lý cũng không sao, dù sao cũng là cộng sự, bên ngoài là ông chủ, cũng không thể không nể tình.

Mỗi người giữ một chức danh giám đốc hậu cần, tùy ý làm gì thì làm.

Đi ra khỏi văn phòng, Liêu Văn Kiệt nhận thấy được tầm mắt của Trình Văn Tĩnh, vừa quay đầu, liền thấy đối phương đang nghiêm túc xem xét tài liệu ở trước mặt, vẻ mặt chuyên chú, cẩn

thận tỉ mỉ.

Khóe miệng hắn hơi cong lên, đi về bàn làm việc của mình, để lại một mình Trình Văn Tĩnh lo được lo mất.

Trước tiên phải thả, theo đuổi phụ nữ phải nhớ là nóng vội không ăn được đậu hũ nóng, phải để hai ngày cho nó nguội một chút, vừa vào miệng liền tan, hương vị càng ngon hơn.

Liêu Văn Kiệt cầm giấy chứng nhận quyền sở hữu tài sản và chìa khóa nhà của Lý Ngang, đi một chuyến đến tòa nhà, xem bản vẽ mặt bằng, bắt đầu liên hệ công ty trang trí nhà cửa.

Suy xét đầu tiên, là công ty trang trí nhà cửa nơi hắn làm việc lúc đầu, gọi điện thoại hẹn quản lý Cao giữa trưa gặp mặt, sau đó lại hỏi xin Trình Văn Tĩnh thêm số điện thoại của mấy công ty trang trí nhà cửa.

Mấy công ty trang trí nhà cửa này, đều từng có giao dịch làm ăn với công ty trên danh nghĩa của Yudy Tang, là công ty lớn, năng lực nổi trội, ít nhất về danh tiếng là không có gì vấn đề gì.

Vấn đề chính là giá cả, rất đắt.

Liêu Văn Kiệt chuẩn bị tập trung mấy công ty trang trí nhà cửa lại, cùng đi xem nhà, đợi có phương án thiết kế và báo giá, thì ba cổ đông sẽ đưa ra quyết định.

Loại việc nhỏ này, Lý Ngang và Chung Phát Bạch phải có được quyền lên tiếng.

Bận rộn một ngày, Liêu Văn Kiệt vừa tan làm liền rời đi, Trình Văn Tĩnh nhìn mà trực tiếp há hốc mồm, luôn nói là rèn sắt khi còn nóng, hoa cô cũng đã nhận rồi, không nên có một bữa tiệc sao?

Mệt cô còn rối rắm nghĩ có nên đồng ý hay không, kết quả Liêu Văn Kiệt xoay người bước đi, một chút ý tứ đều không có.

Thật là giận mà!

“Ơ, Văn Tĩnh, sao em lại ngồi một mình ở đây, A Kiệt không mời em ăn cơm sao?”

Yudy Tang cầm túi xách đi ra, nhìn thấy Trình Văn Tĩnh đang cô đơn một mình, lúc này liền trêu ghẹo: “Cô bé ngốc, nói là hắn diễn trò cho chị xem, em liền thật sự nghĩ vậy. . . . . Đợi đã, em sẽ không động lòng đấy chứ?”

Yudy Tang giống như lâm đại địch, cô muốn nhìn xem Liêu Văn Kiệt có thể diễn tới khi nào, nhưng không có nghĩa là cô muốn đội nón xanh.

“Chị Yudy, chị nghĩ nhiều rồi, A Kiệt là đàn ông, em không thích đàn ông!” Trình Văn Tĩnh liếc trắng mắt, thẹn quá thành giận, ném hoa hồng vào thùng rác.

Chương 220: Có người mời khách, không thể vắng mặt 3 “Đúng vậy, A Kiệt đâu có đáng tin như chị, em dựa vào chị là được.”

Yudy Tang mặt mày hớn hở, ôm bả vai Trình Văn Tĩnh dỗ dành, nói: “Đừng nhăn mặt nữa, cười một cái mới xinh đẹp, chị mời em ăn bữa tối dưới ánh nến, sau đó. . . . . Hắc hắc hắc, tối nay chị đến nhà em.”

. . . . . .

Nhà hàng, trong phòng riêng.

Nhận được điện thoại của Liêu Văn Kiệt, Châu Tinh Tinh cấp tốc chạy tới, anh ta là người nổi danh nghĩa khí, có người mời khách, không thể vắng mặt.

Lần này, anh ta không chỉ đến ăn một mình, còn mang người nhà đến.

“A Mẫn, mấy ngày không gặp, cô càng lúc càng hấp dẫn.” Liêu Văn Kiệt mở hai tay ra, muốn ôm một cái.

“Này, cậu cho là tôi không tồn tại à?”

Châu Tinh Tinh nghiêm mặt bước đến, che ở trước mặt Liêu Văn Kiệt.

“Đừng vậy chứ, tôi và A Mẫn cũng là bạn bè, cho bạn bè một cái ôm thì sao chứ, phạm pháp sao?”

“Bớt làm bộ, muốn ôm thì ôm tôi đi này, tùy cậu ôm.”

“Được rồi được rồi, hai người các anh không cần show ân ái nữa, thật giống như tôi mới là bóng đèn vậy.”

Đối với mối quan hệ bạn bè tệ nạn của hai người Liêu Châu, Hạ Mẫn bất lực, kéo ghế dựa ra ngồi xuống, tao nhã lật thực đơn.

Giả tạo!

Làm bạn bè khuê mật một thời gian ngắn, Hạ Mẫn cái gì cũng trêu ghẹo được, Liêu Văn Kiệt biết rõ cô gái này rất đen tối, bề ngoài tri thức, bên trong lại là nữ lưu manh, cũng rất giỏi châm biếm.

“Ơ, anh Kiệt, anh mang nhiều tài liệu như vậy làm gì, có phải là phải tăng ca ở nhà không? Ha ha ha, làm công cho người ta chính là không tốt ở chỗ đó, không giống tôi, chỉ có tôi để cho người ta tăng ca, không ai dám để cho tôi tăng ca!”

Châu Tinh Tinh ngồi xuống, nhìn tài liệu ghế trên và một chuỗi chìa khóa, tiện tay cầm lấy mở xem.

(? ? ?)

Sau một lúc lâu, anh ta buông tài liệu, bụm mặt bắt đầu tự hỏi nhân sinh.

Đã từng, cùng ở dưới một mái nhà, lúc này mới qua bao lâu, Liêu Văn Kiệt sắp mở công ty, còn động một tí là bàn chuyện làm ăn mấy ngàn vạn. . . . . .

Vì sao sự thật lại tàn khốc như vậy, mọi người cùng nhau chịu khổ không tốt sao?

Còn nữa, cục gạch ở đâu vậy, đau quá, khiến nước mắt của anh muốn rớt ra rồi.

“A Tinh, có cái gì mà cảm động như vậy, khiến anh xem mà phát khóc?”

Hà Mẫn buông thực đơn, không biết sợi dây thần kinh nào của Châu Tinh Tinh lại bị chập rồi.

Châu Tinh Tinh: (Д`？)σ

“Anh ấy ức hiếp anh, Bla Bla. . . . . .”

“???”

Hà Mẫn không rõ nguyên nhân, nghe không hiểu Châu Tinh Tinh đang nói cái gì, lấy tài liệu qua xem nhanh rồi ngạc nhiên vui mừng nói: “A Kiệt, thật giỏi nha, sắp trở thành ông chủ sự nghiệp thành công rồi.”

“Bát tự vẫn còn thiếu một nét, hiện tại nói chuyện này quá sớm, so với A Tinh, tôi cũng chỉ là vẻ ngoài hơi đẹp trai một chút, nói chuyện dễ nghe một chút, bạn bè nhiều hơn một chút, biết kiếm tiền hơn một. . . . . Bla Bla. . . . . Những mặt khác, A Tinh vẫn giỏi mà!” Liêu Văn Kiệt khiêm tốn xua tay, mượn cơ hội hung hăng đâm Châu Tinh Tinh mấy dao.

“Cơ bản là không còn cái gì.” Hà Mẫn phun tào một tiếng.

Phụt!

Khẳng định đến từ Hà Mẫn, đối với Châu Tinh Tinh mà nói, so với việc Liêu Văn Kiệt đâm anh ta mấy dao còn ác hơn, rầm rì đi ra cửa.

Nam nhi có nước mắt nhưng không dễ dàng rơi, chính là bởi vì không ai thấy.

“A Mẫn, gọi thêm vài món đi, đêm nay có người sẽ ăn uống tốt lắm, định dù có no chết cũng muốn ăn cho tôi nghèo.”

“Tôi đây sẽ không khách khí.”

“Tự nhiên.”

Liêu Văn Kiệt nhíu mày lại: “Đúng rồi, nói với cô chuyện này, lần trước A Tinh nói cho tôi biết, anh ta mượn cô chín ngàn năm trăm đồng.”

“Đâu có, anh ấy cầm một vạn.”

Hà Mẫn nhún nhún vai, tùy ý nói: “A Tinh nói cậu có tin tức nội bộ, cược toàn bộ cho Ma bài là chuẩn không sai, tôi liền cho anh ấy.”

“Thật ra là tôi lừa anh ta, thông tin nội bộ thật sự là Thần bài vẫn tiếp diễn thần thoại bất bại, cược Ma bài nhất định sẽ sạch vốn.”

“Không phải chứ, A Kiệt, sao cậu lại lừa anh ấy?” Hà Mẫn che miệng, kinh ngạc không thôi.

“Lúc tên khốn này hỏi tôi, là tôi đã biết anh ta không có ý tốt rồi, cố ý cung cấp tin tức giả, để cho anh ta mất tiền mua chút bài học.”

Liêu Văn Kiệt nhíu mày lại: “Tôi nói trước cho cô biết, chờ bên A Tinh thua đến tụt quần, cô sẽ giả bộ rất tức giận, để cho anh ta

biết đánh bạc cửa nát nhà tan thê ly tử tán, lần sau xem anh ta còn dám làm bậy nữa hay không.”

“Ặc. . . . . .”

“Cô yên tâm, một vạn đồng này tính ra là tôi lừa cô, lúc sau tôi sẽ bù đắp cho cô, chủ yếu là mua cái bài học cho A Tinh, cũng đừng vì vậy mà ảnh hưởng tới tình cảm của hai người.”

Liêu Văn Kiệt nói xong, bổ sung thêm một câu: “Nhớ kỹ, đừng nói cho A Tinh, nếu không với tính tình của anh ta, không lỗ vốn thì nhất định lần sau sẽ còn có thể tái phạm.”

“Được rồi. . . . . .”

Hà Mẫn không nói gì gật gật đầu, chỉ muốn nói, một vạn đồng không sao cả, mất cũng mất, mấu chốt là tin tức nội bộ bị Châu Tinh Tinh thả ra, đến lúc đó không thể thiếu những người đánh theo.

Chương 221: Sao có thể thua được 1 Không được, cô phải nghĩ cách kiếm chút nước canh, miễn cho Châu Tinh Tinh bị người ta đánh gãy chân, ngay cả tiền thuốc men cũng không lấy ra được.

“A Kiệt, gần đây tôi định nghỉ việc giáo viên, chuyên tâm giúp mẹ tôi quản lý cửa hàng bán hoa.”

“Thất kính thất kính, thì ra là đang gặp bà chủ Hà.”

“Đừng trêu tôi, chút buôn bán nhỏ không thể so sánh với cậu.”

Hà Mẫn trực tiếp mở miệng: “Chờ công ty của cậu khai trương, cây cỏ hoa lá cứ đến chỗ của tôi, sẽ cho cậu giá ưu đãi nhất.”

“Đồng ý, người một nhà nhất định phải ủng hộ người một nhà.”

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, nghĩ tới gì đó, nói tiếp: “Nơi mà hiện tại tôi đang đi làm ít nhiều cũng có chút quyền lực, sau này sẽ liên hệ giúp cô, toàn bộ cây hoa của công ty sẽ đều đổi thành của nhà cô.”

“Vậy thì tốt quá, tôi sẽ cho cậu bao lì xì.”

“Cô yên tâm, tiền lì xì này tôi thu. . . . . .”

Nói đến một nửa, Liêu Văn Kiệt đột nhiên há hốc mồm, Hà Mẫn, Yudy Tang, cửa hàng bán hoa, tất hoa. . . . . Có cảm giác, CP này là nhờ hắn hỗ trợ mà đến với nhau.

“Sao vậy, A Kiệt, không được sao?”

“Không có, tiền lì xì tôi nhất định thu rồi, chờ tin tức tốt của tôi đi.”

Liêu Văn Kiệt mỉm cười, vấn đề không lớn, bách hợp rất tốt, bởi vì không sinh được, cho dù có vấn đề, cũng không phải là vấn đề của hắn.

Một bữa cơm kết thúc, Liêu Văn Kiệt đem ba thợ sở chữa tư liệu cho Châu Tinh Tinh, để hỗ trợ hắn điều tra.

Trong vòng hai tháng, ba người này không có hành động gì bất thường, chẳng hạn như tính cách thay đổi, hoặc là, bọn họ gần đây gặp phải điều gì đó kì lạ.

Thợ sửa chữa có hiềm nghi, công nhân dọn vệ sinh cũng có, lần điều tra này tám phần không xong.

Liêu Văn Kiệt thật sự hết cách, manh mối quá ít, hắn chỉ có thể gắng hết sức mà làm, bị động chút, thuận theo tự nhiên đợi kẻ phía sau tự mình xuất hiện.

Loại tình huống này khả năng rất lớn.

Vô duyên vô cớ ném một viên hắc thạch, đặt trong thang máy nuôi quỷ, kẻ phía sau chắc chắn có mục đích khác, nói không chừng vài ngày sau sẽ trở lại thu hoạch "thành quả của thắng lợi".

Nghĩ tới đây, ngày thứ hai Liêu Văn Kiệt lại tới tiệm tạp hóa của Chung Phát Bạch một chuyến, bảo anh ta đừng ở ngoại thành nữa, trực tiếp chuyển tới Giai Đỉnh Hoa Viên, ở tòa thứ sáu.

Có tâm khó phòng vô tâm*, xuất hiện điều kỳ lạ, hai người cũng có thể kịp thời liên thủ giải quyết.

*Câu gốc là有心算无心,不备怎提防: Chỉ người có âm mưu tính kế những người không ngờ tới, không chuẩn bị sao có thể đề phòng được.

*Câu gốc là有心算无心,不备怎提防: Chỉ người có âm mưu tính kế những người không ngờ tới, không chuẩn bị sao có thể đề phòng được.

Chuyện phòng ở, Liêu Văn Kiệt bảo Chung Phát Bạch không cần lo lắng, hắn không lấy của Chung Phát Bạch một xu.

Phân cao thấp với Châu Tinh Tinh xem ai trả tiền cơm, là thú vui đơn thuần giữa bạn bè với nhau, hắn vui vẻ, Châu Tinh Tinh cũng vui vẻ.

Vào lúc thế này, hắn sẽ không keo kiệt chút tiền phòng.

Chung Phát Bạch không từ chối, lập tức đóng cửa tiệm tạp hóa, gọi xe về Giai Đỉnh Hoa Viên cùng Liêu Văn Kiệt.

Thật trùng hợp, tầng hai tòa sau còn một căn phòng chưa cho thuê, liên hệ với công ty cho thuê, giao đủ tiền, ngay ngày hôm đó đã làm xong thủ tục.

Làm xong những việc này, Liêu Văn Kiệt bảo Chung Phát Bạch sau này thường xuyên ở trong nội thành, ở xa quá, mỗi lần muốn

tìm lại phải lãng phí hai ba tiếng.

Nếu thật sự kiếm được nhiều tiền thì không nói, chỉ vì mấy chai nước ngọt đó, không đáng.

Chung Phát Bạch gật đầu đồng ý, một là, Liêu Văn Kiệt thành tâm thật ý, anh tình nguyện cắt đứt con đường tiền tài của tiệm tạp hóa, hai là, yêu nhân nuôi quỷ tai họa vô cùng, hắn không thể trơ mắt không quản.

Buổi chiều, Liêu Văn Kiệt đưa Chung Phát Bạch đến trung tâm thương mại một chuyến, mua cho anh ta một chiếc điện thoại trước, sau đó lại mua quần áo cho anh ta.

Áo khoác của anh ta quá bắt mắt, dễ bị người khác chú ý, bình thường một chút tốt hơn.

Há miệng mắc quai*, thuê phòng, điện thoại di động, quần áo, ba cái liền, Chung Phát Bạch có chút xấu hổ, bày tỏ chuyện thang máy cứ giao cho anh ta, ngày đêm canh giữ quyết không lười biếng.

Đã ăn (hối lộ) của người ta rồi thì không thể nói gì về chuyện xấu của người ta được nữa.

Đã ăn (hối lộ) của người ta rồi thì không thể nói gì về chuyện xấu của người ta được nữa.

Có câu này của Chung Phát Bạch, Liêu Văn Kiệt yên tâm rồi, trong lúc mơ hồ, trực giác nói cho hắn biết, chuyện hắc thạch không đơn giản như vậy.

Làm không tốt, những nơi khác trên đảo Hồng Kông cũng sẽ bị ném thêm vài viên nữa.

Gần tới lúc tan làm, Liêu Văn Kiệt vội vàng trở về công ty, lại một bó hoa hồng đặt trước mặt Trình Văn Tĩnh.

Giống hệt ngày hôm qua, hỏi han ân cần, phủi mông bỏ chạy, một chút cũng không chần chừ.

Trình Văn Tĩnh: "..."

Cô ta không biết Liêu Văn Kiệt đang suy nghĩ gì, nếu sợ bị cự tuyệt ăn cơm xem phim....

Không thử sao biết?

Mặc dù chắc chắn cô ta không đồng ý, nhưng cũng phải thử xem, biết đâu cô bị ma quỷ mê hoặc đồng ý thì sao?

...

Liêu Văn Kiệt bên này, ngoại trừ dành chút thời gian cho Trình Văn Tĩnh, nguyên nhân chủ yếu là, thật sự quá bận, không có chút rảnh rỗi nào.

Ví dụ như hôm nay, hắn mời Tào Đạt Hoa và Madam Vương ăn cơm xong, ăn xong còn đi xem phim với Sandy.

Hai ngày sau, đợi hai ngày sau hắn rảnh rỗi, sẽ hẹn Trình Văn Tĩnh ra ngoài happy.

Chương 222: Sao có thể thua được 2 Trên bàn ăn, Liêu Văn Kiệt đơn giản nói dự tính mở công ty của bản thân. Madam Vương rất tán thành, người trẻ tuổi nên lăn lộn nhiều hơn, thua cũng không sao, tuổi trẻ chính là vốn liếng, sau này vẫn còn cơ hội.

Tào Đạt Hoa mặt đầy sững sờ, công ty bắt quỷ nghĩa là gì?

Mặc dù ông tin phong thủy, cũng tin những thứ quỷ thần kia, nhưng ông cảm thấy con đường này không phù hợp với Liêu Văn Kiệt.

"A Kiệt, cháu nghĩ kĩ chưa, công việc bây giờ ổn định, kiếm được cũng nhiều, không cần mạo hiểm như vậy."

“Sếp không nhận đơn từ chức của cháu, chức vị vẫn còn đó, không đi làm vẫn có lương.”

“???”

Tào Đạt Hoa ngoáy ngoáy lỗ tai, cho rằng bản thân nghe không rõ.

Sau khi xác nhận lại, tức giận: “A Kiệt, chú dạy cháu thế nào, nam tử hán đại trượng phu, đội trời đạp đất, học gì không được, lại học người ta ăn bám!”

Liêu Văn Kiệt: (?_?)

Má nó không theo lẽ thường!

“A Đạt, đừng giận, nghe A Kiệt nói rõ đã, trong chuyện này chắc chắn có hiểu lầm.” Madam Vương vỗ vai Tào Đạt Hoa, vội vàng nháy mắt với Liêu Văn Kiệt, bảo hắn mau giải thích.

“Liên à, em không biết, anh chỉ có một đứa cháu trai này thôi, từ nhỏ đã đặt nhiều kỳ vọng vào nó, thấy nó ăn bám, trong lòng anh…”

Tào Đạt Hoa ôm ngực, đau khổ tột cùng nói: “Đau lòng quá, không dạy dỗ nó tử tế, chẳng khác nào anh làm người thất bại, loại cảm giác này em không hiểu được.”

“A Kiệt, ngây ra đó làm gì, mau giải thích đi!”

“Không, so với cháu giải thích, chú Đạt mới nên giải thích.”

Liêu Văn Kiệt trừng mắt nhìn Tào Đạt Hoa, nói với Madam Vương: “Lời chủ ấy vừa nói vượt quá chủ nghĩa đàn ông rồi, như vậy rất không nên, Madam Vương thím thấy sao?”

“Khá tốt, thím thích A Đạt bá đạo không nói lí như vậy, có trách nhiệm, có sức hấp dẫn, là bản chất vốn có của đàn ông.”

Madam Vương dựa vào vai, ánh mắt thâm tình nhìn Tào Đạt Hoa, ngẩng đầu một góc 45 độ, chỉ thấy trước mắt là một chiếc cằm ổn trọng, bộ râu thể hiện rõ vẻ đẹp của đàn ông, quay đầu không dám nhìn thêm nữa.

Liêu Văn Kiệt: (???)

Không biết nên đánh giá thế nào, là Madam Vương trúng tà, hay là nói, Tào Đạt Hoa là một cao thủ cặn bã, một tay chơi đẳng cấp.

Còn nữa, bát cơm chó này mùi vị nồng quá, đến mức sắp hun bữa tối của hắn ra ngoài rồi.

“Chú Đạt, chú nghĩ nhiều rồi, cháu da mặt mỏng, học cái gì cũng sẽ không học người ta không biết xấu hổ ăn bám! Không biết xấu hổ, chú nói có phải không?

” Ừm cái này….”

Tào Đạt Hoa chớp chớp mắt, sau đó nghiêm mặt gật đầu: “Đúng là, khá mất mặt.”

“Bà chủ Yudy Tang của cháu giữ lại chức vị và tiền lương bởi vì cô ấy mới vứt cho cháu một hạng mục, thu mua 10% cổ phần.” Liêu Văn Kiệt giải thích một câu.

‘A Kiệt, cháu mua bao nhiêu tiền?”

Tào Đạt Hoa lập tức lấy lại hứng thú, trước đây ông không có khoản tiết kiệm gì, gần đây kinh tế mới khá khá khẩm hơn đôi chút. Vả lại, thẻ tín dụng phụ của Madam Vương đang ở trong tay ông, quẹt 10 vạn 8 vạn không thành vấn đề.

Có sao nói vậy, ông cũng muốn làm sếp.

“1% 200 vạn.”

“Phụt—— —— ”

Tào Đạt Hoa đang uống nước lập tức phun ra ngoài, Liêu Văn Kiệt ngồi đối diện đã sớm có chuẩn bị, dựng một cái đĩa trước mặt Tào Đạt Hoa, một giọt nước cũng không lọt qua, chặn lại tất cả.

“Khụ khụ khụ…”

Tào Đạt Hoa khụ cả nửa ngày, ho đến chảy cả nước mắt: “A Kiệt, cháu vừa nói gì, chú không nghe rõ.”

“1% 200 vạn, Yudy Tang mua 10%, tổng cộng 2000 vạn.” Liêu Văn Kiệt bình tĩnh giải thích, ung dung bê cốc nước lên uống một ngụm.

Chút tiền nhỏ, thật. Không đáng nhắc tới.

“A Kiệt, trong tay cháu còn bát cơm mềm* nào khác không, giới thiệu cho chú….”

*Cơm mềm: ý chỉ những thứ dễ dàng có được, những kẻ ăn bám, đặc biệt là kẻ ăn bám phụ nữ.

*Cơm mềm: ý chỉ những thứ dễ dàng có được, những kẻ ăn bám, đặc biệt là kẻ ăn bám phụ nữ.

Nhận thấy trên cách tay có Cửu Âm Bạch Cốt Trảo đang bóp chặt, Tào Đạt Hoa lập tức sửa miệng: “Lão Vương bạn ta, cũng chính là chú Vương của cháu, gần đây ông ấy nghỉ việc rồi, suốt ngày chơi bời lêu lổng không có việc gì làm.”

“Không phải chứ, chú Vương là kim bài nội ứng, sao lại nghỉ hưu?”

Liêu Văn Kiệt vô cùng kinh ngạc, lần trước nhìn thấy lão Vương là trong vụ án súng ống đạn dược của Đại Phi , bị Hoàng lão đại sắp xếp cho đóng giả thành người thực vật, cơ thể khỏe

mạnh mới phải chứ.

“Lần đó ông ấy bị thương không nhẹ, xin về hưu sớm, lao khổ công cao, cấp trên của ông ấy liền đồng ý.”

“Hóa ra là vậy.”

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, hai mắt sáng lên: “Vật thì tốt, chú Đạt hỏi thăm giúp cháu, công ty cháu còn thiếu một chân nằm vùng giang hồ lão luyện, nếu chú Vương đồng ý, cháu trả lương cao nuôi chú ấy.”

“Thật không?”

“Thật hơn tiền.”

...

Hai ngày tiếp theo, Liêu Văn Kiệt bận việc công ty mới, giấy chứng nhận có Trình Văn Tĩnh bên kia giúp đỡ, hiệu suất kinh người, chắc trang trí vẫn chưa xong, toàn bộ giấy chứng nhận đều đã duyệt xuống dưới rồi.

Bên này trang trí hơi chậm, hắn đang đưa quản lí mấy công ty trang trí đi xem phòng.

Mấy đối thủ cạnh tranh tụ lại một chỗ, nhất là trong tình huống mọi người đều là người quen, không khí xấu hổ lạ thường.

Liêu Văn Kiệt không xấu hổ, đừng thấy mấy người này bây giờ người này khiêm tốn hơn người kia, lúc báo giá chắc chắn người này sẽ thấp hơn người kia, thấp đến mức bị người cùng ngành mắng to phá hỏng trật tự thị trường.

“Tút tút! Tút tút tút----”

Điện thoại di động reo lên, Liêu Văn Kiệt nhấc máy nghe, là Yudy Tang, hơi thở dồn dập, dáng vẻ rất kích động.

Liêu Văn Kiệt mặt đầy vạch đen, Yudy Tang cũng thật là, ban ngày ban mặt không biết xấu hổ nóng nảy như vậy, mấu chốt là, vào lúc thế này gọi điện cho hắn làm gì?

Chương 223: Tôi vừa nhìn liền biết cậu không độc thân. 1 Hắn là một người rất chính trực, từ chối lời mời lập đội, trừ khi mạnh mẽ yêu cầu.

“A Kiệt, có người tới tìm cậu, nói là bạn cậu, đang ở văn phòng.”

Yudy Tang nói nhanh như bay: “Có phải cậu đang ở tầng 18 không, nếu đúng thì mau lên đây, đừng để người ta đợi lâu.”

“Hả, tôi biết rồi.”

Liêu Văn Kiệt cạn lời cúp máy, nghe thấy hết rồi, không phải hắn không trong sáng, là Yudy Tang không nói gì chỉ thở dốc, làm hắn hiểu nhầm.

“Mọi người, làm phiền mọi người đợi một lát, tôi đi gặp một vị khách trước.”

Vẫn còn đối thủ cạnh tranh?

Mấy người quản lí hai mắt nhìn nhau, vị khách lần này hơi vô liêm sỉ một chút, làm cho bọn họ muốn nhận đơn nhưng lại không hạ thấp thể diện.

Nói xong, mấy người đi ra hành lang, muốn xem xem là nhà nào.

“Tút tút! Tút tút tút----”

Điện thoại lại reo, Liêu Văn Kiệt cho rằng Yudy Tang đang giục hắn, tiện tay ấn nghe.

Vẫn là không nói lời nào, nhưng không phải Yudy Tang, mà là

một người đàn ông, truyền tới điện thoại là một trận gào khóc, khóc đến mức tê tâm phế liệt, suýt chút nữa khiến Liêu Văn Kiệt cho rằng giữa ban ngày gặp quỷ.

“Đồ điên!”

Hắn trực tiếp cúp máy, đứng đợi trước cửa thang máy, kết quả, thang máy lên trên còn chưa đợi được, thang máy xuống dưới lại dừng trước tầng 18.

“A Kiệt, A Kiệt!”

Yudy Tang xong thẳng ra ngoài, bla bla nói một đống không biết là ngôn ngữ nước nào, Liêu Văn Kiệt không để ý đến cô, nhìn rõ ba người đàn ông đi từ trong thang máy ra, hơi ngây ra một chút.

Cao Tiến, Long Ngũ, còn có một người trẻ tuổi trông không tầm thường.

“Xin chào, Liêu tiên sinh.”

“Cao tiên sinh, anh Ngũ, hai người không ở ven biển quốc tế tham gia đánh cược, chạy tới đây làm gì?”

Người bạn trong lời Yudy Tang chính là Cao Tiến, đây cũng chính là nguyện nhân mà cô ấy kích động, trước đây chỉ nhìn thấy Đổ Thần trên báo hoặc trên sống truyền hình lễ từ thiện, chưa thấy người thật bao giờ.

Biết được Liêu Văn kiệt đang ở tầng 18, Cao Tiến quyết định đi xuống, trực tiếp khiến cho Yudy Tang nhìn phát ngốc luôn, lẩm bẩm nói không nên, vội vàng chạy theo qua đây.

“Đánh cược hôm qua kết thúc rồi, vì chỉ là vài ván bài cá nhân, tùy ý chơi thôi, cho nên tin tức truyền đi khá chậm, Liêu tiên sinh không nhận được cũng là bình thường.”

Cao Tiến cười nói: “Nhờ có Liêu tiên sinh chỉ ra sai lầm, nếu không lần này tôi sẽ thất bại thảm hại, hôm nay đặc biệt tới đây cảm ơn.”

“Chê cười rồi, có hay không có tôi đều như nhau, cậu vốn là Đổ Thần Độc Cô Cầu Bại đó, sao mà thua được.”

Liêu Văn Kiệt khẽ lắc đầu, kẻ tung người hứng, nói về khách sáo hắn chưa từng sợ ai, cười nói: “Ở đây nói chuyện không tiện, đến cái ghế cũng chẳng có, chúng ta lên trên nói tiếp.”

“Được, mời Liêu tiên sinh.”

“Vẫn nên để cậu đi trước đi, anh Ngũ vẫn luôn dùng ánh mắt đâm tôi, tôi sợ anh ta sẽ rút súng bắn tôi mất.”

Long Ngũ: “...”

Việc Liêu Văn Kiệt có một bà chủ xinh đẹp, anh ta nhất định phải nói cho Long Cửu.

Cửa thang máy đóng lại, mấy người rời đi.

Trong hành lang, quản lý mấy công ty trang trí mắt to trừng mắt nhỏ, vị Cao tiên sinh lúc nãy, hình như, có vẻ là, chắc là từng thấy trên báo…

“Vèo vèo vèo----” xN

Tầng 36, trong phòng họp.

Năm người, bốn người ngồi một người đứng, người đang đứng kia là đồ đệ của Cao Tiến – Trần Tiểu Đao, còn về bốn người đang ngồi kia…

Liêu Văn Kiệt cạn lời nhìn về phía Yudy Tang bên cạnh, người phụ nữ này từ lúc ra khỏi thang máy liền một bước không rời, trực tiếp théo bọn họ vào phòng làm việc, không có chút gì gọi là khách

sáo, giống như đây là nhà cô ta vậy.

Mặc dù đúng là vậy, nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là một chút mắt nhìn cũng không có, người lớn nói chuyện, trẻ con theo vào làm gì.

“Hi hi hi…”

Đón lấy ánh mắt ghét bỏ của Liêu Văn Kiệt, Yudy Tang “thật thà” cười một tiếng, rời khỏi chỗ ngồi, đổi thành đứng sau lưng hắn.

Liêu Văn Kiệt: “…”

Da mặt thật dày!

“Chị Yudy, có thể làm phiền chị rót cho tôi cốc nước không?”

“Được.”

Yudy Tang gật đầu, đi tới cửa phòng họp, bảo Trình Văn Tĩnh pha một bình trà, đóng cửa sau đó quay lại đứng sau lưng Liêu Văn Kiệt.

Da mặt dày đủ ăn, da mặt mỏng không ăn nổi.

Thân là một doanh nhân, Yudy Tang biết rõ tính quan trọng của cơ hội kinh doanh, mặc dù Cao Tiến không buôn bán, nhưng thân phận Thần Bài quyết định tất cả, mỗi một cử chỉ lời nói của anh ta có sức ảnh hưởng rất lớn.

Lấy trận chiến thần ma này để nói đi, cả Đông Nam Á nghe tin lập tức hành động, giống như một vòng xoáy kéo theo những quan hệ lợi ích khổng lồ, ví dụ chân thực, đỉnh điểm dư luận mấy ngày đó, công xưởng sản xuất bài bị cướp sạch.

Cái gì là cơ hội kinh doanh, nhường người ta một bước trước, chính là cơ hội kinh doanh!

Yudy Tang không chịu rời đi, Liêu Văn Kiệt liền kệ cô ta, có vài chuyện trẻ con biết rồi không tốt, có vào chuyện…. e hèm, trẻ con biết rồi sẽ gặp ác mộng.

“Cao tiên sinh, trông anh mặt mày tươi tỉnh, chắc hẳn đại thù đã được báo.”

“Lục tiên sinh chê cười rồi, em trai Cao Nghĩa của tôi chết thảm dưới súng của “Ma Bài” Trần lão tiên sinh, tôi đau lòng còn không kịp, sao mà vui vẻ được chứ?”

Cao Tiến đau lòng lau lau khóe miệng, vừa ép nụ cười ở khóe miệng xuống, lại không tự chủ được mà nhếch lên.

Đau lòng quá, ép thế nào cũng không xuống được.

Yudy Tang: “…”

Chương 224: Tôi vừa nhìn liền biết cậu không độc thân. 2 Tình hình có chút không đúng, hình như đã nghe thấy lời không nên nghe, cô có bị diệt khẩu không?

“Ma Bài gian trá xảo quyệt, anh hại ông ta thảm như vậy, cẩn thận sau này ông ta trả thù anh.” Liêu Văn Kiệt nhắc nhở một câu.

“Không, tôi không hãm hại ông ta, mọi người ở hiện trường lúc đó đều nhìn thấy, em trai tôi cầm một cây súng đồ chơi trêu ông ta, ai biết được ông ta tự nhiên mất trí rút súng giết người.”

Nói tới đây, Cao Tiến không nhịn được lắc đầu: “Em trai tôi chết rồi, Trần lão tiên sinh sẽ ngồi trong tù ngồi tới khi già mục xương mà chết, ván cược này không có người thắng, là lần thất bại nhất trong cuộc đời tôi.”

Yudy Tang: “…”

Chân hơi mềm, đứng không vững, run rẩy ngồi lại chỗ bên

cạnh Liêu Văn Kiệt, muốn mượn bờ vai một chút, lại bị đẩy ra một cách thê thảm.

Long Ngũ: "..."

Có vấn đề, chuyện này anh sẽ nói cho em gái Long Cửu.

"Cao tiên sinh, anh đau lòng sớm quá rồi."

"Mời Liêu tiên sinh chỉ bảo..."

Cao Tiến nghe vậy ngồi lên ngay ngắn: "Trần lão tiên sinh tuổi đã cao ngoài 70, trải qua lần thất bại này, chẳng qua chỉ là bộ xương khô trong ngôi mộ mà thôi, nói ít thì ông ta phải ngồi trong tù 30 năm, nhà tù chính là quan tài của ông ta, lẽ nào còn có cơ hội trở mình?"

"Có tiền có thể sai khiến ma quỷ, Ma Bài không làm từ thiện không quyên góp tiền, kiếm nhiều năm như vậy, gia đình ông ta giàu hơn anh nhiều."

Liêu Văn Kiệt nói: "Nếu tôi là ông ta, treo giải thưởng một tỉ, chỉ cần có người có thể đưa ông ta từ trong từ ra ngoài, hai tay liền dâng lên một tỉ này, thử hỏi ai có thể chống lại sự hấp dẫn?"

"Ý của Liêu tiên sinh là, Trần lão tiên sinh sẽ tìm một luật sư tốt nhất, tiện tay mua luôn quan tòa. Để phòng đêm dài lắm mộng, nên để ông ta bị bạn tù bắt nạt, không cam tâm chịu nhục tự tử trong tù. Hoặc là, tuổi tác ông ta đã cao, không chịu được những ngày tháng cực khổ trong tù, bệnh tim cấp tính đột ngột phát tác, trực tiếp đi đời nhà ma?"

"Anh nghĩ nhiều rồi, tôi không nói vậy đâu nhé."

"Đúng vậy, việc không có đạo đức nhất là trù ẻo người khác sau lưng, không nên có suy nghĩ như vậy." Cao Tiến trong lòng có tính toán, không nói nhiều về chuyện này nữa.

Sau đó, hai người nói một vài chuyện khác, thời gian nhoáng một cái đã trôi qua hai tiếng.

Ngón tay Liêu Văn Kiệt chạm vào giữa lông mày, liếc nhìn chiếc nhẫn ngọc ở ngón tay cái của Cao Tiến, cũng không có gì đặc sắc, cuối cùng nhìn thấy một đám khí đen trước ngực Cao Tiến.

Không ngoài dự đoán, chắc là một mặt dây chuyền, một trong những nơi ẩn thân của bạn gái Cao Tiến.

“Liêu tiên sinh, có gì không đúng à?”

“Có chút không đúng, Leon làm việc không nghĩ đến hậu quả, anh ta chỉ thấy trước mắt, chưa từng quan tâm sau này ra sao. Anh ta giúp anh và người vợ đã mất ở bên nhau mãi mãi, nhưng không nghĩ đến người ma khác biệt, cơ thể anh có chịu được hay không.”

Liêu Văn Kiệt cầm lấy giấy bút ở trên bàn, xoạt xoạt xoạt viết nửa tờ giấy: “Kê cho anh một đơn thuốc, dược tính ôn hòa, mỗi ngày dùng một lần vào buổi sáng và buổi tối, tránh cho anh có vào không có ra, xảy ra cảnh chết yểu.”

“Liêu tiên sinh nói đùa, tôi không phải loại người trầm mê nữ sắc đó.”

Cao Tiến nhận lấy đơn thuốc, nhìn lướt qua rồi gấp lại, cất vào trong túi áo.

Bên cạnh, Long Ngũ vô ý liếc một cái, không có ý gì khác, anh ta phụ trách sự an toàn của Cao Tiến, những thứ đưa vào miệng, cho dù là thuốc, cũng phải tận mắt xem qua mới yên tâm.

Trần Tiểu Đao cũng vô ý nhìn một cái, anh ta cũng không có ý gì khác, nghe Cao Tiến nói Liêu Văn Kiệt là cao nhân, liền muốn nhìn thử xem đơn thuốc mà cao nhân kê, có gì khác biệt so với đơn thuốc của những người từng tiếp xúc.

“Anh có phải loại người đó không, do tình trạng sức khỏe quyết định, nếu ngày nào đó cảm thấy hoa mắt chóng mặt, chân đau lưng mỏi, nhớ phải liên hệ ngay với tôi, muộn sẽ không chữa được nữa.”

Liêu Văn Kiệt nhìn ngực Cao Tiến một cái, nhắc nhở: “Nhớ kỹ, người ma khác biệt, cuối cùng cũng chia hai đường, có thể một, không thể có liên tiếp.”

“Cảm ơn Liêu tiên sinh nhắc nhở, tôi nhất định ghi nhớ trong lòng.”

Cao Tiến gật đầu, nói tiếp: “Lần trước gặp mặt, tôi thiếu 500 vạn tiền thuốc, vẫn luôn khất nợ đến bây giờ, nghĩ tới vẫn có chút xấu hổ.”

Yudy Tang: “...”

Trước đây từng nghe Liêu Văn Kiệt nhắc tới, “Thần Bài” Cao tiến thiếu tiền cậu ta, cô còn tưởng rằng nói phét, không ngờ rằng hóa ra là thật.

“Nhóc Đao, đưa đồ cho Liêu tiên sinh.”

“Vâng, sư phụ.”

Trần Tiểu Đao gật đầu, tiến lên phía trước hai bước, đem cặp tài liệu trong tay đặt lên bàn.

Hơi dày, nhưng nếu như là tiền, thì hơi ít một chút.

“Một chút tâm ý nhỏ không đáng nhắc đến, mong Liêu tiên sinh đừng từ chối.”

Cao Tiến mỉm cười, đầu tiên là Liêu Văn Kiệt cứu hắn mất trí nhớ, sau đó lại chỉ ra sai lầm, cuối cùng là giúp Janet bầu bạn bên cạnh. Nhận ơn một giọt trả ơn một dòng, anh ta thật sự không

nghĩ ra cách báo đáp nào khác, liền lấy ra thứ mà bản thân cho là quý giá nhất.

Thấy Cao Tiến giọng điệu trang trọng, Liêu Văn Kiệt mở cặp tài liệu ra, một quyển sách và một tờ chi phiếu.

“Chi phiếu 1000 vạn…”

Một phen tâm ý, Liêu Văn Kiệt không nỡ từ chối, chế giễu nói: “Cao tiên sinh, tiền lãi của anh khoa trương quá.”

“Thật ra con đường này của chúng tôi lãi còn cao hơn, chỉ là trong túi tôi không có tiền, vẫn mong Liêu tiên sinh thông cảm.”

“Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ.”

Chương 225: Tôi vừa nhìn liền biết cậu không độc thân. 3 Liêu Văn Kiệt bỏ chi phiếu xuống, lấy quyển sách bìa trắng trong cặp tài liệu ra.

Quyển sách này có khoảng 30 trang, nửa mới nửa cũ, bìa bên ngoài mới được bọc thêm vào. Một nửa giấy trước chuyển vàng thô ráp, sờ vào rất có cảm giác xưa cũ, nửa sau là giấy trắng viết tay, cắt gấp đóng thêm vào.

Nội dung trong sách, Liêu Văn Kiệt chỉ liếc một cái liền nhếch miệng lên, Yudy Tang ở bên cạnh thò đầu vào, bị hắn một tay đẩy ra.

Ngũ Long: “…”

Nhìn thấy rồi, sờ mặt rồi, chuyện này hắn sẽ nói cho Long Cửu.

“Liêu tiên sinh, thật không dám giấu, lần này đánh xong ván cược với Trần lão tiên sinh, tôi đã thấy chán ngấy bài thuật rồi, chuẩn bị thoái ẩn giang hồ. Sau buổi thăm viếng hôm nay, tôi sẽ

tới Las Vegas, chuyên tâm tổ chức quỹ từ thiện bên đó." Cao Tiến nói.

Vậy không phải là càng có tiền à?

Liêu Văn Kiệt gật đầu: "Chuyện tốt, giã từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang cũng coi như biết nắm bắt, giờ không đi, sau này muốn đi cũng khó."

"Thoái ẩn giang hồ không dễ dàng như vậy, tôi dính dáng đến quá nhiều lợi ích, muốn thành công, cần phải bắt lấy một lợi ích lớn hơn, thật sự muốn thoái ẩn giang hồ phải cần tới 20 năm nữa."

Cao Tiến nhắm mắt lắc đầu, người trong giang hồ không tự làm chủ được bản thân, Thần Bài cũng không tránh khỏi ân oán tình thù.

"Phải rồi, Liêu tiên sinh, lần này tôi thoái ẩn giang hồ, tin tức rất nhanh sẽ truyền ra ngoài, không ngoài dự đoán, giải thi đấu Vương Bài tiếp theo sẽ tổ chức sớm."

Cao Tiến nhìn quyển sách bìa trắng trong tay Liêu Văn Kiệt: "Địa điểm tổ chức ngay tại Hồng Kông, Liêu tiên sinh nếu có hứng thú, có thể vào chơi vài ván."

"Không cước!"

Liêu Văn Kiệt gập sách lại, cất vào trong cặp tài liệu, quyển sách này không tệ, mấy chiêu thức trong đó rất hợp để tán gái, đối với hắn mà nói như hổ thêm cánh.

Giống như Yudy Tang vậy, một đêm liền có thể khiến cô ta bán mình làm nô, quần lót cũng….

Ấy, hình như nói đi nói lại cũng chỉ có mấy việc đó.

“Vậy thì thật đáng tiếc, với tài năng của Liêu tiên sinh, trở thành người đứng đầu cuộc thi Vương Bài dễ như trở bàn tay.”

“He he, cậu cái người này, tôi có lòng tốt giúp cậu, cậu lại muốn kéo tôi vào trong hố, còn muốn tôi lấp lỗ châu mai, như vậy có chút không nói nổi.”

Liêu Văn Kiệt nhướn mày: “Cược thì không thể, nhiều nhất là chơi vài ván mạt chược với bạn bè thôi, hơn nữa cậu cũng thấy rồi, tôi sắp mở công ty, không có thời gian.”

“Công ty này, tôi có thể may mắn đầu tư một phần không?”

“Được thì được, nhưng mà cậu phải nghĩ cho kỹ, đây là công ty bắt ma, chưa biết trước tương lai, cẩn thận ném tiền vào trong nước.”

“Có thể kết duyên với Liêu tiên sinh, ném bao nhiêu cũng đáng giá.”

“Vậy được, tôi nói đơn giản cho cậu nghe….”

Liêu Văn Kiệt nhắc tới ba ông chủ của công ty, hắn và Leon không có gì đáng nói, Cao Tiến đã gặp rồi, chỉ nói về Chung Phát Bạch, tổng kết lại: “Người này đạo pháp cao, không kém hơn tôi.”

“Người tài trên đời đúng là nhiều!”

Cao Tiến cảm khái một câu, quyết định đầu tư, có cả cái tên Chung Phát Bạch này, vừa nghe liền biết rất có duyên với anh ta.

“Cô Tang bên cạnh tôi đây, mua 10% cổ phần với giá 2000 vạn, số cổ phần tôi cho anh sẽ không cao hơn cô ấy.”

“Được, tôi trả 2000 vạn, mua 1% cổ phần của Liêu tiên sinh.”

Yudy Tang: “…”

Thần Bài này, thật TM biết làm ăn.

Liêu Văn Kiệt nghe vậy ngây người, nhiều quá rồi, hắn không cách nào từ chối, gật đầu nói: “Nếu Cao tiên sinh đã hào phóng như vậy, vậy tôi sẽ giúp anh bói một quẻ.”

“Nhờ Liêu tiên sinh chỉ bảo.”

“Chưa nói xong, không phải bói cho anh, là cho đồ đệ của anh.”

Liêu Văn Kiệt quay đầu nhìn về phía nhóc Trần Đao: “Người bạn nhỏ này, tôi vừa nhìn liền biết cậu không độc thân, nếu không đoán sai, cậu có cô bạn gái thanh mai trúc mã.”

“Ờm, đúng vậy!”

Trần Tiểu Đao ngây ngốc chỉ bản thân, vô duyên vô cớ, sao chủ đề lại chuyển lên người anh rồi?

“Bạn gái cậu sắp lấy chồng rồi, nhưng tân lang không phải cậu.”

Nhớ không lầm, Trần Tiểu Đao bị đưa đến Las Vegas, học được bảy tám phần bản lĩnh của Cao Tiến, sau khi rời núi dựa vào bài thuật dốc sức vào sự nghiệp từ thiện, người ngoài tặng cho biệt danh – Hiệp sĩ bài.

Đợi tới khi hắn trở về Hồng Kông, người bạn gái thanh mai trúc mã đã gả cho người ta rồi.

Không thể trách nhà gái bạc tình, người ta đem mấy năm thanh xuân tươi đẹp nhất cho anh, còn vào lúc hắn nghèo khó chán nản nhất, chứng minh chắc chắn có tình cảm.

Thế nhưng Trần Tiểu Đao không còn mặt mũi, sau khi ra nước ngoài liền bặt vô âm tín, đừng nói là viết thư, một cuộc điện thoại

cũng chẳng có, như vậy ai mà chịu nổi.

Nhà gái không liên hệ được với anh ta, lại thêm cha mẹ niệm chú bên tai, bên ngoài cũng chẳng thiếu người theo đuổi, cắn răng giậm chân, tìm một người thật thà để kết hôn.

Sau đó nữa thì, Trần Tiểu Đao gặp được Long Cửu…

Căn cứ vào nguyên tắc đề phòng rắc rối có thể xuất hiện, Liêu Văn Kiệt bảo Trần Tiểu Đao và bạn gái cùng nhau ra nước ngoài, tránh cho sau này xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Mặc dù nói đàn ông đều đứng núi này trông núi nọ, có mới nới cũ…..không đúng, tuy nói mọi người đều có lòng yêu cái đẹp, thanh mai trúc mã bên cạnh, và đa tình là hai chuyện khác nhau, nhưng có người bên cạnh trông coi, cũng sẽ bớt phóng túng một chút.

Chương 226: Uống một ngụm canh. 1 Ít nhất ở ngoài mặt, một người đàn ông có gia đình sẽ chín chắn thận trọng hơn nhiều, ít trêu hoa ghẹo nguyệt bên ngoài hơn.

Nghe được lời cảnh cáo của Liêu Văn Kiệt, Trần Tiểu Đao bán tín bán nghi, anh ta và bạn gái A Trân tình cảm nhiều năm, bỗng dưng lấy chồng thật là hoang đường.

Cao Tiến tin tưởng không nghi ngờ, Liêu Văn Kiệt nói đúng, tuyệt đối không có khả năng thứ hai.

A Trân là một cô gái tốt, đơn thuần lương thiện, khoảng thời gian mất trí nhớ đó, A Trân vô cùng chăm sóc anh ta, nếu lấy chồng thật, vậy thì chắc chắn là tổn thất lớn đối với Trần Tiểu Đao.

Sau khi chia cách âm dương với bạn gái, Cao Tiến càng nghiêm túc với chuyện tình cảm hơn, anh ta quyết định sẽ đưa A Trân đi cùng, không thể làm hỏng nhân duyên của đồ đệ được.

Bởi vì một loạt giấy tờ chưa làm xong, ngay cả con dấu tạm thời cũng chưa có, Cao Tiến muốn đầu tư cổ phần, chắc chắn phải đợi thêm.

Bản thân anh ta thì không có vấn đề gì, 2000 vạn tâm ý cá nhân, nói trắng ra chỉ là tìm một cái cớ tặng tiền cho Liêu Văn Kiệt mà thôi.

Chuyện hợp đồng, anh ta để Liêu Văn Kiệt xem mà làm, lúc nào đó anh ta về Hồng Kông, nhớ tới chuyện này, bổ sung thêm một chữ ký cũng không muộn.

Còn về phần tiền, vậy thì càng đơn giản, nếu Liêu Văn Kiệt không chê phiền anh ta sẽ mở một tài khoản gửi vào cho hắn, chê phiền thì sẽ trực tiếp gửi vào tài khoản của Liêu Văn Kiệt, ngày nào đó kinh tế của anh ta khó khăn, sẽ tự động mở miệng đòi.

Thần bài mà cũng có lúc kinh tế khó khăn?

Có lẽ có, nhưng anh ta có bản lĩnh gọi điện thoại, sẽ có ngay mấy nghìn vạn trong tay.

“Liêu tiên sinh, lần từ biệt này, không biết đến bao giờ mới gặp lại, nếu ngày nào đó anh tới Mỹ nghỉ phép, nhất định phải thông báo, tôi làm hướng dẫn viên dắt anh đi chơi đã đời một trận.”

“Không ăn bữa cơm đã đi à?”

“Thôi, tôi đã hạ quyết tâm rời xa chốn thị phi, nếu không đi nhanh, sợ rằng muốn đi cũng khó.”

“Nếu đã vậy, tôi không giữ nữa, bữa cơm này ghi nợ đã, đợi tới lúc anh hoàn toàn tự do, chúng ta lấy thân phận bạn bè cùng nhau ngồi đánh một ván mạt chược.”

“Một lời đã định.”

Liêu Văn Kiệt quay đầu cười, lại nhìn về phía Long Ngũ: “anh Ngũ, lần này anh đi, ít nhất cũng phải mấy tháng, không gặp mặt A Cửu một lần à?”

“Gọi cuộc điện thoại là được.”

Long Ngũ đen mặt nói, Cao Tiến chạy tới tận Las Vegas, anh ta nhất định phải đi theo, không rảnh đi gặp Long Cửu.

Một bên là công việc, nhiệm vụ của anh ta là bảo vệ Cao Tiến một bước không rời, mặt khác là yếu tố cá nhân, quen biết một tháng ngắn ngủi, nhưng anh bị khuất phục bởi nhân cách hấp dẫn của Cao Tiến, thân phận của hai người cũng từ bảo tiêu và người thuê biến thành bạn tốt.

Nghĩ tới phải đi ít nhất vài tháng, cả người Long Ngũ liền khó chịu, gặp nhau, không phải sẽ nhiều thêm một người à?

Lần đầu tiên nhìn thấy Liêu Văn Kiệt, anh ta liền biết tên nhóc này không phải thứ tốt đẹp gì, tô son trát phấn, miệng lưỡi trơn tru, nói năng ngọt xớt, ranh ma giảo hoạt….

Không phải bảo Liêu Văn Kiệt không tốt, công ty còn chưa khai trương, đã tay không bắt sói kiếm được 5000 vạn. Ngay cả người khôn khéo như Cao Tiến, cũng cam tâm tình nguyện đưa tới 3000 vạn, những người đồng trang lứa tay trắng lập nghiệp, có mấy người làm được như thế?

Tệ là tệ ở chỗ có bản lĩnh, đẹp trai, còn có tiền, muốn khiêm tốn cũng khó, cho dù Liêu Văn Kiệt giữ mình trong sạch, cũng có một hàng dài phụ nữ đứng chờ sau lưng hắn.

Ví dụ như cái người tên Yudy Tang vừa nãy, lời nói cử chỉ rất không phù hợp, rõ ràng có thiện cảm với hắn ta.

Mà tính cách Long Cửu lại không chịu thua kém, ngờ nghệch, bị chọc tức cũng sẽ không nói ra, người khác cướp đồ mình, sẽ tự

mình cướp lại, ở bên Liêu Văn Kiệt sẽ bị chịu thiệt.

Hơn nữa, Liêu Văn Kiệt giữ mình trong sạch?

Long Ngũ khịt mũi khinh bỉ, nếu Liêu Văn Kiệt không trêu hoa ghẹo nguyệt, hắn rẽ đem con ngươi của mình làm bóng đá.

Càng nghĩ càng không yên tâm, quyết định tối nay sẽ gọi điện thoại khuyên nhủ, tránh cho Long Cửu càng lún càng sâu, cuối cùng đến đường lui cũng không còn.

...

"A Kiệt, chuyện gì vậy, rốt cuộc là có chuyện gì?"

Sau khi tiễn Cao Tiến đi, Yudy Tang không nhịn được nữa, ôm chặt lấy cánh tay Liêu Văn Kiệt.

"Chuyện gì là chuyện gì, chị Yudy chị thận trọng chút đi, ôm chặt quá."

Liêu Văn Kiệt muốn rút tay, kết quả hắn càng dùng sức, Yudy Tang ôm càng chặt, không còn cách nào khác, chỉ đành lực bất tòng tâm.

Đều thấy rồi đó, hắn từng đấu tranh.

"Đó là "Thần Bài" Cao Tiến đó, cậu và anh ta có quan hệ gì, tại sao anh ta lại kính trọng cậu như vậy, còn tặng không 3000 vạn?" Yudy Tang bụng đầy nghi ngờ, hận không thể nhảy vào trong đầu Liêu Văn Kiệt, moi ra chân tướng cho nhanh.

"Quan hệ người qua đường, trước đây tôi cứu anh ta một lần, 3000 này là tiền mua mạng của anh ta." Liêu Văn Kiệt nhún vai, chuyện kể ra thì dài, rút gọn chút, đái khái là như vậy.

"Ai ya, cái cậu này… muốn tôi sốt ruột chết à?"

Chương 227: Uống một ngụm canh. 2 Yudy Tang tức giận, buông cánh tay Liêu Văn Kiệt ra, phúc lợi đã phát rồi, kết quả cái gì cũng không lấy được, hết lần này tới lần khác lại sốt ruột tới mức vò đầu bứt tai, tức muốn chết.

“Chị Yudy, chỉ là chuyện vặt không đáng nhắc tới thôi, không cần để ý, chị chỉ cần biết là, chị biết làm ăn hơn Cao Tiến là được.”

“Sao lại nói vậy?”

“Chị mua 1% 200 vạn, Cao Tiến mua 1% 2000 vạn, thời gian không tới 5 ngày đã tăng lên gấp 10 lần, quả là một thiên tài trong giới đầu tư!”

“Xí, nói như bây giờ tôi rút vốn thì có thể lấy được 2 tỷ không bằng ấy.”

Yudy Tang lẩm bẩm, vẫn mang khuôn mặt khó chịu, bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, tò mò hỏi: “Vừa nãy cậu và Cao Tiến nói mấy chuyện quỷ thần gì đó, anh ta tin tưởng không hề nghi ngờ, vậy nên, là tôi kiến thức nông cạn, hay đầu óc anh ta không bình thường?”

Đầu tư 2000 vạn, trực tiếp khiến cho Yudy Tang như bị quỷ ám, cô mong không phải là báo đáp bằng tiền mặt, mà là có xích mích với Liêu Văn Kiệt. Lại thêm nguyên nhân sâu xa, cô không dám nghĩ, cũng không muốn nghĩ

Nhưng vừa thấy hành động của Cao Tiến với Liêu Văn Kiệt, cô không khỏi hoài nghi, lẽ nào lần này đầu tư sẽ kiếm lời?

Không phải chứ, không đáng tin như vậy cũng có thể kiếm tiền?

“Không thể nói, không nói được!”

Liêu Văn Kiệt cao thâm khó dò lắc đầu, cười nói: “Tôi chỉ có thể nói, nếu không phải mọi người đều là bạn tốt, đống tiền này cũng sẽ không tới tay tôi.”

“Nói như vậy, tôi còn phải cảm ơn cậu?”

“Vậy thì chắc chắn rồi, ít nhất phải mời một bữa cơm, sau đó đưa tôi tới hộp đêm hát một bài, lần trước chị hát hay lắm, tôi nghe hơi nghiện rồi.”

“Hahaha, A Kiệt, cậu hiểu mà!”

Yudy Tang vỗ vai Liêu Văn Kiệt, đắc ý nói: “Nếu năm đó tôi không làm ăn buôn bán, mà dấn thân vào giới ca sĩ, thì giờ làm gì có chỗ cho mấy ngôi sao kia.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, hắn đồng ý với câu nói này.

“Vậy nên, chị Yudy Tang tối nay muốn mời tôi ăn cơm, sau đó đi hát?”

“Vậy chắc chắn…..không được.”

Yudy Tang quả quyết lắc đầu, liếc mắt nhìn bên ngoài phòng họp, nói nhỏ: “Đừng nói cho Văn Tĩnh, gần đây tôi mới câu được một cô bạn gái, luyện được vóc dáng ngon, tính cách tốt khí chất tốt, tối nay tôi muốn đưa cô ấy đi ăn.”

“Cái người này, thấy sắc quên nghĩa, còn dám nói là anh em?”

Liêu Văn Kiệt trừng mắt, cảm khái lúc kết bạn sơ suất, việc tốt như vậy, vậy mà không chia sẻ sớm một chút.

“Bớt giở trò đi, bản thân cậu không thấy sắc quên nghĩa?”

Yudy Tang cười nhạo, sau đó khoe khoang nói: “Nói thật, cô bạn gái này đúng giờ lắm, đừng nói là tôi, đổi thành cậu cũng sẽ không nói tình nghĩa anh em.”

“Thật à, đúng giờ vậy cơ à?”

Liêu Văn Kiệt nhướn mày: “Không phải tôi không tin chị, mà là mắt thấy mới là thật, trừ khi chị đưa tôi đi gặp.”

“Nằm mơ giữa ban ngày, cho rằng tôi ngốc à!”

“Tôi không ăn thịt, một ngụm canh cũng không uống cũng không được?”

“Canh cũng không có phần của cậu.”

“Tút tút! Tút tút tút----“

Đang nói, di động reo lên, Liêu Văn Kiệt nhấc máy, nói đơn giản hai câu, mặt tỏ vẻ vui mừng cúp máy.

“Vui như vậy, lại có người tặng tiền cho cậu à?”

“Không phải, quản gia mà tôi thuê tới rồi, ở dưới tầng, chuyện trang trí giao cho anh ta, tôi không cần phiền não nữa.”

Liêu Văn Kiệt đi ra khỏi phòng họp, quản gia mà hắn nhắc tới là lão Vương, người này làm nội ứng cả một đời, chuyện trà trộn vào tầng lớp dưới của xã hội, ông ta không làm được việc lớn, nhưng những chuyện vụn vặt, chẳng hạn như kết giao quan hệ xã hội, chẳng hạn như giám sát công việc lắp đặt, giao cho ông ta không sai.

...

Tầng 18, thang máy mở ra, Liêu Văn Kiệt và Lão Vương bước ra.

“Chú Vương, chìa khóa và bản vẽ giao cho chú, công việc sau này làm phiền chú phải lo lắng rồi.”

“A Kiệt, khách sáo với chú như vậy làm gì, không nói tới cháu

từng cứu mạng chú, còn cho chú một công việc, dựa vào giao tình của chú và Tào Đạt Hoa, chú cũng sẽ không để cháu phải chịu thiệt."

Lão Vương vỗ ngực, thời gian ở chợ búa lâu, đã không tìm được bóng dáng chân chính của một người cảnh sát từ trên người ông nữa. Nhưng như vậy đối với Liêu Văn Kiệt mà nói lại là một chuyện tốt, hắn muốn chính là một kẻ già đời, dám nói dám quát tháo, cho vị trí trưởng phòng, cũng đỡ cho hắn phải lo lắng.

Lúc này, một đám quản lý công ty trang trí đi tới, nhìn thấy lão Vương mặt đều hiện vẻ nghi ngờ.

Thang máy rách nát gì vậy, Thần Bài đang êm đẹp, sao lại biến thành một lão già vậy?

"Ngại quá, để mọi người chờ lâu, để xin lỗi, bữa cơm trưa hôm nay tôi mời."

Liêu Văn Kiệt áy náy, nói chuyện với Cao Tiến tận hai tiếng liền, đám người này cũng đợi tận hai tiếng, không mời khách nhận lỗi, thật sự không biết nói sao nữa.

"Liêu tiên sinh, người lên lầu cùng cậu lúc trước…"

Một người quản lí tiến lên, đưa ra câu hỏi trong lòng mọi người: "Nếu không nhìn nhầm, là "Thần Bài' Cao Tiến đúng không?"

"Phải, nhìn khí chất tướng mạo, nhìn thế nào cũng là Thần Bài."

"Không sai, hôm qua tôi còn thấy trên báo."

"…"

"Cái gì, Cao Tiến?"

Liêu Văn Kiệt cười lắc đầu: “Các vị nhìn nhầm rồi, mọi người cũng không thử nghĩ xem, Thần Bài là ai, nếu tôi quen anh ta, còn phải ngồi trong cái công ty này à?”

“...” xN

Chàng trai này, trông rất không thành thật!

Chương 228: Ngồi thuyền ra khơi tránh đầu ngọn gió. 1 Giữa trưa, Liêu Văn Kiệt mời mấy quản lý công ty trang trí ăn cơm ở mấy tiệm gần công ty, bày tỏ sự áy náy khi chậm trễ.

Mặc dù hắn ta mới là khách hàng, mấy người này kiếm tiền còn phải nhìn sắc mặt hắn ta, nhưng việc nào ra việc đó, hơn nữa hắn sắp trở thành ông chủ rồi, danh tiếng không thể xấu được, ít nhất không thể bị người ta nói là một tên keo kiệt vắt cổ chày ra nước.

Một cốc bia vào bụng, Liêu Văn Kiệt nói thẳng không chống đỡ được men rượu, để lão Vương cản rượu mấy người quản lý đang thay nhau oanh tạc, tùy ý ăn chút cơm canh nóng, sau đó cáo từ đi trước.

Tiếp sau đó là những chuyện trên bàn rượu, loại chuyện này lão Vương như ngựa quen đường cũ, hắn ở lại cũng chỉ lãng phí thời gian.

Đây là lợi ích khi có quản gia, trước khi khai trương chuyện to chuyện nhỏ không dứt, có sự giúp đỡ của lão Vương, hắn cũng an tâm vung tay làm một ông chủ.

Đợi sau khi Liêu Văn Kiệt đi, mấy người quản lý nháy mắt ra hiệu với nhau, lần lượt mời rượu, rót cho lão Vương say tới mức không tìm được phương hướng.

“Anh Vương, ông chủ nhà anh có lai lịch như thế nào, sao trước đây chưa từng nghe nhắc tới?”

“Phải đó, trông hành động lời nói của và bạn bè lui tới của anh ta, chắc hẳn là con cháu nhà giàu, nhưng vô cùng từng trải, lại khôn khéo quá mức….”

“Rốt cuộc là công tử nhà nào, nói cho chúng tôi biết đi.”

“…”

“Chẳng phải con cháu nhà giàu gì cả, A Kiệt là cháu trai của một người bạn, một người bình thường không thể bình thường hơn.”

Lão Vương chếnh choáng sặc mùi rượu, lúc nói chuyện còn đưa chén rượu lên uống cạn, sau đó híp mắt che giấu trêu tức, chóng mặt nói: “Nhưng mà, cậu ta chỗ không bình thường, chú của cậu ta là bạn của ta, chánh thanh tra của tổng cục tổ trọng án, thím của hắn là cảnh ti cao cấp. Sư phụ hắn rất lợi hại, trước khi về hưu là tổng cảnh ti của tổng cục, học sinh dưới trướng nhiều vô kể, toàn đeo huy hiệu trên vai, hai bàn tay đếm cũng không hết.

“…” xN

Là nói sảng khi say rượu, hay lời thật lòng sau khi uống rượu?

“Nói thật cho các cậu biết, trước khi tôi về hưu, cũng làm những việc vào sinh ra tử. Tình huống cụ thể không nói được, đã ký một hiệp nghị bảo mật, nếu nói ra các cậu sẽ bị mời đi uống trà ngay….thôi, gặp được tri kỷ ngàn chén vẫn ít, hôm nay kể cho các cậu nghe chuyện năm đó tôi đại sát tứ phương….”

“Được được, uống rượu, uống rượu đi.”

“Anh Vương, em mời anh một chén!”

…

Ở bên kia, sau khi Liêu Văn Kiệt rời khỏi quán ăn, lôi điện

thoại ra gọi điện cho quản lý Cao, mấy công ty trang trí đều có người tới rồi, chỉ có quản lý Cao không thấy bóng dáng.

Hôm qua lúc gọi điện thoại, quản lý Cao luôn miệng cam đoan sẽ tới đúng giờ, còn nói mình có giá ưu đãi, bảo Liêu Văn Kiệt không cần lựa chọn, tìm ông ta chắc chắn không sai.

Hôm nay liền cho hắn leo cây.

Dù sao cũng là con người cũng có tam đại bản chất*, cho leo cây một lần cũng bình thường, Liêu Văn Kiệt quyết định cho ông ta một cơ hội nữa.

*Một từ lóng của giới trẻ Trung Quốc chỉ những hành động bắt chước, tự vả, cho leo cây .

*Một từ lóng của giới trẻ Trung Quốc chỉ những hành động bắt chước, tự vả, cho leo cây

Còn nữa, giá ưu đã có thế ưu đãi đến mức nào!

Gọi hai cuộc điện thoại, vẫn không có người bắt máy, Liêu Văn Kiệt cạn lời cúp điện thoại: “Quản lý Cao này, làm việc không đáng tin cậy.”

Quản lý Cao không bắt máy, Liêu Văn Kiệt đại khái hiểu được nguyên nhân, đơn giản là công việc trong công ty bắt ma, cũng bao gồm xem phong thủy cho người ta, là người cùng ngành, là oan gia.

Hắn thổn thức một tiếng, mặc dù công ty bắt ma xem phong thủy, nhưng không trang trí lại doanh nghiệp, vốn nghĩ rằng sẽ hợp tác lâu dài với quản lý Cao, xem phong thủy cho khách xong, sẽ chuyển công trình trang trí lại cho ông ta, bây giờ xem ra, muốn kiếm tiền từ sự chênh lệch giá giữa trung gian, chỉ có thể tìm một đối tượng hợp tác khác.

“Tút tút! Tút tút tút----“

Điện thoại reo lên, Liêu Văn Kiệt cho rằng quản lý Cao hồi tâm chuyển ý, hừ lạnh bắt máy, kết quả vẫn là người đàn ông khóc lóc thảm thiết đó.

“Đồ điên, lại gọi điện quấy rối, cẩn thận tôi gọi điện thoại báo cảnh sát bắt anh.”

“Không cần…. huhuhu…. tôi chính là cảnh sát, trực tiếp tìm tôi là được.”

“Anh là ai?”

“Anh Kiệt, là tôi, A huhuhu Tinh!”

“???”

Trong đầu Liêu Văn Kiệt bay qua một hàng hỏi chấm, nhớ tới những lời hôm đó nói với Hà Mẫn lúc ăn cơm, lúc này vừa bực mình vừa buồn cười, chắc chắn là kỹ năng diễn xuất của Hà Mẫn bộc phát không có điểm dừng, dọa tới Châu Tinh Tinh.

“A Tinh, trông chút tiền đồ đó của cậu kìa, chân trời nơi nào mà không có hoa thơm, A Mẫn không cần cậu nữa, không sao, tôi cần cô….. phì, tôi cần cậu!”

“Anh Kiệt, anh đang nói nhảm cái gì vậy, A Mẫn muốn chia tay tôi lúc nào!”

Nghe thấy Liêu Văn Kiệt bụng dạ khó lường phát ngôn, Châu Tinh Tinh lập tức cảnh giác, cũng không khóc nữa.

“Không chia tay, vậy thì cậu khóc cái gì?”

“Mất cả chì lẫn chài không nên khóc à?”

“1 vạn tệ mà thôi, chút tiền cỏn con, vậy đã khóc tê tâm phế

liệt rồi, cậu đúng là không có tiền đồ.”

“Nếu đúng là 1 vạn tệ thì tốt, bên tôi lỗ mười mấy vạn cơ!”

Châu Tinh Tinh nói xong lại bắt đầu nghẹn ngào: “Đều tại anh, anh nói cái gì mà tin tức nội tình đáng tin cậy, tôi liền truyền ra ngoài, giờ người ta thua tiền rồi, truyền tin tức nói muốn đánh gãy chân tôi.”

Tự làm tự chịu!

Liêu Văn Kiệt trợn mắt, tối đó Châu Tinh Tinh thề, nếu nói ra sẽ bị ngũ lôi oanh đỉnh*.

*Ngũ lôi oanh đỉnh: Làm nhiều điều ác thì sẽ bị Trời đánh, sét đánh, bị “Ngũ lôi oanh đỉnh”, tức là bị 5 loại sét đánh vào đầu. Ngũ lôi bao gồm Kim lôi, Mộc lôi, Thủy lôi, Hỏa lôi, Thổ lôi.

*Ngũ lôi oanh đỉnh: Làm nhiều điều ác thì sẽ bị Trời đánh, sét đánh, bị “Ngũ lôi oanh đỉnh”, tức là bị 5 loại sét đánh vào đầu. Ngũ lôi bao gồm Kim lôi, Mộc lôi, Thủy lôi, Hỏa lôi, Thổ lôi.

Chương 229: Ngồi thuyền ra khơi tránh đầu ngọn gió. 2 Ông trời thật không giữ chữ tín, Châu Tinh Tinh nói ra rồi, Cửu Tiêu Thần Lôi đâu?

“Được rồi, có gì đáng khóc đâu, ngay cả lời của cậu bọn họ cũng dám tin, đáng đời mất cả vốn lẫn lãi.”

Liêu Văn Kiệt vừa đi vừa an ủi: “Cùng lắm thì sau này không gặp bọn họ nữa, một chánh thanh tra như cậu, còn là người của đội Phi Hổ, bọn họ có thể làm gì cậu? Cậu để bọn họ đánh một cái thử xem, hứ, tôi giúp cậu, đánh trả lại ngay phát đầu tiên.”

“Hu hu hu---”

Châu Tinh Tinh cảm động không thôi, lại huhu khóc to lần

nữa: “Anh Kiệt, vẫn là cậu nghĩa khí, cái đó, Hoàng lão đại bên này giao cho anh xử lý.”

“Alo, A Tinh! Alo, cậu nói đi, tôi đang đi thang máy, tín hiệu không tốt, cậu nói to lên!” Liêu Văn Kiệt tay cầm điện thoại, từ từ đưa xa ra khỏi miệng, cuối cùng trực tiếp cúp máy.

“Tên xấu xa mây đen ngập đầu, vận rủi rơi xuống, đáng đời một đời làm nội ứng, mình vẫn còn trẻ, bây giờ không nhận hắn vẫn còn kịp.”

Liêu Văn Kiệt lẩm bẩm một mình hai câu, di động lại reo lên lần nữa, hắn rối rắm một lúc lâu, vẫn bắt máy.

“Anh Kiệt, vẫn là tôi, A Tinh.”

“Ăn bạn, tôi nói cậu nghe, vừa có có một người, ném điện thoại vào trong ngực tôi, xau đó bỏ chạy, tôi cũng không biết nà ai.”

“Đừng giả vờ nữa, tôi biết là anh.”

“...” x2

“Được rồi, A Tinh, tình hình của cậu hơi nghiêm trọng, tôi…. đậu má…. thật không vậy….”

Trong lúc nói chuyện, Liêu Văn Kiệt đã đi tới trước cửa công ty, ngạc nhiên nhìn chiếc xe thể thao mui trần đang tiến đến, trên xe là hai người phụ nữ, một người giả trai là Yudy Tang, người còn lại là Hà Mẫn.

“Sao vậy, anh Kiệt, anh gặp ma rồi à? Có phải không, mau nói cho tôi biết, chắc chắn là anh gặp ma rồi!”

“A, việc này….. cái đó…”

Liêu Văn Kiệt nhất thời không biết nói sao, sắp xếp lại lời nói

một lần nữa, nói: “A Tinh, tình hình không phải nghiêm trọng bình thường, cậu phải mau chóng mạnh mẽ lên.”

“Tôi biết rất nghiêm trọng, vậy nên tôi mới cho anh một cơ hội lấy công chuộc tội, cầm một trăm tám chục vạn tới cứu tình bạn của chúng ta.”

“Không, cậu không biết!”

Liêu Văn Kiệt nghiêm túc nói: “Lần này tôi cũng hết cách cứu cậu, chỉ có thể lấy 500 tệ tiền cá nhân ra giúp cậu, cậu ngồi thuyền ra khơi tránh đầu ngọn gió đi, hai năm sau hãy về.”

“Không phải chứ, mười mấy vạn mà thôi, tới mức đó không?”

“Không nói nữa, cậu hãy bảo trọng.”

Liêu Văn Kiệt cúp máy, hóa ra bạn gái trong lời Yudy Tang, là Hà Mẫn mở cửa hàng bán hoa. Nhưng như vậy là quá nhanh, hai ngày trước hắn mới giúp Hà Mẫn tìm một công việc, giờ đã trèo lên xe thể thao của Yudy Tang rồi.

Chắc chắn là lúc Hà Mẫn đưa đồ tới công ty, bị Yudy Tang tóm được, vì công việc không tiện từ chối, chỉ có thể lấy thân nuôi hổ.

“Ôi, làm ăn không dễ dàng mà!”

Liêu Văn Kiệt than thở một câu, thầm hạ quyết tâm, sau này hắn làm ông chủ lớn, cũng sẽ bao một nữ cường vừa mới ra mắt.

Ngẩng đầu nhìn công ty, hắn quay người đi về phía cửa hàng hoa, mua một trang bị đánh quái.

Hà Mẫn lên xe của Yudy Tang, Châu Tinh Tinh vuốt mông ngựa không thành, đồng thời đắc tội với mấy cấp trên, quay về hàng ngũ nội ứng không còn là giấc mơ.

Mùi vị này, Trình Văn Tĩnh hất cho Vương Bách Vạn cũng là

chuyện gần đây.

Thời gian cấp bách, hắn biết rõ trọng trách trên vai rất nặng, cần phải tăng nhanh tốc độ tấn công, nếu không Trình Văn Tĩnh phạm phải tội lớn, hắn muốn cứu cũng không cứu được!

...

Phòng trợ lý, Tình Văn Tĩnh một mình ngồi trước bàn làm việc phụng phịu.

Yudy Tang đi hẹn hò, cùng một người làm dáng trang điểm lộng lẫy, nhìn dáng vẻ liền biết, là một phụ nữ xấu xa chẳng ra gì.

Một bó hoa hồng che mất tầm nhìn, Trình Văn Tĩnh ngây người, ngẩng đầu liền nhìn thấy dương mặt đẹp trai của Liêu Văn Kiệt.

Cô quay đầu, không nhìn hoa hồng, cũng không nhìn Liêu Văn Kiệt, bụng đầy oán khí: “A Kiệt, lần sau đừng phí tiền tặng hoa nữa, cậu là ông chủ lớn, tôi không xứng với cậu, vả lại tôi cung không thích cậu.”

“Thần Bài” Cao Tiến đặc biệt tới thăm hỏi Liêu Văn Kiệt, lúc đó cô cũng ở đấy, tâm tư vô cùng phức tạp, có kinh ngạc cũng có sùng bái, nhưng mất mát nhiều hơn, chính là rất thất vọng, cũng chẳng biết mình bị làm sao.

Nghe thấy lời nói tràn đầy oán giận, trong lòng Liêu Văn Kiệt biết giờ là lúc thu lưới, nếu để lạnh nữa, tới lúc thêm nhiệt lại phí công phí sức.

“Chị Văn Tĩnh, không, Văn Tĩnh, giới tính không phải là sự ngăn cách của tình yêu, nói gì tới địa vị xã hội.”

Liêu Văn Kiệt mở miệng liền thành cặn bã, một phen hỏi han ân cần, dỗ cho Trình Văn Tĩnh mơ hồ, đợi tới lúc lấy lại tinh thần,

phát hiện bản thân đã gật đầu đồng ý đi ăn tối và đi xem phim.

Chuyện gì vậy, không nên, đã bảo phải bày ra sắc mặt không tốt mà?

Trình Văn Tĩnh vuốt vuốt, sửng sốt không hiểu, đang muốn mở miệng đổi ý, đã bị Liêu Văn Kiệt Chen miệng cướp lời.

“Phải rồi, vừa nãy anh ở dưới lầu, nhìn thấy chị Yudy.”

Liêu Văn Kiệt lo lắng, thở dài nói: “Cô ấy lái siêu xe, đèo một người phụ nữ rất xinh đẹp, nếu không đoán sai, thì là có niềm vui mới rồi.”

“Hứ!”

Trình Văn Tĩnh hừ mạnh một tiếng: “A Kiệt, đừng giả vờ không biết, tôi điều tra rồi, cô gái mở tiệm hoa này, là cậu giới thiệu cho công ty.”

“Không sai, là anh.”

Chương 230: Dục tốc bất đạt 1 Liêu Văn Kiệt gật đầu quả quyết, chống một tay lên bàn làm việc của Trình Văn Tĩnh: “Nhìn vào mắt anh, em cảm thấy, anh làm như vậy là vì ai?”

Nói ra thật xấu hổ, câu hỏi này hắn chỉ vừa mới học được thôi, vậy mà nói vô cùng trôi chảy.

“A…”

Trình Văn Tĩnh kinh hô một tiếng, vô thức che miệng lại, tự dưng tim đập nhanh quá, không biết phải nói gì mới tốt.

“Không sai, đều là vì em.”

Liêu Văn Kiệt híp mắt lại, từng chút tới gần Trình Văn Tĩnh, thâm tình chậm rãi nói: “Chị Yudy quá đa tình, trông cậy vào chị ta

có thể cho em mượn bờ vai để dựa, vốn không thực tế, anh cho em mượn, dựa vào anh là được."

"Tôi….. cậu…"

"Anh biết em và chị Yudy tình cảm rất tốt, lập tức đưa ra quyết định không phù hợp. Thời gian còn dài, cứ từ từ, anh sẽ đợi em, sẽ không ép buộc em."

Liêu Văn Kiệt đưa tay, vén mái tóc dài rủ xuống bên tai Trình Văn Tĩnh: "Đừng nghiêm mặt, cười lên mới xinh, sau khi tan làm, anh mời em ăn tối dưới nến, sau đó mời em đi xem phim."

"A, ừm…. ừm."

Trình Văn Tĩnh đầu óc trống rỗng, vô thức gật đầu, một lúc sau nhíu mày nghi ngờ.

Mấy câu vừa nãy của Liêu Văn Kiệt, có chút quen tai, hình như đã nghe ở đâu rồi.

Trong rạp chiếu phim, chuyện tình thê lương của người và ma được chiếu trên màn ảnh rộng, đa tình, thương cảm, cái tình yêu đến chết cũng không thay đổi này ,làm cho người ta phải rơi nước mắt.

Trong bóng tối đã có không ít tiếng lau nước mắt, Trình Văn Tĩnh lại một một chút cũng không cảm nhận được gì.

Không phải cô lạnh lùng, chính xác thì ngược lại, mặt cô bây giờ đang rất nóng.

Ánh đèn tối sầm, tay cô bị Liêu Văn Kiệt bắt được, mười ngón tay đan vào nhau, nhưng vì lực không đủ, cái giãy dụa lại càng giống như đang làm nũng.

Sau đó trên màn hình chiếu cái gì , một chút cô cũng không

chú ý, chỉ biết tim cô giờ đang đập thình thịch, bao nhiêu suy nghĩ trong đầu cũng không biết mình đang suy nghĩ cái gì.

Liêu Văn Kiệt chuyên tâm xem phim, tay vẫn nắm chặt , theo kinh nghiệm của hắn, khi một cô gái đồng ý đi theo bạn xem phim thì tức là cô ấy tuyệt đối sẽ không để ý bạn nắm tay cô ấy.

Ước chừng 10 phút đồng hồ, mắt thấy Liêu Văn Kiệt có động tác tiếp theo, làm bộ muốn ôm, Trình Văn Tĩnh vội vàng đứng lên, nhưng lại làm lại người người khác giật mình, liền cẩn thận ngồi xuống.

“A Kiệt, anh trước tiên bỏ tay ra đã, em muốn đi vệ sinh một chuyến.”

“Tôi đi cùng em.”

“ Không cần đâu, em rất nhanh thì quay lại thôi.”

……

Trong nhà vệ sinh, Trình Văn Tĩnh nhìn gương mặt ửng đỏ của mình trên gương, lấy nước lạnh vỗ lên để giảm bớt nóng.

Kỳ lạ quá, không biết từ lúc nào mà cô đột nhiên có hảo cảm với Liêu Văn Kiệt, không còn bài xích tiếp xúc với hắn nữa.

Rõ ràng trước đây nắm tay với đàn ông, trong lòng cô đều sẽ khó chịu vô cùng, chỉ hận không thể rửa tay mấy chục lần.

“ Quái lạ, rốt cuộc từ bắt đầu từ khi nào vậy?”

Trình Văn Tĩnh đặt tay lên tim tự hỏi, nếu là vì lần ở bãi đỗ xe, thì liền là cảm ơn, cảm ơn Liêu Văn Kiệt trong lúc nguy nan đã cứu cô ra khỏi nguy hiểm, vậy thì không tính là hảo cảm giữa nam và nữ.

Đúng lúc đang nghĩ, cô đột nhiên nhìn thấy một người trên

gương, Liêu Văn Kiệt thế mà lại đi vào.

“A Kiệt, anh làm cái gì vậy, đây là vệ sinh nữ !”

“ ừm, lại không có gì khác….”

Liêu Văn Kiệt nói đến nửa ngày, mặt liền biến đổi: “chết rồi, có người đến, là nữ.”

“Nhanh, anh mau đi đi, để người khác gặp thì không hay đâu.”

“Không kịp rồi, tránh đi trước đã.”

Liêu Văn Kiệt tiến lên 1 bước, túm lấy tay Trình Văn Tĩnh, kéo cô vào vách ngăn, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Hai người con gái vừa nói vừa cười đi vào trang điểm, lúc đầu còn bàn luận nội dung phim, nói một lúc đề tài liền biến thành nói về bạn trai của mình.

Trong lời nói toàn là so sánh khoe khoang, nào là bạn trai vừa có tiền lại đẹp trai.

Trình Văn Tĩnh ban đầu còn thắc mắc tại sao mình cũng phải trốn vào đây, nghe 2 đứa con gái kia nói xong trong lòng nhất thời khinh thường.

Có tiền lại đẹp trai, haha, có thể so sánh với Liêu Văn Kiệt sao?

A~~~

Trên mặt bị cắn một cái, Trình Văn Tĩnh ngơ ngác tại chỗ, không nghĩ tới tên Liêu Văn Kiệt này lá gan lại lớn như vậy.

“suỵt”

Liêu Văn Kiệt giơ một ngón tay trước miệng, nghiêng tai lắng nghe, cho đến khi hai người con gái trang điểm xong rời đi.

“ A Kiệt, anh lúc nãy hơi quá đáng rồi đó, còn chưa hỏi em đồng…”

“suỵt, lại có người đến”

“Em là nữ, em không cần trốn a?”

Trình Văn Tĩnh vẻ mặt ngây thơ, ngốc nghếch một lần nữa lại bị Liêu Văn Kiệt kéo vào một phòng đơn.

Lần này là nhân viên vệ sinh, cầm cây lau nhà dọn dẹp mặt đất, lúc dọn xong một gian, nhìn thấy khe cửa một nam một nữ bốn đôi giày, nhất thời ho nhẹ một tiếng, gõ cửa.

“ Người thanh niên, chỗ này không phải nơi vui chơi, muốn làm gì thì về nhà mà làm.”

Nói xong, cô dọn dẹp xách xô nước rời đi.

Trình Văn Tĩnh không còn mặt mũi nào nữa, nhỏ giọng oán trách: “ Đều tại anh, giờ ra ngoài bị người ta bắt gặp thì phải làm sao, xấu hổ quá đi mất!”

“ Đơn giản, chúng ta ở đây thêm chút nữa, đợi dì ấy đi xa rồi ra.”

“Nghĩ hay quá ha, nhỡ đâu anh lại hôn….um um…”

Lời còn chưa nói xong liền bị Liêu Văn Kiệt cúi đầu chặn miệng, một tay cô đẩy lên ngực Liêu Văn Kiệt, sau đó lại sờ hai cái sau lưng, cuối cùng vô lực mà rũ xuống.

Chương 231: Dục tốc bất đạt 2

Nửa phút sau, Liêu Văn Kiệt ngẩng đầu lên, làm bộ không có chuyện gì sảy ra:" Chắc đã đi xa rồi, nhân lúc không có ai, ta đi thôi!"

"ồ, ừm…"

"Xem phim thật vô vị"

" Em vẫn muốn xem à, nếu không muốn thì chúng ta ra ngoài đi dạo chút đi, hít chút không khí trong lành rồi anh đưa em về."

"ồ, ừm…"

Trình Văn Tĩnh cúi thấp đầu, trong lòng đang rất loạn, còn chưa thoát ra khỏi nụ hôn kia. Bất ngờ quá!

……

Chung cư cao tầng, Trình Văn Tĩnh đứng trước cửa, chìa khóa căm trước ổ, không biết có nên mở ra hay không.

Nhỡ đâu Liêu Văn Kiệt cũng muốn vào , cô không ngăn được thì phải làm sao đây?

Sau khi rời khỏi rạp chiếu phim, hai người đi ngoài đường một tiếng đồng hồ, cứ cách một lúc Liêu Văn Tĩnh lại đánh lén dưới bóng râm một lần. Có một liền có hai, hai lần cuối cùng,Trình Văn Tĩnh liền lười không kháng cự nữa.

Nhưng mà điểm mấu chốt là, cô không muốn mối quan hệ của hai người lại tiến thêm một bước, dù sao vẫn còn có Yudy Tang. Mặc dù Yudy Tang là người đã có chồng, mặc dù Yudy Tang rất

đào hoa, mặc dù Yudy Tang bây giờ còn có người con gái khác…..

“ Sao vậy, cửa hỏng rồi à?”

Liêu Văn Kiệt cười tủm tỉm tiến lên, cầm tay Trình Văn Tĩnh , còn rất tốt bụng mà giúp cô vặn chìa khóa. Cửa phòng mở ra, Trình Văn Tĩnh hoảng hốt:” A Kiệt, chúng ta….”

“ Không cần nói nữa, anh biết, lúc trưa tôi đã nói rồi, thời gian vẫn còn dài, anh sẽ không ép em.”

Liêu Văn Kiệt thuần thục bật đèn tường, ngồi trên sopha nghỉ ngơi: “ Nhưng mà tôi tới cũng tới rồi, mời tôi cốc nước rồi tôi sẽ đi, được không?”

“Cái này thì được” Trình Văn Tĩnh thở phào nhẹ nhõm.

Thật sự chỉ uống một ly nước, trước khi đi Liêu Văn Kiệt còn đánh lén Trình Văn Tĩnh một cái, người sau buông tha chống cự, đổi thành trạng thái không phòng bị, trước cửa đỏ mặt phất tay tiễn Liêu Văn Kiệt rời đi.

“Chị Yudy, không phải anh em càng không phải người, mà là chị dâu….cùng với một chị dâu khác bị nguy hiểm đến tính mạng , em phải cứu họ.”

Liêu Văn Kiệt đứng trong thang máy đang đi xuống, đêm nay nếu hắn muốn ở lại cũng không phải không thể. Nhưng mà dục tốc bất đạt, nếu thật sự làm chút gì đó thì địa vị của hắn trong lòng Trình Văn Tĩnh khó có thể vượt qua Yudy Tang .

Không ổn.

Hắn thật sự vì cứu người, thuận tiện ôn tập một chút kỹ năng tán gái mà thôi, không hề có cái ý nghĩ muốn lăn giường kia.

Tuy từ chỗ Vương Bách Vạn có thể mở qua một lỗ hổng,

nhưng hai người lần đầu gặp mặt rất không thoải mái, hơn nữa tên tra nam cấp thấp Vương Bách Vạn kia hắn thật sự không xử lý được.

Một người đàn ông kiêu ngạo ương ngạnh, bộ dạng còn cực kỳ giống Châu Tinh Tinh, một nữ nhân muốn vóc người có dáng người, muốn khuôn mặt có khuôn mặt, đề tài lựa chọn này căn bản đã có đáp án rồi.

Cứu người nhưng cũng không thể ủy khuất chính mình.

Liêu Văn Kiệt đi ra khỏi thang máy, phân tích cục diện trước mắt một chút, hắn đang chiếm ưu thế, giá trị nhan sắc cao, anh hùng cứu mỹ nhân gia tăng, quần chúng vây xem trợ công , liên tục mấy lần tổ hợp quyền đem Trình Văn Tĩnh lộ ra, cùng Yudy Tang so sánh cũng không thành vấn đề.

Làm thế nào để đánh một trận định quyết định, giết Yudy Tang đến giáp cũng không còn, thì chỉ còn thiếu thời cơ tốt, ví dụ như lại một lần nữa làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Đáng tiếc, thời gian quá gấp gáp,nếu không hắn liền đem Yudy Tang dày vò đến chết.

Trên lầu, sau khi Liêu Văn Kiệt rời đi, Trình Văn Tĩnh liền ôm trán ngã trên sô pha, lúc thì ngẫm lại cái này, lúc thì ngẫm lại cái kia, cảm giác chịu tội tràn đầy, một đêm không ngủ ngon.

.....

Ngày hôm sau, Trình Văn Tĩnh đi vào văn phòng trợ lý, không thấy Liêu Văn Kiệt liền hơi thất vọng, nhưng trên bàn làm việc lại có một bó hoa hồng mới. không nói gì mà bí mật vui vẻ.

Một giờ sau, Yudy Tang tùy tiện đi vào văn phòng trợ lý, tùy ý chào hỏi, thông báo cho Liêu Văn Kiệt hôm nay lại hai lần xin nghỉ, liền đi vào phòng làm việc của mình

Trình Văn Tĩnh thở dài, so sánh quá mức chênh lệch, lắc đầu không suy nghĩ nhiều nữa, chuyên tâm bận rộn công việc trong tay. Giấy tờ của công ty bắt quỷ vẫn đang trong quá trình giải quyết, phải nhanh chóng thúc giục một chút, kết thúc sớm một chút, Liêu Văn Kiệt cũng có thể sớm mở công ty kiếm tiền

Bên kia, ở chỗ Liêu Văn Kiệt , buổi sáng hắn thức dậy chạy bộ, ăn điểm tâm, tặng một bó hoa hồng liền trực tiếp rời đi, bắt xe đi tới trung tâm Tinh Anh. Tối hôm qua nghiên cứu sách trắng của Cao Tiến, Đại Lực Kim Cương Thoái có vài chỗ không rõ , đặc biệt đến hỏi Quỷ Vương Đạt

Cả sáng ở cửa hàng tạp hóa, đến hai giờ chiều mới về đến nhà. Giấy tờ của công ty bắt quỷ có Trình Văn Tĩnh hỗ trợ giải quyết, những việc vặt còn lại, do lão Vương toàn bộ phụ trách, hắn ngoại trừ tu luyện hàng ngày, việc duy nhất, chính là nhìn chằm chằm thang máy tầng một. Liền như vậy, còn an bài Chung Phát Bạch gác đêm.

Đại Lực Kim Cương Thoái còn chưa được cho vào tu luyện hằng ngày, Liêu Văn Kiệt mỗi ngày tu luyện một môn, theo thứ tự là Thiết Sa Chưởng, Xuân Phong Hóa Vũ, tối hôm qua lại thêm một môn Thiên Thuật.

Không cần lo lắng về tâm trí ,cứ giao cho mình sau khi ngủ.

Gần đây hắn phát hiện ra một chuyện thú vị, cấp bậc nhập môn của Thiết Sa Chưởng nếu lực công kích xa thì không thể phá vỡ cấp bậc nhập môn của Thiết Bố Sam lúc trước, về phẩm cấp mà nói, Thiết Sa Chưởng kém không ít lần.

Chương 232: Dục tốc bất đạt 3 Nói cách khác, hệ thống thưởng võ học, so với bí tịch của Quỷ Vương Đạt so sánh còn cao minh hơn rất nhiều. Đây là một phát hiện rất quan trọng, Thiết Sa Chưởng cũng có thể thông qua hệ thống thăng cấp, nhưng cùng bỏ ra một ít tiền thì đầu tư Thiết Sa Chưởng lại tương đối lỗ.

【Xuân Phong Hóa Vũ】 rất khó tu luyện, ngoại trừ trình độ thuần thục, đối với chất lượng tâm trí đều có yêu cầu cực cao. Hắn chọn một cái, buông tha Long Vương Phún Thủy, trừ tà chữa thương , mấy ngày tu luyện , tiến bộ vô cùng rõ rệt

Trên cánh tay, vết trầy xước Miyake lưu lại cả đời đã hoàn toàn hồi phục, ngay cả một vết sẹo cũng không có. Rất tốt, luyện tập tốt, lại còn có một thương mại nhiều tiền!

Cuốn sách Cao Tiến tặng vô cùng thú vị, cổ vật một nửa trước là bản không trọn vẹn, viết về một môn tâm pháp quan trọng để tu tâm trí lực, tập trung vào việc vật dụng tỉ mỉ cực hạn của ý chí .

Dựa theo lời Liêu Văn Kiệt mà nói, đây chính là vi thao, giả thiết trong trí lực lấy lượng làm đơn vị, mục đích chính của môn tâm pháp này là có thể tiết kiệm thì tiết, lấy đầu ra nhỏ nhất, đổi lấy hiệu quả lớn nhất. Cao nhân sáng tạo ra môn tâm pháp này, là một thiên tài tuyệt đỉnh, hắn bởi vì thể chất duyên cớ, trí lực trước đây ít hơn bạn bè cùng trang lứa. nên hắn không từ bỏ tu luyện, đi theo con đường khác, sáng tạo ra tâm pháp khiếu quyết Kiếm Tẩu Thiên Phong.

Đáng tiếc bản độc nhất lại không trọn vẹn, Cao Tiến lấy được quyển sách này, mất đi không ít trang. Nửa quyển sau là Cao Tiến căn cứ vào quyển kỳ thư này, tự mình sắp xếp lại thiên thuật.

Mỗi người có suy nghĩ khác nhau, hắn là con bạc, suy nghĩ đầu tiên chính là đem tâm pháp khiếu quyết gộp lại vào thiên thuật. Hiệu quả là gì? Cao Tiến là thần cờ bạc, từ lúc vào nghề đến nay, chưa từng thất bại!

Liêu Văn Kiệt không phải con bạc, hắn là đạo sĩ, suy nghĩ đầu tiên tự nhiên là làm thế nào đem môn tâm pháp này, vận dụng linh hoạt ở đạo thuật.

Lấy [Xuân Phong Hóa Vũ] làm ví dụ, Long Vương Phún Thủy

cần một lượng lớn trí lực, trừ tà chữa thương cần tập trung trí lực tỉ mỉ chính xác, môn tâm pháp này vừa vặn phù hợp với yêu cầu của người đến sau.

Từ khi Liêu Văn Kiệt ăn dịch cân tẩy tủy đan, hắn khống chế trí lực cũng đã đạt tới tình cảnh trong tay, nhưng còn chưa đủ, đọc sách tâm pháp trong cuốn sách có thể giúp hắn lên một tầm cao mới. Quá trình tu luyện tương đối khô khan, Liêu Văn Kiệt lấy ra sợi dây đỏ dệt kiếm Kim Tiền, phối hợp với tâm pháp sử dụng trí lực, bám vào trên dây đỏ, từ 1 đến 9 lần lượt bày thành tạo hình.

Vừa mới bắt đầu tu luyện, quá trình liên tục đứt quãng, nhìn không ra tiến triển gì. Yêu cầu của hắn cũng không cao, đồng thời khống chế hơn một ngàn sợi dây đỏ, một lòng đa dụng, viết một đoạn văn chương logic lưu loát, liền coi như thành công.

“tút tút!”

Đang tu luyện , điện thoại vang lên, Liêu Văn Kiệt ban đầu cũng không để ý tới, chuyên tâm khống chế hai sợi dây đỏ, mắt thấy một cái vặn vẹo thành ‘S’, một cái nữa liền hoàn thành xong, điện thoại lần thứ ba vang lên.

Hắn dừng luyện tập, cho cái người kiên trì kia 1 cơ hội giải thích.

“ Alo, tìm ai ?”

“Là ngài Liêu sao, đây là công ty trang trí XX, hai ngày trước, quản lý Cao của chúng tôi đã liên lạc với anh.”

“ ? ? ? ”

Là công ty trước đây hắn làm việc!

“ Là thế này a, sức khỏe của quản lý Cao gần đây có chút không ổn, công việc của ông ta bây giờ do tôi phụ trách, tôi gọi

điện hỏi thăm đôi chút, có thời gian hẹn sắp xếp thời gian gặp mặt chút."

" Đợi đã, sức khỏe có chút không ổn là sao, mấy hôm trước nói chuyện sức khỏe của ông ta vẫn khỏe mạnh, sao bây giờ lại đột nhiên phát bệnh?"

Liêu Văn Kiệt nghi hoặc , thảo nào quản lý Cao đáp ứng thề son thề sắt, kết quả là thoải mái còn chưa tới.

Hóa ra không phải là không đáp ứng , chỉ là vẫn chưa viết giấy báo nghỉ.

Quên đi, nể tình ông ta có bệnh, cũng không phải là cố ý, lần này tha thứ cho ông ta.

"Ách……"

Bên kia điện thoại do dự, cuối cùng nhỏ giọng nói: "Thật không giấu diếm, quản lý Cao không phải thân thể có bệnh, theo tôi được biết, lúc ông ta cho khách hàng xem phong thủy đã bị trúng tà."

Liêu Văn Kiệt hai mắt tỏa sáng , đến rồi, đến rồi, nhiệm vụ đến rồi!

"Quản lý Cao trúng tà ở đâu? Tình hình bây giờ sao rồi, mau nói với tôi đi."

Liêu Văn Kiệt vội vàng hỏi, nhiệm vụ trước mắt, không thể bỏ qua bất cứ câu nào được.

Quản lý Cao thật là, đã sớm nói với anh ta đi đêm nhiều cũng có ngày gặp ma rồi, nhưng lại không tin, còn nói mình có bùa bình an hộ thân, bây giờ thì tốt rồi, bị ma ám rồi.

Đầu bên kia điện thoại sững sờ, nghe giọng điệu của Liêu Văn

Kiệt, có vẻ như hắn rất vui khi quản lý Cao bị trúng tà.

Cái người gì mà lạ vậy!

“Anh Liêu, tình huống là như thế này…”

Hai ngày trước, quản lý Cao nói chuyện điện thoại với Liêu Văn Kiệt xong liền đi thăm công ty của khách hàng, sau đó thì bị mất tích. Khi tìm thấy thì quần áo không chỉnh tề, nằm co rúc trong buồng vệ sinh nữ, cứ ngơ ngơ dại dại hỏi gì cũng không nói, cứ cười ngây ngây.

Chương 233: Đêm tối mới là sân nhà của tôi, màu đen là màu may mắn của tôi 1 Hiện tại quản lý Cao đang ở trong bệnh viện, thần trí không được tỉnh táo, tối hôm qua còn có khuynh hướng tự sát, được các y tá trong bệnh viện phát hiện kịp thời.

Bác sĩ đã chấm điểm tinh thần cho quản lí Cao, cho rằng anh ta quá hoảng sợ cho nên mới dẫn đến tinh thần hoảng loạn.

Vấn đề không quá lớn, đề nghị người nhà chú ý theo dõi, điều trị bằng thuốc cộng thêm phương pháp điều trị tâm lý, vài tháng nữa sẽ khôi phục lại bình thường.

Liêu Văn Kiệt hỏi địa chỉ bệnh viện, người nọ còn tưởng nên bịa ra vấn đề rồi bảo lần sau gặp mặt nói, nói qua loa cho có lệ hai câu rồi cúp máy luôn.

…

Bệnh viện.

Liêu Văn mang theo giỏ trái cây đi vào phòng bệnh, quản lý Cao bị trói trên giường, ngủ ngáy khò khò như lợn chết. Một phụ nữ trung niên ngồi bên cạnh thở dài, có lẽ là vợ của quản lý Cao.

“Chị dâu, tôi là đồng nghiệp của quản lý Cao, nghe nói anh ấy

nằm viện, hôm nay tôi đến thăm một chút, cứ gọi tôi là A Kiệt."

"Xin chào, hóa ra bạn là A Kiệt, lão Cao có nhắc đến cậu với tôi lắm, cậu đẹp trai thế này chắc cũng sẽ không nhầm đâu."

"Nói đùa đấy ạ, quản lý Cao làm sao vậy, ông ấy ngủ rồi à?"

"Haizz, ông ấy cứ điên điên khùng khùng, y tá vừa tiêm cho anh ấy." Nói đến đây, vẻ mặt của vợ quản lý Cao trà đầy lo lắng.

"Có thể nhìn ông ấy một chút được không?"

Liêu Văn Kiệt đặt giỏ trái cây xuống: "Tôi có nghe tin đồn là quản lý cấp cao bị trúng tà. Tôi có nghiên cứu một chút về mấy chuyện này, có lẽ có thể nhìn ra chút manh mối."

"Vậy thì làm phiền cậu rồi."

Quản lý Cao rất yêu thích phong thủy, vợ của ông ta cũng tập mãi thành quen nên cũng không bài xích với ý kiến của Liêu Văn Kiệt.

Sau khi kiểm tra đơn giản, Liêu Văn Kiệt ghép hai ngón tay chỉ lên mi tâm, sau đó cởi cúc áo khoác của Quản lý Cao: "Chị dâu, tôi nhớ Quản lý Cao mang theo một tấm bùa hộ mệnh, sao lại biến mất rồi?"

"Tôi cũng không rõ, khi ông ấy được người ta đưa đến bệnh viện thì đã không thấy tấm bùa hộ mệnh kia đâu nữa."

Vợ của quản lý Cao lắc đầu, và hỏi: "Sao vậy, có thật là lão Cao nhà tôi bị trúng tà không?"

"Không sao, chỉ là chút bệnh vặt thôi, nghỉ ngơi hai ngày sẽ có thể hồi phục."

Liêu Văn Kiệt cười nhạt, nói hai câu sau đó tạm biệt, đi ra khỏi phòng bệnh.

Ước chừng hắn có thể nhìn ra được tình trạng của quản lý Cao, đúng là đã bị hoảng sợ, nhưng mức độ hoảng sợ có chút nghiêm trọng, đến mức hồn phách cũng bay ra khỏi người.

Có quá nhiều du hồn dã quỷ trong bệnh viện, Liêu Văn Kiệt đi một vòng cũng không tìm thấy được bóng dáng của linh hồn quản lý Cao, hắn liền gọi điện cho Chung Phát Bạch.

Chung Phát Bạch ngày nào cũng canh giữ ở lầu hai nghiên cứu thang máy, luẩn quẩn trong nhà không màng thế sự, điện thoại vừa vang lên liền bắt máy ngay.

“Lão Chung , hỏi anh một chuyện, một người bạn của tôi bị hoảng sợ quá đó, hồn cũng bị dọa cho bay đi. Tôi phải làm sao đây?”

“Bắt lại là được rồi.”

“…”

Cái này thì còn cần anh nói sao!

Liêu Văn Kiệt trợn tròn mắt: “Là như thế này, linh hồn của ông ấy không biết đã chạy đi đâu, anh biết gọi hồn không?”

“Không biết.”

“Anh là một đạo sĩ, thế mà lại không biết gọi hồn ư?”

“A Kiệt, cậu cũng không biết mà!”

“…” x2

“Lỗi của tôi, Lão Chung, anh có cách gì có thể nhanh chóng gọi hồn của bạn tôi về không.”

“Nói chung, linh hồn rời thân sẽ canh giữ ở bên cạnh thể xác, nhưng cũng không loại trừ khả năng vì hoảng sợ quá độ nên chạy

quá xa.”

Chung Phát Bạch nói: “A Kiệt, cậu hỏi thử xem, bạn cậu bị dọa sợ ở đâu, nếu may thì có lẽ hồn của người kia vẫn sẽ quanh quẩn ở đó.”

“Vậy nếu không may thì sao?”

“Tôi có một cái la bàn bát quái, làm tràng pháp sự thì có thể đưa linh hồn trở lại. ”

“Này, không phải vừa rồi nói mình không biết gọi hồn sao?”

“Phương pháp này quá rườm rà, chi phí lại cao.”

“Hiểu rồi.”

Liêu Văn Kiệt cúp máy, sau này chi phí cả các mục dịch vụ ở công ty bắt ma cứ lấy giá của Chung Phát Bạch để làm tiểu chuẩn nhận định đi.

Không biết giá thị trường bây giờ thế nào, một lá bùa bình an giá mười vạn tệ, có hơi đắt quá không nhỉ?

Bán cao cũng không sợ, dù sao là hàng thật giá thật, hắn còn sợ bán rẻ đấy.

Lỡ như người ta bán 30 vạn tệ mà hắn chỉ bán giá mềm có qo vạn thì sao, chẳng phải là khóc thét luôn sao.

Ra khỏi bệnh viện, Liêu Văn Kiệt giơ tay gọi một chiếc taxi, đồng thời gọi cho Lý Ngang, nói cho anh ta biết địa chỉ, bảo anh ta nhanh chóng qua đây.

Dù sao đi nữa, quản lý Cao cũng là một lão làng trong nghề phong thủy, có thể dọa cho anh ta đến mức hồn lìa khỏi xác, lại còn cái nơi là nhà vệ sinh nữ nữa chứ…

Rất kỳ lạ, mang theo Lý Ngang sẽ đáng tin hơn một chút.

…

Cao ốc Huy Quang, tòa văn phòng.

Liêu Văn Kiệt đứng ở cửa tòa cao ốc, ghép hai ngón tay lại ấn vào mi tâm, nhìn sơ quét mắt qua tòa cao ốc cao ba mươi tầng này.

Nhìn từ bên ngoài thì cũng có khác với những tòa văn phòng gần đó, dáng vẻ bình thường không giống như là có ma.

Chương 234: Đêm tối mới là sân nhà của tôi, màu đen là màu may mắn của tôi 2 Nhìn phải nhìn trái cũng không thấy Lý Ngang, hắn lại gọi thêm một cuộc.

“Lý Ngang, anh đến đâu rồi?”

“Vừa lên xe taxi, khoảng bốn mươi phút nữa thì có thể gặp nhau.”

“Không phải chứ, bốn mươi phút nữa lâu thế, bây giờ đã là bốn giờ chiều rồi, đợi anh đến nữa không phải trời tối rồi sao?”

“Trời tối dễ làm việc!”

Lý Ngang không quan tâm: “Chắc hẳn cậu cũng nhìn thấy rồi, đêm tối mới là sân nhà của rôi, màu đen là màu may mắn của tôi, ban đem càng dễ hành động.”

“Thật trùng hợp, con ma cũng nói như vậy.”

Liêu Văn Kiệt phun ra một câu, liếc nhìn xung quanh: “Tôi đợi anh ở quán cà phê bên cạnh, nếu một tiếng nữa mà anh không đến thì tôi không đợi nữa.”

Lý Ngang bốn mươi phút nữa sẽ tới, hắn cảm thấy không đáng tin chút nào, lại châm chước thêm 20 phút vậy.

Về phần tại sao bây giờ không vào?

Đùa à, lỡ như con ma ở trong đó quá mạnh, một mình đi vào chẳng phải là tự chuốc lấy phiền phức sao!

Năm mươi phút sau, chỉ còn mười phút nữa là năm giờ, Lý Ngang ôm Lily bước xuống xe, ngẩn đầu nhìn tòa cao ốc Huy Quang, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

“Lý Ngang, anh nhìn ra gì rồi sao?”

“A Kiệt, cậu đi sao mà không có tiếng động nào vậy, dọa tôi chết khiếp.”

“Đừng vu oan cho tôi, là chính anh đứng ngơ ra ở đó đấy.”

Liêu Văn Kiệt khẽ cau mày: “Nói nhảm ngang đây thôi, trước đây tôi đã từng quan sát rồi. Tòa cao ốc này không có gì khả nghi, ít nhất nhìn từ bên ngoài cũng không thấy manh mối nào, anh phát hiện ra gì không?”

Có lẽ là vấn đề không đúng giờ, ban ngày thì yên bình, ban đêm thì sẽ tự động đổi thành nhà ma.

Nghĩ đến khả năng này, Liêu Văn Kiệt, ghép hai ngón tay lại ấn vào mi tâm, sau đó lại nhìn về phía tòa cao ốc, nhưng vẫn không thấy có chỗ nào kỳ lạ

Hơi mất mát một chút nhưng cũng hợp tình hợp lý thôi, dù sao thì Lý Ngang cũng là…

“Đoạn thời gian trước tôi có chơi xì lát với một người bạn bệnh nhân cùng phòng thì tôi thắng được một tầng ở đây, còn chưa kịp cọ cho nóng nữa thì lại thua một người bệnh nhân cùng phòng khác, thấy vật suy tình, sớm biết thì cũng không cần lá 10 kia cho rồi.”

Dù sao Lý Ngang cũng là một tên thần kinh, não tàn mới so sánh được với anh ta!

Liêu Văn Kiệt đen mặt bước vào tòa cao áo, vốn dĩ hắn cũng không muốn sang tên tầng nhà kia cho mình, giờ xem ra phải nắm bắt thời gian để hành động thôi, lỡ như ngày nào đó bị Lý Ngang làm cho thua sạch.

Hai người bước vào thang máy, Liêu Văn Kiệt nhấn tầng mười sáu thì có vấn đề, nhịn nãy giờ rồi cuối cùng cũng không nhịn được nữa: "Lý Ngang, anh có từng nghĩ, mình chính là người có vận khí nghịch thiên, cho nên khi anh chơi xì lát với người ta thì lần nào cũng được 21 điểm tròn không."

"Làm sao có thể chứ, tôi lại không phải là thần, nào đâu có thể may mắn như thế được, mười lần có một lần thì còn nói được đấy."

"Được rồi tôi hiểu rồi."

Liêu Văn Kiệt gật đầu, và nếu một ngày nào đó Lý Ngang có hứng thú, muốn chơi xì lát với hắn, chơi tầm 9 ván thấy được thì thu tay.

Khi tầng thang máy dần lên cao, chậu Lily trong ngực của Lý Ngang cũng bắt đầu xoay tròn, chỉ một hướng lơ lửng bất định, cho thấy trong tòa cao ốc có ma nhưng không chỉ có một con.

...

Ở tầng mười sáu, vừa đúng năm giờ, nhân viên văn phòng trong lục đục ở hành lang quẹt thẻ tan làm.

Liêu Văn Kiệt đưa Lý Ngang ra khỏi thang máy, chạy thẳng đến công ty tài chính ở cuối hành lang, khách hàng của quản lý Cao chính là ông chủ công ty này, nhà vệ sinh nữ nơi ông ta được tìm thấy sau khi mất tích cũng nằm trên tầng này.

Hai người một người quá đẹp trai, một người quá không bình thường, đã thu hút các nhân viên văn phòng dừng lại xem, trong đó có mấy cô gái chụm lại với nhau, nhỏ giọng chỉ chỉ Liêu Văn Kiệt.

Liêu Văn Kiệt tai thính mắt sáng, nghe rất rõ, bọn họ đang thảo luận về việc muốn lấy được cách liên lạc với hắn.

Nhìn tướng mạo, mọi người đều có duyên phận đã định trước, hắn cũng không lãng phí thời gian.

“Hai vị, xin hỏi hai vị muốn tìm ai, bây giờ đã tan làm rồi.”

Người phụ nữ ở quầy lễ tân đang thu dọn đồ đạc, nhìn thấy tướng mạo của Liêu Văn Kiệt và bộ dạng của Lý Ngang, cô ấy sững sờ ngay tại chỗ.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy một sự kết hợp kỳ lạ như vậy.

“Cin hỏi giám đốc của mọi người có ở đây không? Hai ngày trước lão Cao bạn của tôi đã xảy ra một chút chuyện ở quý công ty, hôm nay chúng tôi đặc biệt đến thăm hỏi vì chuyện này.” Liêu Văn Kiệt giải thích một câu, mặc dù không có hẹn trước nhưng nụ cười của hắn đã khiến cô gái lễ tân không thể từ chối.

“Được, được, hai vị đi cùng tôi, mời đi lối này.”

Cô gái lễ tân đi trước dẫn đường, đi qua một văn phòng có rất nhiều người, gõ cửa một phòng trong cùng.

“Mời vào.”

“Giám đốc Vương, có hai vị khách đến thăm, cũng là vì chuyện của hai ngày trước.”

“?”

Giám đốc Vương nghe xong liền sửng sốt, liếc nhìn vị đạo sĩ

trung niên đang ngồi trên sô pha, sau đó nhìn Liêu Văn Kiệt và Lý Ngang ngoài cửa, não vẫn xử lí kịp.

Có chuyện gì vậy, không phải chỉ liên hệ với một công ty bắt ma thôi sao?

Liêu Văn Kiệt và Lý Ngang cũng nhìn thấy vị đạo sĩ trung niên đang ngồi trên ghế sô pha, mặc áo đạo bào hạnh hoàng*, khuôn mặt chữ quốc, mắt to mày rậm, trông khá uy nghiêm.

*Áo cho đạo sĩ có màu vàng hơi đỏ.

*Áo cho đạo sĩ có màu vàng hơi đỏ.

Từ tướng mạp, vị đạo sĩ này thoạt nhìn có cảm giác an toàn.

“Không biết hai vị đây là?”

Chương 235: Ai làm rơi 100 tệ kìa 1 Giám đốc Vương đứng dậy, bước nhanh ra cửa, kêu cô gái ở bàn tiếp khách pha hai tách trà.

“Giám đốc Vương, hóa ra anh còn liên lạc với người khác, nếu đã như vậy thì Trương mỗ xin cáo từ đi trước.” Vị đạo sĩ trung niên không vui, đứng dậy đi muốn đi ra ngoài.

“Đạo trưởng Trương, hiểu lầm, đây đều là hiểu lầm.”

Giám đốc Vương vội vàng kéo đạo sĩ trung niên lại rồi giải thích: “Tôi chỉ liên lạc với quý công ty, hai vị..hai vị này tôi cũng không biết làm sao nữa!”

“Nói hay lắm!”

Lý Ngang bước tới, mặt đối mặt với Đạo trưởng Trương, cười khà khà: “Làm quen một chút, tôi là Lý Ngang “chuyên gia bắt ma’ tiếng tăm lừng lẫy, chắc hẳn anh cũng đã từng nghe qua đại danh của tôi nhỉ.”

Đạo trưởng Trương chớp mắt hoang mang, nhìn lên nhìn xuống Lý Ngang mấy cái, khịt mũi lạnh lùng, “Cái gì mà chuyên gia bắt ma, tôi chưa từng nghe đến.”

“Không phải chứ, ngay cả danh xưng Lý Ngang tôi mà cũng chưa nghe đến, còn dám lăn lộn ở vùng ngày à?”

Lý Ngang đặt hoa lily và vali xuống, xắn tay áo túm lấy cổ áo của đạo trưởng Trương: “Nói thử coi, mày là tên đảo từ đâu tới, đã nộp phí bảo kê chưa?”

“Lý nào lại như vậy! Không có văn hóa, thô tục, đồ thần kinh!”

“Không sai, tao chính là đồ thần kinh đấy.”

Đạo trưởng Trương bị Lý Ngang bóp cổ, giám đốc Vương bước tới can ngăn, cả ba người cãi vã nhà nháo thành một cục.

Một trò hề.

Liêu Văn Kiệt nhún vai, chỉ vào giữa lông mày của mình, Đạo trưởng Trương không có chỗ nào khác thường, nhìn trình độ niệm lực thì cũng chỉ là một người bình thường.

Tất nhiên, cũng có thể là đóng giả cao nhân tiền bối.

Lượng niệm lực quả thực có thể đánh giá được độ mạnh yếu của một người, nhưng cũng không phải là tuyệt đối, bởi vì một số người có thủ đoạn che giấu hơi thở vô cùng cao minh, chẳng hạn như Cao Tiến, anh ta rất thông hiểu tâm pháp trên sách trắng, lần đầu tiên gặp ngay cả Lý Ngang cũng bị anh ta lừa.

Phải biết là, Cao Tiến lúc đó vẫn đang bị ở trạng thái mất trí nhớ ngu ngu ngơ ngơ, không cố ý thu lại hơi thở của mình.

Còn về vị đạo trưởng Trương này…

Chắc chắn là đồ lừa đảo!

Liêu Văn Kiệt vô cùng chắc chắn, có lí do đầy đủ chứ không phải là đoán bậy.

Chung Phát Bạch sợ Lý Ngang giống như nước lũ và mãnh thủ vậy, chỉ dựa vào điểm này thôi đã có thể tưởng tượng được, trên mảnh đất đảo Hồng Kông, phàm là người có chút bản lĩnh đều biết Lý Ngang là người không dễ chọc.

Đạo trưởng Trương không biết, vậy không phải tên lừa đảo thì còn có thể là gì?

“Quản lý Cao, tôi cứ tưởng ông trốn trong phòng tắm nữ, không ngờ ông lại ở đây.”

Trong phòng làm việc, Lý Ngang vẫn đang bóp cổ đạo trưởng Trương, Liêu Văn Kiệt kéo một chiếc ghế xoay ngồi ở góc tường, ‘tự nói chuyện’ với không khí bên cạnh.

“A Kiệt… A Kiệt, thế mà cậu có thể nhìn thấy tôi ư?” Hồn của quản lý Cao ngồi xổm ở bên tường, kinh ngạc ngẩng đầu.

Hai ngày qua, từ sau khi linh hồn rời khỏi thể xác, ông đã cố gắng hết sức để thu hút sự chú ý của người khác, nhưng bản lĩnh của ông ta cũng thua luôn cả du hồn dã quỷ, căn bản không có ai chú ý đến ông ta cả.

Du hồn dã quỷ vất vưởng nửa tháng trời lại còn thể thổi một luồng gió lạnh để hù dọa người khác, con ông ta đã cố gắng hết sức, ngay cả cái rắm thôi cũng không thả ra được.

Trong sự nản lòng, ông thu mình vào một góc, chờ đợi một cách vô nghĩa, chờ ai đó đến cứu mình, hoặc chờ hồn bay phách lạc.

Hôm nay, khi đạo trưởng Trương bước vào văn phòng, trong lòng ông ta mừng như điên, ông lao tới vừa nhảy vừa vẫy tay, kết quả đạo trưởng Trương không hề nhìn thẳng vào ông ta một cái

nào.

Quản lý Cao suy nghĩ, một là đạo trưởng dưỡng khí công phu cao minh, hoặc là bình thường thấy du hồn dã quỷ nhiều quá rồi nên cũng lười để ý.

Cái khó ló cái khôn, khoảnh khăcc Đạo trưởng Trương bưng tách trà lên, ông ta vểnh mông và cởi quần ra.

Cứ như thế, đạo trưởng Trương vẫn không có bất kì phản ứng gì, chậm rãi thổi trà nóng, nhìn hố đen trước mặt như hư không.

Lúc này Quản lý Cao mới hiểu ra, đạo trưởng Trương chỉ là một tên đạo sĩ giả, hôm nay ông ta đến cửa, nói là phục ma diệt yêu, thực chất là đến lừa tiền thì có.

Từ vui mừng chuyển sang bi thương, quản lý Cao hồn bay phách lạc lại ngồi xuống, khi nhìn thấy Liêu Văn Kiệt bước vào, ông vẫn thờ ơ làm thinh, tiếp tục cuộn mình trong góc.

“Tất nhiên là tôi có thể nhìn thấy, chỉ có điều…”

Liêu Văn Kiệt nhướng mày chỉ vào tư thế ngồi xổm đầy vĩ đại của quản lý Cao, không mặc quần thì cũng thôi đi, thế mà vẫn không có giấy.

“Tại sao ông không mặc quần? Rốt cuộc ông đã làm gì trong phòng vệ sinh nữ vậy? Nếu đang ngồi trên bồn cầu mà bị ma quỷ tấn công, tại sao bây giờ ông vẫn không mặc quần?”

Ba câu hỏi liên tiếp đánh thẳng vào sâu trong linh hồn của quản lý Cao, ông ta bật dậy, vội vàng kéo quần lên, bí bách nói: “A Kiệt, không phải như cậu nghĩ đâu, bởi vì không ai nhìn thấy, nên tôi mới thấy không sao.. tôi, vừa nãy tôi vẫn còn mặc.”

“Hiểu rồi, ông không cần giải thích đâu.”

Liêu Văn Kiệt xua tay cắt ngang lời ngụy biện của quản lý Cao, cho rằng ông ta là kẻ biến thái, ghét bỏ nói: “Tôi đã đến bệnh viện rồi, thân thể của ông không có vấn đề gì. Vợ ông cũng đang đợi ông trở về, đi với tôi đi, đừng để người nhà đợi lâu.”

“A Kiệt, tôi có thể không thể đi.”

Chương 236: Ai làm rơi 100 tệ kìa 2 Vẻ mặt Quản lý Cao đau khổ: “Tôi đến công ty này để giúp xem phong thủy, đang đi vệ sinh thì đột nhiên nghe thấy tiếng kêu cứu từ phòng vệ sinh nữ đối diện nên vội chạy vào cứu…”

“Ai ngờ vừa bước vào cửa, bùa hộ mệnh liền cháy phỏng cả người, trước mặt là một khuôn mặt quỷ đen kịt rất to, dọa tôi lăn một vòng xoay người bỏ chạy ngay.”

“Khi tôi chạy lại đây, tất cả mấy người giám đốc Vương đều không nhìn không nghe thấy tôi, lúc này tôi mới biết, chỉ có hồn tôi chạy qua đây, còn xác của tôi vẫn ở trong phòng vệ sinh nữ.”

“Thì ra là như vậy, xem ra tôi đã hiểu lầm ông rồi, nghe tin ông ngất trong phòng vệ sinh nữ, tôi còn rất buồn bực, có lẽ ông không phải là cái loại người háo sắc hèn hạ kia đâu, không có lí do gì mà chạy vào phòng vệ sinh nữ cả.”

Liêu Văn Kiệt sờ cằm, nói tiếp: “Nếu hiểu lầm đã được giải quyết, vậy thì không nói nữa, nói cho tôi biết, cái gì mà ‘tôi không thể đi’?”

“Là như vậy, tôi đã thử đi khỏi văn phòng này, nhưng cho dù tôi có làm gì đi nữa thì cũng không thể đi khỏi được.”

Quản lý Cao lần lượt chỉ vào cửa, tường và cuối cùng là cửa sổ, ngay cả nhảy lầu cũng không nhảy ra được.

Cũng tà môn thật!

“Không phải là vấn đề gì lớn, chờ một chút, tôi bảo bạn tôi cải trang để mang ông ra ngoài.”

Liêu Văn Kiệt quay ghế lại, gọi Lý Ngang hai cái, thấy anh ta bất động, liền móc trong túi ra một trăm tệ, ném xuống đất: “Này, ai làm rơi một trăm tệ vẫn vậy, vẫn còn nóng hổi đấy, không ai muốn thì tôi lượm nhé.”

“Của tôi!!”

Lý Ngang đẩy đạo trưởng Trương ra, nhào đến nằm bên chân Liêu Văn Kiệt, nhặt một trăm tệ lên rồi nhét vào túi của mình.

“A Kiệt, không cất của rơi là một phẩm chất tốt, hy vọng sau này cậu tiếp tục phát huy.”

“Nên thế. ”

Liêu Văn Kiệt chỉ về phía sau lưng mình: “Linh hồn của bạn tôi, anh lấy màng bọc bọc lại cho kĩ, cẩn thận một chút, tuyệt đối đừng ném vào bồn cầu nhé.”

“Tôi mà làm việc thì cậu yên tâm.”

Lý Ngang mở vali ra, lấy ra một cuộn màng bọc, bọc quản lí Cao đang trong trạng thái hoang mang thành một quả bóng.

“Hahaha, cười chết tôi rồi, giả thần giả quỷ cũng thôi đi, thế mà còn lấy màng bọc đi lừa người.”

Đạo trưởng Trương sờ sờ cổ, thở phì phò chế nhạo một phen rồi nói với Giám đốc Vương: “Nếu anh tin hai tên lừa đảo này, thì bây giờ tôi sẽ đi ngay. Dù sau này có xảy ra chuyện gì thì tự anh gieo gió gặt bão.”

“Không, Đạo trưởng Trương, tôi thực sự không biết bọn họ.”

Giám đốc Vương vội vàng thuyết phục ông ta, phí ra sân tăng

đến mười vạn tệ, lúc này cơn giận của đạo trưởng Trương mới nguôi ngoai, thành công giữu ông ta lại.

“Hai vị đại ca, xin mấy người đừng kiếm chuyện với tôi nữa!”

Sau khi an ủi Đạo trưởng Trương, giám đốc Vương đến bên Liêu Văn Kiệt và Lý Ngang: “Tôi thấy hai người, một thì đẹp trai trắng treo, một thì dáng vẻ bắt mắt, vừa nhìn là biết tuyệt đối không phải là vật trong ao rồi, tôi có hai trăm tệ, hai người lấy mà bắt taxi đi đến chỗ khác mà lừa!”

“Trông mặt bắt hình dong! Giám đốc Vương, anh cũng không còn là trẻ con nữa, chẳng lẽ thật sự anh thật sự cho rằng cái tên mặc đạo bào kia là đạo sĩ sao?”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, đẩy hai trăm tệ trước mặt rồi lấy trong túi ra một xấp tiền nhỏ: “Tôi đây có 2 vạn tệ, đưa cho tên đạo sĩ lừa đảo kia, bảo ông ta bắt xe đến nhà trẻ đi, sinh mạng thật sự rất đáng quý, còn quý hơn cả tình yêu nữa, cái toàn cao ốc này không phải là nơi mà ông ta nên đến.”

“Hả cái này…”

Nhìn hai vạn tệ trước mặt, giám đốc Vương có chút bối rối, thận trọng nói: “Tôi hơi hai người một câu, phí bắt ma của hai vị là bao nhiêu?”

“Miễn phí.”

“Vốn dĩ không cần tiền!”

Liêu Văn Kiệt liếc Lý Ngang một cái, bảo cái tên lãng phí đánh bài dùng tầng nhà để đặt cược này không được nói, hắn nói với giám đốc Vương: “Một tên lừa đảo có thể lấy một vạn tệ, hai chúng tôi đích thân ra tay, giá khởi điểm ít nhất cũng phải hai triệu tệ.”

Không mời nổi, thà chết cho rồi!

Giám đốc Vương lắc đầu liên tục, không muốn nói gì nữa, cất năm mươi tệ, mời đạo trưởng Trương đi về phía nhà vệ sinh nữ.

Liêu Văn Kiệt và Lý Ngang lửng thửng đi theo, lúc đi qua phòng làm việc nhiều người thì Lý Ngang vội vàng dừng lại, dựa vào bàn làm việc bên cạnh.

“Người đẹp, tăng ca à?”

“Hả? À, vâng.”

Cô nhân viên đang gõ bàn phím giật mình, nói xong thì cúi đầu tiếp tục làm việc, bộ dạng của Lý Ngang quá quái dị, cô không muốn dính dáng đến loại người quái gở này.

“Tôi tên là Lý Ngang, chuyên gia bắt ma nổi tiếng xa gần, thấy tôi nổi tiếng như vậy, giới thiệu tên của cô đi!”

“Pat.”

“Tên hay.”

Lý Ngang cười tủm tỉm: “Nhìn cô ăn mặc đầy tri thức, lại làm việc trong công ty tài chính, hẳn là học thức rất cao, chỉ là không biết cô có thường xuyên đi ra đi vào trong xã hội thượng lưu như tôi không.”

“...” x2

Pat cúi đầu gõ bàn phím, giống như không nghe thấy gì hết, Liêu Văn Kiệt trợn tròn mắt, xã hội thượng lưu là ai?

Tuy nhiên nghĩ lại thì những khách hàng VIP của bệnh viện tâm thần Trọng Quang đều là những người giàu có, nói bọn họ là người ở xã hội thượng lưu thì cũng không có gì sai.

“Người đẹp, cô thật may mắn, hôm nay tôi nể mặt mời cô đi ăn khuya … Này, A Kiệt, cậu kéo tôi làm gì? Không thấy tôi đang tán gái sao?”

“Đừng lề mề nữa, mau đi theo.”

“Chuyện lớn của đời người, sao lại gọi là lề mề?”

Lý Ngang không phục, anh thấy Pat trông giống A Quân, điều đó cho thấy chiếc đĩa này cũng là món ăn của anh ta.

...

Chương 237: Ai làm rơi 100 tệ kìa 3 Trong phòng vệ sinh nữ, giám đốc Vương dùng chìa khóa mở cửa, đạo trưởng Trương long hành hổ bộ* bước vào, lấy trong ngực ra một xấp bùa màu vàng, rải chất đống xuống đất.

*Mô tả dáng vẻ hơn hẳn người thường của bậc đế vương, bậc tướng lĩnh: dáng vẻ hiên ngang; diện mạo oai hùng.

*Mô tả dáng vẻ hơn hẳn người thường của bậc đế vương, bậc tướng lĩnh: dáng vẻ hiên ngang; diện mạo oai hùng.

Đầu ngón tay đầy bụi, ông ta lẩm ba lẩm bẩm rồi tung ra một đoạn quyền pháp không biết là loại quyền gì, sau đó đốt một ngọn nến đỏ, khoanh gối trên mặt đất, dùng hai ngón tay kẹp một mảnh giấy màu vàng và niệm chú.

Lần này thì không đọc bậy, Liêu Văn Kiệt đứng bên ngoài phòng vệ sinh nữ, nghe thấy đoạn thần chú này là [Thần chú kim quang], là một trong tám câu thần chú của Đạo gia, giống như [Thần chú Tịnh thiên địa].

Sau khi đọc ba lần, đạo trưởng Trương đã mồ hôi đầy đầu, khó nhọc đứng dậy, đẩy cửa ngăn và ném tờ giấy vàng vào bồn cầu.

“Giám đốc Vương, may mắn không làm nhục mệnh, con ác quỷ này đã bị tôi thu phục.”

Trên tờ giấy màu vàng in rõ ảnh con quỷ, chưa đợi giám đốc Vương nhìn rõ thì đạo trưởng Trương đã đóng nắp bồn cầu lại, nhấn nút để xả nó đi.

“Đạo trưởng Trương thật thần thông, ông đã vất vả rồi, cơ thể ông vẫn ổn chứ?”

Giám đốc Vương giật mình liếc mắt một cái, trên tờ bùa vàng quả thật một con quỷ, hình thù cổ quái khiến người ta sợ hãi.

“Không sao, thân là người tu đạo, từ trước đến nay luôn có trách nhiệm trảm yêu trừ ma. Tuy rằng có tổn thương đến căn cơ, nó nhẹ thì cũng phải an dưỡng mất nửa năm, nhưng chỉ cần có thể hàng phục con ác ma này thì chút hi sinh này không tính là gì cả.”

“Đạo trưởng thật cao cả!”

Ở ngoài cửa, Liêu Văn Kiệt gật đầu liên tục, chép lại, chắc chắn sau này sẽ sử dụng câu nói này của đạo trưởng Trương.

Thấy Lý Ngang chán đến mức thổi bong bóng, thúc cùi chỏ một cái: “Nhìn thấy chưa, tên lừa đảo này giống anh đấy, đều dùng bồn cầu để diệt ma.”

“Làm sao giống nhau được, tôi tống nói xuống âm phủ, có đại ca Đàu Trâu tiếp nhận, còn anh ta tống xuống cống thoát nước, rồi bảo thợ sửa ống đến thông cống.”

Hai người họ nói chuyện câu có câu không, ánh mắt của họ lướt qua đạo trưởng Trương và giám đốc Vương, đồng thời họ nhìn vào buồng vệ sinh cuối ở trong phòng vệ sinh.

Có ma!

“Tôi đi đạp cửa, , anh ở đây canh giữ, đừng để nó chạy.”

“Khà khà khàm chạy rượt đuổi không phải càng kích thích hơn sao!”

“Có lý.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu đồng ý, những con ác quỷ tụ tập trong tòa nhà này rõ ràng là vượt quá tiêu chuẩn, đợi lát nữa phải xử lí tàn nhẫn một chút, cũng phải hù dọa mấy con quỷ này một chút. Khiến bọn chúng cả ngày đừng nghĩ đến việc hại người, người mà điên lên sẽ chẳng còn là người nữa, còn đáng sợ hơn bọn nó nhiều.

“Này, Trương mỗ kia đánh xong rồi còn đúng ỳ đó làm gì vậy?”

“Tránh ra, đừng cản đường.”

Liêu Văn Kiệt tát một cái đẩy đạo trưởng Trương ra, chỉ thẳng tay lên trời, một cây kiếm đồng xu rớt xuống tay.

Hắn bước đến buồng vệ sinh cuối cùng trong phòng vệ sinh nữ, đá ầm một tiếng bay tung cánh cửa.

Đột nhiên, nhiệt độ giảm mạnh, ánh đèn hắt lên, ma nữ đang giao nhau giữa ảo và thực, vung rìu lửa lao ra, giáng mạnh vào ót Liêu Văn Kiệt.

Đinh!

Chiếc rìu bật ra, ma nữ cứng đờ tại chỗ, Liêu Văn Kiệt vươn tay chộp lấy, đè đầu ma nữ xuống.

“Lý Ngang, tình hình không đúng lắm, con nhóc này lại có thể hiện hình, chẳng lẽ tòa cao ốc này cũng là một ổ ma sao?”

Hắn vừa thò ơ nói vừa cầm kiếm đâm xuống, đâm vào ngực của con ma nữ thành tổ ong vò vẽ.

Con ma nữ kêu thê lương thảm thiết, vứt luôn cái đầu, thân thể bỏ chạy ra khỏi phòng vệ sinh.

Thịch!

Ghế gấp quét tới, con ma lộn nhào ngã xuống đất.

“Sao tôi biết được, vẫn là câu kia, cho dù có phải ổ ma hay không, giết hết là không sao rồi.” Lý Ngang xách cái ghế gấp kia đi về phía con ma nữ.

Liêu Văn Kiệt ở đối diện cầm kiếm đồng xu bước tới, một tay xách đầu ma nữ lên, cười dịu dàng nghênh đón khuôn mặt đầy sự sợ hãi và kinh hoàng đan xen nhau, đồng thời niệm “Thần chú Tịnh thiên địa” ở khoảng cách rất gần.

Đầu con ma lập tức tan thành mây khói, chỉ còn lại thân quỷ đang run rẩy tại chỗ, giám đốc Vương và đạo trưởng Trương đang ôm nhau, càng run hơn.

“Hahaha…” x2

Thịch!Thịch!Thịch

Dưới ánh đèn leo lét, bóng đen của hai người chiếu vào bức tường, một người vung ghế đẩu lên đạp loạn, một người thì cầm đoản kiếm đâm liên tục vào mặt đất.

Thân thể không đầu của ác ma dần dần suy yếu giãy dụa, một tay kéo ống quần của Liêu Văn Kiệt, bị kiếm tiền chém đứt, lăn qua lăn lại hai vòng rồi ngã xuống trước mặt giám đốc Vương và ggạo trưởng Trương.

Sương mù đen tan biến, bàn tay ma thối rữa hóa thành xương khô trước, sau đó từng tan ra chút từng chút trong hư không.

Hai người run lẩy bẩy ôm nhau, trơ mắt chứng kiến sự việc

đầy bi thảm đầy đẫm máu, chỉ cảm thấy thế gian quá lớn không thiếu cái lạ, ma đã đáng sợ rồi, người còn đáng sợ hơn cả ma.

Giám đốc Vương run lập cập nằm trong lòng của đạo trưởng Trương, che miệng không dám phát ra tiếng động, sợ rằng Liêu Văn Kiệt và Lý Ngang giết ma đến hứng lên sẽ thuận tay làm thịt luôn ông ta.

Đạo trưởng Trương cũng không khá hơn là mấy, ôm lấy đầu của giám đốc Vương mà giật giật, dưới đáy quần của ông ta không nghe …m khóc huhu.

Tè ra quần.

Ầm!

Chương 238: Đừng sợ, có tôi đây 1 Một chiếc ghế gấp đập tan lớp sương mù đen cuối cùng, Lý Ngang móc móc lỗ tau, sau đó đi tới cửa, ngồi xổm xuống trò chuyện đôi câu với Lily.

“A Kiệt, hiệu quả không tệ, Lily nói với tôi, có không ít con du hồn dã quỷ đã bị dọa chạy.”

“Mấy con du hồn da quỷ kia không quan trọng, quan trọng là mấy con ác ma đó, bọn chúng định dựa thế hiểm yếu để chống cự, cuối cùng sẽ bị giết, hay xếp hàng dâng đến cửa rồi chủ động tự sát?”

“Aa---”

Đột nhiên, có một tiếng hét kinh hoàng vang lên từ trong hành lang.

Lý Ngang nghe thấy tiếng động liền xách vali chạy đến phía công ty tài chính, anh ta biết chủ nhân của giọng nói đó, là Pat vừa mới nói chuyện cười đùa với anh ta.

Liêu Văn Kiệt bưng chậu hoa Lily ôm vào trong lòng, nhanh chóng chạy ra khỏi nhà vệ sinh nữ.

Lách cách!

Ánh đèn không ngừng chớp nháy đột nhiên tắt ngấm, trong phòng vệ sinh nữ hoàn toàn tối đen, chỉ còn lại tiếng giọt nước rơi tí tách.

Giám đốc Vương hét lên một tiếng rồi chạy nhanh ra ngoài, đạo trưởng Trương lăn một vòng, hai người lần lượt chạy ra khỏi phòng vệ sinh nữ.

Lúc này, ở đâu là an toàn nhất?

Không cần phải nghĩ nữ, chắc chắn là bên cạnh Liêu Văn Kiệt và Lý Ngang, tuy rằng khi hai người này giết ma cực kì hung tàn, nhưng ít nhất bọn họ cũng là người.

Hai người chạy trở lại văn phòng nhiều người của công ty tài chính, trước mắt là một cuộc đối đầu khó hiểu, Liêu Văn Kiệt và hai người đứng cạnh nhau, Pat đối diện đang cầm kéo dí vào cổ anh ta, khóe miệng nhếch lên, hai mắt trợn tròn, tiếng cười haha khiến người ta rợn cả tóc gáy.

Có một điểm dị thường khác mà hai người đều không nhìn rõ, chân sau của Pat đang lơ lưng trên không, nhón chân đứng trên mặt đất.

Hai người Vương Trương đều là người phàm mắt thịt, không hiểu được Pat đã phát điên thế nào, nhưng Liêu Văn Kiệt có thể thấy rõ.

Một con ma nữ có cái cổ dài đứng đằng sau Pat, mũi chân kê ở dưới chân Pat, chụp lấy hai bàn tay của cô điều khiển cô như một con rối, điều khiển từng cử động của cô.

Không phải là ma ám, nhưng cũng gần là như vậy, con ma này đang tìm người chịu tội thay.

“Bà chị, trông cổ cô và thâm tím như vậy, chắc là con ma treo cổ rồi. Nếu đã vậy thì chị nên dùng dây thừng treo cổ để giết người mới đúng.”

Lý Ngang khuyên can: “Hay là thế này, cô bỏ cái kéo xuống trước, tôi sẽ tìm cho cô một cái nịt rồi cô siết chết cô ấy đi.”

“Câm miệng, anh đừng qua.”

‘Pat’ cầm cây kéo kề vào cổ rồi đe dọa: “Anh, chính là anh, đừng nhìn đông nhìn tây gì cả, ném thanh kiếm đồng tiền trên tay xuống đất. Còn anh, cũng vứt cái ghế đẩu gấp và cái vali trên tay anh xuống, nhanh lên, nếu không tôi sẽ đâm chết cô ta. ”

“Buồn cười, cô thật sự định mở phường nhuộm à…”

“A Kiệt, để tôi giải quyết. Tôi thích con ngựa đó lắm. Nó sẽ không tốt nếu nó bị đau.”

Lý Ngang đặt chiếc vali xuống đất, sau đó mở ghế đẩu ngồi xuống: “Còn bây giờ thì sao, có phải đã thấy an toàn hơn chưa, tôi rất có thành ý đấy, chỉ cần cô thả con tin ra thì tôi sẽ không làm gì cô hết.”

“Còn anh, thanh kiếm trong tay anh, mau vứt nó đi.” Nhìn thấy Lý Ngang nghe theo, ‘Pat’ lại đe dọa Liêu Văn Kiệt.

“Phiền phức ghê!”

Liêu Văn Kiệt lẩm bẩm một câu rồi tiện tay ném thanh đồng xu xuống đất.

“Còn có vũ khí nào khác không, lấy ra hết đi, đừng giở trò bịp.”

"..." x2

Liêu Văn Kiệt và Lý Ngang im lặng một lát, bắt đầu ném mọi thứ xuống đất.

Lý Ngang lấy ra hai khẩu súng lục giấu trong áo khoác, tiếp theo là một quả lựu đạn, dao bấm, Lưu Huyền Đức, cái mở nắp chai, sữa, kính râm dự phòng, Lưu Huyền Đức …

So ra thì Liêu Văn Kiệt lại đơn giản hơn nhiều, kiếm đồng xu, kiếm đồng xu, kiếm đồng xu …

Nụ cười quỷ dị của 'Pat'cứng đờ lại, đợi đúng hai phút, nhìn thấy hai người họ vẫn đang ném đồ đạc ra ngoài thì không khỏi sợ hãi, lùi về sau một bước.

Lớn chuyện rồi, hai tên này hoàn toàn không phải là người!

"A Kiệt, cậu lấy đâu ra mà nhiều kiếm đồng xu thế, kỳ quái, cậu giấu đâu thế?"

"Câu này là tôi nên nới mới đúng, trên người anh giấu nhiều đố như vậy, không thấy nặng sao?"

"Còn ổn, cho tôi thêm mấy tiếng nữa, tôi sắp ném ra hết rồi."

"Vậy anh thua chắc rồi, tôi ném đến mai mới xong."

"Tôi không tin."

Nhìn thấy hai người bắt đầu so sánh hàng tồn kho, 'Pat' không nhịn được: "Anh, người mặc đồ đen kia, nhặt súng lên, bắn chết người bên cạnh anh."

"Tại sao không phải là tôi nhặt súng?"

Liêu Văn Kiệt bĩu môi, bọn họ chỉ giỡn mà thôi, con ma nữ này thật sự cho rằng mình đang nắm được thế cục ư.

Ngay lập tức, hắn mặc kệ Lý Ngang đang chơi đến mức vui sướng, hắn buột miệng thốt ra [Thần chú Tịnh thiên địa]; “Thiên địa tự nhiên, uế khí phân tán, động trung huyền hư…”

“Aaaaaa---”

Ma nữ gào thét thảm thiết, cánh tay tan ra, cây kéo rơi xuống đất, vừa quay đầu định bỏ chạy thì toàn thân nhanh chóng hóa thành sương mù đen kịt tan mất.

“A Kiệt, không có nhiều ma nữ ngây thơ như vậy đâu, chết một con thì lại ít đi một con, cậu chán thật đấy!”

“Chính sự quan trọng, phải giải quyết sạch mấy con ma trong tòa cáo ốc này, rồi tôi sẽ chơi với anh vài ván xì lát để đền tội được chưa.” Liêu Văn Kiệt cúi người nhặt kiếm đồng xu, ấn lòng bàn tay một chút, kiếm tiền biến mất thành từng mảnh.

“Mơ mộng hão huyền, tôi vưa mới thành công làm anh hùng cứu mĩ nhân xong, buổi tối chính là lúc bận rộn nhất, làm gì có thời gian chơi bài với cậu?” Lý Ngang mở vali, đẩy dụng cụ đang nằm đầy trên đất vào vali.

Chương 239: Đừng sợ, có tôi đây 2 Súc vậtghee!

Giám đốc Vương và đạo trưởng Trương trợn mắt chết lặng, xây dựng lại tam quan bị lật đổ, không biết sau này sẽ xiêu vẹo thành cái dạng gì nữa.

“Này, dậy thôi, trời sáng rồi.”

Lý Ngang nhét khẩu súng lục vào bao súng, đỡ Pat, lắc qua lắc lại một hồi.

“Tôi, tôi đây là…”

Pat cả kinh, mê mang nói: “Sao vậy, vừa rồi xảy ra chuyện gì

vậy, vừa rồi có…đó là ma sao?”

“Đúng vậy, cô bị ma nhập vào người!”

Lý Ngang vừa dứt lời, thấy Pat bị dọa sợ đến tái mặt, lập tức đè ngực cpp: “Đừng sợ, có tôi đây, tôi đã đuổi ma đi rồi. Còn cô … tim đập mạnh, có nghĩa là trước mắt cô không có gì nguy hiểm đến tính mạng.”

“Trước, trước mắt?”

Pat nghe thấy vậy càng hoảng sợ hơn, hiện tại cô không sao, không có nghĩa là sau này cô cũng không sao, cô ấy vẫn còn trẻ, cô không muốn nghoẻo đi như vậy.

“Đừng sợ, có tôi đây.”

Lý Ngang trịnh trọng gật đầu: “Cứu người phải cứu đến cùng, huống chi mọi ngừi đều là bạn bè, tôi đưa cô ra ngoài trước, rồi giải quyết mấy con ác ma còn lại trong tòa cao ốc, một mình tôi đuổi ma cho cô.”

Liêu Văn Kiệt: “…”

Có chắc là đuổi ma chứ không khai quang?

Ngoài ra, lần trước là A Quân, lần này là Pat, mỗi khi bệnh thần kinh bị nửa thân dưới chi phối, chỉ số IQ liền tăng vọt lên.

Tại sao vậy?

Chỉ vì anh ta không dùng não để suy nghĩ ư?

…

Trong thang máy, Pat nghe nói trong tòa cao ốc này còn có ác ma, lại hoảng hốt lo sợ, lầm bầm lầu bầu cái nơi tà môn gì thế này, nói thế nào cũng phải từ chức thôi.

Lý Ngang quyết đoán đưa tay ra tương trợ, còn đưa cho Pat một công việc, một số tài sản đứng tên anh ta hiện không ai xử lí. Hơn nữa, sau khi công ty bắt ma khai trương, anh ta còn cần một thư ký.

Liêu Văn Kiệt: "..."

Quá nhảm, rõ ràng trợ lý của hắn còn chưa tìm được thì Lý Ngang đã đứng đây giải quyết xong rồi.

Ba người Pat vẫn đan kinh hồn bạt vía được đưa đến quán cà phê bên cạnh, Lý Ngang và Liêu Văn Kiệt trở lại tòa cao ốc Huy Quang.

"Lý Ngang, trong tòa cao ốc còn rất nhiều người đang ở lại tăng ca, anh đứng đắn một chút đi, đừng có nổi điên muốn chơi trò rượt bắt với mấy con ma nữa." Liêu Văn Kiệt nhắc nhở.

"Yên tâm, chắc chắn lần này sẽ không, hôm nay có chuyện lớn phải làm tối nay, thép tốt dùng trên lưỡi kiếm, tôi sẽ không lãng phí tinh lực lên người mấy con ác ma kia đâu."

Hai người leo cầu thang đi lên tầng mười sáu, Lý Ngang chỉ tay lên lầu: "Tầng mười sáu trở lên là của tôi, trở xuống là của cậu, tốc chiến tốc thắng, tôi thật sự rất vội.

Liêu Văn Kiệt trợn mắt, cầm kiếm đồng xu bước xuống lầu, mở mắt Âm Dương ra, tìm mấy con ác ma đang ẩn nấp xung quanh.

Mấy con ác ma này bị thủ đoạn đầy hung tàn của Lý Ngang và Liêu Văn Kiệt dọa sợ, thậm chí không thể tổ chức được một lần phản công cho có hiệu quả, chúng ẩn nấp xung quanh giống như tâm lí của loài đà điểu, nghĩ rằng mình sẽ không bị phát hiện.

Liêu Văn Kiệt thầm nói kỳ quái, bọn ác ma cũng giống như linh hồn của quản lí Cao vậy, không thể rời khỏi tòa cao ốc này, thậm chí hầu hết bọn chúng không thể rời khỏi một tầng cố định.

Là chuyện tốt, miễn cho bọn chúng chạy trốn khắp tứ tung rồi hắn phải đuổi theo từng con một; nhưng cũng là chuyện xấu, hôm nay đuổi cùng giết tận bọn ác ma, ngày mai lại có những con ác ma mới đến để tiếp tục làm hại nhân viên trong tòa cao ốc này.

"Rốt cuộc là phong thủy có vấn đề, hay là bởi vì cái gì khác…"

Liêu Văn Kiệt không nhìn ra manh mối, vì vậy hắn quyết định ngày mai đổi ca với Chung Phát Bạch, để đạo sĩ chuyên nghiệp đi một chuyến, không chừng có thể phát hiện ra chân tướng.

Liên tục niệm [Thần chú Tịnh thiên địa], khi Liêu Văn Kiệt đi ở giữa, khí đen xung quanh hắn không ngừng tan ra.

Thấm thoát trôi qua thì tầng mười lăm đã được dọn sạch sẽ, hắn bước đến đại sảnh ở tầng một.

Ba năm con ác ma đang bám chặt vào cánh cửa xoay, vừa nhe răng trợn mắt với Liêu Văn Kiệt, vừa cố gắng đập vỡ cửa kính, mong muốn được sống cháy hừng hực.

Nhân viên bảo vệ đang trực không biết bên cạnh đang xảy ra chuyện gì, ngồi ở quầy thông tin, bình tĩnh cầm ly cà phê.

Hình ảnh được phân hóa thành hai cực, độ tương phản là rất rõ ràng.

"Hú hú hú—"

Trước khi chết, mấy con ác ma đã phát động phản công, thậm chí còn chưa chạm tới góc áo của Liêu Văn Giai thì đã trực tiếp hóa thành một màn sương đen rồi tan biến ở cách đó ba mét.

Để giải quyết đám ma đang cắm cúi tìm người thay thế, Liêu Văn Kiệt đẩy cánh cửa xoay ra, hình như có một vật nặng đang kêu rít rời trên đầu hắn, hắn đi xê sang ngang rồi bước ra xa năm mét.

Ma nữ mặc đồ đỏ từ trên trời rơi xuống, mặt đập xuống đất rạn thành nhiều mảnh.

Không cần phải nghĩ, chắc chắn là bị Lý Ngang đuổi theo đến mức không còn nơi nào để trốn, không chịu nhục được nên phải chọn cách nhảy lầu.

“Con ma này, thế mà có thể rời khỏi tòa cao ốc, nói xem, sao cô làm được?”

Liêu Văn Kiệt tiến lên vài bước, giẫm lên đầu ma nữ, đứng trên cao nhìn xuống nói: “Tôi không giống tên hung đồ ở trên kia, tôi biết lí lẽ, nói đi thì tôi có thể suy nghĩ tha cho cô một mạng.”

Vù vù vù—

Chương 240: Đã nói là không thẹn với lương tâm mà 1 Lại có một âm thanh với tốc độ nhanh của đồ vật rơi từ trên cao xuống, Liêu Văn Kiệt cũng chẳng thèm nghĩ, lùi lại vài mét rồi đứng trong khu vực an toàn.

Chiếc rìu âm phủ rơi thẳng xuống, không sai một li đập đầu con ma nữ nát bấy.

“Tên khốn kiếp này, vội thế sao?”

Liêu Văn Kiệt lẩm bẩm, niệm [Thần chú Tịnh thiên địa], dọn sạch cái xác bị chia năm xẻ bảy của con ma nữ.

“Lý Ngang, con ma nữ mặc váy đỏ kia, anh ra tay nhanh quá rồi đó.”

Tái hợp với Lý Ngang, hai người đi về phía quán cà phê, Liêu Văn Kiệt cau mày nói: “Theo quan sát của tôi, ngoại trừ con ma nữ kia, mấy con ác ma khác không thể rời khỏi tòa cao ốc Huy Quang, có lẽ…”

“Không cần có lẽ, con ma nữ đó muốn nhảy lầu tự tử.”

Lý Ngang trực tiếp ngắt lời, sốt ruột nói: “Nó đang muốn tìm người thay thế, vừa rồi định dụ dỗ một anh chàng đẹp trai, cũng may là tôi kịp thời chạy đến, nếu không người nhảy lầu không phải là nó đâu.”

Về việc mấy con ma tìm người thế than, chú Cửu từng nói với Liêu Văn Kiệt rằng mấy con ma quỷ chết yểu có oán niệm khó dứt, lêu lổng lui tới nơi đã chết, không thể rời khỏi đó.

Muốn thoát thân thì phải tìm kẻ chết thay thay thế, hơn nữa không thể giết bừa bãi, cách chết cũng phải giống nhau.

Nhưng trường hợp này hiếm lại càng hiếm, đa số là ma nước và ma treo cổ tìm người thay thế, rõ ràng số lượng ác ma tụ tập trong tòa cao ốc Huy Quang đã vượt quá tiêu chuẩn.

Liêu Văn Kiệt nói ra nghi ngờ của mình, và Lý Ngang liên tục lắc đầu.

“Chuyện này tôi cũng không rõ, tôi là chuyên gia bắt ma, không phải là trinh thám thần quái, bảo lão Chung đến xem thử đi, xó lẽ đó là vấn đề phong thủy, mảng này anh ta giỏi hơn tôi.”

“Ồ, lần này anh không so đo nữa à?”

Liêu Văn Kiệt tò mò, từ trước đến giờ Lý Ngang luôn tự đánh giá mình rất cao, muốn anh ta cúi đầu nhượng bộ còn khó hơn lên trời, quả thật đây là lần đầu tiên anh chủ động khen ngợi Chung Phát Bạch.

“Chuyện thì phải phân nặng nhẹ vội gấp, tôi còn việc quan trọng phải làm nên có thể diện hay không cũng được.”

Lý Ngang đẩy đẩy kính râm của mình, trực giác nói với anh ta, tối nay cái lược thi tiểu kế* của anh ta sẽ được như mong muốn.

*Bày ra kế nhỏ

*Bày ra kế nhỏ

Không phải là nói bừa, mỗi khi anh ta có loại trực giác này, đều sẽ đạt được những gì mình mong muốn, chưa bao giờ thất thủ.

Ổn rồi!

Cả hai bước vào quán cà phê và thấy ba người Pat ngồi trên chiếc bàn ngang cạnh cửa sổ, động tác vô cùng đồng đều, đều chống tay lên bàn cầm cốc cà phê, thỉnh thoảng lại run lập cập.

Sợ hãi quá mức vẫn chưa hết.

“Hai vị đại sư, hai người quay lại thật là tốt quá rồi, tòa cao ốc thế nào rồi? Đã xong chưa?” Giám đốc Vương đứng dậy hỏi.

Lý Ngang ôm vai Pat đầy thuần thục, xoa dịu trái tim bé bỏng đang sợ hãi của cô, Liêu Văn Kiệt tiếp lời: “Tôi và Lý Ngang đã giết hết tổng cộng 14 con ác ma, hiện tại mà nói tronng tòa cao ốc chỉ còn lại mấy con du hồn dã quỷ không hại người, đã an toàn rồi.”

“Đại sư, cái gì gọi là ‘hiện tại mà nói’?”

“Tình hình của tòa cao ốc Huy Quang có chút đặc biệt, sau này vẫn sẽ còn có ma…”

Liêu Văn Kiệt đưa ra một câu trả lời vô cùng mơ hồ, kiểu nào cũng được, tòa cao ốc đã dẫn dụ mấy con ác ma kia, lại còn giam nó ở trong đó, đây là suy đoán của hắn, vẫn chưa được chứng thực.

Ngoài ra còn có một khả năng khác, bọn ác ma vốn chết trong tòa cao ốc này, trở thành kiểu tồn tại giống như linh hồn bị trói buộc tại đây, muốn đi ra ngoài cũng không đi được nên mới tìm

người thế than thay thế cho mình.

“Đại sư tôi phải làm sao bây giờ?”

Giám đốc Vương tái mặt, “Chuyển công ty ra ngoài, có phải là sẽ không sao nữa không?”

Pat mở miệng và nói: “Đại sư, lúc trước tôi có nghe người nói, mỗi năm đều có mấy nhân viên chết trong tòa cao ốc Huy Quang này, không biết có phải là thật không.”

“Tôi cũng không rõ, tôi chưa điều tra.”

Liêu Văn Kiệt liếc nhìn Pat vẫn còn đang hoảng sợ chưa tỉnh táo được, khóe môi khẽ cong, giúp Lý Ngang một tay: “Về phần tin đồn mà cô nghe được, nói một câu khó nghe thì, cô chắc là người nói chứ không phải là ma nói chứ?”

“Hả!”

Pat vừa nghe mấy câu đó liền run lên một cái, cô vùi trong ngực của Lý Ngang, không dám nhìn lên, Lý Ngang vỗ vai cô, im lặng không lên tiếng chớp mắt với Liêu Văn Kiệt.

Làm tốt lắm, người anh em!

Vì đeo kính râm nên Liêu Văn Giai không nhìn thấy mắt của anh ta, tiếp tục nói: “Giám đốc Vương, trước tiên đừng vội chuyển công ty. Trong công ty chúng tôi có một đồng nghiệp, trình độ đạo pháp không hề thua kém tôi và Lý Ngang, ngày mai tôi sẽ bảo anh ta đến tòa coa ốc Huy Quang một chuyến, nếu như có thể một lần mà giải quyết được mối họa thì ông không cần chuyển đâu.”

“Vẫn còn một vị đại sư ư, sao hôm nay không tới?”

“Anh ta đang rất bận, đang trấn áp một ổ ma, đợi ngày mai tôi đổi ca với anh ta anh ta mới được rảnh.”

Liêu Văn Kiệt giải thích một câu rồi nói tiếp: “Ông để lại số điện thoại đi, ngày mai tôi bảo anh ta liên lạc với ông.”

“Nên thế, phải vậy.”

Chương 241: Đã nói là không thẹn với lương tâm mà 2 Giám đốc Vương lấy danh thiếp trong túi ra, cầm hai tay đưa đến trước mặt Liêu Văn Giai, tâng bốc: “Đại sư, quý công ty nhiều người tài thật, ai ai cũng bản lĩnh thông thiên, tôi đây kiến thức hạn hẹp, xin thỉnh giáo tên của quý công ty.”

“Công ty tư vấn Linh Dị Tam Kiệt.”

Liêu Văn Kiệt nói: “Không phải là ông kiến thức hạn hẹp, mà là công ty vẫn đang trong quá trình sáng lập, vẫn chưa mở cửa kinh doanh.”

Trước kia Trình Xuất Hàng giúp bọn họ giải quyết giấy tờ chứng nhận, cũng có hỏi tên công ty, Liêu Văn Kiệt đã báo một hơi hơn chục cái tên rất dễ nghe lại đầy khí thế, kết quả là tất cả đều đã được đăng ký, không thể sử dụng được.

Trong lúc bất lực bó tay, hắn đành lấy ra tên dự bị, chỉ có thể sử dụng cái tên này.

“???”

Một chuỗi dấu chấm hỏi lướt qua trán Lý Ngang, dừng cái bàn tay đang giở trò với Pat lại… khụ khụ, ngừng cái hành vi vỗ vai để vỗ về rồi bất mãn nói: “A Kiệt, sao trước đây chưa nghe cậu nhắc đến tên công ty vậy?”

“Có nhắc rồi, chỉ là anh không chú ý mà thôi.”

“Phải không?”

Lý Ngang nghiêng đầu, không ra nổi là có chuyện này, nói tiếp:

“Tại sao trong tên công ty lại có tên của cậu mà không có tên của tôi? Điều này thật không công bằng, tôi cũng muốn thêm tên tôi vào.”

“Đừng làm rộn, làm gì có tên của tôi chứ?”

“Công ty tư vấn Linh Dị Tam Kiệt, Liêu Văn Kiệt … chẳng lẽ không phải sao?”

“Đương nhiên là không phải rồi, Tam Kiệt là chỉ về anh đó, tôi, lão Chung, chỉ là ngẫu nhiên trong tên của tôi cũng có một chữ Kiệt mà thôi, chỉ là trùng hợp thôi.”

Liêu Văn Kiệt nhún vai, hắn nổi tiếng là người không tham không có bất kì tư tâm gì, là di Lý Ngang nghĩ quá nhiều, lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

“Tôi không tin, theo cách nói của cậu, Tam Hùng, Tam Tuyệt đều có thể, dựa vào cái gì mà nhất định phải Tam Kiệt, rõ ràng là cậu sĩ diện.”

“Đã nói là anh nghĩ nhiều rồi mà anh vẫn không tin…”

Liêu Văn Kiệt bĩu môi, cố gắng giải thích: “Cổ đại có Xuân Thu Tam Kiệt, Chiến Quốc Tam Kiệt, Hán Chu Tam Kiệt, bây giờ có ba người cộng sự là anh, tôi Lão Chung, có thể cùng xưng là Tam Kiệt, mượn thời cổ để ví von cho thời nay, vừa nghe liền cảm thấy rất có văn hóa tu dưỡng. Tam Hùng, Tam Tuyệt gì gì đó, rõ ràng là công ty của mấy tên tiểu lâu la mở, ngang ngược thì có thừa nhưng lại vô cùng tầm thường, không ổn.”

“Aiya, cậu nói tôi không có văn hóa hay là nói tôi tầm thường!”

“Tôi đâu có nói như thế đâu, đương nhiên rồi, anh nói mình không có văn hóa, tôi cũng không có ý kiến. Nói thử xem, Xuân Thu Tam Kiệt là Tam Kiệt nào, nói ra được tôi sẽ tin anh.” Liêu

Văn Kiệt bĩu môi, hắn cược năm tệ, Lý Ngang sẽ nói không được."

"Lý Ngang, Lý Ngang, Lily."

Lý Ngang đã đưa ra câu trả lời tiêu chuẩn, câu trả lời tiêu chuẩn trong lòng anh ta, thích hợp áp dụng cho bất kỳ thời kỳ nào.

Tôi biết ngay mà!

Liêu Văn Kiệt bày tỏ có thể chấp nhận được, chỉ cần Lý Ngang không nói "Lưỡng Châu Nhất Thành" thì hắn có thể chấp nhận hết.

*Lương Châu Nhất Thành: Nói đến ba diễn viên nổi tiếng của Hồng Kong, "Lưỡng Châu" là Châu Tinh Trì, Châu Nhuận Phát, "Nhất Thành" là Thành Long.

*Lương Châu Nhất Thành: Nói đến ba diễn viên nổi tiếng của Hồng Kong, "Lưỡng Châu" là Châu Tinh Trì, Châu Nhuận Phát, "Nhất Thành" là Thành Long.

"Hừ, tôi cũng lười nói nhiều với cậu."

Lý Ngang lẩm bẩm một câu, kéo lấy Pat ở bên cạnh, cô ấy bị tà ma nhập thể, trị sớm lành sớm, không thể trì hoãn thêm được nữa.

"Pat, cô có biết khách sạn gần nhất ở đâu không?"

"Đến khách sạn làm gì?"

"Thật ra đến nhà tôi thì sẽ tốt hơn, nhưng tôi sợ đường đi quá xa, cô sẽ không được được đến lúc đó."

"Nhà tôi ở gần đây, đi bộ năm phút, tôi có thuê một căn hộ riêng."

"Được, chúng ta đến nhà của cô."

Hừ, đồ cặn bã!

Liêu Văn Kiệt đưa mắt nhìn hai người đi xa, trong lòng vô cùng khinh thường, quay người lại, cười tủm tỉm nhìn Giám đốc Vương và Đạo trưởng Trương.

“Đại sư, còn có chỉ giáo gì không?” Giám đốc Vương bị nhìn đến mức đứng ngồi không yên.

“Đương nhiên là có.”

Liêu Văn Kiệt đưa tay ra: “Như tôi đã nói trước đó, mấy tên lừa đảo đều có thể thu phí mười vạn tệ, phí tôi và Lý Ngang ra trận ít nhất cũng phải gấp mười lần, hai người cộng lại tổng cộng là hai triệu.”

“Hả, là thật sao?”

“Bằng không thì sao, chẳng lẽ mười bốn con ác đều là giả à, cứu cái mạng nhỏ của ông cũng là giả à?”

Liêu Văn Kiệt không tức giận, nói tiếp: “Đừng nói là tôi lừa ông, ngày mai đồng nghiệp của tôi sẽ tới thêm một chuyến, nếu giải quyết xong hết tất cả thì tôi lấy ông tổng cộng cả là ba triệu, nếu không giải quyết được thì chỉ lấy của ông một triệu tiền mua mạng. ”

“Đại sư, có thể giải quyết xong trong đêm nay không?”

“Không thể.”

“…”

Khóe môi của giám đốc Vương giật giật, ông ta là người làm ăn, mấy cái chiêu này ông ta đã quá quen rồi, suy nghĩ may mà đó là Công ty Tư vấn Linh Dị Tam Kiệt, không phải Công ty Tư vấn Linh Dị Tam Thập Kiệt, nếu không, phải mất ít nhất một tháng mới có thể giải quyết được.

“Nhưng đại sư, tôi chỉ là một người làm thuê, tôi không kiếm ra được nhiều tiền như thế.”

“Đi tìm ông chủ của ông, nếu ông ta không tin, ngày khác tôi sẽ bắt hai con ác ma đến cửa, nhìn thấy xong ông ta sẽ tin.”

“…”

Chương 242: Đã nói là không thẹn với lương tâm mà 3 Giám đốc Vương bắt đầu tự bế, Liêu Văn Kiệt quay sang nhìn đạo trưởng Trương, cười haha nói: “Đạo trưởng lừa đảo, một triệu tệ mua mạng của ông, bây giờ có thể thanh toán rồi đấy.”

“Hả, tôi cũng phải đưa ư?”

Đạo trưởng Trương nghe xong mấy lời đó liền run lên, ông ta vẫn ở lại chưa đi, oàn toàn là vì bên ngoài trời quá tối, ông ta không dám đi đường đêm một mình.

Sớm nói là phải tốn một triệu, có bò ông ta cũng phải bò về nhà.

Ông đã chứng kiến thủ đoạn giết ma tàn độc của Liêu Văn Kiệt và Lý Ngang, ông ta không dám không đưa, nhưng …

“Tôi chỉ là một tên lừa đảo nhỏ làm ăn không chuyên nghiệp, miễn cưỡng sống qua ngày mà thôi, không kiếm ra được một triệu!”

“Không kiếm ra được cũng không sao, mua một ít sản phẩm của công ty chúng tôi, sau này đi ra ngoài lừa đảo cũng sẽ bảo đảm hơn rất nhiều.” Liêu Văn Kiệt cười haha, cái vụ kinh doanh này vẫn làm được.

Trên mảnh đấy đảo Hồng Kông, mấy loại lừa đảo như tên đạo trưởng Trương này có rất nhiều, đạo sĩ thật có bao nhiêu thì đạo sĩ giả sẽ có gấp tận mười lần, lại tính thêm hòa thượng giả ni cô giả

thì lại gấp cra trăm lần.

Bán cho Đạo trưởng Trương một lá bùa hộ mệnh không chỉ có thể mở bán hàng trong giới của mấy tên lừa đảo này, mà còn giăng lưới để thu được một nhóm các đường dây nhiệm vụ.

Quản lý Cao, một doanh nhân chỉ xem phong thủy thôi mà có thể gặp ma, mấy tên lừa đảo như Đạo trưởng Trương thì tỉ lệ gặp ma lại càng lớn, nếu thật sự ngày nào đó gặp phải ma, đến cửa cầu cứu chắc chắn sẽ tìm đến hắn đầu tiên.

...

Trong bệnh viện, Liêu Văn Kiệt cầm màng bọc bước vào phòng bệnh.

Vợ của quản lý Cao không có ở đó, hắn cũng không để ý đến mấy chuyện đó, xé màng bọc để thả hồn ra.

Quản lý Cao cảm kích đến rơi nước mắt, vội vàng leo lên giường, nhào về phía cơ thể mình.

Năm phút sau, mi mắt ông ta giật giật, hắn chậm rãi mở mắt ra, lại nói cảm ơn tiếp: “A Kiệt, lần này thật sự cảm ơn cậu rất nhiều, nếu không già trẻ lớn bé trong nhà chúng tôi thật sự không biết phải làm thế nào mới được.”

“Được rồi, lần sau gặp ma nhớ liên lạc với tôi.”

“Một lần thôi đã dày vò tôi nửa sống nửa chết, hay thôi đừng có lần sau nữa …” Quản lý Cao lắc đầu nguầy nguậy, ông ta thật sự rất sợ.

“Còn có lần sau hay không không phải ông nói là được, vẫn là câu nói kia, đi đêm nhiều có ngày gặp ma.”

Liêu Văn Kiệt kiểm tra thêm hai lần, xác định hồn của quản lý

Cao đã trở lại vị trí cũ, đã không còn gì đáng ngại, đưa tay cởi sợi dây trên người ông ta ra: “Nhưng ông yên tâm đi, với quan hệ của hai chúng ta, tới tìm tôi chắc chắn sẽ miễn phí cho ông. ”

“A Kiệt, cậu thật trượng nghĩa!”

Quản lý Cao vui mừng khôn xiết, sớm nói là miễn phí thì ông ta cũng không phải hoảng như thế.

“Nên mà, trừ ma vệ đạo chính là nhiệm vụ đời này của tôi, bắt ma hành yêu chính là không thẹn với lương tâm, có tiền hay không, thật ra thì không quan trọng”, Liêu Văn Kiệt mang vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Khí phách của cao nhân!”

Quản lý Cao cảm thấy rất kính nể, tư tưởng này, giác ngộ này, xứng đáng với Liêu Văn Kiệt còn rất trẻ mà có thể học được một thân bản lĩnh.

“Đúng rồi, quản lý Cao, ưu đãi trang hoàng mà lần trước ông có nói rốt cuộc là có thể giảm giá được bao nhiêu?”

Liêu Văn Kiệt thay đổi trò chuyện, chân thành nói: “Có sao nói vậy, tuy rằng tôi cứu ông một mạng, tương đương với gián tiếp cứu cả già trẻ lớn bé trong gia đình ông, ân tình còn nặng hơn núi Thái Sơn, nhưng công là công tư là tư, miễn phí thì cũng không được, ba mươi phần trăm đi, ông cũng sẽ dễ nói với công tu hơn.”

“A Kiệt, giảm hai mươi phần trăm đã là cao nhất rồi, ba mươi phần trăm thì không lấy lại được vốn.”

Quản lý Cao đen mặt, sợ Liêu Văn Giai không vui, vội vàng giải thích: “Không phải là tôi không giúp cậu, tôi chỉ là một cổ đông nhỏ, không có quyền lực lớn như vậy.”

“Hừ, công tư phân minh, không hổ là ông, tôi không nhìn

nhầm người mà."

Liêu Văn Kiệt giơ ngón tay cái lên, trên mặt lộ ra vẻ khâm phục, nói: "Nếu đã như vậy, tôi cũng nên tính toán rõ ràng với anh em ruột, tôi cứu ông một mạng, bây giờ tôi với ông tính chi phí một chút đi, bỏ bốn lên năm bớt đi số lẻ, tôi lấy ông một triệu."

"Hả cái này…"

Quản lý Cao sững sờ, đã nói là không thẹn với lương tâm mà?

"Giám đốc Cao, thực không dám giấu diếm, tôi có mở một công ty bắt ma, có dịch vụ xem phong thủy, lại không có bao thầu cả dịch vụ trang hoàng."

Liêu Văn Kiệt nhướng mày, vỗ vai quản lý Cao: "Tôi nói như vậy, có lẽ ông cũng hiểu chứ?"

Hiểu.

Quản lý Cao gật đầu, Liêu Văn Kiệt và Lý Ngang có bản lĩnh thật sự, sau này sẽ không thiếu khách hàng, chia đều "canh" thôi cũng đã đủ cho mấy cái công ty húp rồi, phải ôm chặt cái đùi lớn này mới được.

"A Kiệt, không, anh Kiệt, anh cảm thấy giảm mấy phần trăm thì sẽ tương đối thích hợp, tôi sẽ đi thảo luận với các cổ đông khác."

"Miễn phí!"

Liêu Văn Kiệt sau khi nói xong còn nghiêm túc bổ sung một câu: "Không phải tôi tham lam, mà là công ty của ông muốn kiếm tiền, nếu muốn thì phải lấy ra thành ý khiến cho người ta không thể từ chối được."

Quản lý Cao: "…"

Cậu không làm kinh doanh thì quả thật là nhân tài không được trọng dụng!

Chương 243: Nên biết điểm dừng, hăng quá hoá dở 1 Sau khi nói chuyện với quản lý Cao được 20 phút, vợ anh ta bước vào phòng mang theo một hộp cơm cách nhiệt, khi thấy chồng mình đã tỉnh táo lại, cô ấy đã bật khóc.

Liêu Văn Kiệt gật đầu với quản lý Cao, hẹn ngày mai sẽ liên lạc lại, trong loại trường hợp này cần dành thời gian cho người nhà, hắn là một người ngoài sẽ không quấy rầy.

Trên đường ra khỏi bệnh viện, Liêu Văn Kiệt nhớ lại cuộc nói chuyện với quản lý Cao, đạt được hai thông tin quan trọng.

Thứ nhất, tấm bùa hộ thân của quản lý Cao, được lấy với giá 10.000 nhân dân tệ trên Đại Tự sơn.

Bùa hộ thân hàng thật giá thật, mặc dù đắt tiền một tí, nhưng cũng bảo trụ mạng nhỏ của quản lý Cao, bằng không mà nói, ông ta cũng không phải là hồn phách ly thể đơn giản như vậy, mà là bị nữ quỷ xem như thế thân, cầm lấy rìu bổ vào trên cổ chính mình.

Bùa hộ thân của người quản lý Cao trị giá 1 vạn Liêu Văn Kiệt quyết định bán bùa của mình với giá 2 vạn, đối với bên ngoài liền nói là tinh phẩm, chấp nhận mua theo đoàn, 18 vạn mười cái.

Trong ngày khai trương, khách hàng có thể được hưởng mức giá ưu đãi 1 vạn 5, cứ đến Lễ hội Tam Nguyên sẽ có một đợt giảm giá.

Manh mối thứ hai, Đại Tự sơn có cao nhân.

Bất quá nơi đó là nơi ở của hòa thượng ni cô, hắn là một đạo sĩ, không có sư môn truyền thừa một đường dã lộ, tới cửa cầu kiến, người ta tám phần cũng sẽ không thèm để ý hắn.

Tối thiểu nhất, bị đóng cửa hai ba lần là điều tất yếu.

Liêu Văn Kiệt rất muốn tìm một tổ chức, được một cây to chống lưng để có thể hưởng bóng mát, nhưng không thể nào dán mặt nóng vào mông lạnh được, dán lên được về sau cũng là thấp cổ bé họng, không bằng tự xông ra một phen để lại tên tuổi, chờ người tới cửa đến đưa thư mời.

Ngoài những cân nhắc trong vấn đề này, có một lý do quan trọng hơn khiến Liêu Văn Kiệt không thể làm.

Lý Ngang tiếng xấu truyền xa, người hận chó ghét, phàm là cùng hắn dính dáng quan hệ, đều sẽ bị xa lánh.

Điểm ấy, Liêu Văn Kiệt hỏi thăm Chung Phát Bạch, đạt được 100% khẳng định, không có một tia khả năng may mắn.

Chung Phát Bạch còn nói, Hồng Kông xác thực có một hiệp hội lớn, thành viên đều theo đạo pháp hoặc Phật pháp, lại chia nhỏ xuống dưới, những người cùng chung chí hướng tạo thành hiệp hội nhỏ cũng có hơn mười.

Chuyên gia cao cấp bị Lý Ngang giết chết có địa vị nổi bật trong hiệp hội lớn, sau khi chết, Lý Ngang trực tiếp bị đưa vào danh sách đen.

Liêu Văn Kiệt và Lý Ngang quan hệ quá gần, tuy không có tên trong danh sách đen nhưng cũng là mục tiêu bị đánh giá, rất khó gia nhập hội lớn.

Đến nỗi chính Chung Phát Bạch, anh ta cũng là hạ quyết tâm lớn, mới bằng lòng gia nhập công ty bắt quỷ.

Ngày đó bị Liêu Văn Kiệt thuyết phục, nghĩ rằng thay vì ở trên đồi núi cằn cỗi, không bằng tới hồng trần rèn luyện, tìm kiếm một cơ duyên.

Cơ duyên tìm không thấy, vậy liền cầu phú quý, dù sao anh ta đạo tâm đã dao động, lưu tại núi hoang cũng chỉ là thời gian chịu khổ, cùng chờ chết không có khác biệt.

Khi nghe Chung Phát Bạch nói vậy, Liêu Văn Kiệt đã không còn hy vọng gì nữa, ít nhất hắn cũng không có ý kiến gì trong tương lai gần, hắn chỉ chờ sự tình cờ làm một sự kiện lớn trở nên nổi tiếng rồi mới đi tiếp xúc với hiệp hội lớn.

Hắn mắt nhìn đồng hồ, phát hiện mới tám giờ, người đàn ông thành công không nên về nhà sớm như vậy.

Nghĩ nghĩ, hẹn Trình Văn Tĩnh xem phim cũng không có vấn đề gì, trước đó mọi thứ rất tốt, lẽ ra nên tăng thế công, không lưu lại cho đối phương thời gian thở.

Hắn lấy ra điện thoại, trực tiếp gọi cho Yudy Tang.

“Chị Yudy, là tôi.”

“Ồ, A Kiệt, thật là chuyện lạ, cậu gọi cho tôi vào lúc này làm gì, mời tôi ăn khuya à?”

“Không sai, vừa vặn trong lúc rảnh rỗi, nghĩ hẹn chị Yudy đi ca hát, thuận tiện ăn bữa khuya.”

“Cậu không đúng nha!”

Yudy Tang trong nháy mắt cảnh giác lên, vô duyên vô cớ mời khách, khẳng định có vấn đề, không chừng chính là thèm muốn thân thể của cô.

“Chị Yudy, chị suy nghĩ nhiều, tôi không có ý tứ gì khác.”

Liêu Văn Kiệt giải thích một câu, thuận miệng nói: “Đúng, chị Văn Tĩnh sao lại không ở bên cạnh chị, hai chị như hình với bóng, dẫn chị ấy đi cùng luôn.”

“Cái này. . .”

Tang Yudy xoắn xuýt một chút, nói: “Chuyện tôi dây dưa với bạn mới, Văn Tĩnh có thể đã biết, hôm nay đối với tôi hờ hững lạnh lẽo.”

“Ha ha, đáng đời!”

“Cậu còn không biết xấu hổ mà nói, tôi hẹn Văn Tĩnh đi ăn cơm, kết quả cô ấy nói không rảnh, ban ngày đều làm việc của cậu, văn kiện công ty phải tăng ca mới có thời gian xử lý.”

“Chị Văn Tĩnh vất vả, chị để cô ấy nghe điện thoại, tôi tự mình nói tiếng cảm ơn.”

“Trời đất, đều nói rồi, cô ấy lại tăng ca rồi.”

Tang Yudy không cao hứng nói một câu, hừ hừ cuống họng, nói tiếp: “Vừa vặn tôi muốn đi ca hát, cậu đã mời khách, tôi liền cố gắng đáp ứng, cậu hiện tại đabg ở đâu, tôi lái xe tới.”

“Còn có thể đâu, tôi khẳng định ở nhà . . . chờ một chút, điện thoại tôi kêu.”

Liêu Văn Kiệt lấy ra điện thoại, lắc lắc đầu, chờ thời gian trôi qua 30 giây, mới quay về điện thoại nói: “Chú Vương điện thoại tới, có một công ty trang trí đưa bản vẽ thiết kế, chú ấy lập tức tới ngay nhà ta, công sự quan trọng, hẹn chị lần sau đi.”

“Cái gì, sao cậu có thể làm như vậy chuyện. . . Uy, uy?”

“. . .”

Liêu Văn Kiệt cúp điện thoại, đánh xe taxi thẳng đến công ty, Trình Văn Tĩnh quá trượng nghĩa, nhân phẩm không thể chê, cô gái như vậy hắn liều đến eo cơ vất vả mà sinh bệnh cũng phải cứu được.

. . .

Chương 244: Nên biết điểm dừng, hăng quá hoá dở 2 Trên tầng ba mươi sáu, cửa văn phòng trợ lý bị khóa, ánh sáng chiếu qua khe cửa.

Liêu Văn Kiệt cầm chìa khoá mở cửa, trong ánh nhìn chăm chú kinh ngạc của Trình Văn Tĩnh, lấy ra một nắm hoa hồng giấu ở sau lưng: “Surprise, tặng cho em.”

“A Kiệt, sao anh lại tới rồi?”

Trình Văn Tĩnh mặt mũi tràn đầy kinh hỉ, trong tay ôm hoa hồng, trong lòng vừa ấm lại cảm động.

“Tới cho em một bất ngờ, nếu không thì sao?”

Liêu Văn Kiệt trả lời đương nhiên, đưa tay lên ôm lấy vòng eo thon thả của Trình Văn Tĩnh, cúi đầu hôn tới.

Trình Văn Tĩnh một tay ôm hoa hồng, một tay ôm lấy phía sau lưng Liêu Văn Kiệt, rời môi kết thúc, trên mặt còn có chút không nỡ.

“Văn Tĩnh, em xảy ra chuyện gì?”

Liêu Văn Kiệt đảo qua văn kiện trên bàn, lông mày hung hăng nhíu một cái: “Vừa mới anh gọi điện thoại cho chị Yudy, chị ấy nói em lại tăng ca, bởi vì giúp anh xử lý chuyện, công sự chỉ có thể kéo tới sau khi tan việc lại làm.”

“Anh ban đêm gọi điện thoại cho chị Yudy làm gì?”

“Em nói xem, hai người cả ngày như hình với bóng, anh trực tiếp gọi cho em, nhỡ may chị ấy là người nghe, vậy giải thích thế nào?”

“Hừ, chị Yudy rất bận rộn, làm sao có thời giờ cùng em như

hình với bóng.”

Trình Văn Tĩnh quay đầu: “Đừng cho là em không biết, anh cùng chị Yudy thật có chút không rõ ràng, ai biết anh gọi điện thoại cho chị ấy là vì cái gì.”

“Em nói như vậy quá oan uổng người.”

Liêu Văn Kiệt đem mặt Trình Văn Tĩnh quay lại: “Anh nếu là với chị Yudy có ý nghĩ gì, liền sẽ không chủ động từ chức, mà lại, em cũng quá xem thường chị Yudy, chị ấy. . . rất bảo thủ, thả thính nhưng không động người đẹp trai, nói trắng ra, đều là làm cho chồng chị ấy Vương Bách Vạn nhìn.”

Nghe nói như thế, Trình Văn Tĩnh trong nháy mắt nhụt chí, cả người đều không có tinh thần gì.

Liêu Văn Kiệt nói không sai, Tang Yudy quá nặng tình cảm, dù là Vương Bách Vạn cả ngày ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm, còn mắng cô ấy thiếu phụ luống tuổi, Tang Yudy cũng còn ôm lấy may mắn, nằm mơ Vương Bách Vạn có 1 ngày hồi tâm chuyển ý.

“Tên hỗn đản kia, hắn căn bản không xứng với chị Yudy, thật hi vọng lão thiên gia mở mắt, một đạo sét đánh chết hắn.” Trình Văn Tĩnh nghiến răng nghiến lợi.

“Cái này không thể được, chớ có nói hươu nói vượn.”

Liêu Văn Kiệt một tay bịt miệng Trình Văn Tĩnh: “Vương Bách Vạn đối chị Yudy rất trọng yếu, nếu như hắn bị sét đánh chết rồi, chị Yudy chỉ sợ cả đời đều bò không ra được cái hố này. Cho nên, nếu thật là vì tốt cho chị Yudy, chỉ có thể để chị ấy đối Vương Bách Vạn hết hi vọng, lại không có gì chờ mong mới đúng.”

“Có đạo lý.”

Trình Văn Tĩnh đẩy tay Liêu Văn Kiệt ra, cau mày nói: “Nhưng

chị Yudy trọng tình cảm như vậy, sao có thể để chị ấy từ bỏ hết hy vọng với Vương Bách Vạn?"

"Chuyện tình cảm, ai nói chắc được, có lẽ một ngày nào đó chị Yudy sẽ tự mình nghĩ thông."

"Cũng không phải không có biện pháp nào."

Trình Văn Tĩnh hơi híp mắt lại, trên dưới dò xét tiểu bạch kiểm Liêu Văn Kiệt: "A Kiệt, chị Yudy đối với anh có hảo cảm, thật muốn có người có thể áp đảo Vương Bách Vạn, vậy khẳng định là anh."

"Thà hủy đi mười toà miếu, không phá một cọc hôn, anh sao có thể làm chuyện không có phẩm hạnh vậy?"

"Không phải a, anh là đang cứu người."

"Không có khả năng, mà lại người anh thích là. . ."

Đang nói, Liêu Văn Kiệt sắc mặt đột biến, khổ sở nói: "Anh biết, đối với em mà nói, vẫn là chị Yudy quan trọng hơn, cho nên em mới muốn cho anh đi làm loại chuyện này."

"Không phải a, A Kiệt anh không nên hiểu lầm, em chỉ là tùy tiện nói một chút."

Trình Văn Tĩnh gấp, ôm chặt lấy Liêu Văn Kiệt, nhón chân lên liền muốn hôn.

Liêu Văn Kiệt quay đầu, sau mấy lần, hốc mắt Trình Văn Tĩnh đỏ rừng rực, sắp gấp ra nước mắt.

Nên biết điểm dừng, hăng quá hoá dở.

Liêu Văn Kiệt trong lòng mặc niệm, để lộ một chút sơ hở, vừa vặn bị Trình Văn Tĩnh bắt lấy, bịt miệng lại, sau khi hừ hừ hai tiếng thì không có động tĩnh.

“A Kiệt, em không có ý tứ kia, chính là ý tưởng đột phát, anh tuyệt đối đừng. . .”

Trình Văn Tĩnh đỏ mặt đẩy ra Liêu Văn Kiệt, sửa lại một chút quần áo, nhỏ giọng nói: “Anh đừng hiểu lầm, trong lòng em, anh cùng chị Yudy đều quan trọng giống nhau.”

Phi, tra nữ!Đọc Full với giá khuyến mãi 20% liên hệ Miraxi1 https:///conversation/new-message/?u＝Miraxi1

Liêu Văn Kiệt mặt lộ vẻ buồn rầu, thở thật dài một cái: “Anh biết, em muốn giúp chị Yudy, anh sao lại không phải, dù sao cho tới nay, chị ấy đối anh đều rất chiếu cố.”

“A Kiệt, hay là. . . anh thử một chút?”

“Không bàn nữa, anh ghét loại lưu manh lừa gạt tình cảm của phụ nữ. Sau này đừng nói đến chuyện này nữa, không thể nào.”

Liêu Văn Kiệt quả quyết cự tuyệt, kéo Trình Văn Tĩnh vào trong lòng, nhỏ giọng nói: “Nhớ nhé, về sau lại nhọc lòng chuyện của chị Yudy cùng Vương Bách Vạn, nhất định phải sớm thương lượng với anh. Một người kế ngắn, hai người kế trường, miễn cho em khéo quá lại biến thành vụng, hại chị Yudy tổn thương càng thêm tổn thương, cuối cùng ủ thành sai lầm lớn.”

“Ừm!”

Trình Văn Tĩnh gật gật đầu, cẩn thận hỏi: “A Kiệt, anh thật không có trách em sao?”

“Có chút, nhưng anh thích em như thế, sao lại nhẫn tâm trách em được!”

“Anh thật tốt!”

“Chỉ đối với em. . .”

. . .

Chương 245: Đẹp mắt liền xong 1 Liêu Văn Kiệt mời Trình Văn Tĩnh xem phim, những việc chưa hoàn thành sau đó, hắn lấy giúp người làm niềm vui, cùng nhau tăng ca.

Hai giờ sau, hai người kết bạn rời khỏi công ty, thời điểm này, xem phim quá không phù hợp, dù sao ngày mai Trình Văn Tĩnh còn bận rộn với tài liệu của công ty bắt quỷ.

Liêu Văn Kiệt quả quyết đưa cô ta về nhà, một chén nước uống nửa giờ mới rời khỏi.

Chờ hắn trở lại cư xá, đã nhanh đến mười hai giờ khuya, gõ mở cửa phòng Chung Phát Bạch, phát hiện người phía sau đang gặm mì tôm xem tivi.

“Lão Chung, anh cả ngày đều muốn làm ông chủ, thế mà đêm hôm khuya khoắt lại gặm mì ăn liền?”

“Thuận tiện, tôi cũng không có nhiều yêu cầu như vậy.”

“Tình huống thế nào?”

“Cùng trước đó giống nhau, hết thảy bình thường!”

“Vậy thì tốt, cậu đêm nay nghỉ ngơi, đổi tôi đến trực, ngày mai cậu đi ra ngoài hoạt động một chút tay chân. . .”

Liêu Văn Kiệt đem tình huống đại khái của cao ốc Huy Quang nói một lần, đưa tới một tấm danh thiếp: “Đây là số của quản lý Vương của công ty tài chính, đến cao ốc Huy Quang, anh ta sẽ tiếp đãi anh, đừng ngượng ngùng, giá đỡ bày lớn một chút.”

“. . .”

Chung Phát Bạch một mặt mờ mịt.

“Làm sao vậy, có cái gì không đúng sao?”

“Ách, A Kiệt, tôi vừa mới có phải là nghe lầm, cậu thu phí 3 triệu, chúng ta ba người mỗi người một phần. . . 1 triệu! ?”

Chung Phát Bạch nuốt ngụm nước bọt, tình huống này là như thế nào, 2 ngày trước hắn còn ở tại ven đường bán nước ngọt, hôm nay liền ngày thu trăm vạn, tiền dễ kiếm như vậy sao?

“Hừm, làm sao chỉ có ba triệu? Ngày mai anh làm hiện trường lớn hơn, bán một cái bùa hộ thân với giá hai vạn khối, tranh thủ kiếm thêm của anh ta 50 vạn!”

“. . .”

Sáng sớm, Chung Phát Bạch liên hệ quản lý Vương, sau đó đón xe thẳng đến cao ốc Huy Quang.

Liêu Văn Kiệt ở lại trực, canh giữ ở trong nhà Chung Phát Bạch, gọi điện thoại cho Tang Yudy, hắn hôm nay theo lệ cũ bề bộn nhiều việc, liền không đi công ty đi làm.

Vào buổi trưa, hắn nhận được cuộc gọi từ Chung Phát Bạch, cao ốc Huy Quang đúng là có lỗi về phong thủy, vì thiết kế và phối màu tổng thể nên nhìn từ xa tòa nhà giống như một bia mộ.

Mấu chốt là kết cấu kiến trúc xung quanh bố cục khí thế quá vượng, được bao bọc bởi nhiều tầng, cao ốc Huy Quang bị gắt gao ép một đầu, giống như một chiếc quan tài dựng đứng, nơi không khí có thể vào nhưng không thể thoát ra.

Khí ở đây, trong phong thủy là chỉ đến gió.

Một chiếc quan tài lớn như vậy đứng trên mặt đất, có thể tưởng tượng được hậu quả của việc sống trong đó, cảm sốt là chuyện nhỏ, gia đình không yên, tai họa liên miên, đó mới là vấn đề lớn.

Dưới góc độ tâm lý, con người bị ảnh hưởng bởi các giác quan như thị giác, tiềm thức sẽ sinh ra tâm lý lo lắng. Đặc biệt là vào buổi tối, tâm tình bối rối khó bình tĩnh, đặc biệt dễ sợ hãi, lâu ngày sẽ bị suy nhược tinh thần, sẽ dẫn đến bệnh tật về tâm lý và thể chất.

Theo lời Chung Phát Bạch, những nhân viên văn phòng làm việc tại cao ốc Huy Quang có sức khỏe yếu, tinh thần khó lường, họ dễ gặp chuyện kỳ lạ hơn những người khác.

Thêm nữa cái quan tài này cho phép vào không cho phép ra, những con ma sau khi đi vào, muốn đi ra cũng không có cách nào đi, liền dẫn phát đến những sự kiện phát sinh liên tiếp sau đó.

Nhìn chung, việc hình thành phong thủy của cao ốc Huy Quang hoàn toàn là ngẫu nhiên, trước trước sau sau rất nhiều kiến trúc cách cục, đều đối với nó có ảnh hưởng, nhất là tòa nhà lâu đời nhất đã được xây dựng cách đây 20 năm, khó có thể thao tác được.

Đổi thì cũng có thể thay đổi, nhưng liên lụy quá nhiều, không phải một quản lý Vương cùng ông chủ của anh ta có thể quyết định.

2 ngày này Chung Phát Bạch bề bộn nhiều việc, nhất là lúc ban ngày, phải bận rộn lấy tu chỉnh phong thuỷ của cao ốc, Liêu Văn Kiệt phải đảm đương nhiều hơn chút.

Liêu Văn Kiệt tỏ vẻ vấn đề không lớn, khoảng thời gian trước khi công ty khai trương này, hắn đang định ngồi xuống hảo hảo tu luyện, mượn cơ hội ăn cơm ké ở nhà Chung Phát Bạch, liền gật đầu đồng ý.

Tuy nhiên, khi nghe Chung Phát Bạch chuẩn bị trồng thêm cây xanh trong tòa nhà để tăng thêm sinh khí, hắn liền ném số điện thoại của Hà Mẫn qua.

Có chỗ làm ăn, khẳng định phải ưu tiên chiếu cố người một nhà.

Cứ như vậy, hắn ban ngày luyện niệm lực tâm pháp trên sách trắng, kết hợp dây đỏ phụ trợ tu luyện, ban đêm đi ra ngoài hẹn hò xem phim, trước khi màn đêm buông xuống, luyện võ thuật Thiết sa chưởng.

Liên tiếp 3 ngày sau đó, Hắc Long lăn lộn, mây mù vần vũ.

Liêu Văn Kiệt lật sợi dây màu đỏ trong tay, lờ mờ nghe thấy động tĩnh bất thường từ trong thang máy, ngẩng đầu liếc nhìn đồng hồ, đã đúng ba giờ chiều.

Dây đỏ chui vào ống tay áo, hắn đứng dậy xuống lầu, đứng ở đầu hành lang góc tường.

Nơi thang máy không có một ai, âm thanh phát ra từ trục thang máy, có người vừa bước vào.

Nhìn những con số đang từ từ giảm xuống, Liêu Văn Kiệt không khỏi cảm thấy người này lá gan thật lớn, không sợ bị thang máy cắt đứt đầu.

Đang nghĩ ngợi, cửa thang máy mở ra, đội trưởng Lư mang theo Thiết Đảm đi ra, đi ngang qua chỗ ngoặt thang bộ, vừa vặn đụng phải Liêu Văn Kiệt.

“A, A Kiệt! ?”

“Đội trưởng Lư, thật là đúng dịp, hôm nay không trực ca đêm sao?”

“Vốn là phải trực ca đêm, nhưng mà. . .”

Chương 246: Đẹp mắt liền xong 2 Đội trưởng Lục lén lút liếc Liêu Văn Kiệt, nói với vẻ sợ hãi kéo dài: “Ban đêm luôn xảy ra

chuyện, vì vậy tôi chuyển mình sang ca ban ngày, về sau tôi chỉ đến ca ngày.”

“Vậy vận khí của ông thật tốt.”

Liêu Văn Kiệt giơ ngón tay cái, đi ca đêm gặp ma, xui xẻo ở ca ngày, vận may của đội trưởng Lục đúng là …

A, bên cạnh còn có Thiết Đảm, hai người này vận khí thật không ai bằng.

Kít kít -----

Sau khi thang máy đi lên, cửa thang máy đột nhiên mở ra, một đôi tay trắng từ trong bóng tối bước ra, đội trưởng Lư và Thiết Đản sợ hãi hét lên, chạy dọc theo cầu thang bộ lên tầng hai.

Vừa chạy đến một nửa, đội trưởng Lư dường như là nghĩ đến cái gì, quay người chạy về, trốn ở sau lưng Liêu Văn Kiệt.

Chút nữa bị dọa hồ đồ, rõ ràng bên người Liêu Văn Kiệt là an toàn nhất.

Ở lối vào thang máy, một người phụ nữ dáng người lồi lõm chậm rãi leo ra, trong bộ lễ phục màu đỏ, khoác ngoài áo gió màu đen, đội một chiếc mũ che nắng lớn, đeo kính râm che nửa khuôn mặt, đôi môi đỏ rực và làn da trắng như tuyết, dáng vẻ vừa bảo thủ vừa yêu diễm, rất có sức hấp dẫn.

Nhìn đôi chân trắng nõn thấp thoáng dưới lớp áo khoác đen, tim Đội trưởng Lư đập nhanh hơn, đột nhiên cảm nhận được điều gì đó, khó chịu nói: “Thiết Đản, tên khốn, sao lại dùng gậy cao su đánh tôi.”

“Không phải gậy cao su. . .”

Thiết Đản nhìn thẳng về phía trước, giơ tay ấn vào vai đội

trưởng Lư, hơi thở dần trở nên nặng nề hơn.

Đùng!

Liêu Văn Kiệt xoay người, một cái búng tay đem hai người thức tỉnh: "Đừng ngớ ngẩn, người phụ nữ kia người nào đụng vào người đó xui xẻo."

"Vì sao, A Kiệt cậu có ý gì?"

Đội trưởng Lư không tin, nhìn dáng vẻ lắc lư của người phụ nữ, không nỡ dời mắt.

"Cô ta đã chết rồi."

"Không phải chứ, người chết?"

Đội trưởng Lư mở to mắt: "Aliệt, đừng làm tôi sợ. Một người đang sống tốt, có thể đi lại, lại còn xinh đẹp như vậy, làm sao có thể là người chết?"

"Ngươi đã từng nhìn thấy quỷ, người chết có thể động đậy kỳ quái lắm sao?" Liêu Văn Kiệt hỏi ngược một câu, trực tiếp làm đội trưởng Lư đứng hình.

"Người chết thì sao, chỉ cần đẹp, tôi cũng không quan tâm có phải là người hay không."

Thiết Đản nuốt nước bọt, liếc nhìn bóng lưng người phụ nữ mặc áo đỏ cầm ô đi trong mưa, lần nữa kiên định gật gật đầu, không sai, đẹp mắt liền không có việc gì.

"Vậy thì ông phải chú ý, coi chừng phía dưới sưng to như đầu người."

Liêu Văn Kiệt chế nhạo, cầm lấy chiếc ô trong tay Thiết Đản, bước nhanh ra khỏi hành lang.

…

Trên đường phố, gió lạnh thổi qua, người phụ nữ áo đỏ đi dạo trong mưa, thỉnh thoảng gặp phải người đi đường, tỷ lệ quay đầu lại cực kỳ cao.

Liêu Văn Kiệt theo xa xa, một lúc đối mặt kia, hắn liền nhìn ra nữ tử sinh cơ đoạn tuyệt, một hơi thở còn tại cổ họng, bị người luyện thành hành thi.

Thủ pháp rất cao minh, bình thường hai tà môn ma đạo không có bản lãnh này, đổi thành đạo nhân bốn mắt Liêu Văn Kiệt quen thuộc nhất, có thể luyện ra như thế một bộ hành thi sinh động như thật, cũng vô cùng khó khăn.

Không phải không được, mà là chi phí quá cao, dùng cho việc cản thi nhập không đủ xuất, lỗ vốn thua thiệt chết hắn.

Một người một thi, đã đi hơn nửa giờ, Liêu Văn Kiệt nhíu mày, con đường này đã vừa mới đi qua một lần, nếu như không phải kẻ khống chế người phụ nữ áo đỏ phía sau màn quá cẩn thận, vậy chỉ có thể nói, hắn đã bại lộ.

Lúc này, người phụ nữ áo đỏ đột nhiên tăng tốc, bước đi như bay hơn 10 mét, biến mất tại ngõ nhỏ chỗ khúc quanh.

“Quả nhiên là bại lộ. . .”

Liêu Văn Kiệt rón mũi chân, bắn vọt đi tới cửa ngõ, xa xa liền thấy người phụ nữ áo đỏ chạy vào một quán bar.

Hắn theo sát phía sau đi tới cửa quán bar, điểm vào giữa hai lông mày, xác nhận quán bar cũng không có gì dị thường, lúc này mới đẩy cửa đi vào.

Mặc dù sắc trời u ám, nhưng ban ngày chính là ban ngày, trong quán rượu vẫn làm ăn bình thường, chỉ có hai ba đôi tình nhân

ngồi tại ghế dài.

Liêu Văn Kiệt hít hà mùi nước hoa trong không khí, tìm đúng phương hướng hướng tới lầu hai đi lên.

Đúng lúc này, một người phục vụ bước tới, lịch sự đưa tay ra: "Thưa ngài, mời giải trí ở lầu một. Trên lầu là hệ thống dành cho hội viên…"

"Cho ta nửa hội viên."

Liêu Văn Kiệt lấy ra 1 vạn nhân dân tệ, trực tiếp đập vào trong tay nhân viên phục vụ, bước nhanh đi đến lầu hai, lưu lại phục vụ viên ngây ngốc tại chỗ.

Trên tầng hai, trong hành lang được trang trí theo kiểu cổ điển, cửa phòng riêng hai bên đóng chặt, ánh đèn mờ ảo, sàn gỗ kêu cót két.

Liêu Văn Kiệt nín thở ngưng thần, mùi nước hoa chưa tán, người phụ nữ áo đỏ ở ngay chỗ này.

"Thưa ngài, đây là khu vực chỉ dành cho thành viên, các thủ tục của ngài vẫn chưa được hoàn tất."

Một thiếu nữ thân hình gương mặt thuộc hàng thượng đẳng bước lên lầu hai, cười nói: "Nếu không phiền phức, trước hết mời ngài hãy xuống lầu làm thủ tục trước, quy củ rườm rà, còn mong ngài thông cảm một chút."

Thật là một cô gái xinh đẹp!

Liêu Văn Kiệt nói thầm trong lòng, cau mày: "Một người phụ nữ mặc áo khoác đen, kính râm và đội mũ lớn vừa đi lên, cũng là hội viên nơi này của các cô sao?"

Chương 247: Đẹp mắt liền xong 3 "Thưa ngài, vừa mới không

có ai lên lầu.”

“. . .”

Liêu Văn Kiệt nghe vậy nhìn chằm chằm cô gái không nói lời nào, đợi đến lúc mặt cô gái lộ vẻ xấu hổ quay đầu, hắn trực tiếp hướng cuối hành lang đi tới.

“Tiên sinh, vị tiên sinh này. . .”

Cô gái trẻ tuổi đưa tay không có ý ngăn lại, không dám xuất thủ đắc tội khách hàng xa xỉ, chỉ có thể thở dài đi sau Liêu Văn Kiệt.

Kẹt kẹt! Kẹt kẹt —— ----

Liêu Văn Kiệt bước chậm rãi trên hành lang, mùi nước hoa cuối cùng cũng nhạt dần, hắn ngừng di chuyển, ba giây sau rút lui hai bước sau đó bất ngờ mở cánh cửa trước mặt hắn.

Ba, một bàn tay trắng như tuyết lao ra và tóm lấy cổ Liêu Văn Kiệt.

Sơn móng tay màu đen trên móng tay dài, màu sắc khác biệt đẹp đẽ, nhưng trong bầu không khí này, trông vô cùng đáng sợ.

Bang!

Tốc độ rất nhanh, nhưng Liêu Văn Kiệt trong nháy mắt lúc mở cửa, liền nhấc chân đạp ra ngoài, người phụ nữ áo đỏ còn chưa bắt được hắn, toàn bộ thân hình liền thẳng tắp té ngã trên đất.

“A! !”

Bên cạnh Liêu Văn Kiệt, thiếu nữ bị cảnh tượng đột ngột làm cho hoảng sợ, lùi lại hai bước đứng ở góc tường.

Trong phòng riêng, ánh đèn mờ ảo, người phụ nữ áo đỏ ngã

xuống đã đứng thẳng trở lại, trên khuôn mặt trắng như tuyết, đôi môi đỏ mọng rất dễ thấy.

Hai chân cô ta nhảy một cái, nghiêng người về phía trước, thọc mười ngón tay vào ngực Liêu Văn Kiệt.

Đòn tấn công thẳng không có chiến thuật gì cả, Liêu Văn Kiệt tránh sang một bên, đợi người phụ nữ áo đỏ nhảy ra khỏi phòng riêng, bổ sung một cú đá từ phía sau, trực tiếp đá vào người cô ta.

Người phụ nữ mặc đồ đỏ đứng thẳng dậy, bỏ chạy về phía hành lang.

"Ở lại đây đi!"

Theo dõi đã bị lộ. Liêu Văn Kiệt không còn tính đến việc theo dõi để tìm ra bàn tay đen ở đằng sau. Hắn giơ tay, ném ra hơn mười sợi chỉ đỏ, quấn vào tay chân và đầu của người phụ nữ áo đỏ, rồi đột ngột kéo một cái, hất tung người về phía mặt đất.

Bang!

Hắn bước tới trước hai bước, giơ chân thả xuống, đạp vào ngực người phụ nữ, đè nén hơi thở trong cổ họng phát ra.

Đạo thuật vừa phá, người phụ nữ áo đỏ lập tức dừng động tác, trợn mắt há hốc mồm, ánh mắt nhìn thẳng trần nhà, nhắm mắt tựa như đã chết.

Cho đến lúc này, cô gái trẻ đứng sau Liêu Văn Kiệt mới hoàn hồn, bước tới muốn đỡ người phụ nữ mặc áo đỏ bị ngã.

"Không được đụng, trên người cô ta khả năng có độc."

"Anh bị điên rồi!"

Người phụ nữ đẩy Liêu Văn Kiệt ra và cúi người giúp người phụ nữ mặc áo đỏ, cô khá khó chịu, đẹp trai như vậy, cũng được

dạng chó hình người, vậy mà lại ức hiếp phụ nữ.

Kém cỏi!

Nếu không phải đánh không lại, cô ta khẳng định dùng thuật phòng thân cho Liêu Văn Kiệt một cú đẹp mắt.

Đang miên man suy nghĩ, cô chợt nhận ra có gì đó không ổn, người phụ nữ mặc áo đỏ lạnh lẽo cứng đờ, hai mắt nhìn thẳng, ngay cả thở cũng không thấy.

“Anh, anh anh. . . anh giết người! ?”

“Vậy cô còn không mau chạy?”

“A! Nha nha nha —— —— ”

Cô gái hoảng sợ, mềm chân chạy thẳng tới hành lang, lúc xuống lầu quá gấp, bị trẹo chân liền kinh hô một tiếng.

Trông không thông minh lắm!

Liêu Văn Kiệt ngồi xổm xuống, năm cái dây đỏ tựa như vật sống từ ống tay áo du tẩu mà ra, vén lên chiếc áo khoác đen bên ngoài người phụ nữ mặc áo đỏ …

Liêu Văn Kiệt cẩn thận kiểm tra một lần nữa, không tìm thấy manh mối nào trên người cô gái váy đỏ có thể chứng minh thân phận của cô, tai nghe thấy tiếng bước chân gấp rút từ dưới tầng truyền đến, hắn thu lại sợi dây đỏ chậm rãi đứng lên.

Bốn người nhân viên phục vụ đứng chắn ở đầu cầu thang, nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Liêu Văn Kiệt, lại liếc nhìn thi thể của người phụ nữ trên nền đất, nhất thời chỉ có người đông, không có thế mạnh.

Liêu Văn Kiệt cũng không nói gì nhiều, dậm chân đi về phía đầu cầu thang, hắn tiến một bước, bốn người nhân viên phục vụ

liền lùi một bước, cứ thế từ tầng hai lùi xuống đến đại sảnh tầng một.

“Một ly nước trái cây, cảm ơn!”

Liêu Văn Kiệt xoay người ngồi xuống ghế dài, vẫy tay về phía nhân viên phục vụ.

Mấy người kia đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng vẫn là cô gái trẻ kia bưng khay tới, đem một ly nước chanh đặt trước mặt hắn.

Thấy Liêu Văn Kiệt dò xét mình từ trên xuống dưới, cô gái vội vàng cầm khay che trước người, cố giả bộ bình tĩnh, nơm nớp lo sợ nói: “Tôi báo cảnh sát rồi, anh đừng có làm loạn!”

“Ý của cô là, tôi nên tranh thủ thời gian chạy trốn đi “...”

Cô gái sắc mặt trắng nhợt, cẩn thận lùi lại rồi rời đi, đứng cách thật xa bên cạnh cửa, ôm chặt chiếc khay vào ngực, giống như làm thế sẽ an toàn hơn.?”

Mấy người nhân viên phục vụ của quán rượu, giờ phút này đều thở cũng không dám thở mạnh, bọn họ chưa thấy qua tội phạm giết người, nhưng từng thấy diễn trên TV, giống như Liêu Văn Kiệt là loại giết người còn bình tĩnh như không, hoặc là kinh nghiệm phạm tội phong phú, hoặc là không có lương tri biến thái.

Trùng hợp thật, hai loại người đó bọn họ đều không thể động vào.

Liêu Văn Kiệt ngồi trên ghế dài, nhíu mày mút lấy ống hút, ngồi không mà chờ đợi kẻ thao túng phía sau màn kịch, kết quả người thì không đợi được, lại đợi được một cỗ thi thể, không biết phía bên cảnh sát có thể tìm hiểu được ngọn nguồn thông qua thân phận của cô gái váy đỏ mà bắt được thủ phạm hay không.

Chương 248: Thanh danh hiển hách, không người không hiểu

1 Nghĩ đến cảnh sát, hắn lấy ra điện thoại di động, suýt nữa thì quên mất, gọi điện thoại sẽ đỡ phiền phức hơn.

“Lão đại, là tôi, A Kiệt.”

“A Kiệt, có chuyện gì vậy, lâu rồi không thấy cậu lên lớp.”

“Gần đây có chút bận, chuyện là như vậy, tôi bên này có chút phiền toái, bị cuốn vào một vụ án…”

…

Sau mười phút, bên ngoài ngoài quán rượu liên tục vang lên tiếng đóng cửa xe, cửa bị đẩy ra, bảy tám cảnh sát nối đuôi nhau đi vào.

“Ai báo cảnh vậy?”

“Là tôi, tôi là chủ của quán rượu này.”

Cô gái trẻ ôm khay giơ tay lên, chỉ chỉ trên lầu, lại chỉ chiếc ghế dài mà Liêu Văn Kiệt ngồi, giải thích một chút tình huống lúc đó.

Mười phút đồng hồ chờ đợi dài như cả năm, chỉ sợ trong lúc đó hung thủ nổi cơn điên mà làm hại người, cũng may hữu kinh vô hiểm*, cuối cùng cũng chờ được cảnh sát tới, nghĩ đến đây trong lòng cô cảm thấy vui vô cùng.

Hôm nay mặc dù có xui xẻo, nhưng cũng rất may mắn.

Người cảnh sát phụ trách gật đầu, cho ba người qua lầu hai kiểm tra, anh ta dẫn theo mấy người còn lại tới chỗ cái ghế.

“Anh là Liêu tiên sinh phải không?”

“Đúng vậy, ngài cảnh sát xưng hô như thế nào đây?”

“Khách khí quá rồi, gọi tôi A Cường là được.”

Người cảnh sát gật đầu nói: “Tôi đã nhận được điện thoại, theo nguyên tắc mà nói vẫn là phải dẫn đi, xóa bỏ hiềm nghi trước. Mời anh phối hợp một chút, nếu không cũng khó cho tôi lắm.”

“Nên như vậy.”

“Vậy được rồi, mời qua bên này!”

“…”

Nhìn qua Liêu Văn Kiệt cùng cảnh sát phụ trách vừa nói vừa cười, cô gái trẻ liền nhìn đến ngốc luôn, tình huống gì thế này, là cái thế giới này quá nguy hiểm, hay cô không biết thế giới này từ trước đã rất nguy hiểm?

“Tiểu thư, làm phiền cô cũng theo chúng tôi một chuyến, vào bên trong làm khai báo.”

“A… được, tôi phối hợp với cảnh sát.”

Cô gái mù mờ gật đầu, trong lòng lo sợ bất an, chỉ sợ lần này đổi trắng thay đen, cô biến thành hình nhân thế mạng, cũng không về được nữa.

Xẹt! !

Bên ngoài quán rượu, Liêu Văn Kiệt vừa định lên xe, lại thấy mấy chiếc xe cảnh sát đi tới phanh gấp lại, Tào Đạt Hoa đóng cửa xe, lộ ra thẻ cảnh sát mặt mày tối sầm.

“Mọi người tránh ra, vụ án này tổ trọng án sẽ nhận.”

“Cảnh sát trưởng là người nào?”

Cảnh sát phụ trách ngẩn người, vụ này không thuộc sự quản lý

của họ, dù có giao cho tổ trọng án, cũng không tới phiên Tào Đạt Hoa tiếp nhận.

"Ngay cả con hổ của tổ trọng án Tào Đạt Hoa tôi còn chưa nghe nói qua, vậy mà đã dám đưa cháu trai tôi đi…"

"Chú Đạt, đừng vậy mà, cháu với Hoàng lão đại chỉ chào hỏi chút thôi, không có chuyện gì đâu."

Liêu Văn Kiệt im lặng quay đầu qua, phong cách làm việc của Tào Đạt Hoa, là người trong cuộc hắn thấy rất cảm động, nhưng từ góc độ của người ngoài cuộc mà nói, trong việc này hắn rõ ràng là hung thủ.

Cho nên, Tào Đạt Hoa chỉ là đang lòng tốt làm chuyện xấu, tạt nước bẩn về phía hắn.

"Không đúng, A Kiệt, trong việc này có khúc mắc cháu không biết được đâu, chú sợ cháu chịu thiệt thòi."

Tào Đạt Hoa khoa tay múa chân loạn cả lên: "Nhất là với người trẻ tuổi như cháu, bọn họ sẽ cầm sổ điện thoại đệm ở ngực cháu, sau đó dùng búa. . ."

"Khụ khụ khụ!"

Người cảnh sát phụ tránh nắm tay ho khan liên tục vài tiếng, lộn xộn cái gì, nhiều người nhìn như vậy, có thể đừng nói hươu nói vượn được không?

"Khụ khụ!"

Tào Đạt Hoa cũng ý thức được mình nói hươu nói vượn, ho nhẹ hai tiếng, kéo người cảnh sát đứng lên nhỏ giọng thầm thì.

Một lát sau, hai người nhìn nhau cười một tiếng, đưa lên một điếu thuốc, vỗ vỗ bả vai liền trở thành huynh đệ tốt.

“A Kiệt, chú hỏi họ rồi, bên ngài Hoàng là người quen của cháu, đã như thế thì chú không cần đi cùng nữa, nhớ sau khi xong việc thì gọi điện thoại cho chú.” Tào Đạt Hoa vung tay lên, mang theo đàn em của tổ trọng án nghênh ngang rời đi.

“Xin lỗi, chú tôi tính tình có chút nóng nảy.”

Liêu Văn Kiệt xin lỗi một câu, ngồi lên ghế sau xe cảnh sát, mắt liếc quán rượu ngoài cửa sổ, nhất thời sửng sốt.

Hắn không nhìn lầm, trên bảng đèn neon của quán rượu, viết hai chữ ‘Mộng La’, bởi vì ban ngày không có bật đèn, hắn đi vào lúc đó không có chú ý tới.

“Khó trách bà chủ xinh đẹp như vậy…”

“…”

Cô gái trẻ kia, cũng chính là bà chủ Mộng La xinh đẹp trong miệng Liêu Văn Kiệt, sắc mặt trắng bệch ngồi lên một chiếc xe khác, không nhầm được, tình huống như thế này, cô hôm nay đi vào rồi sẽ không đi ra được.

…

Đồn cảnh sát Tây Cửu Long.

Liêu Văn Kiệt mỗi bên trái phải hai tên cảnh sát, vừa đi vào cửa chính không bao lâu, liền gặp ngay người quen cũ.

Ngô Lạc Thiến!

“A, A Kiệt, ngọn gió nào đem cậu đến đây?”

Ngô Lạc Thiến hai mắt phát sáng, tiến lên hai bước nói: “Tôi đang muốn gọi điện thoại cho cậu, vụ án của Điền Vĩ Cường đã kết thúc rồi, tiền thưởng của cậu cũng phát xuống rồi.”

Điền Vĩ Cường là ai?

Liêu Văn Kiệt suy nghĩ 0. 35 giây, ai quan tâm hắn là ai, có tiền cầm là được.

“Chuyện tiền thưởng không vội, tôi bị liên lụy vào một vụ án, chờ tôi được xóa bỏ hiềm nghi rồi nói sau!”

“Tình huống là như thế nào, có người vu oan cậu sao?”

Chương 249: Thanh danh hiển hách, không người không hiểu 2 Ngô Lạc Thiến nhắm lại hai mắt, đưa mắt đảo qua, dừng lại trên sắc mặt trắng bệch của Mộng La, ánh mắt né tránh, vẻ mặt lơ đễnh, nhìn qua liền thấy có vấn đề.

“Không phải vu oan, chỉ là trùng hợp tôi lại có mặt tại hiện trường, khám nghiệm tử thi điều tra một chút sẽ rõ ràng thôi.”

Liêu Văn Kiệt giải thích một câu, thi thể cô gái váy đỏ đã lạnh một tháng nay, đừng nói đến người tài, cảnh sát có chút kinh nghiệm cũng có thể nhìn ra.

“Yên tâm, nơi này một là một, hai là hai, sẽ không để cho cậu chịu thiệt đâu.”

Ngô Lạc Thiến gật gật đầu, đi đến trước mặt Mộng La, nói với cảnh sát đứng bên cạnh cô: “Phạm nhân giao cho tôi, tôi sẽ đích thân thẩm vấn cô ấy.”

“Rõ, Ngô tổ trưởng.” x2

Mộng La: “...”

Nhanh như vậy cô đã trở thành phạm nhân, bước kế tiếp có phải sẽ trực tiếp định tội hay không?

...

Hai giờ sau, Liêu Văn Kiệt viết xong lời khai, gặp được Hoàng cảnh ty ở văn phòng, anh ở lại muộn đang cau mày lật dở mấy phần hồ sơ.

“Ngài Hoàng, tình huống thế nào rồi?”

“Thân phận của người chết đã có manh mối, hai mươi ngày trước nhận được báo án cô ta mất tích, chỉ cần thêm một bước thẩm tra liền có thể xác nhận, về lời khai của cậu và người báo án…”

Hoàng cảnh ty càng nhíu chân mày: “Một người chết 30 ngày vẫn có thể đi loạn khắp nơi, vụ án này rất cổ quái, vượt qua cả tầm xử lý của tôi.”

Vậy thì nhanh báo lên trên đi!

Liêu Văn Kiệt trong lòng nói thầm, báo cáo sớm, xử lý sớm, hắn vẫn đang chờ giao lưu trao đổi cùng cảnh sát kỳ nhân dị sĩ đây.

Đang nghĩ ngợi, điện thoại Hoàng cảnh ty vang lên, anh ta nhận điện thoại sau liên tục gật đầu, rất nhanh liền kết thúc cuộc nói chuyện.

“A Kiệt, không sao rồi, cậu có thể đi.”

“A! ?”

Liêu Văn Kiệt ngây ra một lúc, vội vàng nói: “Không thể nào, qua loa vậy, không ai người nào người nào gặp tôi nói chuyện một chút, hỏi thăm tình huống lúc đó sao? Ngài Hoàng, mặc dù mọi người đều là người một nhà, nhưng anh cũng không thể quá chiếu cố tôi, có sao nói vậy, thật quá đáng.”

“A Kiệt, cậu có thể đừng nói lung tung không, tôi chiếu cố cậu khi nào!”

Hoàng cảnh ty sắc mặt cổ quái: “Bên kia nói với tôi rồi, có ghi chép với thi thể ở đây, có gặp cậu hay không cũng đều như nhau. Hơn nữa, lúc tôi với anh ta nói chuyện, nhắc tên cũng không nhắc đến cậu.”

Liêu Văn Kiệt: (? . ?)

Lý Ngang khốn kiếp này, thanh danh hiển hách, không người không hiểu, một chút đường sống cũng không để lại cho hắn.

“Vậy được rồi, tôi để lại danh thiếp, nếu phía bên kia nghĩ thông suốt, hoặc có điểm nghi ngờ gì muốn gặp mặt nói chuyện, phiền ngài Hoàng chuyển tới người kia.”

“Không dám.”

Hoàng cảnh ty nhận lấy danh thiếp, tùy ý nhìn một cái, nhất thời sững sờ nói: “A Kiệt, công ty này là có ý gì?”

Danh thiếp này là danh thiếp mới của công ty tư vấn Tam Kiệt Linh Dị, Trình Văn Tĩnh hỗ trợ thiết kế theo yêu cầu.

“Tôi cùng với bạn bè góp vốn, hiện tại chuyên xử lý một số sự kiện thần bí, tỉ như vừa rồi, một nữ thi biết cử động, tôi một đường đi theo dõi mới dẫn đến hiểu lầm phía sau.”

Liêu Văn Kiệt nói xong, lông mày nhíu lại: “Ngài Hoàng, làm phiền anh theo người kia báo một tiếng, nữ thi xuất hiện sớm nhất ở tiểu khu tôi ở, hình như cô ta tìm thứ gì đó ở thang máy, trùng hợp là khoảng thời gian trước ở tiểu khu xảy ra chuyện ma quái.”

“Cái này. . . được rồi, tôi sẽ báo lại như vậy.”

Hoàng cảnh ty thực ra còn muốn hỏi gì đó, nghĩ lại một chút, biết quá nhiều cũng không tốt, liền đè lòng hiếu kỳ xuống.

Anh mời Liêu Văn Kiệt uống chén trà, vừa nói vừa cười hàn

huyên vài câu, sau đó để cấp dưới sắp xếp thủ tục, mang tiền thưởng vụ án của Điền Vĩ Cường tới.

“A Kiệt, chờ thời gian dài như vậy, hi vọng cậu không để bụng.”

“Tôi hiểu, trước khi làm rõ, vụ án của Điền Vĩ Cường không ai dám phụ trách.”

Liêu Văn Kiệt đưa tay ra dấu OK, đều là người biết chuyện, đề tài này liền không đào sâu nữa.

Nói thật, vụ án của Điền Vĩ Cường liên lụy quá lớn, làm không tốt lại biến thành một món nợ xấu, hắn cũng không trông chờ có thể cầm tới tiền thưởng.

...

Ra khỏi đồn cảnh sát, Liêu Văn Kiệt nhìn thấy dưới tán cây một bóng lưng cô độc đang tránh mưa, có lòng tốt cầm dù tiến đến, giúp cô che gió che mưa.

Mộng La thở dài, nhớ lại việc xảy ra trong biệt thự, không khỏi cảm thán liên tục, lại là một ngày cuộc sống không dễ dàng.

Cũng không phải nói Ngô Lạc Thiến đã làm gì cô, mà là lấy lời khai xong, cô một mình ngồi ở phòng tối nửa giờ. Sau đó nữa, Ngô Lạc Thiến vào cửa phất phất tay, biểu thị vụ án đã tra rõ ràng, cô có thể rời đi.

Không bị ôm bao gánh tội thay, trái tim treo lơ lửng của Mộng La cuối cùng hạ xuống rồi, hỏi thăm Liêu Văn Kiệt có bị đưa ra công lý hay không, lại nhận được một cái trợn mắt trắng của Ngô Lạc Thiến

“A Kiệt nổi tiếng phẩm chất ưu tú, nhiều lần nhận được phần thưởng thị dân tốt, làm sao có thể là tội phạm giết người? Vụ án

lần này chỉ là một màn hiểu lầm, người chết một tháng trước cũng qua đời rồi…”

“Tôi biết cô nghe không hiểu, tôi cũng không hiểu, cho nên cô đừng hỏi nữa, phần này thỏa thuận phải giữ bí mật thấy không, dòng cuối cùng dưới góc phải ký tên.”

Thế này cũng quá không hợp lẽ thường rồi*, quả thực là trợn tròn mắt nói lời bịa đặt.

Chương 251: Mặt đỏ tim run, tim run mặt đỏ 2 Bằng cách này, cô ấy vẫn giữ được an toàn.

Răng rắc!

Chốt cửa không thể kéo ra, Mộng La ngạc nhiên nhìn cánh cửa bị khóa, nhân viên cú cô tự ý nghỉ rồi.

Ngẫm lại cũng có thể lý giải, trong quán bar có một người chết, đừng nói là nhân viên vô tâm đi làm, cô cũng đang chuẩn bị nghỉ làm hai ngày cho bớt kinh hãi đây.

Nhưng cái này cũng quá không thích hợp đi!

“Làm sao vậy, bên trong không có ai sao?”

“Không phải, bọn họ đi ra ngoài mua đồ ăn, tính thời gian, năm phút, không đúng, một phút liền nên trở về.”

Mộng La vội vàng giải thích một câu, thăm dò nói: “Liêu… A Kiệt, nếu anh đang vội , ngày khác hãy quay lại làm thủ tục, tôi sẽ trả lại tiền cho anh trước. ”

“Đừng ngốc nữa, tôi còn muốn chạy thêm một chuyến nữa, làm phiền cô nhiều .”

Liêu Văn Kiệt mỉm cười: “Nhanh mở cửa đi, làm thủ tục sớm một chút, tôi cũng nên rời đi sớm một chút.”

Mộng La: (〒_〒)

Xong rồi, chết chắc rồi!

Gọi thiên thiên không ứng, kêu đất đất không linh, Mộng La hoàn toàn hết hy vọng, lấy chìa khóa trong túi xách ra, sảng khoái mở cửa quán bar ra, nhìn chung quanh, tìm kiếm góc mình thích nhất làm điểm dừng chân cuối cùng trong cuộc đời.

Chọn quầy bar là tốt nhất.

“Trước tiên lấy cho tôi một ly nước trái cây!”

Mộng La nghe tiếng nhìn lại, Liêu Văn Kiệt ngồi ở trước quầy bar, vẫy tay với cô.

Không sai, chính là quầy bar.

Rất nhanh, một ly nước trái cây đặt ở trước mặt, Liêu Văn Kiệt cầm ống hút khuấy động khối đá: “Mộng La, nhìn tuổi cô không lớn, lại có quán bar của riêng mình, nghĩ đến chắc cũng là một tiểu thư nhà giàu.”

“ Cái này cũng không đúng, quán bar là di sản cha để lại cho tôi, tôi trang trí lại, đổi thành phong cách mình thích, việc làm ăn không nhanh không chậm, ăn không đủ no nhưng cũng không đến nỗi đói chết.”

Mộng La trong lòng thầm nghĩ, còn muốn tống tiền, không có cửa đâu.

Có thể là do nghĩ thông suốt, cô không còn ham muốn sống sót, làm xong thủ tục thành viên, lại cùng Liêu Văn Kiệt trò chuyện, chỉ chốc lát sau đã bị chọc liên tục bật cười.

Liêu Văn Kiệt ngẩng đầu nhìn đồng hồ, ba giờ hắn ra ngoài, đến bây giờ đã gần bảy giờ, cơm tối còn chưa ăn.

“Mộng La, thời gian không sớm, thấy cô cũng không có tâm tình làm ăn, không bằng nể chút mặt mũi, tôi mời cô ăn cơm tối, như thế nào?”

Bữa tối hay bữa cơm chặt đầu đây, cô có thể từ chối không?

Mộng La lẩm bẩm một câu, người này làm việc lằng nhằng, một chút cũng không sung sướng gì, hại cô lại có ham muốn sống.

“Có thể, nhưng mà hẹn tôi ăn cơm cũng không đơn giản như vậy, tôi muốn đi nhà hàng tốt nhất.”

“Tốt nhất thì tôi không biết, nhưng tôi biết đắt nhất!”

.....

Đêm, mười giờ, cửa quán bar lại bị đẩy ra, hai bóng dáng triền miên từ cửa một đường hôn đến quầy bar, sau đó lại từ quầy bar hôn đến chỗ ngồi.

“Mộng La, hôm nay đến đây thôi, quá đột ngột, tôi cảm thấy trước tiên nên bồi dưỡng tình cảm,nếu không có vấn đề gì, lại tiến thêm một bước nữa cho thỏa đáng.”

“Bớt nói nhảm, anh xong việc sớm một chút, sớm một chút giết tôi diệt khẩu, đừng tra tấn người khác.”

“Ôi, lời này là sao?”

“Trong lòng anh rõ ràng, buổi chiều người phụ nữ kia như vậy nhất định chính là bị anh tra tấn phát điên, tôi biết cô ta bị anh dọa chết, tôi không muốn cũng biến thành như vậy.”

“Bình tĩnh một chút, cô nhất định là hiểu lầm.”

“ Tôi không có hiểu lầm!”

“ Ây , mau dừng tay, nếu không cô nhất định hối hận….”

————MẶT ĐỎ TIM RUN|ω????)————

Bình minh, ánh nắng mặt trời chiếu vào phòng.

Mộng La mơ mơ màng màng mở mắt ra, một cước đạp lên người Liêu Văn Kiệt: "Đồ đáng chết kia, rốt cuộc là anh ra tay khi nào?"

"Mộng La, bắt đầu từ ngày hôm qua, em cứ nói mấy lời kỳ quái, anh hoàn toàn không biết em đang nói cái gì."

Liêu Văn Kiệt túm lấy chăn chắn trước người: "Còn nữa, em làm anh thành ra như vậy, phải chịu trách nhiệm."

"A, còn muốn lừa gạt em…"

Mộng La lẩm bẩm một tiếng, lảo đảo đi về phía phòng vệ sinh, chỉ chốc lát sau bên trong liền truyền đến tiếng nước ào ào của vòi hoa sen. Quán bar có phòng riêng của cô, ngay trên tầng hai, phòng ngủ và phòng khách đầy đủ, không muốn về nhà sẽ sống ở đây.

"không có lừa em, là em hiểu lầm rồi."

Liêu Văn Kiệt đi theo vào phòng tắm, có một số lời nhất định phải trước mặt nói rõ ràng .

————(????ω|TIM RUN MẶT ĐỎ————

"Đừng ngụy biện, em biết anh là một tên hỗn đản, hơn nữa tay chân khắp nơi, trong sở cảnh sát đều có người của anh."

Mộng La nằm sấp trên ngực Liêu Văn Kiệt, giơ tay sờ sờ trên mặt hắn, mê mang nói: "Vì sao, vì sao phải làm loại chuyện này?"

"Ý em là sao?"

"Anh đẹp trai như vậy, có tiền lại có thế, không biết sẽ có bao nhiêu cô gái bị anh mê hoặc đến thần hồn điên đảo."

Mộng La thừa nhận, cô có chút thần hồn điên đảo: “Vì sao phải làm chuyện giết người như vậy, còn lấy chuyện này làm niềm vui, làm người bình thường không tốt sao?”

“A, anh hiểu rồi, thì ra em có suy nghĩ như vậy.”

Liêu Văn Kiệt vỗ tay, bộ dạng bừng tỉnh đại ngộ: “Danh thiếp anh đưa, em không liếc mắt một cái?”

“???”

“Anh là đạo sĩ, anh có công ty bắt quỷ của mình, ngày hôm qua người phụ nữ kia là hành thi đã bị người khác khống chế, chết từ lâu rồi. Anh một đường theo dõi đến quán bar, phá đạo thuật của kẻ đứng sau, cho nên nữ thi bị anh đụng một cái liền không thể động đậy.”

Chương 252: Người đàn ông có tình có nghĩa, có trách nhiệm 1
Liêu Văn Kiệt lắc đầu nói: “Em cũng không nghĩ kỹ, nếu anh thật sự là kẻ giết người, có thể bình tĩnh tự nhiên ở lại chờ cảnh sát đến, có thể mười phần tự tin đi vào sở cảnh sát, còn có thể không hề hấn gì mà đi ra?”

Mộng La: “...”

Tốt nhất là nên để cô biết đó là sự thật , nếu không, nếu không thân thể trong sạch của cô cho không rồi.

“Anh biết, nói như vậy em khẳng định có chút không tin, chứng minh cho em xem một chút.”

Liêu Văn Kiệt niệm chú hai câu, chỉ vào mi tâm Mộng La: “Mở mắt âm dương cho em, nhìn ra ngoài cửa sổ xem, dưới bóng cây có phải có mấy du hồn dã quỷ đang hóng mát hay không.”

“???”

Mộng La giống như máy móc đi xuống giường, thò đầu ra ngoài cửa sổ, cái gì cũng không có, mấy người đi đường trên đường đều rất bình thường. Quả nhiên là lừa gạt…

Tầm mắt ở phương xa, một thân ảnh màu trắng treo trên cây, gió thổi qua, theo đó lay động.

Người qua đường bên cạnh coi như không thấy gì, không chỉ như thế, còn trực tiếp xuyên qua bóng trắng đi tới.

“Này, tỉnh lại, đừng choáng váng, du hồn dã quỷ mà thôi, hành thi ngày hôm qua em cũng dám sờ, một quỷ hồn đùa giỡn không việc gì phải sợ.”

Liêu Văn Kiệt đỡ lấy Mộng La chân đã mềm nhũn, đỡ cô ngồi xuống bên giường: “Chân tướng bày ra trước mắt, em cũng đã thấy được, anh thật sự không phải là kẻ giết người gì, càng không phải biến thái.”

“ Thế anh, anh…”

Mộng La tức giận kéo ga giường, một lúc lâu sau mới nghẹn ra một câu: “Vì sao không nói sớm một chút, vì sao không ngăn cản em… Anh nhất định là cố ý!”

“Em cẩn thận ngẫm lại, tối hôm qua anh có ngăn cản, là em không chịu bỏ qua còn nhào tới, còn nói nhanh làm cho em sung sướng, giống như đàn ông vậy. “

Liêu Văn Kiệt thẹn thùng cúi đầu: “Anh vừa nhìn tư thế này, nghĩ nếu lúc đấy mà rời đi, em nhất định rất xấu hổ, nên dứt khoát làm theo em luôn.”

“Thằng khốn! Biến thái! Quỷ đỏ! chết đi, chết đi————” Mộng La cầm gối đầu lên,đập loạn một trận đối với Liêu Văn Kiệt

“Đừng chạy, đứng lại đó!”

Mộng La cầm gối, đuổi theo Liêu Văn Kiệt từ phòng ngủ chạy đến phòng khách, sau đó lại từ phòng khách chạy về phòng ngủ.

Rất tức giận.

Liêu Văn Kiệt ngoài miệng thì nói dễ nghe, còn có dáng vẻ của người bị hại, nhưng làm rõ nguyên nhân hậu quả, không khó phát hiện, đây chính là điển hình của kẻ được tiện nghi còn khoe mẽ.

Mộng La càng nghĩ càng tức giận, tên khốn này ăn sạch sẽ, đối với người bị hại là cô vậy mà chẳng những không có một câu an ủi, còn dám đổ lỗi cho cô, chưa từng thấy qua cái người không biết xấu hổ như vậy.

Xuống tay rất nặng, vô cùng mạnh mẽ nhưng gối đầu thì có thể có lực sát thương gì, hai người đuổi đánh cũng giống như đùa giỡn vậy.

Cuối cùng Liêu Văn Kiệt bị nhốt trong phòng tắm, quay người ôm Mộng La vào trong ngực…

Lại là một đoạn mặt đỏ tim đập, chờ Mộng La hoàn toàn tỉnh táo lại, đừng nói cơm sáng, cơm trưa cũng đã qua hai giờ.

“Anh cái đồ vô sỉ, cầm thú, không biết xấu hổ…”

Mộng La nằm sấp trên ngực Liêu Văn Kiệt, một bên dùng nấm đấm đấm ngực hắn, một bên thấp giọng mắng chửi.

“Này, vừa rồi em cũng không phải nói như vậy.”

Liêu Văn Kiệt bĩu môi: “Vừa rồi còn anh Kiệt,anh Kiệt , vậy mà bây giờ trở mặt không nhận người, nếu em đã quên, tôi lại làm lại lần nữa…”

“Anh câm miệng!” Mộng La cầm lấy gối đầu đặt trên mặt Liêu Văn Kiệt, một lát sau chán nản ngồi ở bên giường, vô dụng ngồi sờ

tóc.

Rất uất ức, lại không biết nên làm cái gì bây giờ.

“Buồn rầu như vậy làm gì, anh lại chưa từng nói sẽ không chịu trách nhiệm với em.”

Liêu Văn Kiệt xoay người ngồi bên cạnh Mộng La, kéo cô vào trong ngực: ” không phải em cảm thấy, tôi là loại người bạc tình phụ nghĩa, ăn xong liền vứt đi chứ?”

Lẽ nào không phải sao?

Mộng La nghi hoặc nháy mắt mấy cái, chưa nói đến việc cô nghe mấy lời nối rối này suốt ngày, bất thình lình nghe được một câu đáng tin cậy như vậy, đột nhiên cảm thấy thật ấm lòng, thật có cảm giác an toàn.

Cẩn thận ngẫm lại, Liêu Văn Kiệt quả thật rất ưu tú, bộ dạng đẹp trai, có tiền có thế, còn thật sự có bản lĩnh, một cuộc điện thoại thôi mà các loại bật đèn xanh, đây không phải là mẫu bạn trai lí tưởng của cô sao?

Mặc dù quá trình nhanh hơn một chút, trực tiếp bỏ qua các bước yêu đương, nhưng kết thúc lại là viên mãn!

Nghĩ như vậy, trong lòng cô còn có chút đắc ý, mặc kệ có phải là đánh bậy đánh bạ hay không, đáp án không sai là được.

“A Kiệt, anh thật sự sẽ chịu trách nhiệm với em sao?”

“Đúng vậy, nhưng…”

“Nhưng?”

Mộng La tim run lên, nghe người ta nói chuyện chỉ sợ nghe được chữ ‘nhưng’, một khi có nhưng thì xác định là xong rồi.

“Nhưng anh có bạn gái rồi, anh phải chia tay với cô ấy trước mới được.”

“Vậy mấy giờ anh chia tay với cô ấy?” Mộng La trong lòng bất mãn, có bạn gái còn ở bên ngoài làm loạn, người đàn ông này không thành thật, sau này phải coi chừng một chút.

“Cái này… anh vẫn chưa nghĩ ra.”

Liêu Văn Kiệt đang nói chuyện, chú ý ngữ khí, từng chút từng chút phân tích động thái tâm lý của Mộng La, thấy mặt lộ vẻ uất ức, lúc này bổ sung thêm một câu: “anh và cô ấy là thanh mai trúc mã, không có khả năng nói chia tay liền chia tay ngay được, khẳng định phải chuẩn bị chu đáo, nếu không, anh sợ nhìn thấy cô ấy anh liền không đành lòng ,không đành lòng mở miệng.”

Chương 253: Người đàn ông có tình có nghĩa, có trách nhiệm 2
“Em đi mở miệng với cô ấy, anh phụ trách hẹn cô ấy ra là được, nếu cô ấy không đồng ý, em sẽ đánh cô ấy.” Mộng La dựng thẳng tay lên, hung tợn nói.

Để chứng minh mình hung dữ cỡ nào, còn đem bàn tay được cắt tỉa gọn gàng hung hăng mà nhéo Liêu Văn Kiệt một cái… Lại nhéo thêm cái nữa… Ngay cả một dấu đỏ cũng không có.

Không có lý nào a, chẳng lẽ là quá đói bụng không có sức lực? Mộng La nghi hoặc không thôi, thò đầu nhìn về phía sau lưng Liêu Văn Kiệt, vẫn không có gì cả.

Quá vô lý, cái da này rốt cuộc dày bao nhiêu?

“Mộng La, anh hẹn cô ấy ra ngoài không thành vấn đề, nhưng nói trước, người bị đánh nhất định là em.”

“Cô ấy rất giỏi đánh nhau?”

“Không chỉ có thể bắn mà còn có súng, nói ra thì là, cô ấy làm

việc ở bộ chính trị, hiểu chưa?”

Liêu Văn Kiệt quyết đoán nói ra người bên cạnh của Long Cửu, A Lệ cùng Sandy quá hình mẫu rồi , nói ra sẽ không mất mặt.

Không nhắc tới Trình Văn Tĩnh, không phải bởi vì quên, mà là cô ấy không thích hợp. Trình Văn Tĩnh đánh người bằng mấy lời lẽ chua ngoa, đem cô ấy ra, chỉ có thể dọa Mộng La chủ động rời khỏi, được một mất mười,không đáng.

“……”

Quả nhiên, ba chữ bộ chính trị, Mộng La lập tức ỉu xìu, hậm hực thu hồi móng vuốt đặt trên người Liêu Văn Kiệt.

“A Kiệt, bao giờ thì anh chuẩn bị xong, cùng cô ấy đề nghị chia tay?”

“Cái này…” Liêu Văn Kiệt trầm ngâm một lát, gật gật đầu với Mộng La vẻ mặt đang chờ mong: ” Thành thật mà nói, … Là người trong cuộc, anh muốn suy nghĩ kỹ một chút . ”

Vậy tức là không muốn suy nghĩ về nó!

Mộng La mở to hai mắt, thiếu chút nữa bị tức chết

“Đừng kích động, anh nói như vậy, em hẳn là vui mừng mới đúng.”

“???”

“Em nghĩ lại đi, anh có thể tọa hoài bất loạn*, ánh mắt này của em, được rồi, đổi từ khác… anh có thể đang ôm em, sau đó lại lập tức cự tuyệt em, chứng tỏ anh là một người đàn ông tốt, có tình có nghĩa, có trách nhiệm. Đặc biệt là trong phương diện tình cảm nam nữ , anh chân thành, không đạo đức giả, càng sẽ không lừa dối em bằng ngôn từ hoa mỹ.

*Tọa hoài bất loạn: ý chỉ người đàn ông gần nữ sắc cũng không hề lung lay tâm trí.

*Tọa hoài bất loạn: ý chỉ người đàn ông gần nữ sắc cũng không hề lung lay tâm trí.

Liêu Văn Kiệt xuất khẩu thành cặn bã, tự nói tự mình tin: "Càng sẽ không bởi vì sai lầm nhất thời, liền chia tay với người con gái đang yêu, sau này anh và em ở cùng một chỗ, sẽ rất có cảm giác an toàn, hoàn toàn không cần lo lắng anh ở bên ngoài triêu tam mộ tứ, em nói có đúng hay không?"

Mộng La không nói gì, mặt không chút thay đổi giơ tay lên, chỉ về phía cửa phòng.

"Như nào, tay mỏi hả, muốn anh giúp em xoa xoa?"

- "Cút!"

Hai phút sau, Liêu Văn Kiệt xách quần bị đuổi ra khỏi phòng, hắn cách cửa nói: "Em yên tâm, anh không phải loại người chơi xong liền vứt đi, chờ, chờ anh và bạn gái chia tay, liền tới tìm em."

Bụp !

Gối đầu nện lên cửa, Liêu Văn Kiệt ngửa ra sau, nắm tay ho nhẹ hai tiếng, đi xuống dưới lầu.

Mộng La bên này là do hắn sơ suất , dựa theo tiết tấu bình thường, tối hôm qua hẳn là không nên,nếu thật sự làm một người tọa hoài bất loạn, trước tiên cần tăng độ hảo cảm mới là kế sách hay.

Nhưng âm sai dương thố* sớm đã là thời cơ tốt, nếu bỏ qua, nhất định sẽ hối hận một thời gian dài.

*Âm sai dương thố: vì một yếu tố ngẫu nhiên mà tạo thành sai

lầm

*Âm sai dương thố: vì một yếu tố ngẫu nhiên mà tạo thành sai lầm

Quên đi, rút ra bài học, trưởng thành một chút, nhất định sẽ không có lần sau.

Đi ra khỏi quán bar, Liêu Văn Kiệt sờ chìa khóa mở cửa, xác nhận không lấy nhầm, quả thật có thể mở cửa, lúc này mới nhanh chóng cất đi .

Ven đường, hắn tìm một nhà hàng lấp đầy dạ dày, đóng gói một phần trở về quán bar, đặt ở cửa phòng Mộng La.

Trên đường về nhà, hắn đi bộ hơn mười phút, dừng lại ở ngã tư, rẽ trái là hướng về nhà, rẽ phải là cửa hàng hoa của Hà Mẫn.

“Châu Tinh Tinh tên hỗn đản này, đã lâu không giao nhiệm vụ cho hắn, gọi điện thoại cũng không nghe máy, làm một NPC*, quả thực thất bại vô cùng.”

*NPC: chỉ nhân vật không phải người chơi chính, người qua đường trong game, non-player character

*NPC: chỉ nhân vật không phải người chơi chính, người qua đường trong game, non-player character

……

Đinh !

Cửa của cửa hàng hoa đẩy ra, chuông gió vang lên. Hà Mẫn đang đóng gói bó hoa ngẩng đầu, thấy rõ người tới, kinh hỉ nói: “A Kiệt, sao cậu lại tới đây?”

“Câu này, mọi người đều là bạn bè, đi ngang qua xem cô có chuyện gì không không được sao.”

Liêu Văn Kiệt cười ha hả nói: “Tôi hiểu rồi, nhất định là bà chủ Hà phát tài, chướng mắt loại bạn bè nghèo túng như tôi.”

“A Kiệt, đừng nói đùa nữa, cậu chính là thần tài của tôi đó.”

Hà Mẫn lắc đầu cười, buông kéo trong tay xuống: “Còn chưa cảm ơn cậu giới thiệu việc làm ăn cho tôi, hay là cậu ngồi một lát, chờ tôi bận xong mời cậu ăn cơm.”

“Quên đi, hôm nào đó cùng nhau hẹn cả A Tinh , miễn cho anh ta lải nhà lải nhải, nghi ngờ tôi muốn đào góc tường của anh ta.”

Liêu Văn Kiệt nói: “Nhắc đến A Tinh, rốt cuộc anh ta xảy ra chuyện gì, người tìm không được thì thôi đi, đến điện thoại cũng không nghe máy, có phải nợ quá nhiều tiền, bỏ trốn rồi hay không?”

“Chạy trốn cũng không đến mức, nhưng gần đây cậu đừng hòng tìm được anh ấy ,tôi cũng không biết anh ấy ở đâu.”

Chương 254: Người đàn ông có tình có nghĩa, có trách nhiệm 3
“ Là sao?”

“Trở về nghề cũ, bị cấp trên ném đi nằm vùng.”

“Không phải chứ, lại xui xẻo đi nằm vùng như vậy!?”

Tuy rằng không hề ngoài ý muốn, nhưng Liêu Văn Kiệt vẫn làm bộ rất giật mình.

“Chính là xui xẻo như vậy, cho nên phiền cậu giơ cao tay quý, lần sau đổi người khác mà hố, anh ấy đã đủ mệt rồi.”

Hà Mẫn trợn trắng mắt, Châu Tinh Tinh vốn đã xui xẻo, hơn nữa lại bị Liêu Văn Kiệt đào hố chôn đất, đã khổ càng thêm khổ.

“Lần này thật sự không thể trách tôi, là anh ta truyền tin tức lung tung, tự mình lừa mình.”

Liêu Văn Kiệt nhún nhún vai, hắn cho là Châu Tinh Tinh không có bao nhiêu tài sản, mới thả ra một tin tình báo giả, ai ngờ, tên này suy nghĩ sai lệch, đem tình báo giả lấy lòng lãnh đạo cấp trên.

“Nếu A Tinh không có ở đây, vậy tôi liền đi trước, cái bao lì xì này cho cô, đến chúc mừng quán khai trương thành công trễ rồi.”

Liêu Văn Kiệt từ trong ngực lấy ra một phong thư, nhét vào ngăn kéo bên cạnh, không đợi Hà Mẫn nói cái gì, trực tiếp phất phất tay tránh người. Chờ Hà Mẫn phát hiện trong bao lì xì nhét một vạn , mới nhớ tới Liêu Văn Kiệt lúc trước từng nói, hôm nay cố ý đến bổ sung một vạn.

Ngại quá đi, dù sao Liêu Văn Kiệt cũng giúp cô có được hai đơn hàng lớn, nhận tiền của người ta cũng có chút kỳ cục.

Cô đuổi theo ra bên ngoài cửa hàng hoa, trên đường có rất nhiều người đi đường, nhưng không nhìn thấy bóng dáng Liêu Văn Kiệt đâu nữa.

“Đi nhanh như vậy, cũng không ở lại ăn một bữa cơm…”

“A Mẫn, em muốn mời ai ở lại ăn cơm?”

Hà Mẫn đang lẩm bẩm, đột nhiên phía sau truyền đến thanh âm, làm cô giật nảy mình.

“A Tinh, anh lén lén lút lút ngồi xổm ở chỗ này làm gì?”

“Anh vừa mới tới cửa, làm sao lén lén lút lút cơ chứ…”

Châu Tinh Tinh nhìn ngó xung quanh, anh ta nhận được tin tình báo quan trọng, có một anh chàng đẹp trai giàu có mỗi ngày đều đến cửa hàng hoa, muốn cạy góc tường của anh ta.

“Anh xem ánh mắt của anh, nhìn xung quanh giống như trộm, còn nói không phải lén lút, mau theo em đi vào, thật mất mặt.”

“ ây nha, như này liền ghét bỏ tôi!”

Châu Tinh Tinh đang nói, nhìn thấy phong thư trong tay Hà Mẫn, nghi hoặc hỏi:” Chuyện gì vậy, lấy đâu ra bao tiền này vậy?”

“Là a,....là của một khách hàng, đây là tiền thanh toán sau khi mua xong.”

Hà Mẫn kịp thời sửa miệng, Liêu Văn Kiệt tốt bụng như vậy, không thể ở chỗ cô bại lộ được, miễn cho Châu Tinh Tinh đắc ý vênh váo, sẹo lành quên đau.

“Tiền thanh toán! Thật hay giả, em cũng đừng lừa anh?”

“Thật mà, chuyện làm ăn, anh cũng đừng hỏi nữa, đi vào giúp em gói hoa, em bận sắp chết rồi. ”

Hà Mẫn túm lấy cánh tay Châu Tinh Tinh, kéo anh ta vào cửa hàng hoa, người sau nghi thần nghi quỷ, càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, nhất định là có người thông đồng với người của anh ta, còn dùng tiền lì xì để tấn công nữa.

Không được, phải nghĩ biện pháp tra ra là ai, bằng không lúc anh nằm vùng tâm tư sẽ không yên. Nếu tìm ai đó để điều tra, tìm ai đây ta?

Liêu Văn Kiệt…

Không ổn, có người đẹp trai bằng nửa Châu Tinh Tinh anh thì không cần cân nhắc đến.

“Đúng rồi, A Tinh, anh đột nhiên trở về, có phải không cần nằm vùng nữa hay không?”

“Hôm nay không cần, ngày mai tiếp tục, phía sau còn có mười mấy vụ án đang chờ tôi.”

Châu Tinh Tinh trong lòng buồn bực, mặt ngoài dương dương

đắc ý: “Không phải anh nói tâng bốc nhưng, chỉ cần anh tự mình ra tay, vụ án nằm vùng một khi đã phá chỉ có chính xác.”

“A Tinh, vì sao anh làm gì cũng không được, duy chỉ có nằm vùng lợi hại như vậy?”

“.....”

Hỏi hay lắm, câu hỏi này, đến bây giờ anh vẫn không thể hiểu được.

Thời gian nhoáng cái hơn nửa tháng, Chung Phát Bạch bận bịu khắp nơi , cuối cùng cũng giải quyết được vấn đề phong thủy của tòa nhà Huy Quang. Quá trình giải quyết có chút quanh co, bởi vì hạn chế quá lớn, trừ phi phá bỏ Huy Quang đi rồi xây lại, hoặc là phá bỏ bất kỳ tòa nhà nào xung quanh, một lần nữa điều động phong khí, nếu không không có cách nào triệt để đổi thiên cải mệnh.

Điều này hiển nhiên là không có khả năng, cho dù Chung Phát Bạch cuối cùng liên lạc được với người nắm giữ tòa nhà Huy Quang, trước mặt nói rõ mối quan hệ lợi hại, đồng thời lộ ra một tay đạo thuật, thì đối phương đều kiên quyết không đồng ý.

Hàng năm chết vài người mà thôi, chết thì được, nhưng phá bỏ thì kiên quyết không được, bồi thường không nổi.

Cũng may người này không quá tuyệt tình , kiếm cho mình chút dương thiện âm đức, đồng ý để Chung Phát Bạch lấy tiểu thế thay đổi đại thế, ở trên bố cục ban đầu của tòa nhà Huy Quang bắt đầu thi công, tăng thêm một ít đồ vật cải thiện phong thủy, như đài phun nước, cây xanh vân vân.

Đem chết cứu sống, Chung Phát Bạch nghĩ rách đầu cũng nghĩ không ra, chỉ có thể làm hết sức mình, tới giải quyết một lần trị ngọn không trị tận gốc.

Tòa nhà Huy Quang sửa xong, tai họa ngầm vẫn như cũ, nhưng cam đoan ác quỷ đi ngang qua, sẽ không giống như trước kia bị nhốt ở bên trong không ra được.

Đồng thời, một số lượng lớn cây xanh mang lại sinh khí, dễ chịu, thay đổi khí thế của phần tử khí nặng nề của tòa nhà này. Miễn cho nhân viên văn phòng nào áp lực quá lớn, nhất thời nghĩ không thông, tự kết liễu cuộc đời, hóa thân thành oán linh tiếp tục hại người.

Chương 255: Tính chất hoàn toàn không giống 1 Kết quả bỏ qua một chút thiếu sót, coi như không hoàn hảo, nhưng thành quả vẫn là rất tốt.

Đơn hàng này, công ty Linh Dị Tam Kiệt kiếm được hơn sáu trăm vạn, ngoại trừ phí xuất hiện, phí thiết kế, phí dinh dưỡng, thu nhập còn lại đều đến từ bùa hộ mệnh và trấn trạch phù*.

*Trấn trạch phù : bùa dán lên nhà, trấn giữ nhà cửa

*Trấn trạch phù : bùa dán lên nhà, trấn giữ nhà cửa

Chút tiền nhỏ này, Liêu Văn Kiệt không thèm để vào mắt, tìm đến Lý Ngang và Chung Phát Bạch, chia cho mỗi người hai trăm vạn.

Công ty còn chưa chính thức kinh doanh, con dấu hợp đồng cũng là tùy tiện khắc đại một cái, cổ phần chia làm mấy phần kia, ràng buộc hiện tại nằm ở tâm tình cá nhân.

Huống hồ, Chung Phát Bạch trước sau gì cũng bận rộn hơn nửa tháng, chỉ cho anh ta 10%, có chút không hay.

Chia tiền, Liêu Văn Kiệt lại lấy bản thiết kế trang trí ra, quản lý Cao hiện thân thuyết pháp*, thuyết phục các cổ đông còn lại, hai bên ký kết hợp đồng hợp tác, nguyện ý trang trí miễn phí cho công ty Linh Dị Tam Kiệt.

*Hiện thân thuyết pháp: ý chỉ một người dùng chính kinh nghiệm mình có được thuyết phục người khác.

*Hiện thân thuyết pháp: ý chỉ một người dùng chính kinh nghiệm mình có được thuyết phục người khác.

Tầng 18 đã sửa sang hoàn chỉnh.

Vốn dĩ một nửa tầng này có quá nhiều phòng làm việc căn bản không dùng đến,hiện tại dùng miễn phí, dù không dùng đến thì trước hết cũng phải sửa sang đã.

Và bởi vì miễn phí, vật liệu phải thân thiện với môi trường, tốt nhất là nhanh chóng hoàn thành ngay trong ngày hôm sau, ngay lập tức liền bắt đầu với mấy vật liệu kia.

Lý Ngang không hài lòng với bản thiết kế, quá tối giản, không đủ phong cách, đề nghị sơn tất cả màu đen.

Liêu Văn Kiệt nghiêm túc gật đầu, có ý kiến có thể đề cập, thoải mái muốn nói không cần câu nệ, nói ra mọi người cùng nhau thảo luận, sau đó ai cổ phần nhiều thì người đó quyết định.

Chương 256: Tính chất hoàn toàn không giống 2

Hợp tình hợp, còn hợp pháp nữa.

Lý Ngang không phục, Liêu Văn Kiệt hai tay trải ra, tầng mười tám đã thi công hơn một tuần, không cần sửa nữa, nếu Lý Ngang còn không hài lòng, có thế tự thay đổi phong cách văn phòng của anh ta.

Lý Ngang lúc này mới từ bỏ, yêu cầu khác thì hắn không có, tường, sàn nhà, trần nhà, toàn bộ sơn thành màu đen.

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, ngoài mặt đáp ứng.

Văn phòng theo hướng vào mặt trời còn sơn đen, ở bên trong văn phòng khẳng định nóng chết, Lý Ngang tiêu pha,trợ lý Pat của hắn mười phần thì tám chín phần muốn quỳ.

Đường đường là công ty bắt quỷ, nhân viên văn phòng đột nhiên đột tử hóa thành lệ quỷ, truyền ra ngoài thì ảnh hưởng quá nghiêm trọng rồi.

Cho nên, toàn bộ sơn đen khẳng định không được, đến lúc đó toàn bộ rèm cửa chọn màu đen một chút.

Theo đó, đại hội đồng cổ đông lần thứ nhất đã kết thúc thành công, Chung Phát Bạch bận rộn đếm tiền, Lý Ngang có được văn phòng mơ ước, Liêu Văn Kiệt thu vào tay giấy chứng nhận quyền sở hữu tầng 18.

……

[Thuật Dịch Dung(nhập môn)】

Chuyện cao ốc Huy Quang xảy ra, Liêu Văn Kiệt bên này, nhận được phần thưởng của hệ thống.

Cá nhân anh cảm giác [Thuật Dịch Dung] lặp đi lặp lại, không khác gì [Thuật Hoá Trang] thu được lúc trước, cân nhắc đều là cấp bậc nhập môn, có khác biệt cũng sẽ thể hiện ra sau khi thăng cấp, liền ném vào kho.

Nghèo, viêm màng túi, không có mấy đồng để nâng cấp.

Từ khi nhận được cuốn sách trắng của Cao Tiến, cũng tu luyện được thành tựu nhỏ, hắn liền có một ý nghĩ táo bạo.

Gần đây tiết kiệm được rất nhiều dây đỏ, thu nhập và chi tiêu không tỷ lệ thuận, muốn thăng cấp cũng chỉ có thể trợn mắt.

Hơn nữa, có [Dịch Cân Tẩy Tủy Đan] , giờ đột nhiên tăng mạnh, hắn cảm thấy nghiêm túc tu luyện rất tốn thời gian lại hao tổn sức lực, không bằng tiết kiệm thêm chút tài lực một chút, đổi đan dược khác tốt hơn, lần sau còn có thể thay da đổi thịt.

Tốt nhất là làm trong một lần, trực tiếp biến thành tiên luôn.

Có chuyện hài lòng, tự nhiên sẽ có chuyện không hài lòng, nhân viên kỳ dị của cảnh sát đến nay vẫn chưa liên lạc với hắn, vì thế hắn còn đặc biệt gọi điện thoại hỏi thăm cảnh ti Hoàng.

Cảnh ti Hoàng tỏ vẻ đã đem lời nói cũ của người kia thành thật truyền đạt, một chữ cũng không bỏ sót, đối phương không chịu gặp Liêu Văn Kiệt, anh ta muốn cũng không thể giúp, không phải là cùng một ban, hắn không có quyền chỉ huy điều động.

Đều nói đến phần này, đối phương vẫn không chịu gặp mặt, thì có mấy khả năng xảy ra.

Loại thứ nhất, binh phỉ một tổ, hắc thi cùng hành thi đều là do đối phương gây ra, sợ gặp mặt sẽ bại lộ.

Loại thứ hai, Liêu Văn Kiệt báo án không phải là trường hợp đầu tiên, đối phương đã có được hắc thạch, không thiếu khối này của hắn.

Loại thứ ba, Lý Ngang quá nổi tiếng …

Thực tế mà nói, Liêu Văn Kiệt cảm thấy khả năng đầu tiên là nhỏ nhất, loại thứ ba là lớn nhất.

“Sớm biết như vậy, lúc trước nói cái gì cũng phải tránh xa anh ta một chút, hiện tại giống như thuốc mỡ da chó, muốn vứt cũng không vứt được.”

Oán giận một câu, Liêu Văn Kiệt chợt nghĩ đến giấy chứng nhận quyền sở hữu tầng mười tám, quyết định nhận mệnh, tự an ủi mình: “Kỳ thật Lý Ngang vẫn có thể, chỉ cần tiếp nhận bệnh nhân thần kinh của anh ta, sau đó quen với hành vi thần kinh của anh ta…”

“Này, anh còn muốn lẩm bẩm ở đó đến khi nào?”

Mộng La vẻ mặt khó chịu đẩy cửa phòng ngủ ra, cũng không biết Liêu Văn Kiệt lấy chìa khóa từ đâu ra, cả ngày mặt dày đến cửa, không nói nhiều, động tay động chân ngược lại không ít.

“Mộng La, ý của của em là, anh nên vào phòng ngủ?”

“Đương nhiên không phải, trước khi anh và bạn gái một đao hai đoạn, đừng mơ tưởng bước vào phòng em một bước.”

“Không tốt lắm đâu, giết người là phạm pháp.”

“……”

Mộng La hai tay ôm vai, dựa vào cửa, nghe vậy thiếu chút nữa

té ngã, thở phì phì nói: “Nói đi nói lại, em chính là một cái lốp dự phòng, anh căn bản cũng không có đem em để vào mắt!”

“Có a, không tin em xem.”

Liêu Văn Kiệt đứng dậy rời khỏi sô pha, hai tay nâng mặt Mộng La: “Thấy chưa, trong mắt tất cả đều là em.”

“Trong mắt có ích lợi gì, trong lòng có thì mới được.”

“Vậy thì trong lòng, em sờ đi, mỗi lần đập một cái , đều là đang nghĩ đến em một lần.”

- Nói thật dễ nghe, anh căn bản là không để tôi vào mắt!

Lần này đến liêu Văn Kiệt không nói nên lời, hắn thành tâm thành ý tới cửa đưa pháo, Mộng La oán khí quá lớn, căn bản không có cách nào trao đổi, đã như vậy, sẽ không trao đổi.

“Sắc trời còn sớm, lăn giường không? “

“ Cút!”

“Được.” Liêu Văn Kiệt ôm Mộng La lên, đạp cửa phòng ngủ.

“Anh làm gì, để em ra ngoài, không phải em muốn cùng anh. Ô ô ô…”

Chuyện nam nữ này, có một thì có hai, có hai thì có ba, cho dù đột phá không lần, bốn làm tròn đến năm cũng chẳng khác nào vô số.

Hơn nửa tháng nay, Liêu Văn Kiệt mỗi ngày đều đến quán bar tiêu xài, thuần túy chính là rải tiền, gọi một ly rượu không bao giờ lặp lại, sau đó hắn trả tiền cho tất cả mọi người ở đây ,tặng mỗi người một ly.

Bảy ngày sau, Mộng La đứng ngồi không yên, kéo Liêu Văn

Kiệt lên lầu hai, bảo hắn đừng tiêu tiền bừa bãi. Nhìn đau lòng.

Tuy rằng quán bar là của cô, kiếm tiền cũng là của cô, nhưng ở giữa có nhân viên phục vụ rút bớt rượu, mặc dù không rút thành, nhưng nộp thuế còn phải trừ đi một phần, tính thế nào cũng thua lỗ.

Thành công lên được lầu hai, sau đó Liêu Văn Kiệt lại đi lên, chính là không mời tự tới, còn rất mặt dày vô sỉ móc chìa khóa ra mở cửa.

Mộng La phòng thủ chặt chẽ, da mặt dày ở trước mặt, căn bản không đáng nhắc tới.

Từ lúc vào phòng, đến vào phòng ngủ, đến vào cơ thể… Sau đó, cắt vào cuộc sống nhân văn, hắn chỉ mất ba ngày .

Đến bây giờ, Mộng La đều có chút quen với thân phận người thứ ba, quá sơ suất, còn chủ động dẫn Liêu Văn Kiệt về nhà.

……

“Anh cái người này, sao lại không có chút da mặt nào vậy chứ?”

Mộng La quấn khăn tắm đi ra khỏi phòng vệ sinh, nhìn thấy Liêu Văn Kiệt nằm trên giường xem TV, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, nam nhân cặn bã, cũng tức giận chính mình.

“Người làm ăn, da mặt dày mới có kiếm được tiền, quán bar của em làm ăn bình thường, chính là bởi vì da mặt em quá mỏng.”

Liêu Văn Kiệt vừa đổi tư thế, vừa nói: “Nếu anh là em, liền đổi toàn bộ nhân viên phục vụ thành nữ sinh trẻ tuổi xinh đẹp, cổ áo thấp một chút, làn váy cao một chút, đến lúc đó đừng nói bán rượu, cho dù là bán nước sôi để nguội, năm trăm một chén cũng có người cướp lấy.”

- “ Hừ, lưu manh!”

Mộng La trợn trắng mắt, nhìn thấy ánh sáng lóe lên trên TV, vội vàng nói: “Đổi lại, mau đổi lại, Hongkong tổ chức giải thi đấu Vương bài thế giới, mỗi người đều có thể tham gia, em muốn xem tin tức kia.”

“Nhàm chán, thứ này có cái gì hay.”

Liêu Văn Kiệt lẩm bẩm một tiếng, tắt kênh , đưa tay vẫy vẫy Mộng La. Người kia hừ hừ một tiếng, vẻ mặt không tình nguyện, nhưng vẫn ngã vào trong ngực hắn

“Lần này tình huống đặc biệt, nghe nói lần này Thần Bài lui ẩn giang hồ, rất nhiều cao thủ đều đang chuẩn bị cho giải đấu này, Thần Bài tiếp theo sắp hoành không xuất thế.”

“Thật không, em và anh nghe được tin tức hoàn toàn không giống nhau.”

Liêu Văn Kiệt cười nói: “Thần bài lui ẩn giang hồ, Ma bài ngồi xổm trong tù ăn cơm, hai vị thần thoại cứ như vậy chấm dứt, nhiệt độ của Hiệp hội đánh bài thế giới giảm hơn phân nửa, kiếm được ít, nóng lòng bồi dưỡng một Thần Bài đẳng cấp thế giới mới, mới gấp gáp tổ chức giải thi đấu lớn lần này.”

“Có sự khác biệt không?”

“Đương nhiên, tính chất hoàn toàn không giống nhau.”

Liêu Văn Kiệt giải thích: “Đừng nhìn thấy tuy có nhiều cao thủ đồng loạt đến, nhưng luận danh vọng, luận thiên thuật, không ai có thể sánh vai với Cao Tiến, càng không có ai dám khẳng định chắc chắn thắng , trình độ mọi người như nhau thôi, đến cuối cùng 80% phải dựa vào vận may. Cứ như vậy, số tiền không đủ, coi như có người hái được chiến thắng, những người khác cũng sẽ không phục. ”

Có gì khác biệt à ?

Mộng La nghe vẫn không hiểu gì, nghi hoặc nói: “Tại sao anh lại rành con đường của giới cờ bạc như vậy, lẽ nào anh là người trong giới, sẽ tham gia giải đấu cờ bạc lần này?”

“Trước khi Cao Tiến rời khỏi Hongkong đã gặp anh một lần, đã nhắc tới giải đấu Vương bài thế giới lần này.”

- “Lại lừa em!”

Mộng La che miệng cười: “Dù sao đều đang khoe khoang, sao anh không nói thần cờ bạc mời anh tham gia thi đấu luôn đi, tâng bốc lớn một chút, may ra em còn tin.”

“Ha ha, anh ta thật đúng là đã nói như vậy.”

Liêu Văn Kiệt nhún nhún vai, lúc hắn nói dối, mười câu , Mộng La có thể tin bảy câu, lúc nói lời thật ngược lại một câu cũng không tin…

Đáng đời cô ấy chỉ có thể nghe mấy câu nói dối.

Chương 257: Tôi có một người bạn. 1 Rời khỏi nhà Mộng La, Liêu Văn Kiệt đón xe đi đến trường dạy lái xe.

Mùi của phụ nữ trên người quá nồng, chỉ tắm rửa thì rất khó rửa sạch mùi hương khắp cả người này, buổi tối hắn còn có hẹn với Trình Văn Tĩnh dùng bữa, nhất định phải tìm một nơi có đàn ông tụ tập, chen chúc một chút thay đổi không khí.

Trường dạy lái xe cũng không tồi, xe tập lái mùi rất hôi, mùi khói còn đặc biệt nồng.

Chỉ là, người không lo xa chắc chắn có phiền phức tới gần, thời gian gần đây, hắn cơ hồ muốn xoát hết chương trình học của trường dạy lái, bằng lái xe về tới tay cũng chỉ là việc trong một

tuần lễ.

Sau này mới thấy trường dạy lái xe không tới được rồi, có chỗ nào dính mùi hôi chứ?

Liêu Văn Kiệt nhìn lại xung quanh, phát hiện ngoài gian lận ra, thì đều là mỹ nữ sắc nước hương trời, mượn được điếu thuốc còn khó, thật sự quá tệ.

Suy đi nghĩ lại, hắn kết thúc khóa học lái xe hôm nay, lúc ra ngoài ghé vào siêu thị nhỏ bên đường mua một bao thuốc.

Riêng hắn không phải rất thích đàn ông dùng nước hoa, nên quyết định lấy bao thuốc thay thế, mỗi lần đổi địa điểm sẽ châm hai ba điếu, hút một chút, dính tí mùi thuốc vẫn còn tốt hơn mùi của sữa tắm.

Tự mình biết mình, hắn biết rõ thực lực của bản thân, hiện tại chỉ có một mình Mộng La, nhưng về sau chắc chắn sẽ rất bận rộn, mỗi lần qua lại đều là mùi dầu gội và sữa tắm, đừng nói đến Long Cửu, đến cả nữ sinh như Sandy cũng sẽ nghi ngờ

Ra khỏi siêu thị, Liêu Văn Kiệt đứng đợi xe bên đường, trường dạy lái xe ở nơi hoang vu hẻo lánh, may mắn thì 20 phút đợi được một chiếc taxi, không may mắn thì cũng chờ đến nửa tiếng.

“Mình có nhiều tiền thế này, có phải nên mua một căn biệt thự không, mua thêm hai chiếc xe để đó, một chiếc để đi làm, một chiếc để đi tán gái.”

Hắn nhíu mày suy nghĩ, người ta nói thỏ khôn có ba hang, một căn biệt thự chắc chắn không an toàn, nhỡ đâu có ngày mấy cô gái kéo đến cửa hết một lượt, hắn có dẻo miệng thế nào cũng không giải thích rõ được.

Nhưng mua thêm hai căn cũng không được, mấy người khác còn dễ lừa, nhưng Long Cửu chỉ cần điều tra một chút, hắn vẫn sẽ

bị bại lộ.

Suy đi nghĩ lại, hắn quyết định mua hai căn, một căn thường dùng để ở, một căn còn lại nói với Long Cửu là để đầu tư bất động sản, chọn làm địa điểm hẹn hò với Trần Văn Tĩnh và Mộng La.

Nhà thuê ở Giai Đỉnh Hoa Viên cũng không trả lại, bắt ma là chuyện của công ty, trước tiên cứ giấu A Lệ với Sandy hơi ngốc một chút, hắn không phải ông chủ, chỉ là một người làm công thôi.

“Mình thật sự là thiên tài mà!”

Phía trước có một chiếc taxi đi tới, Liêu Văn Kiệt vẫy tay ra hiệu dừng lại, mở cửa xe ngồi vào ghế sau, cửa vẫn còn chưa đóng hẳn đã có một bóng người bước nhanh tới, chen vào theo.

“A, Mộng La, em đổi kiểu tóc rồi sao?”

Người vừa lên xe, Liêu Văn Kiệt biết rất rõ, vài giờ trước còn vừa chơi một trận giao hữu mà.

Mộng La cũng không nói chuyện, ngả đầu tựa vào vai Liêu Viên Kiệt, để tài xế tranh thủ lái xe.

“…”x2

Liêu Viên Kiệt nhắm hai mắt lại, cô gái bên cạnh hắn không phải Mộng La.

Khuôn mặt giống y như đúc, dáng người cũng không khác là bao, nhưng giọng nói có khác nhau, hơn nữa, cô gái xa lạ này có sát khí quá nặng.

Nghĩ một chút, giải vô địch Vương bài thế giới sẽ sớm được tổ chức, thân phận đặc biệt của cô gái giống Mộng La y như đúc này, chính là….

Là ai đây.

“Có chuyện gì vậy, em chạy đến trường dạy lái xe làm gì?”

Liêu Văn Kiệt đưa nay nắm lấy bả vai cô gái, trông bộ dạng như vợ chồng, bất mãn nói: “Anh biết em nghi ngờ anh có gian tình ở ngoài, nhưng cứ theo dõi anh thế này thật là làm quá lên rồi, chuyện làm ăn ở quán rượu cũng mặc kệ sao?”

“? ? ?”

Ỷ Mộng nhìn bàn tay trên vai mình, nhếch miệng cười lạnh, chiêu cũ như vậy mà cũng dám dùng, cũng không nhìn ra phẩm hạnh của mình thế nào…

A, mặt mũi rất đẹp trai!

Cô ngây ra vài giây, đợi xe taxi lái đi, quay đầu nhìn về phía sau, mười mấy người đuổi theo xe, cự ly càng ngày càng xa.

“Nhìn gì vậy, hỏi em sao em không trả lời, quán rượu hôm nay không làm việc sao?”

Liêu Văn Kiệt nắm thật chặt vai Ỷ Mộng: “Suốt ngày mơ mơ màng màng, hôm nay tôi còn có việc, không thể chơi cùng em đâu, chờ một lúc rồi đưa em về quán rượu, không vấn đề gì chứ?”

“? ? ?”

Liêu Văn Kiệt một mặt ăn không nói có, nói y như thật, làm Ỷ Mộng có chút không tự tin.

Nhưng cho dù có phải hắn nhận nhầm người hay không, tên này vẫn có chút không đúng đắn!

Cô hơi híp mắt lại, lấy ra từ trong túi xách con dao hồ điệp. bí mật dí vào bên hông Liêu Văn Kiệt, mỉm cười: “Chuyện ở quán rượu coi như xong rồi, dừng xe ở khúc cua phía trước, tôi hẹn gặp bạn ở đó.”

“Không phải chứ, em có gian tình ở ngoài sao?”

Liêu Văn Kiệt kinh ngạc hô một tiếng, cúi đầu liếc con dao hồ điệp, ở trước mặt Ỷ Mộng năm ngón tay nắm càng chặt, đồng thời đẩy ra một chút, dùng lực đoạt lấy dao về tay mình.

“? ? ?”

Con ngươi Ỷ Mộng đột nhiên co lại, vội vàng giấu đi nét kinh hãi trên mặt.

“Đừng ngốc nữa, em biết anh luyện qua Ngạnh khí công, đến đạn cũng không làm anh bị thương được, huống chi là con dao này.”

Liêu Văn Kiệt lại mỉm cười, vuốt vuốt con dao hồ điệp trên tay, cuối cùng bẻ gãy dao rồi đặt lại vào bàn tay cứng đờ của Ỷ Mộng: “Đừng nghịch nữa, có gì buổi tối về nhà nói, ở ngoài nói mấy chuyện này không thích hợp.”

Ỷ Mộng: “…”

Chương 258: Tôi có một người bạn. 2 Không được, phải nhanh chạy thôi, nếu không tối nay không biết chừng sẽ xảy ra chuyện gì.

Nghĩ tới đó, cô đẩy cửa xe ra, tài xế xe taxi giật nảy mình, thốt ra một câu “Đồ thần kinh”, vội vàng dẫm phanh dừng lại.

Ỷ Mộng nhảy từ xe xuống đường, cắm đầu chạy vào tòa nhà đang thi công bên cạnh.

“Cậu đẹp trai, bạn gái của cậu chạy rồi, không đuổi theo sao?”

“Chạy thì chạy, tìm cô mới là được rồi!”

Liêu Văn Kiệt sảng khoái trả lời, nếu hắn nhớ không nhầm, thân phận của Ỷ Mộng là sát thủ, còn kiêm chức nằm vùng, là tay thân cận của ai, người nào.

Tên thì không nhớ, dù sao cũng có liên quan đến giải vô địch Vương bài thế giới, cũng không phải thứ gì tốt đẹp.

Hắn ta không khống chế Ỷ Mộng ngay tại chỗ, hay vặn tay đưa đến đồn cảnh sát, vẫn là vì nhìn thấy khuôn mặt giống Mộng La y như đúc kia.

Nếu phải đuổi theo thật, động phải một thân phiền toái, khác gì tự mình chuốc lấy phiền phức đâu.

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, cô gái này đẹp thì đẹp thật, nhưng có thể phiền phức cũng nhiều, hắn là người làm ăn chân chính, nói gì thì nói cũng không thể nhảy cái hố này.

Chỉ là có chút đáng tiếc, dù sao mặt cũng rất giống Mộng La, nếu là…

“Cậu không đuổi, có người khác đuổi.”

Tài xế xe taxi chỉ hướng Ỷ Mộng vừa chạy đi: “Cậu nhìn xem, mười người đàn ông cường tráng xông vào rồi, hậu quả như thế nào, không cần tôi phải nói đi.”

“Làm ơn nói chi tiết, tôi có người bạn, viết thể loại tiểu thuyết kia, muốn tìm chút cảm hứng.”

“Cậu, người như cậu… Cả hai người các cậu đều là đồ thần kinh.”

Tài xế xe taxi trực tiếp trợn tròn mắt, thở phì phì đuổi Liêu Văn Kiệt xuống xe, hắn lái xe nhiều năm rồi, loại người nào cũng đều gặp qua, lại chưa thấy ai vô tình như vậy

“Thật phiền phức.”

Liêu Văn Kiệt lấy điện thoại di động ra từ trong ngực, trực tiếp gọi cho Tào Đạt Hoa, đi về phía công trình đang thi công, vừa đi

vừa nói: “Chú Đạt, là cháu, chú đang ở đâu?”

“Lại ngồi phòng làm việc, ước mơ của chú đâu, dã tâm của chú đâu? Nói rõ ràng muốn tạo dựng thành tựu một phen, tuyệt đối không ăn cơm chùa đâu?”

“A, tỉnh mộng rồi, ăn bám càng thực tế hơn… Không hổ là chú.”

“Không có việc lớn gì, muốn báo một vụ án, có hai nhóm phần tử xã hội đang tranh đấu riêng, địa chỉ ở…”

“Cháu biết việc này thuộc về tổ phản hắc với bên điều tra phụ trách, tổ trọng án mặc kệ, chỉ là hai nhóm phần tử xã hội, ở trong một bên là mỹ nữ. Rất xinh đẹp, dáng người cũng đẹp, còn mặc tất chân…”

Điện thoại bị cúp máy, Tào Đạt Hoa biểu thị lập tức tới ngay, ban ngày ban mặt, con hổ của tổ trọng án hắn nói cái gì mà sẽ không để phần tử phạm tội hung hăng càn quấy.

Liêu Văn Kiệt nhún nhún vai cất điện thoại di động, vật đổi sao dời, Tào Đạt Hoa từ bị vùi dập giữa chợ lên đến chức Chánh thanh tra, còn ăn được cơm chùa. Nhưng dù cho như thế, ông không biết xấu hổ tính tình vẫn nguyên như lúc ban đầu, khiến cho người không phục không được.

Đi được ba phút, tiếng đánh nhau phía trước dần dần kịch liệt, Liêu Văn Kiệt dừng bước lại nhìn xa xa.

Trên nền xi măng, bảy tám người đàn ông cường tráng bị đánh ngã, hoặc nằm sấp hoặc ngửa, hôn mê bất tỉnh, khả năng có người gục rồi.

Còn lại mười mấy người, dẫn theo dao bầu côn sắt đuổi theo Ỷ Mộng, người đông thế mạnh, lại từng người một bị quật ngã.

...

Ỷ Mộng tránh đi côn sắt đang gào thét ở phía trước, nghiêng người lăn một cái, từ bao vây chặn đánh bên trong chạy ra một con đường sống.

Hai năm này, cô nằm vùng tại đảo Hồng Kông ở bên cạnh Vương bài Hồng Quang, từng bước một lấy được tín nhiệm của hắn, giải vô địch Vương bài thế giới sắp tổ chức, Hồng Quang vì bài trừ đối lập, cam đoan chính mình lấy tư cách đại biểu đảo Hồng Kông tham gia thi đấu, để cho cô âm thầm giải quyết mấy tên đối đầu.

Bởi vì lần này giải đấu lớn tổ chức quá đột ngột, mấy kẻ thù đều đề phòng sơ suất, Ỷ Mộng ba lần trước ra tay đều thành công thoát thân. Chỉ có hôm nay, đối phương đề phòng kỹ hơn, súng lục lên sẵn đạn mới miễn cưỡng trốn thoát.

Cô tinh thông súng ống, công phu quyền cước cũng không kém, đánh đến bây giờ, đã là giới hạn của cô rồi.

Đều do tên kỳ cục trên xe kia, không phải vậy sẽ không chết ở chỗ này!

Ỷ Mộng ngầm biết không may, nghiêng người né tránh trong nháy mắt, ánh mắt đưa qua liếc về nơi xa Liêu Văn Kiệt đang xem trò vui, lúc này kế thượng tâm đầu, hô lớn: “Đại ca, nhanh tới cứu tôi, việc anh sắp xếp tôi đã làm xong rồi.”

Còn có đồng bọn? xN

Mấy tên hung thần ác sát phần tử xã hội liếc nhìn xung quanh, nhìn thấy Liêu Văn Kiệt hoàn toàn xa lạ trong công trường, đem theo đao côn xông tới.

Thà giết lầm chứ không bỏ sót!

“Chờ một chút, tôi với cô ta…”

“Tôi với cô ta không quen biết, chỉ là người qua đường thôi, giờ sẽ đi liền.”

Một tên cường tráng tiếp lời, sau đó nhổ một ngụm nước miếng lên mặt đất: “Loại lời này tao nghe nhiều rồi, thật sự cho rằng có thể gạt tao?”

“Mẹ kiếp, đừng nói nhảm với hắn, tiểu tử này bộ dạng đẹp trai như thế, mặc kệ có biết hay không đều giết, tránh được việc cô ta cua hắn.”

Liêu Văn Kiệt: “…”

Vị huynh đài này, biết nói chuyện liền nói nhiều hai câu.

Trong lúc nhất thời, quần chúng xúc động, mấy tên cường tráng bị đâm chọt vào chỗ đau, cầm vũ khí hướng về Liêu Văn Kiệt nện xuống.

Bành! Bành! Bành! Lốp bốp!

Chương 259: Người ngay thẳng không nói vòng vo. 1 Liêu Văn Kiệt đánh xong kết thúc công việc, đập đập ống quần dính bụi xi măng, nhìn về phía mười mét ngoài chiến trường.

Ỷ Mông liều mạng bả vai đã chịu đòn, cuối cùng giải quyết xong đối thủ cuối cùng, hai tay vịn đầu gối thở nặng nề: “Anh đẹp trai, hôm nay cảm ơn anh trượng nghĩa ra tay, ân cứu mạng không thể báo đáp, hôm nào tôi hẹn mời anh ăn cơm.”

Nghe xong liền biết tra nữ!

Liêu Văn Kiệt bĩu môi, nhanh chân đi về hướng Ỷ Mộng: “Ăn cơm thì không cần đâu, tôi đã báo cảnh sát, là người bị hại, làm phiền cô ở đây chờ một lát, sẽ có pháp luật lấy lại công bằng cho

cô.”

“Không cần, tôi không có thời gian.”

“Vậy được, cô đi trước, nơi này giao cho tôi.”

“? ? ?”

Ỷ Mông nghe vậy sững sờ, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, quay người đi ra phía ngoài công trường.

Sau gáy đột nhiên có gió, cô vội vàng quay người qua, trong tầm mắt bị bàn tay quỷ màu đỏ che mất toàn bộ.

Bị tấn công bất ngờ!

Thu hồi sợi dây đỏ về tay áo, Liêu Văn Kiệt ở trên cao nhìn xuống nhìn Ỷ Mộng liếc một chút, căn bản không có cái gì là trùng hợp, hắn cũng lười quản nhiều, nhưng bây giờ loại tình huống này, lại thả người đi thì có chút khó nói.

...

Hai mươi phút sau, mấy chiếc xe cảnh sát dừng ở bên ngoài công trường.

Tào Đạt Hoa mang theo kính râm, ưỡn bụng đi đến bên cạnh Liêu Văn Kiệt:

“A Kiệt, nhiều người như vậy đều là cháu giải quyết?”

“Không phải toàn bộ, cô gái này công phu rất lợi hại, là cái kẻ khó chơi.”

“Lợi hại vậy sao?”

Tào Đạt Hoa ngồi xổm xuống, đem Ỷ Mộng đang phủ phục lật qua, nhìn đến ngẩn ra một chút.

“Nhìn quen mắt, cô gái này chú hình như gặp qua ở đâu rồi.”

Tào Đạt Hoa vò đầu suy nghĩ, bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ: “Chú nhớ ra rồi, lần trước người báo án vu oan giá họa cho cháu chính là cô ta, chú gặp qua ở quán rượu.”

“Chú Đạt, chú nhận lầm người rồi, ngay từ đầu cháu cũng tưởng vậy, nhưng cô ấy với cô gái này là hai người.”

“Ha ha ha, A Kiệt, làm người tâm nhãn không thể nhỏ như vậy!”

“…”

Khai báo xong, Liêu Văn Kiệt qua văn phòng Madam Vương chào hỏi rồi trực tiếp rời khỏi đồn cảnh sát.

Không cần hỏi tình huống của Ỷ Mộng thế nào, cân nhắc đến thân phận sát thủ của cô, đi vào đây rồi, tám chín phần mười là không ra được. Cho dù cô có quyền giữ im lặng, mười mấy phần tử xã hội không phải ai cũng sẽ miệng kín như bưng, tới đâu hay tới đó, hết thảy đều phải ăn cơm tù.

“Đáng tiếc, rõ ràng cả hai ngoại hình giống nhau như vậy, nếu như không phải sát thủ, với thủ đoạn tán gái của mình thì…”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, không phải người cùng đường, nghĩ cũng nghĩ thông rồi, lấy di động ra gọi điện cho Trình Văn Tĩnh.

Thời gian gần đây, hắn rất ít xuất hiện ở văn phòng tư vấn, đặc biệt là khi ở cạnh Yudy Tang, hắn rất ít nói chuyện hoặc chỉ trao đổi ánh mắt với Trình Văn Tĩnh.

Kỹ thuật diễn xuất của hắn không có chỗ chê, tự tin có thể nói dối không chớp mắt, nhưng với Trình Văn Tĩnh thì không được, thần thái cử chỉ không giấu được mùi chua chát của tình yêu, nhất định sẽ bị Yudy Tang nhìn ra sơ hở.

Yudy Tang đối với hắn không tệ, ở phía sau âm thầm diễn trò còn được, nếu ở trước mặt thì đây là chuyện ảnh hưởng tới tình nghĩa anh em.

Mặc dù nói hắn cũng là có ý tốt, nhưng tấn công Trần Văn Tĩnh vẫn có chút tính toán riêng, chỉ là vì cứu cái mạng chó của Vương Bách Vạn, cũng là gián tiếp cứu Yudu Tang, cho cô không phải khốn khổ vì tình cả nửa đời sau, cuối cùng biến bản thân thành một kẻ thảm hại.

Nhưng lời thế này làm sao nói ra?

Yudy Tang, không phải huynh đệ không phải người, tôi vì nghĩ cho chị, mới bất đắc dĩ để chị bị cắm sừng.

Lời này quá giả rồi, Yudy Tang tin được mới lạ.

. . .

Ngày tiếp theo, Liêu Văn Kiệt như thường lệ vẫn không tới công ty, buổi sáng ở nhà tập luyện Hồng Thắng Phiên Hoa, buổi chiều lại chạy tới trường dạy lái xe, lần đầu tiên có một buổi tối hắn không đi hẹn hò.

Hắn tự cho mình nghỉ phép, ở nhà tu luyện đạo thuật【 Xuân Phong Hóa Vũ 】tiện thể luyện một chút kỹ năng vẽ bùa.

Theo tổng kết lợi nhuận thu được ở cao ốc Huy Quang, bùa hộ mệnh và trấn trạch phù sẽ rất có thị trường, luyện tập nhiều thêm gia tăng xác xuất thành công của bùa chú, cũng tránh được việc công việc bị dồn lên vai Chung Phát Bạch.

Nếu như phần lớn lợi ích của công ty đều nhờ có Chung Phát Bạch, mà anh ta chỉ có thể chia đến một phần mười lợi nhuận, cứ tiếp tục thế này, trong lòng anh chắc chắn sẽ sinh ra ý nghĩ, bắt đầu làm việc theo cách khác cũng không phải không có khả năng.

Chuyện làm ăn không phải làm như vậy, ba người cùng góp vốn, Liêu Văn Kiệt là người có số vốn nhiều nhất, hắn muốn bảo đảm bản thân là người không thể thay thế, như thế mới có thể tạo dựng uy tín, làm cho tất cả mọi người tâm phục khẩu phục.

Mọi người ở đây không bao gồm Lý Ngang, tên thần kinh đó cái gì cũng không quan tâm, tự hắn happy là được.

Đã lên kế hoạch đêm nay nghỉ ngơi, hắn hăng say tập vẽ bùa mãi cho đến khi Mộng La gọi tới.

“A Kiệt, bạn của anh bao cả quán rượu, muốn gặp mặt anh.”

“Không phải chứ, bạn của anh hoặc là bị thần kinh, hoặc là lừa đảo, không ai giàu có cả, em chắc chắn người bao cả quán là bạn anh chứ?”

Chương 260: Người ngay thẳng không nói vòng vo. 2 “Em cũng không biết nói thế nào…người đó là nữ, ngoại hình của cô ta với em … giống nhau như soi trong gương vậy, thực sự gặp quỷ rồi.”

“Anh hiểu rồi, giờ anh qua.”

Cúp điện thoại, Liêu Văn Kiệt khoanh chân ngồi tĩnh tọa năm phút đồng hồ, đem theo sợi dây đỏ có treo chữ thập đeo lên cổ, gọi xe đi đến quán rượu.

. . .

Một chiếc xe bản dài sang trọng dừng ở trước cửa quán rượu, hai tên vệ sĩ mặc đồ đen một trái một phải đứng bên cửa.

Liêu Văn Kiệt đẩy cửa đi vào, trước mặt là một cái bàn đánh bạc, người cố vấn mặc âu phục phẳng phiu… Khụ khụ, một người đàn ông ăn mặc vô cùng cầu kỳ ngồi cạnh bàn, tuổi trên năm mươi, mặt mũi hiền lành, nhìn lại không giống người tốt.

Vương bài Hồng Kông —— Hồng Quang.

Hồng Quang mặc âu phục màu đen, cho dù là kiểu tóc hay là cà vạt, đều xử lý cẩn thận tỉ mỉ.

Trên cổ đeo một dây loa, một đôi nạng dựa cạnh ghế, thân tàn nhưng thần chí vẫn kiên cường, là người đã từng trải qua nhiều chuyện.

Còn có hai người một nam một nữ đứng phía sau Hồng Quang, cô gái chính là Ỷ Mộng, người từng có duyên gặp Liêu Văn Kiệt một lần, buổi sáng hôm nay vừa cứu ra ngoài.

Người nam thì, có ba phần anh tuấn như Liêu Văn Kiệt, tên là Billy, trông gọn gàng, biết đánh biết giết, quyền cước thương pháp đều là hạng nhất, là tay chân thân cận của Hồng Quang.

“A Kiệt, sao giờ anh mới đến?”

Mộng La tiến đến đón, liếc mắt nhìn Ỷ Mộng, nhỏ giọng nói: “Thấy không, quả thật là giống em y như đúc, trước đây sao chưa từng nghe anh nói anh còn có một người bạn như thế này?”

Thực sự quá giống rồi, lần đầu nhìn thấy Ỷ Mộng, cô không nhịn được mà suy nghĩ lung tung, năm đó là mẹ sinh được một cặp sinh đôi, một người bị người ta trộm đi mất.

Không thì là, cha cô ngoài mặt thể hiện là một người đàn ông yêu vợ, thực ra bên ngoài còn có vợ bé, còn sinh cho cô một người chị em.

“Không phải bạn bè, đến để trả thù thì đúng hơn, hôm qua chính anh đã đưa cô ta đến đồn cảnh sát.”

Một loạt câu hỏi kéo trên trong đầu Mộng La, Liêu Văn Kiệt không những không chạy theo mỹ nữ, ngược lại còn đem người ta đến đồn cảnh sát, là tên háo sắc đổi tính đổi nết hay là mặt trời

mọc đằng Tây rồi?

Dù sao nghĩ lại thì, vào lần đầu tiên cô gặp Liêu Văn Kiệt cũng là bị đưa vào đồn, có lẽ nào là thủ đoạn thường dùng để dọa nạt con gái nhà người ta.

Cô còn chưa hết sợ hãi thì đêm đó người đã đi rồi.

“Quán rượu có chuyện gì vậy? Mới một ngày không gặp đã có thêm một cái bàn rồi, em muốn sửa quán đổi thành sòng bài?

“Không có, là bạn của anh chuyển đến.”

Đúng là người đến đem theo chuyện xấu mà.

Liêu Văn Kiệt gật đầu, để Mộng La đứng sang bên cạnh, hắn ngồi sang một bên bàn đánh bạc, nói ngay vào trọng điểm: “Vị tiên sinh này, không biết nên xưng hô như thế nào?”

“Liêu tiên sinh, cậu thật sự không biết tôi?”

Hồng Quang nắm dây loa, đặt ở vị trí cổ họng mình, bởi vì là nhờ đạo cụ phát ra tiếng, âm thanh khàn khàn sai lệch.

“Ngài rất nổi tiếng sao?”

“Đúng thật là có chút danh vọng, kẻ hèn này là Vương bài Hồng Kông Hồng Quang, bạn bè cùng chí hướng nể mặt, gọi tôi một tiếng Hồng gia.”

“Hóa ra là Hồng tiên sinh, lần đầu tiên nghe nói, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.”

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, thuận theo tự giới thiệu: “Kẻ hèn này Liêu Văn Kiệt, anh em cùng chí hướng bị tôi đánh sưng mặt, đều gọi tôi một tiếng Kiệt ca.”

“Hôm nay không mời mà tới, mong cậu đừng trách!”

Hồng Quang có bản lĩnh giữ phẩm hạnh không tầm thường, bị ép hai câu mặt cũng không đổi sắc, cười nhạt nói: "Ỷ Mộng làm việc dưới trướng tôi, cô ấy tuổi trẻ không hiểu quy củ, đắc tội Liêu tiên sinh, tôi hôm nay đưa cô ấy tới đây tạ lỗi."

"Xin lỗi thì thôi đi, vị Ỷ tiểu thư này người đầy sát khí, chắc hẳn trên tay có qua không ít mạng người, Hồng tiên sinh có thể đưa cô ấy bình yên vô sự cứu ra ngoài, chắc chắn bỏ ra không ít tiền."

Liêu Văn Kiệt đảo mắt trắng nhìn Ỷ Mộng một cái: "Như vậy xem ra, tôi là người nên nói xin lỗi mới đúng, để ngài phải tốn kém rồi."

"Liêu tiên sinh, tới hôm nay tôi có thể ngồi ở vị trí này, là bởi vì tôi làm tốt nhất, không có ai làm tốt hơn tôi. Chính là bởi vì tôi có giá trị, tôi mới có thể làm một số việc người bình thường không làm được, cậu là người thông minh, chuyện này không cần thiết cứ giữ mãi không buông."

"Thật ngại quá, tôi nghe không hiểu, có thể nói lại lần nữa không?"

"..."

Hồng Quang mặt lộ ra chút không vui, người thông minh nói chuyện biết điểm dừng, hiểu rồi còn giả bộ không hiểu là có ý gì.

Trầm mặc nửa ngày, Liêu Văn Kiệt gọi ba ly nước trái cây, một ly cho chính mình, còn hai ly đưa cho cho Hồng Quang và Ỷ Mộng.

Billy: "..."

"Liêu tiên sinh, người ngay thẳng không nói chuyện vòng vo, cậu với 'Thần bài' Cao Tiến là bạn tốt, tôi lần này may mắn đại biểu đảo Hồng Kông tham gia giải đấu Vương Bài thế giới..."

“Chờ một chút!”

Liêu Văn Kiệt đưa tay hô ngừng, sắc mặt cổ quái nói: “Ở đây có hiểu lầm, tôi với Cao Tiến là bèo nước gặp nhau, giao tình còn chưa nói tới, làm sao có thể là bạn bè.”

“Nhưng theo tôi được biết, vào thời điểm Cao Tiến rời Hồng Kông, ai cũng không gặp, chỉ tới thăm cậu một lần, các cậu không phải bạn bè chẳng lẽ là kẻ thù?”

Hồng Quang sắc mặt ngưng trọng, chính là bởi vì không đoán được quan hệ của Cao Tiến và Liêu Văn Kiệt, ông mới cố ý tìm đến cửa.

Đêm qua, ông nhận được tin Ỷ Mộng bị bắt, lúc đầu còn tưởng là chuyện đùa, về sau xác nhận, phát hiện ra chuyện đùa này tuyệt đối không buồn cười. Ông đi một vòng hết các mối quan hệ, tìm luật sư đoàn đội đến, mới đem Ỷ Mộng từ đồn cảnh sát cứu ra ngoài.

Chương 261: Người ngay thẳng không nói vòng vo 3 Nhờ bạn bè trong đồn cảnh sát nói giúp mới có thể thả người nhưng nếu dám trả thù thì tự chịu lấy hậu quả.

Qua dò hỏi điều tra, Hồng Quang rất nhanh đã biết được thân phận của Liêu Văn Kiệt, đồng thời trong lòng cũng nổi lên một số nghi ngờ.

Cao Tiến mạnh mẽ đánh bại Trần Kim Thành, danh vọng thanh thế càng tiến thêm một bước, sự chú ý tự nhiên cũng tăng lên so với mọi khi.

Lần đó gặp mặt Liêu Văn Kiệt, mặc dù là đi du lịch đơn giản, nhưng những chuyện nên biết đều đã biết, những chuyện không nên biết, cũng bởi vì tin tức ngầm lan truyền bậy bạ liền biến thành lời đồn bát quái.

Theo lời đồn, quan hệ cá nhân của hai người rất thân, là bạn tốt không giấu giếm nhau điều gì.

Lúc này chính là thời điểm giải đấu Vương bài thế giới đang được tổ chức, Liêu Văn Kiệt đột nhiên đưa Ỷ Mộng vào đồn cảnh sát, muốn nói chỉ là ngoài ý muốn,…

Mặc kệ người khác nghĩ thế nào, Hồng Quang là người trong cuộc, nhất định sẽ suy nghĩ nhiều một chút.

“Được a, Cao Tiến trước khi rời Hồng Kông, đúng là có tới gặp tôi một lần, nhưng chỉ là nói chuyện làm ăn, không liên quan gì đến giao tình cá nhân.

Liêu Văn Kiệt giải thích một câu, nhịn không được mà mở miệng chất vấn: “Hồng tiên sinh, điều mà theo ông được biết này, là chỉ có mình ông biết, hãy vẫn còn rất nhiều người biết.”

“Rất nhiều người đều biết.”

“Bỏ đi, thật phiền phức, tôi là người làm ăn chân chính, không muốn dính líu tới cờ bạc.”

Liêu Văn Kiệt bĩu môi, Thần bài rất có tiếng tăm, nhưng cũng chỉ là trò lừa bịp không hơn không kém, nói đúng ra, dân cờ bạc nổi tiếng một chút đều là lừa đảo.

Giống như Hồng Quang trước mặt đây, Vương bài Hồng Kông nghe thì rất uy phong, nhưng như chính Hồng Quang cũng đã nói, ông có thể ngồi ở vị trí ngày hôm nay là vì ông có giá trị hơn so với các tay cờ bạc khác ở Hồng Kông.

Nói cách khác, một khi ông ta không còn giá trị, Vương bài Hồng Kông sẽ phải đổi người.

Cao Tiến trốn đến Las Vegas, cố hết sức vào việc làm từ thiện mới dám tuyên bố rửa tay chậu vàng, nhưng gặp bọn họ đám

người này, có một mình biết bao chuyện chẳng thể làm chủ được, thật sự chỉ là ngoài mặt tỏ ra niềm nở mà thôi.

". . ."

Nghe Liêu Văn Kiệt nói vậy, Hồng Quang càng không đoán ra được.

Người thông minh cái gì cũng tốt, lại cũng có chút không tốt, nghĩ nhiều quá dễ mang bệnh đa nghi.

Liêu Văn Kiệt càng nhấn mạnh hắn với Cao Tiến chỉ là quan hệ bình thường, thì Hồng Quang càng cảm thấy chuyện này có vấn đề, hoặc là vấn đề của chính ông ta.

Suy nghĩ không yên, ông liền dứt khoát giải quyết: "Liêu tiên sinh, không biết trước khi Cao Tiến rời Hồng Kông đã nói gì với cậu?"

"Một số chuyện trên phương diện làm ăn, với việc anh ta quyết tâm bỏ bài bạc, về sau làm một nhà từ thiện."

"Ha ha ha. . ."

Hồng Quang lắc đầu cười một tiếng: "Tán gẫu tới đây thôi, cậu có thể làm bạn với Cao Tiến, chắc hẳn cũng là một nhân tài mới nổi về bài thuật. Theo quy củ, chúng ta học hỏi thêm từ nhau rồi nói, cậu không có ý kiến gì chứ?"

"Thật ngại quá, tôi chỉ đánh bài cùng bạn bè thôi."

Liêu Văn Kiệt trực tiếp từ chối: "Vừa nãy tôi đã rồi, tôi không thích dân cờ bạc, Cao Tiến muốn hẹn tôi chơi mạt chược, cũng phải chờ đến khi anh ta hoàn toàn rút khỏi giang hồ mới được, nếu như tôi đáp ứng ngài, anh ta chẳng phải rất mất mặt sao?"

". . ."

Hồng Quang nghe vậy liền im lặng, sắc mặt không tốt gì cả.

Billy tiến lên hai bước, là một tên đàn em trung thành tuyệt đối, cậu ta biết lần này ra tay cũng là vì ông chủ gặp chuyện khó giải quyết rồi.

“Liêu tiên sinh, đắc tội.”

“Anh bạn này, lời ấy nghĩa là sao?”

“Tôi muốn mời anh cược với Hồng gia . . .”

Billy nói được nửa câu, thân thể cứng ngắc ngay tại chỗ, cậu ta kinh ngạc cúi đầu, thấy hai chân không tài nào cử động được, vội vàng đưa tay sờ khẩu súng lục trước ngực.

Đã chậm một bước, nửa người trên cũng mất kiểm soát, tựa như một khúc gỗ đứng nguyên tại chỗ.

“Chậc chậc chậc, sát nghiệt quá nhiều nên bị quỷ quấn lấy thân rồi, không thể cứu được.” Liêu Văn Kiệt thổn thức lắc đầu.

Lúc hắn nói chuyện, Billy chậm rãi quay người, cánh tay cố sức lấy súng lục ra, đồng thời chầm chậm đổi chiều nòng súng, chỉ về hướng Hồng Quang.

“Billy, cậu điên rồi!”

Đuôi lông mày Ỷ Mộng giật giật, một tay chống xuống bàn đánh bạc, cả người nhảy lên một cái, gọn gàng mà linh hoạt đem súng của Billy đá lăn đi.

Một giây sau cô đáp đất, trong nháy mắt cả chân tay đều khựng lại cứng ngắc giống như Billy, chậm rãi sờ về phía súng lục bên hông.

“Hồng gia, có cái gì quấn lấy tôi rồi. . .”

“Không sai, là quỷ.”

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu khẳng định : “Ngẩng đầu ba thước có thần minh, làm chuyện xấu quá nhiều đều bị như vậy.”

Bị hai khẩu súng chĩa về phía mình, sắc mặt Hồng Quang hơi thay đổi nhưng rất nhanh đã trấn định, ngồi trên ghế lộ ra nụ cười nhạt.

Ngụy trang!

Liêu Văn Kiệt vô cùng khẳng định, nếu đổi thành hắn chân tay bất tiện, đi đứng còn phải nhờ đến gậy, dưới tình huống bị người ta cầm súng chĩa vào đầu cũng sẽ mỉm cười duy trì phong độ.

Đánh không lại không quan trọng nhưng khí thế không thể không có, nên ra vẻ nhất định phải ra vẻ.

“Cô Ỷ, còn có ai đó, hai người sát nghiệp quá nặng, ác quỷ quấn thân mà không biết, nếu như về sau còn không thu tay, chỉ sợ… …không có kết cục tốt.”

Chương 262: Tội gì biết rõ còn cố hỏi 1 Liêu Văn Kiệt chỉ vào điểm giữa chân mày, quanh thân Billy và Ỷ Mộng có rất nhiều du hồn dã quỷ, có con trúng đạn trước trán, có con cả người đầy máu tươi. Nhìn mặt mày chúng dữ dằn hung tợn, nghĩ chắc lúc còn sống cũng chẳng phải người tốt lành gì, chết đi cũng là đen ăn đen mà thôi.

Billy và Ỷ Mộng còn bị như vậy, là đại ca cầm đầu, ma quái quanh người Hồng Quang đương nhiên còn nhiều hơn.

Những con ma này chết trong tay ba người, có oán khí nhưng không đủ không thể biến thành oan hồn đoạt mạng. Sợ sát khí trên ba người họ, chúng chỉ có thể vây quanh trừng mắt, không con nào dám tiến quá gần.

Thật là ứng với câu: người đủ hung ác, ma thấy cũng phải run sợ.

Bốp bốp!

Liên Văn Kiệt vỗ hai tay niệm [Tịnh thiên địa thần chú], những con ma lập tức hoảng sợ bỏ chạy, trốn ra bên ngoài quán bar.

“Đừng nhe răng trợn mắt với tôi, có oán báo oán, có thù báo thù, tôi sẽ không xen vào ân oán giữa các người.”

Liêu Văn Kiệt nhìn hướng ra ngoài quán bar, quét mắt đến những con ma đang tức giận bất bình, lạnh lùng nói: “Nhưng các ngươi không được bước vào trong quán bar này, con nào con nấy đều không phải thứ tốt, ai dám bước một bước, tôi sẽ cho nó vĩnh viễn không được siêu thoát.”

“… …“x3

Ba người Hồng Quang không tỏa thái độ gì, lúc Liêu Văn Kiệt vỗ tay, họ cảm giác quanh thân ấm lên không ít, trên vai cũng không thấy nặng nữa, cho nên… …

Đột nhiên lại cảm thấy lạnh rồi.

Mộng La cẩn thận dè dặt nhìn ra ngoài quán bar, theo bản năng xích lại gần Liêu Văn Kiệt, mặc dù không nhìn thấy nhưng không ảnh hưởng đến nỗi sợ hãi của cô.

“Anh Liêu, anh nói chuyện với ai vậy?”

“Ông Hồng, ông là người thông minh, tội gì biết rõ còn cố hỏi?”

Liêu Văn Kiệt cười trả lời, nói thêm một câu: “Bình thường tôi không ra tay, ra tay là 1 triệu, ba người thành giá là 3 triệu.”

“… …”

Im lặng trong phút chốc, Liêu Văn Kiệt nhìn Hồng Quang còn đang đen mặt nói: “Tôi là người làm ăn, khách hàng là thượng đế, nếu ông Hồng là khách hàng của tôi, chắc chắn tôi sẽ không thất lễ với ông như vừa rồi… ...”

“Tôi chỉ đánh bài với bạn bè, quy tắc không thể phá, nhưng khách hàng đã chân thành mời thì tôi cũng không thể từ chối. Như vậy cũng tốt, tôi có một người bạn, anh ta rất thích chơi bài, nếu ông Hồng có hứng thú tôi có thể gọi anh ta qua đây cùng ông chơi vài ván.”

Bạn của cậu ta, chẳng lẽ không phải chính cậu ta ư?

Hồng Quang trong lòng nghi hoặc, hỏi: “Anh Liêu, bạn…của anh bài thuật thế nào?”

“Rất lợi hại, tôi sống từng này tuổi cũng chưa gặp ai thấu hiểu như anh ta!”

Liêu Văn Kiệt nói như thật: “Nói câu không khách sáo, cho dù “thần bài” Cao Tiến có mặt, chưa tới một đêm cũng sẽ thua tán gia bại sản.”

Cao Tiến là thần thoại trong giới cờ bạc, từ khi xuất hiện chưa thua trận nào, sao có thể có người khiến anh ta thua đến tán gia bại sản.

Hồng Quang không tin, càng thêm cho rằng người bạn của Liêu Văn Kiệt chính là bản thân hắn. Không muốn bản thân tự tìm khó trực tiếp nhảy qua vấn đề này: “Anh Liêu, thật không giấu, hôm nay đến cửa viếng thăm còn có một việc mong được chỉ giáo.”

“Thu phí nha.”

“Đương nhiên rồi, tôi cũng là người làm ăn.”

Khoé mắt Hồng Quang giật giật, sờ trong túi áo lấy ra tập chi phiếu, soạt soạt viết xong xé một trang: “Chút lòng thành, anh Liêu cầm đi uống trà. ”

Liêu Văn Kiệt búng tay “tách” một tiếng, ý bảo Mộng La đừng đứng ngốc ra nữa, qua đó lấy chi phiếu.

Cuộc chiến vương bài sắp mở màn, ngày tháng sau này của Hồng Quang sẽ rất khó sống, bây giờ không tranh thủ kiếm tiền của ông ta, sau này muốn kiếm cũng không chắc kiếm được.

Mộng La bước lên nhận chi phiếu, thấy rõ trên đó là 5 triệu lập tức run rẩy trong lòng, cảm thấy Liêu Văn Kiệt ngày càng đẹp trai.

Liêu Văn Kiệt cầm tờ chi phiếu, cong ngón tay búng nhẹ: “Ông Hồng quả là người làm ăn, giá cả rất hợp lý, không biết ông muốn hỏi chuyện gì?”

“Cuộc đấu vương bài thế giới lần này tôi có một đối thủ sống còn, hắn ta mời được một cao thủ siêu năng lực.”

Trên mặt Hồng Quang lộ ra sợ hãi: “Tôi muốn biết, anh Liêu đây có cách nào đối phó với loại người này hay không, nếu có thì phần thắng là bao nhiêu?”

Thật sự có.

Trong sách trắng, nửa phần sau cuốn sách viết tay của Cao Tiến trong đó có phương pháp anh ta đối phó với người siêu năng lực, chỉ cần thành thạo nắm vững niệm lực tâm pháp thì có thể làm rối loạn thậm chí chặt đứt siêu năng lực của đối phương.

Nhưng mà, cách này nhất định không thể dạy cho Hồng Quang được, học được nó thì sẽ là thần bài tiếp theo. Chút tiền này của Hồng Quang còn không đủ số lẻ để đóng học phí.

“Tôi là đạo sĩ, không rành về siêu năng lực cho lắm, nhưng tôi

hiểu được quy luật: chỉ có siêu năng lực mới có thể đánh bại siêu năng lực. Vẫn còn nhiều thời gian, ông Hồng hoàn toàn có thể tìm một vị cao nhân để giúp đỡ."

"Chỉ như vậy?"

Mặt Hồng Quang lộ ra bất mãn, chỉ có siêu năng lực mới có thể đánh bại siêu năng lực quy tắc này ông ta hiểu, nhưng mà thời gian cấp bách ông ta đi đâu để tìm được cao thủ siêu năng lực thứ hai đây.

Bị hai khẩu súng chĩa vào mình, trong lòng ông ta bất mãn cũng chỉ có thể nhịn, nói lời cáo từ, hai tay chống gậy từng bước từng bước đi ra ngoài quán bar.

Ông già một bó tuổi lại đi đứng không tiện, Liêu Văn Kiệt nhìn không nhẫn tâm, thu hồi trói buộc đối với Ỷ Mộng và Billy, phất tay bảo hai người họ mau đi theo đỡ ông ta, tránh cho Hồng Quang té ngã trước cửa .

Ỷ Mộng đi sau cùng, quay đầu nhìn Mộng La giống mình như đúc, sau đó nhìn Liêu Văn Kiệt mỉm cười, tình cảm đong đầy, ý tứ sâu xa.

Liêu Văn Kiệt: "... ..."

Chương 263: Tội gì biết rõ còn cố hỏi 2 Bụng dạ hẹp hòi, trước khi đi cũng không quên tính kế hắn.

"Mộng La, đừng để mắc bẫy, trước khi quen em anh và cô ta chưa từng gặp mặt, lại càng không phải vì theo đuổi không được cô ta mới tìm đến em."

"Không cần giải thích, người phụ nữ đó không có ý tốt, không lừa được em."

La Mộng gật gật đầu, biểu thị không vui nói: "Sao, ở trong lòng

anh em chính là loại phụ nữ ngốc nghếch à?"

Đúng vậy!

"Đương nhiên không phải, anh chỉ sợ em nghĩ nhiều, trúng kế ly gián của cô ta rồi tức giận phân rõ giới hạn với anh. Cô ta thừa cơ chen vào, mãnh liệt theo đuổi anh, anh lại không biết cự tuyệt con gái, đành bất lực chỉ có thể tuỳ cô ta."

Liêu Văn Kiệt vươn tay kéo Mộng La vào trong ngực, gõ gõ cái bàn đánh cược trước mặt: "Cái bàn này thật xui xẻo, ngày mai tìm người bổ ra làm củi đốt."

"Cái bàn còn tốt mà, không cần tiền hay sao, vứt đi thật lãng phí."

Mộng La tính toán nói: "Sắp đến cuộc thi vương bài thế giới, sắp xếp bàn ở quán bar cũng có thể cọ nhiệt, thu hút thêm khách."

"Có lý, nhưng em không thể cược tiền với khách, có hiểu không?"

"Không đâu, em đánh bài rất kém, đánh mạt chược với đám bạn toàn thắng ít thua nhiều….."

Nói tới đây, Mộng La đột nhiên nghĩ tới cái gì, kích động nói: "A Kiệt, anh thật sự quen biết với thần bài còn có quan hệ rất tốt với anh ta?"

"Bạn bình thường thôi, bạn gái Cao Tiến chết do tai nạn, nửa đêm trong nhà ma quỷ lộng hành, anh giúp anh ta giải quyết phiền phức."

"Ma quỷ lộng hành… …"

Mộng La nhìn ra ngoài cửa sổ quán bar, theo bản năng túm lấy quần áo Liêu Văn Kiệt.

“Thời gian không còn sớm, hôm nay tới đây thôi, anh còn phải trở về làm việc, ngày khác hẹn em đi chơi.”

Liêu Văn Kiệt đổi sang bộ mặt đứng đắn, dưới cái nhìn chăm chú của Mộng La bước bước lớn hướng ra cửa.

Nửa phút sau, hắn lại quay trở lại.

“Mộng La, sao em không ngăn anh lại?”

“Ngăn anh lại làm gì, em ngăn anh lại, anh nhất định không đi. Cho dù có ma thật, em thà bị ma đè còn hơn bị anh đè.” Mộng La liếc trắng mắt, ngã một keo leo một nấc, muốn lừa cô đâu có dễ.

“Đừng nói bậy, em có biết em vừa nói xong câu đó ngay lập tức du hồn dã quỷ xung quanh nhiều lên không?”

Liêu Văn Kiệt giơ tay chỉ: “Em xem, con ma treo cổ đó lưỡi nó vươn tới đất luôn.”

“A a a!

... ...

Hồng Quang đi rất dứt khoát, có lẽ cảm thấy Liêu Văn Kiệt quá tà môn cũng có lẽ cảm thấy bản thân bị lừa quá thâm, về sau cũng không chủ động liên lạc nữa, ru rú ở trong nhà chuẩn bị cho cuộc thi vương bài.

Không chỉ Hồng Quang, Ỷ Mộng và Billy cũng không đến bar nữa. Bọn họ không đến, Liêu Văn Kiệt cũng không đi tìm, những việc liên quan đến giới cờ bạc anh thật sự chẳng có hứng thú.

Chuông báo mỗi ngày còn chưa reng, hắn đã đúng giờ thức dậy tu luyện. Đôi khi sẽ đến công ty kiểm tra quá trình sửa chữa.

Hai tuần sau thấy bài báo đưa tin tức về tân vương bài thế giới, hắn cũng chỉ liếc qua, không để tâm.

“Đỗ thánh” Tả Tụng Tinh, vương bài thế giới nhiệm kỳ mới. Tên tuổi người này trước cuộc thi gần như không ai biết đến, một cái tên mới toanh.

Hồng Quang qua năm cửa chém sáu tướng khí thế bừng bừng, nhiều người cho rằng danh hiệu vương bài thế giới sẽ thuộc về ông ta. Kết quả lật thuyền trong mương, tại cuộc quyết đấu thua người mới trình làng Tả Tụng Tinh.

Bên hiệp hội bài thuật gọi tân vương bài là thiếu niên anh hùng, chiến mã xuất hiện rồi. Nhưng Tả Tụng Tinh rốt cuộc chỉ là người mới, trong giới đánh giá anh ta không cao bằng Hồng Quang, qua được mấy ngày cũng không tìm ra anh ta có giá trị gì nữa.

Cuộc thi đấu vương bài thế giới lần này hiệp hội bài thuật phàn nàn thâm hụt lợi nhuận, chỉ có thể nói là miễn cưỡng thu được một ít, độ quan tâm từ bên ngoài càng ngày đi xuống và dậm chân tại chỗ. Nhưng, muốn khôi phục lại thời kỳ thần bài huy hoàng căn bản là không có hy vọng.

… …

Tại nơi khác, Châu Tinh Tinh đang ở phòng làm việc đồn cảnh sát đấm ngực dậm chân, từ khi tài năng mới Tả Tụng Tinh xuất hiện Châu Tinh Tinh nhìn con ngựa chiến này vô cùng thuận mắt, nghĩ rằng hắn có khả năng chiếm giữ vị trí vương bài thế giới. Bởi vì trong túi rỗng tuếch, một phiếu này còn không mua được.

“Tên nhóc này, cậu đang giở trò gì đây, muốn phá hoại của công hả?” Cánh cửa phòng làm việc đẩy ra, Lê cảnh ti liếc nhìn Châu Tinh Tinh ý bảo anh ta ngoan ngoãn đứng đó.

Từ lúc trao thân xác và tâm hồn cho đại nghiệp nằm vùng, thiên phú của Châu Tinh Tinh bị đào lên. Nhưng phàm là vụ án có anh ta nằm vùng đều sẽ kết án trong thời gian ngắn nhất.

Cho nên, mặc dù Châu Tinh Tinh không biết giữ miệng rất dễ đắc tội cấp trên, nhưng thật sự có năng lực. Các lãnh đạo đều tranh nhau giành anh ta về chỗ mình, luân phiên làm cấp trên anh ta.

Lê cảnh ti thuộc trường hợp này, vốn không phải là cấp trên của anh ta nhưng từ hôm nay Châu Tinh Tinh thuộc sự điều phối, chỉ huy của ông.

“Trưởng quan, lần này đột ngột gọi cháu trở về có phải có vụ án lớn muốn giao cho cháu?”

Châu Tinh Tinh quái gở nói: “Chú cũng biết đó, cháu nằm vùng rất tốt, nói đi là đi liền. Nếu vượt sở trường của cháu thì cháu không thể theo ạ còn lãng phí mấy ngày thời gian. Cá nhân cháu không có ý kiến gì nhưng làm lãng phí của công thì không nên ạ.”

“Bớt nói nhảm với tôi đi, gọi cậu trở về tự nhiên đã có sắp xếp.”

Một tay cảnh ti vỗ lên bàn làm việc, lật ra một phần tài liệu đẩy đến trước mặt Châu Tinh Tinh: “Cậu xem đi, người trong bức ảnh có phải rất quen mắt.”

[Bức ảnh]

Châu Tinh Tinh tháo kính râm nhìn kỹ vóc dáng cao lớn khôi ngô trên tài liệu, khuôn mặt đẹp trai thế gian khó tìm được người thứ hai, lập tức đỏ mặt cười xấu hổ.

“Trưởng quan, sao lại chụp lén hình của cháu, không lẽ chú yêu thầm cháu sao?”

Chương 264: Ba kẻ tình nghi 1 “Bớt ở đây ăn nói đưa đẩy đi, cút, tôi yêu thầm ai cũng sẽ không yêu thầm cậu.”

Lê cảnh ti mặt đầy ghét bỏ, nhớ tới lời cảnh cáo của đồng

nghiệp, không muốn bị tức chết thì nói nhảm với Châu Tinh Tinh ít thôi, lập tức cắt ngang chủ đề: "Người trong ảnh tên là Vương Bách Vạn, là một người có tiền, lúc hắn bị phát hiện, đã chết được ba ngày rồi, trông rất giống cậu, chỉ nhiều hơn một nốt ruồi phú quý."

"Anh tuấn như thế, chết thật đáng tiếc."

Châu Tinh Tinh thổn thức, bỗng nhiên nghĩ ra cái gì đó, trừng to mắt nói: "Trưởng quan, không lẽ chú nghĩ…."

"Không phải tôi nghĩ, mà là ngoài cậu ra thì không còn ai khác, cậu cũng nhìn thấy rồi, dán nốt ruồi lên cậu chính là Vương Bách Vạn, cậu không làm ai làm?"

Lê cảnh ti cầm tài liệu lật sang trang thứ hai: "Vương Bách Vạn chết ở biệt thự tư nhân, hai tay bị trói trên giường, dùng chùy băng đâm chết, đã loại trừ khả năng tự sát."

Châu Tinh Tinh: "..."

"Đừng nhìn tôi, báo cáo hiện trường viết như thế."

Tống cảnh ti nói: "Vụ án giết người lần này vô cùng tàn nhẫn, cực kì giống với tình tiết của một bộ phim chiếu gần đây, vội vã triệu tập cậu về, chính là để cậu nhân lúc tin tức vẫn chưa bị truyền ra ngoài, đóng giả Vương Bách Vạn tra ra hung thủ."

"Trưởng quan, nguy hiểm quá, lỡ đâu hung thủ cũng trói tay cháu lại, dùng chùy băng đâm cháu thì phải làm sao?"

Châu Tinh Tinh vừa lém lỉnh nói, vừa xem báo cáo hiện trường, lúc Vương Bách Vạn chết, đang tiến hành một hoạt động nước sôi lửa bỏng, bước đầu xác nhận hung thủ mà một người phụ nữ.

Phòng ngủ, thư phòng các phòng bừa bộn, sau khi hung thủ

giết người, còn vơ vét hết tài sản trong phòng.

Nhưng cũng không loại trừ đây là thuật che mắt đánh lừa cảnh sát, có lẽ Vương Bách Vạn và hung thủ từng quen biết, hoặc là bị người ta thuê giết, dựa vào manh mối đã nắm được trước mắt, không thể đưa ra phán đoán chính xác.

“Đó là chuyện của cậu, tôi chỉ sắp xếp cậu nằm vùng, không quan tâm cậu có bị người ta trói hay không.”

“Không phải chứ, trưởng quan chú tuyệt tình quá, hơn nữa vụ án này không có đầu mối, giống như mò kim đáy bể, chú bảo cháu phải tra thế nào?”

“Cũng không hẳn là không có manh mối, trước mắt có ba kẻ tình nghi, động cơ gây án của bọn họ rất lớn.”

“Ba người ít vậy, vậy thì quá đơn giản rồi.”

Châu Tinh Tinh gấp tài liệu lại, hiến kế nói: “Dựa vào kinh nghiệm phá án nhiều năm của cháu, chỉ cần bắt ba kẻ tình nghi này lại, nhốt riêng vào từng phòng tối, sau đó mở mấy cái máy ghi âm lên….

“Cậu cho rằng tôi không nghĩ…. khụ khụ, cậu đang nói nhảm cái gì thế.”

Lê cảnh ti đen mặt nói: “Trong ba kẻ tình nghi đó, 2 người là người có tiền, còn một người là của chúng ta, bắt kiểu gì, cậu đi bắt à?”

“Còn có cả người của chúng ta, sao lại nói vậy?”

[Ảnh chụp]

Lê cảnh ti đặt một bức ảnh xuống, trong đó là Yudy Tang nữ đóng giả nam.

“Kẻ tình nghi thứ nhất là Yudy Tang vợ Vương Bách Vạn, theo điều tra, tình cảm của hai vợ chồng họ không tốt, ở riêng đã lâu, mấy lần Vương Bách Vạn muốn li hôn, đều bị Yudy Tang từ chối. Rất có khả năng, Yudy Tang vì nguyên nhân tranh chấp tài sản, âm thầm thuê hung thủ giết người, hoặc hung thủ chính là cô ta.”

“Trưởng quan, Yudy Tang trong lời chú nói, lẽ nào là người rất nối tiếng thường xuất hiện trên tạp chí Gossipy, chân giò nóng* không thích mặc quần lót đó?”

*烫猪蹄(tàng zhū tí) và 汤朱迪 (tāng zhū dí) phát âm gần giống nhau.

*烫猪蹄(tàng zhū tí) và 汤朱迪 (tāng zhū dí) phát âm gần giống nhau.

“Chính là cô ta.”

Châu Tinh Tinh kéo kính râm xuống, nếu không nhớ nhầm, trước đây Liêu Văn Kiệt làm việc cho Yudy Tang, sau đó còn tiêu 2000 vạn mua cổ phần ở công ty mới của hắn ta.

Liên lụy đến người quen, có chút khó xử.

[Ảnh chụp]

Lê cảnh ti đặt xuống bức ảnh thứ 2: “Kẻ tình nghi thứ hai tên là Lâm Đại Nhạc, là bạn chí cốt của Vương Bách Vạn, mặc dù quan hệ tốt tới mức mặc chung một chiếc quần, nhưng đây chỉ là vẻ bề ngoài, hai người từng nói sau lưng rằng, muốn đưa đối phương vào chỗ chết, sau đó chiếm tài sản và vợ của đối phương.”

“Chiếm đoạt gia sản nhà người ta, còn muốn ngủ với vợ người ta, có anh em nào như thế à?”

[Ảnh chụp]

“Đây là kẻ tình nghi thứ ba, tên là Liêu…”

“Đợi đã!”

Châu Tinh Tinh kéo kính râm xuống, liên tục dụi mắt, cầm bức ảnh lên oán giận cả nửa ngày, lúc bấy giờ mới xác định không hoa mắt, người thanh niên có tám phần đẹp trai của hắn trong ảnh chính là Liêu Văn Kiệt.

“Trưởng quan, có nhầm lẫn gì không, là người của chúng ta mà!”

“Tôi biết, vậy nên từ lúc bắt đầu tôi đã nói rồi.”

Lê cảnh ti cướp lại bức ảnh, tiếp tục nói: “Kẻ tình nghi thứ ba là Liêu Văn Kiệt, hắn ta là trợ lý của Yudy Tang, theo điều tra, cậu ta từng xảy ra xung đột với Vương Bách Vạn ở hộp đêm, còn phát ngôn muốn theo đuổi Yudy Tang, bảo Vương Bách Vạn cút.”

“Không phải chứ, anh Kiệt ở bên ngoài chơi vui như vậy?”

“Im miệng, đừng ngắt lời, tôi chưa nói xong.”

Lê cảnh ti vỗ bàn: “Khoảng thời gian này, trong tài khoản của Liêu Văn Kiệt có thêm rất nhiều tiền, trong đó có 2000 vạn của Yudy Tang. Tôi nghi ngờ, Liêu Văn Kiệt chính là tiểu bạch kiểm* mà Yudy Tang bao nuôi, cậu ta muốn nhân cơ hội chiếm chỗ, chỉ có thể xử lý Vương Bách Vạn.”

*Ý chỉ những chàng trai trắng trẻo, xinh đẹp. Sống bám vào người khác hoặc được bao nuôi, thường được dùng với ý châm biếm.

*Ý chỉ những chàng trai trắng trẻo, xinh đẹp. Sống bám vào người khác hoặc được bao nuôi, thường được dùng với ý châm biếm.

Chương 265: Ba kẻ tình nghi 2 “Trưởng quan, tính hoài nghi của chú với kẻ tình nghi thứ ba quá mạnh, cháu nghi ngờ chú đang ghen tị với hắn.”

“Nào có lẽ đó, hắn ta có gì đáng để ghen tị?”

Lê cảnh ti tức giận: “Tôi ghen tị với hắn ta có một khuôn mặt trắng*, ghen tị hắn được phú bà bao nuôi, tùy ý đã có 2000 vạn tiền tiêu văn à?”

*Mặt trắng = tiểu bạch kiểm.

*Mặt trắng = tiểu bạch kiểm.

“Trưởng quan, có gì nói nấy, cháu ghen tị muốn chết, vậy nên chú cũng không cần giả vờ nữa.”

“Cái này…”

Lê cảnh ti nắm tay ho nhẹ hai tiếng, xếp ba tấm ảnh thành một hàng, gõ bàn nói: “Trước mắt, ba người họ là đối tượng tình nghi lớn nhất, bên phía Liêu Văn Kiệt cháu chú ý một chút, nhớ kỹ thân phận của mình, đừng vì tình cảm cá nhân, có ý bênh hắn.”

“Việc việc việc này…. có thể đổi người không?”

Châu Tinh Tinh đau đầu nói: “Anh Kiệt nhìn người rất giỏi, cháu sợ vừa gặp đã bị lộ, căn bản là không giấu được anh ta.”

“Không giấu được cũng phải giấu, quan hệ của Liêu Văn Kiệt và Vương Bách Vạn rất xấu, vốn không có cơ hội đối mặt, cậu tra Yudy Tang và Lâm Đại Nhạc trước, xác định được một trong hai người họ có hiềm nghi thì không cần điều tra hắn ta nữa.”

“Trưởng quan, chú cân nhắc lại đi.”

“Cân nhắc kiểu gì, cậu dán thêm cái nốt ruồi chính là Vương Bách Vạn, tôi con có sự lựa chọn tốt hơn à?”

Lê cảnh ti phất tay: “Đừng phí lời nữa, vụ án này tôi sẽ dốc toàn lực… dốc toàn lực chống đỡ cho cậu trong tình huống bị chịu tội oan, vậy nên thức thời một chút, dám từ chối tôi giáng chức của cậu, cho cậu xuống đường luồng giao thông.”

...

Tiệm hoa.

Châu Tinh Tinh uể oải đẩy cửa bước vào, cứ nghĩ tới vụ án của Vương Bách Vạn là đau đầu không thôi, dù hắn tin tưởng Liêu Văn Kiệt không phải hung thủ, thân là một nhân viên cảnh vụ, trước khi có chứng cứ xác thực, hắn không thể xử lý theo tình cảm.

“Đau đầu!”

“Đau đầu thì qua đây bó hoa giúp em, đợi tới lúc anh đau tay thì sẽ không còn cảm thấy đau đầu nữa.”

“A Mẫn, em vô tình quá!”

Châu Tinh Tinh do dự trong giây lát, quyết định cố ý làm lộ ra một chút xíu tin tức: “Ngày mai anh lại phải đi nằm vùng rồi, tình huống lần này vô cùng đặc thù, thông báo trước một tiếng, tránh cho em nói anh ở bên ngoài làm loạn.”

“Có ý gì?”

“Bởi vì trông rất giống, anh bị cấp trên điểm danh, lần nằm vùng này phải đóng giả chồng của một người phụ nữ, còn lại bảo mật, chỉ có thể nói tới vậy thôi.”

Châu Tinh Tinh mặt nghiêm túc: “Nếu ngày nào đó em ở trên đường, nhìn thấy anh ôm một người phụ nữ, nhất định không được giận, anh đang làm việc, tuyệt đối không hề làm việc có lỗi với em.”

“Ha ha!”

Hà Mẫn hơi híp mắt, cây kéo nắm trong tay kêu răng rắc răng rắc: “Công việc của anh trừ việc dạo phố, còn bao gồm cái gì nữa, lên giường ngủ à?”

“Em yên tâm, chỉ là cùng ngủ trên một chiếc giường, đầu óc anh rất tỉnh táo.”

Châu Tinh Tinh giơ tay thề: “Nếu anh ở bên ngoài làm bậy, thì anh sẽ…. anh sẽ…”

Có kinh nghiệm thề thốt từ mấy lần trước, lần này thề, anh ta không thể nói ra được.

“Anh sẽ làm sao?”

Hà Mẫn cầm kéo tiến về phía trước, ánh mắt lướt qua cổ, ngực, cuối cùng dừng lại vị trí dưới rốn ba tấc* của Châu Tinh Tinh.

*1 tấc = 10cm

*1 tấc = 10cm

“Này, A Mẫn, cô đừng làm loạn, người chịu thiệt là em đó.”

“Hừ!”

Hà Mẫn hừ lạnh một tiếng: “Tốt nhất anh nên giữ phép tắc một chút, nếu để em biết anh bất trung với em, ngủ với người phụ nữ khác bên ngoài, vậy thì anh kính em một thước, em kính anh một trượng, em cũng sẽ ra ngoài ngủ với người đàn ông khác.”

*1 thước = 1m = 100 cm/ 1 trượng = 4,7m.

*1 thước = 1m = 100 cm/ 1 trượng = 4,7m.

“Bình tĩnh, là em trước đây bất trung….”

Hà Mẫn nghĩ, cười cạnh nói: “A Kiệt cũng không tồi, còn là anh em tốt của anh, anh dám làm loạn sau lưng em, em liền ngủ với cậu ta, anh ngủ với người phụ nữ đó một lần, em sẽ ngủ với A Kiệt mười lần.”

“Woa, em thân là bạn gái anh, nói những lời này còn ra thể thống gì!”

Châu Tinh Tinh trừng to mắt, chỉ thấy trên đầu bay qua một ánh sáng xanh: “Em nói thật cho anh biết, 1000 tệ lần trước, có phải A Kiệt…. phì, có phải A Kiệt cho em không.”

“Không sai, cậu ta âm thầm theo đuổi em rất lâu, nếu anh dám làm loạn, em sẽ thuận thế đồng ý cậu ta.”

“Chết tiệt!”

Châu Tinh Tinh tức giận, thiệt thòi cho anh ta vẫn còn coi Liêu Văn Kiệt là anh em, kết quả đào chân tường đào tới tận sân nhà anh ta.

Vậy thì còn gì nữa!

Vụ án của Vương Bách Vạn hắn nhất định phải tra, kẻ tình nghi đầu tiên chính là Liêu Văn Kiệt.

…

Trưa hôm sau,

Châu Tinh Tinh dán một nốt ruồi trên cằm, đóng giả thành “người mất tích” Vương Bách Vạn, bị Yudy Tang dẫn đi từ đồn cảnh sát.

Bên phía Liêu Văn Kiệt, sau khi hẹn Trình Văn Tĩnh xem phim xong, tận lực tránh đi bộ có chùy băng đó, sau đó lái xe đưa cô về

nhà. Như thường lệ, ngồi trên sofa uống cốc nước, nghỉ ngơi một lúc rồi đi.

Hộ chiếu tới tay, việc đầu tiên hắn làm là lấy ra chiếc xe thể thao đã đặt, đây không phải mấu chốt, mấu chốt là tối nay thời cơ chín muồi, hắn chuẩn bị tá túc một đêm ở nhà Trình Văn Tĩnh.

Nếu nữ thí chủ không nhẫn tâm để hắn ngủ trên sofa, hắn cũng không để ý việc ngủ trong phòng ngủ.

Mọi người đều biết, hắn vẫn luôn rất tỉnh táo đối với phụ nữ, đều do đối phương không kiềm chế được trước, đêm nay cũng không ngoại lệ.

Nghĩ tới bản thân bắt được Trình Văn Tĩnh, đồng nghĩa với việc cứu được Vương Bách Vạn và Lâm Đại Nhạc, gián tiếp cứu Yudy Tang, cũng bao gồm cả Trình Văn Tĩnh, Liêu Văn Kiệt liền không nhịn được cảm khái liên tục cử chỉ nghĩa hiệp của bản thân.

Chương 266: Đại thiếu gia và nhị thiếu gia. 1 Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp, hắn xây mấy tòa tháp liền, có thể nói rằng công đức vô lượng, nếu ban đầu tu phật chứ không tu đạo, e rằng sẽ lập tức thành phật, đi về thế giới cực lạc.

“Tút tút! Tút tút tút----”

“Alo, tìm ai?”

“Là tôi, Yudy Tang.”

Nghe thấy tiếng của Yudy Tang từ trong điện thoại truyền tới, Liêu Văn Kiệt dựng tay để lên môi, ra hiệu cho Trình Văn Tĩnh đừng lên tiếng.”

“A Kiệt, cậu ở đang ở đâu?”

Liêu Văn Kiệt gối đầu lên vai Trình Văn Tĩnh, hỏi ngược lại:

“chị Yudy đang ở đâu, không ở bên chị Văn Tĩnh, gọi điện thoại cho tôi làm gì?”

“Tôi ở nhà, có một chuyện khó giải quyết, trong điện thoại không nói rõ được, cậu mau tới đây đi.”

“Vào lúc này…. có vẻ không tiện?”

“Đừng nói nhảm nữa, tôi đợi cậu ở nhà, là một việc vô cùng quan trọng, mau qua đây.”

“…”

Điện thoại bị cúp, Liêu Văn Kiệt ngạc nhiên nhìn Trình Văn Tĩnh bên cạnh: “Kì lạ, chị Yudy có gì đó không đúng, nghe giọng chị ấy nói chuyện, hình như không vui.”

“Lẽ nào việc của chúng ta bị chị ấy phát hiện rồi?” Trình Văn Tĩnh căng thẳng nói.

“Đừng nghĩ lung tung, thiên y vô phùng*, chị ta làm sao mà biết được.”

*Áo trời không kẽ hở. Ban đầu là chỉ quần áo của tiên nữ mặc không hề có khe hở. Sau này người ta dùng để chỉ những kế hoạch, những tác phẩm thơ văn, cực kỳ nghiêm ngặt , không hề có bất kỳ sai sót nào cả.

*Áo trời không kẽ hở. Ban đầu là chỉ quần áo của tiên nữ mặc không hề có khe hở. Sau này người ta dùng để chỉ những kế hoạch, những tác phẩm thơ văn, cực kỳ nghiêm ngặt , không hề có bất kỳ sai sót nào cả.

Liêu Văn Kiệt an ủi, cặn bã nói: “Dù có biết cũng chẳng sao, em độc thân, anh cũng độc thân, chị ta là phụ nữ đã có chồng, chắc chắn sẽ chúc phúc chúng ta.”

“Nhưng mà…”

Trình Văn Tĩnh gõ gõ ngón tay, mọi người không thể chung sống hòa bình à?

“Em đợi chút, anh sẽ quay lại ngay.”

Liêu Văn Kiệt đứng dậy cầm áo khoác, dưới ánh mắt khó hiểu của Trình Văn Tĩnh, đẩy cửa rời đi.

Quay lại ngay là ý gì, tối nay còn có sắp xếp khác?

Nghĩ đến khả năng nào đó, mặt cô đỏ lên, thấp giọng mắng một câu quỷ háo sắc, ánh mắt liếc về phía đồng hồ treo trên tường, phát hiện đã 9 giờ tối rồi, lập tức sững sờ tại chỗ.

Không phù hợp, muộn vậy rồi Yudy Tang tìm Liêu Văn Kiệt làm gì, chắc chắn có vấn đề!

Sau một phen bổ não, trong mắt nàng lóe lên một tia sáng, trong cơn tức giận lại có chút mong chờ.

Nếu như, cô nói là nếu như….

Nếu có thể quấn Liêu Văn Kiệt và Yudy Tang vào một chỗ, vậy chẳng phải là cô có thể trái ôm phải ấp, không cần phiền não xem phải chọn ai nữa?

Khu biệt thự ở sườn núi.

Liêu Văn Kiệt đi theo địa chỉ mà Yudy Tang đưa, xe ô tô tới nhà lớn của biệt thự.

Rất lâu trước đây hắn đã tới khu biệt thự này một lần rồi, lúc đó vẫn đang làm ở công ty trang trí, đi cùng quản lý Cao tới xem phong thủy cho vị khách Điền Vĩ Cường, vừa xem xong, Điền Vĩ Cường liền tiến vào.

To không kém phòng của Điền Vĩ Cường, nhà Yudy Tang cũng có hai mươi mấy người hầu, sân nhà to tới mức không hợp lẽ thường.

Đây là lần đầu tiên Liêu Văn Kiệt đến nhà Yudy Tang làm khách, chủ yếu là Vương Bách Vạn cũng ở đây, mặc dù nói mấy năm gần đây ít khi về nhà, đều ở nhà nhỏ bên ngoài qua đêm, nhưng Liêu Văn Kiệt anh ta từng có mâu thuẫn, nếu không may chạm mặt, người xấu hổ sẽ chỉ có Yudy Tang.

Dứt khoát tránh không gặp.

“Liêu tiên sinh, tôi là quản gia Norimaki, thiếu phu nhân đang ở trong phòng đợi cậu, mời đi theo tôi.” Vừa mới dừng xe, trong bóng tối có một người phụ nữ trung niên mặc kimono bước ra.

“Thiếu phu nhân!?”

Theo Liêu Văn Kiệt biết, Yudy Tang và Vương Bách Vạn lập nghiệp từ hai bàn tay trắng, loại xưng hô thiếu phu nhân này…..

Coi như thú vui xấu xa, với tính cách của Yudy Tang, nên là đại thiếu gia hoặc nhị thiếu gia mới đúng chứ.

“Liêu tiên sinh, mời.”

Quản gia Norimaki đi trước dẫn đường, bước chân nhỏ nhanh tới kinh người, tối như bưng, chỉ nhìn thấy nửa thân trên, còn tưởng rằng bà ta đang bay trên đường.

“Quản gia, có phải bà đi sai đường rồi không?”

Nhìn về phía phòng lớn càng lúc càng xa, Liêu Văn Kiệt chớp mắt nâng lên cảnh giác, cảnh tượng hào môn đấu đá lẫn nhau nhất thời lóe lên trong đầu hắn, có khả năng quản gia là người của Vương Bách Vạn.

“Không hề, đúng là đường này.”

Quản gia yêu ớt quay đầu lại: “Thiếu gia ở trong phòng, cậu và thiếu phu nhân gặp nhau, chắc chắn phải đi cửa sau mới được.”

“Khụ khụ khụ, đại tỷ quản gia, nhất định là bà hiểu lầm rồi, tôi là người chính trực.”

“Vâng, là tôi hiểu lầm.”

“Ấy, làm người không thể qua loa thế được…”

…

Từ gara đi vòng qua vườn hoa, xuyên qua con đường nhỏ ở rừng cây bóng mát, quản gia đưa Liêu Văn Kiệt vào từ cửa sau nhà lớn, gặp Yudy Tang ở lầu hai.

“Thiếu phu nhân, người đã đưa tới rồi.”

“Được rồi, quản gia, bà ra ngoài trước đi.”

“Thiếu phu nhân…”

Quản gia muốn nói lại thôi, muốn khuyên Yudy Tang lạc đường phải biết quay lại, cho dù không chịu quay đầu, ít nhất phải chọn lúc Vương Bách Vạn không có nhà chứ.

Nhưng vì thân phận của bản thân, bà chỉ có thể thở dài, lặng lẽ rời khỏi phòng.”

“A Kiệt, tình hình hơi rắc rối!”

“Là khá rắc rối, bây giờ tôi có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.”

Liêu Văn Kiệt mắt nhìn theo quản gia rời đi, tiện tay đóng cửa phòng lại, hắn lau mồ hôi lạnh trên đầu: “Không biết có phải do tôi

nghĩ không, nếu như đúng là vậy, xin cô nhất định phải giải thích với đại tỷ quản gia, tôi không phải loại tiểu bạch kiểm dụ dỗ phụ nữ đã có chồng đó."

"Việc này không quan trọng…."

Chương 267: Đại thiếu gia và nhị thiếu gia. 2 Yudy Tang tâm sự nặng nề, không muốn nói nhảm với Liêu Văn Kiệt, nghi ngờ không thôi nói: "Hôm nay tôi nhận được điện thoại của đồn cảnh sát, một ngươ tự nhận là Lê cảnh ti, tìm được Vương Bách Vạn đã mất tích ba ngày nay ở Tân Giới, sau đó tôi liền tới đồn cảnh sát đưa người về."

"Đồn cảnh sát… Vương Bách Vạn… mất tích ba ngày…. không lẽ…"

Liêu Văn Kiệt nhắm mắt lại, lẩm bẩm đứng dậy: "Không thể nào, tai họa ngầm đã được loại trừ rồi, chị ta không có khả năng làm ra việc như vậy."

"Có khả năng."

Yudy Tang hiểu lầm ý của Liêu Văn Kiệt, cười khổ giải thích: "Vương Bách Vạn ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm, mất tích dăm ba ngày là chuyện bình thường, nhưng mất tích dẫn tới mất trí nhớ, bị đồn cảnh sát tìm thấy vẫn là lần đầu tiên."

Liêu Văn Kiệt nhíu mày, ba ngày trước, buổi sáng hắn đi lấy xe, buổi chiều hẹn Mộng La đi hóng gió, buổi tối lái xe lái tận lên giường. Tính toán thời gian, Trình Văn Tĩnh quả thực là có khả năng gây án.

Nhưng mà, Liêu Văn Kiệt vẫn không tin, trên người Trình Văn Tĩnh không có chút sát khí nào, tuyệt đối không có khả năng ra tay giết người, trừ khi chị ta tinh thần phân liệt, có hai nhân cách, nhưng như vậy sao có thể….

Hình như thật sự có khả năng này.

“Chị Yudy, chị nói rõ ràng chút, chồng chị mất trí nhớ là xảy ra chuyện gì?”

Liêu Văn Kiệt đè sự nghi hoặc trong lòng xuống, nói không chừng là hắn ta nghĩ nhiều thôi, Trình Văn Tĩnh chẳng làm gì cả, Vương Bách Vạn thật sự mất trí nhớ rồi.

“Lê cảnh ti nói với tôi, lúc tìm thấy Vương Bách Vạn tinh thần không tỉnh táo, có lẽ là lúc bị người ta ăn cướp, đầu bị thương dẫn tới mất trí nhớ, nhưng mà…”

Yudy Tang hít sâu một hơi, nói tiếp: “Tôi nghi ngờ Vương Bách Vạn này không phỉa chồng tôi, bọn họ chỉ trông giống nhau mà thôi.”

“Chị Yudy, có phải tại chị nghĩ nhiều không.”

Khóe miệng Liêu Văn Kiệt co rút, vẫn muốn cứu Trình Văn Tĩnh thêm một chút.

“Sao có thể, Vương Bách Vạn có cái đức hạnh gì tôi còn không biết à, bây giờ người ở trong phòng đó không phải anh ta.” Yudy Tang một mực chắc chắn.

“Việc này, việc này…”

Mí mắt Liêu Văn Kiệt giật giật: “Vào lúc thế này, chị nên gọi điện lại cho đồn cảnh sát, bảo bọn họ đổi một ông chồng,.... e hèm, ý của tôi là, tìm bọn họ xác nhận xem, có phải là đưa nhầm người không.”

Yudy Tang túm lấy cánh tay Liêu Văn Kiệt: “Cậu có người trong đồn cảnh sát, giúp tôi tra một chút, có phải Lê cảnh ti này có vấn đề hay không? Còn cả tên mạo danh Vương Bách Vạn kia nữa, anh ta là ai, Vương Bách Vạn thật đang ở đâu?”

“Chị Yudy, chị bình tĩnh chút, tôi đi xem chồng chị rốt cuộc có chuyện gì.”

Liêu Văn Kiệt vỗ vỗ tay Yudy Tang, việc đã đến nước này, nghĩ nhiều hơn nữa cũng vô dụng, đầu tiên phảo xem Vương Bách Vạn mát trí nhớ rốt cuộc là ai đã.

“Hả, bây giờ?”

Yudy Tang bỗng dưng rối rắm, cười ngượng ngùng: “Nếu như, nếu như anh ta đúng là chồng tôi, hai chúng ta cứ như vậy qua đó, có phải có chút không ổn không?”

Liêu Văn Kiệt: (?_?)

“A Kiệt, cậu đầu óc khôn khéo, biện pháp lại nhiều. Có cách nào tốt không, trong tình huống không làm tổn hại đến lòng tự tôn, xác định thân phận Vương Bách Vạn của người trong phòng?”

“Có thể, nếu không ngoài dựa đoán, tôi chỉ cần nhìn một cái liền biết hắn là ai.”

Liêu Văn Kiệt duỗi tay: “Lấy 10 000 nghìn vạn tới đây, câu cá cần có mồi nhử.”

“10 000 vạn có tác dụng gì?”

“10 000 vạn rất nhiều, đủ mua tiết tháo của người nào đó.”

Liêu Văn Kiệt cầm 10 000 vạn tới, đẩy cửa ném ở đầu cầu thang, hắng giọng, hai tay chắp thành cái loa: “Ai ya, ai làm rơi 10 000 vạn vậy, không ai trả lời tôi lấy đấy nhé.”

Hô xong, hắn kéo Yudy Tang đang đần mặt ra trốn vào trong phòng, không tới mười giây sau, một trận bước chân dồn dập chạy như bay tới.

“Đừng chen, đừng cướp, ai dám giả làm người rơi trước mặt

tôi…. ấy, sao không có ai?”

Liêu Văn Kiệt nhìn qua khe cửa, trong tầm mắt, “Vương Bách Vạn” sờ sờ nốt ruồi bên mép, một chân đạp lên tiền, sau đó hai tay đút túi huýt sáo, giả vờ buộc dây giày, nhặt 10 000 vạn bỏ vào túi, lấy tốc độ nhanh nhất rời khỏi hiện trường.

“A Kiệt, như vậy có thể nhìn ra điều gì?”

Yudy Tang cạn lời: “Không nói tới “Bách Vạn” mất trí nhớ, cho dù không có trí nhớ, tham chút lợi nhỏ này rất bình thường, nếu đổi lại là tôi tôi cũng sẽ nhặt.”

“Không, tôi không kiểm tra nhân phẩm của anh ta, tôi chỉ muốn nhìn người này thôi…”

Liêu Văn Kiệt gật đầu khẳng định: “Chị Yudy, tôi có thể rất có trách nhiệm nói cho chị biết, Vương Bách Vạn trong phòng là giả, anh ta không phải chồng chị.”

“Quả nhiên là vậy…”

Cánh tay Yudy Tang khẽ run: “Vậy anh ta là ai, tại sao Lê cảnh ti của đồn cảnh sát lại lừa tôi, Vương Bách Vạn thật đi đâu mất rồi?”

“Tên khốn khiếp ngoài kia, thật ra chị cũng có chút quen biết anh ta, Hà Mẫn mở tiệm hoa mà chị dụ dỗ đó, cô ta là bạn tôi, cũng là người mà tôi giới thiệu cho công ty.”

“A Kiệt, cậu biết rồi à…”

Yudy Tang ngượng ngùng cười: “Thật xin lỗi, nhúng chàm bạn tốt của cậu, nhưng mà trước khi bao tôi có hỏi rồi, cậu và A Mẫn chỉ là bạn bè bình thường, vả lại A Mẫn có bạn trai rồi.”

Không sao, dù sao tôi cũng có lỗi với cô.

Trong lòng Liêu Văn Kiệt nghĩ, ngoài miệng không ngừng cười lạnh: “Ha ha, Chị Yudy, sao chị biết được tôi giới thiệu mối làm ăn cho A Mẫn, không phải là lấy cớ nhúng chàm cô ta?”

“Ờm…. lần này coi như tôi không đúng, hôm khác tôi giới thiệu cho cậu một cô vừa xinh dáng lại ngon.”

Yudy Tang chuyển chủ đề: “Nói tiếp đi, tôi và tên khốn đó có quan hệ gì?’

Chương 268: Đại thiếu gia và nhị thiếu gia. 3 “Anh ta chính là bạn trai của Hà Mẫn, người bạn tôi mà tôi xưng anh xưng em…. nói cách khác, chị Yudy không những nhúng chàm bạn tôi, còn nhúng chàm cả bạn gái của bạn tôi, cũng nhúng chàm luôn bạn gái của anh em trong nhà.”

Liêu Văn Kiệt khoa tay múa chân: “Quy tắc giang hồ, dụ dỗ nhị tẩu phải ba đao sáu lỗ*, đừng trách anh em lòng dạ độc ác, là do chị không tự mình quản tốt đũng quần.

*Ba đao sáu lỗ: Dùng đao đâm 3 nhát lên đùi, phải đâm xuyên từ trên xuống dưới, như vậy trên chân sẽ có 6 lỗ, đây là quy tắc của các bang phái trong giang hồ.

*Ba đao sáu lỗ: Dùng đao đâm 3 nhát lên đùi, phải đâm xuyên từ trên xuống dưới, như vậy trên chân sẽ có 6 lỗ, đây là quy tắc của các bang phái trong giang hồ.

“Tôi vốn không có đũng quần…”

“…” x2

Bầu không khí đột nhiên trầm tĩnh, một lúc lâu sau, Yudy Tang lại mở miệng lần nữa: “A Kiệt, cậu còn chưa nói, tại sao anh em tốt của cậu lại đóng giả Vương Bách Vạn, Vương Bách Vạn thật đang ở đâu?”

Thấy nói chêm chọc cũng không chuyển được chủ đề trí mạng này, Liêu Văn Kiệt không nhịn được vò đầu, không biết mở miệng thế nào.

Con người hắn chỉ nói chuyện tốt không nói chuyện xấu, bảo hắn báo tang, còn là báo cho Yudy Tang, như vậy không phải đang làm khó hắn à?

“Chị Yudy, tình huống cụ thể tôi cũng không rõ lắm, hay là chị ra hỏi tên khốn ngoài kia đi, nói không chừng lấy ra 100 000 vạn tệ, hắn liền khai ra toàn bộ.”

“A Kiệt, cậu biết, có đúng không?”

Yudy Tang chậm rãi ngồi xuống giường, cúi đầu nắm lấy ga giường: “Nói cho tôi biết đi, cậu nói, tôi sẽ dễ chịu hơn một chút.”

“,,,” x2

Lại im lặng một lúc lâu, Liêu Văn Kiệt thở dài, hắn không muốn làm người xấu, nhưng trông dáng vẻ của Yudy Tang, người xấu này chỉ có thể để hắn làm thôi.

“Chị Yudy, sự thật hơi tàn khốc, chị nghe xong tuyệt đối đừng kích động.”

Thấy lời còn chưa nói xong, Yudy Tang đã có chút lung lay sắp đổ, Liêu Văn Kiệt ngồi cạnh cô, dâng lên một bả vai có thể dựa dẫm: “Người bạn khốn khiếp đó của tôi là một chuyên gia, đồn cảnh sát cử cậu ta đóng giả thành Vương Bách Vạn, còn mai phục bên cạnh chị, nếu tôi không đoán sai, Vương tiên sinh… có khả năng bị giết hại rồi.”

Tiếng nói vừa dứt, Yudy Tang run rẩy trên vai nháy mắt không có động tĩnh, cúi đầu nhìn, đúng là ngất rồi.

(— `ʌ´ —)

Đây là lí do mà Liêu Văn Kiệt chỉ nói chuyện tốt không nói chuyện xấu, hắn biết xử lí cục diện trước mắt, còn nữa, hắn đã xem nhẹ vị trí của Vương Bách Vạn trong lòng Yudy Tang, không trông chừng, có lẽ Yudy Tang sẽ nghĩ không thông.

“Phải làm sao đây, vì để cứu người, nhúng chàm luôn cả Yudy Tang?”

“Không ổn đâu, chồng chị ta xương còn chưa lạnh, làm vậy có khác gì cầm thú?”

Đang lẩm bẩm, bên cạnh Liêu Văn Kiệt có một cơn gió lạnh thổi tới, hắn kinh ngạc nhìn về phía cửa, đặt Yudy Tang xuống, ngón tay chỉ vào giữa lông mày.

Có quỷ, hơn nữa còn là linh hồn của Vương Bách Vạn.

“Hóa ra là Vương tiên sinh, thật bất ngờ…”

Liêu Văn Kiệt ngượng ngùng vò đầu: “Đêm hôm khuya khoắt không đi đầu thai, không nghĩ tới rằng anh cũng khá lưu luyến gia đình… cái gì nhỉ, anh đừng hiểu lầm, tôi và vợ anh trong sạch.”

“Tiểu bạch…. cậu nhìn thấy tôi?”

“Ừm, từng học chút đạo thuật, có thể nhìn thấy linh hồn.”

Liêu Văn Kiệt nắm tay lại ho nhẹ hai cái, giảm bớt không khí xấu hổ, tiểu bạch kiểm cái gì đó, người chết là lớn nhất, lần này không thèm so đo.

“Cậu có thể khiến cho Yudy Tang nhìn thấy tôi không?”

Vương Bách Vạn hướng mắt về phía Yudy Tang đang hôn mê bất tỉnh trên giường, ánh mắt vô cùng phức tạp: “Nếu có thể, tôi muốn nói với cô ấy vài câu, nếu không được, làm phiền cậu chuyển lời cho cô ấy.”

“Anh Vương, anh muốn tâm sự với chị Yudy cũng không thành vấn đề, nhưng nhân chi tương tử kỳ ngôn dã thiện, huống hồ anh đã chết rồi…”

(Nhân chi tương tử kỳ ngôn dã thiện: Người sắp chết thì mong quên đi nỗi đau và cái ác của kiếp trước, khao khát có được sự thanh thản trong lòng)

Liêu Văn Kiệt nhìn Yudy Tang đang hôn mê bất tỉnh trên giường, lên tiếng nhắc nhở: “Chị Yudy nhận được tin anh đã chết thì nhất thời không thể chấp nhận được. Chị ấy đối với anh tình cảm sâu đậm, anh đã làm tổn thương chị ấy rất nhiều lần rồi, tôi chỉ hy vọng một lần cuối cùng này anh đừng làm tổn hại chị ấy nữa.”

“Tôi biết, tôi cố tình trở về tìm Yudy cũng chính là vì chuyện này.”

Vương Bách Vạn bình tĩnh nói: “Người chết cũng như đèn tắt. Ngay trong giây phút đèn tắt đó tôi đã nghĩa lại rất nhiều chuyện, chẳng hạn như tiền của tôi, công ty của tôi, còn cả chuyện tôi đã từng chơi bao nhiêu là phụ nữ…”

Liêu Văn Kiệt: “…”

Hắn ghét nhất thể loại người như thế này, đến tận lúc chết vẫn không quên khoe khoang.

“Nghĩ tới nghĩ lui, tôi đột nhiên phát hiện ra một chuyện. Sở dĩ tôi có nhiều phụ nữ như vậy, xét cho cùng cũng là vì tôi có tiền!”

Vẫn chưa định dừng đúng không!

“Tôi đã nghĩ thông suốt, những người phụ nữ đó không yêu tôi mà chỉ yêu tiền của tôi. Người phụ nữ duy nhất yêu tôi chỉ có Yudy- người năm đó cho dù chịu khó khăn vất vả, cho dù điều kiện thiếu thốn cũng nguyện ý gả cho tôi.”

Vương Bách Vạn nhìn Yudy Tang, trong mắt lóe lên một tia đau đớn: “Tôi đã từng thề sẽ kiếm thật nhiều tiền để cô ấy được sống một cuộc sống tốt đẹp hơn. Nhưng kết quả là khi tôi có tiền thì tôi lại tiếp tục bành trướng, tôi không chịu được những cám dỗ của thế giới phồn hoa, tôi đánh mất phương hướng, tôi đắm chìm trong niềm vui do tiền bạc mang lại. Tôi cứ nghĩ chỉ cần có tiền là có thể đạt được tất cả mọi thứ, tôi đã quên mất mục đích kiếm tiền ban đầu của mình, hình bóng của cô ấy cũng dần dần phai nhạt trong cuộc sống hàng ngày của tôi.”

Chương 269: Tôi hiểu rồi 1 “Anh Vương, những lời này anh nên nói với chị Yudy, chứ nói với tôi hình như không được thích hợp cho lắm.”

Liêu Văn Kiệt nhếch mép, kịch bản này hắn đã từng gặp rồi, hắn có thể đại khái đoán được tiếp theo Vương Bách Vạn sẽ nói những gì.

Cũng không biết xung quanh đây có đao phủ nào mai phục không không? Chỉ chờ hắn gật đầu đáp ứng, Vương Bách Vạn vung tay lên thì đám đao phủ sẽ ùa ra từ khắp bốn phương tám hướng.

“Yudy vốn là một người phụ nữ hiền lành đức hạnh, cô ấy không thích xuất đầu lộ diện ở bên ngoài, càng không thích làm kinh doanh. Nhưng chỉ vì tôi thích kiếm tiền nên cô ấy mới thay đổi chính mình, đi sớm về khuya giúp tôi xử lý tất cả mọi chuyện trên phương diện làm ăn.”

Vương Bách Vạn không quan tâm Liêu Văn Kiệt có đang nghe mình nói hay không, tiếp tục nói không ngừng nghỉ: “Về sau, tôi đã thay đổi. Cô ấy vì muốn thu hút sự chú ý của tôi mà không ngừng gây dựng sự nghiệp càng ngày càng trở nên lớn mạnh, còn quyến rũ những người phụ nữ khác của tôi, cướp những người đó khỏi tay tôi. Lúc đó tôi chỉ nghĩ cô ấy là một kẻ biến thái, chỉ cảm thấy càng ngày càng chán ghét cô ấy… Nhưng bây giờ nghĩ lại… Tôi cảm thấy mình là một tên khốn nạn.”

“Xin lỗi cho tôi nói một tôi, tôi chỉ là người qua đường thôi, nhưng đúng là tôi cảm thấy anh là một tên khốn nạn.”

“Mọi chuyện là như thế, dần dần, một người phụ nữ bình thường như Yudy lại vì tôi mà trở thành một kẻ điên điên khùng khùng.”

Vương Bách Vạn quay sang nhìn Liêu Văn Kiệt: “Xin hãy hứa với tôi, sau này phải chăm sóc cô ấy thật tốt, không được có thành kiến với cô ấy!”

“Ồ, anh Vương đúng là một người tốt bụng và rộng lượng, trước đây tôi đã nhìn nhầm anh rồi.”

Liêu Văn Kiệt kính nể vạn phần, Vương Bách Vạn đúng là một người đàn ông thực thụ. Hắn yên lặng một chút rồi nói: “Thật ra anh đã hiểu lầm chúng tôi rồi, giữa tôi và chị Yudy hoàn toàn không có gì cả. Anh thấy quan hệ của chúng tôi tốt như vậy là bởi vì chúng tôi thường xuyên tụ tập một chỗ để thảo luận chuyện cua gái, có thể gọi là ngưu tầm ngưu mã tầm mã. Lần trước, khi chúng ta gặp nhau ở hộp đêm, chỉ là vì lúc đó anh làm cho tất cả mọi người đều khó xử nên tôi mới đứng ra giúp chị Yudy xóa bỏ bầu không khí căng thẳng đó mà thôi.”

“Có lẽ là vậy, nhưng có lẽ chỉ mình cậu nghĩ như thế thôi.”

Vương Bách Vạn lắc đầu, cảm thán nói: “Nhưng Yudy lại không nghĩ như vậy, tôi nhìn ra được, cô ấy đối xử với cậu hoàn toàn không giống với những người đàn ông khác. Nếu như không phải tôi vẫn còn sống thì có lẽ hai người các người đã…”

“Khụ khụ!”

Liêu Văn Kiệt nắm tay ho khan, ngắt lời của Vương Bách Vạn, cũng nói thẳng luôn: “Anh Vương, hôm nay anh đến tìm chị Yudy, đừng lãng phí thời gian nữa.”

“Không, tôi không lãng phí thời gian. Tôi tìm một người đàn ông vừa có năng lực vừa có bản lĩnh để sau này có thể chăm sóc Yudy, như thế thì có gì không đúng?”

Liêu Văn Kiệt: “...”

Vương Bách Vạn nói rất đúng, Liêu Văn Kiệt hắn chính là “một người đàn ông vừa có năng lực vừa có bản lĩnh”, thế nên hắn không cách nào phản bác được.

“Hứa với tôi, sau này hãy chăm sóc thật tốt cho Yudy!”

“Được thôi, chỉ là chăm sóc thôi mà, cá nhân tôi không vấn đề gì.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, Yudy Tang đối xử với hắn không tệ, về tình về lý hắn đều nên chăm sóc cô một chút. Còn sau này mọi chuyện như thế nào, Yudy Tang có kìm nén được hay không…

Làm người không thể quá cầm thú, nghĩ trong lòng là được, không nhất thiết phải nói ra trước mặt Vương Bách Vạn.

Còn nữa, Vương Bách Vạn và Châu Tinh Tinh giống nhau như đúc, hại hắn mỗi lần nói chuyện với Vương Bách Vạn đều tưởng như đang nói chuyện với Châu Tinh Tinh, tưởng như Châu Tinh Tinh đang phó thác cho mình.

Quá tệ!

“Vậy chuyện sau này xin nhờ cậu, làm phiền cậu đánh thức Yudy dậy, tôi có mấy lời muốn nói riêng với cô ấy.”

“Được thôi.”

Liêu Văn Kiệt quay người đỡ Yudy Tang dậy, đạo thuật [Xuân phong hóa vũ] cô đọng thành một làn hơi nước, trấn an tâm trạng đang lo lắng không yên của Yudy Tang, sau đó nhẹ nhàng khiến cô

tỉnh dậy.

“A Kiệt…”

Yudy Tang chậm rãi tỉnh lại, nhớ đến cuộc đối thoại trước lúc hôn mê thì ôm chặt lấy Liêu Văn Kiệt, khóc không thành tiếng: “Bách Vạn bị người ta hại, chuyện này làm sao có thể xảy ra cơ chứ… Nói cho tôi biết đi, vừa rồi cậu lừa tôi đúng không?”

Bà chị à, có chuyện gì cứ từ từ nói, chị ôm tôi làm gì?

Đừng ôm nữa, chồng bà chị còn đang đứng bên cạnh nhìn đây này!

“Chị Yudy, chị bình tĩnh một chút, có người muốn gặp riêng chị.”

Nhìn sang Vương Bách Vạn mặt dài như cái bơm, Liêu Văn Kiệt quả quyết đẩy Yudy Tang ra, sau đó chấm lên giữa hai hàng lông mày của cô: “Chị nhìn đi, anh ta là ai?”

Trong phòng đột nhiên xuất hiện thêm một người, là Vương Bách Vạn bóng dáng mập mờ. Yudy Tang không nói nên lời, hai mắt trợn tròn lên, lại tiếp tục choáng váng, hôn mê.

“…”

“…”

Liêu Văn Kiệt đỡ lấy Yudy Tang đang hôn mê, bỏ xuống cũng không phải, mà tiếp tục ôm cũng không xong.

Tình cảnh vô cùng xấu hổ!

“Anh Vương, anh đừng đi, mọi chuyện không phải như anh nghĩ đâu. Chị Yudy Tang bị sốc chưa lấy lại được tinh thần, thực ra chị ấy rất muốn được gặp anh.”

Chương 270: Tôi hiểu rồi 2 Liêu Văn Kiệt lập tức giải thích cho Vương Bách Vạn, cố gắng khuyên nhủ, cuối cùng cũng giữ được Vương Bách Vạn đang đen mặt ở lại.

Lần thứ hai lay tỉnh Yudy Tang, tâm trạng của cô lúc này đã ổn định lại không ít, che miệng khóc không thành tiếng. Yudy Tang khóc lóc bước lên hai bước, vươn tay ra nhưng không cách nào chạm được vào người Vương Bách Vạn. Cô quay lại nhìn Liêu Văn Kiệt, ánh mắt tràn ngập sự cầu xin giúp đỡ.

“Tiểu bạch…ờ…”

(Vương Bách Vạn định gọi Liêu Văn Kiệt là Tiểu bạch kiểm,tiểu bạch kiểm dùng để chỉ những người đẹp trai, trắng trẻo, ngoài ra còn được dùng để chỉ trai bao, đàn ông hám tiền…)

Vương Bách Vạn xoắn xuýt mấy giây, lúng túng nói: “Cậu đẹp trai, không biết phải xưng hô với cậu thế nào đây?”

“Tôi là Liêu Văn Kiệt, anh gọi tôi A Kiệt là được.”

Liêu Văn Kiệt bó tay, đến hắn là ai cũng không biết mà dám giao phó vợ mình cho hắn, trái tim Vương Bách Vạn cũng quá rộng lớn rồi.

“A Kiệt, có thể cho tôi mượn thân thể của cậu một chút không?”

Vương Bách Vạn vô cùng chờ mong, năng lực của anh ta không đủ, ban đầu định mượn thân thể của Châu Tinh Tinh nhưng thử cách nào cũng không thành công, cả những người hầu trong nhà cũng không được.

Liêu Văn Kiệt đã từng học đạo thuật, lại còn lợi hại như vậy, chắc chắn sẽ có biện pháp.

“Không phải tôi không muốn giúp anh, mà là tôi không làm

được. Anh quá yếu, nếu anh bám lên người tôi, chỉ sợ chưa nói nổi một câu đã hồn phi phách tán, tan thành mây khói."

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, thân thể làm sao có thể cho mượn lung tung được. Lỡ đâu Vương Bách Vạn dùng thân thể của hắn để làm chuyện gì đó với Yudy Tang thì làm sao? Hoặc nhỡ đâu anh ta mượn được thân thể hắn rồi trốn đi thì hắn phải làm sao bây giờ?

"Thôi được rồi, Yudy, vậy chúng ta trò chuyện với nhau là được, lần này anh trở về, có rất nhiều lời muốn nói với em."

"Bách Vạn, anh…"

"Hai người cứ từ từ nói, tôi không quấy rầy nữa."

Liêu văn Kiệt đẩy cửa đi ra, thời gian của Vương Bách Vạn không còn nhiều, sau khi hoàn thành được tâm nguyện thì sẽ rời đi, hắn cũng không muốn lưu lại chỗ này làm bóng đèn nữa.

"Cậu Liêu, đêm nay cậu không ở lại đây à?"

Liêu Văn Kiệt vừa đóng cửa lại thì tiếng bước chân của quản gia Norimaki đã vang lên từ cuối hành lang.

"Quản gia, mặc dù tình huống rất phức tạp nhưng thực sự là tình yêu trong sáng chứ không phải như những gì bà nghĩ đâu."

Liêu Văn Kiệt đen mặt giải thích một câu, thấy quản gia định đẩy cửa phòng ra thì lập tức vươn tay ngăn lại: "Chị Yudy đã ngủ rồi… Ừm, bên trong không tiện lắm, tôi nghĩ bà không nên vào thì hơn."

"Nhưng tôi vừa nghe thấy tiếng thiếu phu nhân đang khóc, thực sự không có chuyện gì chứ?" Quản gia Norimaki trừng mắt nhìn Liêu Văn Kiệt một cái, ánh mắt đầy sự trách cứ.

"Chuyện này…"

Liêu Văn Kiệt nhất thời cạn lời, tình huống bên trong như thế, Yudy Tang có khóc cạn nước mắt cũng là chuyện bình thường, nhưng hắn phải giải thích với quản gia thế nào đây? Chẳng lẽ lại nói trong phòng có ma?

“À, tôi hiểu rồi, bây giờ cậu muốn sang phòng bên cạnh nghỉ ngơi, hay là muốn tôi tiễn cậu rời khỏi đây?”

“Quản gia, tin tôi, bà không hiểu gì cả.”

Liêu Văn Kiệt oan ức vô cùng, cái nồi này hắn nhất quyết không đội: “Quản gia, nơi này là đảo Hong Kong chứ không phải Nghê Hồng các bà, thế nên tôi xin bà đừng lúc nào cũng chỉ nghĩ đến những suy nghĩ kỳ quái đó được không?”

“Được rồi, bây giờ cậu muốn sang phòng bên cạnh nghỉ ngơi, hay là muốn tôi tiễn cậu rời khỏi đây?”

“Quản gia, rốt cuộc cậu có nghe tôi nói hay không thế?”

Liêu Văn Kiệt thực sự không nhịn thêm được nữa, hắn trợn trừng mắt, quả quyết nói: “Thực không dám giấu, Vương Bách Vạn đang ở bên trong, cho nên tốt nhất là bà đừng có tùy tiện đi vào.”

“Thiếu gia cũng ở đây… À, tôi hiểu rồi.”

Quản gia Norimaki như bừng tỉnh đại ngộ, ánh mắt nhìn Liêu Văn Kiệt có ba phần khinh thường, ba phần kính nể, bốn phần kích động.”

“Bà lại hiểu được chuyện gì rồi?”

Liêu Văn Kiệt đen mặt, bà quản gia này tư tưởng thực sự không trong sáng một chút nào.

“Vậy bây giờ cậu muốn đến phòng sát vách hay là…”

“Đừng nói nữa, tôi muốn đến phòng sát vách.”

“Ừ, tôi hiểu rồi.”

Quản gia Norimaki gật đầu, nếu bà ta đoán không sai thì chờ một lát nữa Vương Bách Vạn ra ngoài, hoặc cũng có thể là không ra, thì Liêu Văn Kiệt sẽ vào phòng một lần nữa.

“…”

“Yudy, anh có rất nhiều lời muốn nói với em, nhưng mà…”

Thân thể mờ ảo của Vương Bách Vạn khẽ lung lay, suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Bây giờ anh đã như thế này rồi, có nói gì cũng đã muộn.”

“Bách Vạn, cho dù anh muốn nói với em điều gì thì em đều rất muốn nghe, em cam tâm tình nguyện được nghe anh nói.”

“Không được, anh đã chết rồi. Em còn trẻ, anh nói điều gì cũng sẽ thành hại em. Trước đây anh đã hại em bỏ phí thanh xuân, lần này anh không thể tiếp tục làm hại em nữa.”

Vương Bách Vạn lắc đầu liên tục, đêm nay anh ta không muốn nói chuyện tình cảm yêu đương, mà chỉ muốn bù đắp những sai lầm trước đây của mình.

Anh ta nói chuyện tiền.

Vương Bách Vạn nói tất cả mọi chuyện liên quan đến tài sản của mình, khối tài sản bao nhiêu năm, từ đầu đến cuối, từ trong tối đến ngoài sáng, tất cả đều nói cho Yudy Tang biết,không bỏ sót chút nào.

“Yudy, em yên tâm, mặc dù anh là một kẻ bên ngoài ăn chơi đàn đúm, nhưng công việc bảo vệ giữ gìn anh xử lý rất tốt, sẽ không lưu lại bất cứ phiền phức nào cho em. Nếu như sau này có người nào nói có con với anh, tìm đến tận cửa đòi quyền lợi thì em cứ trực tiếp đuổi đi, tất cả đều là lừa đảo.”

Chương 271: Người đâu, ném tên tiểu bạch kiểm này ra ngoài 1 “Còn về chuyện tài sản, em cứ đi tìm luật sư của anh, anh đã có chuẩn bị từ trước rồi, luật sư của anh sẽ đem tất cả tài sản của anh chuyển nhượng sang cho em.”

Vương Bách Vạn vươn tay muốn chạm vào gương mặt của Yudy Tang, nhưng lại không chạm vào được. Anh ta bật cười khổ sở: “Xin lỗi em, ngoại trừ tiền thì anh không cho em được điều gì nữa. Thế nên, em hãy quên anh đi, hãy tìm một người chân thành yêu em, đồng thời cũng có thể bảo vệ em.”

“Bách Vạn, thật ra em…”

“Yudy, anh biết, thực ra em đã có người trong lòng rồi…”

Vương Bách Vạn lộ vẻ khó chịu: “Thứ cho anh nói thẳng, nhưng tên tiểu bạch kiểm ngoài kia không đáng tin cậy, ngay lần đầu tiên nhìn thấy cậu ta anh đã thấy cậu ta còn trăng hoa hơn cả anh. Điểm khác biệt duy nhất là anh có tiền rồi mới bắt đầu trăng hoa, còn cậu ta không có tiền đã trăng hoa rồi, như thế thì càng về sau sẽ càng trăng hoa hơn nữa.”

(Trăng hoa: Chỉ quan hệ trai gái lăng nhăng, không đứng đắn)

“Bách Vạn, nhân phẩm của A Kiệt rất tốt, có phải anh hiểu lầm gì rồi không?”

“Không cần phải nói đỡ cho cậu ta, tên đó thông minh lại có bản lĩnh, tương lai chắc chắn là một nhân vật lớn.”

Vương Bách Vạn nói, lộ ra nụ cười đắc chí: “Nhưng hồ ly có giảo hoạt đến đâu cũng không đấu lại được bác thợ sẵn. Anh chỉ cần dùng một chút thủ đoạn nhỏ là cậu ta đã tưởng anh thực sự xem trọng cậu ta, cho cậu ta là người nối nghiệp. Ha ha, cậu ta không nghĩ một chút, làm sao anh có thể đẩy em vào hố lửa được.”

“Cái gì người nối nghiệp?”

“Người tiếp bước anh, sau này sẽ chăm sóc thật tốt cho anh.”

“Fuck, còn cả loại tiếp bước này cơ à, hai người các anh coi bà đây là cái gì?” Yudy Tang nổi giận, nhưng đột nhiên nhớ ra Vương Bách Vạn đã qua đời, thế nên cơn tức giận lập tức tan thành mây khói, rầu rĩ không vui ngồi xuống mép giường.

“Yudy, anh là thế là vì muốn tốt cho em. Em là phụ nữ, một thân một mình trong xã hội này, cho dù có giỏi giang cỡ nào cũng bị người khác coi thường, nhưng có người hỗ trợ em thì mọi chuyện sẽ khác.”

Vương Bách Vạn nhắc nhở: “Nhớ kỹ, tên kia không đáng tin, cứ cho cậu ta nếm chút ngọt ngào là được, dù sao thì cũng không ít người muốn cho cậu ta ăn.”

Yudy Tang: (???)

Đây là những lời con người nên nói à?

“Được rồi, cho dù em muốn chọn tên đó thì anh cũng không còn gì để nói, em thích là được. Nhưng anh vẫn phải nhắc nhở em một chút, nhớ quản lý thật kỹ tiền của mình, đừng để mất trắng.”

Thấy Yudy Tang tỏ vẻ khó chịu thì Vương Bách Vạn cũng không nói nữa, xuyên qua vách tường gọi Liêu Văn Kiệt vào phòng.

“A Kiệt, vừa rồi tôi và Yudy đã nói xong rồi, sau này tôi giao cô ấy cho cậu, cậu phải đối xử tốt với cô ấy.”

Liêu Văn Kiệt: “???”

Mẹ nó, chuyện này không hợp lẽ thường!

Vương Bách Vạn thế này không đúng lắm!

Liêu Văn Kiệt hoài nghi Vương Bách Vạn có vấn đề, suy bụng ta ra bụng người. Nếu như hắn là chồng của Yudy Tang thì sau khi

chết mặc dù không bắt Yudy Tang phải thủ tiết cả đời nhưng chắc chắn cũng không nhiệt tình vun vén thế này.

Thế này có khác gì tự chọn sừng cho mình đâu?

Liêu Văn Kiệt nghi ngờ nhìn về phía Vương Bách Vạn, càng nhìn càng thấy thiểu năng; sau đó lại nhìn sang Yudy Tang đang tức giận thở phì phò bên cạnh.

Thời khắc sinh ly tử biệt đáng lẽ phải đau buồn mới phải, sao lại tức giận?

Chẳng lẽ là thật?

Liêu Văn Kiệt hơi tin, dựa theo tính cách của Yudy Tang thì nếu như Vương Bách Vạn thực sự bàn giao những chuyện này thì cô tức giận cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Trong lòng hắn lại âm thầm nói xin lỗi lần nữa, Vương Bách Vạn đúng là rộng lượng!

“Anh Vương, anh cứ yên tâm đi đi, sau này chị dâu đã có tôi chăm sóc.”

Liêu Văn Kiệt nghiêm túc gật đầu: “Anh yên tâm, tôi hiểu quy tắc, chỉ chăm sóc đời sống chứ không chăm sóc “sinh hoạt” hàng ngày, càng không có chuyện biển thủ công quỹ đâu.”

“A Kiệt, có câu nói này của cậu thì tôi yên tâm rồi.”

“Nếu sau này chị Yudy có nhìn trúng ai thì tôi sẽ đích thân kiểm nghiệm, nếu nhân phẩm quá kém hoặc không đẹp trai bằng một nửa anh Vương thì tôi nhất định không cho anh ta đến gần chị Yudy.”

“Thế là tốt rồi, thế là tốt rồi.” Vương Bách Vạn cười gật đầu, lặng lẽ nhìn Yudy Tang.

Cá đã vào lưới, về sau cứ rải chút mồi cho nó ăn là được, đừng rải nhiều quá, cá ăn no sẽ nhảy khỏi lưới chạy mất.

Yudy Tang trợn mắt một cái, cả hai gã đàn ông đều không phải thứ tốt đẹp gì, tốt nhất là đều chết hết đi…

Quên đi, tốt nhất là đừng chết.

Nghĩ đến hai chữ sinh tử, vành mắt Yudy Tang lại đỏ hoa. Cho đến tận bây giờ, cô vẫn luôn hi vọng Vương Bách Vạn có thể hồi tâm chuyển ý, kết quả là mơ ước đã thành sự thật, nhưng người lại không còn.

Bóng dáng Vương Bách Vạn chậm rãi nhạt đi: "Yudy, em không cần khóc vì anh, không đáng đâu. Anh có lỗi với em, sau này sẽ có A Kiệt thay anh…"

"Đợi lát nữa đã, đừng vội đi!"

Liêu Văn Kiệt tiến lên một bước, đập tay lên bóng dáng đang nhạt dần của Vương Bách Vạn.

"Sao thế?"

Vương Bách Vạn lúc sáng lúc tối: "A Kiệt, những điều cần nói đã nói cả rồi, chẳng lẽ cậu muốn đổi ý?"

"Anh Vương, anh không nghĩ đến chuyện báo thù à?"

Liêu Văn Kiệt đi thẳng vào vấn đề: "Tại sao anh lại chết? Hung thủ là ai?"

"Thì ra là chuyện này, tôi còn tưởng chuyện gì to tát."

Chương 272: Người đâu, ném tên tiểu bạch kiểm này ra ngoài 2 Vương Bách Vạn lắc đầu, suy nghĩ của người chết không giống người sống. So với chuyện mình chết như thế nào, anh ta càng quan tâm đến chuyện hạnh phúc nửa đời sau của Yudy Tang hơn.

Nhưng nếu Liêu Văn Kiệt đã hỏi thì anh ta vẫn sẽ trả lời: “Tôi gặp được một cô gái ở quán bar, tôi mang cô ta đến biệt thự, đang chơi thì bị cô ta trói vào đầu giường, dùng chùy băng đâm chết.”

Chùy băng!

Trái tim Liêu Văn Kiệt trùng xuống, vô thức nói: “Người phụ nữ đó là Văn Tĩnh sao?”

“Văn Tĩnh? Chuyện này thì liên quan gì đến Văn Tĩnh? A Kiệt, cậu đang nói linh tinh cái gì thế?” Yudy Tang sợ hãi.

“Văn Tĩnh? Đó là ai?”

“Trợ lý của chị Yudy, lần trước khi tôi và chị Yudy gặp anh ở hộp đêm thì cô ta cũng ở đó, chính là cái người vô cùng xinh đẹp ấy.”

Liêu Văn Kiệt giải thích, thấy Vương Bách Vạn vẫn mờ mịt thì bổ sung: “Tóc dài, mặc đồ công sở, eo thon, chân dài, dáng chuẩn.”

“Cậu nói thế đúng là có chút ấn tượng.”

Vương Bách Vạn sờ cằm: “Đúng là rất xinh đẹp, bởi vì cô ta là bạn gái của Yudy nên tôi cảm thấy cũng khá kích thích. Tuy nhiên lịch trình quá bận nên định hai tháng nữa mới tình đến cô ta.”

“…”

“…”

Liêu Văn Kiệt gãi đầu, coi như không nghe thấy gì. Yudy Tang đứng bên cạnh tức giận nghiến răng nghiến lợi, lấy gạt tàn đập về phía Vương Bách Vạn.

Cạch!

Nện trúng tường.

“Yudy, em cũng nhìn thấy đấy, anh là một tên khốn nạn. Nếu không phải anh chết rồi thì chắc vẫn chưa tỉnh ngộ được, vẫn cứ là một tên khốn nạn như thế.”

Thân thể Vương Bách Vạn nhạt dần, anh ta thấy Yudy Tang quay mặt đi khóc nức nở thì chậm rãi tới bên cạnh Liêu Văn Kiệt.

“Nhờ cậu, giúp tôi ôm cô ấy một cái.”

Giọng nói của Vương Bách Vạn tan biến, Liêu Văn Kiệt sửng sốt một chút, sau đó khẽ lắc đầu tiến lên phía trước, ôm lấy Yudy Tang từ sau lưng.

“A Kiệt, cậu…”

“Yudy, là anh, anh mượn thân thể A Kiệt một lúc.”

Liêu Văn Kiệt nhỏ giọng nói: “Cứ như vậy, đừng nói chuyện, thời gian của anh không còn nhiều nữa.”

“Ừm.”

Có lẽ Yudy Tang đã tin, cũng có lẽ cô chỉ muốn tìm một bờ vai để dựa vào, thế nên yên lặng gật đầu, sau đó nhắm mắt lại.

Mười phút sau, Liêu Văn Kiệt thấy hô hấp của Yudy Tang đều đều, cô đã ngủ, thì nhẹ nhàng đặt cô lên giường. [Xuân phong hóa vũ] khẽ đọng thành làn sương, trấn an tâm trạng của cô, xua tan những ác mộng.

Bây giờ ở lại không được, mà đi cũng không xong. Ngay lúc Liêu Văn Kiệt muốn gọi điện thoại cho Trình Văn Tĩnh thì cửa phòng bị đẩy ra.

Châu Tinh Tinh rón rén vào phòng, chuẩn bị truy tìm manh mối.

Ngẩng đầu lên.

Liêu Văn Kiệt: (._.)

Châu Tinh Tinh : (._.)

Châu Tinh Tinh hít sâu một hơi, đứng thẳng người, chỉ vào Liêu Văn Kiệt: "Kiệt… Kiệt… Tên tiểu bạch kiểm này, sao lại ở trong nhà Vương Bách Vạn, cũng chính là nhà tôi?"

"A Tinh, anh đang nói cái gì thế? Từ khi nào đổi tên thành Vương Bách Vạn rồi?"

"A Tinh?"

Châu Tinh Tinh mặt không đổi sắc, nhìn xung quanh một chút: "Thì ra vẫn còn đồng đảng, ai là A Tinh, tên đó đang trốn ở đâu?"

Châu Tinh Tinh nhìn đông ngó tây, thấy Yudy Tang nằm trên giường thì tức giận nói: "Tên tiểu bạch kiểm này to gan thật, dám thông đồng với vợ Vương Bách Vạn này à! Nói, các người ở bên nhau bao lâu rồi? Có phải muốn chiếm tài sản của tôi không?"

Liêu Văn Kiệt dám hẹn hò trắng trợn với Yudy Tang, mà Vương Bách Vạn mới chết được có mấy ngày, chắc chắn có điều gì mờ ám.

Trong đầu anh ta đột nhiên nảy ra một vở kịch.

Phu nhân và lão gia bất hòa, phu nhân nuôi một tên tiểu bạch kiểm bên ngoài, kết quả là bị lão gia phát hiện, muốn đuổi phu nhân ra khỏi nhà. Phu nhân và tiểu bạch kiểm thấy thế bèn thông đồng với nhau hại chết lão gia, chiếm lấy khối tài sản kếch xù.

Nhưng không ngờ, có một tổng cảnh ti anh tuấn tiêu sái phong độ ngút trời (lược bỏ 5000 chữ) từ trên trời rơi xuống, nâng cao ngọn cờ chính nghĩa, một mình đột nhập hàng hang cọp.

Phu nhân tưởng hồn ma của lão gia tìm đến tận cửa nên muốn

giết tổng cảnh ti để diệt trừ hậu họa.

Vô cùng hợp tình hợp lý.

Sau khi suy nghĩ xong, Châu Tinh Tinh đã phá được vụ án. Cái chết của Vương Bách Vạn là do Yudy Tang và Liêu Văn Kiệt trong ứng ngoại hợp, mục đích là cướp tài sản của Vương Bách Vạn.

“A Tinh, bệnh tâm thần của anh lại tái phát à?”

Liêu Văn Kiệt vươn tay đỡ trán, đã lộ đến mức này rồi mà vẫn còn cố gắng diễn, chẳng lẽ là vì nguyên tắc diễn viên à?

“Tôi đã nói rồi, tôi không phải Châu Tinh Tinh, tôi không phải Vương Bách Vạn… A, phi, tôi chính là Vương Bách Vạn!”

“Tôi chỉ gọi là A Tinh chứ không nói anh là Châu Tinh Tinh.”

Liêu Văn Kiệt nhếch miệng cười: “Thừa nhận đi, đừng có diễn kịch trước mặt tôi nữa, có tin tôi lôi cái nốt ruồi trên mặt anh ra không?”

“Nói bậy nói bạ, ở địa bàn của tôi mà còn dám phách lối như vậy! Hôm nay tôi sẽ nhét tên tiểu bạch kiểm này vào lồng heo rồi dìm xuống nước.”

Một mình đối mặt với Liêu Văn Kiệt hơi sợ, Châu Tinh Tinh nhanh chân lui ra ngoài cửa, gào lên: “Người đâu, mau tới đây, ban ngày ban mặt có tên tiểu bạch kiểm nào ở đâu đến muốn đánh thiếu gia nhà các người đây này!”

“A Tinh, anh làm thật đấy à?”

“Đã nói rồi, tôi không phải A Tinh, tôi là chủ nhân của nhà này- Vương Bách Vạn.”

“Được thôi, anh là Vương Bách Vạn, vậy anh ở biệt thự, tôi ở tiệm bán hoa.”

“Á à, tôi biết ngay cậu rắp tâm bất chính mà!”

Chương 273: Người đâu, ném tên tiểu bạch kiểm này ra ngoài 3 Châu Tinh Tinh trợn tròn mắt, liên tưởng đến những lời Hà Mẫn nói thì càng tức giận hơn. Chờ bảy tám người hầu chạy đến, anh ta lập tức vung tay: “Người đâu, mau ném tên tiểu bạch kiểm này ra ngoài, xử lý giữa nơi công cộng. Tên này có tội thông đồng với phụ nữ đã có chồng, mau đưa đến đồn cảnh sát.”

“Vâng thưa thiếu gia.”

“Các người làm ồn cái gì thế hả? Có để yên cho người ta ngủ hay không!”

Đám người hầu còn chưa đi vào nhà thì Yudy Tang đã bị mấy tiếng chí chóe bên ngoài đánh thức. Cô thấy tình trạng trong phòng thì lập tức giận dữ không có chỗ phát tiết.

“Đầu óc thiếu gia hơi không được tỉnh táo, đưa anh ta vào phòng, trông chừng cẩn thận, đừng thả ra ngoài.”

“Vâng thưa thiếu phu nhân!”

Đám người hầu nghe vậy thì lập tức thay đổi lập trường, nhào tới phía Châu Tinh Tinh.

Liêu Văn Kiệt: “...”

Học được rồi, sau này nhà to sự nghiệp lớn, dù bận rộn thế nào cũng phải dành thời gian về nhà phát lì xì cho những người làm.

“Fuck! Không phải chứ, tôi bình thường ở nhà cũng không có địa vị thế này à?”

Châu Tinh Tinh vùng vẫy phản kháng, đường đường là sát thủ số một đội Phi Hổ mà bị mấy người hầu vùi dập bắt nhốt thế

này…

Roẹt!

Không biết Châu Tinh Tinh giẫm phải thứ gì mà trượt chân ngã sấp xuống. Chờ khi anh ta lấy lại tinh thần thì đã bị đè chặt cứng, động đậy cũng khó khăn.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau đưa xuống!”

“Chị Yudy, đừng tức giận.”

Liêu Văn Kiệt ngồi bên cạnh giường, nắm lấy bả vai Yudy Tang, mỉm cười xấu xa nhìn Châu Tinh Tinh.

“Nhìn anh Vương khí sắc không tệ nhỉ, mau kéo anh ta về trói trên giường rồi lấy một thùng băng và chùy băng tới đây, tôi muốn ăn chút đồ lạnh.”

“…”

Đám người hầu nhìn nhau, nói thế nào đi nữa thì Vương Bách Vạn cũng là nam chủ nhân của biệt thự này. Liêu Văn Kiệt chỉ là một tên trai bao, làm gì có tư cách sai bảo bọn họ trước mặt chủ nhân như vậy?

“Còn không mau làm theo, điếc hết rồi à?”

Yudy Tang tức giận nói: “Lôi thiếu gia về phòng, trói lên giường, nhớ trói chặt một chút, nếu để người chạy mất thì các người lên thay.”

“Vâng vâng vâng, thiếu phu nhân!”

Đám người hầu lập tức nghe theo, tất cả tiền lương đều do Yudy Tang phát, đắc tội với ai cũng không thể đắc tội với cô. Mọi người cũng âm thầm đổi địa vị của Vương Bách Vạn và tiểu bạch kiểm.

“Nhớ phải có chùy băng đó nhé, lấy hai cây đến.”

“Vâng, nhị thiếu gia.”

“Anh Kiệt, đừng mà! Đừng mà, anh Kiệt!”

“Em là A Tinh, là A Tinh thân thiết nhất của anh!”

“Anh Kiệt!!!”

Sau khi đám người hầu kéo Châu Tinh Tinh đi, Yudy Tang tựa lên vai Liêu Văn Kiệt, tìm một tư thế thoải mái, nhắm mắt tiếp tục ngủ.

Căn phòng rất lớn nhưng cũng rất trống trải, tiền rất nhiều nhưng lại lạnh lùng vô tình, chỉ có bờ vai này có một chút ấm áp.

“A Kiệt, tên khốn đó là bạn của cậu, sao lại phải chỉnh anh ta?”

“Thói quen.”

Liêu Văn Kiệt đổi tư thế để Yudy Tang tựa thoải mái hơn một chút: “Chờ mang chùy băng đến chúng ta cùng nhau trêu chọc anh ta, thế nào?”

“Không có hứng thú.”

“Không thể nào, chị suy nghĩ lại một chút đi, anh ta là bạn trai của A Mẫn đó.”

“Không, tôi mệt lắm, chỉ muốn ngủ thôi.”

Yudy Tang không hăng hái lắm, Liêu Văn Kiệt cũng không ép, nhanh chóng lấy điện thoại gọi cho Trình Văn Tĩnh, bảo cô ta đến biệt thự bên này.

Trình Văn Tĩnh trong điện thoại mừng rỡ như điên, không biết

nghĩ đến chuyện gì mà cười vô cùng vui vẻ.

“Thiếu phu nhân, khối băng và chùy băng cô muốn đã chuẩn bị xong rồi.”

Quản gia Norimaki nhanh chóng mang một thùng băng vào nhà.

“Cứ để đó đi, thiếu phu nhân nhà bà ngủ rồi, chờ lát nữa trợ lý Trình tới thì bà dẫn cô ấy tới đây.”

Liêu Văn Kiệt nói khẽ, Yudy Tang vô cùng mệt mỏi, nằm một chút đã ngủ.

“Tôi biết rồi.”

Quản gia Norimaki muốn nói lại thôi, cuối cùng khom người đi ra ngoài, nhân tiện đóng cửa phòng lại.

Vừa rồi trong phòng có Yudy Tang, Vương Bách Vạn và Liêu Văn Kiệt thì bà ta còn có thể đoán được bọn họ chơi như thế nào. Nhưng bây giờ Trình Văn Tĩnh cũng đến, xin lỗi vì bà ta không đủ biến thái, nên không nghĩ được lần này là thế nào.

Bà ta cũng đã từng gặp trợ lý Trình, không ngờ cô ta cũng tham gia chơi 3p thế này, mấy người có tiền thật là cuồng dã.

...

Khoảng nửa tiếng sau, Trình Văn Tĩnh vội vã chạy đến. Quản gia nhanh chóng dẫn cô ta đến phòng của Yudy Tang. Trình Văn Tĩnh thấy Liêu Văn Kiệt đang ôm Yudy Tang ngủ thì lập tức cười không khép miệng lại được.

“Văn Tĩnh? Em làm sao mà cười như kẻ ngốc thế?”

Liêu Văn Kiệt nhẹ tay nhẹ chân buông Yudy Tang ra, kéo Trình Văn Tĩnh đến bên cạnh: “Hôm nay tâm trạng của chị Yudy rất kém,

đêm nay em ở lại đây với chị ấy. Nhớ kỹ, nếu chị ấy tỉnh dậy muốn nói chuyện phiếm với em thì tuyệt đối đừng nhắc đến chuyện của anh Vương."

"Lúc trước vẫn đang rất vui vẻ, sao tâm trạng lại không tốt?"

Trình Văn Tĩnh không hiểu, tiếp tục hỏi: "Còn nữa, anh và Vương Bách Vạn tiêu tan những hiềm khích lúc trước rồi à? Sao lại khách khí với anh ta như vậy?"

"Anh nói cho em biết một chuyện, nhưng đừng nói ra ngoài, anh Vương qua đời rồi."

Liêu Văn Kiệt thì thầm. Sau khi Vương Bách Vạn chết thì lương tâm trỗi dậy, hơn nữa những chuyện trước kia cũng không tính là mâu thuẫn, thế nên anh ta chết thì mọi chuyện cũng bỏ qua.

"Thật… ưm…"

Chương 274: Anh đã biết quá nhiều 1 Trình Văn Tĩnh vừa định hét lên thì bị Liêu Văn Kiệt nhanh chóng bịt miệng lại.

"Có gì thì mai nói tiếp, giờ em ở lại với chị Yudy đi, nếu chị ấy làm sao thì cứ gọi anh, anh ở ngay phòng bên cạnh."

Liêu Văn Kiệt dặn dò, sau đó đen mặt nhắc nhở: "Văn Tĩnh, em nghiêm túc một chút được không? Chồng của chị Yudy chết rồi, em cứ cười như vậy thì làm sao an ủi chị ấy được?"

"Em biết, em cũng muốn khóc, nhưng em không khóc được." Trình Văn Tĩnh che miệng, ánh mắt ngập đầy nước, là giọt nước mắt ngập tràn vui sướng.

"Em cẩn thận một chút, nếu cứ cười suốt như thế, lát nữa bị chị Yudy mắng thì anh cũng không giúp em được đâu." Liêu Văn Kiệt lắc đầu, xách thùng băng ra ngoài.

“Từ từ đã, anh không ở lại sao?”

Trình Văn Tĩnh giữ chặt góc áo Liêu Văn Kiệt, chỉ vào Yudy Tang đang nằm trên giường: “Cơ hội hiếm có, nếu bỏ lỡ thì sau này khó tìm lại được lắm.”

“Em nói linh tinh cái gì đó, tạm thời không nói đến chuyện anh coi chị Yudy là anh em tốt, riêng chuyện xác anh Vương còn chưa lạnh, nếu lúc này anh có ý đồ xấu với vợ người ta thì có khác gì cầm thú không?”

Nói thì dễ nghe lắm, anh coi chị Yudy là anh em tốt, thế anh còn tán tỉnh em làm gì?

Trình Văn Tĩnh yên lặng khinh bỉ trong lòng, đóng cửa lại, yên lặng ngồi bên cạnh Yudy Tang. Nếu Liêu Văn Kiệt không muốn chủ động xuất kích cũng không sao, cô ta có thể hỗ trợ.”

“Chị Yudy, đừng trách em không phải người, em chỉ muốn cho tất cả chúng ta cùng hạnh phúc. Dù sao thì chị cũng thích anh ấy mà, đúng không?” Nghĩ đến hình ảnh trái ôm phải ấp, Trình Văn Tĩnh che miệng cười trộm, cảm giác cuộc sống hạnh phúc đang gần ngay tầm tay.

Ytdy Tang đang ngủ khẽ nhíu mày, dường như gặp phải ác mộng.

...

Lạch cạch.

Phòng ngủ sáng đèn, Liêu Văn Kiệt xách thùng băng vào phòng, tiện tay đóng cửa lại, còn khóa trái.

Trên chiếc giường rộng lớn, Châu Tinh Tinh bị trói thành hình chữ đại (大), hai tay hai chân buộc chặt vào đầu giường, không nhúc nhích gì, có lẽ đã ngủ.

“Đừng giả vờ nữa, lúc tôi mở đèn thì nhịp tim anh đột nhiên tăng tốc, cách hai mét cũng nghe được rõ ràng.” Liêu Văn Kiệt đặt thùng băng lên đầu giường, đưa tay nhặt một miếng băng nhét vào cổ áo Châu Tinh Tinh.

“A a a, lấy ra, lấy ra nhanh, tôi sợ nhất là lạnh đấy.”

Châu Tinh Tinh lập tức tỉnh táo, rụt cổ lại nói: “Ồ, anh Kiệt, trùng hợp quá, anh cũng ở đây à. Nói ra chắc anh không tin, nhưng em vừa đi ngang qua đây thì bỗng bị một kẻ đẹp trai giống hệt em chặn đường. Em không đánh lại anh ta nên bị trói ở đây.”

“Sao thế, không giả làm Vương Bách Vạn nữa à?”

“Hả, Vương Bách Vạn là ai? Anh Kiệt, anh đang nói gì thế?”

“Tôi nói cái gì không quan trọng, quan trọng là cái này, anh nhìn xem, có phải rất quen không?”

Liêu Văn Kiệt đứng từ trên cao nhìn xuống, lộ ra nụ cười âm hiểm, sau đó chậm rãi lấy chùy băng từ trong thùng băng ra.

“Anh… anh Kiệt, đùa như thế đủ rồi, tiếp tục là thành quá đáng đấy.” Châu Tinh Tinh vã mồ hôi lạnh, khối băng đặt ở cổ đột nhiên không thấy lạnh nữa.

“A Tinh, đừng trách tôi vô tình, nhưng anh đã biết quá nhiều rồi.”

Liêu Văn Kiệt giơ thẳng chùy băng lên, lạnh lùng nói: “Nhưng anh yên tâm, nể tình chúng ta là anh em tốt, tôi sẽ không để anh quá đau đớn đâu.”

“A Kiệt, thì ra đúng là cậu!”

Châu Tinh Tinh thở dài: “Tôi cũng không còn gì để nói nữa, cậu ra tay đi, nhưng cậu không cần phải chăm sóc A Mẫn giúp tôi

đâu. Giấy không thể gói được lửa, sớm muộn cũng có một ngày cậu bị đưa ra pháp luật.”

Đúng vậy, đây mới là phản ứng bình thường, tên Vương Bách Vạn kia chắc chắn là bị chết nên hồ đồ rồi.

“Được thôi, tôi tiễn anh lên đường.” Liêu Văn Kiệt gật đầu, sau đó đâm chùy băng xuống.

Châu Tinh Tinh nhắm chặt mắt, chờ một lúc lâu vẫn không thấy đau đớn như đã tưởng. Anh ta lặng lẽ mở mắt ra thì thấy Liêu Văn Kiệt vừa đâm vào thùng băng, sau đó lấy một khối băng nhét vào cổ áo anh ta.

“Á á, lấy ra nhanh lên, không chịu nổi rồi!”

Hai phút sau, khối băng tan gần hết thì Liêu Văn Kiệt mới cởi dây trói, thả Châu Tinh Tinh đang run lẩy bẩy ra.”

Châu Tinh Tinh ôm chăn bông đắp lên người. Trong xã hội coi trọng vật chất này, lòng người lạnh lùng vô tình, chỉ có chăn bông là ấm áp.

“Sao thế, biết tôi là hung thủ mà anh còn không tranh thủ chạy đi à?”

“Thực ra đến tận bây giờ tôi vẫn không tin chuyện đó.”

Châu Tinh Tinh cười, quấn chặt chăn lại gần Liêu Văn Kiệt: “Chắc chắn cậu biết chuyện gì đó đúng không? Nói cho tôi biết đi, rốt cuộc hung thủ là ai?”

“Tôi không biết hung thủ là ai, không có đầu mối gì cả, chỉ biết đó là một người phụ nữ.”

Liêu Văn Kiệt nói ngắn gọn: “Hôm nay anh vừa vào nhà thì chị Yudy đã phát hiện ra anh là giả rồi, sau đó tôi nhìn thấy hồn ma

của Vương Bách Vạn… Hung thủ là bạn gái anh ta mới quen ở quán bar… Có thể loại trừ Yudy Tang…”

“Chỉ có thể?”

Châu Tinh Tinh trợn trừng mắt: “Chứng cứ không đủ, không thể vì thế mà loại trừ khả năng Yudy Tang là hung thủ được, cô ta có thể thuê người ra tay mà, hơn nữa…”

“Hơn nữa cái gì?”

Hơn nữa cậu cũng là một trong ba người tình nghi!

Châu Tinh Tinh không biết phải nói như thế nào. Anh ta là nhân viên cảnh sát, khi điều tra án phải công tư phân minh, không thể để bị ảnh hưởng với tình cảm. Cho dù thân phận nằm vùng bị bại lộ thì cũng không được tiết lộ tin tức tình báo, đây là nguyên tắc cơ bản.

Chương 275: Anh đã biết quá nhiều 2 “Đúng rồi, A Tinh, ngoài chị Yudy thì còn người tình nghi nào khác không?”

“… Tôi cũng không nghĩ ra ai nữa.”

“Tôi nói cho anh một chuyện…”

Liêu Văn Kiệt nắm lấy bả vai Châu Tinh Tinh: “Theo tôi được biết thì Vương Bách Vạn có một người bạn, tên là cái gì nhỉ…”

“Lâm Đại Nhạc.”

“Đúng, chính là anh ta.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, nói tiếp: “Anh ta và Vương Bách Vạn ngoài mặt thì xưng anh gọi em, nhưng sau lưng thì âm thầm đâm nhau không biết bao nhiêu nhát. Anh ta còn thèm khát một mảnh đất của chị Yudy ở Loan Tể, động cơ gây án rất lớn.”

“Còn có chuyện này nữa à…”

Châu Tinh Tinh hơi nheo mắt lại, cảnh ti Lê cũng không nói tới chuyện này, đây chắc chắn là tin tình báo mới.

“Tôi mới gặp được hồn ma của Vương Bách Vạn, Yudy Tang trong sạch, anh hãy bảo cấp trên cử thêm người đi điều tra xem gần đây Vương Bách Vạn và Lâm Đại Nhạc có xung đột gì không, biết đâu lại có phát hiện mới.”

“Hiểu rồi.”

Châu Tinh Tinh gật đầu, không cần biết Yudy Tang có phải nghi phạm hay không nhưng thân phận của anh ta đã bại lộ rồi, không thể tiếp tục điều tra được nữa, thay đổi mục tiêu còn tốt hơn là cứ quay vòng vòng như con ruồi mất đầu.

“Còn cả chuyện người phụ nữ ở quán bar nữa, Vương Bách Vạn khi cua gái thích nhất là vung tiền, đêm đó chắc chắn có không ít người chứng kiến, đây cũng là một phương hướng để điều tra.”

“Cái này đã tra rồi.”

Châu Tinh Tinh nhíu mày: “A Kiệt, tạm thời đừng để lộ thân phận của tôi, bên phía Yudy Tang cũng thế, bảo cô ta giữ kín một chút. Tôi muốn hẹn Lâm Đại Nhạc ra gặp mặt xem anh ta phản ứng thế nào.”

“Được thôi, tôi sẽ nói với chị Yudy. Anh làm như thế cũng chỉ để bắt được thủ phạm, chị ấy sẽ hiểu thôi.”

“…”

Châu Tinh Tinh nghe được Liêu Văn Kiệt nói thoải mái như thế thì vô cùng ghen tị. Ông trời đúng là không có mắt, tại sao Hà Mẫn không phải phú bà, cũng không nghe anh ta nói?

“Anh Kiệt, lần trước anh cho bạn gái em một vạn làm gì thế?”

Lại đổi giọng rồi.

“Một vạn nào? Tôi không biết anh đang nói gì.”

“Yo, anh không muốn nói cũng phải nói cho rõ, anh định đào góc tường nhà em, anh coi em là kẻ ngốc đúng không?”

...

Công ty.

Liêu Văn Kiệt vùi đầu xử lý tài liệu.

Bởi vì cái chết của Vương Bách Vạn nên mấy ngày nay Yudy Tang như người mất hồn, Trình Văn Tĩnh ở lại chăm sóc cô. Cả hai người đó đều không rảnh, thế nên Liêu Văn Kiệt phải tăng ca.

“Tút tút tút…”

“Alo, ai thế?”

“Anh Kiệt, em là A Tinh đây, em muốn ngồi thuyền bỏ trốn.”

Châu Tinh Tinh ở đầu dây bên kia khóc lóc như trẻ con bị đánh, nghe giọng điệu chắc khóc được một lúc rồi.

“Anh lại đắc tội với cấp trên à?”

“Dăm ba câu không nói rõ được đâu, phiền anh gọi điện thoại cho Thần bài Cao Tiến, em muốn bái sư, chỉ có anh ta mới có thể cứu em.”

“Dăm ba câu không nói rõ được thì nói hai ba câu thôi, tôi bận lắm, không có thời gian lằng nhằng với anh đâu.”

“Anh Kiệt, chúng ta là bạn bè, anh không thể máu lạnh như

vậy…”

“Tôi cúp máy đây.”

“Từ từ, em nói…”

Đêm hôm trước Châu Tinh Tinh bại lộ thân phận, ngày hôm sau nhanh chóng liên lạc với cảnh ti Lê. Hai người thương lượng một lát, quyết định đổi mục tiêu sang Lâm Đại Nhạc.

Cảnh ti Lê cho người đi điều tra những quán bar Vương Bách Vạn hay lui tới, Châu Tinh Tinh liên lạc với Lâm Đại Nhạc, nghĩ đủ mọi cách hẹn gặp anh ta.

Nhưng mấy ngày nay Lâm Đại Nhạc bận chuyện làm ăn, từ chối hết lần này đến lần khác, đến tận hôm nay mới có thời gian để gặp mặt.

Nhưng Lâm Đại Nhạc không tới một mình mà còn đến cùng ba đối tác kinh doanh, những người này cũng quen biết Vương Bách Vạn, bình thường cũng hay nói chuyện.

Mọi người tụ tập tất nhiên còn dẫn theo cả người nhà, Lâm Đại Nhạc đề nghị đàn ông ở một bên, phụ nữ ở một bên, không ai quấy rầy ai.

Phía nữ thì có thêm Yudy Tang là vừa vặn một bàn mạt chược, phía nam thì đơn giản hơn, năm người chơi Stud Poker.

(Stud poker: Một hình thức biến thể của trò chơi bài Poker, sử dụng bộ bài tây 52 lá, bao gồm cả lá Joker.)

Châu Tinh Tinh quả quyết lắc đầu, động một tí là mất đến cả trăm vạn, anh ta không dám chơi. Nhìn thấy mạt chược, Poker, xúc xắc… là toàn thân anh ta khó chịu, đứng ngồi không yên.

Lâm Đại Nhạc nhiệt tình mời mọc, nói người nhà chơi vui thôi

mà. Hôm nay hiếm khi mọi người tụ tập đông đủ, vui vẻ là quan trọng nhất, tùy tiện đánh vài chục đô thôi mà.

Nghe được vài chục đô, Châu Tinh Tinh lại thấy choáng váng.

Mấy chục đô mà nói nhẹ như thế? Ý là mấy chục vạn, là toàn bộ khối tài sản của anh ta?

Châu Tinh Tinh rời vào đường cùng, đành phải gọi điện cho cảnh ti Lê. Cảnh ti Lê gom góp số tiền phạt và tiền bảo lãnh chỉ được hai triệu.

Thua hết!

“Không phải chứ, anh đi chơi bài với người ta? Không nhớ trước đó tôi đã nói với anh thế nào à?” Liêu Văn Kiệt tức giận, đúng là đến chết cũng không đổi, lại còn đòi ngồi thuyền bỏ trốn.

“Em cũng không muốn, nhưng tên đã lên dây thì không thể không bắn, nếu em không cá cược thì thân phận của em sẽ bị bại lộ.”

Châu Tinh Tinh lại bắt đầu lau nước mắt: “Anh Kiệt, mọi người đều là bạn bè, anh không thể thấy chết không cứu chứ? Anh mau gọi điện cho Cao Tiến đi, nếu bây giờ em không bái sư thì không kịp mất.”

Khá lắm, đây không phải đào rơi trúng miệng, mà là ôm cây đào gặm luôn.

Liêu Văn Kiệt trợn mắt một cái: “Đừng điên nữa, dựa vào trí thông minh của anh thì cược lần nào thua lần đấy, Cao Tiến cũng không cứu được anh.”

Chương 276: Quân Át bích 1 “Vậy phải làm sao bây giờ? Bây giờ cảnh ti Lê trở mặt không nhận người quen, bây giờ nếu không trốn thì em chỉ có con đường chết thôi.”

Châu Tinh Tình gào lên, sau đó giọng điệu đột nhiên thay đổi: “Hay là thế này đi, anh cho em mượn tạm mấy triệu, em bù lại khoản tiền kia, sau đó nửa đời sau em làm trâu làm ngựa hầu hạ anh.”

“Nằm mơ, không có cửa đâu!”

“Anh Kiệt, đừng mà, anh giúp đỡ A Tinh đi mà!”

“Bớt diễn đi…”

…

Một tiếng sau, Liêu Văn Kiệt lái xe đến biệt thự, vừa đến đã thấy Châu Tinh Tinh thò đầu ra nhìn.

“Anh Vương, anh còn đứng ngây ra đó làm gì thế? Mau đưa tôi vào!”

“Anh Kiệt, sao chỉ có mình anh tới? Thần bài Cao Tiến đâu?”

“Giờ này lấy đâu ra Thần bài? Người ta đã đến Hollywood rồi.” Liêu Văn Kiệt cười nhạo, lôi Châu Tinh Tinh vào phòng.

“Tiền đâu?”

“Vào trong rồi nói.

Trong đại sảnh có hai chiếc bàn, một chiếc là bàn của đàn ông. Lâm Đại Nhạc đầu trọc đang ngồi cùng ba người mặc âu phục khác.

Bên cạnh mỗi người đều là một bao tải đựng tiền, nói bọn họ là kẻ giàu có cũng không sai.

“Anh Vương, đây chính là vũ khí bí mật của anh?”

Lâm Đại Nhạc nhìn Liêu Văn Kiệt, đốt một điếu xì gà: “Ừm,

gương mặt này giống như… A tôi nhớ ra rồi, tên nhóc này là tiểu bạch kiểm mà Yudy Tang bao nuôi bên ngoài.”

Lời vừa nói ra, ba người trên bàn đều lộ vẻ ngạc nhiên. Vương Bách Vạn xưng anh gọi em với tiểu bạch kiểm của vợ mình? Đây là thú vui gì thế?

Nhưng ngay sau đó bọn họ đã nghĩ thông suốt, vẻ mặt từ kinh ngạc chuyển thành khâm phục, sau đó là ao ước.

Không hổ là Vương Bách Vạn, lúc nào cũng dẫn đầu trào lưu, biết cách chơi hơn bọn họ rất nhiều. Đêm nay bọn họ sẽ cho vợ ra ngoài tìm tiểu bạch kiểm.

Châu Tinh Tinh cũng lười giải thích, bày ra dáng vẻ vô cùng tự hào. Vợ Vương Bách Vạn bao trai ở bên ngoài thì liên quan gì đến anh ta đâu.

Liêu Văn Kiệt đi tới bàn mạt chược bên cạnh, cúi đầu thì thầm gì đó với Yudy Tang, mượn 2 triệu, giang hồ cấp cứu.

“Cậu cũng không phải là không có hai triệu…”

Yudy Tang thì thầm, sau đó bảo Trình Văn Tĩnh lên lầu lấy tiền.

“Xong chưa anh Vương, chúng tôi chờ anh lâu lắm rồi.”

“Được rồi được rồi, mở bài đi.”

Người giúp đỡ đã đến, hai triệu cũng đã đến, Châu Tinh Tinh vung tay lên, ra hiệu chia bài.

Châu Tinh Tinh không biết Liêu Văn Kiệt đánh bài như thế nào, nhưng anh ta biết Liêu Văn Kiệt có tiền, phú bà Yudy Tang càng có tiền, thua cũng không sao.

“Chờ đã, tôi muốn kiểm tra bài.”

Liêu Văn Kiệt vươn tay hô ngừng, nói với Lâm Đại Nhạc: “Tôi biết vận may của anh Vương thế nào, không thể nào thua như hôm nay được, tôi nghi ngờ bộ bài này có vấn đề.”

“Nhàm chán!”

Lâm Đại Nhạc trợn tròn mắt.

Châu Tinh Tinh ngồi cạnh Liêu Văn Kiệt, thì thầm: “Anh Kiệt, anh hiểu lầm rồi, em không thua nhiều như vậy, em mới thua một ván thôi…”

Liêu Văn Kiệt: (?_?)

Hắn không thèm để ý đến Châu Tinh Tinh, nắm lấy bộ bài poker mở ra thành hình quạt, đầu ngón tay xẹt qua tất cả các mặt bài, rút con Át bích đặt ở bên trên, sau đó thu bài về, khẽ gật đầu.

“Không có vấn đề gì, bộ bài này không nhiều cũng không ít, rất bình thường, xem ra hôm nay vận may của anh Vương không tốt.”

“Giả vờ giả vịt cứ y như thật”

Lâm Đại Nhạc gõ điếu xì gà, thúc giục chia bài. Hôm nay vận may của anh ta không tồi, đại sát tứ phương không ai ngăn được.

Từng lá bài một úp một ngửa được chia theo thứ tự đến trước mặt mọi người.

Liêu Văn Kiệt chỉ vào lá bài của mình, mỉm cười: “Quân bài K bích, của tôi lớn nhất, đặt 20 vạn.”

“Hai mươi vạn còn không đủ uống trà.” Lâm Đại Nhạc vẫy tay với thuộc hạ bên cạnh, theo.

Sau hai vòng, các quân bài của Liêu Văn Kiệt lần lượt là K, Q, J, đều là bích, vẫn còn một quân bài chưa lật, Liêu Văn Kiệt không thèm nhìn mà ném hết hai triệu ra.

“Anh Kiệt, quân bài kia của anh là quân gì, sao chưa nhìn đã cược rồi, qua loa thế không ổn đâu.”

“Tiền lẻ, vui vẻ là quan trọng nhất.”

“Đúng vậy, tiền lẻ thôi, hai triệu cũng không tính là nhiều, tôi cũng theo.”

Lâm Đại Nhạc nhìn ba quân Át của mình, cảm thấy bản thân không thể nào thua được. Ba người còn lại cũng cảm thấy hai triệu không lớn, lần lượt bỏ tiền.

Lá bài cuối cùng của Liêu Văn Kiệt là con 10 bích, Lâm Đại Nhạc ném ra mấy lá bài của mình: “Tôi có ba con Át, mọi người mở bài đi!”

Không đợi những người khác mở bài, Liêu Văn Kiệt đã giơ con Át bích của mình lên: “Ngại quá, đồng hoa đại thuận.”

(Đồng hoa đại thuận: Năm con bài cùng một bộ nối theo thứ tự.)

“…”

Lâm Đại Nhạc và ba người còn lại đưa mắt nhìn nhau, tên tiểu bạch kiểm này may mắn gớm, ván đầu đã đồng hoa.

Nhưng không sao cả, hai triệu bọn họ thua được, ván tiếp theo tên tiểu bạch kiểm này sẽ không được may mắn như vậy đâu.

…

Ván thứ hai.

Liêu Văn Kiệt lật ra con Át bích, khiêm tốn cười: “Đồng hoa đại thuận!”

“…”

Lại là đồng hoa đại thuận, quá may mắn rồi, nhưng ván tiếp theo chắc chắn không như thế nữa đâu.

...

Ván thứ ba.

“Vẫn là Át bích, vẫn là Đồng hoa đại thuận.”

“...”

Chương 277: Quân Át bích 2 Châu Tinh há hốc miệng, Lâm Đại Nhạc đập tay lên bàn, tức giận nói: “Không thể nào, liên tục ba ván đều là những quân bài này, chắc chắn cậu chơi gian lận... Cậu... Trong tay áo có giấu đồ gì không?”

“Đừng nói như vậy, nếu anh Lâm không tin thì có thể kiểm tra bài.”

“Kiểm tra thì kiểm tra, tôi không tin.”

Lâm Đại Nhạc kiểm tra, quân bài không thừa không khiếu, anh ta gãi cái đầu trọc, nghĩ mãi không thông, sau đó lại đập tay xuống bàn: “Đổi bài, đổi bộ bài khác, bộ bài này quá tà môn.”

“Được thôi, tùy anh Lâm, đừng nói là đổi bộ bài mới, cho dù bây giờ lấy một bộ bài trên người anh chơi cũng được, nhưng mà...”

Liêu Văn Kiệt cười: “Vẫn quy tắc cũ, để phòng ngừa gian lận, tôi rút trước một lá.”

“Chỉ một lá thôi.”

“Một lá thôi?”

Lâm Đại Nhạc nghi thần nghi quỷ, cầm lấy bộ bài mới tráo năm lần rồi mới đưa cho Liêu Văn Kiệt.

“Từ từ, cậu vén ống tay áo lên, đừng để tôi phát hiện ra cậu gian lận, nếu không thì…”

Liêu Văn Kiệt vén tay áo lên, sau đó rút ra con Át bích đặt lên đầu. Lâm Đại Nhạc thấy thế thì mồ hôi chảy như tắm, nuốt một ngụm nước bọt: “Tiểu bạch… Vị vị tiên sinh này, không biết tôn tính đại danh?”

“Tôi chỉ là một người vô danh tiểu tốt, có nói thì anh Lâm cũng không biết đâu.”

Liêu Văn Kiệt bình tĩnh nói: “Chia bài đi, chia một lần tráo bài một lần cũng không sao.”

“Được, được.”

Ba người còn lại cũng trố mắt không dám tin, cho dù đổi bài hay tráo bài thế nào thì quân Át bích vẫn cứ như dính chặt lấy tay Liêu Văn Kiệt vậy. Bọn họ chẳng khác gì người nghiệp dư chơi với cao thủ.

Có tiền cũng không thể phung phí như thế, không cược nữa, không thắng nổi.

“Anh Lâm, chỉ còn một mình anh, anh có muốn chơi tiếp không?”

Liêu Văn Kiệt cười: “Đừng hiểu lầm, không phải tôi xem thường anh, chỉ là trên bàn của anh hết tiền rồi.”

“Không… Không thể nào, chơi một ván cuối cùng, nếu vẫn thua thì coi như tôi nộp học phí.”

Lâm Đại Nhạc rút khăn tay lông chồn ra lau mồ hôi trên mặt, mượn năm triệu từ ba người bạn kia.

…

Hai phút sau, Lâm Đại Nhạc như gặp phải ma, quân bài của anh ta là K, Q, J, 10, lá bài cuối cùng là Át, tất cả đều là cơ.

Những quân bài của Liêu Văn Kiệt cũng tương tự, chỉ khác là tất cả đều là bích.

Qua mấy ván trước, không cần Liêu Văn Kiệt lật bài anh ta cũng biết lá bài úp kia là Át bích.

Theo quy tắc cũ, bích là lớn nhất, điều này chứng tỏ anh ta lại thua rồi.

“Anh Lâm, anh mở trước hay là tôi mở trước?”

“Ực!”

Lâm Đại Nhạc nuốt nước bọt một cái, miệng lưỡi khô khốc, nơm nớp lo sợ: “Cậu đẹp trai, mọi người đều là bạn bè, có thể nào không mở không?”

“Cũng không phải không được, chỉ là…”

Liêu Văn Kiệt chỉ vào Châu Tinh Tinh đang sùi bọt mép, hai mắt trắng dã bên cạnh: “Tôi là một thầy bói, trước đó đã bói ra anh Vương có họa sát thân, nhưng bây giờ anh ta vẫn còn sống. Tôi nghĩ mãi mà không hiểu, không biết anh Lâm có cao kiến gì không?”

“A…”

Lâm Đại Nhạc run rẩy: “Chơi bài thôi mà, sao lại có cả họa sát thân nguy hiểm như thế.”

Chương 278: Tôi không tin 1

“Đúng là rất nguy hiểm!”

“Tôi không chơi nữa, mười mấy người bạn gái đang ở nhà chờ tôi, tôi phải về với các cô ấy. Mọi người cứ chơi tiếp đi, chơi cho táng gia bại sản.” Lâm Đại Nhạc mềm nhũn tay chân, phải nhờ đàn em đỡ đi.

“Ha ha.”

Liêu Văn Kiệt nhếch môi, lật lên con bài cuối cùng- Át bích!

Lâm Đại Nhạc rời đi, Châu Tinh Tinh dưới bàn đứng lên, lau đi bọt trắng bên miệng, cất A bích vào túi.

Lá bài may mắn anh ta đã cất giữ. Nhìn những người giúp việc dùng bao tải đựng tiền, đã bỏ vào vài bao tải, anh ta đau đầu hoa mắt, suýt nữa ngất xỉu, túm Liêu Văn Kiệt đi sang một bên.

“Anh Kiệt, anh thành thật nói cho em biết, có phải anh đã bái Thần Bài làm thầy rồi không?”

“Hỏi cái này làm gì, có liên quan gì đến anh không?”

Liêu Văn Kiệt trong lòng biết rõ, kỹ thuật này của hắn, chủ yếu là dùng để tán gái, đánh người bình thường thì không có vấn đề gì, còn sử dụng trong bậc cao thủ thì hoàn toàn chỉ là bia đỡ đạn mà thôi.

Chưa nói đến Thần Bài hay Ma Bài đẳng cấp quốc tế, ngay cả Hồng Quang cũng có thể đánh hắn đến nghi ngờ tính mạng.

Nói tóm lại, không phải hắn quá mạnh, mà là đối thủ quá yếu,

tôn lên sự lợi hại của hắn.

“Đương nhiên là có.”

Châu Tinh Tinh nghiêm túc gật đầu, vỗ lên người Liêu Văn Kiệt một cái: “Thật không giấu diếm, gần đây tôi điều tra gia phả một chút, thì ra anh và tôi thật sự là thân thích trong nhà, theo bối phận, tôi còn phải gọi một tiếng chú.”

“Nằm mơ ít thôi, ngày lễ tết tôi không phát lì xì.”

Liêu Văn Kiệt đẩy bàn tay không biết xấu hổ của Châu Tinh Tinh ra, chỉ vào phương hướng Lâm Đại Nhạc rời đi: “Người này có vấn đề, theo sát một chút, cho dù anh ta không phải là hung thủ giết Vương Bách Vạn, thì chắc chắn cũng biết cái gì đó.”

“Thấy rồi. Lần đầu tiên nhìn thấy tôi, hắn ta đã đổ mồ hôi.”

Châu Tinh Tinh gật đầu đồng ý, sau đó mỉm cười: “Anh Kiệt, hai vạn lấy từ đồn cảnh sát, anh xem có thể tốt bụng bố thí một ít không? ”

“Có thể, chuyện này sẽ không làm khó anh và Lê cảnh ti ”

Liêu Văn Kiệt sẵn sàng đồng ý, sau đó lại cau mày nói thêm một câu: “Hôm nay anh rất may mắn, tôi sẽ ngoại lệ giúp anh, nhưng lần sau nếu anh đánh bạc với người khác thì cứ đợi kết cục của mình đi.”

“Được rồi, tôi thề, từ bây giờ … ô ô…um um … ”

“Đừng thề ở đây, dọa người vô tội sẽ không hay đâu.”

Liêu Văn Kiệt che miệng Châu Tinh Tinh nói với vẻ sợ hãi : ” Tôi sẽ đưa riêng cho anh, về nhà anh thích thề thế nào thì thề, tùy anh.”

“Không phải chứ, Kiệt, cậu thắng được gần 2000 vạn, thế mà

chỉ chia cho tôi một trăm ? ”

Châu Tinh Tinh trợn to hai mắt, anh không có cái loại chú như này.

“Chính xác, tôi đã nói từ lâu rồi, tiền tôi có tôi chỉ có thể dùng vào việc thiện tích đức, tuyệt đối sẽ không dùng vào lợi ích cá nhân của mình, nếu không sẽ gây ra đại họa, số tiền này trước tiên tôi sẽ đem cất, tương lai lấy làm việc thiện. ”

Liêu Văn Kiệt nhìn về phía phía xa, vẻ mặt đau buồn từ bi, hình tượng lập tức cao lớn lên.

“Tôi không tin!”

Châu Tinh Tinh nhổ một ngụm nước bọt trên mặt đất: “Làm việc thiện tích đức cứu tế với việc tôi là quỷ nghèo, làm gì có liên quan gì đến nhau chứ, hơn nữa, cậu mở công ty bắt quỷ không phải cũng là vì tự mình kiếm tiền sao?”

“Anh sai rồi, tôi mở công ty quỷ là vì có mục đích riêng, có danh tiếng mới có thể trợ giúp càng nhiều người, chuyện hàng yêu phục ma, làm sao có thể gọi chỉ vì mình?”

Liêu Văn Kiệt khoát tay áo, cảnh giới của Châu Tinh Tinh không đủ, không hiểu được dụng tâm lương khổ của hắn.

“Vậy cậu thu phí như vậy…”

“Đúng là tôi đã thu phí, nhưng xã hội là như vậy, những người lấy miễn phí thì không đáng tin. Anh không nhận tiền, hoặc nhận ít hơn, bọn họ sẽ không dám đến cửa, tôi không thể thay đổi xã hội, chỉ đành bị xã hội thay đổi thôi “.

Nhổ vào, không biết xấu hổ!

Châu Tinh Tinh trong lòng khinh bỉ, nghĩ đến nhiệm vụ nằm

vùng của mình, lúc này nói: “Anh Kiệt, tôi có một gian kế, anh nghe một chút, xem còn có thể bổ sung hay không.”

Anh ta nói thầm bên tai Liêu Văn Kiệt: “Bố trí Lâm Đại Nhạc… Như thế… Cứ như vậy… Thế nào ?”

“A Tinh, kế này quả thực xấu xa đến mức nước biến thành đen luôn.”

“Đương nhiên, hảo kế có thể gọi là gian kế sao! “

Châu Tinh Tinh cười đắc ý, Lâm Đại Nhạc là người có tiền, tự nhiên động tới anh ta chắc chắn sẽ có luật sư tìm tới cửa, không muốn gây ra phiền phức chỉ có thể dùng chút thủ đoạn.

……

Châu Tinh Tinh cầm hai trăm vạn rời đi, tìm Lê cảnh ti thương lượng tình tiết vụ án, Liêu Văn Kiệt bảo người giúp việc khiêng bao tải lên lầu hai, đi đến bên cạnh bàn mạt chược.

“A Kiệt, sao cậu đánh bài lợi hại như vậy?”

Yudy Tang cũng thấy được, nghi hoặc Liêu Văn Kiệt rốt cuộc cùng Thần Bài có quan hệ gì, không giống thầy trò, anh em cũng chưa tới .

“May mắn thôi.”

“Tôi không tin, không có khả năng có người may mắn như vậy.”

Yudy Tang đứng dậy, chỉ vào bàn mạt chược: “Đánh lần nữa, tôi không tin cậu vẫn may mắn.”

“Ai là nhà cái? “

Liêu Văn Kiệt liếc mắt nhìn bàn mạt chược, biết được Yudy

Tang là nhà cái, vui vẻ ngồi trên ghế.

Tự đưa tới cửa, không giả không được

“Nói trước , mặc kệ thắng hay thua, tôi cũng sẽ liều một phen.”

“Có thể.”

“Không thành vấn đề…”

Ba người phụ nữ nhà giàu nhìn Liêu Văn Kiệt, hâm mộ Yudy Tang không thôi, sao các nàng lại không tìm được tiểu bạch kiểm nhiều tiền như vậy chứ.

Rào rào——— tẩy bài kết thúc, Liêu Văn Kiệt ném hai xúc xắc xuống, nhìn hai chấm đỏ, mỉm cười với ba vị nữ nhân.

Nụ cười này, ánh mắt ba người càng nhìn chằm chằm.

Mười bốn lá bài chia xong, đầu ngón tay Liêu Văn Kiệt lần lượt xẹt qua, đứng dậy trả lại vị trí cho Yudy Thang

“Một phen chấm dứt, tôi đi gara lấy giấy tờ, chị xem không có vấn đề liền ký tên.”

“A, ý cậu là sao?”

“Anh đẹp trai , này còn chưa bắt đầu mà, sao lại kết thúc rồi?”

Nhìn bóng lưng Liêu Văn Kiệt rời đi, ba quý phụ ngàn phần không nỡ, Yudy Tang đẩy bài nhìn, lúc này kêu to tà môn.

13!

Thiên hồ !

“Chị Yudy, em đi lấy tài liệu cho A Kiệt.”

Trình Văn Tĩnh nhìn mà mặt đỏ tim run, bỏ lại một câu, cũng mặc kệ Yudy Tang có hồi phục hay không, bước nhanh về phía gara.

“Yudy, người này cô tìm được ở đâu, chị em với nhau, hắn có anh trai hay em trai gì hay không?”

“Cô chú ý một chút, nữ trợ lý của cô, ... Có vấn đề với người đàn ông đẹp trai đó. ”

“Không sai, tôi thấy vẻ mặt cô ta đào hoa tràn lan , lúc đi chân đều run , nhất định là đã từng câu dẫn qua người rồi.”

Ba quý phụ ngươi một câu ta một câu, không ngừng hắt nước bẩn lên người Trình Văn Tĩnh, nếu không phải các nàng đứng ngồi không yên, cũng hướng về phía gara, liền càng có sức thuyết phục.

Yudy Tang: “...”

Trình Văn Tĩnh thông đồng với Liêu Văn Kiệt, loại chuyện này làm sao có thể, Trình Văn Tĩnh yêu nàng muốn chết muốn sống, lui một vạn bước nói, cho dù có khả năng, nàng cũng tin tưởng Liêu Văn Kiệt không phải loại người này.

Lúc trước nàng đã thử qua, đổi thành Trình Văn Tĩnh cũng giống như vậy, Liêu Văn Kiệt khẳng định còn có thể cự tuyệt, không chừa lại bất kỳ đường sống nào.

……

Chương 279: Tôi không tin 2 Gara, hai bóng người ôm nhau, Trình Văn Tĩnh như cá quấn trên người Liêu Văn Kiệt, son môi bôi lên mặt hắn.

Nam nhân hấp dẫn nữ nhân, không gì khác hơn là bao, Liêu Văn Kiệt chiếm hết, cộng thêm hôm nay đại sát tứ phương, làm cho Trình Văn Tĩnh động tình không thôi.

Cũng chính là địa điểm không thích hợp, bằng không nàng đã bắt đầu đẩy mạnh rồi.

“Văn Tĩnh, nhỡ có người tới đây…”

“Em mặc kệ.”

“Nhỡ đâu là chị Yudy thì sao?” Cùng chuyện này của Trình Văn Tĩnh, mục đích ban đầu của Liêu Văn Kiệt rất đơn giản, ngoại trừ cứu người, không trộn lẫn bất cứ tâm tư xấu nào.

Tuy nói Vương Bách Vạn đã chết, nhưng không thể phủ nhận chính là, Trình Văn Tĩnh chính xác đã cứu được, miễn cưỡng đạt thành một nửa mục tiêu.

Lúc này, cho dù quan hệ lén lút của hai người bại lộ, vậy cũng không sao, đều là nam nữ độc thân, nói chuyện yêu đương là chuyện rất bình thường.

Chỉ có điều, nghĩ đến Yudy Tang vừa mới mất chồng, chuyện bạn gái bị cắm sừng, vẫn nên giấu một thời gian nữa thì tốt hơn.

Vừa nghe đến Yudy Tang , Trình Văn Tĩnh liền hậm hực , đôi môi đỏ mọng bị kẹt ở trên miệng Liêu Văn Kiệt, không nhẹ không nặng cắn một cái.

“Em mang tài liệu qua, nhớ trang điểm, anh trực tiếp trở về công ty.”

Liêu Văn Kiệt đối diện gương chiếu hậu, vừa nói, vừa lau sạch son môi.

“Ồ…”

Nhìn xe rời đi, Trình Văn Tĩnh bĩu môi đứng tại chỗ, cô chán ngấy những ngày lén lút, vì mau chóng đạt được mục tiêu người chiến thắng trong cuộc sống, quyết định mấy ngày nay tăng thêm

sức mạnh.

Nếu thực sự không được, liền đem Liêu Văn Kiệt cùng Yudy Tang chuốc say, ném lên cùng một cái giường. Si nam oán nữ, cô cũng không tin có người có thể giữ được ……

……

Ba ngày sau, Liêu Văn Kiệt ngồi ở văn phòng, chơi mấy cái đồ chơi chỉnh người kia

Lần trước ở trước mặt chuyên gia xảo quyệt Cổ Tinh gặp phải uy hiếp , thành thật mà nói Xa Thân Nhân chính là cha của anh ta, hiện tại còn chưa nhận ra, từ Cổ Tinh thành Xa Văn Tinh*, thái độ đối với anh ta cũng từ giang hồ lừa đảo, biến thành thầy bói .

*Xa Văn Tinh, tức Cổ Tinh, là tên giả mà sau này Cổ Tinh dùng khi giả làm con nuôi Xa gia, tra gg về phim Chuyên gia xảo quyệt do Châu Tinh Trì đóng để biết rõ hơn.

*Xa Văn Tinh, tức Cổ Tinh, là tên giả mà sau này Cổ Tinh dùng khi giả làm con nuôi Xa gia, tra gg về phim Chuyên gia xảo quyệt do Châu Tinh Trì đóng để biết rõ hơn.

Sự đảo ngược này không phải cái gì lớn, nhưng mục đích đạt được, Liêu Văn Kiệt lấy giá ưu đãi mua được mấy kiện đạo cụ chỉnh người, cũng ký tên đảm bảo tuyệt đối không truyền ra ngoài, nếu không sẽ bị Xa Văn Tinh truy cứu phí bản quyền.

Kết quả có chút thất vọng, mua được mấy kiện đạo cụ chỉnh người, cũng không thần kỳ như trong tưởng tượng.

Ví dụ như cái bánh bao nhân đậu thành thật và cây kẹo hối hận, có thành phần dược phẩm giống như Veritaseum*, có thể trong cây kẹo còn có hành tây, cho nên mới ăn chảy nước mắt.

*Veritaseum: một chất khi tiêm sẽ khiến con người nói ra hết

mọi thứ, thường dùng trong tra khảo phạm nhân.

*Veritaseum: một chất khi tiêm sẽ khiến con người nói ra hết mọi thứ, thường dùng trong tra khảo phạm nhân.

Những thứ như kim tiêm cứng cơ quá nguy hiểm, liều lượng không thích hợp có thể gây ra mạng người, bị hắn trực tiếp ném vào thùng rác.

Mấy lần xác nhận, Liêu Văn Kiệt phát hiện, đạo cụ chỉnh người sở dĩ có thể nhanh chóng phát huy tác dụng, khiến cho người bị hại trong thời gian ngắn nhất hấp thu dược hiệu, vẫn là liên quan đến niệm lực.

Con nhà tông không giống lông cũng giống cánh.

Xa Văn Tinh niệm lực tiêu chuẩn bình thường, so với người bình thường có hơi mạnh nhưng cũng có hạn, tự chế tác đạo cụ chỉnh người, chỉ sợ lực còn chưa đủ.

Liêu Văn Kiệt suy đoán, nếu như không phải Xa Văn Tinh có chuyên môn cung cấp , thì chính là cha anh ta , chuyên gia xảo quyệt đời trước để lại cho.

Giống như rút thăm trúng thưởng, SSR có tỷ lệ thành công hạn chế , các kỹ thuật đặc biệt sẽ tăng tỷ lệ xuất hóa.

Muốn !

Còn có một điểm làm cho Liêu Văn Kiệt phi thường thất vọng, bất luận nói như thế nào, Xa Văn Tinh đều cự tuyệt bán tuyệt kỹ gia truyền “Tay không vô địch tụt quần nhanh như chớp”.

Tiền không đủ a!

Xa Văn Tinh cho rằng tiền Liêu Văn Kiệt đưa quá ít, Liêu Văn Kiệt cảm thấy hắn muốn giá quá cao , một tay cởi quần mà thôi,

người bình thường không thành vấn đề, đối phó cao thủ thì chỉ biết tự rước lấy nhục.

Hơn nữa, cao thủ sẽ cho ngươi cơ hội 'Tay không vô địch tụt quần 'sao?

Hiển nhiên là không có khả năng, cao thủ trực tiếp xé quần áo, ngươi còn chưa ra tay, hắn đã cởi ra rồi!

"Tút Tút! "———

"Anh Kiệt, là em, A Tinh đây."

"Lại làm sao vậy, Lâm Đại Nhạc bên kia xảy ra vấn đề?"

"Đúng là có một chút vấn đề nhỏ..."

Châu Tinh Tinh nhỏ giọng nói: "Lén nói cho anh biết, Lâm Đại Nhạc bị người giết chết, chết ở nhà, dùng băng Trùy đâm chết."

"???"

Liêu Văn Kiệt trên đầu một chuỗi dấu chấm hỏi, làm sao có thể như vậy, còn có người đứng sau?

"Này, này, anh Kiệt, anh còn nghe không?"

"Tôi vẫn đang nghe đây, Lâm Đại Nhạc bị ai giết, trong tay anh còn có.... thế thì, để cho tiện, chúng ta gặp nhau và nói chuyện đi. "

Trong quán ăn, Liêu Văn Kiệt nhìn thấy Châu Tinh Tinh thong dong đến muộn.

Vừa gặp mặt, Châu Tinh Tinh liền mở hai tay ra, vòng qua Liêu Văn Kiệt, vọt tới trước bàn ăn ăn, suốt năm phút toàn bộ ở đồ ăn nước uống, một câu cũng không nói.

- Lạch Cạch!

“Ợ~~~”

Ném bát đũa xuống, Châu Tinh Tinh xỉa tăm, sảng khoái nhét no bụng, hạnh phúc nói: “Anh Kiệt, sao anh không động đũa vậy, như vậy tôi xấu hổ lắm.”

Anh có biết xấu hổ sao? Nhìn chén đĩa hỗn độn, Liêu Văn Kiệt đen mặt buông đũa xuống, lắc đầu gọi một phần cơm chiên, sau đó Châu Tinh Tinh bên cạnh lại gọi thêm một phần.

Chương 280: Gặp nhau tức là duyên 1 “Anh là heo à?”

“Tôi đang phát triển thân thể, tự nhiên phải ăn nhiều một chút.”

Châu Tinh Tinh nhướng mày, thấy Liêu Văn Kiệt không tin, nói thật: “Hôm nay tôi bận rộn từ sáng đến bây giờ, đừng nói ăn cơm, ngay cả uống nước cũng không có.”

“Sở cảnh sát không còn ai sao?”

“Vậy cũng không phải, mấu chốt là Lê cảnh ti kia, quả thực coi tôi như trâu bò mà dùng, không sợ mệt chết em.”

Châu Tinh Tinh tràn đầy oán niệm.

Nghe Châu Tinh Tinh nói như vậy, Liêu Văn Kiệt lúc này theo đề tài mà nói: “Nói một chút xem, Lâm Đại Nhạc rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ anh ta không phải là người đứng sau mọi chuyện?”

“Theo manh mối và chứng cứ trước mắt nắm giữ, Lâm Đại Nhạc chín phần khả năng là người đứng sau, chính là hắn mua chuộc hung thủ giết chết Vương Bách Vạn.”

Châu Tinh Tinh nói: “Miếng đất của Yudy Tang, Lâm Đại Nhạc

muốn mua với giá thấp, Vương Bách Vạn tên này cũng lừa đủ, đất của vợ mình cũng muốn cướp, hai cái tên tâm địa đen tối này tụ tập cùng một chỗ,bàn tốt chuyện chia tang vật, cuối cùng không vui mà tan…"

"Lấy đâu ra tình báo, đáng tin cậy sao?"

"Thư ký Lâm Đại Nhạc nói cô ta ở đó vào đêm hôm đó, sau khi không vui mà tan, cô ta đã rời đi , sau khi Lâm Đại Nhạc chết, liền sợ mà đi uống rượu khiến chân tướng từ miệng cô ta sợ ra."

Châu Tinh Tinh tiếp tục nói: "Trở mặt với Vương Bách Vạn, Lâm Đại Nhạc càng nghĩ càng tức giận, thứ nhất là lo lắng Vương Bách Vạn nhanh chân lên trước, thứ hai, dự án hợp tác trước đó của hai người có rất nhiều vấn đề, cần một người chịu tội…"

"Anh ta một khi đã quyết tâm liền làm bằng được, bỏ tiền thuê một sát thủ chuyên nghiệp, còn dựa trên những bộ phim rất hot gần đây, dựa theo cách nói trên đẩy Vương Bách Vạn vào chỗ chết."

"Ha ha, không hổ là huynh đệ một hồi, quà của Lâm Đại Nhạc làm cho Vương Bácha Vạn không có cách nào cự tuyệt." Liêu Văn Kiệt nghe xong liên tục lắc đầu.

"Tình huống hiện tại là, lời khai đến từ thư ký, Lâm Đại Nhạc vừa chết, căn bản là chết không đối chứng. Mà hung thủ, cũng chính là sát thủ chuyên nghiệp, không biết vì sao lại giết chết Lâm Đại Nhạc."

Châu Tinh Tinh nhíu mày suy nghĩ.

"Cái này đơn giản, hỏi Lâm Đại Nhạc một chút là biết." Liêu Văn Kiệt chỉ điểm ở giữa lông mày, nhìn về phía Châu Tinh Tinh.

"Anh Kiệt, sao anh lại nhìn em như vậy a~?"

Châu Tinh Tinh ngượng ngùng cười: “Ánh mắt của anh thật thâm tình a, nhìn như vậy làm người ta thật khó xử a ~.”

“Đừng nói ngu ngốc, tôi đang tìm Lâm Đại Nhạc.”

“A!!”

Châu Tinh Tinh sợ tới mức nhảy dựng lên từ trên ghế, một tay cầm một chiếc đũa, hừ hừ ha ha khiêu vài cái: “Anh Kiệt, có dọa được anh ta không?”

“Không có, anh ta không ở bên cạnh anh.”

Liêu Văn Kiệt cất đi đạo thuật: “Tôi tưởng anh giống Vương Bách Vạn như vậy, sau khi Lâm Đại Nhạc chết sẽ quấn lấy anh, xem ra tình cảm của huynh đệ bọn họ không sâu đậm như vậy.”

“Mặt ngoài huynh đệ mà thôi, bọn họ…” Châu Tinh Tinh nói xong, mạnh mẽ sửng sốt một chút: “Có khả năng như vậy hay không, sát thủ giết chết Vương Bách Vạn, nhưng bởi vì em, Lâm Đại Nhạc cho rằng sát thủ làm việc không thuận lợi, cự tuyệt trả tiền lần cuối, cho nên hắn cũng bị sát thủ giết chết.”

Cũng chưa nói được, khả năng này cũng rất lớn.

Liêu Văn Kiệt tay nắm ót, thật đau đầu, sát thủ chuyên nghiệp không giống người bình thường, bọn họ và nạn nhân không tồn tại quan hệ. Động cơ giết người chỉ là vì kiếm tiền, tiếp xúc cũng chỉ một lần vào thời điểm xảy ra vụ án, dưới tình huống không có nhân chứng, hơn nữa Lâm Đại Nhạc cũng đã chết, tìm ra sát thủ này cơ hồ không có khả năng.

Cũng không phải Liêu Văn Kiệt lo lắng cho cảnh sát, mà là hắn vì vụ án này chuẩn bị thật lâu, thậm chí không tiếc bán đứng nhan sắc, lấy thân dụ hổ.

Kết quả nhảy đâu ra một sát thủ chuyên nghiệp, thu hai cái

đầu người xong liền nghênh ngang rời đi.

Không lên không xuống, giống như sát thủ chuyên nghiệp mới là người chiến thắng cuối cùng.

Trong đầu nghĩ không ra!

“A Tinh, cơm xong dẫn tôi đi tới hiện trường vụ án một chuyến, nếu cần thiết, lại đến nhà xác một lần nữa.”

“Không ổn đi, dù sao cũng là hiện trường vụ án, hiện tại vẫn đang trong quá trình phong tỏa.”

“Tôi liền ở bên ngoài nhìn một chút, không đi vào.”

“Là cậu nói, không được lừa gạt tôi đâu đó.”

Nghĩ tới nghĩ lui, Liêu Văn Kiệt vẫn quyết định đến thử vận may, nếu hồn ma Lâm Đại Nhạc vẫn còn ở hiện trường vụ án hoặc ở cạnh thi thể, hắn liền có thể hỏi ra phương thức liên lạc của sát thủ chuyên nghiệp.

Nói gì thì cũng trách chính hắn, lần trước cùng Vương Bách Vạn gặp mặt, vừa nghe hung thủ không phải Trình Văn Tĩnh, hắn liền lười tiếp tục truy hỏi.

Sớm biết sẽ như vậy, lúc ấy nên hỏi tận gốc, để Vương Bách Vạn đem bộ dáng hung thủ vẽ ra.

……

Nhà xác.

Đi tới hiện trường vụ án một chuyến, kết quả không thu hoạch được gì, Liêu Văn Kiệt thúc giục Châu Tinh Tinh, lái xe đến nhà xác chuyên dụng của sở cảnh sát.

“Anh Kiệt, xe thể thao của anh mua bao nhiêu tiền?”

“Làm sao, anh cũng muốn mua một chiếc?”

“Không, tôi muốn hỏi giá cái chết của tôi.”

“Anh ngược lại rất tự biết mình…”

Liêu Văn Kiệt chửi bới một câu, cũng không biết nên nói Châu Tinh Tinh là đáng thương hay là nên nói anh ta hài hước, vỗ vỗ bả vai cậu ta: “Như vậy được rồi, ngày anh kết hôn,tôi tặng anh một chiếc.”

“Thật hay giả, cậu tốt bụng như vậy?”

“Nếu anh không tin, coi như là giả đi.”

“Chú Kiệt a~!”

Chương 281: Gặp nhau tức là duyên 2 Châu Tinh Tinh cảm động hiến thân tại chỗ, bị Liêu Văn Kiệt tát một cái, đi tới chỗ đăng ký, lộ ra thẻ cảnh sát của mình: “Lão bá, thi thể Lâm Đại Nhạc để ở đâu, trên đó có mệnh lệnh, cháu muốn tìm chút manh mối.”

“Lại tới?”

Lão bá trông cửa kiểm tra thẻ cảnh sát, thấy Châu Tinh Tinh cà lơ phất phơ, lại là Chánh Thanh Tra, không tiện đắc tội anh ta, chỉ chỉ hướng trái: “Bên trong có một vị cảnh sát, mang theo văn kiện tới đó, đang kiểm tra thi thể Lâm Đại Nhạc, mấy người đi khám nghiệm tử thi liền thấy.”

“Không thể nào, lúc này còn có người nhanh chân hơn tôi?”

Châu Tinh Tinh lẩm bẩm một câu, bước nhanh vào phòng khám nghiệm tử thi, thay găng tay cao su, đeo khẩu trang y tế, còn chưa đẩy cửa thứ hai ra, đã nhìn thấy có người từ bên trong đi ra.

“Người anh em, anh cũng đang giải quyết vụ án của Lâm Đại

Nhạc sao, sao trước đây chưa từng thấy qua anh?”

Châu Tinh Tinh từ trên xuống dưới quan sát người lạ mặt trước mắt, đàn ông, đeo khẩu trang nhìn không rõ diện mạo, anh mắt nhìn có vẻ hơn bốn mươi tuổi, ánh mắt sắc bén, lông mày rất cá tính, hung dữ.

Với kinh nghiệm phá án nhiều năm của Châu Tinh Tinh, như này, bình thường cũng không phải là người gì tốt.

Người đàn ông trung niên không nói gì, nhìn Liêu Văn Kiệt đeo găng tay bên cạnh, nhíu nhíu mày, cúi đầu đi ra ngoài phòng khám nghiệm tử thi.

“Đợi đã, ông còn chưa trả lời câu hỏi của tôi đâu?”

Châu Tinh Tinh giơ tay ngăn đường đi, khẩu súng phía sau lóe lên: “Vụ án này của Lâm Đại Nhạc tôi vẫn luôn đi theo, chưa từng thấy ông, số hiệu cảnh sát của ông là bao nhiêu?”

Liêu Văn Kiệt nhướng mày, đi tới phía sau người đàn ông trung niên, cùng Châu Tinh Tinh một trước một sau đem ông ta chặn ở chính giữa.

“Vị cảnh sát này, tôi có văn kiện cấp trên đặc biệt, có quyền điều tra.”

Người đàn ông trung niên lấy ra một tài liệu từ vòng tay của mình.

“Tốt nhất đừng có giở trò với tôi, loại thủ đoạn nhỏ như ông tôi thấy nhiều rồi, kéo khẩu trang xuống, giơ hai tay lên đứng sấp vào tường.”

Châu Tinh Tinh đối với tài liệu đưa tới trước mặt làm như không thấy, cảnh cáo nói: “Thành thật một chút, đừng có làm cái gì dư thừa, bằng không người chịu thiệt chỉ có thể là anh.”

Người đàn ông trung niên bất đắc dĩ giơ hai tay lên, nhưng không chịu lấy khẩu trang xuống: “Tôi chấp hành nhiệm vụ bí mật, cậu nên xem tài liệu trước rồi mới nói chuyện.”

“Còng tay ông lại rồi nhìn cũng không muộn.”

“……”

Người đàn ông trung niên trầm mặc, di chuyển bước chân đi về phía tường, hai tay thành thành thật thật dán vào tường đứng sấp.

Châu Tinh Tinh sờ còng tay, đem ông ta trở tay lại, sau đó mở văn kiện ra xem.

Bên cạnh, Liêu Văn Kiệt tò mò tiến lên, nhìn chằm chằm người đàn ông trung niên một trận, thấy ông ta không muốn chạm mắt, thậm chí còn có chút né tránh, liền giơ tay lên muốn tháo khẩu trang xuống.

Người đàn ông trung niên lắc đầu trái phải, chính là không muốn phối hợp lấy khẩu trang xuống, hai người một người đuổi theo một người, dần dần, Liêu Văn Kiệt dùng công phu thật sự, đối phương không chút hư tổn nào, mỗi lần né tránh đều là có né được .

“A, thật đúng là văn kiện chính quy.”

Châu Tinh Tinh khép lại tài liệu, thấy trong phòng hai người đang động tay động chân, vội vàng tiến lên khuyên can: “Anh Kiệt, là người một nhà, anh xuống tay nhẹ một chút.”

-Tút Tút! ———

“Không ai dừng lại, điện thoại lại vang lên, Châu Tinh Tinh lui ra cửa nghe, một lúc lâu sau khó chịu gật gật đầu.

“Anh Kiệt, phòng cảnh sát Lê cảnh ti gọi điện thoại cho em, vụ án có người tiếp nhận, sau này không cần em quản nữa.”

“Được rồi, vậy anh đi trước đi!

Liêu Văn Kiệt lấy chìa khóa xe ra, vung tay ném cho Châu Tinh Tinh, khóe mắt mang theo nụ cười nhìn người đàn ông trung niên: “Bên này tôi có đại sự phải làm, không cần quấy rầy tôi.”

Châu Tinh Tinh nhận lấy chìa khóa xe, nhắc nhở: “ông ta là nhân viên cảnh sát, mọi người đùa giỡn thì không sao cả, anh cũng không thể động chân thật.”

“Tôi biết rồi.”

Liêu Văn Kiệt cười hắc hắc, xoa xoa tay nói: “Vị cảnh sát này, gặp nhau tức là duyên, tôi muốn mời ông ăn một bữa cơm, ý như thế nào?”

“Khách khí rồi, tôi còn có việc phải bận.”

Người đàn ông trung niên lắc đầu, sau lưng rắc rắc một tiếng, dưới cái trợn mắt há hốc mồm của Châu Tinh Tinh, dễ dàng cởi còng tay ra.

“Vị cảnh sát này, gặp mặt rồi, ông biết đấy, tôi tìm các người đã lâu rồi.”

“Vậy cậu cũng nên biết, nguyên nhân tôi không muốn gặp cậu.”

Khóe mắt người đàn ông trung niên giật giật: “Bạn của cậu quá tà môn, tôi không muốn cùng cậu có quá nhiều lui tới, coi như làm việc thiện, cho… Một con đường sống đi!”

Khoa trương, Lý Ngang quả có chút tà môn, nhưng không tà môn như trong tưởng tượng của mấy người, hoàn toàn là lấy tin

đồn, phóng đại sự thật.

Liêu Văn Kiệt chỉ vào chính mình: “ông xem tôi kìa, tôi biết anh ấy đã có một thời gian, không phải vẫn sống rất tốt sao.”

Cho nên cậu cũng rất tà môn! Người đàn ông trung niên vẫn lắc đầu như cũ, nói cái gì cũng không chịu ăn bữa cơm này.

“Đã như vậy, tôi chỉ có thể mặt dày hướng các hạ xin luận bàn một hai.”

Người đàn ông trung niên là ủy viên bộ phận linh dị của cảnh sát, thật vất vả mới gặp được một người, cho dù là khó nhằn, người bạn này Liêu Văn Kiệt cũng quyết tâm phải thành .

Hắn bước vào với tư thế xông lên, sức lực dồn vào chân, thắt lưng, hai tay , Thiết Sa Chưởng tiến thẳng vào ngực người đàn ông trung niên.

–”Xin dạy bảo nhiều hơn!”

Chương 282: Chút thành ý, không có ý gì 1 Chưởng phong đánh tới, người đàn ông trung niên không trốn không tránh, dường như cũng có ý luận bàn một hai với Liêu Văn Kiệt. Càng có khả năng là , ông ta chuẩn bị đánh bại nhuệ khí* Liêu Văn Kiệt, miễn cho sau này dây dưa không dứt, giống như thuốc mỡ da chó , không bỏ được.

*Nhuệ khí: lòng hăng hái, nhiệt huyết

*Nhuệ khí: lòng hăng hái, nhiệt huyết

Chỉ thấy thắt lưng ông ta chìm xuống, trọng tâm rơi xuống dưới bàn, thắt lưng vai một đường bất động như núi, tay phải xuất quyền, tay trái xuất chưởng, chồng lên cơ thể hình bán nguyệt .

Bang!

Một chiêu qua tay, Thiết Sa chưởng lực đạo nghiêng nghiêng, bị người đàn ông trung niên dễ dàng bổ ra.

Liêu Văn Kiệt dùng bảy phần sức lực, thấy lòng bàn tay trống rỗng, thay vì lập tức thu lại, hắn lại dùng cả ba phần còn lại. Đồng thời, trọng tâm nâng lên, lấy eo và hông làm trục, quay sang ngang theo chân bổ thẳng roi xuống.

Đại Lực Kim Cương Thoái!

Chưởng cước chuyển đổi chiêu, mây bay nước chảy không hề bị kiềm chế , người đàn ông trung niên nghe được tiếng gió gào thét ở chân, thầm nghĩ một tiếng phiền toái, vẽ chưởng nghênh đón roi.

Trong nháy mắt chạm vào, năm ngón tay ông ta nắm chặt xương đùi Liêu Văn Kiệt, đồng thời nắm đấm phải xông thẳng vào, vỗ vào mu bàn tay trái.

Hai chiêu thức nhẹ nhàng xuất ra, dễ dàng tiết lộ lực đạo của Đại Lực Kim Cương Thoái, làm cho khó có thể tiến thêm một tấc.

“Đến lúc dừng được rồi, đã kết thúc rồi.”

“Tôi thấy thì chưa đâu.”

Trong lúc nói , ống quần Liêu Văn Kiệt bắn ra hai dải dây đỏ, quấn quanh cổ người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên điểm mũi chân, thân nhẹ như yến lui về phía sau mấy bước, cho đến khi thân thể chống tại cánh cửa thứ hai của nhà xác mới đứng vững.

Trong tầm mắt, Liêu Văn Kiệt thu chân đứng trên mặt đất, hai dải dây đỏ quấn quanh thành hai con rắn đỏ, lui về ống quần,

trong chớp mắt biến mất không thấy.

Đây là môn đạo thuật nào? Nếu như là vận dụng niệm lực, người đàn ông trung niên ngược lại cũng có thể lý giải, nhưng ống quần rộng bao nhiêu, dây thừng đỏ giấu ở đâu?

“Nói vậy lúc tiền bối tra hồ sơ của tôi đã biết, nhưng mà, hôm nay lần đầu tiên gặp, vẫn nên chính thức giới thiệu một chút, tôi họ Liêu, tên Văn Kiệt, tiền bối gọi tôi A Kiệt là được. ”

“……”

Nhận thấy người đàn ông niên trầm mặc, Liêu Văn Kiệt không khỏi nghi hoặc, “tiền bối, sao ông không nói gì?”

“……Phong Tứ。 ”

“Ra là chú Phong, gọi như vậy không biết có được không ?”

“Chú Phong là được rồi”

Chú Phong chú Tứ gì đó, cho người ta nghe được, còn tưởng rằng là người thân họ hàng, thân lắm không bằng!

Phong thúc vẻ mặt hắc tuyến, đối với Liêu Văn Kiệt dùng gậy đánh rắn* mười phần bất đắc dĩ, tên đều báo ra, tiếp tục che giấu diện mạo cũng vô nghĩa, giơ tay liền tháo khẩu trang y tế.

*Ngụ ý rằng mọi người có thể tận dụng cơ hội và tận dụng hoàn cảnh để phấn đấu vì lợi ích hoặc lợi ích lớn hơn. Sử dụng phép ẩn dụ “rắn và gậy” để so sánh sự vật lộn của con người, ám chỉ việc người bị tấn công rất giỏi tận dụng những khuyết điểm trong phương pháp của đối phương và phản công một cách nhạy bén, khiến đối phương cảm thấy rất khó khăn.

*Ngụ ý rằng mọi người có thể tận dụng cơ hội và tận dụng hoàn cảnh để phấn đấu vì lợi ích hoặc lợi ích lớn hơn. Sử dụng

phép ẩn dụ “rắn và gậy” để so sánh sự vật lộn của con người, ám chỉ việc người bị tấn công rất giỏi tận dụng những khuyết điểm trong phương pháp của đối phương và phản công một cách nhạy bén, khiến đối phương cảm thấy rất khó khăn.

Liêu Văn Kiệt: (—`’—)

Nếu không nhìn nhầm, khuôn mặt này có ba phần tương tự với chú Cửu.

“Làm sao vậy, tôi có cái gì không đúng?” Thấy Liêu Văn Kiệt ánh mắt cổ quái, chú Phong cẩn thận hỏi.

“Không, cháu thấy chú mi như đao cắt, mắt như hổ mục, tướng mạo đường đường, khí vũ hiên ngang, tất nhiên là hạng người cương chính kiên trinh, cháu tâm sinh hướng tới, muốn cùng chú kết giao bằng hữu.”

“Anh Kiệt, thì ra anh cũng nói tiếng người!” Châu Tinh Tinh trợn to hai mắt, lần đầu tiên gặp mặt, Liêu Văn Kiệt cũng không khen anh như vậy.

“Câm miệng, tôi cùng chú Phong đang nói chuyện!”

Liêu Văn Kiệt tát Châu Tinh Tinh một cái, không đợi chú Phong cự tuyệt, tiến lên hai bước, kéo khóa áo, lấy ra một thanh kiếm kim tiền làm từ ba mươi sáu đồng xu.

“Chút thành ý, không có ý gì đâu.”

“Không có ý gì là ý gì?”

“Cháu thấy chú Phong thẳng thắn lỗi lạc, tâm sinh khuynh bội, chính là có cái bảo kiếm tặng anh hùng, mong chú không từ chối.”

Tâm sinh khuynh bội: bội phục, ngưỡng mộ.

Tâm sinh khuynh bội: bội phục, ngưỡng mộ.

Liêu Văn Kiệt cười nhạt một tiếng, nhìn khuôn mặt chú Phong này liền biết, không chỉ là người có chuyện xưa, còn là người có cốt truyện, nói cái gì cũng phải có nhân có quả.

“Không được, tôi và cậu tình cờ gặp nhau, tôi không nhận không nổi lễ lớn như vậy.”

Chú Phong đẩy kiếm kim tiền ra, kiên quyết không nhận.

“Chú Phong, chú lại nhìn kỹ một chút, đây cũng không phải là đồng tiền bình thường.”

Liêu Văn Kiệt dựng lên kiếm kim tiền lên, chỉ vào hai mặt tám chữ: “Tiền năng khu quỷ, tài khả thông thần*, chú là người biết hàng, cháu sẽ không giải thích gì thêm.”

*Tiền năng khu quỷ, tài khả thông thần: “Tiền có thể xua ma đuổi quỷ, tiền có thể làm quen với thần

*Tiền năng khu quỷ, tài khả thông thần: “Tiền có thể xua ma đuổi quỷ, tiền có thể làm quen với thần

Chú Phong: “...”

Nhìn kiếm kim tiền không nói lời nào, ánh mắt nóng rực, run rẩy vươn tay trái ra, đè chặt tay phải đang không nghe não chỉ huy.

Không thể lấy, cầm là trúng kế!

“Chú Phong , đây chính là đồng tiền trên trời,bảo vật khó tìm trên thế gian a.”

Liêu Văn Kiệt nhỏ giọng bổ sung một câu: “Cháu phí chín trâu hai hổ mới đem vào tay, nếu chú không cần, cháu chỉ có thể đưa cho những người khác của hiệp hội.”

“Cho bọn họ chẳng khác nào lãng phí!”

Chú Phong cắn răng, một phen tiếp nhận kiếm kim tiền, từ trên xuống dưới đánh giá Liêu Văn Kiệt vài lần, thở dài nói: “Chung quy là cậu cao hơn một ván, tôi không có cách nào cự tuyệt, nói đi, đi đâu ăn cơm.

……

Chương 283: Chút thành ý, không có ý gì 2 Phòng ăn.

Châu Tinh Tinh bắt đầu vòng hai, mấy giờ trước no bụng, đều không ảnh hưởng chút nào đến khẩu vị của anh ta, đồng thời cũng không quên vểnh tai lên, nghe Liêu Văn Kiệt cùng chú Phong nói chuyện.

Chú Phong không phải lực lượng cảnh sát địa phương, ông ta quanh năm đóng quân ở đảo “Đông Bình Châu” phía đông bắc Tân Giới, được bạn bè trong giới cảnh sát mời đến điều tra một vụ án.

Khi còn trẻ, chú Phong cũng coi như tân binh trong giới cảnh sát, bắt trộm nhanh, phá án cũng nhanh.

Đáng tiếc, ông ta làm người quá mức cương trực, một là một, hai là hai, làm việc không lưu lại chút tình cảm nào, tốc độ đắc tội người so với tốc độ phá án còn nhanh hơn.

Cấp trên gặp phải đe dọa liền sợ hãi, liên tục điều mấy vị trí, ném ông ta đến làng chài.

Điểm này, giống Châu Tinh Tinh, nhưng chú Phong có đạo thuật, là vật quý hiếm, giáng chức xa hơn nữa, cấp trên sẽ nhớ một nhân vật như này.

Châu Tinh Tinh, nếu hắn bị giáng chức đến làng chài nhỏ, chỉ sợ cả đời đều phải làm bạn với gió biển. Cơ mà Châu Tinh Tinh cũng không hoảng hốt, dưới tình huống đơn thương độc mã nằm vùng, tìm khắp HongKong không ai sánh bằng, thiên phú tất nhiên là miệng lưỡi sắc như dao, cấp trên luyến tiếc ném anh ta đi hải

đảo canh gác.

“Vụ án của Lâm Đại Nhạc, bao gồm cả Vương Bách Vạn bị hại lúc trước, đều là do cùng một sát thủ gây ra…”

Chú Phong kể lại tình huống điều tra án gần đây, ông ta đang cùng việc dựa vào vụ hành thi vận ma túy, phát hiện sau lưng ẩn giấu một thế lực không nhỏ ở nước ngoài, càng điều tra kỳ quặc càng nhiều, trong đó bao gồm cả sát thủ chuyên nghiệp trực thuộc nhóm thế lực này nuôi dưỡng.

“Bọn họ chỉ nhận đơn đặt hàng của người có tiền, đòi giá cao, ra tay ít, làm việc phi thường khiêm tốn, nếu như không phải âm sai dương thố*, tôi cũng không có cách nào liên hệ với nhau.”

*Âm sai dương thố: vì một yếu tố ngẫu nhiên mà tạo thành sai lầm

*Âm sai dương thố: vì một yếu tố ngẫu nhiên mà tạo thành sai lầm

“Chú Phong , về vụ án hành thi, lần trước cháu ở chỗ Hoàng cảnh ti Tây Cửu Long bên kia, người không chịu gặp cháu, hẳn là cũng là chú đi.”

“……”

Chú Phong không nói gì, xác nhận.

“Cháu không hiểu, theo cháu được biết, Hongkong có hiệp hội đạo sĩ, không nói nhân số đông đảo, lớn nhỏ cũng là một cỗ lực lượng, làm sao có thể có chuột bên ngoài lẻn vào tìm phiền toái?” Liêu Văn Kiệt hỏi ra nghi hoặc.

“A Kiệt, cậu thật sự không biết, hay là giả vờ không biết?”

“A, cháu biết cái gì cơ?”

Liêu Văn Kiệt bị hỏi, nhìn ánh mắt có chút khinh bỉ của chú Phong , như thể dòng nước ngầm bắt đầu khởi động, có một phần công lao của chú ta.

Quá căng! Tính toán thời gian, hắn xuyên qua tới ngay cả nửa năm cũng không có chuyện gì, coi như là hiệu ứng cánh bướm, cũng không có khả năng thổi lên gió lớn như vậy.

Đổi thành Lý Ngang cũng không khác biệt lắm, tên kia… Chờ đã, Lý Ngang!

“Chú Phong , sẽ không phải…”

Liêu Văn Kiệt khóe mắt giật giật, nghĩ đến khả năng nào đó: “Chẳng lẽ vị tiền bối cao nhân kia ngoài ý muốn qua đời, dẫn đến những con chuột này lá gan lớn, cho nên mới càng không kiêng nể gì?”

“Ngươi biết là tốt rồi.”

Chú Phong nghiêm túc gật đầu: “Vân Tố đạo trưởng pháp lực cao cường, là cao nhân số một số hai ở HongKong, ông ấy đột nhiên qua đời, không chỉ ảnh hưởng đến sự ổn định của đại hiệp hội, còn làm cho một ít hạng người dã tâm lang sói rục rịch, đặc biệt là hai năm nay, rất bất bình.”

Thật sự là cái hố này!

Liêu Văn Kiệt mở to hai mắt, khó trách mỗi lần gặp được người có chút đạo pháp, đều tránh xa anh ta,người như Lý Ngang không phải là người mà người căm chó ghét, mà là đã đạt đến cảnh giới vô thượng trời hiềm địa ố* rồi.

*Trời hiềm địa ố: trời đất đều ghét

*Trời hiềm địa ố: trời đất đều ghét

Nhưng mà này cũng từ bên đó chứng minh Lý ngang rất tà môn, tên này động đến miệng lưỡi, nói thôi đã chết một đại nhân vật, sau đó còn dẫn đến một loạt biến cố khác, để cho một đống người đi theo lau mông cho anh ta. Không phục không được.

” Chú Phong , xin lỗi cho cháu nói thẳng, vì sao các ngươi không…”

Liêu Văn Kiệt cũng chưởng thành đao, hung hăng đè xuống phía dưới.

Giờ khắc này, lập trường kiên định của hắn, đứng trên nhiều người cùng đại nghĩa bên kia, tuyệt đối không cùng hạng người gian tà đồng lưu hợp ô.

“Quá lãng phí.”

“Cái gì?”

“Quá lãng phí…”

Phong thúc trầm mặc một lúc lâu, chậm rãi nói: “Thứ nhất, trước khi Vân Tố đạo trưởng chết, cũng không có trách móc nặng nề với ai, chỉ nói mình lầm đường lạc lối.

Thứ hai, một thứ tà môn như vậy, tất cả mọi người đều cảm thấy giữ lại tương đối tốt, nói không chừng ngày nào đó sẽ dùng được.

Nói một cách đơn giản, mặc dù hận không thể làm thịt Lý Ngang, nhưng mọi người đều đồng ý rằng, thứ tà môn như sao chổi này không thể chỉ có bọn họ cần đọ sức, mà còn muốn để cho mọi người hợp sức cùng nhau.”

Liêu Văn Kiệt gãi đầu, một lúc lâu sau mới hỏi: “Chú Phong, chú nói thật cho cháu biết, hiện tại cháu và Lý Ngang phân rõ giới hạn, coi như không quen biết người này còn kịp sao?”

“Ăn thôi, đến đây, ăn, ăn đi.”

Chú Phong gắp đậu phộng lên, uyển chuyển nói với Liêu Văn Kiệt, chờ chết đi, không cứu được.

Liêu Văn Kiệt thở dài, không nói gì nhìn lên trần nhà, hắn xem ra, sau này muốn vào cửa đại hiệp hội, chỉ sợ so với lên trời còn khó hơn.

Chương 284: Bồ câu truyền thư 1 Chính là không biết, một người một thanh kiếm Kim Tiền, có thể thông hòa một chút hay không. Suy tư một lát, Liêu Văn Kiệt không còn rối rắm nữa, nếu cưỡng cầu không được, chuyện của đại hiệp hội tùy duyên là tốt rồi.

Hơn nữa, nhìn chú Phong đánh giá liền biết ngữ khí đại hiệp hội, địa phương có người liền có giang hồ, đại hiệp hội cũng không phải là thùng sắt, tất cả mọi người không phải ai cũng có tâm tư rộng lượng như Vân Tố đạo trưởng

“Chú Phong , cháu làm việc thay trời hành đạo, nay có ma quỷ quấy rối, nói cái gì cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, tổ chuột làm loạn kia, cháu nguyện giúp chú một tay.”

“……”

Tay Chú Phong gắp đậu phộng run lên, chỉ cảm thấy rượu trong chén nháy mắt không còn thơm nữa.

Thanh kiếm đó, ông ta không nên nhận lấy.

“Chú yên tâm, cháu sẽ không hại chú, sau này miễn là có khi chú lui tới, cháu tuyệt đối không gọi Lý Ngang tới đây.”

Liêu Văn Kiệt nghiêm túc: “Còn nữa, về Lý Ngang, chú giúp cháu truyền lời, để mọi người yên tâm. Cháu nhất định nghiêm khắc trông coi, cho dù không cần, cũng sẽ không thả anh ta ra

ngoài làm bậy. ”

Cái này… Điều này chỉ sợ không đơn giản như vậy, có người đã thử qua, anh ta là người không nói lý, không ai có thể giữ anh ta.

“Đơn giản a, cháu mở một công ty bắt quỷ, Lý Ngang cũng là một trong những ông chủ, thêm vài nữ thư ký, anh ấy sẽ yên ổn sinh sống.”

“……”

Phong thúc không còn gì để nói , chỉ dựa vào những lời này, ông ta và Liêu Văn Kiệt cũng không phải là người cùng đường.

“Đúng rồi, chú Phong , nếu tổ chuột này kiêu ngạo như vậy, không bằng hiện tại thả Lý Ngang ra, chú cảm thấy thế nào?”

“Ta cảm thấy không ổn!”

Chú Phong lau mồ hôi lạnh, cười gượng nói: “Chờ một chút, vụ án mới bắt đầu điều tra, tìm được hang ổ của bọn chúng rồi bàn lại cũng không muộn.”

Một bữa cơm chấm dứt đã là bảy giờ tối, nghe Liêu Văn Kiệt cùng chú Phong bàn chuyện vụ án lớn nửa ngày, Châu Tinh Tinh hăng hái mười phần, nói cái gì cũng không chịu đi, cho đến khi Liêu Văn Kiệt móc ra năm nghìn.

Chú Phong ra khỏi khách sạn, đi thẳng đến khu thương mại, Liêu Văn Kiệt lái xe đuổi kịp, tỏ vẻ vừa hay tiện đường, có thể chở ông ta một đoạn đường.

“A Kiệt, cậu không cần phải đi theo , nếu tôi đã nhận lễ gặp mặt của cậu, tự nhiên sẽ không bỏ mặc cậu.”

Chú Phong mở cửa lên xe, ông ta đối với Liêu Văn Kiệt cũng

không có ý kiến, trước đây nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, cho nên không muốn gặp cậu , hiện tại nã nhân thủ đoạn*, chuyện đuối lý không đáng để tâm.

*Nã nhân thủ đoạn,cật nhân chủy nhuyễn: ý chỉ đã nhận được lợi ích từ người ta thì nên nể mặt người ta.

*Nã nhân thủ đoạn,cật nhân chủy nhuyễn: ý chỉ đã nhận được lợi ích từ người ta thì nên nể mặt người ta.

“Lời này của chú Phong, đó không phải là quà gặp mặt, lúc ấy đã nói qua,chỉ là chút thành ý mà thôi, không có ý gì khác.”

Liêu Văn Kiệt dựa theo địa chỉ, lái xe đến nơi.

“Nhưng mà tôi có một chút không rõ lắm, cậu và tôi không giống nhau, cậu không phải cảnh sát, vì sao lại có chấp niệm với vụ án này?” Chú Phong hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

“Chúng cháu là đạo sĩ, người thay trời hành…”

“Được rồi.”

Chú Phong ngồi ở ghế lái phụ, giơ tay xoa xoa huyệt thái dương, nếu đã không hỏi được lời nói thật, thì thôi đem lời nói dối trở thành thật vậy .

“Kỳ thật là như vậy, Vương Bách Vạn bị sát thủ giết chết, anh ta với cháu thân như huynh đệ, anh ta chết cháu không thể ngồi yên mặc kệ.”

“Tôi hiểu rồi.”

Chú Phong miễn cưỡng tiếp nhận lý do này, nhìn phong cách nói chuyện làm việc của Liêu Văn Kiệt, lại nhìn Vương Bách Vạn hoang đường tử pháp, hai người xưng huynh gọi đệ cũng là hợp tình hợp lý.

Xe thể thao dừng ở trung tâm mua sắm, Liêu Văn Kiệt đi theo phía sau chú Phong, đi thẳng đến phòng tập thể dục tầng hai.

“Hai ngày trước, tôi truy tìm một thi nữ, khi còn sống cô ta có một người bạn trai, làm huấn luyện viên ở phòng tập thể dục này.”

Chú Phong giải thích một câu, với tính tình của ông ta đáng lẽ đã sớm nên tra được phòng tập thể dục này, ngờ đâu giữa đường bị sát thủ tập kích, liên lụy đến vụ án của Vương Bách Vạn và Lâm Đại Nhạc, cho nên kéo dài đến bây giờ.

“Chú Phong, chỉ có một mình chú điều tra án, bên người không có đối tác trợ giúp sao?”

Liêu Văn Kiệt nhìn trái nhìn phải, với sự hiểu biết của hắn về chú Phong này, bên cạnh ông ta không có đồng đội nào có tính cợt nhả, lừa đảo, vì vậy không thể nào mà bị hố như vậy được .

“Vốn có hai người, nhưng bọn họ đều là người bình thường, tôi một mình hành động thuận tiện hơn, tìm cớ vứt bỏ bọn họ.”

Đang nói, chú Phong phát hiện cửa kính phòng tập thể dục cần mật mã mới có thể mở ra, lui về tiền sảnh kinh doanh, chìa ra thẻ cảnh sát của mình.

Cái này thì có gì hữu dụng chứ, người ta không nghe theo đâu !

Ba!

Liêu Văn Kiệt liếc mắt nhìn bảng hiệu kinh doanh, phanh một tiếng rút ra một vạn đồng: “Cái kia, đừng đứng ngây ngốc, làm hai thẻ hội viên cao cấp!”

Tiền tài mở đường, cửa thủy tinh chậm rãi mở ra, mặc cho hai người ra vào tự do.

Hai người vừa mới đi tới cửa, liền có mấy huấn luyện viên cơ bắp rắn chắc nghe tin mà đến, mỗi người tươi cười nịnh nọt, như ruồi bâu đến.

“Anh đẹp trai giàu có, còn có vị đại thúc đẹp trai này, không biết hai vị muốn học khóa học gì, nếu như là bắt đầu luyện tập từ cơ bản, chính là là chuyên môn của tôi a.”

“Đại thúc, nhìn lần đầu tiên chú vào phòng tập thể dục, cháu đề nghị chú nhanh chóng vào lớp, cam đoan trong vòng ba mươi ngày giúp chú định hình hình thể hoàn mỹ, hơn nữa…”

Chương 285: Bồ câu truyền thư 2 Một huấn luyện viên thể hình tiến lên, nhỏ giọng nói thầm bên tai chú Phong hai câu, vừa nhướng mày, lộ ra ánh mắt mà đàn ông đều hiểu.

“Đều tránh ra đi, không tìm phải các anh, bằng hữu đề cử chúng ta tới đây, nói phòng tập thể dục này có huấn luyện viên rất lợi hại, gọi là…”

Liêu Văn Kiệt cầm thẻ vàng quạt gió, kéo giống như Vương Trăm Vạn, nghiêng đầu nói: “Chú Phong, huấn luyện viên kia tên là gì, cháu không nhớ rõ.”

“Eddie.”

“Đúng, chính là Ace, chúng ta tới tìm anh ta luyện tập.”

Mấy huấn luyện viên nghe vậy như bầy chim thú tan rã, một trong số đó ngửa đầu hô to, đem Eddie trong phòng nghỉ hô ra.

Eddie vòng eo to tròn, thân hình cường tráng, mặc một chiếc áo vest màu trắng, chỉ riêng một cánh tay đã thô to bằng đùi Liêu Văn Kiệt .

Chính là mặt có chút vuông vức, thoạt nhìn không phải rất thông minh. “Ngươi chính là Ace?”

“Không, tôi là A… Phải, tôi chính là Ace. ”

*nguyên văn chú Phong nói 艾迪: ài dí (Eddie) , nhưng LVK nghe thành艾斯: Āi sī (Ace) , mấy ông huấn luyện viên lại nói thành埃迪: Āi dí , mà艾迪và 埃迪đều là Eddie, 艾và埃phát âm gần giống nhau, nên mới có sự nhầm lẫn như này.

*nguyên văn chú Phong nói 艾迪: (Eddie) , nhưng LVK nghe thành艾斯: (Ace) , mấy ông huấn luyện viên lại nói thành埃迪: , mà艾迪và 埃迪đều là Eddie, 艾và埃phát âm gần giống nhau, nên mới có sự nhầm lẫn như này.

Nhìn chiếc thẻ vàng lắc lư, Eddie quyết định đổi tên, rạng rỡ nói: “Bạn bè của hai người rất có ánh mắt, nói chút , là dự định tập thể dục hay là tạo hình, tôi sẽ sắp xếp bài học cho hai người.”

“Kỳ thật chúng tôi không phải tới tập thể dục.”

Chú Phong tiến lên hai bước, xoa xoa đầu ngón tay: “Bạn tôi nói chỗ này có hàng, cậu hiểu mà, cho nên chúng tôi mới tới tìm cậu.”

“Thật ngại quá, tôi không biết ông đang nói cái gì.”

Eddie nghe vậy nhíu mày thành chữ ‘chữ xuyên’, thành thật nói: “Tôi chính là một huấn luyện viên thể hình, làm việc vất vả, không bán đồ dùng dinh dưỡng và sức khỏe.”

“Được rồi, quy củ chúng tôi hiểu, trời biết đất biết ngươi biết ta biết.”

Liêu Văn Kiệt lấy ra ba ngàn đồng, bí mật nhét vào trong tay Eddie: “Phiền cậu nhanh một chút, tôi có chút không đợi được.”

“……”

Eddie nhìn tiền nhỏ trong tay, do dự vài giây, để Liêu Văn Kiệt

cùng chú Phong chờ, xoay người đi về phía phòng thay đồ.

Chú Phong liếc mắt, chậm rãi ba bước đi theo phía sau Eddie, Liêu Văn Kiệt thì nhìn chung quanh, cuối cùng đi về phía cửa sau phòng tập thể dục.

Vừa mới đứng ở cửa sau một lát, Eddie vẻ mặt đầy máu chạy tới, chú Phong không nhanh không chậm đi phía sau.

Liêu Văn Kiệt nhún nhún vai, nhấc chân một cái, vấp ngã Eddie đang hoảng hốt , người sau đứng lên, một câu tàn nhẫn không có, vùi đầu chỉ muốn chạy. Hắn thấy Phong thúc vẫn chậm rãi như trước, cũng không ngăn cản nữa, nhìn theo Eddie chạy xa.

“Như thế nào?”

“Không chỉ Eddie, tất cả mọi người trong phòng tập thể dục này đều có vấn đề.”

Chú Phong kéo áo ra, trong túi nhét một gói bột mì trắng: “Tôi sẽ liên lạc với sở cảnh sát, chuyện bên này giao cho bọn họ xử lý, chúng ta đuổi theo Eddie, tìm nhà của anh ta.”

“Sẽ không mất dấu chứ?”

“Không đâu, tôi ở đã lưu lại tín hiệu trên cậu ta rồi.”

Cùng người thông minh nói chuyện, làm việc liền vô cùng đơn giản, hai người từ cửa sau rời khỏi phòng tập thể dục, Liêu Văn Kiệt phụ trách lái xe, chú Phong vừa gọi điện thoại vừa chỉ đường.

……

Thời gian đến chín giờ tối, chiếc xe thể thao đậu trước một ngôi nhà hẻo lánh.

“Tình huống không đúng, Ace cũng không phải là đạo tặc ,ngôi nhà trên kia của cậu ta có chút lớn quá mức.”

Liêu Văn Kiệt cũng chỉ điểm ở mi tâm, nhìn sương mù màu đen dày đặc lơ lửng trên bầu trời , nhíu mày nói: “Nơi dưỡng thi nhân tạo, tà khí rất nặng, nếu như cháu đoán không sai, nơi này hẳn là hang ổ của mấy kẻ kia.”

Một lúc liền tìm đến ngôi nhà, Liêu Văn Kiệt nhìn căn nhà tối đen như mực, ánh mắt như chứa ánh sáng, trong bóng tối, đem toàn bộ căn nhà thấy rõ ràng.

Chú Phong đứng ở bên cạnh xe nhíu mày, giơ tay đẩy về phía cửa lớn, dễ dàng đẩy hai cánh cửa sắt ra.

“Còn chưa điều tra ra, là đối phương đã chủ động mời chúng ta tới cửa làm khách.”

Chú Phong nhấc chân quét sạch đất đen dưới chân, lộ ra vôi hoa trắng, biểu tình ngưng trọng nói: “Hiện tại đi vào, bên trong khẳng định bày ra thiên la địa võng, nhưng nếu như không đi vào, ngược lại lại yếu thế, để tên đạo tặc này lại chạy được, muốn bắt liền khó.”

“Cháu đề nghị gọi người!” Liêu Văn Kiệt quyết đoán trả lời, gặp chuyện do dự không quyết định, khẳng định là không đủ người, người nhiều thế mạnh thì khác, trong đầu chỉ có một từ.

Hận !

Hận tìm đến chỗ chết, ai xúi người đấy là cháu trai.

“Có đạo lý.”

Chú Phong gật gật đầu, liếc mắt nhìn chiếc điện thoại trong ngực Liêu Văn Kiệt.

“Chú Phong, chú cảm thấy dưới loại tình huống này, cháu gọi điện thoại cho Lý Ngang, được không?”

Trước đây hứa hẹn ‘tuyệt đối không dùng Lý Ngang ‘, Liêu Văn Kiệt cho rằng cần phải hỏi ý kiến của chú Phong một chút.

“Cái này…”

Chú Phong nghe được tên Lý Ngang, liền đau đầu, rối rắm nửa ngày cũng không nói gì.

Liêu Văn Kiệt nhân cơ hội nói chuyện, tốt bụng nhắc nhở: “Chú Phong , trong hiệp hội khẳng định có mấy người bạn tính tình hợp nhau, không bằng gọi điện thoại cho bọn họ, để cho bọn họ gọi mấy tên trẻ tuổi đến đây hỗ trợ.

Không ổn, người lừa gạt là không đúng. Chú Phong lắc đầu: “Không làm được, tôi chỉ biết mấy người kia ở chỗ nào thôi, không có phương thức liên lạc đâu, chúng tôi đều không cần điện thoại.”

Chương 286: Bồ câu truyền thư 3 Thời đại nào mà còn không dùng điện thoại? Có chút khó tin, nhưng Liêu Văn Kiệt không có cách nào vạch trần, bởi vì chính chú ta còn không có điện thoại, suy nghĩ một chút, hắn quyết đoán gọi Lý Ngang.

Mười giây sau, hắn gọi lại một lần nữa, liên tục ba lần, bất đắc dĩ đành thôi.

Không có tín hiệu.

“Đó là lý do tại sao tôi và bạn bè không thích sử dụng các sản phẩm công nghệ, thường hay có vấn đề.” Chú Phong sâu kín nói.

“Vậy hai người liên lạc như thế nào?”

“Bồ câu truyền thư.”

Hiểu rồi, sau này nhìn thấy chim bồ câu liền biết có chuyện, không cách nào liên lạc được với thế giới bên ngoài. Hai người đứng ở cửa trợn tròn mắt nhỏ, suy nghĩ rời đi, ngày mai gọi thêm

người rồi quay lại, khẳng định người đi phòng trống rỗng, ngay cả một bóng ma cũng không có, nhưng cứ như vậy mạo muội xâm nhập…

Chú Phong : A Kiệt quyền cước công phu không tầm thường, đạo thuật quỷ dị, cho dù có nguy hiểm, hai người bọn họ cũng đủ để ứng phó, có thể thăm dò đến tận nơi.

Liêu Văn Kiệt: chú Phong quyền cước công phu không tầm thường, đạo thuật… Nhìn mặt liền biết không kém, cho dù có nguy hiểm, lúc chạy trốn ông ta cũng sẽ không chậm chân, có thể thăm dò đến tận nơi.

“Đi.”

Đi vào! Hai người nhìn nhau gật đầu, uyển chuyển dẫm lên đất đen, sải bước đi vào trạch viện.

~~~~

Bang !

Cửa lớn phía sau khép mạnh, hai người cũng không quay đầu lại, ngược lại tăng tốc độ.

Trong lúc bất chợt, từng tia hắc khí từ trong bùn đất tràn ra, từng bàn tay quỷ lúc sáng lúc tối hướng mắt cá chân hai người bắt tới.

“Thiên địa tự nhiên, uế khí phân tán, động trung huyền hư, hoảng lãng thái nguyên.” (mấy câu thần chú)

Hồng âm đi qua, thanh âm như sấm , vô thượng đạo pháp áp bách quần quỷ, ngắn ngủn mười sáu chữ nói xong, tay quỷ khắp nơi đã tan thành tro bụi.

Chú Phong nhìn thấy trước mắt sáng ngời, lòng tin càng thêm
~~~~

đầy đủ, vài bước bước qua đình viện, dừng bước trước cửa phòng lớn.

“Đây là…”

Chú Phong nhìn về phía huy hiệu hoa cúc trên cửa, nhíu mày phun ra mấy chữ: ” Nghê Hồng Cửu Cúc nhất phái.”

“Cửu Cúc nhất phái…”

Liêu Văn Kiệt đọc thành tiếng theo, tình cảnh này, hắn tựa hồ có chút ấn tượng.

“Thiên hạ kỳ môn độn giáp, vốn có nguồn gốc từ Hoa hạ, có kỳ tài bất thế của phật đạo Trung Nguyên song tu lập ra , tên là Cửu Cúc Thánh Đạo, thời Tùy Đường, Trung-Nhật hai nơi trao đổi thương mại…”

“Có người cầu đạo Nghê Hồng, tập được cửu cúc bí thuật, do Nghê Hồng sáng lập Cửu Cúc nhất phái, sau đó lại phân chia mười lưu phái, trong đó có hai mươi bốn tông phái tương đối chính thống, gọi chung là Cửu Cúc nhất phái, biểu tượng đều lấy hoa cúc làm chủ.”

Chú Phong lẩm bẩm, thuận tiện phổ cập kiến thức phổ thông cho Liêu Văn Kiệt, ngay sau đó nói: “Nhưng biểu tượng này, trước kia tôi chưa từng thấy qua, cẩn thận một chút, tà thuật dụng ý bất chính, đã bước vào địa phận ma đạo, không thể lật thuyền trong mương.”

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, lễ phép lui ra sau hai bước, chú Phong kiến thức rộng rãi, hắn tâm phục khẩu phục, nguyện xưng một tiếng tiền bối.

Cho nên, tiền bối đi trước.

Chú Phong cũng không nhiều lời, lấy ra bảo ngọc âm dương

mang theo bên người, cắn rách đầu ngón tay, điểm máu , ngón cái, ngón trỏ, ngón giữa, ba ngón tay siết chặt bảo ngọc, đóng chặt cửa phòng.

Bang !

Ánh đèn đỏ trải ra, hai cánh cửa gỗ bốc khói đen đổ xuống, phía trước là một hành lang dài bằng gỗ, hai bên đèn lồng bằng đá từng hàng sáng lên, thẳng đến cuối…

Kẹt kẹt!

Kẹt kẹt —— ——

Hai người đi song song trên sàn nhà bằng gỗ, hai bên trái phải đều là cửa gỗ phong cách hiện đại, ánh đèn chiếu rọi, sau khi lờ mờ sáng rõ liền thấy lấp ló có bóng người ngồi quỳ chân trên mặt đất.

Hô hấp nhịp tim đều không có, không biết là người giấy điêu khắc hay là hành thi được luyện chế thành.

Bầu không khí quỷ dị, áp bức hồn phách người ta.

Nương theo tiếng vang kẹt kẹt dưới chân, những bóng người này ở dưới ánh đèn lúc sáng lúc tối, tựa như sẽ phá cửa mà ra bất cứ lúc nào.

“Chú Phong, cháu đột nhiên nghĩ đến một chuyện ma, loại mà có người mặc đồ đỏ ấy, chú có muốn nghe không?”

“…”

Chú Phong không nói gì, có chút trách cứ trừng mắt nhìn Liêu Văn Kiệt một cái, làm dịu bầu không khí cũng tốt, nhưng không biết nói chuyện thì cứ bớt nói đi.

Hai người tập trung nín thở, hữu kinh vô hiểm đi đến cuối

hành lang liền thấy hai đường rẽ hai hướng trái phải, nhìn là biết đây là muốn hai người bọn họ tách nhau ra.

Có đứa ngốc mới mắc lừa!

Liêu Văn Kiệt với chú Phong liếc nhau, đồng thời gật gật đầu, ăn ý lựa chọn một hướng.

“Bên trái.”

“Bên phải.”

“...” x2

Lần đầu tiên phối hợp, khó tránh khỏi sẽ xuất hiện tình huống này, Liêu Văn Kiệt tôn trọng ý kiến của tiền bối, đi về hướng bên phải.

Đúng lúc này, trần nhà trên đỉnh đầu lại truyền đến tiếng rì rào lạ thường, Liêu Văn Kiệt ngẩng đầu nhìn lên, mái tóc đen dài lít nha lít nhít mọc ra từ bên trong khe hở, vươn về phía hai người bọn họ một cách quỷ dị.

“Chiêu trò vớ vẩn.”

Chú Phong hừ lạnh một tiếng, đầu ngón tay điểm nhẹ lên bảo ngọc Âm Dương, ánh lửa hướng về phía mái tóc đen dài đang vươn ra.

Thoáng chốc, ngọn lửa bay lên, thuận thế cháy lan ra, đem tất cả tóc đen trong hành lang đốt gần hết sạch.

Vẫn chưa kết thúc ở đó, bên trong khe hở trên trần nhà tóc đen mới mọc đẩy lớp tro còn sót lại ra, lại tiếp tục vươn dài xuống.

Chương 287: Vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. 1 “Để cháu thử một chút.”

Liêu Văn Kiệt ngăn chú Phong cứ động tí là phóng hỏa lại, dậm chân vọt tới trước, nhảy một cái giẫm lên vách tường, bàn tay gắt gao nắm chặt một mớ tóc dài, lúc người nhảy xuống thì kéo mạnh một phát.

Rầm rầm.

Trần nhà sụp đổ hơn phân nửa, bụi đất bay khắp nơi, một cái bóng đen bị Liêu Văn Kiệt lôi từ trên trần nhà xuống.

Là nữ, mặc một bộ đồ Ninja màu đen, mặt che cực kỳ kín kẽ, chỉ lộ ra mỗi đôi mắt.

Tóc đen đầy đầu dài đến kinh người, lại như vật sống, đang điên cuồng mọc ra đen nghịt hướng về phía Liêu Văn Kiệt và chú Phong.

Ánh lửa lại hiện ra, chú Phong cho một mồi lửa thiêu nữ Ninja tóc đen đầy đầu, nữ ninja rút dao ra trong nháy mắt, tay đè lên chuôi đao, sau đó cô chống đầu gối lên mặt đất, trực tiếp đạp xuống bay đến góc tường.

Nữ ninja lộn hai vòng, áp sát người vào vách tường, ấn vào cơ quan, theo vách tường xoay một vòng liền biến mất không thấy đâu nữa.

Nói thì chậm nhưng chuyện xảy ra quá nhanh, Chú Phong một bước lao đến, lúc vách tường xoay chỉ còn một giây nữa sẽ khép lại, chú hóp lưng như mèo rồi chui vào.

“Đừng… mà a.”

Liêu Văn Kiệt im lặng buông tay, chú Phong đây lỗ mãng quá rồi, hoàn toàn không giống chú Cửu thận trọng, từ tốn.

Hắn gõ gõ vách tường, phát hiện cơ quan đã hỏng, liên tục ba lần Thiết Sa Chưởng mạnh mẽ tấn công, đều không nhúc nhích tí

nào.

Không tiến vào được rồi.

Liêu Văn Kiệt quay đầu nhìn một chút, hai lối đi trái phải đều là tiền đồ vô lượng. Cân nhắc tỉ mỉ một chút, lát nữa lạc đường nhỡ đâu phá vỡ quy tắc chung, hắn quyết định đứng tại chỗ chờ chú Phong quay về tìm hắn

Nghĩ như vậy rất tốt, nhưng chủ nhà này không đồng ý.

Ba mươi giây về sau, lối vào đầu kia hành lang đồng loạt vang lên tiếng mở cửa. Từng người một sắc mặt trắng bệch, lại bôi đầy phấn son diễm lệ của con gái, giẫm lên đôi guốc gỗ Hận Thiên Cao* thông thường, nghiêng ngả trái phải đi ra.

Các nàng ăn mặc hoa lệ, mang theo rèm hoa phủ đầu, có mấy người còn cầm ô màu đỏ tươi, nhìn tạo hình, hai mươi mấy người này đều thuộc hàng hoa khôi rồi.

Liêu Văn Kiệt thở dài một tiếng, trước tiên vì những người này mà mặc niệm ba giây, sau đó đi về phía bên phải cuối hành lang.

Hai mươi mấy cái hành thi đi lại khó khăn, không khó để nhìn ra, chủ nhà lúc trước khi có tiệc ngon chào đón, không muốn khách làm trễ giờ, mới dùng loại phương pháp này đuổi người.

“Biến thái!”

Liêu Văn Kiệt bước nhanh đi về cuối hành lang, nhấc chân đá mở cửa gỗ.

Trong tầm mắt là gian phòng vuông vức, vách tường trắng noãn như tuyết, chỉ có một chiếc quan tài màu đen, thẳng tắp được khảm ở đối diện bức tường trống không.

“Có điểm giống kiểu trò chơi qua cửa, đẩy qua tài ra, đánh bại

quái vật bên trong, sau đó tiến vào một căn phòng bên dưới…” Liêu Văn Kiệt lẩm bẩm, sớm đọc ra được kịch bản chủ nhà đã chuẩn bị kỹ càng.

Hắn đang suy nghĩ, nếu như mình đứng bất động ở đây, nắp quan tài có đột nhiên bật ra hay không thì bịch một tiếng, thế mà nắp quan tài bật ra rồi.

Gió lạnh thổi vù vù vào trong phòng, nhiệt độ không trong chớp mắt giảm xuống 10 độ.

Trong quan tài, một nữ thi mặc đồ ninja từ từ mở mắt, lòng trắng của đôi mắt đen kịt một màu, hiện ra tia sáng quỷ dị. Đôi môi đỏ tươi như đã uống no máu, so với da mặt trắng bệch của cô ta có thể làm thị giác bị chấn động mãnh liệt, khiến người ta không khỏi liên tưởng đến chữ “Yêu” (“yêu” trong “yêu ma quỷ quái”)

(“yêu” trong “yêu ma quỷ quái”)

Nữ thi nghiêng nghiêng ngả ngả bước ra khỏi quan tài, mười ngón tay hàn quang lấp lóe, mỗi một ngón đều đã bị rút mất xương cắm vào dao giải phẫu vào rồi khâu lại.

Liêu Văn Kiệt cảm thấy một trận ghê răng, điều hắn không nghĩ tới chính là, nữ thi đột nhiên nhếch khóe miệng, nụ cười khát máu dữ tợn.

“Không phải hành thi…”

“Không đúng, không có nhịp tim, nhiệt độ cơ thể còn thấp như thế, không thể nào là người sống…”

Không có thời gian cho Liêu Văn Kiệt suy nghĩ nhiều, nữ thi hạ đầu gối xuống, lấy tốc độ vượt xa của con người lao lên. Mười cái móng vuốt thế đao xé rách âm thanh của gió, trong nháy mắt, liền bay thẳng đến trước người hắn.

Một giây sau, mở ngực mổ bụng.

Nữ thi chỗ nào cũng quỷ dị, Liêu Văn Kiệt không dám dùng Thiết Bố Sam chống đỡ, rón mũi chân, cả người an toàn rời đi hơn hai mét.

Nữ thi tấn công mãnh liệt, đuổi giết tới năm mét ngoài cửa thì miễn cưỡng dừng lại, cứng ngắc quay người, lại xông vào trong phòng chém giết.

Bịch!

Vách tường hơi lõm, nữ thi nhe răng miệng phát ra tiếng cười bén nhọn, hai chân đạp vách tường, thế xông lên càng nhanh ba phần.

Liêu Văn Kiệt không ngừng di chuyển, lướt đi né tránh nữ thi chân như gắn lò xo kia, mỗi lần đạp vách tường là một lần nhắm đến hắn mà nhào vào.

Trên vách tường xung quanh, dấu viết của móng vuốt kim loại cắt lên càng ngày càng nhiều, âm thanh vun vút của không khí bị móng vuốt xé mở cũng ngày càng dày đặc.

Mấy lần né tránh nữ thi tấn công, Liêu Văn Kiệt dần dần nắm chắc tiết tấu công kích của đối phương, bạo phát lực cực mạnh, nhưng công kích chỉ đi thẳng về thẳng, sớm dự phán được né tránh không phải việc khó.

Điều làm hắn không khỏi nghi ngờ là, nữ thi bạo phát lực quá khoa trương, hoàn toàn không giống một cỗ thi thể, nếu phải nói thì…

Đây giống với người bị quỷ nhập xác hơn, tiêu hao thể lực tiềm ẩn, đổi lấy tốc độ và sức mạnh kinh người.

Chương 288: Vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. 2

Nhưng hiển nhiên, loại giả thuyết này không thuyết phục, nữ thi đúng là một cỗ thi thể, hơn nữa mắt Âm Dương không thấy được bên trong có chứa linh hồn.

"Quái, một cỗ thi thể mà có thể cười đến mức làm người ta sợ như vậy, chẳng lẽ là loại sản phẩm cương thi mới?"

Liêu Văn Kiệt nghiêng người né tránh, Bên Nghê Hồng luyện Thi Thuật quá mức tà môn, bốn con mắt được kể lại hoàn toàn là hai cái hệ thống.

Bịch!

Trong tiếng cười dữ tợn, nữ thi dùng sức đạp mạnh hai chân lên tường, cả người mạnh mẽ xông qua, nhào tới Liêu Văn Kiệt đang đứng im không nhúc nhích.

Tuy nhiên toàn bộ quá trình lại miss, một lần nữa không có hiệu quả sát thương, nhưng nữ thi giống như không bình thường đang hưởng thụ thân phận của Liệp Sát Giả, thần sắc so với lúc đầu còn dữ tợn hơn.

Lúc đầu còn có thể nhìn ra nét giống người trên mặt cô ta, giờ phút này, khóe miệng xé rách lên tận bên tai, hoàn toàn vặn vẹo thành một con quái vật.

Liêu Văn Kiệt hai mắt nhắm lại, khom bước phía trước làm tư thế vung quyền, đợi nữ thi rơi xuống đất lần thứ hai tăng tốc độ, hắn bỗng nhiên lấy chân làm trọng tâm, nghiêng người né tránh đồng thời ra Thiết Sa Chưởng nhẹ nhàng vỗ vào ngực nữ thi.

Hai bóng người tách ra, nữ thi vẫn như cũ cười nhe răng xông tới, Liêu Văn Kiệt thì gắt gao đứng nguyên tại chỗ, cánh tay phải giơ lên dáng ra quyền, trong tay nắm chặt mấy sợi chỉ đỏ.

Tơ đỏ tung bay, khi nữ thi lao tới bước cuối cùng, cổ, vai và chân của nữ tử thi bị siết chặt, sợi chỉ đỏ kéo dài cắt vào quần áo

rồi da thịt như dao sắc.

Xoẹt! Xoẹt xoẹt xoẹt —— ——

Chỉ đỏ chậm rãi rơi xuống đất, nữ thi giữ nguyên tư thế xông lên, thân thể trên không dời ra thành từng mảnh, cái đầu rơi xuống đất lăn tròn, đến khi đụng vào vách tường mới dừng lại.

“Vẫn cảm thấy có chỗ không đúng, rốt cuộc là sao đây?”

Liêu Văn Kiệt nói nhỏ, nhấc chân đá mở quan tài trên sàn nhà, đi xuống một căn phòng ở dưới.

Trên mặt đất, máu của nữ thi khô cạn, từ vết cắt chảy ra máu đỏ thẫm, đặc sệt, lồng ngực và cổ là nơi có máu chảy nhiều nhất.

Những chất lỏng sềnh sệch này như là vật ký sinh, chậm rãi chảy xuôi trên mặt đất, nối liền tứ chi và đầu đã đứt đoạn của nữ thi lại, từng chút làm lại thân thể.

“Khanh khách khanh khách —— ---- ”

Đôi mắt nữ thi một lần nữa thắp lên ánh sáng đen quỷ dị, xé rách da mặt trên dưới cái miệng rộng đóng mở, phát ra tiếng cười cổ quái khiến người ta tê dại cả da đầu.

“Mình nhớ ra rồi!”

Liêu Văn Kiệt khom người đi ra từ trong quan tài: “Hóa ra là không có bổ đao, cứ nói có chỗ nào không đúng chứ.”

“…”

Tiếng cười im bặt.

“Nên tạm biệt rồi, mày không phải đồ vật! Nhìn như không có não, nhưng lại hiểu được suy nghĩ, rốt cuộc là luyện như thế nào?”

Liêu Văn Kiệt nhấc chân đá văng cái đầu người chết: “Được rồi, tao đang vội, hôm nào lại liên lạc với mày sau.”

Nói rồi, hắn móc ra từ trong túi một tấm bùa vàng, đốt xong ném lên người nữ thi.

Ánh lửa thoáng chốc vụt lên cao, nữ thi âm khí nồng đậm trong chớp mắt bị đốt thành tro bụi.

Vừa đi chưa được hai bước Liêu Văn Kiệt giết hồi mã thương, lấy ra kiếm Kim Tiền gẩy gẩy bên trong đống tro tàn, phát hiện một món đồ chơi nhìn vô cùng quen mắt.

Hắc thạch.

Lần trước ở thang máy trong hầm nhặt được một viên hắc thạch kích cỡ tương đương, chỉ là viên này còn lạnh lẽo u ám hơn.

“Tà thuật!”

Hắn lấy bùa vàng ra, ngồi xổm xuống, cẩn thận gói lấy hắc thạch.

Ầm một tiếng nổ vang lên, bốn phía trần nhà rơi xuống, bốn nữ Ninja cầm đao từ trên trời giáng xuống đáp đất cùng một lúc, đâm mũi đao về phía gáy Liêu Văn Kiệt, phía sau tim và sau lưng, là ba chỗ yếu.

Đinh! x4

Bốn tiếng sắt thép va chạm giòn vang, trong đôi mắt nữ ninja lạnh lùng hiện lên kinh hãi, không cần suy nghĩ, tách ra hướng bốn phương tám hướng chạy thục mạng.

“Hắc hắc hắc, đều đã đến rồi thì đừng đi chứ.”

Liêu Văn Kiệt mở hai tay ra, lòng bàn tay nắm chặt sợ chỉ đỏ, bỗng nhiên hướng trước người kéo một cái.

Bốn nữ ninja đang xông đi khựng lại, bay ngược về ngã ra đất.

“Các tiểu tỷ tỷ, Vương Bách Vạn với Lâm Đại Nhạc là ai xử lý?”

“...” x4

Tất cả trầm mặc, bốn nữ ninja chống đao đứng dậy, mượn thế vây kín xung quanh, đem mũi đao nhắm ngay Liêu Văn Kiệt.

Họ đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, trừ phi là đang làm nhiệm vụ, nếu không sẽ không cùng người lạ nói câu nào.

Đẹp trai cũng không được.

Không hành động tiếp, trong lúc giằng co, trên người bọn họ mỗi người hơn mười sợi chỉ đỏ theo chân quấn đến eo, sau cùng siết chặt ở cổ, khiến cho bốn người cứng ngắc đứng tại chỗ dần dần lâm vào ngạt thở.

Sau hai phút đồng hồ, Liêu Văn Kiệt dậm chân đi vào cửa ngầm của quan tài, phía sau là bốn nữ Ninja đã hôn mê, hoặc là buộc tay, hoặc là treo chân, bị treo trên trần nhà bằng những sợi dây màu đỏ xâu giữ không trung.

*Guốc Hận Thiên Cao là loại guốc gỗ cao gần giống với guốc gỗ của Nhật Bản, người Trung xưa thường đi những đôi rất cao.

*Guốc Hận Thiên Cao là loại guốc gỗ cao gần giống với guốc gỗ của Nhật Bản, người Trung xưa thường đi những đôi rất cao.

Chương 289: Một chiêu phân thắng bại 1 Quan tài sau cửa ngầm kết nối với một đầu hành lang, sau khi đi qua lại là một gian phòng vuông vức trống trải.

Giống như cũ, một cỗ quan tài khảm ở vách tường.

Liêu Văn Kiệt như suy nghĩ điều gì đó, hai gian phòng là cùng

một kiểu, hắn vừa rồi cũng đã kiểm tra, nữ Ninja trốn trên trần nhà không có lối đi ngầm, hoặc là nói chỉ có lối vào chứ không thể ra.

Muốn gặp được chủ nhà, hoặc là một đường vượt ải đánh tới cùng, hoặc là từ trong kịch bản nhảy ra ngoài.

Một đường vượt ải quá bị động, không nói đến Nghê Hồng luyện Thi Thuật quỷ quyệt tà môn, không chú ý một cái sẽ gặp nguy hiểm ngay, cho dù có hữu kinh vô hiểm vượt qua thì một thân bản lĩnh cũng bị đánh đến bảy tám phần rồi.

Phải nghĩ biện pháp từ bên trong kịch bản nhảy ra ngoài, không thể bị đối phương dắt mũi.

Đùng đùng!

Đùng đùng đùng!

Không quan tâm tới cỗ quan tài trên vách tường kia, Liêu Văn Kiệt áp bên tay trái lên tường, tìm kiếm nơi không kiên cố, tính toán khả năng phá tường chui ra.

Xung quanh các phòng cứ thế nối nhau, căn phòng tiếp theo đoán chừng cũng không khác là bao, muốn giải vây mà ra, chỉ có từ hai phía trái phải.

Đương nhiên, cũng không loại trừ trần nhà và sàn nhà.

Bang!

Nắp quan tài bị lật tung một cách mạnh mẽ, một nam hành thi đi thẳng ra ngoài, quần đùi thể hình + áo 3 lỗ màu trắng, chính là người Liêu Văn Kiệt đã gặp qua một lần ở phòng tập thể hình Eddie.

“Quả nhiên đủ tà môn.”

Liêu Văn Kiệt mặt sắc mặt ngưng trọng, trong hai giờ ngắn ngủi, một người bình thường liền biến thành hành thi hung ác kinh người, luyện thi thuật kiểu này có phản trời cũng không thể nào làm được, trong người Eddie khẳng định cũng bị gắn hắc thạch.

Nếu thật sự là như thế, coi như hắc thạch này quá nguy hiểm rồi.

Ngẫm lại, nếu như loại này thạch đầu có thể sản sinh ra khối lượng lớn…

“Khanh khách khanh khách—— —— ”

Mặt trắng như tờ giấy, Eddie trừng mắt hai mắt màu đen, từ trong thanh quản cổ họng phát ra tiếng cười quỷ dị bất nam bất nữ, hạ đầu gối xuống mặt đất, biến thành một tàn ảnh mờ nhạt ảnh vọt tới hướng Liêu Văn Kiệt.

Hai tay của anh ta nắm lại, đỡ khuỷu tay mở đường, khí thế kinh người tựa như đầu một con trâu đang phát cuồng, cùi chỏ chính là sừng trâu.

Người chưa đến, lực gió đã đập vào mặt.

Liêu Văn Kiệt thấy khí thế dữ dội liền quả quyết nhận sợ, thân thể lướt ngang qua bên trái né tránh.

Ầm!

Eddie chống khuỷu tay vào vách tường làm lõm xuống khoảng một tấc, tay vỗ một cái chấn động vết nứt lan ra bốn phía như mạng nhện, mượn đà này thuận thế, thân thể vụt lên lần nữa hướng Liêu Văn Kiệt đập xuống.

Liêu Văn Kiệt trái chống đỡ phải né tránh, phát huy đầy đủ ưu thế nhanh nhẹn, một lần cứng đối cứng cũng không cho đối

phương cơ hội.

Đối phó với người không có não thì nên dùng não đến giải quyết xung đột, hắn liên tục né tránh đồng thời lợi dụng Eddie ỷ mạnh đấm đá lung tung, đem vách tường bên trái đập đến mức vết nứt trải rộng.

Mắt thấy vách tường lung lay sắp đổ, Eddie bất chợt dừng lại, mặc cho Liêu Văn Kiệt khiêu khích thế nào, vẫn như khúc gỗ đứng nguyên tại chỗ.

“Hừ!”

Liêu Văn Kiệt hừ lạnh một tiếng, địch không động, hắn cũng không động, muốn lừa hắn thì không có cửa đâu.

Lúc này, Eddie đột nhiên cử động, cúi đầu kiềm chế gầm rú hai tiếng, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm hắn.

Liêu Văn Kiệt nhạy cảm phát giác được, Eddie tính tình đại biến, từ con trâu điên cuồng biến thành động băng lạnh lẽo, nói là trở thành người khác cũng không ngoa.

Eddie bước hai bước, tốc độ đột nhiên tăng nhanh, một bước nhanh vượt qua 3~5m.

Anh ta nắm tay đấm, hướng thẳng tới Liêu Văn Kiệt mà đánh xuống, một đòn không trúng, xoay ngang người đá một cú, công kích có mục tiêu, có tổ chức, không còn một mực cậy mạnh đấm đá lung tung nữa

Thế xông giảm đi, lực công phá cũng chậm lại theo, nhưng đối với Liêu Văn Kiệt mà nói, tình hình còn phức tạp hơn so với vừa rồi.

Liên tục né tránh tam quyền lưỡng cước, Liêu Văn Kiệt tin chắc có người đã đăng nhập vào tài khoản của Eddie, khống chế

toàn bộ quá trình hành động của anh ta. Lúc này không do dự nữa, hắn ra chưởng đẩy nắm đấm của Eddie ra, lấy dây đỏ trong tay quấn lên cổ tay anh ta.

Eddie bắt lấy sợi dây đỏ, thô bạo kéo đứt, một giây sau, hai chân bị dây đỏ cuốn chặt, cả người mất thăng bằng ngã nhào xuống đất.

Liêu Văn Kiệt khống chế vài sợi dây đỏ đang quấn lên, đem tứ chi của Eddie trói ngược về sau lưng, lấy ra thanh kiếm Kim Tiền trong ngực, nhìn theo vị trí trên áo 3 lỗ mà đâm xuống.

Hành thi là vật chết, giống như cương thi, quyền cước vũ khí bình thường khó mà làm tổn thương chúng, nhưng đối với kiếm Kim Tiền, chỉ một nhát có thể đâm thủng hai chỗ hiểm yếu.

Liên tục bốn lần đâm xuống,

Eddie giãy dụa ngày càng kịch liệt, Liêu Văn Kiệt lấy ra bốn cái bùa vàng gấp thành hình tam giác, nhanh chóng nhét vào bốn lỗ thủng ngay chỗ hiểm sau lưng của anh ta.

Bùa chú khống chế hành thi, học được từ chỗ đạo nhân bốn mắt, Liêu Văn Kiệt nắm chắc cách Nhị Hắc luyện tập, miễn cưỡng học được chút đỉnh.

Chỉ là hành thi như Eddie cũng không phải là hắn tự tay luyện chế, cho dù có nhét bùa cũng không cách nào đoạt quyền khống chế với chủ nhân, làm sao đây, chỉ có cách quấy nhiễu hành động của đối phương mà thôi.

Chương 290: Một chiêu phân thắng bại 2 Bùa vàng nhập thể, lập tức thấy có hiệu quả, Eddie lần nữa khôi phục trạng thái cuồng bạo trước đó, phanh một tiếng liền kéo đứt sợi thừng dây đỏ quấn quanh tay chân.

Liêu Văn Kiệt lui ra phía sau hai bước, lẳng lặng nhìn Eddie

nổi điên.

Thở xong mấy hơi, Eddie quỳ gối xuống đất, dưới da, từng sợi dây nhỏ chuyển động, vài sợi dây đỏ chui ra từ miệng mũi tai mắt. Không chỉ có vậy, trước ngực phía sau bốn cái lỗ thủng hiểm yếu đều có dây đỏ đã kết lại chui ra đến ngoài.

"Được rồi."

Liêu Văn Kiệt vung tay kéo dây, khống chế Eddie bò dậy, liên tục đấm lên vách tường phía trước.

Từ xa nhìn lại, dây đỏ trên người Eddie chuyển động, tụ lại một chỗ, tựa như có bàn tay quỷ màu đỏ từ phía sau lưng chế trụ, gắt gao đem anh ta nắm chặt trong lòng bàn tay.

Bang! Bang! Bang —— ——

Dưới sức mạnh thô bạo, các vết nứt đã phủ kín vách tường, đá vụn vôi ào ào rơi xuống.

Đúng lúc này, lại xảy ra dị biến.

Một luồng khí tức nóng bỏng ngang ngược trên người Eddie nổ tung, âm thanh kinh người, ẩn ẩn đẩy ra một vòng khí lãng.

Cả người anh ta nhanh chóng bành trướng, cơ bắp nổi cục mạnh mẽ chiếm hết cả tứ chi khắp cơ thể, chiều cao từ một mét chín nhảy lên hai mét bốn năm, thô bạo kéo đứt dây đỏ trên người, đầu xoay 90 độ, hướng Liêu Văn Kiệt nhe răng cười khanh khách.

Bởi vì biến dị bành trướng, Eddie ngũ quan vặn vẹo không ra hình dạng gì, mắt mũi bị cơ bắp chôn đến không cách nào trông thấy, cả khuôn mặt bên trên chỉ có thể nhìn thấy một cái miệng há to cùng với một cái lưỡi đang rủ xuống dưới cằm.

Ầm!

Tàn ảnh lóe lên, đạn pháo công kích bất ngờ của sóng âm bùng nổ, không khí đè nặng bao phủ tứ phương.

Liêu Văn Kiệt lăn vài vòng, lưng tựa lên vách tường lung lay sắp đổ, nguy hiểm lại càng thêm nguy hiểm, tránh né đòn đánh lén của người anh em* siêu cấp kia.

Eddie ở phía đối diện như xe tăng hạng nặng, cả cánh tay khảm vào vách tường, anh ta khanh khách cười, ầm một tiếng rút tay ra, lôi xuống cả mấy viên gạch đen.

Liêu Văn Kiệt lưng tựa tường, Thiết Sa Chưởng đã đánh ra hai lần, lảo đà lảo đảo nhưng không ngã, khống chế dây đỏ nhưng không có cách nào áp chế sức mạnh kinh người của Eddie

Hắn hít sâu một hơi, triển khai tư thế cận chiến, nghiêm nghị nói: "Đánh nửa ngày cũng đến lúc nên kết thúc rồi, tới đi, một chiêu phân thắng bại, không phải anh chết thì là tôi sống."

"Ha ha ha!"

Eddie nhanh chân tiến lên, xương cốt đôm đốp nổ vang, hung lệ sát khí càng lớn thêm ba phần, thân thể có vẻ đang ngầm tiếp tục bành trướng nhiều hơn.

Anh ta gầm nhẹ một tiếng, mỗi bước chân mặt đất lại lõm xuống, thân thể gia tốc đến cực hạn, hướng Liêu Văn Kiệt hai tay thực hiện Bồ phiến đại thủ.

"Ăn của tôi một chiêu Bát Cực Thiếp Sơn Kháo đi."

Liêu Văn Kiệt chân đạp lên vách tường phía sau lưng, hét lớn một tiếng nhào về phía Eddie, sau đó. . .

Một chân trượt xuống lăn từ bên người Eddie né đi, tránh được người đứng sau màn dốc toàn lực tấn công.

Ầm! !

Một tiếng ầm vang chấn động đến mức gian phòng rung nhẹ, như là lựu đạn phát nổ ở cự ly gần, khí lãng chấn động mạnh mẽ.

Eddie va vào vách tường, áp lực không khí bắn ra hai bên, trong tiếng nổ kinh hoàng, anh ta đè lên vách tường lõm thành nửa vòng tròn, chạm tới giới hạn ở những giây cuối cùng, phá hủy hoàn toàn bức tường gạch đá đen được xây bằng kỹ thuật phức tạp.

Những miếng gạch đen lớn bắn tung tóe, cả người Eddie cũng lao theo, ngã vào hành lang bên ngoài.

Trong hành lang, mười nữ Ninja nhanh chóng rút đao, cẩn thận cất bước chầm chậm lui lại, không dám đối mặt đầu với con thú hung hăng kia.

“Ha ha ha —— —— ”

Eddie cười nhe răng bò dậy, lần theo hơi thở của người sống nhìn về phía các nữ Ninja, ở trên người anh ta còn có cả pháp thuật bị Liêu Văn Kiệt quấy nhiễu, bạo ngược không thể khống chế, đem nhóm nữ ninja cũng xếp vào danh sách cần giết.

Bịch!

Eddie hóa thành tàn ảnh ngay tại chỗ rồi biến mất, lúc xuất hiện lần nữa, bồ phiến đại thủ rơi xuống, đập vào ót một nữ ninja.

Chỉ nghe một tiếng răng rắc giòn vang, nữ ninja hai tay cầm đao cả người chậm rãi ngã xuống, phần cổ phun máu, đầu trên cổ bật ra như đạn đập vào vách tường phía sau, khắp nơi đều là máu đen dịch não.

Một giây sau, Eddie quay người hạ nắm đấm, nện xuống đỉnh đầu của một nữ ninja, lực đạo kinh khủng lực, trực tiếp đem đầu

cô ta ép xuống tận ngực.

Mưa máu bay tán loạn, khắp nơi trên đất thi thể vặn vẹo.

Một màn giết chóc như vậy bắt đầu, trong ánh mắt tuyệt vọng của các nữ ninja, Eddie xông đến chỗ nhóm người bọn họ đang van xin, hoặc là vung mạnh nắm đấm, hoặc là tung chưởng, chà đạp thân thể họ đến nát nhừ.

“Ha ha ha! !”

Giết hết nhóm nữ ninja, Eddie cả người toàn là máu, đạp trên đống xác còn sót lại đi về phía cuối hành lang.

Oán niệm, máu tanh quấn quanh thân thể, hóa thành bóng quỷ vô hình, từng chút bị anh ta hấp thụ vào trong cơ thể, cơ bắp nổi cục mạnh mẽ thân thể biến dị lại bành trướng thêm một vòng.

Liêu Văn Kiệt: □□□_?)

Hắn đưa mắt nhìn Eddie biến mất ở khúc cua trên hành lang, mới cẩn thận từng li từng tí đi ra.

Hắn tuy không có kiến thức chuyên môn nhưng Eddie biến dị với hắc thạch có chắc chắn có liên quan, còn bởi vì pháp thuật mất khống chế, lúc còn sống oán niệm quấy phá, trở thành kẻ hung ác, đi tìm kẻ đứng sau bức màn trả thù rồi.

Quỷ cắn quỷ, ác ăn ác.

Loại tình cảnh này, Liêu Văn Kiệt nói gì thì nói cũng không thể bỏ qua, suy nghĩ tốt nhất để hai bên câu thông, để anh ta từ từ ra đòn quyết định.

. . .

Chương 291: Đánh ra đánh, mắt đừng nhìn lung tung. 1 Cả một đường đi toàn là thi thể gãy đoạn, mùi máu tanh hôi hun

người đến muốn nôn mửa.

Liêu Văn Kiệt híp mắt, tự thôi miên mình, những này là quỷ không phải người mới miễn cưỡng ngăn chặn cảm giác buồn nôn.

Ngay phía trước phòng lớn, tiếng đổ vỡ không ngừng vang lên, Liêu Văn Kiệt nhíu mày ngang nhiên xông qua, thăm dò hướng trong phòng.

Chỉ thấy Eddie mạnh mẽ đâm tới, đem đồ trang trí trong nhà đập nát hết, thân hình khổng lồ đang di chuyển lúc đó bị một người đàn ông mặc một thân âu phục màu xám đánh cho không tìm thấy nam bắc.

Người đàn ông trên dưới ba mươi tuổi, khuôn mặt lạnh lùng, mặc dù về sức mạnh thì không thể trực tiếp đối đầu với Eddie nhưng chân lại vung quyền gọn gàng mà linh hoạt, mỗi một kích tất trúng chỗ hiểm, thuận theo Eddie muốn đánh thế nào thì đánh thế ấy.

Thật lợi hại!

Liêu Văn Kiệt trong lòng lộp bộp một tiếng, người này quá mạnh, hắn có thể không phải là đối thủ của anh ta.

Mấu chốt nhất là, người đàn ông này nhịp tim đập mạnh mẽ, máu chảy dâng trào tựa như sông lớn, không phải hành thi, là cao thủ về võ thuật.

Hai phút đồng hồ sau, người đàn ông né được Eddy rồi vung mạnh nắm đấm xuống, nhảy lên quỳ gối trên bả vai anh ta, đồng thời ra chưởng thành đao, đâm vào lỗ máu phía sau.

Xoẹt!

Người đàn ông rút tay ra lui lại, trong lòng bàn tay là dây đỏ quấn quanh bùa vàng, còn có một viên hắc thạch nóng hầm hập.

Eddie cứng ngắc ngã xuống đất, thân thể như sắt thép nhanh chóng thu nhỏ, từ người khổng lồ thân cao hơn hai mét, biến thành thây khô ngắn tủn mủn, đừng nói huyết khí, một chút trình độ cũng không tìm thấy.

Lúc này, người đàn ông ném hắc thạch trong tay đi, cúi đầu há mồm, từ trong miệng cũng nhổ ra một viên hắc thạch.

Làm xong đây hết thảy, anh ta đầu đầy mồ hôi ngã ngồi trên mặt đất, bắp thịt toàn thân co rút rung động, đau đến cả khuôn mặt đều biến dạng.

“Hắc hắc hắc. . .”

*trong nguyên tác là 兄贵: aniki (tiếng nhật)

“Hắc hắc hắc…”

Nghe được tiếng cười nhẹ, người đàn ông sắc mặt đại biến, vội vàng xoay người bò dậy.

Thế nhưng di chứng hắc thạch để quá kịch liệt, anh ta cố mấy lần đều không thể đứng vững, đành phải quỳ một chân trên đất, vẻ mặt biểu lộ cực kỳ chật vật.

“Tôi còn tưởng lợi hại thế nào, vậy mà trong một lần lòng mến mộ liền mất hết rồi !”

Liêu Văn Kiệt chậm rãi đi vào giữa phòng, vừa nói chuyện vừa hờ hững đảo mắt qua toàn bộ gian phòng, cuối cùng đứng ở chỗ bình phong trong góc tường.

Một chút ánh nến, bóng người mờ ảo.

Lúc hắn vừa đứng ở cửa ra vào liền mơ hồ phát giác được một sự ác ý đang bám theo, rốt cuộc cũng tìm được chính xác nơi phát ra.

Bang!

Một tiếng vang thật lớn, trần nhà rơi xuống, ngay sau đó, một bóng người mạnh mẽ xoay người đáp xuống đất.

Người phe mình, là chú Phong.

Chú Phong người đầy bụi đất, ở nơi bả vai còn có một vết đao chém, vừa nhìn là biết chú đi một đường này cũng không dễ dàng gì.

“A Kiệt, cậu… Thì ra cậu…”

Chú Phong nhìn Liêu Văn Kiệt một chút, lại nhìn người đàn ông áo xám đang quỳ trên mặt đất một chút, sắc mặt liên tục biến đổi, đầy vẻ khó tin.

“Chú Phong, không phải như chú nghĩ đâu.”

Liêu Văn Kiệt đen mặt đi tới hai bước, chỉ vào vị trí đứng ban đầu: “Người này chiến đấu đến mức không còn sức lực. Nếu không tin chú đứng qua đây, đảm bảo anh ta cứ quỳ vậy thôi.”

“…”

Người đàn ông áo xám mặt lộ vẻ bi phẫn, không đành lòng khuất nhục, toàn thân phát run mà đứng lên.

Lúc này, một đầu dây thừng vàng từ sau tấm bình phong bay ra, kéo cánh tay anh ta, tránh cho anh ta lại khổ sở ngã xuống lần nữa.

Bình phong đẩy ra, một cô gái mặc kimono màu đen, tay cầm hoa cúc vàng, từng bước nhỏ vững vàng đi ra, khuôn mặt cô thanh tú, tóc dài gọn gàng xõa dọc sau lưng, mang theo tính tình dịu dàng, thận trọng của Yamato Nadeshiko*

Là vì màu da quá mức trắng nõn, cho người ta một loại cảm

giác không chân thật, môi còn đỏ tựa như máu, sự yêu trong yêu khí bị sự ôn nhu ban đầu phá bỏ gần hết.

“Hai vị đường xa mà đến, kẻ hèn này tiếp đãi không chu đáo, mong được tha thứ.” Cô gái nhẹ nhàng khom người, làm đủ lễ nghĩa.

Mặt khác, Liêu Văn Kiệt cùng chú Phong đến nhìn cũng chưa nhìn.

“Chú Phong, vừa nãy chú chạy nhanh như vậy làm gì, hại cháu phải một mình tìm kiếm khắp nơi, suýt nữa là bị lạc rồi.”

“Tôi còn chưa thèm nói cậu, căn phòng này vừa nhìn liền biết có biến hóa kỳ lạ, nếu như không kịp thoát thân thì chỉ có bị chôn sống thôi”

Chú Phong hỏi ngược lại: “Lúc ấy cơ hội tốt như vậy, cậu vì cái gì không đuổi theo?”

“A cái này. . .”

Thua người không thua trận, Liêu Văn Kiệt nhíu mày mắt nhìn vết đao trên vai chú Phong, giải thích: “Hai chúng ta hành động cùng một chỗ, chắc chắn sẽ bị địch tập kích, áp lực càng lớn, cháu định vào ván rồi sẽ tách ra, tiện giúp chú gánh vác chút áp lực.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên là thật, chỉ là cháu không nghĩ tới, đi một vòng lớn như vậy rồi vẫn tới sớm hơn chú một bước”

“Ách, tôi bên kia có chút khó giải quyết.”

Chú Phong bán tín bán nghi, quyết định tin hắn một lần.

Vừa mới quen biết, không rõ bản lĩnh thật sự Liêu Văn Kiệt thế nào, nhưng nhìn đoạn “Tịnh thiên địa thần chú” uy lực này, dùng

cứng đối cứng phá cục mà ra, ông lại cảm thấy tự ti.

Quá là không coi ai ra gì rồi !

Người đàn ông áo xám trong lòng tức giận, một bước tiến lên trước, lung lay sắp đổ suýt nữa ngã xuống.

Chương 292: Đánh ra đánh, mắt đừng nhìn lung tung. 2 “Xích Đồng, hai vị khách quý đã tới tận đây, đừng có không biết lễ nghĩa.”

Cô gái mặc kimono nhẹ nhàng phất tay, nhìn quanh trong phòng toàn đồ dùng trong nhà đã vỡ nát, cười nhạt nói: “Chuyện đã thế này, tôi cũng không nói vòng vo nữa, tôi đến Hồng Kông chỉ là vì cầu tài, mọi người vốn nên nước giếng không phạm nước sông, nếu như hai vị vẫn khăng khăng tiếp tục tranh đấu thì cuối cùng sẽ chỉ rơi vào kết cùng hai bên đều tổn hại.”

“Tôi là cảnh sát.” Chú Phong lời ít mà ý nhiều.

“Có tiền thì cùng kiếm lời, chuyện làm ăn của mọi người, nếu chỉ vì cầu tài thì chúng tôi đương nhiên sẽ không ngang ngược ngăn cản, nhưng…”

Liêu Văn Kiệt lấy hắc thạch trong túi ra, cười lạnh nói: Cô một bên cầu tài còn một bên lại sát hại tính mệnh, vậy thì không nên trách chúng tôi thay trời hành đạo.”

“Thay trời hành đạo…”

Cô gái nghe vậy nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn về phía Liêu Văn Kiệt: “Các hạ tinh thông trên phương diện đạo thuật luyện thi, tôi nghĩ thường ngày chắc cũng nghiên cứu không ít, thay trời hành đạo vừa nói, không phải nên xem kỹ lại chính mình trước sao?”

“Đạo là gốc rễ của thuật, đạo này là đạo đức, cũng là nhân đạo, càng là đạo của trời, tuy tôi học được luyện Thi Thuật, nhưng

tuân thủ nghiêm ngặt căn bản, chưa bao giờ vượt quá một bước, cô không cần dùng những lời như thế này ép tôi.” Liêu Văn Kiệt lắc đầu, ngoại trừ Nhị Hắc, hắn cái gì cũng không luyện qua, không thẹn với lương tâm.

Về phần Nhị Hắc…

Là ông cụ Nhâm hại chết.

“Nói không sai, đạo là gốc rễ của thuật, tu thuật làm trái ý trời ắt bị trời phạt!”

Chú Phong lạnh lùng nhìn về phía cô gái, từ khi ông tiếp nhận vụ án này chưa có lúc nào suy nghĩ ổn thỏa.

Soạt!

Bốn phía quanh gian phòng, ngoại trừ vị trí cửa chính, còn lại ba phía cửa ngầm đều đẩy ra, từng cô gái mặc đồ ninja ngồi quỳ chân trên mặt đất, đếm qua ước chừng cũng vượt qua 20 người.

Thế mà vẫn còn nhiều người như vậy…

Liêu Văn Kiệt trong lòng thầm nghĩ, nhiều con gái như vậy ở trong cũng một trạch viện, có vấn đề rồi, bình thường nơi này kiếm sống bằng nghề gì vậy?

“Lui ra.”

Cô gái phất phất tay, nụ cười vẫn như cũ, nói với Liêu Văn Kiệt và chú Phong “Hai vị cương trực công chính, không muốn cùng tôi thông đồng làm bậy, điểm này tôi vô cùng khâm phục. Chỉ là hai vị có nghĩ tới hay không, hôm nay mọi người hai bên tổn hại, ngày mai người nhà bạn bè của các vị tính thế nào đây?”

“Cô đã nói như vậy rồi tôi chỉ có thể nhổ cỏ tận gốc thôi!” Liêu Văn Kiệt hai mắt nhắm lại, không che giấu mục đích giết người

chút nào.

Từ khi tu đạo đến nay, tay hắn chưa bao giờ giết qua mạng người nào, là bởi vì hắn lúc nào cũng ghi nhớ trời cao có đức hiếu sinh, nhưng nếu như gây họa tới người thân, hắn không ngại hôm nay phải phá lệ một lần.

Chú Phong hừ lạnh một tiếng, ông trừ ma vệ đạo nhiều năm, tự tay bắt vô số phạm nhận, những lời này nghe qua quá nhiều lần rồi.

“Hai vị, giữa chúng ta cũng không mâu thuẫn, thật sự không thể dĩ hòa vi quý?” Cô gái thu liễm ý cười.

Lúc Phong Thức can dự vào, cô nhận được nhiều tin đồn từ tai mắt xung quanh, ý nghĩ đầu tiên là dùng thủ đoạn của người bình thường loại trừ tai họa ngầm trước, cho nên đã phái sát thủ âm thầm giải quyết chú Phong.

Lần thứ hai, cô tung ra mồi nhử, đem chú Phong dẫn vào đại bản doanh, cũng là vì chuyện lớn hóa nhỏ, tận lực xử lý mọi chuyện một cách êm đẹp.

Dù sao cũng là địa bàn của người khác, cô là một kẻ ngoại lại, nếu thực sự dám không kiêng nể gì thì kết cục chỉ có chết không chỗ chôn.

Hơn nữa, cô phụng mệnh đến đảo Hồng Kông, ngoại trừ nhanh chóng vơ vét của cải, còn có một điều quan trọng hơn cả nhiệm vụ, trước mắt nhiệm vụ vừa mới bắt đầu, không nên khơi mào tranh chấp.

“Không cần nói nữa, không cùng chí hướng thì cũng không thể câu thông, cô là tặc, tôi là binh!” Chú Phong chế trụ bảo ngọc Âm Dương trước ngực, ngầm trao đổi ánh mắt với Liêu Văn Kiệt

Bắt giặc phải bắt vua trước!

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, trong lòng lặng lẽ đếm ba tiếng, bỗng nhiên tung ra một luồng sáng đỏ lớn về phía cô gái.

Là dây đỏ, lít nha lít nhít, bay vút lên biến hóa, biến thành một bàn tay quỷ màu đỏ khí thế hung hăng.

Kítttttt!

Tay quỷ nắm chặt, đem cô gái bóp đến biến dạng, nhìn kỹ lại thì trong tay quỷ chỉ có bộ kimono màu đen, cô gái kim thiền thoát xác, cởi bỏ kimono, bên trong mặc một bộ đồ ninja đen.

Bốn phía, hơn hai mươi nữ ninja cầm đao xông ra.

Tình thế ngàn cân treo sợi tóc, chú Phong liên tục điểm lên bảo ngọc âm dương, bắn hỏa diễm dày đặc ra xung quanh, vòng lửa hình thành trong nháy mắt, nối liền không dứt hóa thành Hỏa Diễm Tường, đem đám người này đuổi về đường cũ.

Người đàn ông áo xám, cũng chính là Xích Đồng, khẽ cắn môi đem hắc thạch nhét vào trong miệng, cố gắng nhịn đau đớn kịch liệt, trực tiếp một hơi nuốt xuống.

“Xích Đồng! ?”

Cô gái kinh ngạc hô lên một tiếng, tiến lên trước mấy bước, đối diện chưởng phong đánh tới, bị chú Phong bức đến sát bên tường lửa.

Một bên khác, Xích Đồng thân thể run rẩy, gân xanh lộ ra trên cổ, gầm nhẹ một tiếng kéo âu phục màu xám xuống.

Vèo vèo vèo!

Tơ đỏ tập kích bay tới, như kim châm lông bò, nhiều vô số kể.

Chương 293: Đánh ra đánh, mắt đừng nhìn lung tung. 3 Xích Đồng khua tay che mắt, thân thể bị tơ đỏ bao phủ, rơi xuống mảng

lớn máu đỏ.

Liêu Văn Kiệt thu tay lại tản đi tơ đỏ, nói thầm một tiếng đáng tiếc.

Tơ đỏ đâm vào da Xích Đồng, sâu vào thịt ba được phần, bởi vì hắc thạch kịp thời phát huy hiệu quả, khiến cho bắp thịt toàn thân hắn như làm bằng sắt nên khó tiến thêm vào nữa.

Trong mắt Liêu Văn Kiệt, Xích Đồng cả người toàn máu chảy xuôi xuống, nhấc một bước là bốn năm mét cự ly, chớp mắt một cái liền đem theo cuồng phong một đường nhào tới trước mặt hắn.

Quyền phong gào thét, xé rách luồng không khí.

Nhanh thật!

Liêu Văn Kiệt không kịp kinh ngạc, quyền phong còn ở giữa không trung, lại đẩy thêm một chưởng đè ép hắn đến hít thở cũng không thông, vội vàng lướt ngang người, lui xa tận xa hơn ba mét.

Trước đó, hắn liên tục vừa đi vừa đấu với nữ thi và Eddie, lần này không được rồi, Xích Đồng phản ứng với tốc độ kinh người, một quyền không trúng lại đạp đất xoay người, đưa khuỷu tay về phía ngực hắn đánh tới.

Liêu Văn Kiệt hai tay giao nhau trước ngực, bị sức mạnh kinh khủng đâm đến từng bước lùi lại, sau khi đứng vững mới lắc lắc cánh tay nhức mỏi.

Rất lợi hại, nhưng không phá được Thiết Bố Sam.

Còn nữa, liên tục hai lần sử dụng hắc thạch tăng sức mạnh cho bản thân, Quyền cước của Xích Đồng so trước đó yếu đi rất nhiều, còn lâu mới có thể đối chiến đánh bại được Eddie như lúc đó.

Liêu Văn Kiệt trong lòng tính toán kế sách, ở đối diện, Xích Đồng mặt lộ vẻ kinh ngạc, vì Liêu Văn Kiệt mình đồng da sắt mà cảm thấy bất ngờ.

Hai người đứng đối nhau bất động, Xích Đồng hai mắt đảo qua mắt, yết hầu, nách, đùi của Liêu Văn Kiệt, tìm kiếm điểm yếu của Ngạnh khí công.

Đúng lúc này, một ánh sáng sắc bén phóng qua vòng lửa, chém thẳng vào vị trí gáy của Liêu Văn Kiệt.

Thế đao nhanh như chớp, mũi đao lạnh giữa không trung xẹt qua một mảnh ánh sáng.

Liêu Văn Kiệt tựa như phía sau mọc mắt, nghiêng người tránh đi đòn đánh lén, đồng thời bắt lấy cổ tay nữ ninja, vai và khuỷu tay đánh vào lồng ngực cô ta, làm lực đạo trên người cô mất đi hơn phân nửa.

Hắn đưa tay giật xuống mặt nạ đang che đi khuôn mặt của nữ ninja, lộ ra dung mạo thanh tú, một túm tơ đỏ đem miệng mũi cô bao phủ hết thảy.

Tơ đỏ chui vào da thịt, theo thực quản chui xuống hướng dạ dày, nữ ninja miệng mũi chảy máu, lăn lộn đầy đất, đưa tay từ trong miệng túm ra một bó lớn tơ đỏ, kéo thế nào cũng kéo không hết.

Một bên này, Xích Đồng mượn cơ hội tiến lên, liên tục đánh ba quyền vào mặt, cổ và chỗ xương sườn dưới nách, trước tiên loại bỏ được ba lựa chọn sai.

Sau cùng, ánh mắt hắn dừng lại dưới hông Liêu Văn Kiệt, không cần nghĩ, chỗ kia có khả năng lớn nhất là điểm yếu.

“Này, đánh ra đánh, mắt đừng nhìn lung tung.”

Liêu Văn Kiệt đưa tay hô ngừng, mặt đen lại nói: “Tôi có thể rất trách nhiệm nói cho anh, anh nghĩ nhiều rồi, ngoại công của tôi liền thành một khối, không có chuyện có điểm yếu đâu.”

“Hừ!”

Xích Đồng hừ lạnh một tiếng, Liêu Văn Kiệt càng giải thích thì anh càng tự tin chắc chắn vào suy luận của mình.

Ngay sau đó, anh ta liên tục vung quyền đoạt công, trong năm chiêu thì ba chiêu toàn lực đánh xuống vùng thân dưới*, đối với tiểu Liêu điên cuồng đuổi theo, dồn sức đánh.

Liêu Văn Kiệt không dám so chiêu, vừa thầm mắng người Nghê Hông đều là biến thái, vừa toàn lực huy động khinh công thân pháp, bắt đầu chơi chơi trốn tìm cùng anh ta.

Dần dần, vòng lửa chú Phong bày ra đã yếu đi, 20 nữ ninja cầm đao giết tiến vào chiến trường.

“Đánh cho hắn thua đi, điểm yếu của hắn ở chỗ đó.”

Thuận theo một tiếng hô to của Xích Đồng, mười nữ trợ thủ ninja nhao nhao đổi hướng lưỡi đao, dương dương hướng về vùng thân dưới của Liêu Văn Kiệt.

Liêu Văn Kiệt: (? ? ?)

Hôm nay, hắn muốn đại khai sát giới!

*trong nguyên tác là 下三路: trên cơ thể người phía dưới bụng là ba đường dưới (bụng, háng và chân)

Bạch!

Cảnh đao kiếm khốc liệt, liên miên không ngớt.

Các nữ ninja thông thạo cách đánh hợp kích cùng một mục

tiêu, tiền tam hậu tứ, trái phải một hai luân phiên, lưỡi đao liên tục chém xuống như sóng biển đập đá ngầm, một tầng lại tiếp một tầng

Bên dưới trận hợp kích, Liêu Văn Kiệt tay chân luống cuống, vị trí hạ đao của nhóm nữ lưu manh không hợp thói thường, hắn tuy không nói dối (về điểm yếu), nhưng hắn cũng không muốn (bị chém trúng).

Mặt khác, Xích Đồng không có cách nào nhúng tay vào trận pháp hợp kích, anh nhặt lên một thanh trường đao, nhìn chằm chằm.

Sói trước hổ sau, Liêu Văn Kiệt liếc chỗ của chú Phong một cái, thấy ông cũng bị nhóm nữ ninja vây quanh, lúc này vung tay lên, ném ra mảng lớn màu đen.

“Coi chừng ám khí!”

Ba nữ ninja thu đao lui lại, lại có bốn người khác luân phiên mà lên, trường đao vung vẩy kín không kẽ hở, đem từng đồng tiền xu bằng đồng đánh rơi xuống đất.

Liêu Văn Kiệt nhân cơ hội cơ tiến công, hai tay đẩy về trước, hàng trăm sợi tơ đỏ không quy tắc cùng bắn ra, ngập tràn trời đất tiến sát về phía trước.

Đúng lúc này, ba nữ ninja vừa lui ra lúc trước phụ trợ, trường đao khoanh tròn, đem tơ đỏ kỹ càng ngăn ở ngoài trận.

Chương 294: Máu 1 Ánh đỏ bao trùm phía trước, tầm mắt nhóm nữ ninja bị che mất hơn phân nửa, đột nhiên, mắt cá chân ba nữ ninja đang vung đao bị xiết chặt, dây đỏ quấn quanh khóa lấy mắt cá chân.

Không đợi họ vung đao chặt đứt dây đỏ liền bị một lực lớn lôi kéo, thân thể mất cân bằng, trước mắt trời đất quay cuồng, oanh

oanh vài tiếng rồi đụng vào trần nhà.

Liêu Văn Kiệt phất tay cuốn lên tam sợi dây đỏ, lấy làm người làm vũ khí, giống như búa sao băng* xoay tròn khua tay vung vẩy.

Trận hình hợp kích bị phá, nhóm nữ ninja duy trì tốc độ cùng nhau liên tục lui về phía sau.

Keng!

Lưỡi đao sắc lạnh như ánh sáng chém xuống, ba sợi dây đỏ ứng thanh mà đứt.

Xích Đồng thu đao dưới bụng, cúi người xông vào, nhảy lên cao tránh đi tơ đỏ dày đặc đang càn quét bên chân mà xông tới, người ở giữa không trung điều chỉnh thăng bằng, hướng về phía cổ Liêu Văn Kiệt bổ thẳng xuống.

Có nguy hiểm!

Tràn ngập trong lòng cảm giác nguy hiểm, Liêu Văn Kiệt trong nháy mắt tỉnh táo, một đao kia nhìn như thường nhưng lại lộ ra một luồng sát khí khó mà nói nên lời, Thiết Bố Sam của hắn khả năng ngăn cản không nổi.

Hắn đưa vung tay, tơ đỏ buộc kết lại trực tiếp mà xông lên, bay vút lên biến thành một bàn tay quỷ cực kì to lớn, bao trùm về phía Xích Đồng.

Bạch!

Chỗ lưỡi đao đi qua, bàn tay quỷ một phân thành hai, đao khí bất khả chiến bại đánh đâu thắng đó, một đường chém đứt tơ đỏ, trong đôi mắt Liêu Văn Kiệt càng lúc càng sáng.

Tránh cũng không thể tránh, Liêu Văn Kiệt khẽ cắn môi, hai tay đỡ trước người phòng ngự, bỗng nhiên khống chế bàn tay quỷ

gia tốc, lòng bàn tay đem Xích Đồng chế trụ, gắt gao ép trên trần nhà.

Vèo vèo!

Đao khí trùng kích Thiết Bố Sam, khí lưu bốn phía vỡ nát tán loạn, đẩy lui mấy nữ ninja đang thi nhau tấn công .

Liêu Văn Kiệt đỡ tay đứng tại nguyên chỗ, hai cánh tay trái phải bị cắt ra hai đường tơ máu, máu tươi đỏ thẫm chảy theo cùi chỏ, lách tách nhỏ giọt xuống đất.

Máu! ?

Cảm thấy trên cùi chỏ có hơi nóng, Liêu Văn Kiệt trên mặt lộ ra một thoáng vui mừng, đưa bàn tay thoa máu tươi xung quanh.

Đối diện với nữ ninja xông thẳng đến, hắn nhìn cũng chưa nhìn qua, hai tay trước người trải rộng, hơn mười thanh kiếm Kim Tiền bay lên thành hàng, mỗi một chuôi kiếm ở cuối đều buộc tơ đỏ lên.

Máu bôi lên kiếm Kim Tiền, trong nháy mắt thân kiếm kim quang đỏ thẫm, một giây sau, bay ra phía trước mà bắn thẳng đến.

Đinh đinh đinh!

Kiếm Kim Tiền va chạm lưỡi đao, hơn mười nữ ninja chật vật chống đỡ, hoặc là bị thân kiếm nóng rực làm bỏng, hoặc là bị lực lớn hất tung trên mặt đất, trận hình tán loạn không có trình tự kết cấu.

Trong cái nhìn chăm chú đầy kinh ngạc của họ, Liêu Văn Kiệt liên tục vung tay, ở bên người rơi xuống một thanh kiếm Kim Tiền lớn, có máu bôi vẽ loạn lên, ánh sáng đỏ rực trong phòng bốc cháy cao như một ngọn đuốc.

“Lên!”

Hơn trăm thanh kiếm Kim Tiền họa phiến thành vòng tròn, dày đặc chi chít càn quét xuống, tựa như tuyệt đỉnh cao thủ kiếm khí hộ thân, chẳng chịt kín kẽ kết thành lưới, nước cũng không lọt qua được.

Chỉ vừa nhìn thấy, hơn mười nữ ninja liền kêu lên rồi ngã xuống, vai, chân, tay và các bộ phận khác đều bị thương, mất đi năng lực hành động.

“Cuối cùng vẫn là không muốn giết chóc…”

Lưới của kiếm Kim Tiền Kiếm vung xuống, theo bản năng tránh đi những điểm yếu hại, Liêu Văn Kiệt nói thầm một tiếng rồi không nghĩ nhiều nữa, thân thể là thành thật nhất, thuận theo thân thể là được rồi.

Trên trần nhà, bàn tay quỷ với tơ đỏ bao thành kén lớn, gắt gao quấn chặt lấy Xích Đồng, chỉ lộ ra đầu và tay chân.

Liêu Văn Kiệt ném mạnh hai thanh kiếm Kim Tiền, thấy tên này không chỉ đao thương bất nhập, nhiệt độ cao nóng rực cũng không có cách nào làm anh ta bị thương dù chỉ một chút, hắn vung tay ném lên mặt anh ta một túm tơ đỏ rồi chạy về phía chú Phong.

Tơ đỏ tựa như vật sống, bao trùm lấy mặt Xích Đồng, trực tiếp chui vào miệng mũi, bởi vì không cách nào đâm thủng da thịt nên sau cùng chặn ở vị trí khí quản.

…

Bang!

Chú Phong bắn ra ánh lửa, bức lui nữ ninja âm hồn bất tán ở bốn phía, bên chân một quả bom khói đã nổ tung, ông nghe được tiếng xé gió dày đặc liền nhanh chóng cởi áo khoác tung lên.

Đinh đinh đang đang.

Phi tiêu chữ thập của ninja bị áo khoác đánh rớt, Phong thúc bị bom khói che mất tầm nhìn, nhạy cảm phát giác được bốn phía có bước chân nhẹ nhàng tới gần, chân liền nhanh chóng rút lui ra bên ngoài.

Nhưng đã chậm một bước, hai thanh trường đao đâm rách áo khoác, ông nghiêng đầu né tránh một thanh, bị thanh còn lại đâm trúng bả vai.

Vào lúc chú Phong ở trong ám đạo xui xẻo, trong đám người liên tục phát ra tiếng kêu thảm thiết, lưới kiếm lớn đỏ ngầu càn quét khói bụi, kịp thời đưa ông từ trong vòng vây cứu lại.

“Chú Phong, chú không sao chứ?”

Xung quanh Liêu Văn Kiệt trên dưới đều là kiếm Kim Tiền đang bay bay, mỗi một chiếc đều buộc dây đỏ, nói ít cũng có hơn trăm, không cách nào nhìn thẳng.

“...”

Phong thúc sờ lên chuôi kiếm Kim Tiền trong lòng, lờ mờ nhớ tới Liêu Văn Kiệt lúc đó từng nói qua, là phế đi sức mạnh cực lớn mới làm được.

“Chú Phong, bị thương tới mức không thể nói chuyện rồi sao ?”

“Đừng nói chuyện với tôi, tôi là kẻ ngu.”

“Cái gì?”

Liêu Văn Kiệt không rõ cho lắm, hai tay kéo dây đỏ, đem mấy nữ ninja còn lại đánh bại hết.

Chương 295: Máu 2 Quay đầu nhìn lại, cô gái khi nãy thay bộ

quần áo ninja trên người, gỡ xuống cánh hoa cúc vàng, biến thành tiêu chữ thập, cứu Xích Đồng ở trên trần nhà xuống.

Xích Đồng ngã xuống đất nôn mửa, kéo tơ đỏ từ bên trong khí quản ra, chật vật nằm rạp trên mặt đất thở dốc.

“Các hạ thật có bản lĩnh!”

Cô gái nhìn về phía Liêu Văn Kiệt bên người dày đặc kiếm Kim Tiền, khóe mắt co giật một hồi, trong lòng vô cùng phức tạp, nếu cô có nhiều tiền như vậy, còn bán heroin làm gì.

Tình cảnh này, giống như người chơi PK online bình thường, đôi bên giằng co, toàn bộ quá trình liều mạng trang bị kỹ thuật, người này cũng không thể làm gì được người kia. Đột nhiên nhảy ra người chơi RMB một thân trang bị đầy vật phẩm cao cấp, vung ba lưỡi rìu lớn, nện xuống hai bên đến mức kêu cha gọi mẹ.

Trò chơi trong nháy mắt mất cân bằng, tâm thái người chơi cũng sập, hùng hùng hổ hổ logout tắt đi luôn.

“Cô biết thế là tốt, hiện tại đưa tay chịu trói, tôi…”

Liêu Văn Kiệt đang nói, kiếm Kim Tiền bên trên bôi máu đã khô, sắc đỏ thẫm đã không còn, lại sửa lời nói: “Ta sẽ khuyên chú Phong vài câu, xử lý khoan hồng cho cô.”

Nói xong, hắn yên lặng lùi lại sau lưng chú Phong, bóp bóp miệng vết thương trên cánh tay, chảy ra vài giọt máu thảm thương, miễn cưỡng thoa kín một thanh kiếm Kim Tiền.

Quá tệ rồi!

Hắn là một người tu đạo, lúc trước vì sao lại nghĩ quẩn, đem Thiết Bố Sam thăng cấp đến mức đao kiếm khó đả thương?

Sớm biết tiền tài như máu, pháp lực vô biên, nói gì thì…

Sau này tiếp tục, sẽ nâng cấp lên tay không cản đạn hạt nhân, quyết không bỏ qua.

Thu phần lớn kiếm Kim Tiền vào trong lòng, Liêu Văn Kiệt nắm chặt một thanh kiếm Kim Tiền sau cùng, từ sang thành kiệm khó khăn, luôn cảm thấy đủ loại không thuận tay, ánh mắt liếc qua bả vai thẫm máu đỏ của chú Phong, ngay lập tức hai mắt phát sáng.

“A Kiệt, thuật của tôi với cậu khác nhau, máu của tôi cậu lấy đi cũng không dùng được đâu.” Chú Phong che bả vai, lắc đầu liên tục.

“Thử một chút thôi, biết đâu lại thành công!”

“…”

Chú Phong lười nhiều lời với Liêu Văn Kiệt, lấy ra từ trong ngực thanh kiếm Kim Tiền, thoa đầy máu tươi, đồng thời vung thẳng lên, khống chế kiếm Kim Tiền bay lên đâm xuống phía cô gái.

Xích Đồng nhặt trường đao lên, tay mắt lanh lẹ chém vào kiếm Kim Tiền, thân hình như báo đi săn đột nhiên tăng tốc, chém thẳng về chú Phong…

Xoẹt, phanh gấp một cái rồi dừng lại.

Là vì Liêu Văn Kiệt giang hai tay ra đứng trước mặt chú Phong, một mặt khẳng khái hy sinh, điệu bố nghênh chiến hướng về phía anh.

Vẻ mặt Xích Đồng dữ tợn lui ra phía sau, hắn ở trên trần nhà thấy rất rõ ràng, Liêu Văn Kiệt đột nhiên đại sát tứ phương, một chiêu thay đổi thế cục, nguyên nhân chính là vì bị hắn đao khí gây thương tích.

Hiện tại không có máu, còn muốn bị đao chém, nằm mơ đi!

“Xích Đồng, anh dùng nó trong thời gian quá dài, không muốn chết thì mau lấy ra.” Cô gái vung dây thừng kéo Xích Đồng đến bên cạnh, cánh hoa cúc vàng bay lên cao bố trí xuống quang trận, áp chế chú Phong khống chế kiếm Kim Tiền.

“Không lấy ra được rồi, trước mắt tình thế không ổn, tôi sẽ yểm hộ anh rút lui.”

“Tôi sẽ không để cho cô chết đâu.”

Hai người dùng tiếng Nghê Hồng nói chuyện trong chốc lát, một người hung hãn không sợ chết, một người tình thâm nghĩa trọng.

“Chú Phong, người đàn ông kia không kiên trì được bao lâu nữa, kéo dài thời gian, làm bọn họ hao tổn đến chết đi.”

Liêu Văn Kiệt nói với chú Phong xong nhìn hai người bên Xích Đồng đang ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ, áy náy cười một tiếng, dùng tiếng Nghê Hồng trả lời: “Thật ngại quá, tôi hiểu được chút tiếng Nghê Hông, hai vị ngữ điệu vùng Kanto rất nặng, là từ Tokyo tới sao?”

“Xử lý hắn.”

Cô gái hừ lạnh một tiếng, rút trường đao phía sau ra, cùng Xích Đồng một trái một phải cúi người xông lên, nửa đường lấy ra từ trong ngực một cánh hoa màu vàng, ném mạnh ra rất nhiều tiêu chữ thập.

Liêu Văn Kiệt đứng trước người chú Phong, ỷ vào Thiết Bố Sam hộ thân, tuỳ tiện ngăn lại ám khí, sau đó vung dây đỏ hướng về phía Xích Đồng áp xuống.

So với cô gái át chủ bài kia, hắn càng thích đối phó loại cao

thủ võ học như Xích Đồng, âm chiêu ít, nếu vận khí tốt còn đem cho hắn BUFF đổ máu.

Liêu Văn Kiệt có ý nghĩ gì, Xích Đồng đều biết rõ, xuất đao do dự, rất nhanh đã qua mười chiêu, bị dây đỏ cuốn lấy hai chân vô cùng khổ cực.

Đinh!

Liêu Văn Kiệt một kiếm đâm vào bả vai Xích Đồng, không thể phá vỡ phòng ngự mình đồng da sắt, mắt nhìn thấy huyết dịch bên trên kiếm Kim Tiền sắp khô, vung vẩy dây đỏ, lần nữa đem Xích Đồng treo lên trên trần nhà.

Xích Đồng tiến thoái lưỡng nan, thấy Liêu Văn Kiệt tiến lên trợ giúp chú Phong, hai đánh một kinh hiểm áp mà chế cô gái nhiều lần, lòng anh nóng như lửa đốt không nghĩ ngợi nhiều được, cắn đứt đầu lưỡi, nuốt máu đỏ tươi từ miệng xuống bụng.

Lệ khí từ bên trong phát ra ngoài, tròng trắng mắt anh ta trở nên đen kịt, thân thể cơ bắp bành trướng, phanh một tiếng kéo đứt hồng tuyến.

Phía bên kia, cô gái dường như đã nhận điều gì đó, khí tức tản ra, luống cuống tay chân, bị chú Phong dùng kiếm Kim Tiền thiêu bỏng một cánh tay, sau đó lại bị Liêu Văn Kiệt vung móng vuốt quỷ hung hăng đánh bay.

“Cô đi trước, nơi này giao cho tôi giải quyết.”

Xích Đồng quỷ khí quấn quanh vọt tới trước người cô gái, không đợi cô ta nhiều lời, liền thẳng thừng nói: “Nhanh lên, tôi sắp không chịu nổi, không muốn dùng vũ lực với cô đâu.”

Chương 296: Đây là lời thoại của anh sao 1 Cô gái khẽ cắn môi, cả người lùi lại phía sau mấy mét, lách mình đi tới cửa, miệng ngậm cúc vàng, khoanh chân trên đất kết ấn.

Nghê hồng đông mật thủ ấn.

Chú Phong nhanh chóng tiến lên lại bị Xích Đồng vung đao ngăn cản, Liêu Văn Kiệt đưa tay phóng mạnh kiếm Kim Tiền, cũng bị đao của Xích Đồng đánh cho bay lên không trung.

“A a a! !”

Anh ta kiềm chế trong miệng khàn giọng gầm rú, răng nanh mọc ra, mười ngón móng tay dài ra ngoằn ngoèo, hai tay chống xuống đất, hóa thành hình người dã thú.

Ở bên kia, cánh hoa rơi rụng, nữ tử miệng nôn ra máu, kết xuống Nội Phược Ấn, nhìn xa xa về phía Liêu Văn Kiệt và chú Phong chỉ xuống dưới.

Thùng thùng!

Nhịp đập của tim Liêu Văn Kiệt đại biến, nôn ra một ngụm máu nóng…

Tuy không biết xảy ra chuyện gì, nhưng một ngụm máu này hắn không muốn lãng phí, bày ra mười chuôi kiếm Kim Tiền trước người, phốc một tiếng phun lên thân kiếm.

Phun ra một ngụm máu nóng, kiếm Kim Tiền nở ra hào quang đỏ thẫm, theo hướng phất tay của Liêu Văn Kiệt, cấp tốc bắn về phía cô gái đang ngồi khoanh chân bên ngoài.

Keng keng keng!

Tàn ảnh lóe lên, kiếm Kim Tiền gãy rơi lả tả.

Xích Đồng chắn trước mặt cô gái, hai mắt nhìn chằm chằm Liêu Văn Kiệt, tay cầm một thanh kiếm đỏ cực nóng, cứ thế mà bóp thành tiền đồng rơi đầy đất.

Liêu Văn Kiệt: “…”

Đột nhiên trở nên cực kỳ mạnh mẽ, không biết mọi người còn có thể ngồi xuống từ từ nói chuyện không.

Xích Đồng cứng đờ xoay người, đôi mắt đen kịt tham lam lướt qua chiếc cổ cô gái, động mạch nảy lên khiến anh ta thèm nhỏ dãi không thôi.

Cô gái nhíu chặt lông mày, mắt liếc Liêu Văn Kiệt và chú Phong một cái, lạnh giọng nói: “Hai vị, các vị đã trúng bí thuật huyết yểm của tôi, thiên hạ này chỉ có tôi biết giải, nếu không muốn chết, tốt nhất là đến Tokyo tìm tôi.”

Nói xong, cô gái giơ tay ném xuống một quả đạn khói, thân hình biến mất không thấy đâu nữa.

Con mồi đã chạy thoát, hung quang trong mắt Xích Đồng tăng vọt, một bước nhảy ra ngoài muốn đuổi theo, bỗng nhiên cứng ngắc tại chỗ, tay nắm thành nắm đấm, đâm rách lòng bàn tay khiến máu tươi chảy xuống.

“Gào gào gào!”

Anh ta gầm nhẹ một tiếng, chuyển mục tiêu phóng sang hướng Liêu Văn Kiệt.

“Kim quang tốc hiện, phúc hộ ngô thân.”

Xích Đồng trong nháy mắt nhích người, chú Phong giơ tay đặt Bảo Ngọc Âm Dương chồng lên kiếm Kim Tiền, ba mươi sáu đồng tiền hóa quang tản ra, kết thành trận hình sao Bắc Đẩu, bảo vệ bản thân và Liêu Văn Kiệt ở giữa.

Oành!

Xích Đồng khua tay đâm vào, đụng vào trận pháp vô hình, bên dưới kim quang chói mắt, toàn bộ thân thể như đạn đã ra khỏi nòng, oành một tiếng bay ra ngoài, xuyên qua một bức tường ngã

xuống đống đổ nát.

“Chú Phong cao tay quá, chú ngăn chặn anh ta, cháu đuổi theo yêu nữ.”

“Không được.”

Chú Phong giơ tay nắm lấy cánh tay Liêu Văn Kiệt, lắc đầu nói: “Kim Quang Trận chỉ có thể thủ không thể công, nếu cháu ra ngoài, chú cũng không giúp được cháu.”

“Nhưng mà… chú Phong, chú biết “Bí thuật huyết yểm” là gì không?

“Không biết.”

Chú Phong quả quyết lắc đầu, nói tiếp: “Không biết cũng không sao, chú đã lưu lại ấn ký trên người cô gái đó, không chạy được đâu, đuổi tới chân trời góc biển, chú cũng tìm được cô ta.”

Rầm! Rầm! Rầm! Rầm ----

Trong lúc nói chuyện, Xích Đồng bò ra từ trong đống phế tích, không biết mệt mỏi, một lần nữa lao vào kim quang trận. Có thể thấy được, con hàng này đã mất trí, hành động hoàn toàn dựa vào bản năng.

Bản năng của dã thú, lòng dạ hẹp hòi, bị thương nhất định sẽ quay lại báo thù.

Liêu Văn Kiệt và chú Phong đều không nói gì, Xích Đồng sau khi biến dị sức lực tăng mạnh, lao ra ngoài chắc chắn không đánh lại, nếu đã vậy, dứt khoát bảo im lặng, tránh cho mọi người đều xấu hổ.

Mười phút sau, Xích Đồng thở hồng hộc ngã xuống đất, đôi mắt màu đen trở thành hư không, thân thể bay lên một làn hơi

nước, rất nhanh mất nước biến thành một cái xác khô.

"..." x2

Vẫn không có ai nói chuyện, hai người đều cảm thấy đợi thêm lúc nữa ổn hơn.

Nhỡ đâu xác chết vùng dậy thì sao!

Lại năm phút nữa trôi qua, Liêu Văn Kiệt nhổ ra một chút nước bọt dính máu, bôi lên kiếm Kim Tiền, bay lên trời rồi đâm xuống thi thể của Xích Đồng.

Ánh đỏ của kiếm lúc sáng lúc tối, giống như điện yếu vậy, đâm vào ngực Xích Đồng, sau đó mất đi ánh sáng.

"A Kiệt, có thể ra ngoài rồi."

"Đợi thêm chút nữa."

...

Bến tàu, gió lạnh hun hút, tiếng bọt nước không ngớt bên tai.

Chú Phong đẩy cửa xe, nhìn mặt biển mờ mịt trong bóng đêm, chau mày một câu cũng không nói.

Tới chậm vài bước, trừ khi lập tức lên thuyền ra khơi, nếu không không hy vọng sẽ đuổi kịp đối phương.

Liêu Văn Kiệt cũng không nói chuyện, nhìn mu bàn tay xuất hiện thêm nhiều hình xăm quỷ ảnh, nghĩ cách loại bỏ lời nguyền.

Không thể không thừa nhận, yêu nữ quả là có chút bản lĩnh, hắn từng thử hai đạo thuật Tịnh Thiên Địa thần chú, Xuân Phong Hóa Vũ, đều không thể xóa đi hình xăm quỷ ảnh.

Vấn đề không lớn, hắn không sợ chút nào, bởi vì chú phong

cũng trúng chiêu.

“Đi thôi, chúng ta về trước đã.”

Chú Phong mở cửa lên xe, bên phía trạch viện vẫn còn không ít chuyện phải xử lý, tìm kiếm manh mối, cũng xác nhận xem yêu nữ thuộc chi nào của Cửu Cúc Nhất Phái.

“A Kiệt, lần này đã liên lụy gặp xui xẻo theo chú, coi như chú nợ cháu.”

Chú Phong ngồi ở vị trí phó lái, đêm nay xông vào trạch viện, tình thế vô cùng nguy hiểm, nếu không có Liêu Văn Kiệt giúp đỡ, ông ta vào dễ nhưng không dễ ra ngoài.

Chương 297: Đây là lời thoại của anh sao 2 Gan có lớn hơn nữa, đạo tiêu bỏ mình cũng không phải không có khả năng.

“Chú Phong khách sáo rồi, tu sĩ chúng ta thay trời…”

“Được rồi.”

Chú Phong giơ tay hô ngừng, lời hay nói một lần là được, nói nhiều quá, thì sẽ trở thành giả dối.

“Phải rồi, chú Phong, về lời nguyền, chú có cách nào phá giải không?”

“Trước mắt không có, chú phải về nghiên cứu một chút, không được sẽ tìm bạn bè giúp đỡ, nếu còn không được…”

Sắc mặt chú Phong nghiêm lại: “Chi này của Cửu Cúc Nhất Phái âm ngoan hiểm độc, sợ rằng sau lưng còn có âm mưu to lớn, chú thu thập tư liệu xong, sẽ tự mình báo lên cho hiệp hội, đám người đó thích nhất là tranh đoạt danh lợi, chắc chắn sẽ đòi lại công đạo từ phía Nghê Hồng bên kia.”

Liêu Văn Kiệt nghe xong gật đầu, đây chính là lợi ích của việc

có người bên trên, không sợ đắc tội ai, bị người ta đắc tội cũng có chỗ dựa dẫm.

Ngưỡng mộ!

Hắn cũng muốn bắt nạt người ta khắp nơi, sao đó lôi chỗ dựa ra, khiến kẻ đó xin lỗi ngay tại chỗ.

Nhưng mà, nghe thấy sự khinh thường trong lời chú Phong, đám người hiệp hội đó cũng chẳng phải hạng tốt đẹp gì.

“Chú Phong, lúc phá giải lời nguyền, đừng quên cháu đấy nhé.

Liêu Văn Kiệt nhướn mày, nhân tiện nói: “Còn mấy người bạn kia của chú nữa, chúng ta cũng coi như có giao tình sinh tử, bạn của chú chính là bạn của cháu, con người cháu thích kết bạn.”

“Việc này chắc chắn rồi, chú…”

Chú Phong nói một nửa liền dừng lại, nuốt nước bọt nói: “A Kiệt, không dám giấu cháu, mấy người bạn đó của chú, có lẽ không mấy muốn gặp cháu.”

“Không thể nào, biết thì đều đã biết, đã bao giờ cháu để bạn bè chịu thiệt đâu.”

Liêu Văn Kiệt cười hi hi, lôi từ trong ngực ra hai thanh kiếm Kim Tiền, nhét vào trong ngực chú Phong: “Chú xem, tiến cử nhiều thêm chút. Không được nói thẳng, cháu vẫn còn một chút hàng tồn, có thể thêm tiền.”

Chú Phong cạn lời, ông không mù, nhìn rất rõ, kiếm Kim Tiền trong tay Liêu Văn Kiệt ít nhất phải ba con số, nhiều tới mức không đem tiền làm tiền dùng, nói trong nhà hắn có mỏ tiền đồng ông cũng tin.

…

Trạch viện, đỗ hơn mười chiếc xe con, hiện trường đã bị phong tỏa.

Chú Phong đưa ra giấy chứng nhận của mình, đưa Liêu Văn Kiệt tiến vào trong, từng bọc đựng xác đen được chuyển từ trong phòng ra, chắc chắn vẫn còn đồng đảng trốn ở những nơi khác ở Hồng Kông.

Sắc mặt chú Phong ngưng trọng, rất không hài lòng với kết quả điều tra, bận rộn cả một tối, đến cả tên của kẻ trộm cũng không biết, chỉ biết người thứ hai tên Xích Đồng.

Nhưng loại tên này, vừa nghe đã biết là biệt hiệu.

“Chú Phong, mấy nữ ninja đó…”

Liêu Văn Kiệt tới gần nhỏ giọng: “Cháu vừa mới nghe nói, trong phòng này không còn người sống, bọn họ đều đã uống thuốc độc tự sát.”

“Sát thủ được nuôi dưỡng từ nhỏ, chủ nhân đi rồi, bọn họ vì để bảo vệ tình báo sẽ không sống một mình.”

Chú Phong lắc đầu, không muốn tiếp tục chủ đề này nữa, ngược lại nói: “Tiền đồng trước kia đánh rơi tròng phòng, nhớ phải nhặt hết lại, cái thứ đồ chơi này…. chú chỉ có thể nói, truyền ra ngoài đối với cháu chỉ có hại không có lợi.”

“Cháu hiểu.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, tiền đồng đã được hắn nhặt hết rồi, dứt bỏ không nói chuyện lòng người hiểm ác, chỉ là vật này quý hiếm, những tiền đồng này phải nhặt lại sạch sẽ.

Nhiều rồi thì sẽ không đáng tiền nữa.

Hắn vẫn còn trông cậy vào nó sau này mở rộng con đường tiền

tài, kết giao thiện duyên bốn phương đó!

Hai người rời khỏi trạch viện, chú Phong xuống xe trước đồn cảnh sát, trước khi đi do dự, một lúc lâu sau mới nói: “A Kiệt, phía cảnh sát bên này có một chức có vấn đặc biệt, chú sẽ bỏ trống chức vị đó, tương tự như vụ án này, sẽ có người chuyên môn liên hệ giúp chú phá án.”

“Chú Phong, ý của chú là…”

Liêu Văn Kiệt chậm rãi cười một tiếng, giơ tay muốn rút kiếm Kim Tiền ra.

“Đừng.”

Chú Phong đè cổ tay Liêu Văn Kiệt lại, sợ bản thân thấy tiền sáng mắt, ngã vào viên đạn bọc đường rồi bị nổ, nói tiếp: “Mấy người bạn bên phía hiệp hội đó, chú không có cách nào giúp cháu tiến cử, nhưng phía đồn cảnh sát bên này, chú có thể giúp cháu viết một bức thư giới thiệu, với năng lực của cháu đủ để đảm nhận.”

“Làm phiền chú Phong rồi, hôm khác… không, ngày mai cháu mời chú ăn cơm.”

“Vậy thì không cần, nhưng mà cháu phải nghĩ kĩ, công việc cố vấn này chỉ đơn giản là tự nguyện, bỏ sức cũng không có lương.”

Chú Phong thở dài, đây chính là nguyện nhân chú không thích đám người hiệp hội, hoặc là tự cho mình thanh cao, hoặc là cố kỵ tục khí của thế gian, có năng lực lại không muốn gánh vác.

Đề cập tới là phải trái rõ ràng, khẩu hiệu hô còn to hơn bất cứ ai, nếu thật sự bảo bọn họ cống hiến cho xã hội, người nào người đó đều giả vờ yên tĩnh không làm gì cả, trốn trong nhà vẽ trúc, sau đó để đồ đệ ra giá cao bán cho người có duyên.

Đương nhiên, trong hiệp hội cũng có người khẳng khái, rất vui vẻ trừ ma vệ đạo, chỉ là những người này nhàn nhã vân hạc thành quen rồi, lại thích độc lai độc vãng, đợi tìm được bọn họ, án đã phá xong rồi.

“Chú Phong xem thương cháu quá, cháu làm việc thay…”

Chú Phong đen mặt, nói: “Còn về lời nguyền, cháu không cần lo lắng, muộn nhất ba ngày sau chú sẽ cho cháu câu trả lời, cháu tuyệt đối đừng nóng máu, chạy tới Hồng Nghê đó.”

“Chắc chắn.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, vẫy tay tạm biệt chú Phong, lái xe thẳng tới bệnh viện tâm thần.

Chú Phong nói rồi, có hai cách phá giải lời nguyền, thứ nhất là đợi, thứ hai là tới Nghê Hồng tìm yêu nữ.

Chương 298: Vui lòng chuyển tới thư mục ẩn trong ổ G tại đây 1 Tha thứ cho Liêu Văn Kiệt không dám gật bừa, thời gian ba ngày chờ đợi quá dài, đêm dài lắm mộng, không phải phong cách làm việc của hắn.

Đi Nghê Hồng không có khả năng, hắn đã sắp không lăn lộn được ở địa bàn của mình nữa rồi, đi Nghê Hồng làm gì?

Tìm kích thích à?

Ừm, cái này có thể có, nghe nói bên đó gần đây phá sản nặng nề, không ít người có vợ nhảy lầu.

Vậy nên, hắn quyết định dùng phương pháp thứ ba, tìm Lý Ngang.

...

Phòng VIP bệnh viện, Liêu Văn Kiệt quan sát xung quanh bố

cục một phòng ngủ một phòng khách, cảm giác cũng rất bình thường, trung quy trung củ, không tà dị như trong tưởng tượng.

“A Kiệt, đêm hôm khuya khoắt, cậu không ở cùng bạn gái, tới tìm tôi làm gì?

Lý Ngang từ trong phòng tắm đi ra, đẩy kính râm: “Nói trước nhé, ngày mai tôi hẹn Pat tới khách sạn, đêm nay phải nghỉ ngơi dưỡng sức.”

Đây là lời thoại của anh à?

Liêu Văn Kiệt phỉ nhổ trong lòng, quả quyết giơ ra mu bàn tay có lời nguyền quỷ ảnh: “Hôm nay gặp phải một lệ quỷ, rất hung ác, tôi sơ ý bị cô ta hạ lời nguyền.”

“Lệ quỷ cũng biết hạ lời nguyền, việc này lần đầu tiên tôi thấy đó, mau đưa tôi xem xem.” Vừa nghe tới việc liên quan tới quỷ, Lý Ngang ngay lập tức có hứng thú.

“Thế giới rộng lớn có gì là không thể, trước đây anh chưa từng thấy, không có nghĩa không tồn tại.”

“Có lý.”

Lý Ngang mặt nghiêm túc gật đầu, nắm lấy tay Liêu Văn Kiệt nhìn một lúc, chế nhạo: “A Kiệt, cậu biết tôi cũng không phải ngày một ngày hai, quỷ cái loại này, không cần biết là hạ lời nguyền hay trên người, dù thay đổi muôn lần thì bản chất vẫn không thay đổi, uống ít sữa là được rồi.”

“Ờm….”

Liêu Văn Kiệt há hốc miệng, cái gì cũng không nói, giật tay khỏi tay Lý Ngang xách vali lên, ực ực ực uống hết một hộp sữa bò.

Lại nhìn mu bàn tay, hình xăm quỷ ảnh thật sự TMD không còn nữa.

“Tôi biết mà, uống sữa là xong!” Lý Ngang đẩy kính râm, chuyên gia bắt quỷ anh há chỉ là hư danh.

“Đúng vậy…”

Liêu Văn Kiệt gật đầu không ngừng, cao nhân tiền bối chết cũng không oán.

【Ưng trảo công* (nhập môn)】

(*Móng vuốt đại bàng)

【Tài: 2000】

Về tới nhà, Liêu Văn Kiệt kỳ cọ sạch sẽ mùi hôi thối trên người rồi lướt qua hệ thống, phần thưởng rất hậu hĩnh, vượt qua mức bình thường và gần như đang nhanh chóng bắt kịp con đường luyện tâm rồi.

Một kỹ năng móng vuốt, cộng thêm kỹ năng Thiết sa chưởng vốn có, Thảo thượng phi và kỹ năng Đại lực kim cương thoái đang tu luyện, miễn cưỡng mà nói thì đã tập hợp đủ ba loại kỹ năng quyền- chưởng- cước, từ đó giảm bớt những thiếu sót của hắn trong các cuộc cận chiến.

Nhưng không có hoằng thừng nào có ích cho các cuộc cận chiến!

Kể từ khi học được tâm pháp niệm lực trong sách trắng, Liêu Văn Kiệt đã tích trữ một lượng lớn hoằng thừng trong kho vật phẩm, chỉ để lại năm trăm điểm tài lực cho những trường hợp khẩn cấp.

Những trường hợp khẩn cấp này như là được dùng cho Thảo

thượng phi cấp nhập môn hay thuật dịch dung, nói trắng ra là thời khắc then chốt thuận tiện để chạy trốn.

Nguyên nhân chủ yếu Thiết bố sam không được nâng cấp là vì quá đắt, cấp nhập môn nhập thất thôi đã cần hai trăm điểm, nhưng thăng cấp tới mức 'đăng phong' (đỉnh cao) thì cần tới hai nghìn điểm.

Số điểm này thật sự dọa sợ Liêu Văn Kiệt, nói đúng lý thì bán hắn đi cũng không thể kiếm được nhiều như vậy.

Thử qua vị ngọt của "Dịch cân tẩy tủy đan", Liêu Văn Kiệt chắc chắn rằng con đường tu luyện còn dài đằng đẵng, như vậy chi bằng ăn đan dược để nhanh chóng thăng cấp, nhắm được một viên đan dược năm nghìn điểm tài lực nên gần đây hắn vẫn luôn tiết kiệm tiền.

Còn về việc nâng cấp Thiết bố sam……

Thực rắc rối, nâng cấp thì an toàn hơn, tương đối mà nói thì muốn rách da chảy máu cũng khó.

Dù thế nào, hắn cũng là một kẻ sĩ diện, lần nào cũng lấy máu của kẻ địch, nếu đối phương không hợp tác thì phải làm sao?

Không thể đánh tới khi đối phương hợp tác được!

"Hoặc là vào thương thành mua một món vũ khí thần thông, khi cần thiết có thể tự lấy máu….."

Liêu Văn Kiệt liếc nhìn hai nghìn năm trăm tiền lực quyết định nhẫn nhịn, vẫn còn một nửa số tiền nữa mới thu thập đủ năm nghìn điểm để mua đan dược yêu thích, có lẽ nhận thưởng lần thứ hai là thu thập đủ rồi.

Hơn nữa, tại sao phải bỏ tiền ra mua vũ khí thần thông, đi cướp, chà, đi tìm người có duyên không phải tốt sao.

Ai đã từng nói vạn vật đều có duyên với ta sao?

Cao nhân làm việc ắt có cao kiến, không thể sai được.

Sau khi bỏ ra một số tiền nhỏ để bổ sung dự trữ hồng thằng, Liêu Văn Kiệt suy nghĩ về nguyên nhân của phần thưởng hậu hĩnh lần này.

Đầu tiên, liên quan đến yêu nữ hại người, trong đó có vụ án của Vương Bách Vạn và Lâm Đại Nhạc, cũng có vụ án của hành thi, thêm cả các hoạt động phi pháp bán chất cấm của tổ chức sát thủ, hai nghìn điểm tài lực thêm một kỹ năng, hắn vẫn kiếm được ít.

Cũng có thể hệ thống ban thưởng phù hợp với mức độ khó dễ của việc hàng yêu phục ma, kẻ địch lần này không chỉ người đông thế mạnh mà cũng không ít cao thủ.

Ngoài ra, chú Phong cũng không phải chú Cửu, tuy rằng mặt mũi giống nhau ba phần, nhưng khi đánh nhau không hỗ trợ được cho hắn nhiều.

“Dudu! Dududu ————”

Vừa mới nghĩ tới việc thực hành Ưng trảo công thì điện thoại trong nhà đột nhiên reo lên, Liêu Văn Kiệt nhấc máy, là Trình Văn Tĩnh gọi tới.

“A Kiệt, anh đang ở đâu?”

“Em gọi vào điện thoại cố định của nhà anh mà hỏi anh ở đâu à?”

“À ~~ Em chỉ thử xem anh có ở nhà không.”

“……”

Chương 299: Vui lòng chuyển tới thư mục ẩn trong ổ G tại đây

2 Liêu Văn Kiệt đảo mắt, sau khi dọn đến nhà mới, hắn liền ngắt điện thoại cố định, điều này không đúng lắm với những người đàn ông đang yêu.

“Là thế này, chị Yudy luôn ngủ không ngon, vậy nên em mới gọi điện thoại cho anh.”

“Chị Yudy ngủ không ngon với gọi điện thoại cho anh có mối quan hệ mật thiết gì sao?”

Liêu Văn Kiệt cho rằng Trình Văn Tĩnh đã quen đeo bám mình, một lúc không thấy hắn liền đứng ngồi không yên và tìm đại khái một lý do nào đó.

Nói thẳng ra là hắn không nỡ cự tuyệt.

“Ừm, chị Yudy nói…….. nếu anh ở cạnh, chị thức dậy sẽ yên tâm hơn, vậy nên em mới gọi điện thoại cho anh.”

“Thật hay giả đó?”

Liêu Văn Kiệt nhíu mày đã hiểu nguyên nhân, Yudy Tang tâm thần không ổn, không có “Xuân phong hóa vũ” trấn an, khó có thể ngủ say giấc.

“Đương nhiên là thật rồi, anh mau chóng tới đây, không nên chậm trễ.” Trình Văn Tĩnh thúc giục.

“Được, anh ở đây……”

Dựa vào chuyện này, Liêu Văn Kiệt đương nhiên sẽ không cự tuyệt, đang định đồng ý, đột nhiên có chút cảnh giác: “Văn Tĩnh, em không đúng lắm, tại sao lại nói anh cũng là người đàn ông của em, còn gọi anh ngủ với người phụ nữ khác, lẽ nào em…….biến thái sao?”

Hãy giữ tâm lý này.

“Ui, anh mới biến thái, em thấy chị Yudy đã kiệt sức, không muốn chị làm tổn thương cơ thể của bản thân.”

“Đây cũng không phải là lý do em gọi anh đến ngủ với cô ấy!”

Liêu Văn Kiệt nói: “Em không sợ chị Yudy không thành thật, trực tiếp ngủ với anh, nếu thái quá chút, em không sợ anh không thành thực à?”

“Không sợ, em tin hai người không phải người như vậy.”

Trịnh Văn Tĩnh thở dài, thực sự hy vọng rằng Liêu Văn Kiệt và Yudy Tang là người như vậy, đặc biệt là Liêu Văn Kiệt quá ngay thẳng, một chút háo sắc cũng không có, cô ta đã quá bao bọc rồi.

“Được rồi, anh sẽ nhanh chóng tới đó.”

……..

Biệt thự khu sườn núi.

Lần này, Liêu Văn Kiệt trực tiếp đi vào từ cửa trước, quản gia trông có vẻ khó chịu dẫn hắn vào phòng ngủ của Yudy Tang.

“Này, A Kiệt sao cậu tới đây?” Yudy Tang đang đọc sách trên giường, nhìn thấy Liêu Văn Kiệt rất ngạc nhiên.

“Chị Văn Tĩnh nói là chị không ngủ được, tôi tới xem thử.”

Liêu Văn Kiệt đóng cửa lại và nhìn xung quanh: “Cô ấy đâu rồi, tôi tưởng cô ấy ở đây.”

“Có thể là sang phòng bên cạnh rồi…….”

Yudy Tang gập sách lại, cô nam quả nữ cùng chung một phòng, nhịp tim đột nhiên đạp nhanh hơn, đồng thời cảm động trước sự sắp xếp của Trình Văn Tĩnh.

Biết rằng cô ấy trằn trọc khó ngủ, chợp mắt liền gặp ác mộng nên đã đặc biệt nhờ Liêu Văn Kiệt. Với tình cảm giữa Văn Tĩnh và Yudy, cộng thêm tính khí ghen tuông của Trình Văn Tĩnh, chắc hẳn cô ta đang trốn sang phòng bên cạnh để lau nước mắt.

Ở phòng bên, Trình Văn Tĩnh cầm một chiếc cốc thủy tinh, ghé tai vào tường, lẩm bẩm cho hai người mau chóng vào việc.

“Bỏ đi, tôi đưa chị vào giấc ngủ trước, sau đó để cô ấy tới ở cùng chị.”

Liêu Văn Kiệt nhún vai, cởi áo khoác và nằm trên giường, khéo léo ôm lấy bờ vai có chút cứng ngắc của Yudy Tang vào trong lồng ngực.

Một lần chưa quen, hai lần thành quen rồi, không cảm thấy có chút gì không ổn.

Yudy Tang nín thở và xác nhận Liêu Văn Kiệt không có hành động gì sau đó, rồi mới từ từ thở phào, nhắm mắt lại với những dòng suy nghĩ lẫn lộn.

Liêu Văn Kiệt đưa tay đặt lên đầu Yudy Tang, Xuân phong hóa vũ làm thư thái tinh thần, nhưng trong chốc lát, cô ấy đã từ từ chìm vào giấc ngủ sâu.

Mười phút sau, hắn đặt Yudy Tang xuống, rón rén đóng cửa và sang phòng bên cạnh.

Trong mắt, chính là Trình Văn Tĩnh – người đang rầu rĩ không vui.

“Sao vậy, anh bên chị Yudy một lúc mà em đã không vui rồi?” Liêu Văn Kiệt ôm lấy Trình Văn Tĩnh và đặt một nụ hôn lên trán.

“Đó không phải là…….”

Trình Văn Tĩnh có nỗi khổ không nói nên lời rồi ngập ngừng nói: “Vừa rồi ở phòng chị Yudy, anh không có bất kỳ suy nghĩ gì ư?”

“Còn phải nói, anh thực sự có suy nghĩ nào đó.”

Liêu Văn Kiệt nhếch miệng cười, nhấc ngang Trình Văn Tĩnh và đi về phía phòng tắm.

“Đợi đã, anh làm gì vậy?”

Trình Văn Tĩnh đỏ bừng mặt, đẩy vai Liêu Văn Kiệt: “Không được, sẽ có người tới……”

“Không đâu, chị Yudy ngủ say như heo chết rồi, quản gia kỳ quái biến thái, bà ta hiểu hết mọi chuyện và giúp chúng ta kiếm một lí do hợp lý rồi.”

“Vẫn còn có người giúp việc!”

“Anh là nhị thiếu gia trong nhà, nỗi oan này cũng không thể rửa sạch thì làm sao xứng đáng với cái danh này.”

------- Vui lòng chuyển tới thư mục ẩn trong ổ G tại đây------

Đêm đó, Yudy Tang ngủ một mình, sáng dậy mới biết đêm qua Trình Văn Tĩnh một mình ở phòng bên cạnh, vì chăm sóc cô ấy mấy ngày mà thức quá nhiều, dẫn đến giảm khả năng miễn dịch và cảm lạnh.

Cũng may tình hình không có gì nghiêm trọng, Liêu Văn Kiệt đã xem qua giùm, chỉ hơi phờ phạc chứ không sốt, chỉ cần nghỉ ngơi chút và ngủ bù là ổn.

Yudy Tang tạm biệt với vẻ mặt áy náy, Liêu Văn Kiệt lái xe đến công ty.

Vụ án của Vương Bách Vạn đã được giải quyết xong, hắn

không nhắc một lời, vẫn là câu nói đó, chỉ nói chuyện vui, không nhắc lại chuyện buồn, để đồn cảnh sát thông báo cho Yudy Tang chuyện buồn.

Sau khi xử lý xong tài liệu của công ty, hắn sắp xếp ra một vài bản cần đích thân Yudy Tang xác nhận, bắt đầu đau đầu về việc tuyển dụng của công ty bắt ma.

Đã hơn một tháng kể từ khi cải tạo tầng mười tám tới nay, quản lý Cao rất kỳ công, trực tiếp kéo nhiều đội trang trí đồng thời bắt đầu khởi công, hiệu quả nhanh hơn bình thường.

Chương 300: Không có lí do gì để từ chối 1 Cũng có thể kết thúc thời gian xây dựng sớm, kẻo bên A lại có thêm bản kế hoạch kỳ quái mới.

Việc cải tạo sắp hoàn thành, Chung Phát Bạch đã quyết định vào ngày hoàng đạo tháng sau, ngày hôm đó công ty tư vấn Linh Dị Tam Kiệt chính thức mở cửa hoạt động.

Chung Phát Bạch không quan tâm lắm, còn Lý Ngang thì háo hức lo liệu mọi việc, cho nên việc tuyển dụng chỉ có thể do chính Liêu Văn Kiệt đích thân làm.

“Có tiền thì không sợ không tuyển được nhân viên giỏi, nhưng làm sao chắc chắn đối tác là một nhân viên giỏi……”

Chương 301: Không có lí do gì để từ chối 2

Liêu Văn Kiệt cau mày và tìm một công ty tuyển dụng thì không yên tâm, hắn cũng không chuyên nghiệp, sau khi suy nghĩ, vẫn là quyết định nhờ Yudy Tang giúp đỡ, thực sự không được, hay để Trình Văn Tĩnh nhờ cô ấy giúp mấy ngày.

Là một công cụ, trợ lý Trình thực sự toàn năng, là đỉnh nhất.

“Dudu! Dududu ————”

Điện thoại di động đổ chuông, Liêu Văn Kiệt nhanh chóng nghe máy, không ngờ người gọi cho hắn là chú Phong.

“A Kiệt, tối qua sau khi trở về, cậu có gặp phải điều gì bất thường không?”

Bất thường?

Liêu Văn Kiệt suy nghĩ một chút, tối hôm qua ôm Yudy Tang ngủ trước, sau đó ôm Trình Văn Tĩnh ngủ, ngoại trừ nghe có chút cặn bã thì không có gì khác thường.

“Cậu không nói tôi cũng biết, tối qua cậu ngủ không ngon, không ngừng gặp ác mộng, khiến tôi bây giờ cảm thấy kiệt sức.”

Chú Phong kể lại những chuyện gặp phải, nghi ngờ có liên quan tới việc yêu nữ hạ bí thuật huyết yểm, ban đầu chỉ nghĩ là những lời nguyền rủa độc ác nhưng hóa ra lại khiến người ta mất ngủ…….

Độc ác hơn ông ta tưởng!

“A Kiệt, cậu chịu đựng một chút, tôi đã liên hệ với một vài bằng hữu, bọn họ sẽ giúp tôi phá giải lời nguyền, chỉ là cậu……”

Chú Phong dừng lại rồi nói tiếp: “Tình hình của cậu rất đặc biệt, bằng hữu của tôi không muốn mạo hiểm, nhưng cậu cứ yên tâm, tôi sẽ thuyết phục.”

“Chú Phong, thật sự làm phiền chú quá.”

Liêu Văn Kiệt nén cổ thở dài: “Hóa ra cơn ác mộng đêm qua là do một lời nguyền, cháu cứ nghĩ là do nhìn thấy máu quá nhiều, lại thêm sát khí khiến tinh thần bất ổn, không giấu giếm là cháu đã ngồi thiền cả buổi tối.”

“Tôi hiểu, cảm giác này rất khó chịu, không nói về nó, tôi sẽ liên hệ lại với họ.”

Chú Phong cũng có cảm giác như vậy, nghiến răng nói: “Đã 10 giờ 30 phút sáng rồi, tôi đánh cược lão già này nhất định đưa người đến gặp cậu trước 5 giờ.”

“Chú Phong thật nghĩa khí!”

Liêu Văn Kiệt đứng trước điện thoại giơ ngón tay cái lên: “Cháu cho chú địa chỉ, chỉ cần đưa người tới đây, chú cứ tìm hết, bất kể số người nhiều ít, cháu cũng sẽ không đối xử tệ bạc với họ.”

“Ừ, A Kiệt, họ không phải là loại người như vậy.”

“Dạ hiểu, cháu hiểu ạ!”

Chú Phong rất đúng giờ, hẹn năm giờ chiều thì chưa tới bốn giờ, người đã đến rồi.

Cửa thang máy mở ra, ông ta bước vào tầng 36 của cao ốc cùng với hai người một nam một nữ, cả hai đều đang tu luyện.

Người đàn ông là một hòa thượng, hơn năm mươi tuổi, với chuỗi tràng hạt, thiền trượng và áo cà sa hoàng bào. Vầng trán nhẵn bóng, chòm râu, chân mày không được thân thiện lắm, không toát lên được dáng vẻ từ bi của một người xuất gia.

Dáng vẻ này đi cùng chú Phong rất hợp, ông ta không nói chuyện nhưng sắc mặt vẫn nghiêm nghị và dữ tợn.

Còn người phụ nữ đi với hai người này thì không ăn khớp lắm, khoảng ba mươi tuổi, dáng người mảnh mai, ăn mặc sành điệu, cột tóc dài sau đầu để lộ chiếc cổ thanh mảnh. Cô ta đeo một cặp kính râm lớn, sống mũi cao, ngũ quan rõ ràng mà thanh tú, hình như là con lai.

Rất đẹp, đặc biệt là sự sang trọng toát lên từ trong ra ngoài, rất có khí chất.

Liêu Văn Kiệt đã đợi trước thang máy rất lâu, khi cả ba người bước ra, hắn tươi cười chào hỏi.

Hắn bước tới một bước, hòa thượng liền lùi lại hai bước, nhận thấy bản thân quá thất lễ, hắn liền xin lỗi một tiếng và cười ngượng ngùng.

Giống như chú Phong, vẻ mặt không được thiện cảm nhưng có trái tim lương thiện.

“Chú Phong và hai vị khách quý, cảm phiền các vị đặc biệt tới đây một chuyến rồi.”

“A Kiệt, để tôi giới thiệu với cậu.”

Chú Phong chỉ vào hòa thượng và nói: “Đây là hòa thượng Tĩnh Viên, qua lại với tôi cũng nhiều năm, là một bằng hữu rất thân.”

“Pháp sư đa lễ.”

“Khách sáo rồi, bạn của bằng hữu cũng là bằng hữu, Liêu thí chủ trực tiếp gọi tôi bằng pháp danh là ‘Tĩnh Viên’ là được.”

“Không dám ạ, tôi không dám vô lễ trước mặt pháp sư, mà bạn của bằng hữu chính là bằng hữu, tôi rất đồng tình với câu nói này, vậy nên pháp sư cũng đừng gọi tôi là ‘Liêu thí chủ’, cứ gọi là ‘A Kiệt’ là được ạ.”

“Nói hay lắm.”

Pháp sư Tĩnh Viên trông có vẻ nghiêm túc, nhưng thực ra không hề kiêu ngạo, tính tình rất vô tư, sau vài câu nói với Liêu Văn Kiệt khiến hắn gạt đi sự kiêng dè trong lòng.

“A Kiệt, để tôi giới thiệu cho cậu một người.”

Vẻ mặt chú Phong nghiêm nghị, nói thêm một chút ngữ khí kính trọng: “Cô Trương là người thừa kế đời thứ 38 của Trương thiên sư, đạo pháp cao siêu, rất có danh tiếng ở đảo Hồng Kông.”

Sắc mặt của Liêu Văn Kiệt nghiêm túc, một đôi chân dài, không đúng, một đôi chân to……..

Cũng không đúng.

Tóm lại, cặp chân này rất lợi hại, nếu có cơ hội phải ôm chặt.

“Chú Phong đừng giễu cợt cháu, những điều cần biết đều biết rồi, thế hệ của cháu là thế hệ giao thời, không phải chính thống.”

Người phụ nữ tháo kính râm ra, quả nhiên là khuôn mặt mang nét Á Âu, mỉm cười đưa tay về phía Liêu Văn Kiệt: “Tôi tên là Trương Lệ Hoa, chỉ lớn hơn cậu vài tuổi, nếu không để ý thì cứ gọi tôi là chị Lệ Hoa là được.”

“Chị Lệ Hoa.”

Liêu Văn Kiệt đưa tay ra lắc nhẹ: “Liêu Văn Kiệt, A Kiệt.”

Sau một lời chào đơn giản từ bốn người, Liêu Văn Kiệt dẫn ba người đi về phía phòng họp.

“A Kiệt tại sao tuổi còn trẻ mà cậu lại có một công ty lớn như vậy?”

“Không phải đâu, tôi cũng chỉ làm thuê thôi, hai ngày nay trong nhà bà chủ xảy ra chút chuyện, tôi tạm thời sẽ thay cô ấy lo việc lớn nhỏ của công ty.”

Liêu Văn Kiệt vừa nói vừa nói vừa thoáng đặt một câu hỏi.

Vừa mới nghe về danh hiệu người thừa kế đời thứ 38 của Trương thiên sư liền cảm thấy hơi sốc, bây giờ nghĩ lại, có vẻ có chút không đúng.

Trường hợp thông thường mà nói thì Trương thiên sư để nhắc tới Đạo Ngũ Đấu Mễ*, cũng chính là người sáng lập Đạo Thiên sư --- Trương Lăng.

(Đạo Ngũ Đấu Mễ*: tương truyền những người kết nạp Đạo phải dâng năm thùng gạo)

Nếu nhớ không nhầm thì Trương thiên sư là nhân vật thời Đông Hán, trải qua tới nay đã khoảng hai nghìn năm, mới truyền lại được 38 đời……..có phải có chút ít không.

Đương nhiên, nếu như tu luyện thành công, mỗi một thế hệ thiên sư đều sống lâu trăm tuổi, đương nhiên không phải vấn đề gì.

Nhưng Liêu Văn Kiệt luôn cảm thấy không đáng tin, dù sao cũng chính là Trương Lăng, tiếng tăm lừng lẫy, ít người có thể so sánh với trưởng lão, đột nhiên xuất hiện một người kế thừa của ông ấy, điều này thực sự không chân thực lắm.

Nhưng nếu không phải, dám lấy tên tuổi của Trương Lăng để

giễu cợt thì các đạo sĩ trên đảo Hồng Kông chẳng hạn những người tu đạo như chú Phong sớm đã sắn tay áo để trừ ma vệ đạo (xua đuổi tà ác, bảo vệ Đạo giáo) rồi.

Sau khi suy nghĩ, Liêu Văn Kiệt cho rằng thiên sư Trương Lệ Hoa này thuộc trường hợp thứ hai, trong dòng tộc còn có một người khác, không phải Trương Lăng, chỉ là trùng hợp có họ Trương.

…….

Phòng họp.

Sau khi ba người chú Phong ngồi xuống, Liêu Văn Kiệt pha một ấm trà, sau đó lấy ra hai chiếc hộp gỗ tuyệt đẹp từ trong tủ và đặt chúng trước mặt Tĩnh Viên và Trương Lệ Hoa.

“Đây là thành ý nhỏ, không có ý gì cả, mong hai vị không từ chối.”

Chú Phong: “……..”

Thấy quen mắt, quả như dự đoán, bên trong chắc chắn là kiếm Kim Tiền.

“A Kiệt, sao lại khách sáo như vậy, một người xuất gia như tôi, thế gian tất cả đều là hư vô, làm sao có thể nhận đồ của cậu?”

Tĩnh Viên thẳng thừng lắc đầu, ánh nhìn về phía Liêu Văn Kiệt trùng xuống, người trẻ tuổi có tố chất bẩm sinh, không tu luyện quả thực lãng phí, nhưng thế tục quá nặng thì nhất định không có thành tựu to lớn, đó là một điều đáng tiếc.

“A Kiệt, ba mươi sáu thanh tiền đồng này vô cùng quý giá, cậu thật sự định đưa cho chúng tôi sao?”

Trương Lệ Hoa mở nắp hộp gỗ, một thanh kiếm Kim Tiền

được bọc bằng vải đỏ bên trong, cô ấy nhìn thấy tiền đồng, vẻ mặt chợt kinh ngạc.

Nó quá đắt, không thể nhận được.

“Đương nhiên, chú Phong nói với tôi rằng bởi vì tôi muốn kết bằng hữu với ai thì những người cũng đạo đều tránh né gặp tôi, hai người có lòng chiếu cố đến đây, tôi đương nhiên phải chuẩn bị một món quà nhỏ để tỏ lòng.”

“Nhưng mà, không có công thì không thể hưởng lộc được……”

Trương Lệ Hoa từ chối vì do dự rất nhiều, mặc dù gia đình cô ấy có cơ nghiệp, không thiếu pháp khí hàng yêu phục ma nhưng tiền đồng Tiên Thiên vô cùng hiếm thấy, cho dù dùng để sưu tầm cũng là một biểu tượng của di sản gia môn.

“Không sao, bảo kiếm trao cho anh hùng, tôi rất chân thành, mong không từ chối.”

“Hổ thẹn, tôi thực sự không có lí do gì để từ chối!”

Trương Lệ Hoa lắc đầu tự giễu và xua tay đóng hộp gỗ lại: “A Kiệt, tôi nhận ‘lễ mọn’ này, về lời nguyền, tôi đã được biết thông qua chú Phong, cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức.”

“Chị Lệ Hoa tính tình trung nhân (*người thuộc tầng lớp hạng trung), sao phải hổ thẹn, tôi coi như nữ trung hào kiệt mới phải.”

“A Kiệt, cậu thực sự biết nói chuyện, chẳng trách bà chủ của cậu có thể yên tâm giao một phần gia nghiệp cho cậu cai quản.”

Chú Phong: “……”

Nhìn quen mắt, khi đó ông ta cũng tham tiền, vỗ ngực nhận kết bằng hữu với Liêu Văn Kiệt.

“Tiền đồng Tiên Thiên, thật hào phóng……”

Hai mắt Tĩnh Viên giật giật, đẩy chiếc hộp gỗ trước mặt sang một bên, thì thào vài tiếng. Thầm tự trách miệng quá nhanh, nhìn Trương Lệ Hoa người ta, nhìn đồ rồi mới nói chuyện, tuổi còn trẻ mà làm việc gì cũng vững vàng hơn nhiều.

Liêu Văn Kiệt cười nói: "Pháp sư Tĩnh Viên, trọng tình hơn tiền, đây là khả năng có hạn của tôi. Ngài là tiền bối, xin hãy nhận giùm, đừng vùi dập tôi."

"À điều này……"

Tĩnh Viên nghiến răng dậm chân: "Được rồi, sau này đến tìm tôi có chuyện, tuyệt đối không từ chối."

"Pháp sư cao minh!"

"Hổ thẹn, hổ thẹn."

Tĩnh Viên lắc đầu, thiện cảm đối với Liêu Văn Kiệt dâng lên, người trẻ tuổi có tố chất bẩm sinh, không tu luyện quả thực lãng phí, lại thêm nói chuyện làm việc chặt chẽ, chắc chắn là một nhân vật có tiếng sau này.

Chú Phong không nói nên lời: "Một hòa thượng, ông cần kiếm Kim Tiền để làm gì, không sợ bị người ta cười sao?"

Tĩnh Viên nhướng mày: "Sao vậy, hòa thượng thì không thể dùng kiếm Kim Tiền, tôi chính là vì thích! Ông nói chuyện kỳ quái, có phải vì ghen tị với tôi?"

"Hừm, tôi chỉ là muốn giúp hòa thượng nào đó nhớ lại, thế gian tất cả đều là hư vô, ông ta không nhận đồ của người khác."

Chương 302: Loại trừ tư cách làm người 1 Chú Phong châm chọc khiêu khích, Tĩnh Viên đỏ mặt tại chỗ, nghiến răng nghiến lợi, xắn tay áo muốn đánh nhau.

“Có một điều cần nói, người ngoài cuộc công tư phân minh, lời nói của chú Phong có phần bất công.”

Liêu Văn Kiệt mở miệng nói: “Pháp sư Tĩnh Viên nhận kiếm Kim Tiền, xét cho cùng, mục đích cũng là hàng yêu trừ ma, đây là một hành động nhân từ, có gì sai chứ?”

“Chính là vậy, vẫn là A Kiệt biết ăn nói, không giống như ai kia, chỉ biết sỉ nhục người khác.”

Tĩnh Viên nói lầm bầm mấy tiếng, nghiêm nghị nghi ngờ chú Phong ghen tức với việc ông ta có kiếm Kim Tiền, cho nên ngang ngược cản trở.

Úi, tiểu nhân!

Chú Phong: “…….”

Không quen, cảnh tượng xa lạ, người cũng xa lạ, lúc này ông ta không trơ trẽn như Tĩnh Viên.

Thấy hai người đã nhận kiếm Kim Tiền, Liêu Văn Kiệt thầm nghĩ hai người bạn này sẽ không chạy trốn được, định nói gì thì Tĩnh Viên đột nhiên thò tay lấy ra một vòng tay tràng hạt màu đen từ trong tay áo.

“A Kiệt, cậu là người tử tế, rất hợp với tính cách của tôi, chuỗi tràng hạt này tặng cậu coi như quà gặp mặt.”

“Đây…….”

Liêu Văn Kiệt nhận chuỗi tràng hạt rồi đeo vào cổ tay: “Pháp sư tốn kém rồi, thật ngại quá ạ.”

Vòng tay có tổng cộng mười bốn hạt Phật châu, bóng loáng mượt mà, mỗi hạt đều được khắc chữ, mặt sau là ‘Phật’, mặt trước có hai câu bảy chữ: ‘Thủ khẩu nhiếp ý thân mạc phạm, mạc não

nhất thiết chư hữu tình'.(Đừng phạm bất kỳ tội ác nào, đừng vô tình với tất cả chúng sinh.)

"Người xuất gia, bần tăng không có thất bảo bên mình, chuỗi tràng hạt này tôi lấy hạt sen làm ra, cậu không chê thì tốt rồi."

"Hì hì, đúng là do pháp sư Tĩnh Viên đích thân làm ra, lễ vật này quá lớn rồi."

Chú Phong: "……."

Hòa thượng này đúng là làm màu, rõ ràng trong lòng xót muốn chết, lại còn đem tặng pháp khí đã mang theo nhiều năm.

"A Kiệt, cậu đã gọi tôi một tiếng chị, tôi cũng không thể đối xử tệ với cậu."

Trương Lệ Hoa tháo sợi hoằng thừng trên cổ, từ trong gian chứa đồ riêng nâng lên một tấm bùa hộ mệnh: "Không có kiếm Kim Tiền đắt giá, lễ vật nhỏ này xin đừng chê bai."

"Đây……."

Liêu Văn Kiệt nhận lấy bùa hộ mệnh, đeo trực tiếp lên người: "Chị Lệ Hoa tốn kém rồi, thật ngại quá."

Bất kể tác dụng của bùa hộ mệnh là gì, riêng hương thơm ngọt ngào là hắn không thể từ chối được……

Vâng, còn có dư âm.

Trương Lệ Hoa trợn mắt, cậu em trai này có vẻ không phải là một người đàn ông tốt, nhưng trông đẹp trai như vậy thì đều có thể tha thứ.

Nhận liên tiếp hai món quà tặng, Liêu Văn Kiệt cũng không nói gì mà nhìn thẳng qua chú Phong.

Chú Phong nhấp một ngụm trà, một lúc sau mới thở dài: “Tối hôm qua, tôi và A Kiệt cùng vào hang ổ của Cửu Cúc nhất phái Nghê Hồng……”

“Chậc, vỏ trà này cũng thật đặc….. hừ!”

Tĩnh Viên cầm chén trà lên, không quan tâm đến trà nóng hay không, trực tiếp uống cạn, sau khi uống xong lại nhổ ra lá trà, vẻ mặt ghét bỏ.

Sắc mặt chú Phong thay đổi, đem chuyện tối qua đại khái kể lại một lượt và lấy ra một viên hắc thạch bị hoàng phù phong ấn: “Mọi người nhìn xem, trước đây đã nhìn thấy thứ này chưa?”

Tĩnh Viên cẩn thận mở hoàng phù, quan sát hồi lâu, nhắm mắt lại lắc đầu: “Tà khí quá nặng, thoạt nhìn không phải là người tốt rồi.”

“Dường như là do con người tạo ra.”

Trương Lệ Hoa nghiên cứu một lúc: “Tôi đã thấy rất nhiều loại đá quý được làm nhân tạo, loại đá này tôi không dám khẳng định nhưng có tám phần dám chắc là không phải đồ tự nhiên.”

“Người làm……”

Hắc thạch là nhân tạo.

Liêu Văn Kiệt trầm mặc, sợ nhất là nhân tạo bởi vì nhân tạo có thể sản xuất ra số lượng cực lớn. Trong tình huống thu về lợi nhuận kinh ngạc, chi phí đắt đỏ và kỹ thuật hạn chế theo đó mà đầu tư càng lớn, dần dần sẽ bị chiếm lĩnh.

Lợi nhuận từ hắc thạch như thế nào?

Theo Liêu Văn Kiệt, lợi nhuận nhiều hay ít thì không biết nhưng tuyệt đối sẽ không lỗ.

Người bình thường Eddie bị ghép vào một viên hắc thạch liền biến thành hung thú giết chóc khắp nơi; cao thủ võ học Xích Đồng nuốt một viên hắc thạch toàn thân đao thương bất nhập, đánh đến Liêu Văn Kiệt và chú Phong thấy mà sợ, chỉ phòng thủ không dám ra trận nghênh chiến.

Nhưng có tác dụng phụ cực cao, cho dù người sống hay chết cuối cùng đều trở thành bộ xác khô.

Đối với nhiều tổ chức mang tham vọng lý tưởng, chỉ như chết một đám em út mà thôi, sao có thể gọi là tổn thất?

Liêu Văn Kiệt không nói, chú Phong và Tĩnh Viên rất lo lắng sợ hắc thạch mọc lên như nấm lan ra khắp đảo Hồng Kông.

“Ba vị, tôi cũng chỉ nói một câu, tình hình cụ thể nên tìm một nhân sĩ chuyên nghiệp giám định.”

Thấy bầu không khí ngưng đọng, Trương Lệ Hoa liền xoa dịu: “Chú Phong, nếu như có thể, cho tôi mượn viên thạch này một thời gian, tôi đi tìm người giám định xác nhận rồi sẽ trả lời chú.”

“Phiền cô rồi.”

Chú Phong gật đầu, nói tiếp: “Còn nữa, về báo cáo của Cửu Cúc nhất phái và chứng cứ phạm tội của chúng, sau khi tôi làm xong phiền cô gửi nó cho đám người hội liên hiệp. Thể diện cô lớn nếu đổi thành tôi không chắc bọn họ sẽ vui vẻ phối hợp.”

“Chú Phong nói đùa, bọn họ không cổ hủ thế đâu ạ.”

Trương Lệ Hoa không muốn nói nhiều về hội liên hiệp, liền chuyển đề tài: “Chú Phong, A Kiệt cho tôi xem lời nguyền trên người hai người.”

Chú Phong gật đầu, để lộ ra hình xăm trên mu bàn tay, đem cơn ác mộng liên tục mơ thấy nói ra lần nữa.

Chương 303: Loại trừ tư cách làm người 2 “A Kiệt giống tôi, buồn ngủ nhưng không thể an giấc, ngay cả chợp mắt cũng không được. Dần dần, tinh thần sức lực xuống nghiêm trọng, tâm trạng rối loạn dẫn ra tâm ma tai hoạ.”

“Để tôi xem.”

Tĩnh Viên nắm lấy tay chú Phong, trong miệng lẩm bẩm ra tiếng, sờ mò đúng hai phút mới thôi, nghiêm túc nói: “Tôi đã khai quang cho ông, nếu như không được thì khai quang thêm 2 3 lần nữa.”

“Phụt!”

Liêu Văn Kiệt đang uống nước, nghe thế liền phun nước, liên tục khoác tay xin lỗi, vừa nghĩ tới một chuyện cười.

Chú Phong mặt đen thui rút tay về, quay đầu nhìn Trương Lệ Hoa đang nén cười sau đó cẩn thận nghiên cứu hình xăm trên tay chú Phong.

“Tà khí ngưng tụ trên mu bàn tay nhưng căn nguyên không ở đây.”

Trương Lệ Hoa kẹp ngón tay điểm giữa chân mày, một đường vân màu vàng sáng lên trên trán, nhìn chú Phong từ trên xuống dưới nói: “Nội quan, thần môn, thiên tuyền, phục thố, khúc trạch, trung xung – huyệt vị 6 chỗ chiếm cứ tà khí, cộng thêm huyệt tâm du nộ hoả tràn đầy. Nếu như tôi không đoán sai, chú thuật của yêu nữ Nghê Hồng là ở vị trí trái tim.”

“Trái tim.”

Chú Phong nghe thấy lời này từ từ gật đầu, tán đồng nói: “Xác thực có khả năng, lúc tôi trúng chiêu nhịp tim rối loạn, vì sau đó rất nhanh chóng trở lại bình thường nên không có nghĩ đến điều này.”

“Vậy hẳn là chắc chắn, còn A Kiệt…ách…”

Trương Lệ Hoa gật đầu, quay đầu nhìn Liêu Văn Kiệt, vừa nhìn qua liền bị nghẹn.

Không những không có lời nguyền tà khí, còn thân thể khỏe mạnh.

Cô ta giải đạo thuật, lần nữa khép tay điểm giữa chân mày, sau 3 lần như thế liền mở miệng: “A Kiệt, lời nguyền trên người cậu đâu, được người ta giải rồi?”

Ba lần, chỉ có lần đầu đi xác nhận lời nguyền, hai lần còn lại là thăm dò tư chất căn cơ của Liêu Văn Kiệt.

Hỗn nguyên nhất thể, trời tạo tiên thai**, thật làm người ta ghen tỵ.

(Hỗn nguyên nhất thể, trời tạo tiên thai**: chỉ cơ thể tố chất siêu phàm, là một người có tài bất phàm.)

“Ừm.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, không đợi ba người kịp phản ứng liền nói: “Lúc nãy, khoảng hơn 1 tiếng trước, có ai đó đến đây tìm tôi nói hôm nay ngày tốt thích hợp tán gái thuê phòng làm chuyện âm dương.”

“Mọi người biết mà, tôi không phải loại đó cho nên liền từ chối hắn ta. Trong lúc đó, bị hắn nhìn thấy hình xăm quỷ, sau đó…”

Liêu Văn Kiệt nhìn ba người: “Về việc người đó làm thế nào giải lời nguyền cho tôi, mọi người thực sự muốn nghe?”

“Nghe một chút chắc không sao…chứ?”

Chú Phong từ từ mở miệng, nhìn thấy Tĩnh Viên, Trương Lệ

Hoa đang lắc đầu, liền đổi câu khẳng định thành câu nghi vấn.

“Sau khi giải lời nguyền, tôi thấy thời gian không còn sớm nữa tìm lý do đuổi hắn đi, nghĩ mà sợ, mém tí nữa là hắn phát hiện ra mọi người.”

Liêu Văn Kiệt nói xong nhìn sắc mặt ba người có tò mò có do dự, quả quyết bồi thêm 2 câu: “Thật là quá tà môn, tôi hoàn toàn không nghĩ ra quy luật trong đó! Thế này đi, chú Phong, cháu nói riêng với chú, chú thấy có thể thử cháu lại nói với pháp sư và chị Lệ Hoa…”

“Không hứng thú, nếu hai người họ muốn nghe, cháu đi nói với họ là được.”

“Thật ra tôi cũng không có hứng thú.”

“Người xuất gia, tứ đại giai không, không để ý điều này.”

Ba người cùng lúc cầm ly trà, cũng không nhắc lại chữ nào giống như đã quên chuyện này.

Qua nửa tiếng thương lượng, Trương Lệ Hoa mời ba người đến công ty cô ta, đạo tràng* cô ta ở đó, có thể trừ bỏ lời nguyền trên người chú Phong.

*Đạo tràng: nơi làm phép thuật.

Liêu Văn Kiệt nhìn thời gian, vừa đúng 5 giờ, lấy vài phần văn kiện nhét vào túi công văn, đúng giờ quẹt thẻ tan làm.

Trương Lệ Hoa lái xe đến, chiếc xe thể thao màu đỏ giá không thấp, xe sang mỹ nữ, độ hấp hấp dẫn cực cao.

Tĩnh Viên mặc áo cà sa vàng ngồi ở ghế phụ, trên vai vác thiền trượng*, bài ra bộ dáng hung ác. Tổ hợp mỹ nữ dã thú, trong chớp mắt độ hấp dẫn đã lên đến 100%.

(*thiền trượng: cây gậy của thầy tu.)

Liêu Văn Kiệt chở chú Phong lái xe đi theo sau.

“Chú Phong, vị Trương thiên sư này… ách, tổ tiên chị Lệ Hoa là vị thiên sư nào, chắc không phải Trương thiên sư Trương Lăng chứ?”

“Không phải, tổ tiên cô ta…”

Chú Phong giải đáp thắc mắc, tổ tiên Trương gia kế thừa đạo thiên sư, nghe nói là một chi kế bên. Vào thời Đường, đạo giáo được họ Lý đưa lên làm quốc giáo, đời đời truyền dạy, đến đời của Trương Lệ Hoa đã là đời thứ 38.

“Ra là vậy, cháu nói mà, Trương Lăng tôn thờ thần như vậy… Ơ, chú Phong, sao ánh mắt chú kỳ lạ thế, có phải đang nói xấu cháu?”

“A Kiệt, chuyện của cô Trương cháu tốt nhất bớt hỏi thăm đi.”

Chú Phong nói thẳng: “Đừng nghĩ chú không đoán được cháu muốn làm gì, đạo thuật nhà họ Trương không truyền ngoài, cho dù cháu ở rể cũng không học được.”

“Chú Phong, lời này của chú hạ thấp người quá, cháu kính trọng chị Lệ Hoa như chị ruột của mình, tư tưởng rất lành mạnh đó!”

“Hừ, lúc nãy cháu nhận bùa hộ mệnh của người ta, một chút cũng không lành mạnh.”

Chú Phong hơi chớp mắt, hai lần gặp ngắn ngủi, ông ta nhìn ra Liêu Văn Kiệt tâm địa gian xảo, nói Liêu Văn Kiệt là ma háo sắc cũng không ai phản đối.

Đồng thời, trong lòng tăng lên 20 phần cảnh giác.

Ông ta có đứa cháu gái, từ nhỏ sống ở làng chài, ngây thơ hồn nhiên không thạo chuyện đời, lỡ như gặp được Liêu Văn Kiệt thì chẳng khác nào cho không.

“Sao lại không lành mạnh chứ, bùa hộ thân chị gái cho, em trai mang bên mình, không bệnh tật a!”

Liêu Văn Kiệt khẩu khí không phục, trong lòng lẩm bẩm, lần này là anh lỗ mãng, nhìn thấy gái đẹp liền trêu ghẹo.

Lần sau vẫn vậy!

“Hừ hừ, có can đảm.”

Chú Phong dựng ngón cái, nhướng mày: “A Kiệt, vì cái mạng nhỏ này của cháu, chú khuyên cháu cách xa cô ấy chút, cô ấy dám gả, không chắc cháu dám cưới!”

“Tại sao, không lẽ chị ta là người của lão đại nào đó?”

Chương 304: Có phải không coi Bôn Lôi thủ Văn Thái Lai tôi ra gì? 1 “Không, còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tưởng của cháu.”

Chú Phong nhỏ giọng nói: “Trộm nói với cháu, đừng nói là chú nói nha, cô ấy 8 lần kết hôn, không người chồng nào sống được đến sáng.”

“Khụ khụ khụ, mạnh mẽ như vậy?”

Liêu Văn Kiệt mở to mắt, thật nhìn không ra Trương Lệ Hoa bề ngoài tao nhã, bên trong lại cuồng dã như vậy.

Nói thật, hắn không tin!

“Cháu nghĩ đi đâu rồi, cô ấy có mệnh khắc phu…”

Chú Cửu nói ra tiền căn hậu quả, quy định của Trương gia là truyền nam không truyền nữ, đến đời của Trương Lệ Hoa chỉ có

một mình đứa con gái là cô ấy. Cha Trương không muốn pháp thuật gia truyền thất truyền, không còn cách nào đành phá gia quy truyền thừa cho Trương Lệ Hoa.

Kết quả sau khi học xong pháp thuật, mệnh cách thay đổi, bất khuất vô song. Người có mệnh không đủ cứng, áp không được Trương Lệ Hoa, kết hôn với cô ấy chỉ có con đường chết.

“Aiz, chú nói xem mấy anh rể này của cháu tại sao kiên quyết muốn kết hôn cơ chứ?”

Liêu Văn Kiệt vô cùng ngạc nhiên nhìn chú Phong, rất khó hiểu: “Chỉ lên xe không mua vé thì chắc không sao rồi.”

“Ha ha, cháu có thể thử, chết rồi đừng đến tìm chú.” Chú Phong lắc đầu, lười nói nữa với Liêu Văn Kiệt.

Thử thì thử, tưởng cháu sợ sao!

Liêu Văn Kiệt thì thầm trong bụng, nghĩ hay là thôi đi, hắn coi Trương Lệ Hoa như người chị ruột để đối đãi, chỉ lên xe không mua vé loại chuyện không bằng cầm thú này dù thế nào hắn cũng không làm được.

.....

Đang là giờ tan tầm, trên đường hai chiếc xe bị kẹt hết 3 tiếng. Bốn người tới nơi, trước tiên đến nhà hàng ăn bữa cơm canh sau đó đi thang máy tới tầng cao nhất của toà nhà văn phòng.

“Ồ, công ty tư vấn Phong Thuỷ.”

Nhìn tên công ty, Liêu Văn Kiệt hơi ngẩng ra, thì ra là cùng nghề.

Với năng lực và địa vị giang hồ của Trương Lệ Hoa, công ty tư vấn Linh Dị Tam Kiệt có thể, có lẽ, maybe cạnh tranh không lại đối

phương.

Không đúng, hắn còn cây trụ cột Lý Ngang.

Trương Lệ Hoa rất lợi hại, còn lại hại hơn chú Phong và Tĩnh Viên. Nhưng lợi hại hơn nữa cô ấy lại là người thích nói đạo lý.

Không giống Lý Ngang, không phải nói anh ta không nói đạo lý mà trong lòng Liêu Văn Kiệt đã sớm loại trừ tư cách làm người của anh ta rồi.

Trương Lệ Hoa đẩy cửa lớn ra, nhân viên đã tan làm, phòng làm việc to lớn như cái vỏ không.

Tốt lắm, không có ai mới tiện cho họ làm việc!

Trong phòng luyện công, Trương Lệ Hoa thắp ba nén hương, liên tục cúi đầu với bức họa Trương thiên sư sẽ đời đầu tiên.

“Chú Phong, chú thuật Nghê Hồng phức tạp đa dạng, yêu nữ thi triển bí thuật huyết yểm cho chú tôi chưa từng gặp qua.”

Trương Lệ Hoa nói tiếp: “Đề phòng vạn nhất, trước hết tôi sẽ đóng vài đại huyệt tương liên với tâm mạch của chú, sau đó mời tổ sư gia pháp lực lên thân, hy vọng chú phối hợp.”

“Phiền cô rồi.”

Chú Cửu khoanh chân ngồi giữa Bát Quái trận đồ, Âm Dương Bảo Ngọc sáng lên áp sát vào trán, bảo vệ tâm thần không mất.

Trương Lệ Hoa váy lại ba lần, lấy ra tờ bùa dán lên cả người chú Cửu: “Tĩnh Viên đại sư, A Kiệt, phiền hai người hộ pháp giúp tôi, nếu có người ngoài vào quấy nhiễu, trực tiếp đánh lui, không cần mặt mũi.”

“Được thôi, hòa thượng ta góp chút sức, miễn cho về sau có người nói ta hôm nay trừ ăn cơm ra cái gì cũng không làm.”

“Chị Lệ Hoa cứ việc phân phó.”

Nghê Hồng, đồng bằng trung bộ Kanto.

Trong khu rừng nằm lân cận thủ đô Tokyo, có một đình viện đẹp đẽ được xây lên từ đôi tay khéo léo của người thợ thủ công, thanh nhã tĩnh lặng, cảnh vật như tách biệt với thế giới.

Trong phòng, cô gái trốn chạy khỏi Hongkong đang ngồi trước bàn trang điểm, tay cầm cây lược gỗ, tóc dài tới eo.

Trong gương, cô ta da trắng như tuyết còn chói mắt hơn chiếc áo trắng mặt trên người.

Trắng đến dị thường.

Đột nhiên, trái tim đau thắt như kim châm, cô ta ôm chặt ngực trái, vẻ mặt đau đớn khiến mặt mũi dữ tợn, ho ra một ngụm máu tươi trên tấm gương.

Tối hôm qua, bí thuật huyết yểm thi triển trên người Liêu Văn Kiệt bị loại trừ, cô ta có dự cảm, có một sẽ có hai. Cho nên, tối nay lời nguyền trên người chú Phong bị trừ khử cô ta cũng không ngạc nhiên.

Điều khiến cô ta khiếp sợ là, cao thủ hai lần trừ khử chú thuật lại không cùng một người.

Tối hôm qua rất quỷ dị cũng rất tà môn, chỉ tức cô ta kiến thức hạn hẹp, không biết đánh giá như thế nào.

Miễn cưỡng nói, hẳn là cao thủ tà đạo, dù sao cũng không phải nhân vật chính trực gì.

Mà hôm nay lại hoàn toàn trái ngược, dương chính cương mãnh không thể địch nổi. Cô ta càng nghĩ càng sợ, nếu không phải chạy nhanh, người còn lưu tại Hồng Kông chỉ sợ đối mặt lập tức bị

đối phương giết chết.

Bí thuật huyết yểm tế bằng máu trong tim cô ta, chỉ hơi chút thay đổi liền nhận ra, cho nên những điều cô ta phán đoán đều rất chắc chắn.

“Thật không ngờ, chỉ một ngày ngắn ngủi có hai vị cao nhân lần lượt ra tay. . .” Trong mắt cô ta lóe lên sợ hãi, may mắn cho cô ta lúc còn ở Hồng Kông không bước ra khỏi cửa.

“Khụ! Khụ khụ —— ---- ”

Lấy máu tim làm vật tế, hai đạo lời nguyền bị trừ, cô ta liên tục ho ra máu, biết hiện tại nguyên khí đại thương, không cách nào trở về trả thù.

Máu chảy xuống mặt gương, phản chiếu bộ dạng cô gái, mái tóc đen dài xõa xuống hai bên má, ánh mắt rét lạnh thấu xương, da thịt trắng ngần hiện lên vô số vết nứt như vết nứt trên lòng sông khô cạn.

Chương 305: Có phải không coi Bôn Lôi thủ Văn Thái Lai tôi ra gì? 2 Tựa như ác ma.

Nhìn mình trong gương, cô gái luống cuống giật xuống lớp da mặt khô khốc, lộ ra bộ mặt quỷ máu thịt đen như than.

Cô ta nâng tay áo che trước người, không dám nhìn vào gương, vội vàng kéo ra ngăn tủ bàn trang điểm lấy ra một bộ da mặt thiếu nữ tinh xảo, cẩn thận từng chút đắp lên mặt, từ từ vuốt thẳng nếp nhăn chỗ cằm.

Xong việc, cô gái lau đi vết máu trên gương, soi đi soi lại vô cùng hài lòng với gương mặt xinh đẹp mới. Sau đó lộ ra bộ mặt chán ghét, phất tay đốt trụi tấm da mặt cũ.

“Các ngươi ở Hồng Kông có cao nhân giúp đỡ, tôi không phải

đối thủ, nhưng tốt nhất cả đời làm con rùa rút cổ, nếu không… mối thù của Xích Đồng, nhất định bắt các ngươi nợ máu trả bằng máu.”

Bành!

Lời vừa dứt, mặt kính trang điểm nứt ra như mạng nhện.

. . .

“Tĩnh Viên pháp sư, điện thoại “cục gạch” này tặng ông…. Nhận lấy là được. Không cần khách sáo, Chú Phong cũng có một cái.”

Bên toà nhà văn phòng, Liêu Văn Kiệt mở ra cái hộp cầm “cục gạch” cứng rắn nhét vào tay áo Tĩnh Viên.

Nói đúng ra là điện thoại cầm tay.

Loại cỡ nhỏ, bật nắp, điện thoại ăng-ten toàn mẫu mới lưu hành. Hôm nay hắn cố ý đi cửa hàng mua mấy cái, thuận tiện đổi cái mới cho mình .

Ai ai cũng biết, con người hắn rộng rãi với bạn bè, cho nên mấy chiếc điện thoại tồn kho này, chuyên dùng để chuẩn bị cho bạn chú Phong. Trương Lệ Hoa là phú bà có tiền, không cần, chú Phong và Tĩnh Viên nhất định phải nhận.

Không biết đóng phí điện thoại, không sao, hắn trả, nhớ thường xuyên liên lạc là được.

Liêu Văn Kiệt chỉ có một yêu cầu, nếu gặp được chuyện kỳ quái hoặc là lúc hàng yêu trừ ma thay trời hành đạo, nhất định phải sớm liên lạc với hắn.

Mặc kệ bao xa, hắn cam đoan sẽ đến đó bằng tốc độ nhanh nhất.

“A Kiệt, cậu lại đưa đồ cho tôi, còn là đồ công nghệ cao, sao tôi có thể nhận?”

Tĩnh Viên từ chối không muốn, một lúc sau lâu ấp úng: “Nói ra cậu đừng cười, tôi không biết xài loại đồ này, hay là cậu nuôi vài con bồ câu, chúng ta viết thư là được.”

Lát nữa trở về bắt bồ câu xem thử, xem các ngươi sau khi giúp người ta có dùng công nghệ cao hay không!

Trong bụng Liêu Văn Kiệt chơi xấu, trên mặt cười cười: “Rất đơn giản, ông ghi nhớ số điện thoại của tôi, sau đó. . . Như vầy như vầy. . . Bilibili. . . hiểu không?”

“A cái này. . .”

“Không sao, tôi viết ra giúp ông.”

Liêu Văn Kiệt lấy ra cây bút viết lên hộp điện thoại như vô ý nói: “Chú Phong học một lần liền biết, cho nên, Tĩnh Viên pháp sư ông không phải học không được, mà là không muốn học.”

“A Kiệt thật có mắt nhìn, bị cậu nhìn ra rồi.”

Tĩnh Viên nghiêm mặt, chú Phong có thể , vậy ông khẳng định cũng làm được, không nói nữa, vậy thì bắt đầu tập gọi điện thoại thôi.

“Pháp sư đi thong thả, thật không cần tôi tiễn ông?”

“Không cần, tôi đi dạo loanh quanh, ngứa tay rồi, để xem có quỷ quái nào đi hại người không.”

“Nếu có, nhớ bắt trước, chờ tôi đến lại làm. . . Làm cho nó lập tức siêu sinh.”

“Được thôi, được thôi.”

“. . .”

Đưa mắt nhìn bóng dáng Tĩnh Viên càng đi càng xa trên đường cái, Liêu Văn Kiệt lái xe đến khu biệt thự dựa núi. Ban ngày phải xử lý chuyện công ty của Yudy Tang, ban đêm còn phải dỗ Yudy Tang ngủ, khó quá mà.

Giữa đường, hắn nhìn thời gian vẫn chưa tới 10 giờ, nhanh chóng bẻ lái, tới quán bar của Mộng La trước.

Yudy Tang gì chứ, 12 giờ đi ngủ cũng không muộn.

Công việc thì nhiều, còn phải tiếp đãi một đám bạn bè, hắn không có thuật phân thân, Yudy Tang chắc chắn sẽ hiểu.

Theo lý, hôm qua nắm được Trình Văn Tĩnh, hôm nay hắn là phải đi tranh thủ , nhưng nghĩ đến cô ta bị thương không nhẹ, Liêu Văn Kiệt thực sự không nhẫn tâm xuống tay.

Nhớ đến Mộng La, hắn lại nghĩ tới Long Cửu, A Lệ, Sandy. . .

Long Cửu tiếp nhận nhiệm vụ, bảo vệ vợ con nhân viên quan trọng xuất ngoại, gần đây không ở Hồng Kông. A Lệ với Sandy đã mấy ngày không liên lạc, ngày mai sắp xếp thời gian, lúc tan làm chuẩn bị hai suất phim.

“Không dễ dàng a, vì để mọi người vui vẻ, phim [băng chuỳ] tôi đã xem qua mấy lần rồi, còn không thể nói, phải giả vờ là mới đi xem lần đầu.”

Lái xe 10 phút, đường phía trước hỗn loạn, bảy tám chiếc xe van nằm chắn giữa đường, một đám đàn ông cường tráng hùng hổ đi vào hẻm.

“Làm gì vậy, cổ hoặc tử* kéo bè đánh nhau à?”

(*Cổ hoặc tử: tên 1 bộ truyện tranh chuyển thể thành phim về

xã hội đen hongkong.)

Liêu Văn Kiệt lông nhíu mày, hắn nhìn thấy thì phải không dưới ba bốn mươi người, trong hẻm ầm ầm ĩ ĩ, không biết còn có bao nhiêu.

Đề phòng sau đêm nay, nhà máy bia ngày mai sẽ bị đám người này làm cho ngừng sản xuất, hắn quyết định lấy điện thoại gọi cho Tào Đạt Hoa.

"A. . . A Kiệt, đã. . . đã muộn như vậy. . . rồi. . ."

Tào Đạt Hoa thở hổn hển tiếp điện thoại: "Chú. . . đang rèn tập thể dục, có chuyện gì. . . mau nói. . . chú còn phải chạy thêm. . . mấy vòng."

"Chú cứ bận đi ạ."

Liêu Văn Kiệt im lặng cúp điện thoại, quyết định ngày mai mang cho Tào Đạt Hoa ít đồ bổ, để tránh lúc chú cháu gặp mặt, Tào Đạt Hoa ốm như cây đay, nhìn không ra.

"A Tinh gần đây đang làm nội ứng, hay bây giờ đang ở tiệm hoa, nếu ở tiệm hoa có phải cũng đang tập thể dục?"

Nghĩ nghĩ, Liêu Văn Kiệt quyết định gọi điện thoại xác nhận.

Chương 306: Có phải không coi Bôn Lôi thủ Văn Thái Lai tôi ra gì? 3 Điện thoại Châu Tinh Tinh không ai nghe máy, hắn liền gọi đến số ở tiệm hoa. Lúc điện thoại vừa kết nối, trong hẻm truyền tới tiếng quát giận dữ đầy chính trực:

"Các ngươi cướp thì cướp, đã vậy còn muốn hại mạng người, có phải không coi Bôn Lôi thủ Văn Thái Lai tôi ra gì?"

Liêu Văn Kiệt: (— `ヘ´ —)

Vừa rồi là Bôn Lôi thủ cái gì đến, chẳng lẽ là cái vị nổi danh

kia, Hoàng nữ…không đúng, chồng của Lạc nữ hiệp?

“Alo, Châu Tinh Tinh đây, xin hỏi tìm ai?”

“Alo, sao anh không nói, anh là ai?”

“Tôi biết rồi, anh chính là cái tên trăng hoa, tiểu bạch kiểm nhiều tiền thông đồng với bạn gái tôi!”

“Liêu Văn Kiệt, nói thật, có phải là anh! ?”

“. . .”

Liêu Văn Kiệt không nghe điện thoại, xuống xe đóng cửa, đi vào trong hẻm.

Liêu Văn Kiệt không định lẩn trốn trong đám người, bởi vì quá rõ ràng là hắn muốn làm người qua đường cũng thật khó.

Hẻm bên ngoài hẹp bên trong rộng, Liêu Văn Kiệt đi vào mới phát hiện, bên trong không có động thiên*, có một khối đất hoang đủ rộng để nhét vào hơn phân nửa sân đá banh.

(* động thiên: nơi ở của thần tiên)

Đám người nhốn nháo, các nhà ở xung quanh ném bình nhựa tỏ ý đã báo cảnh sát, thức thời thì nên cút nhanh đừng quấy rầy hàng xóm ngày mai còn phải đi làm.

Đương nhiên, cũng có người xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, cầm chén trà ngồi đợi trò hay mở màn.

“Anh đẹp trai, trong đó có chuyện gì vậy?”

Quá nhiều người, Liêu Văn Kiệt ngước đầu cũng không nhìn thấy Bôn Lôi thủ liền hỏi thăm tên đàn ông xấu xí bên cạnh.

“Anh là ai, từ đâu tới, trước kia chưa thấy qua a?” Tên xấu

nam hỏi ngược lại.

“Tôi là. . . Tôi ở đâu không quan trọng, trai đẹp sao phải làm khó trai đẹp, trong đó rốt cuộc là chuyện gì?”

“Có lý.”

Tên xấu nam gật đầu, nhìn đằng trước bĩu môi: “Nói thật cho anh biết, theo tin đồn có người gặp vận may lấy được bí tịch Như Lai Thần Chưởng, các đại môn phái đều phái người tới tìm hiểu tin tức.”

Như Lai Thần Chưởng, các đại môn phái, Bôn Lôi thủ. . .

Liêu Văn Kiệt nghe xong đơ mặt, trong đầu hiện ra một màn đại chiến võ hiệp .

Các đại môn phái tề tụ ở đỉnh Quang Minh, uy hiếp Hỏa Vân Tà Thần giao ra bí tích Như Lai Thần Chưởng, tứ đương gia hội Hồng Hoa ‘Bôn Lôi thủ’ Văn Thái Lai đi ngang qua bênh vực lẽ phải, đứng ra giúp đỡ Hỏa Vân Tà Thần.

Vừa mới cùng yêu nữ Nghê Hồng đấu pháp lái xe cua mấy khúc, liền đổi thành cảnh đấu võ hiệp.

Thật ảo diệu!

“Họ Văn kia, ngươi đừng ở chỗ này giả làm người tốt, đừng cho là ta không biết, Phích Lịch môn các ngươi giở trò diễn kịch, chẳng qua là muốn muốn độc chiếm bí tịch.”

“Ngươi đánh rắm, Triệu Bán Sơn, rõ ràng là Thái Cực Môn các ngươi dùng thủ đoạn để cướp lấy, còn có mặt mũi tạt nước bẩn lên người ta!”

“. . .”

Liêu Văn Kiệt: (? ? ?)

Tình tiết thật là ảo quá, thì ra tứ đương gia Văn Thái Lai bênh vực lý lẽ là bởi vì tam đương gia Triệu Bán Sơn phản bội hội Hồng Hoa. Hoặc là Triệu Bán Sơn chính là nằm vùng của các đại môn phái ở hội Hồng Hoa.

“Mẹ kiếp, nhiều lời với tên ngụy quân tử này làm gì, các huynh đệ Bát Quái Môn, lên hết cho ta.”

”Anh em Ưng Trảo môn ở đâu, xử chết chúng.”

“Thái Cực Môn. . .”

“Giết —— ----” xN

Đám người chen chúc nhau đột nhiên vươn tay tàn nhẫn, vung nắm đấm đánh nhau với người bên cạnh, trên dưới hơn trăm người, cảnh tượng hoành tráng.

Liêu Văn Kiệt xoay người chạy, chuyện gì hắn cũng không biết, lần này thật là người qua đường đúng chuẩn.

Sau lưng chưởng phong đánh tới, Liêu Văn Kiệt xoay người đá ra, đánh ngã kẻ vừa đánh lén, nói không nên lời: “Đại ca, anh có lầm hay không, tôi không có quen anh a!”

“Con mẹ nó, bớt nói nhảm, ngươi đẹp trai như vậy, không đánh ngươi đánh ai!”

“Có lý.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, là hắn không đúng, hắn tội ác tày trời.

Không chỉ Liêu Văn Kiệt cảm thấy có lý, mười mấy tên bên cạnh đều thấy có lý, nhao nhao dừng lại tranh chấp, cùng nhau thay đổi hướng họng súng nhìn về phía hắn.

Bạch!

Liêu Văn Kiệt lật tay vung quyền xuất thành trảo, nghiêm mặt nói: “Huynh đệ Ưng Trảo môn có đây không, người nhà đây, cùng tôi giết chết bọn chúng.”

Lời nói vừa ra, mấy đệ tử Ưng Trảo môn liền đứng ra, ngay sau đó bao vây nhập trận .

Mà sau khi bọn họ thảm hại nằm trên đường, ngẩng đầu nhìn đâu còn thấy bóng dáng Liêu Văn Kiệt đâu nữa.

□□□? ?)

Ngoài hẻm, Liêu Văn Kiệt thò đầu đứng góc tường, không hiểu ra sao: “Rốt cuộc là chuyện gì, lẽ nào thật sự có bí tịch Như Lai Thần Chưởng?”

Hơn trăm người hỗn chiến, quyền qua cước lại, đánh tới đánh lui, tiếng hò giết rung động đất trời.

Đúng là lớn tiếng, nhưng thực tế lực đánh bình thường.

Đừng thấy đám người này tự xưng là cao đồ môn phái, người có công phu thực sự chỉ đếm được trên đầu ngón tay, Liêu Văn Kiệt quan sát một lúc, đại đa số công phu quyền cước đều rất thô thiển, đánh nhau đều dựa vào một bầu nhiệt huyết, cứ thế mà đánh liền dùng đến kỹ năng xuất môn mang theo — Vương Bát Quyền.

“Người càng ngày càng nhiều …”

Tiếng người náo nhiệt, cứ tiếp tục như vậy, không cần hàng xóm láng giềng báo cảnh sát, cảnh sát tuần tra cũng sẽ không mời mà đến.

Liêu Văn Kiệt không muốn tự chuốc lấy họa, một lần nữa lùi lại hơn mười mét, đứng xa xa ở phía bên kia đường, trà trộn vào trong đám đông đang vây xem.

“Tút tút! Tút tút tút----”

Chuông điện thoại vang lên, hắn giơ tay tiếp cuộc gọi, đầu dây bên kia là Tĩnh Viên đang phấn khởi, cầu mong được khen ngợi, tỏ vẻ bản thân đã thành thạo kỹ năng gọi điện thoại độ khó cao.

Ông thật sự quá lợi hại rồi!

Chương 307: Kỹ nữ còn đòi lập đền thờ trinh tiết, không biết xấu hổ 1 “Pháp sư Tĩnh Viên, công bằng mà nói, ở phương diện này, chú Phong hoàn toàn không thể sánh với ông.”

Liêu Văn Kiệt từ đáy lòng xúc động, trò chuyện qua loa vài câu, bảo Tĩnh Viên đừng vội cúp điện thoại, có vấn đề muốn nhờ ông chỉ bảo một chút.

“Lúc nãy tôi lái xe, gặp phải một đám người kéo bè kéo lũ đánh nhau, tự xưng đến từ các môn phái Thái Cực Môn, Ứng Trảo Môn…, tại hiện trường tụ tập hơn một trăm người, ước chừng một lúc nữa, số người sẽ vượt qua hai trăm.”

“À, thì ra là chuyện này, cậu hóng chuyện một chút là được, không cần để ý tới bọn họ.”

“Là sao, nói cụ thể một chút, là hiệp dĩ vũ phạm cấm* sao?”

“A Kiệt, cậu xem trọng bọn họ quá rồi, hiệp dĩ vũ phạm cấm* cũng phải có bản lĩnh mới được.”

(*Nho dĩ văn loạn pháp, hiệp dĩ vũ phạm cấm: Văn nhân dùng lời lẽ làm loạn pháp luật, hiệp khách dùng võ công vi phạm luật lệ)

Tĩnh Viên cười nói: “Quả thực đảo Hồng Kông có cao thủ võ đạo, nhưng dựa theo miêu tả của cậu, rõ ràng là một đám đệ tử võ quán ăn no không có việc gì làm liền hẹn đánh nhau, đợi cảnh sát đến nơi, bọn chúng liền giải tán.”

“Không phải đâu, tôi nghe nói xuất hiện bí tịch Như Lai Thần Chưởng, vậy nên đám người này mới tụ tập lại một chỗ.”

“Như Lai Thần Chưởng…”

Tĩnh Viên trầm mặc một hồi, nói rằng: “Tôi là người trong Phật môn, từ trước đến giờ chưa từng nghe các vị trưởng bối nhắc đến Như Lai Thần Chưởng, tôi cho rằng, môn võ học này không tồn tại, cho dù có, thì cũng chỉ có trong tiểu thuyết võ hiệp.”

“Uh, lỡ như có thì sao?”

“Cho dù có thì cũng là một môn võ học cao thâm, vì quá cao thâm, người bình thường không có tư cách luyện, có luyện thì cũng không thành.”

“Tôi hiểu rồi.”

Nghe Tịnh Viên nói như vậy, Liêu Văn Kiệt tiện thể đem bản thân tính vào phe người bình thường, tò mò hỏi về quan hệ giữa cao thủ võ học của đảo Hồng Kông và các tu sĩ.

Là hợp tác hữu nghị cùng nhau phát tài, hay là đường ai người nấy đi, hoặc là, cả đời không qua lại với nhau, thậm chí còn có rạn nứt, thù hận.

Tĩnh Viên bla bla một lúc lâu, Liêu Văn Kiệt đã nghe hiểu tương đối.

Đơn giản mà nói, bởi vì Đạo bất đồng bất tương vi mưu*, tu sĩ, võ giả, nhân sĩ dị năng, ba loại người này ai cũng không lọt mắt ai, lại còn tồn tại một sự khinh miệt rõ ràng.

(*Đạo bất đồng bất tương vi mưu: tư tưởng, chí hướng khác nhau thì không thể hợp tác gây dựng sự nghiệp được.)

Người tu đạo khinh thường kẻ luyện võ, cho rằng bọn họ là

một đám thô lỗ, biết đánh biết gánh nhưng không hiểu số trời, cả đời vô tri vô giác, đến chết thành công dã tràng.

Người luyện võ cũng xem thường kẻ tu đạo, lý do đơn giản mà thô lỗ, trong mười kẻ tu đạo, có đến chín kẻ biết võ nghệ, đúng là kỹ nữ còn đòi lập đền thờ trinh tiết*, thật không biết xấu hổ.

(*又当又立: kỹ nữ còn đòi lập đền thờ trinh tiết, ý chỉ làm việc xấu xa nhưng không muốn người khác chỉ trích, coi thường)

Hai bên cộng lại, cứ tiếp tục tranh đấu như vậy, cũng không phải là cách hay, bắt tay làm hòa, cùng nhau khinh thường mà đùa giỡn nhân sĩ dị năng.

Dị năng: "..."

"Tại sao nhân sĩ dị năng phải hứng chịu khinh thường, bọn họ cũng rất lợi hại mà?"

Liêu Văn Kiệt không hiểu, thần bài Cao Tiến, thánh bài Tả Tụng Tinh đều là những bậc thầy cao thủ theo cách này, các loại năng lực Thiên Mã Hành Không, có thể nói là siêu việt lạ thường, có khi còn lợi hại hơn đạo thuật ba phần.

Một khi niệm lực tràn đầy, sẽ xuất hiện loại quái vật như Lý Ngang, trong khuôn khổ bất hợp lý, anh ta hầu như không có gì không làm được, vượt qua giới hạn , lăn lộn trở thành chuyên gia bắt quỷ, dăm ba câu liền phế bỏ cao nhân tiền bối tu đạo.

Ba bên đều có sở trường riêng, dị năng bị xem thường, quả thực là cực kỳ vô lý.

"Cái này…"

Tĩnh Viên suy nghĩ một chút, đưa ra đáp án chính xác: "Người am hiểu dị năng quá ít, do số lượng ít, thành ra cao thủ hiếm có khó tìm, liệu có tổ chức đàng hoàng hay không, vậy nên bọn họ

không có quyền lên tiếng.”

Vì ít người, nên bị sỉ nhục.

Quá chân thực rồi!

“Cảm ơn pháp sư đã giải thích, hôm khác tôi mời ông đi ăn cơm! À đúng rồi, lúc nào hàng yêu phục ma chớ quên kêu tôi một tiếng, tuyệt đối đừng khách sáo, cứ gọi tôi đến ngay.”

Nói xong, Liêu Văn Kiệt liền… vẫn chưa cúp điện thoại, lần đầu tiên gọi điện thoại với Tĩnh Viên, xuất phát từ lòng kính trọng tiền bối, để đối phương chủ động ngắt điện thoại trước.

Một lúc sau, điện thoại vẫn ở trạng thái kết nối như cũ.

Liêu Văn Kiệt liền hiểu ra điều gì đấy, không nói lời nào, lặng lẽ mà treo máy.

Lúc này, tiếng còi báo động từ xa vang lên, một luồng ánh đèn chiếu tới, đám đông tản ra, từ trong ngõ truyền ra một tiếng ‘Cớm tới rồi’, cao thủ các phái rối rít tạt qua các com hẻm lẩn trốn.

Hóng xong drama, Liêu Văn Kiệt ngẫm nghĩ nếu còn không đi, chờ một lúc lại bị kẹt xe, liền mở cửa xe ngồi vào ghế lái.

Răng rắc.

Cửa xe bên ghế lái phụ bị kéo ra, một người đàn ông trung niên mặt mũi sưng vù chen lên xe, cười hì hì: “Cậu đẹp trai, cho mượn xe đi một chuyến, cậu yên tâm, không ngồi không xe cậu đâu, tôi trả tiền.”

Nói thế, ông ta móc ra hai trăm tệ từ trong túi, thấy Liêu Văn Kiệt vẻ mặt xem thường, khẽ cắn răng đưa thêm hai trăm tệ.

Bang!

Liêu Văn Kiệt thoải mái rút ra bốn tờ một nghìn tệ: “Cho ông bốn nghìn, xuống xe.”

“...”

Người đàn ông trung niên im lặng một lát, nhận lấy hai nghìn, hai nghìn còn lại trả về cho Liêu Văn Kiệt: “Tôi chỉ lấy một nửa, vậy nên, cậu phải chở tôi đi nửa đường.”

Chương 308: Kỹ nữ còn đòi lập đền thờ trinh tiết, không biết xấu hổ 2 Học được rồi.

Liêu Văn Kiệt cảm thấy kính nể, hoặc có lẽ người đàn ông trung niên bị đánh cho phát ngốc rồi, nhưng hắn từ đấy học được kiến thức mới, sau này tán gái có thể sẽ dùng được.

“Thắt dây an toàn, sau khi qua hai cột đèn giao thông, chủ động xuống xe.”

“Không thành vấn đề.”

Người đàn ông trịnh trọng gật đầu, cách xe cảnh sát ngày càng xa, anh ta thở phào nhẹ nhõm.

“Lão huynh, sợ phiền phức thì đừng có đánh nhau, đánh mạt chược với bạn bè thật tốt bao nhiêu.”

“Không phải, tôi dù gì cũng là nhân vật công chúng, ngộ nhỡ bị phóng viên quay chụp liền bị cảnh sát đưa đi, chẳng phải là rất mất mặt sao?”

Người đàn ông trung niên chỉ chỉ vào khuôn mặt sưng như đầu heo của mình: “Chắc hẳn cậu đã nhận ra tôi, thấp giọng một chút, đừng để lộ.”

Liêu Văn Kiệt trực tiếp lắc đầu, chân thành nói: “Anh nghĩ nhiều rồi, tôi nghi ngờ liệu bây giờ cha mẹ anh có nhận ra anh hay

không, còn chưa chắc."

"Cậu đẹp trai, cậu nói chuyện hung dữ quá!"

"Như nhau mà thôi, các hạ bị người đánh cũng thật thảm."

"..."

Người đàn ông trung niên nhất thời nghẹn lời, ngó qua kính chiếu hậu một chút, lập tức chửi ầm lên: "Tên khốn Triệu Bán Sơn kia không nói lý, chính hắn cố ý, biết rõ tôi hai ngày sau thi đấu, vậy mà chăm chăm vào mặt tôi hạ độc thủ."

"Anh là võ sĩ quyền anh?"

"Không phải, tôi là trọng tài."

Người đàn ông trung niên nói: "Chắc hẳn là cậu đã xem qua trận đấu của tôi, tại hạ chính là 'Bôn Lôi Thủ' Văn Thái Lai nổi tiếng lâu năm trong giới giang hồ, liên tiếp năm năm được bình chọn là trọng tài có sức ảnh hưởng lớn nhất trên đảo Hồng Kông."

"Anh nói như vậy, kỳ thực tôi từng xem qua."

"Tôi biết ngay mà, lúc tôi làm trọng tài, có phải chiếm sóng quá không?"

"Đâu chỉ chiếm sóng, quả thực chính là chiếm spotlight."

Liêu Văn Kiệt gật đầu liên tục, nhất là cảnh Văn Thái Lai bị Đại sư huynh một quyền đánh ngã, độ tương phản quá mãnh liệt, đến bây giờ ký ức vẫn còn chưa phai.

"Cậu đẹp trai, tôi thấy cậu cốt cách rất được, tư chất tốt để luyện võ, hôm nào có ý định tập võ, hãy đến võ quán Phích Lịch Môn, báo tên Văn Thái Lai, ưu đãi cho cậu 50%."

Ưu đãi 50% thì thôi khỏi, Liêu Văn Kiệt càng muốn biết, vị Văn

Thái Lai bên cạnh này đã kết hôn chưa.

“Chờ chút, dừng ở chỗ này đi.”

Vừa đến ngã tư đèn giao thông đầu tiên, Văn Thái Lai liền đẩy cửa xe ra, hùng hùng hổ hổ đi vào trong ngõ hẻm: “Triệu Bán Sơn, tên khốn nạn này, vừa mới ỷ đông hiếp yếu, Phong thủy luân* lưu chuyển, bây giờ chỉ còn một mình, xem tôi làm sao trừng trị ông.”

(*Phong thủy luân: là thác nước phong thủy, đặc điểm nước chảy liên tục, mang ý nghĩa đem lại khí tốt cho gia chủ, đẩy lùi khí xấu, giúp gia chủ bình an, may mắn, tài lộc)

Liêu Văn Kiệt nguýt mắt, tại chỗ chờ đèn đỏ kết thúc, không ngờ rằng, đèn đỏ chưa hết, Văn Thái Lai đã như một làn khói mà chạy trở về.

“Sao thế, không phải Phong thủy luân lưu chuyển sao?”

“Chuyển thì có chuyển, nhưng không chuyển đến người tôi, có người bắt được hai tên nhóc trên người mang theo bí tịch Như Lai Thần Chưởng, Triệu Bán Sơn ăn trộm gặp kẻ cướp*, bị người ta một cước đạp bay.”

(*黑吃黑 (Hắc cật hắc/ đen ăn đen): ý chỉ những hành vi xấu xa, ép buộc bạo lực chiếm đoạt những thứ có được từ những hành vi xấu xa bất hợp pháp khác.)

Văn Thái Lai lau mồ hôi lạnh trên đầu: “Triệu Bán Sơn mặc dù nham hiểm, xảo trá, nhưng một thân võ công không thua kém gì tôi, hắn bị người ta một cước đạp bay, đổi lại là tôi thì cũng chẳng khác là bao, bí tịch này không cần cũng được.”

“Không phải chứ, thật sự có bí tịch Như Lai Thần Chưởng sao?”

“Hoàn toàn chính xác, tên nhóc trong kia còn luyện được vài

chiêu, khinh công hạng nhất, từ tầng mười mấy nhảy xuống cũng không hề bị trẹo chân."

"Trực tiếp té chết rồi?"

"Sao có thể… không được nói leo."

Văn Thái Lai nói tiếp: "Nếu không phải kinh nghiệm giang hồ của cậu ta quá ít, thì việc muốn ngăn cản hắn ta là điều dễ dàng."

"? ? ?"

Nói y như thật, Liêu Văn Kiệt rẽ vào đầu đường phía trước rồi dừng lại, bước nhanh về hướng ngõ hẻm.

"Này, cậu không muốn sống nữa à!"

Văn Thái Lai tiến lên ngăn Liêu Văn Kiệt, vừa mới kéo lấy cánh tay, hai người đồng thời sững sờ.

Là cao thủ, võ công người này không thua kém gì mình. X2

"Cậu đẹp trai, cậu tính thế nào?"

"Đợt một lúc rồi nói, bên trong lại có tiếng động."

Liêu Văn Kiệt nín thở tập trung, cẩn thận từng li từng tí kề sát vào góc tường, thò đầu nhìn vào trong ngõ.

Văn Thái Lai nuốt ngụm nước bọt, một người thì sợ, hai người đỡ sợ một chút, ngồi xổm trước mặt Liêu Văn Kiệt, nhìn vào trong ngõ hẻm.

|_? ?)

|_? `)

. . .

“Nói, bọn mày giấu công chúa Vân La ở đâu?”

Trong ngõ, một người đàn ông hai chân hướng lên trời, cắm ngược vào trong thùng rác, nhìn tạo hình vùi dập này liền biết, anh ta chính là Triệu Bán Sơn, kẻ thù của Văn Thái Lai.

Vì là vai quần chúng không lộ mặt, Liêu Văn Kiệt chỉ liếc một chút rồi dời tầm mắt, nhìn chăm chú về phía người cao gầy mặc âu phục.

Râu cá trê, ước chừng bốn mươi tuổi, tướng mạo nham hiểm, tay chân dài, đang đè hai thanh niên ma sát qua lại trên đất.

Người cao gầy này tên là Thiên Tàn, cao thủ tà pháp bảy trăm năm về trước, vì để con đường võ học ngày càng tiến bộ, đã tìm được mộ huyệt của đệ tử Hỏa Vân Tà Thiên, Long Kiếm Phi, muốn đào mộ cướp bí tịch Như Lai Thần Chưởng.

Công chúa Vân La và Tứ Đại Thần Tăng tìm đến, hai bên một trận hỗn chiến, Tứ Đại Thần Tăng thất bại diệt vong, trước khi chết đã đâm vào tử huyệt của Thiên Tàn, công chúa Vân La bị Thiên Tàn đóng băng trong mộ huyệt.

Chương 309: Giống như nước sông cuồn cuộn chảy bất tận. 1 Tuy nhiên, Thiên Tàn và công chúa Vân La đã từng ăn linh vật thiên địa, có tuổi thọ dài hơn người bình thường tám trăm năm, mặc dù đôi bên cả đoàn bị diệt, nhưng bọn họ không phải đã chết, mà lâm vào trạng thái bị phong ấn.

Tháng trước, Vũ Đức Huy và Lệ Trì được công ty điều đi Đại Lục công tác, chính là hai người đang bị Thiên Tàn đè xuống đất mà ma sát. Bọn họ đánh bậy đánh bạ tiến vào mộ huyệt, đồng thời thả công chúa Vân La ra ngoài, cũng cởi bỏ phong ấn trên người Thiên Tàn.

Một đoàn người trốn về đảo Hồng Kông, Thiên Tàn bám theo

mà tới.

Vũ Đức Huy và Lệ Trì đã học được võ công trên bí tịch, cho rằng bản thân đã trở thành tuyệt thế cao thủ, ra ngoài tinh tướng đùa giỡn, bị những người trong hiệp hội võ thuật tại đảo Hồng Kông chặn đánh, tiếp đó lại bị Thiên tàn bắt được.

“Đại ca, à không, lão đại, công chúa Vân La là ai, bọn tôi thật sự không biết.”

“Đúng vậy, nhưng mà công chúa trong hộp đêm thì bọn tôi quen vài em, đại ca đẹp trai như vậy, bọn họ nhất định sẽ yêu anh chết mất.”

Vũ Đức Huy và Lệ Trì bị đánh đến mức khắp người toàn vết thương, gào khóc cầu xin buông tha.

“Hộp đêm, đó là nơi nào?”

Thiên Tàn vừa nghe thấy có rất nhiều công chúa, lập tức nảy hứng thú, ngay lúc đấy, hắn ta nghe thấy tiếng động bên tai, trừng mắt nhìn về đầu ngõ.

“Ai, lén lén lút lút, cút ra đây.”

|_ó)! !

“Hỏng rồi, bị hắn phát hiện rồi.”

Văn Thái Lai kêu to không ổn, giơ tay bắt lấy Liêu Văn Kiệt, anh ta nhìn vào số tiền hai nghìn tệ, không quên nhắc nhở Liêu Văn Kiệt cùng nhau chạy trốn.

Mò vào khoảng không!

Văn Thái Lai vẻ mặt mù mịt xoay người, gió lạnh thổi qua, xung quanh trống không, đâu còn bóng dáng Liêu Văn Kiệt.

Fuck!

Xe thể thao vượt qua đèn đỏ, Liêu Văn Kiệt nắm lấy tay lái, gấp gáp chạy trên đường.

Nhìn trộm Thiên Tàn xung đột với hai tên tiểu lâu la, cộng thêm với tin đồn về bí tịch Như Lai Thần Chưởng, hắn thoáng nhớ lại, đoán được cái gì đó.

Không phải vô cùng tin tưởng, chỉ có thể nói cơ bản có một suy đoán.

Nhưng mặc dù là như vậy, hắn vẫn cẩn thận lựa chọn chiến lược dời đi, chỉ vì Văn Thái Lai từng nói, Triệu Bán Sơn võ nghệ không hề kém hắn, gặp Triệu Bán Sơn phải tính bằng giây, nếu đổi lại là bản thân Văn Thái Lai, kết quả cũng chẳng tốt đẹp hơn là bao.

Mà công lực của Văn Thái Lai, lúc đó Liêu Văn Kiệt đã thử, hai người không thắng bại, trong tình huống không dùng đạo thuật, cơ bản là kẻ tám lạng người nửa cân. Điều này có nghĩa là, hắn đối đầu với người đàn ông mặc tây trang, gần như là lấy trứng chọi đá, kết quả là cắm ngược vào đống rác.

Hoặc là, có thiết bố sam làm nền tảng, hắn có thể chống đỡ qua cước thứ nhất, cước thứ hai mới nằm ngửa.

Không cần phải như vậy, hắn chỉ đơn giản là một người qua đường, không thù không oán, cũng chẳng có sở thích gì đặc biệt, sao phải chịu hai cước của người ta.

Cho dù không phải chỉ là người qua đường, hắn cũng là một người làm ăn, thờ phụng nguyên tắc hòa khí sinh tài*, đánh đánh giết giết còn ra thể thống gì.

Hòa khí sinh tài: lấy sự chu đáo, chân tình, niềm nở đối xử với khách hàng, để thu hút khách hàng đến với mình.

Hòa khí sinh tài: lấy sự chu đáo, chân tình, niềm nở đối xử với khách hàng, để thu hút khách hàng đến với mình.

Còn một tiếng nữa là đến 12 giờ, đến chỗ Mộng La đánh một trận hữu nghị trước, thoải mái rồi ** lại vòng sang nhà Yudy Tang, dỗ hai mỹ nữ ngủ, đây mới là chuyện mà người chính trực nên làm.

“Đáng tiếc cho Văn lão ca, chiến đấu quên mình yểm hộ cho mình rút lui, đến một lời cảm ơn cũng chưa kịp nói với anh ta.”

Liêu Văn Kiệt nắm tay lái, thở thật dài: “Lão ca chữ ‘nghĩa’ trước mắt, tôi cũng không phải loại người biết ơn không báo, anh yên tâm đi đi, chuyện của chị dâu, sau này cứ giao cho tôi…”

“Đáng ghét, nhất thời cần mặt mũi, quên không hỏi địa chỉ nhà lão ca, muốn báo ân cũng không tìm được biển số nhà.”

Sơ ý rồi!

Liêu Văn Kiệt thổn thức hai câu, ngã đau một lần khôn hơn một chút, người đại ca tốt Dương Quá này nhất định sẽ hỏi rõ đối phương ở đâu.

“Tiểu tặc, chạy đi đâu!”

Đúng vào lúc này, một tiếng quát chói tai truyền tới từ sau lưng, tiếng như chuông lớn, giống như sấm nổ bên tai, chấn động đến mức khí huyết toàn thân Liêu Văn Kiệt cuồn cuộn.

Hắn liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, ở làn xe bên trên, một con quái vật mọc hai chân, bảy tám cái tay chạy nhanh như gió, cách xe thể thao ngày càng gần.

Thiên Tàn.

Hắn khiêng Võ Đức Huy, Lệ Trì, Văn Thái Lai, nhón mũi chân,

bước một bước dài đến hai ba mươi mét, nhanh đến mức kéo ra tàn ảnh trong bóng đêm.

“Quái vật.”

Liếc nhìn chiếc xe chạy 80km/h, Liêu Văn Kiệt chửi thầm một câu, rõ ràng là gầy như ma can, nhưng mang thêm 500kg trên người lại như không có gì. Không chỉ vậy, vừa chạy nhanh như gió đuổi kịp xe thể thao, vừa hét vang dội y như giết heo.

Liêu Văn Kiệt không nghĩ nữa, đạp chân ga, xe thể thao vượt quá 100km/h.

Kết quả, khoa học không địch lại được thần công, khoảng cách giữa hai người ngược lại càng lúc càng gần.

Mắt thấy phía trước toàn là đường rẽ, Liêu Văn Kiệt nghiến răng, phanh xe giảm tốc, dừng xe vào bên đường.

Nếu đã không trốn được, vậy thì cứng rắn một phen.

Hắn dừng xe lại, Thiên Tàn chưa kịp thu chân, chắc là vì nguyên nhân trọng tâm, soạt soạt chạy qua hơn năm mươi mét, lúc này mới nện bước quay lại.

Thiên Tàn hất tay vứt ba người Văn Thái Lai xuống đất: “Nhóc con, cậu chạy đi, sao không chạy nữa?”

Bởi vì không chạy được!

Hơn nữa, nếu bị ngươi đập nát xe, công ty bảo hiểm lại không bồi thường, phải đi đâu nói lí.

Chương 310: Giống như nước sông cuồn cuộn chảy bất tận. 2 Liêu Văn Kiệt lẩm bẩm trong lòng, nhìn nắm đấm sắp chạm tới mặt, lập tức chắp tay: “Đại hiệp có gì từ từ nói, quyền cước của anh nặng quá, tôi chịu một phát, chắc nửa cái mạng cũng mất

luôn.”

“”Đại hiệp…”

Thiên Tàn chớp mắt, thu lại nắm đấm đặt sau lưng, gật đầu nói: “Nếu đã bị cậu nhìn ra, tôi cũng không giấu nữa, không sai, tôi là đại hiệp Thiên Tàn.

Liêu Văn Kiệt: (— `´ —)

Con Thiên Tàn này, trông không được thông minh cho lắm.

”Tên nhóc cậu ánh mắt không tệ,chỉ là nhân phẩm hơi kém, làm việc lén la lén lút, bị tôi phát hiện, còn vứt bỏ bạn bè lái xe chạy.”

“Sao đại hiệp lại nói như vậy?”

Mắt Liêu Văn Kiệt trừng lớn: “Tôi lén lút lúc nào, vứt bỏ bạn bè lúc nào?”

“Nghe trộm không phải lén la lén lút?”

“Đại hiệp hiểu lầm rồi, tôi không nghe trộm, chỉ là thấy hai người bị kéo vào trong ngõ, cho rằng có người muốn cướp mới đi theo tới đó.”

Liêu Văn Kiệt nghiêm mặt giải thích: “Thấy đại hiệp chất vấn mây cái gì ở đâu, tôi mới biết hai tên dâm tặc này bắt cóc cướp giật con gái nhà lành.”

Hắn chỉ về phía Võ Đức Huy và Lệ Trì, càng nghĩ càng tức, xông lên đá cho mỗi người một phát.

“Đậu má, cái tên khốn nạn nhà cậu có phải tai bị điếc không, rõ ràng là anh ta thèm muốn sắc đẹp, bắt bọn tôi ép hỏi tung tích của Vân La.”

“Không sai, làm người không thể đổi trắng thay đen, lại càng không thể vu oan cho người tốt.”

Võ Đức Huy và Lệ Trì ăn hai phát đạp, đau càng thêm đau, lầm bầm nói ra oan ức.

“Không biết xấu hổ, nhân chứng vật chứng đều có đủ còn dám ngụy biện.”

Liêu Văn Kiệt hừ lạnh, lại đá thêm hai phát nữa, lắc đầu nói với Thiên Tàn: “Không chỉ đổi trắng thay đen, còn vu oan cho người tốt, mấy tên khốn nạn không biết xấu hổ như vậy quả là chưa từng nghe thấy, tôi chỉ là một người qua đường cũng không chấp nhận được.”

“Không đúng, cậu lừa tôi.”

Thiên Tàn không tin: “Nếu cậu không có tật giật mình, tại sao lại bỏ chạy?”

“Đại hiệp lại hiểu lầm rồi, tình huống lúc đó, tôi thấy đại hiệp dễ dàng chế ngự hai tên dâm tặc này, võ nghệ siêu phàm, là cao thủ số 1 số 2 đương thời, không dám múa rìu qua mắt thợ, mới tự mình rời đi.”

Liêu Văn Kiệt có lý có cứ giải thích, năm đó lừa dối các cô gái thế nào, hôm nay liền lừa Thiên Tàn như vậy, nói xong không quên bổ sung một câu: “Hơn nữa, lúc đại hiệp bảo dừng xe, tôi còn đặc biệt chọn một chỗ ít xe để dừng, nói rõ tôi không thẹn với lòng.”

“Vậy à…”

Thiên Tàn nháy mắt mấy cái, cũng nói thông suốt.

“Vậy nên, đều là hiểu lầm…”

“Không đúng, vẫn không đúng.”

Thiên Tàn chỉ Văn Thái Lai mặt mũi bầm dập: “Đi cũng được, nhưng tại sao lại để một người bạn ở lại, hành động tiểu nhân như vậy, còn dám nói là hiểu lầm.”

“Lời này của đại hiệp sai rồi.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, ngôn từ chuẩn xác nói: “Đầu tiên, tôi và anh ta không quen biết, căn cứ vào đâu mà nói là bạn bè? Tiếp theo, cho dù tôi bỏ hắn lại, đại hiệp một thân chính trực, chẳng lẽ lại hại đến tính mạng hắn?”

“Chắc chắn sẽ không hại đến tính mạng hắn, dù sao tôi cũng là đại hiệp mà!”

Thiên Tàn liên tục xua tay, sau đó đen mặt nói: “Lại muốn lừa tôi, chính miệng người này nói với tôi, anh ta và cậu quen nhau, còn có thể là giả à?”

“Sao có thể!?”

Liêu Văn Kiệt kinh hãi, run rẩy chỉ Văn Thái Lai: “Vị đại ca này, anh nói anh quen tôi, vậy anh nói thử xem, tôi tên là gì?”

“…”

Văn Thái Lai đần mặt, gọi xe mà thôi, một câu trai đẹp là đủ, anh ta nào biết Liêu Văn Kiệt tên là gì.

“Đại hiệp, anh xem, ngay cả tôi là ai anh ta cũng không biết, còn dám nói quen tôi, rõ ràng là có ý định lừa anh.”

“Tiểu nhân đê tiện, dám cả gan lừa tôi!” Thiên Tàn tức giận, nhấc chân muốn đá Văn Thái Lai đang bị thương nặng.

“Đại hiệp bớt giận, đá hắn chỉ làm bẩn chân anh mà thôi! Để tôi, tôi nhiều giày, không sợ bẩn.”

Liêu Văn Kiệt ngăn Thiên Tàn lại, đá một phát lên mặt Văn

Thái Lai, sau đó đứng dậy đá liên tiếp, tới khi Văn Thái Lai hôn mê mới thôi.

Tiểu nhân! Chân chó!

Võ Đức Huy và Lệ Trì nhìn tới mức trợn mắt há mồm, nhỏ giọng BB* trong lòng, không dám nói to, sợ bị Liêu Văn Kiệt nghe thấy.

*BB là một ngôn ngữ mạng của Trung Quốc, biểu thị tâm trạng vô cùng tức giận và ghét bỏ một việc gì đó.

*BB là một ngôn ngữ mạng của Trung Quốc, biểu thị tâm trạng vô cùng tức giận và ghét bỏ một việc gì đó.

“Đại hiệp, nếu hiểu lầm đã được giải quyết, vậy tôi xin phép đi trước, không làm phiền anh ứng cứu con gái nhà lành nữa.”

Liêu Văn Kiệt chắp tay, quay người muốn đi.

“Đợi đã, cậu không thể đi.”

Thiên Tàn một tay đặt lên vai Liêu Văn Kiệt: “Tôi thấy cậu là người thông minh, võ công miễn cưỡng chấp nhận được, vừa hay tôi thiếu một tôn giả hộ pháp, vậy liền chọn cậu đi.”

“Ừm việc này…”

Sau sáy Liêu Văn Kiệt chảy một hàng mồ hôi lạnh, hắn hào hiệp chính nghĩa cả một đời, sao có thể thông đồng làm bậy với tà ma ngoại đạo.

“Sao, cậu không đồng ý?

Thiên Tàn nhướn mày, năm ngón tay hơi nắm lại, ép cho Liêu Văn Kiệt lung lay sắp đổ, giá trị võ lực cách biệt quá lớn, Thiết Bố Sam giống như một chiếc áo sơ mi.

“Hiểu lầm, đều là hiểu lầm, có thể có được sự khen ngợi của đại hiệp, tôi vui còn không kịp, chức tôn giả hộ pháp này chắc chắn tôi phải làm!” Liêu Văn Kiệt lau mồ hôi lạnh, đánh không lại thì gia nhập, nhẫn nhịn nhất thời mà thôi, không mất mặt.

“Người sảng khoái nói chuyện cũng sảng khoái, là một nhân vật*, tôi càng ngày càng thích cậu.”

*Ý nói là một người lợi hại, đứng số 1 số 2.

*Ý nói là một người lợi hại, đứng số 1 số 2.

“Cũng được, không nhanh đến vậy.”

Chương 311: Dưới một người, không trên ai 3 Chương 156: Dưới một người, không trên ai 3

“Hahaha…. ấy, Bách Vạn, ngày đại hỉ sao cậu lại không cười?”

“Võ nghệ của tôi thấp kém, đến một tên tiểu tặc bị thương cũng không bắt được, vừa nghĩ tới không thể giúp giáo chủ phân giải ưu phiền, lòn tôi liền đau như cắt.”

Liêu Văn Kiệt tự sờ lương tâm mình, vỗ hai cái vào ngực, vô cùng thê lương: “Nếu đã vậy, sao tôi có thể cười được!”

“Người anh em, thật nghĩa khí.”

Thiên Tàn trừng to mắt, có chút xúc động: “Cậu yên tâm, công lực không đủ, tôi truyền cho cậu, võ học công pháp quá yếu, tôi khiến cho cậu cao thâm, nếu không được nữa, tôi cầm tay chỉ dạy cho cậu.”

“Giáo chủ, như vậy thì ngại quá!”

Liêu Văn Kiệt nghe vậy kinh ngạc, trên đời lại có kẻ ngu như vậy… không phải, có một kẻ phản diện chỉ số thông minh thấp như vậy.

Vậy thì vấn đề là, Thiên Tàn đã như vậy rồi, làm sao để trở thành trùm phản diện?

Bởi vì hắn quá biết đánh, hay người khác cho rằng phản diện không có tiền đồ, thi nhau thay hình đổi dạng làm danh môn chính phái?

Hẳn là cả hai đều có, nhìn Thiên Tàn cố chấp với danh xưng đại hiệp, thể hiện rõ cũng muốn tẩy trắng giống người ta.

“Không có gì phải ngại, cậu lòng trung thành không đổi, tôi đặt vào trong mắt, sẽ không bạc đãi cậu.”

Thiên Tàn nhìn trái nhìn phải, chỉ Võ Đức Huy và Lệ Trì nói: “Hai tên này đã ăn Đại Hoàn Đan, tuy rằng hiệu quả của thuốc đã mất một nửa, nhưng cộng vào cũng được hai mươi năm công lực, tìm một chỗ nghỉ chân, tôi đem công lực của bọn họ truyền cho cậu.”

“Giáo chủ cao thượng, Bách Vạn đến chết cũng sẽ không quên, chắc chắn sẽ ngậm vành kết cỏ*, báo đáp đại ân đại đức của giáo chủ.

*Chỉ sự đền ơn đáp nghĩa.

Liêu Văn Kiệt cảm khái trong lòng, giáo chủ như vậy, nhất định phải nhiều thêm và người nữa, cẩn thận nói: “Giáo chủ, chuyển công lực lên người tôi, sẽ không có vấn đề gì chứ?”

“Không đâu, công lực của bọn họ vốn do ăn đan dược mà có, tôi truyền lại một bộ tâm pháp, cậu chăm chỉ luyện tập là có thể chuyển hóa để bản thân sử dụng.”

“Có câu này của giáo chủ là tôi yên tâm rồi.”

Khóe miệng Liêu Văn Kiệt không nhịn được nhếch lên, giơ tay liều mình ngăn chặn: “Giáo chủ không tệ với tôi, đêm nay cho tôi

một cơ hội, tôi tận tình là người địa phương, mời anh tới một nơi vui vẻ."

"Việc này… không ổn đâu!"

"Sao vậy, giáo chủ, anh kị nữ sắc à?"

Liêu Văn Kiệt kinh ngạc, nếu là như vậy thật, vậy công chúa Vân La gì đó, cũng chỉ có thể để hắn làm thay thôi.

Dù sao cũng là Tôn Giả Hộ Pháp, chỉ dưới một người trong giáo, phân giải ưu phiền vì giáo chủ, hắn không làm ai làm?

"Cũng không phải như vậy, nhưng mà đột ngột quá…"

Thiên Tàn nhìn trái ngó phải: "Nói sao nhỉ, tôi cũng là đại hiệp một thời, danh tiếng không tốt, sau này làm gì còn mặt mũi gặp người khác."

MD*, với đầu óc của người, không gài ngươi thì gài ai!

*MD = 妈的: mẹ nó.

"Giáo chủ, nơi vui vẻ đó tên là hộp đêm, có rất nhiều công chúa…"

Liêu Văn Kiệt tiến lên phía trước, bày ra vẻ mọi người đều hiểu mà: "Giáo chủ nhân trung long phượng*, là người đàn ông hiếm có trên thế gian, có thể hàng phục những công chúa này, không phải anh không được."

"Nhưng mà…"

"Vậy không đi nữa."

"Không được, một phen tâm ý của Bách Vạn cậu, sao tôi phụ lòng cậu được." Chỉ số thông minh của Thiên Tàn đột nhiên online, kéo Liêu Văn Kiệt đòi đi hộp đêm.

“Suýt quên mất, còn cái đầu heo này nữa.”

Bước được hai bước, Thiên Tàn chỉ vào Văn Thái Lai đang hôn mê bất tỉnh: “Tên này trước đây tìm mọi cách vu oan hãm hại cậu, muốn đánh muốn giết, cậu tự mình xử lí đi.”

“Về rồi tính, giáo chủ đang có nhã hứng, đi hộp đêm mới là việc lớn hàng đầu.”

“Ha ha ha————”

Thiên Tàn nắm bả vai Liêu Văn Kiệt, gọi anh em tốt không ngừng, chỉ nhớ trong hộp đêm có rất nhiều công chúa, quên sạch vẫn còn một công chúa Vân La.

Hai người phía sau, Võ Đức Huy và Lệ Trì ủ rũ đi theo.

Đợi bốn người đi xa, Văn Thái Lai cẩn thận từng li từng tí bò dậy, sờ khuôn mặt như cái đầu heo hết sức cảm khái.

“Anh em tốt, hôm nay cậu cứu tôi một mạng, nếu ngày sau cậu vẫn còn sống, tôi nhất định sẽ hết lòng báo đáp, nếu cậu không may mất mạng, người trong nhà cậu….”

“Đáng chết, quên mất không hỏi nhà cậu ở đâu.”

Hộp đêm.

Phòng bao trang trí hoa kệ, cộng thêm đá cẩm thạch vừa to vừa dài trên bàn trà, 88 vạn tiền mặt chất thành đống, mỗi một tờ đều có giá trị 100 tệ, một vùng đỏ au đánh vào thị giác.

Liêu Văn Kiệt quẹt thẻ tại quầy tiếp tân, 88 vạn đổi hết thành tiền mặt, quản lý ca trực đưa cho hắn một tấm thẻ VIP tại chỗ, sau đó cho một đoàn người đưa tới phòng bao VIP xa hoa nhất.

Bốn người Liêu Văn Kiệt ngồi trên ghế dài, cách một bàn trà ở giữa, trước mặt là sáu người vừa cao chân lại dài, là các công chúa

mặc một thân lễ phục dạ hội, oanh oanh yến yến, làn gió thơm ập vào mũi.

Bốn người đàn ông nhìn phụ nữ, sáu người phụ nữ nhìn tiền giấy, thỉnh thoảng nhìn về phía Liêu Văn Kiệt hai cái, cái loại ánh mắt xinh đẹp như tơ đó.

“Đừng nhìn nữa, chút nữa sẽ là của các cô.”

Liêu Văn Kiệt vỗ tây, để sáu người họ nhìn qua bên này, vô thức quay đầu cười đê tiện, chỉ vào Thiên Tàn bên cạnh: “Đại ca của tôi, gọi đại ca.”

“Chào đại ca----” x6

“Xuỵt xuỵt xuỵt!” x2

Lượng đường kinh người, Võ Đức Huy và Lệ Trì dường như không chịu nổi.

Thiên Tàn không như vậy, lỗ mũi phổng lên, thở ra hai phát thô lỗ, Sau khi cười hi hi vào tiếng, kéo cánh tay Liêu Văn Kiệt, nhỏ giọng BB: “Lão đệ, sao toàn mặt hàng bình thường vậy?”

Chương 312: Huyết hải Ma La thủ chép kinh 2 “Nói đùa, anh em như tay chân, phụ nữ như quần áo, tôi sao có thể vì một bộ quần áo nhỏ bé, mà bỏ tay chân không quan tâm?”

“Tốt, nghĩa khí!”

Thiên Tàn hai tay chắp lại, cái gì cũng không nói, chủ động đắm chìm, để tầm mắt bị che lại lần nữa.

Tất cả đều ở trong lời không nói, Liêu Văn Kiệt thật lòng thật dạ đối đãi hắn, hắn sẽ trả lại gấp mười gấp trăm lần.

Hai giờ sáng, Võ Đức Huy và Lệ Trì nằm ngủ trên sofa, Thiên Tàn hiếu kì kỹ năng chuyên nghiệp trong lời của các tiểu tỷ tỷ, bởi

vì không hiểu, vậy nên muốn mở mang kiến thức một chút, bị tám người vây quanh đưa lên lầu.

Liêu Văn Kiệt nhắm mắt dựa trên sofa, sấm đánh không tỉnh, bắt đầu tu luyện trong giấc mơ.

...

Ngày hôm sau, ban công tầng cao nhất của hộp đêm.

Tinh thần Thiên Tàn phấn chấn, gió xuân đầy mặt: "Hiền đệ, hôm qua vi huynh đã đồng ý với cậu, truyền thụ võ công thượng thừa cho cậu, hôm nay sẽ cầm tay chỉ dạy cho cậu."

100 vạn tiêu rất đáng, xưng hô của Thiên Tàn với Liêu Văn Kiệt, từ người nào đó, trở thành Bách Vạn, rồi thành lão đệ, cuối cùng biến thành hiền đệ, thời gian không tới 12 tiếng.

"Có phải là Thiên Tàn cước không?"

Liêu Văn Kiệt liên tục xua tay, liên tục nói không được: "Đại ca, Thiên Tàn cước là tuyệt học độc bộ giang hồ của anh, tôi không học được, đổi cái khác đi.... ừm, Như Lai Thần Chưởng của tên nhóc kia không tệ, tôi chắp vá một chút cũng không sao."

"Tôi chưa từng luyện Như Lai Thần Chưởng, cái này để lát nữa hãy nói, Thiên Tàn cước cậu cũng không thể học, bảo vật trấn giáo cũng chỉ có giáo chủ được tu luyện, cậu không phải giáo chủ, không thể truyền thụ cho cậu."

Thiên Tàn mặt nghiêm túc nói: "Cậu là Tôn Giả Hộ Pháp của Thiên Tàn giáo chúng ta, đáng lẽ phải luyện thần công hộ giáo, loại thần công này sức lực phi phàm, là từ trước kia lúc ta võ công đại thành, cướp được từ Tây Vực."

"Càn Khôn Đại Nã Di hay là Thánh Hỏa lệnh?"

“Hiền đệ, hai cái này là võ công gì?”

“Tôi tùy ý nói vậy thôi, đại ca, anh tiếp tục đi.”

“Cậu nghe kĩ nhé, thần công hộ giáo của Thiên Tàn giáo chúng ta, tên là ‘Huyết hải Ma La thủ chép kinh’, các triều đại Tôn Giả Hộ Pháp đều luyện thần kỹ này, một khi luyện thành, quát tháo thiên hạ muốn làm gì thì làm, không phải nói đùa, là tuyệt kỹ võ học mà người trong giang hồ mơ ước tha thiết.”

“???”

Trong đầu Liêu Văn Kiệt bay qua một hàng dấu hỏi chấm.

Hắn biết Ma La, trong âm dịch tiếng Phạn, chính là ma, nghĩa là chướng đạo tâm ma, sâu hơn chút nữa, Thiên ma vương độc ác thứ sáu.

Thêm tiền tố huyết hải, cứ vậy mà thành tuyệt học ma đạo.

Hắn là đạo sĩ chính trực đó, sao có thể học bộ công phu vừa nghe đã biết là tà đạo này, không ổn, phải đổi cái khác.

“Đại ca, Ma La là cái gì, nghe đã thấy rất nguy hiểm, tôi vẫn thích Như Lai Thần Chưởng…”’

Liêu Văn Kiệt mở miệng quả quyết nói, nghĩ tới cái gì đó, thăm dò hỏi một câu: “Không phải tôi không tin anh, chỉ muốn hỏi thăm một chút, mấy vị Tôn Giả Hộ Pháp học bộ thần công này trước đây, bọn họ chết như thế nào?”

Có phải là luyện rồi luyện, bản thân liền nổ luôn?

“Không có mấy người trước, cậu là người đầu tiên.”

“Hả!?”

“Mấy Tôn Giả Hộ Pháp trước kia, kẻ nào kẻ nấy lòng mang

đầy mưu mô toan tính, tâm tư không thuần khiết như cậu, tôi không nỡ đưa bộ tuyệt học này truyền cho bọn họ."

Thiên Tàn giải thích, bảo Liêu Văn Kiệt không cần lo lắng, nói tiếp: "Tuy rằng tôi cũng chưa từng học qua, nhưng tôi thấy người ta dùng rồi, còn đánh với người ta một trận, tóm lại rất lợi hại."

"Đại ca, tôi càng nghe càng hoảng, chúng ta vẫn nên thảo luận về Như Lai Thần Chưởng thôi." Liêu Văn Kiệt đổ mồ hôi lạnh sau ót.

"Hiền đệ, cậu yên tâm, chẳng lẽ tôi lại hại cậu!"

Thiên Tàn đè Liêu Văn Kiệt, bắt hắn khoang chân ngồi xuống, sau đó khoanh chân ngồi sau lưng: "Phương pháp không được truyền qua tai, tôi dựa vào bí thuật dạy cậu cương lĩnh của 'Huyết hải Ma La thủ chép kinh', cậu nghe cho kỹ, sau này nếu tôi không đồng ý, tuyệt đối không được truyền ra ngoài."

Nói xong, Thiên Tàn niệm Huyết hải Ma La thủ chép kinh, hai môi hắn cử động, nhưng một tiếng phát ra cũng không có. Liêu Văn Kiệt lại nhớ tới tiếng sấm đánh bên tai, mỗi một từ, mỗi một câu, đều đóng chặt trong lòng, muốn quên cũng khó.

Huyền đạo chi thủy, nhất âm nhất dương;

Vạn vật chi cơ, ngũ khí ngũ hình.

Hữu cùng vô cùng, bao la thiên địa;

Thị chi bất kiến, thính chi bất văn.

Nhân gian tiên cảnh, hoặc trầm hoặc phù;

Thiên kiếp địa nan, thần thán quỷ oán.

....

Đại ma hắc luật, chứng ngô thần thông;

Chấp phù thái hư, u minh tiên đô.

...

Chín nghìn chữ lưu loát, Liêu Văn Kiệt càng nghe càng cảm thấy không đúng, tha lỗi cho hắn nói thẳng, đây rõ ràng là một quyển võ học đạo gia rất đứng đắn, giống với Như Lai Thần Chưởng và Thiên Tàn Cước, vượt lên trên võ học bình thường.

Chỉ là có chút cuồng vọng, dường như là học được bộ công phu này, lập tức thành tiên, Đại La chính đạo cũng không thể xem thường.

"Đại ca, không phải chứ, ta nghe rất cẩn thận, toàn bộ quyển sách chính khí hào hùng, lại nhìn kỹ lần nữa, làm thế nào cũng không tìm được bốn chữ "Huyết Hải Ma La" này.

"Đừng vội, tôi truyền phương pháp tu luyện cho cậu, cậu sẽ hiểu thôi!"

Chương 313: Lục Thiên Đại Âm Tiên Kinh 1 Hai tay Thiên Tàn vỗ sau lưng Liêu Văn Kiệt, thanh quang trên đỉnh đầu bay bổng, nghiêm nghị nói: "Hiền đệ, tôi đưa chân khí vào trong cơ thể cậu, đả thông các khiếu huyệt lớn, ba đại chu thiên* sau, cậu trông bầu mà vẽ gáo'*, là có thể bước lên con đường thần công, sau này nhớ chăm chỉ luyện tập."

Đại chu thiên là một trong những trường phái chủ yếu của cổ đại, giai đoạn thứ hai của thuật nội đan, là quá trình để luyện khí biến thần. Được thực hiện trên cơ sở trong các giai đoạn tiểu chu thiên.

Chỉ biết bắt chước một cách máy móc mà không hiểu nội dung.

Chân khí trong lời nói của Thiên Tàn, chính là niệm lực mà Liêu Văn Kiệt chăm chỉ luyện tập mỗi ngày, cách gọi hai cái khác nhau, nhưng bản chất là một, nếu như phải nói ra sự khác biệt, thì niệm lực của Thiên Tàn càng hùng hậu hơn, cũng tinh thuần hơn.

“Đợi chút, sao nhanh vậy, sao đã bước lên con đường thần công rồi?”

Liêu Văn Kiệt giơ tay hô ngừng, muốn thoát khỏi sự đè ép của Thiên Tàn, nhưng khoảng cách của công lực quá xa, như lấy trứng chọi đá, không động đậy được.

Một giây sau, luồng chân khí khổng lồ từ tâm du, thần đường, phong môn, phách hộ tràn vào xung quanh đại huyệt, trực tiếp dọa hắn không dám động đậy.

Mấy chỗ này liên quan chặt chẽ tới tính mạng, nhưng tâm du là huyệt vị liên quan tới trái tim nhiều nhất, động một chút, mạng nhỏ cũng toi luôn.

“Hiền đệ, cậu không hiểu, nguyên tắc chung của bộ này diễn đạt không lưu loát, giống như tôi đưa một quyển đạo đức kinh cho cậu, để cậu ngộ ra một bộ võ học, cậu có thể ngộ ra không?”

Thiên Tàn thúc động chân khí, dẫn tới hơn ba trăm huyệt vị lớn nhỏ của Liêu Văn Kiệt, kinh ngạc phát hiện gân mạch của Liêu Văn Kiệt thông thuận, là kỳ tài luyện võ trời sinh, lập tức tăng thêm lực độ.

“Hiền đệ, tấm thân này của đệ quả là khiến cho người ta thèm nhỏ dãi, khiếu huyệt toàn thân thông thuận, khiếu huyệt toàn thân thông thuận, học võ công gì cũng nhanh sinh thật tốt!”

“Việc này không quan trọng, đại ca, vừa nãy anh nhắc tới Đạo Đức Kinh, còn bảo tôi tự ngộ ra một bộ võ công, như vậy là ý gì, có thể giải thích một chút không?” Trong lòng Liêu Văn Kiệt hoảng

hốt.

“Ý trên mặt chữ, Huyết hải Ma La thủ chép kinh không thể luyện ra, chỉ có thể ngộ ra.”

Thiên Tàn mang vẻ đương nhiên nói: “Tự ngộ ra quá lãng phí thời gian, trong tay vi huynh đã có sẵn, trực tiếp dạy cho cậu, tránh cho cậu hao tổn mấy trăm năm.”

“Đại ca, anh cũng từng luyện?”

“Vậy thì không có, tôi có Thiên Tàn Cước, luyện cái này làm gì.”

“…”

Liêu Văn Kiệt không nói, cạn lời lặng lẽ chảy ra hai hàng lệ, trách hắn, chỉ muốn lừa được chỗ tốt từ trong tay Thiên Tàn, ngàn vạn lần không ngờ rằng, bùn quá nhão, chính mình cũng bị chìm vào.

“Hiền đệ, cậu cứ an tâm đi, tuy tôi chưa từng luyện qua, nhưng tôi đã từng nhìn người khác luyện.”

Thiên Tàn cười hi hi: “Năm đó thần công của tôi đại thành, truy sát kẻ thù Huyết Hồn Môn, một đường giết tới Tây Vực, đánh nhau kịch liệt ba ngày ba đêm, diệt tổng đàn của Huyết Hồn Môn, phí bao nhiêu sức lực mới cướp được bộ thần công trấn phái này.”

“Tô tốn nửa ngày nghiên cứu, ngây ra không hiểu, vẫn là lão ca tôi thông minh, lật thi thể của mấy đại trưởng lão và môn chủ Huyết Hồn Môn, dựa theo trình tự vận hành kinh mạch của bọn họ, suy diễn ra bí quyết tu luyện ‘Huyết hải Ma La thủ chép kinh.”

Liêu Văn Kiệt: (〒? 〒)

Không sợ kẻ ngốc đầu óc đần độn, chỉ sợ kẻ ngốc động não.

...

Ba đại chu thiên kết thúc, Thiên Tàn thu lại tám phần chân khí, để lại hai phần tư mình chuyển động trong cơ thể Liêu Văn Kiệt, từ đó củng cố nền móng.

Làm đại ca lầm đến mức này, có thể nói là tận tình tận nghĩa rồi.

Anh ta điều tức một lúc, thấy Liêu Văn Kiệt hình như dáng vẻ rất thoải mái, nghi ngờ nói: "Hiền đệ, sao cậu lại có dáng vẻ này, không lẽ tẩu hỏa nhập ma rồi?"

"Ừm, tôi cảm thấy toàn thân đều có vấn đề, có vẻ như sắp không được rồi."

Liêu Văn Kiệt cười nhạt một tiếng, đời người được bao lâu, thời gian trôi qua nhanh, đáng tiếc đêm qua không tìm vài em gái luyện một chút, đáng tiếc quá.

"Ồ, tôi hiểu rồi, là do công lực của cậu không đủ."

Thiên Tàn khởi động sự thông minh của bộ não, vui vẻ ra mặt nói: "Cậu đợi đó, tôi đem hai tên nhóc kia lên đây, đem công lực của bọn họ độ cho cậu."

Để lại chân khí trong cơ thể Liêu Văn Kiệt, vẫn đủ vận hành gần 3 tuần nữa, Thiên Tàn kiểm tra một chút, xác nhận không có vấn đề gì, lúc này mới hừ nhỏ một cái đi xuống lầu.

Gọi hai đĩa thức ăn, mang lên cho Liêu Văn Kiệt bồi bổ.

Liêu Văn Kiệt khoanh chân ngồi đó, chân khí trong cơ thể vận hành không ngừng, muốn động một cái cũng khó, suy nghĩ sai khi qua ba đại chu thiên, cũng gần như là đến ngày chết của mình.

Chẳng có suy nghĩ gì, chỉ muốn nói một câu, lần sau sẽ gặp

một người thành thật, nhất định sẽ, hơn nữa siêu gấp đôi.

Đúng vào lúc này, giao diện hệ thống nhảy lên, hắn liếc mắt nhìn, nhất thời mặt đần ra.

[Lục Thiên Đại Âm Tiên Kinh (Bắc có lục cung, vĩnh viễn không siêu sinh)]

"???"

Có ý gì, đạo pháp thần thông từ đâu tới, võ học đã nói đâu?

"Cái này…"

Khóe mắt Liêu Văn Kiệt co rút: "Tôi biết ngay mà, công pháp đạo gia hào phóng như vậy, chẳng có lí do gì để lấy cái tên "Huyết Hải Ma La", chắc chắn là lúc sao chép sách lậu ghi sai tên, hoặc là hiểu sai rồi…"

Dám hỏi vị thần nhân kia, rốt cuộc là sai lệch như thế nào, mới có thể đem công pháp tu tiên biến thành công pháp tu võ, đem đạo môn thần thông luyện thành yêu pháp ma môn?

Còn TM luyện thành công rồi!

Chương 314: Lục Thiên Đại Âm Tiên Kinh 2 Mặc dù hình không giống, thần cũng không giống, nhưng thật sự cho ai kia luyện được một điểm thành tựu.

Điều kỳ quái nhất là, tên Thiên Tàn đầu óc có vấn đề này, vậy mà cũng tin.

"Chẳng trách tên Thiên Tàn, cảm giác dưới đầu thiếu mất một phần cứng."

Liêu Văn Kiệt phun ra một câu, nhíu mày tự hỏi, [Lục Thiên Đại Âm Tiên Kinh] có lai lịch gì, nghe có vẻ rất lợi hại.

Chẳng lẽ vì cái "Lục Thiên" này, dẫn tới năm đó chép sách tới hàng thứ hai liên tưởng đến Ma Vương độc ác thứ sáu, luyện rồi lại luyện cuối cùng luyện sai?

"Không đúng, cái thứ này không giống công pháp cho người tu, giống cho quỷ luyện hơn, cái giá vĩnh viễn không siêu sinh đó, rất tối đối với quỷ….

Logic không ăn khớp, rất mâu thuẫn.

Ba đại chu thiên kết thúc, Liêu Văn Kiệt chỉ cảm thấy tim ngày càng nóng, mắt đảo quanh bốn phía, đều là một màu đỏ au, giống như cả thế giới đầu được bao phủ bởi một tầng sương máu.

"Quả là đủ tà môn!"

Liêu Văn Kiệt vui mừng trong lòng, trước hết không quản có phải tà môn hay không, nhặt mạng về là quan trọng nhất. Hắn triệu tập niệm lực trong cơ thể, điều chỉnh lại kinh mạch khiếu huyệt một lần nữa, muốn đem bản sai lệch "Huyết hải Ma La thủ chép kinh' rửa sạch.

Đâu là công dụng tuyệt vời của dịch cân tẩy tủy, luyện sai có thể xóa đi luyện lại, tình huống luyện công nôn ra máu vĩnh viễn không xuất hiện trên người hắn.

"Phụt---"

Liêu Văn Kiệt phun ra một ngụm máu nóng, giá trị võ lực của Thiên Tàn quá huyền diệu, vượt qua phạm vi hiểu biết của hắn, không tẩy được Huyết hải Ma La thủ chép kinh.

"Hiền đệ, sao cậu lại nôn ra máu?"

Thiên Tàn đến lôi theo Võ Đức Huy và Lệ Trì, thấy máu ở khóe miệng Liêu Văn Kiệt, vội vàng xông lên, vận chưởng đặt sau lưng hắn.

“Đại ca, không cần…”

“Hiền đệ đừng nói chuyện, chắc chắn là cậu luyện sai rồi, vận khí qua khiếu ba đại chu thiên nữa, cậu nhớ kỹ vào, lần sau không thể như vậy nữa.”

Liêu Văn Kiệt: (???)

Người ngu đến đâu cũng có mức độ, có một thoáng chốc đó, hắn nghi ngờ Thiên Tàn đang cố ý chỉnh hắn.

Ba đại chu thiên lại ba đại chu thiên, sau đó lại ba đại chu thiên nữa, trải qua vài lần, Liêu Văn Kiệt ngoại trừ từ bỏ, không còn cách nào khác.

Nhưng Thiên Tàn vẫn chưa kết thúc, đè ngã Võ Đức Huy và Lệ Trì muốn bỏ chạy: “Thành thật một chút, nếu dám cử động, đánh gãy chân chó của các cậu.”

“Giáo chủ, tôi rất trung thành với anh mà!”

“Phải đó, giáo chủ, anh không thể vì anh Bách Vạn có tiền lại đẹp trai, liền thiên vị anh ấy, tôi và Lệ Trì… không đúng, tôi cũng rất đẹp trai.”

“Tôi không muốn chết, tôi vẫn muốn hầu hạ lão nhân gia anh!”

“…”

Đối với số kiếp tiếp theo, Võ Đức Huy và Lệ Trì biết rõ trong lòng, đau khổ cầu khẩn để Thiên Tàn tha cho bọn họ một con đường sống.

“Nam tử hán đại trượng phu, khóc lóc còn ra thể thống gì, tôi chỉ cần công lực của các cậu, không cần cái mạng nhỏ của các cậu, sau này khác có cơ hội hầu hạ tôi.”

“Giáo chủ, công lực cũng không được, chính nghĩa có thể thiếu

A Huy, nhưng không thể thiếu tôi.”

“Giáo chủ đại phát từ bi, con đường đại hiệp của chúng tôi vừa mới nhổ neo xuất phát thôi, chết yểu giữa đường thì tiếc lắm.”

Hai người vô cùng bi thương, không nỡ từ bỏ ngày tháng khoái hoạt của cao thủ võ lâm.

“Im miệng, nếu còn nói nhảm, tôi sẽ nhổ hết lông các cậu.”

Võ Đức Huy và Lệ Trì ồn ào, Thiên Tàn tức giận, đạp cho mỗi người một phát, cười lạnh nói: “Đại Hoàn đan là chiến lợi phẩm, vốn là đồ của tôi, tôi muốn lấy thì lấy, muốn dùng thì dùng. Hơn nữa, có thể trở thành lô đỉnh của Bách Vạn, là phúc mà hai tên tiểu tặc các cậu tu được cả đời này, nếu còn dám nói nhảm, tôi sẽ lấy mạng chó của các cậu thật.”

“Đại ca, tôi suy nghĩ một chút, bộ thần công này quả thực có chút…”

“Hiền đệ, ngồi im đừng động đậy.”

Thấy Liêu Văn Kiệt muốn đứng dậy chạy, Thiên Tàn ấn cậu ta ngồi về dáng vẻ khoanh chân lúc nãy, quan tâm nói: “Công lực của cậu không đủ, mà hai tên tiểu tặc này lại nhặt không được hai mươi năm công lực của Thiên Tàn giáo chúng ta, tôi rút ra cho cậu, cũng coi như vật về chủ cũ.”

“Tối thấy không ổn!”

Liêu Văn Kiệt trừng mắt, giơ tay lau máu trên khóe miệng: “Đại ca, anh là giáo chủ một giáo, Thiên Tàn giáo có thể không có tôi, nhưng không thể không có anh, hai mươi năm công lực này vẫn nên để anh dùng đi.”

“Hahaha, hiền đệ có lòng.”

Thiên Tàn có chút cảm động, cười nói: “Tôi gặp cố được kỳ ngộ trên Đại Tuyết Sơn, đã từng ăn linh vật thiên địa, tăng thêm trăm năm công lực, cộng thêm ba mươi năm công lực của tôi, tổng cộng một trăm ba mươi năm, giờ vẫn chưa tiêu hóa hết, hai mươi năm này để tôi dùng chỉ lãng phí mà thôi.”

“Nhưng mà…”

“Không nhưng nhị gì hết, cậu nghĩ gì tôi đều rõ, đều là anh em, không cần thiết phải như vậy!”

Thiên Tàn hai bên trái phải túm lấy Võ Đức Huy và Lệ Trì, dán vào lưng Liêu Văn Kiệt, không đợi hắn có bất kỳ hành động gì, vận bí pháp, chân khí của hai người đều chạy sang người Liêu Văn Kiệt, lại lại lại lại là ba đại chu thiên nữa.

Trong lúc nhất thời, Liêu Văn Kiệt đã từng nghĩ đến việc tự tử.

“Hiền đệ, tôi truyền tâm pháp bí thuật cho cậu, cậu lập tức vận chuyển chân khí, tiêu hóa nó để bản thân sử dụng, nếu muộn rồi sẽ không kịp nữa.” Để đề phòng Liêu Văn Kiệt lại nôn ra máu, Thiên Tàn một bên truyền âm, một bên giúp hắn vận công.

“…”

Chương 315: Sự nghiệp và tình yêu 1 Đạn đã lên nòng không thể không bắn, Liêu Văn Kiệt không biết làm thế nào, chỉ có thể nhắm mắt, dựa theo tâm pháp vận chuyển hai luồng chân khí.

Đột nhiên, hắn cắt đứt hết trạng thái tu luyện trong mộng, phía trước, bóng dáng khoanh chân ngồi sừng sững bất động, đâu ra đấy lấy ngón tay làm kiếm, vẽ ra chín chữ châm ngôn bốn dọc năm ngang bay lơ lửng trên không.

Liêu Văn Kiệt ở trong một trạng thái giống với trạng thái nội thị, lấy con mắt thứ ba nhìn rõ một màn này, trong lòng chậm rãi thở ra một hơi.

Vẫn may, có vấn đề nhưng không nghiêm trọng, chỉ cần lúc này quang ảnh của bản thân hắn không thay đổi, hắn vẫn sẽ an toàn.

Huyết hải Ma La thủ chép kinh mà thôi, cùng lắm sau này không luyện nữa, còn có thể khiến hắn thế nào?

Cũng chính là vì cười không ra tiếng, nếu không hắn chắc chắn sẽ cười to ba tiếng.

Đang nghĩ, đột nhiên nhận thấy được chỗ nào đó không đúng, kéo hình ảnh ra xa, suýt chút nữa chết máy vì màn đen trước mắt.

Ở phía xa xa đối lập với quang ảnh, có một cái bóng toàn thân đỏ như máu đang ngồi khoanh chân, trông rát bất thường.

"Mình…."

"Vỡ ra rồi!?"

"Tê ————"

Liêu Văn Kiệt hít một hơi khí lạnh, bởi vì là ở trạng thái nội thị, cái gì cũng không hít.

- Thiên Tàn cái hố này, hại chết người!

Liêu Văn Kiệt than thở một tiếng, đều nói ma đạo song tu, có thể đạt được gấp đôi niềm vui. Nhưng hắn cũng không cho rằng như vậy, ma chính là ma, đạo chính là đạo, từ xưa chính tà bất lưỡng lập, ma đạo bất lưỡng tồn, nếu không, các tu sĩ cũng sẽ không dùng 'tâm ma' để hình dung mê chướng trên con đường tu hành.

Có lẽ thật sự có người có thể cùng tu hai môn thần thông ma đạo này, tựa như Phật Đạo song tu, nhưng Liêu Văn Kiệt tự biết, đó là đại lang mượn vật tỉnh thân, thủ đoạn để tạo ra đột phá mà

thôi, tay chân nhỏ bé của hắn, ngay cả giả vờ cũng không được, làm sao có thể chịu được loại kích thích này.

Càng nghĩ càng đau đầu, nếu không phải không có tay, hận không thể lập tức đem đạo thân của mình chuyển đi.

Đạo thân chính là ánh sáng của tu luyện chân chính tứ tung ngũ hoành cửu tự chân ngôn, trước kia, Liêu Văn Kiệt coi nó là nguyên thần của tâm hồn, nhưng một người không có khả năng có hai nguyên thần, tùy ý lấy một cái tên, để biểu thị cùng ma thân chỗ khác nhau.

“Đáng tiếc, nếu dùng phương thức chính xác mở [Lục Thiên Đại Âm Tiên Kinh], luyện ra một nguyên thần mới, chịu chút thiệt thòi liền nhận, có lẽ còn có khả năng đem hai thứ này dung hợp thành một thể.

Nhưng hết lần này tới lần khác lại dùng sai phương thức , một môn tiên pháp đường hoàng thế này, thế mà luyện phản một trăm tám mươi độ…”

Đang nghĩ ngợi, đạo thân ngồi xếp bằng trên đệm dưới sự thúc đẩy của lực vô hình , trong phút chốc lui ra khoảng cách vô hạn, biến mất trong tầm mắt Liêu Văn Kiệt.

“Ồ, thì ra địa bàn nội thị của ta lớn như vậy?

Liêu Văn Kiệt kinh ngạc không thôi, trong lòng có cảm giác, tầm mắt chuyển sang bên cạnh đạo thân.

Nhìn đạo thân không biết mệt mỏi, tựa hồ vĩnh viễn đều đang tu luyện, hắn thầm nghĩ một tiếng chuyên nghiệp, không hổ là mình, tu luyện vừa đẹp trai vừa khắc khổ.

Ngẫm lại còn chưa an toàn, một ý niệm trong đầu hạ xuống, tầm mắt mang theo đạo thân hướng thẳng lên trời mà đi.

Không gian nội thị tối đen như mực, chỉ có một chút ánh sáng, toàn bộ dựa vào hiệu ứng phát sáng của đạo thân, căn bản cũng không có phương hướng đáng nói, hắn cho rằng bầu trời, là phương hướng cao nhất của đạo thân.

Trong nháy mắt, không biết bao nhiêu khoảng cách.

Làn sương mù màu đen phá vỡ, bầu trời vạn trượng quang mang, chợt xuất hiện màu trắng cùng phía dưới hắc ám phân biệt rõ ràng.

Liêu Văn Kiệt nhìn mà tấm tắc khen ngợi, nhận thấy cách đó không xa có một điểm phát sáng, trong lòng tâm niệm gọi tới, rõ ràng là quyển sách nhỏ của [Tịnh Thiên Địa Thần Chú].

“Quyển sách này sao lại ở chỗ này?”

Liêu Văn Kiệt như có điều suy nghĩ, lại là mấy ý niệm hạ xuống, tụ bảo bồn*, tiểu hoàn dương đan, bó dây đỏ, còn có với dịch cân tẩy tủy đan chưa ăn ùn ùn kéo đến.

*Tụ bảo bồn : bát châu báu, bảo vật truyền thuyết của TQ.

Xa xa, một ngọn núi nhỏ do đồng tiền tạo thành lơ lửng giữa không trung, xung quanh, hơn trăm thanh kiếm Kim Tiền sắp xếp chỉnh tề.

Tất cả các mặt hàng trong hệ thống thu nhập đều ở đây.

Lạ thật, thần chú Tịnh Thiên Địa cùng Tụ Bảo Bồn ta có thể lý giải, coi như là pháp bảo, xuất hiện trong nội thị không gian của ta thì hợp tình hợp lý, nhưng mấy sợi dây đỏ, dịch cân tẩy tủy đan vì sao cũng ở chỗ này?”

Liêu Văn Kiệt suy tư một lát, lá gan lớn hơn một chút, không chừng hệ thống cũng ở chỗ này.

Một niệm hạ xuống, ống kính thị giác thứ ba nhanh chóng kéo xa, cho đến khi lui đến 'tận cùng trời đất' không thể di chuyển nữa mới thôi.

Trong tầm mắt, thiên địa tựa hồ là một quả cầu, ít nhất bầu trời là một bán cầu, phía dưới bóng tối có mặt tròn, tựa như đại lục, nếu là đối xứng trái phải, thật đúng là một quả bóng.

Mà bạch quang trên bầu trời, nguồn sáng đến từ chín chữ lớn —— lâm binh đấu giả, trận liệt tiền hàng.

Chín chữ dựa theo tứ tung ngũ hoành, đan xen trên bầu trời, ngay từ đầu không nhìn thấy, là bởi vì mấy chữ này quá lớn, ống kính kéo xa mới có thể thấy rõ một hai.

Liêu Văn Kiệt suy trước nghĩ sau, lần đầu tiên mơ thấy đạo thân tu luyện niệm lực, chính là sử dụng cửu tự chân ngôn, nói thế giới này là cấu trúc của cửu tự chân ngôn , cũng làm cơ sở, cũng phù hợp với thuyết pháp phát triển hiệu ứng kỳ diệu vô tận của cửu tự .

Chương 316: Sự nghiệp và tình yêu 2 Hắn kiến thức thấp kém, tạm thời cho rằng như vậy.

Liêu Văn Kiệt tìm kiếm hệ thống không có kết quả, chủ động rời khỏi trạng thái nội thị, trước khi đi cẩn thận nhìn thấy bóng tối phía dưới mắt.

Trước kia không cảm thấy có cái gì, hiện tại bên trong có thêm một cỗ ma thân, đột nhiên phát hiện cái thứ hắc ám quỷ dị thâm thúy này, càng nhìn càng tràn ngập ma tính, phảng phất ma thân phía dưới tùy thời đều có thể nhảy ra…

Không thể nghĩ, nếu thật sự nhảy ra là xong đời.

……

“Hiền đệ, ‘Huyết Hải Ma La Thủ Chép Kinh’ tu luyện như thế nào, có phải tiến bộ thần tốc hay không?”

Vừa mở mắt ra, trước mặt là khuôn mặt to của Thiên Tàn đang tiến lại gần, râu bát tự run lên, muốn hèn mọn thì có bao nhiêu hèn mọn.

Liêu Văn Kiệt yên lặng đứng dậy, lui ra xa hai bước, sờ sờ từ trên xuống dưới, cũng may, quần áo chỉnh tề, không có dấu hiệu bị tay heo muối chạm vào.

“Hiền đệ, cậu làm sao vậy?”

Thiên Tàn không rõ nguyên nhân, cho rằng Liêu Văn Kiệt luyện công lại xảy ra chuyện, nói:

“Cậu vận công thử xem, nếu có cái gì không đúng. Tôi cũng chỉ ngay tại chỗ. ”

“Không tốt, ‘Huyết Hải Ma La Thủ Chép Kinh’ quá tà môn, tôi vừa mới chỉ là một lần vận công, máu toàn thân sôi trào, tôi sợ dùng thời gian dài, sẽ đem máu của mình hấp khô.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, quá tà tính, nói cái gì cũng sẽ không luyện nữa.

Nói là không luyện, nhưng tình huống của mình, hắn so với ai cũng rõ ràng hơn, chân khí hai mươi năm của Võ Đức Huy cùng Lệ Trì, toàn bộ ở trong cơ thể hắn chuyển hóa thành huyết sắc niệm lực, môn công phu này hắn đã luyện thành.

“Vậy mà lại có loại chuyện này?”

Thiên Tàn nhíu mày sờ bả vai Liêu Văn Kiệt vài cái, nói thầm: “Không đúng nha, không phải là như vậy, chẳng lẽ lúc tôi thôi diễn đã đẩy sai công pháp?”

Nghe này, đây có phải là lời nói của con người không?

Liêu Văn Kiệt nghe nói như vậy, hận không thể bóp chết Thiên Tàn, tình cảm năm đó Huyết Hồn môn luyện sai [Lục Thiên Đại Âm Tiên Kinh], không ngộ ra Tiên Pháp Vô Thượng, ngược lại ngộ ra một môn ma công, thời điểm Thiên Tàn ra tay cướp đoạt, lại đem Huyết Hải Ma La Thủ Chép Kinh lần nữa nhầm lẫn, sai thêm sai, đến trong tay anh ta đã không biết lệch thành cái dạng gì.

Âm âm liền dương à?

Nhẩm nhí, dùng ngón chân nghĩ cũng biết, loại xác suất này thấp đến mức nào.

“Hiền đệ, cậu cúi mặt làm gì, vi huynh cũng không phải cố ý.

- Thiên Tàn mặt đỏ lên, ngẫm lại Liêu Văn Kiệt liên tiếp xuất hiện dị trạng, vừa hộc máu, lại vừa công lực không đủ, thật đúng là luyện công luyện sai.

Lòng tốt lại thành chuyện xấu, Thiên Tàn chỉ muốn bồi thường một chút, nhìn trái nhìn phải, chỉ vào xác hai người đang nằm: “Hiền đệ chớ hoảng hốt, nơi này còn có Như Lai Thần Chưởng, cậu có thể luyện cái này.”

“Tôi học ma công, lại luyện Như Lai thần chưởng, có khả năng không?” Liêu Văn Kiệt khóe mắt co rút, hoài nghi mình sẽ tức chết.

“Ha ha ha, hiền đệ quá coi thường tôi.”

Thiên Tàn xoay lưng cười to, khiến Liêu Văn Kiệt đem tâm đặt trở lại trong bụng: “Có tôi ở bên cạnh nhìn, cậu nhiều lắm là trọng thương, muốn chết không dễ dàng như vậy.”

Liêu Văn Kiệt: “...”

Bất cứ người khác nghĩ điều gì, hắn cảm thấy bản thân như

đang bị đe dọa.

Không được, hai hàng này quá nguy hiểm, xem xong Thần Chưởng Như Lai liền đi, lưu lại sớm muộn gì cũng bị giày vò chết.

“Hai người các ngươi, đừng giả chết, một người mười năm công lực mà thôi, giả vờ như mất nửa mạng không bằng.”

Thiên Tàn đá hai người: “Bí tịch của Như Lai thần chưởng đặt ở đâu, mau giao ra.”

Kỳ thật, bí tịch ngoại trừ hình thức văn tự sách cổ, trong đầu Võ Đức Huy cũng có một phần, lấy trùng Thiên Tàn làm con tin , có thể để cho hắn lặng lẽ viết ra.

Xét thấy Võ Đức Huy lén sửa mấy chữ, cũng không ai biết, nguy hiểm quá lớn, Liêu Văn Kiệt trực tiếp đưa đề nghị này.

“Giáo chủ, chúng ta không phải mất nửa mạng, mà là mất hơn phân nửa mạng, động ngón tay toàn thân đều đau, có thể để cho chúng ta nghỉ ngơi một lát, đêm nay lại về nhà lấy lại không?”

“Bớt nói nhảm, thời gian của tôi quý báu, hai người các ngươi chính là chết, cũng phải chết trên đường về nhà cho tôi.”

Thiên Tàn hung tợn cầm lấy trống bên thắt lưng, kiêu căng gõ lên.

“Giáo chủ tha mạng, ruột sẽ bị cắn thủng rồi!”

“Cái này về nhà, cái này về nhà…”

Hai người đau đến lăn lộn khắp nơi.

Liêu Văn Kiệt thấy thế, vội vàng che bụng, vỗ một cái lên vai Thiên Tàn: “Đại ca, còn có tôi, sao anh lại quên tôi đi.”

“Không tốt, ngộ thương hiền đệ.”

Thiên Tàn vẻ mặt áy náy, nhấc chân đạp hai người vài cái, dễ dàng an ủi nói: “Hiền đệ chớ hoảng hốt, trùng Thiên Tàn có thể ăn vào, tự nhiên cũng có thể lấy ra, tôi đây sẽ nói cho cậu biết phương pháp…

“Hai người làm gì, đi ra.”

” Yo! Này!

Thiên Tàn nhấc chân đá Võ Đức Huy và Lệ Trì sang một bên, nhỏ giọng nói: “Trùng Thiên Tàn thích khô lạnh, sợ nhất là cay và nước, ngươi trở về uống một bụng nước ớt, càng cay càng tốt, nó liền tự mình bò ra.”

“Đúng rồi, lượng nhất định phải nhiều, tốt nhất là rót vào cổ họng, nói như vậy, giơ tay lên là có thể lấy ra.”

“……”

Hảo low Trùng !

Liêu Văn Kiệt cõng Thiên Tàn trợn trắng mắt, thay đổi một gương mặt cảm kích đến rơi nước mắt: “Đại ca, việc này không cần nói nữa, tôi biết trước kia anh thường xuyên bị người lừa gạt, cho nên…”

“A, hiền đệ, làm sao cậu biết tôi thường xuyên bị người ta lừa gạt?”

Thiên Tàn kinh hãi thất sắc, lão cho rằng bảy trăm năm trôi qua, hẳn là không ai biết mới đúng.

“……”

Liêu Văn Kiệt gãi gãi đầu, cũng rất khó hiểu, vừa nhìn đã biết chuyện, có cái gì kỳ quái.

“Thật không giấu diếm, tôi đoán.”

“Hiền đệ đoán được thật chuẩn!”

“……”

Chương 317: Trong lòng một nhóm hoảng loạn 1 Liêu Văn Kiệt không muốn nói thêm gì, tiếp tục đề tài lúc trước: “Cho nên, trong bụng ta nếu không có trùng Thiên Tàn, đại ca ngoài miệng không nói, trong lòng nhất định sẽ có nghi kỵ. Vì nghĩa khí của hai huynh đệ tôi và anh, tôi thà rằng chịu chút ủy khuất, cũng sẽ không lấy ra sâu Thiên Tàn.”

“Hiền đệ! ”

“Đại ca!”

- Thiên Tàn vô cùng rung động, giơ tay ôm lấy Liêu Văn Kiệt, người sau phối hợp với diễn xuất của anh ta, lúc ôm, giơ tay dính chút nước bọt ướt át khóe mắt.

“Hiền đệ, có những lời hôm nay của cậu, tôi…”

“Được rồi, đừng phô IQ nữa, không , đừng nói cái gì nữa.”

Liêu Văn Kiệt nghiêm túc lắc đầu: “Trùng Thiên Tàn ở trong bụng tôi, tôi đem tính mạng phó thác cho anh, cam tâm tình nguyện, để chứng minh tuyệt không hai lòng.”

“Hiền đệ, cậu…”

Thiên Tàn nghẹn ngào thất thanh, nước mắt vui sướng không ngừng chảy xuống, hơn bảy trăm năm, lão rốt cục tìm được một người huynh đệ đáng tin cậy.

“Được rồi, cứ như vậy đi, buổi tối đi lấy Như Lai Thần Chưởng cũng không muộn, hiện tại thời gian còn sớm, tôi gọi cho anh mấy công chúa.”

“Bây giờ cũng được?”

Thiên Tàn nghe vậy lập tức không khóc: “Nhưng tôi nghe nói các công chúa đều làm ca đêm, hơn nữa tám khả năng tối hôm qua… Có thể không khỏe, phải nằm trên giường trong vài ngày.”

“Mẹ kiếp, anh có phải là máy đóng cọc không?”

“Chuyện nhỏ, tiền quản đủ, ca đêm cũng có thể đổi ca ngày, mang bệnh đi làm cũng không thành vấn đề.”

Liêu Văn Kiệt tuyệt đối không hâm mộ, vỗ vỗ ngực tỏ vẻ vấn đề không lớn: “Bất quá mang bệnh ra trận, nhất định sẽ ảnh hưởng đến nhã hứng của đại ca, hơn nữa tám người ngày hôm qua, hẳn là công chúa xinh đẹp nhất trong hộp đêm này…được rồi, tôi sẽ đổi một quán khác và gọi cho anh cho tám cô luôn.

“Làm sao lại ý tứ như vậy!”

Thiên Tàn xoa xoa tay, giữ chặt Liêu Văn Kiệt muốn nhảy lầu: “Xa hay không, nếu không tôi dùng khinh công dẫn cậu đi?”

“Không xa, rẽ hai con phố là đến, chúng ta đi bộ qua.”

Liêu Văn Kiệt vội vàng hô ngừng, hắng giọng với xác hai tên nằm kia : “A Huy, A Trì, tôi có công lực hai mươi năm của các ngươi, đây là tôi nợ các ngươi. Tôi là người không thích nợ người ta cái gì, hôm nay toàn bộ tiêu dùng của các ngươi đều tính là trên người Vương Bách Vạn tôi , thế nào, còn có thể đứng lên sao?”

“Bách Vạn ca ca, sao lại không biết xấu hổ để anh phung phí vậy chứ!”

“Đúng vậy, bất quá thời gian gấp gáp, chúng ta mau đi, đừng quấy rầy nhã hứng của giáo chủ.

Võ Đức Huy và Lệ Trì cọ một cái đứng lên, khuôn mặt nghiêm túc.

Bọn họ muốn làm đại hiệp, muốn hành hiệp trượng nghĩa, ngoại trừ thích đùa giỡn trai đẹp, còn có hai nguyên nhân rất trọng yếu.

Sự nghiệp và tình yêu.

Đơn giản chính là, tiền bạc và phụ nữ.

Đi theo Liêu Văn Kiệt, không cần tiêu tiền liền có nữ nhân, chuyện ca hát liền có mấy vạn đồng vào sổ sách, mộng tưởng đều trong tầm tay, có võ công hay không, đã không còn quan trọng nữa.

“Giáo chủ, anh Bách Vạn, lầu ba chính là nơi tôi và A Trì ở.”

Tám giờ tối, bốn người rời khỏi hộp đêm, Võ Đức Huy và Lệ Trì dẫn đường phía trước, eo mỏi nhừ, nâng đỡ lẫn nhau, so với Thiên Tàn tràn đầy tinh thần nghiễm nhiên là hai thái cực.

Hai người ở hộp đêm sự nghiệp tình yêu song bội thu, hơn nữa Liêu Văn Kiệt hứa hẹn, sau khi lấy được Như Lai Thần Chưởng, còn có tình yêu khác chờ đợi bọn họ. Cho nên, hai người mặt ngoài mài giũa hoàn toàn là thân thể chịu không nổi, trong lòng vẫn rất vui vẻ phối hợp.

“Chậc chậc, phòng đình lớn như vậy, nhìn không ra, hai người các cậu còn rất có tiền.”

“Anh Bách Vạn nói đùa, sao có thể so sánh với anh, chúng em ở chính là phòng cho thuê, chỉ riêng tiền thuê nhà cũng phải trả hơn một nửa tiền lương của em và a Huy.”

Lệ Trì nhíu mày, bộ dáng tất cả mọi người đều hiểu: “Phòng ốc lớn, làm việc cũng thuận tiện, anh Bách Vạn, anh hiểu rõ như vậy, em sẽ không nói kỹ.”

“Cần phải nói kỹ, tôi liền thích nghe người ta kể chuyện xưa.”

“Hắc hắc hắc…”

Cảm giác đồng tình giữa nam nhân X4, có đôi khi rất nhàm chán.

Vừa vào phòng, Vũ Đức Huy và Lệ Trì đã trợn tròn mắt, lộn xộn như một cơn bão. Đồ nội thất lộn xộn, lộn xộn, giường và ghế sofa bị cắt thành vải, quần áo và chăn mền ném khắp nơi.

“Chuyện gì xảy ra, có trộm vào trong nhà ?”

Võ Đức Huy hoảng sợ, xông vào phòng ngủ của mình, chỉ chốc lát sau đã phát ra tiếng kêu bi thương tuyệt vọng

“Tiền mất rồi, vất vả tích góp được năm năm, tất cả đều đi tong rồi!”

“Đã sớm nói với cậu, tiền loại vật này giữ không được, nên ăn nên uống, cậu xem tôi, chỉ cần tôi không tiết kiệm tiền, tên trộm vĩnh viễn không trộm được đồ của tôi.” Lệ Trì vui sướng khi người gặp họa.

Bang !

Một giây trước dương dương đắc ý, một giây sau nhào xuống đường, Lệ Trì không cần quay đầu lại nhìn liền biết, lực đạo quen thuộc này, nhất định là Thiên Tàn không sai.

“Để cho các cậu trở về lấy bí tịch của Như Lai Thần Chưởng, không phải để cho các cậu bắt trộm, bí tịch ở đâu, nhanh chóng giao ra.”

“Cái này tìm, cái này tìm…”

Lệ Trì liên tục bò vào phòng ngủ Võ Đức Huy, thì thầm bên tai.

Liêu Văn Kiệt khẽ lắc đầu, bí tịch của Như Lai Thần Chưởng không còn, cảnh trong phòng cuồng quá phong, đồ đạc bày biện bị

người lật đổ đánh nát, đúng như dự liệu, hẳn là do những đệ tử môn phái kia gây ra.

Bất quá, bí tịch Như Lai thần chưởng bị bọn họ nhặt đi khả năng không lớn, còn có một vị Vân La công chúa đến nay vẫn chưa lộ diện, bí tịch hẳn là ở trên người cô ta.

Chương 318: Trong lòng một nhóm hoảng loạn 2 “Hai người các cậu, lẩm bẩm liền cho rằng tôi không nghe thấy?”

Thiên Tàn nổi giận đùng đùng đi vào phòng ngủ, một tay một cái, nhấc cổ áo hai người lên: “Nói, Vân La công chúa giấu ở đâu?”

Hình ảnh quá quen thuộc, khiến Liêu Văn Kiệt nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt, theo bản năng dựa vào cửa.

“Giáo chủ, hai ngày nay chúng ta vẫn ở bên cạnh anh, Vân La đi đâu, chúng em thật không biết.”

“Giáo chủ anh cũng thấy rồi, trong nhà loạn thành như vậy, có thể là sơn tặc cường đạo đánh tới cửa, đem Vân La bắt về núi làm áp trại phu nhân.”

“Ôi, một đám tặc lông nhỏ, công phu mèo ba chân, chỉ bằng bọn họ cũng muốn bắt được Vân La công chúa?”

Thiên Tàn cười lạnh một tiếng, đem hai người ném trên mặt đất, nhấc chân muốn đá.

“Đại ca, không cần đánh, bọn họ đích xác không biết.”

Liêu Văn kiệt xuất hiện nói ngăn cản Thiên Tàn, Võ Đức Huy và Lệ Trì công lực mất hết, chịu không nổi quyền cước không nhẹ không nặng của Thiên Tàn.

“Hiền đệ, Như Lai thần chưởng thì làm sao bây giờ?”

“Ôm cây đợi thỏ, có hai người bọn họ ở đây, không cần chúng

ta đi tìm, Vân La công chúa sẽ ngoan ngoãn tới cửa."

Liêu Văn Kiệt đối với chuyện này tin tưởng không chút nghi ngờ, cùng là nhân vật chính diện, hắn hiểu được sự bất đắc dĩ đối phương. Nhưng mà Vân La cũng không cần lo lắng, đừng nhìn Thiên Tàn võ công cái thế, trong tay còn có hai con tin, nhưng sau lưng, còn có anh ta nằm vùng ẩn nhẫn đã lâu.

"Được, nghe hiền đệ, chờ Vân La chủ động đưa tới cửa."

Thiên Tàn nhặt lên một cái ghế miễn cưỡng có thể làm, vểnh chân lên, trong đầu ảo tưởng cuộc sống tốt đẹp sau này.

Anh ta trở thành đại hiệp một đời, võ lâm chí tôn, bên tay trái là Liêu Văn Kiệt cung kính huynh hữu đệ, bên tay phải là Vân La hiền lương thục đức, hai thái giám đáng chết Là Vũ Đức Huy và Lệ Trì phụng dưỡng trái phải, mấy ngàn tiểu đệ hô to 'Giáo chủ Văn Thành Vũ Đức'.

"Hahaha————"

Liêu Văn Kiệt: (?_?)

Hắn lười nói cái gì đó, bĩu môi nói: "Đại ca, nơi này không an toàn, chúng ta đổi chỗ khác chờ đi."

Các đại môn phái tới một lần, khẳng định còn có thể lại một lần nữa, vả lại rất có khả năng, xung quanh liền có tay mắt bọn họ sắp xếp, nhanh chóng rời đi là tốt.

Sợ ngược lại không sợ, giá trị vũ lực của Thiên Tàn, rõ ràng là tu tiên ở thế giới võ hiệp, đến bao nhiêu người đều đánh cho không còn cái gì.

Nhưng thứ này xuống tay không biết nặng nhẹ, vạn nhất đánh chết người…Rắc rối.

“Hiền đệ yên tâm, tôi ở nơi nào, nơi đấy an toàn.”

“Không, ý của tôi là đâu đâu cũng là chờ, đã như vậy, không bằng đi hộp đêm.”

Liêu Văn Kiệt nhếch miệng cười: “Đổi lại một nhà khác, tôi lại tìm tám công chúa cho đại ca, để cho các nàng hầu hạ anh.”

“Ừm, đều nghe hiền đệ.”

……

Bốn người đi xa, trên một chiếc xe hơi bên đường, bốn đệ tử môn phái vừa lấy ra điện thoại, một bên khởi động xe.

Đúng lúc này, buồn ngủ nặng nề đánh vào trong lòng, mí mắt bốn người lấp lánh, phanh tay còn chưa buông xuống, liền quay đầu ngủ thành heo chết.

Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ trực sẵn*.

*Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ trực sẵn: tham lợi trước mắt quên họa phía sau.

*Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ trực sẵn: tham lợi trước mắt quên họa phía sau.

Hai người đàn ông từ đầu hẻm đi ra, một người lấy bật lửa châm thuốc, giơ tay múa chân ra hiệu, người kia từ trong túi lấy ra tấm ảnh.

Trên tấm ảnh đầy tuyết trắng, bốn avatar chậm rãi phác họa, chính là bốn người Liêu Văn Kiệt, tinh tế chân thực.

Giây tiếp theo, giấy ảnh trở lại tuyết trắng.

Hai người đàn ông nhìn nhau gật đầu, xoay người đi vào ngõ nhỏ, rất nhanh liền biến mất trong bóng tối.

.....

Trong biệt thự không biết tên, hai nữ một nam ngồi đối diện.

Cô gái trẻ quần áo xinh đẹp thời thượng là Vân La, lông mày nhạt như nước mùa thu, không thoa son phấn, dung mạo cực đẹp. Bên cạnh là nha hoàn Tiểu Man của nàng, bộ dạng bình thường, nhưng rất hung dữ, bưng chén trà than thở.

“Hai vị không cần lo lắng, đồng nghiệp của tôi đã ra ngoài tìm người, rất nhanh sẽ có tin tức.”

Lão giả nói chuyện năm nay ước chừng sáu mươi tuổi, hai mắt lấp lánh, quắc thước hữu thần, đầu đầy tóc hoa râm chăm sóc tỉ mỉ, tinh khí thần không kém người trẻ tuổi hai mươi tuổi.

Lão giả tên là Nghiêm Chân, đại sư công năng đặc dị, Trưởng đoàn đoàn biểu diễn công năng đặc dị của Đại lục.

“Nghiêm sư phụ, tình huống bên ngoài tôi cũng đã hỏi thăm qua, A Huy và A Trì đi tìm tin tức thần chưởng bí tịch, rất nhiều người đều đang tìm hai người bọn họ.”

Vân La lo lắng: “Nếu chỉ là những người trong giang hồ này, tôi cũng không lo lắng, nhưng lúc trước ngài cũng đã nói qua, Thiên Tàn đã đến HongKong, tôi sợ hai người bọn họ rơi vào trong tay Thiên Tàn.”

“Công chúa mặc dù thoải mái, HongKong tuy không lớn, nhưng cũng là đô thị đẳng cấp thế giới có hơn năm trăm vạn người, hai người bọn họ bị Thiên Tàn bắt được xác suất rất nhỏ.”

Nghiêm Chân cười an ủi hai tiếng, nghĩ ra cái gì, từ trong túi lấy ra một tấm ảnh màu trắng.

Xem xong, ngơ ngác tại chỗ.

“Làm sao vậy, Nghiêm sư phụ?”

“Thu hồi lời lúc trước, hai người bọn họ thật sự bị Thiên Tàn bắt được.”

Nghiêm Chân đặt ảnh lên bàn: “Đồng nghiệp tôi truyền lại tin tình báo, Thiên Tàn vừa mới áp giải Võ tiên sinh và Lệ tiên sinh về nhà, hiện tại đã rời đi.”

“Quả nhiên vẫn như vậy, sợ cái gì đến cái đó…”

Chương 319: Trong lòng một nhóm hoảng loạn 3 Vân La thở dài một tiếng, lúc trước cô liền có suy đoán, Võ Đức Huy trước học được mấy chiêu thức Như Lai thần chưởng, người trong giang hồ bình thường căn bản không giữ được anh ta, một ngày một đêm không trở về, nhất định là bị Thiên Tàn bắt.

Cũng may người không có việc gì, tính mạng nhất thời không lo.

“Công chúa, người này là ai, cô có biết không?”

Nghiêm Chân chỉ vào ảnh đại diện Liêu Văn Kiệt: “Căn cứ vào tin tức đồng nghiệp của tôi truyền về, tựa hồ hắn ta và Thiên Tàn là một nhóm, lúc hai người đi bộ, Thiên Tàn kề vai sát cánh với hắn ta.”

“???”

Vân La nghe mà sửng sốt, lúc nhìn ảnh chụp, cô còn tưởng rằng Liêu Văn Kiệt và Võ Đức Huy hai người giống nhau, hóa ra cũng là kẻ xui xẻo bị Thiên Tàn bắt được.

“Công chúa cũng không biết?”

“Không biết.”

“Tôi hiểu rồi, cái này để cho người đi điều tra, hắn hẳn là

người Hồng Kông .” Nghiêm Chân nói, chậm rãi nhắm mắt lại.

Năm phút sau, cửa phòng đẩy ra, một người đàn ông đeo kính râm đưa tài liệu cho Nghiêm Chân, không nói một chữ, xoay người đóng cửa rời đi.

Nghiêm Chân lật xem văn kiện, theo bản năng lẩm bẩm: “Đại sư bắt quỷ Lý Ngang… Phong Tứ… Còn có Cao Tiến, Long Ngũ… Hóa ra là hắn ta.

“Nghiêm sư phụ, người này là ai? ”

Hắn tên là Liêu Văn Kiệt, nói thật, người này có chút tà môn!”

Nghênh đón tầm mắt khó hiểu của Vân La, Nghiêm Chân cười khổ lắc đầu, không đưa lên tài liệu, mà phất tay vung tay lên, đem nó thiêu thành tro tàn.

Chỉ vì dòng cuối cùng của tài liệu chú thích ‘mã hóa’, đọc xong phải bị phá hủy, không được truyền ra ngoài.

“Nghiêm sư phụ, hắn là đồng bọn của Thiên Tàn sao?”

“Không dễ nói, nhưng người này đích xác thích kết giao dị chủng, hơn nữa…”

Nghĩ đến mấy chữ được thêm trên văn kiện, Nghiêm Chân có chút đau đầu: “Bản thân hắn cũng là một dị chủng, trước khi hiểu rõ mục đích của hắn, vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.”

“Dị chủng!?”

“Ừm, hắn có một môn bản lĩnh hiếm thấy, tôi không thể nói rõ, công chúa chỉ cần biết, có hắn ở đây, muốn cứu Võ tiên sinh cùng Lệ tiên sinh thập phần khó giải quyết.”

Nghiêm Chân nhíu mày, trên văn kiện ghi rõ Liêu Văn Kiệt có năng lực dự đoán tương lai, thứ cho cô nói thẳng, quá mức không

thể tưởng tượng nổi.

Tuy nhiên, các nguồn thông tin tình báo là đáng tin cậy và đã được chứng minh là không sai.

“Phiền toái rồi…”

.....

“Phiền toái lớn rồi!”

Hộp đêm, Liêu Văn Kiệt một mình ngồi trong phòng nhắm mắt, ba kẻ vui vẻ còn lại đi rồi.

Trên mặt hắn biểu hiện trời sập cũng không sợ hãi, trong lòng lại một nhóm hoảng loạn.

【 Lục Thiên Đại Âm Tiên Kinh 】 không hổ là tiên pháp cao cấp, ngộ ra ‘Huyết Hải Ma La Thủ Chép Kinh’ vô cùng tà môn, không cần chủ động tu luyện, công lực đều đang cọ cọ tăng lên.

Nếu như nói, niệm lực tu luyện đứng đắn là bầu trời xanh không màu, vậy niệm lực chép kinh của Huyết Hải Ma La chính là màu đỏ như máu, rất dễ phân biệt.

Ban đầu, trong cơ thể hắn có hai mươi năm công lực chuyển hóa thành tu vi, hiện tại phần huyết sắc niệm lực hoàn toàn bất đồng này lại có tăng trưởng, đà phát triển vô cùng nhanh, so với hiệu suất tu luyện trong mộng của hắn còn khoa trương hơn.

Nghĩ tới nghĩ lui, tựa hồ có thể cứu hắn, cũng chỉ có Như Lai Thần Chưởng.

“Nhưng nếu như, Như Lai thần chưởng cộng thêm cửu tự chân ngôn đều không áp chế được, thì nên làm như thế nào cho đúng đây…”

Bang bang!

Ngay khi Liêu Văn Kiệt nhíu mày khổ tư, cửa phòng gõ lên, tiếng phục vụ chuyên dụng vip đi qua, Nghiêm Chân mang theo Vân La, Tiểu Man đi vào.

“Cám ơn, ta không cần đặc biệt phục, chỉ muốn một mình…”

Liêu Văn Kiệt nói đến một nửa dừng lại, chỉ vào Vân La nói: “Không ngờ chất lượng dịch vụ của các ngươi còn rất cao, cái này lưu lại, người kia mang đi.”

“……”x3

“Sửng sốt làm gì, bắt đầu ca hát a!”

Liêu Văn Kiệt vẫy vẫy tay với Vân La, sau đó nói với Nghiêm Chân: “Tốt lắm, dịch vụ của quán bar các anh rất tốt, ít nhất chất lượng của công chúa rất cao, lần sau tôi còn có thể dẫn bằng hữu tới nơi này.”

“Há có lý này.”

Tiểu Man giận dữ, tiến lên muốn cho Liêu Văn Kiệt một chút đẹp mắt.

“Chờ một chút, đừng đi qua.”

Nghiêm Chân giơ tay lên ngăn cản, đáng tiếc chậm một bước, ánh mắt hồng quang hiện lên, vội vàng lôi kéo Vân La lui ra cửa.

Tấm thảm trước sô pha nổi lên một mảng lớn vạch đỏ, từ dưới chiếu thẳng lên trần nhà, bóng dáng Tiểu Man trực tiếp bao phủ trong đó, một trước một sau chỉ trong nháy mắt, ngay cả thời gian phản ứng của cô cũng không có.

“Tiểu Man.”

“Không cần đi qua!”

Nghiêm Chân giơ tay lên ngăn cản Vân La, nghiêm túc lắc đầu: “Yên tâm, người của cô ấy không có việc gì.”

Dây đỏ rơi xuống, Liêu Văn Kiệt ngồi trên sô pha, bên chân xuất hiện một con nhộng hình người màu đỏ.

Vòm đến vòm đi.

Bang!

Mấy sợi chỉ màu đỏ cuộn lên dao nĩa trong đĩa trái cây, lơ lửng trên bầu trời nhộng tằm, tùy thời đều có thể đâm xuống.

“Cậu Liêu, cậu hiểu lầm rồi, chúng ta cũng không có ác ý.” Nghiêm Chân nói.

“Thật ngại quá, ông nhận lầm người rồi, ở đây chỉ có Vương Bách Vạn, không có ai họ Liêu.”

Liêu Văn Kiệt đứng lên, hai tay ôm quyền nói với Vân La: “Nếu như tôi không đoán sai, cô nhất định chính là Vân La công chúa, quả thật trời sinh lệ chất, khó trách đều qua hơn bảy trăm năm, còn làm cho đại ca tôi nhớ mãi không quên.”

“Đại ca! Đại ca cậu là Thiên Tàn?”

Chương 320: Cực hạn, 2 đổi 2 1 Vân La kinh ngạc vô cùng, Thiên Tàn tà đạo trung nhân, tính cách nổi tiếng hỉ nộ vô thường, làm sao có người nhận anh ta làm đại ca?

Trừ khi…

- Tôi hiểu rồi, cậu bị trùng Thiên Tàn khống chế!

“Hừ, tôi cùng đại ca vừa thấy đã quen, cho dù không có trùng Thiên Tàn, tôi cũng cam tâm tình nguyện xưng anh ấy một tiếng đại ca.”

Liêu Văn Kiệt hừ lạnh một tiếng: “Tôi kính trọng cô là bởi vì đại ca tôi đối với cô ái mộ có thừa, nếu lại lên tiếng châm ngòi tình cảm của huynh đệ chúng ta, đừng trách Vương mỗ thủ hạ vô tình.”

“Ha ha ha, ngài Liêu quá cẩn thận rồi.”

Nghiêm Chân cười ha ha, chỉ vào bốn phía vách tường: “Cậu yên tâm, đồng nghiệp của tôi ở gần đó, gian phòng này mặc kệ phát sinh động tĩnh gì, người bên ngoài đều không nghe được, Thiên Tàn cũng sẽ không.”

“Tôi không hiểu ông đang nói cái gì!”

Liêu Văn Kiệt ngữ điệu không thay đổi, trên vách tường sau lưng, hồng tuyến bút đi long xà, phác họa ra hai hàng chữ.

“Đắc tội’

‘Trong bụng tôi có trùng Thiên Tàn’

“Ách, cậu Liêu tiên sinh, giữa các vách tường có giới hạn chân không, cậu có thể nói thẳng, người bên ngoài không nghe được.” Nghiêm Chân lau mồ hôi lạnh trên đầu, người này cũng quá cẩn thận.

“Đã nói rồi, tôi nghe không hiểu ông đang nói gì.”

Liêu Văn Kiệt cánh tay phải dây đỏ quấn quanh, thẳng quyền hướng Nghiêm Chân đánh xuống, dây đỏ lăng không chia làm hai, hóa thành hai quỷ thủ thật lớn, đối với Nghiêm Chân cùng Vân La mở ra lợi trảo.

Bang !

Nghiêm Chân cũng chưởng thành đao, trái phải vung xuống, dễ dàng chặt đứt hai quỷ thủ. Hỏa xà đột nhiên xuất hiện, đem quỷ

thủ rơi xuống đất thiêu thành tro tàn, cũng theo dây đỏ hướng Liêu Văn Kiệt cuốn đi.

Liêu Văn Kiệt nhíu mày thu hồi dây đỏ, hỏa xà không có vật dễ cháy, lăng không hóa thành tia lửa tiêu tán.

“Thì ra là cao thủ có công năng đặc dị…”

Hắn nhìn về phía Nghiêm Chân, chậm rãi nói: “Các hạ không phải người địa phương, đại lục tới?““Cậu Liêu quả nhiên đã nhìn ra.”

Cái gì gọi là quả nhiên đã nhìn ra, nói đương nhiên giống nhau.

Liêu Văn Kiệt trong lòng nghi hoặc, tiếp tục hỏi: “Các hạ ở đại lục bên kia, thân phận là gì?”

“Tại hạ Nghiêm Chân, đoàn trưởng đoàn biểu diễn công năng đặc dị.”

“Còn nữa sao?”

“Tại hạ Nghiêm Chân, đoàn trưởng đoàn biểu diễn công năng đặc dị.”

“……”

Ngoài dự liệu, hợp lý, câu trả lời này không có vấn đề gì.

“Thật không giấu diếm, đoàn biểu diễn chúng ta lần này chuyên môn vì Thiên Tàn mà đến, người này võ công cao thế hiếm thấy, lại có môn thần thông tuyệt học Thiên Tàn Cước này, dưới Hồng Kông không ai là đối thủ của anh ta, hỉ nộ khó nắm bắt, quá nguy hiểm.

Nghiêm Chân nói: “Cậu Liêu, trước khi tôi tới đã tra qua tư liệu của cậu, cậu xuất thân trong sạch, làm việc vội vàng công ích.

Cho nên, tôi có một cái thỉnh cầu bất tình , hy vọng tại thời điểm đối phó Thiên Tàn, cậu có thể trợ giúp một hai."

- Liêu Văn Kiệt nghe vậy trầm mặc, nghe ý tứ trong lời Nghiêm Chân, võ công Thiên Tàn cao, đủ để đánh các vô địch khắp Hồng Kông, nhưng thế sở hiếm thấy không có nghĩa là không có, đại lục có cường giả có thể chống lại Thiên Tàn, vả lại là cường giả võ đạo.

"Nguyên lai là vì đối phó đại ca tôi mà đến, đã như vậy, hôm nay nói cái gì cũng không thể lưu ông." Liêu Văn Kiệt hai mắt híp lại, dây đỏ sau lưng một lần nữa sắp xếp.

'Có bao nhiêu phần thắng?'

"Cậu Liêu, thành viên đoàn biểu diễn chức năng đặc dị của chúng tôi đều đến hồng kông rồi, tôi cũng liên lạc với mấy người bạn bên này, phần thắng ước chừng 50%."

'Không có 100% chiến thắng, cũng muốn kéo tôi xuống nước?'

"Đều nói nghe không hiểu ông đang nói cái gì, bằng vào ông cũng muốn đối phó đại ca tôi, trước tiên qua cửa ải này của tôi đi!"

Liêu Văn Kiệt bước mạnh lên, cũng chưởng hóa quyền, lạc trảo hướng Nghiêm Chân bắt tới.

Nghiêm Chân thong dong tiếp chiêu, hai tay tựa như sắt thép chế tạo, hoặc là nắm tay, hoặc là đồng chưởng, liên tục ngăn cản Liêu Văn Kiệt nhanh chóng tấn công.

Bên cạnh, Vân La vung tay gỡ ra sợi chỉ đỏ quấn quanh dao nĩa, đầu ngón tay xẹt qua nhộng tằm hình người, kéo Tiểu Man ra ngoài.

"Nghẹn… Nghẹn chết tôi… Tôi…" Tiểu Man thở hổn hển.

“Đi, Nghiêm sư phụ đang cùng hắn qua chiêu, chúng ta lên lầu cứu A Huy cùng A Trì.”

Hai người rời đi, cuộc đọ sức trong phòng vẫn tiếp tục.

“Cậu Liêu, một lão già như tôi, không phải chủ lực của hành động lần này, ngài không cần thăm dò tôi.” Nghiêm Chân thấy chiêu hủy chiêu, bộ dáng khí định thần nhàn, rõ ràng còn dư lực.

“Không phải thăm dò, tôi thật muốn giết ông.”

Liêu Văn Kiệt cũng chưởng cắt về phía cổ Nghiêm Chân, đợi trong nháy mắt rút lui rút lui, roi quất ngang, oanh kích thắt lưng Nghiêm Chân.

Nghiêm Chân giơ tay chống đỡ, thong dong ngăn cản một kích mạnh mẽ chìm xuống.

Ngay khi ông ta lộ vẻ cười nhạt, còn muốn nói cái gì đó, vẻ mặt đột nhiên biến đổi, biến mất tại chỗ.“???”

Liêu Văn Kiệt kinh ngạc nhìn về phía cửa phòng đóng chặt, dưới chân dây đỏ trải ra, xen kẽ cả gian phòng, kinh ngạc phát hiện, Nghiêm Chân cũng không có ẩn thân, mà là trực tiếp rời đi.

Di chuyển ngay lập tức!

“Mình biết ngay mà, công năng đặc dị, chính là ni mã li phổ*!”

*Ni mã li phổ 尼玛离谱, phiên âm “ní mǎ lípǔ” ： ý chỉ nói thái quá, không đúng điệu. ở đây 尼玛(ní mǎ) là tên nhân vật nima trong game đồng âm với 你妈 (Nǐ mā) , ai chơi trò này thì sẽ biết mẹ nv này có vai trò gì, còn có cả meme emoji nữa. Cơ mà không tìm ra đây game gì.

Liêu Văn Kiệt nhỏ giọng chửi thầm 1 câu, đẩy cửa chạy lên lầu, hai vòng rẽ, trong hành lang Thiên Tàn đang đứng hùng hùng

hổ hổ. Chỉ quấn một chiếc khăn tắm, thân sườn gầy gò nhìn không sót một chút nào.

“Đại ca, đã xảy ra chuyện gì?”

“Hiền đệ, cậu tới thật đúng lúc…”

Chương 321: Cực hạn, 2 đổi 2 2 Thiên Tàn siết chặt khăn tắm trên thắt lưng: “Tôi vừa đánh xong tám cái, gọi điện thoại cho quản lý đổi người, kết quả anh ta nói cho tôi biết hôm nay có người thuê sân, các công chúa đều bị gọi đi. Tôi không tin, khẳng định là anh ta bán làm ăn cho nhà khác, hoặc là ngồi trên đất khởi giá…”

Liêu Văn Kiệt đen mặt ngắt lời: “Đánh tám chuyện sau này nói kỹ, trước tiên nói trọng điểm.”

“Tôi cúp điện thoại, tức giận xông ra ngoài tìm anh ta lý luận, kết quả cậu đoán xảy ra chuyện gì?”

Thiên Tàn đấm vào tường, vui vẻ nói: “Là Vân La công chúa, cô ấy mang theo hai tiểu tặc kia chuẩn bị chuồn đi, vừa vặn bị tôi đụng phải.”

“Thế bọn họ đâu, đều chạy rồi?”

Liêu Văn Kiệt nhất thời khẩn trương hẳn lên, khó trách Nghiêm Chân không nói hai lời, trực tiếp đi chạy, thì ra là đi lên cứu người.

Võ Đức Huy và Lệ Trì được cứu đi là chuyện tốt, tránh cho tiếp tục bị Thiên Tàn giày vò. Nhưng vấn đề là, không có hai người này, hắn đi đâu tìm bí tịch của Như Lai Thần Chưởng.

“Tôi đi lên đánh ngã bốn người, kết quả không biết từ đâu toát ra một lão già xấu xa, ở dưới mí mắt ta mang hai tiểu tử thúi kia đi.”

“Đại ca, chỉ là hai tiểu tử thúi kia?”

-Đúng vậy!

Thiên Tàn nhấc chân đá văng cửa phòng trước mặt, hai người trên mặt đất xếp chồng lên nhau, chính là Vân La và thị nữ Tiểu Man của nàng.

Liêu Văn Kiệt: (—’’—)

Đây là hoạt động gì, cực hạn hai đổi hai?

Tuy rằng không nói gì, nhưng hai nữ đổi hai nam, cá nhân hắn là không có ý kiến.

“Hiền đệ, đây nhất định là do ông trời an bài.”

Thiên Tàn xách khăn tắm trên thắt lưng, cười đến râu nhảy dựng lên, duyên phận này, anh ta lại bắt đầu tin tưởng tình yêu.

“Vậy anh phải xem chặt một chút, vừa rồi tôi ở dưới lầu gặp lão đầu kia, ông ta cùng tôi giao thủ kéo dài thời gian, để Vân La công chúa đi lên cứu người.”

Liêu Văn Kiệt nói: “Tôi không phải đối thủ của hắn, vốn tưởng rằng sẽ chết tại chỗ, về sau rốt cuộc không có cách nào cùng đại ca khoái ý giang hồ, kết quả lão đầu kia nói đi là đi, đột nhiên biến mất.”

“Thì ra là chuyện như vậy, lão già đáng ghét, lần sau gặp lại ông ta, tôi nhất định sẽ vì hiền đệ cậu… cậu đang làm gì vậy?”

Đang nói, Thiên Tàn thấy Liêu Văn Kiệt ngồi xổm bên cạnh Vân La sờ tới sờ lui, lúc này giận dữ quát: “Há có lý này, đây chính là đại tẩu tương lai của cậu, cậu làm sao có thể…”

“A, anh nói cái gì?”

Liêu Văn Kiệt xoay người, trong tay cầm hai quyển sách cổ, một quyển [Như Lai Thần Chưởng], một quyển [Thất Toàn Trảm].

“A cái này…”

Thiên Tàn lão mặt đỏ lên, lắp bắp nói: ” Là tôi trách lầm hiền đệ, tôi tưởng cậu thấy Vân La quốc sắc thiên hương, sắc mê tâm khiếu cho nên… Vậy cái gì…”

“Anh, sao có thể làm ô uế người trong sạch!”

Liêu Văn Kiệt nổi giận đùng đùng đem hai quyển bí tịch nhét vào trong ngực, đi về phía cầu thang: “Tôi cho rằng tình huynh đệ so với kim kiên, tôi cũng không phải loại hạng người ham sắc đẹp, kết quả đại ca anh lại bởi vì một hiểu lầm, không chút suy nghĩ liền nhục nhã nhân phẩm của tôi, huynh đệ này không làm cũng được.”

“Hiền đệ đừng đi, là lỗi của đại ca. Đầu óc tôi ngu ngốc, miệng cũng không biết nói, nể tình cảm ngày xưa, cho tôi một cơ hội khác. ”

Chương 322: Thời gian vui vẻ một đi không trở lại 1

Thiên Tàn một tay giữ chặt Liêu Văn Kiệt, giống như chơi xấu, bất luận Liêu Văn Kiệt nói như thế nào, sống chết không chịu buông tay.

- Đại ca, ngươi tội gì phải như vậy?

Liêu Văn Kiệt thở dài một tiếng, không chuồn đi được, liền rất buồn bực.

- Hiền đệ, cậu không đi sao?

“Tôi đi rồi, anh làm sao bây giờ?”

- Hiền đệ!

Thiên Tàn vỗ vào vai Liêu Văn Kiệt, rung động nói: “Hiền đệ yên tâm, Thiên Tàn ta thề, nữ tử thiên hạ ngoại trừ Vân La, cậu xem trọng ai trực tiếp nói, cho dù tôi trói cũng phải trói người vào trên giường cậu.”

“Đại ca, tôi không mê nữ sắc.”

“Cái này cũng đúng…”

Thiên Tàn tự thẹn không bằng, gãi gãi đầu, hai ngày qua, Liêu Văn Kiệt nhà có hiền thê liền từ chối, cho nên một nữ nhân không đụng vào. Chính là một người tốt!

“Chuyện bắt người sau này lại nói, nơi này đã không an toàn, lão đầu kia tùy thời đều có thể trở về, chúng ta đổi một hộp đêm

khác.”

“A, vẫn là hộp đêm?”

Thiên Tàn đột nhiên rối rắm, nhỏ giọng nói: “Không được a, hiền đệ, Vân La ở bên cạnh, tôi muốn chú ý chút hình tượng, chuyện lúc trước đã qua rồi, lần sau không thể.”

Liêu Văn Kiệt: “...”

MD, nhấc quần lên nói chuyện liền là đứng đắn.

Thay quần áo xong, Thiên Tàn đem thắt lưng treo trên cổ Liêu Văn Kiệt, chân trái quét ngang phía trước, lam quang bạo liệt, lăng không đem vách tường hành lang cách đó mười thước nổ nát.

“Hiền đệ, chúng ta dùng khinh công chạy đi, tốc độ nhanh hơn một chút.”

Thiên Tàn một tay khiêng Vân La lên vai, tay kia bắt lấy Liêu Văn Kiệt, một bước bước ra, từ lầu sáu nhảy xuống.

Mang theo hai người, Thiên Tàn không hề bị ảnh hưởng chút nào, thân hình tựa như lông hồng, hoặc là theo gió mà lên, hoặc là chân đạp vách tường di chuyển ngang, tốc độ so với lúc chạy trên mặt đất không kém chút nào.

“Đại ca, anh còn bỏ sót một người.”

“Nha hoàn thôi, không quan trọng.”

Ba người rời đi không lâu, quản lý hộp đêm liền mang theo một đội bảo vệ lên lầu, nhìn lỗ lớn trên hành lang, một chút tính tình cũng không có.

Đầu năm nay khách nào cũng có, vì trốn hóa đơn, cư nhiên phát điên đến nổ tường.

Có bản lĩnh này, không bằng cướp tiệm vàng, kiếm được rồi lại đến cửa hàng tiêu xài.

Đang nghĩ ngợi, phía sau Nghiêm Chân đi theo một người đàn ông mặc âu phục đi lên lầu, người đàn ông mặc âu phục vỗ vỗ tay, đợi lực chú ý của đám người quản lý bị hấp dẫn, một ngón tay vang xuống, bắt đầu thôi miên và biên soạn lại ký ức của bọn họ.

Nghiêm Chân kiểm tra xung quanh, tìm được Tiểu Man hôn mê bất tỉnh, vội vàng đánh thức cô ta.“Nghiêm sư phụ…”

Tiểu Man mơ mơ màng màng mở mắt, đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, kinh hoảng thất thố tìm kiếm chung quanh: “Không hay rồi, công chúa không thấy đâu, nhất định là bị Thiên Tàn bắt đi.”

“Không cần lo lắng, tôi đã phái người đi theo, Thiên Tàn không chạy được.”

……

Ống kính vừa chuyển, người đàn ông mặc âu phục lái xe dừng trước biệt thự, Nghiêm Chân dẫn Tiểu Man lên lầu, nhìn thấy Võ Đức Huy và Lệ Trì ủ rũ.

- A Trì, A Huy!

“Tiểu Man, sao lại chỉ có một mình cô, Vân La không trở về sao?”

“Công chúa cô ấy bị…”

Tiểu Man cúi đầu, Vân La không còn, cô lại bình an vô sự, làm thị nữ bên cô ấy, thật sự quá thất bại.“Hai vị, Vân La công chúa bị Thiên Tàn bắt đi, lúc tôi chạy tới hiện trường, chỉ còn lại có Tiểu Man cô nương.”

Nghiêm Chân tiến lên một bước: “Vừa rồi vội vàng, không kịp

tự giới thiệu, tôi tên là Nghiêm Chân, đoàn trưởng đoàn biểu diễn công năng đặc dị Đại Lục, lần này đến Hồng Kông là vì bắt Thiên Tàn.““Ồ!” x2

Võ Đức Huy và Lệ Trì đồng loạt thở dài, nghiêm túc ra tay cứu giúp, đại ân không nói lời cảm ơn, cho nên không cảm ơn.

-Này, hai người các anh quá vô lễ, nếu không phải có Nghiêm sư phụ, các anh hiện tại còn đang bị hắn tra tấn trong ma chưởng của Thiên Tàn, ít nhất phải nói một tiếng cảm ơn mới đúng!”

Tiểu Man bổ sung: “Còn có, sau khi hai người các anh mất tích, rất nhiều người trong giang hồ hung dữ tìm tới cửa, là Nghiêm sư phụ giúp chúng ta tìm chỗ dừng chân.”

“A, cám ơn Nghiêm sư phụ!”x2

Võ Đức Huy và Lệ Trì ngửa đầu nhìn về phía đèn chùm, đa tạ nghiêm sư phụ cứu giúp, nếu cứu chậm thêm vài năm nữa thì tốt hơn.

Quả thật, Thiên Tàn tính tình nóng nảy, động cái liền ra tay đánh người, còn đánh rất đau, nhưng mà…Đau đớn, cũng hạnh phúc!

So với vui vẻ mềm mại, thơm tho ngào ngạt, chút đau đớn mà Thiên Tàn cho căn bản không tính là gì. Bọn họ không cần cắn răng, đều có thể kiên trì cả đời, không, hẳn là kiên trì đến kiếp sau, kiếp sau.

“Thời gian vui vẻ một đi không trở lại, không biết sau này tôi còn có cơ hội hay không, trở lại bên cạnh giáo chủ tiếp tục hầu hạ lão nhân gia.”

“Đúng vậy, không có quyền cước của giáo chủ cộng lại, cuộc sống cũng không có động lực.”

“Này, hai người các anh đang nói ngu ngốc cái gì vậy?”

Tiểu Man vẻ mặt ngây thơ, kinh ngạc nhìn về phía Nghiêm Chân: “Nghiêm sư phụ, bọn họ có phải trúng tà hay không?”

“Có lẽ…”

Khóe miệng Nghiêm Chân giật giật, hai người xuống nơi phù phiếm, nói chuyện hụt hơi vô lực, lại là ở nơi như hộp đêm, có thể tưởng tượng được, trong lúc hai người bị bắt đều gặp phải chuyện gì.

“Hai vị, các cậu ăn đại hoàn đan, lại luyện thành võ công tuyệt thế, hy vọng thời điểm cứu Vân La công chúa, các cậu cũng xuất ra một phen lực.” Nghiêm Chân nói.

“Cái này…”

Võ Đức Huy và Lệ Trì liếc nhau, vô lực nhún nhún vai: “Vân La vì cứu chúng ta mới bị Thiên Tàn bắt được, cô không nói chúng ta cũng sẽ hỗ trợ, thế nhưng, trước mắt chúng ta võ công mất hết, sợ là không giúp được gì lớn.”

“Nói như thế nào?”

Nghiêm Chân kinh hãi, tiến lên nắm lấy cổ tay Võ Đức Huy, kiểm tra quả thật là như thế, đổi lại Lệ Trì, cũng là trong cơ thể trống rỗng.

- Hai vị, Thiên Tàn phế võ công các cậu?

“Cũng không tính là phế, anh ta chỉ là đem công lực của chúng ta truyền cho anh Bách Vạn .”

“Anh Bách Vạn, đây là ai?”

Nghiêm Chân nghe vậy cảnh giác, cho rằng bên cạnh Thiên Tàn có người giúp đỡ khác, nhớ tới Liêu Văn Kiệt tự giới thiệu

mình, hỏi: “Bách Vạn ca có phải họ Vương hay không, tuổi còn trẻ, hơn nữa còn rất đẹp trai?”

“Đúng.”

“Không chỉ đẹp trai, còn rất có tiền, quả thực chính là thần tượng của tôi.”

Võ Đức Huy và Lệ Trì liên tục gật đầu: “Nghiêm sư phụ, nếu ông đã biết, lúc cứu người, sao không cứu luôn anh Bách Vạn ?”

“A, tôi biết các anh nói Bách Vạn là ai rồi.”

Tiểu Man hậu tri hậu giác, nhíu mày nói: “Các anh bị lừa rồi, tên kia không phải là người tốt gì, cùng Thiên Tàn cùng một giuộc, hơn nữa hắn cũng không tên là Vương Bách Vạn.”

- Tôi không tin! X2

” Hai người các ngươi, bị người ta lừa liền quay qua …”

- Tôi cao hứng, tôi cam tâm tình nguyện! x2

“……”

Tiểu Man mất bình tĩnh, quay đầu nhìn về phía Nghiêm Chân, hy vọng người sau nói hai câu, vạch trần mặt nạ giả dối của Vương Trăm Vạn.

Nghiêm Chân lắc đầu, hành tẩu giang hồ, đổi tên đổi họ mới an toàn một chút, Liêu Văn Kiệt làm vậy không sai.

Ông ta nhìn về phía hai kẻ bị lừa kia, chậm rãi nói: “Công lực của các cậu tuy rằng không còn, nhưng kinh mạch bị dược lực của Đại Hoàn Đan làm ổn định, học lại từ đầu cũng không phải không thể.““Không kịp rồi, chờ chúng tôi học thành, Vân La đều thành bà cụ Vân .”

Lệ Trì lắc đầu: “Huống hồ, Thiên Tàn lợi hại như vậy, cho dù chúng tôi học thành, cũng không phải đối thủ của anh ta.”

“Cái này cũng không nhất định.”

Nghiêm Chân mỉm cười: “Tôi có biện pháp có thể giúp hai vị khôi phục công lực, hơn nữa còn có thể đánh bại Thiên Tàn, cậu Võ, Như Lai thần chưởng một thức cuối cùng ‘Vạn Phật Triều Tông’ cậu đã luyện qua chưa?”

“Luyện rồi, sẽ không! Nghiêm sư phụ, ông nói đánh bại Thiên Tàn, thật hay giả?”

“Không nói cái này, tôi trước giúp hai vị lấy ra trùng Thiên Tàn trong bụng. ”

……

Chương 323: Thời gian vui vẻ một đi không trở lại 2 Khách sạn, phòng bao cao cấp.

Thiên Tàn một bên lật như lai thần chưởng, một bên ăn uống vui vẻ, thỉnh thoảng gật gật đầu, đối với chiêu thức thứ chín của Như Lai thần chưởng phi thường hài lòng.

Liêu Văn Kiệt ngồi đối diện, lật xem bí tịch Thất Toàn Trảm, Thần Chưởng Như Lai hắn đã xem qua, nhưng mà quái lạ, không phải là chân chính Như Lai thần chưởng.

Giống như chiêu thức thứ nhất ‘Phật Phi Tây Thiên’, nghe tên cũng rất không đáng tin cậy, sau đó còn có ‘Phật động phàm tâm’, ‘Phật cũng phát hỏa’ và các chiêu thức cổ quái kỳ lạ khác

Cũng không biết là vị tiền bối cao nhân nào đùa giỡn, hay là bản thân hắn không có tuệ căn gì, không hiểu được cao thâm thiền ý, Liêu Văn Kiệt nhìn từ trên xuống dưới, nhìn thế nào cũng cảm thấy Như Lai thần chưởng này vốn rất không đứng đắn.

Còn nữa, vốn Như Lai thần chưởng này chỉ dạy chiêu thức, Không có quan niệm nghệ thuật nào về lòng từ bi của Phật giáo trong suốt bài viết, cùng Liêu Văn Kiệt tưởng tượng chênh lệch rất xa.

Tình huống trong cơ thể hắn đã rất tệ, lại luyện loại "Phật động phàm tâm" trong Như Lai thần chưởng này, xấu đi thì làm sao bây giờ?

"Hiền đệ, phẩm cấp của bản Thất Toàn Trảm kia không đủ, không cao minh bằng Như Lai thần chưởng này, đừng nhìn."

Thiên Tàn đem Như Lai Thần Chưởng ném ở trước mặt Liêu Văn Kiệt: "Muốn luyện thì luyện cái này, chờ cậu thần công đại thần, huynh đệ chúng ta hai người giết về Trung Nguyên, tôi làm minh chủ võ lâm, cậu làm võ lâm chí tôn, thay phiên nhau thống trị thiên hạ."

Tỉnh lại, chỉ có đầu óc của anh, lấy đâu ra lòng tin trị vì thiên hạ?

Liêu Văn Kiệt bĩu môi, mở bí tịch Như Lai Thần Chưởng ra: "Đại ca, quyển sách này quái lạ, anh xác định là thật bản, mà không phải Vân La công chúa tùy tiện viết?"

"Tôi đã xem qua, không có vấn đề, một chiêu cuối cùng 'Vạn Phật Triều Tông' rất lợi hại, chỉ tiếc cùng triết lý Thiên Tàn cước của tôi trái ngược lại, tôi không luyện được."

"Một chiêu cuối cùng rất lợi hại, những chiêu thức phía trước đâu?"

" Những người xem tâm pháp phía trước cũng không tệ, tuy rằng có mấy chiêu là rất kỳ quái, nhưng vấn đề không lớn, hẳn là thức thứ chín 'Vạn Phật Triều Tông' uy lực quá lớn, cần tích lũy bạc phát, cho nên mới có tám thức phía trước chỉ để đặt nền

móng.”

Thiên Tàn càng nói càng khẳng định: “Không cần suy nghĩ nhiều, tôi năm đó đã bại dưới ‘Vạn Phật Triều Tông’ của Long Kiếm Phi, nếu anh ta có thể luyện thành, vậy chứng tỏ quyển bí tịch này không thành vấn đề.”

“Ách, có khả năng hay không, Long Kiếm Phi biết anh sẽ đi trộm mộ, cho nên thả một quyển thần chưởng Như Lai giả.”

- Không có khả năng, Long Kiếm Phi một đời đại hiệp, làm việc quang minh lỗi lạc, không có khả năng làm loại chuyện này!

Thiên Tàn quả quyết phủ định, hắn một chiêu chênh lệch bại bởi Long Kiếm Phi, tuy rằng rất không phục, nhưng đối với nhân phẩm của Long Kiếm Phi phi thường thưởng thức.

“Đại ca, làm việc quang minh lỗi lạc, không có nghĩa là anh ta sẽ không tính kế người, hơn nữa…“Liêu Văn Kiệt nói: ” Anh ta lo lắng sau khi chết, không ai là đối thủ của anh, cố ý lưu lại một quyển bí tịch giả, luyện phế anh cũng không phải không có khả năng.”

Lấy bản thân để độ người, Liêu Văn Kiệt suy nghĩ nếu hắn là Long Kiếm Phi, nhất định sẽ làm như vậy.

hiền đệ, cậu quá coi thường Long Kiếm Bay, anh ta không phải loại người này.”

“Không, anh thật ngây thơ.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, tuy nói Thiên Tàn võ học trình độ kinh người, lại là kỳ tài luyện võ trên vạn người, bất luận một quyển bí tịch nào, Thiên Tàn nói không thành vấn đề, liền đại biểu không thành vấn đề, có vấn đề hắn cũng không có tư cách phản bác.

Nhưng thiên phú của Thiên Tàn là hy sinh chỉ số thông minh

đổi lấy, chỉ nói bị người lừa gạt… Đó thật sự là một đoạn lịch sử máu và nước mắt, toàn bộ bài viết không có bước ngoặt, từ đầu đến cuối, Thiên Tàn không phải là bị lừa, chính là tình cờ bị lừa."

"Hiền đệ, không nói nhiều, cậu khoanh chân ngồi xuống, tôi hộ pháp cho cậu, hiện tại tu luyện Như Lai thần chưởng!"

"Chờ một chút, chuyện này không vội, vạn nhất Long Kiếm Phi…"

"Không có vạn nhất, tôi có lòng tin vào Long Kiếm Phi, anh ta là lão hảo nhân."

Thiên Tàn một tay bắt được Liêu Văn Kiệt đang chạy trốn, khoanh chân đặt hắn trên thảm, một tay nắm bả vai, một tay cầm bí tịch Như Lai Thần Chưởng.

Phong thế nổi lên, bí tịch chuyển sang thức thứ nhất – Phật Phi Tây Thiên.

"Hiền đệ, tâm vô tư, khí thủ đan điền, tôi dùng chân khí dẫn dắt, dạy cậu thức thứ nhất 'Phật phi tây thiên'."

"Đại ca, bình tĩnh một chút, đừng làm bậy, làm không tốt chính là tôi bay tây thiên."

"Ha ha ha, hiền đệ vẫn thích nói đùa như vậy!"

"……"

"Ai cmn cười với anh!"

Liêu Văn Kiệt không nói gì thở dài một tiếng, Thiên Tàn quá mức nhiệt tình, hắn căn bản phản không kháng được, nếu đã như vậy, chỉ có thể đánh cược một phen.

Liền đánh cược nhân phẩm của một đời đại hiệp của Long Kiếm Phi…

Trời thấy đáng thương, hắn thề cùng bài bạc không đội trời, hôm nay lại muốn phá giới.

“Hiền đệ, thức thứ nhất ‘Phật Phi Tây Thiên’, đúng như tên gọi của nó là khinh công thân pháp, ừmm, tôi sẽ xem xét nó một lần nữa.”

Thiên Tàn vừa nhìn bí tịch, vừa vận hành chân khí, giúp Liêu Văn Kiệt ghi nhớ tâm pháp, chuẩn xác mà nói, là để cho thân thể Liêu Văn Kiệt ghi nhớ rõ quỹ tích vận hành chân khí.

Thiên Tàn đối với mình rất có lòng tin, ba ngày đại chu thiên vừa qua, cam đoan khắc vào trong xương cốt, Liêu Văn Kiệt muốn quên cũng khó.

Chương 324: Như lai thần chưởng chỉ là bản chép tay 1 “Đại ca, Như Lai Thần Chưởng rõ ràng đều là chưởng pháp, thêm một môn khinh công thì loạn như nào? Còn để ở thức thứ nhất, chẳng lẽ Phật cũng cảm thấy trong ba mươi sáu kế chạy là thượng sách?”

Liêu Văn Kiệt khóc không ra nước mắt, hối hận vì không kịp thoát thân ở hộp đêm, lúc ấy Thiên Tàn vu hãm hắn thấy sắc nổi hứng, bất kính với chị dâu, hắn nên quyết đoán cõng oan cái háo sắc này, cũng cùng Thiên Tàn một đao hai đoạn, mang theo hai quyển bí tịch bay cao bay xa, từ nay về sau huynh đệ vĩnh viễn không gặp nhau.

Chỉ trách thanh danh hại người không cạn, hắn vẫn quá muốn mặt mũi!

“Phật nghĩ như thế nào, tôi nào biết, hiền đệ cậu chính là suy nghĩ quá nhiều, tâm tư không đủ thanh minh thấu triệt, cho nên thiên phú trác tuyệt, một thân võ công còn phế như vậy.”

Thiên Tàn không cho là đúng, trách cứ Liêu Văn Kiệt hai câu.

Bất quá năm phút đồng hồ, thức thứ nhất liền dạy xong, Thiên

Tàn đổi tay bắt đầu dạy dỗ thức thứ hai. Hắn biết Liêu Văn Kiệt căn cơ cực tốt, là kỳ tài võ học trời sinh, hơn nữa có bản thân anh ở bên cạnh chăm sóc, một đêm học xong chín thức, căn bản không phải là vấn đề.

Về phần sau này, khổ sở công lực, bốn mươi tuổi đủ để tung hoành thiên hạ.

Lại thêm 5 phút nữa.

"Thức thứ ba 'Phật động phàm tâm', là…"

"Đại ca, Phật làm sao có thể động phàm tâm, chuyện này không hợp lý nha!"

"Lấy ý công tâm, từ trong phá địch, phàm tâm chính là một loại thuyết pháp, cậu gọi nó là thất tình lục dục hoặc tâm ma đều có thể."

Thiên Tàn giải thích xong, hừ hừ một tiếng: "Hơn nữa, Phật sao lại không thể động phàm tâm, Phật nếu nhìn thấy Vân La, cam đoan so với tôi còn động tâm hơn."

"....."

.....

"Hiền đệ, thức thứ năm 'Phật cũng có lửa', cửa này tương đối lợi hại…"

"....."

"Ôi, hiền đệ, sao cậu không hỏi?"

"Hỏi cũng không cần, tôi hỏi, đại ca anh nhất định sẽ nói, Phật môn có king kong trợn mắt, Phật cũng không phải một mực từ bi , không có uy nghiêm không đủ chấn nhiếp ngoại đạo, không có uy nghiêm không đủ hàng tứ ma." Liêu Văn Kiệt mặt không chút thay

đổi nói.

“A cái này…”

Thiên Tàn nháy mắt: “Hiền đệ đoán đúng rồi, tôi đang định nói như vậy.”

……

“Thức thứ bảy Phật Tiếu Già Lam, nói vậy cậu đã nhìn ra rồi, thức này tương tự như Sư Hống Công…““Đại ca, Già Lam Bồ Tát là Quan nhị gia, Phật không có việc gì phải cười hắn, cũng bởi vì hắn nói nghĩa khí, hay là tính tình thối nát, chết sớm?”

Liêu Văn Kiệt không thể nhịn được nữa, chửi bới một tiếng: “Tôi hoài nghi quyển Như Lai thần chưởng này cũng là bản chép tay, nguyên câu hắn là ‘Phật Vấn Già Lam’ mới đúng.”

“Ha ha ha, không hổ là hiền đệ, quả thật thông minh tuyệt đỉnh, đây thật đúng là bản chép tay.”

“Đại ca, tôi nhát gan, anh đừng hù dọa tôi.”

Liêu Văn Kiệt toát mồ hôi hột trên trán, đều luyện đến thức thứ bảy, lúc này mới nói cho hắn biết là bản chép tay, sớm đã làm gần xong rồi!

“Hiền đệ không cần hoảng hốt, chép tay vốn là thứ tốt, thuận tiện, liền cùng ‘Huyết Hải Ma La Thủ Chép Kinh’ là một đạo, tâm pháp tổng cương quá phiền toái, nghiên cứu mấy chục mấy trăm năm, cũng không nhất định có thể cân nhắc ra từng chiêu từng thức.”

Thiên Tàn cười nói: “Vốn Như Lai thần chưởng, một câu vô nghĩa cũng không có, cầm ra là có thể luyện, hiền đệ cậu kiếm được, nếu tôi là cậu, nằm mơ cũng sẽ cười mà tỉnh.”

Liêu Văn Kiệt: (???)

Không cần sớm muộn gì, hắn lập tức sẽ bị Thiên Tàn chơi chết.

“Đại ca, tôi đột nhiên không muốn luyện Như Lai thần chưởng nữa, như vậy đi, chúng ta luyện Thiên Tàn cước…”

Liêu Văn Kiệt gượng yếu nói, nói đến một nửa giật mình: “Anh nói thật cho tôi biết, Thiên Tàn Cước có phải cũng là chép tay hay không?”

“Đúng vậy, Thiên Tàn Thần Công chính là chép tay, bằng không ta sao có thể hơn hai mươi tuổi bắt đầu lang bạt thiên hạ.”

Thiên Tàn một bộ ngữ khí đương nhiên: “Thế gian công pháp cơ hồ đều là từ trong tổng cương chép ra, tiền nhân trồng cây hậu nhân thừa lương, chúng ta không cần ngộ, lấy ra là có thể dùng, có cái gì không tốt?”

“Tôi muốn ngộ…”

“Hiền đệ đừng nói ngu ngốc, ngộ một môn võ học ít nhất mười năm hai mươi năm, Như Lai thần chưởng loại cấp bậc này, dương thọ hao hết cũng chưa chắc có thể ngộ ra.”

“……”

“Đại ca, anh không sợ giúp tôi học được chiêu này, sau đó bị tôi đánh bại, Vân La công chúa cũng bị tôi cướp đi?” Thức cuối cùng, Liêu Văn Kiệt còn muốn giãy dụa một chút.

“Hiền đệ lại nói đùa, cậu không gần nữ sắc, tôi còn có thể không tin được cậu?”

Thiên Tàn nghe vậy vui vẻ, nháy mắt nói: “Cậu là người sảng khoái, dưới trời ban bầu trời, chỉ có tôi trúng một chưởng này, để tôi dạy cậu, chỉ biết làm ít công nhiều.”

“……”

……

Mười phút sau, Thiên Tàn thì thầm, tám thức đầu đánh thông quan khiếu, thức thứ chín hẳn là thuận lý thành chương mới đúng, làm sao có thể không hề có tiến triển, một tia dấu hiệu luyện thành cũng không có?

Không nên như vậy!

- Chẳng lẽ lại là công lực không đủ?

Thiên tàn nghi thần nghi quỷ, anh ta ngược lại có thể đem công lực truyền cho Liêu Văn Kiệt, nhưng chỉ sợ thân thể người sau ăn không tiêu, sẽ trực tiếp nổ tung.

Lại đi tìm những người khác, trước mắt thời cơ cấp bách, cứ đến lần khác trì hoãn quá lâu, Liêu Văn Kiệt thân thể chịu không nổi, sẽ trực tiếp nổ tung.

Mặc kệ cũng không được, liền tiết tấu trước mắt, nếu như nửa đường đình chỉ tu luyện, Liêu Văn Kiệt thân thể ăn không tiêu, sẽ trực tiếp nổ tung.

Chương 325: Như lai thần chưởng chỉ là bản chép tay 2 “Tê ————” Trước mắt hiện lên khuôn mặt đại hiệp thành thật của Long Kiếm Phi, trán Thiên Tàn chảy mồ hôi lạnh, anh có lẽ… có vài phần khả năng như vậy, lại bị lừa gạt.

Vốn Như Lai thần chưởng này đích xác có vấn đề, tám thức đầu tiên đã được sửa đổi qua, chỉ có thức thứ chín là thật, nếu có người luyện tám thức đầu tiên, cả đời kia cũng không cách nào luyện thành ‘Vạn Phật triều tông’.

Mà Liêu Văn Kiệt…

Bởi vì do anh nóng lòng cầu thành, cộng thêm vô cùng tự tin, hiện tại bất luận dừng lại hay là tiếp tục, đều có một tiếng nguy hiểm.

Làm sao bây giờ, gần đây này đâu còn có người tập võ công lực bình thường?

Thiên Tàn đầu đầy mồ hôi, Liêu Văn Kiệt khoanh chân ngồi thì gắt gao nhắm mắt lại.

Thân thể của hắn, hắn so với Thiên Tàn càng thêm rõ ràng tình huống trước mắt, tám thức đầu thuận buồm xuôi gió, thức thứ chín khó khăn đột nhiên đi tới cấp địa ngục, không phải công lực không đủ, mà là tâm pháp vận hành hoàn toàn không chung một con đường.

Tám thức trước cùng cửu thức "Vạn Phật triều tông" nhìn như liên kết với nhau , nhưng luyện mới biết được, một khi tám thức trước bị vênh, liền không còn chỗ thức thứ chín .

Nếu như hắn không đoán sai, Thiên Tàn lại bị lừa, còn là bị một người chết lừa gạt.

Trước mắt, muốn phá cục mà ra, chỉ có thể lấy niệm lực khổng lồ làm cơ sở, bỏ tám thức đầu, sau khi phá một lần liền xong.

Nhưng mà, đi đâu tìm niệm lực khổng lồ như vậy…

Thiên Tàn ngược lại có thể, vấn đề là, loại chuyện này Thiên Tàn sẽ không làm, anh ta còn có dã tâm minh chủ võ lâm, còn có mộng tưởng cưới Vân La làm vợ.

Thiên Tàn bên này, gấp đến độ hỏa thiêu lông mày, anh ta đột nhiên nhớ tới, gần đây thật đúng là có một hạng người võ công bình thường.

Vân La Công chúa!

Đem chân khí của Vân La công chúa luyện hóa, lại đưa vào trong cơ thể Liêu Văn Kiệt, liền có thể ngăn chặn tu luyện Như Lai Thần Chưởng, tám thức đầu cho thành một bộ, thức thứ chín không luyện cũng được.

Vì vậy, câu hỏi đặt ra, anh em quan trọng hay phụ nữ quan trọng?

Thiên Tàn tâm tư lung lay bất định, vừa luyến tiếc Liêu Văn Kiệt, lại luyến tiếc Vân La, đột nhiên, hắn nghĩ đến Liêu Văn Kiệt từng nói với hắn một câu.

Anh em như tay chân, phụ nữ như quần áo.

Thiên Tàn cắn răng, hung quang trong mắt chợt lóe, cũng chính là chợt lóe, cuối cùng nhụt chí.

Hắn vẫn cảm thấy có quần áo để mặc tương đối tốt, một đời đại hiệp lại để mông trần, thành thể thống gì!Vân La bên kia không hạ được quyết tâm, cũng chỉ có thể nhẫn tâm với mình.

“Hiền đệ, kế tiếp có thể sẽ có chút đau, cậu tập trung chú ý, tĩnh thủ tâm thần, vi huynh muốn bắt đầu liều mạng.”

Không đợi Liêu Văn Kiệt trả lời, Thiên Tàn vung tay ném đi bí tịch Thần Chưởng Như Lai, khoanh chân ngồi sau lưng Liêu Văn Kiệt, hai bàn tay kề sát lưng. Trong lúc nhất thời, chân khí vô cùng hùng hậu, hai huyệt vị tâm du, thần đường, điên cuồng rót vào trong cơ thể Liêu Văn Kiệt.

Ầm!

Nhịp tim Liêu Văn Kiệt đột nhiên thay đổi hai lần , một ngụm máu ngọt chảy về phía cổ họng, hóa thành tia máu phun ra.

Nhận thấy được động tác của Thiên Tàn, hắn thầm nghĩ xui xẻo, ý nghĩ của Thiên Tàn là, bỏ thức thứ chín, giữ lại tám thức đầu, rất không may, hoàn toàn trái ngược với suy nghĩ của anh ta.

Thế nhưng chân khí nhập thể, niệm lực trong cơ thể hắn tiêu hao nhanh chóng, toàn thân không thể động đậy, muốn ngăn cản Thiên Tàn cũng không làm được.

Liêu Văn Kiệt thở dài một tiếng, tám thức đầu là Long Kiếm Phi bịa đặt lung tung, không tính là Như Lai thần chưởng chân chính, cùng lắm là phiên bản kéo dài, cũng chính là bản sai của thủ chép kinh.Giống như [Lục Thiên Đại Âm Tiên Kinh], sao chép rồi làm lệch.

Bất quá mấy công phu hô hấp, liêu Văn Kiệt trong cơ thể niệm lực hao hết, lúc này, huyết sắc niệm lực vững như lão cẩu, tự động tiếp tục, đi tới bát mạch kỳ kinh, hỗn hợp với chân khí Thiên Tàn.

Trong quá trình hai người đồng hành, chân khí của Thiên Tàn bị huyết sắc niệm lực mang đến chạy lệch, một lần liền rửa sạch tám thức khiếu huyệt lúc trước để lại.

Liêu Văn Kiệt vừa sợ vừa mừng, vui mừng chính là hành động này cùng suy nghĩ hắn không mưu mà hợp, sợ chính là, niệm lực đạo chuyển ma quả thật tà môn, chân khí Thiên Tàn đều không làm gì được.

Cũng không biết thức thứ chín này thật sự luyện thành, sẽ biến thành bộ dáng quỷ quái gì đó.

Sau lưng, Thiên Tàn trợn tròn mắt, giống như gặp quỷ, muốn thu tay lại bị lực vô cùng hút dẫn dắt, chân khí hùng hậu không ngừng rót vào trong cơ thể Liêu Văn Kiệt, dừng cũng không dừng lại được.

Huyết sắc niệm lực như chẻ tre, ba năm phút công phu, liền đem tám thức đầu tiên lưu lại toàn bộ trống rỗng, dưới sự chú ý vừa chờ mong vừa sợ hãi của Liêu Văn Kiệt, dựa theo tâm pháp "Vạn Phật triều tông" thức thứ chín, một lần nữa thông huyệt khiếu, lấy chân khí Thiên Tàn làm vật tiêu hao, mạnh mẽ bắt đầu tu luyện.

Dường như còn có thể luyện thành!

Két.

Vào thời điểm quan trọng, cửa phòng ngủ bị đẩy ra, Vân La cẩn thận thò đầu ra .

"……"x2

Thiên Tàn mồ hôi đầm đìa, sớm không tỉnh muộn không tỉnh, hết lần này tới lần khác lại tại thời điểm quan trọng này, lúc này nếu bị Vân La chiếu Thiên Linh Cái một chút, hắn liền thật sự thành tàn phế*.

*tên của Thiên Tàn là天残, mà từ này cũng có nghĩa là tàn phế.

*tên của Thiên Tàn là天残, mà từ này cũng có nghĩa là tàn phế.

Liêu Văn Kiệt mừng rỡ, thức thứ chín đã luyện thành, nhưng huyết sắc niệm lực vẫn không chịu dừng lại, giống như ngựa hoang thoát khỏi dây, điên cuồng chạy loạn trong cơ thể hắn.

Chương 326: Mong tiếp tục duy trì 1 Chạy loạn còn chưa tính, còn túm lấy chân khí Thiên Tàn không buông, luyện hóa nó làm của riêng mình, trong phút chốc không ngừng lớn mạnh.

Tiếp tục theo đà này,Thiên Tàn liền hết thời , hắn lập tức trở thành chuyên gia trong giới ma đạo, thay thế Thiên Tàn ở Hồng Kông, không người nào có thể địch lại.

Nghe thật sướng, chỉ cần thiên hạ vô địch, ai thèm quản lực của hắn là chính hay là tà.

Nhưng ma này tu luyện sai công pháp, vẫn là liên tục sai hai lần cái loại này, ẩn họa quá lớn. Hắn còn trẻ, còn có mấy người bạn gái không thúc giục đầu gối nói chuyện dài, không muốn hồ đồ như vậy.- Thiên Tàn, các ngươi đang làm gì đây? Vân La Thuận tay cầm ghế lên, ngây thơ ngây thơ tiến lên.

“Vân… Vân La, cô lấy ghế ngồi trước…”

“Đại ca, đừng nói nhảm với cô ấy, mau tăng thêm sức lực, tôi luyện thành Thần Chưởng Như Lai rồi!”

Liêu Văn Kiệt nghẹn ra một ngụm máu, thúc giục nói: “Nhanh, đại thành tựu thần công trước mắt, chỉ thiếu một chút cuối cùng thôi.”

BANG!

Dứt lời, trên mặt Thiên Tàn bị đập bởi một cái ghế.

Mặt anh ta kề sát cái ghế, Thiên Tàn ngã xuống ngay dưới váy của Vân La mà không hề phát ra một tiếng nào.

Đã từng là trái tim, nhưng bây giờ ngay cả cũng ngã xuống luôn rồi.

Quay người lại, Vân La không ngừng kêu la thiên mệnh ở cô, hai chân giẫm bịch bịch, lại quay đầu lại nhìn Liêu Văn Kiệt, vẻ mặt vẫn trông rất ngây thơ vô tội.

Khi ơt hộp đêm, Liêu Văn Kiệt đã tỏ rõ mình thân bất do kỷ, là anh em thân thiết với Thiên Tàn, đều là bởi vì trong người có trùng Thiên Tàn quấy phá nên bất đắc dĩ mà thôi, thật ra là một người đứng đắn thỏa đáng.

Vân La không tin, cô cảm thấy rằng Liêu Văn Kiệt đang diễn để lừa được một chút lợi ích từ cái tên ngốc Thiên Tàn này.

Sự thật đúng là như vậy, nếu không phải cô may mắn tỉnh dậy, kịp thời phá truyền công giữa hai người thì Liêu Văn Kiệt đã học được Như Lai thần chưởng rồi.

Cho dù là chính hay tà thì cơ hội cũng hiếm có, hai cái ghế tới trước, coi như là để báo thù.

Vân La nghĩ như vậy, sự hung ác nảy ra trong lòng, vung mạng cái ghế lên thật cao để nện xuống.

Lúc này, Liêu Văn Kiệt đột ngột quay người lại, tay phải giơ lên trước ngực, ấn Kết vô úy trong lòng bàn tay hướng ra ngoài, sau đó năm ngón tay mở ra, nhẹ nhàng đập về phía Vân La.

Vù vù vù!

Kình phong gào thét, bên tai ù ù, thân thể Vân Lộ chịu đựng áp lực nặng nề vô biên, cứng ngắc ngay tại chỗ không thể nhúc nhích.

Trong tầm mắt của cô, một ngọn núi thịt năm ngón phóng to vô tận, sừng sững to lớn, chọc trời tiếp đất, cho cô một cảm giác thế giới tuy rộng lớn nhưng không có nơi nào có thể ẩn nấp được.

Hơn nữa, khi bàn tay này mà rơi xuống, mạng sống nhỏ bé của cô sẽ bị đoạt đi ngay tại chỗ.

Thế mà hắn đã luyện được Như Lai thần chưởng!

Vân La không thể cử động, đầu óc cô trống rỗng, thế giới bên cạnh cũng trống rỗng, chỉ có một ngọn núi năm ngón tay đang từ từ đè xuống.

“Giữ người dưới lòng bàn tay!”

Thiên Tàn bật dậy, vút roi trên không, đá chọi đá với lòng bàn

tay Liêu Văn Kiệt.

Sức mạnh được nắm bắt rất chuẩn, không làm Liêu Văn Kiệt bị thương thêm chút nào lại cũng không ít hơn chút nào, hại mình đau càng thêm đau.

Nhưng cho dù như vậy, thời điểm tay chân giao nhau, gió mạnh bùng nổ, Vân La bị rung đến mức liên tiếp lui về sau, ngửa đầu ngã xuống sô pha.

Ghế sô pha lật lại, người cũng lật theo, may mà giá trị nhan sắc …..

Đôi mắt nhắm nghiền của Liêu Văn Kiệt mở ra, ánh mắt đầy tơ máu của hắn nhìn chằm chằm vào Thiên Tàn, ba giây sau, khi Thiên Tàn nắm chặt quả đấm, chuẩn bị đánh một trận thì đôi mắt này đột nhiên nhắm lại.

“Đại ca, tình huống có chút không đúng. Lần trước ‘Huyết hải ma la thủ chép kinh’ tác quái, tôi sẽ nhập thiền nghỉ ngơi một lát…”

Sau khi Liêu Văn Kiệt nói xong, không đợi Thiên Tàn trả lời thì hắn đã ngồi xếp bằng bắt đầu tu luyện niệm lực.

Trong cơ thể hắn có hai loại niệm lực, một loại đến từ tâm pháp đạo môn của Chính Nhi Bát Kinh, Cửu Tự Chân Ngôn và Tứ Tung Ngũ Hoành, một loại khác là đến từ “Lục Thiên Đại Âm Tiên Kinh” luyện bị sai. Khi luyện Như lai thần chưởng, niệm lực chính kinh đã cạn kiệt, niệm lực màu đỏ thừa dịp đó nổi lên, nhân cơ hội nuốt chửng chân khí của Thiên Tàn, lớn mạnh đến mức không thể tưởng tượng được.

Cũng chính vì như vậy, Liêu Văn Giai mới mới có đủ công lực để đánh ra Như Lai thần chưởng, đổi thành niệm lực chính kinh, một chưởng này cũng chỉ ngang mức Thiết sa chưởng.

Hiện tại, hắn phải nhanh chóng tu luyện, để lấp đầy chỗ trống của niệm lực chính kinh, nếu quá muộn thì sẽ không thể quay đầu nữa.

“Cậu từ từ nghỉ ngơi đi, tôi canh ơt bên cạnh, sẽ không để cho người khác quấy rầy cậu.”

Thiên Tàn gật đầu, lau vết máu trên khóe miệng, nhắm mắt lại kiểm tra tình trạng của chính mình, không tốt lắm, công lực một trăm ba mươi năm bị hao tổn hết ba mươi năm, tất cả đều bị niệm lực huyết sắc cướp đi để tăng cường sức mạnh cho bản thân.

Thiên Tàn điều chỉnh lại, lướt qua trong đầu rồi quên sạch chuyện này.

Mất đi ba mươi năm cũng không sao, anh ta vẫn còn một trăn năm công lực, cộng thêm Thiên Tàn cước bất khả chiến bại, trong thiên hạ này vẫn không ai là đối thủ của anh ta.

Chương 327: Mong tiếp tục duy trì 2 Hơn nữa, những linh vực dùng ở những năm đầu vẫn chưa tiêu hóa hết, chăm chỉ luyện tập thì sẽ nhanh chóng bổ sung lại.

Thiên Tàn không nói chuyện này ra, cũng không có ý định nói cho Liêu Văn Kiệt, nghĩ rằng là do mình kiên quyết lôi kéo Liêu Văn Kiệt luyện Như Lai thần chưởng, mình là người đuối lí, ba mươi năm công lực coi như để bù đắp lại.

Đây cũng là lý do tại sao niệm lực đỏ có thể mạnh đến mức có thể chống đỡ dđược sự tiêu hao của Như Lai thần chưởng. Ba mươi năm công lực của Thiên Tàn có được từ Thiên Tàn công thần mà anh ta đã tu luyện, mức độ hùng hậu vượt xa hai mươi năm công lực của Võ Đức Huy và Lệ Trì.

Nó không liên quan gì đến số năm, cấp bậc giữa hai bên khác xa nhau, căn bản không phải là một hạng cân. Thật sự muốn so

sánh một chút thì Ngô Đức Huy và Lý Chí đã phải khổ luyện ít nhất một trăm năm, cảnh giới chân khí đã biến chất mới có khả năng so sánh.

“Chết rồi, Vân La!”

Thiên Tàn vỗ đầu một cái, nhanh chóng kéo công chúa Vân La đang bị phong ấn trên ghế sô pha ra, sau đó bị chân khí làm cho choáng váng, vừa tỉnh lại vừa mới được một lúc thì lại ngất đi.

Thân là một chó liếm có thâm niên hơn bảy trăm năm, Thiên Tàn sẽ không trách Vân La, thậm chí vừa rồi khi còn bị cho hai cước thì cũng âm vui mừng, hi vọng Vân La ra tay mạnh hơn một chút.

Anh ta cẩn thận bế Vân La đặt lên giường phòng ngủ, sau đó rón rén đi ra ngoài, không dám phát ra tiếng động.

Tất nhiên, chó liếm cũng có lúc thấy sắc nổi lòng tham, người đẹp ở trước mặt lại còn hôn mê bất tỉnh, xung quanh lại không có ai …

Thời cơ cực tốt, không làm chút gì đó quả thực không bằng cầm thú.

Hai mắt Thiên Tàn lóe lên, anh ta hít sâu một hơi, run rẩy vươn móng vuốt về phía Vân La, trộm sờ cái tay nhỏ một cái.

Vui quá, sau này không rửa cái tay này luôn.

…

Trạng thái nội thị, trong tầm mắt hắn hiện ra một đạo thân rất ngăn nắp đang vẽ Tứ tung ngữ hoành, Liêu Văn Giai nhìn trái nhìn phải, suy nghĩ một hồi, bóng tối vô tận ập đến, ma thân ngồi khoanh chân tĩnh tọa, giống như một tượng đá ngàn năm.

Không biết có phải là ảo giác không, hắn không thấy Phật quang kim quang lấp lánh trên người Ma thần, ngược lại là cả người có dấu hiệu đỏ ẩn đen.

Đỏ đến tím, càng luyện càng kỳ lạ.

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, chủ động thoát khỏi trạng thái nội thị, nghiên nhắc nhở nhất trên giao diện hệ thống.

[Như Lai thần chưởng (Hóa huyền)]

Nhìn thế này, 'Hóa huyền' cũng giống như 'Nhập môn' 'Nhập thất, đều đại diện cho cấp độ, nhưng hắn chỉ biết trên 'Nhập thất' là 'Đăng Phong', hóa huyền là cấp bậc gì cảnh giới gì thì hắn cũng không rõ.

Chỉ có thể nói, trông có vẻ rất lợi hại.

Liêu Văn Kiệt cũng không quá vui mừng có được Như Lai thần chưởng, cấp bậc cao, sức mạnh hủy diệt lớn, trái lại, niệm lực bị tiêu hao cũng là một con số cực kì lớn.

Trong hoàn cảnh bình thường, niệm lực của hắn đã cạn kiệt thì cũng không tung ra được một cú chưởng như vậy, ở trạng thái bất thường, chỉ có sử dụng niệm lực huyết sắc mới có thể ung dung ra chiêu được.

Rất nguy hiểm, rất dễ nhập ma, đi ra được thì lại khó như lên trời.

Liêu Văn Kiệt không muốn nhận cái giá này, cho hắn thời gian thì hắn có lòng tin mình sẽ tốt hơn Thiên Tàn. Khả năng tiềm tàn của ma thân cũng không nhất định, thoát khỏi tiên pháp, bởi vì tu luyện sai nên mới nhập ma, cái con đường không chính đáng này đã định là sẽ không đi được lâu dài.

Chỉ có thể miễn cưỡng làm một ván, lúc liều mạng thích hợp

thì sẽ đồng vu quy tận với đối phương.

Liêu Văn Kiệt suy nghĩ, đợi sau khi đạo thân mạnh hơn, hắn sẽ tìm cách deeijt trừ sạch ma thân, đến lúc đó lại luyện [Lục thiên Đại Âm Tiên Kinh], nghĩ đến nhãn giới của mình lúc đó, chắc chắn có thể ngộ ta võ học và đạo thuật chính phái.

“May mà nuột được chân khí của Thiên Tàn, niệm lực huyết sắc bước vào thời kì ở ẩn, nếu không mình chỉ có thể làm một con ma đầu ăm bữa hôm lo bữa mai rồi.”

...

“Rù rù rù!

Mười giờ, điện thoại di động vang lên, Liêu Văn Kiệt bắt máy, bên kia là Trình Văn Tịnh, giống như ngày hôm qua, kêu hắn về nhà ngủ với Yudy Tang.

Cô gái tốt, hi vọng tiếp tục duy trì!

“Hiền đệ, có phải em dâu lại giục cậu về nhà không?”

Hai mắt Thiên Tàn sáng lên, tình ý sâu xa nói: “Tuy rằng nhi nữ giang hồ không câu nệ tiểu tiết, dù sao cậu cũng là người đã có gia đình, suốt ngày kéo toi đi hộp đêm … ôi, tôi không nhìn nổi nữa đâu!”

Liêu Văn Kiệt: (? _?)

“Đại ca, trước kia anh có nói vậy đâu.”

“Chuyện qua rồi không cần nhắc lại, vi huynh đã buông xuống rồi, cũng mong cậu kịp thời quay đầu, đừng phạm sai lầm nữa.”

Mẹ nó nói hay ghê!

Đột nhiên, Liêu Văn Kiệt nghĩ tới cái gì đó, liếc mắt nhìn về

hướng phòng ngủ, lạnh lùng cười một tiếng: “Đại ca, anh đuổi tôi đi?”

“Sao có thể chứ, tình huynh đệ của chúng ta còn cứng hơn vàng, đập nát xương thì vẫn còn gân, vi huynh sao có thể đuổi cậu đi chứ!”

Thiên Tàn giải thích, theo tầm mắt của Liêu Văn Kiệt nhìn thấy cửa phòng đang khóa chặt, khuôn mặt già nua lập tức đỏ bừng, tức giận nói: “Hiền đệ, cậu có ý gì thế, nói tôi thấy sắc quên bạn ư? Thật là, làm gì có cái lý này, Thiên Tàn tôi thẳng thắn vô tư, làm gì cũng không thẹn với lương tâm, sao cậu có thể vu oan vô cớ cho tôi thế?”

Chương 328: Mong tiếp tục duy trì 3 Hai ngày qua, Thiên Tàn và các công chúa đã thành thật với nhau, học được rất nhiều lời âu yếm đầy buồn nôn, chuẩn bị đọc cho Vân La nghe vài đoạn.

Liêu Văn Kiệt có mặt, anh ta ngại mở miệng.

Hơn nữa, Thiên Tàn rất tin tưởng vào những lời âu yếm này, bởi vì mỗi khi anh ta nói ra, các công chúa như mở cờ trong bụng, vui vẻ không thôi.

Nghĩ lại, Vân La cũng là phụ nữ, cũng là công chúa, biểu hiện sau khi nghe lời âu yếm chắc cũng không khác là bao.

“Đừng diễn nữa, diễn kém quá. Rõ ràng là công chúa Vân La đang ở bên cạnh, anh cảm thấy người anh em này vướng tay vướng chân, sẽ trì hoãn thời gian làm việc của anh nên mới mượn cớ đuổi tôi đi chứ gì.”

“Làm sao, làm sao có thể!”

“Vậy tôi không đi nữa?”

“Hả cái này…”

Thiên Tàn đỏ mặt quay nghiêng đầu qua: “Hiền đệ đi thong thả, vi huynh không tiễn đệ nữa.”

Tôi biết ngay mà.

Liêu Văn Kiệt cong môi, đứng dậy đi ra ngoài, đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, vội vàng quay lại chỗ Thiên Tàn.

“Hiền đệ, lại làm sao nữa, sao lại quay lại!”

“Đại ca, nghe tôi khuyên một câu, cường bạo không có nghĩa là tất cả. Nếu anh thực sự muốn ở bên Vân La lâu dài, tốt nhất là hãy dùng chân tình thật ý của mình để khiến cô ấy rung động, giống thế này…”

Liêu Văn Kiệt chỉ vào phòng ngủ khẽ lắc đầu: “Cho dù anh có được cô ấy nhưng sẽ có được được trái tim của cô ấy.”

“Hiền đệ, cậu coi thường ai vậy, tôi là loại người chỉ đuổi theo thân thể của phụ nữ sao?”

“Không phải sao?”

Liêu Văn Kiệt hoang mang, nhìn nét mặt già nua của Thiên Tàn, hắn khinh thường nói: “Đại ca, chứng cứ ở hộp đêm đã rành rành ra đó, tôi không thể làm trái với lương tâm đi nói dối được.”

“Không giống nhau đâu. Những con người tô son trét phấn kia há có thể có thể so sánh với Vân La sao? Tôi đi thẳng vào chủ đề, chỉ là không muốn lãng phí thời gian trên người bọn họ mà thôi.” Thiên Tàn nghiêm mặt giải thích, không biết Liêu Văn Kiệt có tin hay không, dù sao anh ta cũng cho là như vậy, không tiếp thu lời phản bác.

“Được rồi, tôi coi đó là thật vậy.”

Liêu Văn Kiệt nắm chặt tay, ho nhẹ rồi vỗ vai Thiên Tàn: “Nếu

đại ca đối xử với Vân La bằng cái tâm thái này, tôi còn có một vài lời để khuyên anh."

"Lời gì?"

"Dù sao thì anh cũng là một cao thủ có tiếng trong thiên hạ, đừng tỏ ra quá hèn mọn trước mặt Vân La, khi nên vênh váo thì nhất định phải tung khí chất lên, tuyệt đối không được khom lưng cúi đầu cả ngày như thế, hiểu không?" "

Lời này của Liêu Văn Kiệt thật lòng, làm chó liếm sẽ chỉ làm tăng giá thị trường, ngoài việc tự gây khó khăn hơn cho bản thân thì sẽ không kiếm được cái gì.

"Tại sao?"

Thiên Tàn lẩm bẩm, cau mày nhìn ra ngoài cửa sổ: "Trùng Thiên tàn bị người khác lấy ra… Kỳ quái, thế mà lại có người có thể phá giải được bí thuật độc môn của tôi, chẳng lẽ là ông già kia?"

"Trên đời không chỉ có một nữ hoàng kén tằm, anh có thể tìm được thì người khác cũng có thể tìm được. Giống như anh đã nói, người trước trồng cây người sau hóng mát, có thể trên thế giới này đã không còn trùng Thiên Tàn, nhưng làm sao để phá giải…thì đã không còn là bí thuật từ lâu rồi." Liêu Văn Kiệt lắc đầu, hắn cũng biết một cách để phá giải, không cần dùng nước hạt tiêu cũng được.

"Quên đi, dù sao hai phế vật kia cũng sẽ không làm mưa làm gió được."

Thiên Tàn không nghĩ thêm gì nữa, nói với Liêu Văn Kiệt: "Hiền đệ, cậu tôi anh em tình như thủ túc, có thêm một con trùng Thiên tàn nữa sẽ làm mối quan hệ của chúng ta trở nên xấu đi, tôi giúp cậu lấy ra."

“Đại ca, nkhông phải đã nói không nhắc tới cái đề tài này rồi sao, sao giờ lại nhắc rồi?”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu: “Không có trùng Thiên tàn thì lấy đâu ra nghĩa khí của hai anh em chúng ta, cứ như vậy đi!”

“Bây giờ không giống ngày xưa nữa, trong lòng ta không có kiêng kỵ gì, nhưng tôi lo trong lòng hiền đệ sẽ không vui…”

“Có câu này của đại ca trong lòng tôi cũng đã vui lắm rồi … vậy đi, tôi về nhà từ từ lấy ra, không làm phiền anh đó đó nữa.”

“Không có không có, cảm tình…”

Thiên Tàn ấp úng, đỏ mặt xua tay: “Giữa hai người..phải bồi dưỡng…”

Liêu Văn Kiệt: Vậy thì anh không được rồi, đổi lại là tôi tôi chắc chắn sẽ đó đó.

Ra khỏi khách sạn cao cấp, Liêu Văn Kiệt đến trước cửa bắt taxi, nửa tiếng sau hắn mới tìm thấy chiếc xe thể thao của mình đậu ở ven đường.

Nhìn thời gian, đã gần mười một giờ, hắn lấy điện thoại ra gọi cho Trình Văn Tịnh, hắn sẽ về nhà trước mười hai giờ.

Thiên Tàn nói rằng anh ta không hề thấp hèn, anh khát khao có được trái tim của công chúa Vân la hơn là thể xác của cô ấy, những lời này …

Đôi lại người khác mà nói, ví dụ như Võ Đức Huy và Lệ Trí, hay như Lí Ngang và Châu Tinh Tinh, thậm chí là bản thân hắn thì tuyệt đối không thể tin tưởng được.

Nhưng nếu người này là Thiên Tàn thì quá thực có chút đáng tin.

Cũng thật kỳ lạ, ở trong hộp đêm Thiên tàn chơi bời hăng hơn ai hết, một lần tám trận, hay ngày ba Liêu Văn Kiệt vẫn sẵn lòng tin anh ta.

Xuất phát bản năng, hắn cảm thấy Thiên Tàn rất nghiêm túc.

Mặc dù bên ngoài Thiên Tàn hơi xấu xa, ngày nào cũng hút thuốc, uống rượu, không gái không vui nhưng anh ta thực sự là một người đàn ông tốt!

Hồi lâu sai, Liêu Văn Kiệt chợt nhận ra rằng lý do khiến hắn sẵn sàng tin tưởng Thiên Tàn là vì hắn đã nhìn thấy được bóng dáng của mình trên ngườiThiên Tàn.

Hắn ấy cũng là một người đàn ông tốt.

...

Chương 329: Đó là đại ca ruột của tôi, phải thêm tiền 1 Khi chiếc xe thể thao đi đến đường cao tốc đến khu biệt thự, đột nhiên kêu bíp bíp hai tiếng, không hề nể mặt hắn trực tiếp chết máy.

Tôi liếc nhìn đồng hồ xăng, không vấn đề gì.

Liêu Văn Kiệt thầm nói thật là xui xẻo, xe mới vừa tới tay, mùi xe mới còn chưa tan thì đã xảy ra vấn đề, cũng không biết là bị làm sao.

Nếu bị mấy tên trộm lấy trộm linh kiện khi đang đậu xe bên đường thì tên trộm kia có một ngày vô cùng tốt lành rồi, không phải hắn nói khoác, tổ trọng án + tổ hình sự + đội phi hổ bày thiên la địa võng, sau khi bảo quản xong thì thay đổi triệt để.

Đang nghĩ muốn đẩy cửa xe đi kiểm tra thì phía sau có một chiếc ô tô màu đen từ từ tấp vào dừng lại.

Ngay phía trước cũng có ánh đèn xe nhấp nháy.

Bị chặn!

Liêu Văn Kiệt nhướng mày, đẩy cửa dựa vào bêb xe, im lặng chờ chính thủ hiện thân.

“Cậu Liêu, lại gặp nhau rồi.”

Nghiêm Chân cười cười xuống xe, duỗi tay đi về phía Liêu Văn Giai.

Đưa tay không đánh người cười.

Hơn nữa, bối cảnh của người đang cười này rất cứng, cho nên Liêu Văn Kiệt cũng không dám đánh, đưa tay ra bắt tay với Nghiêm Chân, cau mày nói: ” Nghiêm Lão, có chuyện gì thì trực tiếp nói qua điện thoại là được, cớ gì lại tìm người làm hỏng xe của tôi, đừng nói ông không tra ra số của tôi, tôi không tin.”

“Nói chuyện qua điện thoại, làm sao có thể nói rõ ràng được.”

Nụ cười của Nghiêm Chân vẫn không thay đổi: “Cậu yên tâm, xe không sao, chỉ là cậu lái xe quá nhanh, đồng nghiệp của tôi không đuổi kịp nên mới khiến nó dừng lại nghỉ ngơi một lát.”

“Quả là thủ đoạn cao, công năng đặc dị đúng là không gì là không thể.”

Liêu Văn Kiệt rất hâm hộ, nhưng hắn cũng biết công năng đặc dị đều là trời sinh, thèm muốn cũng không được, cho dù tu luyện hậu kỳ cũng phải có cái thiên phú này mới làm được.

“Cậu Liêu nói đùa rồi, dù công năng đặc dị có mạnh đến đâu cũng không thể so với đạo pháp thông thần. Giống như đoàn biểu diễn công năng dị đặc của chúng tôi, trông cũng khá lợi hại đó, nhưng thực ra mọi người đều lăn lộn kiếm miếng cơm, gắng không đói chết mà thôi.”

Ha, tôi tin ông chắc, đồ lão già xấu xa như ông quả là quá xấu xa!

Liêu Văn Kiệt không muốn tiếp tục nói chuyện vớ vẩn nữa, trong nhà có người mắc bệnh mất ngủ trầm trọng đang chờ hắn đến cứu, hắn nói thẳng: " Nghiêm Lão, ông là người có địa vị, nửa đêm không ngủ lại chặn xe tôi ở đây, có chuyện gì cứ nói thẳng."

"Tốt, thẳng thắn đấy."

Nghiêm Chân nói: "Tôi muốn tìm cậu Liêu để khơi lại chuyện cũ. Mong cậu giúp tôi một tay, cùng nhau đối phó với Thiên Tàn."

"Điều này có cần thiết không?"

Liêu Văn Kiệt cau mày: "Không giấu gì ông, theo tôi quan sát ở khoảng cách gần trong hai ngày gần đây, con người của đại ca Thiên Tàn… mặc dù chẳng ra gì nhưng tâm tư của anh ta không hề nham hiểm, chỉ là không biết phân biệt được thị phi, không rõ tốt xấu.."

Không nói nữa, hắn không bịa tiếp được nữa.

"Cậu Liêu, quả thực như cậu đã nói, nếu Thiên Tàn là người bình thường, nhiều nhất là sẽ dễ máu xông lên não, bốc đồng làm những việc sai trái."

Nghiêm Chân lắc đầu: "Nhưng vấn đề là hắn ta không hề bình thường, hắn sống cách đây 700 năm, là cao thủ tà đạo hàng đầu vào thời điểm đó. Hắn hoàn toàn không hiểu các khái niệm lễ pháp của thế tục bây giờ, quan niệm đạo đức lại rất yếu, đối với người bình thường mà nói, hắn thật sự quá nguy hiểm. "

Liêu Văn Kiệt im lặng, quả thật, đừng nghĩ hắn có thể lung lay được Thiên Tàn, nhưng một khi Thiên Tàn quyết tâm làm gì đó, chẳng hạn như cướp ngân hàng rồi rủ hắn đi hộp đêm để chúc mừng thì hắn cũng không có cách nào khác.

“Cậu Liêu, ắt trong lòng cậu hiểu đạo lí lớn, nếu không, tôi sẽ không ba lần bốn lượt đến cửa thăm hỏi đâu.”

“Ông muốn mang Thiên Tàn trở về đại lục?”

“Đúng vậy.”

“Vậy..mấy người sẽ xử lí anh ta thế nào?”

Liêu Văn Kiệt cau mày hỏi, sờ vào lương tâm nói, Thiên Tàn đã đối xử với hắn tận tình tận nghĩa, mặc dù vì đầu óc không dễ xài, gài hắn mấy lần liên tục, nhưng Thiên Tàn vốn muốn tốt cho hắn.

Về điểm này, hắn không thể phản bác được.

Nghiêm Chân cũng rất đúng, Thiên Tàn vẫn còn trên đảo Hong Kong thì không ai có trể trị được, quả thật quá nguy hiểm, nếu mọi chuyện cứ tiếp diễn như thế này phiên bản trưởng thành của Thiên Tàn chính là Trương Tam nổi tiếng kia..

Nếu trở về đại lục thì sẽ khác, chỉ cần có người áp chế được anh ta thì tính tình hung bạo của hắn sẽ phần nào được kiềm chế.

Nếu có người có thể khuất phục được Thiên Tàn, với tính cách của của ông ta, nhất định sẽ thành thật tu luyện thì mười năm sau sẽ có thù báo thù, có oán báo oán.

“Thiên Tàn bản lĩnh cao cường, lại xuất thân từ tà đạo, muốn anh ta triệt để hối cải làm lại từ đầu sẽ vô cùng khó.”

Nghiêm Chân mang bộ dáng đứng đắn nói: “Tuy nhiên, tôi luôn tin cho rằng nhân chi sơ tính bổn thiện, chỉ cần được dẫn dắt thật tốt, phải đào sâu vào mặt lương thiện trong trái tim của Thiên Tàn, khiến hắn ta biết nhân hòa..”

“Có thể, nói thực tế chút đi.” Liêu Văn Kiệt cắt ngang.

“Thế hệ tông sư của Thiên Tàn, trình độ võ học kinh thiên

động địa, trên đại lục có một số người trẻ tuổi có tư chất phi phàm vô cùng sùng bái hắn, nằm mơ cũng muốn bái hắn làm sư."

"Cụ thể hơn đi."

"Mời hắn về, cho ăn cho uống, chỉ cần không gây rắc rối thì làm gì cũng được ."

"Hiểu rồi."

Chương 330: Đó là đại ca ruột của tôi, phải thêm tiền 2 Liêu Văn Kiệt gật đầu, nhíu mày: "Lúc cần thiết, có thể có thể đưa Thiên Tàn ra ngoài đi dạo một chút, bày ra bản lĩnh để làm cho bọn trộm ở bên kia khiếp sợ. Phải không?"

"Cậu Liêu, tôi không biết cậu đang nói cái gì."

"Không biết cũng không sao, tôi cũng nói đại thôi, cũng chẳng phải là hiểu gì cho lắm."

"Hahaha …" x2

Hai người bật cười, sắc mặt Liêu Văn Giai thay đổi: " Nghiêm Lão, nếu ông đã nói thật, vậy tôi cũng nói thật. Thiên Tàn tuy là người xấu nhưng anh ta đối xử với tôi rất tốt, lời bảo đảm vừa rồi của ông có phải là thật không?"

"Không hề giả dối."

"Ừm, tôi sẽ tìm cách giúp ông khuyên Thiên Tàn trở về, cho nên ông cứ đợi đó đã, có thể không dùng vũ lực thì tốt nhấtkhông nên dùng vũ lực."

"Cậu Liêu có bản lĩnh này sao?"

Nghiêm Chân hơi giật mình, nhưng trong lòng lại không tin, Thiên Tàn là cao thủ tuyệt đỉnh đương thời, một người kêu ngạo như thế sao có thể mặc cho người khác điều khiển mình chứ. Nếu

thực sự muốn ra lệnh cho Thiên Tàn thì cũng phải khoe cơ bắp trước, sau đó mọi người ngồi xuống và nói chuyện từ từ.

” Thực ra phương pháp rất đơn giản. Đại ca Thiên Tàn yêu Vân La. Chỉ cần tôi giở một chút thủ đoạn, để Vân La mang thai cốt nhục của anh ta, sau đó ông lại mang Vân La trở về đại lục…”

“E hèm!”

Nghiêm Chân nắm chặt tay liên tục ho, tuổi tác cũng đã lớn, đứng trước gió thổi một chút cũng không chịu nổi.

“Sao, chiêu này không được à?”

Sau khi Liêu Văn Kiệt hỏi, nhìn thấy Nghiêm Chân đang mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim của, giống như đã đi vào cõi thần tiên, hắn bĩu môi nói: “Vẫn còn nhiều rất nhiều cách, tôi sẽ suy nghĩ thêm, Nghiêm lão cho tôi hai ngày, nếu không được thì các ông phải chuẩn bị sẵng vũ lực để chế ngực anh ta đi.”

“Vậy thì phiền cậu Liêu rồi, thực không dám giấu, làm sao để đối phó với Thiên Tàn, bên tôi vẫn cần thời gian để chuẩn bị.”

Nghiêm Chân gật đầu nói: “Trong khoảng thời gian này, tôi mong cậu Liêu trông hắn chặt một chút, đừng để Thiên Tàn đi khắp nơi làm loạn, tổn thương sinh mệnh vô tội.”

“Cái này thì không thành vấn đề.”

Liêu Văn Kiệt tỏ ý không thành vấn đề, hai ngày qua hắn mang Thiên Tàn đi lêu lổng ở các hộp đêm lớn để cho anh ta phát tiết tinh lực, tránh cho lại ra ngoài ức hiếp người khác.

“Vậy thì làm phiền cậu Liêu rồi.”

“Nên thế.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, và đột nhiên thay đổi chủ đề: “Nhưng

mà, tôi kính trọng Thiên tàn như anh ruột của mình, là anh em tốt tình như thủ túc, thực ra tôi cũng không nhẫn tâm hợp tác với các ông đối phó với anh ta..khó quá!"

Vừa nói hắn vừa xoa tay về phía Nghiêm Chân.

Muốn làm chuyện này, nhưng cũng không thể bảo hắn làm không, phải thêm tiền!

"Cậu Liêu thực sự rất thú vị, nói gì mà thôi thực sự không hiểu."

Nghiêm Chân nắm tay Liêu Văn Kiệt, từ từ khép lại rồi đẩy tay ra nói: "Chúng tôi là đoàn biểu diễn công năng đặc dị đến từ đại lục, đều xuất thân từ con nhà nghèo khoỏ, Cậu Liêu tuổi trẻ đầy hứa hẹn, xuất thân giàu có sung túc sẽ chướng mắt mấy đồng lương lẻ này của chúng tôi."

"Không hẳn là vậy đâu, đừng lảng tránh, chỉ là bản lĩnh của Nghiêm Lão, tùy ý ra vào kho bạc ngân hàng cũng không phải là vấn đề gì, ông dẫn đầu chia đều tiền gửi ngân hàng một chút thôi tôi cũng đã hài lòng lắm rồi."

Liêu Văn Kiệt cười haha, đánh Thái Cực Quyền thôi, ai mà chả biết!

"Lời này của cậu Liêu là thật ư?"

Nghiêm Chân cười haha: "Tháng nào tôi cũng lĩnh được lương chết*, tiền tiết kiệm cũng chỉ có chừng trăm tệ, cho cậu hết."

*Lương cơ bản

*Lương cơ bản

" Nghiêm Lão, nói thể chẳng thù vị chút nào, mọi người đều là người thông minh, gần giống như bí tịch Như Lai thần chưởng

vậy, chỗ ông có bao nhiêu, tôi cũng không tham, tùy tiện lấy ra trăm tám chục cuốn..ánh mắt này của ông, cho tôi hai ba cuốn là được rồi nhỉ? ”

“Cậu Liêu đừng làm khó tôi nữa, tôi chỉ có thể đảm bảo sau khi xong việc chắc chắn sẽ hậu tạ!”

“Bao nhiêu?”

“Đến lúc đó cậu Liêu tự nhiên sẽ biết.”

“…”

…

Sau khi Nghiêm Chân rời đi, chiếc xe thể thao cũng không còn trục trặc nữa, Liêu Văn Kiệt tiếp tục lái xe về phía biệt thự của nhà Yudy Tang.

Đối với loại người tay không bắt sói trắng này, Liêu Văn Kiệt luôn bày ra thái độ của mình, không được lời còn kêu hắn ra tay, không có cửa đâu.

Nhưng lần này, để giúp Thiên Tàn tìm nhà mới để nghỉ ngơi, hắn cũng chẳng tính toán thiệt hơn nữa.

Biệt thự.

Liêu Văn Kiệt lái xe vào, giống như trở về nhà của mình vậy, đi thẳng vào phòng ngủ của Yudy Tang.

“A Kiệt…”

Yudy Tang đóng sách lại, hơi xoắn xuýt mọt chút, rất muốn nói một câu, làm phiền lần sau vào nhớ gõ cửa.

“Chị Yudy, chuẩn bị một chút đi, người em hơi hôi, đi tắm trước đã.”

“???”

Yudy Tang ngẩn tò te, Liêu Văn Kiệt đi thẳng vào phòng tắm, một lúc sau đã có tiếng nước rào rào.

Đột ngột thế, không phải là nói là anh em tốt sao?

Yudy Tang nuốt nước bọt, run rẩy cầm điện thoại gọi choTrình Văn Tịnh ở cách vách: “Không ổn rồi, không biết A Kiệt uống nhầm thuốc gì, vừa vào cửa đã đi tắm, còn bảo tôi đi chuẩn bị.”

“Quá..quá lạ!”

Trình Văn Tịnh thở mạnh, liếm môi: “Chị Yudy, nhân phẩm của A Kiệt không thành vấn đề. Chắc chị đã hiểu lầm anh ấy rồi, nếu không tin thì có thể thử xem.”

Yudy Tang: “...”

Chương 331: Tôi có một giấc mơ là làm minh chủ võ lâm 1 Ai cũng không bình thường, mấy loại chuyện này có thể tùy tiện thử này sao?

“Chị Yudy, em vỗ ngực bảo đảm, A Kiệt không phải loại người như vậy. Nếu anh ấy thật sự dám làm gì, em đang ở cách vách, chị cứ hét to lên, em sẽ qua cứu chị.”

Yudy Tang: “...”

Con bé Trình Văn Tịnh này hơi sai sai, chẳng lẽ nó bị Liêu Văn Kiệt mua chuộc rồi ư?

“Cứ như vậy đi, em chúc chị có một giấc mộng đẹp.”

Trình Văn Tịnh cúp điện thoại, chạy cái vèo đến cạnh tường, cầm cốc nước lên nghe.

Trong phòng tắm bên cạnh, Liêu Văn Kiệt rửa sạch vết máu

trên người, há miệng rút một sợi dây đỏ ra, một lúc sau, trong lòng bàn tay là một con tắm đỏ đang ngọ nguậy.

“Linh vật ở núi Đại Tuyết Sơn, đặc biệt là con lớn nhất, rán lên ăn có thể làm tăng niệm lực không?”

Mặc dù không hiểu ban ngày Thiên Tàn phán đoán con giun đã được lấy ra khỏi cơ thể như thế nào, nhưng Liêu Văn Kiệt cũng không quan tâm lắm, sau khi nghiên cứu con trùng Thiên Tàn một hồi, hắn ném nó vào bồn cầu và xả nước.

Đồng thời cũng không quên khen ngợi cho sự cẩn thận của mình, thử nghĩ xem, nếu là lúc ở hộp đêm, hắn đã vội vã muốn lôi con trùng này ra…

Chậc chậc chậc, ….., vừa nghĩ đã thấy kích thích rồi.

Cẩn thận là một thói quen tốt, sau này phải tiếp tục duy trì.

Sau khi tắm xong, Liêu Văn Kiệt ném quần áo vào thùng rác, trên đó còn có vết máu, trong lúc luyện công, không đúng, là bị Thiên Tàn lừa đẩy ra ngoài.

Không có quần áo phù hợp, hắn lấy áo choàng tắm trên móc áo ra mặc vào, vừa bước ra khỏi phòng tắm đã thấy đèn trong phòng sáng choang, đèn nào có thể bật thì Yudy Tang bật lên hết.

“Chị Yudy, lần trước không để ý, hóa ra chị thích mở đèn ngủ ư?”

“Cái này cái này…”

Yudy Tang ngồi ở mép giường, dùng hai tay túm lấy góc quần áo xoa xoa, quá đột ngột, cô chưa chuẩn bị tâm lý chút nào, hơn nữa những chuyện xảy ra gần đây cũng khiến cô chẳng có cái tâm tư đó.

Muốn nói từ chối, nhưng lại ngại không dám mở miệng, đối với Yudy Tang mà nói, Liêu Văn Kiệt đã sẵn sàng chủ động chọc thủng giấy mỏng mập mờ kia, chắc là đã hạ quyết tâm, nếu bị từ chối chắc chắn sẽ rất mất mặt.

Cô vẫn tiếp tục xoắn xuýt, đầu óc cô rối bời, nảy ra cái ý tưởng gọi Trình Văn Tĩnh đến thay ca.

“Bật thì cứ bật đi, mặc dù tôi thích tắt đèn hơn.”

Đang suy nghĩ miên man, vaiYudy Tang sụp xuống, bị Liêu Văn Kiệt đẩy đến giữa giường.

“Chờ một chút, A Kiệt, có phải là nhanh quá rồi không?”

“Chị hai, chị còn muốn gì nữa, đã gần một giờ sáng, chẳng lẽ chị muốn ăn khuya trước?”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, hắn đã luyện suốt hai tiếng đồng hồ trong phòng khách sạn rồi, chỉ muốn nhanh chóng tiến vào trạng thái tu luyện trong mơ,không có tâm trạng ăn khuya.

“Ăn khuya cũng được, tôi nói này, đột nhiên tôi rất thèm ăn.”

“Ngủ rồi lại ăn, giống nhau mag.”

Liêu Văn Kiệt nằm ở trên giường, vươn tay kéo thân thể cứng ngắc của Yudy Tang vào trong lòng, đưa tay lên vuốt ve trán, gió xuân hóa thành mưa xua tan lo lắng, giúp côn nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Hai lần trước, Yudy Tang đã nhanh chóng chìm vào giấc ngủ sâu, hắn nghĩ rằng lần này cũng không ngoại lệ, ngã đầu dựa vào gối, mấy hơi thở liền chìm vào giấc ngủ sâu.

Đầu tiên là Huyết Hải Ma La Thủ Chép Kinh, sau đó là Như Lai thần chưởng, hai ngày này hắn bị Thiên tàn giày vò không ít, hắn

thật sự rất mệt.

Trong ngực hắn, Yudy Tang mở to hai mắt, không hề có một chút buồn ngủ nào.

Như vậy?

Hết rồi?

Không nói sớm, đi ngủ thì đi ngủ, nói bóng nói gió không nói cho rõ, hại cô nghĩ đâu đâu.

Bỗng như lại cps chút thất vọng, cô thầm chửi một tiếng đe tiện, uốn éo trong ngực của Liêu Văn Kiệt, tìm một tư thế thoải mái hơn, rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Bên cạnh, Trình Văn Tĩnh dựa vào tường đợi chừng nửa tiếng, nhưng không nghe thấy có động tĩnh gì. Nghi ngờ ghê, lần trước Liêu Văn Kiệt lo lắng như vậy, sao đêm nay lại kiên nhẫn thế.

Chờ một chút nữa, có lẽ một chút nữa kịch hay sẽ lên sàn.

...

Sáng hôm sau, Liêu Văn Kiệt đúng giờ dậy theo chuông báo thức … không có báo thức, hắb mở to mắt ra, vẻ mặt nghiêm túc rút tay ra khỏi áo sơ mi của Yudy Tang.

Đừng trách hắn, mọi người đều biết, con người sau khi ngủ say thì tay chân của người đó sẽ là một loại sinh vật khác, bọn nó có suy nghĩ của riêng mình, đặc biệt thích làm những việc khiến não bộ đau đầu.

Về tình thì có thể tha thứ được.

Sau đó, Liêu Văn Kiệt mang vẻ mặt khinh bỉ, kéo tay Yudy Tang ra khỏi áo mình.

Thật không biết xấu hổ, ngủ mà cũng không đàng hoàng nữa!

“Chờ đã, sao thói quen của chị ấy và những người phụ nữ khác … Ồ, cũng đúng, dù sao chị ấy cũng là Yudy Tang.”

Nhẹ nhàng bước ra cửa, Liêu Văn Kiệt qua phòng khác rủa mặt, đi tìm bà quản gia có đầu óc kì quái, báo kích thước cơ thể, bảo bà nhanh chóng mua một bộ quần áo.

Sau đó quản gia Norimaki gật đầu, với tư cách là một người làm hợp tiêu chuẩn, cái gì không nên hỏi thì đừng hỏi, hơn nữa, câu trả lời rất rõ ràng dễ hiểu, cô suy nghĩ kỹ một chút thì có thể nhìn ra chân tướng, không cần phải đi hỏi.

Chương 332: Tôi có một giấc mơ là làm minh chủ võ lâm 2 Liêu Văn Kiệt trở lại ga ra, lấy tài liệu công ty ra, gõ cửa, đẩy cửa phòng ngủ của Trình Văn Tĩnh ra.

“Sao lại lờ đờ thế kia, đêm qua không ngủ ngon à?” Liêu Văn Kiệt đặt tập tài liệu xuống, bước lên hai bước chải chải mái tóc dài rối bù của Trình Văn Tĩnh.

“Không phải là không ngủ ngon, mà là không được ngủ tí nào luôn!”

Trình Văn Tĩnh trợn tròn mắt, nghĩ đây là khúc dạo đầu sẽ rất dài nên cô ta kiên nhẫn đợi luôn hai tiếng đồng hồ.

“Cái đó …thực ra anh mệt quá nên ngủ trong phòng chị Yudy.”

Liêu Văn Kiệt giải thích: “Nhưng em đừng lo, anh ngủ rất ngon, hơn nữa vô cùng đàng hoàng, tối qua không hề làm gì cả.”

“Em biết…”

Trình Văn Tĩnh bĩu môi, cô ta nghe thấy hết, đúng là không làm gì cả.

Cứ liên tiếp mấy lần như thế, sự kiên nhẫn của cô đã tiêu hao gần hết, biết rằng không thể trông chờ vào sự hèn nhát, muốn ôm trái ôm phải thì phải tự mình làm lấy.

“Đúng rồi, hai hôm nay anh sẽ rất bận, không có thời gian giải quyết việc của công ty, em có thể liên lạc với bên kia, không được thì xử lý ở nhà chị Yudy.”

“Rất bận?”

“Đừng hỏi, anh đã ký thỏa thuận bảo mật, có một số chuyện không thể nói với em.”

Liêu Văn Kiệt thuận miệng trả lời một câu rồi nói tiếo: “À còn nữa, thông báo tuyển dụng của công ty tư vấn Linh Dị Tam Kiệt có thể đăng lên báo rồi đó, em giúp anh sắp xếp một chút nhé, nhân viên thì anh sẽ tự mình khảo sát, cứ định là đầu tháng sau.”

“Vậy thì tối nay anh có về không?”

“Sẽ cố gắng.”

Liêu Văn Kiệt cúi người hôn lên trán Trình Văn Tĩnh, sau đó dành ra năm phút để dỗ dành bằng mấy lời ngon tiếng ngọt, đợi quản gia đã mang quần áo mới đến thì mới dứt khoát đi trốn đi thay quần áo.

Sau khi hắn rời đi, Trình Văn Tĩnh gọi quản gia đến, cúi đầu nói vào tai cô vài câu, quản gia Norimaki liền gật đầu, tỏ ra là vấn đề không lớn, có thể giải quyết trong hai ngày, bảo đảm không màu không vị, lại an toàn không có tác dụng phụ.

Vẫn như vậy, quản gia Norimaki cũng không hỏi quá nhiều, cái gì hiểu đều hiểu, trợ hứng mà, đều là đồ thừa của người chơi neon*, khi ở trong nước bà cũng nghe nhiều quen tai.

...

Khách sạn cao cấp.

Trước khi lên lầu, Liêu Văn Kiệt gọi ba phần bữa sáng, bảo người đưa thẳng đến phòng, mở cửa bước vào, nhìn thấy Thiên Tàn đang chán nản ngồi trên ghế sô pha.

“Làm sao vậy, đại ca, công chúa Vân La lừa anh, sau đó bỏ chạy rồi à?”

“Hiền đệ, sao cậu biết?”

Thiên tàn ngẩng đầu lên, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

“Không phải chứ, cô ấy thực sự bỏ chạy rồi à?”

“Lại bị tôi bắt về rồi, bây giờ cô ấy đang ở trong phòng, tôi sợ cô ấy còn muốn trốn nên tôi đã trói cô ấy lại.”

Anh như thế chỉ có thể có được mấy cái sở thích kì lạ, không theo đuổi được con gái nhà người ta đâu!

Liêu Văn Kiệt im lặng nhún vai, mở cửa phòng ngủ ra nhìn một cái, suýt nữa thì bật cười.

Vân La bị bọc trong một chiếc chăn bông màu trắng giống như bánh kếp, hai tay hai chân bị trói chặt, miệng cũng bị dán băng keo.

Cũng chỉ có thể là Thiên Tàn, nếu đổi người khác, Liêu Văn Kiệt dám đánh cược năm năm tệ, chắc chắn tối qua đã xảy ra án mạng.

“Đúng là công chúa trời sinh lệ chất, cô ấy mặc quần áo gì cũng đẹp.”

Liêu Văn Kiệt nói đùa, tiến lên cởi bỏ sợi dây trên người Vân La, đồng thời cảnh cáo: “Đừng hòng bỏ chạy, đại ca của tôi không dám xuống tay, nhưng tôi thì không biết thương hoa tiếc ngọc là gì

đâu. Đây là cơ hội cuối cùng của cô, nếu có lần sau thì sự hầu hạ của trùng Thiên Tàn không chỉ một tiếng thôi đâu."

"Trùng Thiên Tàn…không cần một tiếng, năm phút đã lủng ruột thối bụng rồi." Vân La xoa xoa mắt cá chân cứng ngắc của mình, nhỏ giọng oán trách.

"Không phải bảo cô ăn, tôi đâu có ác độc như thế, mà là bỏ nó lên người cô cho nó bò!"

"…"

Xe ăn được đẩy vào phòng, Liêu Văn Kiệt kêu hai người dùng bữa, vì chuyện con trùng mà Vân La ngứa ngáy cả người, ăn không ngon miệng chút nào, Thiên Tàn thì vì mấy lời ngon ngọt của mình bị từ chối, lại thêm Vân La muốn nghĩ cách bỏ chạy nên mới chán nản đau buồn.

Để giải quyết bữa sáng, Liêu Văn Kiệt đuổi Vân La vào phòng ngtủ, thăm dò Thiên Tàn mấy câu: "Đại ca, địa bàn bên đảo Hồng Kông quá nhỏ, nếu muốn làm minh chủ võ lâm thì nên trở về Trung Nguyên mới được."

"Ồ, hiền đệ, cậu muốn đánh về Trung Nguyên với tôi để cướp lấy ngai vàng chí tôn võ lâm sao?"

Nghe vậy, Thiên Tàn lập tức không còn mệt nữa, vui mừng nói: "Lẽ ra phải như vậy, đại trượng phu nên trông ra thiên hạ, anh em mình liên thủ thì lo gì đại sự không thành."

"Ức.."

Liêu Văn Kiệt nhất thời không biết nên trả lời như thế nào, nghe ý của Thiên Tàn, rất vui vẻ trở về đại lục, nhưng tiền đề là phải về cùng anh ta.

Chỉ sợ là không được, chưa kể đến việc gia đình, sự nghiệp

mấy cô em bạn bè của hắn đều ở trên Đảo Hồng Kông, chỉ là chế độ thưởng của hệ thống là hắn phải phải ở chỗ này.

Ở bên đại lúc có thể ba ngày đánh ma hai lần không?

Chắc chắn là không thể!

Hơn nữa, bên đại lục có rất nhiều cao thủ, từ Nghiêm Chân chỉ là phần nổi của tảng băng trôi, nếu Thiên Mục vẫn có thể lăn lộn phong sơn thủy khời thì hắn đơn thuần là đi tìm ngược.

Không thể giả vờ được, không có cô em, lại còn không thể được thăng cấp thật vui vẻ thì quá khứ còn ý nghĩa gì đây?

“Sao vậy, hiền đệ muốn ở trên đảo Hồng Kông một mình sao?”

Thiên Tàn không ngừng lắc đầu: “Nếu đã như vậy, vậy tôi cũng không quay về đâu, hiền đệ cậu ở đâu thì tôi ở đó.”

Chương 333: Chăm sóc đến dày thế cơ mà 1 “Nếu Vân La cũng đến đại lục thì sao?”

“Không thể nào, tôi sẽ không để cô ấy thoát khỏi tay mình đâu, cho dù cô ấy bỏ chạy, tôi cũng sẽ bắt lại cô ấy.” Thiên Tàn khẳng định, Liêu Văn Kiệt ở đâu thì anh ta ở đó.

Liêu Văn Kiệt lau mồ hôi lạnh trên đầu, có sao nói vậy, không để Nghiêm Chân có được tin tức này được, thật là vạn hạnh trong bất hạnh mà.

“Đại ca, chuyện đã tới nước này rồi tôi cũng nói với anh luôn!”

Liêu Văn Kiệt đứng dậy, đứng trước cửa sổ sát đất của căn phòng, nhìn những tòa nhà cao tầng như rừng thép, khí thế đột nhiên thay đổi, trầm giọng nói: “Từ trước đến nay tôi luôn có khát vọng là một minh chủ võ lâm. ”

“Sao trước đây chưa nghe cậu nói đến vậy, hơn nữa lần trước

khi tôi nhắc đên minh chủ võ lâm, cậu cũng…”

“Đừng có nói chen vào!”

Liêu Văn Kiệt nói tiếp: “Tôi đã chôn chặt giấc mơ này trong lòng quá lâu rồi, hôm nay phải nói ra, đại ca, anh là người đầu tiên biết đó.”

“Ồ.”

Thiên Tàn gật đầu, mặc dù cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng anh ta tự biết đầu óc mình không tốt, cho nên nhất định là suy nghĩ nhiều.

“Mỗi người đều có ước mơ, quan trọng là thiên phú và nỗ lực trả giá để thực hiên ước mơ đó.”

Liêu Văn Kiệt nhìn Thiên Tàn rồi chỉ vào khung cảnh bên ngoài cửa sổ: “Trước đây tôi có thiên phú, chăm chỉ làm việc, nhưng tôi không có thực lực của một cao thủ tuyệt thế, càng không có Như Lai thần chưởng, võ học cao thâm như cước Thiên Tàn vậy.”

“Bây giờ cậu..ức, Như Lai thần chưởng của cậu đúng là có vấn đề.”

Thiên Tàn ngượng ngùng lắc đầu, hắn mới chỉ nhìn thấy Như Lai thần chưởng của của Liêu Văn một lần, tư thế thì đúng rồi, nhưng sát khí quá mạnh, căn bản không phải là một chiêu thức với Như Lai thần chưởng của Long Kiếm Phi.

So sánh Long Kiếm Phi và Liêu Văn Kiệt, chắc chắc là cách tluyện của Liêu Văn Kiệt đã xảy ra sai sót.

Nghĩ đến vậy, Thiên Tàn rất xấu hổ, đều là do anh ta hại.

“Đại ca, mặc dù tôi không thể làm Minh chủ võ lâm, nhưng anh có thể!”

Liêu Văn Kiệt tiến lên vài bước, nắm lấy tay Thiên Tàn: “Khi nhìn thấy anh thì tôi liền nhìn thấy khả năng ước mơ thành hiện thực. Anh em chúng ta như một, anh làm minh chủ võ lâm cũng giống như tôi làm minh chủ võ lâm, anh hoàn toàn có thể giúp tôi thwujc hiên ước mơ này.”

“A, đột ngột vậy à?”

“Đồng ý với tôi, giúp tôi hoàn thành ước mơ đi!”

“Hiền đệ, chuyện nhỏ thôi.”

Thiên Tàn gật đầu: “Thực ra việc này không khó, rất đơn giản, trước tiên vi huynh sẽ đánh hạ thiên hạ, sau khi trở thành minh chủ võ lâm, tôi sẽ truyền lại cái vị trí này cho cậu, như thế thì có thể thực hiện được ước mơ của mình rồi.”

Liêu Văn Kiệt: (

‘)

Người này, anh không thể ích kỷ một chút được sao?

Ban đầu khuyên Thiên Tàn, hiệu quả không mấy khả quan, Liêu Văn Kiệt cũng không thất vọng, lần này xem như hắn động lòng trắc ẩn, không nỡ lừa gạt Thiên Tàn.

Lần sau sẽ không.

Thiên Tàn bên này khuyên không được, còn có công chúa Vân La có thể công lược, Liêu Văn Kiệt quyết định đánh vòng sang bên sườn địch, tìm Vân La chuyện trò một tiếng đồng hồ.

Hắn mở ti vi, cố ý chọn kênh thiếu nhi, liền đẩy cửa đi vào phòng ngủ.

Ngoài phòng, Thiên Tàn vừa xem ti vi, vừa cười ha ha không ngừng, thấy Liêu Văn Kiệt đi vào phòng ngủ, cô nam quả nữ cũng

chẳng có gì phải suy nghĩ nhiều.

Hiền đệ của anh ta không mê nữ sắc, Vân La một lòng trung trinh, có gì mà phải lo lắng chứ!

“Công chúa, cô đang làm gì vậy?”

Vừa vào cửa, Liêu Văn Kiệt liền thấy Vân La đang buộc ga giường với rèm cửa, trợn mắt nói: “Nếu tôi là cô, tôi sẽ tiết kiệm sức lực, miễn cho trùng không bò qua bò lại trên người. Cô nghĩ xem, trùng bị cắt làm hai khúc, tạm thời chưa chết, mà ở trên cơ thể cô vừa ngọ nguậy, vừa tiết ra nước xanh.”

“Xì xì xì”

Vân La nghe xong, tê cả da đầu, cả người đều không thoải mái.

Liêu Văn Kiệt tiến lên hai bước, đem ga giường trải ra: “Cho nên, đừng tự rước khổ vào thân, sẽ chỉ khiến cô chịu thiệt thôi.”

“Tôi biết ngay mà, cậu và Thiên Tàn là cùng một đám người, căn bản không phải vì trùng Thiên Tàn mà bị anh ta thao túng.” Vân La nghiến răng nghiến lợi.

“Lời này thật không dễ nghe, đại ca tôi phẩm chất cũng không đến nỗi nào, sao qua miệng cô lại biến thành người xấu rồi?”

“Bảy trăm năm trước, anh ta là cao thủ tà đạo, bảy trăm năm sau…”

Vân La chỉ chỉ vào bản thân: “Anh ta cầm tù tôi, nếu tôi không đồng ý gả cho anh ta, anh ta sẽ không buông ta cho tôi, loại người này có thể gọi là nhân cách không đến nỗi nào sao?”

“Điều này vừa hay có thể chứng minh rằng đại ca tôi rất thích cô!”

Liêu Văn Kiệt tử tế khuyên nhủ: “Cô nghĩ xem, loại tình yêu

nào có thể trải qua bảy trăm năm gió táp mưa sa, thật lòng thật dạ, nhất thành bất biến?"

(*Nhất thành bất biến: đã thành hình thì không thay đổi, ở chỗ này ý chỉ tình cảm Thiên Tàn dành cho Vân La không hề thay đổi)

Vân La không nói nên lời, bởi vì những điều Liêu Văn Kiệt nói đều là ngụy biện.

Trông thấy chỉ số IQ của Vân La online, Liêu Văn Kiệt chợt cảm thấy khó giải quyết, người phụ nữ này, một đêm hắn lừa tám lần không khó, nhưng giúp Thiên Tàn một đêm lừa tám lần, quả thật là quá sức rồi

"Công chúa, trong ấn tượng của cô, đại ca tôi là người thế nào?"

"Xấu."

Chương 334: Chăm sóc đến dày thế cơ mà 2 Trực tiếp tuyên án tử hình, một chút đường lui cũng không có.

Liêu Văn Kiệt gượng cười vài tiếng, kiên trì nói tiếp: "Lời này của công chúa thật đáng ngạc nhiên, trông mặt mà bắt hình dong chỉ có thể nhìn thấy bề ngoài, không thấy được nội tâm của một người. Ví dụ như tôi đi, trời sinh vẻ ngoài đẹp trai…"

"Ha ha, sao không nói tiếp?"

"Lấy nhầm ví dụ, ví dụ như Vũ Đức Huy đi, trời sinh vẻ ngoài điển trai, vừa vào hộp đêm là lộ rõ bản tính, không thích hợp."

Liêu Văn Kiệt nói tiếp: " Có câu này muốn nói cho công chúa, phụ nữ muốn một đời hạnh phúc, tìm một người mình thích, chi bằng tìm người thích mình."

"Nếu như Thiên Tàn bảo cậu đến thuyết phục tôi, thì bảo anh

ta chết tâm đi, tôi nhất định sẽ không thích anh ta đâu.”

“Sao vậy, công chúa có người mình thích rồi sao?”

“Không có.”

Vân La vốn định nói có, cô mơ hồ có chút hảo cảm với Võ Đức Huy, nhưng vừa nghĩ đến cảnh tượng hôm đó trong hộp đêm, lập tứ cắt đứt tâm tư.

“Vậy hãy cho đại ca tôi một cơ hội đi.”

Liêu Văn Kiệt khóe miệng khẽ nhếch: “Tôi biết công chúa đang nghĩ gì, chẳng qua là thấy đại ca tôi là người thành thực, sẽ không miễn cưỡng cô, cho nên kéo dài thời gian chờ người tới cứu viện. Đáng tiếc, tối qua tôi gặp Nghiêm lão, tán gẫu vài câu, ông ta không hề nhắc tới cô một câu, toàn bộ chỉ nói về Thiên Tàn đại ca.”

“Cậu có ý gì?”

“Một người là công chúa bảy trăm năm về trước, chỉ có giá trị khảo cổ, một người là cao thủ võ học kiệt xuất thiên hạ, là báu vật hình người di động, nếu để cô chọn, cô sẽ chọn ai?”

Liêu Văn Kiệt kể chuyện tối qua, cười lạnh một tiếng: ” Cho nên, Nghiêm lão mặc dù sẽ cứu cô, nhưng chỉ là tiện tay, đại ca Thiên Tàn mới chính là lựa chọn ưu tiên nhất.”

“…”

Vân La lắc đầu, cô không ngốc đến mức đi tin lời Liêu Văn Kiệt.

“Đừng hiểu lầm, tôi không hề hù dọa cô, cũng không phải uy hiếp cô, càng không phải làm rõ việc trừ đại ca Thiên Tàn ra thì cô không còn lựa chọn nào khác.”

Liêu Văn Kiệt vì nhân phẩm của mình mà giải thích, tiếp tục nói: ” Mấy trăm năm rồi, nước chảy đá mòn*, tôi chỉ muốn cô cho đại ca Thiên Tàn một cơ hội, có thành hay không khi khác hẵng nói… Dù gì, cô cứ xem như là hảo tâm làm việc thiện.”

(*水滴石穿: nước chảy đá mòn, ý chỉ tính kiên trì, quyết tâm thì dù việc có khó khăn đến mấy, nhất định cũng sẽ thành công.)

Vân La nghe thế không có cảm giác gì, dù sao chăng nữa cô vẫn là người bị hại, nếu muốn làm việc thiện, thì cũng nên là Thiên Tàn buông tha cho cô mới đúng chứ.

“Khoan hãy nói, nhiều năm trôi qua, cô chỉ là công chúa không hề có giá trị, ngoại trừ vai vế bà của bà của bà tương đối cao , còn những cái khác có muốn cũng không có, nếu thật sự có thể dụ dỗ đại ca tôi đến xoay vòng vòng, còn không phải muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, cô xem có đúng không?”

“Thiên Tàn có hiền đệ như cậu, đúng là phúc phận tu mấy đời của anh ta.”

Vân La châm biếm, không chút lưu tình nói: “Đem đại ca nhà mình ra làm chó, tôi vẫn là lần đầu tiên thấy đấy.”

“Tôi cũng là lần đầu tiên thấy, mấu chốt là anh ấy can tâm tình nguyện trầm mê nữ sắc, tôi có thể làm được gì chứ?”

Tốt xấu gì cũng nói cả rồi, uy hiếp đe dọa cũng đã dùng đến rồi, thấy thái độ Vân La không thay đổi, Liêu Văn Kiệt lại lấy trùng ra hù dọa một hồi, lúc này mới đi ra khỏi phòng ngủ.

Ngoài cửa, khuôn mặt to của Thiên Tàn áp sát, nước mắt lưng tròng lúc có lúc không.

“Đại ca, anh không xem ti vi, để đấy làm gì?”

“Quảng cáo.”

“À, cho nên anh nghe thấy hết rồi?”

Liêu Văn Kiệt lúng túng: “Thật ra, tôi với lão già kia không thân quen, tối qua tùy tiện tán gẫu chút thôi.”

“Hiền đệ không cần nói nhiều, vi huynh tin tưởng cậu.”

Thiên Tàn lau nước mắt: “Lúc nãy những lời cậu nói với Vân La, tôi đều nghe rõ, không thể không nói, vẫn là hiền đệ hiểu tôi.”

Liêu Văn Kiệt: “...”

Chó liếm* sẽ chết không được tử tế!

(*舔狗: chó liếm , là một thuật ngữ mạng, ý chỉ những người trong mối quan hệ nam nữ, mặc dù biết rõ đối phương không thích mình, thâm chí còn ghét bỏ khinh thường nhưng vẫn cố chấp theo đuổi.)

“Hiền đệ, về chuyện lão già tối qua, cậu nói thật hay giả vậy?”

Trong mắt Thiên Tàn tinh quang chợt lóe: “Cậu hỏi giúp tôi, dưới tay ông ta có nhiều kỳ nhân như vậy, có ai có cách, khiến Vân La đồng ý gả cho tôi không, nếu được tôi lập tức trở về Trung Nguyên.”

“Uh, không phải lúc nãy anh vừa nói, tôi ở đâu, thì anh ở đó sao?”

“Tôi phải giúp hiền đệ hoàn thành nguyện vọng!”

Liêu Văn Kiệt: (? _?)

Vậy anh quả đúng là đại ca tốt của tôi rồi.

. . .

“Tình hình là như vậy, theo đuổi con gái đối với tôi không

thành vấn đề, nhưng giúp người ta theo đuổi cụ bà, tôi chẳng có cách nào cả."

Liêu Văn Kiệt oán giận, trách cứ nói: " Vốn tưởng hai người bọn họ đến từ bảy trăm năm trước, chắc hẳn sẽ có chung đề tài nói chuyện, kết quả là công chúa Vân La tính cách bướng bỉnh, một chút tinh thần hi sinh gan dạ đều không có."

Trong biệt thự, Liêu Văn Kiệt gặp Nghiêm Chân, lấy lý do bản thân dùng tình động tâm, dùng lý động não*, nhưng sự tình hoàn toàn vẫn như cũ, có chút chênh lệch, như ước chừng không khác biệt gì mấy.

(*晓之以情, 动之以理: dùng tình động tâm, dùng lý động não, ý chỉ việc dùng tình cảm để khiến người khác động lòng, dùng lý lẽ để khiến người ta thấu hiểu.)

"Này, con người cậu, sao có thể nói như thế chứ!"

Chương 335: Chăm sóc đến dày thế cơ mà 3 Tiểu Man nổi giận đùng đùng nói: " Cái gì mà tinh thần hy sinh gan dạ, giống như việc công chúa hy sinh thân mình là điều đương nhiên vậy."

"Hả?"

Liêu Văn Kiệt nhíu mày nhìn lại, Tiểu Man lập tức trốn sau lưng Nghiêm Chân, lầm bầm, cực kỳ không phục.

Sợ, nhưng vẫn muốn nhỏ giọng khẽ nói.

"Dù gì đi nữa, công chúa nhà chúng tôi là thân thể ngàn vàng, Thiên Tàn anh ta…"

"Thiên Tàn làm sao?"

Liêu Văn Kiệt khinh thường nói: " Luận thân phận, luận địa vị, cho dù là giá trị học thuật về phương diện khảo cổ học, công chúa

nhà các người chẳng có cái nào sánh được với anh ấy.”

Cũng không phải là bắn tên không đích*, hắn dám nói như vậy, hoàn toàn có căn cứ.

(*无的放矢: bắn tên không đích, ý chỉ những hành động, lời nói không có mục đích rõ ràng, không thực tế)

Về mặt sản lượng mà nói, nếu nói người như công chúa một năm xuất hiện mười người, cũng không quá đáng!

Chịu khó chút, tăng ca, thức đêm nhiều hơn, dựa theo chế độ làm việc 007*, thì sản lượng công chúa một năm có thể đạt tới 50 người là chuyện nhỏ.

(*Chế độ làm việc 007: làm việc từ 0:00 tối nay đến 0:00 tối mai, 24 giờ/ngày, làm liên tục bảy ngày trong tuần)

Còn Thiên Tàn loại cao thủ đẳng cấp này, một trăm năm chưa chắc đã có một người, vật hiếm thì quý, so với Vân La thì đáng giá hơn nhiều.

“Hai vị bình tĩnh một chút, không nên vì chuyện này mà tranh cãi…”

Nghiêm Chân thận trọng xuất ra hình tượng người hiền lành, động viên Tiểu Man vài câu, kéo Liêu Văn Kiệt sang một bên: “Ngài Liêu, bảo cậu xem chừng Thiên Tàn một chút, sao lại đi lung tung khắp nơi, lần sau nhớ kỹ, có chuyện gì thì nói qua điện thoại là được rồi.”

“Khà khà, nói chuyện qua điện thoại, sao có thể rõ ràng như nói trực tiếp được.”

Nghiêm Chân: “…”

Con người này đầu óc không linh hoạt.

“Ông yên tâm, có Vân La bên cạnh, đại ca tôi thành thực hơn ai hết, hiền lành vô hại…”

Trong lòng Liêu Văn Kiệt lặng lẽ bổ sung một câu, giống hệt như thiểu năng trí tuệ vậy.

“Ngài Liêu, Thiên Tàn quả thật như lời cậu nói?” Nghiêm Chân thận trọng hỏi.

“Lời nào?”

“Chỉ cần các cậu nghĩ cách, sắp xếp để công chúa Vân La gả cho Thiên Tàn, anh ta sẽ thành thành thật thật cùng chúng tôi trở về Đại Lục, lời này là thật chứ?” Nói đến đây, hai mắt Nghiêm Chân đều tỏa sáng.

“Ha ha, tối qua tôi nói rồi mà, lúc đấy Nghiêm lão không để ý tới tôi.”

“Mong cậu lượng thứ, quả thật có chút khó bề tưởng tượng, lúc đấy tôi còn tưởng ngài Liêu nói đùa.”

Nghiêm Chân vừa nói vừa lắc đầu, lúc đầu mới nhận được tình báo Thiên Tàn đến đảo Hồng Kông, đặc biệt tổ chức một cuộc họp nhanh, mọi người đều nhất trí cho rằng, mục đích của Thiên Tàn chính là bí tịch Như Lai Thần Chưởng.

Không ngờ rằng, triệu chứng chó liếm của anh ta, vậy mà kéo dài tận hơn bảy trăm năm.

Sớm biết vậy, ông ta còn chuẩn bị cái đếch gì nữa, trực tiếp đưa Vân La về Đại Lục, sau đó phao tin tức, rồi bố trí Thiên La Địa Võng…

Không đúng, mọi chuyện dĩ hòa vi quý, có thể không động võ thì không động, nắm lá bài Vân La này trong tay, không sợ chó liếm có ý đồ.

“Theo ý của Nghiêm lão, ông có âm mưu quỷ kế gì có thể thuyết phục Vân La rồi?”

Liêu Văn Kiệt chau mày, trước khi Nghiêm Chân mở miệng, kêu ngừng: “Không cần nói với tôi, tôi rất trong trắng, không muốn nghe những thứ đen tối, sợ học theo cái xấu.”

Ngoài miệng thì nói vậy, trong lòng thì rất rõ ràng, hỏi Nghiêm Chân cũng sẽ không biết rõ sự thật.

Nhất thời, hắn nhịn không được mà suy đoán, ban đêm nguyệt hắc phong cao*, Nghiêm Chân mang theo mười mấy cao thủ dị năng, xuyên không về bảy trăm năm trước, mang giấy hôn thú trở về, chỉ mặt gọi tên để Vân La gả cho Thiên Tàn.

(*Nguyệt hắc phong cao: ý chỉ đêm tối u ám, trăng mờ, gió lớn, thích hợp làm những chuyện mờ ám)

Hoặc là, Nghiêm Chân có cao thủ dị năng, thông thạo kỹ thuật niết mặt, mô phỏng theo hình của hắn, sau một loạt thao tác, Thiên Tàn trở nên anh tuấn giống hắn tám phần.

Đáng tin!

Đôi khi, chuyện tình cảm giữa nam và nữ, giá trị nhan sắc có thể giải quyết hơn phân nửa, có tám phần giá trị nhan sắc của hắn, là có thể giải quyết được mọi vấn đề.

“Ngài Liêu lại nói đùa rồi, chuyện nam nữ, coi trọng hai bên tình nguyện, người ngoài sao có thể nhúng tay vào!”

Nghiêm Chân khoát tay, bảo Liêu Văn Kiệt đừng chụp mũ lung tung, cười nhạt nói: ” Tôi chỉ có thể nói lý một chút với công chúa Vân La, hi vọng cô ấy hiểu rõ đại nghĩa, thay đổi thái độ với Thiên Tàn mà thôi.”

“Hiểu rồi, dùng lợi dụ dỗ, dùng uy đe dọa, Vân La nhất định sẽ

đi vào khuôn khổ.”

Liêu Văn Kiệt chắp tay hành lễ, không hổ danh là lão đại của đoàn biểu diễn công năng đặc dị, nếm muối còn nhiều hơn hắn ăn gạo*.

(*đoạn này ý chỉ Nghiêm Chân kinh nghiệm phong phú hơn nhiều)

Lại học được rồi.

Nghiêm Chân xoay người rời đi, chẳng muốn nói nhiều, Liêu Văn Kiệt khuyên Vân La là ‘dùng tình động tâm, dùng lý động não’, ông ta khuyên Vân La lại là ‘dùng lợi dụ dỗ, dùng uy đe dọa’.

Thật ngưỡng mộ da mặt của Liêu Văn Kiệt, chăm sóc đến dày thế cơ mà.*

(*Câu chửi châm biếm, ý chỉ Liêu Văn Kiệt là loại mặt dày)

Trong biệt thự.

“Đại ca, để em giới thiệu với anh. Đây là Nghiêm lão gia tử Nghiêm Chân. Ông ấy là trưởng đoàn đoàn biểu diễn công năng đặc dị đến của đại lục…”

Liêu Văn Kiệt nói được một nửa thì dừng lại, hỏi Nghiêm Chân: “Nghiêm lão, đã đến lúc này rồi ông cũng không cần khiêm tốn nữa. Hãy nói rõ thân phận thật của mình ra đi.”

Chương 336: Không để nước phù sa chảy ra ruộng ngoài 1
“Tiền bối Thiên Tàn, tôi là Nghiêm Chân, trưởng đoàn đoàn biểu diễn công năng đặc dị của Đại lục.”

Nghiêm Chân chắp hai tay, lễ độ nói: “Trước mặt tiền bối không dám xưng lão, cứ gọi tôi là Tiểu Nghiêm là được.”

Liêu Văn Kiệt: “…”

Đột nhiên phát hiện, Thiên Tàn là người của hơn 700 năm trước, hắn và Thiên Tàn gọi anh xưng em, vai vế đương nhiên là cao. Xét theo gia phả, ngoại trừ Vân La và Tiểu Man ra, thì đều là chắt chắt chắt của chắt của hắn.

"Hóa ra là Nghiêm thiếu hiệp!"

Thiên Tàn chắp hai tay, rất cho Nghiêm Chân thể diện, bởi vì Liêu Văn Kiệt đã nói Nghiêm Chân nắm chắc đến chín mươi chín phần trăm có thể làm cầu nối dẫn dắt giúp anh ta.

"Không dám, ở trước mặt tiền bối Thiên Tàn, không có người nào dám tự xưng là hiệp. Nghiêm mỗ lại càng không có tư cách đó."

Hai người hàn huyên mấy câu, chủ yếu là vì chỉ số thông minh của Thiên Tàn, Nghiêm Chân đã giúp anh ta lấy lại mặt mũi.

Sau khi trò chuyện một hồi, Nghiêm Chân không kìm được mà lau mồ hôi. Ai nói cao thủ tà đạo có bản tính giết người, một ngày không giết người sẽ cảm thấy khó chịu?

Ít nhất thì Thiên Tàn không phải người như vậy, nói chuyện một lúc đã thấy khiếm khuyết về chỉ số thông minh đáng lo ngại của anh ta lộ ra.

Chẳng trách Vân La không thích anh ta, nói không đến ba câu đã phồng mang trợn má dọa người, không có chút khí thế uy nghiêm bá đạo của cao thủ gì cả.

Vân La ở bên cạnh rầu rĩ không vui, Tiểu Man đứng bên hầu hạ.

Vừa rồi, Liêu Văn Kiệt ra vẻ thần bí gọi điện đến, sau đó lại đưa cô ấy và Thiên Tàn đến biệt thự.

Sau khi trở lại chỗ cũ, Vân La mặt mày vui vẻ, cho rằng mình

đã hiểu lầm Liêu Văn Kiệt. Bên ngoài thì hắn gọi anh xưng em với Thiên Tàn, nhưng thực ra là bị Thiên Tàn khống chế. Trên thực tế hắn giả vờ như bị khống chế để không ngừng lấy được lợi ích từ Thiên Tàn.

Vân La tưởng mình đã nhìn rõ Liêu Văn Kiệt, nhưng cô ấy không ngờ rằng, Liêu Văn Kiệt ở tầng 4, mượn việc bị khống chế lấy được chỗ tốt khiến Thiên Tàn buông lỏng cảnh giác, thực ra là nằm vùng.

Nếu không, không có lý do gì lại đưa Thiên Tàn vào trong bẫy rập của Nghiêm Chân.

Sau đó…

Sau đó, Vân La đã chết tâm, Liêu Văn Kiệt ở tầng 5, nằm vùng vẫn không phải là giới hạn của hắn, hắn không chỉ bán đứng Thiên Tàn, còn mang cô ấy đi bán.

Người mua là người được cô ấy đặt kỳ vọng rất lớn, Nghiêm Chân.

Hai kẻ một già một trẻ, bên ngoài là chính nhân quân tử, bên trong là tra nam tiện nữ, không có ai là tốt lành cả!

Đặc biệt là Nghiêm Chân, lải nhải cả ngày nói với cô ấy về quốc gia đại nghĩa, để cô ấy có niềm tin, hi sinh cái tôi vì cái chung, cứ như thể Đại Nguyên triều vẫn còn đó.

Rất tức giận!

…

“Tiền bối Thiên Tàn yên tâm, phía bên đại lục đã chuẩn bị xong tiệc rượu…”

Nghiêm Chân lải nhải cả buổi, thấy Thiên Tàn không có hứng

thú gì thì dứt khoát chuyển sang một chủ đề mà anh ta thấy hứng thú: “Tôi đã nói chuyện với công chúa Vân La… Theo tôi thấy chuyện này có thể thành công!”

“Thật sao?” Thiên Tàn vui mừng khôn xiết.

“Trước mặt tiền bối, nào dám nói lung tung!”

Nghiêm Chân khẽ cười, dáng vẻ nắm chắc.

Thực ra, trong lòng ông ta cũng không nắm chắc. Công chúa Vân La bướng bỉnh, chưa từng thẳng thắn hứa hẹn điều gì.

Không thể trách ông ta lừa được người, tình thế bắt buộc, các thế lực ở Hồng Kông rất phức tạp. Thiên Tàn ở lại thêm một ngày, khả năng bị bắt đi sẽ càng cao hơn.

Nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài, trước tiên cứ để Thiên Tàn trở về đại lục, đợi đến được địa bàn của tổ chức sẽ có biện pháp áp chế anh ta.

“Cảm ơn Nghiêm hiền đệ đã giúp đỡ, vào ngày đại hôn nhất định sẽ uống với anh một ly.”

Thiên Cần lộ ra bộ răng biểu tượng của mình, vui vẻ nhìn Vân La, nhưng chỉ nhận được cái quay đầu vô tình.

Thông thường, phụ nữ khi nghe thấy từ như kết hôn sẽ ngại ngùng.

“Hiền đệ, ngày đại hôn không thể thiếu sự giúp đỡ của đệ. Cho dù có bảo tôi dùng kiệu nâng, tôi cũng sẽ nâng cậu về.”

“Chuyện nên làm, chỉ cần anh vui là được…”

Liêu Văn Kiệt thở dài, Thiên Tàn quá lạc quan rồi, chỉ hy vọng anh ta có thể phát huy phẩm chất liếm cẩu kiên trì bất khuất, liếm ra ngày mai, liếm ra tương lai, liếm ra được mọi thứ.

“Nghiêm thiếu hiệp, khi nào thì chúng ta lên đường đến Trung nguyên?”

“Tối nay, nếu Tiền bối Thiên Tàn không ngại, có thể thu xếp trở về ngay cũng được.” Vẻ mặt Nghiêm Chân đầy mong đợi, ông ta càng hy vọng Thiên Tàn sốt ruột, yêu cầu trở về ngay lập tức.

“Vậy thì tối nay, tôi còn muốn nói vài lời với hiền đệ.”

“Nên làm vậy. Tiền bối Thiên Tàn và anh Liêu ý chí hợp nhau. Trước khi rời đi nên trò chuyện vui vẻ một hồi. Tôi sẽ không làm phiền nữa.” Nghiêm Chân bước sang một bên lại đi đến chỗ Vân La.

Nếu binh lính không bị thương, một trận sẽ không bắt đầu, dùng miệng đã có thể mang về một cao thủ tuyệt thế. Ông ta sợ rằng nếu không rời đi sẽ cười tại chỗ mất.

“Hiền đệ, tôi nhớ cậu tên là Vương Bách Vạn, sao ông ta lại gọi cậu là anh Liêu?” Thiên Tàn gãi đầu, đầu óc ngu ngốc, không hiểu sẽ hỏi luôn.

“Đại ca, không phải anh nói tên em quá thô tục kêu em đổi tên sao?”

Chương 337: Không để nước phù sa chảy ra ruộng ngoài 2 Liêu Văn Kiệt oán trách liếc nhìn Thiên Tàn, nhìn đến mức khiến Thiên Tàn thấy có lỗi liền xin lỗi hết lần này đến lần khác.

“Hiền đệ cũng đừng trách, mấy ngày nay có quá nhiều chuyện, nên tôi quên mất.”

Sau khi Thiên Tàn xin lỗi xong, anh ta hỏi: “Vậy bây giờ hiền đệ tên gì?”

“Liêu Văn Kiệt.”

“Nghe không kêu, còn không thuận miệng bằng Vương Bách Vạn, hay là…”

Thiên Tàn lẩm bẩm mấy câu, không hài lòng lắm với tên mới của Liêu Văn Kiệt: “Cái tên Liêu Văn Kiệt thực sự quá bình thường, cậu nghĩ thêm xem, đổi thành một cái tên khác hay hơn.”

“…”

Liêu Văn Kiệt trợn trắng mắt, lười tranh luận với anh chàng này, dù sao thì bệnh ngu cũng có thể lây truyền qua đường giao tiếp.

“Hiền đệ, đi với tôi.”

Thiên Tàn kéo Liêu Văn Kiệt đi thẳng lên ban công của biệt thự.

Anh ta cởi Yêu Cổ xuống, treo lên trên vai Liêu Văn Kiệt: “Hiền đệ, tôi biết cậu không muốn đi cùng tôi. Mỗi người có chí riêng, tôi không thể bắt ép. Tàm hậu này giao cho cậu, coi như là quà trước lúc chia tay.”

“Không được, tàm hậu này anh giữ lại có ích hơn so với em.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu đeo lại Yêu Cổ lên cổ Thiên Tàn. Hắn rất muốn có con sâu này, nhưng lần này hắn thực sự không thể lấy được.

Với chỉ số thông minh của Thiên Tàn, có Thiên Tàn Trùng trong tay, người khác muốn lừa gạt anh ta cũng phải cân nhắc.

“Hiền đệ, cậu…”

“Không cần nói gì nữa. Đại ca, anh đã đưa đủ rồi. Ngược lại, em mới là người luôn chiếm lợi của anh, chưa cho anh được thứ gì bao giờ…ngoại trừ việc đến hộp đêm tìm vui.”

Liêu Văn Kiệt cười một tiếng, lấy từ trong ngực ra một thanh kiếm Kim Tiền: “Thanh kiếm này là giao cho đại ca. Những đồng tiền trên đó là vật tiên thiên. Anh đến đại lục nếu có vấn đề gì, có thể lấy tiền đồng đi tìm người biết hàng, đổi lấy sự trợ giúp của bọn họ.”

“Chậc chậc chậc, thanh kiếm này là bảo bối tốt…”

Thiên Tàn cất kiếm Kim Tiền đi, nghi ngờ nói: “Hiền đệ, nghe ý của cậu nói, dường như rất hiểu biết về đại lục. Tôi đi đâu mới có thể tìm được người biết xem hàng?”

“Khi anh đến đó, đi dạo xung quanh một vòng, tất nhiên có thể tìm thấy.”

“Không hiểu.”

“Không hiểu cũng không sao, đến lúc đó anh sẽ biết.”

Liêu Văn Kiệt thở dài, chỉ trong ngắn ngủi mấy ngày, không chỉ Thiên Tàn thân với hắn, hắn cũng rất thích vị đại ca này.

Nhất thời phải chia tay, cũng thấy hơi buồn.

“Hiền đệ, nếu cậu đã không muốn Thiên Tàn Trùng, vậy đại ca sẽ cho cậu thứ khác.”

Trong mắt Thiên Tàn lóe lên tia sáng, năm ngón tay nắm dưới bụng, ba ngón ngón giữa, ngón áp út và ngón cái nhanh chóng bắn ra, bắn mạnh vào chân phải của Liêu Văn Kiệt.

Sau cú đánh, khuôn mặt của Liêu Văn Kiệt nhăn lại vì đau đớn, hắn loạng choạng lùi về phía sau mấy bước.

Thiên Tàn cũng không khá hơn chút nào, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Đại ca, anh làm gì vậy?”

Liêu Văn Kiệt ôm chân phải của mình, tình cảm anh em không phải là đồ bỏ nên hắn không lo lắng về việc Thiên Tàn hại mình.

“Tôi đã truyền lại một phần công lực của Thiên Tàn thần công cho cậu. Trong lúc nguy cấp, cậu có thể thi triển Thiên Tàn Cước để thoát khỏi nguy hiểm.”

Thiên Tàn giải thích rồi cảnh cáo: “Cơ thể cậu quá yếu không chịu nổi chân khí bá đạo của Thiên Tàn thần thông. Vì vậy, số cước đá ra mỗi ngày có giới hạn. Ngoài ra, chân khí một lần dùng sẽ ít đi, nên nhớ tiết kiệm để sau này còn có chỗ dùng.”

“Đại ca!”

Liêu Văn Kiệt rất cảm động, nhảy lò cò về phía trước, ôm lấy Thiên Tàn vỗ lưng anh ta.

Tặng kỹ năng thì cứ tặng, nhưng sao không nói trước với hắn một câu, tự dưng đánh lén…hại hắn đau muốn chết.

“Hahaha…”

…

Tối hôm đó, Thiên Tàn và Vân La bị đoàn biểu diễn công năng đặc dị đưa đi, Võ Đức Huy và Lệ Trì cũng đi theo.

Hai người này, một người từng học Như Lai thần chưởng, một người từng học Thất Toàn Trảm. Tuy rằng công lực đã bị Thiên Tàn phế mất, nhưng kinh mạch đã được định hình, muốn phục hồi lại cũng không khó.

Hơn nữa, bí tịch Như Lai thần chưởng không thể dễ dàng để lộ ra ngoài, Nghiêm Chân uốn ba tấc lưỡi thuyết phục được hai người bọn họ đi đại lục làm việc.

Nói một cách đơn giản là công việc lương cao, mỗi ngày ngoài

luyện công ra không phải làm gì khác, giống như bước vào trạng thái nghỉ hưu sớm vậy.

Võ Đức Huy thấy không sao cả, cậu ta chỉ cần được ăn no là đủ, đi đâu cũng đều như nhau.

Lệ Trì hơi do dự, cậu ta có người cha là con ma cờ bạc, đi đại lục làm việc rồi, sau này sẽ không tiện gặp mặt.

Tuy nhiên, cậu ta vẫn đồng ý.

Liêu Văn Kiệt tiễn họ đến trạm xe, bắt lấy Nghiêm Chân đang giả vờ như không có chuyện gì.

“Nghiêm lão chuyến đi này đã lập công lớn. Sau khi trở về sẽ không thể thiếu tiền thưởng. Tôi xin chúc mừng ông trước.”

“Anh Liêu khách sáo rồi, nếu không có sự giúp đỡ nhiệt tình của cậu, làm sao tôi có thể dễ dàng đưa tiền bối Thiên Tàn trở về.”

Nghiêm Chân chắp hai tay: “Ân lớn không thể nói thành lời, trên đời không có bữa tiệc nào là không tàn. Chúng ta sau này núi non cách trở, từ đây xin…”

“Phi!”

Nước bọt bay tới, Nghiêm Chân vội vàng tránh qua, kinh ngạc nói: “Anh Liêu, anh làm sao vậy, đang tốt đẹp tại sao anh lại đột nhiên trở mặt?”

“Chỗ tốt đâu?”

“Hả? À! A…”

Chương 338: Đại trận triệu hồn 1 Nghiêm Chân tự giễu cười nói: “Lớn tuổi rồi, trí nhớ cũng kém đi. Xem đầu óc của tôi đi, nếu không có anh Liêu nhắc nhở, tôi suýt nữa đã quên mất chuyện này.”

“Hahaha, Nghiêm lão diễn rất tốt. Đầu óc của ông có không tốt thế nào, so với đại ca của tôi cũng hơn gấp trăm lần.” Liêu Văn Kiệt vươn tay ra, thứ phải là của hắn một chút cũng không thể thiếu.

“Anh Liêu, chỉ là nói đùa thôi, thứ Nghiêm mỗ đã hứa cho anh, tất nhiên sẽ không nuốt lời.”

Nghiêm Chân lấy một tập sách từ trong ngực ra, đưa cho Liêu Văn Kiệt nói: “Quà nhỏ nhưng tình trọng, đây chỉ là cái thứ nhất, sau này sẽ có quà cảm ơn nữa.”

“Sau này?”

“Anh Liêu sau này sẽ biết, hợp tác này vui vẻ. Hy vọng sẽ có lần sau, anh Liêu chơi xong xin đừng từ chối.”

“Đều là người Hoa Hạ, nên làm thế.”

“Ha ha ha.”

Tiễn đoàn người Thiên Tàn xong, Liêu Văn Kiệt ngồi trên xe lật cuốn sách nhỏ, vừa cỡ lòng bàn tay chỉ có khoảng mười trang, còn mỏng hơn cả danh bạ điện thoại trên tay hắn.

Tên Nghiêm Chân này thật không thành thật, rõ ràng mang theo vốn đến, còn muốn tiết kiệm. Chỉ cần hắn không lên tiếng, Nghiêm Chân chắc chắn sẽ lơ luôn.

Hệ thống bên kia cũng vậy, cho 500 điểm tài lực tượng trưng, coi hắn giống như ăn xin muốn tống cổ đi.

Rõ ràng là giá trị vũ lực của Thiên Tàn cao đến mức không bình thường, hắn còn rằng lần này phần thưởng sẽ siêu cao.

“Trong sách có hoàng kim ốc, trong sách có nhan như ngọc. Mấy người chơi công năng đặc dị này ai cũng thật tao nhã…”

Liêu Văn Kiệt mở cuốn sách nhỏ ra, Cao Tiến cũng vậy, nhưng Cao Tiến thành thật hơn Nghiêm Chân nhiều. Nội dung trong sách trắng được phân chia rất rõ ràng, từ thiên thuật đến niệm lực tâm pháp, cuối cùng còn có ví dụ phá giải kỹ thuật đánh bạc dựa vào công năng đặc dị.

Cuốn sách này của Nghiêm Chân hầu hết đều là mấy lời vô nghĩa, chỉ có trang cuối cùng là đồ thật.

Liêu Văn Kiệt nhanh chóng lướt qua, xác nhận được rằng tương tự như sách trắng, cũng là một tâm pháp về việc phát triển và sử dụng tốt niệm lực.

Khác với cách sử dụng niệm lực trong sách trắng chi tiết hóa đến cực hạn, tâm pháp trong tập sách này của Nghiêm Chân tập trung vào việc phóng ra niệm lực để tăng cường uy lực của võ học hoặc công năng đặc dị.

Lấy ví dụ, Liệu Văn Kiệt dùng một chưởng đánh hạ Như Lai thần chưởng, có thể đánh chết Vân La ngay tại chỗ. Có sự trợ lực của tâm pháp này, sức mạnh sẽ tăng lên gấp đôi, có thể một chưởng đánh chết hai Vân La.

Tất nhiên, đây chỉ là ví dụ, việc nắm bắt mức độ như thế nào là tùy thuộc vào ý muốn của chính người dùng.

Hơn nữa, luyện tập tạo nên sự thành thạo, chỉ khi luyện tập chăm chỉ mới có thể đạt được hiệu quả một chưởng đánh chết hai Vân La.

“Làm thế nào để trong thời gian ngắn nhất tiêu thụ hết lam trong cơ thể. Tâm pháp này không quá tốt với mình!” Liêu Văn Kiệt lẩm bẩm, lái xe đến quán bar của Mộng La.

Hai ngày trước nói tôi sẽ đi, nhưng vì chuyện của Thiên Tàn nên bị trì hoãn. Để bù đắp lại, Liêu Văn Kiệt quyết định tối nay sẽ

nói thêm mấy lời đường mật.

...

Chín giờ, hắn đưa Mộng La ra khỏi quán bar, đi thẳng đến trung tâm thương mại bắt đầu shopping.

Nếu không thể dành thời gian cho một người phụ nữ, thì phải sẵn sàng bỏ tiền ra. Nếu không thể bỏ một trong hai ra, vậy thì chỉ có thể chịu cô đơn.

Đột nhiên được đưa đến trung tâm thương mại, Mộng La lúc đầu còn chưa phản ứng kịp, sau đó cô vô cùng vui vẻ kéo Liêu Văn Kiệt đi dạo khắp nơi, phấn khích giống như được bơm thêm máu vậy.

Bởi vì hành động chỉ nhìn mà không mua quá mất thời gian, không chỉ nhân viên bán hàng không chịu đựng được mà Liêu Văn Kiệt cũng thế. Vì vậy hắn quyết đoán quét mấy chục vạn tệ, sau đó kéo Mông La vẫn đang tiếc nuối rời đi.

Như thường lệ, uống một cốc nước rồi mới rời đi.

Mười hai giờ, Liêu Văn Kiệt nhận được điện thoại của Trình Văn Tĩnh, không biết xấu hổ nói phải trở lại công ty tăng ca, lại bị Mộng La đạp xuống giường.

Mộng La tỉnh táo lại, cô lúc này nhớ ra mình là chiếc lốp xe dự phòng.

Mộng La cũng đã nghĩ đến việc trả thù, nhân tiện chút giận, cho "bạn gái" của Liêu Văn Kiệt biết mùi, chẳng hạn như để lại dấu hôn lên cổ hắn để tuyên bố sự tồn tại của mình.

Tuy nhiên, da hắn quá dày, môi cô đã sưng lên rồi, mà da của Liên Văn Kiệt vẫn chẳng hề hấn gì.

Một giờ sáng, Liêu Văn Kiệt vội vàng trở về biệt thự, tắm rửa rồi lên giường, quen đường quen nẻo dỗ Yudy Tang đi ngủ. Người kia đã dần dần quen với quan hệ ngủ chung giường.

Yudy Tang đã từng nghĩ tới việc cự tuyệt, nhưng thân thể lại không đồng ý, không có Liêu Văn Kiệt bên người, cô ấy trằn trọc không ngủ được.

Hai giờ sáng, Liêu Văn Kiệt chuồn ra khỏi phòng ngủ, đẩy cánh cửa không hề khóa ở bên cạnh ra…

…

“Chú Phong, mấy ngày không gặp, trông chú lại có tinh thần rồi.”

Buổi trưa, Liêu Văn Kiệt nhận được điện thoại của chú Phong, lái xe đến khách sạn, đợi chú Phong trong phòng riêng.

Hàn huyên mấy câu, chú Phong vội vàng kêu dừng lại, Liêu Văn Kiệt nịnh nọt quá lộ liễu. Da mặt ông ta mỏng, nghe được vài câu đã nổi hết cả da gà.

“A Kiệt, chiều nay tôi sẽ trở lại Đông Bình Châu, hẹn gặp cậu chủ yếu là do hai việc.”

Chú Phong nhanh chóng đi thẳng vào chủ đề.

Chuyện đầu tiên liên quan đến hắc thạch.

Chương 339: Đại trận triệu hồn 2 Lần trước, Trương Lệ Hoa đã mang một viên hắc thạch đi nhờ các chuyên gia thẩm định, xác nhận rằng hắc thạch này là nhân tạo, chịu mài mòn, chịu axit và chịu nhiệt độ cao, vật liệu chính là một loại nhựa thông thường.

Tuy nhiên, bên trong có thêm một số vật, đám bạn chuyên gia của Trương Lệ Hoa cũng không thể phân tích ra được.

“Cô Trương nói với tôi bên phía hiệp hội rất coi trọng chuyện này. Đợi thu thập xong hết các chứng cứ, sẽ yêu cầu Nghê Hồng giải thích.” Chú Phong lắc đầu, yêu cầu giải thích tức là nhân cơ hội yêu cầu bồi thường. Mà phân chia chỗ tốt như thế nào…

“Chú Phong, còn chuyện thứ hai?”

Nhìn thấy vẻ mặt không vui của chú Phong, Liêu Văn Kiệt cũng không hỏi nhiều nữa.

“Giúp cậu ứng tuyển vị trí cố vấn, đã duyệt xuống dưới rồi.”

Chú Phong đặt một tấm thẻ cảnh sát lên trên bàn: “Hệ thống nội bộ của đồn cảnh sát không có liên quan gì đến hiệp hội. Cậu có danh tiếng không tốt trong hiệp hội, nhưng đồn cảnh sát không quan tâm. Họ chỉ biết rằng cậu có lý lịch trong sạch, hơn nữa có quan hệ rất gần. Vì vậy, việc xét duyệt hồ sơ gần như được bật đèn xanh.”

Thẻ cảnh sát trên Hồng Kông chính xác được gọi là thẻ ủy nhiệm cảnh sát, có phần khác với ở đại lục.

Liêu Văn Kiệt nhìn lướt qua tấm ảnh trên thẻ cảnh sát, phát hiện công việc của hắn vẫn là thanh tra cao cấp thì không khỏi nhìn chú Phong.

“Tuy rằng là nhân viên trong biên chế, nhưng về bản chất, cố vấn nhất định là nhân viên ngoài biên chế. Tôi và chú không giống nhau, tương đương với quan hệ thuê mướn làm việc bên ngoài, cũng không có tiền lương.”

Chú Phong giải thích: “Có tấm thẻ rồi, thuận tiện cho cậu ra vào hiện trường vụ án. Nhưng cậu cũng đừng nghĩ nữa, chỉ là một tấm chứng nhận có thể tra ra mà thôi, cậu không có cơ hội thăng chức đâu.”

“Không phải, chú Phong, chú hiểu lầm ý của tôi rồi.”

Liêu Văn Kiệt cất tấm thẻ đi, liếc nhìn túi áo của chú Phong dò hỏi: “Súng cảnh sát đâu? Súng cảnh sát bên trên phân cho tôi đâu?”

Chú Phong: “…”

“Chú Phong, chẳng lẽ chú làm mất súng cảnh sát nên lấy của tôi để thay thế rồi?”

Liêu Văn Kiệt ngạc nhiên nói: “Chú bình tĩnh lại đi, trên đời này không có khẩu súng nào giống hệt nhau cả. Chú lấy nó đi cũng vô dụng. Sớm muộn gì cũng bị phát hiện ra. Nhân lúc chưa muộn hãy trả lại đã, tôi sẽ làm như không biết, sẽ không nói ra ngoài… ”

“Đừng mơ tưởng, cậu không có súng cảnh sát. Khi xảy ra chuyện, sẽ có người chủ động liên lạc với cậu.”

Chú Phong cúi đầu ăn cơm, vội vàng trở về Đông Bình Châu, ngoài việc tìm hiểu vụ án còn có một nguyên nhân quan trọng khác.

Cháu gái A Liên muốn đến thành phố thăm ông ta, cho dù có phải là mượn cớ hay không chú Phong cũng sẽ không để cô ấy đến. Thành phố này quá nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có loại hoa hoa công tử như Liêu Văn Kiệt xuất hiện.

“Mà này, chú Phong, hai ngày qua chú có gặp phải chuyện gì kỳ quái không?”

Liêu Văn Kiệt bắt đầu buôn chuyện, khuôn mặt này của chú Phong đã được chú định là đời này không yên bình, dăm bữa nửa tháng gặp phải ma quỷ cũng chỉ chuyện thường như cơm bữa.

“Không có.”

Chú Phong nói ngắn gọn lắc đầu, là một đạo sĩ nhiều năm trong giới, ông ta hiểu sâu sắc một đạo lý: đi sớm không gặp phải chuyện tốt.

Vì vậy, cho đến nay, ông ta vẫn chưa thể hiểu được sự nhiệt tình hành hiệp trượng nghĩa của Liêu Văn Kiệt đến từ đâu. Không phải ông ta tiểu nhân, mà là dựa trên đánh giá thực tế, chỉ qua là lời nói và việc làm, Liêu Văn Kiệt trông không giống kiểu người vì nghĩa quên mình.

Thật là kỳ lạ!

“Vậy chú Phong có nghe qua tin đồn nào, chẳng hạn như…”

“Không có, không nghe thấy gì hết.”

“Vậy sao…”

Liêu Văn Kiệt thất vọng gật đầu, nghĩ ngợi lát nữa sẽ gọi điện cho Châu Tinh Tinh, thứ mây đen bao phủ này, mỗi ngày đều gặp xui xẻo, nhất định sẽ không khiến anh ta thất vọng.

“Bên tôi không có, nhưng bên Tĩnh Viên thì không nhất định.”

Chú Phong ôm tâm trạng ngươi chết thì mặc xác ngươi, nói: “Hôm qua tôi gọi điện cho ông ấy, ông ấy nói tối nay có việc lớn phải làm, nếu cậu không có việc gì quan trọng thì đừng đi hại ông ấy.”

Tĩnh Viên gần đây đã học được cách gọi điện thoại. Mỗi ngày sáng, trưa, tối đều gọi đến khiến chú Phong phiền muốn chết.

Chuyện không bình thường nhất là vào sáng sớm hôm nay, Tĩnh Viên đã gọi điện cho chú Phong hỏi bây giờ là mấy giờ. Chú Phong tức giận nói không biết, Tĩnh Viên bình tĩnh niệm một câu “A Di Đà Phật” nói cho chú Phong biết thời gian chính xác.

Bởi vì ông không biết giờ nên tôi mới gọi điện nói cho ông biết.

“Pháp sư Tĩnh Viên tối nay muốn đi làm!”

Hai mắt Liêu Văn Kiệt sáng lên, hắn lấy điện thoại ra gọi đi, bên kia nhận ngay tức khắc.

Năm phút sau, Liêu Văn Kiệt cúp điện thoại, chú Phong vô thức hỏi: "A Kiệt, tối nay hòa thượng kia muốn làm chuyện thương thiên hại lý gì vậy?"

"Một tòa nhà bị quỷ nháo, tối nay pháp sư Tĩnh Viên muốn đi thu phục yêu ma, ừm, hoàn toàn miễn phí."

"Buối tối, tại sao không phải là ban ngày?"

"Tôi cũng hỏi như vậy. Pháp sư Tĩnh Viên nói phong thủy tòa nhà đó có vấn đề. Ban ngày, đám ma quỷ ẩn náu, đến 0 giờ mới dễ dàng xuất hiện." Liêu Văn Kiệt giải thích.

"A Kiệt, cậu hỏi hòa thượng đó, có muốn tôi giúp không?"

"Không cần, tôi đã bàn bạc với pháp sư Tĩnh Viên rồi, buổi chiều tôi sẽ tới gặp ông ấy, tối nay ông ấy phục trách tấn công, tôi sẽ giúp trấn trận." Liêu Văn Kiệt xua tay, sở trường của hắn là đối phó với ma quỷ, liên thủ với Tĩnh Viên là vừa đủ.

Chú Phong gật đầu không nói gì nữa.

...

Chương 340: Không muốn cố gắng nữa 1 Tám giờ tối, Liêu Văn Kiệt lái xe đến cao ốc Phong Lâm, Tĩnh Viên cũng đi cùng, túi lớn túi nhỏ chất đầy một xe, tất cả đều là đồ dùng để bắt ma.

"Pháp sư, ta rốt cuộc đã biết tại sao ngài vừa nghe điện thoại liền vui vẻ như vậy. Thì ra là vì thiếu một cu li sách đồ." Liêu Văn Kiệt xách túi lớn túi nhỏ, không nhịn được phun tào nói.

"A Kiệt, cậu nghĩ nhiều rồi, không có cậu chủ nhà cũng sẽ giúp tôi khuân đồ."

Tĩnh Viên cũng vác túi lớn túi nhỏ trên người, vừa chuyển đồ đạc vừa nói về tình hình trong tòa nhà.

Hai ngày trước, sau khi chia tay Liêu Văn Kiệt ông ta ngứa ngáy tay chân, muốn tìm mấy ác ma làm chuyện xấu, dùng thần thông Phật Môn để cảm hóa tại chỗ.

Không biết là may mắn hay lý do khác, sau khi đi được năm cây số, ông ta dừng lại ở cổng cao ốc Phong Lâm.

Trong hai tháng qua, trong cao ốc Phong Lâm liên tục xuất hiện tin đồn quỷ ám, những người thuê nhà gấp rút dọn đi, vì vậy còn xuất hiện trên bản tin.

Lúc đầu, chủ hộ phản ánh trong tòa nhà có quỷ khiến họ rất hoảng sợ, thời gian gần đây sự việc ngày càng nghiêm trọng hơn, có người còn treo cổ tự tử được đưa đến bệnh viện.

Danh tiếng ngày càng tệ, chủ nhà vì thế mà lo lắng, đã ủy thác tìm kiếm các "đại sư" nổi tiếng, nhưng kết quả không như ý, ban đầu như thế nào thì đến giờ vẫn thế.

Tĩnh Viên đã chủ động đến tận cửa mà không lấy một đồng nào, vì vậy chủ nhà quyết định cho ông ta một cơ hội.

"Tối qua tôi đi lang thang quanh tòa nhà. Những con ma ở đây rất xảo quyệt, trốn tôi mà không chịu xuất hiện. Hôm nay, tôi sẽ tập hợp tất cả chúng lại, bố trí đại trận triệu hồn để xem chúng chạy đi đâu."

Đại trận triệu hồn!

Liêu Văn Kiệt mím môi lấy thanh kiếm Kim Tiền trong ngực ra, nghĩ một lúc lại cất đi, đưa ba đồng tiền đồng cho Tĩnh Viên.

"Pháp sư Tĩnh Viên, đại trận triệu hồn này, nếu ngài nói cho tôi biết thêm chi tiết, tôi nghĩ nó có duyên với tôi."

Hai người khiêng bao lớn bao nhỏ lên trên sân thượng, vừa mới đặt đồ vật trong tay xuống thì bà chủ nhà đã nghe được tin tức mà chạy tới.

“Đại sư, tôi lo lắng sắp chết rồi, cuối cùng ngài cũng đã tới.”

“Thí chủ, trước đó bần tăng đã thương lượng rõ với bà rồi, để tránh làm tổn thương đến người vô tội, trước mười hai giờ đêm nay nhất định phải sơ tán tất cả các hộ gia đình trong tòa nhà này, không biết bà đã thông báo cho tất cả mọi người ở đây chưa?” Ở trước mặt người ngoài, trong tình huống không tranh cãi với chú Phong thì Tĩnh Viên vẫn rất nghiêm túc.

Chỉ là bề ngoài trông có vẻ hung dữ.

“Tôi cũng muốn sơ tán mọi người, nhưng phải có người thì tôi mới sơ tán được. Những người đó vừa nghe nói trong tòa nhà có ma là đã lập tức dọn đi rồi.”

Bà chủ nhà phàn nàn một tiếng, khách khí nói với Tĩnh Viên: “Đại sư, chuyện lần này nhờ cả vào ngài, nếu tòa cao ốc này tiếp tục bỏ trống thêm vài tháng nữa thì tôi chỉ còn cách về quê nuôi cá thôi.”

Sau khi nói xong, bà chủ nhà đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, nhanh chóng bổ sung: “Hôm nay có một nhóm người chuyển vào, là bốn cô vũ nữ làm việc ở hộp đêm, các cô ấy nói sẽ không trở về trước mười hai giờ đêm.”

“Nếu đã như thế thì bần tăng không còn vấn đề gì nữa.”

Tĩnh Viên gật đầu trấn an bà chủ nhà. Đêm nay ông ta đã chuẩn bị vô cùng chu đáo và đầy đủ, nhất định không để bất cứ con ma nào lọt lưới.

Sau đó, ông ta bắt đầu chuẩn bị đại trận chiêu hồn, Liêu Văn Kiệt chủ động tiến lên hỗ trợ, vô cùng có hứng thú với bộ môn

trận pháp chiêu hồn này.

Bà chủ nhà đang định cứ thế rời đi thì bỗng nhiên nhìn thấy dáng vẻ của Liêu Văn Kiệt, hai mắt bà ta lập tức tỏa sáng, lôi một tấm danh thiếp ra đưa đến trước mặt hắn: "Ai nha, vị này đẹp trai quá! Nhìn cậu tuấn tú lịch sự thế này, rõ ràng có thể dựa vào khuôn mặt để kiếm cơm, thế mà lại đi làm trợ thủ cho đại sư, thật là đáng tiếc, đáng tiếc quá."

"???"

"Đây là danh thiếp của tôi, cậu giữ lấy, nếu ngày nào đó cảm thấy công việc này quá mệt mỏi và khổ sở thì cứ gọi điện thoại cho tôi." Bà chủ nhà phóng ra ánh mắt quyến rũ đã hết hạn hơn ba mươi năm của mình, sau đó khập khiễng rời khỏi sân thượng.

Chắc là bà ta nghĩ ánh mắt nhìn Liêu Văn Kiệt vừa rồi của mình là đong đưa ma mị, nhưng thực chất là trông vô cùng kỳ quặc, nhìn cay mắt vô cùng.

Liêu Văn Kiệt: (???)

Hắn hình như đã hiểu ra rồi, bà chủ nhà khoảng chừng hơn năm mươi tuổi, có một tòa cao ốc cho thuê, không thiếu tiền…

…Lại còn có mắt nhìn người, có thể nhìn ra hắn đúng là không muốn làm việc chỉ muốn có tiền.

"Haizz, đẹp trai đúng là làm gì cũng có cái lợi, không giống tôi, muốn danh thiếp cũng không ai chịu cho." Tĩnh Viên thở ngắn than dài, nhìn dáng vẻ đấm ngực dậm chân cứ như bản thân đã phải chịu ấm ức to lớn vậy.

"Pháp sư Tĩnh Viên muốn có danh thiếp này sao? Vậy thì tôi có thể đưa cho ngài, việc gì phải âm dương quái khí như thế!"

(Âm dương quái khí: Thái độ kỳ quặc, ăn nói lạnh lùng vô lý,

lời nói cay độc và lố bịch, không thể đoán được đang nghĩ gì)

“A Kiệt, cậu nghĩ nhiều rồi, chưa nói đến chuyện tôi là người xuất gia tứ đại giai không. Cho dù không phải thì cũng làm sao có thể không biết xấu hổ mà cướp những gì cậu yêu thích được!”

“...”

(Tứ đại là bốn thứ cơ bản hình thành nên vạn vật trong vũ trụ, gồm có: địa đại, thủy đại, hỏa đại và phong đại; tương ứng với bốn thứ đất, nước, lửa và gió. Tứ đại giai không có nghĩa là bốn yếu tố hình thành nên vạn vật đều là hư không, không có thực)

Chương 341: Không muốn cố gắng nữa 2 Nếu không nhận thấy vẻ mặt của ông khi nhận được tiền thì tôi đã tin những lời ông nói rồi.

Liêu Văn Kiệt âm thầm khinh bỉ trong lòng, bỏ danh thiếp vào túi. Bà chủ nhà để ý hắn thì cũng đâu có nghĩa là hắn có nghĩa vụ phải hồi đáp? Cho dù Liêu Văn Kiệt hắn không muốn cố gắng nữa thì vẫn còn Yudy Tang đang đứng ở hàng đầu.

Còn tấm danh thiếp này cứ giữ lại đã, có lẽ vẫn còn tác dụng, không chừng một ngày nào đó Châu Tinh Tinh không muốn cố gắng nữa.

Khoảng chừng mười phút sau, Tĩnh Viên đã bố trí xong đại trận Chiêu hồn. Liêu Văn Kiệt nhìn được mấy lần thì thấy không có hứng thú nữa, hối hận vì mình đã chi ra ba đồng tiền, cũng may là còn chưa trực tiếp móc kiếm Kim Tiền ra.

Đại trận Chiêu hồn trong miệng Tĩnh Viên là ngưng tụ ánh trăng của trận Tụ Linh. Bây giờ là tháng giêng, ánh trăng của toàn bộ tòa cao ốc đều được tụ lại nơi này, xung quanh lại có cờ phật phù chú khắp nơi, đám ma quỷ sẽ tự mình chui đầu vào rọ.

Dựa theo nguyên tắc nhận tiền làm việc, đến cũng đã đến rồi,

Liêu Văn Kiệt nhanh chóng ghi nhớ cách bố trí trận Tụ linh, sau đó quay người đi xuống dưới lầu.

“A Kiệt, cậu đi đâu thế?”

“Tôi ra ngoài xem một chút, tránh để ai đó còn ở lại trong tòa nhà này.”

“Vậy cũng được, nhưng nhớ không được xuống tầng hầm, nơi đó âm khí rất nặng. Chờ xử lý xong hết đám ma quỷ thì chúng ta sẽ đi kiểm tra thêm một lần nữa.”

“Tôi biết rồi.”

Liêu Văn Kiệt giơ tay ra hiệu Ok, sau đó lần lượt đi kiểm tra từ tầng bảy xuống dưới. Nói là cao ốc Phong Lâm nhưng thực ra cũng chỉ là một khu chung cư đã được xây dựng khá lâu.

Bà chủ nhà nói không sai, trong cao ốc lúc này đúng là không có người nào, cho dù có thì cũng đang bận rộn chuyển nhà.

Liêu Văn Kiệt xuất trình thẻ cảnh sát, sau khi hỏi thăm một vòng mới biết được thì ra khu cao ốc này đã bắt đầu bị ma ám từ khoảng hai ba tháng nay. Lúc mới đầu chỉ là những bóng đèn chớp tắt chớp sáng, cửa phòng không có gió cũng tự động mở ra… Sau đó, thang máy đang di chuyển thì bất chợt dừng lại không có lý do, ánh đèn bên ngoài hành lang cứ đến tối là chuyển thành màu đỏ như máu.

Lại tiếp sau đó nữa, các hộ gia đình bắt đầu không thể nào chịu được, bọn họ luôn cảm thấy có người nào đó sau lưng đang khẽ thổi vào cổ mình, hoặc là cảm thấy trong ngăn tủ có người.

Có một hộ gia đình khác còn cho biết, vợ mình dạo gần đây không hiểu tại sao bị rối loạn giấc ngủ, nửa đêm tỉnh tỉnh mê mê cảm thấy cả người không nhúc nhích được, giống như bị bóng đè.

Ban đầu người chồng còn tưởng do vợ mình sức khỏe yếu nên mới bị như vậy, nhưng sau đó đến chính anh ta cũng gặp phải tình trạng tương tự.

Có một hộ gia đình còn thảm hơn, nửa đêm thì vợ bị bóng đè, đến gần sáng thì chồng bị bóng đè. Thế là sáng sớm hôm sau gia đình đó chuyển đi ngay lập tức.

Liêu Văn Kiệt đi xuống tầng năm, vòng quanh một vòng rồi xuống tiếp, tất cả phòng ốc đều trống rỗng, chỉ có một hộ gia đình đang vô cùng sôi nổi, cách một cánh cửa mà còn ngửi được cả mùi lẩu.

Đúng là không sợ chết!

Liêu Văn Kiệt tiến tới, bình tĩnh gõ cửa phòng. Cánh cửa mở ra, hắn vừa nhìn thấy bốn người phụ nữ đang ngồi trong phòng khách thì lông mày khẽ nhíu lại. Chắc đây chính là bốn người vũ nữ làm ở hộp đêm mới chuyển đến hôm qua mà bà chủ nhà vừa nhắc tới.

Chắc chắn là bọn họ.

Tiếc thật, điều kiện của mấy người này không kém, nếu như thiếu tiền thì công ty hắn vẫn đang thiếu mấy nhân viên văn phòng.

“Trai đẹp… Ồ, thì ra là anh cảnh sát à, muộn thế này rồi còn đến gõ cửa nhà chúng tôi làm gì thế? Có chuyện gì sao?”

Người phụ nữ ra mở cửa nhìn thấy diện mạo của Liêu Văn Kiệt thì lập tức sửng sốt, đến khi nhìn tấm thẻ trước ngực hắn thì lại sững sờ.

“Tòa cao ốc muốn phong tỏa một đêm, tôi đã hỏi bà chủ nhà rồi. Các cô ăn uống nhanh lên một chút, ăn xong thì đi làm đi, nhỡ kỹ, không được trở về trước mười hai giờ.”

“Được rồi, anh cảnh sát đi thong thả.”

Sau khi chào Liêu Văn Kiệt, bốn người phụ nữ bắt đầu líu ríu nói chuyện.

“Xảy ra chuyện gì thế? Chẳng lẽ tòa cao ốc này còn có vụ án nào khác cần phải điều tra à?”

“Không rõ nữa, tôi còn tưởng anh ta do cấp trên phái tới, cùng chúng ta điều tra vụ án tiền giả, đáng tiếc…”

“Cô tiếc nuối như thế làm gì? Có phải cô nhìn trúng người ta rồi không?”

“Chắc chắn là như thế, nhìn gương mặt cô ấy xuân sắc phơi phới thế kia, có lẽ còn phải đổi “nhìn trúng” thành “muốn” thì thích hợp hơn.”

“Đúng vậy, tôi nghĩ như thế đó. Ngày mai về đồn cảnh sát tôi nhất định phải đi điều tra xem thân phận của anh ấy như thế nào, sau đó tạo ra một cuộc gặp gỡ bất ngờ hoàn mỹ.”

“Thôi đừng ngốc nghếch nữa, nghe cách anh ta nói chuyện là biết người ta đang nghĩ cô làm gái đó.”

“Làm nằm vùng thôi mà, chuyện này cũng đâu có gì khó nghĩ, chỉ cần giải thích rõ là được.”

“Thôi đừng nói linh tinh nữa, mau ăn cho xong rồi còn đến hộp đêm, tranh thủ lúc gặp mặt đêm nay thì lấy được cả tang chứng lẫn vật chứng, hốt trọn một mẻ luôn.”

…

Liêu Văn Kiệt tuần tra xong cả bảy tầng. Hắn ra ngoài mua hai suất mì xào, khi trở về còn xác nhận lại xem bốn người vũ nữ kia đã rời đi chưa, xác nhận xong xuôi mới yên tâm trở lại ban công

tầng thượng.

“A Kiệt, việc gì phải khách sáo như thế, lại còn mua bữa khuya nữa. Cậu làm thế này tôi ngại quá.”

Chương 342: Không muốn cố gắng nữa 3 Tĩnh Viên đưa tay muốn nhận lấy một suất mì thì bị Liêu Văn Kiệt ngăn lại.

“Pháp sư, ông hiểu lầm rồi, hai phần mì xào này đều được thêm thịt sườn. Ông là người xuất gia, không ăn thức ăn mặn được đâu.”

“Vậy cậu còn mua hai phần làm gì?”

“Sức ăn của tôi lớn lắm!”

“...”

Tĩnh Văn đen mặt nhìn Liêu Văn Kiệt, còn hắn thì ăn đến mồm miệng đầy dầu mỡ. Trong cơn tức giận, ông ta ném thiền trượng xuống đất, chạy một mạch xuống lầu. Nửa tiếng sau, Tĩnh Văn lại chạy lên, đặt trước mặt Liêu Văn Kiệt một nồi lẩu chay.

(Thiền trượng: Là một cây gậy được gắn những vòng kim loại, sử dụng chủ yếu trong các nghi thức cầu kinh của Phật giáo)

Vị hòa thượng này chẳng trách ngày nào cũng cãi vã với chú Phong, đúng là tấm lòng không lớn được bằng cái đầu kim.

Mười một giờ, Tĩnh Viên đã ăn chắc bụng. Ông ta thấy Liêu Văn Kiệt khoanh chân ngồi tĩnh tọa thì cũng không chịu thua, nhanh chóng cất kỹ nồi lẩu rồi tĩnh tọa niệm kinh chờ đợi.

Hai người không nói lời nào, chỉ có lá cờ vào thêu chữ “Phật” phất phơ trong gió.

Lúc này, bốn nữ nhân viên cảnh sát nằm vùng cũng xuất hiện ở tầng một, đi cùng với họ còn có một người đàn ông to lớn, mặt

mũi tràn đầy dữ tợn.

Bốn người nằm vùng gặp mặt tên liên hệ Đại Ngốc của tổ chức tiền giả ở hộp đêm. Tên này nửa tin nửa ngờ đối với thân phận của bốn người phụ nữ này, thế nên không đồng ý một tay giao tiền một tay giao hàng. Phải cho anh ta kiểm hàng trước, nếu không thì giao dịch này lập tức bị hủy bỏ.

“Làm sao bây giờ? Anh đẹp trai vừa rồi có nói là đêm nay cao ốc này sẽ phong tỏa, chúng ta dẫn người về đây chắc không xảy ra vấn đề gì chứ?”

“Chỉ có thể đi một bước nhìn một bước, hi vọng anh ta đã điều tra xong vụ án đó.”

“Này, hai con đàn bà đi trước, lải nhải cái gì thế hả?”

“Chúng tôi sợ anh nói không giữ lời, dù sao anh cũng là một người đàn ông to cao vạm vỡ, còn bốn chúng tôi chỉ là phụ nữ yếu đuối. Lỡ như anh giở trò xấu thì chẳng phải chúng tôi kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay hay sao?”

“Ha ha ha, có gì phải sợ cơ chứ? Đảo Hong Kong là nơi đề cao pháp luật, có chuyện gì các cô cứ báo cảnh sát là được rồi.”

“…”

Bốn người yên lặng nhìn nhau, chỉ có gọi sai tên chứ không gọi sai biệt hiệu, không giả chút nào.

….

Keng! Keng! Keng…

Bốn người phụ nữ và một người đàn ông vừa mới đi vào thang máy, hai cánh cửa kim loại vừa mới đóng lại thì tiếng chuông mười hai giờ cũng vang lên.

Nửa đêm trăng tròn, ma quỷ chui ra khỏi lồng.

Chỉ trong giây lát, tòa cao ốc Phong Lâm đột nhiên nổi gió. Dưới tầng hầm, quỷ môn chậm rãi mở ra, bóng đen cùng với hơi lạnh ngập tràn, lao thẳng một đường lên tầng cao nhất của cao ốc.

“Pháp sư Tĩnh Viên, đám ma quỷ chắc chắn đã dốc hết toàn bộ lực lượng. Bây giờ tôi giúp ông áp trận hay là hai chúng ta đồng loạt ra tay, so tài một chút xem hiệu suất của người nào cao hơn?”

Liêu Văn Kiệt thuận thế nói tiếp: “Hay là thế này, tôi đưa ra một phần thưởng, thế thì mọi chuyện sẽ càng thú vị hơn. Tôi đặt cược 36 đồng tiền, còn ông… Chỉ cần đặt cược chuỗi tràng hạt trên cổ ông là được rồi, chuỗi tràng hạt đó cũng có 36 viên, tôi và ông cược bằng nhau, không ai bị thiệt thòi.”

“A Kiệt, cậu cũng không phải hòa thượng, cậu muốn lấy chuỗi tràng hạt của tôi làm gì… Chờ đã, sao cậu vẫn còn nhiều tiền như vậy?” Tĩnh Viên ngạc nhiên hô lên một tiếng, tiền đồng Tiên Thiên đã sa cơ lỡ vận đến mức có thể nhặt được cả đống trên phố rồi sao?

“Thực không dám giấu diếm, tôi chỉ còn lại một chút vốn liếng, đó chính là ba mươi sáu đồng tiền này. Nhưng chỉ có ông mới được đối xử như thế này thôi, còn những người khác, chẳng hạn như chú Phong gì gì đó, tôi cũng có nói cho ông ta biết đâu!”

Liêu Văn Kiệt bình tĩnh giải thích một câu, sau đó nói tiếp: “Thế nào, ông có muốn cá cược một chút không? Thắng hay thua toàn bộ đều phụ thuộc vào bản lĩnh của mình, đêm nay người nào bắt được nhiều ma hơn thì coi như người đó thắng.”

“Thôi quên đi, cậu chỉ còn chút vốn liếng đó, tôi làm sao có thể không biết xấu hổ mà lấy của cậu được.”

Tĩnh Viên tin là thật, nhanh chóng lắc đầu: “Tham lam bất túc

xà thôn tượng. Tôi khuyên cậu, làm người thì đừng nên tham lam, sau này cậu đừng lấy tiền ra dụ dỗ tôi nữa."

(Tham lam bất túc xà thôn tượng: "Người tham lam thì sẽ mong muốn càng ngày càng nhiều, giống như con rắn muốn nuốt lấy cả con voi.)

"Được thôi, vậy tôi thay ông áp trận, nếu không được thì ông cứ kêu lên một tiếng."

"Nực cười, tôi hàng yêu phục ma bao nhiêu năm, từ trước đến nay chưa có khi nào không được." Tĩnh Viên cười nhạo một tiếng, khi ông ta xuất đạo thì Liêu Văn Kiệt còn đang mặc tã lót!

Hai người đang nói chuyện thì cửa lớn bỗng bật tung ra, gió âm thổi tới, sân thượng bị bao phủ trong chớp mắt.

Đầu ngón tay Liêu Văn Kiệt khẽ động, mở ra Mắt âm dương, chỉ thấy trong làn sương mù xám xịt có vô số bóng đen chen chúc bay ra ngoài hành lang. Cảnh tượng không khác gì âm tào địa phủ mở phiên chợ, số lượng nhiều đến mức không thể tưởng tượng nổi.

"Pháp sư Tĩnh Viên, đêm nay cũng không phải tết Trung nguyên, số lượng ma quỷ ra ngoài hình như hơi vượt chỉ tiêu."

Chương 343: Nhân gian vẫn còn rất đáng giá 1 "Đa số đều là du hồn dã quỷ, chờ tôi bắt hết bọn chúng lại thì sẽ điều tra lý do tại sao bọn chúng lại tụ tập đông đúc rồi gây chuyện ở đây như vậy."

Tĩnh Viên cầm thiền trượng tiến lên, thiền trượng tỏa ra ánh sáng vàng, xua tan quỷ khí. Ông ta vung áo cà sa lên, chưởng xé gió bay ra, vô số ma vật bị đập ngã xuống đất.

Liêu Văn Kiệt nhìn thấy rất rõ ràng, một chưởng kia của Tĩnh Viên vừa bay ra thì đám ma vật lập tức giống như uống sau, mềm

nhũn ngã xuống, thoi thóp mặc người chém chết.

“Bình A còn không chịu được, thế mà dám học đòi người ta đi gây sự…”

(Bình A: tấn công thông thường)

Trên ban công tầng thượng, Liêu Văn Kiệt cầm một chiếc túi vải màu vàng, lần lượt nhét đám ma vật vào trong túi.

Ở vị trí chính giữa, bởi vì có quá nhiều ma vật, hơn nữa số ma vật lại càng ngày càng nhiều nên Tĩnh Viên không thể không bỏ thiền trượng trong tay xuống, từ một tay vung áo cà sa chuyển thành hai tay cùng vung lên.

Nhưng cho dù như thế thì ông ta cũng bắt đầu không chịu nổi nữa. Tĩnh Viên lén lút liếc trộm Liêu Văn Kiệt phía trước một chút rồi nhanh chóng khoanh chân ngồi xuống đất, kết ấn hàng ma.

Chỉ thấy tay phải của Tĩnh Viên đặt trên đầu gối phải, đầu ngón tay chạm đất, một tia sáng vàng nở rộ trên mặt đất, trông như một gợn sóng trên nước, sau đó gợn sóng dần dần tản ra.

Phật quang (Ánh sáng phật) to lớn lập tức tràn ngập khắp ban công. Tĩnh Viên sáng loáng, dáng vẻ vô cùng hung dữ, giống hệt như King kong nộ mục đang nhắm mắt lại.

(King kong nộ mục là một thành ngữ, mô tả đôi mắt mở to giận dữ, gương mặt mạnh mẽ và đang sự như King kong, tương tự như Nhe nanh múa vuốt, Mặt xanh nanh vàng…)

Kim quang (Ánh sáng vàng) dần dần đè ép âm khí, sau đó xua tan nó dễ như trở bàn tay. Ma quỷ đắm chìm bên trong kim quang, ma khí âm trầm trên người tản đi hết. Từng bóng dáng mặt mũi hiền lành quỳ rạp xuống đất, giống như lúc này và những ma vật gây rối lúc trước là hai người hoàn toàn khác nhau.

Liêu Văn Kiệt thấy thế thì gật đầu liên tục, không cần biết chiêu này của Tĩnh Viên cao hay [Tịnh thiên địa thần chú] của hắn cao. Nhưng chỉ riêng cái hiệu ứng đặc biệt đi kèm này đã chứng tỏ chiêu thức của Tĩnh Viên tốn nhiều tâm tư hơn so với [Tịnh thiên địa thần chú].

Sau tầm hai phút, sân thượng đã không còn sót lại chút âm khí nào, lũ ma yên lặng hoặc đứng hoặc quỳ.

Tĩnh Viên thu hồi phép thuật, lau mồ hôi trên trán, thở hổn hà hổn hển, chống thiền trượng đứng dậy.

Trong lòng ông ta vô cùng kích động, may mà bản thân ông ta cũng có vài phần bản lĩnh thật sự, nếu không thì chỉ sợ hôm nay đã phải lật thuyền trong mương. Bị Liêu Văn Kiệt cười là chuyện nhỏ, truyền đến tai chú Phong kia thì mới gọi là mất mặt.

(Không có sóng gió trong mương, con thuyền không bao giờ bị lật. Lật thuyền trong mương để ẩn dụ cho những điều xui xẻo, những sai lầm không đáng có)

“Ta hỏi các ngươi, đang yên đang lành tự nhiên tập hợp lại một chỗ làm gì? Lại còn gây ra động tĩnh lớn như vậy, chán sống rồi à?” Tĩnh Viên nhìn đám ma vật trước mặt, trừng mắt quát lớn.

Giọng của ông ta rất to, đám ma vật nghe xong liền sợ, ấp úng không dám nói lời nào.

“Còn ngây ngốc như thế làm gì? Sao ta hỏi mà không ai nói gì?”

“Vị pháp sư này, thực ra chúng tôi đúng là đang bước đi rất yên bình, đi tới đi lui thì tới nơi này…”

Một bóng ma mờ mịt đi tới, cung kính hỏi: “Xin hỏi pháp sư một câu, cầu Nại Hà ở nơi nào? Pháp sư thần thông quảng đại như vậy, chẳng lẽ ngài chính là Địa Tạng Vương Bồ Tát?”

“???”x2

Trong đầu Tĩnh Viên đầy dấu chấm hỏi, Liêu Văn Kiệt cũng không kém hơn là bao. Đây là nhân gian chứ đâu phải âm tào địa phủ, lấy đâu ra cầu Nại Hà?

Còn nữa, lại còn so sánh Tĩnh Viên với Địa Tạng Vương? Con ma này rốt cuộc không biết xấu hổ đến mức nào mà có thể làm được một phép so sánh như vậy?

(Cầu Nại Hà: cây cầu ở tầng thứ 10 Địa ngục (Thập điện chuyển luân vương), bắc qua Vong Xuyên (sông quên), được xem như ranh giới cuối cùng của Địa ngục)

Tĩnh Viên hỏi liên tiếp mấy lần, nhóm ma vật cũng trả lời y như nhau. Bọn chúng không hề gây chuyện mà chỉ xếp hàng đến Vong xuyên để qua cầu Nại Hà, nhưng đang đi thì lại thấy trước mặt có một cầu thang.

Tất cả đều là lần đầu tiên đến âm tào địa phủ nên không ai có kinh nghiệm, cứ tưởng trên thế nào dưới y vậy, có thang lên xuống là chuyện bình thường, thế nên tất cả đều leo lên đây.

Sau đó thì sao? Sau đó thì thầy đại hòa thượng này đang ngồi khoanh chân tĩnh tọa, độ đi những ác niệm trên người bầy ma phía trước thì tất cả lập tức quên mình lao lên.

Bởi vì đây là chuyện tốt.

Những người dưới âm đều biết, vong hồn của người chết đều sẽ phải đi qua cầu Nại Hà. Tất cả thiện ác đều có thần linh chứng kiến, những người làm nhiều việc thiện sẽ có thể thuận lợi đi qua cầu, những người làm nhiều việc ác sẽ bị đánh xuống huyết trì để chịu khổ sở.

Cây cầu được chia thành ba cấp độ, vong hồn của người tốt có thể thông qua cấp trên cũng là cấp an toàn nhất, vong hồn của

người nửa thiện nửa ác sẽ đi ở cấp giữa, còn vong hồn của người ác thì sẽ đi qua cấp thấp nhất và cũng là nguy hiểm nhất.

Chương 344: Nhân gian vẫn còn rất đáng giá 2 Mặt cầu vừa hẹp vừa trơn, dưới cầu là máu đen phun trào chứa đầy côn trùng rắn rết, một khi rơi xuống thì muốn leo lên còn khó hơn lên trời.

Nhưng nếu được Phật quang của Tĩnh Viên chiếu rọi thì kết quả sẽ không giống như thế nữa. Không dám nói là có thể đi phần cầu an toàn nhất cho người tốt, nhưng chắc đi cầu giữa thì cũng không vấn đề gì.

"..."

Tĩnh Viên không nói câu nào, đen mặt thu hết đám ma vật vào trong túi vải vàng. Liêu Văn Kiệt đi vào xem xét, nhìn thấy hai chân ông ta đều đang run rẩy.

"Haizz, pháp sư Tĩnh Viên, tình hình bên ngoài dường như khá nghiêm trọng..."

"Là rất rất rất nghiêm trọng, nhiễu loạn âm ti trật tự, tôi sợ là sắp phải mất vài chục năm tuổi thọ rồi." Gương mặt hung dữ của Tĩnh Viên nhăn lại thành một nhúm, nhìn như một quả mướp đắng, nhìn muốn bao nhiêu khó khăn thì có bấy nhiêu khó khăn.

Ai không biết còn tưởng ông ta lập địa thành phật.

(Lập địa thành Phật: Nói theo ngôn ngữ Phật giáo, chỉ cần từ bỏ điều ác làm nhiều điều thiện thì ai cũng có thể trở thành Phật)

"Tôi không nói đến chuyện này, ý tôi là những hồn ma ở dưới âm tào địa phủ chỉ cần đi tới đi lui là có thể trở lại được nhân gian rồi, chuyện này thực sự không thể coi thường được."

"Mấy chục năm tuổi thọ của tôi mà cậu không nói đến? Đã thế thì chết thì chết, tôi làm gì còn tâm trạng mà quan tâm đến mấy

chuyện đó.”

“Ôi, lấy công chuộc tội lúc nào cũng không coi là muộn, hơn nữa, người không biết không có tội, ông cũng đâu phải cố ý.” Liêu Văn Kiệt vò đầu bứt tóc, không biết phải an ủi đối phương thế nào. Hắn khuyên nhủ vài ba câu, Tĩnh Viên vẫn ỉu xìu như cũ, nói chung là bây giờ cho dù tiền đồ vô lượng thì cũng không thể nào xốc lên nổi một chút tinh thần nào.

(Tiền đồ vô lượng: Tương lai xán lạn, rất có triển vọng)

Nghĩ mãi mà cũng không ra cách, Liêu Văn Kiệt đành phải lôi điện thoại di động ra gọi cho Lý Ngang.

“Quỷ môn quan mở rồi, tất cả hồn ma đã kéo xuống nhân gian, anh mau tới đây.”

Thời gian cấp bách, từ ngữ ngắn gọn, Liêu Văn Kiệt nói xong thì cúp máy, năm giây sau lại gọi điện lại.

Nhất thời chủ quan nên quên nói địa chỉ.

“A a a!!!”

Đúng lúc này, một tiếng hét thê lương xé tan sự yên tĩnh của bầu trời đêm. Liêu Văn Kiệt âm thầm kêu khổ, nhanh chóng chạy thẳng đến hướng hành lang.

Một bóng người lóe lên trước mặt hắn, Tĩnh Viên vừa rồi còn ỉu xìu, hữu khí vô lực lập tức trở nên tỉnh táo tinh thần. Đôi chân thoăn thoắt, tốc độ chạy còn nhanh gấp đôi Liêu Văn Kiệt.

“A Kiệt, hôm nay coi như tôi xui xẻo, nhưng phần công đức này cậu phải cho tôi.”

Tĩnh Viên nhảy xuống được nửa tầng, đạp chân vào vách tường lắc lư một cái, trong nháy mắt đã từ ban công tầng thượng

nhảy thẳng tới nơi phát ra tiếng hét thảm thiết- Tầng năm.

Trong hành lang lạnh lẽo như băng, những ngọn đèn ở hành lang đỏ lòe như máu, sương mù ảm đạm ngập tràn bốn phía. Cho dù mở mắt Âm dương cũng không nhìn được bao xa, nơi này thực sự chẳng khác nào quỷ vực nhân gian.

Liêu Văn Kiệt nhanh chóng đi tới tầng năm, nhìn thấy âm khí vẫn tiếp tục từ hàng lang tầng bốn phun lên thì trong lòng khẽ run lên, trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

Nếu chỉ là du hồn dã quỷ thì không sợ, có hắn và Tĩnh Viên ở đây thì có đến bao nhiêu cũng không đáng nhắc đến.

Nhưng điều mấu chốt là dưới Âm ty (cõi âm) không chỉ có mỗi du hồn dã quỷ, lỡ như chạy ra cả một Quỷ vương cấp hung thần thì chính hắn và Tĩnh Viên mới là người không đáng nhắc đến.

“Đi ra ngoài!”

Một tiếng như sư tử gầm vang lên, nhưng âm khí cũng không vì tiếng hét đó mà tan biến.

Tĩnh Viên dựng thẳng lòng bàn tay trước ngực, trên tay đeo chuỗi tràng hạt, tay kia nắm chặt thiền trượng, toàn thân tỏa ra một luồng kim quang nhàn nhạt. Dáng vẻ này phối hợp với gương mặt hung thần ác sát của ông ta, cho dù không có dáng vẻ trang nghiêm thì cùng có đầy uy lực như một con King kong nổi giận.

(Hung thần ác sát: Loại người hung ác, tàn bạo, bất trị)

Cuối hàng lang, bốn bóng người xinh đẹp từ trong bóng tối bay ra, oanh oanh yến yến tươi cười rạng rỡ. Đó chính là bốn nữ cảnh sát nằm vùng mà Liêu Văn Kiệt đã có cơ hội gặp mặt một lần.

“Mẹ kiếp, đêm hôm khuya khoắt không chịu đi làm ăn mà chạy về nhà làm cái gì không biết, chẳng lẽ hộp đêm đã cạnh tranh kịch

liệt đến trình độ này rồi cơ à?" Liêu Văn Kiệt cắn răng một tiếng, rõ ràng đã điều tra từ trước, chuẩn bị kĩ càng, thế mà đến cuối cùng vẫn xảy ra chuyện ngay tại giây phút quan trọng.

"Bốn bị thí chủ, cát bụi trở về với cát bụi, đất trở về với đất, nhân có nhân gian, quỷ có quỷ đạo. Nơi này không phải thế giới mà các người nên đến, bây giờ buông tay vẫn còn kịp…"

Tĩnh Viên đứng bên cạnh niệm Phật, sau đó nghiêm túc nói: "Nếu như vẫn chấp mê bất ngộ thì nghiệp chướng sẽ càng nặng thêm, chỉ sợ kiếp sau còn không vào nổi Súc sinh đạo."

(Chấp mê bất ngộ: U mê không chịu tỉnh ngộ)

"Ha ha ha, vị đại hòa thượng này nói chuyện thú vị thật, chỉ cần chúng tôi không quay về thì Súc sinh đạo cũng chẳng liên quan gì đến chúng tôi."

"Thế giới này còn nợ chúng tôi nhiều thứ lắm, nếu ông trời đã cho chúng tôi trở về thì có nghĩa là cho chúng tôi cơ hội có oán báo oán, có ơn báo ơn, tại sao chúng tôi phải đi cơ chứ?"

Chương 345: Nhân gian vẫn còn rất đáng giá 2 "Các vị thí chủ, đây đều là chấp niệm khi còn sống của mọi người, sau khi chết sẽ có người thay mọi người đề cao chính nghĩa, không cần…"

"Con lừa trọc, sao nói nhiều thế hả? Nếu ông không tránh đường thì đừng trách chúng tôi ác."

"Chấp mê bất ngộ, chấp mê bất ngộ…"

Tĩnh Viên lắc đầu, ngón tay cái giữ chặt lấy chuỗi tràng hạt. Nếu không dùng đức để thu phục được thì chỉ có thể dùng lý.

Nói ra thì thật xấu hổ, nhưng công phu quyền cước của ông ta còn cao hơn mồm mép một bậc, chuyên dùng để trị lũ yêu ma quỷ quái chết còn không phục như thế này.

“Pháp sư, nhanh chóng ra tay đi, tôi cũng cảm thấy ông nhịn đủ rồi.”

Liêu Văn Kiệt tiến lên hai bước, dừng lại bên cạnh Tĩnh Viên: “Không nói lý lẽ với ma được đâu, chí ít thì công lực lừa dối của ông không qua mắt được bọn họ. Tốt nhất là tranh thủ thời gian ra tay cứu bốn cô vũ nữ kia, nếu còn để chậm sẽ làm ảnh hưởng đến thân thể các cô ấy.”

“Được rồi, cậu hai người bên phải, tôi hai người bên trái, thế nào?”

“Không cần phải phiền phức như vậy đâu, ông không cần ra tay, cả bốn người này tôi đều muốn.”

Liêu Văn Kiệt nhắm hai mắt lại, trong mắt bùng lên một luồng ánh sáng màu xanh. Một giây sau, Tịnh thiên địa thần chú giống như sét đánh giữa trời quang, ầm ầm vang vọng bên trong hành lang dài chưa đến mười mét.

“Thiên địa tự nhiên, uế khí phân tán, động trung huyền hư, hoảng lãng thái nguyên”

“Bát phương uy thần, sử ngã tự nhiên.”

Bản lĩnh của bốn ác ma kia cũng không kém, sau khi Tịnh Thiên địa thần chú đọc lên được hơn một nửa thì xung quanh cũng chỉ tỏa ra khói đen chứ không thể đánh bọn họ bay ra khỏi thân thể người phàm được. Nhưng thiên khắc chính là thiên khắc, Liêu Văn Kiệt chậm rãi niệm thần chú, khói đen cũng theo đó điên cuồng tỏa ra. Bốn ác ma bị âm thanh của thần chú làm cho điêu đứng, đồng loạt đánh về phía Liêu Văn Kiệt.

“Trung sơn thần chú, nguyên thủy ngọc văn… Ma vương thúc thủ, thị vệ ngã hiên…”

Liêu Văn Kiệt nhìn như không thấy, vẫn tiếp tục đọc thần chú.

Nhưng ngay tại giây phút bốn ác ma lao đến gần ngay trước mặt thì hắn đột nhiên vươn tay ra nắm lấy.

Dây đỏ phóng ra, cột lửa đỏ rực chia làm bốn, hóa thành bốn lòng bàn tay nhanh chóng khống chế bốn ác ma, rầm một tiếng đè bọn chúng xuống mặt đất.

Dây đỏ vẫn tiếp tục phóng ra, chỉ trong nháy mắt, trên mặt đất có thêm bốn con nhộng màu đỏ hình người.

"Hung uế tiêu tán, đạo khí thường tồn, cấp cấp như luật lệnh!"

Sau khi niệm xong, bốn con ác ma vẫn giãy dụa kịch liệt, nhưng sức lực không còn được như lúc trước nữa.

Liêu Văn Kiệt cười lạnh một tiếng, bước tới gỡ một người kén ra, sau đó mặt đối mặt tiếp tục niệm chú. Trong tình huống đối mặt như vậy, Tịnh thiên địa thần chú có tác dụng rất lớn.

Rất nhanh sau đó, bốn ác ma đã không còn sức để vùng vẫy nữa, bị Tĩnh Viên dễ dàng thu vào trong túi vải vàng.

"A Kiệt, tình huống của bốn vị nữ thí chủ này thế nào rồi?"

"Để tôi xem một chút…"

Liêu Văn Kiệt ngồi xổm xuống kiểm tra một lát, trong lòng dấy lên nghi hoặc.

"Sao thế, tình hình nguy cấp lắm à?"

"Cũng không phải như thế, chúng ta đuổi tới kịp thời, thời gian các cô ấy bị ma ám lên người không dài, thân thể không có việc gì, tĩnh dưỡng một thời gian là được, chỉ là…"

Liêu Văn Kiệt lắc đầu nói: "Tôi thấy kiên hỏa của bọn họ vô cùng thịnh vượng, trong lòng lại tràn đầy nghĩa khí, không kém một người bạn làm cảnh sát của tôi bao nhiêu. Đáng lẽ nên là

những người sống hạnh phúc, không ngờ lại lưu lạc phong trần, vì tiền mà bán rẻ tiếng cười, thật đáng tiếc.”

(Kiên hỏa: Lửa trên vai. Theo truyền thuyết, trên cơ thể người có ba ngọn lửa, ngọn thứ nhất nằm trên đỉnh đầu, hai ngọn còn lại nằm hai bên vai. Chỉ cần ba ngọn lửa còn sáng là không thứ gì có thể làm tổn thương con người được. Nếu những ngọn lửa bị tắt thì người sẽ dễ bị ma bắt mất hồn)

“Mỗi người đều có chí riêng…”

Tĩnh Viên xoa xoa chiếc đầu trọc: “Nếu nghĩ theo cách tốt đẹp hơn thì những cô gái này vẫn còn mang chính nghĩa, nhân gian vẫn còn đáng giá.”

“Nói cũng đúng.”

Liêu Văn Kiệt đứng dậy, đi về phía hành lang: “Pháp sư Tĩnh Viên, tôi nhớ ông đã từng nói rằng tầng hầm dưới tòa cao ốc này là nơi âm khí nặng nhất, từ tình hình này xem ra chắc chắn đó là nơi quỷ môn quan rộng mở.”

“Cậu muốn làm gì?”

“Đi xuống dưới đó, đóng quỷ môn lại, tránh để cho ma quỷ chạy ra ngoài làm loạn.”

“A Kiệt, cậu phải nghĩ cho kỹ, ma quỷ dưới Âm ty đều được ghi tên trong danh sách, là sinh hay là diệt, có tội hay không tội đều được ghi rõ ràng, cậu không có tư cách xử lý bọn chúng.”

Tĩnh Viên có lòng tốt khuyên bảo: “Cứ để tôi đi trước, tôi đã phá vỡ quy định của Âm ty không biết bao nhiêu lần rồi, nợ nhiều không nhớ hết, có phá vỡ thêm lần nữa cũng không sao.”

“Tôi không tin.”

Chương 346: Cách xa tôi ra một chút, ông sáng quá 1

Liêu Văn Kiệt kiên quyết lắc đầu: “Âm ty trật tự là chuyện của Âm ty, nơi này là Dương gian. Nếu tôi bỏ mặc không quan tâm, coi mình như người ngoài, lại còn trơ mắt nhìn ông đi vào chỗ chết thì có khác gì nối giáo cho giặc?”

“Nói hay lắm.”

Tĩnh Viên khen ngợi một tiếng, lúc mới bắt đầu ông ta cũng rất mê mang.

May mà tiếng hét kia đã giúp ông ta tỉnh ngộ, ý thức được cứu người là quan trọng nhất, mạng người quan trọng, những thứ khác chỉ là hư vô.

Hơn nữa, nếu như thật sự vì những chuyện này mà bị giảm tuổi thọ, dăm ba năm nữa đi đời nhà ma thì cho dù phải xuống địa ngục thì Địa tạng vương Bồ Tát cũng sẽ không để ông ta phải chịu đau khổ.

Chắc chắn Bồ tát sẽ không để chuyện đó xảy ra!

Sau khi khiêng bốn người phụ nữ vào trong phòng, Tĩnh Viên dán đầy bùa chú lên vách tường, lại lấy áo cà sa bảo vệ cánh cửa, còn Liêu Văn Kiệt thì đóng góp một thanh kiếm Kim tiền treo ngay bên trên tay nắm cửa.

Hai người sóng vai đi bộ từ tầng năm xuống, không dám đi thang máy.

Ai biết suy nghĩ thì đều hiểu, biết rõ bây giờ khắp nơi đều là

ma mà còn định đi thang máy, đó không phải thời gian quá gấp mà là đang chê thời gian quá dư dả.

Cả hai đi dọc theo hành lang xuống đến tầng bốn, sương mù lạnh lẽo càng thêm dày đặc. Đến khi bước chân xuống đến tầng hai thì đã bắt đầu cảm thấy đi lại hơi khó khăn.

Bóng tối lay động, bóng ma cũng lay động.

Những ngọn đèn đỏ như máu dọc hành lang mờ ảo trong sương mù, ẩn hiện nhìn như những chiếc đèn lồng, chớp nhoáng liên tục, lúc sáng lúc tối, lập lòe mờ ảo vô cùng ma mị.

Trong màn sương bụi mịt mù, giơ tay không nhìn thấy rõ năm ngón, những âm hồn dựng đứng, lặng lẽ im ắng, trơ mắt nhìn chằm chằm vào Liêu Văn Kiệt và Tĩnh Viên, ép chặt hành lang khiến hai người đi lại chen lấn vô cùng khó khăn.

“Thiên địa tự nhiên, uế khí phân tán…”

“Án hành ngũ nhạc, bát hải tri văn…”

Suốt cả đường đi, Liêu Văn Kiệt luôn đọc [Tịnh thiên địa thần chú] để mở đường. Ngay từ lúc bắt đầu, xung quanh năm mét, không một bóng ma nào dám tới gần.

Nhưng khi xuống đến tầng hai thì sương mù quá nồng đậm, khung cảnh nơi này chẳng khác gì địa ngục trần gian, Tịnh thiên địa thần chú bị giảm uy lực đi rất nhiều.

Những âm hồn xung quanh chỉ cần vươn tay ra là có thể chạm vào được. Nhìn những đôi mắt ngập tràn ác ý của những vong hồn xung quanh, cho dù Liêu Văn Kiệt tự xưng là kẻ tài cao gan lớn thì cũng không cảm thấy chắc chắn cho lắm.

Bây giờ mới là tầng hai, bên dưới vẫn còn tầng một, chờ đến khi xuống đến tầng hầm thì sương mù càng lạnh càng nhiều, nếu

muốn xin nhường đường thì chẳng lẽ sẽ phải giáp mặt trực tiếp với âm hồn, vai đụng vai?

Chỉ nghĩ thôi đã khiến người ta sợ hãi.

Tĩnh Văn cũng âm thầm niệm vài đoạn kinh phật, hiệu quả tất nhiên là kém xa Tịnh thiên địa thần chú của Liêu Văn Kiệt. Nhưng biết làm thế nào được, ông ta cũng chỉ có thể làm được đến thế.

Một lúc sau, Tĩnh Văn dứt khoát im lặng, tay nắm chặt thiền trượng coi như là vũ khí để tiếp thêm sức mạnh và sự tự tin cho bản thân, nếu lũ ma quỷ tiến lại gần thì lập tức đánh lui.

“Chém yêu trói tà, độ quỷ vạn thiên…”

Xuống đến tầng một, trán Liêu Văn Kiệt đổ đầy mồ hôi, phát hiện bản thân mình hình như hơi không chịu đựng nổi nữa rồi.

Sau khi niệm liên tục mười lần [Tịnh thiên địa thần chú], niệm lực của hắn đã tiêu hao hơn một nửa. Càng bước xuống thì sương mù càng thêm dày đặc, tốc độ tiêu hao niệm lực mỗi khi hắn niệm chú càng lúc càng nhanh hơn.

Còn có thể tiêu hao đến mức nào đây!

Cũng giống như chứng lo lắng về lượng điện không đủ dùng hay hỏa lực không đủ mạnh, Liêu Văn Kiện cũng mắc chứng lo lắng niệm lực không đủ, chỉ cần thanh mana thấp hơn 95% là hắn đã cảm thấy toàn thân khó chịu; đến khi thấp dưới 50% là hắn cảm thấy như mana của mình sắp hết đến nơi.

(Thanh mana là thuật ngữ game, có thể hiểu là thanh năng lượng. Trong game, muốn sử dụng các skill (chiêu thức) thì cần phải có mana. Mỗi lần sử dụng thì sẽ tiêu tốn một lượng mana nhất định, hết mana đồng nghĩa với việc không thể thi triển được bất kì skill nào nữa)

Đừng nói đến chuyện đánh boss, cho dù là đánh lũ quái vật tinh anh thì hắn cũng không thể yên tâm được, nhỡ đâu đánh một lúc rồi bị hụt mana thì phải làm thế nào?

Thế nên hắn làm việc gì cũng vô cùng cẩn thận, nghĩ trước lo sau!

Không được, vụ này hắn không gánh được, không thể mạo hiểm!

Sau khi suy nghĩ xong xuôi mọi chuyện, Liêu Văn Kiệt quyết định thay đổi chiến lược, tất cả những lời nói và hành động hiên ngang lẫm liệt ở tầng năm vừa rồi đều bị hắn ném ra sau đầu.

Tuổi trẻ mà, làm gì có ai không chém gió vài lần cơ chứ, tất cả đều là không hiểu chuyện, thế nên không thể chấp nhặt, cũng không thể coi là thật.

Liêu Văn Kiệt vừa tiếp tục niệm Tịnh thiên địa thần chú vừa nháy mắt với Tĩnh Viên.

Liêu Văn Kiệt: Pháp sư, nghèo thì chỉ lo cho thân mình, giàu thì lo cho cả thiên hạ. Bây giờ hai ta đến tự vệ cũng còn khó khăn, nhiệm vụ cứu vớt thế giới cao cả như vậy tốt nhất là cứ giao cho cao nhân khác đi!

Tĩnh Viên: Tôi nhìn thấy rồi, lối vào của tầng hầm ở ngay tại chỗ kia. Suốt cả dọc đường cậu đã vất vả rồi, chờ lát nữa cậu yểm hộ cho tôi. Bây giờ cho dù bần tăng có phải liều cái mạng này cũng nhất định phải phong ấn quỷ môn lại.

Liêu Văn Kiệt: Được, nhìn ánh mắt của tôi, chúng ta cùng xông ra ngoài cửa.

Tĩnh Viên: Không vấn đề.

Hai người kết thúc giao lưu bằng ánh mắt, cả hai đều đồng

thời gật đầu. Tĩnh Viên hét lớn một tiếng, sau đó bay thẳng vào cửa tầng hầm.

Cùng thời gian đó, Liêu Văn Kiệt tăng tốc niệm chú, dùng dây đỏ mở đường, vung ra hai hàng roi dài, chạy nhanh như bôi mỡ dưới chân, vèo một cái đã chạy ra bên ngoài tòa cao ốc.

“Mẹ kiếp, ông kia là tên mù đường à? Sao lại chạy theo hướng ngược lại vậy?”

Liêu Văn Kiệt ngạc nhiên quay đầu lại, nhìn thấy ma quỷ bu kín hành lang thì sắc mặt đột nhiên thay đổi, đại khái là đã hiểu rõ chuyện gì.

Chương 347: Cách xa tôi ra một chút, ông sáng quá 2 Tĩnh Viên không phải dân mù đường, mà là lo lắng hai người cùng chạy thì mục tiêu quá lớn, chắc chắn sẽ dẫn đến tình trạng toàn quân bị diệt. Thế nên ông ta đã âm thầm quyết định ở lại cầm chân cho Liêu Văn Kiệt chạy, âm thầm không nói một lời, lặng lẽ ở lại đoạn hậu.

Nói một cách ngắn gọn chính là Tĩnh Viên lựa chọn hi sinh thân mình.

Trong lúc nhất thời, Liêu Văn Kiệt bị tinh thần không sợ hy sinh của Tĩnh Viên làm cho cảm động: “Hòa thượng này nhìn mặt mũi không có chút thiện cảm nào, miệng lưỡi cũng bướng bỉnh, nói năng xéo sắc, không muốn chịu thua chuyện gì… nhưng trong lúc nguy cấp lại vô cùng đại từ đại bi… Điểm này mình không bằng ông ta, mình là kẻ sợ chết.”

Một bên khác, Tĩnh Viên vung thiền trượng phóng một mạch vào trong tầng hầm, rầm một tiếng đâm vào tường. Ông ta gấp gáp thúc giục Liêu Văn Kiệt mau tăng thêm sức, nhưng chờ nửa ngày vẫn không nhận được câu trả lời. Đầu trọc ướt đẫm mồ hôi lạnh, biểu tình hung ác khẽ cứng đờ.

Yểm hộ… đâu rồi?

Ông ta đờ đẫn quay người lại, đừng nói là yểm hộ, đến cả bóng người của Liêu Văn Kiệt cũng không nhìn thấy đâu.

“Tử đạo hữu vô tử bần đạo”

(Tử đạo hữu vô tử bần đạo: Ngươi không xuống địa ngục thì ta xuống địa ngục)

Nhìn những bóng ma đang điên cuồng lao lới, trong tình thế nguy cấp, Tĩnh Viên hét lên một câu rồi nhanh chóng xoay thiền trượng trong tay tạo thành một cơn gió lốc màu vàng, sau đó cắm chặt thiền trượng xuống đất.

Phật quang lại hiện lên, năng lượng càn quét khắp bốn phương tám hướng.

Nhân lúc bầy ma vật bị đẩy ra, Tĩnh Viên khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu đọc Chú hàng ma Bất Động Minh Vương.

Kim quang sáng vọt, thoáng chốc đã quét tới đám sương mù nồng đậm. Nhưng chỉ được khoảng chứng ba giây, sau đó kim quang dần dần trở bên ảm đạm, bị âm khí ép ngược trở lại bên cạnh ông ta, thu hẹp lại chỉ còn vài ba centimet.

Nói vài ba centimet là còn dài, nếu như Tĩnh Viên có tóc thì tầng kim quang này thậm chí còn chẳng thể nào bao được hết tóc của ông ta.

Răng rắc!

Đúng lúc này, một cây súng chĩa thẳng vào trán ông ta.

“Hòa thượng, ông dũng cảm thật đấy!”

“Đại Ngốc” đứng từ trên cao nhìn xuống, gương mặt tái nhợt có khắc ba ấn đen. Anh ta vốn dĩ đã có gương mặt hung hãn, sau

khi bị ma ám thì càng thêm giống ác quỷ địa ngục. Gương mặt này nửa đêm mà đi ra ngoài thì không hù chết người thì chắc cũng hù đến mức bạn trai ném bạn gái chạy trốn.

"..."

Tĩnh Viên chắp hai tay trước ngực, khẽ niệm kinh, nhưng sức lực có hạn, ông ta cũng chỉ có thể cầm cự được đến lúc này.

"Niệm kinh à? Sao lại không niệm nữa?"

"Đại Ngốc" cầm súng chĩa thẳng vào đầu Tĩnh Viên, nhe răng nhếch miệng cười: "Ông cứ niệm tiếp đi, niệm thêm hai câu, xem mồm miệng ông đọc nhanh hay khẩu súng trong tay tôi nhanh!"

Keng!

Một con dao găm lặng lẽ đánh tới, động mạch cổ của "Đại Ngốc" bỗng nhiên kéo dài ra, nhìn kỹ thì đó chính là một bàn tay ma quái.

Có người đến, áo khoác đen, cổ tay áo màu trắng, trên cổ tay còn đeo một chiếc đồng hồ bằng da thật.

"Ta đã gặp qua rất nhiều yêu ma quỷ quái phách lối, nhưng phách lối như ngươi thì không xấu như ngươi, mà xấu như ngươi thì lại không phách lối như ngươi. Ngươi đúng là được trời ưu ái."

Lý Ngang vừa nói chuyện vừa đẩy hai âm hồn bên cạnh ra, đứng ở sau lưng "Đại Ngốc", khẽ thổi hơi nóng vào tai anh ta, khẽ nói: "Thế nào, có phải nghĩ rằng bên nhiều người thì có thể ức hiếp bên ít người?"

"Ngươi là ai?"

"Ha ha ha..."

"Tên thần kinh, có dao thì nghĩ mình đáng sợ lắm à?"

“Đại Ngốc” không thèm để ý đến con dao trên cổ mình, cười lạnh: “Ta đã ám lên thân thể của tên này rồi, cho dù có bị ngươi giết thì ta cũng có thể đổi một thân thể mới. Nhưng ngược lại là ngươi, ngươi có tin trước khi ngươi ra tay giết ta thì ta đã có thể nổ súng bắn nát đầu con lừa trọc này không?”

“Ta không tin ngươi có thể một súng bắn chết lão lừa trọc này!”

Lý Ngang lắc đầu: “Thế nào, có muốn đánh cược một chút không? Cược xem súng của ngươi nhanh hay dao của ta nhanh?”

Tĩnh Viên: “...”

Người xuất gia tứ đại giai không, ông ta không tức giận, nhưng đánh bạc là điều đại kỵ, ông ta có thể không tham gia vào trận cá cược này không?

“Được, ta cược với ngươi…”

Bạch!

Dao găm hạ xuống, nhanh chóng chặt đứt cổ tay đang cầm súng của “Đại Ngốc”, sau đó ánh dao lại lóe lên, quay trở lại chặt đứt động mạch cổ anh ta.

Máu tươi phun ra tung tóe, “Đại Ngốc” ngã trên mặt đất kêu thảm không ngừng. Lý Ngang cầm dao găm tiến lên, ngồi xổm xuống, cầm dao gắm cắm thẳng lên thân “Đại Ngốc”, đến tận khi máu me bắn đầy mặt, “Đại Ngốc” nằm trên đất không còn chút động tĩnh nào thì anh ta mới lấy khăn ra lau mặt.

“A di đà phật, cảm ơn vị đạo trưởng này đã ra tay cứu giúp, nhưng mà… Người này cũng chỉ là bị ma ám lên người thôi, anh ta cũng là nạn nhân, không đáng phải chịu tai họa này, chết như vậy quả thực vô cùng oan uổng.”

Tĩnh Viên cầm lấy thiền trượng, cẩn thận từng li từng tí tựa ở bên người Lý Ngang. Mặc dù ông ta không biết vì sao đám ma vật lại do dự không dám tiến lên, nhưng chỉ cần biết ở bên cạnh Lý Ngang an toàn là được.

Tới gần thêm chút nữa, chuẩn không cần chỉnh.

Chương 348: Cách xa tôi ra một chút, ông sáng quá 3 "Hòa thượng, cách xa tôi ra một chút, ông sáng quá, tôi đeo kính râm rồi mà cũng không chịu đựng nổi."

Lý Ngang vươn tay che lại trước mặt, sau đó đá đá Đại Ngốc đang nằm trên mặt đất: "Còn nữa, đừng có vu oan cho người tốt. Ông nhìn cho kỹ đi, gã này đang sống sờ sờ ra đây, chết đâu mà chết?"

"Không thể nào, chính mắt bần tăng nhìn thấy… Ồ!?"

Nghe được tiếng tim đập của Đại Ngốc, Tĩnh Viên kinh ngạc thốt lên một tiếng, vội vàng ngồi xổm xuống kiểm tra.

Quả đúng là chưa chết.

Không chỉ không chết, mà trên người không có lấy một vết thương nào. Vừa rồi máu tươi bắn đầy đất, nhưng bây giờ mặt đất lại sạch bóng như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Mẹ kiếp, chuyện này không hợp lẽ thường!

"Kỳ quái, rõ ràng chính mắt tôi nhìn thấy anh ta bị cậu đâm đến hai mươi mấy nhát, máu còn phun lên đến tận trần nhà, không thể nào như thế này được…"

Trong đầu Tĩnh Viên ngập tràn những dấu chấm hỏi, ông ta thực sự không thể nào hiểu được chuyện gì đang xảy ra trước mắt.

"Hừ, đám ma vật các người đã có tên trong danh sách ở Địa

phủ rồi mà còn dám trở lại nhân gian giương oai tác quái, có phải là sợ tội nghiệt của mình quá ít, lúc bị ném vào chảo dầu nhiệt độ chưa đủ cao không?"

Lý Ngang đảo mắt nhìn qua đám ma vật, dậm chân tiến lên, đẩy mấy âm hồn ra một bên, sau đó một tay xách vali của mình, một tay ôm chậu hoa bách hợp Lily.

Anh ta mở vali ra, tìm kiếm nửa ngày mới lôi ra được một cây súng phun nước cỡ lớn, bên trong còn có nguyên cả ống chứa nước, ống chứa to lớn kinh người.

"???"

Tĩnh Viên: Đây là đang làm gì thế? Chẳng lẽ là hòa thượng đến từ phương Tây? Nước trong súng là nước thánh?

"Đến từ nơi nào thì mau chóng cút về nơi đó, nếu như không phải lũ các ngươi quá nhiều, màng bọc thực phẩm không đủ dùng thì ta sẽ lần lượt nhét hết các ngươi vào trong bồn cầu." Lý Ngang vừa hét vừa dùng súng phun về phía đám ma vật, bên trong ống là sữa bò. Đám ma vật dính sữa thì hoảng sợ hét ầm lên, cơ thể bốc khói, lao thẳng về phía tầng hầm như ong vỡ tổ.

Sữa bò phun cả lên đầu Tĩnh Viên, dọc theo đầu trọc chảy xuống cằm… Tĩnh Viên chìm trong im lặng.

Là sữa bò, sữa bò nguyên chất, không chứa bất cứ chất phụ gia nào.

Chú hàng ma cũng không trấn áp được đám ma vật, thế mà chúng lại sợ sữa bò…

Tại sao lại thế?

"…"

Cả người mặc một bộ đồ đen, kính râm, tay xách vali, tay ôm chậu hoa bách hợp… Tĩnh Viên lập tức ý thức được người trước mặt mình là ai.

Không nghĩ ngợi chút gì nữa, ông ta lập tức xoay người, chạy vội về phía cửa lớn.

“Ồ, pháp sư Tĩnh Viên, cuối cùng ông cũng đi ra rồi, tôi còn tưởng ông đã anh dũng hy sinh rồi cơ!”

Liêu Văn Kiệt đứng chặn ngay cửa, đưa tay giữ Tĩnh Viên lại: “Tôi là người kêu viện binh đến đó, cái gã Lý Ngang này, thứ khác thì có thể không bắt được nhưng riêng bắt ma thì anh ta lành nghề lắm.”

“A Kiệt, bây giờ tôi có việc gấp phải đi ngay, chúng ta chờ hôm khác rồi nói chuyện tiếp.”

Tĩnh Viên liên tục xua tay tránh khỏi Liêu Văn Kiệt, nhanh nhanh chóng chóng chạy ra bên ngoài. Chẳng trách mọi người đều nói sao chổi tà môn, gặp một lần đúng là xui xẻo cả đời.

Nếu cứ tiếp tục như thế này, có lẽ ông ta phải nghi ngờ Phật Tổ mất.

Phải mau chóng về nhà tắm rửa thay quần áo, thắp hương trước Phật ba ngày để xua đi những xui xẻo.

Còn nữa, mong Phật Tổ phù hộ, hy vọng sáng mai thức dậy ông ta có thể quên đi hết những ma chướng này, nếu không thì sau này ông ta không thể nào tịnh tâm mà niệm chú Hàng ma được.

“Pháp sư đi thong thả, không tiễn, những tên kia tôi sẽ canh chừng cho ông, có thời gian rảnh thì tới bắt tiếp.”

Liêu Văn Kiệt chào hỏi, nhìn theo bóng dáng Tĩnh Viên chạy trối chết, không thèm quay đầu nhìn lại.

“Haizz, hình như những người này tu luyện đến mức ngốc luôn rồi thì phải, gặp chuyện gì cũng phải điều tra cho rõ ngọn ngành rồi mới đi chứ, chưa gì đã chạy nhanh như vậy, đúng là kỳ quặc.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, tất nhiên là hắn biết Tĩnh Viên đang sợ hãi điều gì. Nhưng vấn đề là Lý Ngang chỉ là một nhân sĩ có công năng đặc dị mà thôi, không cần phải sợ anh ta như sợ cọp như vậy.

“A Kiệt, cậu nói chỗ này có điều kỳ lạ, cái gì kỳ lạ thế? Mau nói cho tôi biết.”

“Thì chính là vị hòa thượng kia đó.”

Liêu Văn Kiệt chỉ về phía xa, chỗ đó bây giờ chỉ còn một chấm sáng nhỏ, giật giật, lóe sáng.

“Nhân phẩm của gã hòa thượng đó chẳng ra sao, tôi cứu ông ta một mạng, ông ta không những không cảm ơn mà còn trách tôi sát sinh.” Lý Ngang nhìn theo phía Tĩnh Viên chạy mất, khẽ lắc đầu, nhân phẩm quá kém.

“Chắc là có hiểu lầm gì đó, pháp sư Tĩnh Viên là người rất có nghĩa khí…”

Liêu Văn Kiệt cũng không giải thích nhiều, tiến lên giật lấy vali của Lý Ngang, kiểm tra trang bị anh ta mang đến.

Súng phun nước x2, rìu Âm ty x2, hộp đạn (hộp sữa bò) x8…

“Lý Ngang, anh có thể cho cả sữa bò vào bóng bay, như thế là có lựu đạn rồi.”

“Nói có lý.”

Lý Ngang gật đầu: “Đã bảo với cậu là lúc đi hàng yêu phục ma

phải mang theo hai bình sữa bò rồi, nếu cậu nghe tôi thì đâu phải chật vật như thế?"

"Lần sau sẽ mang."

Liêu Văn Kiệt trả lời qua loa, hắn cũng muốn dùng sữa bò để đuổi tà ma nhưng hắn không làm được.

Mấy chuyện như dùng socola hay dùng màng bọc thực phẩm để bắt ma cũng chỉ có một mình Lý Ngang làm được, nếu đổi lại thành người khác thì có thể khiến lũ ma quỷ cười vỡ bụng.

ĐẨY KP Trọng Sinh Trở Thành Mạnh Nhất Vũ Trụ (Bản Dịch) NHẬN CODE GIẢM GIÁ

- ĐẨY 30 KP – Tặng CODE 25%

- ĐẨY 50 KP – Tặng CODE 30%

- ĐẨY 100 KP – Tặng CODE 35%

- ĐẨY 150 KP – Tặng CODE 40%

- ĐẨY 200 KP – Tặng CODE 45%

(Nhận code vui lòng check tn web)

Chương 349: Đại ca, huynh nói gì đi chứ 1 Hai người vẩy sữa từ tầng một đến tầng bảy, sau đó đuổi tất cả ma quỷ xuống tầng hầm.

Cao ốc Phong Lâm đã được xây dựng nhiều năm, tầng hầm không được thiết kế thành bãi đỗ xe mà được dùng để làm nhà kho.

Đám ma vậy chen chúc thành đoàn, nhìn thấy hai người đi vào thì chạy trốn tán loạn như quỷ khóc sói gào, nháy mắt đã mất hút.

“Thấy chưa, tôi đã bảo rồi, sữa bò là khắc tinh của ma quỷ.”

“Vâng vâng vâng, đại tiên Lý Ngang pháp lực vô biên, bất khả chiến bại.”

Liêu Văn Kiệt vào trong tầng hầm, dùng mắt Âm dương quan sát xung quanh, phát hiện bức tường chằng chịt khe nứt như một chiếc gương vỡ, ở trung tâm còn có được lỗ hổng khoảng chừng mười centimet.

Âm khí không ngừng phun ra từ lỗ hổng đó, người bình thường đứng ở chỗ này chắc chắn chưa đến hai phút đã đông cứng, hồn lìa khỏi xác.

Các chỗ khác của tường vẫn ổn, không biết tại sao hàng rào giữa Âm ty và nhân gian lại bị phá vỡ.

Liêu Văn Kiệt nheo mắt, ý nghĩ đầu tiên chính là có Quỷ vương chạy trốn đến nhân gian.

“Quái lạ, sao chỗ này lại có thêm một con đường, lại còn trắng trợn như thế này?”

Lý Ngang tiến đến, vươn tay đo đạc độ rộng của khe hở, thậm chí còn thò cả tay vào bên trong.

To gan lớn mật.

“Thế nào, có phát hiện ra điều gì không?”

Liêu Văn Kiệt không làm được chuyện to gan như thế. Hắn cẩn thận quen rồi, dù thế nào cũng không làm thế được.

“Có vấn đề, vấn đề rất lớn.”

Lý Ngang đẩy gọng kính râm: “Con đường này không chính quy, cũng không hợp pháp, kém xa bồn cầu, không phù hợp với phong cách làm việc của những người dưới đó.”

Liêu Văn Kiệt: (

\/)

“Lý Ngang, anh là người chuyên nghiệp trong phương diện bắt ma, anh có cảm thấy có khả năng có ác ma nào đó đã vượt ngục chạy đến nhân gian không?”

“Tôi làm sao mà biết được, trong tay tôi cũng không có danh sách mười tám tầng địa ngục…He he… phi…”

Lý Ngang nhổ một miếng nước bọt vào trong lỗ hổng, sau đó lấy súng bắn nước phun hai cái. Sau khi xác nhận lũ ma vật đã chạy hết thì mới ngồi xuống lấy dụng cụ trong vali ra.

Xi măng, cát, sữa bò…

“Anh làm gì thế?”

“Có hang thì lấp, đây là bản tính của đàn ông, không thì còn có thể làm gì nữa?”

Liêu Văn Kiệt bó tay: “Lý Ngang, mặt tường này… Thôi quên đi, anh muốn làm gì thì làm.”

“A Kiệt, tôi biết cậu muốn nói gì, nhưng mấu chốt là sữa bò. Tin tôi, tôi có thể xây tường.” Lý Ngang thành thục trát xi măng lấp kín các khe hở.

Dưới con mắt Âm dương của Liêu Văn Kiệt, khe hở bị trát xi măng… quả nhiên không phát sáng nữa.

“Sao thế A Kiệt?”

“Không có gì, tôi phụ anh một tay.”

Liêu Văn Kiệt cũng cầm một con dao, nhanh chóng trát xi măng bịt kín lỗ hổng, âm thầm coi như đang làm việc thiện.

Khoảng năm phút sau, các khe hở nhỏ đã được lấp đầy, chỉ còn lại một lỗ hổng ở giữa.

Trong lúc đó có vài con ma thò đầu ra thăm dò nhưng đều bị Liêu Văn Kiệt cầm súng bắn rụt trở lại.

Lý Ngang cầm một khối xi măng lớn, trát thử mấy lần nhưng cũng không bịt lỗ hổng kia lại được: "Phiền phức rồi, không có dụng cụ phù hợp, nếu có mấy viên gạch thì có phải đẹp không."

Mẹ kiếp, anh thực sự nghĩ mình đang xây tường đấy à!

Liêu Văn Kiệt vừa thầm mắng vừa lôi hai thanh kiếm Kim tiền ra: "Anh xem cái này có dùng làm giá đỡ được không?"

"Để tôi thử xem."

Lý Ngang nhận lấy kiếm Kim tiền, đan hai thanh kiếm lại rồi chống tại lỗ hổng hoàn toàn không vấn đề gì.

"Được đó, dùng cái này bịt kín lại, trừ hậu họa sau này." Lý Ngang hài lòng gật đầu, tiếp tục bôi trát xi măng.

Đúng lúc này, một bàn tay to lớn vươn ra lấy hai thanh kiếm Kim tiền đi.

"Mẹ kiếp, tên nào dám trộm đồ trước mặt ông đây!" Lý Ngang sững sờ ba giây, sau đó cầm súng chuẩn bị tấn công.

Đúng lúc này, lỗ hổng đột nhiên nổi lên gợn sóng, một người khổng lồ cao hai mét rưỡi lách mình đi ra.

"Ta ngược lại muốn xem kẻ nào dám cả gan làm loạn, dám thay đổi nghiệp chướng linh hồn, không biết thiện giả thiện báo, ác giả ác báo sao?"

Người khổng lồ to cao vạm vỡ, mặc áo giáp, trong tay cầm một thanh tam cổ cương xoa, lời nói như đang cọ xát vào nhau, cả

người tỏa ra một khí thế sát phạt.

(Tam cổ cương xoa: Vũ khí có dạng chiếc nĩa, có ba lưỡi, lưỡi giữa dài và thẳng, lưỡi hai bên cong như chiếc sừng)

Điều quan trọng chính là đầu của người khổng lồ này là đầu trâu, hai mắt tỏa ra hai ngọn lửa xanh, hai chiếc sừng cong cong chỉ lên trời, một chiếc sừng bị bẻ gãy, đang được buộc bằng vải đỏ.

Liêu Văn Kiệt: "..."

Tạo hình này vô cùng bắt mắt, không cần đối phương tự giới thiệu thì hắn cũng có thể đoán được đối phương là ai.

Sứ giả câu hồn của địa phủ- Đầu Trâu.

Tay cầm cương xoa, sức mạnh vô hạn, chuyên đi bắt những kẻ trốn khỏi Âm ty, giống như bổ khoái ở nha môn vậy. Chức quan này không lớn, nhưng lại vô cùng có danh tiếng.

Đi bắt ma gặp được đám ma vật trốn khỏi Âm ty, đi lấp hố thì gặp phải Đầu Trâu, lại còn bị lấy mất hai thanh kiếm Kim tiền.

Liêu Văn Kiệt tỏ vẻ vẫn có thể tiếp nhận được. Hôm nay hắn đã trải qua không biết bao nhiêu kinh ngạc, bây giờ không còn chuyện gì có thể khiến hắn ngạc nhiên được nữa.

"Ồ, Đầu Trâu đại ca!"

Chương 350: Đại ca, huynh nói gì đi chứ 2 Lý Ngang nhìn thấy Đầu Trâu thì vui mừng kéo kính râm xuống, chỉ vào mặt mình: "Đệ đây, chuyên gia bắt ma Lý Ngang, bao nhiêu năm không gặp, không ngờ lại gặp lại nhau ở nơi này."

"A, là... là... đệ!"

Đầu Trâu cúi đầu nhìn thấy Lý Ngang thì vô thức lùi ra sau hai

bước, ánh mắt khẽ co rút lại.

Liêu Văn Kiệt: "..."

Nếu hắn không nhìn nhầm thì hình như Đầu Trâu hơi sợ hãi Lý Ngang... Tên Lý Ngang này trâu bò thật, đến cả địa phủ cũng có thể nghe được tiếng xấu của anh ta.

"Hiền đệ, không ngờ gặp đệ ở đây... À... Ta bận lắm, hôm khác trò chuyện sau."

Đầu Trâu nói xong thì nhanh chóng xoay người rời đi.

"Đầu Trâu đại ca, đừng đi vội! Chúng ta cửu biệt trùng phùng, tiểu đệ nhớ huynh da diết."

Lý Ngang lách mình đứng chắn trước mặt Đầu Trâu: "Lần trước nhờ có đại ca chỉ điểm, nói với đệ sữa bò có thể khắc chế ma vật, đệ thử một chút thì quả nhiên đúng như thế thật. Không biết lần này đại ca còn tin tức gì có thể nói cho đệ biết nữa không?"

Đầu Trâu: "..."

Sữa bò có thể khắc chế ma vật? Sao ông ta không biết?

Liêu Văn Kiệt: "..."

Thì ra chuyện sữa bò khắc chế ma vật là đến từ đây, trước đó hắn cứ tưởng Lý Ngang là chuyên gia bắt ma thì những việc anh ta làm đều được đúc kết từ kinh nghiệm bắt ma nhiều năm.

"Đại ca, huynh nói gì đi chứ, sao lần nào cũng ngại ngùng như thế?"

Lý Ngang lại tiến lên hai bước: "Đại ca, huynh làm nhiệm vụ bắt người thì phải mạnh mẽ hơn một chút. Nếu tiểu đệ mà có thân thể cường tráng như huynh thì chắc chắn chỉ nhìn người bằng hai

lỗ mũi, giọng nói muốn lớn bao nhiêu thì lớn bấy nhiêu.”

Liêu Văn Kiệt: “...”

“Hiền đệ, xa cách bao năm, đệ càng thêm thần thông quảng đại rồi, thiên hạ làm gì còn mấy người có thể sánh được với đệ nữa. Còn chuyện bắt ma…”

Đầu Trâu lắc đầu: “Không phải là không có, chỉ là tạm thời vi ta không nghĩ ra được, dù sao thì mấy phương pháp hay mánh khóe thô thiển đã không còn xứng với đệ nữa.”

“Đúng vậy, đệ cao cao tại thượng, những thứ có thể phối hợp với đệ đã không còn nhiều.”

Lý Ngang đẩy kính râm, gật đầu tỏ vẻ đồng ý, sau đó lại nhìn thanh tam cổ cương xoa trong tay Đầu Trâu: “Đầu Trâu đại ca, thanh binh khí này…”

“Không được, hiền đệ xin đừng làm khó vi huynh. Đây là đồ vật của công, ta không thể tặng cho đệ được.” Đầu Trâu giấu binh khí ra sau lưng, sau đó lấy cớ còn việc quan trọng, vội vã chạy về.

“Đại ca, huynh suy nghĩ nhiều rồi, binh khí này là biểu tượng cho thân phận của huynh, làm sao đệ lại lấy nó được?”

Lý Ngang nói tiếp: “Đệ chỉ muốn hỏi một chút thôi, thiên hạ có bao nhiêu vũ khí như vậy, tại sao Đầu Trâu các huynh lại cứ nhất thiết phải chọn cái nĩa nhọn ba đầu này? Chẳng lẽ tạo hình vũ khí như thế này sẽ khắc chế ma vật tốt hơn những loại khác sao?”

“Đúng đúng đúng, hiền đệ rất có mắt quan sát, thế mà cũng có thể phát hiện ra.”

Đầu Trâu gật đầu, nói tiếp: “Trong tay Mặt Ngựa còn có một thanh binh khí lợi hại hơn rất nhiều, lần sau có cơ hội ta sẽ giới thiệu hai người với nhau. Ta đi đây, đệ ở lại cẩn thận một chút.”

“Cảm ơn đại ca.”

“Khách sáo thế làm gì, đều là anh em trong nhà.”

Đầu Trâu cười, sau đó lấy trong áo giáp ra hai thanh kiếm Kim tiền: “Vừa mới nhặt được, chất liệu không kém, nhất định là bảo bối của hiền đệ. Mau cất đi, lần sau đừng làm rơi.”

“Là kiếm Kim tiền của bạn tôi, để đệ giới thiệu cho đại ca một chút.”

Lý Ngang chỉ vào Liêu Văn Kiệt: “Đây là người cùng chung chí hướng với đệ, tên là Liêu Văn Kiệt, là một đạo sĩ.”

“Thì ra là đạo trưởng Liêu, hân hạnh hân hạnh.” Đầu Trâu xoay người đưa hai thanh kiếm Kim tiền cho hắn.

“Không dám, được nhìn thấy Đầu Trâu đại nhân thế này đúng là có phúc ba đời.”

Liêu Văn Kiệt mỉm cười, lại lấy thêm hai thanh kiếm nữa đẩy đến trước mặt Đầu Trâu.

“Liêu đạo trưởng khách khí quá, tôi chỉ là tay sai của Âm ty mà thôi, làm sao được tính là đại thần.”

Đầu Trâu vừa nói vừa nhận bốn thanh kiếm Kim tiền Liêu Văn Kiệt cho.Tiền cũng không nhiều lắm, chỉ bằng một tháng bổng lộc của ông ta, nhưng mấu chốt là phong cách làm việc của Liêu Văn Kiệt cho ông ta thấy người nhân gian vẫn tương đối bình thường, chỉ có Lý Ngang là khác biệt.

“Đối với những phàm thai nhục thể chúng tôi mà nói thì ngài chính là đại thần không thể chạm tới.”

“Ha ha ha… Ồ! Ồ?”

Đầu Trâu đang cười thì đột nhiên phát hiện chỗ nào không

đúng, nghi ngờ hỏi: “Tiên pháp của Liêu đạo trưởng vô cùng thuần khiết, thứ cho tôi ít hiểu biết, xin hỏi không biết vị đại tiên nào đã truyền thừa cho cậu?”

“Tôi luyện mò thôi, chỉ là đạo sĩ dởm.”

“Liêu đạo trưởng khiêm tốn rồi!”

Đầu Trâu không tin, nhất định Liêu Văn Kiệt có xuất thân vô cùng hiển hách.

Chẳng hạn như được kế thừa Đạo giáo, chẳng hạn như bị sư phụ ném đến thế gian để rèn luyện…

Từ khi Đầu Trâu nhậm chức đến nay đã hơn năm trăm năm, đã nghe không ít chuyện như thế này. Nếu Liêu Văn Kiệt không muốn nói thì ông ta cũng không hỏi nữa.

“Đầu Trâu đại thần, chẳng phải người ma khác biệt, nhân gian và Âm ty là hai thế giới khác nhau, tại sao con đường này lại như thế này?” Liêu Văn Kiệt chỉ lên lỗ hổng trên tường, hi vọng Đầu Trâu có thể giải đáp thắc mắc này.

Chương 351: Không được, vô công bất thụ lộc 1 “Có người nhiễu loạn âm ty trật tự nên tôi phụng mệnh mà đến, cũng không rõ chuyện gì.”

Đầu Trâu nói tiếp: “Liêu đạo trưởng, nếu cậu và Lý Ngang đã là bạn bè thì tôi cũng xin gọi một tiếng Liêu hiền đệ, cậu cũng gọi tôi là đại ca là được, tôi nghe mấy từ đại thần đại nhân không quen lắm.”

“Được rồi, Đầu Trâu đại ca.”

Liêu Văn Kiệt lại gật đầu, đẩy thêm bốn thanh kiếm Kim tiền qua.

“Đại ca đừng ngại, anh em một nhà có gì mà ngại.”

Đầu Trâu nhanh nhẹn cất kiếm đi, trong lòng cười thầm. Liêu Văn Kiệt chi tiền không chớp mắt mà còn bảo mình là đạo sĩ dởm, ai mà tin cơ chứ!

Ông ta chắc chắn Liêu Văn Kiệt có người chống lưng.

“Đầu Trâu đại ca tra án vất vả, không biết có Quỷ vương nào trốn khỏi Âm phủ, trốn trong nhân gian không?”

“Liêu hiền đệ yên tâm, không có chuyện đó đâu.”

Đầu Trâu suy nghĩ một chút, có lẽ cũng có thể có khả năng này, nhưng tỉ lệ quá nhỏ. Quỷ vương muốn tiến vào nhân gian nói thì dễ lắm, nhưng ông ta đã nhậm chức hơn 500 năm mà vẫn chưa từng gặp phải chuyện này.

“Có câu nói này của Đầu Trâu đại ca thì đệ yên tâm rồi.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, hỏi tiếp: “Vừa rồi đại ca nói có người làm nhiễu loạn âm ty trật tự nên mới đuổi đến đây? Không biết đó là tội danh gì?”

“Hiền đệ, vi huynh đã điều tra rồi, người ra tay là người trong Phật môn, không liên quan đến đệ đâu.”

“Đệ có một người bạn, ông ấy sợ ma quỷ hại người, hàng yêu phục ma cũng xuất phát từ ý tốt chứ không có ý nhiễu loạn Âm ty trật tự.”

“Thì ra cũng là người một nhà, thế thì không có vấn đề gì.”

Đầu Trâu tỏ vẻ vấn đề không lớn, đều là người một nhà, tội gì phải làm khó nhau: “Mảnh đất này thuộc quyền quản lý của ta, chỉ cần xác minh thiện ác nhân quả của đám âm hồn đó rồi viết một bản báo cáo gửi lên là được.”

“Vất vả cho Đầu Trâu đại ca quá.”

Liêu Văn Kiệt lại vươn tay ra, bốn thanh kiếm Kim tiền lại xuất hiện: “Người bạn kia của đệ cũng biết mình làm sai nên kinh hãi tột độ, đệ thay ông ấy thể hiện thành ý một chút, mong Đầu Trâu đại ca đừng chê.”

“Không được, không được…”

Đầu Trâu liên tục xua tay, vô công bất thụ lộc, nhưng một kẻ cao hai mét rưỡi, mạnh mẽ cường tráng làm sao có thể là đối thủ của Liêu Văn Kiệt chứ? Đẩy qua đẩy lại hai lần, đến lần thứ ba thì không đẩy được nữa.

“Đúng rồi, Đầu Trâu đại ca, đệ mới học nghệ không được bao lâu, không hiểu quy củ, chỉ sợ sau này cũng phạm phải sai lầm giống người bạn kia, không biết Đầu Trâu đại ca có thể chỉ điểm một chút không?”

Cậu có tiền như thế, sau lưng còn có người, có phạm tội thì tôi cũng không dám bắt!

Đầu Trâu nói thầm, sau đó lấy ra một chiếc lệnh bài: “Hiền đệ, đây là tín vật của tôi, lần sau gặp phải chuyện gì thì cứ dùng nó để liên lạc với tôi.”

“Cái này…”

Liêu Văn Kiệt lộ ra vẻ mặt kinh hãi: “Đệ là một người phàm, làm sao dám cầm tín vật của Đầu Trâu đại ca? Nếu đại ca không chê thì chúng ta cứ trao đổi đi.”

Bốn thanh kiếm Kim tiền đổi lấy một chiếc lệnh bài màu đen.

Liêu Văn Kiệt đặt trong lòng bàn tay xem xét, lệnh bài nặng như đá, hai mặt đều có khắc hoa văn, chính diện là bốn chữ “Phủ nha Âm ty”, mặt sau là những chữ lít nha lít nhít không nhìn ra

được chữ gì, chỉ thấy mấy chữ “Nhân đạo”, “Lý Canh Đinh…”

“Lý Canh Đinh là tên ở Âm ty của ta, cũng chỉ là một danh hiệu mà thôi, hiền đệ biết là được, không cần để ý.”

Đầu Trâu nói xong thì quay sang nhìn Liêu Văn Kiệt: “Nếu không có chuyện gì thì ta có thể ở đây trò chuyện với hai đệ cả ngày, nhưng bên kia còn nhiều chuyện phải làm, công sự thực sự quá bận rộn, tôi không thể ở lại thêm được nữa.”

Nói xong, ông tq quay người muốn nhảy về Âm ty.

Xoẹt!

Lý Ngang lại vươn tay chặn đường, đẩy kính râm: “Đại ca, lệnh bài gì thế, cho đệ một cái.”

“Hiền đệ, ta chỉ mang theo một tấm lệnh bài thôi, nếu không thì hai đệ chia nhau dùng, lần sau ta sẽ mang thêm một cái bổ sung cho đệ.”

“Đại ca, lần trước từ biệt phải mười năm sau mới gặp lại, huynh nói lần sau… Chẳng lẽ muốn mười năm nữa?”

Lý Ngang liên tục lắc đầu, mười năm quá lâu, hôm nay nhất định phải lừa được chút đồ tốt.

“Hiền đệ, ta làm sao có thể nói dối đệ được?”

Đầu Trâu vừa nói vừa cởi đai lưng đầu hổ của mình xuống: “Hiền đệ cầm tạm hai ngày, chờ ta giải quyết xong vụ án này sẽ mang tín vật đến tìm đệ.”

“Thế còn tạm được, đệ biết đại ca không phải là loại trâu có mới nới cũ, có hiền đệ mới thì quên luôn hiền đệ cũ.”

“Làm sao có thể như thế được!”

Đầu Trâu vừa kéo quần vừa gật đầu: “Cứ thế nhé, ta đi trước, con đường này ta sẽ phong kín ngay lập tức, hai vị hiền đệ không cần hao tâm tổn trí.”

Thấy Lý Ngang không đuổi theo nữa, Đầu Trâu nhanh chóng quay về, nháy mắt phong kín lối đi.

Liêu Văn Kiệt: “...”

Chắc chắn con trâu này đã từng bị Lý Ngang bắt nạt.

“Lý Ngang, vị này…”

Liêu Văn Kiệt cầm lấy lệnh bài, liếc một cái rồi nói tiếp: “Vị Lý Canh Đinh này như thế nào, sao chưa từng nghe anh nhắc tới?”

“Có gì đâu, mỗi lần tôi xả nước bồn cầu thì hồn ma sẽ bị ông ta tiếp nhận, quan hệ công việc nhiều năm rồi.”

Lý Ngang nhún vai: “Loại Đầu trâu mặt ngựa thế này ở âm phủ nhiều lắm, vừa rồi cậu cho ông ta nhiều lợi ích như vậy, lần sau nếu muốn nhờ ông ta hỗ trợ thì nhất định sẽ cần nhiều hơn gấp bội.”

“Không sao, tôi không thiếu tiền.”

Chương 352: Không được, vô công bất thụ lộc 2 Liêu Văn Kiệt không để ý chút nào, mấy thanh kiếm Kim tiền thôi mà, nếu muốn hắn có thể biến cả một ngọn núi tiền!

Hơn nữa, Diêm Vương dễ gặp, tiểu quỷ khó chơi, đầu tư một chút cũng được.

“Nói đi, sao anh lại quen ông ta, tôi thấy hình như ông ta rất sợ anh.”

“Trẻ tuổi không hiểu chuyện, ra tay hơi nặng, tóm lại là không đánh không quen biết…”

Lý Ngang kể lại chuyện anh ta quen Đầu Trâu. Từ nhỏ Lý Ngang đã rất tài giỏi, thiên phú dị bẩm, mở được mắt Âm dương mà không cần ai dạy, dùng nó để giữ gìn hòa bình thế giới, thường xuyên đánh giết lũ ác ma làm loạn.

Lý Canh Đinh là người phụ trách khu này, thấy Lý Ngang giết ma quá ác liệt, không siêu độ như những đạo sĩ hòa thượng nên chủ động đến tìm Lý Ngang hỏi cho ra nhẽ.

Kết quả là không đánh lại anh ta…

Như đã nói từ trước, Đầu trâu mặt ngựa dưới Âm phủ không thiếu, khi còn sống phần lớn đều là những võ tướng trên chiến trường, có thể đánh người thì cũng có thể bị người đánh.

Lý Canh Đinh đánh không lại Lý Ngang, chỉ có thể ngồi xuống nói chuyện tử tế.

Hai bên đạt thành hiệp nghị, từ giờ về sau, Lý Ngang bắt được ác ma thì không được tự ý giết mà phải giao cho Lý Canh Đinh mang về Âm ty thẩm vấn.

Tóm lại là vì đánh không lại nên mới phải ngồi xuống nói chuyện, thế nên Đầu Trâu rơi vào thế bị động. Dù hai người ngoài mặt thân thiết kêu đại ca hiền đệ nhưng thực ra trong lòng Lý Canh Đinh rất sợ phải gặp Lý Ngang.

Nếu có thể không gặp thì tuyệt đối không gặp, càng không muốn để lại cách thức liên lạc.

“Không hổ là anh!”

Liêu Văn Kiệt nghe xong thì gật đầu. Cũng chỉ có thể là Lý Ngang, nếu đổi thành người khác thì làm gì có ai dám ra tay đánh đám đầu trâu mặt ngựa chứ?

Không phải đánh không lại mà là không thế đánh, dù sao Đầu

Trâu cũng là nhân viên biên chế của Địa phủ. Khi còn sống có thể đánh được ông ta nhưng nếu chết rồi rơi vào tay ông ta thì coi như xong.

“Lúc đó tôi cũng không biết, chỉ cảm thấy con ma này chẳng có bản lĩnh gì mà dám phách lối trước mặt tôi như vậy, nhất định phải dạy dỗ một chút.” Lý Ngang đẩy gọng kính, trả lời rất vô tội.

“…”

Liêu Văn Kiệt khẽ lắc đầu, không để mấy lời anh ta nói trong lòng.

“A Kiệt, tấm lệnh bài kia không hợp với cậu đâu, thôi để tôi chịu thiệt thòi một chút, đổi cho cậu cái đai lưng này.”

Lý Ngang đẩy gọng kính: “Hôm nào tôi làm binh khí mới chuyên để khắc chế ma quỷ, tôi sẽ làm cho cậu một cái.”

“Thôi khỏi cần, tôi không dùng được binh khí trông như cái xiên đấy đâu. Đai lưng thô quá, anh lấy mà làm vải quấn chân.”

Liêu Văn Kiệt thờ ơ đáp, sau đó đi lên tầng.

Tĩnh Viên sợ Lý Ngang nên chạy từ sớm, tất cả trang bị vẫn còn ném trên tầng thượng, hắn phải đi xử lý một chút.

“A Kiệt, nếu không còn chuyện gì thì tôi đi đây.”

“Từ từ, chờ lát nữa ăn bữa khuya đã, nhân tiện giúp tôi chuyển…”

Còn chưa nói xong thì gió đã ào ào thổi tới. Liêu Văn Kiệt xoay người đã thấy Lý Ngang mở cửa sổ, đầu đội phi hành khí thăng thiên.

“Ông trời phù hộ, hi vọng anh bay được nửa đường không bị rơi xuống.”

Liêu Văn Kiệt thành tâm chúc phúc, tháng sau công ty sẽ bắt đầu tiến hành tuyển dụng, hắn không có ý định nói cho Lý Ngang biết.

Chuyện phong thủy đã có Chung Phát Bạch, phòng làm việc của nhân viên như thế nào thì do Trình Văn Tĩnh phụ trách, còn Lý Ngang thì thôi đi…

Liêu Văn Kiệt thì chịu trách nhiệm tìm thư ký, bao nhiêu người cũng được, miến không gây rắc rối là ok.

Hắn vừa thu thập trang bị của Tĩnh Viên vừa đọc nhắc nhở của hệ thống.

[Thủy thượng phiêu (Nhập môn)]

"Có Thảo thượng phi, bây giờ lại thêm Thủy thượng phiêu, về sau chắc lại có thêm một cái liên quan đến di chuyển trên không cho đủ bộ, thế thì chạy trốn không có nhược điểm nữa rồi, fuck!"

Liêu Văn Kiệt trợn mắt, lần này hệ thống ban thưởng quá mức qua loa, thà cho thêm ít tiền còn có ý nghĩa hơn.

Đang suy nghĩ thì hệ thống đột nhiên nhảy ra hai hàng chữ.

[Tiên đạo trường sinh, mạn mạn vô kỳ, hồng trần tục thế, phản bản tố nguyên…Chung quy chỉ là hai chữ "Luyện tâm"]

[Mười ngày sau, con đường luyện tâm mở ra, suy nghĩ cẩn thận, thiết thực thi hành]

"Cái này…"

"Chắc là lời nhắc con đường luyện tâm lần trước bị trục trặc nên giờ hệ thống lặp lại… Đúng không?"

"Đùa gì thế, sao chưa gì đã đến con đường luyện tâm lần thứ hai rồi?"

Liêu Văn Kiệt xác nhận đi xác nhận lại, cuối cùng mới chắc chắn đây không phải là do hệ thống trục trặc lặp lại lời nhắc nhở lần trước mà là thực sự mở ra con đường luyện tâm lần thứ hai.

Nguyên nhân vô cùng đơn giản, đó là trong cột đánh giá trong hệ thống, hắn đã chuyển từ "Tiên cơ đạo cốt" thành "Thần vận ám tàng".

Gọn gàng mà linh hoạt, hoàn toàn không giống lần trước, khi chuyển từ "Phàm thai nhục thể" sang "Tiên cơ đạo cốt" còn phải nhấp nháy cả một thời gian dài.

Theo lý thuyết thì đây là một chuyện tốt, nhưng việc thăng cấp một cách bất ngờ, ảnh hưởng bởi huyết sắc niệm lực thì không phải một dấu hiệu tốt lành gì.

Huyết sắc niệm lực được bắt nguồn từ "Huyết hải ma la thủ chép kinh", là phiên bản luyện sai của [Lục Thiên Đại Âm Tiên Kinh], lừa dối Thiên Tàn giúp hắn mạnh mẽ tu luyện thành.

Chương 353: Toàn là Thiết! 1 Sau khi tu luyện xong, cả người Liêu Văn Kiệt lại có thêm một huyết sắc ma thân (bản thân như một con ma máu), mỗi lần vận dụng niệm lực thì sát ý trong lòng lại không nhịn được mà dâng lên. Trong đó, có một lần hắn đã nghĩ muốn vươn tay ra bóp chết Vân La, sau đó còn thực sự biến thành hành động.

Nhìn ngang nhìn dọc, nhìn thế nào cũng thấy đều là công pháp của Ma đạo.

Tiếp tục sau đó nữa, hắn lại tiếp tục lừa dối Thiên Tàn, bất chấp tất cả để hắn củng cố lại Như Lai thần chưởng. Không nằm ngoài dự đoán, đang luyện được nửa đường thì gặp phải vấn đề, huyết sắc niệm lực thừa cơ mà lên, cướp đoạt chân khí của Thiên Tàn, biến hóa thành chân khí của hắn, lại một lần nữa lớn mạnh.

Cũng may, sau khi lớn mạnh xong thì huyết sắc niệm lực rơi vào trạng thái ẩn nấp, tập trung tinh thần tiêu hóa chân khí khổng lồ của Thiên Tàn.

Liêu Văn Kiệt cứ tưởng dựa vào cấp bậc của Thiên Tàn thì phải mất rất nhiều thời gian thì huyết sắc niệm lực mới có thể đồng hóa chân khí của anh ta.

Nhưng bây giờ huyết sắc niệm lực đã hoàn toàn tiêu hóa xong rồi, ma công chuyển biến, cao hơn một bậc.

“Không hổ là ma, tốc độ tu luyện nhanh kinh người, chẳng trách người tu hành một khi nhập ma thì không thể nào quay đầu được nữa. Tốc độ nhanh như vậy, ai có thể bỏ được chứ?”

Thế nên trong lòng Liêu Văn Kiệt rất hoảng hốt, đánh giá trên cột viết rất rõ ràng nhưng hắn vẫn cứ xác nhận lại không biết bao nhiêu lần.

“Không hợp lẽ thường, hệ thống, mày là một hệ thống đứng đắn thật đấy à? Tu ma công mà mày cũng mặc kệ sao?”

Hắn vắt óc suy nghĩ, sau đó chỉ nghĩ được một khả năng. Huyết hải ma la chép kinh đúng là một cách luyện sai, cộng thêm Thiên Tàn nữa càng thêm sai nên đã tạo ra kỳ tích.

“Hay là… Thử một chút?”

Nghĩ đến chuyện mình vẫn còn trẻ, cuối cùng Liêu Văn Kiệt cũng không dám thử. Hắn dọn dẹp tất cả mọi trang bị mà Tĩnh Viên để lại trên tầng thượng, chia làm hai lần khiêng xuống hộ gia đình ở tầng thứ năm, cũng chính là phòng của bốn cô vũ nữ làm ở hộp đêm.

Mang hết đồ xuống, Liêu Văn Kiệt lôi điện thoại gọi cho Tĩnh Văn, kết quả là đối phương đã tắt máy từ bao giờ.

Đúng là không thể nào tưởng tượng được, rõ ràng thời gian trước còn không chịu rời mắt khỏi cái điện thoại, thế mà bây giờ còn tắt máy. Đúng là khi con người ta gấp gáp thì tiềm lực cũng trở nên vô tận.

Liêu Văn Kiệt thu hồi áo cà sa và kiếm Kim tiền, trước khi đi còn lưu lại một tờ giấy, nói khách của các cô còn đang nằm dưới tầng một. Bởi vì đây không phải chuyện làm ăn đứng đắn nên hắn cũng không giúp đỡ nhiều, chỉ nhắn bọn họ sau khi tỉnh lại thì đến bệnh viện kiểm tra rồi nghỉ ngơi một thời gian.

“Chẳng trách lại quay về sớm như vậy, thì ra được người ta bao về tận nhà. Dựa vào nhan sắc của bốn cô gái đó thì không biết phải tốn bao nhiêu tiền… Haizz, khi nào có cơ hội thì thay Lý Ngang hỏi thăm một chút.”

Liêu Văn Kiệt lại tiếp tục chia trang bị của Tĩnh Viên thành hai phần rồi lần lượt vác lên xe. Hắn nhìn thời gian, bây giờ đã là ba giờ sáng, cố gắng nhịn thêm một lúc nữa là trời sáng rồi.

Suy nghĩ một chút, Liêu Văn Kiệt quyết định không nghe điện thoại của Trình Văn Tĩnh, cũng không đến nhà Yudy Tang mà quay về phòng 904 Giai Đỉnh Hoa Viên, vác hết trang bị của Tĩnh Viên nhét vào phòng khách.

Mười ngày nữa con đường luyện tâm lần thứ hai sẽ mở ra, nó sẽ mở một cách đột ngột không hề báo trước. Thời gian vô cùng cấp bách, chỉ cầu lâm trận ma thương bất khoái dã quang.

(Lâm trận ma thương bất khoái dã quang: Ra trận rồi mới mài gươm, không sắc thì cũng sáng. Chỉ những việc chuẩn bị gấp gáp, nước đến chân mới nhảy, mặc dù không chuẩn bị được nhiều nhưng ít nhất còn tốt hơn không chuẩn bị gì cả)

Liêu Văn Kiệt nghĩ đến chuyện này thì nhanh chóng lên giường ngủ, tiến vào tu luyện trong mộng.

Tu luyện vô cùng chăm chỉ và nghiêm túc.

Ngày hôm sau, trước khi chuông báo thức vang lên thì Liêu Văn Kiệt đã nhanh tay tắt mất, sau đó lại ngủ thêm năm tiếng nữa. Chờ đến khi không ngủ thêm được nữa thì mới rời giường đi rửa mặt.

Hắn vội vàng ăn cơm trưa, đầu tiên là tới ngân hàng một chuyến, sau đó là đi thẳng đến trung tâm Tinh Anh.

Trong tay Quỷ Vương Đạt có không ít bí tịch, Liêu Văn Kiệt cảm thấy học thêm được gì hay điều đấy, học nhiều luyện nhiều, học làm sao cho xứng đáng với con đường luyện tâm lần này.

Bởi vì Liêu Văn Kiệt vẫn chưa nắm vững được Đại lực kim cương thoái nên Quỷ Vương Đạt nhất định không chịu giao ra thêm những quyển bí tịch khác, nói cái gì mà thà thiếu chứ không ẩu, rèn luyện phải dựa trên cơ sở đạo lý…

Lời nói xuất phát từ lòng tốt, nhưng Liêu Văn Kiệt không có nhiều thời gian rảnh để nghe ông ta nói nhảm như thế, lập tức rút ra một vạn tệ.

Quỷ Vương Đạt quả quyết từ chối, mặc dù ông ta kiếm sống bằng nghề lừa gạt, lại còn hết ăn lại nằm, chơi bời lêu lổng; lại còn bởi vì nghèo nên không có cách nào đi chơi gái, chỉ có thể đọc mấy quyển “Lưu Huyền Đức” để tự cung tự cấp, nhưng ông ta vẫn biết bản thân mình có nguyên tắc cụ thể.

(Lưu Huyền Đức: Sách khiêu dâm)

Cho dù có tăng thêm bao nhiêu tiền thì ông ta cũng sẽ không hủy diệt một hạt giống tốt như Liêu Văn Kiệt!

Chương 354: Toàn là Thiết! 2 Nhưng Quỷ Vương Đạt đã đánh giá cao bản thân mình. Liêu Văn Kiệt móc ra thêm mười vạn, sau đó lại rút thêm một tấm thẻ vàng ra vào hộp đêm, thế là Quỷ

Vương Đạt nước mắt lưng tròng móc ra một quyển bí tịch- Thiết đầu công.

Dùng mười vạn bán rẻ lương tâm, chuyện này đúng là nên khóc lóc một lúc.

Liêu Văn Kiệt nhận quyển bí tịch này thì chưa hài lòng lắm, hắn cất quyển bí tịch vào ngực rồi lại lấy ra thêm năm vạn.

Quỷ Vương Đạt khóc lóc càng thêm thảm thiết, vừa khóc vừa lôi ra một quyển bí tịch khác- Thiết chỉ công.

Lại tiếp tục năm vạn nữa, Quỷ Vương Đạt khóc đến nghẹn ngào, Liêu Văn Kiệt cũng rơi vào trầm tư, nhìn quyển bí tịch "Thiết trửu công" trong tay, hồi lâu không nói nên lời.

(Trửu: khuỷu tay)

"Thiết sa chưởng, Thiết đầu công, Thiết chỉ công, Thiết trửu công…quyền pháp của Cổ quyền Trung Quốc thực ra chính là tiệm thợ rèn đúng không?"

"Không thể nói như thế được, lúc trước chẳng phải tôi có đưa cho cậu Đại lực kim cương thoái đó sao, quyển đó không có "Thiết"!"

(?_?)

Ông con mẹ nó đúng là một nhân tài!

Liêu Văn Kiệt tức đến biến dạng, hít sâu một hơi, sau đó ném ra mười vạn cuối cùng, thu lại được ba quyển bí tịch lần lượt là Thiết tí công (Cánh tay sắt), Thiết đang công (Háng sắt), Thiết tất công (Đầu gối sắt).

Toàn là Thiết!

Thực ra nếu như có thể tu luyện thành công tất cả những môn

võ này thì sẽ khiến năng lực kháng đòn của Thiết bố sam tăng lên một bậc. Chẳng hạn như Đại lực kim cương thoái , mặc dù còn chưa nhập môn mà Liêu Văn Kiệt đã có cảm giác lực phòng ngự của chân, nhất là vị trí bắp chân, mắt cá chân, mu bàn chân còn mạnh hơn vai và cánh tay rất nhiều.

Thế nhưng thời gian gấp gáp, hắn căn bản không có thời gian để luyện tập!

Sau khi cầm được cả một đống tiền thì Quỷ Vương Đạt cũng lập tức thay đổi thái độ, nói cho dù có trả giá bao nhiêu cũng nhất quyết không bán bí tịch, làm người phải có nguyên tắc… Sau đó lại lăn về đống Lưu Huyền Đức kia.

Tỏ vẻ bí tịch thì không có, mạng sống thì có một, muốn thì đi mà lấy.

Liêu Văn Kiệt bước qua "xác chết" đang nằm ườn ra, lục lọi một lúc, phát hiện đúng là không còn một quyển bí tịch nào nữa thì mới thở phì phì cầm sáu quyển bí tịch rời khỏi đây.

Sau khi hắn rời đi, Quỷ Vương Đạt chậm rãi ngồi dậy, nhìn theo bóng lưng hắn, tự lẩm bẩm: "A Kiệt, tám môn võ này vốn là một thể, tôi tách ra để truyền thụ cho cậu từng cái một như thế là bởi vì muốn tu luyện chúng không phải chuyện dễ dàng, càng tu luyện thì độ khó càng lớn. Chờ đến ngày nào đó cậu thông hiểu được đạo lý thì sẽ rõ được ý tốt của tôi."

…

Liêu Văn Kiệt vừa về đến nhà là bắt đầu dùng tiền để thăng cấp kỹ năng. Thảo thượng phi, Ưng trảo công, Thủy thượng phiêu, ba môn mỗi môn tốn mất 200 điểm, tổng cộng tiêu 600 điểm để thăng cấp từ nhập môn lên nhập thất.

Thiết sa chưởng chưa được thăng cấp, công phu này là hắn

học được từ Quỷ Vương Đạt, uy lực kém xa võ thuật mà hệ thống ban thưởng, nếu bỏ tiền ra thăng cấp thì có vẻ hơi thiệt thòi.

Là một người đàn ông siêng năng và tiết kiệm, chưa bao giờ xài tiền phung phí, Liêu Văn Kiệt hắn sẽ không bao giờ tiêu tiền một cách bừa bãi như vậy.

Trong phòng luyện công, vừa luyện một lúc thì Liêu Văn Kiệt đã phát hiện ra một chuyện khó xử, đó là võ công thăng cấp đột ngột làm thân thể không theo kịp, phải mất một khoảng thời gian để rèn luyện.

Bởi vì thiếu thời gian nên hắn chỉ có thể thăng cấp cả Súc cốt công lên nhập thất để tiết kiệm thời gian rèn luyện.

Lại tiêu thêm 200 điểm nữa, còn lại 2200 điểm tài lực. Dây đỏ trong kho có rất nhiều, núi Tiền đồng cũng không thể nào cạn kiệt được, thế nên hắn quyết định giữ hơn hai nghìn điểm này lại để dự bị.

Nếu như xuất hiện tình huống nguy cấp thì 2000 điểm này đủ để thăng cấp một môn võ học từ nhập thấp lên thành đăng phong, coi như là một con át chủ bài để gặp thời thì có cái ứng biến.

Cứ như vậy, chuyện tu luyện võ học cũng không cần phải quá vội vàng nữa, ngày nào hắn cũng luyện tay một chút để làm quen, thời gian còn lại thì dùng để tu luyện niệm lực.

Niệm lực mới là căn bản!

Liêu Văn Kiệt tu luyện bảy ngày liên tiếp, ngày nào cũng bình an vô sự, chỉ có duy nhất một đêm hắn đến quán bar Mộng La ngủ đến tận sáng.

Dù sao cũng tu luyện trong mộng, ngủ ở đâu mà chẳng là ngủ, hắn cũng không phải loại người lạ giường là không ngủ được.

Hơn nữa, trước khi ngủ làm chút vận động vừa khỏe mạnh thể xác vừa phấn chấn tinh thần, còn có thể gia tăng chất lượng giấc ngủ, tội gì mà không làm.

Nói một cách công bằng thì con đường tu luyện là con đường dài vô tận, cần phải khi luyện tập khi thả lỏng, thư giãn một chút dãn gân dãn cốt có thể thêm Buff để giảm căng thẳng mệt mỏi.

(Buff: Thuật ngữ trong game, dùng để thể hiện sự gia tăng về sức mạnh, ví dụ như buff máu, buff mana, buff trang bị…)

…

Đêm thứ bảy, Liêu Văn Kiệt ngồi xếp bằng trên sàn, dây đỏ bện thành hai người áo đỏ cầm kiếm Kim tiền, hắn nhất tâm nhị dụng, chỉ huy hai người đó đánh nhau.

(Nhất tâm nhị dụng: Một linh hồn nhưng có hai suy nghĩ, từ đó có thể chế tạo ra nhiều bí chiêu)

Bỗng nhiên, một con hổ màu đỏ từ trong phòng ngủ xông ra, nuốt chửng hai người kia vào bụng.

Không phải Liêu Văn Kiệt khoe khoang, nhưng nếu cho hắn thêm chút thời gian thì hắn còn có thể làm ra được nhiều chiêu trò khác.

Chương 355: Yến Xích Hà 1 “Tút tút! Tút tút tút…”

Chuông điện thoại reo lên, Liêu Văn Kiệt nhấc máy. Người gọi tới là Liêu Văn Tĩnh, cô ta hỏi sao mấy hôm nay không thấy mặt mũi hắn đâu, có phải lại chạy đi nơi nào vui vẻ rồi không.

“Nói ra có lẽ em không tin, nhưng anh đã ở nhà bế quan bảy ngày rồi, ngoài lúc ăn cơm thì không ra khỏi cửa, đến râu còn không cạo.”

“???”

Trình Văn Tĩnh nghe không hiểu nên đi thẳng vào vấn đề, bảo Liêu Văn Kiệt tranh thủ thời gian đến biệt thự một chuyến, dỗ Yudy Tang ngủ.

Mấy ngày trước Yudy Tang nhận được điện thoại của cảnh sát, biết được vụ việc của Vương Bách Vạn, sau đó lại bận rộn chuẩn bị chuyện tang lễ, đến tận hôm nay mới xong.

Trong khoảng thời gian này, Yudy Tang mặt mày u buồn, xanh xao vàng vọt, ăn không ngon, cũng không ngủ được.

Trình Văn Tĩnh nhìn thấy Yudy Tang như vậy thì vô cùng đau lòng, nhưng Yudy Tang lại không cho phép cô ta liên lạc với Liêu Văn Kiệt, thế nên đến tận khi đám tang kết thúc thì Trình Văn Tĩnh mới dám gọi điện cho hắn.

Liêu Văn Kiệt nhìn đồng hồ, nhanh chóng đứng dậy thu dọn đồ đạc rồi lái xe đến biệt thự lưng chừng núi.

Yudy Tang có chứng ỷ lại khi ngủ như thế không phải chuyện tốt, sau này hắn sẽ rất vất vả. Nghĩ lại là biết, từ nay về sau,Yudy Tang sẽ thoát ra khỏi bóng tối của người đàn bà góa chồng, thế nên những lúc “chinh chiến” cùng những người đẹp trở về chắc chắn sẽ tìm đến hắn để hỗ trợ giấc ngủ, chuyện này nếu kéo dài sẽ rất phiền phức.

...

Biệt thự.

Liêu Văn Kiệt đẩy cửa phòng ngủ đi vào, nhìn thấy ngay Yudy Tang mặc một bộ đồ đen đang tựa bên giường nghỉ ngơi. Nhìn cô vô cùng tiều tụy, nghe thấy tiếng mở cửa thì kinh hoàng mở mắt.

Trạng thái tinh thần rất xấu.

“A Kiệt… Văn Tĩnh gọi điện thoại cho cậu?”

“Đúng vậy, cô ấy đã nói cho tôi biết tất cả mọi chuyện rồi.”

Liêu Văn Kiệt tiến lên, nắm lấy bờ vai Yudy Tang: “Lần sau… Ý tôi là, lần sau nếu như lại có chuyện gì đau lòng thì nhớ kỹ phải thông báo cho tôi, anh em với nhau, bờ vai của tôi lúc nào cũng có thể cho chị mượn để dựa vào.”

“A Kiệt, cảm ơn cậu, phiền cậu quá.”

Yudy Tang tựa đầu vào ngực Liêu Văn Kiệt, không cần đợi hắn thi triển kỹ năng Xuân phong hóa vũ thì đã ngủ thiếp đi.

Liêu Văn Kiệt thở dài, nhẹ nhàng ôm cô đặt xuống giường. Bởi vì Yudy Tang ôm quá chặt nên tạm thời không có cách nào thoát thân, Liêu Văn Kiệt đành tu luyện trong mộng ngay trong phòng này.

Không lạ giường thật tốt.

Sáng hôm sau, Liêu Văn Kiệt bình tĩnh rút tay ra, đi tìm quản gia nói muốn ngủ trong phòng khác, còn đặc biệt căn dặn ngoại trừ một ngày ba bữa thì những lúc khác không được để ai ra vào quấy rầy.

Quản gia gật đầu, không nói câu nào, cũng không hỏi thêm điều gì. Bà ta hiểu, còn cam đoan sẽ hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, để Yudy Tang và Liêu Văn Kiệt chơi thoải mái.

Cứ như thế, ban ngày Liêu Văn Kiệt tu luyện niệm lực, ban đêm thì lại vừa bị bạch tuộc Yudy Tang quấn lấy vừa tu luyện trong mộng.

Đêm thứ mười, Liêu Văn Kiệt gỡ tay Yudy Tang ra, trở về phòng riêng, khóa trái cửa lại, khoanh chân ngồi trên thảm.

Khoảng tầm hai giờ sáng, luồng khí màu đen đúng giờ mà tới, hóa thành một vòng xoáy bao trọn lấy Liêu Văn Kiệt…

Đêm, núi.

Những dãy núi uốn lượn chiếm lấy mặt đất, từ trên cao nhìn xuống, dãy núi như một con rắn đen khổng lồ. Dãy núi kéo dài từ nam ra bắc, oai hùng như vậy, thế mà lại dừng ngay ở chỗ đầu rắn.

Dãy nút bị chặt đứt, con rắn này không có đầu.

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu xuống một mảnh núi rừng hoang vắng, một vòng xoáy đen kịt trống rỗng xuất hiện.

Liêu Văn Kiệt khoanh chân ngồi dưới một gốc cây cổ thụ, từ từ mở mắt.

Gió núi thổi qua, mang theo mùi lá khô mục nát, ngoài ra còn có thêm cả một khí tức không phải của con người.

Có ma!

Liêu Văn Kiệt nhanh chóng mở mắt Âm dương quan sát xung quanh.

“Gió lạnh quá…”

Liêu Văn Kiệt nhíu mày đứng dậy, giẫm lên cành khô lá mục bước về phía trước.

Mở màn lần này không được thân thiện cho lắm, núi rừng ngập tràn âm khí. Mặc dù âm khí ở đây vẫn kém ca cao ốc Phong Lâm nhưng lại phảng phất một cảm giác rất đáng sợ, và cảm giác này không phải một sớm một chiều.

“Tiểu thư…”

“Tiểu thư, người ở đâu, em tìm người khổ sở quá!”

Tiếng khóc lóc theo gió truyền đến, vang vọng cả núi rừng, khiến người ta tê cả da đầu.

Liêu Văn Kiệt nhanh chóng đi về nơi phát ra âm thanh.

Thảo thượng phi cấp nhập thất, chỉ cần khẽ kiễng chân là đã lướt nhanh như gió. Hắn mặc áo sơ mi trắng, quần tây, chạy trong đêm tối không khác gì một bóng ma.

“Tiểu thư…”

“Người đang ở đâu…”

Liêu Văn Kiệt dừng lại, trước mặt là một cô gái mặc áo xanh, tóc tai bù xù, mắt cá chân buộc một chiếc chuông, kêu lanh lảnh trong đêm đen tĩnh mịch.

Trời rất tối, mây lại che mất trăng nên hắn không nhìn được rõ ràng diện mạo người này.

Nhưng có một điều Liêu Văn Kiệt dám khẳng định, đây là người chứ không phải ma nữ.

Nhưng rừng núi hoang vắng lại chạy loạn khắp nơi, tóc tai bù xù, lại gào thét bằng giọng điệu thê lương đến như vậy rốt cuộc là vì tâm quá lớn hay là cố ý dọa người?

Mấu chốt là dãy núi này âm khí ngập tràn, cô ta không sợ gặp ma sao?

Liêu Văn Kiệt tiến lên phía trước, nếu cứ để cô gái này tiếp tục gào thét như thế thì cho dù có mười cái mạng cũng không đủ để chết.

Cô gái đối diện cũng nhìn thấy hắn, vừa nhìn thấy một bóng trắng bay tới thì gương mặt lập tức lộ vẻ vui mừng.

“Tiểu thư, thì ra người ở đây.”

Cô gái lảo đảo chạy lên định ôm lấy thì bị Liêu Văn Kiệt giữ trán lại.

Chương 356: Yến Xích Hà 2 “Cô gái, tôi không phải tiểu thư nhà cô. Cô nhìn cho kỹ đi, cho dù tiểu thư nhà cô giống đàn ông thì cũng không thể nào là đàn ông được.”

Ánh trăng ló dạng, Liêu Văn Kiệt cuối cùng cũng đã có thể nhìn rõ dung mạo đối phương. Tóc tai bù xù cũng không che được vẻ đẹp, là một mỹ nữ, tuổi tác cũng không lớn, chắc chắn chưa đến 20.”

“Tiểu thư, người không nhận ra em nữa sao?”

Cô gái tủi thân, thấy Liêu Văn Kiệt không phản ứng lại thì nước mắt rơi lã chã: “Em là Tiểu Sương, nha hoàn Sương Nhi của người đây, chẳng lẽ người quên rồi sao?”

“Song Nhi?”

Liêu Văn Kiệt lộ vẻ kỳ quái, trong lòng tự nhủ nha hoàn đã xinh đẹp thế này thì tiểu thư còn xinh đẹp đến mức nào nữa.

Còn nữa, cái tên Song Nhi này nghe quen tai quá, chẳng lẽ con đường luyện tâm thứ hai này đi theo con đường thử thách sắc đẹp, sau này hắn còn có tận bảy người vợ?

(Cả Sương và Song đều là Shuang nên Liêu Văn Kiệt tưởng là Song Nhi- một trong bảy bà vợ của Vi Tiểu Bảo trong phim Lộc Đỉnh Ký)

Nếu là thế thật thì hệ thống cứ giết quách hắn đi là được, bởi vì con đường luyện tâm lần này hắn khó mà vượt qua.

“Tiểu thư, để em ôm người một cái! Em đã tìm tiểu thư không

biết bao nhiêu ngày!”

Tiểu Sương thấy Liêu Văn Kiệt đẩy mình ra thì ấm ức khẩn cầu.

“Thôi được rồi, tôi là người tốt, cô muốn ôm thì ôm đi, nhưng tôi nói trước, chỉ ôm thôi chứ không được làm gì tham lam.”

Liêu Văn Kiệt lấy giúp người làm niềm vui, dang hai tay ra.

Tiểu Sương tiến lên hai bước, nhào vào trong ngực Liêu Văn Kiệt, lẩm bẩm vài câu nhung nhớ rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

“Nói ôm một chút mà cuối cùng thành ôm không chịu buông. Nếu cô là đàn ông thì hai ta chắc chắn có không ít chủ đề.”

Liêu Văn Kiệt ôm lấy Tiểu Sương, để cô ta dựa lên gốc cây, nắm ngón tay khẽ ngưng tụ một hơi nước mờ nhạt, khẽ vuốt ve trán Tiểu Sương.

Chỉ cần nhìn sơ qua là hắn có thể thấy đầu óc cô gái này có vấn đề, tình huống giống như Yudy Tang, nhưng nặng hơn Yudy Tang. Mất ngủ nhiều ngày, tức giận, oán khí không tiêu, suýt chút nữa là phát điên.

“Cô may mắn đấy, đêm nay gặp được tôi. Nếu đổi thành người khác thì một cái ôm này của cô không biết sẽ xảy ra bao nhiêu chuyện.”

Liêu Văn Kiệt nhìn cách ăn mặc của Tiểu Sương thì đoán mình đang ở thời cổ đại, chỉ là không biết triều đại nào.

Còn nữa, quần áo của nha hoàn và cũng thuộc hàng thượng đẳng thế này thì chứng tỏ làm trong một gia đình giàu có quyền quý…

“Này, tên tiểu tặc kia, đêm hôm khuya khoắt bắt con gái nhà người ta đến núi rừng hoang vắng, ngươi muốn làm gì hả?” Âm thanh đạp gió bay tới, sau đó một giọng nói đầy tức giận vang lên.

“!”

Liêu Văn Kiệt nhanh chóng cảnh giác, người tới là cao thủ, chỉ riêng khinh công đã hơn hẳn.

Người mới đến cằm yến râu hùm, trên thân đeo kiếm, trường cung, bên hông đeo ống tên, giống như một võ tướng cởi giáp sa trường.

Khí chất cũng gần như thế, đằng đằng sát khí.

Nhưng khi Liêu Văn Kiệt nhìn bằng mắt Âm dương thì lại thấy đối phương là một người đạo pháp cao minh.

“Kẻ hèn ít học Liêu Văn Kiệt, xin hỏi cao tính đại danh của tiền bối?”

“Yến Xích Hà!”

“...”

Liêu Văn Kiệt nhướn mày, cố đè nỗi sợ hãi xuống: “Tôi biết một phán quan đáng sợ đã quy ẩn giang hồ, người đó cũng gọi là Yến Xích Hà, căm ghét a dua nịnh hót, là người chính nghĩa vang khắp thiên hạ. Mặc dù tôi và ông ấy chưa có cơ hội gặp mặt nhưng đã ngưỡng mộ ông ấy từ lâu, không biết các hạ là trùng tên hay chính là ông ấy?”

“Đừng nịnh hót nữa, để người lại, còn ngươi có thể cút đi được rồi.”

Yến Xích Hà hừ lạnh, từ xa đã nghe được tiếng quỷ khóc sói gào, chạy tới thì không thấy quỷ thấy sói đâu mà lại thấy hai

người.

Nữ hôn mê bất tỉnh, còn nam thì đưa tay sờ ngực người ta!

“Thì ra thực sự là Yến đại hiệp.”

Liêu Văn Kiệt ôm quyền chào hỏi, chỉ vào Tiểu Sương rồi giải thích: “Tôi đi ngang qua đây thì nghe thấy có tiếng văng vẳng khắp nơi, thì ra là vị cô nương này bị mắc chứng tâm thần, cứ nghĩ tôi là tiểu thư của mình nên đòi ôm tôi, tôi không cho ôm thì lại khóc. Tôi đành phải ôm để dỗ dành cô ấy ngủ.”

“Ăn nói vớ vẩn! Không cho ôm thì khóc? Sao ta chưa từng gặp phải loại chuyện tốt này?”

Yến Xích Hà cười nhạo một tiếng, khinh thường nói: “Còn nữa, ngươi nói ngươi dỗ cô ta ngủ, vậy ta hỏi ngươi, dỗ ngủ ngươi sờ ngực cô ta làm gì?”

Tôi sờ? Sao tôi không biết?

Liêu Văn Kiệt trợn tròn mắt, nghĩ nghĩ, hình như đúng là sờ thật, nhưng hắn sờ quần áo chứ không phải sờ ngực.

Hắn chỉ sờ chất liệu vải vóc để nghiên cứu xem đây là niên đại nào, thuận tiện đánh giá nhan sắc của nha hoàn này ra làm sao, có thể cho hắn một nơi nghỉ chân hay không.

“Đại hiệp, ông nhìn nhầm rồi, tôi không sờ ngực cô ấy, tôi chỉ sờ quần áo mà thôi.”

“Ha ha… Phi!”

Yến Xích Hà nhổ một bãi nước bọt xuống đất: “Đêm hôm khuya khoắt, lại là trong rừng núi hoang vắng, ngươi không sờ ngực con gái nhà người ta mà lại sợ quần áo? Ngươi bị điên à?”

Fuck, câu đó cũng có lý.

Liêu Văn Kiệt chớp mắt mấy cái, trong lúc nhất thời không biết phải phản bác như thế nào.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau cút đi. Nếu không thì đừng trách ta hạ thủ vô tình, đầu tiên là đánh cho ngươi một trận, sau đó cho ngươi đến gặp nha môn.”

“...”

Chương 357: Trông thật gầy gò, chẳng tròn trịa chút nào 1 Không giải thích rõ ràng được, Liêu Văn Kiệt cũng lười không muốn giải thích. Hắn ngồi xổm xuống lay Tiểu Sương dậy, Tiểu Sương mơ mơ màng mảng, vừa mở mắt ra đã nhào vào ngực Liêu Văn Kiệt.

“Tiểu thư, thì ra người ở đây, cuối cùng ta cũng đã tìm được người rồi.”

“Cô nương, bình tĩnh một chút. Tôi đã nói ngay từ đầu là chỉ được ôm thôi, không làm gì khác, làm người không thể không giữ chữ tín.”

Liêu Văn Kiệt đè Tiểu Sương lại, đẩy cô ta ra ngoài, nhìn sang Yến Xích Hà, ẩn ý nói: “Cô cứ ôm tới ôm lui như vậy, lỡ như để người khác nhìn thấy thì tôi hết đường chối cãi, bị nghĩ là tên dê xồm đấy.”

Yến Xích Hà: “...”

“Tiểu thư đừng đuổi em đi mà, em vất vả lắm mới tìm được người.”

“Tôi đã nói rồi, tôi không phải tiểu thư nhà cô, cô thần chí không rõ, ngủ một lát đi.”

Liêu Văn Kiệt chạm tay lên trán Tiểu Sương, Xuân phong hóa vũ lập tức giúp cô ta ngủ say.

“Yến đại hiệp còn lời gì muốn nói không?”

“Có, ta thấy ngươi sờ ngực cô ta.”

“…”

Hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ một hồi. Sau đó, Yến Xích Hà hừ lạnh một tiếng, quay người đi về phương bắc.

“Nếu ngươi cũng là người tu hành thì ta không xen vào việc của ngươi nữa, hướng Bắc có một trấn gọi là Vân Lang. Ngươi đưa cô nương này đến đó, đừng mơ làm chuyện xấu.”

“Đại hiệp, chờ tôi nữa. Trời tối như bưng, mọi người lại tiện đường, thế thì kết bạn cùng đi đi.”

Liêu Văn Kiệt cõng Tiểu Sương, nhanh chóng đuổi theo Yến Xích Hà. Hắn quá quen thuộc với Thiện Nữ u hồn rồi. Hắn dám dùng đầu của Châu Tinh Tinh để đảm bảo cách đây không xa sẽ có một ngôi chùa vô cùng nổi tiếng- Chùa Lan Nhược.

(Chùa Lan Nhược là địa điểm trong phim Thiện Nữ u hồn)

Tiểu thư trong miệng Tiểu Sương có lẽ là một dân nữ bị Thụ yêu bắt cóc, không đúng, là một ma nữ bị Thụ yêu bắt cóc.

Nếu hắn đoán không lầm thì tiểu thư của Tiểu Sương chính là cái tên đứng đầu bảng trong chùa Lan Nhược- Nhiếp Tiểu Thiện.

“Yến đại hiệp, chúng ta gặp nhau chính là duyên, vãn bối ngưỡng mộ ông đã lâu, nếu như ông không chê thì tôi muốn làm phiền ông một đoạn đường.”

“…”

Yến Xích Hà xụ mặt không nói lời nào. Nơi này ma quỷ lộng hành, ông ta có lòng tốt muốn cứu người, cuối cùng lại thành trách oan cho người tốt, thật mất mặt…

Nhưng ông ta tận mắt thấy Liêu Văn Kiệt sờ ngực người ta, cái này không sai được.

Đột nhiên, phía xa hồng quang ngập trời, gió nổi lên, rừng cây lung lay như bị một bầy ma quỷ làm loạn, khắp núi rừng như vang lên những tiếng cười quái dị.

Lần này thực sự là có ma.

“Đáng chết, lại là cô ta, suốt ngày hại người không biết chán!”

Yến Xích Hà nhíu mày, cả người bay vụt đến nơi hồng quang phát ra.

Liêu Văn Kiệt theo sát phía sau, khinh công của hắn vốn đã thua xa Yến Xích Hà, bây giờ còn phải cõng thêm một người, khoảng cách càng lúc càng kéo dài.

Trong rừng rậm, bóng đen trùng điệp, cành cây vặn vẹo, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thành yêu quái ăn thịt người.

Khe núi chặn lại đường đi, phía trước đột nhiên sáng lên, để lộ ra một đống tường thành đổ nát. Bia mộ san sát, đây là một bãi tha ma không có ai trông coi.

Yến Xích Hà chạy như bay đến, nhìn bốn phía xung quanh, kim quang trong ánh mắt nhìn chằm chằm vào nơi hồng quang phát ra.

“Hi hi ha ha…”

Tiếng cười quái dị vang lên không ngừng, bãi tha ma ngập tràn sương mù, sau đó một chiếc ô lớn đỏ tươi như máu bắn thẳng về phía Yến Xích Hà.

“Hừ!”

Yến Xích Hà hừ lạnh một tiếng, kiễng chân lùi về sau, khẽ vỗ

nhẹ hộp đựng kiếm. Chỉ thấy một tiếng như rồng ngâm hổ gầm vang lên, kim quang nở rộ, ngăn chặn đòn tấn công của ô đỏ.

Sương xám rung động, đám ma vật ở bãi tha ma bị dọa đến mức lùi hết về sau.

Ánh sáng tan đi, Yến Xích Hà cầm một thanh đại kiếm trong tay, chờ ô đỏ lại đánh tới thì dùng thuật Ngự kiếm để đối chiến.

Đại kiếm mang theo ánh sáng, là thần binh lợi khí từ thời thượng cổ, Ô đỏ chỉ là vũ khí ma quái của Âm ty, làm sao có thể chống đỡ được.

Sau vài chiêu, Ô đỏ đã bị lưỡi kiếm sắc bén chém thành hai nửa. Hồn ma trốn bên trong không kịp hét một tiếng đã bị đánh cho hồn phi phách tán.

“Hi hi ha ha…”

Yên tĩnh ngắn ngủi qua đi, tiếng cười quái dị lại vang lên lần nữa. Sau bức tường, sáu chiếc ô đỏ xuất hiện, triển khai đội hình bao quanh Yến Xích Hà.

Đám hồn ma cầm ô đỏ búi tóc hai vòng, mặt trắng mắt đen, nhìn vô cùng quỷ dị.

“Yêu ma quỷ quái!”

Yến Xích Hà khinh thường hừ lạnh một tiếng, vung kiếm đánh tới. Sáu chiếc ô đỏ cũng nhanh chóng tấn công, đội hình thay đổi liên tục nhưng vẫn không làm gì được ông ta.

Còn Yến Xích Hà thì mặt không đổi sắc, ép sáu hồn ma đó không ngóc đầu lên được.

“Yến đại hiệp, tôi đến giúp ông một tay.”

Liêu Văn Kiệt lúc này đã cõng Tiểu Sương đuổi đến nơi.

“Xen vào việc của người khác làm gì, ngươi đừng tới đây.”

Yến Xích Hà hét một tiếng, ngự kiếm bay lên, những đạo kiếm bay khắp bốn phương tám hướng, tạo thành một tấm lưới bao lấy ô đỏ.

Cho dù trận pháp của Ô đỏ có tà ma thế nào thì cũng không so được với Yến Xích Hà, mấy chiếc ô đỏ nhanh chóng bị chém rách, trận hình lung lay sắp đổ.

“Hi hi ha ha…”

Sáu hồn ma cầm ô đỏ lập tức vây lấy Yến Xích Hà, oán khí càng thêm sâu nặng.

“Kiếm hóa vạn thiên, phong hỏa thần binh như luật lệnh!”

Ông ta khẽ quát lên một tiếng, sau đó lưới kiếm chụp xuống, ôm trọn lấy sáu hồn ma và cả sáu chiếc ô đỏ.

Chương 358: Trông thật gầy gò, chẳng tròn trịa chút nào 2 Khí thế công kích bá đạo vô cùng, sáu hồn ma bị vô số kiếm quang bao phủ, tiếng kêu thảm thiết nhỏ dần, sau đó hóa thành khói đen tan biến.

Lợi hại thật, mình đúng là có duyên với chiêu này!

Liêu Văn Kiệt thấy thế thì hai mắt tỏa sáng, trong đầu hiện lên hình ảnh mình dùng núi vàng núi bạc cầu xin Yến Xích Hà, sau đó học được chiêu Vạn kiếm quy tông này.

Hắn đặt Tiểu Sương xuống, nhanh chóng chạy đến bên cạnh Yến Xích Hà, đang định tặng chút lễ vật gặp mặt thì đột nhiên phát hiện ra tình huống có gì không đúng.

Sáu hồn ma trong ô đỏ đã chết nhưng hồng quang sau tường vẫn không tan biến mà ngược lại còn càng thêm nghiêm trọng. Vẻ

mặt Yến Xích Hà vô cùng ngưng trọng, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm hồng quang.

Liêu Văn Kiệt nhanh chóng suy nghĩ, không biết đây là yêu quái gì mà năng lực của hắn cũng không thể dò xét ra được.

Thụ yêu lão lão?

Nhìn có vẻ không giống lắm, Lão lão là thụ yêu ngàn năm, căn bản không cùng một con đường với đám hồn ma vớ vẩn này.

Nhưng thế thì càng kì quái hơn, đều nói một núi không thể chứa hai hổ, sao chùa Lan Nhược này lại có đến tận hai hung vật, chuyện này…

Những thư sinh đi qua đi lại đủ để chia sao?

Liêu Văn Kiệt âm thầm suy nghĩ, có lẽ hắn đến sớm quá, tiểu thư trong miệng Tiểu Sương, cũng chính là Nhiếp Tiểu Thiện vừa mới xuất đạo, Yến Xích Hà cũng chưa đối đầu với Thụ yêu lão lão.

Chờ khi nào giải quyết xong yêu ma đối diện thì hắn mới biết được kịch bản.

Gió lớn bỗng nổi khắp bốn phía, một chiếc ô đỏ khổng lồ xuất hiện, vải đỏ, chuỗi hạt rũ xuống, nhìn phú quý bức người.

Chỉ tiếc là ma khí lạnh lẽo, một chiếc ô đỏ xuất hiện trong bãi tha ma không những không khiến người ta cảm thấy vui mừng mà còn khiến người ta rùng mình.

Một bàn tay trắng như ngọc từ trong bóng tối vươn ra nắm lấy chiếc ô đỏ đang lơ lửng trên không trung.

Đó là một con ma nữ.

Khoác một lớp vải sa tanh mỏng che thân thể, dáng người xinh đẹp, làn da trắng sứ như ẩn như hiện.

Liêu Văn Kiệt thuận theo đôi chân dài nhìn lên, dừng tại nơi hiểm yếu khoảng chừng hai giây rồi lại tiếp tục nhìn lên trên.

Đập vào mắt là một khuôn mặt quyến rũ, ma mị, điên đảo chúng sinh. Mái tóc dài được chải làm hai, dùng tơ vàng buộc tròn cuộn lại sau đầu, lộ ra cần cổ trắng ngọc mảnh khảnh.

"Quỷ vương Cửu vĩ hồ!"

Yến Xích Hà nắm chặt đại kiếm trong tay, nghiêng đầu truyền âm cho Liêu Văn Kiệt. Chờ lát nữa đánh nhau, Liêu Văn Kiệt còn dẫn cả Tiểu Sương không tiện động thủ, nhớ chạy xa một chút.

Liêu Văn Kiệt không đáp lại, mượn thần kiếm của Yến Xích Hà dùng một lát, cắt rách da chảy ít máu là hắn dùng tay không cũng có lực để đánh một trận.

"Yến Xích Hà, quay đầu sang đây cho ta nhìn một chút đi nào, mấy năm không gặp, để ta nhìn xem ngươi có già đi chút nào hay không?"

Cửu Vĩ Hồ vừa nói vừa vươn đầu ngón tay vuốt ve cán ô, nhìn thấy Liêu Văn Kiệt thì khóe miệng cô ta khẽ nhếch lên một nụ cười quỷ dị, hơi liếm môi.

Liêu Văn Kiệt hít sâu một hơi, ma nữ này thật là oái oăm, chỉ nhìn thoáng qua một cái mà hắn đã cảm thấy cả người rạo rực. "Tiểu Liêu" bên trong quần đã sắp mất khống chế rồi, ngay cả tay chân cũng không nghe theo ý hắn.

Nhất là cái tay không nghe theo đại não chỉ huy, ma xui quỷ khiến thế nào mà lại vòng lên người Tiểu Sương sờ soạng mấy cái.

Cũng may là người ta ngủ chưa tỉnh, nếu không thì chắc chắn hắn bị ăn mấy cái tát là còn nhẹ.

Ma nữ Cửu vĩ hồ quá tà môn, Liêu Văn Kiệt không dám nhìn cô

ta nữa, quay đầu nhìn sang Yến Xích Hà. Nhìn thấy gương mặt thô ráp của ông ta, hắn hít sâu vài cái, nhanh chóng bình tĩnh lại.

Sau khi tỉnh táo trở lại, Liêu Văn Kiệt chợt phát hiện ra thì ra ma nữ này cũng bình thường thôi, ngay cả chiếc mông cũng gầy gò trơ xương , chẳng tròn trịa đầy đặn một chút nào.

“Yến Xích Hà, ngươi làm sao thế, sao không dám quay đầu sang đây, không dám nhìn ta à?”

Cửu Vĩ Hồ cười duyên một tiếng, âm thanh ma mị tản ra xung quanh, vây lấy Liêu Văn Kiệt và Yến Xích Hà.

Liêu Văn Kiệt không nói chuyện, quay đầu sang nghiên cứu gương mặt bí xị của Yến Xích Hà. Ừm, cái mặt này to như cái đĩa, râu quai nón, nhìn đúng là đập thẳng vào thị giác.

“Hừ, lại muốn mê hoặc ta!”

Yến Xích Hà không chịu nổi âm thanh ma mị quấy rối, nếu đã không thể nhịn được nữa thì không cần nhịn, ông ta hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía Cửu vĩ hồ: “Ra chiêu đi, có bản lĩnh gì thì thể hiện hết ra.”

“Không tệ, vẫn còn dám ngẩng đầu nhìn sang bên này, ngươi vẫn chưa tính là già.” Cửu vĩ hồ che miệng cười yểu điệu.

“Yêu ma quỷ quái thì biết cái gì, ta gọi là chính khí!”

Yến Xích Hà ưỡn ngực ngẩng đầu, một mặt ngạo nghễ.

Chính khí?

Chính khí ở đâu, sao tôi không nhìn thấy?

Liêu Văn Kiệt sửng sốt, không biết Yến Xích Hà đang nói cái gì, sau đó cúi đầu nhìn được đáp án dưới hai chân ông ta.

Lợi hại, quả thật là chính khí, cứng đến mức không thể cứng hơn.

Học được rồi.

“Ha ha ha, chính khí, chính khí ở đâu ra?”

Cửu vĩ hồ xoay xoay cán ô, ánh mắt như tơ nhìn sang Liêu Văn Kiệt, sau đó lại nhìn Yến Xích Hà. Liêu Văn Kiệt bị nhìn một cái thì giật mình, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, tim nhìn Yến Xích Hà.

Đồng thời, hắn bắt đầu âm thầm xóa bỏ tư liệu của những người bạn gái của mình, đổi thành gương mặt của Châu Tinh Tinh, Tào Đạt Hoa, Lý Ngang, Quỷ Vương Đạt.

Hiệu quả vô cùng rõ rệt, chỉ số thông minh lại một lần nữa quay trở lại trạng thái đỉnh cao.

Chương 359: Con cá ướp muối Yến Xích Hà 1 Cửu vĩ hồ chỉ nhìn hắn một cái rồi lại tiếp tục nói chuyện với Yến Xích Hà: “Thời thế bây giờ tà ma lộng quyền, chính không ép được tà, ngươi còn nói cái gì chính khí!”

“Từ xưa đến nay tà không thể thắng chính, đây là xu thế của thiên hạ. Tà ma có thể làm loạn được một lúc, nhưng không thể làm loạn được cả đời.”

Yến Xích Hà nhổ một bãi nước bọt, mắng chửi: “Nhân duyên trời định, ngươi lại không biết tốt xấu, không biết bao nhiêu tân nương đã phải chịu khổ vì thủ đoạn tàn độc của ngươi. Rồi sẽ có một ngày thiên đạo đại thế lập lại công bằng, để cho những yêu ma quỷ quái như ngươi chết không có chỗ chôn.”

Liêu Văn Kiệt nghe như lọt vào trong sương mù, nếu hắn không nhìn lầm thì rõ ràng Cửu vĩ hồ đối diện hắn là một nữ ma đầu, cô ta đi cướp tân nương của người ta làm gì?

Cướp tân lang mới đúng!

Chẳng lẽ con ma nữ này mặc quần thụng, không cởi ra thì không biết là nam hay nữ?

Không thể nào, vừa rồi "Tiểu Liêu" rõ ràng rất kích động!

Liêu Văn Kiệt lập tức tối sầm mặt mũi, nhìn Cửu vĩ hồ cũng không thấy hào hứng như trước nữa. Có sao nói vậy, bây giờ hắn còn cảm thấy cô ta không đẹp bằng Tiểu Sương.

Chỉ là trang điểm lẳng lơ, đêm hôm khuya khoắt còn ăn mặc thiếu vải quyến rũ người khác.

"Thiên đạo đại thế là chuyện của đám đạo sĩ thối các ngươi, có liên quan gì đến ta đâu? Ta chỉ biết nơi này là địa bàn của Quỷ vương cửu vĩ hồ ta, nơi này phải theo quy định của ta…"

Cửu vĩ hồ nói đến đây thì nhìn Liêu Văn Kiệt một cái, sau đó lại tiếp tục nói với Yến Xích Hà: "Ngươi đi con đường của ngươi, ta giết người của ta, nước sông không phạm nước giếng, đừng phá hỏng quy định của ta…"

"Nực cười, ngươi có quy định của ngươi, chẳng lẽ ta không có quy định của ta?"

Yến Xích Hà đẩy Liêu Văn Kiệt ra, cầm kiếm chỉ thẳng vào Cửu vĩ hồ: "Không phải ta gây chuyện với ngươi, mà là ngươi gây sự với ta trước. Ngươi làm theo quy định của mình, thì ta cũng làm theo quy định của ta."

"Chấp mê bất ngộ!"

Cửu vĩ hồ cười lạnh, ngón tay không vân vê cán ô nữa mà nắm chặt lại, sau đó vung thẳng về phía Yến Xích Hà.

Gió lạnh gào thét, tơ hồng từ mép ô lập tức bắn ra, cắn xé toàn

thân Yến Xích Hà.

“Long khiếu cửu thiên, vạn kiếm tề phi!”

Yến Xích Hà hét lớn một tiếng, trường kiếm hóa thành hàng trăm chiếc, kim quang tạo thành một lá chắn ngăn trước người.

Liêu Văn Kiệt trốn sau một ngôi mộ, thấy hai luồng tơ đỏ bắn tới phía mình thì lập tức đọc Tịnh thiên địa thần chú.

Hồn ma trong tơ đỏ kêu thảm thiết, nhanh chóng tan biến thành một làn khói.

Vẫn còn may, không phải hoàn toàn đánh không lại.

Liêu Văn Kiệt cân nhắc một chút, bây giờ nếu hắn đi ra hỗ trợ thì liệu có gây thêm phiền phức cho Yến Xích Hà hay không?

Rầm!

Yến Xích Hà bị Cửu vĩ hồ dùng Hồng la quỷ tán đánh bay ra xa, đập sập bảy tám ngôi mộ mới dừng lại được.

Liêu Văn Kiệt cân nhắc lợi hại, cảm thấy mình vẫn nên ra tay cứu người. Chỉ là Tiểu Sương vẫn còn ở đây, nếu để cô ta một mình rất có thể sẽ mất mạng trong cuộc hỗn chiến.

Không ổn rồi, vẫn là cứu người quan trọng nhất!

Bộp!

Yến Xích Hà dựng thẳng đại kiếm chống đỡ thân thể, ngăn trở Hồng la quỷ tán quét đến. Sức lực của ông ta không địch lại được Cửu vĩ hồ, vừa rồi thân thể bay ngược ra đằng sau, đập liền một mạch vào bảy tám ngôi mộ với có thể miễn cưỡng dừng lại được.

“Ngã chết ta rồi, yêu hồ nhà ngươi vẫn lợi hại như vậy…”

Yến Xích Hà loạng choạng đứng dậy, đưa tay lau đi máu tươi bên khóe miệng, bôi lên thân kiếm.

Ông ta lấy máu tế kiếm, đại kiếm lập tức tỏa ra ánh hào quang, bắn ra bốn phương tám hướng. Cùng với hỏa diễm rực rỡ, thân kiếm cũng vù vù rung động không thôi.

“Yến Xích Hà, mấy năm không gặp, bản lĩnh của ngươi không những không tiến mà còn thụt lùi đi, bây giờ mới chỉ là bắt đầu thôi, thế mà đã bị đánh cho không ngóc đầu lên được rồi.”

Cửu vĩ hồ cầm Hồng la quỷ tán, đứng thẳng trên một tấm bia mộ, gió âm cuốn tung lớp vải sa mỏng, thân thể bốc lửa mềm mại khiến người ta nhìn mà huyết mạch sôi trào.

(Hồng la quỷ tán: Chiếc ô ma quỷ làm bằng vải màu đỏ)

“Phi! Ta không ngóc đầu lên được là do ai? Chẳng phải là vì eo ngươi nhìn chẳng khác gì cái thùng phi đấy à?”

Yến Xích Hà một tay chống hông, cả gương mặt đều tràn ngập vẻ ghét bỏ, còn thuật tiện vuốt vuốt eo, cười giễu cợt: Vừa rồi bận chiến đấu nên không nhìn rõ, nhưng bây giờ ta mới phát hiện, làn da của ngươi vừa thô ráp vừa sần sùi, còn chẳng mịn màng được bằng da của ta. Nhìn cái cằm kia kìa, còn cả khóe mắt đầy nếp nhăn nữa, chậc chậc chậc. Ngươi mà không nói thì ta còn tưởng đâu ngươi là mẹ của Cửu vĩ hồ đấy!”

“Muốn chết à!”

Cửu vĩ hồ nghe xong thì sắc mặt phát lạnh, lật tay giương lên, Hồng la quỷ tán lại xoay tròn giữa không trung.

Chỉ nghe những tiếng gió gào thét, những đám khói đen nhìn như thác nước đổ xuống, oanh tạc mặt đất, chỉ trong nháy mắt đã cuồn cuộn chảy ra bốn phương tám hướng.

Những tiếng chém giết sát phạt không ngừng vang lên bên tai, nhìn kỹ là có thể phát hiện ra làn sương đen vô cùng hỗn loạn kia chính là những binh lính đã chết trên chiến trường. Những binh lính này vô cùng tàn tạ, hoặc là không có tay, hoặc là không có chân, hoặc là không có đầu… Tóm lại là vô cùng đáng sợ, nhìn vẻ ngoài cũng rất dữ tợn và hung ác.

Chương 360: Con cá ướp muối Yến Xích Hà 2 Bọn họ sử dụng những bộ xương của chiến mã mà kỵ binh từng cưỡi làm quân tiên phong, rít lên một tiếng rồi xông về phía trước.

Vùng đất mà âm binh đi qua bị hút hết tất cả mọi sinh khí. Vó ngựa qua đi, không một cành cây ngọn cỏ nào có thể thoát khỏi số phận bị héo tàn.

“Thần kiếm Hiên Viên, hàng yêu phục ma!”

“Kiếm hóa vạn thiên!”

Lông mày của Yến Xích Hà dựng ngược lên, râu tóc không có gió mà cũng dựng thẳng, kiếm ý phóng lên tận trời.

Thân kiếm to lớn hóa thành hàng vạn kiếm quang, dệt thành một kim quang kiếm mạc (tấm màn kiếm tỏa ánh sáng vàng) trước mặt Yến Xích Hà. Theo lực đẩy của tay ông ta, kiếm mạc bay lên trời, nổ tung rồi phóng tới đám âm binh đang cuồn cuộn.

Chỉ nghe rầm một tiếng, sóng khí vô biên tầng tầng lớp lớp nổ tung, sóng đất nhấp nhô như rồng, lan ra bốn phía.

“Thiên địa vô cực, càn khôn mượn pháp!”

…

Ở phía bên kia, khiếp sợ trước cuộc giao tranh ác liệt giữa Yến Xích Hà và Cửu vĩ hồ, Liêu Văn Kiệt vừa niệm Tịnh thiên địa thần chú vừa lui lại phía sau. Mấy ác ma bay về phía hắn đều bị tan

thành tro bụi.

Ầm ầm!!

Mặt đất chấn động, một đội âm binh tay cầm đao kiếm xông tới trước mặt Liêu Văn Kiệt.

Liêu Văn Kiệt lập tức sử dụng niệm lực để đọc Tịnh thiên địa thần chú, thần chú giống như sấm sét, nhanh chóng bổ đoàn âm binh trước mắt thành hai đoạn.

Sóng âm không ngừng khuếch tán về sau, đánh cho tất cả xung quanh người ngã ngựa đổ.

Tiểu Sương ở phía sau bị khí lạnh thấu xương làm cho bừng tỉnh, vừa mở mắt đã nhìn thấy một đám hung thần ác sát thì lại trợn trắng mắt ngã gục lên vai Liêu Văn Kiệt.

Liêu Văn Kiệt nhướn mày, tháo chuỗi tràng hạt mà Tĩnh Viên tặng đeo lên cổ tay Tiểu Sương.

Hắn không sợ âm khí quanh đây, nhưng Tiểu Sương không như thế. Cô ta chỉ là người bình thường, nếu tiếp tục bị kinh hãi quá thì có thể bị dọa hồn bay phách lạc.

“Gào gào gào…”

“Giết giết giết!!!”

Âm binh dàn trận, giơ cao binh khí trong tay, tiếng hò hét giết giết vang trận trời.

Liêu Văn Kiệt niệm Tịnh thiên địa thần chú, liên tiếp lùi ra phía sau, chân giẫm bộp một tiếng vỡ nát gạch đã bên trong ngôi mộ.

Hai mắt hắn lóe sáng, chân trái chĩa xuống đất, thân thể nghiêng về phía trước. Cùng lúc đó, chân phải đạp đất bay lên,

người giữa không trung tung ra một cú đá hung hãn.

Thiên tàn cước!

Vút!

Luồng ánh sáng xanh thẳm hóa thành ánh trăng lưỡi liềm, luồng sáng lóe lên rồi biến mất, nhanh đến mức mắt thường không thể nào bắt giữ được. Một giây sau, mặt đất trong bãi tha ma rung chuyển, những khối gạch bị nghiền ép thành bột mịn.

Đám âm binh đang xung phong đột nhiên dừng lại, giống như bị ấn nút tạm dừng mà bảo trì nguyên tư thế như vậy, sau đó bị bẻ gãy thành hai đoạn. Nửa người dưới bị cuồng phong đánh tan thành khói đen, nửa người trên kêu lên thảm thiết, sau đó cũng hóa thành tro bụi.

...

Bên kia, Yến Xích Hà dùng Vạn kiếm quyết đánh bại quân trận âm binh, sau đó lại dùng máu vẽ Thái cực, khởi động Chưởng tâm lôi tấn công đám loạn quân.

Sóng khí không ngừng, ông ta chém giết đến nghiện. Yến Xích Hà thất trận thế Âm binh đã loạn thì mới dừng Chưởng tâm lôi lại, sau đó đưa Cửu vĩ hồ vào trong phạm vi công kích của Vạn kiếm quyết, đồng thời ép kim quang kiếm võng xuống.

Cửu vĩ hồ cau mày, cô ta đã đánh giá thấp Yến Xích Hà. Mấy năm không gặp, đạo pháp của ông ta đã tiến bộ hơn rất nhiều, không còn là tên đạo sĩ năm đó thấy cô ta thì xấu hổ kẹp chặt hai chân lại nữa.

Nhưng…

“Chỉ có chút bản lĩnh như vậy mà cũng định phá vỡ quy củ của ta? Đúng là hoang đường.”

Cửu vĩ hồ cười lạnh hai tiếng, đưa tay vỗ một cái, Hồng la quỷ tán không phun ra âm binh nữa mà nhanh chóng hấp thụ kim quang kiếm mạc.

Yến Xích Hà đã sớm biết cô ta sẽ làm như vậy, nhanh chóng thu hồi đại kiếm rồi lật tay lấy trường cung, lắp hai mũi tên có hình phù chú.

Dây cung kéo căng hết mức, mũi tên mang theo một luồng ánh sáng. Yến Xích Hà thả tay ra, mũi tên bắn thẳng về phía Cửu vĩ hồ.

Vút!

Hai mũi tên uy lực phi phàm, bỏ qua lực hút của Hồng la quỷ tán, phóng thẳng tới trước mặt Cửu vĩ hồ.

Trong lúc nguy cấp, Cửu vĩ hồ vung ô chặn lấy. Chỉ nghe keng một tiếng sắt thép va chạm vào nhau, hai mũi tên lướt qua mặt dù. Một mũi bắn về phía xa, xuyên thủng bia mộ rơi xuống đất, một mũi khác…

Hôm nay Cửu vĩ hồ không gặp may mắn, mũi tên hướng xuống, bắn trúng mu bàn chân của cô ta, ghim chặt chân cô ta xuống đất.

Máu đen phun ra, Cửu vĩ hồ đau đớn kêu thảm một tiếng, ngũ quan xinh đẹp vặn vẹo. Cô ta nhìn thẳng về phía Yến Xích Hà, ánh mắt tràn đầy sát khí.

“Thiên địa vô cực, càn khôn mượn pháp!”

Yến Xích Hà lại một lần nữa sử dụng Chưởng tâm lôi, lấy lôi pháp khắc chế ưu thế của ma vật chính là một trận công kích điên cuồng và thoải mái.

Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!

Những tiếng nổ ầm ầm không ngừng vang lên, từng đợt không khí nóng bỏng cuồn cuộn dâng trào rồi khuếch tán ra xung quanh. Chờ đến khi Yến Xích Hà thở hồng hộc dừng tay lại thì chỗ Cửu vĩ hồ đang đứng đã bừa bộn nhếch nhác không sao chịu nổi.

Nhưng Hồng la quỷ tán vẫn không thay đổi chút nào, êm đẹp xinh xắn đứng yên tại chỗ.

Cửu vĩ hồ vươn tay chạm vào mũi tên, thấy lòng bàn tay bị phù ấn trên mũi tên đốt cháy thì lập tức dừng tay lại. Cô ta kéo những sợi dây tơ hồng xuống, bọc kín lấy mũi tên rồi chậm rãi rút ra khỏi mu bàn chân mình.

Chương 361: Con cá ướp muối Yến Xích Hà 3 Cô ta kêu lên một tiếng đau đớn, ném mũi tên xuống đất, nhìn chằm chằm Yến Xích Hà, không nói một lời nào.

“Nhìn ta làm gì, ai có mắt đều có thể nhìn thấy. Rõ ràng ta nhắm bắn vào đầu ngươi chứ không phải chân ngươi, mũi tên này do chính ngươi chen chân vào.”

Yến Xích Hà không giải quyết được Cửu vĩ hồ, bản lĩnh của Cửu vĩ hồ cũng chỉ có như vậy, hai bên cứng đối cứng hoàn toàn không sợ, nhưng cứ kéo dài thế này cũng không phải cách giải quyết tốt nhất.

Nhưng Cửu vĩ hồ lại có hai bản lĩnh, có thể khiến người khác phải bó tay chịu trói.

Một là mị công, yêu tà đến cực điểm. Không biết luyện loại công pháp này như thế nào nhưng cho dù là nam hay nữ, chỉ cần nhìn cô ta một cái là không nhịn được tà niệm, còn chưa đánh đã giảm bớt ba phần khí thế.

Hai là Hồng la quỷ tán, vừa có thể tấn công vừa có thể phòng thủ, biến hóa vô cùng khó lường, cũng không biết đây là di vật của

lão yêu ma nào lưu lại.

“Miệng lưỡi sắc bén đấy, chờ ta vặt đầu ngươi xuống thì sẽ nhổ hết toàn bộ răng trong cái miệng thối của nhà ngươi ra.” Cửu vĩ hồ lạnh lùng lên tiếng.

Đúng lúc này, một tiếng nổ đùng đùng kéo đến, mọi thứ diễn ra nhanh như chớp, đám âm binh trước những ngôi mộ đều là một phân thành hai.

Cửu vĩ hồ vô cùng kinh ngạc, mắt thấy một đạo ánh sáng màu lam phóng tới thì vội vàng giơ Hồng la quỷ tán lên để phòng thủ. Yến Xích Hà đối diện hét lên một tiếng quái dị, bị đánh ngã nhào xuống đất. Ánh sáng màu lam lướt qua đỉnh đầu ông ta, đánh trúng búi tóc khiến ông ta tóc tai bù xù trông vô cùng chật vật.

“Phi, phi… Thứ quái quỷ gì vậy…”

Yến Xích Hà vừa phun bùn đất trong miệng ra vừa bò về phía sau, nhìn về hướng ánh sáng màu lam phóng tới.

Cửu vĩ hồ cũng nâng ô nhìn lại. Dưới tầm mắt một người một yêu, ma trận Âm binh lần lượt tiêu tán. Lại nhìn xa thêm một chút, Liêu Văn Kiệt đang cõng Tiểu Sương, mũi chân điểm nhẹ trên mặt đất.

“…” x2

Xem ra tên tiểu tử này là một cao thủ võ thuật!

Liêu Văn Kiệt khụy gối rơi xuống đất, chân phải dùng lực quá mạnh nên lúc này đang lâm vào trạng thái tê dại cứng ngắc.

Còn nữa, sau khi đá xong cước này, hắn đã phát hiện bản thân đã đánh giá thấp Thiên Tàn. Đây chính là một quả bom hạt nhân hình người, không thể dùng lẽ thường để cân nhắc.

Dựa vào đó cũng có thể giải thích được tại sao khi Nghiêm Chân đón Thiên Tàn trở về đại lục, lúc lên xe lại kích động đến mức đó.

Tất nhiên cũng có thể là do Thiên tàn cước đã vượt qua khái niệm võ học thông thường.

Nhưng cho dù là thế nào đi nữa thì Liêu Văn Kiệt cũng đưa ra quyết định của mình. Sau khi trở về, hắn nhất định phải liên lạc với Thiên Tàn, quyết không thể để Vân La cướp đi tình yêu của đại ca dành cho tiểu đệ.

Sau khi rơi xuống đất, Liêu Văn Kiệt cảm thấy xung quanh vô cùng im ắng. Hắn nhíu mày nhìn về phía Cữu vĩ hồ và Yến Xích Hà, nhạy cảm phát hiện ra sự nghi ngờ trên gương mặt hai người này thì lập tức mỉm cười.

Nhanh chóng lên tiếng: “Xin lỗi xin lỗi, tài hèn sức mọn, xấu hổ rồi. Xin lỗi đã quấy rầy nhã hứng của hai vị, mong được tha thứ.”

“…”x2

“Hai người cứ tiếp tục đi, tôi chỉ là người qua đường thôi. Tôi tuyệt đối sẽ không đánh lén, không làm gì tiểu thư Hồ ly tinh đâu.”

Liêu Văn Kiệt nghiêm túc bổ sung thêm: “Người tập võ chúng tôi đề cao võ đức, quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, chúng tôi là những người vô cùng biết giữ lời hứa. Tôi đã nói không đánh lén có nghĩa là không đánh lén, mời hai vị tiếp tục so tài, cứ coi như tôi không tồn tại là được.”

“…” x2

Không tin!

Hành tẩu giang hồ nhiều băm, Yến Xích Hà chỉ cần liếc mắt

một cái là có thể nhìn ra được Liêu Văn Kiệt đang nói dối. Ông ta nhìn ra được, Cửu vĩ hồ tất nhiên cũng nhìn ra được, ánh mắt cô ta sẽ lóe lên, không biết đang nghĩ đến chuyện gì.

“Mau đánh đi, không đánh thì tôi làm sao có thể tiếp tục đánh… xem kịch được.” Liêu Văn Kiệt hét lớn.

“Yến Xích Hà, hôm nay ngươi có người trợ giúp, ván này coi như ngươi thắng một nửa. Nhưng dù thế nào đi nữa thì nơi này vẫn là địa bàn của ta, nếu ngươi không muốn họa rơi xuống đầu thì tốt nhất là thành thật một chút.”

Cửu vĩ hồ cảnh cáo hai tiếng, sau đó mị nhãn lại phóng về phía Liêu Văn Kiệt: “Vị tiểu ca này, nếu hôm nào có thời gian rảnh thì nhớ đến chơi, tỷ tỷ mời ngươi thưởng trà, tỷ tỷ nhất định sẽ khiến ngươi cả đêm đều được vui vẻ thoải mái.”

“Ha ha… phi!!!”

Yến Xích Hà cảm thấy cổ họng ngứa ngày, hung dữ nhổ một bãi nước bọt về phía Cửu vĩ hồ.

“Kinh tởm!”

“Đồ không biết xấu hổ!”

“…”

Cửu Vĩ hồ cũng lười không muốn nói thêm gì nữa, thu hồi Hồng la quỷ tán, thân thể ẩn nấp bên trong chiếc ô, nhanh chóng phóng lên trời rồi biến mất trong đêm tối.

Liêu Văn Kiệt đứng bất động tại chỗ, chờ Yến Xích Hà thanh lý dọn dẹp bãi chiến trường, thu lại mũi tên phá tà, mới cõng Tiểu Sương vững vàng bước đến.

Từng bước đi vô cùng chậm rãi vững vàng, không phải bởi vì

cẩn thận; nếu là cẩn thận thì hắn đã lập tức chạy đến bên người Yến Xích Hà rồi.

Thực tế là chân quá tê, phải mất một thời gian dài mới có thể khôi phục lại.

“Yến đại hiệp, ông bỏ mặc con yêu quái đó rời đi, không đuổi theo à?”

“Đuổi không kịp, ta có thể làm gì được nữa.”

Yến Xích Hà trợn mắt lên, đột nhiên thấy chuỗi tràng hạt trên tay Tiểu Sương thì lập tức như bừng tỉnh đại ngộ.

Chẳng trách tóc của Liêu Văn Kiệt ngắn như vậy, cũng chẳng trách hắn đêm hôm lại đi sờ ngực con gái nhà người ta. Thì ra hắn là một hòa thượng vừa mới hoàn tục, không gần nữ sắc quá lâu nên giờ không nhịn được nữa.

Chính là như vậy, ông ta nhìn người rất chuẩn, không thể nào sai được.

Thế nên vừa rồi cũng không phải ông ta nhìn nhầm, chắc chắn Liêu Văn Kiệt đã sờ ngực con gái nhà người ta.

Yến Xích Hà thu hồi trang bị, rời khỏi bãi tha ma, cúi đầu tiếp tục đi về phương Bắc.

Liêu Văn Kiệt cũng theo sát phía sau, trong đầu toàn là dấu chấm hỏi. Kỳ lạ, con cá ướp muối Yến Xích Hà này hoàn toàn khác với người trong ấn tượng của hắn. Hình tượng của ông ta trong lòng hắn phải là một đạo sĩ nhiệt tình vì lợi ích chung, nếu không giết sạch yêu ma quỷ quái thì không cam lòng.

(Con cá ướp muối: Lừ lừ như xác chết)

Chương 362: Tám đồng tiền 1 Trấn Vân Lang.

Liêu Văn Kiệt nhanh chóng đuổi theo, vừa đuổi vừa duỗi chân, vừa rồi dùng Thiên tàn cước, bây giờ chân hắn vẫn hơi tê.

"Yến đại hiệp, trước đó tôi đã muốn hỏi, ông không dừng ở miếu hoang và vào thành làm gì?" Suốt dọc đường đi, Yến Xích Hà chỉ cúi đầu đi đường, Liêu Văn Kiệt cắn răng theo sát, bây giờ mới có cơ hội mở miệng.

"Ta có nhà, sao phải ở miếu hoang?"

Yến Xích Hà hờ hững đáp. Thời buổi bây giờ nhân gian hỗn loạn, ngoài thành rừng thiêng nước độc xuất hiện nhiều yêu ma quỷ quái, trời vừa tối thì đã đủ loại quỷ khóc sói gào khiến người ta không thể ngủ yên. Có điên mới ngủ lại ở trên núi.

"Không thể nào, ông có nhà?"

Liêu Văn Kiệt trợn tròn mắt, theo như hắn biết thì Yến Xích Hà phải là một kẻ lang thang mới đúng.

Ít nhất là trong cốt truyện của Thiện Nữ u hồn thì ông ta là kẻ lang thang.

"Cái gì mà "ông cũng có nhà?", chẳng lẽ ta không thể có nhà à?"

Yến Xích Hà lẩm bẩm, đi được một đoạn thì phát hiện ra điều gì không đúng, ông ta nhanh chóng dừng bước: "Trong trấn này thiếu gì quán trọ, ngươi đi theo ta làm gì?"

"Yến đại hiệp, tôi cũng không muốn, nhưng tình thế bất đắc dĩ."

Liêu Văn Kiệt chỉ chỉ Tiểu Sương trên lưng, thở dài: "Vừa rồi ông cũng nghe rồi đấy, con hồ ly tinh kia trước khi đi còn quyến rũ… Không phải, trước khi đi còn uy hiếp tôi. Tôi không có bản lĩnh như ông, chỉ sợ nếu không đi theo ông thì khó giữ được cái

mạng nhỏ này, trước khi chết còn bị cô ta làm muôn kiểu nhục nhã."

"Dựa vào bản lĩnh của ngươi thì muốn làm gì chẳng được, làm gì có chuyện bản lĩnh không tốt…"

Yến Xích Hà lắc đầu, chỉ nói vậy nhưng cũng không cấm Liêu Văn Kiệt đi theo mình. Ba người đi đến một tòa nhà ở phía đông trấn Vân Lang.

Nơi này đình đài lầu các, có vườn hoa, có hòn non bộ, quan trọng nhất là có một mảnh rừng trúc.

Liêu Văn Kiệt trợn mắt nhìn, Yến Xích Hà đúng là thâm tàng bất lộ, âm thầm hoàn thành giấc mơ cả đời của chú Cửu.

Chỉ là mặc dù nơi này rộng rãi nhưng lại hơi rách nát, phòng ốc lâu năm thiếu tu sửa, cỏ mọc rậm rạp trong sân, ao hồ trống trơn, chỉ trơ lại những cành lá khô héo.

Liêu Văn Kiệt không biết thực ra nơi này ban đầu có tên là Yến vương phủ, phong cảnh vô hạn, ngựa xe ồn ào. Nhưng sau khi Vương phủ suy tàn thì đất đai bị quy về triều đình, không còn ai dám ở, chỉ có Yến Xích Hà to gan lớn mật chuyển đến, không những thế còn đổi Vương phủ thành "Vô môn cư".

Đây xem như nơi để Yến Xích Hà ẩn cư.

"Thập Nhi? Thập Nhi? Con chạy đi đâu rồi?"

Yến Xích Hà vừa vào cửa đã gọi ầm lên, một lát sau, một thanh niên tầm hai mươi tuổi mặt mày hớn hở chạy ra.

Người này khó nói đẹp trai thế nào, nhưng lại trông rất mạnh mẽ.

Chỗ nào cũng tốt, chỉ đáng tiếc là một người câm, không nói

chuyện được.

“Được rồi được rồi, ta đã trở về, con có thể giải cấm khẩu được rồi.”

“Sư phụ, cuối cùng người cũng trở về rồi. Sư phụ đi nhiều ngày như vậy, con sắp nhịn hỏng rồi…”

Yến Xích Hà vừa lên tiếng thì Thập Nhi liền nói liến thoắng một hơi, dường như muốn bù lại khoảng thời gian không được nói.

“???”

Liêu Văn Kiệt ngu người, lúc đầu nghe Yến Xích Hà gọi “Thập Nhi, Thập Nhi”, hắn còn tưởng ông ta giấu tiểu mỹ nhân nào ở đây, kết quả lại là đồ đệ.

Nhưng Yến Xích Hà có đồ đệ từ bao giờ? Sao hắn không biết?

“Sư phụ, hai vị này là ai?”

Thập Nhi nhìn Liêu Văn Kiệt đang cõng Tiểu Sương, nhỏ giọng hỏi: “Người đã bảo Vô môn cư không chào đón người ngoài cơ mà? Thế này không đúng quy củ.”

“Im miệng, con thì biết gì! Sư phụ là loại người có thể tùy tiện phá vỡ quy củ hay sao?”

Yến Xích Hà trừng mắt nhìn nhìn Thập Nhi: “Hai người họ gặp nguy hiểm đến tính mạng, nên tình huống không giống.”

Thập Nhi còn đang muốn nói thêm gì nữa thì cửa Vô môn cư lại bị đẩy ra, một thanh niên ăn mặc như thư sinh khiêng gánh đi tới.

Thư sinh tên là Thôi Hồng Dần. Thời gian trước, Thập Nhi ra ngoài hàng yêu phục ma, không cẩn thận đốt mất nhà của Thôi

Hồng Dần. Để đền bù cho cậu ta, Thập Nhi đã đem Thôi Hồng Dần đến Vô môn cư.

Thôi Hồng Dần không nhìn thấy Thập Nhi bắt ma, chỉ thấy cậu ta phóng hỏa đốt nhà mình nên kiên cường không nhận đồ bố thí, kiên quyết không chịu ở lại Vô Môn cư. Nhưng một thân một mình không nơi nương tựa nên đành ẩn nhãn ở lại một thời gian.

Thư sinh trói gà không chặt nhưng rất chịu khó, ngày nào cũng dậy sớm làm sữa đậu nành rồi khiêng gánh ra chợ bán kiếm tiền để có thể nhanh chóng sửa nhà.

Nhưng sau vài ngày thân thiết thì cậu ta đã xóa tan hiềm khích với Thập Nhi, trở thành bạn bè không chuyện gì không nói được. Nhưng Thập Nhi cấm khẩu tu hành nên luôn là một mình cậu ta độc thoại.

“Hồng Dần, sao về sớm thế?”

Thập Nhi thấy Thôi Hồng Dần về thì vội vàng tiến lên đuổi khách, cậu ta cũng không ngờ hôm nay sư phụ về.

“Ồ, Thập huynh, sao anh có thể nói chuyện rồi?”

Thôi Hồng Dần nghe được thì sửng sốt, ánh mắt phóng qua Thập Nhi, nhìn thấy ba người Liêu văn Kiệt thì lại mỉm cười: “Hôm nay là ngày gì mà Vô môn cư náo nhiệt như thế?”

“Thập Nhi, con lại đây cho ta!”

Yến Xích Hà đen mặt giáo huấn: “Ta đã dặn bao nhiêu lần rồi, Vô môn cư không chào đón người ngoài, càng không cho phép người ngoài tiến vào cửa, sao con không nghe lời ta?”

Chương 363: Tám đồng tiền 2 “Sư phụ, con biết sai rồi, nhưng con phóng hỏa đốt nhà người ta, không thể để người ta ngủ ngoài đường được.”

Thập Nhi vô thức nhận sai, giải thích xong thì đột nhiên phát hiện tình huống không đúng.

Cậu ta dẫn người ngoài tới phá vỡ quy củ của Vô môn cư, nhưng sư phụ cũng dẫn người đến, không những dẫn một mà còn dẫn hai.

Thập Nhi nghĩ đến đây thì lập tức cứng rắn lên: "Sư phụ có thể phạm sai lầm, nhưng đồ đệ thì không được. Đa tạ sư phụ đã dạy dỗ, con hiểu rồi."

"Con, con, con…"

Yến Xích Hà tức giận: "Ta vừa mới nói rồi, tình huống của hai người bọn họ không giống. Nếu hôm nay ta không đưa họ về đây thì họ sẽ chết."

"Con cũng thế, nếu con không đưa Hồng Tiêu về thì cậu ấy sẽ chết cóng ở lề đường. Con phóng hỏa đốt nhà cậu ấy, con đã hại cậu ấy."

"Đã sai còn dám mạnh miệng." Yến Xích Hà giận dữ định ra tay đánh người.

"Yến đại hiệp bớt giận, cho tôi nói vài lời công đạo."

Liêu Văn Kiệt vươn tay ngăn Yến Xích Hà lại, nói với Thập Nhi: "Vị tiểu ca này, cậu hiểu lầm sư phụ cậu rồi. Tôi và vị thư sinh này không giống nhau, tôi nộp tiền thuê nhà."

"Nói linh tinh cái gì đấy? Ta…Tôi thu tiền của cậu bao giờ? Tôi đang dạy dỗ đồ đệ, cậu lại nói vớ vẩn cái gì, đây là vấn đề tiền sao?" Yến Xích Hà suýt nữa thì hộc máu, mấy lời công đạo này không công đạo chút nào.

"Tất nhiên là Yến đại hiệp chưa lấy tiền của tôi, bởi vì tôi chưa đưa."

Liêu Văn Kiệt gật đầu, móc từ trong ngực ra năm đồng tiền: “Gia cảnh nghèo nàn, tiền bạc không nhiều, mong ông đừng chê.”

Hắn không trực tiếp đưa kiếm Kim tiền cũng là có nguyên nhân.

Liêu Văn Kiệt hắn không thiếu tiền, cho dù có năm mươi thanh kiếm Kim tiền rơi dưới đất thì hắn cũng ngại mỏi eo không thèm cúi xuống nhặt.

Nhưng muốn cho cũng phải tùy người, càng phải tùy trường hợp. Trường hợp kết giao bạn bè như chú Cửu, chú Phong thì tặng kiếm Kim tiền giống như vày tỏ thành ý, lễ nhẹ nhưng tình nặng. Trường hợp lợi dụng như Đầu Trâu thì tặng mười thanh ông ta cũng chê ít.

Còn trường hợp của Yến Xích Hà thì không giống, Liêu Văn Kiệt thèm muốn đạo thuật của ông ta.

Thế nên lần đầu không thể cho ăn quá no, sử dụng tiết kiệm mới dùng được lâu. Ngày hôm nay năm đồng, ngày mai ba đồng, chờ khi tích góp đủ một thanh kiếm Kim tiền thì Yến Xích Hà sẽ chủ động tìm tới cửa.

Còn một chuyện nữa, kiếm Kim tiền phải tự mình làm, hắn đưa tiền có lẽ sẽ dễ dàng hơn.

“Có mỗi năm đồng tiền? Tôi lấy nó làm gì?”

Yến Xích Hà trừng mắt, tức giận đến bật cười: “Cậu đừng tưởng chỉ cần năm đồng tiền là có thể khiến tôi phá bỏ nguyên tắc, cho cậu tự ý ra vào Vô môn cư.”

“Yến đại hiệp, vậy thì lại thêm ba viên nữa.”

“Nực cười, cho dù cậu có đưa 100 viên thì… Ồ, tiền này…”

Yến Xích Hà không cười nổi nữa, nhìn tám đồng tiền trong tay Liêu Văn Kiệt thì rơi vào trầm mặc. Sắc mặt ông ta xanh trắng đan xen, cuối cùng chuyển thành màu gan heo.

Đáng ghét, bị tính kế rồi.

“Yến đại hiệp, đây là tiền thuê nhà, mau nhận lấy đi!”

Liêu Văn Kiệt cầm tiền giơ ra trước mặt Yến Xích Hà. Yến Xích Hà không nói năng gì, lẳng lặng cất tám đồng tiền vào trong ống tay áo.

“Không phải chứ, sư phụ, chỉ là tám đồng tiền thôi mà, khí tiết của người đi đâu hết rồi?”

Thập Nhi không thể nào tưởng tượng nổi: “Sư phụ, ngày ngày người đều nói với con rằng tiền tài là vật ngoài thân, sống không tiêu hết thì chết cũng không mang đi được, còn nói có tài thì không khác gì mãnh hổ xuống núi… Thế mà bây giờ người ta chỉ cần đưa tám đồng là người đã chấp nhận cho người ta ở. Vậy thì con cũng sẽ trả tiền cho Hồng Dần.”

“Thập huynh, sao có thể để anh chi tiền được, chỉ là tám đồng thôi mà, tôi chi được.”

Thôi Hồng Dần lấy từ trong ngực ra một nắm tiền, sau đó đưa cho Yến Xích Hà tám đồng.

Yến Xích Hà: “…”

“Sư phụ, tiền này là do Hồng Tiệm đi sớm về tối vất vả kiếm được, chắc là người sẽ không nhận đâu đúng không?”

Thập Nhi lại âm dương quái khí hỏi, lời nói như lưỡi dao, ánh mắt khinh thường nhìn Yến Xích Hà. Tóm lại là vô cùng khinh thường sư phụ mình chỉ vì tám đồng tiền mà có thể bán rẻ tiết tháo.

“Con đúng là có mắt như mù, muốn sư phụ tức chết à!”

Yến Xích Hà trừng mắt nhìn Thập Nhi, sau đó quay đầu nhìn Liêu Văn Kiệt. Liêu Văn Kiệt mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, làm ra vẻ không liên quan gì đến mình.

Chỉ là người qua đường.

“Tôi hiểu rồi, nếu đã như vậy thì tôi xin cáo từ.”

Thôi Hồng Dần thấy thế thì sắc mặt tái xanh, cậu ta có cốt khí của người đọc sách, không chịu được sự nhục nhã này, nhanh chóng xốc gánh lên đi ra ngoài.

“Sư phụ, con có thể nhìn ra được, người căn bản không phải muốn tám đồng tiền mà là muốn đuổi người.”

Thập Nhi tức giận đuổi ra ngoài: “Hồng Dần lão đệ, cậu đừng đi vội, chờ tôi một chút đã!”

Yến Xích Hà: “...”

Ông ta không nói thành lời, trừng mắt nhìn Liêu Văn Kiệt một cái, sau đó thở phì phì trở về phòng.

Liêu Văn Kiệt nhún vai. Thực ra hắn có thể châm ngòi ly gián tình cảm sư đồ của hai người này, sau đó thừa cơ lẻn vào, ép khô một thân bản lĩnh của Yến Xích Hà.

Nhưng Liêu Văn Kiệt hắn là người quang minh lỗi lạc, làm sao có thể làm những thủ đoạn đó được?

Chương 364: Muốn ăn mặn 1 Yến Xích Hà trở về phòng, hoàn toàn không có ý chiêu đãi Liêu Văn Kiệt. Liêu Văn Kiệt cũng không nói thêm gì, mục đích sơ bộ đã đạt được, lưu lại bên cạnh con dê béo này.

Sau đó chính là cẩn thận từng bước, chờ đến khi mức độ thiện

cảm đến một trình độ nhất định thì có thể dùng tình cảm hoặc tiền để mua kỹ năng.

Vô môn cư rất rộng rãi, Yến Xích Hà và Thập Nhị chỉ chiếm mỗi người một phòng ở tầng hai, còn trống mấy chục phòng ở giữa.

Liêu Văn Kiệt cõng Tiểu Sương xem xét bốn phía, sau đó chọn một gian phòng đầy đủ nhất.

Dây đỏ biến thành chổi quét sạch bụi bặm, rồi lại bện thành một tấm thảm.

Liêu Văn Kiệt đặt Tiểu Sương lên giường, cứu người cứu đến cùng, tiễn Phật tiễn đến tây phương, lòng bàn tay ngưng tụ thành một luồng hơi nước dán lên trán cô ta.

Tiểu Sương thần chí không rõ, hắn chỉ mong cô ta nhanh chóng khỏi bệnh. Chờ đến khi cô ta không gặp ai cũng kêu tiểu thư nữa, nhớ ra nhà mình ở đâu thì hắn sẽ đưa cô ta về phủ.

Trong phòng có một nha hoàn rất xinh đẹp nhưng Liêu Văn Kiệt không có tâm tư gì. Vừa nhìn Cửu vĩ hồ hắn đã cảm thấy con đường luyện tâm lần này có độ khó rất lớn. Hắn tự vệ đã tốn sức như thế, không thể nào mang theo bất cứ vướng víu nào ở bên người.

Trị liệu hoàn tất, Liêu Văn Kiệt lại vẫy tay bện một mảnh dây đỏ thành chăn đắp cho Tiểu Sương, sau đó đẩy cửa phòng, sang phòng sát vách.

Ở một căn phòng khác, Yến Xích Hà đang ngồi đột nhiên mở mắt ra, nghi ngờ nói: “Không thể nào như thế được, thế mà hắn lại không sờ ngực người ta, chẳng lẽ đúng là mình nhìn nhầm?”

...

Thôi Hồng Dần và Thập Nhi một trước một sau rời khỏi Vô môn cư, đúng lúc trời mưa phùn nên đành né tránh ở dưới một gốc cây cổ thụ. Thôi Hồng Dần vô cùng bực bội, nghe được Thập Nhi gọi phía sau thì cũng không có tâm trạng đáp lại.

Mưa lớn dần.

Thôi Hồng Dần là một người nghèo, không có tiền nên không dám bị bệnh. Cậu ta sợ bị cảm nên nhanh chóng chạy đến gầm cầu gần đó tránh mưa.

Sáng sớm dậy xay đậu gánh đi bán, gánh gồng suốt mấy dặm đường, cậu ta là một thư sinh, làm sao có thể chịu được loại giày vò này? Thôi Hồng Dần ủ rũ tựa vào thành cầu ngủ thiếp đi.

Sau khi mở mắt thì mưa đã tạnh. Thôi Hồng Dần nhìn mặt sông lấp lánh thì mới bừng tỉnh đại ngộ.

Hôm nay là lễ hội hoa đăng, những chiếc đèn lấp lánh dưới nước là người dân trong trấn thả xuống để cầu nguyện.

Tất nhiên cũng có những công tử tiểu thư viết những câu thơ câu đối lên đèn rồi thả trôi sông.

Chuyện này không liên quan đến có tiền hay không. Người trẻ tuổi càng muốn tuấn tú lịch sự.

Chuyện như thế này làm sao có thể thiếu cậu ta!

Thôi Hồng Dậu tự xưng là đọc đủ thứ thi ca, lại tài hoa phong nhã. Cậu ta lấy gậy trúc vớt một ngọn đèn lên, nhìn thấy văn chương trên đó vô cùng chối tai thì lại lắc đầu thả lại vào trong nước, gặp được văn chương lai láng thì cân nhắc một vế đối tinh tế rồi mới thả đèn lại.

“Không mang theo bút mực giấy nghiên, quả thực là đáng tiếc.”

Thôi Hồng Dần nghĩ như vậy thì phát hiện mình cũng có điều muốn ước nguyện, thế là cậu ta tìm một chiếc lá sen chế thành một chiếc đèn đơn sơ rồi yên lặng thả chiếc đèn cầu nguyện này xuống sông.

“Hi vọng ông trời phù hộ cho tôi thi đậu công danh, không uổng mười năm học hành gian khổ… Phù hộ cha mẹ dưới suối vàng… Thập huynh thân thể khỏe mạnh, mọi chuyện như ý…”

Cậu ta đọc mười mấy nguyện vọng, ngượng ngùng cười một tiếng rồi lại nói nốt: “Nếu như có thể, cũng hi vọng ông trời có thể phù hộ tôi sớm tìm được một thê tử…Không quan trọng có đẹp hay không, yêu cầu của tôi không cao, chỉ cần thiện lương hiền lành, dịu dàng quan tâm, thông minh nhanh nhẹn, thấu hiểu lòng người, chăm chỉ chịu khó…”

Phù phù!

Không biết vì sao mà chiếc đèn của cậu ta chìm luôn xuống sông.

“Chuyện này…”

Thôi Hồng Dần trợn tròn mắt, thở dài: “Không ngờ sư phụ Thập Nhi ức hiếp mình, bây giờ đến một chiếc đèn cũng có thể ức hiếp mình.”

Người đọc sách tính cách cũng bướng bỉnh, Thôi Hồng Dần không làm gì được Yến Xích Hà nhưng quyết không cúi đầu trước một chiếc đèn. Cậu ta lại tìm một bông sen làm chiếc đèn thứ hai.

Lần này cậu ta rút kinh nghiệm, chỉ cầu công danh và mọi người bình an.

Thôi Hồng Dần thả đèn xong vẫn không yên tâm nên đi dọc bờ sông theo ngọn đèn, cậu ta đi lên phía trước, sương mù dần dần dày đặc, mặt sông dường như cũng được mở rộng ra.

Trong chiếc đình giữa hồ, một cô gái mặc bộ đồ trắng đang thả đèn.

Cô gái đang độ tuổi đào hoa, xinh đẹp tuyệt trần, khí chất như tiên tử. Thôi Hồng Dần chỉ nhìn một cái đã cảm thấy sững sờ ngay tại chỗ.

Là cảm giác rung động.

Cậu ta cảm thấy phải đến tám mươi phần trăm là ông trời đã cho lời thỉnh cầu có vợ của cậu ta thành hiện thực.

Ngay khi Thôi Hồng Dần sững sờ thì ngọn đèn đơn sơ của cậu ta trôi đến giữa hồ, đụng vào chiếc đèn cô gái kia vừa thả, quấn quýt không chịu buông.

Cô gái kia thấy vậy thì ngẩn người, đồng thời nhìn về phía trước, chạm phải ánh mắt của Thôi Hồng Dần.

“Thư sinh này thật vô lễ, vậy mà cứ nhìn chằm chằm người ta như vậy…”

Cô gái nâng tay che mặt, nhanh chóng rời đi. Trước khi đi còn làm như sơ ý để lại một chiếc khăn trắng.

Chương 365: Muốn ăn mặn 2 Cô gái đi quá nhanh, chờ khi Thôi Hồng Dần lấy lại tinh thần thì giữa hồ đã chẳng còn ai nữa. Cậu ta chạy vội tới nhặt chiếc khăn dưới đất lên.

“Không thể nào trùng hợp như vậy.”

Thôi Hồng Dần dường như đã nhận ra điều gì, cậu ta nhìn thoáng về phía cô gái rời đi, sau đó tìm một cây gậy, định vớt chiếc đèn của cô gái kia lên.

Nói thế nào thì cậu ta cũng là một tài tử nức tiếng gần xa, không phải cứ thấy cô nương nào đẹp là động lòng. Trước khi

quyết định, cậu ta phải kiểm tra đối phương một chút, xem tài năng của đối phương đến đâu.

Nếu như tài năng của đối phương không đủ, không có tiếng nói chung, vậy thì… Chỉ có thể nhịn một chút.

“Hồng Dần, cậu đang làm gì đó? Nước sâu lắm, cậu đừng làm chuyện điên rồ.” Thập Nhi đứng trên bờ nhìn thấy cảnh tượng nguy hiểm như vậy thì vội vàng hét lên.

“Thập huynh chớ hoảng sợ, tôi không… Ui da…”

“Ùng ục ùng ục…”

Trong lòng mải mê suy nghĩ xem đối phương viết gì lên đèn nên Thôi Hồng Dần đã quên mất mình là thư sinh tay trói gà không chặt. Cậu ta trượt chân một cái, cả người cả gậy đều lao xuống nước.

Một lát sau, Thập Nhi với Thôi Hồng Dần đã uống cả một bụng nước lên bở, lắc đầu nói: “Cậu làm sao vậy, tự nhiên đi vớt đèn của người ta làm gì? Nếu không phải tôi đến kịp thì cái mạng nhỏ của cậu đã chẳng còn.”

“Không phải, nếu không phải do anh hét lên thì tôi cũng không rơi xuống nước.”

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa, mau về với tôi. Ban đêm lạnh như thế, ở ngoài dễ cảm lạnh!”

“Nhưng mà…”

“Không nhưng gì cả, tôi đã nói với sư phụ rồi, chỉ cần cậu tuân theo quy củ thì ở bao nhiêu lâu cũng được.” Thập Nhi túm Thôi Hồng Dần lôi về Vô môn cư.

“Không phải, ý của tôi là…”

Thôi Hồng Dần lưu luyến không rời nhìn về mặt hồ, bây giờ đã không còn nhìn thấy ngọn đèn của cô gái kia nữa.

Ngay lúc hai người rời đi thì một cô gái mặc quần áo trắng lại hiện lên giữa hồ, lặng lẽ nhìn theo bóng lưng Thôi Hồng Dần.

Cô ta là Mạc Sầu, mấy ngày trước đi ngang qua trấn Vân Lang thì gặp phải đám tiểu quỷ của Cửu vĩ hồ đang cướp tân nương. Cô ta không muốn chịu nhục nên đã nhảy xuống vách núi tự sát.

Mấy ngày nay, cô ta luôn tránh né đám tiểu quỷ, bây giờ đi thả đèn chỉ là vì cầu nguyện sớm ngày được đầu thai.

Nhưng bây giờ cô ta lại cảm thấy thư sinh Thôi Hồng Tiệm này khá thú vị.

...

Sáng hôm sau.

Liêu Văn Kiệt mở mắt ra, Tiểu Sương sát vách vẫn còn đang ngủ. Hắn bổ sung thêm một chút Xuân phong hóa vũ, sau đó đến tìm Yến Xích Hà đòi đồ rửa mặt.

Còn cả quần áo nữa. Hắn mặc áo sơ mi trắng, quần tây, đi giày thể thao. Tạo hình này ban đêm nhìn không rõ nhưng ban ngày trông quá bắt mắt.

Có lẽ do tiền thuê nhà nên Yến Xích Hà cũng không nói gì mà tìm mấy món quần áo cũ ném cho Liêu Văn Kiệt, sau đó lại khoanh chân ngồi tĩnh tọa.

“Một ngày một đêm mà vẫn còn tức giận như vậy…”

Liêu Văn Kiệt thay đổi quần áo, rồi lại sờ sờ mái tóc ngắn ngủn. Thân thể tóc tai thuộc về cha mẹ, kiểu tóc của hắn ở thời đại này không hợp, ai không biết còn tưởng hắn là hòa thượng

mới hoàn tục.

Để ngăn ngừa những phiền toái không cần thiết, hắn đi tìm một mảnh vải đen rồi buộc lên.

Quần áo xám, đầu đội khăn đen, đi giày vải rách. Tạo hình này ngoại trừ gương mặt thì tất cả đều phù hợp với tiêu chuẩn của một diễn viên quần chúng.

Liêu Văn Kiệt giải quyết xong vấn đề trang phục thì cầm đồ đi tìm nước, vô tình lại đụng trúng Thôi Hồng Dần và Thập Nhi.

“Hai vị, dậy sớm thế… Xin tự giới thiệu, tôi tên là Liêu Văn Kiệt, nhìn các cậu có lẽ nhỏ hơn tôi, gọi tôi là anh Kiệt là được.”

“Không thể nào, nhìn phải là cậu nhỏ hơn chúng tôi mới đúng.”

Thập Nhi không muốn tự nhiên phải gọi người khác là anh, cau mày nói: “Tôi năm nay hai mươi lăm, chắc chắn lớn hơn cậu, không thì cậu cứ như Hồng Dần, gọi tôi là Thập huynh là được.”

Sư huynh?

(Thập huynh và sư huynh đều đọc là Shi xiong)

Không ổn!

Liêu Văn Kiệt lắc đầu: “Sư đệ, cậu nghĩ nhiều rồi, năm nay tôi 28 tuổi rồi, chỉ là do tu đạo bảo dưỡng tốt nên mới nhìn ra trẻ tuổi thôi.”

“Thế à…”

“Thập đệ, tôi lừa cậu làm gì!”

“Vậy được rồi, anh Kiệt.”

Thập Nhi nửa tin nửa ngờ, Thôi Hồng Dần vẫn đang một mực vùi đầu làm việc không quan tâm đến.

“Thập đệ không hổ là đồ đệ của Yến đại hiệp, tốt bụng thiện lương, còn giúp Hồng Tiệm lão đệ nghiền bột đậu.”

“Dù sao cũng nhàn rồi mà, giúp Hồng Dần làm xong sớm thì cậu ấy có thể đi bán sớm, kiếm nhiều tiền hơn một chút.”

Thập Nhi vẫy tay, vừa cười vừa nói: “Anh Kiệt, nhìn anh cũng nhàn rỗi lắm, không bằng cùng nhau nghiền đậu đi, coi như giết thời gian.”

“Thôi quên đi, lát nữa tôi còn phải ra ngoài làm việc nữa, hai người cứ từ từ mà làm.

Liêu Văn Kiệt nhìn về phía Thôi Hồng Tiêm: “Hồng Tiêm lão đệ, gặp nhau chính là duyên phận. Tôi túng quẫn khốn khó, cậu có thể mời tôi ăn một bát cháo đậu hoa hay không?”

“Anh Kiệt, chỉ là một bát cháo đậu hoa thôi mà, cần gì phải nói đến chứ “mời” chứ. Giống như anh vừa nói, gặp nhau chính là duyên phận.

“Được lắm, sảng khoái!”

Liêu Văn Kiệt giơ ngón cái lên: “Chỉ cần có câu nói này của cậu là được. Sau này gặp phải phiền phức gì cứ đến tìm tôi, tôi giúp cậu vượt qua cửa ải khó khăn… Được rồi, lấy cho tôi một bát cháo đậu hoa đi.”

“Ừm, muốn ăn mặn một chút.”

Chương 366: Ca ca cứu đệ 1 Phiên chợ tại trấn Vân Lang.

Là nơi buôn bán và lưu thông hàng hóa lớn nhất của các thôn xóm trong vòng mười dặm, trấn Vân Lang vốn nổi tiếng giàu có,

người qua lại đông đúc, có thể nhìn thấy các quán bán hàng rong ở khắp nơi.

Gần đây, xuất hiện thêm một thư sinh bán đậu phụ, lịch sự nho nhã, da trắng nõn nà, không ít cô nương thường đến gian hàng của hắn mua một bát tào phớ, sau đó nghe hắn ngâm một bài thơ hay.

Liêu Văn Kiệt theo hai người Thôi Hồng Dần, Thập Nhi đến thị trấn tập hợp, cảm thấy thảo nào Yến Xích Hà lựa chọn ẩn cư ở đây, quả nhiên là thiên đường chốn nhân gian, bồng lai tiên cảnh.

Mặc dù không rõ vì sao Yến Xích Hà có nhà, có đồ đệ, mà không phải là kẻ lang thang, nhưng Liêu Văn Kiệt tin chắc rằng, con đường luyện tâm lần này là tại thế giới Thiến Nữ U Hồn.

Đối với thời buổi loạn lạc, dân chúng lầm than, dùng mười sáu từ liền có thể hình dung.

Phía trên miếu đường, gian thần lộng quyền, giang hồ phía xa, yêu tà khắp nơi.

Bởi vì thế đạo đổ nát, lòng người sa đọa, người tốt ngày càng ít, kẻ ác này càng nhiều, trên phố nơi làm ăn kiếm được nhiều tiền nhất chính là tiệm rèn, cường đạo giết người cướp của đều là chuyện thường như cơm bữa.

Nếu như ăn cơm bên đường, rất có thể lúc đang ăn, sẽ xuất hiện một cái đầu người bay đến, đập lên trên bàn cơm, liền trở thành đĩa cơm đầy máu tươi ngay tại chỗ.

Càng có khả năng, lúc ăn bánh bao thịt, còn lộ ra một cái móng tay bên trong.

Liêu Văn Kiệt nhận thấy, trấn Vân Lang không tầm thường, mặc dù đầu đường cuối ngõ đều có những kẻ hung ác, nhưng nói tóm lại, nếp sống của người dân giản dị, chất phác, sẽ không có

chuyện đang đi trên đường liền bị mất mạng.

“Không hay rồi, không có kẻ xấu, biết đi đâu hóa duyên đây…”

Hắn nhíu mày lắc đầu, lúc đi ngang qua sòng bạc thì dừng lại, thò đầu vào trong nhìn một chút.

“Tiểu ca, chỉ đứng tại cửa nhìn, thì có ích gì chứ! Chi bằng vào trong này làm một ván, ta thấy ngươi vận may đầy người, hôm nay nhất định sẽ giàu to.” Tên côn đồ ở cửa cười ha ha nói, không cười đã xấu, cười lên trông càng xấu hơn.

“Không có tiền.”

“Không có tiền thì xem cái đếch gì, mau cút, đừng đứng chỗ này cản vận may.”

“Hiện tại không có tiền, nhưng lát nữa ắt sẽ có, thật không dám giấu gì, tôi là đạo sĩ, dựa vào đoán mệnh cho người ta kiếm tiền.”

Liêu Văn Kiệt vẻ mặt nghiêm túc nói: “Vị đại hiệp này, gặp nhau chính là duyên, tôi xem cho anh một quẻ giám giá một nửa, xem nhân duyên, tiền đồ, tài vận, họa phúc hung cát, xem anh là cái thá gì?”

“Ta là cái thá gì không cần xem, mau cút, nếu không ta đánh…”

Tên côn đồ ghét bỏ phất phất tay, như kiểu đuổi ruồi, vừa nói một nửa thì phát hiện có chỗ không đúng, sau khi kịp phản ứng liền giận dữ: “Tiểu tử thối, lại dám đùa giỡn ta, hôm nay không đánh ngươi phọt cứt, coi như ngươi lau mông sạch sẽ.”

“Tôi không tin.”

“Mẹ nó, đứng lại cho ta, không được chạy.”

Liêu Văn Kiệt xoay người chạy về phía hẻm nhỏ bên cạnh sòng bạc, tên côn đồ chửi ầm lên đuổi theo vào trong, sau vài tiếng hét thảm, hắn mặt mũi bầm dập bò ra ngoài, run lẩy bẩy chìa tay về phía tiệm bạc.

“Ca ca cứu đệ!”

Tên côn đồ vừa hét lên một tiếng, liền bị bắt lấy hai chân kéo về hẻm nhỏ, hai cánh tay gắt gao vịn góc tường, khóc lóc đến tan nát cõi lòng.

Tại cửa sòng bài, vài tên tay chân đứng hóng chuyện đang bắt đầu cá cược, cược xem bao lâu nữa thì tên côn đồ đánh cho tiểu bạch kiểm phọt cứt, kết quả là nhà cái vẫn chưa quyết định, thì trong ngõ nhỏ đã qua loa mà kết thúc, thật là mất hứng.

Mấu chốt là, người bị đánh cho no đòn, lại là người nhà mình.

Thật tệ làm sao!

“Huynh đệ, có kẻ gây rối, mau cầm vũ khí.”

Bốn năm người lấy gậy gộc ra, hùng hổ tiến vào ngõ hẻm, bỗng nhiên, tiếng đánh đập bịch bịch ầm ầm vang bên tai không dứt, tiếng kêu gào thảm thiết ngày càng lớn.

Một lát sau, Liêu Văn Kiệt xóc xóc bạn vụn trong tay đi ra khỏi ngõ, cũng không còn cách nào, trực tiếp đi vào sòng bạc.

Có tiền tuy không thể muốn làm gì thì làm, nhưng ít ra có thể xem như có chút thành tựu, hắn nghèo rớt mồng tơi, đừng nói là một chút thành tựu, đến ăn đậu phụ còn phải xoát mặt ăn chực, càng nghĩ càng thấy xấu hổ, quyết định vào sòng bạc kiếm chút tiền.

Không chỉ là kiếm tiền, mà còn là hành hiệp trượng nghĩa.

Ai ai cũng biết, hắn thề hắn và nghiện cờ bạc không đội trời chung, mọi việc làm ngày hôm nay, đều xuất phát từ ý tốt.

Tập hợp những thứ tiền tài là nguồn gốc của mọi chuyện xấu xa này vào một thân, khiến người khác không thể làm điều ác, công đức vô lượng.

Mười phút sau, Liêu Văn Kiệt vẻ mặt ung dung thoải mái ra khỏi cửa, tại cửa sòng bài phía sau, mười mấy tay cờ bạc vẻ mặt sùng bái dõi theo, trong miệng tung hô Thần bài giáng thế.

Có người sùng bái, tất nhiên sẽ có những kẻ lòng tham không đáy.

Một đám người âm thầm đi theo Liêu Văn Kiệt, lúc mới đầu còn có chút kiêng dè, đến lúc ra khỏi chợ, đi vào đường nhỏ trong rừng, liền trắng trợn cản đường.

“Tiểu tử, trông ngươi lạ mặt, chắc hẳn là mới tới.”

Một hàng tám người, người nào người nấy hung thần ác sát, tên râu xồm cầm đầu hung dữ nói: “Theo quy củ của trấn Vân Lang, gặp mặt liền chia một nửa, đừng để ta phải nói lần thứ hai.”

“Gì cơ, các người muốn chia cho tôi một nửa?”

Chương 367: Ca ca cứu đệ 2 “Tiểu tử thối, bớt giả ngu với ta, lúc nãy ta thấy hết rồi, ngươi chơi bẩn!”

“Chỉ dựa vào anh?”

Liêu Văn Kiệt liếc nhìn tên râu xồm từ trên xuống dưới, lắc đầu: “Không thể nào, không nói đến việc tôi chơi bẩn, cho dù có, thì anh cũng không có bản lĩnh nhìn ra được.”

“Hừ, đại gia ta có nhìn ra được hay không, cần gì phải báo cáo với ngươi?”

Tên râu xồm cười lạnh, tình hình trong sòng bạc thế nào, ai ai cũng hiểu rõ trong lòng, nhà cái thua liên tiếp mười trận, chắc chắn là Liêu Văn Kiệt ăn gian.

“Theo quy tắc của trấn Vân Lang, gặp mặt chia một nửa, hôm nay như vậy, ngày mai cũng thế, sau này cũng không khác gì, dám phá hỏng quy tắc thì ngươi sẽ phải chết!”

“Bớt nói nhảm đi, còn không lấy tiền ra, chờ mấy ca động thủ, đến tiền cơm cũng không còn đâu.”

“Nhanh lên, trong rừng núi hoang vu, đào hố chôn ngươi cũng chẳng ai biết.”

“…”

Nghe những lời đe dọa thấp hèn không có gì mới mẻ của mấy người kia, Liêu Văn Kiệt lắc đầu liên tục, dây đỏ sau lưng tản ra, hóa thành tám bàn tay lớn màu đỏ, xông về phía trước.

“Nhện, nhện tinh…”

“Đừng qua đây!”

“AA--------”

Đợi sau khi Liêu Văn Kiệt rời đi, dây đỏ quấn quanh trên cây, treo tay chân tám kẻ tráng hán, treo bọn chúng trên không trung.

Trên mặt mỗi người đều bị thương, được vỗ béo thành đầu heo.

. . .

Vô Môn Cư, đình nghỉ mát.

“Sư phụ, người không nói đùa chứ, xếp những thứ này chán quá.” Thập Nhi ngồi trước bàn đá, không tài nào yêu thương nổi

mà gấp hạc.

“Bảo con gấp, không phải để con qua loa cho xong chuyện, để tâm một chút, thường ngày ta dạy con thế nào, Tinh Khí Thần hóa niệm, hết sức chăm chú tập trung vào hạc giấy…”

Yến Xích Hà vỗ tay đánh rơi giấy trắng trong tay Thập Nhi, giáo huấn nói: ” Cứ chần chừ do dự như con, còn học đạo thuật cái gì chứ, cả đời cũng không thể xuất sư!”

Sáng nay, Thập Nhi giúp Thôi Hồng Dần mang gánh hàng gánh ra chợ, vừa về nhà liền bị Yến Xích Hà tóm lấy, kéo tới đình nghỉ mát luyện tập gấp hạc.

Thập Nhi đối với việc múa thương múa gậy rất hứng thú, còn gấp hạc giấy…

Còn không có vui như xay đậu phụ, chi ít xay đậu phụ có thể rèn luyện sức khỏe.

Thập Nhi là đồ đệ của Yến Xích Hà, cũng xem như là một nửa con trai,Thập Nhi, Thập Nhi, là đứa con năm ấy Yến Xích Hà nhặt từ ngoài về, lúc mới ôm trong tay, Thập Nhi vẫn là đứa bé bọc trong tã lót.

Yến Xích Hà một tay phân, một tay nước tiểu* nuôi cậu lớn , cảm tình đã sớm vượt qua tình cảm thầy trò, cho nên, mặc dù Thập Nhi thường xuyên khiến ông nổi trận lôi đình, nhưng ông cũng không nỡ ra tay đánh đập.

(*Một tay phân, một tay nước tiểu: ý chỉ quá trình nuôi dưỡng vất vả, chăm sóc từng li từng tí)

Đúng là có một chút không ổn, Yến Xích Hà lần đầu làm cha, chưa đủ kinh nghiệm, quá mức quan tâm Thập Nhi.

Ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng luôn vì cậu lo lắng

không yên, lo cậu bị kẻ xấu lừa gạt, sợ cậu gặp phải yêu ma mạnh mẽ, lo cậu bắt gặp những cô gái lòng dạ xấu xa…

Trong mắt Yến Xích Hà, Thập Nhi hai mươi lăm tuổi, vẫn là đứa nhóc choai choai, thói đời quá nguy hiểm, để cậu ra ngoài chỉ sợ gặp tai họa.

Tóm lại, người cha gia này thường xuyên lo được lo mất, lo sợ con trai có bất trắc gì, vậy nên gắt gao khiến giữ chặt bên người. Rõ ràng Thập Nhi có thể tự mình đảm đương mọi việc rồi, nhưng ông ta không thể thả người, tìm đủ loại phương pháp đả kích Thập Nhi, để cậu biết mình bản lĩnh kém cỏi, cả đời này không cách nào xuống núi.

Thập Nhi chịu đủ hủy hoại, tuy trong lòng cực kỳ bất mãn, nhưng cậu cũng xem Yến Xích Hà như cha ruột, vẫn luôn không nói gì. Cho dù Yến Xích Hà cấm túc cấm ngôn cậu, không cho cậu kết bạn, thì cũng chỉ yên lặng mà chịu đựng.

“Sư phụ, con cảm thấy con đã rất lợi hại rồi, yêu ma quỷ quái vùng lân cận, giải quyết một cách dễ dàng.” Thập Nhi nhỏ giọng khẽ nói.

“Hừ, con cảm thấy thì có ích gì, phải là ta cảm thấy mới được.”

Yến Xích Hà xem thường, hừ nhẹ: “Hơn nữa, yêu ma quỷ quái lân cận đều là vi sư làm biếng hàng phục, mới để cho con dùng để luyện tập, nếu không thì, con sớm đã bị yêu quái hại chết rồi.”

“À, người là sư phụ, người nói gì cũng đúng.”

“Bớt ăn nói linh tinh, ta đây có câu khẩu quyết tâm pháp, con cần thận nghe cho kỹ đây…”

Nói đến đây, Yến Xích Hà lặng lẽ dừng lại, quay đầu về phía sau nhìn Liêu Văn Kiệt vẻ mặt người không liên quan: “Cậu đứng

đây làm gì, tôi đang dạy đạo pháp cho đồ đệ.”

“A, vậy tôi không đứng đây nữa.”

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, đặt mông ngồi lên ghế đá.

“...” x2

Khóe mắt Yến Xích Hà giật giật, chưa từng gặp qua người nào mặt dày như vậy.

Thập Nhi lén lút hướng Liêu Văn Kiệt giơ ngón tay cái, không hổ là Kiệt ca, dăm ba câu liền khiến sư phụ nói không nên lời, bản lĩnh này, cậu nhất định phải học được.

“Thập Nhi, ta đánh cho bây giờ, nhìn kỹ đây.”

Yến Xích Hà lườm Liêu Văn Kiệt vài cái, thấy hắn không hề tự giác, thở dài đọc khẩu quyết tâm pháp, sau đó liền gấp hạc giấy.

Hắn thủ pháp thành thạo, thuở bình sinh không biết đã gấp bao nhiêu con, nhắm mắt lại cũng có thể dễ dàng giải quyết, trong chốc lát, một con hạc giấy sinh động như thật liền… từ trong tay ông ta bay đi.

“Lợi hại quá, sư phụ, phải gấp như thế nào mới có thể khiến nó bay lên?”

Chương 368: Có thể nói lớn hơn chút không 1 “Với tính cách vụng về của con, ít nhất phải xếp được 1365 con, hạc giấy mới có thể cảm nhận được lòng thành.”

“Nhiều vậy ạ!?”

“Ha ha, như này còn là ít đấy.”

Yến Xích Hà lắc đầu, thấy Liêu Văn Kiệt bên cạnh không nói nhảm, bắt đầu động tay, giơ tay vỗ vào ót Thập Nhi, thúc giục nói:

“Ngây ra đấy làm gì, xếp liên tục 1365 con, chưa xếp xong thì không cho phép dừng lại.”

“Chuyện này…”

“Nhớ kỹ, hết sức tập trung, dồn lòng thành vào hạc giấy.”

Nói xong câu này, Yến Xích Hà xoay mình rời đi, để lại Thập Nhi vẻ mặt đau khổ.

“Kiệt ca, anh không thấy nhàm chán sao?”

Xếp được mười mấy con, Thập Nhi duỗi người vươn vai, thấy Liêu Văn Kiệt trước mặt tốc độ tay cực nhanh, nhắm hai mắt lại xếp hơn trăm con, lập tức hít sâu một hơi.

Tốc độ này, quá đáng sợ rồi.

“Nhàm chán, nhưng mà…”

Liêu Văn Kiệt mở to mắt, nhất lưỡng tâm dụng, vừa xếp hạc giấy vừa nói với Thập Nhi: ” Hôm nay không đổ mồ hôi, ngày mai ắt đổ máu, hôm nay không liều mạng, ngày mai vận mệnh trêu đùa. Bậy giờ cậu vẫn có cơ hội phấn đấu, sau này… chỉ có hối hận.”

“Cảm ơn Kiệt ca chỉ bảo.”

Thập Nhi gật gật đầu, cúi xuống bắt đầu gấp hạc, rốt cuộc cũng không nói mấy lời kiểu như nhàm chán, vô vị nữa.

Trong phòng, Yến Xích Hà âm thầm gật đầu, có lẽ, để Thập Nhi có thêm người bạn, khi có sự so sánh, cậu sẽ học được cách tận tâm hơn, cố gắng hơn.

Xoạt xoạt xoạt.

Thập Nhi nhanh tay, tờ giấy trắng liên tục lật gấp, trong chốc

lát, liền hoàn thành một con hạc giấy.

Cậu chưa kịp vui mừng, liền phát hiện tốc độ Liêu Văn Kiệt càng nhanh hơn, mười đầu ngón tay tạo ra dư ảnh, tốc độ tiêu hao giấy có thể thấy được bằng mắt thường.

Từng con từng con hạc giấy chất đầy nửa bàn, rơi xuống trên đất, xếp chồng thành ngọn núi nhỏ, con trước vừa rơi vào trong chồng kia, con sau đã văng ra khỏi tay, tốc độ nhanh đến mức bất thường.

Quan trọng là, Liêu Văn Kiệt nhắm mắt gấp hạc.

Thập Nhi: "..."

Đều là hai con mắt một cái mũi, dựa vào cái gì mà đầu ngón tay anh ấy linh hoạt đến vậy?

Tính háo thắng trỗi dậy, Thập Nhi kìm nén uất ức, cầm giấy trắng lên đuổi theo tốc độ gấp giấy của Liêu Văn Kiệt, sau khi gấp được 50 60 con, cậu ta nhíu mày dừng lại một chút.

Không đúng, luôn cảm thấy thiếu chút gì đấy.

Dựa vào tốc độ hiện tại, trước khi cậu thực sự chết đói, gấp xong 1365 con hạc giấy, sau đó thì sao?

Nhiều người gấp hạc giấy như vậy, nhưng chưa từng nghe ai nói, gấp đủ nhiều, đủ nhanh, hạc giấy liền có thể tự mình bay lên.

Cho nên…

Hai mắt Thập Nhi híp lại, nhớ đến Yến Xích Hà từng nói qua, trong mắt lóe lên ánh hào quang trí tuệ, tốc độ và số lượng đều không quan trọng, quan trọng là Tinh Khí Thần hóa niệm, hết sức tập trung đưa vào trong hạc giấy.

Sau khi nghĩ thông, Thập Nhi hít một hơi sâu, không còn một

mực đuổi theo tốc độ, ổn định lại tinh thần, thầm đọc tâm pháp.

Vào giai đoạn đầu, toàn bộ đều thất bại, càng về sau càng thuận buồm xuôi gió, cảm thấy nếu tiếp tục tích lũy kinh nghiệm, quen tay hay việc liền có thể khiến hạc giấy trở thành vật sống.

“Thảo nào sư phụ từng nói, gấp xong 1365 con, hạc giấy mới có thể cảm nhận được thành ý của mình, hóa ra là ý này.”

Thập Nhi nhỏ giọng thì thầm, trách cứ Yến Xích Hà nói chuyện chỉ nói một nửa, lại nhìn Liêu Văn Kiệt tốc độ tay cực nhanh, bỗng nhiên tràn đầy cảm giác thành tựu: “Khà khà, Kiệt ca, hạc giấy này không phải loại hạc giấy kia, không phải cứ gấp nhanh là có ích, em đã hiểu rồi, ý của sư phụ chính là…”

“Tôi xong rồi.”

Liêu Văn Kiệt mở mắt, trong lòng bàn tay, một con hạc giấy vỗ cánh bay lên, nhảy múa quanh người hắn.

Thập Nhi: (? ? □? ? ;)

“Thập đệ, cậu vừa nói gì, có thể nói lớn hơn chút không?”

Đầu ngón tay Liêu Văn Kiệt lóe lên dư ảnh, từng con từng con hạc giấy liên tiếp bay lên, kết thành một đàn trong sân, bay đến quên cả trời đất.

“Ừm ờ …”

Thập Nhi lau đi nước dãi bên miệng, không thể tin nói: “Kiệt ca, sao anh có thể hiểu rõ nhanh như thế được, hẳn là rất khó mới đúng chứ?”

“Đúng là hơi khó, cho nên từ đầu tôi đã nhắm mắt lại, chỉ tập trung vào hạc giấy trong tay, những thứ khác đều không quan tâm.”

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, tiếp tục nói: “Dần dần sẽ nắm được bí quyết, tốc độ gấp giấy cũng sẽ ngày càng nhanh, về phương diện này, trước đây tôi từng luyện qua, cậu đừng học theo tôi, dựa vào nhịp điệu của bản thân, làm thế nào thoải mái thì làm.”

Hắn từng chơi các kiểu xếp dây đỏ, đối với hắn mà nói gấp hạc giấy chỉ là một đề luyện tập tích lũy kinh nghiệm mà thôi, số lượng càng nhiều, liền có thể nước chảy thành sông* mà giải đáp án.

(*水到渠成: nước chảy thành sông, ý chỉ khi thời cơ chín muồi thì mọi chuyện sẽ thành công)

Hơn nữa, hắn còn phát hiện, gửi gắm niệm lực trên hạc giấy, phạm vi cảm nhận có thể theo hạc giấy bay mà khuếch tán ra, cụ thể là bao xa…

Hắn vẫn đang thử, có một con hạc giấy đã bay qua cửa chính rồi.

“Đáng tiếc, tốc độ di chuyển của hạc giấy quá chậm, sợ nước sợ lửa, nếu như đổi thành vật sống, như Nhị Hắc gì gì đó…sau này mình sẽ có binh chủng trinh sát rồi.”

“Kiệt ca, anh nói cái gì chủng?”

Thập Nhi không nghe rõ, chỉ chỉ vào ‘đề luyện tập’ bên chân Liêu Văn Kiệt, nói rằng: “Hơn nữa, em đếm rồi, chỗ này chưa đến số lượng 1000?”

Chương 369: Có thể nói lớn hơn chút không 2 “Đúng vậy, số lượng 1365 là yêu cầu cơ bản của cậu, tôi thì không cần nhiều như vậy.”

“…”

Thập Nhi không nói gì, trong lòng lặng lẽ gạt nước mắt, sư

phụ nói đúng, thế giới này quá tàn khốc rồi.

“A!”

Tiếng kêu ngắn ngủi truyền tới, Thập Nhi ngoảnh đầu nhìn, là Tiểu Sương mặt mày xám xịt, tóc dài tán loạn.

Mấy ngày nay, cô ta ngơ ngơ ngác ngác, chỉ cảm thấy dường như đã nằm mơ một giấc rất dài, đói bụng mà tỉnh lại, nhìn thấy trong sân hạc bay lượn thành đàn trên không trung, sợ đến mức bịt miệng lại.

Tiểu Sương giật mình hoảng sợ, hạc giấy cũng nhát gan, vỗ cánh phành phạch phành phạch trốn vào rừng trúc, thỉnh thoảng có mấy con ló ra, vô cùng đề phòng Tiểu Sương.

“Kiệt ca, bạn gái anh tỉnh rồi, anh không đi thăm sao?”

“Không quen.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, giải thích: “Tôi chỉ mang cô ta từ trong bãi tha ma ra, chỉ là quan hệ người qua đường, nhiều nhất là ân nhân cứu mạng, chưa nói tới đồng bạn.”

“Vậy không phải càng tốt sao, cô ta có thể lấy thân báo đáp hoàn trả ân tình của anh.”

“Cũng đúng.”

Liêu Văn Kiệt sờ sờ cằm, dựa vào giá trị nhan sắc của hắn, phần đại ân này dù thế nào đi nữa thì cũng sẽ không để kiếp sau làm trâu làm ngựa.

“Hai vị tiên trưởng…”

Tiểu Sương đói bụng, hoa mắt chóng mặt bước tới trước đình nghỉ mát, hai đầu gối quỳ xuống đất làm đại lễ: “Hai vị tiên trưởng, xin người rủ lòng từ bi, mau cứu tiểu thư nhà chúng tôi,

lúc còn sống người bị ác quỷ làm hại, sau khi chết cũng bị ác quỷ truy đuổi không thể yên ổn. Hai vị tiên trưởng pháp lực cao cường, nếu như là các ngài, nhất định có thể làm được, cầu xin các ngài phát lòng từ bi…"

"Cô nương, bọn tôi không phải tiên trưởng, cũng không có pháp lực vô biên, cứu không nổi tiểu thư nhà cô."

Thập nhi dang hai tay: "Người có nhân đạo, quỷ có quỷ đạo, cho dù chúng tôi muốn giúp, cũng lực bất tòng tâm."

Tiểu Sương dập đầu lia lịa, lúc nhìn thấy hạc giấy, cô ta nhớ lại cảnh tượng đêm đó gặp Liêu Văn Kiệt, nhận định hai người này là thế ngoại cao nhân.

Chương 370: Có thể nói lớn hơn chút không 3

Trông thấy trán Tiểu Sương dập đến đỏ rồi, Liêu Văn Kiệt khoát khoát tay, phất tay vẩy ra một đoạn dây đỏ, sau đó…

Con nhộng hình người vây quanh.

“Kiệt ca, cô ta sẽ bị anh làm ngạt chết mất.”

“Ngạt chết còn hơn là mệt chết, cơ thể cô ta quá suy yếu, hiện tại đều phải dựa vào ý chí chống đỡ, vẫn là để cô ta nghỉ ngươi một lúc nữa thì tốt hơn.” Liêu Văn Kiệt lắc đầu, phất tay trên con nhộng lộ ra hai miệng thoát khí, miễn cho người ta bị ngạt chết.

Trong rừng trúc, một đoàn hạc giấy lớn bay ra ngoài, ngậm đầu sợi dây đỏ, đem con nhộng kéo về gian nhà trước kia.

“Chỉ vậy thôi?”

“Không thì sao nữa?”

Liêu Văn Kiệt nhún nhún vai, để lại Thập Nhi tiếp tục gấp hạc giấy, xoay người đi tới gian phòng của Yến Xích Hà.

Yến Xích Hà đang khoanh chân ngồi trong tịnh thất, kiếm lớn đặt nằm ngang giữa hai đầu gối, nghe tiếng Liêu Văn Kiệt đi vào, không thèm liếc nhìn một chút.

Yến Xích Hà không mở mắt, Liêu Văn Kiệt cũng chẳng nói gì, khoanh chân ngồi phía đối diện, nhắm mắt lại bắt đầu tu luyện trong mộng, cũng chính là đi ngủ.

Yến Xích Hà: "..."

Đường đường chính chính ngồi thiền, sao có thể ngủ được, Yến Xích Hà kiên trì đến lúc trời tối, thực sự nhịn không được nữa, về phương diện đọ sức kiên trì, Liêu Văn Kiệt mạnh hơn một bậc.

"Nói đi, tìm tôi có chuyện gì, nếu là vì tiểu thư của cô gái kia, vậy thì hãy tìm cao minh khác đi!"

Tiểu thư nhà cô ta và tôi thì có liên quan gì chứ?

Liêu Văn Kiệt mở mắt, nói: "Yến đại hiệp, lúc gấp hạc giấy, trong lòng sinh ra ý nghĩ, môn đạo thuật này dường như chỉ có một nửa, còn có cách dùng càng cao siêu hơn, không biết có thể đem toàn bộ tâm pháp truyền cho tôi không?"

"Thế mà lại bị cậu nhìn ra rồi..."

Yến Xích Hà lắc đầu liên tục, tư chất này, không nói đến tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả*, so với Thập Nhi quả thực mạnh hơn rất nhiều.

(*Tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả: trước không có ai, sau này cũng không có ai được như vậy, ý chỉ ca ngợi nhân vật phi thường)

Hai người cạnh tranh công bằng, Thập Nhi sẽ chỉ bị đả kích đến mức muốn về quê làm ruộng.

"Yến đại hiệp, tôi biết quy tắc truyền thừa của sư môn nghiêm khắc, thật không dám giấu, toàn bộ đạo thuật của tôi cũng là thất bính bát thấu* mà học được, không dễ dàng gì, cho nên..."

(*Thất bính bát thấu: ý chỉ kết hợp miễn cưỡng những thứ không liên quan, vụn vặt lại với nhau)

“Chờ một lát!”

Yến Xích Hà giơ tay ngắt lời, nhíu mày nói : “Tôi thấy một thân tiên pháp của cậu thuần khiết, tư chất vạn người chọn một, lẽ ra nên đến từ danh môn đại phái mới đúng, sao có thể không có trưởng bối sư môn?”

“Thực sự không có, tôi tập võ từ nhỏ, tu đạo là gặp may đúng dịp…”

Liêu Văn Kiệt thuận miệng bịa chuyện về chàng thiếu niên anh tuấn lên núi săn bắn, từ trong bụng con vượn trắng tìm được đạo thư: “Thuở đầu, tôi tưởng rằng là quyển công pháp võ học, sau khi tu luyện mới hiểu được, trời xui đất khiến trở thành người tu hành.”

Yến Xích Hà: “…”

Được rồi, biết cậu tư chất kinh người, không cần lặp lại đâu.

“Chính thức bước vào con đường tu hành, tôi bắt đầu thăm thú danh sơn đại xuyên, đều là vì tôi có sư môn truyền thừa mà bị từ chối, may thay trong một lần thám hiểm, tôi nhặt được tiền đồng Tiên Thiên, mới lấy vật đổi vật, học được một ít đạo thuật linh tinh.” Liêu Văn Kiệt thổn thức cảm thán, tu dưỡng không có sư môn quả thật rất khó.

“Cậu đã nói thế… kỳ thực tôi cũng gần như vậy.”

Yến Xích Hà cảm động lây: “Năm đấy tôi cũng là một võ phu, làm lính tuần ở nha môn, có lần đuổi bắt trọng phạm, ngẫu nhiên được truyền thừa tiên thuật thượng cổ, mới có được bản lĩnh như ngày hôm nay.”

“Thì ra Yến đại hiệp cũng khổ cực như vậy, quả là duyên phận!”

“Tôi không khổ cực, cậu mới khổ cực.”

Yến Xích Hà khoát tay, không để Liêu Văn Kiệt bấy víu quan hệ lung tung: “Vận may của tôi tốt hơn cậu nhiều, truyền thừa tiên thuật hoàn chỉnh, hơn nữa còn được tặng thêm thần binh lợi khí, tuy thế đạo đại loạn, một đường tu luyện cũng là hữu kinh vô hiểm*.”

(*Hữu kinh vô hiểm: gặp chuyện kinh sợ nhưng không có nguy hiểm)

Liêu Văn Kiệt không lên tiếng, tha thiết mong chờ nhìn Yến Xích Hà, trên mặt tràn đầy ngưỡng mộ.

“Yến đại hiệp, ông xem tôi có cơ hội bái sư không?”

“Không có.”

Yến Xích Hà quả quyết lắc đầu, ông ta chưa từng nghĩ tới thu nhận đồ đệ, dạy dỗ Thập Nhi, cũng chỉ vì nuôi từ nhỏ đến lớn, là một nửa con trai của ông ta.

“Một chút cơ hội cũng không?”’

Liêu Văn Kiệt vừa nói, vừa chồng hai hàng tiền đồng lên phía trước, đẩy về phía Yến Xích Hà.

“…”

Yến Xích Hà khóe mắt co rút, ngoài miệng từng nói một chút cơ hội cũng không có, nhưng ông ta không ngại cho Liêu Văn Kiệt dự thính, chỉ bảo một chút cũng không có gì là không thể.

Thế nhưng, đưa tiền là có ý gì?

Nếu ông ta nhận tiền, rồi mới chỉ bảo Liêu Văn Kiệt tu hành, chẳng phải là biến chất rồi sao!

“Liêu…ờm…”

“Yến đại hiệp gọi tôi A Kiệt là được.”

“A Kiệt, tư chất cậu phi phàm, tâm địa và nhân phẩm thì trước đây cũng đã chứng minh rồi, chỉ bảo cậu tu hành thì không có gì là không thể, thêm một người hàng yêu phục ma, đối với thế đạo tồi tàn này là một chuyện tốt.”

Yến Xích Hà chậm rãi nói: “Tội dạy là vì con người cậu, không phải vì những đồng tiền Tiên Thiên này, cậu thu về đi.”

“Tôi hiểu rồi.”

Liêu Văn Kiệt vẻ mặt nghiêm túc gật đầu, lại từ trong tay áo lấy ra hai hàng tiền đồng, cung kính đẩy về phía Yến Xích Hà.

Yến Xích Hà: “...”

Cậu hiểu cái đếch gì!

“Tôi nói không nhận chính là không nhận, nếu như cậu nghe không hiểu, tôi liền ném cậu và tiền đồng ra ngoài cửa sổ.”

“Yến đại hiệp, những đồng tiền này không phải tiền trong nhân gian, đối với người tu hành mà nói, chính là pháp bảo miễn cưỡng vừa mắt.”

Liêu Văn Kiệt chân thành nói: “Tôi biết pháp bảo của ông rất nhiều, xem thường những thứ tiền tài vật chất này, nhưng mà … liệu có đủ chia cho Thập đệ không?”

Yến Xích Hà nghe vậy liền trầm mặc, lời này đã chọc vào nỗi đau của ông ta, Thâp Nhi cũng không còn nhỏ nữa.

Con chim non suy nghĩ ngày càng nhiều, cánh ngày càng cứng rắn, tựa như lần này mang Thôi Hồng Dần về Vô Môn Cư, không phải là không xen lẫn một chút tâm lý phản kháng.

Tâm tư Thập Nhi không ở đây, xuất sư là chuyện sớm hay muộn, về quan hệ của hai người, tách ra ở riêng thì càng thích hợp.

“A Kiệt, loại tiền đồng này, cậu có bao nhiêu?”

“Nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, để Thập Nhi bện một chiếc khải giáp, hẳn là dư sức.”

“Lời này thật chứ?”

“Tất nhiên.”

“Tốt! Tốt quá rồi!”

Yến Xích Hà cười ha ha, giơ kiếm kề qua cổ Liêu Văn Kiệt, mặt tối sầm lại nói: “Đem toàn bộ tiền giao ra đây, nếu không tôi giết cậu.”

*Câu gốc: Sợi chỉ trong tay mẹ, chiếc áo trên mình con. (Du Tử NgâmMạnh Giao. Bản dịch thơ Khúc ngâm của đứa con đi xaKhương Hữu Dụng.)

*Câu gốc: Sợi chỉ trong tay mẹ, chiếc áo trên mình con. (Du Tử NgâmMạnh Giao. Bản dịch thơ Khúc ngâm của đứa con đi xaKhương Hữu Dụng.)

“Yến đại hiệp, ông ở đâu ra vậy?”

Liêu Văn Kiệt im lặng nhìn Yến Xích Hà, lão đạo sĩ không phải cả ngày hờn dỗi thì là suốt ngày diễn lố, không biết có phải chưa hết tính trẻ con hay là tu đạo tu đến mức hồ đồ rồi.

Đột nhiên diễn đen mặt, rốt cuộc là muốn cái gì?

“Bớt nói nhảm đi, giao tiền ra đây!”

“...” x2

Sau khi trôi qua một thời gian dài im lặng, Liêu Văn Kiệt nắm tay ho nhẹ một tiếng, vung tay bỏ ra mấy trăm đồng tiền đồng: "Gia đình vãn bối đều ở đây, vẫn mong tráng sĩ tha cho ta một mạng."

"..." x2

"Sao vậy, Yến đại hiệp, không phải nói như vậy à?"

"Không, chỉ là muốn thăm dò sự can đảm của cậu một chút thôi, xem cậu có đủ tư cách không."

Yến Xích Hà thu kiếm, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, bày ra dáng vẻ cậu đã qua khảo nghiệm, bình tĩnh ngồi xuống khoanh chân.

Chỉ cần ông không ngại, người ngại chính là người khác.

"Xem ra, là vãn bối may mắn thông qua khảo nghiệm rồi."

"A..."

Yến Xích Hà xoa xoa đầu, thực sự không nói tiếp được nữa, cau mày nói: "Giang hồ hiểm ác, lòng người ngoan độc, cậu và tôi bèo nước gặp nhau, còn chưa nói được hai câu, vậy mà giao vốn liếng ra, thật sự không sợ tôi giết người cướp của à?"

"Yến đại hiệp nói đùa, tối qua lúc mới gặp tôi đã nói rồi, Yến Xích Hà có danh đại hiệp, làm người cương trực công chính, một thân chính trực truyền khắp thiên hạ, lòng tôi hướng tới, vô cùng khâm phục."

Liêu Văn Kiệt một lần nữa vuốt mông ngựa: "Nổi danh dưới trướng Vô Hư Sĩ, sao tôi nghi ngờ nhân phẩm của ông được!"

"Cách nói này của cậu..."

Yến Xích Hà không vì mông ngựa mà thay đổi, lắc đầu liên tục:

“Nói thật, tôi không đoán ra là cậu thật lòng thật ý, hay là hạng người đại gian đại ác.”

“Cứ làm đại gian đại ác là được rồi, thế đạo này, làm người có thể lương thiện, nhưng không thể quá lương thiện.”

“Ngược lại cậu nhìn rất rõ ràng.”

Yến Xích Hà nhảy qua chủ đề này, nói cho Liêu Văn Kiệt bộ khẩu quyết tâm pháp không bị cắt xóa: “Bộ tâm pháp này mục đích là để rèn luyện tu vi niệm lực, bám vào vật khác trái lại là giai đoạn tiếp theo, tư chất cậu không tầm thường, chăm chỉ luyện tập chắc chắn sẽ có thu hoạch.”

“Vãn bối hiểu.”

Chương 371: Sợi chỉ trong tay cha, chiếc áo trên mình con*. 1 Liêu Văn Kiệt gật đầu, tâm pháp Yến Xích Hà truyền thụ, có điểm khác biệt so với sách trắng nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ diệu, vậy nên, hắn càng coi trọng công hiệu của bám vào vật khác.

Hỏi: “Bộ tâm pháp này, có thể khiến tôi bám vào vật sống không?”

“Không thể.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, không được cũng không sao, hắn biết thuật luyện thi, bắt một đám Tam Hắc Tứ Hắc, đánh chết rồi bám lên đó, ở khoảng cách xa cũng không khác vật sống là bao, không phân được thật giả.

“Còn một chuyện nữa, vãn bối muốn hỏi cho rõ ràng.”

Liêu Văn Kiệt nói tiếp: “Yến đại hiệp đồng ý dạy tôi, thuật ngự kiếm cũng sẽ dốc túi đưa người?”

“Được, dù sao một thân bản lĩnh này của tôi cũng là nhặt

được, cậu muốn học gì tôi cũng có thể dạy.”

Yến Xích Hà không để ý, nhướn mày nói: “Nhưng mà, thuật ngự kiếm không phải kiếm nào cũng luyện được, cậu có vũ khí thần thông không?”

Liêu Văn Kiệt nghe vậy im lặng, rút một thanh cự kiếm được kết từ một trăm linh tám đồng tiền đồng: “Yến đại hiệp, thanh kiếm này có thể luyện thuật ngự kiếm được không?”

Biết ngay tiểu tử cậu không thành thật, vẫn còn hàng tích trữ.

“Đưa tôi xem nào.”

Yến Xích Hà trợn mắt nhìn Liêu Văn Kiệt, giơ tay đón lấy thanh kiếm Kim Tiền cỡ lớn, ngón tay búng một phát, làm đứt sợi tơ đỏ một cách dễ dàng.

Ông liên tục lắc đầu: “Dễ gãy quá, căn bản không chịu nổi thuật ngự kiếm, cậu dùng thanh kiếm này đánh địch, chỉ sợ còn chưa đánh trúng kiếm đã tự đứt ra rồi.”

Liêu Văn Kiệt không để tâm, mục đích đã đạt được, giá trị của tiền đồng không còn nữa, Yến Xích Hà muốn, cứ lấy cầm đi là được.

“Yến đại hiệp, ở đâu có vũ khí tiện lợi?”

“Cậu dùng tâm huyết của mình tạo thành, tìm đệ tử của môn phái nào đó cướp, nếu vận may tốt có thể tiện tay nhặt được một thanh trên đường, đều được.”

“…”

Nói giống như chưa nói, Liêu Văn Kiệt gật đầu, suy nghĩ mau chóng t….ìm một thanh vũ khí lợi hại.

Trước khi đi, hắn khách sáo nói, muốn nghe một đoạn khẩu

quyết tâm pháp của thuật ngự kiếm từ trong miệng Yến Xích Hà, buổi tối lấy kiếm Kim Tiền luyện tay.

Không ngờ tới, Yến Xích Hà lật nền nhà lên, trực tiếp ném một quyển sách cổ vào trong lòng hắn.

“Tự mình xem đi, chỗ nào không hiểu thì ghi lại, ngày mai tôi giải thích tường tận cho cậu.”

Yến Xích Hà xua tay bảo Liêu Văn Kiệt mau ra khỏi tịnh thất, lấy ra một chiếc hộp gỗ từ vách tủ trong tường, sau khi mở ra, bên trong toàn là tơ vàng.

Ông ta thắp nến, gỡ sợi tơ đỏ từ trên thanh kiếm Kim Tiền ban đầu ra, dùng tơ vàng kết lại một lần nữa, sau đó là giáp tiền đồng.

Sợi chỉ trong tay cha, chiếc áo trên mình con….

Ơ bên kia, Liêu Văn Kiệt cầm sách cổ trở về phòng của mình, thắp đèn dầu lên, không cần biết xem có hiểu hay không, nhét hết vào não đã, sau đó mới lật lại trang đầu tiên từ từ xem.

“Đợi đã, có phải mình quên mất cái gì không?”

Một lúc lâu sau, hắn đứng dậy đi sang căn phòng bên cạnh, thả tiểu Sương hình người ở trong con nhộng ra ngoài.

Lần này, cô ta thành thật hơn không ít, để ở đó nửa ngày, cũng không còn kích động như lúc trước nữa.

Đói quá.

Liêu Văn Kiệt giơ tay hóa ra một làn hơi nước, phủ lên trên trán cô ta, theo đó là một trận âm thanh phành phạch, hạc giấy từ trong bếp mang tới một bát cháo và bánh bao, cùng với một đĩa dưa muối.

“Thần trí của cô đã khôi phục, giờ trời cũng đã tối, cô ăn xong

có thể ở lại đây một đêm, sáng sớm mai hãy về nhà…”

Tiểu Sương gặm bánh bao từng miếng nhỏ, ánh mắt chăm chú nhìn bóng lưng Liêu Văn Kiệt rời đi, đột nhiên tăng tốc, cắn từng miếng to ăn.

Thuần thục lấp đầy bụng, cô gõ của phòng Liêu Văn Kiệt, một lúc lâu sau không thấy trả lời, khẽ cắn môi, đánh bạo đẩy cửa vào.

Thật ra cánh cửa gỗ này, cả cửa sổ nữa, có hay không cũng như nhau, đứng ở bên ngoài cũng có thể nhìn thấy Liêu Văn Kiệt đang thắp đèn đọc sách, gõ cửa chỉ đơn giản là lễ phép mà thôi.

“Tiên….”

“Đừng quỳ!”

Trước khi tiểu Sương quỳ xuống, Liêu Văn Kiệt giơ tay kêu ngừng: “Đầu tiên, tôi không phải tiên trưởng, chỉ là một tiểu đạo sĩ vừa mới nhập môn mà thôi, một không có bản lĩnh hai không có tiền, không gánh nổi cái danh tiên trưởng này.”

“Tiếp theo, cô quỳ cô vui, nhưng đừng quỳ tôi, nếu không màn tiếp theo sẽ giống ban ngày, tiếp tục nằm trên giường đó.”

“Cuối cùng, tôi biết cô muốn nói gì, thứ cho tôi bất lực. Người không phạm quỷ, quỷ không phạm người, hai cực âm dương không cùng một thế giới, không ai có thể cứu được tiểu thư nhà cô.”

“…”

Tiểu Sương nghe vậy im lặng, một lát sau nhỏ giọng nức nở: “Tiên trưởng, tiểu thư nhà tôi là người tốt, thường xuyên làm việc thiện cứu giúp người nghèo, cô ấy không nên chịu mối họa này.”

“Nhỏ tiếng thôi, đừng làm phiền tôi đọc sách.”

Tiểu Sương gật đầu, tiến lên hai bước, nhỏ giọng khóc nói: “Đêm qua tôi thấy hết rồi, biết là tiên trưởng cứu tôi, còn nhặt tôi từ trên núi về. Đại ân đại đức không có gì báo đáp, tôi nguyện ý làm trâu làm ngựa để báo đáp ân tình.”

Làm trâu làm người còn phải cho cỏ, ở đâu ra nhiều chuyện tốt như thế.

“Tiên…”

“Nếu còn nói nữa, tôi trói cô lại!”

“…”

Tiểu Sương cúi đầu không nói, nức nở, càng khóc càng to.

“Khóc cũng trói lại!”

Tiểu Sương vội vàng che miệng, không hít thở tốt, ho khan mấy lần.

Cô ta nhìn chằm chằm Liêu Văn Kiệt, không lâu sau rời khỏi phòng, lúc sau trở lại trong tay bê một cái chậu to, vắt khô khăn lau chùi mọi ngóc ngách.

Chương 372: Sợi chỉ trong tay cha, chiếc áo trên mình con*. 2 Hóa ra lại là một nha hoàn biết làm việc nhà!

Liêu Văn Kiệt ngoái đầu, thấy tiểu Sương da thịt mềm mịn, còn tưởng gia đình nhà giàu nuôi để cản pháo cho tiểu thư, trông dáng vẻ thuần thục, là do hắn nghĩ nhiều rồi.

“Tiên trưởng, đại trạch này không có người hầu, nếu không chê, tôi nguyện ý ở lại hầu hạ ngài.”

Tiểu Sương vén tóc bên tai, vẻ mặt thành thật nói: “Tiên trưởng, tôi rất xinh đẹp, vả lại, thủ cung sa của tôi vẫn còn.”

Liêu Văn Kiệt trợn trắng mắt, tiểu Sương mặt bày ra dáng vẻ xả thân vì nghĩa, thật là oan ức cho cô.

Thấy Liêu Văn Kiệt không trả lời, tiểu Sương cố lấy dũng khí, tiến về phí trước hai bước nữa, vén tay áo lên để lộ ra nốt đỏ trên cánh tay.

“Tiên trưởng xem.”

Xem em gái cô!

Liêu Văn Kiệt xua tay, bảo nha đầu trí thông minh cảm động lòng người đang mát mẻ bên kia đứng sang chỗ khác, đúng vào lúc này, một trận gió lạnh ngoài cửa sổ thổi vào, khiến hắn lập tức cảnh giác.

Có quỷ.

Quỷ gì, gan lại to như vậy, dám xông vào hang ổ của Yến đại hiệp?

Lẽ nào là con hồ ly tinh đó?

Liêu Văn Kiệt lẩm bẩm trong lòng, hắn đã sớm nhìn ra rồi, Yến đại hiệp hồi trẻ và con hồ ly tinh đó chắc chắn có chuyện không thể cho người ta biết, Yến đại hiệp đã không còn là đồng tử nữa.

Nếu không, không cách nào giải thích được việc Yến Xích Hà bỏ công không bỏ sức, cuối cùng còn cố ý để hồ ly tinh chạy thoát.

Vậy nên, đêm nay hồ tiên đến báo ơn?

Hai mắt Liêu Văn Kiệt sáng lên, phất tay dập tắt ngọn đèn dầu trên bàn, vở kịch này hắn phải thưởng thức thật tốt.

Trong phòng tối đen, tiểu Sương lập tức run rẩy, giọng nghẹn ngào mang theo chút run rẩy: “Tiên… tiên trưởng…”

“Đừng nói chuyện!”

“Vâng.”

Tiểu Sương cắn môi gật đầu, đi tới bên cạnh giường ngồi.

Liêu Văn Kiệt mặt đầy vẻ mong chờ, đợi xem chuyện xấu của Yến Xích Hà, kết quả lại khiến người ta thất vọng, chỉ là một nữ quỷ bình thường, theo đuôi thư sinh Thư Hồng Dần mà tới.

“Can đảm thật, hang ổ của Yến Xích Hà mà cũng dám xông vào, con này chắc chắn không phải quỷ ở đây…”

Thôi Hồng Dần gánh trọng trách tiến vào Vô Môn Cục, mặt mày hớn hở chào hỏi Thập Nhi, sau đó đốt đèn ngồi trong đình gấp hạc giấy, vô cùng chăm chú, không quan tâm tới thế giới bên ngoài, đừng nói là quỷ vào nhà, dù là một người sống sờ sờ bước vào Thôi Hồng Dần cũng không biết.

Hôm nay Thôi Hồng Dần lại tới bên bờ hồ một chuyến, lại gặp được Mạc Sầu lần nữa, hai người con rùa nhìn đậu xanh, trừng mắt nhìn nhau.

Thôi Hồng Dần chậm chân một bước, lúc chạy tới giữa hồ Thủy Tạ, lại mất dấu Mạc Sầu lần nữa.

Cậu ta không những không thất vọng, lại còn rất vui vẻ, kẻ mù cũng có thể nhìn ra, tiểu thư nhà người ta đặc biệt đợi hắn, nói rõ là có cách.

Trùng hợp, hắn cũng có cách, chỉ thiếu một chút ăn khớp mà thôi.

Sau khi trở về phòng mình, Thôi Hồng Dần thắp đèn, trải một tờ giấy trắng ra, một bên cười ngốc, một bên nhớ lại giọng nói và nụ cười của Mạc Sầu.

Nghiên ma vụ khởi, bút nhiễm vân sinh.

Cậu ta chậm rãi viết, phác họa trên giấy trắng, vẽ ra hình ảnh trắng thuần của Mạc Sầu.

Thôi Hồng Dần hứng thú vẽ tranh bộc phát trong phòng, hoàn toàn không biết, cô gái trong bức tranh đang ở bên ngoài nhìn trộm hắn.

Bọ ngựa bắt ve chim sẻ chực sẵn, Mạc Sầu đứng ở bên ngoài cửa sổ nhìn trộm Thôi Hồng Dần, cứ cho rằng không ai biết, lại không biết, Liêu Văn Kiệt đứng ở lỗ thủng trên cửa sổ, trong tay nắm một thanh kiếm Kim Tiền.

Có nữ quỷ thèm nhỏ dãi sắc đẹp của thư sinh, còn theo đuôi tới đây, phải làm thế nào đây?

Tất nhiên là đánh chết, không thể đóng giả thư sinh mãi được!

“Tiểu…”

Tiểu Sương tiến lên trước vài bước, nhìn theo bóng lưng nữ quỷ, sắc mặt từ sợ hãi chuyển thành kinh ngạc, cuối cùng biến thành vui mừng khôn xiết, vừa mở miệng, đã bị Liêu Văn Kiệt giơ tay che lại.

“Đừng ồn, cô thành thật đợi ở đây, tôi đi đánh chết nữ quỷ hại người đó.”

“Hu hu hu---”

Nghe thấy Liêu Văn Kiệt muốn đánh chết nữ quỷ, tiểu Sương dãy dụa càng dữ dội, nhưng sức lực không bằng, chỉ có thể liều mạng nháy mắt, truyền đạt ý tứ tới Liêu Văn Kiệt.

Nữ quỷ Mạc Sầu chính là tiểu thư nhà cô!

Liêu Văn Kiệt gắt gao nhìn chằm chằm nữ quỷ, chẳng thèm để

ý đến tiểu Sương tí nào, chỉ sợ cô ta bị quỷ dọa cho kêu gào loạn lên, xuất phát từ lòng thương hương tiếc ngọc, quả quyết giăng ra một mảng lớn Hồng Thằng.

Đẩy qua đẩy lại. JPG

Lần này tiểu Sương rất ra sức đẩy, đụng vào chân Liêu Văn Kiệt, không ngừng uốn éo như con sâu .

“Thật phiền phức, là do tôi cho cô ăn no quá…”

Liêu Văn Kiệt lẩm bẩm, tơ hồng bắn ra hàng loạt, đem con nhộng hình người treo lên xà nhà, cuối cùng cũng đã yên lặng.

Lại nói tới nữ quỷ Mạc Sầu ở bên kia, Liêu Văn Kiệt lúc đầu không chú ý đến, lúc tiểu Sương phát ra tiếng động mới nhận ra, quỷ vật ở thế giới này có thể hiện thận trước mặt con người, không giống thế giới kia của hắn, không có thực thể gì đáng nói.

Nguyên nhân là gì, hắn cũng có thể đoán được đại khái, đó là giống với cao ốc Phong Lâm, đồn cảnh sát hang quỷ. Sương mù trong thiên địa mênh mông, khí âm tà quá nặng, rất thích hợp cho quỷ vật sinh tồn.

Sở dĩ quỷ vương Cửu Vĩ Hồ hung hăng tàn ác, chiếm địa bàn ở nhân gian, còn khiến Yến Xích Hà phải tuân thủ theo quy tắc của cô ta, cũng liên quan rất lớn tới tà khí trong thiên địa.

Thế đạo loạn rồi.

Chính không áp tà, nhân đạo thế yếu, người sống trong thế giới này, sống còn không tự do thoải mái bằng quỷ.

Chương 373: Cậu như vậy là thích à? 1 Tất nhiên rồi, lòng người mục nát đến mức này, nói chung cũng là nhập thể cùng tà khí dẫn đến ác niệm bộc phát, có liên quan trực tiếp.

Sau đó nữa, bởi vì giết chóc sinh ra ác hồn lệ quỷ, lại bởi vì ác quỷ mà càng sinh ra nhiều tà khí, tuần hoàn ác tính, diệt trừ không hết.

Thiên địa như vậy, nguyên nhân suy cho cùng, có đến tám phần là do nhân họa.

...

Trở lại chuyện chính, Thôi Hồng Dần ở trước bàn sách vẽ hình Mạc Sầu, ngoài cửa sổ, Mạc Sầu hiện thân trộm nhìn cậu ta.

Rõ ràng có thể ẩn thân không gặp, nhưng cô ta vẫn lộ ra thực thể…

Có ý gì, không cần nói nhiều nữa.

Đáng tiếc là, Thôi Hồng Dần nhìn người trong tranh đến thất thần, không biết là say mê tranh vẽ của mình, hay là nhớ tới giọng nói, nụ cười của Mạc Sầu, trầm mê trong đó không thể tự thoát ra, hoàn toàn không chú ý tới chính chủ đang đứng ngoài cửa sổ.

Mạc Sầu một phen khổ tâm, cơ hội dâng tới trước cửa, cứ thế bị cậu ta lãng phí.

Một lát sau, Thôi Hồng Dần đặt bức tranh xuống, từ trong ngực lấy ra mảnh lụa trắng Mạc Sầu đánh rơi, ngón tay vuốt nhẹ, dáng vẻ thâm tình tha thiết giống như đang nắm tay con gái nhà người ta vậy.

Mạc Sầu nhìn đến mức mặt đỏ tim đập, vừa vui vẻ nhìn trộm, vừa tức giận Thôi Hồng Dần không biết xấu hổ.

Ba giây sau, cô ta trực tiếp ẩn thân, chỉ vì Thôi Hồng Dần làm ra hành động càng xấu hổ hơn, cầm lụa trắng lên ngửi.

“Hứ, tên biến thái, dám làm ra chuyện cợt nhả như vậy….”

Mạc Sầu ghé vào bên cửa sổ, cắn răng nói, suy nghĩ chit một mảnh lụa trắng cũng có thể chơi như vậy, nếu như đổi thành bức tượng vẽ giống nàng bảy tám phần, vậy còn đến mức nào nữa.

Còn nữa, chính chủ đang ở ngoài cửa sổ, cứ nhìn chằm chằm tranh vẽ thú vị lắm à?

“Chính xác, quá là không biết xấu hổ!”

“Ừm.”

Nghe thấy có người bên cạnh phụ họa, Mạc sầu đang suy nghĩ vô thức gật đầu, tiếp tục bám bên ngoài cửa sổ nhìn vào trong phòng.

Sau một lúc lâu, cơ thể cô ta cứng lại, ngạc nhiên nhìn sang bên cạnh, trong tầm mắt, một tên thổ phỉ tướng mạo anh tuấn, trong tay cầm một thanh kiếm Kim Tiền, nụ cười như ánh mặt trời rực rỡ.

Mạc Sầu không hề có hơi ấm, chỉ cảm thấy hàm răng trắng loáng tỏa ra hàn quang, mặc dù cô t a là quỷ, nhưng cũng cảm thấy đối phương không phải người.

“Tiểu nương tử, thư sinh rất hấp dẫn, đúng không?”

“…”

Mạc Sầu sắc mặt trắng nhợt, không dám nói tiếp, thân hình hóa thành một cơn gió mát nằm xuống đất mà bò đi, muốn bỏ trốn mất dạng.

“Thiên địa tự nhiên, uế khí phân tán, động trung huyễn hoặc, hoảng lãng thái nguyên.”

“A a---”

Vừa trốn tới cạnh cửa, Mạc Sầu đã bị sấm chớp chấn động

đánh cho lăn lộn khắp nơi, nhếch nhác ngã vào trong phòng.

“Ơ, vị tiểu thư này, đêm hôm khuya khoắt, sao cô lại tới đây?”

Thôi Hồng Dần nhìn thấy vui vẻ, nhận nhầm rằng đó là Mạc Sầu, còn chưa tới ngưỡng cửa đã giơ tay ra đỡ.

Keng!

Một vệt kim quang gấp rút xẹt qua, Thôi Hồng Dần bị dọa tới mức lùi về sau hai bước, nhìn kỹ lại, người trên mặt đất trước mặt, rõ ràng đang cắm một thanh kiếm tiền đồng được kết bằng tơ đỏ.

“Hồng Dần lão đệ, tránh xa ra chút, đợi tôi giết nữ quỷ hại người này xong, rồi đưa cậu lên trấn tìm tiểu thư thật để an ủi.” Liêu Văn Kiệt bước vào cửa lớn, phất tay một cái, thu kiếm Kim Tiền lại trong tay.

Không phải thuật ngự kiếm, hắn còn chưa bắt đầu học, chỉ là quấn một sợi tơ đỏ ở chuôi kiếm, giả làn thuật ngự kiếm.

“Anh Kiệt, a, anh…”

Thôi Hồng Dần bước lên trước hai bước chắn trước mặt Mạc sầu, giang hai tay nói: “Anh Kiệt, em thấy anh dnsg vẻ bất phàm, cho rằng anh là một người lương thiện, không nghĩ rằng anh quả thực là thổ phỉ, vậy mà cướp đoạt con gái nhà lành giữa ban ngày ban mặt.”

Liêu Văn Kiệt: (_)

Cậu cái tên não bổ* này, dám chặn giữa đường!

Liêu Văn Kiệt lười không muốn giải thích, miệng bắt đầu niệm tịnh thiên địa thần chú, Mạc Sầu kêu thảm thiết không ngừng, thân thể nổi lên sương mù màu đen, vì tìm đường sống, chui thẳng vào

trong bức tranh trên bàn.

“A cái này…”

Thôi Hồng Dần xoay người, một màn này nhìn thấy vô cùng rõ ràng, trên mặt thay nhau lúc xanh lúc trắng, sững sờ ngay tại chỗ, run rẩy nói không nên lời.

“Không sai, giống như cậu tưởng tượng, đây là một nữ quỷ, không phải tiểu thư nhà giàu thích thư sinh nghèo khó gì cả.” Liêu Văn Kiệt đẩy Thôi Hồng Dần ra, cuộn bức tranh lại, dùng vòng tay phật châu quấn lên, quay người đi ra.

“Kiệt, anh Kiệt, anh muốn đi đâu?”

Thôi Hồng Dần lấy lại tinh thần, vội vàng chạy lên kéo ống tay áo Liêu Văn Kiệt.

“Châm lửa! Đốt tranh!”

Liêu Văn Kiệt lời ít ý nhiều nói: “Xem sau khi cô ta chết có làm việc ác hay không, hoặc là siêu độ cho cô ta, hoặc là khiến cho cô ta hồn phi phách tán.”

“Nhưng mà…”

Thôi Hồng Dần vò đầu bứt tai, trong lòng buồn phiền, nhất thời không biết phỉ trình bày thế nào, giơ tay cướp lại cuộn tranh, bị Liêu Văn Kiệt đẩy mạnh một cái.

“Làm gì?”

“Anh Kiệt, đó là tranh của em.” Thôi Hồng Dần nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Hừ, bị quỷ ám rồi!”

Liêu Văn Kiệt nói xong, phất tay áo rời khỏi sân, đi được ba

bước lại bị Thôi Hồng Dần cản đường.

“Anh Kiệt, trong chuyện này có phải có hiểu lầm gì đó không, vị tiểu thư đó…. nữ quỷ không phải kẻ ác, trước đây em từng gặp cô ấy hai lần, nếu cô ấy muốn hại em, em đã sớm mất mạng rồi.”

“Cô ta không muốn hại cậu, cô ta muốn ngủ với cậu.”

“Xì xì xì!!”

Thôi Hồng Dần nghe xong, lại cướp cuộn tranh lần nữa, sức lực còn mạnh hơn vừa nãy, kết quả vẫn như vậy, bị Liêu Văn Kiệt đẩy mạnh một cái.

“Anh Kiệt, trong chuyện này chắc chắn có hiểu lầm, nữ quỷ đó trước giờ chưa từng có suy nghĩ hại em.”

Chương 374: Cậu như vậy là thích à? 2 Nhận thấy được võ lực không ổn, Thôi Hồng Dần quyết định nói đạo lý: “Anh trả tranh cho em, em muốn hỏi cho rõ ràng, nếu không trong lòng có vướng mắc, hơn nữa… hơn nữa anh nói cô ấy muốn hại em, cũng chỉ là lời nói một phía từ anh, không có chứng cứ.”

“Có ý gì, đợi cô ta ngủ với cậu thật rồi, tôi lại xuất hiện để trừng trị cô ta?”

“Không, không phải, em không có ý đó.”

Thôi Hồng Dần đỏ mặt, xấu hổ lắc đầu: “Thật không dám giấu, lần đầu tiên gặp cô ấy, em đã động chân tình, vậy nên muốn hỏi rõ ràng, nếu cô ấy muốn hại em, chính là cũng thích em.”

“He~~~ tui!”

Liêu Văn Kiệt nhổ một ngụm nước bọt trên đất, giơ tay dùng sức đâm vào ngực Thôi Hồng Dần, đâm mấy phát liền: “Bớt giả dạng tài tử phong lưu trước mặt tôi đi, cậu như vậy mà là thích à,

cậu như vậy là thèm muốn cơ thể cô ta, cậu đê tiện!”

Vút một phát, không biết là đau, hay là xấu hổ, cả mặt Thôi Hồng Dần đỏ như đít khỉ, trừng to mắt nói: “Anh Kiệt, em nói thực tế mà thôi, sao anh lại đổ oan cho người trong sạch như vậy…”

“Bớt cái dáng vẻ này đi, vẻ mặt này của cậu tôi thấy nhiều rồi, trên miệng luôn nói vừa gặp đã yêu, nhưng thực ra là thấy sắc nảy lòng tham mà thôi!” Liêu Văn Kiệt lắc đầu khinh thường, vẻ mặt này, mỗi ngày hắn soi gương đều thấy.

Thôi Hồng Dần non quá, muốn lừa hắn, cửa cũng không có.

“…”

Thôi Hồng Dần bị giáo huấn đến mức nói không nên lời, miễn cưỡng giải thích vài câu, cũng có chút gọi là yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu mấy lời nói nhảm như vậy.

Liêu Văn Kiệt lười để ý cậu ta, quay người đi về phòng của mình: “Đừng lẩm bẩm nữa, nể tình một bát tào phớ, tôi sẽ cho cậu chết tâm cũng phải chết cho rõ ràng, tránh cho sau này lải nhải không ngừng, nói tôi phá hỏng chuyện tốt của cậu.”

“Sao có thể chứ, anh Kiệt công bằng chính trực, em khâm phục anh còn không kịp nữa là!”

“Mông ngựa cũng bình thường, cậu quả nhiên là một tên thư sinh thối nát.”

…

Trong phòng, Thôi Hồng Dần nhìn con nhộng hình người treo trên xà nhà, há to miệng, không biết nên nói gì mới ổn.

“Đừng nhìn nữa, người này còn không bằng cậu, vừa nhìn thấy quỷ đã oa oa kêu loạn, tôi treo cô ta lên, để cô ta yên tĩnh một

chút.” Liêu Văn Kiệt nhìn Thôi Hồng Dần nói: “Nếu cậu không nghe lời người tốt, lại già mồm át lẽ phải nói nhảm mấy lời như lưỡng tình tương duyệt gì đó, tôi sẽ treo cậu lên ba ngày ba đêm.”

Thôi Hồng Dần gật đầu, ví dụ rõ ràng ngay trước mắt, không dám cãi lại.

Liêu Văn Kiệt gỡ vòng tay phật châu xuống, trải bức tranh lên không trung, đưa tay lắc một cái, khiến cho Mạc Sầu đang bám trong tranh rớt mạnh xuống đất.

Tơ đỏ theo hơi nước mà ra, quấn lên cổ Mạc Sầu, đè chặt cô ta lên tường.

“Chậc chậc, chẳng trách Hồng Dần lão đệ rục rịch không yên, quả thật là một mỹ nhân.”

Thấy rõ dung mạo của nữ quỷ, Liêu Văn Kiệt bình tĩnh gật đầu, hỏi: “Không biết sống chết xông vào Vô Môn Cục, có thể thấy cô là quỷ ở nơi khác tới, nói nghe xem, họ tên là gì, trước đây đã từng ngủ với thư sinh chưa?”

Thôi Hồng Dần mặt u oán nhìn Liêu Văn Kiệt, chung quy cũng là người trong lòng hắn, loại ô ngôn uế ngữ như vậy, bảo hắn nghe tiếp thế nào?

Chẳng qua đánh không lại thôi, nếu không….

“Đạo trưởng…”

Mạc Sầu sắc mặt tái nhợt, nhìn con nhộng màu đỏ đang treo trên nóc phòng, cho rằng đó cũng là nữ quỷ, lập tức nói rõ ngọn ngành: “Tiểu nữ tên là Mạc Sầu, nhiều ngày trước gả tới nơi khác, đi qua núi Hắc Phong trấn Vân Lang, bị tiểu quỷ là thủ hạ dưới trướng quỷ vương cướp dâu, tôi tới bước đường cùng nhảy xuống núi tự vẫn…”

“Vốn tưởng rằng con người sau khi chết là kết thúc mọi việc, ai ngờ rằng trở thành cô hồn dã quỷ cũng không được bình yên, những tên tiểu quỷ đó không buông không tha, mỗi ngày tôi trốn tránh truy sát, mệt mỏi rã rời, vẫn mong đạo trưởng minh giám, tôi chưa từng hại ai cả.”

“Tôi không hỏi cô từng hại ai, chỉ hỏi cô từng ngủ với ai.”

Liêu Văn Kiệt nhíu mày, trên người nữ quỷ đã nhiễm tà khí, không phải là từng hại người, mà là chịu sự ảnh hưởng của môi trường, cũng chính xác là một âm hồn mới.

Vậy nên, hại người là điều không thể, đây cũng là nguyên nhân mà hắn không trực tiếp xuống tay giết chết cô ta.

Lý Ngang từng nói, cõi âm có quy tắc của cõi âm, bắt được quỷ, có thể đưa xuống thì cố gắng đưa xuống, chém giết quá mức sẽ chỉ dẫn tới quỷ sai của Địa Phủ mà thôi.

Mạc Sầu nghe vậy, mặt đỏ bừng, cúi đầu nói nhỏ: “Đạo trưởng, tôi chưa từng hại ai, càng không… ngủ…”

“Cái gì, cô nói cái gì? Tôi không nghe thấy, nói to lên chút!”

“Khụ khụ khụ!”

Thôi Hồng Dần lớn tiếng ho khan, trong lòng thầm mắng, đạo sĩ thối không biết xấu hổ, đến nữ quỷ cũng muốn trêu chọc, sao ông trời không bổ một tia sét xuống đánh chết anh ta.

Đùng đoàng đoàng!

Bầu trời chỗ Vô Môn Cục, một tia sét xẹt qua.

*Nguyên văn Hán Việt: *Thức thời vụ, tri tiến thoái, thiện kỳ thân: ** nghĩa là phải nhìn rõ tình hình để quyết định tiến hay lùi và bảo vệ được bản thân nếu không thể vượt qua.

*_Thức thời vụ, tri tiến thoái, thiện kỳ thân:_ *Thức thời vụ, tri tiến thoái, thiện kỳ thân:

Sấm chớp loé lên, oanh kích mặt đất, bức tường tan rã, một chỗ tại biệt viện cứ thế bị san thành bình địa.

Nhìn kỹ lại, đó không phải là sấm chớp do lôi điện mà là từ cây kiếm thần thượng cổ, vật bất ly thân của Yến Xích Hà.

Chương 375: Biết rõ thời thế, biết tiến biết lùi, cố gắng giữ thân! 1 “Yến Xích Hà, đến tuổi này rồi nên tu thân dưỡng tính, tính tình ngươi táo bạo như vậy, coi chừng ngày nào đó khí hỏa công tâm, rơi vào cảnh tẩu hỏa nhập ma mà chết.”

Liêu Văn Kiệt nghe tiếng nhìn lại, lập tức hai mắt tỏa sáng, giọng nói quyến rũ lẳng lơ tận xương này không phải là quỷ vương Cửu Vĩ Hồ thì còn có thể là ai.

Bộ dáng vẫn giống như lần trước gặp mặt. Quỷ vương hoang dã nghèo đến mức áo rách quần manh, một lớp sa mỏng màu đen bao lấy thân thể, nửa che nửa đậy, chỉ có thể miễn cưỡng che khuất dáng người xinh đẹp lẳng lơ.

“Ta biết ngay, hai người này có gian tình, nếu không thì hồ ly tinh đã mặc đồ ngủ đưa tới tận cửa rồi. . .”

“Cửu Vì Hồ, chỗ này không phải chỗ ngươi nên đến!”

Yến Xích Hà đứng trên nóc nhà cách xa Cửu Vĩ Hồ , giơ tay triệu hồi đại kiếm, mũi kiếm để ngang trước người, sát khí ẩn hiện trong mắt: “Chỗ của ngươi có quy tắc của ngươi, chỗ của ta cũng thế, Vô Môn cư không tiếp đãi người ngoài, lập tức rời đi.”

“Sư phụ, con tới giúp người.”

Thập Nhi leo lên nóc nhà, đứng bên cạnh Yến Xích Hà, hai tay nắm một cái rìu chiến cán dài.

“Khốn kiếp, ai bảo con lên đây?”

Yến Xích Hà trừng mắt nhìn Thập nhi, cửu vĩ hồ có dị bảo kề thân, mười phần khó chơi. Vốn đơn đả độc đấu thì ông ta trên cơ hơn Cửu Vĩ Hồ một chút, hiện tại Thập Nhi gia nhập cuộc chiến liền biến thành Cửu Vĩ Hồ trên cơ hơn ông ta một chút.

“Người trẻ tuổi không biết trời cao đất dày, có điều mặc dù cả gan làm loạn, ngược lại cũng là một đấng nam nhi. . .”

Cửu Vĩ Hồ sóng mắt lưu chuyển, thẹn thùng pha chút quyến rũ liếc nhìn Thập Nhi, cười nhìn Yến Xích Hà nói: “Đồ đệ này không tệ, huyết khí phương cương, mạnh hơn ngươi nhiều. Hôm nào nhất định phải thử tài của hắn.”

“Tê tê tê!”

Sắc mặt Thập Nhi đỏ bừng, vô thức kẹp chặt hai chân: “Không xong rồi sư phụ, con có lẽ trúng chiêu rồi.”

“Làm trò mất mặt, xuống dưới cho ta!”

Yến Xích Hà nhấc chân đạp Thập Nhi từ trên nóc nhà xuống, sát khí trong mắt càng nhiều, Cửu Vĩ Hồ ngàn không nên vạn không nên, không nên xuống tay với đồ đệ bảo bối của ông ta .

“Yến Xích Hà, hôm nay ta không phải đến gây sự.”

Cảm giác được giọng điệu Yến Xích Hà trở nên cứng rắn, Cửu Vĩ Hồ chủ động nhường một bước, đưa tay chỉ về phía phòng Liêu Văn Kiệt: “Theo quy tắc làm việc của ngươi, Vô Môn cư không tiếp đãi người ngoài, ma nữ bên đó ta mang đi.”

“Bây giờ mới nói những lời này? Muộn rồi!”

Yến Xích Hà vung kiếm lên bay đến đâm thẳng vào ngực Cửu Vĩ Hồ.

Những năm gần đây, ông ta che giấu không để Thập Nhi xuất sư, còn để nó sống ở nơi bình dị chân chất như trấn Vân Lang, cũng vì muốn bảo vệ cục thịt đầu quả tim này.

Cửu Vĩ Hồ tại sao lại đến đây, Yến Xích Hà lười đi quản. Ông ta chỉ biết Cửu Vĩ Hồ đụng chạm đến cấm kỵ của mình, không thể để yên.

Sát khí cuồn cuộn đánh tới, như muốn đánh đến ngươi chết ta sống. Cửu Vĩ Hồ liền sững sờ, thầm mắng Yến Xích Hà điên rồ, lấy ra hồng la quỷ tán tiếp chiêu.

Bành! !

Trong chớp mắt, ánh kiếm và tà khí không ngừng rít gào. Vô Môn cư vốn rách nát, giờ bị cuồng phong quét qua, tức đổ sụp hơn nửa.

“Đi.”

Liêu Văn Kiệt khiêng lên người kén treo giữa không trung, xách cổ áo Thôi Hồng Dần tránh ra thật xa. Mạc Sầu kinh sợ bối rối nhìn về phía chiến trường, đi theo sau Liêu Văn Kiệt, trước khi đi không quên cầm theo bức tranh của mình.

Chạy xa gần trăm bước chân, Liêu Văn Kiệt nhìn thấy Thập Nhi cả người đầy bụi đất, bước lên tụ họp với cậu ta.

“Thập đệ, Hồng Dần lão đệ giao cho cậu, trông chừng cho kỹ, tôi đi áp trận cho Yến đại hiệp.” Ném Thôi Hồng Dần, tiểu Sương ở trong kén xuống, Liêu Văn Kiệt quay trở lại đường cũ.

“Kiệt ca, để em đi . . .Uy. . . Chạy nhanh thật.”

Thật vất vả mới gặp được một con yêu quái lợi hại, lại phải ở lại bảo vệ thư sinh, trong lòng Thập Nhi mười phần tiếc nuối, thở dài nói: “Hồng Dần lão đệ, sáng mai đệ phải đền bù cho ta mấy

chén tàu hũ. . . Ồ, phía sau đệ là ai, mau qua đây.”

Quay đầu nhìn thấy Mạc Sầu sau lưng Thôi Hồng Dần, Thập Nhi không hề nghĩ ngợi, ngang nâng búa dài kéo Thôi Hồng Dần ra sau mình.

Tê lạp!

Một búa của cậu bổ người kén ra, thả ra tiểu Sương bị giam bên trong, đầu búa sắc bén chỉa thẳng Mạc Sầu, lạnh lùng nói: “Ma nữ ngươi lá gan thật lớn, ngay cả người của Vô Môn cư cũng dám đụng, hôm nay tuyệt không thể tha cho ngươi!”

“Không phải a, Thập huynh, huynh hiểu lầm rồi, Mạc Sầu là ma…tốt.” Thôi Hồng Dần vội vàng giải thích.

“Tiểu thư, em ở đây, rốt cuộc cũng tìm được người.”

Tiểu Sương gỡ bỏ đám dây đỏ trên người, dưới cái nhìn ngạc nhiên của Thập Nhi và Thôi Hồng Dần tiến lên ôm chặt Mạc Sầu.

“Tiểu Sương! Người bên trong kén thì ra là em, không đúng. . . sao em lại ở chỗ này?”

Mạc Sầu ngơ ngác nhìn, chỉ vào đám dây đỏ lộn xộn trên mặt đất tán, lại nhìn tiểu Sương đầu tóc rối bù khóc như mưa, trái tim đột ngột xiết chặt, đau lòng nói: “Tiểu Sương, có phải . . . Người đó có phải đối với em. . . anh ta đã làm gì em?”

Nói rồi, Mạc Sầu nhịn không được nước mắt chảy xuống, ông trời bất công, tiểu Sương tâm tính hiền lành, tại sao lại để chuyện này xảy ra trên người em ấy?

Lại nghĩ đến chính mình lưu lạc thành hồn ma dã quỷ, Mạc Sầu lập tức oán hận bản thân, đều là lỗi của cô ta, nếu như cô ta không gả đi xa xứ thì sẽ không gặp phải ma cướp cô dâu, cũng sẽ không nhảy núi mà chết, tiểu Sương càng sẽ không bị. . .

. . .

Chương 376: Biết rõ thời thế, biết tiến biết lùi, cố gắng giữ thân! 2 Hồng la quỷ tán treo cao trên không, mặt dù xoay tròn, ánh sáng màu đỏ kỳ dị bốc lên. Dưới dù khói đen cuồn cuộn, hóa thành từng cột khói đen, từ bốn phương tám hướng hướng nhào về phía Yến Xích Hà.

“Kiếm quy vô cực!”

“Hạo thiên chính khí, vạn pháp quy tông!”

Yến Xích Hà ném đại kiếm, hai tay giơ cao đẩy ra, từng thanh trường kiếm từ hộp kiếm sau lưng ông ta bay ra. Ánh kiếm như mưa, phóng lên trời cao, bện thành tấm lưới kiếm dày đặc, đem từng đường cột khói toàn bộ diệt sạch.

“Long khiếu cửu thiên, vạn kiếm tề phi!”

Động kiếm xé không, từng tiếng gào thét rít dài điên cuồng công kích như mưa về phía Cửu Vĩ Hồ.

Cửu Vĩ Hồ chống lên hồng la quỷ tán, bị mưa kiếm chói mắt đánh trúng phải lùi từng bước, hai chân bị kéo lê trên đất tạo ra hai đường rãnh.

Cô ta trong lòng rung động không thôi, không biết hôm nay Yến Xích Hà uống nhầm thuốc gì, thế công càng ngày càng mãnh liệt, cô ta đúng là có chút không chống đỡ nổi.

Rõ ràng tối qua, thế cục hoàn toàn tương phản, Yến Xích Hà ở trước mặt cô ta chật vật không thôi. . .

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mới khiến cho Yến Xích Hà thay đổi hoàn toàn?

Đột nhiên, Cửu Vĩ Hồ thoáng nhìn qua phát hiện Liêu Văn Kiệt

ẩn thân ở chỗ tối, âm thầm mai phục, chuẩn bị đánh úp bất ngờ.

Biết rõ thời thế, biết tiến biết lùi, cố gắng giữ thân!

Cửu Vĩ Hồ cắn răng, u oán nhìn Liêu Văn Kiệt, thân thể trốn vào cây dù đỏ, chạy trốn vào bầu trời đêm phương xa.

“Chạy đi đâu!”

Yến Xích Hà ném đại kiếm, thân thể nhảy một cái, chân đạp kiếm vọt thẳng hướng cây dù đỏ biến mất.

Liêu Văn Kiệt: (— `′ —)

Yến Xích Hà tối nay không không đúng lắm, đối diện người tình già không đạp nước cũng thôi, thế mà còn phát hoả lớn như vậy.

Chẳng lẽ là vì Thập Nhi?

Có vẻ cũng chỉ có khả năng này.

. . .

Nơi xa ánh vàng cùng mây hồng chớp lóe, sau đó trở về yên tĩnh, Liêu Văn Kiệt đợi nửa ngày không thấy Yến Xích Hà trở về, liền đi đến chỗ đám người Thập Nhi, Thôi Hồng Dần.

“Tiên trưởng, tiểu Sương đã kể rõ đầu đuôi, tôi với em ấy tình như tỷ muội, ngài cứu em ấy một mạng cũng giống như cứu tôi một mạng, hiện giờ tôi chỉ là một du hồn dã quỷ, đại ân đại đức chỉ có thể đến kiếp sau kết cỏ ngậm vành** báo đáp.”

Kết cỏ ngậm vành**: dùng hành động để trả ơn.

Thấy Liêu Văn Kiệt đi tới, Mạc Sầu hai chân quỳ xuống đất hành đại lễ, tiểu Sương bên cạnh cũng quỳ theo: “Trước đó tôi hiểu lầm tiên trưởng, ngàn sai vạn sai đều là tôi bụng dạ hẹp hòi

(Nguyên văn: lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử), mong ngài khoan hồng độ lượng, đừng đem tức giận đổ lên người tiểu Sương.”

Cô đã hiểu lầm cái gì rồi?

Liêu Văn Kiệt nhíu mày, né tránh hai người quỳ lạy, nói: “Thì ra cô chính là cái cô tiểu thư xui xẻo đó. Cũng tốt, tìm được cô, cô ta cũng coi như cũng coi như giải được một đoạn tâm kết. . . Ừm, Vô Môn cư bị quỷ vương dòm ngó, nơi này không an toàn nữa, để nha hoàn của cô sớm về nhà đi thôi.”

“Tiên trưởng, chỉ sợ tiểu Sương không thể quay về.”

Mạc Sầu mặt lộ vẻ đau khổ: “Em ấy cùng tôi gả đi xa, tôi nửa đường bỏ mình, nếu một mình em ấy trở về, cho dù đến đâu cũng sẽ chịu hết nhục nhã. Chỉ mong tiên trưởng thấy em ấy đáng thương giữ ở bên người làm người hầu bưng trà rót nước cũng tốt hơn một mình cô ta bơ vơ không nơi nương tựa.”

“? ? ?”

Có ý gì đây, sao cô lại đẩy người vào hố lửa chứ?

“Tiểu thư, em chỉ muốn đi theo bên cạnh người. . . Có thể hay không đừng đưa em cho người khác. . .” Tiểu Sương cúi đầu rơi lệ, cô ta cũng biết Mạc Sầu là vì muốn tốt cho cô ta, nhưng cô ta thà rằng Mạc Sầu ích kỷ một chút, để hai người cùng làm cô hồn dã quỷ.

“Tiểu Sương, đừng nói lời ngốc nghếch, ta là du hồn trôi dạt không nhà, không biết lúc nào mới có thể siêu sinh, em ở cùng ta sẽ chỉ chịu khổ chịu tội thôi.”

Mạc Sầu lắc đầu liên tục, chủ tớ hai người nói đến chỗ thương tâm, cùng nhau ôm đầu khóc rống.

“. . .” x3

Tiếng khóc thật khiến người ta buồn bực.

Ba người đàn ông gãi đầu, Thôi Hồng Dần do dự một lát, không muốn nhìn thấy người trong lòng rơi lệ, có lòng tiến lên an ủi.

Liêu Văn Kiệt thở dài, ngửa đầu nhìn theo hướng Yến Xích Hà rời đi, ám đạo lão đạo sĩ cẩn thận chút, đừng trúng kế điệu hổ ly sơn (dụ hổ rời núi để dễ tấn công) của hồ ly tinh.

“Kiệt ca, hai cô ấy thảm như vậy, anh có cách nào giúp bọn họ không?” Thập Nhi kéo tay áo Liêu Văn Kiệt, lặng lẽ chỉ vào hai bóng dáng lẻ loi không người giúp.

“Người đã chết kia tôi có cách, sớm ngày đưa đi đầu thai là được, còn người sống. . . chịu bó tay, chỉ có thể cho chút tiền thôi.”

“A, sớm ngày đưa cô ta đầu thai?”

Thập Nhi gãi gãi đầu, nhỏ giọng nói: “Sớm ngày đầu thai là tốt, nhưng Hồng Dần lão đệ với ma nữ kia tình đầu ý hợp, đưa cô ta đi đầu thai chẳng khác nào chia rẽ người có tình.”

“Thập đệ, một hồi thì muốn tôi giúp cô ta đầu thai chuyển thế, một hồi lại không muốn tôi chia rẽ người có tình, cậu có thể kiên trì một chút không?”

Liêu Văn Kiệt cạn lời, nói: “Còn có, uổng cho cậu là người tu hành, người ma khác biệt đừng nói cậu không biết, tôi không chia rẽ bọn họ, chẳng lẽ trơ mắt nhìn Hồng Dần lão đệ chết trên người cô ta?”

“A cái này. . .”

Thập Nhi mặt đỏ, Liêu Văn Kiệt đang nói cái gì thế, sao hắn nghe không hiểu!

“Bớt giả ngây thơ đi, cậu đã 25 tuổi rồi, cái nên hiểu và không nên hiểu, cậu hẳn là nên biết mới đúng.” Liêu Văn Kiệt không khách khí nói.

Vù!

Chương 377: Anh Kiệt, anh không hiểu tình yêu. 1 Đúng lúc này, một đạo kim quang từ xa hối hả phóng tới, Yến Xích Hà rơi xuống đất thu kiếm, đằng đằng sát khí nhìn chằm chằm Mạc Sầu.

Lúc ma nữ vào cửa, ông ta liền cảm giác được, chỉ là một tiểu quỷ nên ông ta lười quản, muốn nhìn xem Liêu Văn Kiệt và Thập Nhi xử trí thế nào.

Kết quả Thập Nhi gấp hạc giấy quá nhập tâm, căn bản không chú ý tới, còn cách xử lý của Liêu Văn Kiệt. . . Sai thì không sai, chỉ là quá giày vò, nếu đổi thành ông ta khẳng định giải quyết dứt khoát.

Thật không ngờ tới, một con tiểu ma nữ không đáng nhắc đến, thế mà lại dẫn tới quỷ vương Cửu Vĩ Hồ, còn hại Thập Nhi bại lộ trước mặt Cửu Vĩ Hồ.

Cái này không thể nhịn!

“Sư phụ, người muốn làm gì?”

Nhìn thấy ánh mắt Yến Xích Hà không tốt, Thập Nhi liền biết phiền phức tới rồi.

Đúng như dự đoán, Yến Xích Hà hừ lạnh một tiếng, nói với Mạc Sầu: “Người ma khác đường, nơi này không có chỗ cho cô, tôi cho cô hai con đường, hoặc là cô tự đi, hoặc là tôi đưa cô đi!”

Làm sao đưa đi, làm phép đưa đi sao, nhìn thấy tư thế cầm kiếm của Yến Xích Hà liền biết.

Ông ta tự mình ra tay, Mạc Sầu chỉ có một con đường chết.

“Sư phụ, khi còn sống cô ta bị quỷ vương hại chết, sau khi chết lại trở thành du hồn dã quỷ, thật đáng thương.”

“Con thì biết cái gì, cô ta đáng thương, con thì không đáng thương?”

Yến Xích Hà nổi giận đùng đùng trừng mắt Thập nhi: “Chính là bởi vì cô ta dẫn tới Quỷ Vương Cửu Vĩ Hồ, mới dẫn đến con bị Cửu Vĩ Hồ nhìn chằm chằm, bản thân cũng khó bảo toàn, còn có nhàn rỗi quản người khác. Con biết làm người như vậy, sao lại không quan tâm đến ta một chút?”

“Thân thể sư phụ tốt như vậy, không cần quan tâm cũng có thể trường mệnh trăm tuổi.” Thập Nhi nhỏ giọng lầm bầm.

“Bớt nói nhảm, đứng một bên cho ta!”

Yến Xích Hà đẩy Thập Nhi ra, cầm kiếm chỉ vào Mạc Sầu: “Quỷ vương vì cô mà đến, cô không đi, hai người bên cạnh cô sẽ phải gặp tai nạn, tôi mặc kệ cô lúc còn sống đáng thương cỡ nào, nhưng hiện tại, về tình về lý, cô đều phải vì hai người bọn họ suy nghĩ một chút.”

” Đạo sĩ thối, không cần lòng tốt của ông, chúng ta liền rời đi.”

Thôi Hồng Dần nhặt bức tranh lên, lôi kéo Mạc Sầu muốn rời đi. Không kéo nổi. Tay triệt để gà, muốn kéo đi một nữ quỷ cơ hồ không có khả năng.

“Thôi công tử, Tiểu Sương, hai người các ngươi không thể đi theo bên cạnh tôi.”

Mạc Sầu liên tục lắc đầu: “Vị tiên trưởng này nói rất rõ ràng, hai người các ngươi đi theo bên cạnh tôi, chỉ có nguy hiểm đến tính mạng, tôi hại các ngươi một lần, không thể hại lần thứ hai

nữa.”

“Tiểu thư, em cam tâm tình nguyện.”

- Đúng vậy, tôi cũng cam tâm tình nguyện!

“……”

Yến Xích Hà lắc đầu, nói người quỷ thù đồ, còn muốn chấp mê bất ngộ, hai người này không cứu được.

Liêu Văn Kiệt đứng ở một bên, đảm nhiệm vai trò quan trọng —— người qua đường thuần túy.

Có một nói một, Yến Xích Hà có chút không nói tình người, nhưng nói đi cũng phải nói lại, bất kể nhà ai có con trai vô cớ bị cuốn vào thị phi, còn tùy thời điểm có thể nguy hiểm đến tính mạng, cũng sẽ không cho thủ phạm sắc mặt tốt.

Hơn nữa, trái tim Mạc Sầu cũng quá lớn. Bị Quỷ Vương đuổi giết chung quanh, không muốn cẩu mệnh* đã đành, cư nhiên còn có tâm tư đi trêu trọc thả thính, tình cảm không rõ ràng đem Thôi Hồng Dần dần kéo vào trong hố !

*Cẩu mệnh(苟命): tùy tiện, cẩu thả. ở đây ý là MS không muốn số mệnh của mình tùy tiện bị định đoạt như vậy.

*Cẩu mệnh(苟命): tùy tiện, cẩu thả. ở đây ý là MS không muốn số mệnh của mình tùy tiện bị định đoạt như vậy.

Vẫn là nói, bởi vì lúc cô ta chết là trên đường đưa gả, cho nên chấp niệm tìm một người thật lòng yêu nhau, lại khoác áo cưới một lần nữa…

Liêu Văn Kiệt âm thầm gật đầu, đừng nói nữa, thật đúng là có một chút khả năng

Nếu thật sự là như vậy, nói ra sớm một chút là được, mọi

người hỗ trợ nghĩ biện pháp.

Ví dụ như Thôi Hồng Dần, khẳng định rất vui vẻ giúp cô ta khoác áo cưới, trước long phượng chúc uống một chén rượu giao bôi.

Về phần đêm động phòng hoa chúc , vậy thì miễn đi, Thôi Hồng Dần thân thể quá yếu, một trận giày vò này, ít nhất phải mất đi dương thọ vài năm.

Đương nhiên, nếu Mạc Sầu cứng rắn muốn kiên trì một đêm viên mãn, Liêu mỗ hắn cũng có thể hỗ trợ, giúp người vui vẻ là mục đích trước sau như một của hắn, sau khi uống chén rượu giao bôi, hắn cắn răng đuổi Thôi Hồng Dần ra khỏi phòng, chịu chút ủy khuất vẫn có thể.

“Anh Kiệt, anh Kiệt…”

Thập Nhi đẩy Liêu Văn Kiệt: “Anh đang suy nghĩ cái gì vậy, cười thật dọa người a!”

“A, tôi đang suy nghĩ con hồ ly tinh kia, hôm nay cô ta ở trong tay Yến đại hiệp chịu thiệt, hôm nào đó nhất định sẽ tới cửa báo thù, nếu Yến đại hiệp vừa vặn xuất môn đi dạo, hai chúng ta chẳng phải là rất nguy hiểm sao.” Liêu Văn Kiệt thuận thế tiếp lời.

“Chuyện nghiêm túc như vậy, sao anh lại cười…”

“Nhìn mặt tôi là biết, lúc chết khẳng định đau đớn nhưng cũng vui vẻ.”

“A, nghe không hiểu.”

Nghĩ đến mỹ mạo cửu vĩ hồ, Thập Nhi có chút…

Tuyệt không thể hâm mộ, nhỏ giọng nói: “Sư phụ rất tức giận, anh có biện pháp giúp bọn họ hay không, tốt nhất là để sư phụ

cũng không tìm ra điểm yếu gì.”

“Chỉ sợ không được, Yến đại hiệp ăn cá rất lợi hại.”

“?”

“Rất biết châm ngòi.” Liêu Văn Kiệt nhún nhún vai, về lợi ích cá nhân mà nói, hắn khẳng định đứng bên Yến Xích Hà.

“Không phải chứ, anh Kiệt, ngay cả anh cũng máu lạnh như vậy?” Thập Nhi bĩu môi.

“Cái gì gọi là máu lạnh, Yến đại hiệp còn không phải vì tốt cho cậu, cậu có tâm tư xen vào việc của người khác, không bằng nghĩ mỗi buổi sáng pha ấm trà cho ông ta, tận một tận hiếu đạo.”

Chương 378: Anh Kiệt, anh không hiểu tình yêu. 2 Nghĩ đến việc lấy tiền đổi lấy Yến Xích Hà chỉ điểm, Liêu Văn Kiệt hảo tâm nhắc nhở Thập Nhi: “Đừng tưởng yêu là đương nhiên, Yến đại hiệp vì cậu trả rất nhiều tâm huyết, nghe lời, ngoan một chút, đừng chọc ông ta tức giận.”

“Cái này em biết, nếu không năm em mười sáu tuổi liền rời khỏi nhà”

Thập Nhi nhỏ giọng nói thầm, cậu bên này vừa nói xong, bên kia Yến Xích Hà cả khuôn mặt liền đen xuống, tay trái để sau lưng, chợt nắm tay, biến thành móng vuốt.

Muốn đánh ai đó!

“Anh Kiệt, thật sự không có biện pháp lưỡng toàn kỳ mỹ*?”

*Lưỡng toàn kỳ mỹ: thuận cả đôi bên

*Lưỡng toàn kỳ mỹ: thuận cả đôi bên

Thập Nhi nhìn về phía giữa sân, Mạc Sầu cùng Tiểu Sương ôm

đầu khóc, Thôi Hồng Dần vây quanh, cậu nhìn không đành lòng.

“Không có, người quỷ thù đồ, nói chuyện yêu thì có thể, diện mạo ở bên nhau thật sự không được, trừ phi bọn họ tự sát tại chỗ.”

Liêu Văn Kiệt liếc mắt nhìn hai người một quỷ, sau đó nhìn về phía Yến Xích Hà, thăm dò nói: “Đã chết rồi khẳng định không chết thêm không được, nhưng mà, giúp Mạc Sầu cùng Hồng Dần lão đệ hoàn thành tâm nguyện, vẫn có thể thử một chút.”

“Nói bậy bạ!” Yến Xích Hà hừ lạnh một tiếng, lưng đeo trường kiếm, đi về phía căn phòng rách nát của mình.

Đạo sĩ thật giả tạo.

Liêu Văn Kiệt cúi đầu cười, lúc ngẩng lên thay đổi thành khuôn mặt nghiêm túc: “Ba người các ngươi, muốn khóc ra bên ngoài khóc, tôi nơi này có một cách, có thể giúp các ngươi hoàn thành tâm nguyện, tuy không nói chết mà không hối tiếc, nhưng so với cái gì cũng không tốt hơn.”

Nói xong, hắn đi vào trong phòng mình, Thập Nhi kéo Thôi Hồng Dần lên, Tiểu Sương cũng đỡ Mạc Sầu đuổi theo.

……

Trong phòng, Liêu Văn Kiệt phất tay mở ra hai chùm dây đỏ, quấn quanh người Mạc Sầu cùng Thôi Hồng Dần, vì bọn họ dệt hôn y màu đỏ.

“Nói nhảm tôi cũng không nói nhiều, mặc kệ các ngươi là lang tình thiếp ý cũng tốt, hay là thấy sắc nảy sinh ý định cũng được, nếu một người muốn cưới, một người muốn gả, hôm nay liền ở chỗ này xử lý sự tình.”

Liêu Văn Kiệt dưới chân rải ra sợi chỉ đỏ, điên cuồng lan tràn

cả gian phòng, bàn đỏ, ghế đỏ, chữ đỏ, tấm giường màu đỏ, kết thành đồng tâm.

Thập nhi lấy hai cây nến đỏ, một bình rượu ngon Yến Xích Hà cất giấu, đặt ở trên bàn đỏ.

“Cái gì mà, nhà trai là thư sinh nghèo, không có thân thích bằng hữu, nhà gái vừa mới chết không bao lâu, tìm thân thích bằng hữu tới đây cũng không thích hợp, chỉ có thể tối giản thế này .”

Liêu Văn Kiệt rất không chịu trách nhiệm nói: “Chuyện chủ trì hôn lễ này, tôi sẽ không làm, nhưng mà nghĩ đến các ngươi cũng sẽ không để ý, dù sao có thể động phòng là được.”

“Khụ khụ khụ!”

Thôi Hồng Dần thân thể nhược xương, vừa mới thổi một chút gió lạnh, nắm tay liên tục ho khan.

“Các ngươi bận rộn , chúng tôi sẽ không quấy rầy.”

Liêu Văn Kiệt gọi Thập Nhi cùng Tiểu Sương rời đi, lưu lại hai cái người có chút chật chội… Si nam oán nữ.

“Anh Kiệt, đây là giải pháp của anh?”

Bên ngoài phòng, Thập Nhi không hiểu lắm: “Tôi nhìn ngang qua, hai người bọn họ ngoại trừ bái thiên địa cùng động…

Ngoại trừ bái thiên địa, kết quả gì cũng không có a?”

Trong lúc nhất thời, ánh mắt Thập Nhi nhìn về phía Liêu Văn Kiệt có chút không đúng, suy nghĩ hắn đang giúp Thôi Hồng Dần hoàn thành chuyện tốt.

“Nói thật, tuy rằng bọn họ tự xưng là yêu từ cái nhìn đầu tiên, nhưng từ khi quen biết tới nay, cũng chưa từng nói qua vài câu,

em cũng không hiểu bọn họ lấy đâu ra cơ sở tình cảm.”

Liêu Văn Kiệt nhíu mày nói: “Tôi miễn cưỡng thừa nhận bọn họ đã yêu qua, tổ chức hôn lễ, làm cho trong lòng bọn họ không còn chấp niệm, đưa Mạc Sầu đi đầu thai cũng tốt.”

“Còn muốn chia rẽ?”

“Không, đây không phải là chia rẽ.”

Liêu Văn Kiệt nghiêm túc nhìn về phía Thập Nhi: “Nếu lưỡng tình lâu dài, há lại ở triêu triêu mộ mộ, nếu Hồng Dần lão đệ thật sự cực kỳ yêu Mạc Sầu, hai mươi năm sau, cậu ta hoàn toàn có thể tìm Mạc Sầu chuyển thế tiếp tục tiền duyên.”

“Cái này… Thiên hạ lớn như vậy, tìm như thế nào?”

“Ngốc!” Liêu Văn Kiệt ghét bỏ trừng mắt nhìn Thập Nhi một cái: “Hồng Dần lão đệ là người đọc sách, anh ta hoàn toàn có thể thi lấy công danh, hai mươi năm lăn lộn lăn lộn, lăn lộn với đại quan coi như không khó.”

“Không thể nào, sư phụ em nói làm quan cũng khó.”

Thập Nhi liều mạng lắc đầu.

“Nhìn thái độ cá nhân, xem vì sao cậu ta làm quan, Hồng Dần lão đệ có thể vì tình yêu buông bỏ hết thảy, tự nhiên có thể bò đến quan lớn hậu lộc. Bò không được, chứng tỏ tình yêu của cậu ta cũng bình thường, thuần túy làm người bình thường.”

” Anh Kiệt, thứ cho em nói thẳng, lời này của anh có chút già mồm át lẽ phải.”

Thập Nhi nghe được gãi đầu, một lúc lâu sau, thật cẩn thận nói: “Hai mươi năm sau, anh nghiêm túc đó à?”

“Đương nhiên là giả, hai mươi năm sau, Mạc Sầu đầu thai

thành tiểu cô nương, Hồng Dần lão đệ râu ria một phen, một đêm vong tình liền rơi xuống nước, cậu nói xem lúc đó vì sao cô ta lại phải gả đi?"

"A cái này..."

"Lại nói Hồng Dần lão đệ bên này, hai mươi năm trải qua phong sương, Mạc Sầu đối với cậu ta mà nói, cũng chỉ là một đoạn hồi ức, không khắc cốt ghi tâm, sẽ không giống như bây giờ yêu muốn chết muốn sống."

"Em hiểu rồi..."

Thập Nhi nặng nề gật đầu, nhìn chằm chằm hai mắt Liêu Văn Kiệt: "Anh Kiệt, anh không hiểu tình yêu!"

Liêu Văn Kiệt: (??????)

"Tôi không hiểu không sao, dù sao cũng có người yêu tôi, cũng không phải tôi không gả."

Chương 379: Anh Kiệt, anh không hiểu tình yêu. 3 "Ách, nghe rất vô trách nhiệm..."

Thập Nhi gãi đầu, có cảm giác mà phát ra: "Anh vừa nói như vậy, em đột nhiên phát hiện Hồng Dần lão đệ cũng quá thảm."

"Không thảm, so với cái gì cũng không thảm, một đoạn tình yêu còn có nhớ nhung và đã từng có đã rất viên mãn rồi. Huống hồ, nếu như cậu ta thật sự vì yêu mà chết, vậy cha mẹ dưới cửu tuyền của anh ta mới kêu thảm, sinh cậu ta nuôi lớn cậu ta, không phải để cho cậu ta lụy tình!"

Liêu Văn Kiệt nói xong, thấy Thập Nhi như có điều suy nghĩ, nhún nhún vai, bổ sung một câu: "Đương nhiên, đây là đứng ở góc độ người qua đường nói chuyện, tôi không phải là người trong cuộc, không giải được tơ tình của bọn họ, chỉ có thể nói ông trời

tạo hóa trêu người, để cho bọn họ gặp nhau sai thời điểm.”

“Anh Kiệt, anh nói chuyện thật đúng là…”

“Tôi nói chuyện cứ như vậy, đủ thẳng thắn, cậu tin hay không tin, tôi còn có thể thẳng thắn một chút.”

-“ Em không tin!”

“Nghe cho kỹ, lúc Mạc Sầu còn sống, là viên ngọc quý trong lòng bàn tay của đại gia giàu có, môn đăng hộ đối cũng là thiếu phu nhân nhà người khác. Chỉ có Hồng Dần lão đệ này thư sinh nghèo, không văn không võ, muốn có phụ nữ, chỉ có chờ hồng hạnh vượt tường, thế thì động phòng hoa chúc còn có thể có chuyện của cậu ta?”

□(□д□;)□

Thập nhi không nói gì, đầu óc đột nhiên đau lên, thật muốn hắn nói cái gì đó, hay là lại câu nói kia ——Anh Kiệt thật sự không hiểu tình yêu.

Thấy Thập Nhi lâm vào trầm mặc, bắt đầu tái tạo tam quan, Liêu Văn Kiệt hài lòng gật đầu.

Đây chính là nên như vậy a!

Nhân phẩm của Thập Nhi tốt, giá trị vũ lực có Yến Xích Hà dạy dỗ, không chọn ra tật xấu gì, chỉ có phương diện tâm tính này, có thể là Yến Xích Hà quan tâm quá mức, dẫn đến Thập Nhi quá mức ưu sầu đa cảm.

Điều này là không tốt, tương lai sẽ bị thiệt thòi.

Nghe trong phòng hai người thấp giọng thì thầm tâm sự với nhau, Liêu Văn Kiệt lấy ra lệnh bài Đầu Trâu, chờ thời gian không sai biệt lắm, liền đưa Mạc Sầu đi đầu thai.

Hoa chúc có thể có, động phòng nhưng lại không được, thân thể Thôi Hồng Dần chịu không nổi sự giày vò của Mạc Sầu.

Liêu Văn Kiệt cầm lệnh bài, đang lẩm bẩm, đột nhiên nhớ tới một chuyện, khu vực này dường như không thuộc quản lý của Lý Canh Đinh, nếu gọi ra đầu trâu khác…

Vấn đề không lớn, tiền có thể xua đuổi quỷ, tiền có thể thông thần, chen ngang đầu thai mà thôi, còn không phải chuyện tưới nước.

“Thập đệ, cậu chậm rãi canh giữ, tôi đi vệ sinh cái đã.”

Nghĩ đến đây, Liêu Văn Kiệt cầm lệnh bài đi về phía trong sân. Vừa đến núi giả, hắn liền dừng lại xoay người, nhìn về phía Tiểu Sương luống cuống tay chân phía sau: “Thế nào, cô cũng tới đây vệ sinh?”

“Không, không phải.”

Tiểu Sương cúi đầu không dám ngẩng lên, rụt rè nói: “Tiểu thư nói, tâm nguyện của cô ấy đã hoàn thành rồi, về sau không còn tiếc nuối nữa, cho nên… Để cho tôi không thể chết, ở lại bên cạnh Tiên Trưởng báo đáp ân tình.

- Phi, cô ta cư nhiên không cho cô ở lại bên cạnh Hồng Dần lão đệ, đây thật đúng là…”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, vỗ vỗ đầu Tiểu Sương: “Nếu cô đã là người của tôi, vậy tôi bây giờ sẽ cho cô mệnh lệnh tiếp theo, sau này sống vì chính mình, trời đất rộng lớn, không cần đi theo tôi.”

“Không được, chỉ có cái này không thể nghe tiên trưởng.” Tiểu Sương ngẩng đầu, ánh mắt kiên định nhìn Liêu Văn Kiệt.

- Vậy tôi hứa gả cho Thập đệ của tôi!

“Cái này cũng không thể nghe tiên trưởng.”

“Đừng gọi ta là Tiên Trưởng.”

“Công tử.”

“Không ổn!”

Liêu Văn Kiệt sờ tấm vải đen trên đầu: “Thấy không, chỉ đơn thuần là hòa thượng thôi, không cần tiểu nha hoàn.”

Tiểu Sương là người cố chấp, nhận định cái gì chính là cái đó. Loại tiểu cô nương này, gặp được Liêu Văn Kiệt cơ bản là tốn công vô ích, khi hắn cởi thắt lưng quần trợ giúp thực vật sinh trưởng, liền sợ tới mức nhanh như chớp chạy đi.

“Mượn lời hồ ly tinh mà nói, người trẻ tuổi không biết trời cao đất dày, một chút đạo hạnh, liền dám mạnh lời trước mặt ta, hừ hừ, dọa chết ngươi.”

Liêu Văn Kiệt phấn chấn tinh thần, nâng thắt lưng quần lên, trong ngực lấy ra lệnh bài đầu trâu, một chút niệm lực rót vào trong đó.

Một lát sau, một vết nứt đen kịt xé ra, rùng mình ,ớn lạnh thấu xương đổ xuống núi giả đình viện, thân ảnh cao lớn chậm rãi đi ra.

Đầu trâu, mắt quỷ, áo choàng và áo giáp, cùng với một thanh tam cổ cương xoa mang tính biểu tượng, sứ giả địa phủ câu hồn cảm ứng triệu hoán, từ âm phủ chủ động hiện thân.

Không ngoài dự đoán của Liêu Văn Kiệt, cái đầu trâu này cũng không phải là Lý Canh Đinh, trên đầu sừng hoàn hảo, càng không có buộc đai đỏ.

“Tiểu đạo sĩ, cậu lấy đâu ra lệnh bài?”

Vừa xuất hiện, Ngưu Đầu liền lớn tiếng quát hỏi: “Mau nói,

bảo vật truyền tấn sứ giả câu hồn, tôi chưa bao giờ phát ra một tấm nào ở nhân gian, cậu làm sao có thể có?"

Tính tình có chút nóng nảy, nhưng vấn đề không lớn, lúc Lý Canh Đinh xuất hiện cũng dùng lỗ mũi nhìn người, sau khi thu tiền chính là một loại thái độ khác.

Liêu Văn Kiệt không chút hoang mang nói: "Đầu trâu Đại Thần, vật này là do một vị sứ giả Câu Hồn khác tặng, tôi cùng ông ta là chí giao hảo hữu, huynh đệ tương xứng lẫn nhau, ông ta đáp ứng tôi có việc có thể dùng vật này, có thể tìm được trợ giúp."

Đầu Trâu nghe vậy, ngữ khí cải thiện: "Ông ta đáp ứng cậu, không phải tôi đáp ứng cậu, sau này không cần dùng vật này nữa, nếu không nhất định sẽ đem tội quấy nhiễu trật tự âm ti quấn lấy cậu."

"Chờ một chút."

Mắt thấy đầu trâu sắp xoay người rời đi, Liêu Văn Kiệt lấy ra một nắm đồng tiền, đưa về phía hắn: "Chút tâm ý, xin hãy vui vẻ nhận lấy."

"....."

Quỷ hỏa trong mắt đầu trâu lóe lên, do dự một lát, vẫn đưa tay nhận lấy.

"Chỉ một lần này, nể tình cậu có lệnh bài."

Chương 380: Một tay nuôi nấng, chỉ có thể nhịn 1 "Đây là tự nhiên."

Liêu Văn Kiệt mỉm cười: "Đầu trâu Đại Thần, tôi có một bằng hữu, mấy ngày trước bị lệ quỷ hại, biến thành du hồn dã quỷ không cách nào đầu thai, thỉnh đại thần thông dung một hai, an bài một nơi tốt để đầu thai chuyển thế."

“Không được, địa phủ có quy củ, không thể làm bậy.”

Hiểu mà. Liêu Văn Kiệt cười gật đầu, lại đưa qua một thanh kiếm kim tiền.

Đầu trâu không chút do dự nhận đồng tiền, đặt ở trong tay điên đảo: “Lần này đi phương bắc năm mươi dặm, có một hộ gia đình giàu có, canh giờ đã đến, tôi có thể giúp cậu hỏi một chút, nhưng kết quả như thế nào, tôi liền không nói trước được.”

Con trâu này, muốn tiền nói thẳng, có thể đừng như vậy không?

Liêu Văn Kiệt thầm nghĩ phiền toái, đang muốn móc tiền lần nữa, đột nhiên phát hiện ánh mắt đầu trâu không thích hợp, trong quỷ hỏa ẩn chứa sát ý, bàn tay càng nắm chặt tam cổ cương xoa, hiển nhiên là nổi lên tâm tư giết người vượt hàng.

Cùng là đầu trâu, tại sao khoảng cách giữa trâu và trâu lớn như vậy? Hay là nói, đầu trâu đều là một đức hạnh, Lý Canh Đinh là bị Lý Ngang đánh mềm?

“Đại thần, ông làm gì vậy?”

Liêu Văn Kiệt điểm mũi chân , rút lui về phía sau mười thước, ánh mắt dần dần chuyển lạnh.

“Tiểu đạo sĩ không biết sống chết, đoạn thời gian trước, ăn cắp địa phủ tiền bạc, có phải là chuyện tốt cậu làm hay không?”

Đầu trâu giơ ngang cương xoa, cười lạnh nói: “Không cần giải thích, chờ tôi đánh chết cậu, tìm được tang vật, chân tướng tự nhiên sẽ rơi xuống.”

Liêu Văn Kiệt: (益)

Đệch !

Quả thật là tiểu quỷ khó chơi, cái này coi như là hắn sai lầm, không thăm dò rõ cách âm gian, lần sau… Gặp mặt đánh một trận trước rồi nói sau! Hai thanh kiếm kim tiền trong tay, Liêu Văn Kiệt không nói một lời nhìn chằm chằm đầu trâu, người sau không hề sợ hãi chút nào, nhe răng cười vung cương xoa tiến lên.

Yo! Đúng lúc này, kim quang đột kích mà tới, xẹt qua đỉnh đầu trâu, bẻ gãy một cái sừng, vững vàng đóng đinh ở vị trí ba bước trước người ông ta.

“Tê tê, thanh kiếm này. Chẳng lẽ là…”

Quỷ hỏa trong mắt Ngưu Đầu đột nhiên co rụt lại, liên tiếp lui ra sau vài bước, giống như rèm cửa kéo ra khe nứt, lắc mình chui vào.

Đại kiếm tạo hình cổ xưa, nhìn thấy quen mắt, là pháp bảo của Yến Xích Hà. .....

Bên kia, trong phòng Yến Xích Hà, kim quang trốn vào hộp kiếm, ông ta cũng không thèm liếc mắt một cái, một thanh mộc kiếm ở trong tay, hướng trước bàn bái ba lạy.

“Một người không đáng tin cậy hơn, còn muốn ở Vô Môn Cư diễn hoạt xuân cung, để cho người quỷ vào động phòng, phi, nằm mơ đi!”

Yến Xích Hà khinh thường một tiếng, vung kiếm, khẩu niệm [Thái thượng tam sinh giải oan diệu kinh], siêu độ Mạc Sầu đồng thời chuyển thế cô ta một lần nữa làm người.

Bên cạnh bàn, một con hạc giấy vỗ cánh bay lên, nhảy qua núi giả ở lương đình, dừng lại trên vai Thập Nhi.

Truyền âm từ Yến Xích Hà, 95% nội dung là đang huấn luyện người, chỉ có năm phần trăm mới là hàng khô*.

*Hàng khô: tiếng lóng chỉ kinh nghiệm đúc kết từ thực tiễn truyền đạt cho người khác

*Hàng khô: tiếng lóng chỉ kinh nghiệm đúc kết từ thực tiễn truyền đạt cho người khác

Cửa canh ba mở ra, cũng là lúc Mạc Sầu rời đi, nếu muộn, về sau liền làm du hồn dã quỷ cả đời.

“Cả đời du hồn dã quỷ cũng rất tốt, có thể cùng Hồng Dần lão đệ ở bên nhau…”

Thập Nhi nói thầm một câu, thành thành thật thật dựa theo lời giải thích của Yến Xích Hà, cách cửa phòng truyền lời.

Cậu cũng rõ ràng, nhân quỷ thù đồ, nếu để mặc kệ, xui xẻo chỉ có thể là Thôi Hồng Dần.

Dài thì nửa tháng, ngắn thì ba năm ngày, Thôi Hồng Dần dù có cố gắng bao nhiêu, thì cũng nhanh phải chết .

Trong phòng, nghe được canh ba chính là lúc chia tay, Thôi Hồng Dần cùng Mạc Sầu đồng loạt trầm mặc.

Cuối cùng, Thôi Hồng Dần bắt đầu nói ra, trò chuyện về những từ ngữ hoa lệ trên thi kinh. Hai người nói chuyện cười cười, dần dần dựa vào nhau, đọc bài thơ tình trên bức tranh chân dung.

“Hỏi thế gian, tình là vật gì, trực tiếp dạy sinh tử tương hứa. Thiên nam địa bắc song phi…”

Một câu chưa đọc xong, trong phòng chỉ còn lại một mình Thôi Hồng Dần, anh ta cúi đầu nhìn bức chân dung, lẩm bẩm nói: “Chưa từng nghĩ, thì ra canh ba nhanh như vậy!”

Tiễn đi hồn phách của Mạc Sầu, Yến Xích Hà thu hồi tên gia hỏa biện sự, dùng hạc giấy gọi Liêu Văn Kiệt cùng Thập Nhi vào

trong phòng mình.

“Sư phụ, cuối cùng người vẫn ra tay hỗ trợ, con liền biết, người là loại ngoài miệng nói hung dữ, trong lòng…”

“Trong lòng cái gì, chỉ có con nói nhảm nhiều!”

Yến Xích Hà hung tợn trừng mắt nhìn Thập Nhi một cái, tức giận nói: “Hai tiểu tử thúi to gan lớn mật, lại dám ở địa bàn của ta, để cho người cùng quỷ động phòng hoa chúc, các ngươi cho rằng ta không tồn tại a? Bước tiếp theo, có phải là dự định để cho người ta sinh con ở Vô Môn Cư hay không?”

“Sư phụ, nếu sinh con…”

“Con câm miệng!”

Yến Xích Hà giơ tay lên làm bộ muốn đánh, Thập Nhi sợ tới mức giơ hai tay lên, một tay che đầu, một tay che má, thuần thục làm cho người ta đau lòng.

“A Kiệt, khối lệnh bài âm sai kia cậu từ đâu tìm được, có phải trước kia chưa từng dùng qua hay không?”

“Đúng vậy, sau khi nhặt được đây lần đầu tiên dùng.”

“Địa phủ đã không còn là địa phủ trước kia, yêu ma hoành hành, quyền thế vi tôn…”

Yến Xích Hà vẻ mặt buồn bực, dừng một lúc lâu, ghét bỏ nói: “Đem khối lệnh bài kia ném đi, nó đã đen đến đuôi rồi.”

“……”

Liêu Văn Kiệt nghe được một trận không thể tưởng tượng nổi, vốn tưởng rằng thế đạo rất loạn, không nghĩ tới, thế nhưng loạn đến tận gốc đều thối rữa.

Chương 381: Một tay nuôi nấng, chỉ có thể nhịn 2 -“Lần này tìm các ngươi tới, là nói cho các ngươi biết, ta đưa nữ quỷ đầu thai, Quỷ Vương Cửu Vĩ Hồ khẳng định sẽ không từ bỏ ý đồ. Ta không muốn ngàn ngày phòng trộm, các ngươi chuẩn bị một chút, cô ta phá Vô Môn Cư, chúng ta liền xông tới cửa, đem sào huyệt của cô ta đập nát!”

Cứng rắn như vậy?

“Sư phụ, sao hôm nay ngài cứng rắn như vậy?”

“Ta nói rồi, con câm miệng!”

Yến Xích Hà tức giận đến râu đều run rẩy, ngẫm lại là một tay mang lớn, chỉ có thể nhịn.

“Quỷ Vương Cửu Vĩ Hồ trước cũng là một nữ tử tầm thường, chết trên đường xuất giá…”

Yến Xích Hà kể lại lịch sử phát gia của Cửu Vĩ Hồ, vốn chỉ là một lệ quỷ bình thường, chấp niệm không tan, hại người chung quanh.

Không biết từ đâu chiếm được di bảo truyền thừa, Cửu Vĩ Hồ càng ngày càng cường đại, ở nhân gian phân chia một khối lãnh địa, tự lập làm vua.

Thực lực cường đại khiến cô ta càng thêm tác quai tác quái, hơn nữa thích sát hại nữ tử trên đường xuất giá, cô ta không chiếm được, thì cũng không để cho người khác cũng không chiếm được.

“Sư phụ, người…”

“Thập đệ, vẫn là tôi nói đi.”

E sợ Thập Nhi mở miệng liền bị đánh, Liêu Văn Kiệt tốt bụng

tiếp lời: “Yến đại hiệp, hang ổ Cửu Vĩ Hồ ở địa phương nào, vì sao không đi ban ngày?”

“Lúc trước một đường đuổi theo, tôi tìm được dấu vết, về phần vì sao không đi ban ngày…”

Yến Xích Hà lạnh lùng cười: “Cửu Vĩ Hồ hang ổ ở địa phủ, cửa vào âm dương lưỡng giới, là ban ngày hay ban đêm, đối với nơi đó cũng không có khác nhau.”

Liêu Văn Kiệt: “…”

Thừa dịp bây giờ còn kịp, hắn muốn nộp đơn xin rút lui.

Yo! Yến Xích Hà đẩy án mộc bên cạnh ra, kéo ra một cái rương gỗ lớn, sau khi mở ra, bên trong là giáp tiền đồng dệt bằng tơ vàng cùng kim tiền kiếm cỡ lớn.

“Thập nhi, mặc vào nó vào, đêm nay ta muốn thi bản lĩnh của con, nếu như con biểu hiện không tệ, về sau…”

Yến Xích Hà quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Đêm nay qua đi, con có thể xuất sư, sống hay chết đều không liên quan đến ta.”

“Thật sao, sư phụ?”

Trước mắt Thập Nhi sáng ngời, cậu từ mười sáu tuổi nhịn đến hai mươi lăm tuổi, nghẹn suốt mười năm, rốt cục vẫn chịu đựng được.

Mười năm nghẹn khuất này chỉ có trong lòng hắn rõ ràng, có đôi khi đều đang nằm mơ, xốc bàn cùng Yến Xích Hà đánh một trận,đánh xong trực tiếp bị trục xuất khỏi sư môn, cứ như vậy trời cao nhậm điểu phi, hành hiệp trượng nghĩa, ầm ĩ giang hồ.

“Cám ơn sư phụ, người thật tốt, kiếp sau con còn làm đồ đệ của người!”

Thập Nhi tràn đầy vui mừng mặc giáp tiền đồng, đem kiếm kim tiền lớn đeo ở phía sau, lẩm bẩm các loại lời nói thiếu đánh nào là không vừa tay, còn không tiện bằng cầm rìu.

Liêu Văn Kiệt biết rõ không được hâm mộ, vẫn nhịn không được có chút hâm mộ, đồng thời chửi bới Thập Nhi vô tâm vô phế, chờ cậu ta đi ra ngoài lang bạt ba năm, liền biết Yến Xích Hà là tốt nhất.

“A Kiệt, thanh kiếm này cho cậu.”

Yến Xích Hà từ đáy hòm lấy ra một thanh trường kiếm, ném vào trong ngực Liêu Văn Kiệt: ” Kiếm Kim tiền trong tay cậu quá gà, dùng để đánh tiểu quỷ còn có thể, đối phó Cửu Vĩ Hồ một chút cũng không thể lên đài.”

Vỏ kiếm làm từ gỗ đen, dài khoảng một mét, là một thanh kiếm nhỏ.

Liêu Văn Kiệt rút trường kiếm ra, kim quang trước mắt chợt lóe, kinh ngạc phát hiện, thanh trường kiếm bề ngoài bình thường vô cùng, thân kiếm lại toàn thân màu vàng sậm, rất phù hợp với người có tiền như hắn.

“Yến đại hiệp, thanh bảo kiếm này gọi là…”

“Không biết, tôi khi còn trẻ cùng người ta so kiếm thắng được, vẫn đặt ở dưới đáy hòm, không phải là thần binh lợi khí gì, cậu tùy tiện lấy một cái tên là tốt rồi.”

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, vung kiếm lên mu bàn tay lau một cái, ba giây sau, máu chảy ra. Dễ dàng phá áo vải sắt cấp bậc nhập thất, còn nói không phải thần binh lợi khí, lão đạo sĩ này, thật sự liền đem miệng cứng rắn mềm lòng đi đến cùng!

“Kiếm vỏ huyền mặc, kiếm dài ba thước ba, thân kiếm ám kim lưu quang, cắt vàng đoạn ngọc, gọt sắt như bùn…”

Liêu Văn Kiệt suy tư một chút, dưới ánh mắt nhìn chăm chú tràn đầy chờ mong của Thập Nhi gật gật đầu, trầm giọng nói: “Gọi nó là kiếm vàng là được rồi.”

“……”x2

Nói nửa ngày, cuối cùng lại lấy một cái tên chán đời như vậy, cũng may thanh kiếm của ông ta không phải màu bạc.

Yến Xích Hà im lặng, nhưng kiếm đã cho rồi, Liêu Văn Kiệt đặt tên như thế nào cũng là quyền tự do của hắn, cho dù có đặt là “Kiếm tốt” thì ông ta cũng không xen vào.

Ông ta vung tay lên: “Được rồi, mọi người trở về chuẩn bị một chút, có di ngôn gì thì mau nhắn nhủ, nắm chặt thời gian, tránh để sau này muốn nói cũng không còn cơ hội.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, tất cả mọi trang bị của hắn mang đi đã đủ để đánh nhau rồi, không cần chuẩn bị thêm cái gì.

Di ngôn thì có không ít, nhưng đa phần là để lại cho các em gái, nói các cô phải thủ tiết ít nhất ba mươi năm, trong thời gian đó không được mắt đi mày lại với người khác giới.

Nhưng hắn đang ở thế giới này, muốn di ngôn cũng không gửi được, thế nên chuyện này cũng trực tiếp bỏ qua.

Liêu Văn Kiệt không có di ngôn nhưng Thập Nhi có, cậu ta chạy tới phòng cưới, nói với Thôi Hồng Dần mấy câu rồi ôm rìu chạy về phòng Yến Xích Hà.

“Con… Được rồi!”

Mỗi lần nhìn thấy cây rìu trong tay Thập Nhi là Yến Xích Hà lại giận sôi máu, rõ ràng ông ta dạy kiếm thuật cho đồ đệ, không hiểu sao vào tay Thập Nhi lại thành rìu thuật.

Con cháu có phúc của con cháu, Thập Nhi học tập cũng không đến nỗi nào, hơn nữa sắp đến tuổi xuất sư rồi, có muốn đổi cũng không kịp.

Chương 382: Lấy người ngự trận, lấy trận làm công 1 "Âm ty nhiều mê chướng, đi vào nhớ phải mở mắt Âm dương, cái gì không cần nhìn thì không nhìn."

Yến Xích Hà cảnh cáo một câu rồi lấy ra ba lá bùa, nhét vào trong người mình một lá, hai lá còn lại đưa cho Liêu Văn Kiệt và Thập Nhi.

"Sư phụ, chuẩn bị xong rồi chứ ạ? Nhưng người chưa nói đường âm dương ở chỗ nào."

"Chính là ở đây."

Yến Xích Hà chụp tay về phía hộp kiếm, kiếm vụt ra khỏi vỏ. Ông ta nắm chặt chuôi kiếm, chém mạnh một cái về hư không.

Kiếm này là thần kiếm Thượng cổ, hộp kiếm cũng không phải hộp bình thường, nó có thể mở ra con đường thông giữa hai giới âm dương.

"Đi thôi!"

Yến Xích Hà nhảy vào khe hở, Liêu Văn Kiệt theo sát phía sau, nhảy qua hàng rào vô hình.

Một giây sau, hắn bước hụt chân, thân thể rơi vào hầm hăng tối tăm.

Trời đất đen kịt một màu, hơi lạnh thấu xương gào thét mà đến. Liêu Văn Kiệt cảm thấy như mình rơi vào địa ngục không đáy, không có cách nào quay đầu.

Bùa vàng trong áo run rẩy, xua tan ý lạnh, đồng thời chỉ cho

Liêu Văn Kiệt biết vị trí của Yến Xích Hà.

Ba chấm lửa, chính là hắn, Yến Xích Hà và Thập Nhi.

Keng!

Một vòng hào quang bay tới dưới chân Liêu Văn Kiệt. Dưới sự dẫn đường của Yến Xích Hà, ba người ngự kiếm đến thẳng Quỷ môn quan.

Đường chân trời phía xa khẽ lóe lên bạch quang, một cột đá màu trắng như ngọc thách xuất hiện.

Cột đá này có đường kính khoảng một trăm mét, cao không đoán được, khiến người ta nhìn mà phát sợ.

“Trước mặt chính là biên giới giữa hai giới âm dương, vạn dặm xung quanh đều là địa bàn của Cửu vĩ hồ, hai người cẩn thận một chút, đừng trêu chọc kẻ địch khác.”

Yến Xích Hà nghiêm khắc cảnh cáo, mặc dù ông ta xem chừng cẩn thận Liêu Văn Kiệt và Thập Nhi, nhưng không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn, cẩn thận vẫn hơn!

“Sư phụ yên tâm, mục tiêu hôm nay là Cửu vĩ hồ, con sẽ không làm loạn.”

“Yến đại hiệp yên tâm, tôi sẽ để ý Thập đệ, cậu ấy không làm loạn đâu.”

“Ừ.”

Yến Xích Hà gật đầu, có câu nói này của Liêu Văn Kiệt thì ông ta yên tâm rồi.

Bay được một lát thì hồng quang ẩn hiện, quỷ vực đầy sương trắng chuyển thành màu đỏ, đám tiểu quỷ thổi kèn đàn hát tưng bừng, ai không biết còn tưởng đang có kết hôn tập thể.

“Mụ điên!”

Yến Xích Hà phi kiếm xuống, cắn răng nói: “Ở nhân gian phá hoại nhân duyên của người khác, Ở Âm gian lại làm những hoạt động vớ va vớ vẩn, ả ta xứng đáng bị chúng ta tiêu diệt.”

“Đúng thế, tôi cũng cảm thấy như vậy.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, mặc dù hắn không biết Yến Xích Hà đang nói cái gì, nhưng hắn biết mình phụ hoa như thế chắc chắn không sai.

“Sư phụ, người đang nói cái…”

“Im lặng, quỷ tới.”

Yến Xích Hà vươn tay ra hiệu, ánh mắt sáng rực nhìn về phía phương xa. Lát sau, tiếng nhạc hỉ vang vọng khắp bốn phương, mấy chục cỗ kiệu màu đỏ được đám tiểu quỷ khiêng đi qua.

Nhóm yêu ma nhảy múa điên cuồng, tà khí ngút trời, ngoài chuyện không có người sống ra thì đây chính là một đội ngũ đưa dâu tiêu chuẩn.

“Yến Xích Hà, ngươi không ở nhân gian chờ chết già mà chạy tới giới Âm dương làm gì?”

Cửu vĩ hồ vén rèm, từ trong một chiếc kiệu bước ra, dáng người chập chờn, sóng mắt lưu chuyển, mị lực vô cùng: “Nếu chán sống quá thì ta có thể giúp ngươi toại nguyện, nhưng mà… Một mình ngươi không đủ để ta nhét kẽ răng, thêm cả hai kẻ đằng sau nữa.”

“Hừ, ai chán sống còn chưa biết đâu, mọi chuyện dựa vào năng lực chứ không phải ngươi nói là tính!”

“Sư phụ, anh Kiệt, hình như con trúng chiêu rồi.” Thập Nhi

quẫn bách, kẹp chặt hai chân không dám động đậy.

“Thập đệ đừng hoảng hốt, tôi có cách này dạy cậu.”

Liêu Văn Kiệt nắm đầu Thập Nhi, để cậu ta quay sang nhìn gương mặt của Yến Xích Hà.

“A, cái này…”

Thập Nhi vừa nhìn Yến Xích Hà thì ngọn lửa trong lòng giống như bị một chậu nước đá dập tắt, trong đầu không còn chút suy nghĩ sai trái nào nữa.

Yến Xích Hà: “…”

Nhìn Yến Xích Hà tức giận muốn mắng người, Cửu vĩ hồ khẽ cười, vươn tay che miệng, quần áo lại khẽ vén cao lên một chút.

Thập Nhi lại tiếp tục trúng chiêu!

“A, cái này…”

Thập Nhi liên tục nhìn giữa Cửu vĩ hồ và Yến Xích Hà, cuối cùng cậu ta không chịu nổi nữa, dứt khoát nhắm mắt lại, mắt không thấy tâm không phiền.

Liêu Văn Kiệt thì không suy nghĩ nhiều như vậy, hắn vừa ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp của Cửu vĩ hồ vừa âm thầm khuyên bảo chính mình, mặt này chỉnh rồi, ngực thì đệm silicon, eo đi hút mỡ, chân thì đi kéo…

Cả người đều là hàng giả, không có chỗ nào là thật hết, lại còn phi giới tính, không chừng cởi quần áo ra lại là đàn ông.

Biết rõ là lừa mình dối người nhưng thực sự hắn đã chứng kiến không ít người như vậy, lừa gạt nhiều quá giờ hắn cũng hơi tin.

Cửu vĩ hồ nhìn Liêu Văn Kiệt, ánh mắt tràn đầy hứng thú. Nếu cô ta nhớ không nhầm thì lần đầu tiên gặp mặt, Liêu Văn Kiệt vừa nhìn đã trúng chiêu, sau đó không phải vì nhìn vào mặt Yến Xích Hà, mà là dùng ý chí bản thân để chống đỡ.

Thú vị đấy, định lực không tồi!

Cửu vĩ hồ suy nghĩ một chút, rồi nhìn sang Yến Xích Hà. Cô ta định sau khi giết Yến Xích Hà xong thì sẽ bắt sống Liêu Văn Kiệt, kiểm tra xem lực eo của hắn lợi hại đến mức nào.

“Không biết xấu hổ, đừng có nhìn loạn như vậy. Hôm nay ta đến là vì muốn nói cho ngươi một tin tức tốt.”

Yến Xích Hà giơ kiếm lên nói: “Ma nữ tên là Mạc Sầu kia đã được ta đưa đi đầu thai chuyển thế.”

“Xen vào chuyện của người khác!”

Chương 383: Lấy người ngự trận, lấy trận làm công 2 Cửu vĩ hồ nhắm chặt hai mắt, lật tay từ trong kiệu lấy ra Hồng la quỷ tán: “Khó trách lại hùng hùng hổ hổ tới tận cửa tìm ta thế này, thì ra là tưởng ta không còn quân nữa. Nhưng mà… Yến Xích Hà, ngươi thực sự nghĩ mình dẫn hai tên phế vật này theo để giúp đỡ là có thể đánh thắng ta à?”

“Không phải đánh thắng ngươi, mà là giết ngươi.”

“Si tâm vọng tưởng, ở nhân gian ngươi còn chẳng làm gì được ta, huống chi là xuống tận giới Âm dương!”

Cửu vĩ hồ thu lại mị lực, hừ lạnh một tiếng, ném Hồng la quỷ tán lên không trung.

Gió âm gào thét, khói đen cuộn trào. Âm binh quỷ tốt đen nghịt tràn ra từ bốn phía, vừa rơi xuống đất đã nuốt chửng đội ngũ đưa dâu.

Ầm ầm!

Thiên quân vạn mã đồng loạt tiến lên, khói đen rít gào, nhanh chóng lan tràn đến ba người trước mặt.

“Chỉ là mánh khóe vớ vẩn, thế mà còn dám lấy ra khoe khoang, nhìn ta đây…”

“Yến đại hiệp, để tôi. Ông tiết kiệm sức lực, chờ lát nữa giải quyết con hồ ly tinh kia!”

Yến Xích Hà đang định triển khai trận kiếm thì Liêu Văn Kiệt đã tiến lên giành trước.

Kiếm vàng ra khỏi vỏ, tay trái khẽ vuốt qua lưỡi kiếm, máu tươi bắn ra.

Ngay khi máu tươi văng ra, hai tay hắn lập tức trải rộng trước mặt, hơn mười thanh kiếm Kim tiền nhuốm máu xuất hiện.

Mười, hai mươi, bốn mươi… một trăm… một trăm năm mươi…

Chỉ sau vài giây, trước mặt Liêu Văn Kiệt đã có gần hai trăm thanh kiếm Kim Tiền, kiếm đan thành lưới như vũ bão, khiến đám âm binh kia người ngã ngựa đổ.

“Oa, thật nhiều tiền!”

Thập Nhi trợn mắt há miệng nhìn Liêu Văn Kiệt.

Yến Xích Hà: ???

Cái gì thế này? Buôn bán kiếm?

Nếu biết Liêu Văn Kiệt nhiều tiền như vậy thì khi trả giá nhất định ông ta phải tăng lên vài lần.

Khói đen phủ kín mặt đất nhưng không làm gì được tấm lưới được đan bằng kiếm Kim Tiền. Liêu Văn Kiệt đưa Yến Xích Hà và Thập Nhi vượt qua đại trận âm binh, cứ thể chém giết đi thẳng về phía trước.

Chỉ là máu không đủ nhiều, nếu không thì chém giết bảy ngày bảy đêm cũng không vấn đề.

"..."

Cửu vĩ hồ không ngờ tới tình huống này, nhanh chóng phất tay biến khói đen thành một quỷ thủ to lớn, chụp lấy tấm lưới kiếm Kim tiền.

Khói đen cùng kiếm võng va chạm vào nhau, khói đen nhanh chóng bị kiếm võng mài mòn.

Nhìn thấy quỷ thủ sắp bị mài thủng mà cũng không làm gì được kiếm võng, Cửu vĩ hồ không cưỡng cầu nữa, thu khói lại vào trong ô.

"Ha ha, yêu nghiệt, xem trận!"

Yến Xích Hà cười lớn một tiếng, vươn tay nắm lấy dây lưng Liêu Văn Kiệt và Thập Nhi ném lên kiếm, phi thân bay lên.

Ông ta đưa Liêu Văn Kiệt lên trước, lấy người ngự trận, lấy trận làm công. Chiêu thức này tấn công kết hợp với phòng thủ, nhìn vô cùng khó tưởng tượng, khiến Cửu vĩ hồ ngốc luôn.

Đinh đinh đinh đinh…

Kiếm quang đỏ ngầu va chạm với Hồng la quỷ tán tạo nên những tiếng nổ vang trời, sức ép khiến Cửu vĩ hồ phải lùi ra sau mấy bước.

Đúng lúc này, trận kiếm Kim Tiền không chịu nổi gánh nặng,

dây đỏ đứt phựt, từng đồng tiền rơi khắp bốn phương.

So với kiếm võng thì Cửu vĩ hồ cứng hơn một chút.

Keng!

Yến Xích Hà ném Liêu Văn Kiệt và Thập nhi đi, cầm đại kiếm lao thẳng về chỗ yếu nhất của chiếc ô.

Hình thần như kiếm, người kiếm hợp nhất.

Ánh kiếm chói mắt vạch ngang trời, mang theo năng lượng khủng khiếp lao tới như bay.

Xoẹt!

Mũi kiếm chạm mặt dù, hơi dừng lại một chút, sau đó đâm thẳng vào bên trong, đâm ngập đến tận chuôi.

Cửu vĩ hồ trừng mắt nhìn đại kiếm xuyên qua đầu vai, đến tận khi toàn thân bị thần quang của đại kiếm thiêu đốt thì mới tỉnh táo lại, hét thảm một tiếng.

Cùng lúc đó, Liêu Văn Kiệt nắm chặt kiếm vàng, kim quang tỏa khắp bốn phương, giống như làn nước nhẹ khiến người ta lâm vào ảo giác.

Thập Nhi nắm chặt cây rìu, bổ thẳng vào eo Cửu vĩ hồ.

Ba mặt vây kín, Cửu vĩ hồ chỉ còn một đường lui…

Không, cô ta không còn đường lui nữa rồi. Cửu vĩ hồ rõ ràng, bây giờ cạm bẫy trùng trùng, nếu cô ta lui thật thì chỉ sợ sẽ lâm vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục.

Sát ý trong mắt Cửu vĩ hồ lóe lên. Cô ta nắm chặt thân kiếm, rút khỏi đầu vai mình, đồng thời lấy đại kiếm chống chọi với kiếm vàng của Liêu Văn Kiệt.

Cùng lúc đó, mị lực của cô ta phóng tới Thập Nhi, giọng nói hờn dỗi như ma quỷ chui vào trong đầu cậu ta.

“Buông ra!”

Thập Nhi hét lớn một tiếng, đôi mắt đỏ rực, nhanh chóng gạt bỏ tạp niệm, lại chém thêm một rìu nữa.

Máu đen bắn ra, Cửu vĩ hồ nhịn đau, cả người giấu vào trong ô, bay thẳng về phía chân trời.

Trong số ba người, Thập Nhi từ nhỏ đến lớn chưa từng nắm tay con gái, chuyện vui vẻ nam nữ lại càng không, thế nên cậu ta là người có thể kháng cự lại mị lực của Cửu vĩ hồ.

Tiếp đến là Yến Xích Hà.

Ừm…

còn Liêu Văn Kiệt là kém nhất, từ đầu đến cuối đều phải nghĩ xấu Cửu vĩ hồ thì mới cầm cự được đến bây giờ.

“Sư phụ, Quỷ vương chạy rồi, chúng ta có đuổi theo không?”

“Không chạy được, mà ả ta cũng không có ý định chạy trốn. Hai người đứng vững vào, để sư phụ phá yêu pháp của ả ta.”

Yến Xích Hà quét ngang đại kiếm, ngửa đầu nhìn bóng tối, yên lặng niệm khẩu quyết.

“Kiếm hóa vạn thiên, phong hỏa thần binh như luật lệnh!”

Chương 384: Chương 189: Cuối cùng cũng đến lúc mình thể hiện tài năng rồi 1 Chương 189: Cuối cùng cũng đến lúc mình thể hiện tài năng rồi 1

Yến Xích Hà ném đại kiếm lên không trung, kiếm ý và đại kiếm tương liên, lao thẳng về phía bóng tối.

Đại kiếm biến hóa thành hàng ngàn vạn kiếm quang, bện thành trận pháp giữa không trung, kim quang nối liền không dứt.

Trên không trung, mây đen lăn lộn không ngừng, giống như hai chiếc lồng đèn.

Cửu vĩ hồ trốn trong Hồng la quỷ tán, thả hết toàn bộ âm binh lệ quỷ ra. Một con quái vật cao hơn mười mét xuất hiện.

“Gào gào gào!”

Cự quái điên cuồng gào thét, tiếng gào như của vô số oan hồn cùng phát ra.

Ma khí xung quanh thân cự quái bừng bừng, tràn đầy hơi lạnh, đôi mắt to như hai chiếc đèn lồng, lao thẳng về trận kiếm kim quang.

Cự quái nắm chặt cán ô, vừa bảo vệ Hồng la quỷ tán vừa tỏa ra khói đen, đánh tan kiếm trận.

Ầm ầm!

Một đòn đánh vỡ kiếm trận, cự quái đè khói đen, tiếp đất đứng trước mặt ba người Liêu Văn Kiệt.

“Được lắm, hay cho một Quỷ vương. Chẳng trách ngươi trốn chui trốn lủi ở giới Âm dương, thì ra là để tu luyện yêu pháp này.”

Yến Xích Hà cắn đầu lưỡi, phun một ngụm máu lên thân kiếm, quát lớn: “Ngươi gây ra bao nhiêu tai họa, tàn sát âm hồn, đại nghịch bất đạo, người người phẫn nộ!”

“Yến Xích Hà, bớt nói nhảm đi. Hôm nay ta sẽ cho ngươi chết không có chỗ chôn, hồn phách ở lại đây làm nô dịch cho ta trăm năm…”

Cự quái mở miệng lên tiếng, âm thanh đan xen lẫn lộn, có già

có trẻ, có nam có nữ, chấn động màng nhĩ.

“Ngưng thần, đừng để ả ta làm loạn đầu óc.”

Yến Xích Hà hét lớn một tiếng, vung kiếm lao về phía cự quái.

“Vô danh vô tướng, nhật nguyệt tề quang!”

“Bùm! Bùm! Bùm! Bùm…”

Cự quái nổ bùm bụp, máu đen bắn ra bốn phía, rơi xuống biến thành khói đen bay đi.

Ngay sau đó, những làn khói đen này lại một lần nữa quay trở về thân thể cự quái, bổ sung lại chỗ thiếu hụt trước đó.

Keng!

Yến Xích Hà ngự kiếm trên không, va chạm với chiếc ô lạnh lẽo. Chỉ nghe xoẹt một tiếng, chiếc ô gãy làm hai đoạn.

Đồng thời, một chiếc đầu lâu bay lên không trung. Cự quái bị kiếm ý chém đứt cổ, đầu thân tách rời, nhưng đôi mắt đỏ ngầu như đèn lồng vẫn tỏa sáng mãi không thôi.

“Hiên Viên thần kiếm, hàng yêu phục ma!”

Yến Xích Hà chặt đứt đầu cự quái thì tiếp tục chỉ huy kiếm quét ngang quét dọc, liên tiếp tấn công, chặt thân thể cự quái thành mấy đoạn.

Người nhiều lực lượng lớn, quỷ nhiều nhược điểm nhiều.

Kiếm quang tung hoành ngang dọc, đôi mắt của Yến Xích Hà lóe lên kim quang, sau khi xác nhận được mục tiêu thì xông vào đám khói đen.

Đinh! Đinh! Đinh!

Ba tiếng sắt thép va chạm vang lên, Yến Xích Hà cầm kiếm xông ra khỏi phạm vi đám khói đen, ngay sau đó là Cửu vĩ hồ đang che ô.

Đầu tóc Yến Xích Hà rối bù, quần áo rách nát te tua. Cửu vĩ hồ cũng không khá hơn chút nào, tóc dài xõa xuống vai, khóe miệng rướm máu, quần áo rách rưới, lộ cả một mảng đùi trắng ra ngoài, nhìn từ xa cứ như không mặc quần.

Không hổ là Yến Xích Hà, kiếm pháp cao minh, đánh cho hồ ly tinh mất cả quần.

Liêu Văn Kiệt đứng cách đó không xa, âm thầm giơ ngón cái lên, hàng yêu phục ma đúng là nên như thế.

“Wa, không hổ là sư phụ, nhanh như thế đã có thể tụt được quần Quỷ vương!”

Thập Nhi hô lên một tiếng, giọng nói muốn lớn bao nhiêu thì lớn bấy nhiêu.

“...”

Liêu Văn Kiệt không nói chuyện, ngạc nhiên nhìn về khói đen trước mặt. Không có Cửu vĩ hồ điều khiển mà cự quái vẫn có thể chậm rãi hình thành, điều này không hợp lẽ thường.

Không ai điều khiển cự quái, sao nó có thể tự hoạt động được?”

“Cuối cùng cũng đã đến lúc mình thể hiện tài năng rồi!”

Hai mắt Thập Nhi tỏa sáng, cắn đầu lưỡi, phun máu lên thanh kiếm Kim Tiền, tay kia nắm chặt cây rìu, bay thẳng đến phía cự quái còn chưa thành hình.

Liêu Văn Kiệt không cản cậu ta, tra kiếm vàng vào vỏ, khoác

lên sau lưng. Thừa dịp lòng bàn tay còn dính chút máu, hắn xoa lên mười thanh kiếm Kim Tiền, sau đó nhảy qua Thập Nhi, đâm thẳng về phía trán cự quái.

Âm khí của cự quái quá nặng, kiếm Kim Tiền trong ty hắn không so được với thần binh thượng cổ, không thể giống Yến Xích Hà vừa rồi, chém đấu cự thú như chém đậu hũ được.

“Thiên địa tự nhiên, uế khí phân tán, động trung huyền hư, hoảng lãng thái nguyên.”

Hắn chuyển sang dùng kỹ xảo tâm pháp, Tịnh thiên địa thần chú nhanh chóng ập đến đầu cự quái. Mười thanh kiếm Kim Tiền nhanh chóng rơi xuống, lấy khí thế mở núi phá đá, cứ thế mà đánh tan đầu cự quái.

Sương đen gào thét, hóa thành vô vàn ác ma, nhe răng trợn mắt vây lấy Liêu Văn Kiệt.

“Ma vương thúc thủ, thị vệ ngã hiên. Hung uế tiêu tán, đạo khí trường tồn.”

“Cấp cấp như luật lệnh!”

Tiếng sấm liên tục rung độc, ma quỷ xung quanh liên tục kêu lên thảm thiết không ngừng.

Kiếm Kim tiền đỏ ngầu chém xuống, hừng hực dấy lên ánh lửa, nhanh chóng giải quyết mấy trăm âm tà lệ quỷ.

Rầm!

Một tiếng rít vang lên, ánh mắt Liêu Văn Kiệt lóe lên, nghiêng người tránh xa hơn hai mét.

Thập Nhị không tránh kịp, bay ngược lại phía sau. Cậu ta hừ hừ hai tiếng rồi bò dậy, phàn nàn Liêu Văn Kiệt không có nghĩa

khí, là người một nhà mà không chịu nhắc nhở nhau một câu.

“Cậu đừng nhìn tôi bằng ánh mắt trách móc như vậy, tôi làm gì có mắt sau gáy, không biết cậu ở đằng sau.”

Liêu Văn Kiệt nghiêm túc giải thích: “Còn nữa, may mà tôi xông lên trước tấn công cự quái giúp cậu, nếu không thì cậu đấu lại được làm sao mấy trăm ác ma như vậy? Cậu phải thầm cảm ơn mình may mắn mới đúng.”

“Em không tin, chắc chắn anh biết!”

“Lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, không nói với cậu nữa!”

Liêu Văn Kiệt quay đầu nhìn cự quái không đầu. Bây giờ thân thể nó thiếu thốn, quằn quại không ngừng, khiến người ta càng thêm sợ hãi.

Trên thân thể cự quái xuất hiện những lỗ hổng hoặc chìm hoặc nổi, thỉnh thoảng trong những lỗ hổng đó lại có một cánh tay quỷ duỗi ra, nhìn nhung nhúc đáng sợ vô cùng.

Chương 385: Chương 189: Cuối cùng cũng đến lúc mình thể hiện tài năng rồi 2 Chương 189: Cuối cùng cũng đến lúc mình thể hiện tài năng rồi 2

“Anh Kiệt, để em thử xem, Quỷ vương đã bị sư phụ tụt quần rồi, bây giờ thứ này ngoại trừ sức lực lớn thì cũng không còn gì đáng sợ nữa đâu.”

Thập Nhi nắm chặt hay binh khí trong tay: “Em tấn công bên trái, anh tấn công bên phải, nó chắc chắn không thể nào chống cự được công kích đến từ hai phía đâu.”

“Không, thứ này hình như là một cá thể độc lập, những lỗ hổng toàn thân thực ra chính là mắt của nó. Chúng ta tách ra công kích cũng không có ý nghĩa gì.” Liêu Văn Kiệt lắc đầu.

“Vậy chúng ta phải xử lý nó thế nào đây?”

“Tôi tấn công bên trên, cậu xử lý bên dưới.”

“Hả? Như thế có gì khác biệt sao?”

“Có!”

Liêu Văn Kiệt nhắm chặt hai mắt, một bước tiến lên phía trước, đè thấp thân thể rồi đột nhiên nhảy vọt lên. Khi cả người bay đến trước ngực cự quái, hắn ra sức đá một cú.

“Gào gào gào!!!”

Thân thể cự quái phát ra những tiếng gào thét vang trời, từng quỷ thủ kéo dài vươn ra, khí thế che trời lấp đất, hướng về phía Liêu Văn Kiệt mà vồ xuống.

Vù vù vù!!

Lam quang lóe lên, cự quái giống như bị trúng thuật định thân, thân thể cứng đờ tại chỗ, không thể nào động đậy.

Quỷ thủ giữa không trung hóa thành khói đen tiêu tán, thân thể dài gần chục mét của cự thú lập tức đứt gãy thành hai đoạn.

Liêu Văn Kiệt thu chân về, lòng bàn tay nắm chặt lại, nhanh chóng tung chiêu thứ hai.

“Thiên địa vô cực, càn khôn mượn pháp!”

Thập Nhi bay vọt lên không trung, từng chưởng Tâm lôi đánh vào ngực cự quái.

Sau đó, cậu ta lại ném kiếm Kim Tiền ra, xuyên thấu ngực cự quái, ghim chặt nửa thân trên của nó lên mặt đất. Lúc rơi xuống, hai tay Thập Nhi vẫn không quên cầm hai lá bùa, sau đó lưỡi rìu hung ác bổ xuống nửa thân dưới cự quái…

Ừm… Nói chính xác là vị trí giữa hai chân.

Rầm!

Rìu pháp của cậu ta trông thì có vẻ không đẹp, nhưng phẩm chất thực sự rất cao, đã bước qua trình độ nhập thất từ lâu.

Với đòn chí mạng này của Thập Nhi, nửa người dưới của cự quái đứt thành hai mảnh, lưỡi rìu tóe lửa, bay nhào vào đám khói, lấy âm khí làm nhiên liệu, càng đốt càng cháy to.

Ác ma chìm trong biển lửa, những tiếng kêu gào thảm thiết vang lên, túm chặt lấy ác ma bên cạnh, khiến cho tốc độ cháy của ngọn lửa càng lúc càng nhanh.

Còn ở giữa hai chân cự quái…

Không sai, chính là ở vị trí đó, Thập Nhi vung rìu, thấy gì chém đó.

Mỗi lần cậu ta vung rìu lên thì lại thêm một đám ác ma bị hồng quang chém thành hai mảnh.

Liêu Văn Kiệt cảm thấy nóng mắt vô cùng, xét về tu vi thì Thập Nhi không kém hắn là bao, nhưng người ta lại có một sư phụ tốt.

Còn hắn, rõ ràng quyết tâm học hành, cũng nộp cả học phí, vậy mà lại chẳng được dạy dỗ tử tế!

…

Bên kia, Yến Xích Hà ỷ vào thần binh thượng cổ mà phá tan hàng phòng ngự của Hồng la quỷ tán.

Pháp bảo của Cửu vĩ hồ bị hao tổn, lực công kích giảm liên tục. Cô ta đối mặt với thế tiến công như vũ bão của Yến Xích Hà thì chỉ có thể cố gắng chống trả.

Ngay lúc cô ta nâng ô đỡ đòn thì bỗng nhiên nắm chặt cán ô, sau đó rút ra một thanh trường kiếm đỏ rực, hung hăng đâm trúng ngực Yến Xích Hà.

Thanh kiếm này tên là: Thắng tà!

Yến Xích Hà trợn tròn mắt nhìn thanh kiếm đang ghim trước ngực mình, cả gương mặt đều là vẻ khó tin. Ông ta không khống chế được ho nhẹ một tiếng, khóe miệng tràn ra một ngụm máu tươi.

Một tay Yến Xích Hà nắm chặt thanh kiếm đang đâm trước ngực mình, tay kia vung vẩy đại kiếm, đẩy đẩy cả Cửu vĩ hồ và Hồng la quỷ tán ra xa.

Kim quang trên mũi kiếm gợn sóng, Cửu vĩ hồ ngẩng đầu, cười như điên như dại, tiếp tục giơ ô lên, tay kia cũng cố hết sức đâm trường kiếm kia thật sâu, chặn đường tấn công của Yến Xích Hà.

“Yến Xích Hà, ta đã nói rồi, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!”

Nhìn trước ngực Yến Xích Hà đầy máu, Cửu vĩ hồ nhe răng, ý cười càng sâu. Mũi kiếm đã đâm xuyên qua ngực Yến Xích Hà.

Được lắm!

“Bớt… bớt nói nhảm đi… Chỉ… chỉ cần ta còn một hơi thở…”

“Ha ha ha, cho dù còn một hơi thở thì ngươi cũng phải nuốt xuống mà chết!”

…

Một bên khác, Thập Nhi lao vào làn khói đen chém giết bốn phương, một kiếm một rìu khuynh đảo tứ phương. Trong phạm vi mười mét xung quanh cậu ta, không một âm binh quỷ tốt nào còn

lành lặn.

Cho dù có ác ma nào may mắn tới gần thì cũng bởi vì giáp Kim tiền mà Yến Xích Hà tự tay bện nên không có cách nào làm gì Thập Nhi được.

Đánh thì không đánh lại, mà muốn làm tổn thương cũng không gây tổn thương được. Đám âm binh quỷ tốt không có cách nào xử lý được Thập Nhi, càng đến nhiều thì càng chịu ngược nhiều.

Trong đó, lực sát thương lớn nhất vẫn là hai con Hỏa nha (quạ lửa).

Dù sao thì nhân lực cũng có lúc cạn kiệt, cho dù Âm binh quỷ tốt không ra tay đánh trả được, đứng xếp hàng mặc người chém giết thì cũng phải mất nửa ngày mới có thể chém giết xong.

Nhưng Hỏa nha không giống như vậy, nó chính là khắc tinh của vật âm hàn, chỉ cần đốt một cái là chảy cả mảng lớn.

Chương 386: Lão hí cốt 1 Liêu Văn Kiệt thấy Thập Nhi giết chóc vô cùng hăng say thì chỉ sợ cậu ta không để ý, ngay cả hắn cũng có thể trúng mấy rìu, thế nên nhanh chóng lùi ra một khoảng cách an toàn.

Bỗng nhiên, Liêu Văn Kiệt cảm thấy tình huống bên Yến Xích Hà không đúng. Hắn quay đầu lại, đập vào mắt là hình ảnh Cửu vĩ hồ đâm kiếm xuyên qua ngực Yến Xích Hà, đẩy ông ta lùi về sau.

Chết thật, vừa mới lơ là một chút mà nhân vật chủ lực đã bị đối phương đâm cho một kiếm.

Liêu Văn Kiệt không nghĩ là Yến Xích Hà sẽ chết ở một nơi quái quỷ như thế này. Nhưng một kiếm xuyên qua ngực như thế kia chắc chắn là bị thương không hề nhẹ, nếu không có Yến Xích Hà thì hắn và Thập Nhi đều không phải đối thủ của Cửu vĩ hồ…

Thập Nhi thì có thể sẽ vô cùng kích động muốn thử sức, nhưng Liêu Văn Kiệt hắn thì kiên quyết không tán thành hành vi gia tăng đất diễn này.

“Yêu nghiệt! Nhìn ám khí của ta đây!”

Liêu Văn Kiệt nhanh chóng chạy sang phía Yến Xích Hà, hối hả gia nhập trận chiến, trong tay cầm một thanh kiếm Kim tiền nhuốm máu, lập tức đổ ập xuống.

Kim quang đánh tới, nhưng Cửu vĩ hồ lại không thèm liếc mắt một cái. Cô ta không quan tâm đến kiếm Kim tiền đang thiêu đốt da thịt mình, Cửu vĩ hồ đã hạ quyết tâm, cho dù bản thân bị thương cũng phải giết chết bằng được Yến Xích Hà.

Những đồng tiền lít nha lít nhít nện xuống, Cửu vĩ hồ bị thương đã thành quen, vải vóc trên người vốn rất ít, nay lại càng thêm ít. Bàn tay cô ta vẫn nắm chặt chuôi kiếm, làm hại Yến Xích Hà khổ không thể tả.

Liêu Văn Kiệt nhanh chóng rút kiếm vàng, tới gần hai người, chém về phía cánh tay đang cầm kiếm của Cửu vĩ hồ.

Cửu vĩ hồ bất đắc dĩ, lưỡi kiếm đã bị Yến Xích Hà nắm chặt lấy, bây giờ cô ta muốn đâm thêm cũng không thể nào đâm được, đành phải rút kiếm thu tay về.

Đinh!

Một tiếng sắt thép va chạm, kiếm vàng chạm lên thân trường kiếm của Cửu vĩ hồ, trường kiếm trực tiếp bị gãy làm hai đoạn.

Sao thanh kiếm này giòn như vậy? Chưa được nung đã mang ra dùng à?

Liêu Văn Kiệt sửng sốt, sau đó cũng không suy nghĩ được nhiều. Hắn nắm lấy bả vai Yến Xích Hà, chân phải dùng lực, cắn

răng đá ra một chiêu Thiên Tàn cước.

Lam quang nở rộ, quét về phía ngực Cửu vĩ hồ.

Thiên Tàn đã từng nói, dựa vào thân thể của Liêu Văn Kiệt thì căn bản không thể nào chịu đựng nổi chân khí thần công bá đạo của Thiên Tàn. Một ngày đá một cước đã là cực hạn rồi, nếu làm nhiều hơn sẽ ảnh hưởng đến huyệt vị ở chân.

Vừa rồi Liêu Văn Kiệt phải dùng Xuân phong hóa vũ điều trị mới có thể miễn cưỡng ép phần di chứng này xuống. Hắn cưỡng ép đã cước thứ hai cũng có thể, nhưng chân khí như cũ thì uy lực lại giảm đi một nửa.

Cửu vĩ hồ nóng lòng muốn giết Yến Xích Hà, khoảng cách quá gần, muốn né tránh cũng không né kịp. Cô ta vừa mở ô hộ thân thì đã bị một lực mạnh mẽ đá bay ra ngoài trăm thước.

“Yến đại hiệp, ông bị thương rồi…”

Liêu Văn Kiệt đặt Yến Xích Hà xuống, nhìn sắc mặt ông ta trắng bếch thì vội vàng triển khai Xuân phong hóa vũ ở trước ngữ ông ta. Vừa đặt tay lên ngực Yến Xích Hà, Liêu Văn Kiệt đã cảm thấy chỗ ngực ông ta rất cứng rắn. Hắn kiểm tra một chút, vuông vắn thế này hình như là một quyển sách, mẹ kiếp lại còn là sách có bìa cứng.

Lại nhìn vết máu trên vạt áo ông ta đều đến từ vết thương trong lòng bàn tay. Lúc này Liêu Văn Kiệt mới trợn tròn mắt quan sát.

“Cái này… Ông…”

Yến Xích Hà đúng là lão hí cốt, ngay cả vết máu trên khóe miệng cũng thế, nhất định là âm thầm cắn đầu lưỡi.

(Lão hí cốt là tiếng Hongkong, dùng để chỉ những diễn viên lão

làng có diễn xuất điêu luyện. Những diễn viên này chuyên tâm vào diễn xuất, có kỹ năng diễn tuyệt với, làm việc trong ngành giải trí nhiều năm, được khán giả kính trọng và khen ngợi, được đông đảo khán giả biết đến)

Liêu Văn Kiệt cũng ao ước mình có thể tùy tiện cắn nát đầu lưỡi, giả vờ bị thương nặng một cách điệu nghệ thế này. Hắn không thể nào giả bộ như thế được.

Cùng lúc đó, Yến Xích Hà cũng mở to hai mắt nhìn chằm chằm Liêu Văn Kiệt. Ông ta vất vả lắm mới có thể khiến Cửu vĩ hồ lơ là cảnh giác. Kế hoạch dụ địch xâm nhập đã hoàn thành được một nửa, mắt thấy chỉ còn chút nữa là có thể thực hiện quá trình tấn công lội ngược dòng, kết quả là Liêu Văn Kiệt bỗng dưng ở đâu chạy ra.

Thất bại trong gang tấc, uổng công diễn suốt từ nãy đến giờ.

(#??#) (??)

“Yến đại hiệp, ông… ông bị thương quá nặng, tôi không cứu được ông rồi!”

Liêu Văn Kiệt đau đớn gào lên một tiếng, nước mắt rơi như mưa, lòng bàn tay đặt trên ngực Yến Xích Hà, lập tức nhuốm đầy máu. Lông mày hắn nhíu lại, ra hiệu diễn xuất của Yến Xích Hà vẫn chưa bị lộ, hắn tới diễn thêm thì vở kịch sẽ càng thêm chân thực.

“A, đúng vậy… Khụ khụ…”

Yến Xích Hà ho khụ khụ vài tiếng, phun hết nước bọt vào mặt Liêu Văn Kiệt, run rẩy đưa đại kiếm trong tay cho hắn: “Quỷ vương dùng ám chiêu hại tôi, tôi không sống nổi nữa rồi. Cậu mau đưa Thập Nhi rời khỏi nơi này nhanh lên, tuyệt đối không được ham chiến. Nhớ kỹ, trong vòng hai mươi năm, nhất quyết đừng

nghĩ đến chuyện báo thù cho tôi!”

“Không được, nếu muốn đi thì tất cả cùng đi.”

“Ha ha ha, không phải đùn đẩy nhau, các ngươi ai cũng không đi được đâu!”

Cửu vĩ hồ cưỡi gió mà đến, mái tóc dài đến eo tung bay trong gió. Một tay cô ta nắm chặt Hồng la quỷ tán, tay kia nắm chặt đoạn kiếm gãy, đâm thẳng sau lưng Liêu Văn Kiệt.

“Tránh ra!”

Yến Xích Hà trợn tròn mắt, giống như hồi quang phản chiếu, tay chân nhanh nhẹn đẩy Liêu Văn Kiệt ra, đồng thời giang tay đánh về phía Cửu vĩ hồ.

Chương 387: Lão hí cốt 2 Cảnh tượng này thay lời muốn nói, tôi không sống được bao lâu nữa, để tôi chặn cô ta, hai người nắm chặt thời gian mau chạy đi.

Ánh mắt Cửu vĩ hồ lóe lên tia sáng dữ tợn, cô ta chỉ muốn vung kiếm chặt đứt cổ Yến Xích Hà, giết luôn ông ta, tránh đêm dài lắm mộng lại xảy ra những biến cố khác.

Mắt nhìn thấy Cửu vĩ hồ đã gần trong gang tấc, Yến Xích Hà đột nhiên trở tay, đánh ra một đạo chưởng Tâm lôi, đùng một cái dán lên mặt Cửu vĩ hồ.

Yến Xích Hà nhắm mắt lại, phanh vạt áo trước ngực ra, móc ra một quyển kinh văn có bìa màu đen. Ông ta lật mặt sau, là một quyển kinh Kim Cang bằng tiếng Phạn.

“Bàn nhược ba la mật!”

Yến Xích Hà nghiêng người tránh cây kiếm gãy, hai tay nắm chặt kinh Kim Cang, đập thẳng vào ngực Cửu vĩ hồ.

Rầm!

Phật quang rộng lớn tỏa ra, một tiếng nổ vang trời, bụi bay mù mịt. Trong làn khói bụi vô cùng, quỷ khí quanh thân Cửu vĩ hồ tiêu tán đi hơn một nửa, cô ta phun ra một ngụm máu đen, chật vật rút lui.

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, những chữ tiếng Phạn bên trong kinh Kim Cang lập tức tỏa thành hào quang rồi bện thành xiềng xích, từ trong kinh thư xông ra, quấn chặt lấy toàn thân Cửu vĩ hồ, bó Cửu vĩ hồ thành một cái bánh chưng, lôi cô ta từ trên không trung xuống mặt đất.

“A a a…”

Cửu vĩ hồ kêu gào thảm thiết, lăn lộn giãy dụa dưới đất, nhưng làm thế nào cũng không thể thoát khỏi xiềng xích kim quang này.

“Hình thần như kiếm!”

Yến Xích Hà tiếp nhận đại kiếm từ tay Liêu Văn Kiệt, chỉ thẳng về phía trước. Mũi kiếm cùng với tiếng rồng ngâm hổ gầm bắn ra tứ phía, xuyên thấu lồng ngực Cửu vĩ hồ, ghim chặt cô ta lên mặt đất.

“A a a!!!”

Làn sương khói đen điên cuồng phát ra những tiếng kêu gào, hơi thở của Cửu vĩ hồ giảm đi liên tục, luôn miệng cầu khẩn, xin Yến Xích Hà tha cho mình một con đường sống. Năm xưa cô ta cũng là người vô tội bị chết thảm nên mới có nhiều oán khí, làm nhiều chuyện sai trái.

Chỉ cần nhân vật phản diện có dáng vẻ tốt là tam quan sẽ lập tức chạy theo ngũ quan!

Cửu vĩ hồ đau lòng khẩn thiết van xin, dung nhan xinh đẹp khiến người ta không đành lòng. Yến Xích Hà thấy cô ta đáng thương thì động lòng trắc ẩn, ném ra Thất tinh tỏa hồn châm, tăng tốc độ tiêu diệt nhanh hơn một chút.

Liêu Văn Kiệt cũng thế, quay đầu nhìn về phía bầu trời, thương hoa tiếc ngọc phất tay một cái, rắc một số lượng lớn tiền đồng để chôn cùng Cửu vĩ hồ.

Như vậy thì không nhìn thấy nữa.

Một lát sau, xiềng xích kim quang lùi về trong kinh thư, khói đen cũng điên cuồng tan biến, chỉ còn lại những sợi khói mỏng bay ra từ khe hở của những đồng tiền.

Liêu Văn Kiệt tiến lên hai bước, thu hồi toàn bộ tiền đồng. Trên mặt đất chỉ còn một mảng đất màu đen khô cằn và hai ba miếng vải rách nát, chứng minh Cửu vĩ hồ đã từng tồn tại.

Keng!

Yến Xích Hà thu hồi đại kiếm và tỏa hồn châm, nhìn về phía Thập Nhi đang đại chiến trong đại trận Âm binh. Sát khí của Thập Nhi lớn như vậy, quả thực giống y như đúc ông ta hồi còn trẻ.

Chỉ là thiếu đánh vài trận. Yến Xích Hà quyết định nhân lúc vẫn còn đánh được thì nên đánh nhiều hơn mấy lần, tránh để sau này đồ đệ xuất sơn thì không còn cơ hội. Ông ta phải dạy cho tên đồ đệ ngốc này biết, làm người thì phải biết khiêm tốn, đừng phách lối.

“Yến đại hiệp, chiếc ô này là bảo vật gì thế?”

Liêu Văn Kiệt dọn dẹp chiến trường, nhặt được cây Hồng la quỷ tán của Cửu vĩ hồ. Còn thanh kiếm gãy kia bị hắn ném sang một bên, thậm chí còn không thèm liếc mắt lấy một cái.

“Vừa chém một cái đã gãy, thanh kiếm nát đó có cho hắn cũng không thèm.”

“Ai mà biết được.”

“Hả? Thôi được rồi.”

Liêu Văn Kiệt gãi đầu, thấy Yến Xích Hà không hứng thú lắm thì quyết định giữ lại, chậm rãi nghiên cứu.

“A Kiệt, chiếc ô này đã được Quỷ vương cửu vĩ hồ sử dụng nhiều năm, nhiễm không ít quỷ khí. Nếu cậu muốn dùng nó thì tốt nhất là phải luyện hóa nó cho sạch sẽ đã.”

Yến Xích Hà đưa mắt nhìn về phía thanh kiếm gãy phía xa, nhíu mày nói: “Còn thanh kiếm kia, không phải cậu muốn có một thanh thần binh lợi khí để tu luyện thuật Ngự kiếm hay sao, thanh kiếm đó chính là một thanh thần binh lợi khí. Mặc dù không thể so sánh với thanh đại kiếm của tôi, nhưng cũng là một thanh thần kiếm thiên hạ khó tìm.”

“Hả?”

Liêu Văn Kiệt còn đang định hỏi Yến Xích Hà làm thế nào mới có thể luyện hóa được Hồng la quỷ dực, nghe Yến Xích Hà nói thế thì sững sờ.

Hắn cảm thán đúng là cỏ thơm ở khắp mọi nơi, nhanh chóng chạy đi nhặt thanh kiếm gãy kia, nghi ngờ hỏi: “Yến đại hiệp, thanh kiếm này… Không phải tôi không tin ông, nhưng mà thanh kiếm này giòn quá, tôi chỉ chém một nhát đã gãy làm đôi. Thanh kiếm này mà cũng được gọi là Thần binh lợi khí sao?”

“Xưa kia có vị thần nhân đúc kiếm, ở trong núi đã rèn ra được năm thần binh vô thượng, được đặt tên lần lượt là: Tiên đạo, Vương đạo, Bá đạo, Sát đạo, Tà đạo.”

Yến Xích Hà rút thanh kiếm vàng sau lưng Liêu Văn Kiệt ra, vung kiếm vun vút hai lần, đẽo thanh kiếm gãy kia thành một thanh đoản kiếm dài khoảng chừng ba mươi centimet, sau đó nói: "Nếu tôi đoán không lầm thì thanh kiếm này chính là thanh kiếm Tà đạo trong truyền thuyết, tên là kiếm Thắng tà.

Chương 388: Hạ Hầu kiếm khách 1 Thân kiếm mỗi khi đúc dài ra một tấc thì sẽ tà ác thêm một điểm, thế nên thần nhân đúc kiếm chỉ đúc được một nửa thì dừng tay. Đó chính là lý do vì sao ngay cả khi thanh kiếm này không trọn vẹn thì nó vẫn được gọi là thần binh hiếm có."

"Năm thanh thần binh… Kiếm Tà đạo… Kiếm Thắng tà…"

Liêu Văn Kiệt nhíu mày, chuyện này hình như hắn đã từng được nghe qua ở đâu đó, nhưng phiên bản mà hắn nghe còn lâu mới có thể quỷ quái như Yến Xích Hà giảng giải.

Suy xét đến sự khác biệt thế giới, lại đang ở một nơi yêu ma quỷ quái hoành hành ngang ngược thế này, quỷ quái một chút cũng là chuyện bình thường.

"Thanh kiếm Tà đạo này cũng có thể tu luyện thuật Ngự kiếm sao? Sẽ không biến tôi thành người trong Tà đạo chứ?"

"Hừ, chỉ là một thanh binh khí thôi mà, trên đời này chẳng lẽ còn đồ vật gì tà đạo hơn yêu ma quỷ quái?"

Yến Xích Hà trừng mắt nhìn Liêu Văn Kiệt, lạnh lùng nói: "Lại còn thắc mắc, lại còn không muốn dùng, nói cứ như cậu có nhiều lựa chọn lắm vậy."

Hình như đúng thế thật.

Liêu Văn Kiệt gật đầu, cắm kiếm Thắng tà vào cán ô, không biết suy nghĩ đến chuyện gì mà hào hứng nói: "Yến đại hiệp, không phải ông là người tu đạo sao? Sao lại có kinh phật?"

“Tôi không bái sư, không có nhiều quy củ như vậy, có pháp bảo gì thì dùng cái đó, chỉ cần có thể hàng yêu trừ ma là được, không quan tâm là Phật hay là Đạo.” Yến Xích Hà trả lời.

“Ý của tôi là, quyển kinh phật này lợi hại như vậy, có thuyết pháp gì không?”

“???”

Yến Xích Hà nhíu mày, cho là tên hòa thượng hoàn tục này định cướp kinh Kim Cang của mình, tức giận nói: “Lợi hại hay không không phải là do kinh văn bên trong, mà là do đây là một bản chép tay.”

“Do ai chép?”

“Ai mà biết được, tôi không đọc hiểu chữ Phạn.”

Yến Xích Hà hừ một tiếng: “Tôi chỉ biết cái này do tôi đánh nhau với một hòa thượng giành được. Hòa thượng kia dùng quyển kinh này để đánh cược, đánh thua cũng không thể nuốt lời, đành phải thất hồn lạc phách rời đi.”

“Chuyện này…”

Liêu Văn Kiệt không biết phải phát biểu cảm nghĩ như thế nào, chỉ có thể nói: “Hòa thượng làm sai… Trụ trì gặp nạn… Trụ trì thật thảm.”

“Không, hòa thượng kia chính là trụ trì!”

“…”

“Thiên địa vô cực, càn khôn mượn pháp!”

Yến Xích Hà cầm kiếm bước đi, sấm sét trong lòng bàn tay liên tục hạ xuống, ánh sáng sấm sét hùng mạnh rung chuyển mặt đất gầm rú không dứt.

Trong biển lửa, quạ lửa bay lên xuống.

Âm binh quỷ tốt vốn đang đi khó khăn, lại bị sấm sét hung mạnh liên tục đánh qua, không khác gì chết tại chỗ, hóa thành hư vô.

Thập nhi nhặt lên kiếm kim tiền cỡ lớn, còn chưa thỏa mãn chém giết mấy lâm binh lẻ tẻ, chạy đến trước người Yến Xích Hà, oán giận nói: “Sư phụ, hôm nay người hàng yêu phục ma quá hiệu quả, không thể chậm lại một chút sao?”

“Con còn nói, sư phụ ta vừa mới thiếu chút nữa bị người đánh chết, cũng không thấy con tới cứu ta.” “Ha ha, sư phụ lại đùa con.”

Thập nhi không tin, con ngươi vừa đảo, thăm dò nói: “Sư phụ, hôm nay giờ lành tháng tốt, lẽ ra truy kích thừa thắng, nên đi tiêu diệt mấy quỷ vương mới đúng.”

“Tiêu diệt con thì có .”

Yến Xích Hà trừng mắt nhìn Thập Nhi một cái, cảnh cáo nói: ” Không nên tham công mà liều lĩnh, thời gian chúng ta ở lại Âm Dương quá lâu, nơi này chung quy không phải nhân gian, chậm thì có biến, lẽ ra phải nhanh chóng rời đi.”

“Được rồi, vậy lần sau lại đến.”

“Đến cái đầu con, lông xù nóng nảy, một chút cũng không có trầm ổn của ta.”

Yến Xích Hà hừ lạnh một tiếng, phất tay gọi tới ba thanh kiếm bay, mang theo Thập Nhi cùng Liêu Văn Kiệt phóng lên trời.

Sau khi ba người rời đi, lại có ác hồn lệ quỷ lui tới, xác nhận thế lực của Cửu Vĩ Hồ bị xóa sạch, trực tiếp trở về, bẩm báo chủ nhân của mình.

.....

Vô Môn Cư.

Bên hông Thập Nhi có rìu, sau lưng hộp kiếm thật lớn chứa mệnh kiếm, đang cùng Thôi Hồng Dần từ biệt.

Chia li tuy rằng làm cho người ta thương tâm, nhưng vừa nghĩ đến chim bay trên trời, cá bơi biển rộng , xuất sư lang bạt thiên hạ không còn có gông cùm giữ chân, Thập Nhi liền nhịn không được cười ra tiếng.

Yến Xích Hà người không có ở đây, với tính tình ngoài lạnh trong nóng của ông ta, lúc chia tay nhất định sẽ rơi lệ, hết lần này tới lần khác lại là người coi trọng mặt mũi, không muốn mất mặt ở trước mặt vãn bối, tự nhiên sẽ không xuất hiện.

Nhi hành thiên lý mẫu lo lắng, mẫu hành vạn dặm nhi không lo, tương phản rõ ràng, đại khái chính là trong tình huống này.

“Anh Thập, lần này đi không biết khi nào mới có thể gặp lại, anh bảo trọng nhiều hơn, nhớ kỹ không nên vô vị cùng người khác tranh giành.”

Thôi Hồng Dần nắm lấy tay Thập Nhi, nhiều lần dặn dò, tuy rằng cậu ta chưa từng đi xa, nhưng cậu là người đọc sách, cho tới bây giờ cũng gặp không ít đạo lý dạy người trong sách.

“Hồng Dần lão đệ yên tâm, tôi cùng sư phụ đã ước hẹn xong, ba năm sau, mặc kệ tôi ở đâu, đều sẽ trở về Vô Môn Cư thăm người.”

Thập Nhi vui vẻ xua tay: “Hơn nữa, bên cạnh cậu còn có hạc giấy của tôi, mọi người thường xuyên liên lạc, thư từ lui tới cũng không phải không thể không.”

“Ba năm sau, thời gian quá dài…”

Thôi Hồng Dần khẽ lắc đầu, cậu đã hạ quyết tâm, cố gắng đọc sách vì kỳ thi hương hai tháng sau, chỉ sợ ba năm sau, Thập Nhi lại trở về Vô Môn Cư, liền không gặp được cậu .

Có rất nhiều dấu hiệu của sự trưởng thành từ con trai thành đàn ông, sự trưởng thành về thể chất cũng không được coi là trưởng thành, quan trọng là quá trình tâm lý.

Khi đã yêu rồi thì sẽ biết lí do cần làm việc chăm chỉ.

Sau một đêm tân hôn, Thôi Hồng Dần hoàn thành lột xác, trước kia cậu ta muốn thi đậu công danh, là bởi đó là vì hy vọng của thầy cô và cha mẹ, cũng là vận mệnh của người đọc sách. Bây giờ, cậu muốn có được danh tiếng cho một mục tiêu rõ ràng hơn.

Chương 389: Hạ Hầu kiếm khách 2 Cậu muốn làm quan, làm quan lớn!

Một khi người có dã tâm, khí chất đều sẽ không giống nhau, giờ phút này Thôi Hồng Dần chính là như thế, ánh mắt sáng quắc hữu thần, cùng ngốc mọt sách ngày hôm qua khác nhau.

Lột xác quá nhanh, Liêu Văn Kiệt nhìn liền ngây người, có chút tin tưởng Thôi Hồng Dần sẽ thi đậu một công danh, nhưng muốn một bước lên mây chỉ có nhẫn nhục chịu khó làm chân chó lấy được lòng người ta, sau này may ra mới có cơ hội trở thành một cán bộ tài đức vẹn toàn.

Không phải Liêu Văn Kiệt có ý xấu, cố ý hắt nước bẩn lên người Thôi Hồng Dần, mà là sự thật chính là như thế. Một tiểu thư sinh không có tiền không có người thân, không có thân phận bối cảnh, muốn leo lên vị trí cao, không đi làm chuyện xấu cho người khác , không làm chân chó cho người ta, có thể có cơ hội xuất đầu lộ diện sao? Hãy mơ đi!

Nếu hai mươi năm không từ thủ đoạn làm chuyện mờ ám,

Thôi Hồng Dần còn có thể nhớ rõ Mạc Sầu là ai.

Liêu Văn Kiệt cam bái hạ phong, thừa nhận thế gian này vẫn còn có tình yêu đích thực.

“Anh Kiệt, sau khi em đi, sư phụ giao cho anh. Người thích uống rượu, thích một mình thanh tịnh, nhưng em biết, người kỳ thật rất mong ước trong nhà ồn ào náo nhiệt…”

Thập Nhi giữ chặt Liêu Văn Kiệt, nói nửa ngày, cuối cùng nhếch khóe miệng đắc ý nói: “Tuy rằng anh còn gọi em Thập đệ, nhưng ba năm sau, chỉ sợ nên đổi giọng gọi sư huynh.”

Cái này e là không được! Liêu Văn Kiệt lắc đầu, ba năm quá dài, cho dù là con đường luyện tâm, cũng không có khả năng hắn lưu lại lâu như vậy.

Lại là nửa ngày ly biệt, Thập Nhi đợi hồi lâu, cũng không đợi được Yến Xích Hà lộ diện, chỉ đành thở dài.

“Thập đệ, ra cửa đừng thở dài, tôi còn có thứ cho cậu.”

Liêu Văn Kiệt lấy túi tiền nhét vào tay Thập Nhi: “Ra ngoài, không có bạn bè cũng không có anh em, nếu ngay cả tiền cũng không có, đừng nói ba năm, ba tháng cậu cũng không kiên trì được.”

“Anh Kiệt, anh quá coi thường em, em cũng không phải là đứa trẻ lớn lên trong giàu có, chịu khổ là chuyện thường ngày.”

Thập Nhi xóc túi tiền, một chút ý tứ khách khí với Liêu Văn Kiệt cũng không có, đứng ở cửa Vô Môn Các, hướng bên trong hô to: ” Đạo sĩ thối, người tự mình bảo trọng, con sẽ trở về tìm người.”

- Cút!

Thanh âm không kiên nhẫn của Yến Xích Hà truyền ra, Thập Nhi nghe xong mặt mày hớn hở, bước chân kiên định rời đi.

Ống kính quay lại phòng Yến Xích Hà, sau khi Thập Nhi rời đi, ông ta tay áo che mặt, khóc đến bả vai run lên, hùng hùng hổ hổ nói: "Chó không có lương tâm, ta nuôi dưỡng ngươi lớn như vậy, cũng không quay đầu lại, nói đi là đi, ngay cả chén trà cũng không hiếu kính ta, ngươi có bản lĩnh thì đi đi, có bản lĩnh ba năm sau đừng trở về."

.....

Bình minh, trước khi gà gáy.

Liêu Văn Kiệt khoanh chân ngồi trên nóc nhà, đợi tia nắng đầu tiên bao phủ toàn thân, trên mặt hiện lên một tia tím.

Huyết sắc niệm lực làm hắn canh cánh trong lòng, ăn rất ngon, ngủ cũng ngủ, nhưng trong lòng chính là có một vết xước, thỉnh giáo Yến Xích Hà có biện pháp bỏ đi ma công hay không.

Yến Xích Hà lôi kéo hắn kiểm tra một phen, không hiểu ra sao lại tỏ ra vẻ thương lắm mà không thể giúp, chỉ có thể truyền thụ một môn tâm pháp ca quyết chính khí lẫm liệt, để cho hắn mượn thiên địa linh khí trấn áp ma công.

Liêu Văn Kiệt tu luyện hơn một tháng, ca quyết có thể trấn áp ma thân hay không thì khó nói, nhưng tốc độ tu luyện tự động huyết sắc niệm lực quả thật là giảm xuống, cho nên hắn mỗi ngày dậy sớm, tu luyện tự nhiên vô cùng siêng năng.

"Công tử, cơm đã chuẩn bị xong, nên xuống dùng bữa rồi."

Tiểu Sương bưng hộp thức ăn đứng ở trong sân, nói với Liêu Văn Kiệt trên lầu: "Thôi công tử bảo em nói cho công tử biết, kỳ thi hương đã đến, ngắn thì ba ngày, dài thì năm ngày, anh ta cũng phải rời khỏi Vô Môn Cư."

“Tôi biết rồi, không cần chờ tôi, đem đồ ăn đặt ở trong phòng là được rồi.”

“Ồ”

Tiểu Sương đem hộp thức ăn đặt ở trong phòng, trong ngoài quét dọn phòng một lần, đứng ở trong sân ngẩn người nhìn bóng lưng Liêu Văn Kiệt.

Mạc Sầu chuyển thế đầu thai, để cô lại cho tân chủ tử, nhưng một tháng ở chung, chủ tử mới đối với cô không phải rất ưng ý, ngày thường ít có trao đổi, cũng không để cô bưng trà đưa nước hầu hạ ở bên trái phải.

Tâm tư Tiểu Sương buồn bực, lại không biết nên biểu đạt như thế nào, chỉ có thể biểu hiện càng thêm siêng năng, hy vọng chủ tử mới hồi tâm chuyển ý.

Trên nóc nhà, Liêu Văn Kiệt xoay người rơi xuống đất, trước mắt Tiểu Sương sáng ngời, rụt rè đuổi theo. Kết quả không phải như ý của cô, phanh một tiếng liền bị ngăn ở ngoài cửa, chỉ có thể vẻ mặt ủy khuất ngồi xổm ở góc tường.

Không phải Tiểu Sương không chịu thua kém, không có suy nghĩ cùng hoài bão, hay là ngoại trừ hầu hạ người cái gì cũng không biết. chỉ là cô thật sự thấp kém, cô sinh ra đã bị bán cho nhà giàu, tư tưởng làm hầu gái đã ăn sâu, mặc dù có suy nghĩ cùng hoài bão, cũng là xoay quanh chủ tử mà thôi.

Trong phòng, Liêu Văn Kiệt khoanh chân ngồi, cầm lấy ô màu đỏ bên cạnh, chuyển động chuôi ô rút ra kiếm tà.

Kiếm thể đỏ thẫm, tựa như uống no máu tươi mà thành, cũng không biết là chất liệu gì chế tạo,chăm chú nhìn, có thể thấy rõ kinh mạch bên trong giống như hoa văn.

Đón ánh sáng phản xạ, đường vân mạch lạc chuyển quỷ dị hàn

mang, không hổ danh kiếm tà. Dựa theo Yến Xích Hà chỉ điểm, Liêu Văn Kiệt luyện hóa Hồng La Quỷ Tán, thanh tà kiếm này lại chậm chạp không động thủ.

Sau khi ô được luyện hóa, hình thể có thể lớn có thể nhỏ, lớn đến che nắng, bốn năm người ngồi cùng không phải là vấn đề, nhỏ thì nhỏ đến mặt dây chuyền, có thể mang theo bên người.

Chương 390: Hạ Hầu kiếm khách 3 Chỗ mặt ô rách nát, được Yến Xích Hà vá lại, bất quá, phá chính là phá, pháp bảo tổn hại, uy lực không bằng trước.

Có vẻ như bây giờ không thể sử dụng phương pháp thu thập hàng ngàn binh lính của hồ ly chín đuôi, chỉ có thể chứa những thứ bình thường như quần áo, kiếm bạc, kiếm vàng, vân vân.

Liêu Văn Kiệt không cảm thấy đáng tiếc, hắn là một đại nam nhân, dùng một cái ô đỏ liền rất thái quá. Lại luyện hóa ác quỷ làm tay chân, đến lúc đó không phải tà cũng là tà, nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

Tà kiếm không có luyện hóa, nguyên nhân chủ yếu là lúc trước ăn thiệt của “Huyết Hải Ma La Thủ Chép Kinh”, trong cơ thể có huyết sắc niệm lực, mỗi lần nhìn thấy hồng văn trên tà kiếm, liền không còn tâm tư luyện hóa.

Kiếm là kiếm tốt, cắt vàng đoạn ngọc chỉ như bình thường, là lựa chọn không thể thiếu để tu luyện ngự kiếm thuật.

Nhưng Liêu Văn Kiệt trong lòng có kiêng kị, e sợ bệnh tình nặng thêm, về sau rốt cuộc không có cách nào quay đầu lại, bị ép đánh dấu ‘Tà Ma siêu đạo’, bị đồng nghiệp chính đạo khinh thường.

Còn nữa, một thanh tàn kiếm chừng ba mươi cm, phải đứng như thế nào, mới có thể làm cho hắn vững vàng khống chế, bảo trì

cân bằng khi ngự kiếm trên không?

Ngồi xổm à?

Rèn lần thứ hai càng không có khả năng, thân kiếm rèn đi mỗi một tấc, liền càng tà một phần, lời này cũng không phải là nói mà thôi.

Lúc này, Liêu Văn Kiệt cuối cùng cũng hiểu được, vì sao Cửu Vĩ Hồ tự gia công, tiếp tục bổ sung toàn bộ một đoạn thân kiếm

Tâm tư cũng giống như hắn, tham lam thân thể bất khả chiến bại của kiếm tà, tham lam uy lực tà môn kinh sợ nó.

Suy nghĩ một chút, Liêu Văn Kiệt đem kiếm tà thu vào chuôi ô, từ dưới mặt ô lấy ra kiếm vàng, ngự kiếm trên không tạm thời không vội, cố quá lại quá cố, trước tiên đem kiếm thuật tu luyện tốt, đây mới là việc cấp bách.

Kiếm tiên không phải một ngày là có thể luyện thành, trước khi đứng được ở trên cao, dù là ai tài năng thiên bẩm, cũng phải trung thực tập đi bằng hai chân.

Hơn nữa, sau cái chết của Cửu Vĩ Hồ, sau khi Thập Nhi xuất sư lang bạt, Liêu Văn Kiệt đã hỏi qua Yến Xích Hà, không phải là một thân bản lĩnh sao, vì sao không ra ngoài hàng yêu phục ma, lại ở Vô Môn Cư ẩn thế không ra.

Yến Xích Hà nói ngắn gọn, ông ta tuy rằng rời khỏi giang hồ, nhưng cũng không phải là không bao giờ ra ngoài, cách nửa năm, sẽ ra ngoài đi dạo một chuyến, tìm một cái yêu ma quỷ quái đánh một trận. Khoảng cách lần sau ra ngoài, ít nhất còn có bốn tháng, trong khoảng thời gian này, cũng đủ để Liêu Văn Kiệt đấu kiếm ý tu luyện rồi .

Keng!!

Ngay khi Liêu Văn Kiệt khoanh chân ngồi, kiếm vàng đặt giữa hai đầu gối, kiếm ý trên bầu trời Vô Môn vang lên, hàn ý lạnh lẽo bao trùm mà xuống, tựa như một thanh trường kiếm đặt ở cổ, một giây sau là máu bắn tung tóe tại chỗ.

Không phải Yến Xích Hà, có người đến đập sân.

“Ha ha ha, Yến Xích Hà, rốt cục để cho ta tìm được hang ổ cũ của ông , xem lần này ông chạy đi đâu.”

Cửa lớn bị đạp bay, một đại hán áo đen tay dài chân dài, cao hơn hai thước cười to đi vào.

-Hạ Hầu, đồ khốn nạn nhà ngươi, đang yên đang lành, đập cửa nhà ta làm gì!

Yến Xích Hà vuốt râu trừng mắt từ trên nóc nhà nhảy xuống, nhìn cửa lớn vạn phần đau lòng, chỉ vì cánh cửa này là Thập Nhi tự tay làm.

Thập Nhi hàng ngày, lên mái vạch ngói không nói, nhưng tay chân lóng ngóng không ít.

Cậu ta một thân bản lĩnh được Yến Xích Hà dạy dỗ, lại bị buộc chặt vào trong nhà, tựa như sói đói trong lồng sắt, buộc lâu, tính tình nóng nảy, theo bản năng sẽ làm một ít phá hoại nhỏ.

Đương nhiên, nói cậu ta là bản sao của sói cũng được, bừa bãi không kiềm chế được yêu tự do, không cho ra ngoài liền phá nhà.

Thập Nhi thật vất vả mới làm được việc chính sự, lắp hai cánh cửa cho Vô Môn Cư, tuy nói là cố ý cùng Yến Xích Hà đối nghịch, nhưng có cửa chính là có cửa, so với việc đem nóc nhà phá hủy còn tốt hơn.

Vả lại hiện tại, Thập Nhi xuất sư đi xa, cánh cửa này trở thành kỷ niệm của Yến Xích Hà, đang yên đang lành không trêu chọc ai,

đã bị đạp ngã, Yến Xích Hà làm sao có thể nhịn.

“Yến huynh, mấy tháng tạm biệt không gặp, ông vẫn là phong thái như trước, tính tình nóng nảy.”

Kiếm khách Hạ Hầu rút trường kiếm đen kịt sau lưng ra, nhếch miệng cười nói: “Như vậy cũng tốt, nếu ông lấy thân phận chủ nhà đãi khách, tôi thật đáng xấu hổ, bức ông rút kiếm.”

“Phi!”

Yến Xích Hà một ngụm nước bọt phun trên mặt đất, hùng hùng hổ hổ: “Ít dán vàng lên mặt mình, đuổi theo ta bảy năm, lần nào không phải đều là thấy liền chém, còn biết xấu hổ?”

“Nếu Yến huynh nói như vậy, tôi liền không giả bộ chính nhân quân tử gì nữa.”

Kiếm khách Hạ Hầu hoành kiếm trước người, kiếm ý kèm theo sát ý, một cỗ đầu óc hướng Yến Xích Hà vọt tới: “Lão già nhà ông , đoạt danh tiếng thiên hạ đệ nhất kiếm, ẩn thế không ra đông trốn tây, có thể đem những kiếm khách chúng ta hại khổ.”

- Đều nói hư danh, ông còn nhắc tới?

- Thật là hư danh, ông không cần, vậy cho tôi nha!

“Nằm mơ, đập cửa của ta, cho ai cũng không cho ông.”

“Đã như thế, so tài kiếm thuật đi…”

Chương 391: Bừa bãi không kiềm chế được tình yêu tự do, không cho ra ngoài liền phá nhà. 1 Kiếm khách Hạ Hầu búng chỉ trường kiếm đen kịt, một luồng kiếm khí nhanh chóng bắn ra, nhằm thẳng vào chỗ Yến Xích Hà mà đánh tới.

Keng keng keng!

Tiếng long ngâm hổ khiếu từ trong phòng phá không mà ra, trước khi Yến Xích Hà cầm đại kiếm, cũng chỉ thành kiếm, dùng kiếm ý chặt đứt kiếm khí lăng không bắn tới.

- Kiếm pháp tốt!

Kiếm khách Hạ Hầu thấy săn bắn liền vui mừng, giơ tay lên chém xuống một đạo kiếm khí.

Yến Xích Hà cầm kiếm ngăn cản, sau khi tiếp nhận kiếm khí, mũi chân đạp đất, giơ kiếm đâm thẳng vào cổ họng kiếm khách Hạ Hầu.

Trong lúc nhất thời, kiếm khí sắc bén lộ ra, bao trùm bốn phương tám hướng, rừng trúc lá rụng phiêu linh, giữa không trung bị kiếm ý vô hình cắt, tất cả đều chia làm hai.

Kiếm khách Hạ Hầu không chút hư hại chút nào, vung kiếm nghênh đón Yến Xích Hà, kiếm khí đầy trời bốc lên, từ khi hai người giao thủ bắt đầu, liền đem rừng trúc tàn phá bừa bãi nhìn không ra thành hình dạng gì.

Liêu Văn Kiệt đẩy cửa ra, kéo Tiểu Sương đang đứng ngây ngốc vào phòng, ở trước cửa sổ quan sát hai vị tuyệt đỉnh kiếm khách tranh đấu.

VÙ VÙ!!

Giữa không trung, kiếm khách Hạ Hầu cùng Yến Xích Hà từ mặt đất đánh lên nóc nhà, ông ta hai tay cầm kiếm ra sức bổ xuống, kiếm quang màu đen phóng lên cao, chém tanh bành tòa biệt viện .

Trùng hợp, lại là phòng Yến Xích Hà ở.

Trước tiên phá cửa, sau đó phá phòng, Yến Xích Hà tính tình tốt hơn nữa cũng phải nổi giận, huống chi ông ta vốn là tính tình

nóng nảy.

- Hạ Hầu cẩu tặc, ăn một kiếm của ta đi!

Yến Xích Hà hai hàng lông mày dựng thẳng, một kiếm ở trong tay, kiếm khí đầy trời tức giận mà bay xuống, ba tầng trong ngoài vây quanh kiếm khách Hạ Hầu.

“Đến rất tốt.”

Kiếm khách Hạ Hầu múa múa hắc kiếm, phòng tử nghiêm ngặt, thấy phía trước Yến Xích Hà càng gần, hét lớn một tiếng, hai tay giơ kiếm bổ mạnh một lực .

Kiếm khí đen kịt chưa từng đi về phía trước, đánh tan sóng khí xung quanh, gào thét hướng Yến Xích Hà đánh tới.

Yến Xích Hà đại kiếm khẽ nhấc, đập ra kiếm khí đen kịt, ba bước giết đến trước người Kiếm Khách Hạ Hầu, kiếm ý ẩn hiện, chém thẳng ngực mà đi.

Ầm ầm!!

Hai kiếm đụng nhau, kiếm khí cùng kiếm khí bắn ra, ở giữa hai người ầm ầm nổ tung.

Kiếm khách Hạ Hầu lùi lại hơn mười thước, thấy Yến Xích Hà so với ông ta lui còn xa hơn, lúc này cất tiếng cười to.

Nên như thế, trận chiến hôm nay, ông ta không chỉ có thể một lấy lại phong độ bị sỉ nhục một trận trước, còn có thể đoạt được uy danh thiên hạ đệ nhất kiếm, về sau kiếm khách thế gian đều lấy ông ta làm tôn.

- Cười cái rắm!

Yến Xích Hà chửi bới một tiếng, vừa rồi một kiếm kia, thời cơ cùng kiếm chiêu cũng không phải vấn đề, sai là ở trên người lão.

Nhất thời lửa giận công tâm, cường công cướp công, quên mất kiếm thần lực trời sinh của khách Hạ Hầu.

“Yến huynh, lại đến…”

Ding! Ding! Ding!

———

Hai người bay cao bay thấp mà đi, ở trong viện giết đến khó phân biệt, kiếm khí tung hoành vô biên, phòng ốc xung quanh lung lay sắp đổ, bị kiếm ý sắc bén áp bách, tùy lúc đều có thể sụp đổ.

Liêu Văn Kiệt chống lên sợi chỉ đỏ, không chớp mắt quan sát hai người tranh đấu, trong lòng vạn phần nghi hoặc.

Hắc y kiếm khách phá cửa mà vào, bị Yến Xích Hà nói ra thân phận, chính là ở bên ngoài chùa Lan Nhược, bị đầu bài thông đồng, sau đó chết thảm dưới miệng lưỡi Thụ Yêu lão lão.

Như vậy vấn đề liền đến, con hàng này mãnh liệt như vậy, làm sao có thể chết không đáng một đồng?

Chẳng lẽ là trước chiến Yến Xích Hà, lại chiến đầu bài, liên tục chạy tới dẫn đến lưng mỏi chân mềm , mới bị Thụ Yêu lão lão tận dụng chỗ trống mà đánh?

Trong viện, Yến Xích Hà dần dần chiếm thượng phong, quét, trêu chọc, điểm, đâm, kiếm chiêu tinh diệu tầng tầng lớp lớp, áp chế kiếm khách Hạ Hầu từng bước lui về phía sau.

Kiếm khách Hạ Hầu không cam lòng yếu thế, binh lai tướng chắn, thủy lai thổ che, hắc kiếm hộ thân, phòng bị kín không kẽ hở.

Ông ta thấy chiêu phá chiêu, kiếm thế mặc dù đại khai đại hợp, không tinh diệu bằng Yến Xích Hà, nhưng lại hơn ba chữ,

nhanh, chuẩn, ngoan, thỉnh thoảng liều mạng lấy thương đổi thương, làm cho Yến Xích Hà có chút kiêng kỵ.

Chương 392: Bừa bãi không kiềm chế được tình yêu tự do, không cho ra ngoài liền phá nhà. 2

Mấy chục hiệp qua đi, Yến Xích Hà vân đạm phong khinh, kiếm khách Hạ Hầu hô hấp cấp tốc, trình độ cao thấp đã phân rõ ràng.

Nhưng, kiếm khách Hạ Hầu chính là không phục, cao thủ qua chiêu chỉ tranh một hơi thở, ông ta không tin Yến Xích Hà một chút sơ hở cũng không có.

Hai người cách nhau mười thước, cầm kiếm nhìn nhau từ xa, ánh mắt đảo qua các chỗ yếu hại lớn quanh người đối phương, lấy kiếm ý cách không đối kháng. Lốc xoáy cuồn cuộn nổi lên, cồng kềnh kiếm minh liên tiếp không ngừng.

Chợt một cơn lốc trải ra, cành cây khô rụng lá khắp sân thổi lên cao, kiếm khách Hạ Hầu sau gáy vang lên một tiếng giòn vang, dây thừng buộc tóc dài đứt gãy, tóc tai bù xù đứng tại chỗ. “Hạ Hầu huynh, ông lại thua.”

- Còn chưa đâu, ta vẫn còn có thể chiến!

“Cũng tốt, để cho ông thua tâm phục khẩu phục…”

Đánh đến bây giờ, khí tức kiếm khách Hạ Hầu hỗn loạn, Yến Xích Hà ngược lại càng thêm tâm tĩnh như nước, hai người cầm kiếm nhìn nhau, địch bất động ta bất động, ai cũng không tùy tiện cường công.

Lá rụng bay tán loạn, trong nháy mắt tầm mắt hai người bị ngăn trở, kiếm khách Hạ Hầu đột nhiên nổi lên, chạy nước rút giết tới trước người Yến Xích Hà, kiếm quang gào thét bổ xuống, nghiêng nghiêng đem nó chia làm hai.

Kiếm quang đột nhiên dừng lại, Hạ Hầu nhìn phía trước không có một bóng người, sững sờ đứng tại chỗ, đang muốn quay đầu lại, thắt lưng liền lạnh lẽo, bị Yến Xích Hà cầm kiếm chống ở chỗ yếu hại.

“Hạ Hầu huynh đệ, tâm của ông không đủ tịnh, kiếm thế càng đánh càng tán, kiếm chiêu càng ngày càng loạn, cho dù ông có thể thắng tôi, cũng không có cách nào kiên trì đến cuối cùng.” Yến Xích Hà tốt bụng nhắc nhở.

-Thật may a , đa tạ Yến huynh chỉ điểm!

Kiếm khách Hạ Hầu cắn răng ‘cảm ơn’ , cho hắc kiếm vào vỏ, sải bước đi ra ngoài Vô Môn Cư: “Ông chờ đó, tôi nhất định sẽ quay lại.”

“Thật xui xẻo, chỗ phá này là không thể ở lại.”

Yến Xích Hà vẻ mặt xui chọc, nơi ẩn cư bại lộ, người khiêu chiến về sau khẳng định nối liền không dứt, hơn nữa Thập Nhi xuất sư rời đi, Vô Môn Cư nhìn liền thương tâm, lão quyết định hiện tại chuyển nhà.

- Yến đại hiệp, kẻ kia là ai?

Liêu Văn Kiệt tiến lên hỏi, vẻ mặt hoang mang, hắn lần đầu tiên gặp kiếm khách Hạ Hầu, thật không biết thân phận của đối phương.

“Gặp mặt liền đánh vài cái giao tình, tôi và ông ta cũng không quen biết, chỉ biết ông ta họ Hạ Hầu.”

Yến Xích Hà lắc đầu nói: “Từ bảy năm trước gặp được ông ta, ông ta liền cắn chặt ta không buông, ta tránh đến đâu, ông ta liền đuổi tới đó, hiện tại ngay cả Vô Môn Cư cũng bị ông ta tìm được, thật sự là phiền chết.”

“Ông ta đuổi theo ông làm gì?”

“Chuyện này có chút dài lời…”

Yến Xích Hà mím môi, thổn thức cảm thán nói: “Lúc tôi còn trẻ, cùng người trong giang hồ lui tới thường xuyên, học thành một thân bản lĩnh, kiếm pháp càng ngày càng tinh tiến, bắt được người xấu càng ngày càng nhiều.Dần dần, có vài kẻ không có ý tốt, an bài cho tôi một cái danh tiếng, ‘Thiên hạ đệ nhất kiếm’. Từ đó về sau, mỗi lần tôi ra ngoài điều tra án, đều sẽ có người trong giang hồ khiêu khích gây sự, tôi đem bọn họ lần lượt đánh bại, thanh danh càng lúc càng lớn, danh tiếng ‘Thiên hạ đệ nhất kiếm’ càng ngồi càng vững.”

“Về sau, cao thủ bại bởi tôi đếm không xuể, danh tiếng thiên hạ đệ nhất , tốt mười phần, khiến cho người trong giang hồ thèm nhỏ dãi không thôi, Hạ Hầu chính là một trong số đó…”

“Ai, đều là lúc còn trẻ không hiểu chuyện, khi đó tôi cảm thấy ‘Thiên hạ đệ nhất kiếm’ rất uy phong, có thể lấy ra hù dọa người xấu, hiện tại ngẫm lại, còn không bằng đổi một bầu rượu thống khoái, hối hận không nên lúc trước a!”

Có quỷ mới tin a.

Liêu Văn Kiệt trong lòng khinh bỉ, Yến Xích Hà không thích danh tiếng “Thiên hạ đệ nhất kiếm”, thế mà, kiếm khách Hạ Hầu cướp hung dữ như vậy cũng không cho, khẳng định là ngoài miệng khinh thường, trong lòng so với ai cũng vui mừng hơn.

“Đúng rồi, A Kiệt, cậu thu thập một chút, chúng ta lập tức khởi

hành, Vô Môn Cư không thể ở lại.”

“???”

“Hôm nay có Hạ Hầu, ngày mai sẽ có Đông Phương cùng Lệnh Hồ, coi như bọn họ lợi hại, tôi không chọc nổi còn trốn không nổi sao!”

- Yến đại hiệp, chúng ta đi đâu?

Liêu Văn Kiệt trước mắt sáng ngời, đúng rồi, Hạ Hầu kiếm khách đã xuất hiện, kế tiếp khẳng định chính là nhà hát nhỏ nửa đêm của Bài Vàng.

“Không biết, tùy tiện đi đâu cũng được.”

Yến Xích Hà trở về phòng mình, bắt đầu thu dọn hành lý.

Liêu Văn Kiệt một thân, không có gì để chuẩn bị, trở về phòng thu thập một chút, đem ô đỏ bọc lại, cầm dây thừng đỏ buộc ở phía sau.

“Công tử…”

Tiểu Sương gắt gao đi theo phía sau Liêu Văn Kiệt, trong mắt mang theo lệ, giơ tay bắt lấy ống tay áo của hắn.

Làm ơn mang cô đi.

“Tôi đi ra ngoài lang bạt giang hồ, sớm chiều không thể bảo vệ, tùy thời có thể mất mạng, không có khả năng mang theo cô.”

Liêu Văn Kiệt nhìn Tiểu Sương từ trên xuống dưới, thở dài nói: “Cô là người đáng thương, nhưng tôi không có mệnh thiếu gia, không cần nha hoàn hầu hạ. Tiểu thư nhà cô tặng cô cho tôi, là để cho tôi bảo vệ cô.”

- “Công tử, tiểu thư đã đi rồi, ngay cả công tử cũng đuổi tôi

đi…”

“Không cần nhiều lời, Hồng Dần lão đệ không có ở đây, chờ anh ta trở về, cô truyền lời cho tôi.”

Liêu Văn Kiệt vô tình cắt đứt, mặc kệ Tiểu Sương nước mắt mơ hồ, nói thẳng: “Anh ta ngày nào cũng tham gia kỳ thi hương, cô giả làm thư đồng đi theo bên cạnh anh ta, gặp được thư sinh yêu thích… Xem đúng giờ, phải có văn tài… Không, vẫn là thành thật một chút thì tốt hơn, miễn cho sau này bị người khi dễ. ”

“……”

“Hai gói bạc này, cô lưu lại một gói làm của hồi môn, một gói khác giao cho Hồng Dần lão đệ, anh ta ra ngoài thi, bất kể là kết giao bằng hữu, hay là cơm áo gạo tiền đi lại, tiền tài chuẩn bị một chút đều không thể thiếu.”

Liêu Văn Kiệt vỗ vỗ đầu Tiểu Sương: “Vốn là người qua đường, không cần chấp nhất, không bằng cứ như vậy quên nhau, sống thành chính mình cũng không uổng công tiểu thư nhà cô một phen khổ tâm.”

Một canh giờ sau, Thôi Hồng Dần mang bọc sách từ học viện trở về, nhìn cửa chính Vô Môn Cư bị đạp ngã , gãi gãi đầu không biết nói cái gì cho phải.

Lão đạo sĩ lại co giật rồi!

Cậu ta nâng hai cánh cửa lên, đi vào sân mới phát hiện tình huống không đúng, phòng ốc sụp đổ, khắp nơi lá rụng bụi bặm, toàn bộ Vô Môn Cư giống như bị cơn lốc tàn sát bừa bãi nhiều lần, thảm nhất chính là rừng trúc, trần trụi một mảnh, thảm đến bị nhổ tận gốc.

Thôi Hồng Dần trong lòng giật mình , động tĩnh lớn như vậy, hy vọng người không có việc gì.

“Anh Kiệt! Yến đạo trưởng! Tiểu Sương ————” sau vài lần hô hào, cậu ở bên cạnh phòng Liêu Văn Kiệt, tìm được Tiểu Sương.

Ngồi xổm ở góc tường, một bộ dáng nhỏ bị bỏ rơi, nhỏ yếu bất lực lại đáng thương.

Chương 393: Huyện Quách Bắc 1 “Tiểu Sương, sao chỉ có một mình cô, anh Kiệt và Yến đạo trưởng đi đâu?”

“Họ đi rồi… Có cường nhân tới cửa tìm Yến đạo trưởng so kiếm, bọn họ thu thập đồ đạc xong liền rời đi, công tử cũng không cần tôi…”

Tiểu Sương khóc lóc nói rõ nguyên nhân kết quả, đem nguyên văn Liêu Văn Kiệt truyền đạt tám phần, đưa lên túi tiền: “Công tử nói, cậu trên đường đi thi sẽ dùng đến, tiền không nhiều lắm, để cậu tiết kiệm chút .”

Tiết kiệm được hai thành là về sự an bài của Liêu Văn Kiệt đối với cô , chỉ số thông minh của Tiểu Sương bình thường, nhưng rất rõ ràng thế đạo hỗn loạn, lòng người hiểm ác.

Mạc Sầu cùng Liêu Văn Kiệt loại người tốt này lại càng ít, ở cùng chỗ với thư sinh chạy thi tìm một người tâm đầu ý hợp quá khó, lấy đầu óc cô không tính là khôn khéo, khẳng định tìm một người sai một người.

Đã như vậy, vậy thì không tìm, hy vọng Thôi Hồng Dần làm quan, giúp cô tìm Liêu Văn Kiệt trở về.

Liêu công tử lớn lên đẹp trai, nhân phẩm tốt, bản lĩnh cao, ngoại trừ Mạc Sầu, Tiểu Sương chỉ nguyện làm nha hoàn của hắn, làm chăn ấm cũng không ngại.

“Anh Kiệt thật là…”

Thôi Hồng Dần nhận lấy túi tiền, nặng trịch một phần lễ chia

tay, làm cho tâm tình của cậu ta cũng trở nên nặng nề.

Lần chia tay này, lại là một người bạn ba năm không thể gặp nhau.

Một lúc lâu sau, Thôi Hồng Dần thấy Tiểu Sương khóc đến hai mắt đỏ bừng, an ủi nói: "Tiểu Sương, cứ làm theo lời anh Kiệt nói, cô giả bộ thành thư đồng đi theo tôi, theo tôi đi thi. Cô cứ yên tâm, đừng lo, coi cô với Mạc Sầu thân như chị em, tôi nếu đã cưới cô ấy, từ nay về sau, cô chính là em gái ruột của tôi, nhất định sẽ không để cho cô chịu ủy khuất.

- Tiểu Sương không có chủ kiến gì, chỉ đành yên lặng gật đầu.

Nhìn ra được cô rầu rĩ không vui còn có tâm sự, Thôi Hồng Dần trên mặt nặn ra một phần tươi cười: "Tiểu Sương, chỉ là tạm thời chia tay mà thôi, kỳ hạn ba năm vừa đến, chúng ta lại trở về Vô Môn Cư, đến lúc đó tôi tìm Thập huynh của tôi, cô tìm công tử của cô."

"Thật sao?"

"Thật sự không giả được, giả thật cũng không được, tôi nhận cô làm em gái, tự nhiên sẽ không gạt cô."

Bởi vì Tiểu Sương bỏ qua một đoạn lời, dẫn đến Liêu Văn Kiệt nguyên ý không thông thuận, Thôi Hồng Dần tự mình vận não, đại khái hiểu được cái gì. Liêu Văn Kiệt không muốn mang theo bình dầu này, liền đem Tiểu Sương giao phó cho cô ấy, nói là phó thác, kỳ thực chính là chuyển giao cho cậu, làm người bưng trà đưa nước.

Trả lại tiền cho em gái kết nghĩa, trong lúc nhất thời, Thôi Hồng dần dần áp lực núi lớn, thẳng thừng kêu ân tình này chịu không nổi. Bất quá, Liêu Văn Kiệt xem thường Thôi mỗ cậu rồi.

"Anh Kiệt à, anh Kiệt, tôi si tâm với Mạc Sầu, trong lòng đã

không chứa được những cô gái khác, huống chi là Tiểu Sương tình chị em của Mạc Sầu. Còn nữa, tôi không phải hạng người vong ân phụ nghĩa, anh thật lòng đối đãi với tôi, tiểu nha hoàn này, tôi giúp anh trông coi ba năm, ba năm sau anh tự mình đem đi…"

———————

Trời âm u mưa phùn, lầy lội bùn đất trên đường, hai con khoái mã nhanh chóng đi.

"A Kiệt, tên hỗn đản phía sau còn có còn không?"

Ngã ba phía trước, Yến Xích Hà thắt dây cương, dừng ngựa tựa vào dưới tàng cây. Lúc này, đã là ngày thứ năm rời khỏi trấn Vân Lang, Kiếm khách Hạ Hầu đuổi theo không rời, cưỡi một con khoái mã đi theo phía sau hai người.

Đuổi theo Yến Xích Hà bảy năm, kiếm khách Hạ Hầu kinh nghiệm theo đuôi phong phú, biết rõ Yến Xích Hà có chút ý đồ kia, hai người chân trước vừa mới rời khỏi trấn Vân Lang, chân sau còn chưa chạm xuống đất, ông ta liền theo chân chạy tới.

Liên tiếp năm ngày, Yến Xích Hà sững sờ không bỏ rơi ông ta, chỉ thiếu chút nữa chơi không nổi muốn dùng ngự kiếm thuật.

Nguyên nhân không bỏ rơi kiếm khách Hạ Hầu, ngoại trừ tên này mọc thêm một cái mũi chó, ngàn dặm truy người ít có thất thủ, còn có một nguyên nhân, trình độ cưỡi ngựa của Liêu Văn Kiệt gà, ngày đầu tiên muốn nhanh cũng không dậy nổi.

Cũng may hắn có thiết bố sam, lại có nền tảng võ học, lực cân bằng kinh người, rất nhanh liền nắm giữ kỵ thuật, bằng không xem tốc độ hai người chạy đi chỉ biết chậm hơn.

"Tôi đến xem…"

Liêu Văn Kiệt hai mắt nhắm nghiền, cũng chỉ điểm ở mi tâm,

tầm mắt nối liền phương xa, tìm kiếm bóng dáng kiếm khách Hạ Hầu.

Cách hai dặm, một con quạ đen vỗ cánh đáp xuống ngọn cây, đôi mắt xám xịt lướt qua ánh sáng đỏ tươi, lạnh như kim loại.

Hơn một tháng trước, Yến Xích Hà truyền thụ Liêu Văn Kiệt cùng Thập Nhi kỹ xảo gấp hạc giấy, Liêu Văn Kiệt phát hiện môn đạo thuật này có khác thường, hoặc là là bản cắt giảm, hoặc là còn có phiên bản cao cấp, hỏi Yến Xích Hà đạt được tâm pháp hoàn chỉnh.

【 Phân thần thuật (một lòng đa dụng, một hồn đa thể)】

Lấy ý tứ của Yến Xích Hà, hạc giấy là phụ trợ tu hành niệm lực, người tâm tư nóng nảy cần phải luyện tập, có thể hưởng thụ cả đời.

Phân tâm bám vào ngoại vật, làm chút mánh khóe trộm gà mò chó, ngược lại rơi xuống.

Nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí*.

*cùng một vấn đề, mỗi người có cách nhìn khác nhau

*cùng một vấn đề, mỗi người có cách nhìn khác nhau

Liêu Văn Kiệt cũng không cảm thấy như vậy, hắn có kỹ xảo phụ trợ tu luyện niệm lực trên sách trắng, cho rằng môn đạo thuật này nên lấy ra trộm gà…

Khụ khụ, nên lấy ra sử dụng điều tra. Bởi vì ‘Phân thần thuật’ không cách nào bám vào vật sống, vật chết luyện thi mà thành lại không đủ thông linh, Liêu Văn Kiệt nghiên cứu một hồi lâu, cũng không tìm được người thích hợp thừa kế Nhị Hắc.

Gặp chuyện không biết liền hỏi tiền bối, học phí đều đã nộp,

không dùng Yến Xích Hà quả thực lãng phí.

Chương 394: Huyện Quách Bắc 2 Liêu Văn Kiệt tìm được Yến Xích Hà, biết được có hồ, hoàng, bạch, liễu, xám năm đại gia tiên dễ thông linh nhất, theo thứ tự chính là hồ ly, chồn, nhím, xà, chuột, trong đó lại lấy hồ ly, chồn, xà ba chi vật linh tính mạnh nhất.

Liêu Văn Kiệt nghe vậy quyết đoán buông tha, hắn muốn ưu thế trên không, phi hành binh chủng tính cơ động mạnh, thích hợp cho điều tra nhất , năm loại thông linh chi vật này đều không bay nổi. Yến Xích Hà suy nghĩ một chút, đưa ra lựa chọn thứ hai, có quạ đen, cú, chim khách, đồng dạng có linh tính.

Liêu Văn Kiệt nhận được đáp án, người đầu tiên liền loại trừ cú, tiểu mãnh cầm hoạt động vào ban đêm, ban ngày lui tới quá dễ thấy, pass,

Chim khách thường sống trong con người, pass,

Cuối cùng cũng chỉ còn lại quạ đen, thứ này tính tình hung hãn, xâm lược thành tính, hơn nữa thích ăn thịt thối, càng là nơi không lành, số lượng càng nhiều, đặt ở thế giới kỳ quái sặc sỡ trước mắt này, làm trinh sát binh không thể thích hợp hơn.

Kết quả là, bên cạnh Liêu Văn Kiệt có thêm năm con quạ đen tạo thành tiểu đội điều tra.

Đầu tiên bị luyện thi, sau đó bị hắn dùng phân thần thuật khống chế, trong vòng ba dặm, cũng chính là phạm vi lớn nhất khoảng 1500 thước, có thể dùng chung thị giác.

“Tìm được, Kiếm khách Hạ Hầu ở ngay phía sau chúng ta, cũng không biết dùng thủ đoạn gì, thủ thuật che mắt ông lưu lại lúc trước không có hiệu quả.”

Liêu Văn Kiệt mở mắt ra nói.

“Thật phiền toái, tên khốn này không đi săn thật sự là đáng tiếc.”

Yến Xích Hà thầm mắng một tiếng, nhìn ngã ba, từ trong ngực lấy ra bản đồ, nhíu mày nghiên cứu. Liêu Văn Kiệt thò đầu nhìn, trong nháy mắt đôi mắt đột nhiên co rụt lại, chỉ vì trên bản đồ xuất hiện hai chữ —— Quách Bắc.

Quách Bắc, huyện Quách Bắc.

“A Kiệt, tôi muốn đi huyện Quách Bắc phía trước tránh đầu sóng ngọn gió.”

Yến Xích Hà chỉ vào bản đồ nói.

Cũng không phải là kiếm khách Hạ Hầu quá mãnh liệt, làm cho Yến Xích Hà chống đỡ không nổi, chỉ có thể nhượng bộ lui binh, mà là Hạ Hầu làm việc không đúng đạo, đem tin tức Yến Xích Hà tái xuất giang hồ lan truyền khắp nơi, ông ta không chịu nổi quấy nhiễu, chỉ có thể trốn đi.

“Tôi không thành vấn đề, huyện Quách Bắc là được rồi.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, đính kèm một câu: “Tốt nhất là nơi ít người, kiếm khách Hạ Hầu tìm không thấy, để tôi chuyên tâm tu luyện kiếm thuật.”

- Khẳng định phải đi địa phương vắng người, nhưng mà trước đó, trước tiên phải bỏ đi tên hỗn đản kia!

Yến Xích Hà xé một đoạn ống tay áo, buộc vào dây cương, lôi kéo Liêu Văn Kiệt nhảy xuống ngựa, giơ tay lên chính là hai kiếm, muốn đem ngựa chạy tới một đường khác.

“Chờ một chút, miệng vết thương quá rõ ràng, lại có khí huyết tinh, sẽ bị kiếm khách Hạ Hầu nhìn thấu.” Liêu Văn Kiệt ngăn cản Yến Xích Hà, hai con quạ đen rơi vào bả vai, theo hắn nhắm chặt

hai mắt, vỗ cánh nhào ra, móng vuốt quấy rầy ngựa, đem chúng chạy về phía quan đạo khác.

“Chiêu này cũng không tệ, kế tiếp chúng ta dùng khinh công chạy đi, cẩn thận một chút, đừng lưu lại dấu vết.”

“Hiểu rồi.”

Hai người người tung người phóng lên, giẫm đạp cây bụi cỏ dại ven đường, một đường chạy nhanh, theo quan đạo hướng huyện Quách Bắc chạy tới.

Một lát sau, tiếng vó ngựa vang lên. kiếm khách Hạ Hầu cưỡi ngựa dừng dưới tàng cây, hơi thở run rẩy, phát hiện hai con đường trái phải đều có mùi rượu trên người Yến Xích Hà.

“Binh chia làm hai đường, hay là bỏ ngựa cố ý lừa gạt ta?”

Ông ta cúi đầu nhìn đường lầy lội, một bên có dấu vết vó ngựa giẫm đạp, bên kia cái gì cũng không có.

“Thủ đoạn rõ ràng như vậy cũng muốn lừa gạt ta, Yến Xích Hà, ông trốn không thoát lòng bàn tay của tôi đâu.“Đọc Full với giá khuyến mãi 20% liên hệ Miraxi1 https:///conversation/new-message/?u=Miraxi1

Kiếm khách Hạ Hầu lạnh lùng cười, hai chân kẹp bụng ngựa, xông lên con đường ở phía huyện Quách Bắc, vừa đi không được hai bước, ông ta đột nhiên nghĩ tới cái gì, siết chặt dây cương dừng lại.

“Thủ đoạn rõ ràng như vậy, không giống thủ đoạn của Yến Xích Hà, tâm tư lão ta kín đáo. Không tốt, ta suýt nữa trúng kế, ông ta nhìn ra ta sẽ nhìn thấu kế sách của lão, cho nên ngược lại, cưỡi ngựa từ một con đường khác chạy trốn!”

Kiếm khách Hạ Hầu cười ha ha, nghĩ thông suốt chỗ mấu chốt,

máu trong não mười năm trong nháy mắt thông suốt, lựa chọn đuổi theo dấu ấn vó ngựa.

“Yến Xích Hà, tuy rằng ông đoán được tâm tư của tôi, nhưng tôi cũng đoán được tâm tư của ông, luận mưu trí, ông chung quy là đấu không lại tôi.”

Về phần con đường huyện Quách Bắc kia, vì sao cũng có mùi Yến Xích Hà, đơn giản, Hạ Hầu liếc mắt một cái liền nhìn thấu chân tướng. Khẳng định là Liêu Văn Kiệt đồng hành khoác lên y phục của Yến Xích Hà, dùng khinh công chạy đi, mới lưu lại mùi rượu.

“Ha ha ha, râu ria của ông cũng muốn lừa gạt tôi, cửa cũng không có đâu.”

……

Ngoài huyện Quách Bắc, Liêu Văn Kiệt cầm hồng la quỷ tán, cùng Yến Xích Hà sóng vai chạy đi. Mưa chuyển biến nhanh, cuồng phong kèm theo mưa to, phai nhạt mùi hôi thối dọc đường đi, ngay cả dấu chân cũng cùng xóa đi.

Một lúc lâu không thấy kiếm khách Hạ Hầu đuổi theo, Yến Xích Hà biết hắn trúng kế, cũng không vội vàng chạy đi nữa.

Có một câu Yến Xích Hà không nói, kỳ thật ông ta rất vui vẻ Hạ Hầu đuổi theo, chỉ vì chuyện lan truyền tin đồn, ông muốn cùng Hạ Hầu hảo hảo buộc tội, nhất định phải lấy đức phục người, để cho ông ta biết hậu quả ăn nói lung tung.

Chương 395: Cuộc sống khó khăn, mỹ nhân thở dài 1 Phía trước, tiếng kêu giết đột ngột nổi lên, hai đám cường đạo ăn đen đụng mặt, không nói hai lời, giết đến kêu một cái thảm không đành lòng.

Liêu Văn Kiệt dừng chân vây xem, thời khắc nào cũng không

quên làm người qua đường, bị Yến Xích Hà cũng là người qua đường kéo đi.

“Chó cắn chó, để cho bọn họ tự sinh tự diệt, không có gì tốt đẹp.”

- Yến đại hiệp, chúng ta đêm nay ở đâu?”

Liêu Văn Kiệt sờ sờ túi tiền: “Lộ phí đầy đủ, mỗi người một gian lên phòng không phải là vấn đề.”

“Không, trong huyện nhiều người, không chừng có người trong giang hồ sẽ nhận ra khuôn mặt già nua của tôi”.

Cậu tìm người hỏi một chút, nơi nào có miếu sâu núi già, chúng ta ở đó một thời gian, tôi trước tiên dạy cậu kiếm pháp cơ bản.

Liêu Văn Kiệt: “...”

Cái này cũng quá phối hợp, hắn còn cái gì cũng không nói đâu!

Ở thị trấn bên kia, Yến Xích Hà trốn dưới một gốc cây tránh mưa, lẩm bẩm thắc mắc Liêu Văn Kiệt đã đi nửa ngày, tại sao bây giờ vẫn chưa trở về.

Đang nghĩ tới đây thì một bóng người cầm ô đen rời khỏi thị trấn, nhanh chóng bước về phía ông ta.

Người này che ô nên không nhìn rõ mặt mũi, nhưng nhìn cách ăn mặc như thư sinh, lại còn cõng theo một rương sách. Yến Xích Hà đoán người này là một tú tài đến tham dự kỳ thi Hương.

(Thi hương là một khoa thi liên tỉnh, tổ chức ba năm một lần về nho học do triều đình phong kiến tổ chức để tuyển chọn người tài cao học rộng để bổ nhiệm làm quan)

Yến Xích Hà chỉ nhìn qua một cái rồi không để ý đến nữa,

không ngờ vị thư sinh kia lại trực tiếp đi tới trước mặt mình.

“Yến đại hiệp, tôi đã hỏi thăm được rồi. Cách huyện Quách Bắc khoảng ba dặn về phía đông có một nơi vô cùng quỷ quái, tên là chùa Lan Nhược. Bởi vì người ta đồn đại rằng nơi đó có yêu ma quỷ quái ẩn hiện nên rất ít người lui tới, rất thích hợp để ông tránh đi những ân oán giang hồ.” Liêu Văn Kiệt hạ ô xuống, thông báo tin tức tình báo nóng hổi mà hắn mới nghe ngóng được.

“???”

“Sao thế Yến đại hiệp, chẳng lẽ chùa Lan Nhược đó có vấn đề gì sao?”

“Chùa Lan Nhược không có vấn đề gì, thứ có vấn đề chính là cậu!”

Yến Xích Hà đen mặt chỉ vào Liêu Văn Kiệt hóa trang thành thư sinh: “Cậu làm gì mà thay đổi hết quần áo mũ mã thế hả, lại còn cố ý đeo cả rương sách nữa? Đừng nói với tôi là cậu cũng có chí đi thi lấy công danh giúp ích cho quê hương.”

“Yến đại hiệp hiểu lầm rồi, tôi đi mưa nên ướt hết quần áo, không muốn bị cảm lạnh nên mới mua một bộ khác để thay.”

Liêu Văn Kiệt giải thích: “Vừa đúng thời gian này nhóm thư sinh ai cũng nghèo khó túng quẫn nên trong hiệu cầm đồ đều là quần áo của bọn họ. Thế nên tôi mua luôn hai bộ, ông đừng nghĩ nhiều, tôi mặc bộ đồ này chỉ là trùng hợp thôi, không có ý gì đâu.”

“Vậy còn rương sách này thì sao?”

“À, cái này được tặng thêm. Tôi còn mua giúp ông thêm vài bộ quần áo thư sinh nữa đấy, ông có muốn thay ngay bây giờ không?” Liêu Văn Kiệt tháo chiếc rương xuống, lôi đồ đạc bên trong ra.

“Kỳ dị, cậu nhất định có vấn đề…”

Yến Xích Hà nói nhỏ, đang lẩm bẩm hậm hực thì đột nhiên ngửi thấy mùi rượu thịt từ trong rương sách bay ra, lúc này mặt mày ông ta mới hớn hở hơn một chút.

Đây chính là lý do Yến Xích hà thích Liêu Văn Kiệt, biết đối nhân xử thế, biết cách làm người, điểm này của hắn hơn đứt tên đồ đệ thiếu thông minh của ông ta.

Yến Xích Hà vừa mới nghĩ đến đồ đệ của mình thì lại bắt đầu lo được lo mất, không biết đồ đệ một mình ở bên ngoài như thế nào, có bị người khác bắt nạt hay không, có bị các cô gái lợi dụng chiếm tiện nghi hay không…

…

Phía đông huyện Quách Bắc về cơ bản đều là đường núi, triều đình không xây dựng bất cứ con đường nào. Con đường mòn trên núi phần lớn là do nhiều người đi bộ giẫm đạp nhiều mà ra, sau khi bị nước mưa bao trùm thì lập tức trở nên vừa ướt vừa trơn trượt.

Sắc trời vô cùng u ám, gió rừng xào xạc, cành cây hoa lá rung rinh thành những hình thù kì quái. Hai người mỗi người cầm một chiếc ô màu đen bước đi giữa trời, nhìn từ xa cứ như đang chủ động lao vào vòng tay của yêu ma quỷ quái.

“Yến đại hiệp, trong gió có mùi hương ma quái rất nồng đậm, con đường này chỉ sợ là không được yên ổn rồi!”

“Không những có ma mà còn có không ít yêu quái.”

Yến Xích Hà hít một hơi, sau đó nhún vai thờ ơ, không thèm để ý chút nào: “Đều là mấy con sơn tinh thụ quái mà thôi, mặc dù số lượng không ít nhưng lại chẳng có chút bản lĩnh nào. Không cần phải để ý tới bọn chúng làm gì, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, chỉ cần đám yêu ma quỷ quái đó không hại người thì

cứ kệ cho bọn chúng đi.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, cảm khái trong thế đạo này muốn làm người tốt cũng phải đắn đo rất nhiều.

Đi thêm một đoạn nữa, con đường núi trước mắt dần dần trở nên rộng hơn, còn xuất hiện cả những bậc thang bằng đá. Gió thổi vang lên tiếng chuông chùa, ngắn mà gấp rút, liên tục không ngừng, giống như muốn cảnh cáo những người khách vãng lai hãy nhanh nhanh chóng chóng rời khỏi nơi đây.

“Đây chính là chùa Lan Nhược.”

Yến Xích Hà nhìn qua ba chữ ghi trên tấm bia đá, từng bước từng bước đi lên. Người tài cao thì gan cũng lớn, ông ta không thèm quan tâm đến ma khí trước mặt đang càng lúc càng dày đặc.

Liêu Văn Kiệt cũng không để ý. Bây giờ hắn đang đi bên cạnh Yến Xích Hà, hắn không tin đám ma nữ kia dám đến quyến rũ hắn.

Nghĩ đến đó, Liêu Văn Kiệt sửa sang lại quần áo thư sinh trên người, bày ra dáng vẻ đạo mạo chính khí của người đọc sách.

Chương 396: Cuộc sống khó khăn, mỹ nhân thở dài 2 Hắn không sợ!

“À hú…”

Bên tai bỗng nhiên vang lên một tiếng sói tru bén nhọn, Liêu Văn Kiệt dừng chân, hai mắt tỏa sáng, quay đầu nhìn về phía âm thanh kia vừa mới vang lên.

“Sao thế? Cậu sợ sói à?”

“Không sợ, tôi rất thích sói, trước kia còn nuôi một con, buộc nó trong sân để coi nhà, hàng ngày cho nó ăn uống béo múp míp, nó rất trung thành với tôi…”

Liêu Văn Kiệt đắm chìm trong hồi ức, thổn thức không thôi: "Sau đó xảy ra một trận hỏa hoạn, nhà không còn, sói cũng không còn."

"Người chết thì cũng chết rồi, người sống vẫn phải tiếp tục sống."

Yến Xích Hà cũng thở dài một hơi: "Nếu cậu vẫn còn nhớ nhung con sói kia như vậy thì chờ sáng mai đi bắt một con mang về nhà nuôi. Chờ khi nào chúng ta rời đi thì thịt nó ăn uống một bữa, gọi là cũng không uổng công quen biết nhau."

"Ý kiến hay!"

...

Chùa Lan Nhược.

Những năm trước chùa Lan Nhược cũng được coi như hương hỏa cường thịnh, là ngôi chùa nổi tiếng, không ít vương công quý tộc tới đây để cầu phúc.

Nhưng bây giờ tường đổ nát hoang tàn, chùa bỏ hoang nhiều năm, tan hoang dột nát không chịu nổi.

Tường viện sụp đổ, sân viện bị cỏ dại bao trùm, mấy bức tượng Phật không thấy đâu, cả sảnh đường mục nát chỉ còn lại vài cây cột chống đỡ, nóc nhà lung lay sắp đổ.

Liêu Văn Kiệt và Yến Xích Hà đi tới hậu viện, nhìn cỏ dại mọc um tùm khắp nơi, lá khô chất thành đống, chỉ có hai dãy nhà gỗ bên cạnh là còn được nguyên vẹn.

"Ngôi chùa này đúng là không tệ lắm, dọn dẹp sửa sang lại một chút là thích hợp để ẩn cư."

Yến Xích Hà nhìn hai dãy nhà thì vô cùng vui mừng, mặc dù

chùa Lan Nhược rách nát nhưng nhìn cấu trúc tổng thể vẫn còn nguyên vẹn, có thể nhìn ra năm đó cũng không tốn ít tiền để xây dựng.

Chỉ là ma khí hơi nặng một chút, lượn lờ khắp mọi nơi trên không trung. Mây đen bao phủ đỉnh miếu, ngưng tự không tan, chắc chắn là nơi ma vật thường xuyên lui tới.

Có nhiều khả năng chùa Lan Nhược chính là nơi cư trú của những du hồn dã quỷ.

Yến Xích Hà không quan tâm đến chuyện đó, ông ta chỉ biết nơi này từ nay về sau sẽ là địa bàn ẩn cư của ông ta. Đám du hồn dã quỷ nên thức thời một chút, mọi người làm hàng xóm của nhau, nước sông không phạm nước giếng. Còn nếu như không chịu thức thời thì cũng đừng trách ông ta rút kiếm khỏi vỏ, làm tu hú chiếm tổ chim khách.

“Yến đại hiệp, tôi có chuyện này nghĩ mãi không hiểu. Tại sao đám hồ yêu rồi thụ tinh rồi yêu ma quỷ quái các loại thường xuyên thích tụ tập ở các chùa miếu đạo quán?”

Liêu Văn Kiệt nhíu mày đặt câu hỏi: “Theo lý mà nói, những địa phương như thế này từ trước tới nay đều không thiếu cao nhân, đáng ra yêu ma quỷ quái phải tránh xa mới đúng, chạy được bao xa thì trốn bao xa.”

“Nếu là bình thường thì đúng là như vậy, nhưng cậu đã quên mất một chuyện.”

Yến Xích Hà giải thích: “Những nơi này chọn phong thủy không giống như nghĩa trang. Cho dù là chùa miếu hay đạo quán thì mục đích xây dựng ban đầu đều là đảm bảo bình an cho một phương, thế nên nơi được chọn để xây dựng đều là những vùng đất hung thần, mục đích là để trấn tà.”

“Sau đó tà quá nhiều nên không trấn được?”

“Mỗi bên một nửa…”

Yến Xích Hà lắc đầu: “Hương hỏa tràn đầy, tiền tài sắc đẹp mê hoặc nhân tâm, chùa không còn là chùa tốt, tu hành cũng không tu ra đức hạnh, chính khí không đủ tất nhiên không ép được tà khí.”

“Tôi hiểu rồi!”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, thấy Yến Xích Hà chọn gian phòng bên trái thì hắn cũng nhanh chóng chọn gian bên phải, ngăn cách ở giữa là khoảng sân đầy cỏ dại.

Gian phòng đầy bụi đất, Liêu Văn Kiệt dùng dây đỏ quét dọn một lần, phát hiện ma khí trong phòng càng lúc càng đậm, hắn theo mùi nhanh chóng lật sàn nhà lên.

Mấy cái xác khô nằm trên mặt đất ẩm ướt lạnh lẽo, thấy Liêu Văn Kiệt lật sàn lên thì đồng loạt ngẩng đầu, hàm dưới khô cằn khẽ động đậy, chậm rãi vươn tay về phía Liêu Văn Kiệt.

Những xác khô này đều là những người tá túc ở chùa Lan Nhược, sau đó bị Thụ yêu lão lão hút khô tinh nguyên và huyết khí, sau đó vứt xác dưới lòng đất để dưỡng thành phân bón.

“Thiên địa tự nhiên, uế khí phân tán, động trung huyền hư, hoảng lãng thái nguyên.”

Liêu Văn Kiệt niệm một đoạn Tịnh thiên địa thần chú, những cánh tay khô chậm rãi rũ xuống, phát ra vài tiếng kêu rên rồi triệt để an nghỉ.

Những tiếng kêu rên đó, có người không cam lòng và đố kị, cũng có người vui sướng khi được siêu thoát, nhưng càng nhiều sự hối hận.

Nếu sớm biết mình sẽ rơi vào kết cục như thế này thì lúc trước có nói gì đi nữa cũng phải nắm chặt lấy lưng quần.

“Haizz, lúc đó thì không suy nghĩ như thế, bây giờ hối hận thì có ích gì?”

Liêu Văn Kiệt cảm khái một câu, dọn dẹp giường chiếu xong thì bắt đầu ngồi khoanh chân tĩnh tọa, đọc thêm mấy lần Tịnh thiên địa thần chú để tiễn đưa những oan hồn kia.

Đọc được một lúc lâu, hắn mở rương sách, sửa sang lại mũ trên đầu, thắp một ngọn đèn, bắt đầu thức trắng đêm đọc sách thánh hiền, trong miệng đều là chi, hồ, giả, dã.

(Chi hồ giả dã là bốn trợ từ trong tiếng Trung cổ điển, để chỉ khả năng cơ bản mà một học giả phải có)

Ánh nến, văn thơ, mưa gió, lại thêm một chàng thư sinh tuấn tú trói gà không chặt, thứ gì cần tới thì mau tới đi!

Ở phòng đối diện, Yến Xích Hà quét tước đơn giản một trước rồi nhìn chằm chằm vào bàn: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế? Tên tiểu tử kia mua rượu ngon thức ăn ngon, sao đột nhiên lại không có động tĩnh gì nữa vậy?”

...

Cách chùa Lan Nhược khoảng bốn năm dặm về phía đông là một hồ nước vô cùng xinh đẹp, tiếp tục cách đó tầm hơn hai mươi dặm là một biệt viện được xây dựng trong núi.

Chương 397: Vải vóc đắt lắm à? 1 Xung quanh không có đường, tất cả đã bị cây cối rậm rạp che chắn, từ xa nhìn lại chỉ có thể thấy một góc tường hoặc là nóc nhà.

Tường đỏ rêu phong, mưa bay lất phất, nhưng bên trong lầu các lại là một cảnh tượng hoàn toàn khác.

Hơn mười cô gái oanh oanh yến yến nô đùa vui vẻ, có người đánh đàn ca hát, có người vung tay áo nhẹ nhàng nhảy múa, hương thơm lan tỏa khắp nơi. Trên giường phủ rèm trắng, cảnh xuân dào dạt.

Ở bên góc tường, một cô gái áo trắng đang ngồi đánh đàn, vẻ mặt u sầu buồn bã. Dung nhan tuyệt mỹ, trang điểm nhẹ nhàng, vòng eo nhỏ được thắt chặt, trông vô cùng ấn tượng.

Cảnh tượng này có thể nói là" Mỹ nhân giết người không cần dao, chỉ cần một vòng eo cũng đủ để câu hồn đoạt phách.

Cô gái nhìn vô cùng thanh thuần, tâm ý nội liễm, mỗi ánh mắt đều khiến người ta tan chảy không dứt ra được. Đáng tiếc, cô gái này đã chết, bây giờ đã trở thành ma nữ bị bắt ép phải bán nghệ mua vui.

Danh tiếng truyền xa- Nhiếp Tiểu Thiện.

"Haizz…"

Nhìn qua một nhóm "chị em" chỉ biết chơi bời hưởng thụ, hoàn toàn không có một chút phiền não u sầu nào, Tiểu Thiện không nhịn được thở dài một hơi.

Cũng không có ý gì cả, chỉ là tháng này cô vẫn chưa khai trương, nên đang lo lắng về hiệu suất của mình.

Mặc dù nói là bị bắt ép bán nghệ mua vui nhưng bản thân cô chưa bao giờ nghĩ sẽ làm hại người khác, cũng không nghĩ sẽ làm điều ác. Nhưng thủ đoạn của Thụ yêu lão lão vô cùng hung ác, nếu như ai không hoàn thành nhiệm vụ thì sẽ phải chịu đòn roi mỗi ngày.

Nếu chỉ là chịu đòn roi thì không sao, nhịn một chút là có thể vượt qua rồi. Nhưng bây giờ trong viện càng lúc càng nhiều "chị em" hơn, Lão lão liền suy nghĩ đến chuyện chọn ra vài người làm

việc không hiệu quả thì đưa cho Hắc sơn lão yêu ở Âm ty, coi như là quà tặng.

Làm người đã khó, làm ma lại càng khó hơn, nếu không muốn vĩnh viễn không được siêu sinh thì phải làm được điều gì đó có ích.

Nghĩ đến chuyện này, tiếng đàn của Tiểu Thiện càng thêm sầu bi.

Cuộc sống khó khăn, mỹ nhân thở dài.

“Tỷ tỷ, tại sao ông trời đổ mưa đã ẩm ướt mà tiếng đàn của tỷ cũng ẩm ướt u ám theo vậy?”

Một cô gái áo xanh lắc lư đi tới bên cạnh Nhiếp Tiểu Thiện, ngồi xuống đối diện cô: “Tỷ tỷ, nếu tỷ không có tâm trạng đánh đàn thì không bằng để muội làm thay cho, tỷ cũng có thể nhàn rỗi ngồi nghỉ ngơi một lát.”

“Muội muội nói đùa rồi, đàn này không phải là thứ muội có thể chạm vào được đâu. Đánh đàn là chuyện phải đòi hỏi có tài năng, nếu bản lĩnh không tốt, thủ đoạn bình thường mà cũng đòi đánh đàn thì sẽ chỉ khiến cho người ta chê cười mà thôi, nói không chừng còn phải gánh theo tiếng xấu đã dốt mà còn không biết tự lượng sức mình.”

Tiểu Thiện mỉm cười, hai người không vừa ý nhau, trên mặt ý cười càng sâu thêm ba phần.

Phi, tiện nhân! X2

Cô gái tên là Tiểu Thanh, trong viện này cũng được coi là nhân vật có tiếng, thành tích xuất sắc, miệng nhỏ như bôi mật, nói chuyện nịnh nọt dễ nghe nên được Lão lão vô cùng sủng ái.

Một nhóm con gái tụ tập lại một chỗ có thể xảy ra không ít

chuyện, kịch bản soạn ra có thể soạn từ tối đến sáng từ sáng đến tối, cho dù là ma nữ thì cũng không ngoại lệ.

Cũng không có gì cả, hai người chỉ là một bên không ưa đối phương đạo đức giả, nịnh nọt quen thói; một bên không ưa đối phương lúc nào cũng xây dựng hình tượng bạch liên hoa, dường như khắp thiên hạ ai cũng là kẻ không biết xấu hổ, chỉ một mình mình là trong trắng không nhiễm bụi trần.

Ngay khi hai ma nữ đang giương mắt nhìn nhau, ánh mắt ẩn giấu dao găm thì tiếng chuông trong viện lập tức vang lên. Ngay lập tức, toàn bộ các nữ quỷ đều dừng nô đùa, đồng loạt nhìn sang chùa Lan Nhược ở phía tây.

Chuông reo có nghĩa là chùa Lan Nhược có người đến ở, có người đến ở có nghĩa là có thể khai trương làm ăn rồi.

“Tiểu Thiến, chùa Lan Nhược có người đi đường đến tá túc, ngươi đến xem thử xem thế nào, nếu như cảm thấy dễ ra tay thì đêm mai nhớ mang tên đó về giao cho ta.”

Giữa không trung, một giọng nói mờ mịt vang lên, lúc đầu đang là giọng nam trầm bỗng nhiên lại chuyển sang giọng nữ già nua, rồi lại đan xen vào nhau, không phân biệt được rốt cuộc có bao nhiêu người đang nói chuyện.

“Được rồi, lão lão!”

Tiểu Thiện khom lưng cúi đầu, vung tay áo định tới chùa Lan Nhược.

“Lão lão, hay đêm nay để ta đi thay tỷ tỷ!”

Tiểu Thanh giữ chặt lấy ống tay áo Tiểu Thiện, thâm tình nói: “Tỷ tỷ đêm nay rất u sầu, không biết đang nhớ đến vị tình lang nào, lỡ như làm hỏng chuyện tốt của lão lão thì không hay cho lắm.”

“Thế cũng được, vậy ngươi đi đi.”

Thụ yêu lão lão đồng ý cho Tiểu Thanh đi, giọng nói nửa nam nửa nữ lại truyền ra: “Tiểu Thiện, nếu ngươi có tâm sự thì mau nghỉ ngơi cho tốt, chờ tĩnh dưỡng tinh thần xong thì hôm nào lại đi làm việc cho ta.”

Lão lão cũng chẳng quan tâm đến chuyện Tiểu Thiện có tâm sự gì, bà ta chỉ quan tâm đến không khí trong viện. Mặc dù không được học về quản lý nhưng sau bao nhiêu năm buôn bán thì ba ta cũng nhận ra được một chân lý.

Có cạnh tranh mới có áp lực!

Chỉ khi nào những ma nữ nào đấu đá nhau, cạnh tranh nhau thì mới càng ra sức làm việc, bà ta mới có thể ngồi mát ăn bát vàng.

Thường xuyên đưa ma nữ cho Hắc sơn lão yêu cũng có lý do, đó là để những tiện nhân còn lại nhận ra áp lực, nếu không có bản lĩnh sẽ lập tức bị thay người.

...

Chùa Lan Nhược.

Liêu Văn Kiệt đốt đèn đọc sách cả nửa ngày mà không thấy ma nữ nào tìm đến, chắc là hôm nay trời mưa nên ma nữ cũng lười đi làm.

Nếu đã vậy thì hắn cũng không phải giả vờ là thư sinh nữa. Liêu Văn Kiệt lôi đồ ăn ra, ăn như gió cuốn.

Ăn được một nửa hắn mới vỗ đầu nhớ ra, ban ngày chỉ lo hàng phục ma nữ nên quên mất Yến Xích Hà.

Lần sau không được phép như thế nữa.

Chương 398: Vải vóc đắt lắm à? 2 Thu hồi cơm nước, hắn chạy sáng phòng đối diện, đẩy cửa ra đã thấy Yến Xích Hà đang ngồi tĩnh tọa.

Vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

“Yến đại hiệp, tu luyện là chuyện cả đời, hôm nay bận rộn cả ngày rồi, ông còn chưa ăn gì…”

Liêu Văn Kiệt đặt đồ ăn lên bàn: “Nào nào nào, có thịt bò, gà quay, còn cả bánh nướng bánh bao nữa. Nếu ông không chê thì ăn lót dạ một chút.”

Yến Xích Hà không nhúc nhích, ông ta không hứng thú lắm với mấy thứ này, mãi đến tận khi Liêu Văn Kiệt mở nắp bình rượu.

“Tiểu tử này, rốt cuộc cậu có ý gì? Rõ ràng không phải người đọc sách mà lại giả vờ thành người đọc sách, đêm hôm còn đốt đèn dầu nhìn như thư sinh học bài.”

Yến Xích Hà cầm bình rượu lên uống một ngụm, cắn một miếng đùi gà, nhồm nhoàm: “Nói đi, rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

“Trong khi đi nghe ngóng tôi có nghe được trong chùa Lan Nhược có ma nữ chuyên quyến rũ thư sinh nên muốn thử xem.”

“Thật không?”

Yến Xích Hà không tin. Những kẻ bình thường nói mấy câu này đều là những kẻ háo sắc, nhưng Liêu Văn Kiệt lại không thích nữ sắc!

Lúc ở Vô cư môn, Tiểu Sương cần cù chăm chỉ như vậy, trước khi ngủ còn giúp Liêu Văn Kiệt trải giường xếp chiếu, nếu Liêu Văn Kiệt có tâm tư gì thì đã có chuyện rồi.

Nhưng gần hai tháng sống chung mà Liêu Văn Kiệt hoàn toàn

phớt lờ Tiểu Sương, không có ý gì khác.

“Thì cứ thử xem, coi như giết thời gian trong lúc rảnh rỗi.”

“Hừ, thú vui của cậu cũng đặc biệt thật, sao lúc trước gặp Quỷ vương Cửu vĩ hồ lại không thấy cậu thử?”

“Đánh không lại, cô ta cứng rắn lắm.”

“Nhớ lấy, người với người có thể âm dương giao hợp, nhưng người với ma thì chỉ có thể bị hút mất dương khí thôi. Cậu cẩn thận một chút, đừng để bị ma nữ đánh lừa.”

Yến Xích Hà ném xương gà đi, lại bốc một miếng thịt cho vào miệng, ngửa đầu uống thêm ngụm rượu.

“Tôi biết rồi.”

Liêu Văn Kiệt ăn bánh bao: “Vừa rồi lúc dọn phòng tôi phát hiện ra mấy bộ xác khô, nếu tôi đoán không lầm thì chùa Lan Nhược là địa bàn của yêu quái nào đó.”

“Còn có loại chuyện này nữa à?”

Yến Xích Hà nhướn mày, vuốt râu: “Ma nữ bình thường không có bản lĩnh hút người thành xác khô thế đâu, cùng lắm chỉ hút dương khí để bồi bổ thân thể, khiến người mệt mỏi thôi… Được rồi, mấy ngày này cậu chú ý một chút, gặp được ma nữ thì dụ nói ra sự thật. Tôi nghi ngờ chuyện này còn có ẩn tình khác.”

“Được, chuyện này cứ giao cho tôi.”

Liêu Văn Kiệt liên tục gật đầu, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì đó: “Yến đại hiệp, chỗ tôi còn mấy bộ quần áo thư sinh nữa, hay ông cũng mặc đi, chúng ta cùng nhau thu hút ma nữ.”

“Để rượu lại, người thì cút đi được rồi.”

Bên ngoài chùa, Tiểu Thanh kéo dải lụa dài đáp xuống đất, chậm rãi đi vào trong chùa, quan sát hai bên sân.

Trái phải đều có người, một bên đầy mùi rượu, còn có cả tiếng ngáy khò khò, một bên là thư sinh mang theo mùi hương tuổi trẻ thơm ngát.

Tiểu Thanh âm thầm gật đầu, người bên trái là người trong giang hồ, bên phải là thư sinh.

Cô ta không chút do dự chọn bên phải.

Dù sao đều là làm ăn, tội gì không chọn người thuận mắt một chút. Gã giang hồ kia có khi mười ngày nửa tháng không tắm một lần, giữ lại để cho Tiểu Thiện.

Cô ta nghĩ thế thì nhanh chóng lôi một chiếc ô ra, nhẹ nhàng gõ cửa phòng bên phải.

“Xin hỏi có người không?”

“Tiểu nữ đi đến nơi này thì đột nhiên mưa to, quần áo ướt hết, mong có được một nơi tránh rét.”

“Nói vớ vẩn, rõ ràng mưa cả ngày.”

Yến Xích Hà ở phòng bên trái càm ràm một câu, sau đó lại xoay người ngủ tiếp.

Ông ta không lo lắng chút nào, chỉ là tiểu quỷ không đáng nhắc tới, không đủ cho Liêu Văn Kiệt nhét kẽ răng.

Liêu Văn Kiệt hóa trang thành thư sinh mở cửa phòng ra, nhìn thấy cách ăn mặc của người bên ngoài thì lập tức đơ người tại chỗ.

Nửa chặn nửa che, quần áo không chỉnh tề, nhìn đến cay mắt!

Hắn không thể tưởng tượng nổi, hồ ly tinh cũng thế này, ma nữ chùa Lan Nhược cũng thế này, chẳng lẽ vải vóc đắt thế cơ à?

Nếu không đắt thì trời lạnh như vậy, tại sao không mặc nhiều hơn một chút?

Liêu Văn Kiệt sững sờ tại chỗ, Tiểu Thanh cũng hơi ngẩn người. Ra ngoài gặp được một thư sinh tuấn tú như vậy, may mắn hôm nay cô ta chủ động xin đi, nếu không thì chuyện tốt thế này đã rơi vào tay Nhiếp Tiểu Thiện rồi.

Sau khi lấy lại tinh thần, Tiểu Thanh thấy Liêu Văn Kiệt cứ nhìn chằm chằm vào ngực mình thì khóe miệng nhếch lên, đắc ý cười thầm. Không cần đến đêm mai, ngay đêm nay cô ta cũng có thể dẫn thư sinh này đến cho Lão lão.

“Thư sinh này, nhìn anh nhã nhặn như thế, nhưng ánh mắt lại chẳng thành thật chút nào.” Tiểu Thanh thu ô lại, trách cứ một câu.

“A, xin lỗi tiểu thư, tôi không cố ý.”

Liêu Văn Kiệt nhanh chóng tránh đường, mời Tiểu Thanh vào phòng, giải thích: “Tôi nhìn bên ngoài mưa to gió lớn như thế, lại là nửa đêm… Một mình tiểu thư sao lại dám đến chùa Lan Nhược… lại còn ăn mặc thế này… Giống như… Giống như…”

“Phụt…”

Tiểu Thanh che miệng cười: “Vị thư sinh này ăn nói thật thú vị.”

“Tôi là người có sao nói vậy, nhìn thấy tiểu thư dung mạo xinh đẹp thế này, tôi còn tưởng mình gặp ma. Nếu không thì tôi cũng không biết phải giải thích thế nào, bên trong núi sâu rừng thẳm, sao lại có một cô nương xinh đẹp rung động lòng người như tiểu thư đây?”

“Thế nào, bây giờ anh không sợ lỡ như tôi là ma nữa sao?”

“Không sợ!”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, ra vẻ ta đây đọc sách thánh hiền: “Ban ngày không làm chuyện gì trái với lương tâm, nửa đêm không sợ ma gõ cửa. Tiểu thư không sợ một đại nam nhân như tôi, vậy thì tôi có lý do gì mà lại sợ tiểu thư cơ chứ?”

“Ha ha ha…”

Chương 399: Thư sinh không thích nữ sắc, là người chính trực 1 Chỉ vài ba câu ngắn gọn, Tiểu Thanh đã nhận ra được Liêu Văn Kiệt là một con mọt sách ngu ngốc. Muốn đối phó với loại người này rất đơn giản, chỉ cần tùy tiện lừa một chút là cũng thành công.

“Tiểu sinh họ Thôi, tên là Hồng Dần, không biết tôn tính đại danh của tiểu thư là gì?”

“Tôi không phải tiểu thư gì cả, chỉ là nha hoàn của một gia đình mà thôi, Thôi công tử cứ gọi tôi là Tiểu Thanh là được rồi.”

Tiểu Thanh thở dài: “Không dám giấu diếm, tiểu thư nhà tôi bị gả đến trấn Quách Bắc làm vợ một người, người này cờ bạc rượu chè suốt ngày, thua đến mức còn muốn bán tôi đi. Tiểu thư nhà tôi không đành lòng nên đã lén lút thả cho tôi chạy trốn.”

“Sao trên đời lại có loại người không bằng cầm thú như thế?”

Liêu Văn Kiệt trợn tròn mắt, cốt truyện cũ rích này hắn đã nghe chán rồi, nhưng biết sao được, trình độ của thời đại này chỉ đến đây thôi.

“Thế nên nửa đêm tôi mới lang thang trong rừng thế này, ngoài nơi này ra, tôi đã không còn nơi nào để đi nữa rồi.”

Tiểu Thanh cúi đầu lau nước mắt, thầm mắng tên thư sinh

ngốc nghếch có sắc tâm nhưng không có can đảm. Cô ta ngã khẽ một cái, cả người đổ vào ngực Liêu Văn Kiệt.

“Ai nha!”

“Tiểu Thanh cô nương, cô làm sao thế?”

Liêu Văn Kiệt đỡ lấy chiếc eo nhỏ, cúi đầu vừa vặn trông thấy một con rắn xanh chui vào khe hở giữa tấm ván.

Lại còn tự mang theo đạo cũ, ma nữ này diễn xuất cũng rất kính nghiệp.

“Thôi công tử, cổ chân tôi tê quá, hình như bị rắn cắn.”

“Ừm, tôi nhìn thấy rồi, mặc dù không biết là chủng loại gì nhưng chắc là có độc.” Liêu Văn Kiệt gật đầu, đỡ Tiểu Thanh ngồi lên giường.

“Thôi công tử đừng làm tôi sợ, rừng sâu núi thẳm, nếu lỡ như tôi bị rắn độc cắn thì chẳng thể nào sống được.”

Tiểu Thanh chậm rãi kéo váy, để lộ ra bắp chân trắng nõn: “Anh xem giúp tôi một chút, cầu trời đừng là rắn độc.”

“Tiểu Thanh cô nương, trong váy cô tại sao không có quần?”

“Bây giờ không phải lúc nói chuyện này, anh mau xem giúp tôi một chút, tôi choáng váng quá, tim đập nhanh hơn rồi.”

Tiểu Thanh cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp đi vào chủ đề chính: “Thôi công tử, anh nói đúng, đó là một con rắn độc. Anh hút độc ra giúp tôi được không, ơn cứu mạng không biết lấy gì báo đáp, nếu anh không chê thì tôi xin báo đáp bằng thân mình, nửa đời sau hầu hạ bên anh.”

Liêu Văn Kiệt: “...”

Dùng miệng hút độc? Chủ ý này nếu không phải người não tàn thì chắc chắn không thể nghĩ ra được.

“Thôi công tử, Tiểu Thanh liễu yếu đào tơ, chẳng lẽ không lọt nổi vào mắt xanh của công tử sao?” Tiểu Thanh thấy Liêu Văn Kiệt không nhúc nhích thì nhịn không được thúc giục.

“Không phải, chỉ là nếu dùng miệng hút độc thì không những không cứu được người mà còn hại người.”

“???”

“Có lẽ Tiểu Thanh cô nương không biết, niêm mạc trong khoang miệng rất dễ hấp thụ độc rắn, tốc độ còn nhanh nữa, nhanh hơn người bị rắn độc cắn rất nhiều.”

“Nếu tôi dùng miệng hút độc cho cô thì kết quả chỉ có một, tôi bị độc rắn giết trước, cô chết sau.”

Tiểu Thanh nghe như lọt vào trong sương mù, vô thức hỏi: “Vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ tôi không cứu được nữa sao?”

“Không phải không có biện pháp, tôi ngồi nói chuyện với cô một chút.”

“Nói chuyện có thể giải độc?” Tiểu Thanh nghi ngờ.

“Không thể, bởi vì tình huống của cô rất nghiêm trọng, ngoại trừ ngồi nói chuyện với cô thì tôi không nghĩ ra được cách nào để cứu cô cả.”

Liêu Văn Kiệt nắm tay Tiểu Thanh, chính khí nói: “Chúng ta nói chuyện, cô có di ngôn gì thì nói nhanh còn kịp, nói ra thì chết có thể thoải mái hơn một chút.”

Tiểu Thanh: “...”

Chọn sai chiến lược rồi, thư sinh này còn ngu ngốc hơn cô ta tưởng tượng rất nhiều, đáng lẽ nên trực tiếp ra tay luôn mới đúng!

“Tiểu Thanh cô nương, thời gian của cô không còn nhiều đâu, đừng nhìn tôi nữa, có di ngôn gì thì mau nói đi.” Liêu Văn Kiệt nắm chặt tay Tiểu Thanh, tha thiết dặn dò.

“Thôi công tử, độc rắn không ghê gớm như những gì anh nói đâu, trước kia cũng có không ít người dùng miệng hút độc, không ai chết cả.”

Tiểu Thanh chống tay dựa vào tường, tiếp tục kéo váy lên cao mấy phần, chỉ vào bắp đùi non mịn mảnh mai: “Vết thương ở chỗ này, anh cầm đèn tới soi một chút mới thấy rõ.”

“Ồ, con rắn này lúc cắn người cũng nhảy cao thật!”

Liêu Văn Kiệt cúi đầu nhìn, trên đùi cô ta có hai chấm đỏ, nhưng nếu nói là rắn cắn thì càng giống muỗi cắn hơn.

Nếu không phải nể tình Tiểu Thanh diễn kịch vất vả, lại còn nhiệt tình phát phúc lợi thì Liêu Văn Kiệt đã ném cô ta ra ngoài lâu rồi.

“Thôi công tử, anh đừng chỉ nhìn như vậy, mau mau hút độc ra đi!”

Liêu Văn Kiệt vuốt ve đôi chân dài, mặt mũi đầy vẻ tán tỉnh, cô nam quả nữ ở trong một phòng. Trong tình cảnh này, cô ta không tin Liêu Văn Kiệt không có tà niệm.

Chiêu này cô ta đã sử dụng bao nhiêu lần, lần nào cũng thành công. Chỉ cần Liêu Văn Kiệt dám động miệng thì chưa biết đêm nay ai hút ai đâu!

“Vẫn chưa được.”

Liêu Văn Kiệt vừa nhìn vừa lắc đầu: “Nam nữ thụ thụ bất thân, nhìn ngoài thì giống như tôi giúp cô hút độc, nhưng thực chất lại là lợi dụng cô, cái này có khác gì giậu đổ bìm leo đâu?”

Tiểu Thanh: “...”

Nếu nhà ngươi nhắm mắt không nhìn thì bà đây đã tin những gì ngươi nói rồi!

Chương 400: Thư sinh không thích nữ sắc, là người chính trực 2 “Hay là thế này, bên cạnh có một người nữa, để tôi gọi ông ta sang hút độc giúp cô.”

Liêu Văn Kiệt vỗ tay nói: “Đúng thế, tôi thấy ông ta trông khá dữ dằn, lại còn mang theo binh khí, chắc chắn không phải người tốt. Để ông ta hút độc cho cô, vừa có thể cứu cô, vừa trừ hại cho dân, cái này gọi là nhất cử lưỡng tiện.”

“Thôi công tử nói đùa rồi, sao có thể như thế được?”

Tiểu Thanh lắc đầu, vội vàng kéo váy xuống: “Công tử cũng nói ông ta không giống người lương thiện, nhỡ đâu ông ta thấy tôi thì nổi lên sắc ý, vậy chẳng phải tôi trước khi chết còn bị lăng nhục hay sao.”

“Nói cũng có lý, là tôi sơ suất rồi.”

Liêu Văn Kiệt đau đầu: “Từ nhỏ tôi đã đọc sách với mơ ước cứu vớt thiên hạ, bây giờ chuẩn bị đến ngày thi rồi, nếu tôi hút độc cho cô mà bỏ mạng thì chẳng phải thiên hạ sẽ mất đi một người tài hay sao? Không thể được, không thể được!”

Ngươi nghĩ nhiều rồi, thiên hạ có thiếu ai thì cũng không thiếu ngươi.

Đến lúc này Tiểu Thanh cũng đã nhìn ra tên thư sinh này là một kẻ ham sống sợ chết.

Sớm biết thế này thì ngay lúc vào đã cởi hết quần áo ra rồi, bây giờ lại thành ra tiến thoái lưỡng nan.

Tiểu Thanh suy nghĩ một chút, sau đó khóc lóc: "Thôi công tử, công tử có chí lớn bốn phương, còn tiểu nữ ăn hôm nay phải lo bữa mai, chẳng thể nào sánh được. Tiểu nữ có một tâm nguyện, chỉ hi vọng công tử có thể thành toàn."

"Xin tiểu thư cứ nói, nếu giúp được tôi nhất định sẽ giúp."

"Nói ra không sợ công tử chê cười, năm nay tôi chưa đến hai mươi, đến nay…"

Tiểu Thanh cúi đầu, giọng nói nhỏ như muỗi kêu: "Đến nay… Vẫn là một gái trinh, thế nên trước khi chết chỉ muốn thử xem… chuyện… nam nữ…"

"Cái gì? Cô nói cái gì?"

Liêu Văn Kiệt móc lỗ tai, giọng nói cao lên ba bậc: "Tiểu Thanh cô nương, bên ngoài gió lớn, phiền cô nói to lên một chút."

"…"

Hôm nay ra đường chắc chắn quên xem ngày, nếu không thì sao lại gặp phải một thư sinh khó nhằn thế này cơ chứ!

Cô ta cắn răng, nhào vào trong ngực Liêu Văn Kiệt, chậm rãi nói: "Thôi công tử, tiểu nữ hâm mộ nhân phẩm và tài hoa của anh, chỉ muốn trước khi chết được hiến thân cho anh, nếm thử cảm giác cá nước thân mật, để có chết cũng không còn gì nuối tiếc."

"Thật hay giả vậy? Chúng ta vừa mới gặp mà cô đã hâm mộ tài hoa của tôi rồi?"

"Đúng vậy, không tin thì anh sờ đi."

Tiểu Thanh nắm lấy tay Liêu Văn Kiệt, đặt lên ngực mình: "Có

phải là tim đập rất nhanh không?"

"Chuyện này…"

Liêu Văn Kiệt cố tình cảm nhận một chút, sau đó nói: "Không đúng, Tiểu Thanh cô nương, rõ ràng cô là một người sống sờ sờ mà sao trái tim lại lạnh như đá vậy?"

"Không phải, có thể là do tay công tử quá nóng…"

Cô ta cũng không dông dài nữa, nhanh chóng đẩy Liêu Văn Kiệt lên giường.

Thư sinh ngu ngơ thật hay giả vờ không quan trọng, ít nhất là còn tốt hơn râu quai nón sát vách.

"Ôi, Tiểu Thanh cô nương, không được!"

Liêu Văn Kiệt liều mạng bảo vệ quần áo của mình, dốc sức đẩy Tiểu Thanh ra.

"Cô nương, xin cô tự trọng. Cô cũng là cô gái lương thiện, có chuyện gì thì từ từ nói, động tay động chân như thế còn ra thể thống gì?" Liêu Văn Kiệt đứng ở đầu giường, quang minh lẫm liệt hét lớn.

Tiểu Thanh: "…"

Cô ta cúi đầu nhìn quần áo xộc xệch trên người mình, bắt đầu hoài nghi mọi chuyện. Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì thế? Rõ ràng cô ta đè thư sinh mà tại sao quần áo trên người lại càng lúc càng ít đi?

"Tiểu thanh cô nương, xem ra cô đã bình tĩnh lại."

Liêu Văn Kiệt vui mừng, tiến lên nhặt áo choàng lên người Tiểu Thanh, thuận thế nắm lấy vai cô ta: "Loại chuyện cá nước thân mật đó thực ra cũng không có gì thú vị đâu."

“Tôi chưa từng được thử, làm sao biết có phải anh lừa tôi hay không?”

“Tôi không lừa cô, nếu cô không tin thì sát vách còn có một gã râu quai nón. Ông ta chẳng có ưu điểm gì, nhưng lại rất có sức. Để tôi gọi ông ta sang… Ô, Tiểu Thanh cô nương, cô định đi đâu?”

Nhìn thấy Tiểu Thanh không mặc quần áo đã đi, Liêu Văn Kiệt vội vàng lên tiếng: “Bên ngoài mưa to gió lớn, lại là nửa đêm canh ba, một cô nương như cô ở bên ngoài quá nguy hiểm.”

Tiểu Thanh không quan tâm, một cước đá tung cửa phòng, không cầm ô mà rời đi dưới mưa.

“Đợi một chút, ô của cô…”

Liêu Văn Kiệt đuổi tới cổng, cầm ô của cô ta: “Bên ngoài nhiều sói lắm, cô chết trong phòng ổn hơn, ít nhất vẫn còn được toàn thây.”

Tiểu Thanh còn đang nghĩ ngợi thì nghe được Liêu Văn Kiệt nói như thế, cô ta lập tức không thèm nghĩ ngợi gì nữa, kiên định rời đi.

“Ma nữ này đúng là, đến trêu chọc người ta rồi lại bỏ đi, đúng là không có chút trách nhiệm nào.”

Liêu Văn Kiệt đóng cửa phòng, trở về giường bắt đầu tu luyện trong mộng.

Nhưng một lát sau hắn lại nhớ tới chuyện gì, thế là lại ngồi xuống bàn giả vờ học.

Lần này Tiểu Thanh đi phí công một chuyến, Lão lão chắc chắn sẽ phái thêm người tới để cứu vãn danh dự, chắc chắn sẽ có không ít người đến đối phó với hắn.

...

Tiểu Thanh trở về, rầu rĩ bay vào trong phòng, vừa vào đã thấy Tiểu Thiện đang ngồi đánh đàn.

Nếu đêm nay cái đồ lẳng lơ này đi thì nói không chừng đã quyến rũ được thư sinh kia rồi!

Tiểu Thanh vô thức nghĩ như thế thì vô cùng tức giận, nếu Tiểu Thiện có thể làm được thì cô ta cũng có thể, không những thế còn làm tốt hơn gấp vạn lần.

“Tiểu Thanh, tình hình thế nào rồi?” Trên không lại vang vọng giọng nói nửa nam nửa nữ của Thụ yêu lão lão.

“Bẩm Lão lão, ta đã tìm hiểu được tình hình thực tế ở chùa Lan Nhược rồi.”

Tiểu Thanh vội vàng trả lời: “Hôm nay có hai người đến tá túc trong chùa, một người là thư sinh đi thi, còn một gã râu ria xồm xoàm nhìn như người hành tẩu trong giang hồ.”

Chương 401: Chỉ cần sống đủ lâu thì có thể xử lý tất cả mọi người. 1 “Ngươi đi lâu như vậy, chẳng lẽ chỉ thu thập được một chút tin tức như thế sao? Không còn điều gì khác?”

“Lão lão bớt giận, khi ta chạy tới nơi thì gã râu ria xồm xoàm kia đã ngủ say, thư sinh kia dù đang thức học bài nhưng lại chẳng màng chuyện trai gái, thờ ơ với sự quyến rũ của ta.” Tiểu Thanh sợ Lão lão trách phạt nên đành phải nói dối lương tâm, biến Liêu Văn Kiệt thành một thư sinh chính trực hiếm có.

“Hừ hừ, làm gì có người đàn ông nào không ham mê sắc đẹp…”

Tiểu Thiện âm dương quái khí đâm chọc một câu: “Chắc không phải muội muội không quyến rũ được người ta nên trách người ta

không đáng mặt đàn ông chứ? Ta cảm thấy thư sinh đó chắc cũng không dẫn theo thư đồng bên người, cũng không có giao tình gì với gã râu ria kia, nếu như muội muội có khả năng thì chẳng có chuyện gì khó cả!"

Đúng là cái đồ nhiều chuyện!

Tiểu Thanh trừng mắt nhìn Tiểu Thiện một cái, Tiểu Thiện cũng lè lưỡi làm mặt quỷ với cô ta. Cô ta vội vàng giải thích với giọng nói trong không trung: "Lão lão, thư sinh kia là một tên trói gà không chặt, cũng chỉ đi một mình chứ không dẫn theo thư đồng, chỉ là nhân phẩm quá tốt. Lão lão, xin hãy cho tôi thêm mấy đêm nữa, tôi nhất định sẽ làm được…"

"Không cần phải nói nữa, tối mai ngươi đi thêm một chuyến nữa, nếu như không quyến rũ được thư sinh kia thì để Tiểu Thiện đi."

"Biết rồi, Lão lão."

Tiểu Thanh gục đầu xuống, trong lòng không nắm chắc lắm. Muốn giải quyết Liêu Văn Kiệt trong một buổi tối thực sự quá khó khăn.

…

"Ồ, Tiểu Thanh cô nương, không phải trong người cô vẫn còn độc rắn sao? Làm sao mà giờ vẫn chưa chết?'

Buổi tối ngày hôm sau, Liêu Văn Kiệt nghe được tiếng gõ cửa, thấy người đứng bên ngoài là Tiểu Thanh quần áo còn rách rưới hơn cả hôm qua thì kinh hãi nói: "Hay là… Hay là cô đã chết rồi, biến thành ma cũng không buông tha… Không đúng, phải là quyến rũ… Cũng không đúng, biến thành ma rồi mà vẫn còn muốn tới tìm tôi?"

"Thôi công tử hiểu lầm rồi, con rắn hôm qua không có độc, tôi

vẫn còn sống, nếu không tin thì công tử có thể sờ ngực tôi, tim tôi vẫn còn đập."

"Bên ngoài gió lớn, cô đừng đứng đó nữa, có gì vào trong rồi nói tiếp, vào trong rồi sờ." Liêu Văn Kiệt nắm tay Tiểu Thanh lôi vào trong nhà.

Nửa tiếng trôi qua, một bóng dáng lảo đảo rời khỏi chùa Lan Nhược.

Là Tiểu Thanh.

Gió núi thổi tới, cô ta nắm chặt quần áo xộc xệch, cắn chặt môi, khóe mắt ướt át, tủi thân chạy ra ngoài.

Cho dù gió núi có lạnh đến mức nào, nhân gian có vô tình đến mức nào thì cũng không so được với sự đau lòng của cô ta.

Mọi chuyện lại giống như đêm hôm qua, Tiểu Thanh tốn công vô ích, không chiếm được gì cả mà ngược lại còn bị chiếm tiện nghi không biết bao nhiêu lần. Bây giờ cô ta đã hiểu được, không phải cô ta chơi thư sinh mà là thư sinh chơi cô ta, chỉ vài ba câu đã khiến cô ta xoay như chong chóng. Cô ta không phải đối thủ của tên thư sinh nào.

Đúng là đã gặp ma mà, từ trước đến nay cô ta chưa từng gặp phải một thư sinh nào lợi hại như thế này.

"Lão lão, không quyến rũ được thư sinh kia không phải do ta không muốn mà là do thư sinh đó quá chính trực, mấy lần ta muốn mây mưa với hắn nhưng đều bị từ chối…"

Tiểu Thanh đau khổ giải thích, đám ma nữ xung quanh nâng tay áo che mặt, xì xào bàn tán về cô ta.

Ngày thường, Tiểu Thanh ỷ được Lão lão sủng ái mà ngang ngược càn rỡ, lúc nào cũng bắt nạt người khác, lần này cô ta

không hoàn thành được nhiệm vụ Lão lão giao phó, nhất định sẽ bị trách phạt.

Bọn họ vừa nghĩ tới chuyện đó đã không nhịn được cười ra tiếng, tiện nhân xui xẻo, không đáng được đồng tình.

Tiểu Thiện nhìn hôm nay Tiểu Thanh về nhà thì quần áo không cánh mà bay cũng có thể tưởng tượng được cô ta cố gắng quấn thư sinh kia đến mức nào.

“Phế vật, luôn miệng nói cống nạp thư sinh cho ta, kết quả lại khiến ta đợi uổng công hai đêm, ta cần ngươi làm gì nữa!” Lão lão mặc một bộ hắc bào xoay người lại, lạnh lùng nhìn Tiểu Thanh.

Nhìn từ bề ngoài thì Lão lão rõ ràng là một người đàn ông trung niên nam tính, nhưng lại ăn mặc vô cùng nữ tính, còn có khăn tay, vòng tay, đồ trang sức, không thiếu thứ gì.

Điều kỳ quái nhất chính là trên gương mặt nam tính đó là một đôi môi được tô son đỏ chót, hình tượng kinh dị khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng.

Nhóm ma nữ trong viện đều là môi anh đào mọng nước, để người ta chỉ cần cắn nhẹ một miếng là từ từ tan chảy. Còn môi của Thụ yêu lão lão chính là một cái động máu, chỉ sơ sẩy một chút là có thể nuốt trọn đầu một người.

Nửa âm nửa dương, không biết chuyện này là do lúc biến hóa gặp phải vấn đề hay là tác dụng phụ của công pháp nào đó. Nhưng nghĩ đến chuyện nhóm ma nữ gọi Thụ yêu là Lão lão thì có thể xác định được một điểm, bà ta đúng là một mụ già, chỉ là dáng vẻ trông xấu xí mà thôi.

Lão lão là một cái cây ngàn năm đã thành tinh, bản thể cắm rễ ở sau núi chùa Lan Nhược. Bà ta có một nhược điểm rất lớn so với những yêu ma quỷ quái khác.

Không thể di chuyển!

Núi ở chùa Lan Nhược cũng không phải nơi địa linh nhân kiệt, bà ta vất vả lắm mới hấp thu được linh khí.

Sau này chùa Lan Nhược được xây dựng, một đám hòa thượng cả ngày tụng kinh niệm phật, Lão lão cũng không dám lỗ mãng mà giả vờ được phật pháp cảm ngộ, đóng vai một linh hồn không tranh với đời, ngày ngày dựa vào hấp thụ tinh hoa nhật nguyện để sống tạm qua ngày.

Người chuyển thì sống, cây chuyển thì chết. Lão lão muốn đi cũng không được, cứ thế cứ thế, đến một ngày chùa Lan Nhược sụp đổ.

Chương 402: Chỉ cần sống đủ lâu thì có thể xử lý tất cả mọi người. 2 Đừng tưởng bà ta sống hàng ngàn năm thì cũng có tu vi ngàn năm. Thực ra, quá nửa thời gian đều là hoang phí, hoàn toàn không so sánh được với những đại yêu ngàn năm tu luyện nghiêm túc.

Nhưng cũng chính từ sau khi chùa Lan Nhược sụp đổ thì cuộc sống của bà ta mới khởi sắc hơn một chút, sống thoải mái hơn một chút. Bà ta bắt đầu bắt những ma nữ được chôn trên núi về, bắt bọn họ phải đi tìm và quyến rũ đàn ông, dùng dương khí hấp thụ được tăng cường pháp lực.

Còn về chuyện tại sao lại mất nhiều thời gian và công sức như vậy thì chỉ có thể nói là trong ngàn năm qua, Lão lão đã cảm nhận được một vài đạo lý.

Cho dù trong thời bình hay trong thời loạn, nếu là những yêu quái cấp thấp không có mối quan hệ thì phải sống lâu. Chỉ cần sống lâu thì có thể xử lý tất cả mọi người.

Bà ta mượn tay ma nữ bắt người đi đường, như thế thì bên

ngoài sẽ chỉ đồn đại là trên núi có ma, chứ không ai nói trên núi có yêu cả.

Hơn nữa, bản thể của Lão lão là một cây cổ thụ, hạch tâm cắm xuống dưới đất, bộ rễ lan tràn khắp cả ngọn núi, yêu lực cũng theo đó phân tán thành từng tốp nhỏ.

Đây cũng là nguyên nhân Yến Xích Hà đã ở chùa Lan Nhược hai ngày rồi mà vẫn không phát hiện ra trên núi có Thụ yêu ngàn năm. Yêu khí phân tán, cho dù cảm nhận được cũng chỉ nghĩ đó là thụ tinh trăm năm mà thôi.

Trở lại chuyện chính, Tiểu Thanh thấy Lão lão tức giận như vậy thì quỳ rạp trên mặt đất, nơm nớp lo sợ: "Lão lão bớt giận, nếu không phải sợ bại lộ thân phận thì ta đã bắt ép được thư sinh đó rồi."

"Im miệng!"

Lão lão vung áo choàng lên, khiến Tiểu Thanh ngã nhào trên mặt đất: "Ngươi bắt ép được thư sinh đó? Thế sao cuối cùng vẫn không dẫn được người về đây? Bớt nói dối lừa gạt ta đi."

"Lão lão, ta không nói dối, xin cho ta một cơ hội nữa, ta nhất định sẽ làm được!"

"Hết lần này đến lần khác, ngươi còn muốn bao nhiêu cơ hội nữa? Quy định nơi này do ngươi đặt ra đấy à?"

Lão lão hừ lạnh một tiếng: "Nếu ngươi không quyến rũ được thư sinh kia thì đi quyến rũ gã râu quai nón kia đi. Nếu ngay cả một gã trong giang hồ mà ngươi cũng không giải quyết được, vậy thì… tháng sau ngươi đến hầu hạ Hắc sơn lão yêu!"

"Vâng, vâng… Đa tạ lão lão khai ân."

Tiểu Thanh run rẩy quỳ rạp dưới đất không dám oán giận nửa

lời.

“Tiểu Thiện, thư sinh kia giao cho ngươi. Nói đi, bao lâu thì ngươi có thể giao thư sinh đó cho ta?” Lão lão vuốt ve mái tóc của Tiểu Thiện, ôn hòa hỏi.

“Tiểu Thanh muội muội đã nói rồi, thư sinh kia vô cùng chính khí, chỉ thích công danh không mê sắc. Tiểu Thanh muội muội tài giỏi như vậy mà không bắt được, nếu là ta… Chắc phải cần hai đêm.”

“Ha ha ha, vậy thì hai đêm.”

Tiểu Thanh cúi đầu không nói gì, hai tay siết chặt thành nắm đấm. Rõ ràng cũng là ma, vậy mà tại sao Tiểu Thiện có thể chơi đùa thư sinh, còn cô ta chỉ có thể chơi râu quai nón?

Xét về dung mạo, dáng người, ai cũng như nhau; Xét về độ lẳng lơ thì Tiểu Thiện không thể nào bằng cô ta được!

Nếu được lựa chọn thì Tiểu Thanh rất muốn được đổi mục tiêu với Tiểu Thiện. Mặc dù thư sinh kia không dễ đối phó, nhưng tướng mạo tuấn tú, thế là được rồi.

Nhưng bây giờ đã hết cơ hội, cô ta có muốn cũng không chọn được.

…

Rạng sáng, tiếng sói hoang trong núi gào thét về hang.

Trên nóc chùa Lan Nhược, Liêu Văn Kiệt ngồi phơi nắng. Cả người hắn được ánh nắng chiếu rọi nhìn như thần linh giáng thế, uy nghiêm không thể nào xâm phạm.

Yến Xích Hà đẩy cửa ra, nhìn thấy Liêu Văn Kiệt ngồi trên nóc nhà thì âm thầm gật đầu. Thiên phú đúng là thứ đáng ngạc nhiên,

học cái gì cũng nhanh, ông ta chỉ điểm cũng nhẹ nhàng.

Không giống Thập Nhi…

Nói đến Thập Nhi, thời gian này không dùng hạc giấy liên lạc, không biết cậu ta như thế nào. Giang hồ hiểm ác, một tiểu tử ra ngoài xông xáo không biết có bị cô gái nào dã tâm bất chính lừa gạt hay không.

Hoặc là lạc vào sơn môn của đám nữ tu, bị mười mấy cô gái xinh đẹp chế làm thuốc!

“Yến đại hiệp, Yến đại hiệp… Này, ông đang nghĩ gì thế?”

Liêu Văn Kiệt nhảy xuống sân, tiến lên hai bước thì thấy Yến Xích Hà mặt mũi tràn ngập tình cha con. Nhìn vẻ mặt đó không khác gì ông nội đang chơi đùa cùng các cháu, không suy nghĩ gì, chỉ muốn hưởng thụ niềm vui gia đình.

“Hừ, ngoại trừ cậu thì tôi còn có thể nghĩ đến chuyện gì?”

“A, chuyện này, Yến đại hiệp, ông bình tĩnh một chút.”

Liêu Văn Kiệt lui ra đằng sau, hai tay chắn trước ngực. Hắn trả tiền học nghệ chứ không bán thân.

“Phi phi phi, tên tiểu tử thối này nghĩ cái gì thế hả, đúng là miệng chó không mọc được ngà voi.”

Yến Xích Hà tức giận nói: “Hai đêm liên tục, vì để nghe ngóng tin tức mà cậu đã làm gì ma nữ kia hả? Không phải tôi nói cậu, nhưng người ta đã tới tận cửa, chỉ muốn xin cậu một chút dương khí. Cậu căn cơ dày đặc, cho người ta một chút thì có làm sao, việc gì phải trêu chọc người ta như vậy?”

Nghĩ đến dáng vẻ lúc bỏ đi của Tiểu Thanh, Yến Xích Hà không còn gì để nói. Mặc dù biết là ác giả ác báo, nhưng không

hiểu sao ông ta lại thấy ma nữ kia bị Liêu Văn Kiệt trêu ghẹo thật đáng thương.

“Yến đại hiệp, đây không giống những lời ông nên nói.”

Chương 403: Chỉ cần sống đủ lâu thì có thể xử lý tất cả mọi người. 3 “Đúng thế, tôi cũng không ngờ Yến Xích Hà tôi hàng yêu phục ma hơn nửa đời người, thế mà lại đi thương xót cho một ma nữ!”

Yến Xích Hà trợn mắt nhìn Liêu Văn Kiệt, ông ta thực sự không nhìn nổi nữa.

“Ông hiểu lầm rồi, thực ra tôi chỉ muốn dùng ma nữ đó để khảo nghiệm định lực của mình chứ không phải cố ý trêu đùa người ta… Chờ đã, tại sao ông biết tôi đối với ma nữ đó…”

Liêu Văn Kiệt nói được một nửa thì dừng lại, hít sâu một hơi: “Ai nha, không ngờ đến nha Yến đại hiệp, không ngờ hai đêm ông đều nhìn lén tôi!”

“Phi!”

Yến Xích Hà nhổ một ngụm nước bọt, khinh thường nói: “Khi còn trẻ tôi còn chơi nhiều hơn cả cậu, có cái gì đáng để tôi nhìn lén đâu cơ chứ?”

“Ông không nhìn trộm thì sao biết tôi chơi không bằng ông?”

“…”

“…”

Mắt lớn trừng mắt nhỏ nửa ngày, Yến Xích Hà hừ lạnh một tiếng: “Tôi nhìn mở đầu là biết được phần cuối, dương khí của cậu vẫn vẹn nguyên, ma nữ kia lại thất hồn lạc phách rời đi, thế thì ai mà không biết có chuyện gì xảy ra cơ chứ.”

“Được rồi, ông cầm kiếm, ông nói cái gì thì là cái đó.”

“Đừng nói nhảm nữa, mang kiếm của cậu ra đây, hôm nay tôi truyền thụ cho cậu thế nào gọi là dựng dưỡng kiếm ý!”

“Bây giờ đã bắt đầu dưỡng kiếm rồi?”

Liêu Văn Kiệt sửng sốt: “Yến đại hiệp, như thế có phải nhanh quá rồi không? Không phải trước tiên ông nên dạy tôi một vài căn cơ, sau đó truyền cho tôi mấy kiếm pháp để tôi thành cao thủ. Chờ khi nào tôi vận dụng nhuần nhuyễn những thứ đã học thì mới bắt đầu luyện đến kiếm ý, rồi cuối cùng mới đến thuật Ngự kiếm sao?”

“A Kiệt, cậu là con trai tôi à?”

“Không phải!”

“Không phải thì tôi quan tâm nhiều chuyện như thế làm gì!”

Yến Xích Hà nhìn hắn như nhìn một tên thiểu năng: “Luyện kiếm từ lúc bắt đầu đến khi đạt được thành tựu cần đến mấy năm. Bây giờ cậu còn muốn tôi dạy từ từ từng thứ một, thế thì vài năm sau cậu cũng chưa lĩnh ngộ được kiếm ý chứ đừng nói đến thuật Ngự kiếm. Tôi việc gì phải lãng phí thời gian dài cho cậu như vậy? Tôi có bị hâm đâu!”

Liêu Văn Kiệt hết nói nổi, hắn biết từ sau khi Thập Nhi rời đi thì những công kích tiền tài của hắn khó phát huy được tác dụng. Yến Xích Hà đồng ý dạy hắn đều là vì thực hiện lời hứa trước đây.

Nói thì dễ, nhưng luyện thành công hay không lại là chuyện khác.

“Yến đại hiệp, thế nào gọi là kiếm ý?”

“Hỏi hay lắm, cậu đúng là có thiên phú, vừa hỏi đã hỏi trúng điểm mấu chốt.”

Yến Xích Hà tán thưởng một câu, chậm rãi nói: “Quyền có quyền ý, kiếm có kiếm ý. Cái gọi là kiếm ý thực ra là cơ sở võ nhập đạo, cũng có thể gọi là “Thế”!”

“Nhân là một loại kiếm ý, ác cũng là một loại kiếm ý. Cả đời tập luyện, kiếm của cậu vì cái gì mà vung lên thì cái đó chính là kiếm ý của cậu…”

“Thiên hạ rộng lớn, có lẽ có nhiều kiếm ý trùng lặp, nhưng từ trước đến nay đều không có kiếm ý thống nhất!”

“Thuật Ngự kiếm mặc dù là đạo pháp nhưng lại thiếu kiếm ý, kiếm quang tán mà không ngưng, uy lực giảm đi rất nhiều…”

“Nhớ lấy một điểm, võ đạo không phân biệt, võ cũng là đạo, đừng nghĩ cách phân chia hai thứ này ra, cũng đừng nghĩ đến chuyện so cao thấp, không có ý nghĩa.”

“Thế chính là nước cờ đầu của đạo, một triều đắc thế thì đánh đâu thắng đó, thiên hạ rộng lớn…”

…

Yến Xích Hà nói một tràng dài, Liêu Văn Kiệt câu hiểu câu không. Hắn yên lặng ghi nhớ hết những lời này, chuẩn bị buổi trưa xuống huyện Quách Bắc mua ít thức ăn và rượu ngon để chiêu đãi Yến Xích Hà, nhất định phải khiến ông ta cảm thấy hắn như con đẻ.

Học đạo không được xấu hổ!

Liêu Văn Kiệt luyện tập kiếm ý với Yến Xích Hà suốt cả ngày, cơ sở của hắn không bền chắc, học kiến thức cũng chỉ nửa vời.

Yến Xích Hà dạy học theo kiểu nhồi vịt, Liêu Văn Kiệt thắc mắc cái gì thì ông ta trả lời, nhưng nhìn thái độ thì chính là một giáo viên không có đức, thu tiền của học sinh rồi dạy như cái máy,

không quan tâm học sinh có thấu hiểu triệt để hay không.

Học sinh thực hành như thế nào, vận dụng vào thực tế như thế nào… cũng không liên quan đến ông ta.

Trước khi mặt trời lặn, Liêu Văn Kiệt vội vã chạy xuống huyện Quách Bắc mua túi lớn túi nhỏ thức ăn mang về chùa Lan Nhược.

Vừa mới vào trong đã thấy Yến Xích Hà buộc một con sói trước cửa.

Ông ta thực sự bắt được một con soi!

“Yến đại hiệp, con sói này có tên không?”

Liêu Văn Kiệt hào hứng tiến lên: “Tôi am hiểu nhất chuyện đặt tên, ông nhìn nó xám xịt như thế này, không bằng gọi nó là Tam…”

“Lai Phúc!”

“A?”

“Đặt tên xong rồi, nó tên là Lai Phúc.”

Yến Xích Hà chỉ vào con sói hoang không chịu nghe lời, giơ tay đập cho nó mấy cái.

Lai Phúc không đánh lại được Yến Xích Hà, nhưng nó không phục!

“Cái tên Lai Phúc này qua loa quá, gọi là Tam…”

“Chó của tôi, tôi muốn đặt thế nào là quyền của tôi. Nếu cậu thấy qua loa thì tự bắt một con về mà đặt tên.”

Yến Xích Hà xua tay, từ lần trước Liêu Văn Kiệt đặt tên kiếm là Kiếm vàng thì ông ta đã biết Liêu Văn Kiệt chẳng chịu để tâm

vào chuyện đặt tên gì cả, không cần nghĩ cũng biết hắn định đặt tên cho con sói này là Tam Hôi.

(Hôi là màu xám)

Vẫn cứ là tên Lai Phúc hay nhất, nghe đã thấy may mắn.

“Được thôi, mai tôi đi bắt một con về nuôi.”

Chương 404: Thế này chẳng phải kích thích hơn sao? 1 Liêu Văn Kiệt bĩu môi, ngày mai hắn sẽ ra ngoài mang Tam Hắc trở về. Mấy năm không gặp, chắc chắn nó đã cao lớn lắm rồi, có thể cắn một phát chết Lai Phúc luôn.

Liêu Văn Kiệt lôi rượu thịt trong rương sách ra, hai người ngồi trên mặt đất, đốt đèn rồi ăn luôn trong sân.

Ăn được một lúc, Liêu Văn Kiệt ném cho Lai Phúc miếng thịt, Lai Phúc nhe răng trợn mắt, tỏ ý không ăn đồ bố thí.

Chắc là vẫn chưa đói lắm!

“Cứ bỏ đói nó mấy ngày, chờ đến khi không còn gì ăn thì mới biết ngoan ngoãn nghe lời.”

Yến Xích Hà thuận miệng nói: “Nếu đêm ma nữ kia lại tới tìm cậu thì cậu cho cô ta chút ngọt ngào rồi đuổi cô ta đi là được. Nơi này hoang vu cằn cỗi, gặp được một người sống cũng không dễ dàng gì.”

“Cái gì?”

Liêu Văn Kiệt suýt nữa nghẹn chết: “Yến đại hiệp? Khi vừa mới tới ông còn bảo tôi cẩn thận một chút, đừng để ma nữ lừa gạt…”

“Thì đuổi cô ta đi, nói cho cô ta biết chùa Lan Nhược có chủ rồi, nếu lần sau còn dám đến thì đừng trách Yến mỗ hạ kiếm vô

tình.”

Yến Xích Hà hừ lạnh một tiếng, sau đó không quên trêu chọc: “Dù sao thì cậu cũng không thiếu chút dương khí đó, cho cô ta một chút coi như bồi bổ là được, cô ta cũng bớt hại những người qua đường khác.”

“Yến đại hiệp, ông cũng đâu thiếu chút dương khí đó?”

“Ha ha ha, tôi tuổi cao rồi, không da mịn thịt mềm như cậu, người ta không vừa mắt tôi.”

...

Đêm hôm đó, Liêu Văn Kiệt khoanh chân ngồi trong phòng, lĩnh ngộ thứ gọi là Kiếm ý.

Lầu cao vạn trượng cũng phải xây từ dưới đất bằng lên, cơ sở của hắn yếu kém, dưỡng kiếm khá mất thời gian, vừa luyện một chút đã bắt đầu nghĩ ngợi viển vông. Liêu Văn Kiệt ngả đầu nằm lên giường, chuẩn bị tu luyện trong mộng.

Đang chuẩn bị bước vào mộng đẹp thì một tiếng đàn mờ mịt truyền đến, còn văng vẳng tiếng ai hát,ban đêm gió thổi quá mạnh nên không nghe ra được phương hướng cụ thể.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, người ta đang tìm cậu đi đánh đàn đó!”

Yến Xích Hà ở phòng đối diện lên tiếng, bảo Liêu Văn Kiệt đi nhanh về nhanh, chớ quấy rầy giấc ngủ của ông ta.

“...”

Liêu Văn Kiệt khẽ nhún vai, Tiểu Thanh không thể vượt qua định lực của hắn. Đêm nay hắn phải nói rõ với cô ta, để cô ta đừng cố gắng nữa, đổi người khác đến.

...

Tiếng đàn du dương, Liêu Văn Kiệt đi theo gió, đến được hồ nước.

Nếu đổi lại là thư sinh bình thường thì chắc chắn đã bị tiếng đàn thu hút đến mê hồn, nói một cách đơn giản là đã bị ma nữ mê hoặc.

Phía xa xa, trên chiếc đình giữa hồ, đèn lồng thắp sáng, một cô gái mặc váy trắng, ngồi vừa đàn vừa hát, thổ lộ hết tâm tư.

Giọng hát cũng không tồi!

Liêu Văn Kiệt tán thưởng, sau đó cũng nhanh chân đạp lên sàn gỗ bước tới trung tâm.

Đêm nay đã thay người rồi, người đến không phải Tiểu Thanh.

Thế là tốt, tránh để hắn nói những lời tổn thương người ta, lần sau gặp lại càng xấu hổ.

Còn về chuyện có còn lần sau gặp lại hay không…

Đi đến đình giữa hồ thì Liêu Văn Kiệt mới phát hiện ra ma nữ hôm nay rất xinh đẹp, còn mê người hơn cả Tiểu Thanh.

Không phải hắn nói Tiểu Thanh không xinh đẹp, hai người mỗi người một vẻ, nhìn bề ngoài khó có thể phân ra cao thấp. Nhưng ma nữ trước mặt hắn có vẻ ngoài thanh thuần, mị lực vô cùng tự nhiên, Tiểu Thanh không học được.

Nhìn dung mạo và khí chất này thì Liêu Văn Kiệt dám cược năm đồng tiền rằng hôm nay Lão lão đã cử Tiểu Thiện ra trận.

Khi Liêu Văn Kiệt dò xét Tiểu Thiện thì Tiểu Thiện cũng đang đánh gí hắn. Thư sinh mi mục thanh tú, môi hồng răng trắng, dáng dấp rất đẹp trai.

Thảo nào Tiểu Thanh một mực không nói cho Lão lão biết tình hình cụ thể, cô ta không nỡ để một người đẹp trai thế này phải đi đời nhà ma.

Tiểu Thiện nghĩ đến đây thì ngừng đánh đàn, đặt hai tay lên trên đàn: "Thư sinh, đêm khuya chạy đến lâm viên tư nhân của người khác, còn nhìn chằm chằm một cô gái xa lạ, đây là lễ nghĩa của những người đọc sách thánh hiền sao?"

Tiểu Thanh thất bại hai đêm liên tiếp, có tấm gương sáng như vậy, Tiểu Thiện quyết định phải thăm dò thật kỹ phẩm tính của Liêu Văn Kiệt, từ đó đưa ra phương pháp thích hợp để bắt người.

"Thất lễ quá, tiểu sinh Thôi Hồng Dần, thấy tiểu thư một mình ngồi đánh đàn giữa hồ, suy nghĩ sầu bi uyển chuyển, nhất thời bị trầm mê bởi tiếng đàn, mong tiểu thư thứ lỗi."

Liêu Văn Kiệt nói: "Cả gan mạo phạm, không biết tiểu thư quý tính đại danh là gì?"

"Nhiếp Tiểu Thiện."

"Tiểu Thiện… Tên rất hay."

Liêu Văn Kiệt gật đầu, vừa rồi chỉ là suy đoán, bây giờ đã xác nhận được đúng là Nhiếp Tiểu Thiện. Người có tên cây có bóng, hắn nhìn lại đúng là cô vô cùng xinh đẹp.

"Thôi công tử, nếu không có chuyện gì thì tôi xin phép cáo lui."

Tiểu Thiện đứng dậy, thu hồi thất huyền cầm. Chỉ qua vài câu đối thoại ngắn ngủi cô đã xác nhận được thư sinh này là một tên lưu manh.

Thế mà Tiểu Thanh lại không ra tay được, đúng là gặp ma.

Cô dám lấy đầu ra đảm bảo, chỉ cần mình bước đi là Liêu Văn Kiệt sẽ lập tức bám đuôi đi theo, nói nửa đêm canh ba, một cô gái đi đường ban đêm không an toàn, sau đó nhất quyết đòi đưa cô về nhà.

“Tiểu thư đi thong thả, không tiễn.”

“…”

Tiểu Thiện cứng đờ tại chỗ, thuận thế ngã ngồi trên mặt đất, khẽ kêu đau một tiếng.

“Ôi, tiểu thư, cô làm sao thế?”

Liêu Văn Kiệt thăm dò một chút, sau đó vẻ mặt lập tức đen lại. Bởi vì có một con rắn chui xuống sàn gỗ, nhanh chóng lẩn xuống hồ nước.

Mẹ kiếp, không hợp lẽ thường, tất cả ma nữ quyến rũ đàn ông đều có chung một kịch bản đúng không!

“Thôi công tử, chân tôi tê rần, hình như là… Bị rắn độc cắn.”

Chương 405: Thế này chẳng phải kích thích hơn sao? 2 Tiểu Thiện khẽ cắn môi, ngoái đầu nhìn về phía Liêu Văn Kiệt, gương mặt ba phần ngượng ngùng bảy phần né tránh: “Công tử có thể đỡ tôi đứng dậy, giúp tôi nhìn xem con rắn kia chạy đi đâu, có độc hay không được không?”

“Không cần nhìn, có độc.”

Liêu Văn Kiệt đỡ Nhiếp Tiểu Thiện dậy, để cô ngồi ở bàn đánh đàn.

“Thôi công tử, nơi này nửa đêm vắng vẻ không người, lại là giữa hồ. Từ đây về nhà tôi hơi xa, nếu thực sự bị rắn độc cắn thì chẳng phải là tôi sẽ chết sao?”

Sắc mặt Tiểu Thiện tái nhợt, chậm rãi vén váy lên, để lộ đôi chân dài trắng như ngọc: “Phiền công tử xem giúp tôi một chút, cầu mong không phải vết thương do rắn độc cắn.”

Với tư cách là nam chính của hai vở kịch, Liêu Văn Kiệt phải nói một lời công đạo. Mặc dù là cùng một kịch bản nhưng diễn viên khác nhau hoàn toàn mang lại hiệu quả khác nhau.

Công phu trêu chọc đàn ông của Tiểu Thiện vượt xa Tiểu Thanh. Cô diễn bị rắn cắn thì chậm rãi cởi váy ra, nụ cười ma mị, Liêu Văn Kiệt nhìn mà cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Yêu nghiệt lắm, hôm nay sẽ dùng ma nữ này để tu luyện định lực.

“Thất lễ.”

Liêu Văn Kiệt đưa tay sờ lên đôi chân dài, nhìn ngó một chút rồi nghiêm túc gật đầu: “Đúng là rắn độc, không có cách cứu chữa, chỉ có thể chờ chết thôi!”

“...”

Tiểu Thiện sững sờ, thư sinh này sao không trả lời theo kế hoạch?

“Tiểu thư, cô còn di ngôn nào không?”

“Hả?”

Tiểu Thiện sững sờ, không có di ngôn mà là anh mau hút độc ra đi!

“Thực không dám giấu giếm, hôm trước cũng có một cô nương tên là Tiểu Thanh đến trú mưa ở chùa Lan Nhược, cũng bị rắn độc cắn. Cô nương nói có trùng hợp hay không?” Liêu Văn Kiệt thấy Tiểu Thiện không nói lời nào thì tiếp tục đi theo kịch bản của

mình.

Cả hai cùng diễn, xem ai bị lộ trước.

“Tiểu Thanh…”

Tiểu Thiện đưa tay che miệng, nhân tiện giấu đi vẻ hoảng hốt. Cô hoàn toàn không ngờ đêm hôm trước Tiểu Thanh cũng diễn một vở kịch như thế này.

Không đúng, rõ ràng trước đây Tiểu Thanh đều trực tiếp phóng hỏa đốt phòng chứ làm gì diễn kiểu yếu đuối thế này.

“Không cần giải thích nữa, tôi hiểu rồi. Cô chính là tiểu thư trong lời kể của Tiểu Thanh đúng không?”

“Hả, a… Đúng thế, bị công tử nhìn ra rồi.”

Tiểu Thiện gật đầu, tự biên tự diễn: “Thì ra công tử đã gặp Tiểu Thanh, đúng là có duyên. Nếu công tử đã giúp Tiểu Thanh hút độc rắn thì liệu bây giờ có thể giúp tôi không?”

Liêu Văn Kiệt nhìn đôi chân dài trước mặt, sờ hai cái rồi trực tiếp từ chối: “Tiểu Thiện cô nương hiểu lầm rồi, đêm đó tôi không giúp Tiểu Thanh cô nương hút độc. Nam nữ thụ thụ bất thân, tôi không muốn giậu đổ bìm leo. Người hiền gặp dữ hóa lành, con rắn kia không phải rắn độc, thế nên Tiểu Thanh không chết. Tôi tin cô nương cũng giống vậy.”

Tiểu Thiện: “…”

Nếu ngươi không một mực sờ chân ta thì ta sẽ tin.

“Công tử, anh nói thế là không đúng rồi: Nam nữ thụ thụ bất thân, tẩu nịch viên chi dĩ thủ, đây mới là câu đầy đủ. Đọc sách không thể chỉ đọc một nửa.”

(Tẩu nịch viên chi dĩ thủ: Nếu chị dâu rơi xuống nước thì phải

ra tay cứu giúp)

Tiểu Thiện giữ chặt tay Liêu Văn Kiệt, đặt lên đùi mình: “Tình hình trước mắt mạng người quan trọng, công tử không cần để ý quá nhiều. Tôi là con gái mà còn không sợ, công tử sợ cái gì?”

“Chuyện này… không tốt lắm.”

Liêu Văn Kiệt trở tay nắm lấy tay Tiểu Thiện: “Mặc dù chỉ là kế tạm thời nhưng tôi nghe Tiểu Thanh nói cô đã gả cho người khác. Nếu tôi giúp cô hút nọc độc, người không hiểu chuyện đồn đại đến tai chồng cô thì sẽ rất khó giải thích cho anh ta hiểu, như vậy không tốt lắm.”

Tiểu Thiện: “...”

Tiểu Thanh đáng chết, bịa ra câu chuyện vớ vẩn gì thế!

Thấy Liêu Văn Kiệt vẫn nắm chặt tay mình không buông, Tiểu Thiện cười nhạt một tiếng, tên sắc lang này, diễn cho ai xem thế?

“Công tử, đúng là tôi đã làm vợ người khác, nhưng mà…”

Tiểu Thiện chậm rãi dựa vào Liêu Văn Kiệt, ôm lấy cổ hắn, thổi gió bên tai hắn: “Nhưng cuộc sống hôn nhân của tôi không được viên mãn, công tử nghĩ mà xem, thế này chẳng phải sẽ kích thích hơn sao?”

“Tiểu Thiện cô nương… À không, Tiểu Thiện phu nhân, cô đã là vợ người ta, sao lại còn muốn kích thích hơn?”

Liêu Văn Kiệt đóng giả người đọc sách không hiểu chuyện đời: “Nếu không phiền thì mời cô giải thích một chút, tôi đọc sách ít, nghe cứ như lọt vào sương mù, nghe không hiểu cô có ý gì.”

“Thôi công tử, tình thú chỉ có thể hiểu chứ không thể diễn đạt bằng lời, hai chúng ta có một bí mật nho nhỏ, nói ra sẽ không có ý

nghĩa nữa.”

Tiểu Thiện ghé vào tai Liêu Văn Kiệt, thổi nhẹ nhẹ, đồng thời lại cầm tay hắn đặt lên ngực mình: “Công tử nghe tâm tư của tôi đi, trái tim này vì công tử mà đập loạn, nếu như không được công tử gỡ rối thì đêm nay khó mà yên giấc.”

“Thật hay giả vậy? Tôi không tin.”

Liêu Văn Kiệt không cẩn thận trượt tay vào trong quần áo, ngang nhiên thăm dò.

“Vậy thì công tử phải nghe thật rõ…”

Tiểu Thiện ôm lấy đầu Liêu Văn Kiệt, ánh mắt hiện lên một tia rét lạnh. Thư sinh này không phải thư sinh bình thường, chắc chắn trước đây đã gây tai họa cho không biết bao nhiêu cô gái nhà lành, giao cho Lão lão cũng coi như trừ hại cho dân.

Một lúc sau, Liêu Văn Kiệt ngẩng đầu, nghiêm túc nói: “Tiểu Thiện phu nhân, tôi nghe được rồi, chân tay cô lạnh buốt, tim đập loạn xạ. Nếu tôi đoán không lầm thì chắc chắn là do bình thường sinh hoạt quá độ…”

Chương 406: Chúng ta nói chuyện thanh tâm quả dục 1 Nói xong, hắn nắm lấy tay Tiểu Thiện, trịnh trọng nói: “Cuộc sống hôn nhân của cô nếu không viên mãn thì hãy dứt khoát một chút. Cuộc đời còn dài, cô bỏ chồng đi, tìm một người khác phù hợp hơn.”

“???”

Tiểu Thiện nghi ngờ mình nghe nhầm, khuyên người ta bỏ chồng? Trên đời có thư sinh nào như vậy à?”

Tiểu Thiện trợn tròn mắt, ai oán nói: “Thôi công tử hiểu lầm rồi, chân tay tôi lạnh buốt là vì mới bị nhiễm phong hàn chứ không phải do sinh hoạt quá độ… Công tử đúng là… Sao có thể nói với

phụ nữ những lời này cơ chứ?”

“Được rồi được rồi…”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, sau đó vẫn ngồi yên như cũ, mặt không đổi sắc tay chân sờ loạn. Tiểu Thiện âm thầm khinh bỉ, ngập ngừng muốn nói lại thôi: “Thôi công tử, mặc dù chúng ta mới gặp mặt, nhưng tôi thấy công tử ngập tràn chính khí, là một nam nhi tốt hiếm có khó tìm. Thế nên… Nếu như ta thực sự cắt đứt với chồng mình, không còn một xu dính túi, cũng không nơi nương tựa, thì công tử có nguyện ý chăm sóc cho con người đáng thương này không?”

“Tất nhiên là nguyện ý.”

Liêu Văn Kiệt trả lời, sau đó lại lập tức lắc đầu: “Không được, Tiểu Thiện phu nhân, những lời này nói lúc này không thích hợp. Chờ khi nào cô thực sự cắt đứt với chồng cô thì chúng ta nói tiếp.”

“Vậy đêm nay…”

Tiểu Thiện tựa vào vai Liêu Văn Kiệt, vươn tay vẽ vòng tròn trên ngực hắn: “Đêm nay cảnh đẹp ý vui, công tử không muốn làm chút chuyện gì sao?”

“Tiểu Thiện phu nhân xin tự trọng!”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, ngượng ngùng cười rồi rút tay ra: “Không kiềm chế được trước sắc đẹp là tôi không đúng, đêm nay cảnh đẹp ý vui, chúng ta nói chuyện thanh tâm quả dục. Tôi đọc được mấy quyển sách rất hay, cô có muốn nghe không?”

“Được.”

“Thế tôi đọc nhé, Chú hàng ma Bất động minh vương, Tịnh thiên địa thần chú, cô thích nghe cái nào?”

"..."

Cái nào cũng không muốn nghe!

Tiểu Thiện vô cùng bối rối, hai quyển kinh văn của phật đạo, chỉ cần tùy ý đọc một quyển cũng có thể khiến cô hiện nguyên hình."

"Thôi công tử, thế thì cũng thanh tâm quả dục quá rồi, công tử ngâm thơ cho ta nghe đi."

"Cũng được."

...

Phía bên kia, khi Liêu Văn Kiệt đến đình giữa hồ thì Tiểu Thanh bực bội tới chùa Lan Nhược. Cô ta thấy phòng bên phải trống trơn thì càng nghĩ càng không phục.

Vẫn là câu nói đó, tại sao thư sinh thì để cho Nhiếp Tiểu Thiện, còn cô ta phải nhận râu quai nón?

Cốc cốc cốc!

Yến Xích Hà nghe có tiếng gõ cửa thì kinh ngạc mở to mắt, ma nữ ngoài cửa có phải gõ nhầm phòng rồi không?

Còn nữa, nếu ma nữ này ở chùa Lan Nhược, vậy ma nữ đánh đàn quyến rũ Liêu Văn Kiệt là ai?

"Tráng sĩ, tránh sĩ có trong phòng không?"

"Tôi đến tìm thư sinh sát vách, ông có biết anh ấy đi đâu không?"

"Tráng sĩ..."

Yến Xích Hà bĩu môi, dường như hiểu ra chuyện gì. Ông ta

không thèm để ý tới, nhưng Tiểu Thanh lại không biết sống chết, trực tiếp đẩy cửa phòng ra.

“Ai nha!”

Cửa phòng đột nhiên mở ra, Tiểu Thanh giả vờ không biết, té ngã trên mặt đất, quần áo lập tức không chỉnh đề.

Cô ta chống tay trên mặt đất, nhìn Yến Xích Hà trong phòng. Đúng là một tên râu quai nón vừa già vừa xấu, không bằng một ngón chân của thư sinh kia.

“Tráng sĩ, hình như tôi trật chân rồi, ông có thể tới đỡ tôi dậy không?”

“Hừ, yêu ma quỷ quái không biết sống chết, dám ở trước mặt đạo gia ta khoe khoang. Mở to mắt chó của ngươi ra mà nhìn kiếm trong tay ta đây!”

Từng chữ từng chữ như sấm rền bên tai, Tiểu Thanh sắc mặt trắng bệch, vội vàng quỳ xuống, hoảng sợ nhìn Yến Xích Hà.

Ông ta vẫn ngồi yên một chỗ, hai mắt nhắm nghiền, cứ như người vừa nói chuyện không phải ông ta vậy.

“Cút!”

Tiếng sấm rền lại vang lên, thân thể Tiểu Thanh bay ngược ra đằng sau, rầm một tiếng ngã xuống. Cô ta sợ hãi không dám nghĩ ngợi nhiều, nhanh chóng rung chiếc chuông bạc trên chân.

Mỗi ma nữ trong hoa lầu đều đeo một chiếc chuông bạc ở chân, các cô gái bình thường đeo chuông để tránh tà, còn bọn họ đeo chuông để triệu hoán Lão lão.

Mỗi lần đi làm việc mà lừa được người đến tay thì rung chuông lên, Lão lão nghe được sẽ tới ăn cho nóng hổi.

Tất nhiên, rung chuông còn một ý nữa, cầu cứu.

Leng keng leng keng!

Tiếng chuông vang lên, Yến Xích Hà ngồi trong phòng bị yêu khí nồng nặc làm cho bừng tỉnh, ánh mắt lóe lên hai đạo kim quang.

Trong chớp mắt, ông ta đã nghĩ ra được điểm mấu chốt. Ma nữ bị yêu vật nuôi nhốt, thông đồng để bắt những người đi ngang qua đây. Trong phòng Liêu Văn Kiệt phát hiện được mấy cái xác khô, những người này không phải bị ma nữ hại chết, mà là bị yêu quái hút khô.

“Tới đúng lúc lắm!”

Yến Xích Hà hét lớn một tiếng, phất tay vung kiếm lên, gào thét xé rách cánh cửa, lao về phía Tiểu Thanh.

Lúc đầu ông ta chỉ nghĩ ma nữ này thiếu thốn dương khí nên mới làm thế, vậy nên cũng lười xử lý. Nhưng bây giờ biết được ma nữ này là đồng lõa giết người, mặc kệ cô ta chủ động hay bị động thì ông ta cũng sẽ không hạ thủ lưu tình.

“Lão lão cứu ta!”

Đúng lúc này, một cành dây leo khổng lồ bao bọc lấy Tiểu Thanh trước khi cô ta bị kiếm đâm trúng.

Dây leo gập ghềnh, bị kiếm khí xuyên qua thì phun ra một chất lỏng mà xanh sầm vô cùng tanh tưởi.

Chương 407: Chúng ta nói chuyện thanh tâm quả dục 2 Tiểu Thanh sợ hãi bò sang bên cạnh, cô ta không dám ở lại lâu, thân thể hóa thành vô hình, biến mất trong viện.

“Hiện nguyên hình trước mặt ta, còn định chạy đi đâu!”

Yến Xích Hà nhắm chặt hai mắt, lấy ra Thất tinh tỏa hồn châm, hóa thành bảy ánh kiếm xuyên qua không khí, xếp thành trận hình Thất tinh, đóng chặt lên thân dây leo kia.

Ầm! Ầm! Rầm!

Bảy tiếng nổ ầm ầm vang lên, uy lực có thể sánh với mở núi phá đường, dây leo bị nổ, chất lỏng tanh hôi văng tứ tung. Những đoạn dây leo rơi xuống đất lập tức biến thành rễ cây khô héo.

“A a a!!!”

Một tiếng hét thảm thiết vang lên, dây leo chui xuống lòng đất, mặt đất xung quanh chùa Lan Nhược rung động, giống như có một con quái vật nào đó đang chạy trốn bên dưới.

“Yêu vật này cũng lợi hại lắm, thế mà có thể tránh thoát được tai mắt của ta, để ta xem ngươi có thể chạy đến chỗ nào.”

Yến Xích Hà cõng hộp kiếm và trường cung, thân thể nhảy vọt lên một cái, đứng thẳng trên nóc nhà chùa Lan Nhược, mắt nhìn bốn phương tai nghe tám hướng, cuối cùng lao về phía đông.

Đuổi tới rừng cây, Yến Xích Hà đột nhiên dừng lại, đưa tay vỗ lên hộp kiếm.

Tiếng rồng ngâm hổ khiếu vang lên, gió lớn gào thét không ngừng, thần kiếm chui ra khỏi vỏ, tỏa ra ánh hào quang trong đêm tối.

“Kiếm hóa vạn thiên, phong hỏa thần binh như luật lệnh!”

Ánh kiếm phóng lên tận trời, Yến Xích Hà lật tay ép xuống, ánh kiếm xẹt qua không trung tạo thành một vòng tròn, ầm ầm giáng xuống mặt đất rồi chui vào bên trong.

Núi rừng rung động, Yến Xích Hà nhắm mắt, kéo cung cài tên

đi tìm kiếm bản thể của Thụ yêu lão lão.

“Đạo sĩ thối, xung quanh vài trăm dặm chùa Lan Nhược đều là địa bàn của ta, ngươi đến sơn môn của ta, không tôn kính không chào hỏi thì thôi, lại còn định giết tỳ nữ của ta. Đừng tưởng pháp lực của mình cao cường thì muốn làm gì thì làm!”

Một giọng hỗn hợp nửa nam nửa nữ vang vọng khắp bốn phương tám hướng. Mỗi cái cây, mỗi ngọn cỏ đều lay động theo từng lời nói, ai không biết còn tưởng Sơn thần nơi đây đang nói chuyện.

“Phi, ngươi là cái thá gì mà đòi ta chào hỏi kính bái? Ngươi xứng sao? Chào hỏi ngươi chẳng phải giảm thọ của ông đây à!”

Yến Xích Hà quan sát bốn phía, không tìm được, không tìm được bản thể của Thụ yêu Lão lão thì để cung tên xuống, hét lên: “Ngươi nghe cho kỹ đây, từ nay về sau, chùa Lan Nhược chính là địa bàn của Yến Xích Hà này. Nếu ngươi không phục thì hiện thân ra gặp mặt ta, chúng ta giao đấu trực tiếp, để xem nắm đấm của ai mạnh hơn.”

“Khinh người quá đáng!”

“Nực cười, ngươi là cái thá gì, ngươi được gọi là người sao?”

Yến Xích Hà chống kiếm xuống đất, ngang ngược nói tiếp: “Nghe kĩ cho ta, tạm thời ta chưa tìm được bản thể của ngươi, nhưng có bản lĩnh thì ngươi cứ làm con rùa rụt đầu sống chui sống lủi cả đời đi, để xem ai có thể sống đến cuối cùng!”

“Vậy thì ngươi không thắng nổi ta đâu, ba đời trụ trì của chùa Lan Nhược đều không sống hơn ta được!”

Thụ yêu lão lão vô cùng căm hận, nhưng bà ta biết hai hổ đánh nhau nhất định sẽ có một con bị thương, thế nên dần dần chuyển giọng: “Đạo sĩ thối, ngươi cũng nghe cho kỹ đây. Năm đó ta nhờ

nghe Phật pháp của chùa Lan Nhược nên mới hóa thành hình người, chưa từng lạm sát người vô tội…”

“Đừng vờ vịt nữa, chưa từng lạm sát người vô tội, vậy thì những cái xác khô trong hậu viện là sao? Không bị ngươi hút khô, chẳng lẽ là phơi nắng đến chết à?”

“Bọn chúng đều đáng chết, cho dù ta sát sinh nhưng không lạm sát. Những người ta giết đều là kẻ ác…”

Lão lão làm bộ chính khí nói: “Không dám tự nhận là thay trời hành đạo, nhưng cũng không thẹn với lương tâm. Ta giết bọn chúng thực ra chính là đang làm việc thiện tích đức!”

“Phi, đã giết người còn lý do, đúng là không biết xấu hổ!”

“Đạo sĩ thối, không cần biết ngươi có tin hay không, nhưng những kẻ chết trong tay ta đều là những kẻ đáng chết.” Lão lão một mực khẳng định việc mình làm không thẹn với lương tâm.

Yến Xích Hà khịt mũi khinh thường, yêu ma quỷ quái tam quan bất chính, suy nghĩ lệch lạc, làm gì có chuyện áy náy về những việc mình làm cơ chứ.

Hai người nói chuyện không hợp nhau chút nào, Yến Xích Hà xắn tay áo lên muốn đánh nhau, nhưng vì không tìm được bản thể của Thụ yêu lão lão nên chỉ có thể đứng giậm chân tại chỗ, chửi ầm ĩ khắp nơi.

Lão lão sợ Yến Xích Hà pháp lực cao cường, lại có một thân trang bị thần cấp, suy đoán ông ta xuất thân từ một đại phái danh môn. Những kẻ như thế này… Đánh người nhỏ thì chọc tới người lớn, Yến Xích Hà bây giờ chính là lớn, đánh ông ta sẽ chọc phải người càng lớn hơn.

Yến Xích Hà đứng mắng nửa ngày trời, miệng lưỡi khô khốc. Ông ta thu dọn hộp kiếm, nhanh chân đi về phía chùa Lan Nhược.

“Ngươi giết người ác là chuyện của ngươi, ta ẩn cư là chuyện của ta, chúng ta nước sông không phạm nước giếng. Nhưng nếu để ta phát hiện ra ngươi làm loạn phạm ác, vô cớ giết người, coi mạng người như cỏ rác, thì cho dù phải lật cả ngọn núi này lên ta cũng nhất định đem ngươi móc khỏi mặt đất!”

“Lão lão ta làm việc không thẹn với lòng, sợ gì mà không dám đồng ý với ngươi.”

Lão lão trả lời, sau đó lại nói tiếp: “Nhưng ngươi cũng phải đồng ý với ta một chuyện, các tỳ nữ của ta thường đi lại trong núi để kiểm nghiệm lòng người, phân tích thiện ác, lựa chọn những kẻ có tội muốn làm xằng làm bậy, ngươi không thể giết bọn họ.”

“Hừ, đừng tiếp tục dát vàng lên mặt mình nữa, nói vòng vo một hồi chẳng phải vẫn muốn hút dương khí hay sao.”

Chương 408: Tôi không cần phải giả vờ làm kẻ háo sắc nữa 1 Yến Xích Hà hừ lạnh một tiếng: “Vẫn là câu nói đó, ngươi giết kẻ ác thì ta không quản, nhưng nhất định không được lạm sát người vô tội!”

Hai bên tạm thời không làm gì được nhau nên quyết định chung sống trong hòa bình. Lúc này, Lão lão lại tiếp tục lên tiếng.

“Lão đạo sĩ, tỳ nữ của ta đang ở bên hồ kiểm nghiệm nhân phẩm của một gã thư sinh. Ta phải nói trước, nếu như gã thư sinh đó nổi là một kẻ háo sắc tà dâm, muốn làm chuyện bậy bạ thì ngươi cũng không thể trách ta không nể mặt ngươi.”

Mặc dù đã đồng ý với Yến Xích Hà không làm hại người vô tội, nhưng Lão lão có rất nhiều cách để Yến Xích Hà á khẩu không nói được câu nào. Bà ta chỉ cần để nhóm ma nữ kia thay đổi chiến lược, từ chủ động cởi dây áo nới dây lưng thành bị động bị ức hiếp thì ông ta sẽ không nói được gì, chỉ là hơi mất thời gian một chút thôi.

Cái gì? Ngươi nói tỳ nữ nhà ta chủ động quyến rũ?

Vớ vẩn, tỳ nữ nhà ta chỉ để tên đàn ông đó nắm tay, nhưng tên đàn ông đó lại tốc váy tỳ nữ nhà ta.

Lão lão làm ăn bao nhiêu năm như vậy, hiểu rất rõ đàn ông là loại sinh vật như thế nào. Nhìn thì có vẻ chững chạc đàng hoàng, nhưng thực ra làm gì có tên nào không háo sắc? Các cô nương xinh đẹp chỉ cần đánh mắt đưa tình một cái là lòng háo sắc của đám đàn ông đó sẽ nổi lên ngay, không khống chế được dục vọng bản thân.

“Thư sinh? Thư sinh nào? À… Ngươi nói đến thư sinh kia à?”

Nghĩ đến mấy hành động không biết xấu hổ của Liêu Văn Kiệt, Yến Xích Hà hừ lạnh hai tiếng, tức giận nói: “Thư sinh đó nhân phẩm không tệ, còn có tiếng là không gần nữ sắc. Không phải ta xem thường đám ma nữ dưới tay ngươi, nhưng muốn hắn chủ động đi vào khuôn khổ thì các ngươi còn non lắm.”

“Ha ha, cứ chống mắt lên mà xem!”

“Xem thì xem, không phải ta nói quá, nhưng đừng nói là ma nữ dưới tay ngươi dốc toàn lực, cho dù đích thân ngươi ra tay cũng không được.”

“…”

Đối với người khác thì là lạm sát kẻ vô tội, nhưng khi nói đến thư sinh này thì thái độ lại thay đổi, dường như chỉ ước ma nữ hút dương khí của hắn? Trong lúc nhất thời, Lão lão không hiểu được ý tứ của Yến Xích Hà.

Xuất phát từ tính cẩn thận, bà ta quyết định tạm thời sẽ chưa ra tay. Trước tiên cứ để Tiểu Thiện làm trước, nếu ổn thỏa thì tính tiếp, bằng không lỡ trúng gian kế của lão đạo sĩ này thì không ổn.

...

Trong hồ thủy tạ, Tiểu Thiện ôm quần áo, gương mặt ngơ ngác, không hiểu chuyện gì xảy ra. Vừa rồi rõ ràng là cô vươn tay cởi quần áo thư sinh, kết quả bây giờ lại là thư sinh thì vẫn hoàn hảo như cũ, còn quần áo trên người cô thì càng lúc càng ít.

“Tiểu Thiện phu nhân, tôi đã nói cô tự trọng một chút, tại sao cô lại càng lúc càng không chịu nói lý lẽ thế này, còn cởi quần áo đến tận mức này nữa?”

Liêu Văn Kiệt ném chiếc áo trong tay xuống, tỏ ý trách cứ: “Mau mau mặc vào, cô vốn đã chẳng mặc bao nhiêu quần áo, lại cứ hết lần này đến lần khác cởi bỏ như vậy. Gió thì lớn như thế này,lần sau không được như thế nữa nghe không?”

Ý gì đây? Ngươi lại còn muốn có lần sau cơ à?

Tiểu Thiện âm thầm cười lạnh, dù sao bây giờ cũng đã không còn quần áo nữa rồi, giả vờ làm gì nữa cho mệt. Cô nhanh chóng ôm lấy bả vai Liêu Văn Kiệt, thân thể mềm mại dán chặt lên người hắn.

“Ôi Tiểu Thiện phu nhân, chân tay cô sao mà linh hoạt như thế? Độc rắn không có việc gì nữa sao?”

Liêu Văn Kiệt đưa tay lên vuốt ve đôi chân dài của cô, ra vẻ ngơ ngác hỏi: “Quái lạ, rõ ràng vừa rồi còn nhìn thấy tính mạng của cô như ngàn cân treo sợi tóc, ỉu xìu nói không ra hơi, sao bây giờ đột nhiên lại nhảy nhót tưng bừng thế này? Không đúng nha!”

Hỏng rồi, thế mà cô lại quên mất chuyện bị rắn độc cắn!

Tiểu Thiện âm thầm kêu khổ một tiếng, vừa rồi chỉ chăm chú nghe Liêu Văn Kiệt nói mà quên mất kịch bản của mình.

“Không đúng, Tiểu Thiện phu nhân, cô làm như thế này là

không đúng đâu!”

“Thôi công tử, không có gì khó hiểu cả. Vừa rồi chính công tử cũng đã nói, người ở hiền ắt sẽ gặp lành. Tôi và Tiểu Thanh giống nhau, ngày trước cũng chăm chỉ làm việc thiện tích đức, thế nên con rắn vừa rồi cắn tôi cũng không phải rắn độc.”

Tiểu Thiện cúi đầu gục lên bả vai Liêu Văn Kiệt, gương mặt đầy vẻ ý loạn tình mê: “Chuyện tốt như thế, gặp dữ hóa lành chính là do ông trời muốn tác thành cho chúng ta. Công tư nên vui mới phải.”

“Không ổn!”

Liêu Văn Kiệt đưa tay ném Tiểu Thiện xuống đất.

“Ai nha, công tử, công tử làm gì vậy, người ta ngã rồi đây này.”

Tiểu Thiện ngã đập mông xuống đất, cô tức giận trách cứ Liêu Văn Kiệt không biết thương hoa tiếc ngọc.

“Tiểu Thiện phu nhân, mọi chuyện đã kết thúc rồi.”

Liêu Văn Kiệt từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt đảo qua thân thể mềm mại, lạnh lùng nói: “Vừa rồi cứ tưởng cô bị trúng độc rắn, không còn nhiều thời gian nữa nên mới thuận theo tâm tư của cô, giả vờ trầm mê sắc đẹp của cô để cô xuống dưới suối vàng có thể thoải mái một chút. Bây giờ phu nhân đã không có việc gì thì tại hạ cũng không phải tiếp tục giả vờ là một tên háo sắc nữa.”

Tiểu Thiện: “...”

Cái gì gọi là giả vờ là tên háo sắc? Ngươi có lúc nào giả vờ, bản thân ngươi chính là một tên háo sắc!

Chương 409: Tôi không cần phải giả vờ làm kẻ háo sắc nữa 2

Phu nhân không cần kinh ngạc, chúng tôi đọc sách thánh hiền, hiểu được làm người là phải đường đường chính chính, mỗi một lời nói mỗi một việc làm đều không hổ thẹn với trời đất, không hổ thẹn với lương tâm!"

Liêu Văn Kiệt hiên ngang lẫm liệt nói, sau đó khẽ nhíu mày, ra vẻ nghiêm túc đạo mạo: "Có lời này nói ra có lẽ phu nhân không thích nghe, nhưng tôi vẫn phải nói. Nếu không phải tâm ý tôi lương thiện, bất đắc dĩ nhận phần thiệt thòi về mình để phu nhân được vui thì phu nhân nghĩ với nhan sắc này của mình cũng có thể khiến tâm thần tôi mê loạn được sao?"

Tiểu Thiện: "..."

Cô sắp bị tên đáng ghét này làm cho tức chết rồi.

"Sắc trời đã tối, phu nhân mau về nhà đi. Nếu còn không về thì chồng cô sẽ đi tìm đó. Mau mau mặc quần áo tử tế vào, tránh gây ra những hiểu lầm không đáng có."

Liêu Văn Kiệt nói đến đây thì cũng không quay đầu lại mà trực tiếp đi về phía chùa Lan Nhược.

Động tĩnh bên đó khá lớn, còn cả tiếng rồng rống hổ gào, chắc chắn là vì Yến Xích Hà đã rút kiếm ra khỏi vỏ.

Xung quanh chùa Lan Nhược, thứ có thể khiến Yến Xích Hà rút kiếm khỏi vỏ đánh nhau cật lực chắc cũng chỉ có Hạ Hầu kiếm khách và Thụ yêu lão lão mà thôi.

Nếu như là Thụ yêu lão lão thì đánh nhau chắc sẽ phải gây ra động tĩnh lớn hơn. Nếu thế thì chỉ có thể là Hạ Hầu kiếm khách, ông ta đến chùa Lan Nhược. Ông ta đến chùa Lan Nhược thì cũng có nghĩa là nam chính Ninh Thái Thần cũng đến rồi.

Có sao nói vậy, Ninh Thái Thần đang đốt đèn dầu đọc sách ở chùa Lan Nhược, thế mà hắn lại ở bên ngoài trêu chọc Nhiếp Tiểu

Thiện, nghĩ lại đúng là khá ngượng ngùng.

Lần sau không được thế nữa!

(Trong Thiện Nữ u hồn, Ninh Thái Thần và Nhiếp Tiểu Thiện là một đôi)

Mãi đến tận khi bóng dáng của Liêu Văn Kiệt hoàn toàn biến mất thì Tiểu Thiện mới lấy lại tinh thần. Cô chỉ cảm thấy gió núi rất lạnh, chỉ có chút quần áo đang ôm trong lòng là còn có chút nhiệt độ.

Còn nữa, cô thực sự là một ma nữ chứ không phải con người.

Gã thư sinh này còn chưa ăn xong mà đã lau sạch miệng, phủi tay trở mặt giả vờ như không quen biết, còn tạo cho mình một bộ dạng chính nhân quân tử. Không biết nếu như thực sự ăn rồi thì còn phân rõ ranh giới đến mức nào nữa!

Tiểu Thiện mặc lại quần áo, bay về phía chùa Lan Nhược. Cô là tỳ nữ của Lão lão, không dám nói là đã thử qua vô số đàn ông, nhưng số lượng đàn ông cô gặp đúng là không ít, đây là lần đầu tiên gặp phải một thư sinh mặt dày, không biết xấu hổ như thế này.

Nếu hôm nay cô tha cho hắn thì không biết sau này sẽ còn bao nhiêu thiếu nữ bị hãm hại, thế nên dù thế nào đi nữa, hôm nay cô nhất định phải bắt hắn cho Lão lão hút dương khí!

Nhiếp Tiểu Thiện đang đuổi theo thì bên tai đột nhiên vang lên âm thanh của Lão lão, bảo cô dừng tất cả mọi chuyện lại, không cần ép buộc tên thư sinh đó nữa, nhanh chóng trở về hoa lầu.

Tiểu Thiện nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm chùa Lan Nhược, tên thư sinh đó cũng may mắn đấy, có thể sống lâu hơn một ngày. Đêm mai cô nhất định sẽ xử lý hắn.

...

Hoa lầu.

Tiểu Thiện vừa vào trong đã thấy đám chị em yên lặng như ve mùa đông, Lão lão ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần. Cô thấy thế thì cũng không dám lên tiếng, ngoan ngoãn đứng sang một bên.

"Ở chùa Lan Nhược có một lão đạo sĩ vừa mới đến, đạo pháp không tầm thường, lại có không ít pháp bảo hộ thân, bản lĩnh không hề kém ta."

Lão lão chậm rãi lên tiếng: "Mặc dù hắn không làm gì được ta nhưng nếu muốn đối phó với các ngươi thì dễ như trở bàn tay. Từ nay về sau, nếu không có lệnh của ta thì không cho phép đến chùa Lan Nhược trêu chọc hắn."

"Lão lão, tên đạo sĩ râu quai nón kia lợi hại như vậy sao?"

Tiểu Thanh hôm nay phải gọi là may mắn, cô ta đã lượn lờ trước mắt Yến Xích Hà hai đêm để quyến rũ Liêu Văn Kiệt, đêm nay còn định đến quyến rũ Yến Xích Hà. Ba lần tự đi tìm chết mà vẫn chưa chết, đúng là vô cùng may mắn.

Suy nghĩ một chút, Tiểu Thanh thấy mình còn phải cảm ơn tên thư sinh kia, nếu không phải tên thư sinh kia quá khó đối phó thì cô ta đã có thể cho hắn nếm mật ngọt rồi gọi Lão lão đến giết hắn rồi, đến lúc đó chắc chắn cái mạng nhỏ này sẽ mất trong tay Yến Xích Hà.

"Ta và tên đạo sĩ thối đó giao thủ hai lần, năng lực của các ngươi cao không đến cao thấp chẳng tới thấp, ông ta chỉ cần búng một ngón tay cũng có thể đè chết các ngươi rồi."

Lão lão cảnh cáo hai câu rồi nói tiếp: "Nhưng các ngươi cũng không cần sợ, ta đã giao ước với ông ta rồi. Chỉ cần sau này chúng ta không làm hại người tốt, không lạm sát người vô tội thì ông ta

sẽ nhắm một mắt mở một mắt, không xen vào chuyện của chúng ta."

Nhóm ma nữ nghe thế thì trong lòng vô cùng vui vẻ, nghe ý của Lão lão thì có vẻ như bọn họ sắp có một kỳ nghỉ dài hạn.

"Hừ, thuộc hạ của Lão lão này không có kẻ rảnh rỗi. Đám tiện tỳ các ngươi nghe rõ cho ta, ta đồng ý với ông ta không giết người tốt, ông ta cũng đồng ý không làm khó các ngươi, nhưng mà…"

Ánh mắt lạnh lẽo của Lão lão quét khắp một lượt, nhìn từng ma nữ đang nằm mơ giữa ban đêm: "Thế giới này tràn ngập tà ác, làm gì có kẻ nào là người tốt? Cho dù có thì các ngươi cũng phải dựa vào bản lĩnh quyến rũ đàn ông của mình để biến kẻ đó thành cầm thú!"

"Sau này khi đi tìm thức ăn cho ta, nếu gặp phải tên giang hồ lỗ mãng thì cứ đóng giả thiếu nữ nhà lành; còn gặp được thư sinh hay những người thành thật thì cố gắng dùng nhiều kỹ năng để bọn chúng hóa thành cầm thú, đừng nghĩ đến mấy kiểu tài tử giai nhân gì đó nữa."

"Biết rồi, Lão lão."

…

Chương 410: Đều là thư sinh, tại sao lại có chênh lệch lớn như thế? 1 Một đám ma nữ cúi đầu đáp lại, trong lòng vô cùng khó chịu. Nếu như được lựa chọn thì ai chẳng muốn được làm giai nhân, vừa có lòng tự trọng lại vừa không bị cuộc đời ép buộc.

"Tiểu Thiện, ta giao cho ngươi đi xử lý thư sinh kia, ngươi làm đến đâu rồi?"

Lão lão lên tiếng hỏi thăm, Tiểu Thanh nghe được thì cũng dựng thẳng lỗ tai lên nghe ngóng. Lần này cô ta đứng về phía thư sinh, hi vọng Tiểu Thiện cũng bị thất bại tan tác, bực tức quay về.

“Bẩm Lão lão, ta và thư sinh đó trò chuyện rất vui vẻ, đang chuẩn bị hành động thì nhận được lời triệu tập của ngài, thế nên ta đã bịa một lý do để đuổi hắn đi.” Tiểu Thiện cũng giống Tiểu Thanh, không dám nói mình đã thất bại.

“Tốt lắm, không hổ là ngươi, không khiến ta thất vọng.”

Lão lão cười vui vẻ: “Ngươi nhớ kia, thư sinh đó ở cạnh tên đạo sĩ thối kia, khi ra tay phải làm cho hắn bộc lộ bản tính không bằng cầm thú, thế thì lão đạo sĩ kia cũng không thể ra tay với ngươi được.”

Bản tính của tên thư sinh đó đúng là không bằng cầm thú!

Tiểu Thiện nói thầm, nhanh chóng gật đầu: “Lão lão yên tâm, thư sinh đó đã như cá nằm trong chậu, muốn sống muốn chết do ta làm chủ. Chỉ cần dẫn dụ thêm một chút là hắn sẽ bại lộ bản chất.”

“Có câu này của ngươi thì ta yên tâm rồi.”

Lão lão gật đầu, nghĩ đến Yến Xích Hà thì lại hừ lạnh một tiếng: “Chỉ sợ lão đạo sĩ thối đó cố tình gây chuyện làm hỏng chuyện tốt. Thế này đi, đêm mai ngươi đi thám thính, nếu lão đạo sĩ đó ngăn cản thì cũng đừng vội ra tay, để Tiểu Thanh đi cùng ngươi.”

“Lão đạo sĩ đó muốn chơi trò thiện ác với ta thì ta sẽ chơi cùng lão ta. Để xem thư sinh ngồi đọc sách tâm không loạn hay là tỳ nữ của ta cao tay hơn!”

“Tiểu tử thối, cậu đang tìm cái gì đấy?”

Yến Xích Hà đánh nhau với yêu quái phá tan từ cửa đông đến cửa tây, thấy Liêu Văn Kiệt vừa trở về đã thò đầu vào nhìn ngang ngó dọc, không hề có ý định lại hỗ trợ thì không nhịn được lên tiếng nhắc nhở một chút.

“Tôi vừa mới ở bên hồ nghe ma nữ đánh đàn, bỗng nhiên nghe được động tĩnh trong chùa thì chạy vội về đây. Cứ tưởng Hạ Hầu kiếm khách đuổi tới, không ngờ lại là yêu khí lớn như vậy…

Liêu Văn Kiệt chỉ vào đống đổ nát trong viện: “Ngoài yêu quái ra thì không còn cái gì khác nữa à? Chẳng hạn như Hạ Hầu… hoặc là cái gì đó Hạ Hầu?”

“Không có Hạ Hầu, chỉ có yêu quái!”

Yến Xích Hà nhíu mày: “Trong núi này có một con yêu quái miệng lưỡi dẻo quẹo, rất giỏi giảo biện. Tôi nhất thời chưa tìm được bản thể của nó ở chỗ nào nên không làm gì nó được, nếu không thì hôm nay tôi đã cho nó lìa đời rồi.”

“Con yêu quái này lợi hại như thế cơ à?”

Liêu Văn Kiệt khẽ nhíu mày, ban đầu hắn còn tưởng Thụ yêu lão lão không có pháp bảo hộ thân thì sẽ không khó chơi như Cửu vĩ hồ, chắc chắn không phải đối thủ của Yến Xích Hà. Nhưng bây giờ xem ra bà ta vẫn còn chút thủ đoạn.

Nhưng mà…

“Yến đại hiệp, theo lời ông nói thì lần này lại là một nữ yêu quái xuất hiện đúng không. Thế thì vấn đề đến rồi đây, đêm hôm khuya khoắt nữ yêu quái này không ngủ mà đến tìm ông làm gì?”

Liêu Văn Kiệt giả bộ không biết thân phận của Thụ yêu lão lão, hài hước nói: “Ma nữ tới tìm tôi thì động cơ rất rõ ràng, đó là muốn hút dương khí của tôi. Còn nữ yêu quái kia đến tìm ông, chẳng lẽ cũng là vì… Chuyện đó đó?”

Phi phi phi!

Tránh tránh tránh!

“Đạo sĩ tôi tuổi đã cao, làm sao có yêu quái nào để ý đến tôi nữa, ma nữ cũng không thể nào. Ngược lại là cậu, vừa mới ra ngoài chưa được bao lâu mà trên người đã ám đầy mùi lẳng lơ dâm loạn, cẩn thận lát nữa nữ yêu quái kia chủ động tìm đến tận cửa, bắt cậu phải phong lưu khoái hoạt với nó đấy.”

(Phong lưu khoái hoạt: Chuyện mây mưa nam nữ)

Thụ yêu lão lão tìm đến tận cửa… Phong lưu khoái hoạt…

Sắc mặt Liêu Văn Kiệt tái nhợt, không dám tiếp tục tưởng tượng đến hình ảnh Lão lão nửa nam nửa nữ bị rắn độc cắn, sau đó vén váy yểu điệu bảo hắn hút độc hộ.

Vài làn gió thơm phả vào mặt, Liêu Văn Kiệt hít sâu một hơi, sắc mặt dần bình tĩnh trở lại. Hắn không nhìn Yến Xích Hà nữa mà xoay người về phía phòng mình, sau đó nhanh như chớp chạy vào trong phòng.

Tĩnh tọa, dưỡng kiếm, tu luyện trong mộng.

…

Một lần luyện tập luôn ba thứ, ngày hôm sau, Liêu Văn Kiệt từ trên nóc nhà nhảy xuống, bắt đầu mờ mịt mông lung luyện tập kiếm ý dưới sự chỉ điểm của Yến Xích Hà.

Đạo lý thì hắn đểu hiểu hết, nhưng nếu để hắn bắt đầu luyện thì lại cảm thấy vô cùng mơ hồ. Rõ ràng nghe cái gì cũng hiểu mà lúc bắt tay vào luyện thì lại thấy cái gì cũng như rơi vào ảo mộng viễn tưởng.

Để luyện được một kiếm pháp chỉ dùng để chẻ củi mà cũng phải tích lũy ba mươi năm mươi năm trời mới có thể ngộ ra được cái gì gọi là kiếm ý thì bây giờ nếu muốn nhanh chóng thì cho dù người dẫn đường là một tiền bối có kinh nghiệm phong phú thì khả năng thành công cũng gần như bằng không.

Yến Xích Hà cũng chỉ dạy qua loa cho xong chuyện, Liêu Văn Kiệt cũng chẳng có cách nào với ông ta. Hắn kìm nén suốt cả buổi chiều, cuối cùng không chịu nổi nữa, lén lút chuồn ra sau chùa Lan Nhược tìm sói hoang.

Bởi vì sợ chạy xa quá lại bị nhóm ma nữ xinh đẹp đẩy ngã tại nơi rừng sâu núi xa nên Liêu Văn Kiệt không dám đi xa quá, còn để lại năm lính trinh sát để dò thám.

Kết quả vô cùng không vui. Không biết Yến Xích Hà đã dùng thủ đoạn gì mà đám sói hoang xung quanh đều bị ông ta cưỡng chế đuổi đi hết. Liêu Văn Kiệt tìm mãi mà chỉ thấy một đám sói gầy xơ xác, suy dinh dưỡng, cho dù có bắt về cũng không phải là đối thủ của Lai Phúc.

Hắn vô cùng tức giận.

Chương 411: Đều là thư sinh, tại sao lại có chênh lệch lớn như thế? 2 Liêu Văn Kiệt không chịu thua, xách theo Kiếm vàng đi về phía huyện Quách Bắc. Yến Xích Hà không nghiêm túc dạy dỗ hắn cũng không sao cả, phía huyện Quách Bắc bên này có không ít giang hồ hảo hán, chỉ cần hắn nói năng lỗ mãng là lập tức có thể mời được một đám đến để bồi luyện.

Có Thiết bố sam hộ thân, chỉ có hắn chém người ta chứ không có chuyện người ta chém hắn, cũng không sợ luyện kiếm pháp không tốt.

Đêm hôm đó, Liêu Văn Kiệt mang theo rượu thịt trở về, đưa cho Yến Xích Hà một phần, sau đó vào phòng cầm kiếm vung tay, suy nghĩ xem hôm nay học trộm được những chiêu thức gì.

Huyện Quách Bắc không phải là một địa phương giàu có, người ở nơi này ngư long hỗn tạp, vàng thau lẫn lộn, có thể gặp được bất cứ loại người nào. Số người dùng kiếm ở đó rất ít, nhưng chỗ nào cũng thấy người dùng đao Ngũ hổ đoạt môn.

Liêu Văn Kiệt đang suy nghĩ miên man thì đột nhiên có một mùi hương quỷ dị vương vấn trong không khí. Hắn kinh ngạc, lập tức nhìn ra ngoài sân.

Khó có thể tưởng tượng được, đến Thụ yêu lão lão còn không thắng nổi Yến Xích Hà, vậy là Nhiếp Tiểu Thiện còn dám chủ động tìm tới tận cửa. Đúng là chim chết vì miếng ăn, chỉ vì một chút dương khí mà đến mạng sống cũng không cần.

Cốc cốc cốc!

"Có người không? Trong phòng có người không?"

"Có, vẫn là người quen."

Cửa phòng mở ra, người đứng bên ngoài quả nhiên là Nhiếp Tiểu Thiện.

Trong một giây phút nào đó, Liêu Văn Kiệt đã bị cô làm cho cảm động. Thời buổi này, ma nữ muốn kiếm ăn cũng không dễ dàng gì. Nếu như thực sự không được thì hắn có thể suy nghĩ đến chuyện từ bỏ lòng kiêu ngạo của mình, bố thí cho cô chút dương khí.

"Ồ, Thôi công tử, thế mà lại là công tử, thực sự là quá trùng hợp!"

"Đúng vậy, đúng là rất trùng hợp."

"Thôi công tử, công tử đừng hiểu lầm, tôi chỉ đi ngang qua đây thôi. Thực ra…"

"Tôi hiểu, không cần giải thích nữa, bên ngoài gió lớn, có gì vào trong rồi nói tiếp."

Nửa tiếng sau, Tiểu Thiện túm chặt cổ áo, tóc dài tán loạn bị đuổi ra khỏi cửa. Cô chậm rãi bước từng bước, cảm thấy đúng là

sống lâu thì chuyện gì cũng có thể nhìn thấy.

Lúc vừa rồi cô đã mấy lần suýt nữa thì hóa thú, thế mà vẫn không đạt được mục đích cuối cùng. Trong lòng Nhiếp Tiểu Thiện dâng lên một mối nghi ngờ, cô đã làm đến bước đấy rồi mà thư sinh vẫn còn kiên quyết không chịu làm bước cuối cùng, chẳng lẽ là do thân thể tên thư sinh đó không được?

Không thể nào, dựa vào dung mạo vào hành động của cô, cộng thêm cả khả năng quyến rũ đàn ông của cô thì cho dù tên thư sinh đó không được cũng phải được.

Nhiếp Tiểu Thiện nhớ lại những lời hôm qua Lão lão đã nói, cô mơ hồ đoán ra được chuyện gì đó. Lão lão và lão đạo sĩ đang đánh cờ, cô và thư sinh chính là quân cờ, hai người bọn họ đang xem đến cuối cùng là đạo cao một thước hay là ma cao một trượng.

Nếu bình tĩnh mà xem xét thì Tiểu Thiện rất muốn đạo cao một thước, nhưng thân bất do kỷ, có nhiều chuyện cô muốn nhưng cũng không có cách nào làm được, chỉ có thể cố gắng để ma cao một trượng.

Đêm nay không được vẫn còn đêm mai, cô ngược lại muốn xem thư sinh có thể kiên trì được tới khi nào!

...

Sau ba đêm liên tiếp Tiểu Thiến quần áo không chỉnh tề rời khỏi chùa Lan Nhược, đêm cuối cùng cô xuất hiện, ánh mắt ngập tràn nước mắt, muốn bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu đáng thương.

Đêm nay, thư sinh vẫn không thay đổi, vẫn nhất quyết không hóa thân thành cầm thú. Tiểu Thiện lại bị đuổi ra khỏi phòng, giữa trời đất mênh mông, cô có cảm giác như mình là một thứ đồ vật bị người ta vứt bỏ.

Lão lão cũng không để ý đến thất bại của Tiểu Thiện, bà ta cho rằng Tiểu Thiện không thành công là vì Yến Xích Hà chơi xấu. Ý chí chiến thắng nổi lên, đêm tiếp theo, Thụ yêu lão lão đã để Tiểu Thanh đi cùng Tiểu Thiện.

Kết quả là hai bóng người thất hồn lạc phách rời khỏi chùa Lan Nhược, gió núi thổi mạnh, hai bả vai bất lực nương tựa lẫn nhau.

Cùng là những người lưu lạc nơi chân trời góc bể, tình cảm chị em thâm tình đúng là gần gũi và thân thiết hơn rất nhiều.

Liên tiếp mấy đêm về sau, hai ma nữ nhiều lần gặp phải trắc trở đã không còn hứng thú quyến rũ thư sinh nữa. Mỗi lần hai người đến tìm Liêu Văn Kiệt đều mang theo đàn, chuyển từ bán thân sang bán nghệ, một đêm vừa nói vừa cười, chỉ nói những chuyện phong hoa tuyết nguyệt.

...

Tinh tinh đinh đinh…

Hậu viện chùa Lan Nhược, tiếng đàn du dương hòa cùng những giai điệu uyển chuyển, vô cùng da diết và lôi cuốn.

Trong phòng, Tiểu Thiện ngồi vừa đàn vừa hát, Liêu Văn Kiệt ngồi bên giường đọc sách, Tiểu Thanh đứng sau bóp vai đấm lưng cho hắn.

“Công tử, công tử cầm ngược sách rồi.”

“Chuyện bình thường, lúc này làm gì còn tâm tư mà đọc sách nữa chứ, nhìn các cô là đủ.” Liêu Văn Kiệt cười ha ha, sờ tay Tiểu Thanh đang đặt lên vai mình, thuận tiện vuốt ve một chút.

“Ồ, công tử thật là đáng ghét!”

“Ồ, tôi đáng ghét sao, chẳng lẽ Tiểu Thanh cô nương không thích?”

“Không thích một chút nào.”

Chương 412: Đều là thư sinh, tại sao lại có chênh lệch lớn như thế? 3 Tiểu Thanh che miệng cười trộm, cầm chùm nho trên bàn lên, bóc từng quả nhét vào miệng Liêu Văn Kiệt.

Đây là đồ của Thụ yêu lão lão, cô ta nói cần dùng để quyến rũ thư sinh nên đã mang đến đây.

“Hương vị bình thường, cũng không ngọt lắm.”

“Thế sao?”

Tiểu Thanh đưa tay đỡ lấy hạt nho mà Liêu Văn Kiệt phun ra, sau đó lại bóc thêm một quả nho nữa, đôi môi đỏ mọng khẽ ngậm một nửa, nửa còn lại hướng về phía Liêu Văn Kiệt.

“Ừm, lần này ngọt rồi, còn ngọt đến ngán cả người.”

Liêu Văn Kiệt nhổ hạt nho ra, thấy Tiểu Thanh sóng mắt long lanh tiến lên phía trước thì vươn tay giữ trán cô ta lại, nhẹ nhàng đẩy ra: “Đừng có suy nghĩ bậy bạ, tôi không vượt quá giới hạn đâu, nhiều nhất chỉ là nắm tay thôi, không thể làm gì khác.”

“Chỉ một chút thôi mà…”

“Một chút cũng không được, nếu như có lần một thì chắc chắn sẽ có lần hai, cứ thế thì chẳng mấy chốc tôi sẽ thất thân với cô.”

“Công tử thật là xấu xa mà!”

Tiểu Thanh đấm nhẹ lên bả vai Liêu Văn Kiệt, khẽ trượt tay một cái, ai nha một tiếng rồi đổ nhào lên ngực hắn.

“Ồ, Tiểu Thanh cô nương, bây giờ mới là mấy ngày chứ, khả

năng quyến rũ đàn ông của cô lại có tiến bộ hơn rồi đấy. Cũng may là tôi có tiếng không thích nữ sắc, nếu đổi lại là người khác thì chắc chắn không nhịn được đâu."

Tiểu Thiện ngồi đánh đàn khẽ nhìn lên hai người trước mặt, cô dừng đàn lại, khẽ lắc đầu. Sau mấy ngày ở chung, Nhiếp Tiểu Thiện đại khái cũng hiểu rõ được bản tính của Liêu Văn Kiệt.

Hắn chính xác là một tên lưu manh!

Một tên lưu manh rất có thủ đoạn, rõ ràng là lưu manh nhưng người khác lại không thể nói được gì.

Nhưng hắn không giống những tên háo sắc khác. Trình độ lưu manh của Liêu Văn Kiệt như thế nào được quyết định bởi biểu hiện của cô và Tiểu Thanh. Nếu như hai người đến đây chỉ muốn được phong lưu khoái hoạt một phen thì sẽ bị hắn chơi đùa một lúc, sau đó ném ra khỏi cửa. Còn nếu hai người đến để đàn hát thì Liêu Văn Kiệt cũng sẽ chỉ nghe đàn hát, thỉnh thoảng lại nói đùa vài câu, chọc cho các cô vui vẻ.

Tiểu Thiện chợt cảm thấy tên lưu manh này cũng rất tôn trọng người khác, nhưng nghĩ đi nghĩ lại lại thấy suy nghĩ này rất hoang đường.

Nếu như không phải từng được trải nghiệm những thủ đoạn của Liêu Văn Kiệt thì các cô còn tưởng hắn là một thư sinh đứng đắn.

Nhưng khi mọi chuyện đã phát triển đến mức độ này thì cả Tiểu Thiện và Tiểu Thanh đều có suy đoán của mình, cả hai đều nghĩ Liêu Văn Kiệt đã biết thân phận thật của mình, biết mình là ma chứ không phải người.

Nếu như Liêu Văn Kiệt không vạch trần thì hai cô cũng không chủ động thú nhận, vẫn tiếp tục diễn vở kịch nha hoàn và phu

nhân, mỗi đêm đều lấy lý do đi quyến rũ thư sinh để đến đây, tránh sự nghiền ép của Lão lão.

So với hoa lầu tráng lệ thì căn phòng rách nát của Liêu Văn Kiệt khiến hai cô cảm thấy tự do tự tại hơn rất nhiều.

“Ha ha ha, Yến Xích Hà, Hạ Hầu theo hẹn mà đến, ông trốn trốn tránh tránh thì gọi gì là anh hùng hảo hán? Còn không mau ra đây gặp tôi!”

Đúng lúc này, bên ngoài chùa Lan Nhược vang lên mấy tiếng gào thét. Trên không nổ ầm một tiếng, kiếm ý không mời mà đến, soạt một cái chặt đứt hàng chuông treo bên ngoài.

“Công tử, có người đến?”

“Không cần lo lắng, người đó đến tìm râu quai nón, chúng ta đứng đây xem kịch vui là được rồi.” Liêu Văn Kiệt đẩy cửa sổ, nhìn về phía người vừa đến.

Tiểu Thanh cũng bay đến, dán chặt lên lưng Liêu Văn Kiệt, Tiểu Thiện đứng ở bên cạnh, cẩn thận từng ti từng tí, chỉ để lộ một cái đầu.

Rầm!

Người tới là Hạ Hầu kiếm khách, ông ta vừa đến đã chém một kiếm nổ tung cánh cửa phòng Yến Xích Hà, khiến Yến Xích Hà nổi trận lôi đình.

“Hạ Hầu, lại là cái tên khốn kiếp âm hồn bất tán này. Tôi đã trốn đến đây rồi, ông còn muốn như thế nào nữa?”

“Yến Xích Hà, ông đừng có ở đây nói nhảm nữa, rõ ràng là ông cố ý tung tin tức ra để dụ tôi tới đây!”

Hạ Hầu kiếm khách giơ kiếm trước người, cười lạnh chỉ vào

Yến Xích Hà: “Tôi ở huyện Quách Bắc mấy ngày nay đều nghe mọi người nói có một kiếm khách rất lợi hại xuất hiện ở chùa Lan Nhược, Ngày nào cũng như ngày nào, cứ đến buổi trưa là người đó sẽ vác kiếm xuống núi, cứng rắn tìm mấy người trong giang hồ so kiếm, không đồng ý so thì liền đánh đối phương thành đầu heo. Ông có dám nói người đó không phải ông không?”

Yến Xích Hà: “...”

Đây gọi là gì? Cũng bởi vì ông ta không tận tâm dạy dỗ Liêu Văn Kiệt, thế nên nhân quả tuần hoàn, cuối cùng báo ứng lại dội lên người ông ta?

“Bớt nói nhảm đi, mấy ngày nay ngoại trừ tìm ông thì tôi cũng rèn luyện kiếm ý, kiếm pháp đã tiến thêm một bước.”

Hạ Hầu cầm kiếm tiến lên: “Đêm nay, sau khi quyết đấu xong trận này thì tôi chính là Thiên hạ đệ nhất kiếm!”

“Hừ, nói năng vớ vẩn, mơ mộng hão huyền. Cho dù tôi có thua ai thì cũng sẽ không thua ông…”

Hai tuyệt đỉnh kiếm khách ở trong viện so chiêu, ánh lửa văng khắp nơi, kiếm khí bay tứ tung.

Liêu Văn Kiệt nhìn thoáng qua một chút, lập tức nhìn thấy sau tượng đá có một thư sinh mặc quần áo trắng, lưng cõng rương sách, thân hình hơi gầy yếu.

“Thư sinh bên kia… Đúng, chính là cậu, đừng đứng đó, bên đó nguy hiểm lắm, mau lại đây.”

...

Ninh Thái Thần ngẩng đầu, trông thấy Liêu Văn Kiệt cũng là thư sinh như mình thì nhất thời giống như tìm được người quen, gương mặt không tự chủ được mà khẽ mỉm cười.

Nhưng khi nhìn thấy bên cạnh Liêu Văn Kiệt còn có hai mỹ nữ thì anh ta lập tức không cười nổi nữa, cả người ỉu xìu.

Rõ ràng đều là thư sinh, đều ra ngoài đi thi, thế mà người ta dẫn theo hai nha hoàn mỹ nữ, còn mình thì một thân một mình, không có thư đồng cũng không có tiền, lại còn nhịn đói cả một ngày chưa được ăn cơm.

Quá thảm, đều là thư sinh, tại sao lại chênh lệch lớn như vậy?

Chương 413: Một kiếm trong tay, uy danh vang dội 1 "Xin chào ba vị, tiểu sinh Ninh Thái Thần."

(Tiểu sinh: Cách xưng hô khiêm tốn của những học giả ngày xưa)

"Hân hạnh, hân hạnh, tại hạ là Thôi Hồng Dần, hai vị này là Tiểu Thanh cô nương và Tiểu Thiện phu nhân."

"Phu nhân…"

Ninh Thái Thần gặp được một người hai ma, sau khi hai bên giới thiệu bản thân xong xuôi thì anh ta tưởng nhầm Liêu Văn Kiệt đưa theo cả phu nhân và nha hoàn đi thi, trong lòng lại thêm một trận ao ước.

Ta phụ trách tiêu sái, nàng phụ trách xinh đẹp, tài tử xứng đôi với giai nhân. Ninh Thái Thần là người đọc sách nhiều năm, cảm thấy hai người trước mặt chính là tình yêu vĩnh hằng mà trong sách đã đề cập tới.

Bởi vì trong sách có mười câu chuyện thì có đến chín câu chuyện là bịa, còn câu chuyện thứ mười là bịa đến mức khoa trương. Thế nên bây giờ khi nhìn thấy trai tài gái sắc cộng thêm nha hoàn xinh đẹp ngoài đời thực, Ninh Thái Thần ngoại trừ ao ước còn có cả hối hận.

Người so với người, càng so càng thấy không bằng, càng so càng thấy yếu kém.

Trong phòng có phụ nữ nên Ninh Thái Thần luôn cẩn trọng trong lời ăn tiếng nói. Liêu Văn Kiệt vẫn tiếp tục quan sát hai cao thủ quyết đấu, ánh mắt vô cùng tập trung, dõi theo từng ánh kiếm từng chiêu thức, không bỏ qua bất cứ chi tiết nào. Tiểu Thanh đứng bên cạnh bóc nho cho hắn mà hắn cũng chẳng muốn ăn.

Keng!

Trong sân lúc này đã đến đoạn chiến đấu gay cần, hai người từ so chiêu thức chuyển thành đấu kiếm ý. Hạ Hầu kiếm khách thấy mọi thứ của mình đều không bằng Yến Xích Hà, thẹn quá hóa giận, tùy ý chỉ huy kiếm khí.

Mọi chuyện lại giống như lúc ở Vô môn cư, ông ta lại muốn dỡ bỏ hết phòng ốc rồi.

Chỉ thấy kiếm thế của Hạ Hầu như sấm vang chớp giật, cuồng phong bạo vũ. Mỗi một chiêu thức đều vô cùng dũng mãnh cứng cỏi, đơn giản nhưng không làm mất đi độ sắc bén, mỗi chiêu mỗi thức đều muốn đánh trúng những điểm yếu của Yến Xích Hà.

Yến Xích Hà ban đầu cũng không có ý định so kiếm, nếu như không phải Hạ Hầu cố tình phá tan cửa phòng thì có khi bây giờ ông ta vẫn còn không chịu bước ra khỏi cửa. Bây giờ, Yến Xích Hà nhìn thấy Hạ Hầu lại muốn phá nát phòng của mình thì không nhịn được nữa, nổi trận lôi đình cầm kiếm bước ra, thi triển kiếm võng, đoạt lấy kiếm khí vung khắp bốn phương của Hạ Hầu.

Hai kiếm khuấy động, kình phong quét qua, tầng tầng lớp lớp trải rộng ra.

Hạ Hầu thấy Yến Xích Hà chủ động tới gần thì trong lòng vô cùng vui mừng, muốn lấy dài thắng ngắn, dùng thần lực trời sinh

để nghiền ép đối thủ. Nhưng ông ta không ngờ các chiêu kiếm của Yến Xích Hà lại biến hóa tuyệt diệu đến mức đó, mũi kiếm lưu chuyển, thế tấn công liên tục không dứt, tựa như sóng to gió lớn khiến cho một kẻ chỉ có thần lực như ông ta không tìm được một điểm nào để có thể phát huy khả năng của bản thân.

Hai mươi mấy chiêu qua đi, thế kiếm của Hạ Hầu càng lúc càng nặng. Yến Xích Hà thì ngược lại, kiếm thế nhẹ nhàng hối hả, hai loại kiếm pháp hoàn toàn đối lập nhau xuất hiện ở cùng một chỗ, tất cả đều bị Liêu Văn Kiệt đứng bên cửa sổ ghi nhớ tất cả.

“Hạ Hầu huynh, sao kiếm của ông càng lúc càng thấy chậm thế? Có phải là sức lực không đủ, vung không nổi kiếm rồi không?”

“Im miệng, đừng có quản chuyện của người khác!”

Sắc mặt Hạ Hầu kiếm khách đỏ lên, kiếm thế nặng nề không phải điều ông ta muốn mà là vì bị Yến Xích Hà từng bước ép sát nên mới bất đắc dĩ biến thành như vậy.

Sau trận chiến ở Vô cư môn, Hạ Hầu cứ tưởng mình và Yến Xích Hà cách biệt cũng không đáng là bao, cho dù không địch lại thì cũng chỉ là kém một chút mà thôi.

Kết quả, hôm nay Hạ Hầu đã bị đánh cho mộng đẹp vỡ tan, thì ra lúc trước người ta đánh chỉ như đùa giỡn, một khi nghiêm túc chiến đấu thì chỉ cần phẩy tay một cái cũng có thể đánh chết ông ta rồi.

Trong lòng sinh ra ma chướng, kiếm pháp của Hạ Hầu lại loạn thêm vài phần, kiếm thế không những nặng nề mà hô hấp và chương pháp cũng trở nên hỗn loạn.

“Xem kiếm!”

Một tiếng sấm nổ bên tai, ánh kiếm trước mắt hóa thành luồng

sáng phóng tới, Hạ Hầu kinh hãi, trường kiếm vung lên như mưa, kiếm võng hóa thành tấm màn đen bao bọc lấy toàn thân, tạo thành một lớp phòng hộ.

“Thích việc lớn, hám công to, tâm thần bất định, kiếm pháp của ông cũng thường thôi.”

Yến Xích Hà hừ lạnh một tiếng, xoay chuyển trường kiếm trong lòng bàn tay. Lưỡi kiếm tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, trượt một đường đến mũi kiếm bén nhọn.

Trường kiếm của Yến Xích Hà tỏa ra kim quang, va chạm với kiếm võng màu đen của Hạ Hầu, gió gầm mây thét, xung quanh chấn động. Chỉ vẻn vẹn một đòn đã phá vỡ lớp phòng thủ nghiêm ngặt của Hạ Hầu.

“Ông lại thua rồi.”

Mũi kiếm dừng trước cổ của Hạ Hầu, Yến Xích Hà lạnh lùng nói: “Ông đuổi theo tôi bảy năm, so kiếm bảy năm, thất bại bảy năm…”

“Im miệng!”

“Tôi nói như thế là vì muốn tốt cho ông, bảy năm qua, kiếm pháp của ông hoàn toàn không có chút tiến bộ nào. Mỗi lần ông muốn so kiếm với tôi thực ra đều là vì cái hư danh thiên hạ đệ nhất kiếm.”

Chương 414: Một kiếm trong tay, uy danh vang dội 2 Yến Xích Hà tiếp tục khinh bỉ nói: “Ông để tay lên ngực tự hỏi đi, bảy năm qua ông dùng bao nhiêu thời gian để rèn luyện kiếm ý?”

“…”

Hạ Hầu sững sờ, trên cổ còn gác thanh kiếm của Yến Xích Hà, lúc này Yến Xích Hà nói cái gì thì chính là cái đó.

“Tôi biết ông không phục, nhưng chân tướng cũng chỉ có vậy, kiếm pháp của ông bây giờ không khác bảy năm trước một chút nào. Dã tâm của ông quá lớn, sống uổng phí tuổi thanh xuân, nếu như không biết hối cải kịp thời thì chỉ khoảng hai năm nữa là kiếm ý cũng tiêu tan rồi.”

“Đủ rồi, tôi tới tìm ông để so kiếm với ông chứ không phải để nghe ông giảng bài.”

Gương mặt Hạ Hầu nổi đầy gân xanh, lòng tự trọng cao hơn trời không chịu nổi sự chế nhạo như thế này. Trong cơn nóng giận, ông ta vươn tay đẩy trường kiếm trên cổ ra, không quan tâm đến tay mình đầm đìa máu tươi, nhanh chóng ra khỏi chùa Lan Nhược.

Hôm nay thất bại cũng không sao, trong lòng ông ta còn chưa nhận thua đâu. Chờ ông ta luyện thêm rồi sẽ trở lại, đến lúc đó ai thắng ai bại vẫn còn chưa biết.

“Hạ Hầu tiền bối!”

Nghe thấy có người gọi mình, Hạ Hầu ngẩng đầu nhìn lại. Ông ta thấy trên tầng hai có ba bóng người.

Ông ta phớt lờ tiểu bạch kiểm đứng giữa, ánh mắt đảo qua hai mỹ nữ kia thì tâm tư khẽ động. Đám ma nữ hoang dã này đến quyến rũ tiểu bạch kiểm thì có gì thú vị chứ, ông ta có thần lực trời sinh, đến mà quyến rũ ông ta đi này!

“Tiền bối, trong núi này có ma nữ, chuyên môn quyến rũ người qua đường, không chỉ vậy, trong núi này còn có cả yêu quái chuyên hút dương khí của con người.”

Liêu Văn Kiệt lên tiếng, còn tốt bụng dặn thêm: “Tiền bối đi đường nhớ cẩn thận, đừng để bị ma nữ ma mị quyến rũ, đến lúc đó tai họa trước mắt, có hối hận cũng đã muộn.”

“Hừ, đừng có xen vào chuyện của người khác. Chỉ là yêu ma

quỷ quái thôi mà, tôi cũng không phải chưa từng giết."

Tài nghệ không bằng người, bị Yến Xích Hà giáo huấn một trận thì thôi, đến cả đám hậu sinh tiểu bối cũng dám ăn nói lỗ mãng với ông ta như vậy. Hạ Hầu lạnh lùng liếc nhìn Liêu Văn Kiệt một cái, ý tứ nói: "Trước khi có tâm trạng lo lắng đến chuyện tôi có bị ma nữ mê hoặc hay không thì cậu nên xem lại tình cảnh của mình trước đã, đúng là nực cười!"

Hạ Hầu nói xong thì đeo kiếm đi thẳng, Liêu Văn Kiệt nhún vai nhìn về phía Yến Xích Hà, chỉ thấy cái đầu hói của ông ta.

"Thôi công tử, sắc trời đã tối, tôi và muội muội đi trước, đêm mai sẽ lại tới tìm công tử."

Sau khi Hạ Hầu trời đi, Tiểu Thiện đang muốn tiếp tục đánh đàn thì đột nhiên biến sắc, bất đắc dĩ thở dài, đứng dậy từ biệt chuẩn bị rời đi.

Tiểu Thanh cũng không khác biệt lắm, ánh mắt như có như không nhìn về hướng Hạ Hầu vừa đi khỏi.

"Được thôi, đường núi ban đêm khó đi, hai vị đi cẩn thận, đừng để bị trật chân."

"Vậy chị em tôi xin cáo từ trước."

Tiểu Thiện khom người hành lễ, lôi kéo Tiểu Thanh không tình nguyện cho lắm, cùng nhau rời đi.

Ngay khi hai cô gái vừa rời khỏi chùa Lan Nhược thì một sợi dây đỏ từ trong lòng đất khẽ chui ra, hóa thành mấy chục đốm sáng nhanh chóng che miệng mũi và giữ chặt chân tay hai người. Chỉ trong nháy mắt, bên cạnh góc tường có thêm hai người kén.

Đợi đến khi hai tấm bùa vàng dán lên trên thì hai người kén mới đứng im không giãy dụa, xung quanh lại không có động tĩnh

gì.

Muốn hại người ngay trước mắt tôi? Không có cửa đâu!

Liêu Văn Kiệt khẽ nhếch môi cười, quay đầu chắp tay với Ninh Thái Thần một cái: “Ninh lão đệ đừng trách, mặc dù tôi đọc sách mấy năm nhưng lại rất thích vũ thương lộng bổng. Vừa rồi có hai đại cao thủ kiếm thuật quyết đấu, tôi nhất thời trầm mê nên tiếp đón không được chu đáo, mong Ninh lão đệ đừng để trong lòng.”

(Vũ thương lộng bổng: Xem người khác tỷ thí võ nghệ, đấu đao đấu kiếm)

“Không sao không sao, thực ra tôi cũng rất thích xem mọi người tỷ võ.”

Ninh Thái Thần liên tục xua tay, anh ta là một người hiền lành dễ tính, làm gì cũng vô cùng khách khí, cho dù bị thiệt thòi nhưng cũng vẫn sẽ nghĩ cho người khác.

“Trời đã tối như vậy, không biết Ninh lão đệ đã ăn uống gì chưa? Chỗ tôi còn chút rượu thịt, nếu lão đệ không chê thì có thể ăn chung cho vui, mọi người vừa ăn vừa nói chuyện.”

“Không cần, không cần, trước khi lên núi tôi đã ăn no…”

“Ùng ục ục!!”

Ninh Thái Thần lắc đầu từ chối, vừa mới nói được một nửa thì bụng lập tức phản đối, kêu lên ùng ục. Anh ta lập tức xấu hổ đứng yên tại chỗ, không biết nói gì cho phải.

“Ha ha ha, lão đệ, coi như cậu chịu thiệt một chút, ăn cùng tôi cho vui.”

Liêu Văn Kiệt giữ chặt Ninh Thái Thần, bày thức ăn ra bàn. Có gà quay, thịt bò, có cả rượu, bánh bao, trái cây… Ninh Thái Thần

nhìn mà nuốt nước bọt liên tục.

Hai người ăn uống xong xuôi, Ninh Thái Thần đặt đũa xuống, ngập ngừng muốn nói lại thôi: “Thôi huynh, bây giờ nửa đêm canh ba, trên núi lại còn có sói hoang, sao anh có thể yên tâm để phu nhân và nha hoàn nhà mình đơn độc rời đi như thế? Chẳng lẽ các cô ấy có võ nghệ cao cường sao?”

“Hả? Phu nhân và nha hoàn nhà tôi? Ở đâu thế? Sao tôi không biết?”

“Chính là hai vị vừa mới rời đi đó!”

“Ha ha ha, cậu hiểu lầm rồi, Tiểu Thiện phu nhân không phải phu nhân của tôi, nhà cô ấy ở trong núi, không có quan hệ gì với tôi cả.”

Liêu Văn Kiệt cười giải thích: “Mặc dù Tiểu Thiện phu nhân thường đêm hôm khuya khoắt không ngủ mà tới đây tìm tôi, nhưng chỉ ngâm thơ đánh đàn, hâm mộ tài văn chương của tôi mà thôi. Chúng tôi là bạn bè bình thường, thực sự không có gì cả.”

Ninh Thái Thần không nói lời nào, tỏ vẻ anh ta là người đọc nhiều sách, Liêu Văn Kiệt không lừa được anh ta.

Chương 415: Một kiếm trong tay, uy danh vang dội 3 “Ninh lão đệ, ý nghĩ của cậu không thuần khiết, Thôi mỗ bình thường không thích nữ sắc, Tiểu Thiện phu nhân cũng nổi danh là liệt nữ trong trắng, mỗi lần tới tìm tôi đều cố tình dẫn cả nha hoàn đi theo để tránh hiềm nghi.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu: “Nếu Ninh lão đệ vẫn còn giữ những ý tưởng như vậy thì Thôi mỗ đành chịu một chút ô danh. Nhưng Thôi mỗ bị oan cũng không sao, chỉ là Tiểu Thiện phu nhân vô duyên vô cớ cũng bị người ta nghĩ oan như vậy.”

“Là tôi không đúng, cũng may Thôi huynh kịp thời giải thích

cho tôi hiểu, nếu không thì tôi cứ ôm mãi suy nghĩ sai lầm như vậy."

Liêu Văn Kiệt nói chuyện vô cùng nghiêm túc, lại thêm cả chuyện này liên quan đến danh tiết của phụ nữ. Ninh Thái Thần lập tức tin ngay, anh ta khẽ vươn tay lau mồ hôi trên trán, tự mắng mình là một tên tiểu nhân có suy nghĩ không đúng mực.

"Không sao, không sao, tự phạt ba ly là được rồi."

Liêu Văn Kiệt tự mình rót rượu cho Ninh Thái Thần, lên tiếng: "Ninh lão đệ, trong núi có yêu, trong chùa có ma, sao tự nhiên cậu lại chạy tới nơi này làm gì?"

"Hả? Có ma thật sao?"

Ninh Thái Thần cầm ly rượu trong tay, hơi lảo đảo một cái, hổ thẹn cúi đầu cười: "Tôi nhát gan, Thôi huynh đừng hù dọa tôi như thế."

"Thế nào? Cậu không tin?"

"Người đọc sách không nói chuyện yên ma quỷ quái, không phải là không tin, mà là kính quỷ thần nhi viễn chi."

(Kính quỷ thần nhi viễn chi: Nhìn thấy ma quỷ thần thánh thì chạy xa một chút, chỉ tôn kính chứ không gần gũi)

"Kính nhi viễn chi? Thế cậu còn chạy đến chùa Lan Nhược xin ở nhờ?"

Liêu Văn Kiệt lắc đầu cười: "Chùa Lan Nhược là ngôi chùa ma có tiếng, người trong huyện Quách Bắc ai ai cũng biết chuyện này, chắc chắn không có chuyện không ai nói cho cậu biết."

"Đúng là cũng có một vài người nói, nhưng tiểu đệ hổ thẹn, không có tiền để thuê nhà trọ nên chỉ có thể đến nơi không cần

tiền là chùa Lan Nhược này.”

“Thư sinh nghèo không phải chuyện gì đáng xấu hổ cả, có được một nơi ở miễn phí đúng là rất đáng quý, nhưng nơi này không cần tiền mà cần mạng!”

Liêu Văn Kiệt lấy ra một nắm bạc, đặt ở trước mặt Ninh Thái Thần: “Ninh lão đệ, cậu nghe lời tôi, chờ khi trời sáng lập tức xuống núi, từ sau đừng bao giờ đến nơi này nữa.”

Mối tình giữa Ninh Thái Thần và Nhiếp Tiểu Thiện đúng là vô cùng thắm thiết mặn nồng, nhưng dù thế nào đi nữa thì người ma cũng khác biệt, tình yêu này không thể đơm hoa kết trái.

Đến cuối cùng, Nhiếp Tiểu Thiện chuyển thế đầu thai, không còn nhớ những chuyện kiếp trước, không nhớ Ninh Thái Thần là ai. Ninh Thái Thần cả đời khắc cốt khi tâm một bóng hình, hao tổn tinh thần, đến tận cuối đời cũng chỉ còn nhớ nhung tiếc nuối.

Tình yêu này là một bi kịch, theo ý Liêu Văn Kiệt, nếu là bi kịch thì tốt nhất đừng nên xảy ra.

“Thôi huynh, chúng ta bèo nước gặp nhau, làm sao tôi có thể lấy tiền của anh được?”

Ninh Thái Thần đứng dậy: “Anh tặng tôi rượu và thức ăn đã là đại ân rồi, tôi làm sao dám nhận tiền của anh? Nếu tôi nhận thì chẳng phải uổng công bao năm đọc sách thánh hiền, làm người không khác gì cầm thú đó sao?”

“Được rồi, cậu vui vẻ là được. Nhưng cậu phải hứa với tôi, sáng mai nhất định phải xuống núi, không bao giờ trở lại nơi này nữa.”

“Được!”

...

Một nơi khác, Hạ Hầu kiếm khách tức giận đi đến bên cạnh hồ nước, rửa lòng bàn tay nhuốm máu.

So kiếm thất bại, lại còn bị Yến Xích Hà và Liêu Văn Kiệt dạy dỗ, Hạ Hầu càng nghĩ càng khó chịu. Điều khiến ông ta khó chịu nhất chính là sự thất bại của hôm nay, Thiên hạ đệ nhất kiếm giống như hoa trong gương trăng dưới nước, thấy được nhưng không chạm vào được.

“Không được, mình không thể tiếp tục bê tha như thế này, nhất định phải luyện kiếm cho thật tốt…”

Rầm rầm!

Trong hồ nước, hơn mười bóng dáng xinh đẹp đang nhảy múa, quần áo ướt nhẹp, thân thể lồi lõm nhìn không sót chỗ nào.

“Hừ, đám yêu ma quỷ quái dám cả gan làm loạn trước mặt ta, đúng là không biết chữ “Chết” viết thế nào!”

Nhìn mấy bóng dáng trước mặt, Hạ Hầu lộ vẻ hung ác, một tay cầm kiếm, một tay cởi dây lưng quần.

Trước khi luyện kiếm thì đi hàng phục ma nữ trước đã.

Ừm, chỉ một lần này thôi, không có lần sau!

“Thôi huynh, sắp tới cuộc thi Hương rồi, sao nhìn anh không thấy sốt ruột chút nào thế?”

Sau khi ăn uống no nê, Ninh Thái Thần mượn ánh nến lấy sách ra học bài, nhìn thấy Liêu Văn Kiệt nhắm mắt cầm kiếm vung qua vung lại thì không nhịn được nhắc nhở một tiếng.

Người đọc sách hẳn là nên lấy công danh làm đầu, việc tập đao tập kiếm tăng cường sức khỏe cũng không có vấn đề gì, nhưng không được mê muội mất hết ý chí. Nhất là trong khoảng thời gian

này, ngày thi mỗi lúc mỗi gần kề, nếu có thời gian luyện kiếm, không bằng ngồi đọc thêm vài dòng tứ thư ngũ kinh.

(Tứ thư: Đại học, Trung dung, Luận ngữ, Mạnh Tử. Ngũ kinh: Kinh điển Nho giáo: Thi, Thư, Dịch, Lễ, Xuân, Thu)

“Ninh lão đệ, đọc sách nhiều cũng vô dụng thôi, ngoài đọc thì còn phải làm nhiều bài, tìm hiểu xem những kỳ thi Hương trước đề bài ra như thế nào, có thể vận dụng được gì vào cho năm nay không, đọc cái gì cũng phải thực hành để hiểu một cách triệt để . Sau khi học nhiều làm nhiều thì cuộc thi Hương cũng không phải quá khó khăn, nhắm mắt cũng vượt qua được.” Liêu Văn Kiệt thuận miệng trả lời, “Ba năm thi đại học, năm năm chuẩn bị”, Hoàng Cương chắc chắn không gạt người.

(Ba năm thi đại học năm năm chuẩn bị là bộ sách do trường trung học Hoàng Cương biên soạn để chuẩn bị cho các học sinh sắp bước vào kỳ thi đại học, gồm đề bài và đáp án chuẩn của nhiều đề thi các năm)

Chương 416: Sắc thị quát cốt cương đao 1 Ninh Thái Thần ngẩn người, anh ta là một người chỉ biết đọc sách, không hiểu mấy kỹ xảo trong kỳ thi, lần đầu nghe đến những gì Liêu Văn Kiệt vừa nói. Anh ta đang định hỏi thêm một chút thì trong sân đột nhiên vang lên một tiếng động, Yến Xích Hà trang bị đầy đủ xông ra khỏi chùa Lan Nhược.

“Tiểu tử thối, mau đi theo tôi một chuyến!”

Liêu Văn Kiệt đang luyện kiếm trong phòng, nghe thấy tiếng gọi thì đột nhiên nghĩ đến một khả năng nào đó. Sắc mặt hắn tối sầm, không để ý đến Ninh Thái Thần mà nhanh chóng thu kiếm vào vỏ rồi nhảy từ tầng hai xuống.

Cao như thế? Nhảy không sợ gãy chân à?

Ninh Thái Thần vội vàng chạy đến bên cửa sổ, bên ngoài tối như mực không nhìn thấy gì cả. Một giây sau, một bàn tay to bỗng chụp lấy vai hắn, lôi hắn từ tầng hai xuống.

“A a a!”

Ninh Thái Thần đứng trên mặt đất, gương mặt lộ vẻ sợ hãi, hoảng sợ nắm chặt lấy tay Liêu Văn Kiệt, hét đến chói tai.

“Nhỏ giọng một chút, trên núi không an toàn, cẩn thận hét dụ yêu ma quỷ quái tới đây đấy!”

Liêu Văn Kiệt vác Ninh Thái Thần lên vai, khởi động khinh công Thảo thượng phi, nhanh chóng đuổi theo Yến Xích Hà.

Rõ ràng là Thảo thượng phi, nhưng trên vai lại không phải một mỹ nữ hôm mê mà là một tên thư sinh ngố, đúng là chán đời!

“Thôi huynh, sao võ công của anh lại cao cường như thế? Không đúng, anh định đưa tôi đi đâu?”

Ninh Thái Thần bị Liêu Văn Kiệt vác trên vai, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, gió thổi vù vù bên tai. Anh ta ôm chặt lấy Liêu Văn Kiệt, chỉ sợ đang bay thì bị ngã văng ra ngoài.

“Đưa cậu đi xem yêu ma quỷ quái, xem xong thì cậu sẽ biết ngọn núi này nguy hiểm đến mức nào.”

Liêu Văn Kiệt trả lời. Nếu như đoán không lầm thì phía Hạ Hầu kiếm khách bên kia chắc chắn đã xảy ra chuyện. Tình huống cụ thể như thế nào thì Liêu Văn Kiệt không biết rõ lắm, có thể đã bị Thụ yêu lão lão hút thành cái xác khô, cũng có thể là chiến đấu ngang tài ngang sức với bà ta, phát huy thực lực của một kiếm khách…

Nếu như là vế sau thì hắn dẫn theo tên thư sinh Ninh Thái Thần trói gà không chặt này chẳng khác gì dẫn theo một đồng đội

heo vướng tay vướng chân.

Nhưng nếu để anh ta lại trong chùa thì càng nguy hiểm hơn. Lỡ đâu Lão lão không giải quyết được Hạ Hầu, bực tức quay về chùa Lan Nhược lại thấy Ninh Thái Thần một mình ở đó thì anh ta chắc chắn sẽ chết.

Suy nghĩ một lát, cuối cùng Liêu Văn Kiệt vẫn quyết định đưa cả Ninh Thái Thần đi, bảo vệ tính mạng cho anh ta, sáng mai sẽ lập tức tiễn anh ta xuống núi.

...

Chiến trường bên hồ nước.

Trong không khí, mùi phấn son nồng đậm che đi ma khí và yêu khí. Trên mặt đất đầy quần áo vứt lộn xộn, mấy hàng cây nhỏ bị bẻ gãy, dường như có thứ gì đó vừa mới lăn lộn ở đây… Nói là chiến trường cũng không sai.

Yến Xích Hà đứng cạnh hồ nước, nhìn cả người Hạ Hầu như một cành cây khô thì lắc đầu liên tục, không thể tiếp tục nhìn thêm được nữa.

“Hạ Hầu huynh, sắc thị quát cốt cương đao. Ông có dã tâm trở thành thiên hạ đệ nhất kiếm, thế mà cuối cùng lại thua dưới thân mấy con ma nữ, đây là chuyện vừa nực cười vừa bi thương đến mức nào cơ chứ!”

(Sắc thị quát cốt cương đao: Sắc đẹp như một con dao, chỉ cần con người quá tham lam sắc đẹp thì dục vọng của người đó sẽ giống như một con dao thép từ từ cạo sạch xương và ăn mòn tâm trí của người đó)

Yến Xích Hà thở dài, dựa vào bản lĩnh của Hạ Hầu, đừng nói là mấy ma nữ, cho dù là mấy chục hay thậm chí là một trăm thì chỉ cần không phải ông ta tình nguyện thì đám ma nữ đó cũng

đừng hòng lại gần được ông ta.

Bội kiếm của ông ta còn chưa ra khỏi vỏ mà người đã biến thành bộ xương khô, thế thì quá trình chiến đấu như thế nào cũng có thể nhìn ra được.

“Rất khốc liệt…”

Liêu Văn Kiệt đặt Ninh Thái Thần xuống, nhìn thấy thi thể của Hạ Hầu thì thổn thức không thôi. Hắn đã nhắc nhở ông ta, còn cố ý giam giữ hai thủ hạ xinh đẹp nhất của Thụ yêu lão lão, kết quả Hạ Hầu vẫn trầm mê trong sắc đẹp của ma nữ, cuối cùng chết bởi miệng lưỡi của Thụ yêu lão lão.

Điểm khác biệt duy nhất có lẽ là không phải đấu đơn lẻ mà là một chọi mười mấy, cũng coi như miễn cưỡng bảo vệ được tôn nghiêm của một kiếm khách tuyệt đỉnh.

“Thôi huynh, người kia là ai thế? Tại sao lại chết ở chỗ này?”

Ninh Thái Thần nhìn thấy cái xác khô thì sợ tái mặt, lách mình trốn sau lưng Liêu Văn Kiệt.

“Ninh lão đệ, người này cậu vừa mới gặp lúc nãy đó, chính là Hạ Hầu kiếm khách vung kiếm đại sát tứ phương.”

“Không thể nào, ông ta làm sao… Làm sao…”

“Ông ta gặp phải yêu quái!”

Liêu Văn Kiệt nhìn Ninh Thái Thần một cái, nghiêm túc nói: “Nếu cậu không muốn giống như ông ta thì sáng sớm mai lập tức xuống núi, rõ chưa?”

Ninh Thái Thần run rẩy gật đầu, chỉ muốn hỏi một câu, bây giờ anh ta có thể xuống núi luôn không?

“Hai người các cậu nhìn cho rõ đi, Hạ Hầu có năng lực như

vậy , kiếm pháp cao siêu như vậy, thế mà bởi vì bị sắc đẹp dụ dỗ mà cuối cùng phải chịu kết cục bi thảm, phơi thây nơi sơn dã."

Yến Xích Hà nhìn Ninh Thái Thần, cảnh cáo nói: "Nhớ lấy đó mà làm gương, đồng thời cũng tự biết may mắn. Hôm nay nạn nhân là Hạ Hầu, ngày mai có thể chính là cậu đấy."

Yến Xích Hà không lo lắng cho Liêu Văn Kiệt chút nào, hai ma nữ kia ở bên cạnh hắn mấy đêm, giở đủ mọi thủ đoạn mà cuối cùng chỉ chuốc lấy nhục nhã, bây giờ nhìn còn có vẻ giống như muốn hoàn lương.

Ngược lại là thư sinh mới tới này, gương mặt đào hoa, lại còn ngốc nghếch, nhìn thế nào cũng thấy giống mục tiêu tiếp theo của ma nữ.

"Chuyện này… Vị đại hiệp này, sáng sớm mai là tôi xuống núi rồi. Yêu quái… Có yêu quái thì cũng không bắt tôi được."

Chương 417: Sắc thị quát cốt cương đao 2 "Cậu biết thế là tốt!"

Yến Xích Hà cảnh cáo xong thì cúi người ôm thi thể của Hạ Hầu lên. Dù sao cũng đã quen biết nhau bao nhiêu năm, ông ta không đành lòng để Hạ Hầu phơi thây nơi sơn dã, chuẩn bị tìm một nơi nào đó chôn cất cho tử tế.

Đúng lúc này, cái xác khô của Hạ Hầu đột nhiên động đậy, móng vuốt khô héo vươn ra chụp thẳng vào cổ Yến Xích Hà, miệng lưỡi như vỏ cây phun ra một luồng chướng khí màu xám.

"Hạ Hầu, ông đã thành ra như thế này rồi mà vẫn còn muốn đánh nhau với tôi à? Sao chấp niệm của ông sâu đậm đến như thế?"

Yến Xích Hà vươn tay đẩy bàn tay khô đó ra khỏi cổ mình, đau lòng nhức óc nói: "Nếu ông đã một lòng hướng về kiếm thì tại sao

không kiên định với kiếm đạo của mình? Tại sao không rút kiếm ra chém chết những ma nữ kia?"

Ninh Thái Thần trốn sau lưng Liêu Văn Kiệt, nhắm mắt không dám nhìn thẳng. Liêu Văn Kiệt thở dài, nói rõ chân tướng: "Ông ta vừa muốn uy danh thiên hạ đệ nhất kiếm, vừa muốn có mỹ nữ ở bên. Tóm lại là cái gì cũng muốn… Ông ta tập kích ông chắc là vì đố kỵ, đố kỵ ông còn sống mà ông ta đã chết rồi."

"Tôi biết, chỉ tiếc cho một đời kiếm khách…"

Yến Xích Hà bi ai nhắm mắt lại, lấy ra Thất tinh tỏa hồn châm, ném về phía cái xác khô đang lao đến.

Ánh sáng xuyên thủng bầu trời, cái xác khô của Hạ Hầu đứng thẳng tắp, cả thân thể bùng cháy. Hai tay ông ta vung vẩy lung tung, vừa tức giận vừa không cam lòng, nhưng chỉ trong chốc lát đã hóa thành tro bụi.

"Đúng là vừa nực cười vừa bi ai…"

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, tiến lên hai bước, nhặt bội kiếm của Hạ Hầu lên.

Chương 418: Sĩ nữ quán phát đồ 1

Keng!

Trường kiếm đen như mực, cách một khoảng cũng có thể cảm thấy lạnh lẽo thấu xương, lại thêm bảy năm khiêu chiến Yến Xích Hà, nhờ có thanh kiếm này và không rơi vào thế hạ phong. Có thể nghĩ thanh kiếm này nhất định không phải một loại vũ khí bình thường.

“Yến đại hiệp, thanh kiếm này tên là gì thế?”

“Không biết.”

“Hả?”

Liêu Văn Kiệt nháy mắt mấy cái, nghi ngờ hỏi: “Ông chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra kiếm Thắng tà, thế mà lại không nhận ra thanh kiếm này sao? Chẳng lẽ kiếm Thắng tà còn có uy lực hơn cả thanh kiếm này?”

“Kiếm Thắng tà nổi danh bởi vì người chế tạo ra nó là Đúc kiếm thủy tổ (ông tổ của giới đúc kiếm). Còn thanh kiếm này…”

Yến Xích Hà phê bình: “Sắc bén thì cũng sắc bén đấy, ném ra ngoài giang hồ cũng có thể nhấc lên một trận gió tanh mưa máu, nhưng nếu muốn sánh vai với kiếm Thắng tà thì còn kém xa lắm.”

“Kém cái gì?”

“Danh khí!”

Có nghĩa là gì?

Liêu Văn Kiệt mờ mịt chớp mắt mấy cái, thầm nói: “Nếu thanh kiếm này đã không có tên, vậy thì tôi sẽ nghĩ cho nó một cái tên mới, từ giờ sẽ gọi nó là Hắc…”

“Phi phi phi!”

Yến Xích Hà nhổ nước bọt, không nhìn Liêu Văn Kiệt mà thu thất tinh tỏa hồn châm về: “Được rồi, tất cả giải tán đi. Nhanh nhanh về đi ngủ, ngày mai nên làm cái gì thì làm cái đó.”

“Ninh lão đệ, tôi sẽ đặt tên cho thanh kiếm này là Hắc…”

“Trời tối như vậy, có phải là đã đến ban đêm rồi không?”

“…”

Liêu Văn Kiệt: (?_?)

“Nhìn tôi làm cái gì? Trên mặt tôi cũng không nở hoa!” Yến Xích Hà hừ lạnh một tiếng, xoay người trở về chùa Lan Nhược.

“Mình phải đeo thanh “Kiếm đen” này lên lưng, nhanh chóng đuổi kịp đạo sĩ!”

Liêu Văn Kiệt tự mình bổ sung một đoạn lời thoại, mượn cơ hội đọc nốt tên thanh kiếm, sau đó lại vác Ninh Thái Thần lên vai đuổi kịp Yến Xích Hà: “Yến đại hiệp, Hạ Hầu kiếm khách chết thảm như vậy, ông không định đi tìm đám yêu quái xúi quẩy đó, nhân tiện báo thù rửa hận cho ông ta sao?”

“Hạ Hầu ông ta… Từ đầu đến cuối đều là một tên ác nhân, tôi đi cứu ông ta chỉ là vì cũng coi như quen biết bảy năm, không đành lòng nhìn một đời kiếm khách lại lầm đường lạc lối như vậy. Ông ta không chịu tu luyện mà chỉ đổ thừa cho số phận, trong lòng lúc nào cũng muốn chiến thắng chứ không tận tâm tận lực. Nếu

như ông ta một lòng hướng kiếm… Thôi, người cũng đã chết rồi, nói nhiều vô ích."

Yến Xích Hà không nghĩ đến chuyện báo thù cho Hạ Hầu mà quay đầu nhìn Liêu Văn Kiệt, bổ sung thêm một câu: "Cậu và cậu thư sinh này cũng giống vậy, bị ma nữ mê hoặc đến thần hồn điên đảo, thấy sắc là mờ mắt không biết chuyện gì. Nếu các cậu mà vẫn cứ như vậy thì đừng mơ tôi sẽ cứu các cậu, không đáng cứu!"

"Tôi có tiếng không thích nữ sắc, còn Ninh lão đệ sáng sớm mai đã xuống núi rồi…"

Liêu Văn Kiệt suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: "Ninh lão đệ, đêm nay cậu chịu khó một chút, nằm tạm dưới đất ở phòng tôi, nửa đêm đừng ra ngoài, cũng không được đứng ở cửa sổ nhìn xuống, sẽ bị ma nữ bắt đi đấy, biết chứ?"

"Tôi biết rồi!"

Ninh Thái Thần nhìn thấy kết cục thảm hại của Hạ Hầu thì gật đầu như giã tỏi. Đêm nay có đánh chết thì anh ta cũng không đi ra ngoài nửa bước.

…

Hoa lầu.

Một đám ma nữ mặt mày ủ rũ, mệt mỏi tê liệt ngã xuống nền đất. Cho dù bọn họ đông đúc là thế mà cũng không đánh lại được thần lực trời sinh của Hạ Hầu. Cũng may bọn họ đều không phải ngày đầu tiên xông xáo giang hồ, kinh nghiệm vô cùng phong phú, cuối cùng cũng hàng phục được một người siêu quần xuất chúng như Hạ Hầu.

Chỉ là sau khi đánh xong một trận thì cả người mệt mỏi rã rời, xương cốt nhẹ bẫng, phải mất một khoảng thời gian mới có thể khôi phục lại như cũ.

Bên ngoài gió đen nổi lên, Thụ yêu lão lão trở về, ném hai người kén đỏ chót xuống đất, móng tay sắc bén xé rách dây đỏ, cứu Tiểu Thiện và Tiểu Thanh đang không động đậy được ra ngoài.

Sắc mặt hai người trắng bệch, vội vã quỳ xuống đất cúi đầu nhận sai, lắp bắp giải thích: "Lão lão… Khi chúng ta nghe được lệnh triệu tập của bà thì ngay lập tức rời khỏi chùa Lan Nhược, nhưng không ngờ…"

"Được rồi, không cần nói nữa, ta biết hết rồi. Tên đạo sĩ thối kia cứ tưởng chỉ cần giam hai người các ngươi lại thì ta sẽ không còn tỳ nữ để sai khiến nữa. Hừ, lão ta xem thường ai vậy?"

Thụ yêu lão lão cười lạnh ba tiếng, sau đó mím môi, hồi tưởng lại hương vị vừa rồi "Cao thủ võ đạo đỉnh cao của nhân gian đúng là món ăn ngon miệng nhất, chỉ hút một mình ông ta mà cũng đã hơn cả trăm kẻ bình thường."

Lão lão càng nghĩ càng thèm, nếu như không phải bản thể của bà ta chịu nhiều hạn chế thì bà ta đã muốn đi khắp mọi nơi trên thế giới, hút cả những mệnh quan triều đình xem những người đó có mùi vị như thế nào.

"Đúng rồi, khi ta đến chùa Lan Nhược thì thấy được lão đạo sĩ thối và tên thư sinh kia… Các ngươi bị hắn lừa rồi, thư sinh đó võ nghệ cao cường, ta hoài nghi hắn là đồ đệ của lão đạo sĩ thối đó."

Lão lão nhíu mày một lát rồi nói tiếp: "Thế nên các ngươi cố gắng bao nhiêu ngày như vậy mà cũng không bắt được hắn là vì bị lão đạo sĩ thối kia tính kế. Lão già khốn đó giả vờ đánh cược với ta nhưng thực ra là âm thầm tính kế ta, đúng là đáng hận!"

"Lão lão, vậy chúng ta có phải đến chùa Lan Nhược nữa không?" Tiểu Thanh cẩn thận hỏi.

“Đi, không quyến rũ được tên đồ đệ của lão đạo sĩ thối đó cũng không sao. Chùa Lan Nhược mới có thêm một thư sinh nữa, da mịn thịt mềm, các ngươi đến chơi đùa với hắn ta một chút, ta muốn lão đạo sĩ thối kia phải mất hết thể diện.”

Ánh mắt Lão lão phát lạnh, cười gằn nói: “Tất nhiên, nếu như các ngươi có thể khiến hai kẻ đó vì sắc mà trở mặt thành thù, chém giết lẫn nhau thì càng thêm nở mày nở mặt cho Lão lão này. Nếu làm được thì các ngươi cũng không thiệt thòi đâu.”

Có thể thả cho chúng ta đi làm người không một lần nữa không? X2

Tiểu Thiện và Tiểu Thanh cúi đầu, âm thầm nghĩ như thế. Ở bên cạnh Lão lão, hai cô chỉ là những công cụ giao dịch thấp hèn, chỉ ở bên Liêu Văn Kiệt thì họ mới có cảm nhận mình vẫn là người có tôn nghiêm.

Mặc dù các cô không ai dám nói ra, nhưng trong lòng đều có suy nghĩ như vậy.

Sáng hôm sau, sau khi Liêu Văn Kiệt hoàn thành xong việc tu luyện thì một đường tiễn Ninh Thái Thần xuống đến tận chân núi.

“Lão đệ, phía trước chính là huyện Quách Bắc, tôi đứng ở đây thôi, cậu đi tầm trăm bước nữa là tới.”

Liêu Văn Kiệt nhìn thấy cổng thành huyện Quách Bắc thì thở phào một hơi. Tối hôm qua, sau khi trở về chùa Lan Nhược thì hai chiếc kén người màu đỏ không cánh mà bay, không cần nghĩ cũng biết là Thụ yêu lão lão đã đến chùa Lan Nhược.

May mà hắn cẩn thận, không để Ninh Thái Thần ở lại chùa một mình, nếu không thì chắc anh ta đã từ gần trăm cân biến thành mười mấy cân, ngoại trừ ăn tiên đan thì không thể nào khôi phục tẩm bổ lại được như lúc đầu.

“Thôi huynh, anh không vào thành cùng với tôi sao?”

Mặc dù Ninh Thái Thần biết rõ Liêu Văn Kiệt bản lĩnh phi phàm, lại rất có thể là một nhóm với Yến Xích Hà, vì hàng yêu phục ma mới ở lại chùa Lan Nhược, nhưng anh ta vẫn không nhịn được mà khuyên nhủ một câu: “Trên núi quá nguy hiểm, hay là anh đừng trở về đó nữa, anh cùng tôi tha gia cuộc thi Hương, liều mình vì công danh một phen.”

“Mỗi người đều có vận mệnh của mình, lão đệ không cần nhiều lời, mau lên đường đi!”

Liêu Văn Kiệt cầm một thanh bạc nhét vào tay Ninh Thái Thần: “Trên đời này, cho dù thi đỗ đạt được công danh cũng chưa chắc có thể làm được mọi chuyện. Cậu hãy nhớ một điều, thiện có thiện báo, ác giả ác báo… Đừng học theo người ta làm chuyện xấu… Mà thôi, nếu làm chuyện xấu mà có thể vui vẻ cả đời thì cậu cứ làm một chút cũng không sao cả, dù sao cũng còn tốt hơn là bị người ta bắt nạt.”

“Cái này…”

Ninh Thái Thần cầm bạc đang muốn từ chối lại nghe được mấy câu làm tỉnh táo cả người của Liêu Văn Kiệt thì lập tức hóa thân thành một thư sinh khí phách, chuẩn bị cùng Liêu Văn Kiệt tranh luận một phen.

“Được rồi, được rồi, cậu mau đi đi. Chờ khi nào cậu thực sự thi đỗ công danh, thăng quan phát tài, trở thành một nhân vật lớn thì tôi sẽ đến tìm cậu đòi lại tiền. Đến lúc đó, hi vọng cậu đừng sai người đuổi tôi ra ngoài.”

Liêu Văn Kiệt phất phất tay, nhanh chóng đẩy tên ngốc nghếch Ninh Thái Thần đi.

“Thôi huynh, sau này còn gặp lại, nếu một ngày tôi đạt được

công danh, hoan nghênh anh tới lúc nào cũng được.”

Ninh Thái Thần nghiêm túc gật đầu, cõng theo rương sách đi về hướng huyện Quách Bắc. Đến khi gần đến nơi, anh ta quay đầu lại, thấy Liêu Văn Kiệt vẫn đang đứng ở chỗ cũ.

“Thôi huynh, gặp được anh khiến tôi nhận ra thế gian này vẫn còn người tốt. Tôi cũng tin tưởng người tốt nhất định sẽ nhận được những điều tốt đẹp.” Ninh Thái Thần chắp tay hành lễ với Liêu Văn Kiệt, sau đó quay người đi vào trong huyện thành Quách Bắc.

Ninh Thái Thần đi tới một quán rượu, lấy sổ sách trên người ra, đòi chủ quán bảy mươi lượng bạc.

Chủ quán nhìn thấy Ninh Thái Thần thì âm thầm nuốt nước bọt, sau đó thành thật giao tiền cho anh ta.

Ngày hôm qua Ninh Thái Thần cũng mang sổ sách đến đây nhưng bị tiểu nhị đuổi ra ngoài, nghe nói vì không có tiền nên mới phải đến chùa Lan Nhược tá túc một đêm.

Bây giờ không cần biết Ninh Thái Thần trước mặt này là người hay là ma, chủ quán đều nhanh chóng trả bảy mươi lượng bạc. Ông chủ tự nhận mình xui xẻo, chỉ hi vọng Ninh Thái Thần nhanh chóng rời khỏi đây, đừng trở lại nữa.

Chương 419: Sĩ nữ quán phát đồ 2 Ninh Thái Thần cầm được tiền đòi nợ thì hơi ngỡ ngàng, anh ta không thể tin nổi, sau đó đi tìm một quán trọ gần đó nghỉ tạm.

Ngồi đọc sách một lúc, đến khi mặt trời lặn về tây, Ninh Thái Thần mới duỗi lưng đứng dậy, cảm khái trời chiều đẹp vô hạn, tự nhiên lại muốn ra ngoài đi tản bộ một chút.

Lần tản bộ này đi thẳng ra chợ. Khoảng thời gian này các hàng quán đã đóng cửa gần hết, Ninh Thái Thần đi một lúc, sau đó dừng

chân trước một cửa tiệm vẽ tranh.

Hôm qua, anh ta không đòi được tiền nên cũng đi lang thang ở khu này, sau đó nhìn thấy một bức tranh rất có tính nghệ thuật, đó là bức [Sĩ nữ quán phát đồ]. Bức tranh này mang tính nghệ thuật rất cao, nếu bên trong Quần phương phổ thiếu mất bức này thì thực sự là một tổn thất to lớn.

(Sĩ nữ quán phát đồ: Bức tranh mỹ nữ gội đầu)

Hôm qua Ninh Thái Thần không cảm thấy gì, chỉ cảm thấy bức tranh rất đẹp, nhưng hôm nay anh ta càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quặc. Anh ta đi vào trong phòng vẽ tranh, nhìn chằm chằm bức [Sĩ nữ quán phát đồ], nửa ngày sau mới bừng tỉnh đại ngộ.

Anh ta đã nhìn thấy cô gái trong bức tranh, chính là cô gái hôm qua ở trong phòng của Liêu Văn Kiệt. Nếu anh ta nhớ không nhầm thì Liêu Văn Kiệt gọi cô gái này là "Tiểu Thiện phu nhân", là vợ của một gia đình giàu có sống trên núi.

"Thư sinh nghèo, sau cậu lại đến đây nữa rồi?"

Ông chủ nhận ra Ninh Thái Thần thì phất tay đuổi anh ta như đuổi ruồi: "Mau đi đi, mau đi đi, đừng có ngăn cản tài vận của tôi. Nếu làm ảnh hưởng đến chuyện kinh doanh buôn bán của tôi thì cậu đừng có trách…"

Ninh Thái Thần lấy ra một thanh bạc.

"Hôm nay tôi đến mua tranh, ông muốn ra giá bao nhiêu cũng được, hôm nay tôi nhất định phải mua bức tranh này!"

Ông chủ không hổ danh là con buôn, vừa nhìn thấy tiền đã lập tức thay đổi thái độ, khom lưng cúi gối không khác gì đám ruồi nhặng: "Ôi công tử, cậu lại tới ngắm tranh đó ư? Hôm qua nhìn thấy cậu tôi đã biết cậu là người có duyên với cửa hàng của tôi, tìm khắp huyện Quách Bắc cũng không tìm thấy người thứ hai, tôi

thật có phúc mới có thể bán tranh cho cậu.”

“Ông chủ, bức tranh [Sĩ nữ quán phát đồ] này bao nhiêu tiền?”

“Hai mươi… À không, năm mươi lượng!”

“…”

Ninh Thái Thần im lặng, đầu óc anh ta hơi chậm chạp nhưng không có nghĩa anh ta là kẻ ngu. Vừa nghe ông chủ ra giá như thế, Ninh Thái Thần lập tức xoay người ra ngoài phòng tranh.

“Ối công tử, cậu chờ một chút, chờ chút đã nào. Vừa rồi tôi nhớ nhầm, năm mươi lượng là bức tranh Sĩ nữ khác, bức tranh Sĩ nữ này chỉ có hai mươi chín lượng thôi.”

Ông chủ chạy ra ngoài kéo Ninh Thái Thần lại, vừa lôi vừa kéo, nhanh chóng kéo tận vào phòng tranh: “Tôi thấy công tử rất có duyên với bức tranh này, nếu đã là người có duyên thì tôi chịu thiệt thòi một chút, tôi bán cho cậu với giá hai mươi tám lượng.”

“Tôi không muốn.”

“Này này này, công tử chờ đã, tôi nhìn cậu anh tuấn tiêu sái như vậy, lại còn tinh thông kỹ xảo trả giá. Thế này đi, hai mươi bảy lượng, không thể ít hơn được nữa.”

“…”

Nửa ngày sau, Ninh Thái Thần dùng mười bảy lượng mua được bức tranh [Sĩ nữ quán phát đồ], đắc ý đứng dậy ra về.

Ông chủ yên lặng tính toán một chút, hôm nay mở cửa không xem giờ hoàng đạo, chỉ lãi được mười lăm lượng, thực sự là thua thiệt chết mất.

Ông ta nhìn thấy Ninh Thái Thần ôm bức tranh mỹ nữ yêu thích không buông tay thì cười nói: “Công tử, cậu bỏ mười bảy

lượng mua bức tranh này thực sự là quá lãi rồi đó."

"Ông chủ, ý ông là sao? Mong được chỉ giáo."

"Bức tranh này không có bức thứ hai đâu. Năm đó có một gia đình giàu có đã bỏ ra rất nhiều tiền để mời họa sĩ vẽ cho con gái mình bức tranh này…"

Ông chủ nói đến đoạn này thì thở dài một tiếng, có chút đồng tình: "Cô gái trong bức tranh xảy ra chuyện, không còn trên cõi đời này nữa, cha cô ấy cũng bị kẻ gian làm hại. Một gia đình giàu có đang yên đang lành cứ thế mà sa sút, chút tài sản còn lại cũng bị cường đạo thổ phỉ cướp sạch."

"Chết, chết rồi?"

Ninh Thái Thần run rẩy, lắp bắp nói: "Ông chủ, ông đừng ăn nói lung tung. Tối hôm qua tôi còn gặp được vị phu nhân trong bức tranh này, cô ấy tên là Tiểu Thiện, ở trong chùa Lan… Nhược…"

Ninh Thái Thần nói đến đây thì đột nhiên bừng tỉnh, chùa Lan Nhược chỉ có yêu ma quỷ quái, lấy đâu ra Tiểu Thiện phu nhân? Rõ ràng mà Tiểu Thiện ma nữ mới đúng.

"Lan Nhược cái gì… Công tử, chúng ta nói chuyện bình tĩnh, công tử đừng dọa tôi được không?" Ông chủ lau mồ hôi lạnh trên trán, trong bán kính mấy mấy trăm dặm quanh đây chỉ có một nơi tên là Lan Nhược, đó chính là ngôi chùa u ám âm trầm Lan Nhược.

"Không có gì, chỉ là tôi nghĩ quá nhiều mà thôi."

Ninh Thái Thần cười gượng một tiếng, rời khỏi phòng tranh, hai chân như sắp nhũn ra đến nơi. Anh ta thất hồn lạc phách đi được vài bước, cuối cùng khẽ cắn môi, dường như đưa ra quyết định, kiên quyết quay người đi về phía ngoài thành.

Lên núi, đến chùa Lan Nhược.

Ma nữ này rắp tâm bất lương, muốn giả vờ làm người dân ở trong núi, tiếp cận Liêu Văn Kiệt chắc chắn có mưu đồ bất chính.

“Thôi huynh đối xử chân thành với mình như vậy, bây giờ gặp phải kiếp nạn này. Nếu như mình biết chuyện mà lại giả vờ không biết thì có còn là con người nữa hay không? Trái tim đen tối, bàn tay đen tối, về sau làm sao xứng đáng đọc sách thánh hiền!”

Ninh Thái Thần nhìn rừng sâu núi thẳm trước mặt, hung hăng nuốt nước bọt một cái, lẩm bẩm mấy bài thơ cổ, sau đó quyết chí không sờn tiến vào trong rừng.

Một lát sau, anh ta lại chạy về lối cũ, cúi đầu lao nhanh như chớp về phía huyện Quách Bắc.

Chương 420: Sĩ nữ quán phát đồ 3 Vừa nghĩ đến chuyện trên núi có yêu ma quỷ quái là Ninh Thái Thần lại cảm thấy tim đập chân run. Nhưng anh ta nhất định phải đi, Ninh Thái Thần hít sâu một hơi, nhân lúc sắc trời chưa tối hẳn, anh ta phải nhanh chân lên một chút, nhất định không thể lên núi trời tối.

Ninh Thái Thần quyết định xong lại chạy một mạch lên.

...

Ting ting tang tang…

Trong phòng, Tiểu Thiện cúi đầu đánh đàn, mây đen bao phủ hai đầu lông mày, trong tiếng đàn đã không còn sự du dương của ngày thường.

Tiểu Thanh cũng quỳ ở bên giường, nắm lấy bả vai Liêu Văn Kiệt, hữu khí vô lực, cũng không mơn trớn hay bóc hoa quả cho hắn như những hôm trước.

Liêu Văn Kiệt nhắm mắt dưỡng thần, hắn biết hai cô gái này có tâm sự, nhưng hắn cũng không hỏi. Mọi người đều âm thầm hiểu trong lòng, thời điểm này, ai hỏi trước người đó thua.

"Thôi công tử, sao hôm nay công tử không đọc sách nữa?"

Tiểu Thanh từ sau lưng ôm lấy Liêu Văn Kiệt, thân mật hỏi han, khẽ thổi hơi vào tai hắn.

"Tối qua kiếm khách kia chết thảm ở hồ nước trong núi, mỗi lần tôi nhắm mắt lại là trong đầu lại hiện lên hình ảnh thê thảm của ông ta. Tôi sợ chuyện này một ngày nào đó cũng sẽ xảy ra trên người mình, làm gì còn tâm trạng mà đọc sách nữa?"

"Công tử có người ngồi trong lòng mà tâm cũng không loạn, ma nữ muốn hại công tử cũng chẳng có cách nào." Tiểu Thanh khẽ cắn lỗ tai Liêu Văn Kiệt, nhỏ giọng nói.

"Nói thế cũng chưa chắc, nhỡ đâu có một mỹ nữ ôm lấy tôi từ sau lưng, lại còn khẽ cắn lỗ tai tôi, thế thì chẳng phải tôi sơ sẩy một chút là sẽ trầm luân rồi sao?"

"Ha ha ha, tiểu nữ không tin."

Tiểu Thanh đặt tay lên ngực Liêu Văn Kiệt, sờ loạn: "Thôi công tử, thư sinh tuấn tú hôm qua đi đâu rồi? Sao hôm nay tiểu nữ không nhìn thấy bóng dáng anh ta đâu?"

"Thế nào? Hai người các cô đã có tôi rồi mà vẫn còn thương nhớ đến thư sinh khác… Nói đi, có phải muốn thông đồng với anh ta ngay trước mặt tôi không?"

Liêu Văn Kiệt vươn tay vuốt ve đôi chân dài của Tiểu Thanh, sau đó khẽ bóp một cái, khiến Tiểu Thanh giật nảy mình.

"Làm sao có thể như thế được? Nô tỳ và tỷ tỷ đối với công tử là thật lòng!"

“Ha ha, tôi không tin. Cũng chính là vì Ninh lão đệ không có ở đây, nếu không thì…”

Liêu Văn Kiệt nói đến đây thì đột nhiên nhíu mày, đẩy cửa sổ nhìn ra bên ngoài cổng chùa.

Chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa vang vọng, Ninh Thái Thần cưỡi một con ngựa xiêu xiêu vẹo vẹo chạy vào trong sân, vào đến sân thì ai nha một tiếng lăn bộp xuống ngựa, nhìn đúng là vừa buồn cười vừa bực mình.

Tiểu Thanh che miệng cười trộm, nhưng Liêu Văn Kiệt thì không sao cười nổi, hắn đưa tay vỗ trán: “Đây gọi là gì? Cưỡng ép thay đổi tình tiết nhưng cuối cùng vẫn không thoát khỏi thiên mệnh. Chẳng lẽ nghiệt duyên của hai người này không thể nào thay đổi được sao?”

“Thôi huynh, Thôi huynh, xảy ra chuyện lớn rồi! Hai cô gái ở trong phòng anh tối hôm qua thực ra là hai ma…”

Ninh Thái Thần ôm bức tranh, chạy một mạch vào phòng của Liêu Văn Kiệt. Anh ta vừa nhìn thấy tình cảnh trước mắt thì lập tức nghẹn họng, câu nói được một nửa thì không nói tiếp được nữa. Ninh Thái Thần đứng ở cửa, thở hồng hộc, gương mặt hết trắng bệch rồi lại đỏ bừng.

“Ninh lão đệ, không phải tôi đã nói cậu đừng bao giờ trở lại đây nữa rồi sao? Tại sao lại không nghe lời tôi?” Liêu Văn Kiệt không nói nên lời, thư sinh chính là một đám phiền phức, không như ma nữ, phẩy tay một cái là có thể giải quyết.

“Thôi huynh, tôi… tôi…tôi…”

Ninh Thái Thần lắp bắp, vừa nhìn hai ma nữ đã cảm nhận được ánh mắt của hai người không tử tế chút nào. Anh ta ấp úng nửa ngày, cuối cùng ngập ngừng nói: “Tôi nhớ anh!”

Liêu Văn Kiệt: (??????)

Ninh Thái Thần nói lời này khiến Liêu Văn Kiệt cũng không biết phải đáp lại như thế nào.

“Phụt!”x2

Tiểu Thiện và Tiểu Thanh nhất thời không nhịn được, đồng thời cười ra tiếng. Cả hai dường như đã đoán ra được khoảng tám mươi phần trăm tại sao Liêu Văn Kiệt lại không rung động trước sắc đẹp của phái nữ.

“Ninh lão đệ, có chuyện gì từ từ nói, đừng nói những câu khiến người khác hiểu lầm như vậy.”

Liêu Văn Kiệt lên tiếng, Ninh Thái Thần thấy hai cô gái sau lưng cười ngặt nghẽo thì cũng không biết phải hành xử như thế nào.

“A, chuyện này…”

Ninh Thái Thần càng lúc càng căng thẳng, nếu như anh ta đoán không sai thì hai ma nữ kia luân phiên tấn công Liêu Văn Kiệt để hút dương khí, Liêu Văn Kiệt thì không biết gì, sắp không cầm cự được nữa rồi.

Người tốt phải gặp chuyện lành, Thôi huynh nhất định không được rơi vào tình cảnh như của kiếm khách hôm qua!

Nghĩ đến đây, anh ta hạ quyết tâm, lên tiếng: “Thôi huynh, thực không dám giấu giếm, từ sau khi trở về thì tôi lúc nào cũng nhớ đến hai vị cô nương đây. Đêm nay quay trở lại chùa Lan Nhược mục đích cũng là để thổ lộ tâm sự với hai cô ấy.”

“Cái gì?”

Liêu Văn Kiệt móc lỗ tai: “Nói to một chút, ngoài kia gió lớn,

tôi không nghe rõ.”

“Tôi tới để tìm hai vị tiểu thư nói chuyện yêu đương!”

Ninh Thái Thần ngửa đầu hét lớn, mục đích là để lừa hai ma nữ này đi chỗ khác, để Liêu Văn Kiệt tỉnh ngộ kịp thời.

“Ồ…”

Liêu Văn Kiệt im lặng chỉ vào Nhiếp Tiểu Thiện, lát sau mới nói: “Ninh lão đệ, cậu bình tĩnh một chút. Tạm thời không đề cập đến chuyện cậu tỏ tình cùng một lúc với hai người có thành công được không, nhưng riêng chuyện Tiểu Thiện phu nhân là người đã có gia đình thì cậu làm như thế là không nên đâu!”

Cô ấy đang lừa anh đó, khi còn làm tiểu thư thì đã chết rồi, làm sao có thể thành phu nhân được?

Ninh Thái Thần nghĩ thầm, khẽ cắn môi: “Đúng vậy, tôi thích cô ấy là vì thế, nếu cô ấy không phải người đã có chồng thì tôi không thích đâu!”

“Cậu làm sao thế…”

Liêu Văn Kiệt ngạc nhiên, phát hiện hôm nay Ninh Thái Thần có vấn đề.

Nhiếp Tiểu Thiện chậm rãi đứng lên, mỉm cười với Ninh Thái Thần: “Thực không dám giấu, tôi đối với Ninh công tử cũng là vừa gặp đã cảm mến. Nếu như công tử không chê, chúng ta có thể sang phòng sát vách trò chuyện một chút không?”

“Ừng ực!”

Ninh Thái Thần nuốt nước bọt, thận trọng hỏi: “Hai vị có thể cùng theo tôi sang phòng sát vách được không?”

Chương 421: Sau này không bao giờ giả vờ làm kẻ háo sắc nữa

1 “Cái này còn phải xem bản lĩnh của Ninh công tử.”

Tiểu Thiện khom người, nháy mắt với Tiểu Thanh một cái, sau đó kéo Ninh Thái Thần ra ngoài.

“Thôi huynh, anh có nhớ lời Yến đại hiệp nói tối qua không? Đừng để sắc đẹp mê hoặc…”

Liêu Văn Kiệt: “…”

Rõ ràng anh mới là người bị sắc đẹp mê hoặc, thèm khát thân thể Tiểu Thiện, lại còn bày đặt dạy dỗ ai đây!

“Công tử, tỷ tỷ dẫn thư sinh kia sang phòng sát vách rồi, chúng ta cũng học theo bọn họ, làm chút chuyện vui vẻ đi.” Tiểu Thanh ôm lấy Liêu Văn Kiệt từ sau lưng, bắt đầu thân mật.

“Cũng được.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, ôm lấy Tiểu Thanh sờ soạng một chút, sau đó đi đến góc tường, ngồi xổm nghe lén.

“Công tử, anh đang làm gì thế?”

“Đang làm chuyện vui vẻ.”

“…”

“Công tử, đừng nghe nữa, tôi có chuyện này càng vui vẻ hơn.”

“Thật sao? Cô nói thử xem.”

Liêu Văn Kiệt nhếch môi cười một tiếng, vỗ vỗ gương mặt xinh đẹp của Tiểu Thanh: “Đừng chắc chắn như thế, vui vẻ không phải cô cảm thấy, mà phải là tôi cảm thấy. Nếu như lát nữa tôi không cảm thấy vui vẻ thì sẽ có người xui xẻo đấy.”

Tiểu Thanh nghe vậy thì lập tức sợ hãi, ngượng ngùng cười

một tiếng rồi tiến lên nghe lén cùng Liêu Văn Kiệt.

...

ầm!

Nhiếp Tiểu Thiện đóng cửa lại, Ninh Thái Thần cũng run rẩy đi vào theo, ôm chặt bức tranh mỹ nữ trong lòng.

“Ninh công tử, nhìn anh có vẻ rất căng thẳng?”

Tiểu Thiện thắp sáng cây nến, giơ lên trước mặt mình. Trong phòng nhất thời chỉ thấy được gương mặt tái nhợt mà tinh xảo của cô.

Vô cùng xinh đẹp, nhưng Ninh Thái Thần hoàn toàn không có tâm trạng thưởng thức, hai mắt nhắm chặt, lắc đầu liên tục.

Tiểu Thiện khẽ cong cong khóe miệng, nhìn dáng vẻ của Ninh Thái Thần như thế này, chắc chuyện thân phận của cô và Tiểu Thanh đã không còn là bí mật nữa rồi. Nhưng nếu đã biết rõ cô là quỷ không phải người thì tại sao lại còn muốn ở chung phòng với cô?

“Ninh công tử, anh chạy từ dưới núi lên đây là vì thổ lộ tâm tình, sao bây giờ đứng trước mặt tôi lại không nói gì cả?” Tiểu Thiện tiến lên hai bước, đặt tay lên vai Ninh Thái Thần.

“A! Cô đi ra, đừng tới đây!!”

Ninh Thái Thần bị dọa đến liên tiếp lùi về sau, thân thể anh ta dựa sát vào cách tường, cầm bức tranh mỹ nữ vung vẩy loạn xạ.

“Ninh công tử, nếu anh đã biết tất cả mọi chuyện thì tôi cũng không diễn nữa.”

Tiểu Thiện gạt bức tranh ra, nắm chặt lấy bả vai Ninh Thái Thần, giọng nói lạnh như băng: “Nói, anh đã biết tôi là ma chứ

không phải người, tại sao còn muốn hẹn tôi ở riêng?"

"Cô quả nhiên là ma, tôi biết ngay hai người các cô không phải người tốt. Rừng sâu núi thẳm, lấy đâu ra hai cô gái xinh đẹp như thế này, lại còn đi đêm về hôm…" Ninh Thái Thần nói hết mọi chuyện, mắt vẫn nhắm chặt nhưng anh ta không còn cảm thấy sợ nữa.

"Ồ! Nói thế là công tử muốn hàng yêu phục ma à?" Tiểu Thiện cười ha ha, bàn tay lạnh buốt trượt từ bả vai Ninh Thái Thần lên cổ anh ta, khiến anh ta nổi đầy da gà.

"Tôi không hàng yêu phục ma, nhưng tôi cũng không thể ngồi yên mà nhìn được. Thôi huynh là người tốt, các cô không được hại anh ấy!"

Ninh Thái Thần rụt cổ lại, tránh móng tay lạnh như băng của Tiểu Thiện: "Nếu các cô nhất định phải hại người thì cứ nhằm vào tôi đây, tôi không sợ!"

"…" x3

Ba người rơi vào trầm tư, là hai người sát vách và Tiểu Thiện.

Liêu Văn Kiệt sờ cằm, câu nói này của Ninh Thái Thần cũng tương đương với: "Các ngươi đừng quyến rũ hắn, có bản lĩnh thì quyến rũ ta đây này, ta không sợ chết, ta cũng rất dễ bị quyến rũ."

Tất nhiên đó là người khác, còn Ninh Thái Thần thì nói câu này chắc chắn chỉ đơn thuần là vì nghĩa quên mình.

"Ninh lão đệ, tôi thấy cậu suốt ngày khúm núm, nhát như thỏ đế, không ngờ lại có thế nghĩa khí đến mức này, cho dù cậu còn chẳng biết tôi là người như thế nào…" Liêu Văn Kiệt thì thầm, dựa vào nhân phẩm này của Ninh Thái Thần thì hắn nhất định phải bảo vệ anh ta không bị ma nữ chiếm lợi.

“Anh đúng là không giống người bình thường.”

Tiểu Thiện sững sờ một chút, sau đó vội vàng buông tay khỏi cổ Ninh Thái Thần, dường như sợ bàn tay bẩn thỉu của mình làm bẩn anh ta.

Bởi vì không có nên mới thấy trân quý.

Cô bị Lão lão khống chế, thân bất do kỷ, chỉ làm những chuyện hèn hạ đáng khinh. Chuyện thấp hèn nhất chính là cô còn phải thường xuyên khoe da thịt, không cần tiền, chỉ cần mạng.

Ninh Thái Thần giống như một bông hoa trắng nhỏ hiếm hoi còn sót lại trên thế gian, Tiểu Thiện ao ước vô cùng, nhưng đồng thời cũng sợ mình không cẩn thận làm anh ta bị thương.

“Ninh công tử, công tử hiểu lầm rồi, mặc dù đúng là chúng tôi có ý muốn hại người nhưng từ lâu tôi và Tiểu Thanh muội muội đã không có ý muốn hại Thôi công tử rồi.”

Tiểu Thiện đột nhiên nở nụ cười: “Hơn nữa, nếu anh đã biết chúng tôi là ma nữ thì chắc Thôi công tử cũng đã biết.”

“Cô nói dối, tôi không tin.”

Ninh Thái Thần nghe vậy thì trợn tròn mắt, vừa vặn nhìn thấy Nhiếp Tiểu Thiện nở nụ cười xinh đẹp. Váy trắng tóc dài, nụ cười tựa như đóa sen trắng trong đêm tối, khiến trái tim Ninh Thái Thần nhất thời hoảng hốt.

Anh ta sợ hãi nhắm chặt mắt lại, ma nữ này lợi hại thật, lừa anh ta mở mắt, còn giả vờ thuần khiết để quyến rũ anh ta.

“Thôi công tử có biết hay không thì anh chỉ cần hỏi một chút là biết mà. Nhưng tôi rất tò mò, sao công tử lại biết được thân phận của tôi?”

“Bức tranh này.”

Chương 422: Sau này không bao giờ giả vờ làm kẻ háo sắc nữa 2 Bản lĩnh quyến rũ đàn ông của ma nữ rất lợi hại, Ninh Thái Thần không dám mở mắt, bàn tay vươn ra, đẩy bức tranh lên trước.

Hình như chạm phải thứ gì mềm mềm.

Tiểu Thiện lùi ra đằng sau hai bước. Nếu đổi thành người khác, chẳng hạn như tên sát vách kia thì hành động này chắc chắn là cố ý, nhưng Ninh Thái Thần thì sẽ chỉ là ngoài ý muốn mà thôi.

Cô đặt nến xuống, nhận lấy bức tranh, nhìn thấy người trong tranh thì toàn thân như bị sét đánh, cả người đứng đờ tại chỗ, không nhúc nhích.

Người trong bức tranh chính là cô, năm đó cha cô đã tìm một họa sĩ vẽ cho cô bức tranh này. Mấy ngày trước, cô định lợi dụng thời gian tết Trung Nguyên, quỷ môn quan mở rộng để xuống núi tìm bức tranh này nhưng vì Liêu Văn Kiệt nên phải chậm trễ hành trình, sau đó không tìm được thời gian thích hợp.

Chưa từng nghĩ vận mệnh lại trùng hợp như thế, hôm nay bức tranh này vẫn nằm trên tay cô.

Tiểu Thiện nhìn bức tranh, giống như thấy được bản thân mình trước kia, rồi lại nghĩ đến mình bây giờ…

Một lúc lâu không nghe thấy động tĩnh gì, Ninh Thái Thần cẩn thận mở mắt, chỉ thấy Nhiếp Tiểu Thiện cầm bức tranh, đứng yên như tượng, chỉ có hai hàng nước mắt không thể ngừng rơi.

Chẳng lẽ cô cũng là một ma nữ đáng thương?

“Tôi biết cô gái trong bức tranh chính là cô, gia đình cô sa sút, còn cô…”

Ninh Thái Thần dâng lên một cỗ đồng cảm, nuốt ngụm nước bọt rồi nói: “Nếu cô đã đáng thương như vậy, tại sao không an phận làm một ma nữ mà cứ nhất định phải hại người ở chùa Lan Nhược? Tôi nghe nói có rất nhiều người chết trên núi, đều là những chuyện tốt mà nhóm ma nữ các cô đã làm.”

“Cô hồn dã quỷ, thân bất do kỷ, chúng tôi cũng muốn được tự do nhưng chỉ là hi vọng xa vời. Nếu như không phải không có sự lựa chọn nào khác thì làm gì có ai muốn biến bản thân trở nên thấp hèn?”

Tiểu Thiện vừa khóc vừa nói: “Ma nữ trên núi không chỉ có mình tôi và Tiểu Thanh mà còn hơn mười người nữa, chúng tôi bị Lão lão khống chế, bà ta là một cái cây ngàn năm đã thành tinh…”

“Ồ, thì ra cô thê thảm như vậy.”

“Chúng tôi vẫn chưa gọi là thảm, người thảm phải là những tế phẩm bị Lão lão đưa cho Hắc sơn lão yêu. Những cô gái đó sau khi vào Âm ty đều bặt vô âm tín, nói là đi làm thiếp cho ông ta nhưng sự thật là trở thành đồ ăn của Hắc sơn lão yêu rồi…”

“Vậy, vậy phải làm thế nào mới có thể cứu các cô?” Ninh Thái Thần lấy hết dũng khí hỏi.

“Vô ích thôi, anh chỉ là một thư sinh, tôi nói ra chính là hại anh…”

“Cô không nói thì làm sao biết được, nhỡ đâu những chuyện đó đối với tôi mà nói lại là chuyện đơn giản thì sao?”

“…”

Không thể nào, một bức tranh đã có thể giải quyết mọi chuyện, còn nói mình không phải người thấy sắc nổi ý, rõ ràng là thèm muốn thân thể đối phương!

Liêu Văn Kiệt thầm chế nhạo, mặc dù không nhìn được bên kia đang xảy ra chuyện gì, nhưng chỉ cần nghe lời thoại thế này là hắn có thể đoán được chắc chắn Ninh Thái Thần đã nắm lấy bàn tay nhỏ bé của người ta rồi.

Chờ lát nữa có khi còn ngã cả lên giường.

Liêu Văn Kiệt quyết định chờ thêm một chút, bỗng nhiên đầu vai ướt nhẹp. Hắn quay đầu lại thì thấy Tiểu Thanh đang cúi đầu nằm trên lưng mình, âm thầm khóc không ra tiếng.

“Sao thế, bị chuyện của tỷ tỷ mình làm cho cảm động à?”

“Không phải, mà là tôi nhớ lại chuyện của mình. Cảnh ngộ của tôi và tỷ tỷ không khác nhau chút nào, đều lẻ loi hiu quạnh.” Tiểu Thanh cúi đầu, không muốn gương mặt khóc lóc tèm lem của mình bị Liêu Văn Kiệt nhìn thấy.

“Thế nên chuyện hôm nay hai người cứ ngập ngừng muốn nói lại thôi với tôi chính là chuyện này, đúng không?”

“Công tử đã biết hết rồi sao?”

Tiểu Thanh kinh ngạc ngẩng đầu, sau đó lại cúi mặt xuống.

“Ừ, có thể đoán được một chút.”

Liêu Văn Kiệt nhắm mắt lại. Theo ý của hắn thì sau khi đuổi Ninh Thái Thần xuống núi thì không còn gì để châm ngòi nổ cho xung đột giữa Yến Xích Hà và Thụ yêu lão lão nữa. Sau này chắc sẽ có nhưng không biết lúc đó hắn còn ở đây nữa không, thế nên nếu muốn Yến Xích Hà chủ động hàng yêu trừ ma thì vẫn cần hắn xúc tác sau lưng.

Hắn luôn âm thầm hành động, giả vờ là tên háo sắc để tiếp cận ma nữ, cũng khá thành công.

Nhưng Liêu Văn Kiệt không ngờ Ninh Thái Thần lại đột nhiên trở lại, lại còn có nhân phẩm đức độ thế này, khiến hắn về sau muốn rửa sạch thanh danh thoát khỏi cái bóng tên háo sắc cũng khó.

Ngã lầu một lần khôn hơn một chút, sau này không tiếp tục giả làm tên háo sắc nữa!

“Công tử, công tử có thể giúp chúng tôi không?”

“Nhất định sẽ giúp, tôn chỉ của tôi là lấy giúp người làm niềm vui. Cũng tại hai người nói muộn, nếu nói sớm thì có phải tôi đã giúp từ lâu rồi không?”

“???”

Tiểu Thanh kinh ngạc ngẩng đầu, vẻ mặt không thể tin nổi.

Theo hiểu biết của cô ta thì nếu Liêu Văn Kiệt muốn giúp đỡ thì nhất định sẽ phải chiếm được không ít tiện nghi, nhưng không ngờ lần này hắn lại tốt đột xuất, hiểu rõ đại nghĩa như vậy…

Không phải Tiêu Thanh không tin mà là cảm thấy cái hố trước mắt không rõ nông sâu, phải thăm dò trước, tránh đạp hụt thì không leo lên được.

“Cô sang phòng sát vách xem một chút, đôi nam nữ si tình kia chắc chắn không làm chuyện gì tốt. Tôi lo Ninh lão đệ bị tỷ tỷ của cô ăn sạch, tổn hại thân thể tổn thương tinh thần.”

Chương 423: Đúng là không được tích sự gì 1 Liêu Văn Kiệt đứng dậy chuẩn bị đi sang sân đối diện gặp Yến Xích Hà. Muốn để Yến Xích Hà chủ động là chuyện không thể, thế nên trước khi hành động phải chào hỏi trước.

Cốc cốc cốc!

Liêu Văn Kiệt gõ cửa, thấy trong phòng không có động tĩnh gì thì lôi kiếm vàng ra, định cạy cửa.

“Tiểu tử thối, chuyện tốt thì không học được, mấy chuyện bàng môn tà đạo thì thuần thục hơn ai hết.”

Yến Xích Hà quát lớn: “Tôi không quản chuyện hai ma nữ kia, người có nhân đạo, ma có ma đạo. Hơn nữa sau lưng bọn chúng còn cả Thụ tinh lão lão và Hắc sơn lão yêu, cậu đi tìm người khác hỗ trợ đi!”

Biết ngay là nghe lén mà.

Liêu Văn Kiệt nhíu mày: “Yến đại hiệp nghĩ nhiều rồi, tôi tự biết thân biết phận, không dám quản nhiều chuyện như thế, chỉ muốn giúp hai ma nữ đó đầu thai chuyển thế mà thôi. Tôi không muốn trêu chọc Thụ yêu, càng không muốn trêu chọc Hắc sơn lão yêu.”

“Không cần phải nói với tôi những chuyện này, cậu muốn làm gì thì làm, tôi không quan tâm.”

“Tôi biết rồi!”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, nhanh chân quay về phòng mình.

“Này, cậu biết cái gì? Đừng có làm những chuyện vớ vẩn. Tôi không muốn xen vào chuyện của người khác đâu.”

Yến Xích Hà lao ra giữ Liêu Văn Kiệt lại: “Cậu đừng làm loạn, Thụ yêu kia tôi có thể giải quyết, nhưng Hắc sơn lão yêu thì tôi chịu. Nếu cậu dụ ông ta ra thì chúng ta đều toi đời.”

“Yến đại hiệp yên tâm, tôi hiểu.”

...

“Vút! Vút! Vút!”

Trong núi, Ninh Thái Thần vung cuốc lên đào đất, đào được một lúc thì đau lưng ngồi thở hồng hộc.

“Lão đệ, không phải tôi nói cậu, nhưng thân thể nào của cậu mà cũng đòi làm kỵ sĩ vong linh à?”

Liêu Văn Kiệt khoanh chân ngồi dưới gốc cây, lắc đầu liên tục. Ninh Thái Thần là người bình thường, thậm chí còn yếu ớt hơn cả Thôi Hồng Dần, lại gặp phải Tiểu Thiện mạnh mẽ như thế, chỉ sợ sau hai hiệp là cái mạng nhỏ cũng chẳng còn.

“Thôi… Thôi huynh… Anh còn ngồi đó châm chọc tôi nữa à… Mau đến… đến giúp một tay.” Ninh Thái Thần miệng lưỡi khô khốc, lấy ống trúc ra uống một ngụm nước.

“Chính cậu là người muốn cứu Tiểu Thiện và Tiểu Thanh, thế thì cậu phải là người dốc nhiều sức lực nhất mới phải.”

“Thôi huynh… Tôi giúp các cô ấy chỉ vì các cô ấy đáng thương, không hề có suy nghĩ nào quá phận.” Ninh Thái Thần ngồi nghỉ một lát vẫn chưa lấy lại sức.

“Tôi không tin, chắc chắn cậu cảm thấy Tiểu Thiện xinh đẹp nên mới mượn cơ hội này để tạo một ân tình.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, đêm qua sau khi Ninh Thái Thần nghe được câu chuyện bi thảm của Tiểu Thiện thì tìm hắn bàn chuyện đào mộ cô lên lấy tro cốt.

Kế hoạch của Ninh Thái Thần lại trùng khớp với ý tưởng của Liêu Văn Kiệt, thế nên mới có màn đào mộ thế này.

Địa điểm cũng là do Tiểu Thiện và Tiểu Thanh thông báo. Thực ra tất cả mọi ma nữ trong hoa lầu đều biết tro cốt của mình chôn ở nơi nào, nhưng bọn họ không có bản lĩnh, không thể nào mang tro cốt đi dưới mắt Lão lão được, thế nên chỉ có thể nhờ tay người ngoài.

Yến Xích Hà cũng đi theo, đứng dưới một gốc cây cổ thụ lâu năm.

Cây cổ thụ to lớn, yêu khí nồng đậm biến thành sương mù, mười người cũng không ôm hết được thân cây, các cành cây rủ trên mặt đất biến thành rễ mới, cứ thế như một khu rừng.

Cây này chính là bản thể của Thụ yêu lão lão, Yến Xích Hà tới đây là vì…Ông ta tự nói là muốn đến xem người hàng xóm Thụ yêu của mình trông như thế nào.

Đúng là đã sắp chết còn sĩ diện, Liêu Văn Kiệt cũng không vạch trần ông ta.

“Thôi huynh, quân tử nên giúp người hoàn thành nguyện vọng, tôi không hề có mục đích gì khác, anh đừng nói vậy.”

“Thế à? Tối qua Tiểu Thiện khóc thương tâm như vậy, cậu không nhân cơ hội sờ tay sờ chân người ta à?”

“Làm sao có thể như thế được? Tôi là người đọc sách chứ không phải sắc lang, làm sao có thể…”

Ninh Thái Thần đỏ bừng mặt: “Thôi huynh, anh đừng nói những lời như vậy nữa, nếu không sau này chúng ta chỉ có thể coi như không quen biết.”

“Chậc chậc, Ninh lão đệ nhân phẩm thật tốt. Tại hạ bội phục!”

Liêu Văn Kiệt vừa nói xong thì nghe được Ninh Thái Thần lẩm bẩm: “Hơn nữa, mỗi đêm Tiểu Thiện cô nương đều đến tìm Thôi huynh, còn đánh đàn ca hát cho Thôi huynh nghe, tâm tư cô ấy dành cho Thôi huynh thế nào ai có mắt đều nhìn ra được. Chúng ta cũng coi như anh em, làm sao tôi có thể làm chuyện có lỗi với anh được.”

“Chuyện này…”

Liêu Văn Kiệt xấu hổ, nhân phẩm đúng là cách biệt nhau quá lớn, hắn nghe mà cảm thấy vô cùng mặc cảm: “Ninh lão đệ, cậu hiểu nhầm rồi, tôi và Tiểu Thiện không có gì đâu. Chỉ là cô ấy quyến rũ tôi mấy lần nhưng không được, thế nên cô ấy cũng không quyến rũ tôi nữa mà chuyển sang bán nghệ lấy tiền.”

...

Khóe miệng Ninh Thái Thần co quắp, rõ ràng là một chuyện bình thường, nhưng được Liêu Văn Kiệt nói ra thì lại cảm thấy vô cùng thấp kém.

Anh ta ngẫm nghĩ một lúc cũng đoán được tại sao Liêu Văn Kiệt lại không hứng thú với công danh. Con người hắn nhìn thì có vẻ nhã nhặn, nhưng thực chất là một kẻ thô lỗ!

Còn nữa, mặc dù anh ta biết Tiểu Thiện không phải người làm ăn đứng đắn, nhưng đó là do cô bị bắt ép chứ thực ra vẫn là một cô gái lương thiện, không hề như những lời Liêu Văn Kiệt nói.

“Phù! Phù! Phù!”

“...”

Những hố đất to nhỏ dần dần xuất hiện.

Sau khi nghỉ ngơi một tiếng, đào đất nửa tiếng thì Ninh Thái Thần đã không chịu nổi nữa, chân tay bủn rủn nằm trên mặt đất, thở không ra hơi.

“Ninh lão đệ, thân thể này của cậu không ổn đâu, sau này cố gắng và gia đình hòa thuận, đừng cãi vã nhảy khỏi tường thì mệt lắm.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, năm ngón tay dán xuống mặt đất, sau đó một mảng dây đỏ từ trong ống tay áo hắn chui ra, luồn vào trong bùn đất.

Chương 424: Đúng là không được tích sự gì 2 Một lát sau, Liêu Văn Kiệt nhíu mày, dưới đất phải có đến bốn năm mươi bộ hài cốt.

“Sao lại nhiều như thế này? Rốt cuộc… đâu mới là hài cốt của Tiểu Thiện và Tiểu Thanh?” Ninh Thái Thần nhìn mặt đất, kinh ngạc nói.

“Không sao cả, cứu người không phân nhiều ít, một người cũng là cứu, một trăm người cũng là cứu.” Liêu Văn Kiệt phất tay, dây đỏ nhanh chóng buộc từng bộ hài cốt lại.

Sau khi làm xong mọi chuyện, hắn nhanh chân đi về phía Yến Xích Hà: “Yến đại hiệp, tôi đã đào hết tro cốt của bọn họ lên rồi, tình hình phía Thụ yêu thế nào rồi?”

“Tự cậu nhìn đi.”

Yến Xích Hà lời ít ý nhiều, bang một tiếng rút trường kiếm ra khỏi vỏ, đột ngột đâm vào cành cây.

Một chất lỏng màu đỏ chậm rãi chảy ra, lá cây kêu vang xào xạc, không gió mà bay, những âm thanh chiêm chiếp như ma quỷ gõ cửa đêm khuya.

“Gỗ sợ lửa, hay là chúng ta dùng một mồi lửa thiêu trụi cái cây thành tinh này đi?” Ninh Thái Thần cầm cuốc đi tới.

“Cậu đúng là thông minh!” x2

“Sao thế? Chẳng lẽ tôi nói không đúng à?”

Thấy hai người kia nhìn mình bằng vẻ mặt như nhìn người thiểu năng, Ninh Thái Thần ngượng ngùng sờ mũi một cái.

“Không, chỉ là cảm thấy cậu rất thông minh, tương lai nhất định sẽ làm nên nghiệp lớn.”

Liêu Văn Kiệt lôi từ trong ngực ra một cây châm lửa, đưa đến trong tay Ninh Thái Thần, vỗ vỗ bờ vai anh ta: “Cậu là người đưa ra chủ ý, vậy cậu đến châm lửa.”

“Được thôi, tôi châm thì châm!”

Ninh Thái Thần nhanh chóng quét lá khô củi khô chất đầy gốc cây, sau đó thổi lửa lên.

Rầm rầm!

Mưa rào tầm tã trút xuống đầu, Ninh Thái Thần bị nước mưa làm cho ướt sũng. Anh ta nhìn cây châm lửa ướt nhẹp, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn trời.

Trời nắng chói chang, chỉ có mỗi đỉnh đầu chỗ cây cổ thụ này là bị mây đen bao phủ, chỉ mưa đúng chỗ này, muốn bao nhiêu tà môn có bấy nhiêu tà môn.

“Thôi huynh, Yến đại hiệp, có yêu…”

Ninh Thái Thần vội vàng quay người định hét lên thì lại thấy Liêu Văn Kiệt và Yến Xích Hà đứng phía xa, mỗi người cầm một chiếc ô đen, không dính một hạt mưa nào.

Được lắm!

Ninh Thái Thần hầm hừ cầm cuốc rời đi, hai kẻ vô liêm sỉ, chỉ biết bắt nạt người thành thật.

“Thụ yêu ngàn năm, nếu chỉ cần dùng một mồi lửa có thể thiêu chết thì làm gì còn sống được đến tận bây giờ.”

Chờ mưa tạnh, Liêu Văn Kiệt cất ô đi, nhìn mây đen chậm rãi tiêu tan: “Nhưng mà thụ yêu chỉ có thể bảo vệ được mình nhất thời chứ không thể bảo vệ cả đời. Tôi không tin pháp lực bà ta ngập trời, có thể thay đổi được thiên mệnh.”

“Cậu có chủ ý gì hay ho sao?” Yến Xích Hà hứng thú.

“Phóng hỏa!”

Liêu Văn Kiệt trả lời: “Nhưng chúng ta không đốt cây mà đốt cả ngọn núi, để xem bà ta tạo mưa kiểu gì.”

Ninh Thái Thần: “...”

Ông trời mở mắt ra mà nhìn đi, anh ta chỉ đốt một cái cây, đúng là quá thành thật rồi.

Yến Xích Hà: “...”

Rõ ràng đã biết Liêu Văn Kiệt làm việc không đáng tin cậy mà vẫn còn cố hỏi, đúng là miệng chó không phun được ngà voi, chủ ý vớ va vớ vẩn.

“Nói hươu nói vượn, đốt rừng thì tạo bao nhiêu nghiệp chứ?”

Yến Xích Hà lắc đầu: “Nhỡ đâu lửa lớn quá lan đến tận huyện Quách Bắc thì chẳng phải sẽ dẫn tới sinh linh đồ thán sao? Cậu nhớ kỹ, sau này đừng có động một tí là phóng hỏa. Cậu không cần dựa vào ngọn núi này để ăn cơm, nhưng có rất nhiều người cần có ngọn núi này để nuôi sống gia đình!”

Tất nhiên tôi biết!

Liêu Văn Kiệt nhướn mày: “Vậy yến đại hiệp hàng yêu phục ma nhiều năm có cao kiến gì không?”

“Thụ tinh ngàn năm mà chỉ to lớn thế này đúng là buồn cười. Tôi cho rằng tán cây chỉ để ngụy trang thôi, còn bộ rễ mới là nòng cốt của Thụ yêu.”

Yến Xích Hà nói: “Nếu như không nhổ cỏ tận gốc thì cho dù chúng ta đốt trụi ngọn núi này thì thu đi xuân tới, sang năm nơi này lại mọc lên một tán cây như cũ mà thôi.”

“Ý của Yến đại hiệp là…”

Liêu Văn Kiệt khẽ reo lên: “Nổ núi!”

Yến Xích Hà: (?_?)

Đúng là không được tích sự gì. Nói vớ va vớ vẩn. Yến Xích Hà thực sự muốn cầm kiếm cạy đầu Liêu Văn Kiệt ra xem bên trong não hắn chứa những thứ gì, có phải bị tâm ma chiếm cứ rồi không.

Liêu Văn Kiệt nhìn thấy ánh mắt không kiên nhẫn của Yến Xích Hà thì thức thời đi sang một bên, bình tĩnh không nói năng gì nữa.

“Thiên địa vô cực, càn khôn mượn pháp!”

Yến Xích Hà cắn nát đầu ngón tay, vẽ một tấm bùa Thái cực, sau đó một chưởng Tâm lôi từ trên trời giáng thẳng vào chính giữa tán cây.

Ngay sau đó, ông ta không ngừng mượn pháp lực, dùng sấm sét rung chuyển cây cổ thụ. Chờ đến khi tán cây rơi rụng gần hết mới bắt đầu tung đại kiếm lên giữa không trung.

“Kiếm hóa vạn thiên, phong hỏa thần binh như luật lệnh!”

Yến Xích Hà hét lên một tiếng, ánh kiếm lạnh thấu xương đột nhiên lóe lên, sấm chớp rạch toang bầu trời, hóa thành vô số ánh sáng điên cuồng đánh vào thân cây.

Tiếng nổ lớn không ngừng vang lên, trận kiếm nhanh chóng khoét đi một khối lượng gỗ lớn, những chất lỏng đỏ như máu bắn tung tóe như thủy triều.

Cây cổ thụ ban đầu không động đậy đã bắt đầu có phản ứng, vỏ cây dúm dó vặn vẹo, vang lên những tiếng kêu khiến Yến Xích

Hà hoa mắt chóng mặt.

“Yêu nghiệt, ta biết ngươi không nhịn nổi nữa mà!”

Yến Xích Hà cắn đầu lưỡi, tay chắp thành kiếm chỉ lên trời: “Kiếm quy tu du, thần kiếm Hiên Viên, hàng yêu phục ma!”

Trong chốc lát, hàng ngàn hàng vạn ánh kiếm tụ tập mà đến, xếp thành một thanh kiếm khổng lồ, mang theo vô số luồng kim quang sóng điện, chém thân cây khô khốc thành hai nửa.

Gốc cây nhanh chóng lộ ra, điên cuồng phun những dòng máu đỏ tươi lên trời.

Chương 425: Hẻm núi Lạc Nhạc 1 “Đạo sĩ thối, ta muốn ngươi nợ máu phải trả bằng máu!” Âm thanh tràn ngập oán khí của Lão lão vang vọng khắp núi rừng.

“A phi, nói thì phải làm được, có bản lĩnh ngươi cứ tới đây, chúng ta so tài một chút, nếu không có bản lĩnh thì cứ ngoan ngoãn mà làm con rùa rụt đầu.”

Yến Xích Hà cười lạnh, kiếm quang trên trời nhanh chóng tản ra, theo tay ông ta mà lao xuống gốc cây đẫm máu. Gốc cây cũng biến thành những mảnh vụn, chỉ còn lại một lỗ máu hớn.

Vẫn chưa kết thúc…

“Vô danh vô tướng, nhật nguyệt tề quang, phong hỏa thần binh như luật lệnh!”

Từng đạo kim quang chui vào bên trong lỗ máu, những tiếng nổ vang lên không ngừng, kèm theo đó là những tiếng kêu gào thảm thiết và đau đớn.

“Yến đại hiệp, Thụ yêu bị hàng phục rồi sao?”

“Không dễ như thế đâu, rễ của thụ yêu tương đối phức tạp, lại

luồn lách trong rừng núi rộng lớn. Tôi chỉ có thể chặt đứt một chút chứ không có cách nào nhổ tận gốc."

Yến Xích Hà lắc đầu, không hài lòng lắm với kết quả này: "Bản lĩnh của thụ yêu cũng bình thường thôi, nhưng lại có không biết bao nhiêu thủ đoạn sống sót. Trong thời loạn thế, yêu ma quỷ quái hoành hành càng ngày càng càn rỡ ngang ngược, hiếm có ai cẩn thận như và ta."

"Thế chẳng lẽ không còn cách nào nữa sao?"

"Cũng không hẳn vậy. Tôi làm tổn hại căn cơ của Thụ yêu, nếu bà ta muốn đi hại người thì còn phải ẩn nấp khoảng chừng trăm năm nữa. Đêm nay chúng ta tiến hành siêu độ ma nữ, chắc sẽ không bị ai quấy nhiễu nữa đâu." Yến Xích Hà lên tiếng.

"Trăm năm…"

Liêu Văn Kiệt trầm ngâm một tiếng, trăm năm sau, Yến Xích Hà đã chết, có một đạo sĩ trẻ tuổi tiếp nhận danh hiệu của ông ta, sau đó liên thủ với một lão hòa thượng, tiêu diệt Thụ yêu bà bà tái xuất giang hồ.

Nhưng đó đã là một câu chuyện khác.

"Sao thế? Cậu cảm thấy trăm năm quá lâu à?"

"Đúng vậy, chỉ có thể làm trộm cả ngàn ngày chứ không thể phòng trộm ngàn ngày. Lỡ như Thụ yêu giống như Quỷ vương hồ ly tinh gặp được cơ duyên nào đó, yêu pháp đột nhiên tăng vọt, lại còn kiếm được pháp bảo gì đó thì nguy hiểm lắm. Tôi thì không sao, nhưng Yến đại hiệp ông ẩn cư ở chùa Lan Nhược thì thê thảm rồi."

Liêu Văn Kiệt cố gắng kích động Yến Xích Hà, bổ sung thêm: "Dù sao thì hai bên cũng đã trở mặt với nhau rồi, đã làm thì làm cho đến nơi đến chốn, nhổ cỏ tận gốc để Thụ yêu này không hại

người được nữa.”

“Nói cũng có lý.”

Yến Xích Hà gật đầu nói tiếp: “Thụ yêu bị thương không còn đường lui chắc chắn sẽ đến tìm Hắc sơn lão yêu, sau đó chúng ta sẽ bị ông ta câu hồn, mãi mãi không được siêu sinh.”

Liêu Văn Kiệt: “...”

Thụ yêu hèn hạ, Yến Xích Hà cũng hèn hạ không kém.

“Vậy chúng ta cứ để mặc Thụ yêu đã, bây giờ trở về chùa Lan Nhược, siêu độ cho những ma nữ này trước.”

“Chờ đã, tạm thời chúng ta đừng về chùa Lan Nhược vội.”

Liêu Văn Kiệt lên tiếng, kế hoạch ban đầu của hắn là đào tro cốt của mấy ma nữ lên rồi mang về chùa Lan Nhược, chờ Thụ yêu lão lão tìm tới cửa đòi lại thì dốc toàn lực chém giết.

Nếu Lão lão không đến thì lập tức khai đàn lập phép, cho nhóm ma nữ chuyển thế làm người, Lão lão chắc chắn không thể tiếp tục nhịn.

Nhưng tình huống bây giờ đã thay đổi, Lão lão chịu thiệt như thế, trong vòng trăm năm không thể tiếp tục hại người, bà ta muốn báo thù cũng khó, chỉ có thể tìm đến Hắc sơn lão yêu.

“Thôi được, chúng ta xuống núi, tranh thủ trước khi trời tối tìm một nơi nghỉ chân.” Yến Xích Hà gật đầu, vác Ninh Thái Thần lên vai rồi bay xuống núi.

Liêu Văn Kiệt trố mắt nhìn đống tro cốt trước mặt. Đống tro cốt này không nặng, bốn mươi năm mươi cái cộng lại cũng chưa đến năm mươi cân, còn không bằng một mình Ninh Thái Thần.

Nhưng vác bốn mươi năm mươi ma nữ thế này, Liêu Văn Kiệt

sợ đêm sẽ mơ thấy ác mộng.

“Chờ chút đã nào!”

...

Trong núi gió lạnh rít gào, vừa rồi trời còn nắng đẹp, bây giờ đã bất ngờ đổ cơn mưa rào, ba người trên núi toàn thân ướt nhẹp.

Yến Xích Hà thi triển khinh công đi một lúc đột nhiên nhíu mày dừng lại nghe ngóng, sau đó hừ lạnh một cái: “Cậu đoán đúng rồi, đám sơn tinh dã quái chuyển hướng, chúng thay đổi đường đi mất rồi, không muốn thả chúng ta đi, nếu đêm nay chúng ta quay về chùa Lan Nhược thì sợ chỉ có vào không có ra.”

“Không sao, để tôi tìm đường.”

Liêu Văn Kiệt khẽ chấm tay lên trán, bay ra năm chấm đen, từ trên cao nhìn xuống, thu hết mọi biến hóa vào trong tầm mắt.

“Thế nào rồi?”

“Tìm được đường rồi, đi theo tôi.”

Bản lĩnh của đám sơn tinh dã quái này cũng bình thường thôi, đổi được đường đi nhưng không đổi được đông tây nam bắc. Liêu Văn Kiệt dựa vào phương hướng giải trừ được mê chướng.

Ba người xông ra khỏi núi, chỉ nghe văng vẳng sau lưng những tiếng gầm giận dữ mãi không thôi.

“Yến đại hiệp, tôi cảm thấy sau này ông đừng ở chùa Lan Nhược nữa.”

“Hừ, chỉ được cái nói to mà thôi, tôi việc gì phải sợ bà ta?” Yến Xích Hà khinh thường nói.

Ba người vào huyện Quách Bắc, Yến Xích Hà dựa vào danh

hiệu phán quan vang dội của mình, mua được ba con ngựa từ chỗ huyện nha.

Cả ba thúc ngựa phi một đường về phía tây.

Mặt trời sắp lặn, Yến Xích Hà thấy có một trạm nghỉ ven đường thì quyết định dừng lại cho ngựa nghỉ ngơi một chút.

Nếu trời tối quá thì ngủ lại một đêm ở đây cũng được.

“Chờ một chút, tôi đến xem thế nào.”

Liêu Văn Kiệt kích hoạt mắt Âm dương nhìn trạm nghỉ chân trước mặt. Trong tầm mắt hắn, sương mù mông lung hóa thành những bộ xương, một đám yêu ma quỷ quái chiếm cứ khách sạn, ngửa đầu phát ra những âm thanh thê lương.

Chương 426: Hẻm núi Lạc Nhạc 2 “Tình hình không đúng lắm, chúng ta hình như bị theo dõi rồi.” Giọng Liêu Văn Kiệt trầm xuống.

“Có ý gì thế? Chẳng lẽ nơi này…”

Ánh mắt Yến Xích Hà khẽ lóe lên, nhìn rõ được tình hình trước mắt thì cắn răng: “Đi, chúng ta tiếp tục tiến về hướng tây. Tôi không tin thế lực của Thụ yêu kia có thể trải rộng khắp thiên hạ.”

“Thế lực của Thụ yêu thì đúng là không thể nào trải rộng khắp thiên hạ, nhưng còn Hắc sơn lão yêu thì không chắc.”

Liêu Văn Kiệt nhíu mày, trong thế giới Thiện Nữ U Hồn, Hắc sơn lão yêu xuất hiện hai lần, cũng coi như có đất diễn.

Thụ yêu lão lão có thể nương tựa vào Hắc sơn lão yêu là vì hay cống nạp ma nữ cho ông ta. Lần này Thụ yêu đến tìm Hắc Sơn lão yêu chắc chắn cũng phải mất mát không ít.

Trực tiếp tặng hoa lầu cho Hắc sơn lão yêu, cho dù là lấy làm

thiếp hay ăn sống nuốt tươi đều do ông ta tự quyết định.

“Nếu sau này tôi mà chết thì nhất định là bị cậu hại chết!”

Yến Xích Hà trừng mắt nhìn Liêu Văn Kiệt, chậm rãi nói: “Từ khi tôi ẩn cư chưa từng chủ động gây phiền phức với ai, nhưng nếu phiền phức tự tìm đến tôi thì tôi cũng không để yên, kiếm trong tay tôi cũng không phải chưa từng dính máu…Chỉ là Hắc sơn lão yêu thôi mà, danh tiếng thì lớn đấy, nhưng ai mạnh ai yếu vẫn phải đánh một trận mới có thể kết luận.”

Dứt lời, ông ta thúc chân vào bụng ngựa, lao nhanh về phía trước.

Liêu Văn Kiệt quay đầu nhìn về phía Ninh Thái Thần: “Lão đệ, đây chính là kết cục của trầm mê nữ sắc, nhớ lấy, sau này cách xa ma nữ một chút.”

Dứt lời, hắn cũng vung roi lên, nhanh chóng đuổi theo Yến Xích Hà.

Ninh Thái Thần: “…”

Anh ta nằm sấp trên lưng con ngựa thứ ba, bởi vì kỹ thuật cưỡi ngựa không tốt nên bị Liêu Văn Kiệt dùng dây đỏ trói lên lưng ngựa, cử động một cái cũng vô cùng khó khăn.

…

Nửa tiếng sau, sắc trời càng thêm u ám, Yến Xích Hà nhìn qua khe núi trước mặt, ngửa đầu lên trời thở dài một hơi.

“Tai kiếp khó tránh, tai kiếp khó tránh, tất cả đều là số mệnh!”

Yến Xích Hà cảm khái như vậy là vì ven đường có một tấm bia đá viết rất rõ ràng, khe núi này tên là Lạc Nhạn Hạp (Hẻm núi Lạc Nhạn), chữ “Nhạn” trong tên hẻm núi đồng âm với chữ “Yến”

trong tên của Yến Xích Hà.

Chỉ cần nhìn cái tên này là Yến Xích Hà cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

(Lạc Nhạn: Chim nhạn bị rơi)

“Là Nhạn chứ không phải Yến, Yến đại hiệp không cần lo lắng.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu: “Khác một chữ là cách biệt một trời, ông cảm thấy đây là tai kiếp khó tránh, nhưng tôi lại cảm thấy đây là điềm lành.”

“Ha ha ha, đúng thế, là Yến mỗ nghĩ nhiều rồi.”

Yến Xích Hà cười lớn một tiếng, vung kiếm chém vỡ bia đá: “Yến mỗ xông xáo thiên hạ nhiều năm, chỉ mới quy ẩn mấy năm mà đã sợ này sợ nọ, đúng là có lỗi với kiếm ý của mình.”

“Yến đại hiệp thật khí phách!”

Liêu Văn Kiệt giơ ngón cái lên: “Vậy chúng ta có đi vào hẻm núi Lạc Nhạn này không?”

“Không đi, đánh chết cũng không đi.”

Yến Xích Hà quả quyết lắc đầu, không hiểu sao ông ta cứ có cảm giác đi vào sẽ cửu tử nhất sinh. Cho dù bây giờ trời có sập xuống thì ông ta cũng không đi một bước.

“Ô ô ô…”

Ninh Thái Thần ghé vào lưng ngựa thở dốc vài tiếng, sau đó nói tiếp: “Khi tôi tới huyện Quách Bắc đã nghe được hẻm núi này được gọi là Lạc Nhạn là bởi vì có một đàn chim nhạn bay qua đây bỗng nhiên bị sét đánh trúng, rơi vào trong khe núi.”

“Sét?”

Yến Xích Hà nhíu chặt lông mày, ngẩng đầu nhìn trời rồi cắn răng: “Đi, chúng ta đặt cược vận may một chút, xem rốt cuộc ông trời đứng về ai. Là tà không thể thắng chính, hay là chính không thể ép tà!”

Ba con ngựa bước chậm dần, cuối cùng trước khi mặt trời lặn cũng đã xông vào hẻm núi.

Ầm ầm!!

Một tia sét từ trên trời giáng xuống, rầm một tiếng bổ trúng nham thạch, đất đã vỡ vụn nhanh chóng lấp mất lối đi.

“Chuyện này…”

Mấy khối đá chặn đường không làm khó được Yến Xích Hà ngự kiếm, nhưng ý trời đã rõ ràng như vậy, đứng về phía tà môn ma đạo, chặn đứng con đường rút lui của ba người.

Đúng lúc này, từng hồn ma mông lung dần dần hiện hình, tất cả đều là những ma nữ ở trong hoa lầu. Tiểu Thiện và Tiểu Thanh cũng nằm trong số đó.

“Cảm ơn ba vị ân công đã giúp chúng tôi thoát khỏi bể khổ!”

“Đại ân đại đức đời này không thể báo đáp, chỉ mong đời sau có cơ hội hoàn trả.”

“…”

Nhóm ma nữ quỳ rạp trên mặt đất, cảm động rơi nước mắt. Có người xin kiếp sau báo đáp, có người nguyện ý kiếp này đi theo bọn họ.

Yến Xích Hà không quay đầu lại, cũng không thèm để ý đến nhóm ma nữ. Ninh Thái Thần liên tục xua tay, tháo dây nhảy

xuống ngựa đỡ từng ma nữ dậy.

“Nhân dịp vẫn còn kịp, mọi người tranh thủ đi đi!”

Liêu Văn Kiệt vung tay rải tro cốt lên mặt đất: “Đáng lẽ chúng tôi sẽ đưa mọi người chuyển thế đầu thai, nhưng tình huống bây giờ có biến. Nếu không muốn bị Hắc sơn lão yêu bắt được thì mau cầm tro cốt của mình chạy đi, đừng quay đầu, chạy càng xa càng tốt.”

Nhóm ma nữ nghe nhắc đến Hắc sơn lão yêu thì sợ hãi biến sắc, bọn họ không nói nhảm nữa, nhanh chóng tìm tro cốt của mình rồi chạy trốn mất tăm.

Ninh Thái Thần đứng đơ tại chỗ, vừa rồi không phải còn nói muốn đi theo bọn họ sao?

Hai làn gió thơm đột nhiên sượt qua, Ninh Thái Thần bị Tiểu Thiện và Tiểu Thanh lôi ra khỏi hẻm núi Lạc Nhạn. trong nhóm ma nữ vẫn còn hai người có lương tâm.

Ma nữ trên mặt đất tan biến hết, chỉ còn lưu lại hơn ba mươi bộ tro cốt. Không cần nghĩ cũng biết những người này đã trở thành thức ăn của Hắc sơn lão yêu.

Ầm ầm!!

Chương 427: Chúc Hắc sơn lão yêu trường thọ không tuổi 1 Hẻm núi chấn động, đất đá rơi từng mảng lớn, như mưa trút xuống nơi Liêu Văn Kiệt và Yến Xích Hà đang đứng.

Keng!

Đại kiếm ra khỏi vỏ, Yến Xích Hà vung tay tạo thành kiếm võng, chém đá rơi thành mảnh vụn, sau đó dùng khinh công đạp vách đá bay lên, đứng ở trên đỉnh núi.

“Tiểu tử kia đâu rồi?”

Yến Xích Hà nhìn bốn phía, hẻm núi bị bịt kín, không thấy Liêu Văn Kiệt đâu. Chỗ bọn họ vừa đứng, một dòng máu đỏ tươi tràn ra.

Đó không phải máu người mà là máu ngựa.

Ào ào ào!

Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng vỗ cánh, Yến Xích Hà ngẩng đầu lên, thấy Liêu Văn Kiệt dùng dây đỏ quấn thành một đôi cánh nhìn như ma trơi, vững vàng bay trên không trung.

“Tên tiểu tử này, dây đỏ bị cậu dùng theo cách tà môn như thế à?”

Tảng đá đang lở dừng lại, Yến Xích Hà bay lên không trung rồi nhảy khỏi tảng đá dựng đứng, bình tĩnh đứng trên đường ống đầy rẫy đá là đá.

Liêu Văn Kiệt kết cánh được đan bằng tơ đỏ, mưa trút xuống ào ào, đôi cánh trở nên nặng nề hơn, liếc nhìn bầu trời đầy mây đen thỉnh thoảng xuất hiện từng đợt sấm sét, dứt khoát thu hồi tơ đỏ và đáp xuống bên cạnh Yến Xích Hà.

Đột nhiên, một luồng gió tà cuộn tới, Yến Xích Hà cau mày, quay đầu nhìn lại.

Ở đó, không biết từ khi nào mới có thêm hai bóng dáng, một cao một thấp, một mập một gầy, một đen một trắng.

Bóng người đen xì mập ục ịch có khuôn mặt dữ tợn, chiếc mũ quan trên đầu có viết bốn chữ ‘thiên hạ thái bình’, trên tay cầm xích câu hồn, bóng người trắng bệch cao gầy lưỡi dài thè ra, trên mũ quan viết bốn chữ ‘nhất kiến sinh tài’, trên tay cầm gậy khóc tang.

“Hắc Bạch, Vô Thường!” (* Quỷ trong thần thoại Trung Quốc , phụ trách đưa linh hồn người chết về âm phủ)

Quỷ thần thoại Trung Quốc linh hồn âm phủ

Liêu Văn Kiệt buột miệng nói ra, hình mẫu cặp hảo chiến hữu này còn bắt mắt hơn so với đầu trâu mặt ngựa (*chỉ bọn quỷ sứ ở âm ti), đầu trâu mặt ngựa xuất hiện cùng nhau, có thể gọi là nửa người nửa quỷ, cũng chưa ai từng gặp qua Hắc Bạch Vô Thường.

“Yến Xích Hà, Thôi Hồng Dần, hai người tới số rồi, tôi tuân lệnh lấy linh hồn của hai người, còn không mau hạ đao trong tay xuống, chịu trói đi!”

Hắc Bạch Vô Thường cất tiếng cùng lúc, giọng nói trùng điệp, một bên nam tính mạnh mẽ, một bên nữ tính âm nhu, khiến người nghe được tự khắc muốn gật đầu tuân theo.

Liêu Văn Kiệt cũng Yến Xích Hà cũng không phải người thường, nhưng cũng không khỏi rùng mình khi nghe thấy giọng nói này.

“Phiii!” (tiếng nhổ)

Yến Xích Hà phun nước miếng về phía trước, hung tợn đanh thép, bắn thẳng ra và trực tiếp xuyên qua phía đầu của Hắc Bạch Vô Thường hư hư thật thật: “Đạo gia tôi đang sống tốt, tại sao lại tới số chứ?”

“Yến Xích Hà, hai người chết do dưới trận đá lở đã lạm dụng sức mạnh pháp thuật để thay đổi số phận, âm phủ có lệnh, đừng u mê không tỉnh ngộ nữa!”

“Chết tiệt, thật là khốn kiếp.”

Yến Xích Hà tức giận cười một tiếng, quay đầu nhìn Liêu Văn Kiệt: “Nghe thấy chưa, đúng là đổi đen thành trắng, đổi trắng thay

đen (ăn không nói có). Hai người chúng ta đã chết dưới trận đá lở, lại khiến chúng ta u mê không tỉnh ngộ, cậu có thấy nực cười hay không?"

"À, tôi ……..tôi thực ra không quan tâm."

Liêu Văn Kiệt liếc nhìn Hắc Bạch Vô Thường, nhỏ giọng nói lẩm bẩm với Yến Xích Hà: "Ông cũng nghe thấy rồi, Thôi Hồng Dần chết dưới trận đá lở, bọn họ khiến Thôi Hồng Dần u mê không tỉnh ngộ và tôi Liêu Văn Kiệt thì có liên quan gì?"

Yến Xích Hà: (?? ﾍﾍ ??)

Vậy thì cậu thực sự quá thông minh rồi!

Yến Xích Hà trợn mắt, giơ ngón tay với Liêu Văn Kiệt, tức giận nói: "Hai vị thần âm, cảm phiền hai người khi vu oan giá họa, cũng đừng nóng vội vì hám lợi, trước tiên hãy điều tra rõ ràng tên tuổi của người ta đã, bây giờ trở thành trò cười lớn, tôi cũng xấu hổ thay cho các người."

"Còn dám u mê không tỉnh ngộ." Hắc Bạch Vô Thường cùng tiến lên.

"Tôi nực cười u mê không tỉnh ngộ!"

Yến Xích Hà cầm đại kiếm trong tay, cũng tiến về phía trước, chế nhạo nói: "Thế nào, là Yến mỗ nói quá hay, khiến các người chưa rõ lượng sức mình? Hay là thu quá nhiều tiền, không mang vài vết thương trở về thì không báo cáo được kết quả công tác với Hắc sơn lão yêu?"

"Nói xằng nói bậy, trật tự âm phủ làm theo quy củ, có liên quan gì tới Hắc sơn, Yến Xích Hà, ông đừng nói năng huyên thuyên ở đây."

Hắc Bạch Vô Thường đồng thanh quát lớn, đối mặt với trường

kiếm trong tay Yến Xích Hà, hai người hiên ngang lẫm liệt, không hề sợ hãi, chỉ lặng lẽ lùi hai bước.

“Các người làm sai dịch bắt người ở âm phủ, đạo gia tôi làm bổ đầu bắt người ở nhân gian, người và quỷ đều có đức hạnh, những khúc mắc trong chuyện này ai cũng hiểu, đừng giả vờ chấp hành công lý trước mặt tôi!”

Yến Xích Hà khinh thường nói: “Tôi không buộc tội hai người gây rối trật tự âm ty đã là nương tay rồi, mà hai người bây giờ muốn đi hay để tôi cho một gậy, mất mặt rồi mới đi?”

“Yến Xích Hà, Thôi Hồng Dần, hai người phạm phải tội lớn mà không biết hối cải, tự cầu phúc cho mình đi!” Hắc Bạch Vô Thường nói dứt lời, thân ảnh mờ dần rồi từ từ biến mất không còn tăm tích.

“Không còn gì nữa, còn tưởng rằng các người muốn làm trò bịp âm ty gì, kết quả là chỉ là dạo chơi ở dương gian.” Sau khi hai người rời đi, Yến Xích Hà chế nhạo.

Liêu Văn Kiệt cau mày không nói gì, mặc dù Hắc Bạch Vô Thường đã biến mất, nhưng âm khí trong hẻm núi Lạc Nhạn ngưng tụ lại không tan, mơ hồ có xu hướng càng ngày càng mạnh.

Rầm! !

Không để Liêu Văn Kiệt đợi lâu,

Vách núi dựng đứng mở ra như một bức mành, khí lạnh tràn vào hẻm núi, những ngọn lửa ma trơi xanh lục sáng lên, quỷ quân âm hồn đông nghìn nghịt, sắp xếp quân trận, giẫm chân tại chỗ bước ra.

Ầm! ầm! ầm! ------

Chương 428: Chúc Hắc sơn lão yêu trường thọ không tuổi 2

Mỗi khi quân trận giẫm chân tại chỗ, mặt đất lại ầm ầm rung chuyển, mặc nhiên không có một chút ồn ào náo động, chứ đừng nói đến sức lực chiến đấu ra sao, chỉ là dáng dấp quân đội này – quỷ quân dưới trướng của quỷ vương Cửu Vĩ Hồ, nếu đem ra so sánh thì cũng không có tư cách xách dép nữa.

Đội mạnh nhất, mười bảy con chiến mã xương cốt đạp vó, mười sáu lá cờ đen bay phấp phới, ma trơi bủa vây, khói đen cuồn cuộn, bên trên có đề những chữ như 'Hắc sơn', 'Uổng tử'.

Tướng quỷ dẫn đầu mặc áo choàng mang giáp, bao gồm cả chiến mã dưới hông, toàn thân được bao phủ trong bộ giáp đen kịt khói, trên mặt thủ sẵn một chiếc mặt nạ đá.

"Chậc chậc chậc, không hổ danh, hiệu quả làm việc của âm phủ thực sự nhanh!"

Yến Xích Hà chế nhạo ba tiếng, đồng thời truyền giọng nói với Liêu Văn Kiệt: "Cẩn thận, đây là đội quân của Hắc sơn lão yêu…… đúng là gặp ma rồi, một con Thụ yêu ngàn năm mà thôi, cần dùng tới đội quân lớn như vậy sao, lẽ nào Thụ yêu là nhân tình của Hắc sơn lão yêu?"

Trước khi chính thức đối mặt với Thụ yêu lão lão, bộ não của Yến Xích Hà đã phác họa hình ảnh của một tú bà kiều diễm lộng lẫy, tuy có tuổi nhưng vẫn giữ được vẻ đẹp phong vận, ngoài giọng nói không tồi thì dáng dấp không có chỗ chê.

"Chỉ hỏi một câu thôi, cơ hội chiến thắng là bao nhiêu?" Liêu Văn Kiệt nhướng mày.

"Chỉ là đội quân quỷ, không khó để tôi quét sạch chúng, bắt người trước hết phải bắt ngựa, bắt quân trước rồi bắt vua, đợi tôi san bằng những tướng dẫn đầu, cũng không phải sợ hãi đội quân quỷ này."

Yến Xích Hà truyền giọng nói: “Về phần Hắc sơn lão yêu…… ông ta đã nổi danh ngàn năm, bản lĩnh cao cường, thủ đoạn tinh xảo. Năm xưa chiếm đoạt Uổng Tử thành của âm ty, không ai dám cản, không ai dám hỏi, bây giờ cũng đã danh chính ngôn thuận rồi.”

Uổng Tử thành là nhà giam lớn của âm ty, Hắc sơn lão yêu đã chiếm lấy nơi này, thu thập những hồn ma hung dữ làm binh lính, từ một tên cướp tẩy sạch trở thành người đứng đầu ngục giam nhiều năm liền, còn thiếu một chức danh chính ngôn thuận.

“Về sau cậu cẩn thận một chút, tướng quỷ rất khó giải quyết, tôi không thể phân thân để chăm sóc cậu được.”

“Tôi hiểu!”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, cơ hội giành phần thắng Hắc sơn lão yêu, Yến Xích Hà không trực tiếp nói, bốn bỏ năm thêm (tính toán thêm thắt) thì cũng không đánh được.

“Yến Xích Hà, Thôi Hồng Dần, hai người đã tới số nhưng không muốn linh hồn của mình xuống âm ty, không chỉ lạm dụng vũ lực, đả thương sứ giả câu hồn, ta tuân lệnh tới đây truy nã, còn lời trăng trối gì muốn dặn dò không?”

“Đương nhiên là có.”

Lúc này kêu ca những ủy khuất oan uổng đều là nhảm nhí, Yến Xích Hà hung dữ nói: “Chuyển lời tới Hắc sơn lão yêu là Yến Xích Hà chúc ông ta phúc như biển chết, thọ như hoa quỳnh (*hàm ý mỉa mai, nguyền rủa đối phương chết sớm).”

“……”

Tướng quỷ nghe thấy ngạc nhiên, từ khi Hắc sơn lão yêu uy danh lan rộng, đã lâu lắm rồi mới thấy một đạo sĩ kiêu ngạo như vậy.

“Sao, không nghe rõ lời của Yến đại hiệp sao?”

Liêu Văn Kiệt lùi lại một bước, đứng phía sau Yến Xích Hà, lớn tiếng nói: “Yến đại hiệp chúc Hắc sơn lão yêu trường thọ trăm tuổi, con cháu đầy đàn!”

Nói xong, Liêu Văn Kiệt giơ ngón tay cái về hướng Yến Xích Hà, không hổ là một đại hiệp, lời nói khí thế ngút trời, hắn chỉ vừa nhắc lại vừa không khỏi sục sôi nhiệt huyết.

Yến Xích Hà: “……”

Trước đây đã từng nói, nếu một ngày nào đó ông ta chết, chắc chắn là ngày mà Liêu Văn Kiệt kéo xuống nước chết đuối.

“Thằng nhãi tầm thường, dám ở đây nói láo!”

Tướng quỷ rút thanh trường kiếm bên hông, gầm lên một tiếng rồi khua tay múa may.

Trong nháy mắt, quỷ binh đông nghìn nghịt xông lên thành hàng, âm binh kéo tới, khói đen ma khí cuồn cuộn, mây đen ma khí bao phủ, giống như một đám mực đen lan tràn trong nước.

“Kiếm hóa vạn thiên!”

Với tiếng rồng ngâm hổ gầm, Yến Xích Hà chân đạp kiếm bay lên không trung, phía sau dày đặc ánh kiếm, trong nháy mắt, lao thẳng lên bầu trời phía trên hẻm núi Lạc Nhạn.

Hai tay ông ta chắp lại, miệng nói lẩm bẩm, sau đó cắn các đầu ngón tay, dùng hai tay vẽ các vòng tròn và viết Thái Cực phù lên lòng bàn tay trái và phải.

Những thanh kiếm bay dày đặc lao vào mây đen, xoay đầu bắn xuống hẻm núi, tất cả thân kiếm đều khoác trên mình một lớp ánh sáng sấm sét.

“Không danh không tướng, nhật nguyệt quy tụ, phong hỏa thần binh như luật mệnh!”

“Càn khôn vô cực, thiên địa tá pháp!”

Kiếm bay đang rơi trên không trung, khi Yến Xích Hà đẩy ngang bằng cả hai tay, nó biến thành một cơn mưa kiếm vàng chói bao phủ cả hẻm núi. Một tiếng nổ vang, kiếm khí trộn lẫn với ánh sáng sấm sét quét ngang, ma trận của âm binh binh bị đánh tan bởi vụ nổ, mỗi khi ánh sáng sấm sét lan tỏa, một lượng lớn âm binh bị kiếm khí sấm sét xé thành nhiều mảnh.

Yến Xích Hà đứng trên thanh kiếm đang bay, lòng bàn tay liên tục ấn xuống, sấm sét trong lòng bàn tay triệu hồi mây mù và tia chớp, liên tục nổ ra những luồng ánh sáng sấm sét chói mắt trong quân trận âm binh.

Chỉ với một vài công phu, một người đã quét ngang hàng ngàn quân, đột ngột xuyên thủng tướng quân, khiến lũ âm binh bị giết hồn bay phách tán.

Phía dưới, Liêu Văn Kiệt mở ra đôi cánh tay ma sau lưng, kiếm vàng đâm vào lòng bàn tay, kiếm kim tiền thấm đẫm máu đỏ, sắp xếp ngay ngắn trước sau.

Chương 429: Hắc sơn lão yêu 1 Có thể là mượn Tiểu Thanh gần đây, Tiểu Thanh đã tập trung tu luyện và luyện được có một chút cao, tính khí nóng giận mạnh mẽ hơn bình thường, sau khi tắm kiếm kim tiền trong máu, ánh sáng đỏ rực cực kỳ nóng bỏng, hàng trăm chiếc cùng nhau nhảy múa, giống như một quả cầu lửa cực lớn, ngọn lửa đang cuồn cuộn, có thể cảm nhận rõ ràng hơi nóng mạnh ở phía xa.

Hắn giương cánh bổ nhào sát mặt đất, tuy tốc độ không nhanh nhưng ngọn lửa hung hãn trấn áp những thứ âm tà, khi âm binh tiến lại gần đã bị lửa nóng thiêu chết.

Trăm kiếm quang tuần hoàn, dư ảnh hỗn loạn, mỗi chiếc chia làm mười, trăm chiếc nhiều như ngàn chiếc.

Những tia sáng màu đỏ thẫm đan xen tung hoành, dệt thành một mảng thanh kiếm lưới lửa cực lớn, bao trùm trong một luồng ánh sáng đỏ rực, ngọn lửa ùn ùn kéo đến, âm bính trong hẻm núi không ngừng tan rã, thân thể vừa hóa thành khói đen, trong giây tiếp theo bị bốc hơi không còn nữa.

“Thằng nhãi tầm thường, còn dám dữ tợn!”

Tướng quỷ lạnh lùng hét lên, gỡ cung tên sau lưng xuống, đặt hai mũi tên dài lên dây cung, khi dây cung căng tròn, hai mũi tên đen phóng thẳng ra, lần lượt bắn vào Yến Xích Hà và Liêu Văn Kiệt.

Đinh!

Liêu Văn Kiệt hai tay tạo ra Hồng la quỷ tán, đỡ lấy mũi tên đâm thẳng tới ngực, bên kia Yến Xích Hà xông lên đỉnh đầu tướng quỷ, lòng bàn tay tiếp tục bắn ra sấm sét.

Vèo ~~~

Khói xanh bốc lên trong lòng bàn tay, Yến Xích Hà thầm nghĩ xui xẻo, đại kiếm trong tay đã chém thẳng vào thiên linh tướng quỷ.

Sau khi mượn xong pháp lực, chính là so sánh võ nghệ của ai hơn tốt hơn.

Không phải là hắn khoe khoang mà hắn vẫn luôn có khả năng dùng kiếm đạo!

Kiếm quang đánh úp tới, thổi bay làn khói đen hung dữ, tướng quỷ ngẩng đầu nhìn về phía Yến Xích Hà, bỏ cung và đổi kiếm. Cùng với âm thanh vù vù, đại bàng và trường kiếm trong tay hắn

ta đánh lên bầu trời, thanh kiếm uy nghiêm hóa thành phong lôi, lồng lộng xuyên thủng bầu trời trước khi đáp đến trước mặt Yến Xích Hà.

Đôi mắt của Yến Xích Hà hơi co lại, mũi kiếm xoay tròn, một đòn chặn lại dữ dội và với sự trợ giúp của cơ thể, lên xuống nhanh chóng đã đứng trên tảng đá phía xa.

“Thực là một kiếm khách lợi hại, nhìn kiếm pháp của ngươi, hẳn là anh hùng hiếm có trên đời……có dám xưng danh tên họ không?”

Vẻ mặt Yến Xích Hà ngưng lại, người trong nghề vừa ra tay liền biết rõ, tướng quỷ ngay lập tức nhặt lại thanh kiếm uy nghiêm, không biết mạnh hơn kiếm khách Hạ Hầu bao nhiêu, trong trận lần này ông ta không có chút kém cỏi gì.

“Khi còn sống tiếng tăm vang dội, sau khi chết hóa thành quỷ vô danh, ta là đại thống lĩnh quân đội Uổng Tử thành, Yến Xích Hà, giao đầu của ngươi ra đây!”

Tướng quỷ giơ tay vỗ đầu ngựa, cơ thể vọt tới, tia chớp đen chạy nhanh lướt qua khoảng cách mấy chục mét, giữa tay hắn ta là thanh trường kiếm đầy ma quái chém thẳng vào cổ họng Yến Xích Hà.

Mũi kiếm lao ra cùng với phong lôi.

Cảm nhận được kiếm thuật vô song của tướng quỷ, Yến Xích Hà không dám sơ suất, cố gắng hết sức tạo ra kim quang kiếm võng, bước về phía trước, đánh thẳng vào phong lôi.

Hai thanh đại kiếm va chạm trên không, thế kiếm của hai bên ngưng tụ trong một đòn này, không khí vù vù rồi gợn sóng biến thành màn nước, nhanh chóng lan tỏa xung quanh hai người.

Tướng quỷ chấn động thân thể, thanh trường kiếm lượn lờ

quỷ khí rạn nứt ra, không ngừng bị đẩy về sau hơn chục bước, khó khắn lắm mới có thể dừng lại.

Yến Xích Hà lui về phía sau ba bước, trường kiếm chạm đất, cơ thể ngừng lại, sắc mặt tái nhợt, khóe miệng tràn ra một tia máu đỏ.

“Mặc dù ngươi có lợi thế của thần binh, nhưng chung quy cơ thể vẫn là người phàm, không thể đánh lại được thân thể bất tử của ta, trận đấu này, ta đã thắng.” Tướng quỷ hồi sinh kiếm khí, sấm sét tỏa sáng, động lực như dòng trường giang, bao vây Yến Xích Hà thành một luồng kiếm thuật cuồn cuộn.

Yến Xích Hà gắng gượng giữ thế, sau vài nhịp thở mới hồi phục lại, kim quang kiếm khí phóng lên cao, tầng tầng lớp lớp tạo thành một màn kiếm.

Nước đi của kiếm chuyển gấp, mỗi khi hai người xuất chiêu, mỗi chiêu đều gần như không thể nhìn thấy bằng mắt thường, dần dần Yến Xích Hà lại lâm vào thế bất lợi.

“Yến Xích Hà, ngươi không phải đối thủ của ta, ngoan cố phản kháng chỉ là kéo dài thời gian, bây giờ nhận tội chết đi, ta sẽ cầu xin giúp ngươi trước mặt Hắc sơn đại vương.”

Cheng! !

Yến Xích Hà vung kiếm phóng ra gợn sóng kim quang, thân thể đột nhiên lui về phía sau hơn mười thước rồi cầm kiếm đứng lên.

“Sao, ngươi rốt cuộc đã bằng lòng đầu hàng nhận tội chết ư?”

“Nằm mơ giữa ban ngày, ta đang sống tốt, sao lại nghĩ không thông tự sát chứ!”

Yến Xích Hà miệng thở hổn hển, rồi lại giễu cợt: “Ngươi nói ta là cơ thể người phàm, đúng vậy, ta quả thực không phải thần

thánh, biết chảy máu, biết mệt mỏi, nhưng ngươi cũng đừng đắc ý quá sớm……”

“Kiếm thuật của ngươi thắng ta, nhưng chỉ sống lâu hơn ta vài năm thôi, thậm chí thân thể bất tử của ngươi, thật trùng hợp, đạo gia ta ngoài kiếm thuật còn biết thêm pháp thuật, có thể dùng để khắc chế cái gọi là thân thể bất tử.”

“Kiếm hóa vạn thiên, phong hỏa thần binh như luật lệnh!”

Không đợi tướng quỷ ra tay, Yến Xích Hà đã ném ra một thanh trường kiếm, kim quang chia thành hàng nghìn, với một cái vẫy tay của ông ta, những hạt mưa từ trên trời rơi xuống.

Chỉ một thoáng, những thanh kiếm sắc bén tràn ngập, với sức mạnh vô hạn đã bao phủ cả vùng trời của hẻm núi Lạc Nhạn.

Kiếm quang dâng trào, chói lọi, và cuồn cuộn như dòng thác.

Tướng quỷ hai tay cầm kiếm, đắm chìm trong kim quang, lúc này số lượng phi kiếm quá kinh ngạc, một thanh kiếm trong tay không thể chống chọi lại, mặt nạ bốc khói đen, thân thể hóa gấp ba lần, đồng thời lao về ba hướng cùng một lúc.

Chương 430: Hắc sơn lão yêu 2 “Vô danh vô tướng, nhật nguyệt tề quang!”

Yến Xích Hà lớn tiếng, kim quang kiếm võng bao phủ lấy ba tướng quỷ, âm vang bùng nổ một chùm lửa vàng chói, kiếm quang đan chéo nhau dưới ngọn lửa, nuốt chửng ba bóng đen vào trong một khuôn mặt.

“Thanh kiếm trở lại trong giây lát!”

Sau khi hai thân ảnh nổ tung thành mây khói, Yến Xích Hà dứt khoát ra đòn cuối cùng, những phi kiếm còn lại tập trung trên không, biến thành một thanh kiếm kim quang khổng lồ và chém

thẳng xuống mặt đất.

Âm vang lớn! !

Hẻm núi nổ vang rung chuyển, những tảng đá lở không ngừng lăn xuống, hai bên vách núi sụp đổ thành sườn dốc dưới cú đánh này.

“Ngươi cũng chỉ có hai chiêu đó mà thôi, thực sự còn tưởng ta là người trong giang hồ…… ta chỉ là một người tu luyện thôi!”

Sắc mặt Yến Xích Hà tái mét.

Khua tay phủi bụi, kiếm thuật của tướng quỷ hung dữ, hắn ta liều mạng cũng bị thương nhẹ, phi kiếm liên tục phát nổ đã tiêu hao gần hết pháp lực, chỉ cảm thấy cơ thể nặng nề và trống rỗng.

Bùm! !

Phi kiếm phát huy uy lực, phong lôi xua tan sương mù, tướng quỷ đứng trong hố với thanh kiếm gãy, một cánh tay bị nổ đứt, mũ giáp mặt nạ bị hư hại, trên người chỉ còn lại một chiếc đầu lâu trơ trụi.

“Người không ra người, quỷ không ra quỷ, khó trách không chịu khai tên họ, hóa ra không có mặt mũi nào nhìn người.”

Yến Xích Hà lồng cường tráng, lời nói điềm đạm, đối thủ cấp hạng này – tướng quỷ, ông ta chỉ cần hất ống tay áo là có thể giải quyết.

“……..”

Tướng quỷ không nói gì, trong mắt bùng lên ngọn lửa, xấu hổ không thôi.

Cũng là so đấu kiếm thuật, cuối cùng là không địch được về pháp thuật, dùng pháp thuật thì cũng bỏ qua mà còn bùng phát phi

kiếm, quả thực không biết xấu hổ.

Không biết xấu hổ là không biết xấu hổ, quy củ của thế gian, người thắng có quyền nói, lần này hắn ta coi như xui xẻo.

“Ngươi nhìn chằm chằm ta làm gì, ngươi muốn nói ta không có khả năng chơi sao? Hừ! Nói là đấu kiếm, ngươi lại dùng cơ thể bất tử để ức hiếp cơ thể phàm trần của ta, coi như chơi không được, cũng là ngươi phá lệ trước.”

“Không cần nhiều lời, kết quả đều nằm dưới kiếm.”

Tướng quỷ từ từ đứng dậy, một tay cầm kiếm, tiến về phía Yến Xích Hà nhằm giết.

Yến Xích Hà hai mắt lóe lên, thầm nghĩ thật rắc rối, tướng quỷ lai lịch phức tạp, nếu không có chiến lược tốt để phá vỡ tình hình, trận chiến này vẫn còn tiếp diễn.

Ùng ục !!

Ánh sáng xanh lóe qua, tướng quỷ ngừng lao tới, trước mặt là một thanh kiếm thẳng đứng.

Thật không may, ánh sáng xanh xẹt qua đoạn kiếm bị gãy, cắt bay đầu lâu trên cổ đi.

Cơ thể tướng quỷ chớp lên hai lần rồi nhảy lên không trung để túm lấy đầu của mình, bất ngờ có một luồng ánh sáng sấm sét vụt qua, hắn ta chưa kịp bước một bước thì chiếc đầu lâu đã bị nổ tung thành từng mảnh.

“Thiên địa vô cực, càn khôn mượn pháp!”

Âm thanh chậm hai bước, cơ thể tướng quỷ không đầu giữa không trung bị quang lôi đánh trúng, khói đen tán loạn, sau khi tiếp đất chỉ còn lại một thanh kiếm gãy.

Nhìn kỹ vết nứt, không khó để nhận ra hai chữ ‘biệt khuất’.

“Tiểu tử thối, tôi và hắn ta đấu một cuộc chiến công bằng, tại sao cậu lại chạy qua phá vỡ tình hình?”

Nhìn bóng dáng của Liêu Văn Kiệt chạy xung quanh, Yến Xích Hà không khỏi tức giận, nhìn tướng quỷ chuẩn bị chém dưới kiếm, Liêu Văn Kiệt đột nhiên phá đám. Bây giờ thắng cũng đã thắng rồi, nhưng hai đấu một thắng cũng không công bằng, đồn ra ngoài ông ta cũng không còn mặt mũi nữa, nếu có người có thiện ý nhân cơ hội tung tin đồn thất thiệt, cho rằng ông ta giở trò đoạt lợi, quả thực khó cãi.

“Tôi cũng không muốn phá rối tình hình, nhưng đối thủ quá mạnh!”

“???”

Yến Xích Hà cau mày, trong mắt chỉ có Liêu Văn Kiệt nhảy cẫng lên, không có gì khác……..

Huh!!

Những gợn sóng trước mặt lắc lư, một ánh rìu chợt lao tới, Yến Xích Hà hai mắt đột nhiên giật giật, hai tay cầm kiếm đón đỡ, bị bật với sức mạnh quá lớn và văng ra cách đó hơn chục thước.

Bang !!

Một cuộn lớn các sợi chỉ đỏ quấn lấy nhau để chống lại tác động, dù vậy, vẫn khiến Yến Xích Hà cắn răng chịu đựng.

“Lần sau nếu gặp phải khó khăn, nhớ là dẫn người đi, đừng để chạy đến bên cạnh ta.” Yến Xích Hà tức giận trừng mắt nhìn Liêu Văn Kiệt, chỉ cảm thấy cổ sực lên vì nghĩ lại còn rùng mình.

Ông ta khua tay đưa đại kiếm tới, đặt tay trái vào chân, rút tên

và căng cung, nín thở lắng nghe những thay đổi xung quanh.

Không phải ông ta khoe khoang về khả năng mắt nhìn thấu xung quanh và tai nghe được tám hướng, ông ta vẫn luôn có khả năng này.

Huh!!

Chiếc rìu khổng lồ xẹt qua gáy lao đến bất ngờ, không hề báo trước, Yến Xích Hà lúng túng chạy về phía trước, ố gắng thoát khỏi mối đe dọa bị chặt đầu.

Búi tóc lại bị cắt đứt, một mũi tên bắn ra khi vừa xoay người ngã xuống đất, bắn ra một cách tĩnh mịch.

“Sắp chết rồi, thật muốn nhấn chìm trong nước mà chết.”

Miệng oán hận liên tục, Yến Xích Hà thu hồi cung tên, trường kiếm trong tay xuất ra vạn kiếm quyết, kim quang dày đặc trút xuống, từng lớp từng lớp lan tỏa, bảo vệ ông ta giữa kiếm trận.

Thân kiếm vù vù, không ngừng rung chuyển đồng bộ, Yến Xích Hà một lần nữa kéo cung lên, cẩn thận đề phòng những động tĩnh bất thường xung quanh.

Vừa rồi còn chưa tính, không hiểu rõ bộ sách võ công của đối thủ, bất cẩn rồi, lần này sẵn sàng chiến đấu, chỉ cần đối thủ dám xông vào kiếm trận, ông ta có tự tin sẽ giết hắn ta trong một cú đánh.

Liêu Văn Kiệt giương cánh đáp xuống, trận kiếm kim tiền bốc hơi máu, thay vào đó là hai thanh trường kiếm, một đen một kim, lui về canh giữ phía sau Yến Xích Hà.

Ùng ục ~~

Chương 431: Lên đường bình an, ta tiễn ngươi một đoạn 1 Bên

người, thanh kiếm vang lên dị thường, Yến Xích Hà còn không có nghĩ tới thì mũi tên phá tà bắn thẳng đến.

Sau lưng ông ta, Liêu Văn Kiệt vạch một đường chỉ đỏ dưới chân, bảy tám bàn tay lớn màu đỏ in xuống từ phía.

Mũi tên phá tà lại bay lên không trung, bàn tay quỷ màu đỏ nắm lấy một hư ảnh, trước khi Yến Xích Hà kịp phản ứng, hư ảnh đã biến mất ngay lập tức và không còn gì ở giữa bàn tay quỷ đang siết chặt.

“Đối phương tinh thông yêu pháp, cậu yểm hộ tôi, tôi sẽ lấy cạn máu của hắn ta, xem hắn ta trốn ở chỗ nào……..”

Đang nói chuyện, Yến Xích Hà dừng lại, chỉ bởi vì Liêu Văn Kiệt giương cây cung trong tay hắn, dây cung căng tròn, mũi tên hướng về phía đông kiên định.

Ở đó, vài sợi chỉ đỏ tự động đậy không theo chiều gió, trông rất vênh váo.

Đột nhiên, sợi chỉ đỏ biến mất tại chỗ, khi xuất hiện trở lại, đã đến phía nam của hai người.

“Không biết dùng cung thì giao cho tôi, cậu tay chân chậm chạp quá.” Yến Xích Hà hai mắt sáng lên, thuận tay nắm lấy mũi tên, lúc này sợi chỉ đỏ đột nhiên thay đổi vị trí, dây cung căng tròn, một mũi tên xuyên qua không trung.

Tiếng xì xì!

Tiếng mũi tên xuyên thủng áo giáp cứng rắn giống như xé rách một mảnh vải, giây tiếp theo, mũi tên phá tà sáng chói lọi, cùng với thân thể của tướng quỷ nổ tung.

“Hai tướng quỷ một sáng một tối, một võ nghệ vô song, một tinh thông yêu pháp, nhưng may mà không đối đầu với hai người

họ cùng một lúc, nếu không hôm nay thực sự nghẹt thở."

Yến Xích Hà ngồi bệt xuống đất, nhìn tấm màn buông xuống sườn núi, cười nói: "Đã qua rồi, thế lực của Hắc sơn lão yêu ở âm phủ, ông ta có gia nghiệp lớn, cho dù là vì địa bàn của mình thì cũng sẽ không tiếp tục điều động binh tướng, sau này cậu gặp phải tay chân của Hắc sơn lão yêu, tránh xa một chút thì sẽ không có chuyện gì."

"Tôi không nghĩ vậy….."

Liêu Văn Kiệt tay chụp lấy lưỡi kiếm, lấy máu tươi viết lên hai thanh trường kiếm: "Đổi lại tôi là anh cả, em trai bị ức hiếp, trận này nói sao cũng phải đòi lại, nếu không sau này ai muốn theo tôi."

"Này, cậu cậu đừng miệng quạ nữa!"

Yến Xích Hà nhảy lên tại chỗ, giương tên lên cung, cẩn thận nhìn xung quanh.

Đột nhiên, mây đen mù mịt khắp nơi, bốn bề gợn sóng đen kịt phía bầu trời, mây u ám trên không trung của hẻm núi Lạc Nhạn thật ảm đạm, cả thế giới xoay chuyển.

Gió tà gào thét, quỷ khí dày đặc cực độ, giữa trời đất xám xịt, quân trận xác xơ dàn hàng ngay ngắn.

Phóng tầm mắt qua quân trận có thể thấy, xương khô chất đống cùng quỷ phó bao vây xung quanh một bóng người mặc áo giáp đen đang ngồi vững chắc trên bạch cốt vương tọa (ngai vàng).

Mặt nạ đen kịt che kín khuôn mặt, những khe hở trên áo giáp tràn ngập khói đen, áp lực vô hình từ trong cơ thể tỏa ra khiến người ta sợ hãi, không dám nhìn đối diện.

Hắc sơn lão yêu!

“Một nhân gian tốt lành, lát sau sẽ biến thành quỷ vực, cuối cùng là ma khí của lão yêu này lại ngập trời, có thể thay trời đổi mệnh, vẫn là thực sự không có chút hy vọng nào trên thế giới này?” Yến Xích Hà tự lẩm bẩm một mình, với một nụ cười nhạt trên khuôn mặt.

Liêu Văn Kiệt cau mày nhìn về phía cách đó không xa, không chỉ có hắn và Yến Xích Hà, mà có cả các nữ quỷ bị đưa xuống âm phủ, bao gồm cả Ninh Thái Thần.

“Yến đại hiệp, bây giờ không phải là lúc phát biểu cảm nghĩ đâu, ông có mấy phần thắng?” Liêu Văn Kiệt nhỏ giọng hỏi.

“Cái gì, lúc nào rồi, cậu còn nghĩ tới phần thắng?”

Yến Xích Hà kinh ngạc nhìn Liêu Văn Kiệt, đồng thời truyền âm nói: “Cơ hội thắng chưa tới một phần mười, tôi liều cái mạng già này, cũng không hẳn là không có chút phần thắng nào.”

“Vậy mà chỉ có một phần thắng, ông chắc chứ?”

Liêu Văn Kiệt bĩu môi về phía Ninh Thái Thần, mười mấy nữ quỷ co lại thành một đoàn, buông bỏ cơ hội sống mà nằm tại chỗ chờ chết, chỉ có Tiểu Thiện và Tiểu Thanh mang theo Ninh Thái Thần, khắp nơi tìm kiếm đường thoát khỏi Âm ty.

Tại địa bàn của Hắc Sơn Lão Yêu, không có sự đồng ý của hắn, muốn đi đâu có dễ dàng như vậy, một người hai quỷ giãy dụa bất lực, tựa như con ruồi mất đầu mà đi lung tung.

“Ta chắc chắn!”

Yến Xích Hà khẽ cắn môi: “Cũng là vì bọn họ, cơ hội thắng mới chưa đến một phần, nếu không, miễn cưỡng hai phần mười không thành vấn đề”

“Ông muốn mời thần?”

“Trên thế gian này làm gì có thần…”

Yến Xích Hà nỉ non, sau đó kiên định nói: “Quyển Kinh Kim Cang đó ẩn chứa phật pháp vô biên, chỉ cần ta có thể đến gần Hắc sơn lão yêu, một mạch làm nó phát nổ, Hắc sơn lão yêu không chết cũng bị tổn thương nguyên khí nặng nề.”

Kinh Kim Cang!

Liêu Văn Kiệt nhíu mày, cảm thấy quyển Tịnh Thiên Địa thần chú trong tay cũng không phải vật tầm thường, sức bùng nổ cũng không kém Kinh Kim Cang chút nào.

Nếu như Kinh Kim Cang không thể nổ chết Hắc Sơn lão yêu, hắn không ngại dùng Tịnh Thiên Địa thần chú nổ thêm phát nữa.

Giây phút sinh tử, mấy thứ như pháp bảo đều là vật ngoài thân, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, bất kỳ lúc nào có thể sử dụng huyết sắc niệm lực, ma tính xâm nhập càng sâu cũng tốt hơn là không giữ được cái mạng nhỏ này.

Nếu như không thắng nổi Hắc sơn lão yêu…

Vậy thì tìm cách gia nhập quân đối phương, hai tên tướng quỷ vừa mới chết, bây giờ chính là lúc Hắc Sơn lão yêu thu nạp hiền tài, hắn chỉ là kẻ bất tài, nhưng lại là người hiền lương.

“Tôi yểm trợ ông.”

Liêu Văn Kiệt khẽ cắn môi, từ trong ngực lấy Tiểu Hoàn Dương Đan ra, rút kiếm cắt ra hai nửa.

Chương 432: Lên đường bình an, ta tiễn ngươi một đoạn 2 “Ồ, thì ra cậu vẫn còn loại linh dược tiên gia này, sao không lấy ra sớm?”

Mùi thuốc xộc vào mũi, Yến Xích Hà chỉ ngửi ngửi một cái,

liền cảm thấy tinh thần hưng phấn, tâm trạng sảng khoái, đắc ý truyền âm nói: “Có viên thuốc này tương trợ, mặc dù cơ hội thắng chưa đến hai phần, nhưng cũng không chênh lệch mấy.”

Sau đó, trước vẻ mặt sững sờ của ông ta, Liêu Văn Kiệt cất đi một nửa Tiểu Hoàn Dương Đan, rút kiếm lần nữa cắt một nửa còn lại thành hai phần.

Đến lúc vào tay ông ta, Tiểu Hoàn Dương Đan chỉ còn một phần tư, không đủ, đến nhét kẽ răng cũng đều khó khăn.

Yến Xích Hà: (? ? ‴? ?)

“Đồ tốt nên muốn dùng tiết kiệm chút, nếu Yến đại hiệp chê ít, vậy đừng ăn, tôi giữ lại lần sau dùng.” Liêu Văn Kiệt đem phần Tiểu Hoàn Dương Đan lớn hơn bỏ vào miệng.

“Nói như kiểu còn có lần sau vậy…”

Yến Xích Hà im lặng, trông thấy Liêu Văn Kiệt có ý muốn cướp lại Tiểu Hoàn Dương Đan, vội vàng nuốt xuống, nhai một cách khô khốc, sau đó vẻ mặt buồn rầu.

Ăn quá nhanh, trực tiếp ném vào cổ họng, chẳng nếm được mùi vị gì.

Tuy viên thuốc chỉ có một phần tư, nhưng dược hiệu quả thực không tồi, Yến Xích Hà hít sâu một hơi, xóa sạch cảm giác trống rỗng bất lực, hai mắt nhắm lại, kim quang ẩn giấu.

Bên cạnh, Liêu Văn Kiệt cũng hít sâu một hơi, ăn Tiểu Hoàn Dương Đan, chủ yếu là vì bổ máu.

Trước đó đổ máu quá nhiều, e là nếu lại bị lần nữa, cơ thể sẽ không chịu nổi.

Bổ máu được hơn một nửa, hắn đem hai trường kiếm Hắc,

Kim cất vào sau lưng, kiếm tiền đồng trải rộng ra từng dãy, vết thương trong lòng bàn tay nhỏ máu, nhen nhóm ánh sáng nóng bức, đỏ rực như lửa.

“Kiếm hóa vạn thiên, phong hỏa thần binh như luật lệnh!”

Yến Xích Hà hét lớn một tiếng, xuất ra kiếm thần hóa thành muôn vàn kiếm quang, xách theo cổ áo Liêu Văn Kiệt, ngự kiếm bay lên không trung, vô số Kim Quang kiếm ảnh hộ tống, xông thẳng đến vùng bằng phẳng ở cuối pháp đài bạch cốt.

“Bắt lấy bọn chúng.”

Phía trên pháp đài, Hắc sơn lão yêu ngồi vững tại chỗ, quỷ bộc hai bên trái phải lĩnh mệnh, vung vẩy trận kỳ trong tay.

Thoáng chốc, gió mạnh rít gào, quỷ binh trong quân trận giơ cao đao kiếm, gió xoáy khí đen cuồn cuộn trải rộng, tướng quỷ khống chế chiến mã xương cốt, dẫn đầu đại quân xông lên không trung.

Khói đen mù mịt, dày đặc không tản, gió lạnh rung chuyển vạn lý bình nguyên, tư thế tấn công tựa như cơn lũ bất ngờ trút xuống, mênh mông cuồn cuộn, không thể ngăn cản.

“Giết!”

Ánh mắt Yến Xích Hà hung dữ, chờ thời khắc kiếm quang đụng vào quỷ quân, oành một tiếng phi kiếm nổ tung.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm------

Từ xa nhìn lại, chỉ thấy kim quang thành chùm, tức khắc đâm vào khói đen dày đặc, sau đó kim quang từ trong ra ngoài nổ tung, tốc độ xông pha chiến đấu không giảm trái lại còn tăng.

Yến Xích Hà đứng trên phi kiếm, bất chấp hậu quả mà thiêu

đốt pháp lực, niệm lực, liều mạng khởi động kiếm ý, tấn công nhanh chóng, quần áo quanh thân vang tiếng sột soạt.

Phía trước, tướng quỷ lĩnh quân dùng chiến mã làm lá chắn, giơ kiếm chém giết về phía trước, ông ta chẳng hề liếc mắt nhìn, phất tay nắm lấy cổ áo Liêu Văn Kiệt tiến về phía trước.

Lấy người ngự trận, lấy trận làm mũi tên, kiếm võng đỏ thẫm gào thét vù vù, khiến tướng quỷ cả người lẫn ngựa bị mài như mài đá, mài đến mức biến thành tro bụi.

Xung phong liều chết được nửa đường, phi kiếm tự nổ không còn gì, Yến Xích Hà cắn chóp lưỡi, phun ra một ngụm máu, cưỡng ép nghịch chuyển, lần nữa triệu hồi hơn trăm phi kiếm.

“Hình thần như kiếm!”

Ông ta hét lớn, tâm niệm kết nối với hơn trăm thanh phi kiếm, người và kiếm khí tức liên kết, một luồng kiếm ý mạnh mẽ trùng kích quật khởi.

Hơn trăm thanh phi kiếm vây quanh, kim quang diễm hỏa bừng bừng, đảo loạn luồng khí vô biên, hóa thành lốc xoáy cuồng bạo, lần thứ hai tăng tốc, nhanh chóng phóng tới pháp đài bạch cốt.

Trong chốc lát, khói đen nồng nặc trôi nổi bồng bềnh, ánh lửa tung tóe, âm thanh leng keng không ngừng bên tai.

Vào lúc lốc xoáy ngừng lại, khoảng cách đến pháp đài phía trước chỉ còn hơn trăm mét.

Yến Xích Hà liên tục phóng chiêu, sức lực bị rút hết, đưa một thanh phi kiếm cho Liêu Văn Kiệt đứng vững, nhờ vào trận địa Kiếm Kim Tiền yểm hộ, rút mũi tên dựng cung, bắn ra ba mũi tên phá tà cuối cùng.

Ánh sáng vụt qua, ba chùm kim quang phá tan kẽ hở của quân trận, xông thẳng vào Hắc sơn lão yêu.

“Cũng thường thôi!”

Hắc sơn lão yêu phất tay, khói đen nổi lên cuồn cuộn, oan hồn dây dưa, ba mũi tên phá tà xông vào trong, kim quang thất thủ, lúc rơi xuống đất bị nhuộm thành ma tiễn đen kịt.

Ánh sáng Kiếm Kim Tiền trận tiêu tán, Liêu Văn Kiệt thu hồi một lượng lớn kim quang, một tay đè lại bả vai Yến Xích Hà, mượn lực gập thân, vận chuyển sức lực toàn thân, xuất ra Thiên Tàn cước lần thứ hai trong hôm nay.

Kình khí ập vào, thanh trừ âm binh xung quanh, ánh lam càn quét, chém đứt hai hàng âm binh sau cùng.

Lúc này, phía trước không còn trở ngại!

“Hình thần như kiếm!”

Yến Xích Hà đang giả chết đột nhiên tinh thần tỉnh táo, một chưởng đẩy Liêu Văn Kiệt tới góc pháp đài, sau đó phun ra một ngụm máu tươi, tay nắm lấy thanh kiếm dưới chân, người kiếm hợp nhất, hóa thành kim quang rít gào, xông thẳng về phía Hắc sơn lão yêu.

“Kiếm đúng là kiếm tốt, còn người cũng chỉ bình thường thôi.”

Hắc sơn lão yêu phê bình một câu, không nhanh không chậm gỡ mặt nạ xuống, lộ ra đầu lâu hai mắt tối mịt.

Dưới cằm đầu lâu mở ra, thả ra vô số oan hồn lệ quỷ, trong chốc lát âm thanh hu hu vang lên, ác quỷ hung lệ dây dưa một chỗ, vô số đầu lâu chồng chất, kêu lên oán thán hướng kim quang vọt tới.

“Bàn Nhược Ba La Mật!”

Chương 433: Lên đường bình an, ta tiễn ngươi một đoạn 3 Tâm thần bất ổn, Yến Xích Hà hét lớn một tiếng, xua tan ma âm đòi mạng, sau một hồi, kiếm thế bỗng nhiên chậm lại một nhịp.

Cũng chính là một nhịp này, oán quỷ quấn chân xông lên, hắc khí vô biên gắt gao vây quanh ông ta, điên cuồng tấn công vào tai mắt mũi miệng.

“A a a --------”

“Thiên địa tự nhiên, uế khí phân tán, động trung huyền hư, hoảng lãng thái nguyên.”

Chính lúc Yến Xích Hà kêu gào thảm thiết, một bóng người từ dưới pháp đài vọt lên, coi thường oán quỷ kêu rên, một bạt tay vỗ mạnh sau lưng Yến Xích Hà.

Liêu Văn Kiệt dùng huyết sắc niệm lực, che đậy huyết quang trong mắt, gắng sức đẩy Yến Xích Hà từ trong vòng vây quỷ vật ra ngoài.

Bầy quỷ thay đổi mục tiêu, nhe nanh muốn vuốt nhào về phía Liêu Văn Kiệt, gần tới quanh người hắn nửa mét, bị vầng sáng xanh lam nổ tung văng ra ngoài

Tịnh Thiên Địa thần chú, trước khi ra tay đã được Liêu Văn Kiệt nhét vào ngực, trừ cái này ra, trên cổ tay hắn còn đeo phật châu, trên cổ đeo Thật Tự Giá và bùa hộ mệnh của đời sau Trương Thiên Sư.

Trang bị đầy đủ, chỉ thiếu một bộ giáp tiền đồng.

“Ồ, đây là pháp bảo gì vậy…”

Hắc sơn lão yêu hứng thú, phía đối diện, Yến Xích Hà cầm

kiếm chém giết quỷ bộc, nhìn cũng không thèm nhìn.

“Tà ma ngoại đạo, làm loạn chúng sinh, vậy thử xem trường kiếm trong tay Yến mỗ có sắc bén hay không!”

Yến Xích Hà hét lớn, hai tay chống kiếm, pháp lực bị rút sạch, lần nữa tiến vào cảnh giới người kiếm hợp nhất, cơ thể và trường kiếm gộp lại, cũng tắm kiếm quang phá tà, mũi kiếm sáng rực, đâm thẳng vào lồng ngực Hắc Sơn lão yêu.

Xoẹt!

Một nhát kiếm đâm vào, Yến Xích Hà vẻ mặt vui mừng, liền sững sờ ngay tại chỗ, bởi vì bên trong áo giáp của Hắc Sơn lão yêu toàn thân trống rỗng, có thể, đây không phải là bản thể chân thân của hắn.

“Tên tiểu đạo sĩ nhà ngươi, cũng có chút thú vị.”

Hắc Sơn lão yêu chậm rãi ngoảnh đầu, thu lại ánh mắt nhìn Liêu Văn Kiệt, nói với Yến Xích Hà: ” Nhà ngươi thích hàng yêu trừ ma đến thế, vậy thì hợp làm một thể với bản vương, sau là trở thành yêu ma là tốt rồi.”

Khói đen tràn lan, từ trong kẽ hở áo giáp của Hắc Sơn thoát ra, hóa thành từng bàn tay của quỷ tóm lấy toàn thân Yến Xích Hà, kéo ông ta vào trong ngực.

Cơ hội tốt!

Yến Xích Hà không kịp nghĩ nhiều, móc ra Kinh Kim Cang sau lưng, một tay vén mở, một bạt tay đập lên đầu lâu của Hắc sơn lão yêu.

“Cưu Ma La…”

Hắc Sơn lão yêu chỉ kịp đọc một nửa tên, liền bị xiềng xích

phạn văn trên Kinh Kim Cang bó lấy sít sao, cơ thể không thể động đậy, bị ngọn lửa Phật quang thiêu đốt đến mức khí đen tán loạn.

“A a a -------”

“Lão yêu, lên đường bình an, ta tiễn ngươi một đoạn!”

Yến Xích Hà lăn mình vài vòng, tránh xa Hắc Sơn lão yêu mình đầy phật vị, đầu ngón tay lau khóe miệng, vẽ phạn ngữ ‘Bàn Nhược Ba La Mật’ lên trời cao.

“Nổ! !”

Một tiếng hét chói tai qua đi, trên pháp đài bạch cốt vọt lên kim quang vạn trượng, chùm ánh sáng lớn xuyên qua bóng tối, xua tan khí lạnh, khiến thế giới này hóa thành lò nung màu vàng.

Cơ thể Hắc Sơn lão yêu bị trói lại, loạng choạng bên trong kim quang, từng chút từng chút mà bị tan rã, không chỉ có hắn, cứ hễ là âm binh quỷ tốt tới gần, đều bị kim quang chiếu rọi, tan thành mây khói.

Thế quân đại loạn, đám âm binh trước đó còn tiến lên cứu giá, giờ phút này khiếp sợ sức mạnh của kim quang, đều bỏ chạy xa nhất có thể.

Một lát sau, kim quang tiêu tán trong không trung.

Liêu Văn Kiệt bò lên khu vực xương trắng đổ sụp, từ trong mảnh xương vụn, đào ra một cánh tay của Yến Xích Hà.

“Phi, phi, phi----”

Khóe mắt Yến Xích Hà rơi lệ, miệng mũi phun ra một mảng bụi trắng, không kịp thở dốc, nói nhanh: “Mau chạy đi, tôi nghi ngờ tên yêu quái này vẫn chưa chết, nếu còn không đi thì chúng ta liền thoát không được.”

Vừa nói xong, vạn lý bình nguyên ầm ầm rung động, khắp nơi gợn sóng chập chùng, nếu nói đây là biển đen lớn, vậy thì, ắt sẽ có Cự thú từ trong kia mà nhảy ra.

“Yến đại hiệp, còn có bao nhiêu phần thắng?”

“Cậu lấy kiếm ra, chém cổ tôi rồi tự vẫn đi.”

“Cắt cổ coi như xong, chết tử tế không bằng sống ỷ lại, nếu thật sự chạy không được, chúng ta nhận Hắc Sơn lão yêu làm đại ca, nhẫn nhục nằm vùng từ mười đến trăm năm.”

Liêu Văn Kiệt đưa ra dây đỏ trong tay, quấn lên ngực và bụng Yến Xích Hà, ở phía sau quỷ thủ dang ra thành cánh, bay thẳng lên bầu trời: “Rồi sẽ có ngày bị vây khốn đến chết, chúng ta sẽ hợp lại đánh bại ông ta, đem xương sọ của ông ta làm bô, tôi dùng xong ông dùng, ông dùng xong tôi lại dùng. . .”

“Ý không tồi, nhưng nơi này là âm ty, thân thể máu thịt chờ đợi trong thời gian dài sẽ chỉ biến thành một bộ xương khô thôi, đến lúc đó cho cậu cái bô cậu cũng không tiểu được.” Yến Xích Hà tay chân buông thõng, hữu khí vô lực hừ hừ nói.

Mấy lần liều mạng ra chiêu lớn, lại bị ác ma mà Hắc sơn lão yêu luyện hóa được nhập vào cơ thể, tuy có hào quang Đức Phật xuôi đuổi tà ma, sẽ không lưu lại hậu di chứng gì nhưng đèn cạn dầu một giọt cũng không dư thừa, nói ít cũng phải điều dưỡng tầm dăm ba tháng mới có thể khôi phục hoàn toàn trạng thái khỏe mạnh.

“Vậy thì đem xương sọ của ông ta ném tới nhân gian, xây cái nhà vệ sinh công cộng cho mọi người cùng nhau dùng.”

“Được đấy!”

Yến Xích Hà cười gật đầu, thân thể yếu ớt bị âm khí thổi một cái, kịch liệt ho khan.

“Mấy người các ngươi, Hắc sơn lão yêu sắp tới rồi, không muốn chết thì mau nhanh lên.”

Chương 434: Một chưởng! Ngươi chết! Ta sống. 1 Cánh quỷ thủ lao xuống kề sát đất, Liêu Văn Kiệt tốc độ nói chuyện rất nhanh, khiến hơn mười nữ quỷ mau chóng theo sát. Hiệu quả như dự đoán, những nữ quỷ này e sợ uy danh của Hắc sơn lão yêu, không dám trắng trợn cùng hắn đối đầu, nơm nớp lo sợ quỳ rạp trên mặt đất, không muốn cùng Liêu Văn Kiệt rời đi.

“Đi thôi, tự thân mình cũng khó giữ nổi rồi, cậu còn giả bộ tâm địa Bồ Tát cái gì!”

Yến Xích Hà ỉu xìu líu nhíu nói một tiếng, quay đầu nói với nhóm nữ quỷ: “Các ngươi không muốn cùng chúng ta rời đi, ở lại âm ty chỉ có một con đường chết, đơn giản là chết sớm hay chết muộn mà thôi. . . Đi đi, trà trộn vào bên trong đám âm binh, có lẽ có thể chết muộn hơn một chút.”

Nghe được lời của Yến Xích Hà, nhóm nữ quỷ liên tục gật đầu, cả người bay lên, chạy thục mạng len lén trốn đến đường đi của âm binh.

“Mỗi người đều có số, không cưỡng cầu được, đôi khi không phải cậu muốn cứu là có thể cứu được.” Yến Xích Hà chỉ mấy hũ tro cốt trên mặt đất, nhóm nữ quỷ vì muốn chạy thoát thân, đều từ bỏ hết cơ hội đầu thai chuyển thế.

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, vỗ cánh đã tìm đến chỗ ba người Ninh Thải Thần, dây đỏ quấn lên, đem hai quỷ một người này mang lên giữa không trung.

Xung quanh tiếng nổ vang rung động, tần suất đập cánh của bàn tay quỷ càng lúc càng nhanh, mấy lần vỗ cánh, bay thẳng lên bầu trời cao đen kịt.

“Tiểu tử thối, cậu. . . cậu dùng môn ma công kia rồi?”

Phát giác được luồng không khí trên người Liêu Văn Kiệt thay đổi, Yến Xích Hà buột miệng thốt lên: “Tôi nhớ cậu từng nói, môn ma công này rất tà môn, một khi đã xoay chuyển rồi, muốn dừng cũng không dừng được.”

“Đã phải chạy trối chết rồi, còn gì mà ma công với không ma công, hơn nữa, tôi được lựa chọn sao?”

“Có, cậu cho tôi xuống đi, chết cùng một chỗ với cậu không đáng, tôi cũng không muốn nhiều năm về sau lúc hài cốt được người ta phát hiện, bị đánh cái ô danh đồng bọn của ma đạo.”

“Điều này chỉ sợ không được, đem ông ném xuống, xương sọ của ông chắc sẽ bị Hắc Sơn Lão Yêu cầm lấy đi làm cái bô mất.”

Ánh đỏ trong mắt Liêu Văn Kiệt dần dần rõ ràng hơn, tơ đỏ lấy ra vỏ kiếm và trường kiếm của Yến Xích Hà , hỏi: “Yến đại hiệp, làm thế nào để mở ra hướng đi về nhân gian của đường âm dương?”

“Trong nháy mắt khi bảo kiếm ra khỏi vỏ, cậu đem kiếm hướng phía trước bắn đi ra là được. . . Dùng cung của tôi bắn đi, cậu không phải chủ nhân của kiếm, không có cách nào tuỳ tiện mở ra Quỷ Môn quan giống như tôi.”

Yến Xích Hà nói xong, thở dài một tiếng: “Cậu hẳn phải biết, dù có đến được nhân gian, Hắc Sơn Lão Yêu cũng có thể đuổi theo.”

“Không sai, nhưng ở âm ty một phần thắng cũng coi như không có, đến nhân gian rồi, chí ít còn có một chút xíu khả năng chạy thoát.”

Đợi lúc trường kiếm ra khỏi vỏ trong tức khắc, Liêu Văn Kiệt rút kiếm dựng cung, xé rách một đường ánh sáng thông đạo ở phía

trước, mang theo hai người hai quỷ xông ra khỏi âm minh quay về nhân gian.

Âm ty tối đen không ánh sáng, nhân gian mây đen bao phủ, Liêu Văn Kiệt tùy ý chọn một hướng đi ít có người ở nhất, vỗ cánh bay về hướng rừng sâu núi thẳm.

Ầm ầm!

Màn trời cuồn cuộn đen kịt, ù ù tiếng sấm rền vang dội trên đường chim bay giữa trời, một giây sau, bóng đen to lớn xông ra từ tấm màn đen, cuốn ngược âm khí vô biên buông xuống nhân gian.

Đó là một tòa thành trì hài cốt trộn lẫn với đất đen đắp lên mà thành, tường ngoài cao ngất, trong thành trì, từng ngọn đèn lửa quỷ xanh đang nhún nhảy, lúc sáng lúc tối. Binh lính thủ thành khua khua binh khí, hoặc vung cây roi quất xiềng xích tù nhân, âm thanh của lệ quỷ kêu rên như khóc giống như rống, âm ma đòi mạng vang vọng đất trời..

Trời cao gằn giọng từng cơn, nương theo tiếng khóc kinh sợ của lệ quỷ mà mềm lòng, đè áp bầu không khí chết chóc ngưng trọng cuồn cuộn trải rộng ra, thiên địa nhất thời yên lặng đìu hiu, uy thế vô biên làm cho người ta sợ hãi.

“Thôi huynh, nhanh hơn chút nữa, phía sau yêu quái sắp đuổi tới rồi !”

“Đây đã là tốc độ nhanh nhất rồi.”

Liêu Văn Kiệt cắn răng nói, quay đầu nhìn về sau lưng, lại khẽ cắn môi, tốc độ nhanh hơn ba phần không thôi.

Sự thật lần nữa chứng minh, là người đều phải bị dồn ép mới được, không đến cùng đường mạt lộ, căn bản cũng không rõ tiềm lực của chính mình nằm ở đâu.

“Tòa thành trì này, chẳng lẽ là. . . Uổng Tử thành! ?”

Yến Xích Hà bị dây đỏ buộc lấy, cả người đung đưa giữa không trung, tựa hồ là nhìn ra rồi, có chết hay không không quan trọng, một chút cũng không sốt ruột.

Ông quan sát tỉ mỉ thành trì càng ngày càng gần kia, lẩm bẩm một mình : “Bị Kinh Kim Cang diệt đi chính là hóa thân của Hắc Sơn Lão Yêu, cho nên Uổng Tử thành mới là bản thật của ông ta . . . Cũng không đúng, niên đại của Uổng Tử thành không thể kiểm chứng, muốn thành tinh thì sớm đã thành tinh. . .”

Lẩm bẩm nửa ngày, Yến Xích Hà suy đoán, Hắc Sơn Lão Yêu buông bỏ đầu lâu xương cốt của bản thể, đem Uổng Tử thành luyện hóa thành chân thân mới hoàn toàn khống chế được tòa thành trì này.

Cứ như vậy, cũng là lý giải được vì sao Hắc Sơn Lão Yêu có thể dễ như trở bàn tay chiếm lĩnh Uổng Tử thành, vì sao trong cơ thể ông ta có nhiều hung thần ác sát như vậy, bởi vì bản thể của ông ta cũng là một tòa giam đại ngục, thứ không thiếu nhất, chính là lệ quỷ hung hồn.

Nhưng dù là như thế nào, Hắc Sơn Lão Yêu có thể đem Uổng Tử thành đến nhân gian, cũng có chút ý vị thâm trường.

Rầm rầm!

Chương 435: Một chưởng! Ngươi chết! Ta sống. 2 Thành tường vỡ ra từng đường từng đường kẽ hở, đầu lâu xương cốt gạch đá rơi xuống, mở ra chút con mắt to màu xanh lửa quỷ, cửa thành tựa như miệng lớn sâu thẳm, chậm rãi mở ra: “Đạo sĩ thúi, các ngươi hủy đi hóa thân bên ngoài của bổn vương, cho dù có chạy trốn tới chân trời góc biển, ta cũng sẽ không bỏ qua cho các ngươi!”

Thanh âm trầm trầm giống như sấm rền, tốc độ di chuyển của Uổng Tử thành đột nhiên tăng lên, ở nơi hành động nghiền ép một đường khe rãnh cực lớn, uy thế vô lượng giống như không thể nào ngăn cản.

Ma âm xuyên tai, Yến Xích Hà không có pháp lực hộ thân, trợn trắng mắt cười hì hì ngây ngốc, Ninh Thải Thần cũng vậy. Chỉ có Tiểu Thiện và Tiểu Thanh sắc mặt biến đen, giương nanh múa vuốt hóa thành lệ quỷ, một trái một phải nhào tới Liêu Văn Kiệt.

Đùng! x2

Một tay thuận lại trở thêm một tay, hai lòng bàn tay hạ xuống dưới, hai nữ quỷ liền ngừng lại.

Ánh đỏ trong mắt Liêu Văn Kiệt khó mà áp chế, dừng một cái, vỗ cánh phóng đi lên không trung, không trốn không né, trực tiếp đi vào Uổng Tử thành trên không.

“Tiền có thể đuổi quỷ, tài có thể gọi thần!”

Liêu Văn Kiệt năm ngón tay mở ra, lòng bàn tay giơ ra một đồng tiền: “Tiếp ta một chiêu Tiễn Sơn Đồng Hải, xem xem ông có phải là lệ quỷ sống lưng cứng rắn của Uổng Tử thành không, không muốn quỳ gối làm vật cản hay dùng vật thần thông vàng bạc đuổi quỷ trong tay tôi, tội nghiệt càng thêm nặng!”

Rầm rầm — --

Theo tay Liêu Văn Kiệt lật áp xuống, tiền đồng nhiều như mưa rào, vung lên ào ào rồi rơi xuống.

Một giây sau, mưa rơi càng nặng hơn, thể tích tăng lên dữ dội, tựa như sông lớn cuồn cuộn tuôn trào không ngừng. Lại qua một giây tiếp theo, thể tích lại tăng lên gấp trăm lần nghìn lần, hồ nước màu vàng óng như biển lớn bao phủ cả bầu trời.

Ánh vàng cao vạn trượng che khuất bầu trời, như núi non, như đảo lớn, so sánh với Uổng Tử thành còn lớn hơn mấy lần, mang theo thế mạnh vô biên, ầm ầm từ trên trời giáng xuống.

Ầm! ! !

Trong tiếng nổ vang rung trời, núi Kim sơn bao lấy Uổng Tử thành đè xuống, dễ dàng nghiền nát tường viện lầu các của thành trì, đem nó từ giữa không trung đánh cho rơi xuống, gắt gao đè ép trên mặt đất.

Sự va chạm trong nháy mắt, ánh lửa quỷ ảm đạm, ngọn lửa dập tắt. Âm binh chạy trốn bốn phía, lệ quỷ hung hồn ngửa mặt lên trời gào thét, thân thể không chịu nổi sức nặng, cùng tường viện lầu các đồng loạt vỡ nát.

Từ nơi xa nhìn lại, nơi mây đen tụ hợp lại giữa đất trời bỗng dưng xuất hiện thêm một ngọn núi Kim sơn, phía dưới chấn động liên tục, giống như có tà vật muốn thoát khốn mà ra.

“Chung quy là vàng bạc chi vật tội nghiệt càng thêm sâu nặng. . .”

Liêu Văn Kiệt đôi mắt đỏ thẫm, phất tay ném cuốn sách nhỏ ” Tịnh thiên địa thần chú” xuống dưới, vững vàng dán trên đỉnh ngọn núi Kim sơn.

Thiên địa tự nhiên, uế khí phân tán, động trung huyền hư. . .

Trung sơn thần chú, nguyên thủy ngọc văn. . .

Ma vương thúc thủ, thị vệ ngã hiên, hung uế tiêu tán, đạo khí ở lại.

Lập tức tuân lệnh!

93 chữ lớn màu xanh từ sách tản ra, chồng chất bao trùm núi

Kim Sơn, khí tức nối thành một mảnh cộng minh, trấn áp cho Uổng Tử thành không còn cách nào vùng lên.

“A, đây, đây là. . .”

Ninh Thải Thần tỉnh táo lại, nhìn về phía dưới đỉnh núi kim quang lóng lánh, ra sức nuốt mạnh ngụm nước bọt.

“Tịnh thiên địa thần chú, quyển sách này là do ai viết mà lại có uy năng cường đại như thế. . . Không đúng, tiểu tử này làm sao có nhiều tiền như vậy! ?”

Yến Xích Hà trừng to mắt, tiền đồng trong tay Liêu Văn Kiệt nhiều đến chất thành núi, này lúc trước đưa cho ông có chút đó tính là gì, đuổi ăn mày sao?

Nghiến răng nghiến lợi. JPG

Tiểu Thiện và Tiểu Thanh cũng khiếp sợ độ rộng lượng kinh người của Tiền Sơn, sau đó ánh mắt oán hận, đồng thời sờ lên gương mặt đang sưng lên của mình, có chuyện gì từ từ nói, làm gì mà đánh vào mặt người ta, đánh hỏng luôn thì phải làm sao.

Ầm ầm!

Dưới núi Kim sơn, bàn tay đá cực kì to lớn duỗi ra, ngay sau đó là đầu lâu, thân thể, người khổng lồ thân cao hơn mười mét leo ra ngoài núi Kim Sơn, nhìn qua Uổng Tử thành dưới núi không có cách nào di chuyển, ngửa mặt lên trời tức giận gào thét.

Hắc Sơn Lão Yêu cởi bỏ hơn phân nửa thân thể, kim thiền thoát xác thoát ra khỏi sự trấn áp của núi Kim Sơn.

Giữ được mạng thoát ra được, nhưng mấy ngàn năm tính kế, chỉ một chiêu lại thua toàn trận, ông làm sao không tức giận, làm sao không oán hận!

“Đạo sĩ, ta muốn tế máu thịt thần hồn của ngươi, để trút mối hận trong lòng — -- ”

Bụi mù cuồn cuộn, trên người Hắc Sơn Lão Yêu xương vụn và bùn nổ tung, như động không đáy thu nạp oán khí bên trong đất trời, trong lúc nhất thời, mênh mông bụi mù hóa vũ khí thật đánh thẳng tới, giống như lưu quang hắc thủy, liên tục không ngừng rót vào bên trong cơ thể ông ta.

“Một chưởng! Ngươi chết! Ta sống!”

Liêu Văn Kiệt người ở trên không, đôi mắt đã hoàn toàn đỏ bừng, phất tay tản ra dây đỏ, quẳng Yến Xích Hà và Ninh Thải Thần từ trên cao xuống cũng mặc kệ không nhìn lấy một cái.

“Yến Đại Hiệp, ông không sao chứ?”

Tiểu Thiện và Tiểu Thanh đỡ được hai người, nhanh chóng tản ra xung quanh bỏ chạy, trong lòng trống ngực đập thình thịch liên hồi, mặc dù không biết là duyên cớ gì nhưng cứ theo bản năng chạy trốn cũng không có sai.

“Chạy, chạy nhanh lên, đạo sĩ ta cũng kiên trì đến lúc này rồi, chết thì quá đáng tiếc.” Yến Xích Hà thúc giục một tiếng, nắm chắc cổ tay Tiểu Thiện, lần đầu tiên biết được thì ra tay quỷ cũng ấm.

Chương 436: Nhìn bầu vẽ hồ lô thôi mà, tôi còn có thể vẽ sai sao! 1 Ở bên kia, Liêu Văn Kiệt bỗng dưng đứng không vững, đôi mắt đỏ nhìn chăm chăm xuống người khổng lồ đang vung cánh tay hô to.

Ngay lúc hắn vung chưởng xuống trong tức khắc, trong mắt lam quang lóe lên, chớp mắt một cái hoàn toàn thoát khỏi huyết sắc niệm lực. Vẻn vẹn trong một cái chớp mắt, ý thức mạnh lên phản chế, dưới tác động của khát vọng sinh tồn mãnh liệt, tất cả huyết sắc niệm lực trong cơ thể sôi sục, đánh một chưởng về phía

Hắc sơn lão yêu.

Ong ong ong — --

Giữa đất trời, một tiếng kêu khẽ rung động, vô hình giữa không trung như có tiếng chuông vang lên. Sông núi cây cối, hồ nước hoa cỏ, đều theo tiếng này làm rung động run nhè nhẹ một chút.

Ầm! ! !

Không dây dưa dài dòng, không có kim quang vạn trượng, sau khi một chưởng đánh xuống, khắp nơi ầm ầm rung lên, bụi mù cuồn cuộn chấn động không khí, gào thét lên đánh về phương xa.

Một chưởng lớn ấn lõm vào bên trong sông núi đầm lầy, bên trong đó đá tản vỡ nát, đứt gãy từng đoạn, ẩn ẩn có thể nhìn ra cái hình người.

Ở nơi xa, Tiểu Thiện và Tiểu Thanh bị khí lãng quật tung, mang theo Yến Xích Hà và Ninh Thải Thần đụng phải cây té xuống đất.

Yến Xích Hà ở dưới cùng, ho nhẹ một ngụm máu tươi, lòng vẫn còn sợ hãi nói: “Ghê gớm, riêng một chưởng này, tên nhóc này giả mạo Phật Đà đến nhân gian cũng có của ăn của để rồi. . Chỉ là chưởng pháp này tính sát thương quá nặng. . . Còn thoảng mùi máu tươi, rốt cuộc là luyện thế nào?”

Lúc này, Yến Xích Hà hiểu đại khái, Liêu Văn Kiệt không phải hòa thượng tu hành đã trở lại đời sống người thường, mà là yêu tăng bị đuổi ra khỏi sơn môn.

Ông chỉ muốn hỏi một câu, hòa thượng là xuất gia từ chùa miếu nào, ông cũng muốn qua góp chút náo nhiệt, học một môn chưởng pháp.

Đánh xong một chưởng, Liêu Văn Kiệt chậm rãi từ không trung hạ xuống, khoanh chân ngồi trên núi tiền đồng.

Cứ tưởng rằng huyết sắc niệm lực một mạch tiêu hao hết toàn bộ, có thể ngưng lại ma công đang xoay chuyển, hắn vẫn còn có thể thoát thân được.

Làm Hắc Sơn Lão Yêu oán hận đến chết, lại tiêu hao quá nhiều ma công niệm lực ứ đọng, vẹn toàn đôi bên, đơn giản hoàn mỹ.

Kết quả là hắn tự cho là thông minh nghĩ quá ít, thật sự nếu có thể dễ dàng giải quyết được vấn đề nhập ma khó khăn này, thì đã không có nhiều tiền bối cao nhân một đi không trở lại như vậy.

Chí ít, Vân Tố đạo trưởng bị Lý Ngang hãm hại, tẩu hỏa nhập ma ở ngay trước mắt còn có thể cứu giúp được một chút.

Huyết hải ma la thủ chép kinh tiếp tục xoay chuyển, niệm lực đẫm máu về không trong nháy mắt, công pháp tự động vận hành, cũng dùng một loại tốc độ khoa trương đến gần như điên cuồng tăng lên dữ dội.

Liêu Văn Kiệt hai mắt đỏ thẫm, hơi hé mở mắt nhìn về phía xa nơi Yến Xích Hà và mọi người, trong lòng dâng lên khát vọng vô biên, muốn mở mang kiến thức một chút xem lúc đầu Yến Xích Hà và Ninh Thải Thần bay lên, máu tươi đến tột cùng có thể tung toé phun cao bao nhiêu?

Hơn nữa, là huyết khí phương cương Ninh Thải Thần căn cơ thâm hậu, hay là Yến Xích Hà quanh năm luyện võ càng hơn một bậc?

Mặt khác hai nữ quỷ kia kiều thanh kiều khí, dáng vẻ kệch cỡm, nhìn lấy liền chướng mắt, chém đứt tay chân, nhất định sẽ kêu khóc thật lâu.

“Hắc hắc hắc — ---- ”

Nhếch miệng nở nụ cười nhàn nhạt, Liêu Văn Kiệt chống đầu gối đứng lên, chỉ đoán thôi thì vô dụng, phải thực hiện mới có thể biết được chính xác, thử trước một chút máu tươi của người nào cao hơn, lại thử lần nữa tiếng la khóc của người nào lớn hơn.

Ong ong ong!

Ngay vào thời điểm hắn bày ra Quỷ thủ hồng dực, phía sau tấm màn đen kịt không có dấu hiệu kéo mở, tiếng gió cuốn ngược mà ra, dưới dòng nước lạnh rét như băng đổ xuống khiến đầu óc hắn tỉnh táo lại.

"Quả nhiên là ma công, quá tà môn, nếu không làm sao mình lại có suy nghĩ như thế này…"

Liêu Văn Kiệt cắn chặt răng, không nói đến thử xem huyết khí của người nào nhiều hơn nữa, chỉ có một thắc mắc sau cùng, so sánh xem trong hai chị em tiếng khóc của người nào vang hơn. Rõ ràng còn có những cách khác, động một chút lại tay chân đấm đá, một chút cũng không kiêng nể.

Bành!

Ánh sáng đen nổi lên, một bàn tay lớn từ trong hầm xông ra, hắc sắc lưu quang chớp mắt đuổi đến, bộ xương khô mặt đeo mặt nạ đá xông đến trước người Liêu Văn Kiệt, song quyền đồng thời xuất hiện, đem hắn đánh vào bên trong màn che.

Sơ suất rồi, Hắc sơn lão yêu còn chưa có chết.

Cả người rơi vào âm minh, Liêu Văn Kiệt trong lòng chỉ có một ý niệm trong đầu, đều do ma công hại tâm hắn trí càn rỡ, nếu không với tính tình của hắn, nói gì nói cũng muốn bổ thêm mấy đao trên thi thể.

Dù gì cũng sẽ né tránh ra xa, dùng núi Kim Sơn đè thêm hai lần.

...

Âm ty.

Liêu Văn Kiệt ngã xuống nguyên vẹn, thân thể trượt đi mấy chục mét, hai quỷ thủ màu đỏ lê trên đất, lúc này mới chậm rãi ngừng thế xông.

Không nghĩ nhiều đến sự sống chết của Hắc sơn lão yêu, Liêu Văn Kiệt kinh ngạc phát hiện, huyết sắc niệm lực trong cơ thể vẫn đang điên cuồng tăng thêm, mà hắn tuyệt nhiên không cảm nhận được ảnh hưởng của niệm lực khát máu, tinh thần thư thái, đã không đổi tính thì thôi, trí tuệ cũng không giảm đi, khẽ đếm đến 100 hoàn toàn không có vấn đề gì.

“Chuyện này là thế nào, nhất định có quan hệ gì với âm ty sao?”

Liêu Văn Kiệt hai mắt nhắm lại, nhớ mang máng, đầu não thư thái trong nháy mắt, đúng vào thời điểm thông đạo âm ty mở ra, nếu như nói hai cái này có gì liên hệ…

Hắn thử nghiệm chủ động tu luyện huyết sắc niệm lực, tăng tốc độ công pháp vận hành, thành công; lại thử ngừng luyện huyết hải ma la thủ chép kinh, đều thành công như nhau, trước kia ma công không nể mặt mũi, hôm nay lại ngoan ngoãn lạ thường.

Chương 437: Nhìn bầu vẽ hồ lô thôi mà, tôi còn có thể vẽ sai sao! 2 “Không thể nào, thế mà thành công thật!”

Liêu Văn Kiệt hơi hơi ngạc nhiên, một lát sau khóe miệng nhếch lên, chuyện cho tới bây giờ, hắn có chút không chắc chắn Huyết hải ma la thủ chép kinh có phải là luyện sai rồi hay không, nhưng nơi tu luyện chính xác bị hắn tìm được rồi.

Đây là một môn công pháp âm ty, không thể ở nhân gian tu luyện.

Đã cao hứng lại thất vọng, tâm tình phức tạp.

Cao hứng là bởi vì môn ma công này cường đại không cần nói cũng biết, tìm được phương phái tu tập chính xác, gặp được yêu ma đánh không lại, hắn cũng sẽ không tùy ý xâu xé.

Sát tâm nổi lên trước đó, chạy vào âm ty dội một chậu nước lạnh, lập tức thoát khỏi khốn cảnh nhập ma, ma công cũng có thể xem như thủ đoạn thông thường để sử dụng.

Chính là thỉnh thoảng hao một chút âm của âm ty… Khụ khụ, hao một chút lông cừu của âm ty, không có sự đồng ý của chủ nhà, có chút ý tứ ăn trộm vặt.

Thất vọng là bởi vì tự trách, hắn là đường đường chính chính là người có đức, vậy mà lại bởi vì thẻ đến được ma công BUG mà cao hứng, ngẫm lại liền xấu hổ, hắn…

Hắn biến chất rồi.

“Hắc hắc hắc…”

“Tình thế bất đắc dĩ, mình cũng không muốn, cùng lắm thì hao mất một chút, chỉ cần không có ai biết, mình sẽ không làm chuyện này nữa!”

Liêu Văn Kiệt nói lời hay tự an ủi mình, biết được thì cũng không sao, chỉ cần hắn một ngụm cắn chết, không có chứng cứ đồng nghĩa với nói xấu.

Ầm ầm — --

Nơi xa, tiếng kỵ binh vâng dội, sau lưng của hắn mở ra hai cánh quỷ thủ, lơ lửng giữa không trung nhìn lại.

Trong tầm mắt, trên trăm kỵ binh cuốn theo bụi đất mà đến, Qủy tướng cầm đầu trên mặt đeo mặt nạ hắc thạch, so với khối

mà Hắc Sơn Lão Yêu mang không khác biệt gì.

“Hắc Sơn Lão Yêu?”

“Giết!”

Liêu Văn Kiệt thăm dò một câu, Quỷ tướng cũng không trả lời, rút ra đại kiếm quỷ khí quấn quanh, trong lúc nhấc tay, kiếm khí đen như mực điên cuồng phát tiết.

Đinh! Đinh! Bốp — ----

Liêu Văn Kiệt chống dù đỏ lên ngăn lại kiếm khí, vỗ cánh bay đến trên cao đội ngũ kỵ binh, trở tay một chưởng đè xuống, oanh một tiếng cả người lẫn ngựa, đem hơn trăm đội kỵ binh chụp xuống.

Mặt nạ hắc thạch hối hả nhảy ra, tốc độ nhanh đến mắt thường không cách nào bắt được, chỉ là một cái nháy mắt liền tìm không được bóng dáng nữa.

“Đây là cái gì thao tác, bị ta đập một bàn tay mất trí rồi?”

Không nói nhảm một câu, bôn ba tới đây chỉ muốn dâng đầu lên, Liêu Văn Kiệt bị chốn u minh đơn giản này làm cho choáng váng.

Có câu nói thì tốt, sự tình khác thường tất có yêu, Hắc Sơn Lão Yêu chiếm cứ âm ti Uổng Tử thành nhiều năm, cho dù chỉ dựa vào sức mạnh nắm đấm giành chính quyền, không phải người tinh vi tính kế, nhưng cũng không phải là người não tàn, làm như vậy khẳng định có thâm ý.

Sau một canh giờ, Liêu Văn Kiệt đánh chụp đội kỵ binh thứ mười, ngộ ra được, Hắc sơn lão yêu chính là não tàn hay là cực phẩm nghị lực kinh người khi bại khi thắng.

Không biết sao cực phẩm chạy quá nhanh, dây đỏ tập kết thành lưới đều không cản được tới.

Hắn muốn rời khỏi âm ty, tìm không thấy đường ra chính xác, trông cậy vào Yến Xích Hà mở cửa nhưng người lại bị trọng thương, không có tầm năm ba tháng an dưỡng, xuống giường cũng tốn sức, không có khả năng tới cứu hắn.

“Hắc Sơn Lão Yêu tên kia, dù thế nào cũng không phải muốn đem mình tới âm ty mài từ sống đến chết đó chứ?”

Liêu Văn Kiệt lông mày nhíu lại, hiểu rõ cái gì, một bàn tay đánh chết một đội kỵ binh, trở tay từ bên trong dù đỏ lấy ra mấy cái bánh bao thịt , vừa ăn vừa lẩm bẩm.

Yến Xích Hà từng nói, thân thể máu thịt không thể lại âm ty lâu, nhẹ thì lưu lại mầm bệnh, người không giống người, quỷ không giống quỷ, nặng thì hồn phách rời xác, trôi dạt ở âm ty vĩnh viễn không có cách nào rời đi.

Cho dù là người trong tu hành, cũng sẽ bởi vì máu thịt thối rữa, hồn phách chỉ có thể phụ thuộc vào phía trên bộ xương khô.

Liêu Văn Kiệt cũng không đến mức quá lo lắng, chỉ cần hắn vận chuyển huyết sắc niệm lực, liền có âm khí nhập thể, luyện hóa bổ sung năng lượng hao tổn, hoàn toàn không lo chết đói.

Chỉ có điều, Hắc Sơn Lão Yêu thỉnh thoảng đánh lén một đợt, quấy nhiễu nghiêm trọng việc hắn tu luyện, hơn nữa, một mực lưu lại âm ty cũng không phải chuyện tốt, đêm dài lắm mộng, phải nghĩ biện pháp rời đi.

Nghĩ đến đây, hắn lấy ra lệnh bài Ngưu đầu nhân, kêu gọi Ngưu Đầu ở nơi này phía trước tương trợ.

Trong lòng hạ quyết tâm, mặc kệ tới là ai, gặp mặt trước tiên đánh một hồi, đánh tới nỗi đối phương cầu xin tha thứ, lại cố cho

tên đó một cơ hội lấy công chuộc tội.

Mấy lần gọi, Ngưu Đầu đều không hiện thân đáp lại, cũng không biết là khiếp sợ dâm uy của Hắc Sơn Lão Yêu, hay là lần trước bị Yến Xích Hà cảnh cáo, sau khi trở về liền vặt luôn dây điện thoại trong tay hắn.

Lúc này, huyết sắc niệm lực tu đầy, cao ca mãnh tiến, không biết thỏa mãn tiếp tục xoay chuyển.

Chung quy là ma công, Liêu Văn Kiệt không dám để cho nó quá làm càn, chỉ đạo niệm lực màu đỏ liên kết với tụ bảo bồn, đem tổng lượng của nó cố định đồng thời bắt đầu phát điên, hai mươi bốn giờ không gián đoạn đúc tiền.

Chỉ cần hắn dùng nhanh, tốc độ tu luyện của huyết sắc niệm lực sẽ đuổi không kịp hắn!

Một lát sau, lại song song một đội kỵ binh chết dưới chưởng, Liêu Văn Kiệt không chịu nổi quấy nhiễu bên ngoài, không thể nhịn được nữa từ bên trong dù đỏ rút ra thắng tà kiếm.

Chỉ dựa vào hai cái chân và cánh dây đỏ phía sau, hắn đuổi không kịp mặt nạ Hắc Sơn Lão Yêu, nhưng thuật ngự kiếm có thể, mà một đại tiền đề của tu luyện thuật ngự chính là muốn mài giũa ra kiếm ý của chính mình.

Liêu Văn Kiệt không có có kiếm ý, hắn có chưởng ý, từ huyết sắc niệm lực thúc giục Như Lai Thần Chưởng, chính là chưởng ý của hắn, cũng chính là thế lực của hắn.

Chương 438: Nhìn bầu vẽ hồ lô thôi mà, tôi còn có thể vẽ sai sao! 3 Dốc hết toàn lực, mặc cho ngươi muôn vàn đạo pháp, vạn loại thần thông, tất cả đều một bàn tay chụp chết!

Năng lực cùng giết, đây chính là thế mạnh của hắn!

Người luyện võ (võ giả) một khi đắc thế, thấy được lối đi võ đạo, từ đó đánh đâu thắng đó, thiên hạ đều có thể đi được.

Hạ Hầu, Yến Xích Hà, Quỷ tướng, Thiên Tàn, những người này đều là đắc thế võ giả, cũng là ba người đầu tiên có được kiếm thế, Thiên Tàn… chân thế?

Mặc kệ là loại thế nào, đều bởi vì về mặt công pháp vốn trời sinh kém cỏi, ví dụ như Như Lai Thần Chưởng kém không ít.

Liêu Văn Kiệt biết Như Lai Thần Chưởng của mình đơn thuần chó ngáp phải ruồi, một chưởng vỗ xuống không hề có tâm ý từ bi trách trời thương dân, cho nên so sánh với chính bản uy lực giảm đi nhiều, nhưng vấn đề không lớn, có thế như vậy là đủ rồi, chỉ cần hắn đem chưởng thế dẫn vào trong kiếm, liền có thể mài giũa ra kiếm ý của mình.

“Kiếm của tôi vì sao mà vung, kiếm ý của tôi chính là cái gì…”

Liêu Văn Kiệt rõ ràng nhớ kỹ, Yến Xích Hà đã từng nói như vậy, nhưng với hắn thế này, nhân quả tuần tự hoàn toàn điên đảo.

“Kì quái, dường không cần biết công pháp võ học gì, vừa đến tay mình liền sẽ biến dạng… Hiểu rồi.”

Hắn sờ sờ mặt mình, cảm khái chẳng ai hoàn mỹ, ông trời cho hắn một vẻ bề ngoài đẹp, đương nhiên lại muốn ở mặt khác động chút tay chân.

“Hừ, lần tu luyện này kiếm ý mười phần chắc chín, trông bầu vẽ hồ lô thôi mà, mình còn có thể vẽ sai sao!”

Liêu Văn Kiệt hừ hừ một tiếng, tính toán thời gian, ban đầu chờ đợi một lát, một bàn tay chụp chết đội ngũ kỵ binh rồi mới bắt đầu rèn luyện kiếm ý.

Hắn khoanh chân trên mặt đất, kiếm thẳng tà bắc lên… Bởi vì

quá ngắn, chỉ có thể hai khuỷu tay làm đầu gối, hai tay bưng lấy tà kiếm.

Huyết sắc niệm lực vận chuyển, hắn vừa giác ngộ lại thời cơ vung chưởng, vừa dẫn động trường kiếm, thử nghiệm tới một lần nhân kiếm hợp nhất.

...

Sau một lúc lâu, hắn chậm rãi mở ra hai mắt đỏ tươi, tất cả bước hoàn mỹ hợp tác, duy có kiếm ý không có biệt xuất tới.

"Kỳ quái, không có lý do sao chép hành động cũng không sao chép ra được, đến cùng là không đúng chỗ nào?"

Nếu là có võ đạo cao nhân ở đây, khẳng định sẽ cười ra tiếng, Liêu Văn Kiệt tự cho là đánh ra Như Lai Thần Chưởng, liền có chưởng thế, quả thực là nói chuyện viển vông.

Võ đạo một đường, một bước, một cái dấu chân, từ trước đến nay đều không thể nói có đường tắt, hắn cho thế của mình là lực cùng giết, đơn giản chỉ là tự hắn một mình ảo tưởng.

Lực, là Như Lai Thần Chưởng tự mang thuộc tính xoay vần, giết, nguyên ở thúc đẩy huyết sắc niệm lực của Như Lai Thần Chưởng, hắn còn kém xa một chân nhập đạo võ giả.

Mấy lần thử nghiệm không có kết quả, trong lúc đó lại chụp chết hai lần đội ngũ kỵ binh, Liêu Văn Kiệt thở dài một tiếng, lắc đầu từ bỏ.

Thuật ngự kiếm không có dễ luyện như vậy, trước mắt hắn có thể làm được chỉ có nhặt thanh kiếm lên, tu luyện kiến thức kiếm pháp cơ bản buồn tẻ vô vị.

"Phiền phức, cái này muốn luyện tới khi nào..."

Liêu Văn Kiệt chau mày, đôi mắt hồng quang lóe lên, vô thức đem huyết sắc niệm lực rót vào trong kiếm thắng tà.

Trong chớp mắt, huyết sắc niệm lực điên cuồng rót vào trong đó, kiếm thắng tà một trận run rẩy dữ dội, ánh đỏ tăng vọt, tà khí đại thịnh.

Hỏng bét, xảy ra vấn đề!

Liêu Văn Kiệt nhìn đến kinh hãi, vội vàng dừng lại niệm lực đang vận chuyển, chưa từng nghĩ, kiếm thắng tà và huyết sắc niệm lực ăn nhịp với nhau, tựa như lửa gần rơm một chốc liền cháy, lại giống như nam nữ si tình như keo như sơn. Cả hai khí tức chặt chẽ tương liên, đem hắn công cụ làm mối này ném đến một bên, vô luận hắn hô to thế nào cũng đều không dừng được.

“Lẽ nào lại như vậy, kiếm của mình, niệm lực của mình, lại dám không nghe lời của mình…”

Liêu Văn Kiệt trong mắt lóe lên ánh đỏ, thần kinh chấn động, rút ra tay khỏi kiếm thắng tà, một giây sau, trước mặt hắn trời đất quay cuồng, bị đẩy vào một mảnh thế giới màu đỏ.

Ầm ầm — ----

Một đội kỵ binh đến, cầm đầu là Hắc sơn lão yêu giơ tay ngừng hành quân, nhìn qua Liêu Văn Kiệt không nhúc nhích, liên tục cười lạnh: “Đạo sĩ nhỏ bé, thủ đoạn vụng về thô bỉ vô cùng, với ý đồ kia của người, cũng muốn gạt ta đây mắc lừa, thật là buồn cười!”

Hắc Sơn Lão Yêu đa mưu túc trí, không nhúc nhích vững như lão cẩu, nhưng ông cũng không phải kẻ ngốc, tâm tư kín đáo đề phòng biến khéo thành vụng, phất tay để hai tên tiểu đệ tiến lên lãnh cái chết.

Máu, sắc máu vô biên

Liêu Văn Kiệt rơi vào trong đó, chỉ cảm thấy biển máu kéo dài vô tận, vĩnh viễn không thể nào đến được tận cùng.

Không biết đã qua bao lâu, thế giới đỏ như máu đột nhiên tối sầm lại, trời đất phân minh, trên đỏ dưới đen.

Hắn đang trôi lơ lửng trong bóng tối, đưa tay chạm vào nhưng lại không chạm vào được màu đỏ đang xa tận chân trời gần ngay trước mắt, muốn hạ xuống nhưng lại không tìm được vật để mượn lực.

Vào lúc này, biển máu đỏ trước mặt đột nhiên gợn sóng, một bóng dáng toàn thân là màu đen đang dần hình thành.

“Sự khởi đầu của Huyền đạo, một âm mộ dương, nền tảng vạn vật, ngũ khí…”

“Mắt không thấy, tai không nghe…”

“……”

Bóng đen yên tĩnh không nhúc nhích, trong lòng Liêu Văn Kiệt gõ từng chữ Lôi âm, ánh sáng đỏ trong mắt hắn tan biến, từng chút từng chút biến thành màu đen, đọc theo.

“Thiên kiếp gian nan, thần than quỷ oán…”

“…”

Chương 439: Đại ma hắc luật, chứng ngô thần thông 1 Cảnh tượng vừa thay đổi thì ánh sáng đen trong mắt Liêu Văn Kiệt liền tan biến, trong miệng không ngừng đọc tâm pháp, kỳ lạ là anh ta và bóng đen đã đổi vị trí cho nhau. Vốn dĩ hắn ở trong bóng tối, bóng đen ở trong biển máu, nhưng bây giờ hắn lại ở trong biển máu, bóng đen đứng trong bóng tối.

Hai mắt của bóng đen đỏ thẫm, trong đó ẩn chứa huyết quang

vô hạn, nếu nhìn trực diện, có thể thấy trong đó mang một biển máu. Nhìn lại lần nữa thì sâu trong biển máu kia là bóng tôi vô biên, giữa hai nơi tách ra riêng biệt là hai bóng đen ở xa xa đang đối diện nhau.

" Đại ma hắc luật, chứng ngô thần thông, chấp phù thái hư, u minh tiên đô…"

"…"

Biển máu vắng lặng, bóng tối biến mất, Liêu Văn Kiệt trong cơn hoảng hốt rồi chìm vào giấc ngủ say.

……

Hai kỵ binh cầm súng tiến về phía trước, cẩn thận không dám có chút hành động dư thừa nào, khi đến gần Liêu Văn Giới thì trực tiếp xuống ngựa, chuyển sang đi bộ.

Không trách sao bọn họ thận trọng đến vậy, bởi vì những dấu bàn tay và những bức ảnh rải rác ở bên cạnh rất bắt mắt, lão đại nhà bọn họ khí thế hung hăng chuyển đến Uông Tử thành để đến nhân gian đánh nhau, sau khi trở về …

Chỉ còn một chiếc mặt nạ.

Có phải là thất bại thảm hại hay không, cũng không phải là chuyện mà mấy tên lính quèn bọn họ dám suy nghĩ lung tung, nhưng theo lời đồn đãi, đã có mấy tên quỷ tướng bỏ chạy, đầu quân sang thế lực khác.

Cheng!

Nhìn thấy Liêu Văn Kiệt không nhúc nhích, một tên kị binh trong đó cầm súng đẩy đẩy kiếm Thắng Tà trong tay hắn, ánh sáng đỏ bừng lên, chặt đứt thanh kiếm làm nó bay ra ngoài cắm vào chỗ đất cách đó mười mét.

“Giết hắn!”

Hắc Sơn lão yêu hừ lạnh một tiếng, thất bại trong trận chiến đầu tiên không chỉ mất đi Uông Tử thành, mà còn mất đi thời gian và dã tâm mấy ngàn năm của ông ta.

Thực lực giảm sút, căn cơ … không có gì căn cơ gì có thể nói, như một cái hố lơn, thế lực dưới quyền của ông ta lại càng thêm khốn đốn, chạy đi được đều chạy hết, chỉ còn lại những đám kỵ binh nhỏ lang thang ở trên đồng bằng.

Bây giờ Hắc Sơn lão yêu đang chật vật đánh với một tên ma vương, làm gì có tư cách gì đi đấu với những thế lực khác trong thiên hạ?

Hơn nữa, những thế lực đó sẽ không cho ông ta cơ hội Đông Sơn tái khởi, muốn trở mình sẽ khó như lên trời, rất có khả năng thời đại của ông ta sẽ kết thúc tại đây.

Thâm thù đại hơn như vậy, đương nhiên sẽ cố gắng nghĩ mọi cách đem Liêu Văn Kiệt ra chịu tội thay.

Tình hình nhân gian như thế nào, Hắc Sơn lão yêu biết rất rõ, chính nghĩa tàn lụi, tà đạo thừa thế nổi lên, có lẽ có đại pháp sư ẩn cư nơi sơn dã, nhưng lại lải rải không nên trò trống, sớm đã là bộ xương khô trong mộ rồi.

Những kẻ còn lại đều là một đám người tu hành không đáng tin cậy, bản lĩnh thấp kém, toàn dựa vào pháp bảo do tổ tiên để lại để giữ mã cho bề ngoài.

Dưới con mắt của Hắc Sơn lão yêu, cả Yến Xích Hà và Liêu Văn Kiệt đều thuộc loại này, tu vi thủ đoạn đều bình thường, hàng yêu phục ma đều nhờ vào sự phù hộ còn lại của tổ tiên, Liêu Văn Kiệt có thể đánh được một tát thì chắc chắn sẽ không tát được cái thứ hai.

Sau nhiều lần thử, anh ta chắc chắn rằng suy đoán của mình là đúng.

Ý định ban đầu của Hắc Sơm lão yêu là sẽ để cho Liêu Văn Kiệt ở chết dần chết mòn ở âm phủ, cướp đi thân xác của hắn, rồi ẩn nấp trong nhân gian ngàn năm, khi thế âm phủ đại loạn thì ông ta sẽ thừa cơ nổi dậy.

Bây giờ xem ra..

Hắc Sơn lão quỷ nhìn Liêu Văn Kiệt đang bất động, không ngừng chế nhạo, còn tưởng là lợi hại lắm, hóa ra mới đó đã ngoẻo rồi.

Phập!

Kỵ binh đâm một phát súng trúng vào chính giữa yết hầu của Liêu Văn Kiệt, tia lửa bắn tung tóe, làm cho đầu súng gãy ra bay tung.

Một tên kỵ binh khác thấy vậy sửng sốt, siết chặt lê súng trong tay, nghĩ đến việc lão đjai của mình vẫn còn ở phía sau, dứt khoát dùng lê súng đâm xuống.

Thành công hay không là một chuyện, nhưng làm được hay không lại là chuyện khác!

Ngay khoảnh khắc mũi lê đâm xuống, Liêu Văn Kiệt đang ngồi yên đột nhiên lên tiếng, dọa cho hai tên kỵ binh liên tục lùi ra sau.

“Đại ma hắc luật, chứng ngô thần thông, chấp phù thái hư, u minh tiên đô…”

Giọng nói không lớn, nhưng trong tai những người ở âm phủ nó giống như sấm sét đánh động thiên linh vậy, chấn động đến mức khiến bọn họ đầu nhẹ chân nặng, lần lượt ngã từ trên chiến mã xuống.

Từng hàng từng hàng chiến mã xương khô đều như vậy, quỳ gối xuống đất, giày giụa mấy lần cũng không đứng dậy được.

Hắc Sơn lão yêu cũng ngã xuống, gắng đứng dậy, lỏa đảo biến thành quỳ gối đối mặt với Liêu Văn Kiệt.

“Hú hú hú!!”

Thân là bá chủ một phương u minh, không thể chịu đựng được sự sỉ nhục, cho nên ông ta ta đã rút thanh kiếm dài bên hông, phóng về phía Liêu Văn Kiệt.

Lực tay yếu ớt, thanh kiếm bay theo quỹ đạo parabol rồi rơi xuống đất, cách Liêu Văn Kiệt vài bước, thấy vậy, lại có một cơn cuồng nộ bất lực khác.

Bên kia, Liêu Văn Kiệt đột nhiên mở mắt ra, hai mắt lóe lên ánh đỏ rồi biến mất, kiếm Thắng Tà cách đó mười mét khẽ run lên, vầng hào quang đỏ của kiếm huyết sắc tỏa ra, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ đội kỵ binh ở trong đó.

Các sinh vật sống của Chiến Thắng Ác Kiếm thường bay lên bầu trời, xuyên qua ánh sáng đỏ trên bầu trời cao, sau đó Liêu Văn Kiệt giơ tay nắm lấy nó, nó vững vàng hạ cánh trong lòng bàn tay hắn.

Chương 440: Đại ma hắc luật, chứng ngô thần thông 2 Những giọt máu tràn ra từ lòng bàn tay Liêu Văn Kiệt, từ đó lan ra khắp thanh kiếm, khí âm hàn xung quanh hóa thành thực thể, hỗn hợp máu tươi vá đúc lại lưỡi kiếm không lành lặn.

Hắc Sơn lão quỷ không hề nghĩ ngợi, cởi mặt nạ bằng đá xuống ném về phía xa.

Sau khi làm tất cả những điều này, cơ thể của con rối cứng đơ thẳng tắp ngã xuống mặt đất, còn chiếc mặt nạ bay lên theo chiều gió, biến thành luồng ánh sáng phóng thẳng ra chân trời xa xa.

Thân kiếm đã dựng lại được một nửa, không thể rèn lại được nữa, Liêu Văn Kiệt ném trường kiếm khỏi tay, đuổi theo cái mặt nạ ở phía xa.

“Đi!”

Chuỗi tinh chất màu đỏ thẫm lóe lên, phóng như bay lên không trung, xuyên qua màn sương mù vô biên của bóng tối âm u, chớp mắt liền biến mất.

Một lúc sau, kiếm quang đỏ thẫm quay trở lại, trên thân kiếm còn xỏ một chiếc mặt mạ đang không ngừng đung đưa.

“Sự khởi đầu của Huyền đạo, một âm một dương, nền tảng vạn vật, ngũ khí ngũ hình…”

“Nhân gian tiên cảnh, một chìm hai nổi …”

“……”

Cùng với câu nói trong miệng của Liêu Văn Kiệt, Hắc Sơn lão quỷ kêu gào thảm thiết, mặt nạ điên cuồng tràn ra sương đen, tất cả đều bị kiếm Thắng Tà hút vào trong, hoa văn của mạch máu, nhấp nhô lóe lên.

Trong tiếng kiêu gào thảm thiết, hơi thở của Hắc Sơn lão yêu tiêu tán, cho dù trong lòng không cam lòng thì cũng không thể xoay chuyển trời đất, hoàn toàn tan biết giữa đất trời.

Sau khi làm tất cả những điều này, Liêu Văn Kiệt dùng hai tay tiếp kiếm, tiếp tục xếp bằng ngồi thiền, miệng lẩm bẩm.

Một lúc lâu sau, đội kỵ binh mới trở lại bình thường, cưỡi trên những con chiến mã bốn chân bủn rủn, vội vàng bỏ chạy khắp như đang vội đi đầu thai vậy.

Hắc Sơn lão yêu bị đại sĩ ở nhân gian chém chết, thần hồn câu

diệt, hồn phách của họ, chỉ riêng tin tức thôi cũng đủ khiến chúng phải đầu hàng trước các thế lực khác.

Âm phủ, để tranh giành địa bàn của Hắc Sơn lão yêu, tất nhiên sẽ lại nổ ra một cơn mưa tanh đẫm máu.

Liêu Văn Kiệt không hề biết loại chuyện này, sau khi ngồi thiền xong, hắn mới chậm rãi phun ra trọc khí, nhìn trường kiếm trong tay, giơ tay sờ cằm nghi hoặc.

“Chuyện gì thế này, hình như thanh kiếm này đã dài hơn một chút…”

“Còn có cái mặt nạ này, cùng kiểu với Hắc Sơn lão yêu, chẳng lẽ … mình lại giết ma trong mơ sao?”

…

Nhân gian, núi Tiền Sơn.

Kéo màn che qua lại giữa trần gian và âm phủ, Liêu Văn Kiệt đứng trên núi Kim Sơn, cúi xuống nạy [Thần chú Tịnh thiên địa] đang dán chặt với núi Kim Sơn,

Cũng chính là hắn, mối liên hệ giữa hắn với cuốn sách này không hề rõ ràng, nếu đổi lại là người khác, đừng nói cuốn sách này, một đồng xu thôi cũng không cạy ra được.

Ầm ầm!

Núi Kim Sơn bị lún đi từng lớp, nửa giờ sau, một ngọn Kim Sơn lớn như vậy biến mất tại chỗ, Uyển Tử thành chỉ còn lại một đống hoang tàn, khắp nơi đều là xương cốt và hắc thạch, nói là một thành xác chết cũng không quá đáng.

“Bỏ lại cái thứ này ở đây chắc cũng không có vấn đề gì đâu nhỉ…”

Liêu Văn Kiệt suy nghĩ một lúc, quyết định cho là sẽ không sao, bay về phía khu rừng xa, tìm đám người Yến Xích Hà.

Không tìm thấy ai, nhưng lại tìm thấy ám hiệu do Yến Xích Hà để lại trên vỏ cây.

Hắn đưa tay xóa ám hiệu, nhắm mắt gọi đám quạ đen trinh sát của mình, bởi vì trận chiến ở hẻm núi Lạc Nhạn trước đó nên năm con chỉ còn hai con, dùng để mở đường tìm người chắc cũng tạm đủ.

…

Dịch trạm.

Sau khi Hắc Sơn lão yêu thất bại, mấy con quỷ tụ tập ở dịch trạm này giờ không còn ai, bởi vì hẻm núi Lạc Nhạn bị sụp, người đường qua lại đã đổi đường đổi phương hướng, cổng chính ở đây đã bị phong tỏa, không thấy một bóng người nào.

Ít nhất nhìn từ bên ngoài không thấy bóng người nào nhưng bên trong, một người hai quỷ đã chiếm ba căn phòng.

Liêu Văn Kiệt thuần thục leo tường đi vào dịch trạm, lần theo mùi ma quỷ trên cầu thang lên lầu hai, vừa mở cửa đã thấy Yến Xích Hà nằm trên giường ngâm nga.

Hộp kiếm, cung tên và những đồ vật khác được đặt bên cạnh giường, Yến Xích Hà chỉ mặc một chiếc áo mỏng, tuy không phải băng gạc nhưng khuôn mặt lại trắng bệch như tờ giấy, nhìn sơ qua là biết là đang bị bệnh.

“Hưm! Ơ?”

Yến Xích Hà nghiêng đầu vừa nhìn thấy Liêu Văn Kiệt, ông lập tức kinh ngạc lên tiếng: “Nhóc thối, thế mà người vẫn còn sống ư … Không đúng, cậu là quỷ hay là người vậy, nếu là quỷ thì đến

chỗ cách vách, bên kia có hai tên đồng loại.

Dù vậy, đôi mắt Yến Xích Hà vẫn không giấu được niềm vui, khóe miệng nhếch lên cười.

“Yến đại hiệp, ông muốn tôi chết đến thế sao?”

“Cũng hơi muốn dấy, sau khi nhìn thấy cú tát kia của ngươi thì ta biết sau này sẽ gieo họa cho chúng sanh, sẽ không thiếu một phần công lao của người.”

“Đừng nói chuyện này nữa, tôi đã tiêu diệt Hắc Sơn lão yêu…”

Liêu Văn Kiệt lấy từ trong ngực ra cái mặt nạ đen bằng hắc thạch: “Nhìn xem, tôi nghi ngờ đây là một pháp bảo, nhưng tôi không biết sử dụng thế nào.”

“Ta không muốn xem, ta chỉ muốn uống rượu.”

Yến Xích Hà không ngừng lắc đầu: “Từ khi bị Hắc Sơn lão yêu kéo vào âm phủ, đã ròng rã ba ngày rồi, rượu ở dịch trạm bị hai con ma nữ đổ vào vườn hoa rồi… ”

“Ba ngày ư, lâu như vậy rồi sao?”

Liêu Văn Kiệt kinh ngạc thốt lên, chợt nhớ lại trong dịch trạm chỉ có một người hai quỷ, bèn hỏi: “Ninh lão đệ của tôi đi đâu rồi, sao không thấy cậu ta đâu cả?”

“Cậu ta đi rồi, sắp thi hương rồi, nếu hắn không đi thì chỉ có thể đợi tiếp thêm ba năm nữa.”

Chương 441: Cục diện hai bên cùng thắng 1 “Hả, nói đi là đi, vô tình thế sao?”

“Cũng không phải, ta nói với cậu ta là ngươi đã chết, cậu ta liền gào khóc sống chết cũng không tin, ba ngày nay ta với cậu ta, bảo cậu ta đừng hết hi vọng cứ canh giữ ở đây…”

Yến Xích Hà nói: “Cũng không, cậu ta vừa khóc xong liền chạy tới trường thi thì cậu vừa quay lại.”

“À thế à…”

Liêu Văn Kiệt vò đầu, không hổ là Ninh Thái Thần, phẩm chất vẫn vững vàng như vậy.

“A Kiệt, cậu về là tốt rồi, ba ngày qua là Ninh Thái Thần đã chăm sóc ta. Sau khi cậu ta đi, trong trạm dịch chỉ còn lại hai ma nữ, không ai bưng bô dọn phân cho tôi cả.”

Yến Xích Hà vui mừng khôn xiết: “Nào, mau đỡ ta lên, nói lại cũng đúng là duyên phận, ta đang mắc tiểu thì ngươi liền mở cửa bước vào!”

“Ha ha…”

Liêu Văn Kiệt trơ tráo không cười: “Yến đại hiệp, tôi có một câu hỏi, mong ông hãy trả lời thật cẩn thận.”

“Tiểu xong rồi hỏi.”

“Hỏi xong rồi đi tiểu!”

“…” x2

“Được thôi, cậu hỏi đi.”

Yến Xích Hà lẩm bẩm câu hổ xuống đồng bằng bị chó bắt nạt, nếu không phải tay chân mình không tiện thì làm gì đến lượt Liêu Văn Kiệt được kiêu ngạo.

“Yến đại hiệp, tôi là con trai của ông sao?”

“Phi, ngươi mơ đi!”

“Vậy không phải đã xong rồi sao, tôi không phải con trai của

ông, tôi quan tâm cho nhiều làm gì, ông kéo quần xuống, né ra xa xa một chút, đừng nhíu mày!”

Yến Xích Hà: (?? ᐛ ??)

Rất quen tai, hình như trước kia ông ta có nói.

“Tên nhóc thối, đừng có càn quấy nữa, mau qua đỡ tôi lên.”

Con người có ba cái gấp, cfang nghĩ càng gấp, Yến Xích Hà không muốn lãng phí thời gian với Liêu Văn Kiệt, vội vàng thúc giục.

Thật là tay chân thật bất tiện!

“Yến đại hiệp chớ vội, tôi đến cách vách kêu hai đồng loại của tôi tới, bảo họ đỡ ông để giải quyết chuyện khẩn cấp, ông thấythế nào?”

“…”

“Sảng khoái một chút đi, được hay không nói đi, lỡ như kéo dài đến lúc trời sáng thì ông còn phải nhịn thêm một ngày nữa, đến lúc đó ngoài việc tiểu ra giường thì là mắc tiểu đến chết.”

Vừa dứt lời, nhìn thấy khuôn mặt già nua của Yến Xích Hà đen lại, Liêu Văn Kiệt thầm cười trong lòng, nói thêm: “Tôi hiểu rồi, chính là hai ma nữ, đương nhiên không thể để bọn họ hủy hoại thanh danh của Yến đại hiệp. Như vậy đi, sau khi lành bệnh ông làm thịt bọn họ… Phi, ông siêu độ cho bọn họ, bảo đảm sẽ không truyền ra ngoài. ”

“Hay đó!”

…

Thời gian nhoáng một cái đã nửa tháng trôi qua, mặc dù tay chân Yến Xích Hà vẫn còn hơi bất tiện, phải chống nạng mới có

thể đi lại, nhưng với sự kiên trì bền bỉ, chủ yếu là trong lòng thấy nhục nhã, ông ta đã có thể tự ăn uống đi tiểu tiện rồi.

Dù sao cũng là một đạo sĩ cần thể diện, lúc này nhìn thấy hai nữ ma đầu liền né tránh, bộ dạnh rụt rè e sợ cực kì giống với thiếu niên vừa mở cửa liền thấy chị đại nhà bên vậy.

Ngược lại, Tiểu Thiện và Tiểu Thanh thì hào phóng hơn nhiều, Yến Xích Hà có ơn cứu mạng với bọn họ, giờ thân thể bị thương nặng đi đứng bất tiện, ngược lại bọn họ chăm lo ăn ở cho ông ta cũng coi như là báo đáp ân tình.

Vả lại, trước khi hoàn lương hai ma nữ đều là công nhân kĩ thuật, quen sóng to gió lớn, cái dáng vẻ xấu hổ của Yến Xích Hà, họ … hay là thôi đi, cũng khá mới mẻ, chưa thấy ông già nào biết thẹn thùng như thế.

Trộm cười.JPG

Đêm đó, Yến Xích Hà khia đàn lám phép, kiếm gỗ trên tay, chuẩn bị đưa hai ma nữ đi đầu thai chuyển kiếp.

“Công tử, làm người chắc chắn sẽ tốt hơn làm ma sao?”

Nhìn bộ dáng tay chân vẫn còn bất tiện của Yến Xích Hà, Tiểu Thiện hơi ờ mịt, cô sắp đầu thai chuyển kiếp rồi, nhưng lại không hào hứng chút nào.

“Chỉ nói mà không lo luyện, vạn kiếp âm linh khó mà nhập thánh. Cho dù người tu luyện một thân đầy bản lĩnh thông thiên triệt địa, chỉ tu tính không tu mạng thì một trăm năm sau vẫn chỉ là một nắm đất vàng mà thôi.”

Liêu Văn Kiệt nói thêm: “Dùng cách nói này để làm ví dụ có lẽ không thích hợp cho lắm, nhưng suy cho cùng ma quỷ chỉ là một quá trình chuyển giao, làm người chắc chắn tốt hơn là làm ma.”

“Nhưng thói đời này, làm người ngàn khó vạn khó, thật sự không bằng làm ma cho tiêu dao tự tại …”

“Cô nghĩ nhiều quá rồi, làm người ban ngày phơi nắng, ban đêm phơi trăng, thế mới gọi là tiêu dao tự tại. Thói đời tuy loạn, chung quy con người là chính thống, đợi đến ngày kia làm người mà ngay cả phơi nắng cũng không thể vậy thì bây giờ suy nghĩ lại rồi làm ma đi.”

“Đa ta công tử đã hóa giải nghi ngờ.”

Tiểu Thiện gật đầu, bị Yến Xích Hà kêu qua, bóng dáng từ từ mờ đi cho đến khi biến mất không còn dấu vết.

“Thôi công tử, từ biết tại đây, cho dù gặp phải ngàn khó vạn khó, ông cũng không có gì muốn nói với tôi sao?” Tiểu Thanh mang vẻ mặt u oán bay tới, sắp đến lúc đầu thai rồi, nếu như Liêu Văn Kiệt lên tiếng ngăn cản, cô ta sẽ rất vui ở lại làm cô hồn dã quỷ.

Chương 442: Cục diện hai bên cùng thắng 2

Thực ra, họ của tôi không phải là họ Thôi!

Liêu Văn Kiệt nhướng mày: “Tương tri tương cận không tương thân, không bằng tương vong chốn giang hồ, Tiểu Thanh cô nương thấy câu này thế nào?”

“Trái tim của công tử chắc chắn là làm bằng sắt đá, nếu không sao có thể lạnh lùng vô tình như vậy!”

Tiểu Thanh trợn mắt, mở hai tay ôm Liêu Văn Kiệt vào lòng, một lúc sau khi nghe Yến Xích Hà kêu, ngẩng đầu tiến về phía khóe miệng Liêu Văn Kiệt.

Liêu Văn Kiệt dí vào trán Tiểu Thanh, lắc đầu nói: “Không thể, ôm nhau một cái vẫn là bạn bé, nếu chạm miệng là quan hệ không thuần khiết.”

Nói câu này làm giống như hai ta đã từng thuần khiết lắm vậy!

“Công tử vẫn đứng đắn như thế, ngồi mà trong lòng không loạn thế ư!”

Tiểu Thanh nghiến răng, đạp mạnh Liêu Văn Kiệt một cú, sau đó xoay người đi tới bên người Yến Xích Hà, đưa lưng về phía Liêu Văn Kiệt, bóng dáng của cô từ từ biến mất không còn dấu vết.

“Hù ~~”

“Cuối cùng thì cũng xong việc, suýt nữa mệt chết tôi rồi.”

Yến Xích Hà vứt thanh kiếm gỗ trong tay, chống gậy bước hai bước vào sân tập để luyện tập phục hồi: “Tên nhóc thối, ngươi cũng quá vô tình rồi đó, lúc người ta đi vẫn cứ lau nước mắt mãi. Không phải là tôi nói cậu, chỉ là hôn một cái thôi mà, dù sao cậu cũng không thua thiệt gì, cho dù là cảm thấy bị thua thiệt thì đã làm việc thiện cũng làm cho trót, có gì mà không thể?”

“Làm việc thiện thì không sao, giúp người làm niềm vui thì tôi cũng làm được, nhưng nếu lỡ hôn một cái mà cô ta không đi thì phải làm sao?” Liêu Văn Kiệt nhún vai, nha hoàn cấp lại hắn còn không cần huống chi là một con ma.

“Vậy thì ngươi giữ lại đi, dù sao ngươi dương khí có đủ, hơn nữa một thân ma công tà môn không kị âm khí, nuôi một vài con ma nữ cũng không chết.”

“Buồn cười, Liêu mỗ một lòng hướng đạo, há sẽ bị sắc đẹp mê hoặc ư!”

“……”

Yến Xích Hà rũ mắt, thật sự không thể phản bác điều này, ngoại trừ bản thân ra, ông chưa từng thấy ai không ham nữ sắc hơn Liêu Văn Kiệt.

“Yến đại hiệp, đã tiễn hai ma nữ kia đi rồi, vậy tiếp theo ông có dự định gì?”

Liêu Văn Kiệt còn tốt bụng đưa ra hai lựa chọn: “Ở lại dịch trạm dưỡng thương, thuận tiện dạy kiếm thuật cho tôi, hoặc là đến chùa Lan Nhược dưỡng thương, thuận tiện dạy kiếm thuật cho tôi luôn.”

“Cậu cũng đâu phải con trai của tôi…”

“Tôi có tiền, ngày nào cũng cho ông uống rượu no nê.”

“Đến chùa Lan Nhược để tĩnh dưỡng đi, dù sao đây cũng là quan đạo, dù đường núi có bị lấp kín thì vẫn có người đi bộ qua lại, chùa Lan Nhược thanh tịnh hơn một chút.” Yến Xích Hà dứt khoát thay lời, không phải là thèm rượu của Liêu Văn Kiệt, nhưng nghe người ta nói rượu cồn khử độc, rất hợp cho việc dưỡng thương.

Nội thương cũng là bị thương, uống thêm chút rượu cũng có gì sai đâu.

“Được rồi, chúng ta thu dọn đồ đạc đi rồi trở về chùa Lan Nhược.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, quay trở lại chùa chính là ý muốn của hắn, ngay cả khi Yến Xích Hà không nói thì hắn cũng sẽ cố gắng nghĩ cách để lôi ông ta về.

BOSS Hắc Sơn lao yêu đã chết, hắn cũng không còn nhiều thời gian ở đây, sỡ dĩ vẫn chưa rời đi là vì nghĩ đến cái tàn dư chưa sạch thụ yêu lão lão này.

Theo trình tự thông thường, một trăm năm sau thụ yêu lão lão sẽ tái xuất giang hồ, tức là sau khi Yến Xích Hà ngủm củ tói, làm bậy một thời gian sau đó bị người ta đánh chết.

Thời gian quá dài, Liêu Văn Kiệt không thể chờ đợi đến được lúc đó, định ở chùa Lan Nhược vừa luyện kiếm vừa tiêu diệt tàn dư gốc rễ của thụ yêu.

Mặc dù con đường luyện tâm lần này rất nguy hiểm nhưng cũng nhận được nhiều thứ phong phú, đặc biệt là Yến Xích Hà còn vắt được mấy cân dầu và nước, thụ yêu lão lão có thể sống được bao lâu còn tùy thuộc vào thời điểm Yến Xích Hà bị ép khô.

Yến Xích Hà tay chân bất tiện, Liêu Văn Kiệt giúp ông ta thu dọn hành lý, thay và giặt áo quần chỉ còn hai bộ, nhưng hộp kiếm,

cung tên, kim tỏa hồn và các trang bị khác chất đống này đến đống khác.

Dọn dẹp xong phòng của Yến Xích Hà, hắn thuận tiện ghé qua xem hai căn phòng bên cạnh, trống không, ngoại trừ son phấn thì chỉ có một chiếc cổ cầm và một bức họa về một mỹ nữ.

Liêu Văn Kiệt gỡ cuộn tranh ra khỏi tường, phát hiện trên tranh không nhắc đến kinh điển "Mười năm bình hồ sương đầy trời".

Hắn hơi thất vọng, là một người bán tranh, biết rõ rằng nếu không có bài thơ bảy chữ kia thì giá trị sưu tầm của bức tranh mỹ nữ này sẽ giảm đi rất nhiều.

Ngoài ra, mặc dù hắn chưa bao giờ xem trọng tình người duyên ma giữa Ninh Thái Thần và Nhiếp Tiểu Thiện, nhưng khi nhìn thấy tranh không có thơ thì không khỏi có chút thổn thức.

"Không đúng, Ninh lão đệ đã mất đi Tiểu Thiện thì vẫn còn một tiểu thư con nhà quan lại, sinh ra đã ở vạch xuất phát, mình cớ gì mà phải thổn thức chứ…" Liêu Văn Kiệt lẩm bẩm, cuộn bức tranh lại, ngay cả cổ cầm cũng gói lại mang theo.

……

Chùa Lan Nhược bên ngoài dãy núi, Liêu Văn Kiệt nín thở suy nghĩ, thanh kiếm Thắng Tà trong tay, phòng lên phía không trung.

"Kiếm hóa vạn thiên, phong hỏa thần binh như luật lệnh!"

Theo tiếng quát trầm thấp của Liêu Văn Kiệt, ánh sáng đỏ chia ra hàng trăm lần, ở trên không quay nhanh lao xuống đất, làm nổ tung đất đá bay theo đà đá nứt núi.

Ba tháng nay, hắn luôn đi theo Yến Xích Hà học kiếm thuật, hiểu biết lơ mơ, học được thuật ngự kiếm giống như kì tích vậy.

【Thuật ngự kiếm (Lấy khí ngự kiếm, linh hồn giữ lại lâu dài; lấy ý kiếm, dịch hình đổi mạng; lấy Đạo ngự kiếm, có thể hỏi chúng sanh)]

Hắn không hiểu rõ lắm, nghĩ đến thiên phú dị bẩm của chính mình, học gì cũng nhanh, thuật ngự kiếm cũng không ngoại lệ.

Yến Xích Hà tỏ ra khó mà gật bừa, theo cách nhìn của ông ta, nhân gian thòi đợi đại loạn, ắt sinh yêu tà làm loạn, Liêu Văn Kiệt thuộc loại này.

Vì vậy, thuật ngự kiếm đỉnh cao mà đến với tay Liêu Văn Kiệt, mới học một cái không giống hình thần, huyết khí ngập trời, sát tính cực nặng, nhìn không phải là kiếm thuật đứng đắn.

Liêu Văn Kiệt kịt mũi coi thường điều này, trai qua một trận đấu với Hắc Sơn lão yêu nên hắn đã nghĩ thổn rồi, đứng đắn hay không không quan trọng, sức mạnh không chia tốt xấu, cho người đứng đắn dùng là được.

Thật là trùng hợp, hắn là một người đứng đắn!

ầm Ầm----

Chương 443: Tiểu tăng Bạch Vân 1 Bị oanh tạc mấy lần, có tiếng kêu thê lương thảm thiết như có như không truyền từ dưới đất lên, thanh âm yếu ớt vô lực, giống như là người đang bị thương nặng.

Là thụ yêu lão lão.

Liêu Văn Kiệt đã học được thuật ngự kiếm, không có đối tượng để luyện chiêu cho tiện tay, Yến Xích Hà mới dưỡng thương được một nửa, không muốn ra chiêu với ông ta, hết cách rồi nên chỉ có thể xui xẻo tìm đến thụ yêu lão lão.

“Bị người ta xẻo đến mức chả còn sức mà kêu, đáng đời bà

ngày nào cũng bị tôi xẻo.”

Liêu Văn Kiệt chế nhạo, kiếm Thắng tà bay vào tay, lại một phát bay phi kiếm lên không trung, điên cuồng oanh tạc mặt đất.

“Ông nội đạo sĩ, tôi đã thề là hối cải triệt để yên ổn làm yêu rồi, cớ gì còn đuổi cùng giết tận?”

Dưới lòng đất, thụ yêu lão lão lạnh lùng hét lên, dùng giọng điệu vang dội nhất để hét lên câu nói tràn đầy sự sợ hãi.”

“Hahaha, đồ yêu quái này, còn dám già mồm át lẽ phải, càn quấy hả!”

Liêu Văn Kiệt đưa tay gọi phi kiếm, đâm sâu vào rễ cây dưới lòng đất, nổ tung làm cho lão lão không còn chỗ trốn: “Tôi hỏi bà, bà đã thề là triệt để hối cãi, tôi giết yêu thay trời hành đạo, cục diện cả hai đều thắng, làm sao lại đổi thành là đuổi cùng giết tận rồi? ”

“ức hiếp người quá đáng! Ức hiếp người quá đáng!”

Thụ yêu lão lão nghe vậy thì vô cùng bực bội, bà ta đã an ổn mở hoa lầu làm ăn, không trêu ai cũng không chọc đến ai. Ai mà ngờ rằng Liêu Văn Kiệt và Yến Xích Hà lại đến cửa, không nói lời nào, đầu tiên là tóm lấy cô nương dưới quyền bà ta, sau đó đánh đến mức liệt cả nửa người, cuối cùng thì đã không làm thì thôi mà làm thì vô cùng thẳng tay, giết luôn cả chỗ dựa của bà ta.

Tu hành mấy ngàn năm, bà ta chưa thấy một đạo sĩ nào tàn nhẫn như vậy.

Thụ yêu lão lão càng nghic càng tức giận, dám nộ dám nói nhưng không dám hiện thân, chỉ có thể tận lực cầu xin, mong rằng Liêu Văn Kiệt sẽ nghĩ rằng bà ta tu hành không dễ dàng, tha cho bà ta một con đường sống.

Hết cách rồi, mạnh như Hắc Sơn lão yêu còn ngủm củ tỏi, Uông Tử thành cũng biến thành đống hoang tàn, chút bản lĩnh này của bà ta mà hiện thân thì chính là tìm đường chết, ngoại trừ cầu xin tha thứ thì không còn cách nào khác.

“Còn dám nói nhảm!”

“Kiếm hóa vạn thiên, vô danh vô tướng, nhật nguyệt tề quang!”

“Ahhhh—

Sau trận oanh tạc dữ dội, Liêu Văn Kiệt vươn tay lau mồ hôi trên đầu, nhìn mặt đất hỗn loạn ở giữa nũi, âm thầm gật đầu, quay người đi về phía chùa Lan Nhược.

“Hôm nay ông đây hàng yêu phục ma cũng mệt rồi, ngày mai ta trở lại xử lí bà, Nhớ kỹ vẫn là lần này, dám bỏ trốn, mà cũng đúng, muốn bỏ trốn cũng không được.”

“…”

Bùm! !

Một tiếng rên khẽ vang lên, sườn đồi rung chuyển đất đá lăn xuống, hai bóng người ngự kiếm bỏ chạy, dừng lại cách đó nửa dặm.

“Cuối cùng cũng giải quyết xong, tiêu diệt được con lão yêu quái này thì ta cũng có thể yên ổn ẩn cư sơn dã rồi.”

Yến Xích Hà thu thanh kiếm vào trong vỏ, ánh mắt như đao găm trên cơ thê của Liêu Văn Kiệt, ngụ ý rằng có một số người nào đã quấy rầy cuộc sống ẩn cư của mình, suýt chút nữa phải rời đi rồi.

“Chúc mừng Yến đại hiệp đã được như ý nguyện, nhưng trong

núi không kể năm tháng, ông đừng quên lời hẹn ba năm, Thập đệ đang ở nơi không người đợi ông đấy.” Liêu Văn Kiệt nhắc nhở.

Thật ra không cần Yến Xích Hà nói thì Liêu Văn Kiệt cũng chuẩn bị cáo từ, sống ở chùa Lan Nhược đã được nửa năm, cái công cụ Yến Xích Hà này cũng không còn dầu mỡ gì để ép ra nữa, hôm nay mời ông ta ra tay, cùng nhau tặng cho thụ yêu lão lão một niềm vui sướng chính là tín hiệu trước khi từ biệt.

“Ta là sư phụ, có hẹn ước ba năm gì thì tên nhóc thối đó phải tới tìm ta, lí nào ta lại đến tìm nó.” Yến Xích Hà lầm bầm, đủ kiểu nghĩ một đằng nói một nẻo.

Nói xong, ông ta ngự kiếm quay lại sườn núi, vung kiếm phá đá, hy vọng sẽ đào được xác của thụ yêu.

Liêu Văn Kiệt nhíu mày, đánh hơi được mùi “có lợi”, sợi tơ hồng biến thành quỷ thủ, làm ra cái tư thế con chó đào ra một cái hố lớn, đào một cái cọc gỗ cháy đen từ sâu dưới lòng đất.

Keng!

Yến Xích Hà vung kiếm quét sạch kiếm khí, loại bỏ phần gỗ cháy, để lại một lõi cây vàng hình vuông cao chừng một người.

“Đây là?”

“Lõi cây ngàn năm, tôi không dám nói nó quý giá đến mức nào, đúng lúc có thể dùng để chế tạo mũi tên Phá tà.” Yến Xích Hà đưa tay lên, gõ cộc cộc vào lõi cây.

“Haizzz, làm yêu quái cũng thảm thật, sống thì bị đạo sĩ đuổi chém, sau khi chết thì ngay cả thi thế cũng bị đem về nấu lại để sử dụng.”

“Bớt nói mấy lời châm chọc kia đi, đổi lại nếu ta và ngươi trong tay Hắc Sơn lão yêu thì kết quả cũng không khá hơn là bao

đâu. Cùng lắm sẽ bị hắn luyện thành tướng quỷ, từ đó về sau phải chịu sự điều khiển của hắn, hai khuôn mặt trắng trẻo của người và Ninh Thái thì thảm luôn, nhiều yêu ma quỷ quái thích cái kiểu này lắm."

"Nói cũng phải, cho nên…"

Liêu Văn Kiệt chỉ vào lõi cây: "Hàng ma phục yêu tôi cũng có phần, cũng phải chia cho tôi mấy cây mũi tên Phá tà!"

"Cậu lại không có pháp cung thì lấy mũi tên để làm gì?"

"Có lý, có tiễn không cung khác gì không có, cho nên… Yến đại hiệp ông cũng ẩn cư rồi, hay là đưa bộ pháp cung trong tay ông cho tôi đi, tôi đem đi hàng ma phục yêu, cũng có thể coi như là một câu chuyện đáng ca tụng."

"…"

Yến Xích Hà xoay người, câu chữ quyết liệt quay trở lại chùa Lan Nhược.

…

Chương 444: Tiểu tăng Bạch Vân 2 Ba ngày sau, Liêu Văn Kiệt phi ngựa đi trên quan đại theo hẻm núi Lạc Nhạn hướng tới Chùa Lan Nhược.

Không lừa lấy được pháp cung, mũi tên Phá tà cũng không có phần của hắn, nhưng trên miệng lão đạo sĩ nói là đuổi người, nhưng cơ thể lại rất thành thật, đưa cho hắn châm Thất căn tỏa hồn coi như là quà hiện vật.

Liêu Văn Kiệt rất cảm động, ở lại chùa Lan Nhược uống rượu cùng Yến Xích Hà nguyên ba ngày, thực sự là không uống nổi nữa nên sáng nay mới chạy trốn khỏi chùa Lan Nhược.

Hiện giờ hắn đang đi tìm Ninh Thái Thần.

Giải quyết xong thụ yêu lão lão, dọn dẹp sạch tàn tích, nhưng lại không có cảm giác có thể rời khỏi thế giới hiện tại nên hắn lập tức nhận ra con đường luyện tâm vẫn chưa kết thúc.

Theo kinh nghiệm cái lần chú Cửu đó, chỉ có một khả năng, vẫn còn Boss chưa quét xong!

Con yêu tinh rết--- Từ Hàng Phổ Độ.

Muốn tìm được Từ Hàng Phổ Độ cũng không khó, con yêu quái này mượn thân xác cao tăng nơi cửa Phật, là Hộ quốc pháp sư tiếng tăm lừng lẫy, gần nửa năm qua, nó đã âm thầm giết hại mệnh quan triếu đình, thao túng triều chính, hút lấy vận khí của triều đình để hóa rồng.

Bởi vì quyền thế ngút trời, Từ Hàng Phổ Độ đã xây dựng hành cung khắp nơi, hành tung người người ai cũng biết, không phải là bí mật gì.

Nhưng trước đó, Liêu Văn Kiệt muốn tìm Ninh Thái Thần trước, theo tình tiết ban đầu, Ninh Thái Thần đã rời khỏi chùa Lan Nhược, vì trông giống như một tên đào phạm có bộ râu rậm nên vô cớ gặp phải họa lao tù.

Hai mắt một mũi, cho nên rất giống!

Ninh Thái Thần đã ăn cơm tù rất lâu rồi, mãi cho đến khi mình cũng biến thành một một tên râu rậm nên mới bị bọn đao phủ lén lút lôi ra hỏi chém vào một đêm mây mù âm u.

May được bạn tù tương trợ nên mới tốt số thành công vượt ngục.

Đã nửa năm không gặp, cũng bởi vì có sự tham gia làm rối loạn của mình, Liêu Văn Kiệt không xác định được Ninh Thái Thần

có gặp phải cái lần xui xẻo này không, vì vậy chỉ có thể trở lại hẻm núi Lạc Nhạn, men theo con đường đi thi Hương, tìm hết trấn này đến trấn khác.

Tới gần hẻm núi Lạc Nhạn, hẻm núi bị sụp đổ của ngày trước đã sửa xong, hắn muốn quay ngựa rời đi nhưng lại chợt nhớ tới cái gì, buộc ngựa trong rừng, vỗ cánh bay vào rừng sâu núi thẳm.

Di chỉ của Uông Tử thành.

Đã nửa năm trôi qua, không biết tòa thành này ra sao rồi, liệu có trở thành nơi tụ tập của mấy con ma quỷ trên nhân gian hay không, nếu yêu ma quỷ quái lại mọc lên thì không thể thiếu thêm hai cú chưởng nữa, lại đè núi Tiền Sơn một cú nữa.

Đôi cánh của quỷ thủ xuyên qua bầu trời, Liêu Văn Kiệt nhìn thấy đống đổ nát của Uông Tử thành từ xa, cùng với dấu bàn tay mà hắn để lại lúc đó.

Tình hình tốt hơn nhiều so với hắn nghĩ, có lẽ là do ban ngày, mặc dù cả đống đổ nát Uông Tử thành chìm trong sương tối, nhưng lại không quá mùi yêu khí quá mạnh.

Có không ít du hồn dã quỷ, tất cả đều là đám tép riu không đáng để ý, không thể làm nên được khí thế gì.

Liêu Văn Kiệt nhíu mày, hắn nhìn thấy luồng kim quang tảng sáng trong sương mù, bay phất phơ như gió, yếu ớt nhưng lại vô cùng thiện tính.

Cánh của quỷ thủ rơi vào trong rừng, Liêu Văn Kiệt sải bước về phía Uông Tử thành, nhưng lát sau hắn lại đi đến trước một ngôi nhà tranh.

Một tiểu hòa thượng mặc áo tu hành, khoảng mười tuổi đang trồng rau bên ngôi nhà tranh, thấy Liêu Văn Kiệt đi tới, lập tức chắp hai tay lại: “Thí chủ, nơi đây tà khí ngút trời, không phải là

nơi tốt để du sơn ngoạn thủy, thí chủ hãy nhanh rời đi đi.”

“Nếu tà khí ngút trời thì sao tiểu hòa thượng lại không đi, lại còn đặc biệt dựng nhà sống lại đây?”

“Chính là vì tà khí ngút trời, gió tà lâu ngày không tan cho nên tiểu tăng mới ở lại đây, chỉ muốn mỗi ngày tụng kinh để độ hóa oán khí ở nơi này.”

“Đây là … người bình thường muốn làm điều lớn lao ư?”

“Không dám, tiểu tăng bản lĩnh thấp kém, không dám người thường làm điều lớn, chỉ là…”

Tiểu hòa thượng đỏ mặt nói: “Nói ra sợ thí chủ cười cho, trong “Kinh bản nguyện Địa Tạng” có một câu ‘Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục’, tiểu tăng cảm thấy… cảm thấy rất có lí.”

“Thì ra là cao tăng cửa Phật, thất kính rồi.”

Cả khuôn mặt Liêu Văn Kiệt liền thay đổi, cho dù tiểu hòa thượng có tự lượng sức mình hay không, chỉ riêng có được phần giác ngộ này thôi thì đã không tầm thường rồi.

Tiểu hòa thượng không ngừng xua tay: “Không phải, tiểu tăng là Bạch Vân, không phải là cao tăng gì cả.”

“Bạch Vân…”

Hai mắt Liêu Văn Kiệt lóe lên, nếu nhớ không lầm, hòa thượng râu trắng trăm năm sau giết Hắc Sơn lão yêu tên là Bạch Vân thiền sư, nhưng đó là chuyện của trăm năm sau.

Là cùng tên, hay là tiểu hòa thượng trước mặt có thể sống lâu trăm tuổi?

Hình như thật sự có thể, Yến Xích Hà đã hơn trăm tuổi rưỡi, mặn nồng ở chùa Lan Nhược gần một trăm năm mới đi đời nhà

ma, Bạch Vân mới hơn mười tuổi đã giác ngộ Phật pháp, sống thêm một trăm năm nữa cũng không thành vấn đề.

“Đại sư Bạch Vân, nói câu này hơi khó nghe, tôi thấy người vẫn còn nhỏ, muốn có được một thân Phật pháp cao minh cũng khó mà làm được, cho dù ngày nào cũng thành tâm niệm kinh, e rằng cũng không độ được tà khí của nơi này.”

Liêu Văn Kiệt nói: “Không bằng trở về cửa Phật, qua ngày đoạn tháng, có một ngày sẽ có được mỹ danh cao tăng, há sẽ càng hoan hỉ hơn sao?”

“Không phải vậy, lòng thành sẽ được như ý, chỉ cần tiểu tăng thành tâm tụng kinh, nhất định sẽ độ hóa được âm phong oán khí ở nơi này!”

Chương 445: Tiểu tăng Bạch Vân 3 Ánh mắt Bạch Vân kiên định, giây tiếp theo liền đỏ mặt: “Hơn nữa, tiểu tăng không phải là đại sư, cũng không thể trở thành cao tăng, trí tuệ, nghị, dũng khí đều không bằng những sư huynh đệ khác, có thể độ hóa được nơi này thôi đã là ước nguyện cả đời này của tiểu tăng rồi.”

“Ta không tin!”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu: “Ở trên người đại sư, quả thật tôi không nhìn ra được trí tuệ gì, dáng vẻ ngu ngốc không phải là người thông minh gì, nhưng nghị lực và dũng khí lại vượt xa người thường. Nếu thế gian có tấm lòng son này của người thì làm gì có chuyện yêu ma quỷ quái mặc sức tung hoành chứ.”

“Thí chủ quá lời rồi, tiểu tăng… làm gì mà tốt như vậy.” Bạch Vân thường không … , xấu hổ gãi đầu.

“Đại sư có chí nguyện to lớn, ta cũng không làm phiền người nữa, người cứ từ từ trồng rau đi, ta xin đi trước.”

“Thí chủ đi thong thả, nhớ lấy đừng ở lại quanh đây quá lâu,

trước khi trời tối phải rời đi."

Nhìn bóng lưng của Liêu Văn Kiệt, Bạch Vân hai tay chắp lại, chịu đựng cơn đói trong bụng, khẽ cắn răng tiếp tục trồng rau.

Đúng lúc này, một trận cuồng phong từ phía sau ập tới, Bạch Vân vừa mới phát giác ra thì có một cú chưởng đập vào sau lưng.

"Phụt !!"

Bạch Vân phun ra máu, sắc mặt tái nhợt, cứng ngắc quay đầu lại thì nhìn thấy khuôn mặt của Liêu Văn Kiệt, khó tin nói: "Thí chủ, không thù không oán cớ gì làm hại tiểu tăng?"

"Hahaha, tiểu hòa thượng, trông ngươi ngốc như lừa, với ai cũng nhiệt tình như thế, một chút cảnh giác cũng không có, sao có thể tồn tại trên đời này?"

Liêu Văn Kiệt cười hung ác, hung tàn nói: "Dù sao sớm muộn gì ngươi cũng bị người ta hại chết, không bằng giao cái mạng nhỏ của người cho ta đi, ít nhất cũng chịu khổ mấy năm."

"Không, không thể! Tà khí ở đây rất nặng, nếu ta chết ở đây chắc chắn sẽ hóa thành ác ma, đến lúc đó thí chủ thấy oan hồn của ta, chỉ sợ khó mà bảo toàn tính mạng…"

Bạch Vân khó khăn lắc đầu: "Thí chủ, nếu như ngươi muốn lấy mạng của ta, hay là qua mấy năm nữa rồi hãy trở lại, đợi ta độ hóa hết oán trí cho nơi này đã."

"Tiểu hòa thượng, ngược lại lại có lòng từ bi, ông trời có mắt, đáng đời phải ăn chay niệm Phật cả đời."

Liêu Văn Kiệt giễu cợt: "Như vậy đi, ta giúp ngươi một tay, tiến người về miền Tây Phương cực lạc!"

Sau đó, hắn đè vai Bạch Vân, ấn cậu ngồi xếp bằng trên mặt

đất. Sau đó niệm lực hóa thành những sợi chỉ, theo lòng bàn tay mà rồi chạy thẳng vào hai đại huyệt Tâm Du và Thần Đường của Bạch Vân.

"Phụt"

Bạch Vân lại phun ra máu, hai huyệt chính sau áo lót bị thương nặng, biết thời gian không còn nhiều, cậu thở dài chắp tay, mặc niệm kinh Phật: "Ta đã được nghe như vầy, thuở ấy Đức Phật đang ở nước Xá Vệ, tại rừng Kỳ Đà.."

"Tiểu hòa thượng, cuốn kinh này khó mà hàng ma được, ta dạy ngươi một chiêu lợi hại hơn, phải giữ kín, nghe kĩ cho ta!"

Sấm sét vang ầm ầm bên tai, Bạch Vân chỉ cảm thấy tần số nhịp tim đột ngột thay đổi, đột nhiên mở mắt ra, thấy người mình đang ở trong một vầng kim quang lấp lánh.

Muôn ngàn tiếng Phật vang bên tai, trên chín tầng mây, luồng kim quang trên vẻ đau khổ trên mặt Phật tổ, đang ở cao vút rồi một chưởng vỗ xuống.

Chỉ một thoáng đó, cả trời đất là một mảng màu vàng, trong mắt Bạch Vân, một thế giới đang từ từ mở ra.

…

"Hù ~~~"

Liêu Văn Kiệt lau mồ hôi lạnh trên đầu, cúi đầu nhìn Bạch Vân đang hôn mê trên mặt đất, hai mày giãn ra rồi nhíu lại, nhíu lại rồi giãn ra.

Hắn có ý truyền thụ Như Lai thần chưởng thức thứ chín, kết quả…

Hình như đã xảy ra vấn đề ở đâu đó, hắn từ bi không đánh tới,

nhưng trong quá trình truyền thụ đã khắc sâu vào trong lòng Bạch Vân.

Vậy thì vấn đề đã có rồi: Ý của lòng từ bi này không phải là của hắn, càng không phải là của Bạch Vân, vậy thì đến từ đâu?

Mồ hôi chảy qua gò mà, Liêu Văn Kiệt ngẩng đầu nhìn trời, chỉ muốn hỏi một câu, trên đời này thật sự không có thần tiên sao?

“Liên quan cái rắm gì đến mình, mình là một đạo sĩ chân chính, cho dù cho dù có thần có tiên thì đối với tôi mà nói cũng là chuyện tốt.” Liêu Văn Kiệt lẩm bẩm rồi quay người bỏ đi.

…

Không lâu sau đó, bầu trời tối sầm lại, một mảnh lớn những con mắt quỷ xanh lè sáng lên trong đống đổ nát của Uông Tử thành, mấy con ma thèm thuồng hương vị máu thịt của Bạch Vân, chỉ có thể đợi đến khi trời tối hẳn liền giải tỏa cơn thèm ăn của mình.

Bạch Vân niệm kinh rất lợi hại, ngày thường bọn chúng không có một chút cơ hội nào, nhưng hôm nay Bạch Vân đã bị đánh bất tỉnh. Mấy con yêu quái rất cảm kích, rốt rít cảm ơn vị khách qua đường tốt bụng vô danh kia, thật sự là có lòng dạ Bồ Tát.

Bạch Vân lúc này mới ung dung tỉnh dậy, kim quang trong mắt lóe lên rồi biến mất, chắp tay niệm Phật, chán nản nói: “Tiền bối cao nhân khảo nghiệm tiểu tăng, cũng truyền thụ Phật pháp vô thượng, nhưng tiểu tăng lại cho rằng người ta là loại hung đồ thổ phỉ, trước khi từ biệt cũng không kịp hỏi họ tên của người ta..”

Xào xạc xào xạc

Gió tà thổi vào nhà tranh, Bạch Vân nhìn về phía sương mù xám xịt dần dần mờ đi, nhìn thấy một đôi mắt quỷ xanh lè viết đầy tham lam và tà niệm ở trong đó.

“Nam Mô A Di Đà!”

Bạch Vân giơ tay vung ra một chưởng, kim quang tỏa ra, thế chưởng từ bi cắt qua một đường, quét sạch ra một con đường lớn trong sương mù.

Đám ma quỷ yên lặng, khi thận trọng lùi lại, sương mù rút đi như thủy triều.

“Chư vị thí chủ, chưởng pháp cao nhân đã truyền thụ, tiểu tăng không dám tự tiện dùng. Tối nay chúng ta giảng về Phật pháp, có hai quyển [Phật Thuyết Vô Lượng Thọ Kinh], xin mời chư vị thí chủ nghe tiểu tăng từ từ giảng..”

Đêm đó, trên bầu trời của di chỉ Uông Tử thành, tiếng than khóc của hàng ngàn hồn ma bên tai không dứt.

Chương 446: Giang hồ hiểm ác, lòng người khó đoán 1 “Bực quá đi mà, rõ ràng mình là người truyền thụ chưởng pháp, nhưng chưa bắt đầu mà tiểu hòa thượng đó đã ngộ được tinh hoa trong đó trước rồi, biết vậy không dạy cho cậu ta.” Liêu Văn Kiệt quay người lên ngựa, càng nghĩ càng cảm thấy suy nghĩ không đến chốn, cách cái khuôn mặt khó ưa chỉ một bước thôi.

Khoe khoang là tư chất vạn dặm mới có một, không thể nào ngẫu nhiên dụng trúng một hòa thượng còn lợi hại hơn cả mình, cho nên chân tướng chỉ có một…

Nếu như Như Lai thần chương là công pháp của Phật giáo, có mức phù hợp với tiểu hòa thượng cực kì cao, hắn là một đạo sĩ chân chính, sinh ra đã kém cỏi, không thể lĩnh ngộ được chưởng thể cao thâm, chỉ có thể dựa vào huyết sắc niệm lực thúc giục chưởng pháp.

Nghĩ như vậy, Liêu Văn Kiệt liền cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Có một ví dụ khác là Yến Xích Hà, cũng có thể lấy ra làm chứng.

Như ai đã biết, trong tay Yến Xích Hà có một quyển Kinh Kim Cương do một vị cao nhân nhà Phật chép lại, chứa đựng Phật pháp vô biên.

Những bảo vật quý giá này nằm trong tay Yến Xích Hà, chỉ ngộ ra một bài kinh 'Bát nhã Ba La Mật", dùng để chống lại tà niệm của yêu ma quỷ quái quấy nhiễu. Ngoài ra, ông ta còn nắm giữ Kinh Kim Cương để phòng thủ trước kẻ thù, toàn bộ đều dựa vào pháp bảo tự động phản công, phóng ra xích để trói yêu quái lại.

Khi đối đầu với Hắc Sơn lão yêu, thậm chí ông ta còn sử dụng Kinh Kim Cương như một đạo cụ dùng một lần, phát nổ tại chỗ, tiêu diệt thân ngoại hóa thân hư hư thực thực giống như bản thể trước khi còn sống của Hắc Sơn lão yêu.

Như vậy có thể thấy, tương tính không giống, quả thực chả có bao nhiêu ưu thế để học khóa giới.

Nghĩ đến đó, Liêu Văn Kiệt cũng tin, đến mức Yến Xích Hà đã từng nói ông ta không hiểu những lời giản bằng tiếng Phạn, vừa nghe liền biết là ngụy biện cho cái sĩ diện của ông ta thôi.

Nếu thật sự không hiểu tiếng Phạn, vậy thì lấy đâu ra cái câu Bát nhã Ba La Mật kia chứ?

……

Nhà giam.

Liêu Văn Kiệt mặc một chiếc áo choàng đen che kín cả người, mũ trùm kín đầu, trên mặt còn đeo mặt nạ Hắc Sơn, chỉ để lộ một đôi mắt.

Tên đứng đầu lính canh ngục cúi đầu khom lưng đi theo, nói chuyện vô cùng khách khí, như thể Liêu Văn Kiệt là ông lớn nhà mình vậy.

Sự thật đúng là như vậy, có tiền chính là ông lớn, Liêu Văn Kiệt quăng bạc ra thì tên lính canh ngục lại có thêm một ông lớn.

Vốn là, theo ý nghĩ của tên lính canh ngục, Liêu Văn Kiệt ra tay hào phóng như thế, lại còn ăn mặc vô cùng thần bí, hẳn là một tên đạo tặc "bẻ hoa" có tiếng xấu vang xa trên giang hồ. Bắt được hắn không những có thể kiếm được một khoản tiền thưởng mà còn có thể tiện tay soát được tiền hối lộ, có thể nói là một công đôi việc.

Nhưng khi Liêu Văn Kiệt vung kiếm quét qua, thắt lưng tám tên lính cai ngực đồng đoạt đứt luôn, tên lính cai ngục dẫn đầu đã thay đổi quyết định.

Giang hồ hiểm ác, lòng người khó đoán, đàn ông khi ra ngoài phải bảo vệ cho mình thật tốt, đeo mặt nạ cũng rất là hợp tình hợp lí.

"Đại nhân, tên tội phạm nguy hiểm này tên là Chu Á Bính, gian dâm bắt ác không có chuyện ác nào mà không làm, là một tên thổ phỉ nằm đầu trong danh sách. Để bắt được hắn, huynh đệ của chúng tôi đã chết không ít."

Thấy Liêu Văn Kiện dừng lại trước một phòng giam, tên lính canh ngục rất nhanh mắt, hắn bô bô nói: "Ông già đằng kia tên là … tên là … ài, hắn tên là gì nhở, nhốt lâu lắm rồi ta cũng quên hắn là ai luôn."

"Được rồi, đừng nhiều lời nữa."

Liêu Văn Kiệt nhìn Ninh Thái Thần đang nằm ngủ trên đống cỏ khô, thầm mặt hàng này khó tìm thật, đi lục tung suốt cả bốn cái trấn, tốn cả một đống bạc mới tìm được người."

“Đại nhân, nhà giam của chúng tôi đây vô cùng chính đáng, tôi cũng là một tên ác quan cương trực công chính, đại nhân đừng thấy tôi thấp hèn nhỏ bé, nhưng tôi vô cùng nhiệt huyết, thời khắc đều không quên chấp hành pháp luật, theo lẽ công bằng!”

“Muốn thêm tiền?”

“Đúng vậy … Không phải, chúng tôi nổi danh là công chính nghiêm minh, không thể vì vơ vét tiền mà cố ý thả tội phạm nguy hiểm được! ”

“Vậy thì không thêm tiền nữa!”

“Thế thì càng không được, đại nhân ngài có chỗ không biết, không phải là tôi mê tiền, mà là có nỗi khổ khó nói.”

Tên lính canh ngục nói nhảm một hồi lâu rồi mới chậm rãi nói tiếp: “Khi bắt Chu Á Bính, có hai mươi mấy huynh đệ của tôi đã hi sinh, huyện thái gia không phải là người, tham tiền bán mạng của huynh đệ bọn ta, hai mươi mấy bà vợ, ài, hai mươi mấy đứa trẻ gào khóc đòi ăn đang chơ ta nuôi, cho nên… ”

“Không phải chứ, ta thấy Chu Á Bình một thân thư sinh, không giống như là người có võ nghệ, làm sao có thể giết hai mươi mấy huynh đệ của ngươi?”

“Có đấy, giang hồ hung hiểm, thư sinh càng hiền lành vô tội thì giết người càng hung tàn, đều là ngụy trang hết, tin hắn là bị mắc lừa rồi.”

“Có lý, ta sẽ tin ngươi một lần.”

Liêu Văn Kiệt quay lưng bước ra khỏi nhà giam, bước thẳng ra khỏi cửa dưới ánh mắt khó hiểu của tên lính canh ngục.

“Đại nhân xin dừng bước, ngài không mua người sao?”

“Ta nói muốn mua người khi nào?”

“……”

Tên lính canh ngục dẫn đầu đực mặt ra, suy nghĩ kỹ lại, hình như đúng thật là Liêu Văn Kiệt chưa nói, chỉ quăng một cục bạc rồi đi vào nhìn khắp xung quanh mà thôi.

Não của người này có vấn đề à?

……

Chương 447: Giang hồ hiểm ác, lòng người khó đoán 2 Trong nhà giam, Ninh Thái Thần mờ mịt tỉnh dậy, lau lâu bộ râu đầy nhờn, sau đó đưa tay lên xoa cổ, lau ra một mảng lớn bùn đen.

Trước khi bị trao đổi, chắc chắn anh ta không chịu được bẩn rồi hôi, từng trải qua trận đánh tàn ác của xã hội nên rốt cuộc cũng thông suốt. Nhờ vào sự thương xót của ông trời, mấy tháng không tắm rửa nhưng trên người không có con rận rồi.

“Chu Á Bính, ngươi tỉnh rồi à?” Ông bạn tù cũ nói.

“Lão bá, ta đã nói mấy tháng rồi, tên ta không phải Chu Á Bính, ta bị oan.”

Ninh Thái Thần kiên nhẫn giải thích, không biết đã năm tháng hay sáu tháng rồi, ông cụ kia cứ gọi anh ta là Chu Á Bính, mặc cho hắn giải thích cho rách miệng cũng vô dụng.

Đúng như dự đoán, chắc là vị lão bá này mắc bệnh si ngốc của tuổi già rồi!

“Cũng đúng, từ nay về sau người không phải là tên Chu Á Bính nữa.”

Ông cụ cười haha: “Có người vừa mới tới gặp ngươi. Dựa theo kinh nghiệm của ta, chắc chắn là con cháu của quan lại phạm tội,

muốn lấy ngươi làm kẻ chết thay.”

“Hả, không thể nào!”

“Sao lại không thể, ngươi xem..”

“Tại sao không, nhìn cái đó…”

Ông cụ chỉ về phía cửa sổ nhà giam, Ninh Thái Thần cứng ngắc nhìn sang, chợt nhìn thấy một con quạ đen xì đang đứng ở cửa sổ.

“Hú-!”

Đôi mắt của con quạ đỏ rực, tràn đầy mùi tanh chẳng lành, Ninh Thái Thần rùng mình, nhìn thấy một cảnh sau khi đầu mình rơi xuống đất thì bị một đám quạ mổ ăn.

“Ta… Ta không muốn chết, làm sao có thể chết ở chỗ này…”

Hai mắt Ninh Thái Thần vô hồn dựa vào tường, chùa Lan Nhược, âm phủ, thụ yêu lão lão, Hắc Sơn lão yêu, sóng to gió lớn đều đã từng đi qua, nhưng lại đành chịu chết trong ngục giam.

“Nếu ông trời thật sự có mắt, không bằng hãy đổi cái mạng nhỏ này của tôi cho Thôi huynh, anh ấy sống còn có ý nghĩa hơn tôi.”

“Khà khà khà ————”

Nghe thấy lời thì thầm của Ninh Thái Thần, ông cụ nhe răng cười không ngừng.

Ông sống hơn nửa đời người, công danh lợi lộc, đau khổ nơi nhân gian, đủ loại lừa dối bịp bợm ông đều đã trải qua, từ nhận mình là người hiểu sâu biết rộng, nhất là mặt thiện ác trong bản chất con người, ông đã thấy quá nhiều.

Duy chỉ có Ninh Thái Thần, một người khác biệt hiền lành ngu đần sống trơ ra đó, ông cụ khó mà hiểu được, trên cái thế giới ăn thịt người không nhỏ xương này, sao Ninh Thái Thần có thể sống được đến bây giờ…

Cũng không thể lần nào cũng có quý nhân tương trợ được?

Sau khi suy nghĩ, ông cụ phát hiện thật đúng là vậy, bởi vì Ninh Thái Thần quá quý trọng, thuộc vào loại nguy cấp, ông động lòng trắc ẩn, chuẩn bị giúp anh vượt ngục.

“Kỳ quái, tên tiểu tử này đúng là phúc lớn mạng lơn!”

……

Ở bên kia, Liêu Văn Kiệt tìm một nhà trọ để ở gần đó và đợi Ninh Thái Thần vượt ngục.

Lúc trước ở trong chùa Lan Nhược, bởi vì hắn mà Ninh Thái Thần đã không hưởng được sự dịu dàng của ma nữ, nếu lần này lại nhúng tay vào nữa, có thể ngay cả nhân duyên cũng không có luôn.

Ma nữ lần đó, Liêu Văn Kiệt không cảm thấy thẹn với lòng, bởi vì người ma khác biệt, hắn không làm gì sai, nhưng cuộc nhân duyên …

Xem người thôi!

Nhân phẩm của Ninh Thái Thần quá tốt, Liêu Văn Kiệt thực sự không muốn phá hỏng nhân duyên của hắn.

Hắn đang ngồi xếp bằng trên giường, bắt đầu tu luyện niệm lực, để quạ đen trông coi Ninh Thái Thần, đề phòng xảy ra biến cố gì.

Trời đã về đêm, một luồng quỷ khí như có như không bay vào

trong phòng, hắn từ từ mở mắt ra, thầm mắng cái thứ phá đời này, người ta muốn sống cho yên cũng không được nữa.

Mùi ma quái bốc ra từ sâu trong hẻm, Liêu Văn Kiệt nâng cửa sổ lên, hai mắt lóe lên ánh sáng xanh, lật người nhảy xuống lầu hai, lắc mình mấy cái, liền vọt vào một căn nhà.

Đình viện khá to, đúng là nhà có tiền.

Lúc này, một tiếng kêu bị đè nén vang lên, ba bóng người loạng choạng đi về phía sân.

“Xong rồi, xong rồi, ta còn tưởng là mỹ mạo như hoa, nhưng hóa ra lại là ác ma đội lốt người!”

“Thiếu gia, thiếu phu nhân ngất rồi.”

“Vậy ngươi còn không bế nàng lên, tay chân của ta mềm hết rồi, chẳng lẽ người trông mong ta đến cõng nàng sao?”

“Nhưng mà … thiếu phu nhân nặng quá, tôi không cõng nổi.”

“Đúng là đồ vô dụng, nếu không phải bây giờ ta không dám lớn tiếng, không thôi ta nhất định sẽ mắng chết ngươi.”

“…”

Ba người theo thứ tự là , chủ nhà Vương Thuận Sinh, Trần thị vợ của hắn cùng với người hầu trong nhà.

Vương Thuận Sinh là một tên thư sinh thi rớt, chí lớn nhưng tài mòn, không cầu thăng tiến, đọc sách nhiều năm, công danh với hắn như phù vân, một chút cũng không với tới được. Cũng chính là, tổ tiên đã từng làm quan, để lại một vài quan hệ và gia tài, nếu không hắn đã sớm chết đói bên đường rồi.

Đương nhiên, cũng có thể là từ nhỏ đã không thiếu ăn thiếu mặc nên mới tạo thành tính cách không có lòng cầu tiền, sống

được ngày nào hay ngày ấy.

Vương Thuận Sinh cưới một người vợ họ Trần, mấy năm rồi không có con nối dõi.

Đêm qua, hắn cùng đám bạn xấu của mình đi uống rượu, đi bộ về nhà từ con hẻm sau, tình cờ gặp một tiểu thiếp chạy trốn khỏi nhà một người giàu có.

Trả lời cho câu nói kia, làm cái gì cũng không ra trò chứ mê gái là số một.

Vương Thuận Sinh khi thấy người ta còn trẻ xinh đẹp thì nổi sắc tâm, giả làm khách qua đường nhiệt tình rồi đưa vị phụ nhân tên 'Vưu Phong' về nhà.

Vì không quen nên trước khi trời sáng đã đuổi hắn ta ra khỏi phòng, đúng là chuyện tốt, vẫn chưa bắt đầu vàng thì đã vàng rồi.

Chương 448: Vừa đấm vừa xoa không phải mềm nắn rắn buông.1 Vương Thuận Sinh khi đó rất hối hận, trong lòng thầm nguyền rủa bản thân không biết ngâm thơ, nếu không nhất định sẽ lấy được Vưu Phong. Bây giờ mới nhìn thấy bộ mặt thật của ma nữ, đổi lại may cho mình không biết ngâm thơ, nếu không không chừng tối hôm qua đã ôm phải cái thứ gì rồi.

Càng nghĩ càng sợ hãi, hắn cùng người hầu đỡ vợ bước nhanh đi qua sân, cứ như chậm một bước sẽ bị ma nữ phía sau đuổi theo.

Vèo!

Bóng đen lóe lên, Liêu Văn Kiệt xuất hiện ở trước mặt ba người, lịch sự nói: "Vị tiên sinh này, tôi thấy trên đầu anh mây đen bao phủ, hẳn là…"

Hắn không nói tiếp nữa, bởi vì Vương Thuận Sinh và người hầu của hắn bị dọa sợ đến mức trực tiếp ngất xỉu, kể cả Trần thị

đã ngất đi trước đó, thêm một người khác cũng đủ để tạo thành một bàn Mạt chược.

“Hẳn là buồn ngủ quá!”

Liêu Văn Kiệt không nói nói nửa câu sau, không hề quấy rầy giấc mơ đẹp của ba người, trực tiếp đi về phía nhà có ma nữ.

Mùi quỷ bình thường, không phải là lão quỷ lợi hại gì, nếu hắn đoán không lầm, hắn lại là kiểu thèm hút dương khí của thư sinh rồi.

“Sao cứ luôn là thư sinh chứ, người học võ không tốt sao? Dương khí sung mãn, một có thể được hai…cũng đừng cứ nhìn mặt chứ?”

ầm!

Đạp tung cửa phòng, vừa lúc nhìn thấy ma nữ đang lột da ở trên mặt.

“Yêu nghiệt, còn không mau…”

Liêu Văn Kiệt kẹp thành kiếm hét lên, đầu ngón tay của hắn cứng lại trong không khí: “Hả, Tiểu Thiện !?”

Không đúng, không phải Tiểu Thiện.

Hai mắt Liêu Văn Kiệt híp lại, nữ quỷ chỉ có một lớp da trên mặt, vẽ giống mà thôi.

Đối diện, nữ quỷ tên Vưu Phong quay người liền chạy, trong nháy mắt Liêu Văn Kiệt đạp cửa vào, cô ta liền biết là đạo sĩ tới cửa rồi.

Thân là một nữ quỷ không có bản lĩnh gì, Vưu Phong xử lí thư sinh dễ như trở bàn tay, gặp phải đạo sĩ chỉ có thể chịu phận bị trừng trị mà thôi, bây giờ không chạy thì bao giờ mới chạy.

Uỳnh!

Chính vào lúc cô ta nhảy cửa sổ ra ngoài, một bàn tay quỷ to lớn bày sẵn trận địa ở ngoài cửa sổ, vững vàng nắm chặt cô ta, bịch một tiếng ném vào trong phòng, ấn chặt cô ta trên nền gạch.

“Ha ha, chạy được sao?”

Liêu Văn Kiệt giơ tay nắm, rút kiếm Thắng Tà từ trong chuôi ô ra, theo tiếng rung động ong ong của thân kiếm, Vưu Phong cũng liên tục kêu rên thảm thiết.

Bởi vì gương mặt nhìn rất quen, khiến cho Liêu Văn Kiệt có chút không nỡ xuống tay, nâng tay lên chém một kiếm, chém tấm da trên mặt Vưu Phong thành hai mảnh.

Sau đó Liêu Văn Kiệt liền hối hận, không có mặt nạ mỹ nhân, cả khuôn mặt Vưu Phong cháy đen như cây khô than củi, mắt mũi đều là một cái hố đen ngòm, khiến người nhìn tê cả da đầu.

“Tiên trưởng khai ân, tha tôi….”

“Im miệng!”

Liêu Văn Kiệt giơ kiếm chỉ vào Vưu Phong, lạnh lùng nói: “Tôi hỏi cô, tấm mặt nạ này của cô từ đâu mà có?”

“Tôi phỏng theo một người vẽ, chính là hai ngày trước, tôi vô tình gặp được một tiểu thư con nhà quan, thấy dung mạo cô ấy xinh đẹp tuyệt trần, liền phỏng theo đó mà vẽ lại.” Vưu Phong nói xong, lại khổ sở van xin một trận.

“Ở đâu?”

“Trong trấn, vị tiểu thư đó và người hầu trong nhà đi đường suốt đêm, đi ngang qua tôi.”

“…”

Nghe tới đây, Liêu Văn Kiệt đại khái hiểu rõ, không ngoài dự đoán, vị tiểu thư con nhà quan trong lời Vưu Phong, chính là người….. dung mạo không khác Tiểu Thiện chút nào.

Họ tên là gì không quan trọng, dù sao là người là được rồi.

“Cô thấy dung mạo người ta, liền vụng trộm đuổi theo, thừa dịp không phòng bị, lột da mặt người ta xuống, có phải không?”

“Tiên trưởng hiểu lầm rồi, tấm da này không phải da người, tôi cũng chưa từng hại ai.”

“Chưa từng hại ai, tại sao cô lại theo thư sinh về nhà, thấy kinh nghiệm của cô phong phú, có lẽ không phải lần đầu!”

“Tiên trưởng, anh nghe tôi giải thích…”

Vưu Phong nói nhanh như gió, giải thích rõ đầu đuôi ngọn ngành, lúc còn sống cô ta là một người hát hí, hơn một năm trước ở trên sân khấu bị sét đánh chết.

Hồn phách vì nguyên nhân sét đánh, mất phương hướng, chậm chạp không tìm thấy đường xuống âm phủ, nửa năm trước, cô ta chẳng dễ gì mới bước được lên con đường âm dương, lại bị một ma đầu tên là “Âm Dương Pháp Vương” giữ lại, nhốt ở Âm Dương Giới tiến lùi không xong.

Trong Âm Dương Giới, những quỷ vật giống cô ta không ít, đều bị Âm Dương Pháp Vương bắt xuống, không cách nào đầu thai chuyển thế được.

Chính vào mấy ngày trước, Âm Dương Pháp Vương lên đường đi về âm giới, Vưu Phong và một vài nữ quỷ bàn bạc, trộm trốn tới nhân gian, tìm một người lợi hại trong giới tu hành, hy vọng người đó có thể giúp đỡ trốn khỏi cảnh khốn cùng.

“Âm Dương Pháp Vương nửa người nửa quỷ, pháp lực cao

cường, tự xưng vương ở Âm dương Giới, giữ lại quỷ hồn ở đó làm con dân…"

Vưu Phong liên tục cầu xin: "Vẫn mong tiên trưởng thương xót, cứu du hồn dã quỷ chúng tôi."

"…"

Liêu Văn Kiệt nhíu mày, phất tay làm cho tơ đỏ bay đi, trước đây đối phó với quỷ vương Cửu Vĩ Hồ, Yến Xích Hà từng đưa hắn và Thập Nhi tới, trụ trắng chọc trời, âm không ra âm dương không ra dương, tạm thời có thể coi là vùng đất biên của âm giới.

Đánh Cửu Vĩ Hồ xong, hắn còn đặc biệt hỏi Yến Xích Hà, quỷ vương ở biên giới đã lợi hại như vậy rồi, càng xuống phía dưới vậy há chẳng phải là thiên hạ vô địch?

Thế nhưng lại không phải, theo như Yến Xích Hà nói, trong tình huống thông thường, quỷ vật chiếm giữ Âm Dương Giới phần lớn năng lực tầm thường. Quỷ vương Cửu Vĩ Hồ là ngoại tộc, không hứng thú với chuyện tranh danh đoạt thế, chấp niệm trong lòng không tiêu tan, trong lòng chỉ nghĩ đến gây hại cho tân nương ở nhân gian.

Chương 449: Vừa đấm vừa xoa không phải mềm nắn rắn buông.2 Vậy nên, Âm Dương Pháp Vương giữ con dân lại Âm Dương Giới, hành vi tự mình xưng vương, đơn thuần chỉ có tâm tư muốn làm hoàng đế, nhưng lại không có năng lực làm hoàng đế, chỉ có thể tự làm một sơn đại vương ở biên giới tự mình tiêu khiển.

"Chẳng ngại cho tiên trưởng biết, mặc dù tôi ở trong nhà Vương Sinh, nhưng chưa từng có suy nghĩ hại anh ta, chỉ muốn thông qua anh ta tìm một người tu luyện thành danh ở nhân gian."

Vưu Phong dán mặt nạ lên, một nhát kiếm chém ngang, khiến

mặt cười bị chia làm hai mảnh, vừa mở miệng nói chuyện là bị lọt gió.

“Nói nghe hay lắm, cô muốn tìm cao nhân đắc đạo, vậy tại sao vừa gặp tôi liền chạy?” Liêu Văn Kiệt hừ lạnh một tiếng, luôn luôn không quên bốn chữ “quỷ thoại liên thiên*”.

*Quỷ thoại liên thiên: miệng ma quỷ toàn nói dối để gạt người khác.

*Quỷ thoại liên thiên: miệng ma quỷ toàn nói dối để gạt người khác.

“A việc này…”

Vưu Phong nhất thời nghẹn họng, nói sao đây, cô ta thấy Liêu Văn Kiệt đạp cửa xông vào, biết rõ là đạo sĩ, nhưng suy nghĩ đầu tiên lại không phải cầu cứu, mà là tranh thủ thời gian chạy trốn.

Có lẽ là trực giác của nữ quỷ, hoặc là cái gì đó khác, tóm lại, chạy là đúng rồi.

Có việc cầu người, Vưu Phong ấp úng nói không nên lời, cuối cùng đứng im tại chỗ ngậm miệng không nói.

“Hừ, biết ngay mấy nữ quỷ các cô, miệng thì nói lời hay ho, cuối cùng chẳng phải là thèm muốn cơ thể thư sinh à.” Liêu Văn Kiệt lấy ra một chiếc mặt nạ từ trong ngực, giơ tay đeo lên mặt.

Chưa từng nghĩ, hắn vừa mới đeo mặt nạ Hắc Sơn lên, sắc mặt Vưu Phong đột nhiên biến đổi, run lẩy bẩy lui về phía sau, xoay người xông ra ngoài cửa sổ.

Uỳnh!

Bàn tay đỏ bên ngoài cửa sổ đè xuống, lần thứ hai Vưu Phong bị đánh ngã nhào ra đất.

“Sao vậy, cô nổi cơn thần kinh gì?”

“Mặt nạ, mặt nạ của anh…. anh là Âm Dương Pháp Vương!?”

Vưu Phong kinh hoảng đan xen, nói chuyện cũng không lưu loát, Âm Dương Pháp Vương cũng có một chiếc mặt nạ, cả ngày đeo mặt nạ chưa từng tháo xuống, giống y hệt chiếc này của Liêu Văn Kiệt, kiểu dáng hình thức có thể không giống, nhưng phong cách có một không hai, rõ ràng là từ một nhà làm ra.

“Thú vị…”

Liêu Văn Kiệt híp mắt, mở đường Âm Dương ngay trước mặt, bàn tay quỷ đỏ dẫn theo Vưu Phong, dậm chân đi vào bên trong.

Một hàng trụ chọc chời cao chót vót, Liêu Văn Kiệt nhìn trái ngõ phải: “Âm Dương Quỷ Vương mà cô nói, địa bàn của anh ta ở hướng nào?”

“Pháp Vương…. Pháp Vương về nhà mình, cũng cần một người ngoài như tôi chỉ đường à….” Vưu Phong dáng vẻ cực kỳ bi thương chết tâm, bất âm bất dương đâm một dao lạnh toát.

“Nếu tôi là Âm Dương Pháp Vương, cô đã khó thoát khỏi kiếp nạn, có thể sống đến bây giờ được à?” Liêu Văn Kiệt lắc đầu, trí thông minh của nữ quỷ này thật là tầm thường.

“Tiên trưởng thật sự không phải Pháp Vương à!?”

Mắt Vưu Phong lóe lên ánh sáng vui vẻ, một lát sau đột ngột nhớ tới điều gì đó, ấp úng nói: “Tiên trưởng, Âm Dương Pháp Vương bản lĩnh cao cường, để cẩn thận, hay là…. hay là gọi vài trợ thủ, hoặc là mời vài tiền bối trong sơn môn của anh tới áp trận.”

Liêu Văn Kiệt trợn mắt, tức giận nói: “Chỉ hướng, nếu còn nói nhảm nữa liền diệt cô.”

...

Kiếm đỏ chỉ vào không trung, Liêu Văn Kiệt cầm kiếm Thắng Tà đi về phái đông, tay kia quấn dây đỏ, túm lấy Vưu Phong bị quấn như cái bánh tét.

Lúc Yến Xích Hà ngự kiếm phi hành dùng chân, hắn dùng tay.

Chẳng còn cách nào, điều kiện có hạn, kiếm Thắng Tà tuy dài, nhưng so với các bảo kiếm bình thường khác lại ngắn hơn một đoạn.

Hắn không muốn ngồi xổm ngự kiếm phi hành, chỉ có thể dùng tay nắm chuôi kiếm bay, ít nhất từ ngoài nhìn vào vẫn chấp nhận được.

Vậy thì vấn đề tới rồi, Thập Nhi có từng học thuật ngự kiếm không, nếu có, ngự phù phi hành là cái cảnh tượng gì?

Đẹp trai không?

Kiếm quang giữa trời, bay thẳng về hướng đông.

Trong lúc đó, liên tục bay qua hai tòa thành, theo ý của Vưu Phong, thành trì nơi này đều có quỷ vương ngàn năm lợi hại chiếm giữ, lẽ ra nên đi đường vòng để tránh, nếu không tất có đại họa.

Sau hai cái tát bốp bốp, Vưu Phong liền ngậm chặt miệng, quỷ vương ngàn năm cái gì, a một cái đã bị tát bay, cô ta thấy mà mặt đỏ cả lên.

Liêu Văn Kiệt không nghĩ nhiều như vậy, giống y như giáo đầu dẫn 80 vạn cấm quân, thừa tướng dẫn 80 vạn binh lính xuống phía Nam vậy, lão quỷ vương ngàn năm của Âm Dương Giới kẻ nào kẻ nấy toàn là nước.

Cho dù có thêm ngàn năm nữa, cũng chẳng có cơ duyên giống

quỷ vương Cửu Vĩ Hồ, cũng chỉ là sống rất lâu, bản lĩnh tương đối bình thường.

Còn có kẻ nửa người nửa quỷ tự xưng là Âm Dương Pháp Vương kia nữa, đổi một cách nói khác chính là người không ra người quỷ không ra quỷ, nếu thật sự bản lĩnh ngập trời, sống những ngày tháng lăn lộn ở Âm Dương Giới làm gì, đi cướp Uông tử Thành đi!

Giữ lại hồn phách qua đường làm con dân, mềm nắn rắn buông chẳng có chút tiền đồ nào, Liêu Văn Kiệt dám cược cái đầu của Ninh Thái Thần, nếu như Âm Dương Quỷ Vương bản lĩnh thông thiên, cái đầu này không cần cũng được.

Không đúng, nhân phẩm của Ninh Thái Thần quá tốt, không thể cược đầu hắn được, vẫn là Châu Tinh Tinh tốt hơn.

“Tiên trưởng, chính là chỗ đó, tòa thành đó là địa bàn của Âm Dương Quỷ Vương.”

Vưu Phong chỉ vào một tòa thành phía xa, được bao quanh bởi bốn bức tường, phân thành nội thành và ngoại thành, khác với địa bàn của các quỷ vương khác, ở ngoài nhìn vào đúng là có chút không tầm thường.

Tận mắt nhìn thấy Liêu Văn Kiệt tát hai phát vả bay quỷ vương ngàn năm, lúc này Vưu Phong vô cùng tin tưởng, rất tin tưởng nếu Âm Dương Quỷ Vương tới, cũng là chuyện một bàn tay.

Chương 450: Đêm đen, núi sâu, ô đỏ. 1 Có sao nói vậy, đến Liêu Văn Kiệt còn không có tự tin như vậy, hắn chuẩn bị tốt hai tay, nếu Âm Dương Quỷ Vương là một hàng dỏm, vậy thì giết ngay tại trận, nếu là một kẻ khó chơi, vậy thì dứt khoát mở thông đạo chạy về nhân gian, tìm Yến Xích Hà giúp đỡ.

Không phải mềm nắn rắn buông, đây gọi là vừa đấm vừa xoa,

chuyện của người thận trọng, sao có thể gọi là mềm nắn rắn buông!

“Kiếm hóa vạn thiên!”

“Kiếm quy tu du!”

Ánh sáng đỏ hóa thành mấy trăm, bay vút lên hóa thành kiếm trận, một thanh huyết khí bay lên trời hợp lại, quay về phía tường thành trực tiếp chém xuống.

Oành! Oành!

Hai tiếng nổ lớn, đầu tiên là tường phía ngoại thành nổ thành một cái lỗ lớn, ngay sau đó, tường trong nội thành cũng sụp xuống hơn nửa.

Bên trong thành, tiếng kèn kêu lên, một lúc lâu sau, một đội ngũ cong vẹo từ trong thành chạy ra, nhìn xung quanh gào to, sửng sốt không tìm được Liêu Văn Kiệt đứng trên tường thành.

Chiến đấu liên tiếp với quân đội của Cửu Vĩ Hồ và Hắc sơn Lão Yêu, đám âm binh quỷ tốt bỏ đi như này, vẫn là lần đầu tiên Liêu Văn Kiệt nhìn thấy.

Cũng rất nhếch nhác.

“Kẻ tới là ai, dám làm càn ở địa bàn của Âm Dương Quỷ Vương này!”

Pháp Vương thân mặc áo giáo đen cưỡi ngựa đi ra, trong tay cầm một cây Phượng Thiên Họa Kích, trông vô cùng uy phong lẫm liệt.

Giống y như miêu tả của Vưu Phong, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ bằng đá, âm khí bao quanh, nương theo bóng của oan hồn, phát ra ma âm quỷ khóc sói gào chói tai.

“Trông cách ăn mặc của quỷ tướng này, quả nhiên là tàn dư của Hắc Sơn Lão Yêu.”

Liêu Văn Kiệt âm thầm gật đầu, trước đây nghe Vưu Phong miêu tả, hắn đã có phỏng đoán, chỉ có thể nói, không phải Hắc Sơn Lão Yêu tro tàn lại cháy, quả thực khiến người ta thất vọng.

Hắc Sơn Lão Yêu vẫn còn sống, chứng tỏ rằng trong tay ông ta vẫn còn pháp bảo cứu mạng, đi một chuyến không lỗ.

“Ồ, có mùi người!”

Âm Dương Pháp Vương nhìn xung quanh, ngẩng đầu nhìn một người một quỷ trên tường thành, thuộc hạ ở bên cạnh báo cáo, nữ quỷ là Vưu Phong trước đây bỏ chạy.

“Đại vương, Vưu Phong tự mình rời khỏi Âm Dương Giới, dựa theo luật pháp nên trừng trị cô ta vĩnh viễn không được siêu sinh, bỏ vào nồi nước luộc.”

“Im miệng!”

Âm Dương Pháp Vương một kích đánh bay thuộc hạ, xuống ngựa quỳ lạy, cung kính nói: “Thuộc hạ bái kiến Hắc Sơn Đại Vương, cung nghênh đại vương thánh giá!”

“Hắc Sơn Đại Vương…”

Liêu Văn Kiệt giơ tay sờ chiếc mặt nạ trên mặt, xem tình hình, kẻ tự xưng là quỷ tướng Âm Dương Pháp Vương nhận nhầm hắn thành Hắc Sơn lão yêu.

Vưu Phong loạng choạng lùi về sau hai bước, khi còn sống cô là một người bình thường, chết nửa năm mới bước vào con đường Âm Dương, chẳng hề biết Hắc Sơn lão yêu là ai. Nhưng tình cảnh này, đến người thường có chút đầu óc, cũng có thể đoán ra một hai phần chân tướng.

Du hồn dã quỷ chịu sự hãm hại của Âm Dương Pháp Vương, đi tới nhân gian tìm một đạo sĩ có đức, cô ta cơ duyên trùng hợp tìm được một cao nhân, kết quả người này lại là ma đầu của ma đầu, Âm Dương Pháp Vương trước mặt người này chỉ dám xưng thuộc hạ.

Tìm Hắc Sơn lão yêu để tiêu diệt thế lực của Hắc Sơn lão yêu, Vưu Phong chán nản cúi đầu, bởi vì sau này cái gì cũng chẳng có, cô ta không muốn nghĩ tới sau này nữa.

“Bẩm báo đại vương, từ sau khi ngài bặt vô âm tín, ngoại giới truyền đi một lời đồn vô căn cứ đó là ngài bị một đạo sĩ ở nhân gian sát hại, các quỷ tướng hoặc là khuất phục dưới thế lực của nhà khác, hoặc là bỏ chạy khắp nơi.”

Âm Dương Pháp Vương ngẩng đầu, lòng trung sáng tỏ nói: “Thuộc hạ nhờ những người quen cũ, nhưng bọn họ đều là một đám chuột nhắt nhát gan, ta một người sức mỏng, có lòng giết địch nhưng vô lực xoay chuyển trời đất, chỉ đành vào làm cướp tại thành Âm Dương, đợi ngày đại nhân trở về.”

Liêu Văn Kiệt: “...”

Thật là một thuộc hạ trung thành, nếu như không phải quỷ thoại liên thiên, hắn đã tin rồi.

“Trời cao có mắt, thuộc hạ chịu nhục chịu khổ, cuối cùng cũng đã đợi được đại vương ngài trở về.’

Âm Dương Pháp Vương quỳ gối dập đầu, âm vang mạnh mẽ nói: “Hôm nay, thuộc hạ nguyện quay về dưới trướng của đại vương, vì ngài đi theo làm tùy tùng, xây dựng lại bá nghiệp Uông Tử thành!”

“Bái kiến đại bương!!” xN

Một đám âm binh nhao nhao quỳ xuống, Vưu Phong mới tới,

không biết Hắc Sơn lão yêu là ai, bọn họ tất nhiên không giống nhau. Ở âm ty, Hắc Sơn lão yêu cùng đẳng cấp với Uông Tử thành, ôm được cái đùi to này, sau này làm mưa làm gió, ai dám xen vào việc của người khác.

"Ngươi nói ngươi làm cướp ở Âm Dương thành, chỉ vì đợi Hắc Sơn lão yêu quay về, nhưng sao ta lại nghe được, hình như ngươi quy hàng thế lực của nhà khác nhưng không ai cần?"

"Đại vương, thuộc hạ hết lòng trung thành với ngài!"

"Ngươi hết lòng trung thành với Hắc Sơn lão yêu, thì liên quan gì tới ta?"

Liêu Văn Kiệt giơ tay gõ gõ mặt nạ trên mặt: "Ngươi nên biết, Hắc Sơn lão yêu đã chết, bởi vì tro cốt bay đầy trời, ta không tìm được đầu lâu của ông ta, đến giờ vẫn thiếu một cái bô có thoải mái đựng nước tiểu, nếu người đã hết lòng trung thành với ông ta, vậy thì lấy đầu của ngươi thay thế đi,"

"Đại vương, đừng trêu đùa tiểu nhân, thuộc hạ thật sự hết lòng trung thành với ngài mà!"

Âm Dương Pháp Vương nơm nớp lo sợ, hắn biết Hắc Sơn lão yêu tro cốt đã bị chôn vùi, không những vậy, còn biết Liêu Văn Kiệt là đạo sĩ đã diệt Hắc Sơn lão yêu, nếu không, hắn vừa gặp mặt vài giây đã quỳ ư?

Vậy thì chắc chắn không!

Chương 451: Đêm đen, núi sâu, ô đỏ. 2 Ít nhất phải qua hai…. phì, ít nhất phải nói chuyện hai câu trước!

Còn nữa, không phải ông ta vừa gặp đã quỳ bái rồi à, tại sao Liêu Văn Kiệt không thuận thế nhận lấy tấm lòng trung thành này?

Theo lẽ thường, không phải nên giành lấy tên tuổi của Hắc sơn

lão yêu, chiêu binh mãi mã, xây dựng lại Uông Tử Thành sao?

“Yêu nghiệt vọng tưởng thông minh, đem cái đầu hết lòng trung thành của ngươi trình lên đây, ta xem xem có dùng được không…. nếu không có duyên, ta không nhịn được, chỉ có thể tiễn ngươi lên đường đi gặp Hắc Sơn lão yêu thôi.”

Mắt Liêu Văn Kiệt lộ ra ánh đỏ, giơ tay vỗ một phát, chỉ nghe thấy oành một tiếng, mặt đất trong nội thành lõm xuống một dấu bàn tay lớn, tính cả Âm Dương Pháp Vương trong đó, một đám âm binh biến thành một bức ảnh.

Khói đen chậm rãi tiêu tán, bởi vì sức nén lớn, tản ra cần có thời gian, vậy nên vẫn phải đợi một lúc mới tan thành tro bụi.

Oành!

Lại vỗ một phát nữa, những bức tường khác ở Âm Dương Thành liên tục sụp đổ, một tòa thành trước sau nối liền, không còn vây khốn du hồn dã quỷ nữa.

“Đừng có ngây ra nữa, trật tự của âm ty tuy loạn, nhưng luân hồi vẫn còn đó, đi đầu thai chuyển thế đi!”

Liêu Văn Kiệt quay đầu nhìn Vưu Phong đang trợn mắt há hốc mồm, tốt bụng nhắc nhở một câu: “Nhớ rằng trước khi lên đường, phải lột tấm mặt nạ của cô xuống trước, nhân gian loạn, âm ty cũng loạn, cô quá yếu, khuôn mặt này sẽ chỉ dẫn đến phiền phức cho cô thôi.”

“Cảm, cảm ơn Hắc…. cảm ơn tiên trưởng thương xót!”

Vưu Phong khom người quỳ xuống, dập đầu ba lần, bên tai lại nghe thấy tiếng Liêu Văn Kiệt.

“Nếu phía trước vẫn còn yêu ma quỷ quái cản đường, đến huyện Quách Bắc ở nhân gian…. bên cạnh huyện Quách Bắc có

hẻm núi Lạc Nhạn, trong đó có một tiểu hòa thượng, có lẽ cậu ta có thể độ cô luân hồi."

"Cảm ơn tiên trưởng chỉ bảo, đại ân đại đức vĩnh viễn không quên."

Vưu Phong cúi đầu bái lạy, một lúc lâu sau không nghe thấy động tĩnh, ngẩng đầu lên nhìn, phía trước sớm đã chẳng còn bóng dáng Liêu Văn Kiệt.

...

"Mau, mau dừng lại! Đừng thúc nữa---"

Trên đường núi, Ninh Thái Thần thúc ngựa phi nước đại, nói đúng ra, là ghé vào trên lưng ngựa, bị con ngựa cõng trên lưng chạy loạn khắp nơi.

Sau khi Liêu Văn Kiệt rời khỏi nhà giam, thủ lĩnh lính canh phiền não không vét được đồng nào, càng nghĩ càng tức, cho rằng nguyện nhân ở trên người Ninh Thái Thần.

Vẻ mặt vô cùng đau khổ xúi quẩy, bị chặn mất con đường tài lộ.

Nhân lúc đêm tối, có con cháu nhà quan lớn phạm tội, cần một kẻ chịu chết thay, vào đúng nửa đêm canh ba chém đầu, thủ lĩnh lính canh thừa dịp đẩy Ninh Thái Thần ra.

Uống bát canh chém đầu xong, Ninh Thái Thần ợ một cái, cảm thán thế đạo gian nan, người sống không dễ dàng, người tốt sống càng không dễ dàng.

Ông già bạn tù không ngừng cười hi hi, gạt đống cỏ bên cạnh, lộ ra một cái đường hầm, đem Ninh Thái Thần thả ra ngoài.

Đúng vào lúc này, Liêu Văn Kiệt đưa nữ quỷ Vưu Phong đi về

Âm Dương Giới, hoàn hảo bỏ lỡ thời gian vượt ngục.

Lại nói tới Ninh Thái Thần phái bên này, leo ra khỏi đường hầm liền nhìn thấy một con Thiên Lý Mã, camt khái bạn tù thần thông quảng đại, ngày cả ngựa cũng đã giúp anh ta chuẩn bị ổn thỏa cả rồi, xách quần trực tiếp leo lên ngựa.

Bởi vì không tinh thông kỹ năng cưỡi ngựa, mặc dù anh ta cưỡi ngựa, nhưng không cách nào điều khiển dây cương. Thiên Lý Mã lần đầu tiên bị thư sinh cưỡi, đảo khách thành chủ, giống như vui chơi chạy khắp nơi, cứ có đường là chạy, có có cầu là chui, đến tận khi thể lực không chống đỡ nổi nữa mới dừng lại.

Khổ cho chủ nhân của Thiên Lý Mã, đạo sĩ phái Côn Lôn--- Tri Thu Nhất Diệp.

Ninh Thái Thần gặp dữ hóa lành thể chất phát động, mỗi lần gặp họa, tất sẽ gặp đạo sĩ.

Lúc anh ta lên ngựa, Tri Thu Nhất Diệp đang ngồi xổm trong bụi cỏ, giải quyết vấn đề thực vật hoang dại không đủ phân bón, thấy ngựa yêu của mình bị cưỡi, lập tức chửi ầm lên, vặt một chiếc lá để chùi, kéo quần lên lập tức điên cuồng đuổi theo.

Tốc độ của Thiên Lý Mã quá nhanh, Tri Thu Nhất Diệp chỉ dựa vào hai chân không đuổi theo được, thi triển thuật độn thổ đuổi theo, con ngựa mệt tới mức thể lực không chống đỡ nổi, hắn cũng ở dưới đất quay đến sùi bọt mép.

Đồng thời bị quay đến ngất đi, còn có Liêu Văn Kiệt.

“Thật là gặp quỷ, mình chỉ giúp đỡ chính nghĩa chút việc nho nhỏ, chuyển một thân công phu, vậy mà một Ninh Thái Thần to như vậy biến mất rồi!”

Liêu Văn Kiệt một bên oán giận, một bên vẫy cánh đuổi theo, may mà có dấu vết của thuật độn thổ đào thành một cái hố, chỉ rõ

phương hướng cho hắn ta, nếu không cũng chẳng biết đuổi theo hướng nào.

Theo lí mà nói, ngự kiếm phi hành tốc độ sẽ nhanh hơn, nhưng Tri Thu Nhất Diệp đào hố quay đi quay lại, cách bên trên một khoảng chính là thay đổi lớn. Trong lúc có một đoạn đường xuống núi, ngây ra đã quay được ba mươi vòng cua, người không biết, còn tưởng rằng đang đua xe dưới lòng đất.

Đuổi nhanh đuổi chậm, phía trước có một trận binh khí xem lẫn với tiếng đánh nhau.

Liêu Văn Kiệt vỗ cánh xuống thấp, ẩn thân phía sau cây, nhìn thấy một đám "quỷ treo cổ" từ trên trời bay xuống ở phía xa, vây lấy Ninh Thái Thần và Tri Thu Nhất Diệp đánh giết một trận.

Tri Thu Nhất Diệp là một gương mặt mới, chỉ nhìn mặt, Liêu Văn Kiệt sẽ không nhận ra hắn là ai, nhưng có dấu vết của thuật độn thổ trước đó, đoán ra thân phận của anh ta vốn không khó.

Đám "quỷ treo cổ" này võ thuật không tầm thường, công thủ phối hợp ăn ý, còn có phương pháp chiến đấu, cùng nhau lên mà không loạn, so với đám hảo hán giang hồ chuyên sử dụng đao ngũ hổ đoạt môn kia mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Chương 452: Đêm đen, núi sâu, ô đỏ. 3 Tri Thu Nhất Diệp đạo thuật hộ thân, võ nghệ cũng vô cùng cao cường, tự bảo vệ mình dễ như trở bàn tay, nhưng vì muốn bảo vệ Ninh Thái Thần, bó chân bó tay có chút chật vật.

Đánh một lúc, cuối cùng anh ta cũng phát hiện ra tình hình không ổn.

"Ai ya, tôi đã nói mà, sao cả một chút mùi quỷ cũng không có, hóa ra do cậu đóng giả!"

Tri Thu Nhất Diệp tức giận, cái thế đạo nát này, quỷ đã đủ

nhiều rồi, vậy mà còn có người đóng giả quỷ, quả là vô cùng nhàm chán.

Anh ta thi triển thuật độn thổ, đem những thứ vướng víu quay đại thụ kéo xuống đất, khiến cho đám "quỷ treo cổ" không có cách nào đi tới đi lui được nữa, sau đó….

"He~~~tui!"

Chỉ thấy anh ta nhổ một ngụm nước bọt vào lòng bàn tay, lau đi bụi chu sa, trong miệng lẩm bẩm, khắp lòng bàn tay viết đầy hai chữ "sắc lệnh".

"Định!"

"Định nữa!"

"Vẫn định! Tiếp tục định!!"

Theo tay anh ta đánh ra, đám "quỷ treo cổ" xung quay toàn bộ bị ghim tại chỗ, cơ thể không thể nhúc nhích.

Liêu Văn Kiệt xem đến mức hai mắt tỏa sáng, trực tiếp hô con đường luyện tâm không kết thúc như vậy là tốt quá rồi. Sau Yến Xích Hà, hắn lại nhìn thấy một cái đầu dê béo, cạo lông cừu xong lại ép tiếp, còn có thể ép ra không ít chất béo.

Luận về đạo hạnh, Tri Thu Nhất Diệp so với Yến Xích Hà còn kém xa, nhưng xuất thân từ môn phái lợi hại, những chiêu thức kỳ là tầng tầng lớp lớp không hề thiếu.

Giống như thuật độn thổ và thuật định thân, đều có chỗ đáng tiếp thu, nhất là thuật định thân, hiểu thì đều hiểu, không hiểu thì không giải thích nữa, nói cũng không hiểu.

Bên này hắn đang suy nghĩ xem làm sao để ép khô Tri Thu Nhất Diệp, bên kia không đánh không quen, đã bắt đầu bắt tay

giảng hòa rồi.

Hai nữ thủ lĩnh của "quỷ treo cổ", theo thứ tự là Phó Thanh Phong và Phó Nguyệt Trì, hai chị em họ năm nay mười tám, dung mạo như hóa, là con gái của lễ bộ thượng thư đương triều Phó Thiên Cừu.

Phó Thiên Cừu một đời trung lương, bị kẻ gian tính kế, bị chụp vững một cái nồi mưu đồ tạo phản. Chân trước vẫn còn đang tuần tra việc khoa cử ở các nơi, chân sau đã bước phải tai ương ngục tù, bị áp giải lên kinh đô xử chém.

Hai người con gái suy nghĩ, so với việc nhìn cha mình bị chém, không bằng kiếp xe tù sau đó cùng nhau quy ẩn núi rừng.

Hai người dẫn theo gia đinh, đêm hôm khuya khoắt đóng giả thành quỷ đợi xe tù, bị Ninh Thái Thần đánh bậy đánh bạ, liền xảy ra một màn như vừa rồi.

"Thanh Phong cô nương, nói ra chắc cô không tin, cô và một người bạn của tôi lớn lên rất giống nhau." Nhìn rõ diện mạo của Phó Thanh Phong, Ninh Thái Thần liền nghĩ thiên hạ rộng lớn không thiếu gì cái lạ.

"Này, lời kịch cũ như vậy mà anh cũng không biết xấu hổ mà nói ra, không sợ người ta chê cười à."

Tri Thu Nhất Diệp là một người thật thà, tiến lên vỗ vai Ninh Thái Thần: "Tôi hỏi cậu, người bạn kia của cậu ở đâu, tuyệt đối đừng nói với tôi là chết rồi nhé."

"Ờm, bị anh nói trúng rồi, Tiểu Thiện cô nương quả thực đã chết."

Ninh Thái Thần buồn bã nói: "Lúc tôi gặp được cô ấy, cô ấy đã chết hóa thành nữ quỷ, tính toán thời gian, giờ chắc đã chuyển thế đầu thai rồi rồi mới phải."

“Tôi biết ngay cậu sẽ nói như vậy.”

Tri Thu Nhất Diệp khinh thường nói: “Hơn nữa tôi còn biết tiếp theo cậu sẽ nói, Thanh Phong cô nương à chuyển thế của Tiểu Thiện, các cậu gặp lại nhau ở chỗ này, là sự sắp xếp của ông trời.”

“Vậy thì không phải, Tiểu Thiện cô nương mới chuyển thế chưa lâu, còn chưa sinh ra.” Ninh Thái Thần liên tục lắc đầu.

Cái tên ngốc này!

Liêu Văn Kiệt thở dài một tiếng, thả Ninh Thái Thần chạy loạn khắp nơi, là để anh ta tới tìm nhân duyên, không phải để anh tới tỏ ra dễ thương.

“Kẻ nào, còn không mau hiện thân!”

Tri Thu Nhất Diệp tai thính mắt tinh, cảnh giác được trong bóng tối có tiếng thở dài, quay người bày trận sẵn sàng đón địch.

Chị em Phó gia cộng thêm cả đám gia đinh nắm chặt binh khí, Ninh Thái Thần lại lần nữa lên đài diễn vai trăm người vô dụng nhất chính là thư sinh, lắc người một cái chui tận ra sau đám người.

Nói tới khó mà tưởng tượng nổi, anh ta dựa vào một chiêu này, liên thủ với Liêu Văn Kiệt và Yến Xích Hà, giết chết Hắc Sơn lão yêu.

Tri Thu Nhất Diệp rút phù chú ra, lớn tiếng quát: “Lén la lén lút, nếu còn không ra, tôi sẽ không khách sao nữa đâu.”

Liêu Văn Kiệt không muốn gây sự, nghe vậy dậm chân đi ra, sau đó lại lùi về, đeo mặt nạ lên rồi mới chậm rãi hiện thân.

Không còn cách nào khác, khuôn mặt này của hắn, nếu thật sự dám lộ ra, Ninh Thái Thần lại hết hy vọng rồi.

“Chậc chậc chậc, tà khí nặng quá, không phải người của chúng ta.”

Tri Thu Nhất Diệp hít một ngụm khí lạnh, trực tiếp ném phù chú trong tay ra: “Thiên địa pháp linh, trục quỷ khu ma lệnh!”

Hoàng phù rời khỏi tay, hóa thành ngọn lửa màu vàng bay như tên bắn, phút chốc bao phủ lên khu vực Liêu Văn Kiệt đang đứng, cầu lửa ngút trời, nổ vang chấn động không ngừng, bay lên một tầng dày bụi đất.

“Tri Thu pháp sư, giải quyết rồi à?”

“Giải quyết cái rắm, đối phương quá mạnh, tôi không phải đối thủ, các cậu mau chạy đi, tôi kéo dài thời gian thêm một chút!”

Tri Thu Nhất Diệp đầu đầy mồ hôi, đợi sau khi bụi đất tản đi, nhìn thấy Liêu Văn Kiệt đứng nguyên tại chỗ che dù lông tóc không bị tổn hại chút nào, từ mồ hôi đầy đầu biến thành mồ hôi như mưa.

Đêm đen, núi sâu, ô đỏ, nếu như người này là đồng đạo, hắn ta ngay tại chỗ này ăn…

“Thôi huynh!!”

“Thôi Huynh, là huynh à?”

“Thôi huynh, là huynh à?”

Ninh Thái Thần mặt đầy kích động tiến lên phía trước, lúc ở Lan Nhược Tự, Liêu Văn Kiệt liền mang theo một chiếc ô đỏ bên mình, nghe nói còn là một pháp bảo giáng yêu phục ma.

“Cậu muốn chết à, có nguy hiểm, đừng qua đó!”

Tri Thu Nhất Diệp đưa tay kéo Ninh Thái Thần lại, người đằng sau chỉ có 0,5 lực trói gà, bị Tri Thu Nhất Diệp kéo như vậy, nhất

thời nửa bước cũng khó bước.

Chương 453: Thiên địa hữu tình tận bạch phát, nhân gian vô ý liễu thương tang 1 “Ninh lão đệ, ánh mắt thật tốt, như vậy cũng bị cậu nhận ra, tôi còn đang muốn hù dọa cậu một trận đó.”

Liêu Văn Kiệt thu ô lại, cười đi về phía Ninh Thái Thần, bởi vì nguyên nhân do mặt nạ, tiếng cười âm trầm, khiến người khác không thể nào móc nối hắn với người lương thiện được.

Tri Thu Nhất Diệp cho rằng như vậy, hơ nữa vô cùng chắc chắn, anh ta vừa mới lập lời thề, nếu Liêu Văn Kiệt là người lương thiện, anh ta sẽ ăn mười bát cơm lớn!

Không ổn, quá hại sức khỏe.

“Thôi huynh, tôi biết ngay anh phúc lớn mạng lớn.”

Lần này Tri Thu Nhất Diệp không kéo nữa, Ninh Thái Thần chạy tới ôm Liêu Văn Kiệt vỗ vai hắn từ sau lưng, hốc mắt có chút ướt, phàn nàn nói: “Yến đại hiệp nói anh vì hàng yêu trừ ma mà chết, dù chết không tiếc, còn bảo tôi không phải đau lòng, phải vui vẻ mới đúng.”

“Vận khí tốt, sống trở về từ âm ty, khoảng thời gian này đều đang dưỡng thương.”

“Vậy anh gặp Yến đại hiệp chưa?”

“Gặp rồi, ông ấy bị thương nghiêm trọng hơn tôi, tiễn Tiểu Thiện, sau khi Tiểu Thiện chuyển thế, tôi đưa ông ấy về Lan Nhược Tự, con thụ yêu đó cũng bị chúng tôi nhổ tận gốc rồi.”

Liêu Văn Kiệt nói: “Đừng chỉ nói về tôi, cậu thì sao, giành được công danh chưa? Tính toán thời gian, đã sắp tới tháng hai rồi, có cơ hội tới kinh thành thi hội không?”

“Không có, cái gì cũng không có.”

Ninh Thái Thần nghe vậy thở dài, cười khổ nói: “Sau khi tôi và Yến đại hiệp chia tay, bị cho rằng là đạo phạm rồi nhốt lại, nhốt một cái liền nhốt nửa năm, bỏ lỡ kì thi hương, nghĩ rằng nếu còn muốn thi chỉ có thể đợi ba năm sau thôi.”

“Hóa ra là như vậy, chẳng trách trên người cậu thối hoắc, còn để râu nữa, hóa ra là nửa năm rồi chưa tắm rửa.” Liêu Văn Kiệt trêu chọc nói.

“Có, tôi tắm rồi…”

Ninh Thái Thần nhỏ giọng lẩm bẩm: “Gần đây có một nghĩa trang, tôi cưỡi ngựa qua đó nghỉ chân một chút, vừa hay gặp phải một cơn mưa dông, tôi liền nhân cơ hội đó tắm rửa.”

Liêu Văn Kiệt nghiêm túc gật đầu: “Đúng vậy, nửa năm rồi, đúng là nên tắm, thời gian dài đối với cơ thể cũng không tốt.”

“Anh nói chuyện vẫn kì lạ như vậy…”

Ninh Thái Thần vuốt vuốt, cảm thấy không đúng ở đâu đó, nhưng lại không nói ra được, lắc đầu không nghĩ nhiều nữa, hiếu kỳ nói: “Thôi huynh, nửa năm không gặp, sao anh lại đeo mặt nạ làm gì, là phương thức tu hành mới hả?”

“Vậy thì không phải!”

Liêu Văn Kiệt giơ tay gõ vào mặt nạ, nhìn lướt qua hướng hoa tỷ muội bên kia: “Tôi tính ra ở đây có một cô gái có nhân duyên cả đời với cậu, nếu tôi lộ ra dung mạo thật, vậy thì cậu sẽ hết cơ hội.”

“Ai ya, trước mặt tôi cũng dám nhận đẹp trai, Tri Thu Nhất Diệp tôi hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, chưa từng gặp qua ai bốc phét như vậy.”

Ninh Thái Thần còn chưa lên tiếng, Tri Thu Nhất Diệp vẫn luôn đứng nghe không nhịn được nữa: “Nói trước nhé, không phải tôi không tin anh, mà là mắt trông thấy mới là thật. Anh bỏ mặt nạ ra, để tôi xem là thật hay giả, nếu như bốc phét lên tận mây xanh, vậy thì đừng trách tôi nói chuyện vô đức.”

“Không dám.”

Liêu Văn Kiệt hơi nghiêng người, tránh đi ánh mắt tò mò trước mặt, kéo mặt nạ xuống lọ mặt ra, để cho Tri Thu Nhất Diệp xem một cái.

“Hu hu hu---”

Tri Thu Nhất Diệp nước mắt ròng ròng, khóc như một đứa trẻ, Ninh Thái Thần vỗ vai anh ta nói lời an ủi.

“Tri Thu pháp sư, đừng buồn, đây cũng là lỗi của anh.”

“Cậu tránh ra, tôi không cần cậu an ủi, tôi chỉ bị cát bay vào mắt thôi.”

...

Chính Khí sơn trang.

Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh----

Tơ đỏ, bàn tay quỷ liên tục vùng vẫy, năm món đồ đặt trong quan tài giữa phòng bay ra ngoài, xếp hàng chỉnh tề trong sân.

Liêu Văn Kiệt lần lượt tiến lên, một chưởng đánh bay nắp quan tài, xác nhận trong quan tài chỉ có xác khô, lúc này mới từ bỏ.

“Thôi huynh, anh làm gì vậy?”

“Trong nghĩa trong có thi khí, tôi nghi ngờ có cương thi biến dị

ở đây, hoặc là yêu thi, kiểm tra một chút đề phòng xảy ra chuyện." Liêu Văn Kiệt giải thích nói.

"Có thi khí hả, sao tôi không ngửi được?"

Tri Thu Nhất Diệp khịt khịt mũi thăm dò, trước đó không chú ý, bây giờ ngửi kỹ lại, dường như đúng là có một chút.

Lợi hại, quả nhiên là cao thủ!

Trong lòng anh ta bội phục, nhưng miệng lại không chịu thừa nhận, hai tay nắm thành quyền nói: "Tại hạ Tri Thu Nhất Diệp, một kẻ kém cỏi ít hiểu biết của Côn Lôn Phái, không biết các hạ là cao nhân của môn phái nào?"

"Thôi Hồng Dần, một dã đạo sĩ không môn không phái, không được coi là cao nhân."

Liêu Văn Kiệt chắp tay đáp lễ: "Tri Thu lão đệ nếu không để ý, cứ giống như Ninh lão đệ, gọi tôi một tiếng Thôi huynh là được."

Tri Thu Nhất Diệp: "..."

Liêu Văn Kiệt đã nói vậy rồi, nếu như hắn để ý, vậy chẳng phải là mọi người đều mất mặt à.

"Thôi huynh."

"Tri Thu lão đệ."

Liêu Văn Kiệt gật đầu: "Ở bên ngoài nói chuyện không thú vị, chỗ tôi có rượu có mồi, vào trong thu dọn một gian phòng, mọi người cùng nhau ngồi xuống từ từ nói."

"Có rượu, vậy thì thật là tốt quá."

...

Thắp nến lên, Liêu Văn Kiệt lấy rượu và thức ăn từ trong ô đỏ ra, ba người cầm bánh bao ăn.

Nói xong vài câu, Liêu Văn Kiệt chuyển đề tài: “Tri Thu lão đệ, lúc nãy tôi trốn trong bóng tối, nhìn thấy cậu dùng chu sa vẽ phù. Không có ý gì khác, chỉ tò mò trình tự làm phép này của cậu, đầu tiên nhổ nước miếng, sau đó bôi chu sa, có phải sẽ để lỡ thời gian không?”

Ý không ở trong lời, Liêu Văn Kiệt thừa cơ nói suông, muốn hỏi giá tiền của định thân thuật.

Chương 454: Thiên địa hữu tình tận bạch phát, nhân gian vô ý liễu thương tang 2 Quả thật, định thân thuật của Tri Thu Nhất Diệp tốn quá nhiều thời gian, trong lúc thực chiến không thích hợp sử dụng, nhưng nói đi cũng phải nói lại, người chính trực ai lại dùng định thân thuật để hàng yêu!

Lại lấy ví dụ về con khỉ đi, sau khi Thất tiên nữ bị nó định thân, không lâu sau liền hạ phàm tìm một người thành thật rồi.

“Quả thật là có chút lâu, nếu như gặp phải cao thủ, đến cả thời gian thi pháp tôi cũng không có.”

Tri Thu Nhất Diệp liếc mắt nhìn khắp nơi, nói nhỏ: “Tôi lén lút nói cho anh biết, cả Ninh lão đệ nữa, hai người đừng có nói ra ngoài đó.”

Ninh Thái Thần: “...”

Xảy ra chuyện gì vậy, đang ngồi thì túm râu anh một phát, tại sao là người thì đều có thể gọi anh a là lão đệ?

“Tri Thu lão đệ cứ nói, tôi đảm bảo sẽ không có người thứ tư biết chuyện này.”

“Thật ra chiêu định thân thuật này, vốn là cắn nát đầu ngón

tay, dùng máu vẽ phù, nhưng tôi sợ đau, vậy nên mới dùng chu sa thay máu để vẽ."

Tri Thu Nhất Diệp hi hi cười: "Chê cười rồi, một chút khôn vặt, khó mà đến được nơi thanh nhã."

"Vậy thì cậu quả là một thiên tài!"

Liêu Văn Kiệt nói ra từ đáy lòng, không phải nghĩa xấu, chính là ý trên mặt chữ, thật sự là đang khen người ta.

Ba người vừa ăn vừa nói, trong căn phòng to bên cạnh, một đám gia đinh mắt to trừng mắt nhỏ, ngửi mùi rượu thơm nhàn nhạt bay trong không khí, lại xoa cái bụng đang kêu ùng ục, nhất thời buồn thối ruột.

Bọn họ cũng muốn ngụm lớn uống rượu, miếng to ăn thịt.

"Ọt ọt ọt~~~"

Phó Nguyệt Trì xoa

Cái bụng nhỏ xẹp lép, đáng thương nói: "Chị, em đói quá, em có thể sang phòng bên cạnh xin một miếng ăn không?"

"Không được, em là con gái, đêm hôm khuya khoắt tìm người xin đồ ăn, còn ra thể thống gì?"

"Người ta đói mà!"

"Nhịn đi!"

Phó Thanh Phong bày ra vẻ uy nghiêm của chị gái, dạy dỗ nói: "Mặc dù nói cha gặp phải đại nạn, giờ chúng ta vào rừng làm cướp, nhưng lễ nghĩa của nhà chúng ta không thể quên, lời cha dạy bảo càng không thể quên."

"Ọt ọt ọt ~~~" x2

(? ￣～￣)σ(;￣□￣)

“Chị, chị cũng rất đói, phải không?”

“Chị không đói!”

...

“Dù tôi vướng vào mối họa ngục tù, nhưng trong tù lại gặp được một nhân vật vô cùng lợi hại….”

Ninh Thái Thần kể về người bạn tù thần thông quảng đại của mình, lôi bọc hành lí ra, đặt một quyển sách và một khối thiết bài lên bàn: “Lão bá bảo tôi in quyển sách này ra, còn cho tôi một khối lệnh bài, nói tương lai tôi sẽ dùng tới, các anh có biết không?”

Trên lệnh bài viết hai chữ “Ngọa Long”, Tri Thu Nhất Diệp cầm lấy xem, gật đầu liên tục, đập mạnh xuống bàn.

“Tôi không biết!”

“Trùng hợp, tôi cũng không biết.”

Liêu Văn Kiệt bĩu môi, cầm quyển sách “Nhân gian đạo” lên mở ra, câu mở đầu đầu tiên, thiên địa hữu tình tận bạch phát, nhân gian vô ý liễu thương tang.

Có chút thú vị, không hổ là những người viết sách, Gia Cát Ngọa Long viết đến mức bị bắt lại luôn.

Cốc cốc cốc!

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ, chị em Phó gia đẩy cửa bước vào, Phó Thanh Phong nhìn một bàn đầy ắp rượu thịt, chỉ cảm thấy trong bụng càng thêm đói khát, cúi người hành lễ trước, sau đó nói: “Hai chị em chúng tôi và rất nhiều gia tướng màn trời chiếu đất, lúc này đói khát không chịu nổi, chỗ tôi có bạc, nếu lương khô của ba vị vẫn còn đầy đủ, có thể chia cho chúng tôi một ít không?”

Phó Nguyệt trì cũng không nói gì, thò đầu nhìn về phía Liêu Văn Kiệt, lúc cô ta bước vào, Liêu Văn Kiệt giơ tay đeo mặt nạ lên, nhưng nhìn thoáng qua, cô mơ hồ nhìn thấy một nửa khuôn mặt.

Người kỳ lạ, rõ ràng trên mặt không có vết sẹo nào, bộ dạng cũng không xấu, đeo mặt nạ suốt ngày làm gì?

“Nguyệt Trì, không được vô lễ.” Phó Thanh Phong kéo tay éo em gái nhà mình.

“Không có, em chỉ…”

Phó Nguyệt Trì vừa muốn giải thích, ánh mắt lại lướt tới khối thiết bài trên bàn, ánh mắt lập tức sáng lên: “Ấy, chị xem kìa, khối lệnh bài đó là tín vật của Gia Cát tiên sinh.”

“Gia Cát Ngọa Long!”

Phó Thanh Phong nhìn xong kinh hãi, cung kính hành lễ nói: “Hóa ra là Gia Ngọa Long tiền bối trước mặt, vãn bối thất lễ rồi.”

Phó Nguyệt Trì hành lễ theo, trong lòng nghi ngờ lẩm bẩm, nếu không nhớ nhầm, Gia Cát Ngọa Lòng còn lớn tuổi hơn cha, nhưng lúc nãy cô ta rõ ràng nhìn thấy một khuôn mặt trẻ tuổi đằng sau lớp mặt nạ.

“Không phải tôi, cậu ta mới phải, đây là thiết bài của cậu ta.”

Liêu Văn Kiệt giơ tay chỉ Ninh Thái Thần, tìm Gia Cát Ngọa Long, liên quan gì tới Thôi Hồng Dần hắn?

“Hóa ra vị lão bá đó chính là Gia Cát Ngọa Long, chẳng trách lợi hại như vậy!”

Ninh Thái Thần bừng tỉnh ngộ ra, trong giây lát còn có chút mừng thầm, hắn ở trong tù trò chuyện với Gia Cát Ngọa Long rất vui vẻ, học miễn phí danh sư sáu tháng liền, học được không ít tri

thức.

Lúc đó cảm thấy lão đầu ăn nói điên cuồng, miệng đầy lời bàn kinh hãi thế tục, bây giờ nghĩ lại, rõ ràng đều là triết học chí lý, người bình thường muốn học cũng không được.

Họa phúc tương y*, người xưa quả là không lừa hắn.

*Họa phúc tương y: Phúc họa có nhau.

*Họa phúc tương y: Phúc họa có nhau.

Đang nghĩ, phát hiện vẻ mặt của chị em Phó gia càng thêm vẻ tôn kính, Ninh Thái Thần vội vàng xua tay: “Hiểu lầm rồi, tôi không phải Gia Cát Ngọa Long, lệnh bài này là người khác tặng, không liên quan gì tới tôi.”

“Lừa người đó, cậu ta chính là Gia Cát Ngọa Long.”

Liêu Văn Kiệt vô tình vạch trần lời nói thật, quăng cho Ninh Thái Thần một cái mác trị thế đại hiền.

Chương 455: Đại đao của ta đã sớm đói khát khó nhịn.1 Lúc trước không chú ý, giờ nhìn gần Phó Thanh Phong, phát hiện cô ta không giống Tiểu Thiện hoàn toàn, chỉ có 9,5 phần giống.

0,5 phần nữa là ở dáng người, Phó Thanh Phong có chút đầy…. khụ khụ, một vòng nhỏ thoáng qua mượt mà như vậy, bởi vì so sánh, đau thương phát ra càng tăng thêm gấp đôi, đứng cạnh em gái Phó Nguyệt Trì của cô ta, chỗ tròn càng thêm rõ ràng.

Không trách cô ta, là lỗi của Tiểu Thiện, đều trách Tiểu Thiện quá gầy, bơm thêm một chút, hai người sẽ giống nhau như đúc.

“Gia Cát tiền bối!”

Phó Thanh Phong cung kính hành lễ, xin lỗi nói: “Trước đây mạo muội xông tới, là tôi có mắt không biết núi Thái Sơn, may mà

tiền bối yên ổn vô sự, nếu không tôi chết ngàn lần cũng khó thoát tội.”

“Thanh Phong cô nương, cô thật sự hiểu lầm rồi, tôi không phải Gia Cát Ngọa Long, người trong ngục mới đúng.”

Ninh Thái Thần không dám nhận đại lễ này, nghiêng người tránh, lên tiếng: “Nếu như cô không tin, tôi có thể dẫn đường đưa cô đến nhà giam huyện thành, ông ấy ở trong đó đã vài năm rồi.”

“Tôi biết, tiền bối lánh đời nhiều năm, không muốn để lộ thân phận, tiền bối yên tâm, vãn bối chắc chắn sẽ giữ bí mật cho ngài, tuyệt đối ra không nói ra.”

“…”

Ninh Thái Thần chớp mắt, nhìn về phía Liêu Văn Kiệt, chỉ nhận được một chiếc mặt nạ lạnh lùng vô tình, chỉ đành tận tình khuyên bảo giải thích thêm một lần nữa: “Thanh Phong cô nương, cô đừng thấy tôi râu ria như vậy, cạo râu đi tôi cũng mới chỉ khoảng hai mươi mà thôi, Gia Cát Ngọa Long được gọi là ‘Học sĩ thông thiên’, lúc ông ấy thành danh tôi còn chưa chào đời nữa!”

“Tu đạo thành công, tự nhiên có thể cải lão hoàn đồng…”

Liêu Văn Kiệt bổ sung thêm một câu, đột nhiên phát hiện không đúng ở đâu đó, nói như vậy, Ninh Thái Thần sẽ trở thành một ông già, nhân duyên càng thêm xa xôi không có hy vọng, quyết định sửa miệng, mạnh mẽ nặn tròn.

“Tôi đã từng gặp Gia Cát tiền bối, già nhưng vẫn tráng kiện không giống với người trẻ tuổi, còn nữa, vừa nãy nói đùa thôi, Ninh lão đệ quả thực không phải Gia Cát Ngọa Long thực sự.”

“Thôi huynh, khó có được một lời nói thật của anh.”

Chị em Phó gia nghe vậy nhíu mày, Ninh Thái Thần lập tức gật

đầu cười, bị người khác nhận nhầm là Gia Cát Ngọa Long, anh ta cảm thấy vinh hạnh sâu sắc. Nhưng anh ta để tay lên ngực tự hỏi, trên không thông thiên văn, dưới không tường địa lí, học vấn còn kém xa Gia Cát Ngọa Long, nếu như không mau chóng giải thích hiểu lầm, há chẳng phải là làm cho người ta càng thêm hiểu lầm.

Loại việc như vậy, không làm được.

“Lúc tôi gặp được Gia Cát Ngọa Long, Ninh lão đệ đang theo học ông ấy, là học trò của ông ấy!”

Liêu Văn Kiệt nghiêm túc nói, nói xong bổ sung thêm một câu: “Tận mắt nhìn thấy, không hề có sai sót.”

Ninh Thái Thần chưa cười được bao lâu, nghe tới đây, lại ngây ra.

“Tôi hiểu rồi, vậy nên Ninh tiên sinh mới có tín vật tùy thân của Gia Cát tiên sinh!” Phó Nguyệt Trì bỗng nhiên tỉnh ngộ, một suy luận rất đơn giản, không làm khó được cô ta.

“Ờm, cũng không hẳn, tôi chỉ ở cùng Gia Cát lão tiên sinh một thời gian mà thôi, thường xuyên nói linh tinh chuyện đông tây nam bắc…”

Ninh Thái Thần nói được một nửa, tiếng ngày càng nhỏ dần: “Nghe ông ấy kể một vào chuyện thú vị, các cô đừng nghĩ nhiều, toàn là những chuyện tạp nham, tôi cũng không được coi là học trò của ông ấy.”

“Lão đệ, đã tới nước này rồi, cậu vẫn khiêm tốn à!”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu liên tục: “Tôi hỏi cậu nhé, Gia Cát tiền bối không coi cậu là đệ tử, sao lại đem tín vật tùy thân của mình phó thác cho cậu, chẳng lẽ ông ấy gần đất xa trời, sắp chết rồi?”

“Vậy thì không phải, lão tiên sinh thân thể khỏe mạnh cường

tráng, sống thêm chục năm nữa không thành vấn đề…”

Ninh Thái Thần cúi đầu, phải ha, vô duyên vô cớ, Gia Cát Ngọa Long giao tấm lệnh bài này cho anh ta làm gì, chỉ vì anh ta thành thật?

Nghĩ tới đây, Ninh Thái Thần cũng có chút không tự tin, lẽ nào anh ta thực sự là đệ tử của Gia Cát Ngọa Long?

Không phải chứ, không phải thật sự có loại chuyện tốt như vậy chứ!

“Vậy thì đúng rồi, tuy Gia Cát tiền bối không nói rõ, nhưng lại coi cậu là học trò của ông ấy, dùng thời gian nửa năm đêm tâm huyết cả đời mình truyền thụ cho cậu.”

Liêu Văn Kiệt rút ra tổng kết, nói với chị em Phó gia: “Hiền đệ Ninh Thái Thần của tôi được gọi là ‘Tiểu Gia Cát’, hiểu biết các loại mưu lược học thành tài rời núi, chí muốn giúp đỡ thiên hạ, một thân chính khí, liêm khiết thanh bạch, nhân phẩm cực tốt, điểu khiến người ta đáng ngưỡng mộ đó là, cậu ta vẫn chưa lấy vợ.”

Cẩu độc thân, có tiền đồ, mau tới dắt đi!

Thế nhưng chẳng được cái tích sự gì, hắn sắp khen Ninh Thái Thần lên tận mây xanh rồi, chị em Phó gia lại chẳng có phản ứng gì.

Phó Thanh Phong vẫn dùng ánh mắt nhìn tiền bối như cũ, tràn ngập tôn kính, Phó Nguyệt Trì liếc trộm mặt nạ, thỉnh thoảng nhìn về phía đồ ăn trên bàn, nuốt nước bọt mấy lần.

Liêu Văn Kiệt: (??????)

Lão đệ, vi huynh thật sự đã tận lực rồi, nếu như cậu độc thân cả đời, vậy chắc chắn là lỗi của cậu!

“Gia Cát…. Ninh tiên sinh, trước đây khi gặp mặt đã từng nói, hai chị em chúng tôi là người trung lương, gia phụ Phó Thiên Cừu là quan lễ bộ thượng thư, bị kẻ gian hãm hại, giờ đây mang họa sát thân, tiền bối có thể chỉ điểm sai lầm không?” Phó Thanh Phong hỏi.

“Chẳng có gì đáng để chỉ điểm cả, cô hỏi tôi, còn không bằng hỏi Thôi huynh, anh ấy bản lĩnh cao cường, thần cơ diệu toán, khẳng định biết được chút gì đó.” Ninh Thái Thần quăng nồi, đem sự chú ý của Phó Thanh Phong chuyển lên người Liêu Văn Kiệt.

“Không biết, lười tính.”

Chương 456: Đại đao của ta đã sớm đói khát khó nhịn.2 Liêu Văn Kiệt quyết đoán bày ra thiết lập nhân vật lãnh khốc vô tình, từ chối người ở xa ngàn dặm: “Tôi học đạo là để hàng yêu trừ ma, học võ là để rèn luyện sức khỏe, nhiều nhất cũng chỉ được tính là người trong giang hồ thôi, truyện trong triều đình không liên quan đến tôi. Hai vị tráng sĩ đừng lãng phí thời gian trên người tôi, không bằng phái thêm nhiều người đi nghe ngóng tin tức, lúc này mới được gọi là cứu người!”

“Nếu đã vậy, vậy thì cảm ơn ba vị!”

Phó Thanh Phong mặt lộ vẻ buồn rầu, có chút thất lễ, kéo Phó Nguyệt Trì mặt tủi thân rời đi.

“Chị, người ta đói.”

“Im miệng, quay về uống nhiều nước một chút sẽ không đói nữa.”

“Đợi chút!”

Trước khi hai người rời đi, Liêu Văn Kiệt gọi bọn họ lại, lấy hai lồng bánh bao từ trong ô đỏ ra, cùng ít thực phẩm chín và rau trộn bọc trong giấy dầu: “Chuyện của lệnh tôn tôi không giúp

được, nhưng chút lương thực đồ ăn này vẫn có thể cung cấp, cầm lấy đi, ăn no rồi mới có sức cứu người."

Phó Thanh Phong trở nên vui mừng, tạ lễ lần nữa: "Đạo trưởng, trong tay tôi có bạc, không biết…"

"Không cần, tôi cũng không thiếu chút tiền đó, nếu thật sự có lòng, sau này đừng làm phiền tôi là được."

"Vậy thì cảm ơn đạo trưởng."

Hai người đều có võ nghệ, sức lực cũng mạnh hơn Ninh Thái Thần nhiều, liền xách mang đi, cầm toàn bộ thức ăn chín và bánh bao đi hết.

Sau khi rời khỏi phòng, Phó Nguyệt Trì không nhịn được quay người nhìn mấy lần, muốn hỏi có thể tặng một chút rượu để xua lạnh không.

"Nguyệt Trì, đừng nhìn nữa."

Phó Thanh Phong trách cứ nói: "Vừa rồi em thật không lễ phép, Thôi đạo trưởng đeo mặt nạ chắc chắn là có nỗi khổ riêng của anh ấy, em nhìn chằm chằm người ta như vậy, sẽ chỉ nhận được sự phản cảm mà thôi."

"Vậy ư, nhưng trông anh ta rất độ lượng, không có ý tức giận."

Phó Nguyệt Trì suy nghĩ, kích hoạt trí thông minh của bộ não nhỏ: "Chị, anh ta lợi hại như vậy, nếu em dùng sắc đẹp quyến rũ anh ta, vậy có thể khiến anh ta giúp cha vượt qua cửa ải khó khăn này không?"

"???"

Trong đầu Phó Thanh Phong bay qua một hàng dấu hỏi chấm,

không biết nên nói gì: “Nguyệt Trì, em thật sự là vì cha? Còn nữa, lúc nãy em nhìn người ta, có phải chảy nước miếng không?”

“Đương nhiên rồi, em một lòng hiếu thuận, không phải vì cha, còn có thể vì ai? Ngoài ra, em chảy nước miếng là bởi vì nhìn thấy đồ ăn, chị đừng có nói bừa.”

Phó Nguyệt Trì mắt liếc sau lưng, nhỏ giọng nói: “Chị, vừa nãy lúc em bước vào, nhìn thấy một bên mặt của Thôi đạo trưởng, rất trẻ cũng rất anh tuấn, nếu như anh ta thật sự có thể cứu cha ra ngoài, em cũng không tính là uất ức.”

“Trông mặt mà bắt hình dong là điều đại kỵ, em… thôi, nếu em thích anh ấy, vậy thì tùy em!”

Từ khi Phó Thiên Cừu lao đao ngục tù, Phó Thanh Phong thân là con cả đã một vai gồng gánh tất cả mọi việc lớn nhỏ trong nhà, so với Phó Nguyệt Trì chưa hiểu biết, cô ta càng nghĩ nhiều hơn.

Lần này kiếp xe tù, tương lai chưa biết, nếu như sự việc xảy ra thất bại, Phó Nguyệt Trì cũng có một con đường để lui, ít nhất có thể bảo vệ tính mạng không lo.

“Haiz, chỉ tiếc Thôi đạo trưởng làm người quá chính trực, em nhìn anh ta một lúc lâu, vậy mà anh ta chẳng nhìn em lấy một cái.”

Phó Nguyệt Trì than thở một tiếng, cảm thấy bản thân chẳng có hi vọng gì, mắt sáng lên nói: “Hay là, chị đi quyến rũ anh ta đi, nếu anh ta dám không đồng ý, chị liền trói con của hắn đem đi.”

“Ha ha, còn dám nói hươu nói vượn, chị sẽ vả miệng em.”

“Liên quan gì, nói thôi cũng không được à…”

“Chị đã có hôn ước, há có thể làm loạn đùa giỡn.”

“Chỉ phúc vi hôn* mà thôi, đến cả công tử Mã gia trông như

thế nào chị còn không biết, lại nói, từ khi cha mất mũ quan, Mã đại nhân gì đó kia một cái rắm cũng không đánh, sợ rước họa vào thân, mối hôn sự này nói không chừng hết hi vọng rồi."

Hai người một đường đấu võ mồm, mang bánh bao thức ăn về phòng lớn, chia cho gia đinh trong nhà.

Tuy không có rượu, nhưng mà có thịt, nơi núi non hoang dã có được một bữa ăn ngon đã không dễ dàng, mọi người lấp đầy bụng xong mặt hiện lên vẻ thỏa mãn.

Đúng vào lúc bọn họ chuẩn bị đi nghỉ, đám người ngựa được phái đi phụ trách nghe ngóng tin tức vọt vào Chính Khí sơn trang: "Đại tiểu thư, chúng tôi đã nghe ngóng được tin tức, Phó đại nhân sẽ được áp giải đến đình Thập Lý."

"Tốt quá, chúng ta mau qua đó phục kích, cứu Phó đại nhân ra ngoài, tập kích giết chết đám quan binh."

"Phải đó, đại đao của tôi đã sớm đói khát khó nhịn!"

"..."

Sĩ khí tăng cao, đám gia đinh nhao nhao xắn tay áo, chỉ đợi một tiếng hạ lệnh của Phó Thanh Phong.

Phó Thanh Phong và Phó Nguyệt Trì bốn mắt nhìn nhau kinh ngạc, nếu không nhớ nhầm, lúc nãy Liêu Văn Kiệt đã nói, phái nhiều người đi nghe ngóng tin tức một chút, chắc chắn sẽ có thu hoạch.

Hơn nữa, còn để cho bọn họ ăn no một chút, ăn no rồi mới có sức cứu người.

"Quả thật là kỳ nhân dị sĩ, ngoài mặt không chịu giúp đỡ, thực ra đều đã nắm trong lòng bàn tay…."

Phó Nguyệt Trì khâm phục, nói nhỏ: “Chị, ngày mai sau khi cứu được cha ra ngoài, chị vẫn nên đi quyến rũ anh ta đi, em cảm thấy để vuột mất con cá lớn này thật đáng tiếc.”

“Chị không có cái mệnh đó, em đi đi!”

Phó Thanh Phong tức giận nói, phân phó đám gia tướng chuẩn bị cho thỏa đáng, đi suốt đêm tới đình Thập Lý mai phục.

“Em đi thì em đi, cứu được cha rồi, sau này sẽ không thiếu cảnh bị quan binh vây bắt, quyến rũ được anh ta thì sẽ không sợ bị bắt nữa.”

Phó Nguyệt Trì lẩm bà lẩm bẩm, không có ý gì khác, chỉ là xuất phát từ tấm lòng hiếu thuận.

...

Chương 457: Người đứng đắn ai lại thích nữ sắc a! 1 Nghe tiếng người ngựa rời đi bên tai, Liêu Văn Kiệt thở dài nói: “Ninh lão đệ, cơ hội tốt như vậy mà không nắm bắt, nhân duyên của cậu đi mất rồi, bây giờ đuổi theo vẫn còn kịp đó.”

“Thôi huynh lại trêu tôi, lần trước lúc gặp Tiểu Thiện cô nương cũng vậy, ban đầu bảo tôi đừng để sắc đẹp của nữ quỷ mê hoặc, sau đó lại nói Tiểu Thiện cô nương có ý với tôi, lời nói trước sau mâu thuẫn với nhau, tôi còn lâu mới tin lời anh.” Liêu Văn Kiệt lắc đầu, Liêu Văn Kiệt lại lấy anh ta ra tìm niềm vui, quyết không được mắc mưu.

“Lần trước là quỷ, lần này là người, không thể đánh đồng được.”

Liêu Văn Kiệt tháo mặt nạ xuống, chỉ vào mặt mình: “Lão đệ, cậu xem thành ý trên mặt tôi, có giống dáng vẻ đang lừa cậu không?”

“Hi hi hi…” x2

Tri Thu Nhất Diệp và Ninh Thái Thần cùng lúc bật cười, nâng chén rượu lên cụng, tất cả đều ở trong lời không nói ra, bọn họ liền không nói nữa.

“Ninh lão đệ, cậu bị nhốt sáu tháng, nhìn thấy mỹ nữ mà không có suy nghĩ gì ư?”

Lý do từ chối số mệnh hôn nhân không được, Liêu Văn Kiệt đổi một con đường khác, con người thật thà như Ninh Thái Thần đây, hắn sẽ lừa từng giây từng phút cho tới khi đội nồi…

Không đúng, lừa từng giây từng phút cho tới khi nắm trong tay….

Ừm, đại khái chính là cái ý này.

“Không có, vừa nghĩ tới việc bỏ lỡ kỳ thi hương lần này, lại phải đợi thêm ba năm nữa, tôi càng phiền muộn không thôi, nào có tâm tư nghĩ đến sắc đẹp?”

Ninh Thái Thần lắc đầu: “Không nhắc thì thôi, vẫn là uống rượu đi, một chén say giải ngàn nỗi sầu, đêm nay cùng hai vị huynh trưởng không say không về.”

“Cậu là một người đàn ông, vậy mà lại không háo sắc, thật là không làm việc đàng hoàng!”

Liêu Văn Kiệt tức giận nâng chén, vẻ mặt hận rèn sắt không thành thép.

Bỗng nhiên, hắn nghĩ tới điều gì đó, lẽ nào ở trong tù sáu tháng, bởi vì Ninh Thái Thần da thịt mềm mịn, đã gặp phải tai họa đấu tranh trực diện?

“Thôi huynh, huynh cứ mở miệng ra là chỉ nói tới tôi, còn anh

thì sao, không phải anh cũng có danh không động lòng với nữ sắc sao?"

"Ờm việc này…"

Liêu Văn Kiệt nghẹn lời, Ninh Thái Thần logic thông thuận, có lý có căn cứ, hắn không có cách nào phản bác.

"Tri Thu lão đệ, đừng ăn, Ninh lão đệ tư tưởng giác ngộ có vấn đề, nhanh chóng khuyên nhủ anh ta."

Liêu Văn Kiệt kéo Tri Thu Nhất Diệp, người sau điên cuồng ăn uống, cũng không biết là quá đói bụng, hay là cùng bánh bao có cừu oán, một bộ tư thế mười lời thề không ăn không bỏ qua.

- "Làm sao vậy, Ninh lão đệ làm sao vậy?"

Tri Thu Nhất Diệp nuốt xuống cái màn thầu thứ chín, thống khổ ợ một tiếng, không được, anh ta thật sự ăn không nổi.

Nhưng làm người không thể nói mà không tin, anh ta thề muốn ăn mười chén cơm lớn, hiện tại không có cơm chỉ có bánh bao, vậy thì ăn mười cái bánh bao đi.

- Anh ta nói anh ta không thích nữ sắc, cái này làm sao được, quái kì lạ!

- Nói rất đúng, người đứng đắn ai lại thích nữ sắc a!

Tri Thu Nhất Diệp lơ đễnh, cười nhạo một tiếng: "Thôi huynh, huynh đứng đắn sao, thích nữ sắc sao?"

Liêu Văn Kiệt á khẩu không nói nên lời, một lúc lâu sau chậm rãi nói: "Đứng đắn, thanh danh bên ngoài, nổi tiếng không gần nữ sắc."

"Vậy không phải là xong rồi sao, tất cả mọi người đều không thích nữ sắc, đến, ăn một cái."

Tri Thu Nhất Diệp cầm lấy bánh bao thứ mười, hít sâu một hơi: ” Sư Tổ ở trên, đệ tử không chỉ không thích nữ sắc, còn nói gì làm đấy, nói được làm được.”

Liêu Văn Kiệt: “...”

Cả đám đều là quái nhân, người bình thường đi đâu hết rồi?

Nuốt xuống bánh bao thứ mười, Tri Thu Nhất Diệp không có cách nào nhúc nhích, nghiêng đầu thấy Liêu Văn Kiệt vẻ mặt buồn bực, thở hồng hộc nói: “Thôi huynh, không háo sắc là chuyện tốt, sư phụ tôi đã nói qua, sắc là cương đao cạo xương, mỹ sắc làm tiền đồ con người tiêu tán, Ninh lão đệ không thích, tương lai khẳng định rất có tác dụng.”

- “Lời này không sai, nhưng tôi khuyên Ninh lão đệ nên háo sắc, chính là vì tiền đồ của anh ta mà suy nghĩ!”

Liêu Văn Kiệt nhướng mày, nghĩ đến con đường tiền đồ, rót chén rượu cho Ninh Thái Thần: “Lão đệ, vị tiểu thư Phó gia kia vừa rồi cậu cũng nghe được, cha các nàng là Lễ bộ thượng thư đương triều, chính là quản khoa thi cử. Nếu cậu làm rể của ông ta, khẳng định một đường thăng tiến, nhắm mắt lại cũng có thể thi được công danh.”

- “Còn nữa, Lễ bộ thượng thư là quan lớn chính nhị phẩm, trên triều đình chỉ có trách nhiệm với Hoàng đế, quyền cao chức trọng, đối với con đường làm quan mà nói, chính là một cái đùi to!”

Không phải Liêu Văn Kiệt nói lung tung, sự thật đích xác là như thế, đừng thấy Phó Thiên Cừu chỉ là quan văn nhị phẩm, mặt trên còn có chính nhất phẩm, tòng nhất phẩm, nhưng những nhất phẩm quan này không chỉ khó thăng chức, mà phần lớn đều là hư chức, cũng nghe lợi hại, nếu không có kiêm nhiệm trong người, cơ bản cũng chỉ là nói mồm thôi.

Lễ bộ thượng thư không giống nhau, đặt ở Liêu Văn Kiệt kiếp trước, tương đương với các bộ trưởng tuyên truyền, bộ trưởng mặt trận thống nhất, bộ trưởng ngoại giao, bộ trưởng giáo dục, bộ trưởng văn hóa, bộ trưởng khoa học kỹ thuật và các ban ngành khác.

Hơn nữa việc tế tự là trọng tâm, quyền lực của phái thực lực, nói một câu hoàng đế không thích nghe, Phó Thiên Cừu chỉ dậm chân ở trên triều đình, cả thiên hạ đều phải run rẩy.

Chương 458: Người đứng đắn ai lại thích nữ sắc a! 2 “Thôi huynh, huynh lại bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ, không nói Phó đại nhân nổi danh chính trực, có quyền cũng sẽ không lạm dụng, cho dù ông ta lạm dụng…”

Ninh Thái Thần nhân phẩm tiếp tục kiên cường, kéo văn tới: “Phú cùng quý, với người thanh tâm quả dục, có được cũng không để làm gì .”

Được rồi, cậu độc thân cả đời đi!

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, nói hết lời này, hắn từ vận mệnh, mỹ sắc, quyền thế ba góc độ xuống tay, nên nói đều nói, Ninh Thải Thần một chữ không nghe, hắn liền không lãng phí nước miếng nữa.

“Đúng rồi, chữ cậu đẹp, viết cho tôi một bài thơ đi.”

Liêu Văn Kiệt từ trong ô lấy ra một bức tranh vẽ một người phụ nữ, đưa đến trong tay Ninh Thải Thần, thiếu bốn câu bảy chữ, nghĩa cảnh không đủ, thừa dịp Ninh Thái Thần nhân còn ở đây, nhanh chóng bù đắp giá trị sưu tầm.

“Thôi huynh tự mình viết không phải là được rồi sao.”

- Chữ xấu a!

Liêu Văn Kiệt nhún nhún vai, kiếp trước là người bán tranh, vì muốn làm sang nên có luyện qua thư pháp, không hẳn là xấu.

Nhưng cái này phải xem so với ai, so sánh với Yến Xích Hà thì…

Ách, lão đạo sĩ bộ dạng hung ác, kỳ thật chữ thảo*lại không kém. Lúc không viết chữ thảo, con chữ giống như bảo kiếm trong hộp, mặc dù chưa ra khỏi vỏ nhưng lại lộ rõ tài năng hơn người, tuy nhiên nhìn lâu lại khiến người ta đau mắt.

Đổi so sánh với người khác.

So sánh với Tri Thu Nhất Diệp, chữ của anh ta đích xác không tệ, nhưng so sánh với Ninh Thải Thần, cũng có chút không ra tay được.

Ninh Thái Thần dựa vào bút ăn cơm, một bên vì công danh khổ cực đọc tứ thư ngũ kinh, một bên dựa vào viết chữ cho người ta kiếm tiền sinh hoạt, chỉ riêng chữ viết tay này, là có thể thông đồng với tiểu thư nhà giàu.

“Thôi huynh, muốn viết một bài thơ gửi gắm ly sầu sao?”

Mở bức tranh ra, Ninh Thái Thần lúc này sửng sốt, sau đó nhỏ giọng hỏi.

“Không sai biệt lắm đi, thơ tôi có, cậu viết theo là được.” Liêu Văn Kiệt hắng giọng, đọc ra bài hát Thập Lý Bình Hồ kia.

“Thập lý bình hồ sương mãn thiên

Thốn thốn thanh ti sầu hoa niên

Đối nguyệt hình đan vọng tương hỗ

Chỉ tiện uyên ương bất tiện tiên.”

Dịch thơ :

“Bình Hồ sương trắng mênh mang

Sầu giăng lất phất ngỡ ngàng hoa niên

Cùng trăng đối bóng triền miên

Uyên ương đẹp mộng thần tiên chẳng màng.”

p/s: mình tham khảo nguồn dịch thơ từ Tiêu Tương Quán.

p/s: mình tham khảo nguồn dịch thơ từ Tiêu Tương Quán.

Ninh Thái Thần lặp đi lặp lại mấy lần, càng cảm thấy thương cảm, tình đến chỗ sâu không nhịn được rơi lệ.

“Lão đệ, mấy món ăn a, say thành như vậy?”

“Không phải, tôi là vì tình cảm chân thành của Thôi huynh cùng Tiểu Thiến cô nương mà cảm động.”

Anh muốn nói vậy, vậy thì đầu anh đủ xanh(1)!

“Ninh lão đệ, đều nói cậu suy nghĩ nhiều rồi, tôi cùng Tiểu Thiến chính là quan hệ giữa người hâm mộ cùng thẻ bài(2), hơn nữa tôi còn chưa có hâm mộ đâu!

(1),(2) ngày xưa khi hoàng thượng thị tẩm, sẽ rút chọn thẻ bài của phi tần, thẻ bài này là 绿头牌，hay còn gọi là thẻ đầu xanh.

(1),(2) ngày xưa khi hoàng thượng thị tẩm, sẽ rút chọn thẻ bài của phi tần, thẻ bài này là 绿头牌，hay còn gọi là thẻ đầu xanh.

“Ừm, anh nói cái gì cũng đúng.”

Ninh Thải Thần liên tục gật đầu, biết Liêu Văn Kiệt tâm tư đau đớn, không muốn tiếp tục vào đề tài này, thật cẩn thận cầm bức

tranh rời xa bàn rượu, một mình sang một bên rửa bút nghiên mực.

Đại khái tình huống anh ta đã nhìn ra, đơn giản là Phó Thanh Phong cùng Tiểu Thiến kinh người tương tự, Liêu Văn Kiệt nhìn người nhớ người, nội tâm chôn vùi sâu trong tơ tằm dâng lên, có cảm giác mà sáng tác ra bài thơ này.

Bởi vì các loại khổ sở khó làm cho người ngoài cũng được, mới tìm anh ta hỗ trợ viết thơ.

“Thôi huynh đối mặt với yêu ma quỷ quái mặt không đổi sắc, anh hùng cũng không địch lại…”

Ninh Thái Thần lẩm bẩm, như vậy vấn đề liền đến, nếu đã hiếm lạ như vậy, tại sao không tìm Phó Thanh Phong để giải quyết nỗi khổ tương tư, ngược lại lại đi mượn danh nhân duyên giúp anh ta mai mối?

Hiểu rồi!

Bởi vì hai nàng không phải một người, Liêu Văn Kiệt sợ mình càng lún càng sâu, lại sợ tổn thương người khác.

- “Thôi huynh, không hổ là huynh, cao tiết thanh phong tôi quả thực không bằng!”

Con hàng này lại bắt đầu suy diễn linh tinh!

Bên tai nghe được Ninh Thải Thần nhỏ giọng lải nhải, Liêu Văn Kiệt liền biết anh ta nhất định không nghĩ chuyện gì tốt, nhướng mày rồi lại nhíu mày với Tri Thu Nhất Diệp đang nằm như chết.

- Tri Thu hiền đệ!

“Ai nha!!”

Tri Thu Nhất Diệp run rẩy, chống tay ngồi dậy, đau đầu nói: “Thôi huynh, có việc nói thẳng, bất thình lình đến , tôi nghe đến phát hoảng.”

“Là như vậy, tôi thấy hiền đệ đạo pháp cao minh, muốn thỉnh giáo một hai điều.”

“Đánh nhau!?”

Tri Thu Nhất Diệp trước mắt sáng ngời, sau đó ngán ngùng lắc đầu: “Quên đi, tôi tuy rằng hiếu đấu, nhưng đó là đối phó yêu ma quỷ quái, cùng Thôi huynh anh luận bàn… Khẳng định đánh không lại , không cần so sánh, huynh thắng chắc.”

” Không phải đánh nhau, mà là ngồi nói chuyện.”

Liêu Văn Kiệt mê hoặc nói: “Tôi có một tay thuật ngự kiếm, uy lực kinh người, phiêu trên trời đánh nhau, uy phong lẫm lẫm rất có phong cách, thích hợp với tiểu sinh anh tuấn như cậu.”

“Hắc hắc hắc, Thôi huynh có ánh mắt, không nghĩ tới tôi che dấu sâu như vậy lại bị anh phát hiện.”

Tri Thu Nhất Diệp nhếch miệng cười, chủ yếu là mấy ngày gần đây anh ta không rửa mặt, lại lẩn trốn hơn nửa ngày, mới có vẻ mặt xám xịt, nếu không phải ánh mắt sắc bén làm sao có thể nhìn ra tướng mạo anh tuấn của anh ta.

“Tôi đem Thuật Ngự Kiếm lấy ra giảng giải một chút, hiền đệ cậu đem pháp thuật của mình cũng nói ra, mọi người trao đổi kinh nghiệm lẫn nhau, cùng nhau tiến bộ, như thế nào?”

- “Cái này chỉ sợ không được!”

Chương 459: Người đứng đắn ai lại thích nữ sắc a! 3 Tri Thu Nhất Diệp thu hồi khuôn mặt tươi cười, nghiêm túc nói: “Sư môn quy củ sâm nghiêm, tôi không thể phá hỏng quy củ, nếu không sư

tổ trên trời có thiêng, một đạo sét đánh chết tôi, vui vẻ kia liền lớn rồi."

Giơ đầu ba thước có thần minh, Liêu Văn Kiệt lại khuyên vài câu, Tri Thu Nhất Diệp đều cắn chặt răng, một chút đường lui cũng không cho.

Thuật định thân… Thuật độn Thổ trước đó, Liêu Văn Kiệt vẫn đang thèm nhỏ dãi, Tri Thu Nhất Diệp không chịu, hắn càng sẽ không buông tha, ba một tiếng vỗ lên bàn rượu.

"Thôi huynh, không cần tức giận, anh không có sư môn, không hiểu kiêng kị trong đó, nếu tôi tùy tiện đem pháp thuật truyền loạn, không chỉ có tôi, anh cũng phải xui xẻo theo."

Tri Thu Nhất Diệp lắc đầu như đánh trống, đứng dậy đi ra ngoài phòng: "Không nói nhiều, vừa mới nhìn thấy một cái cây con, tôi đi giúp nó phát triển thành một cây gỗ khổng lồ."

"Ngồi xuống."

Liêu Văn Kiệt ấn Tri Thu Nhất Diệp về vị trí cũ: "Cái này tôi hiểu, tôi không có cướp của cậu, mà là lấy vật đổi vật, để cậu dễ dàng cho sư môn một lời giải thích."

"Cái gì giải thích?"

Tri Thu Nhất Diệp không rõ nguyên nhân, nhìn thấy trên bàn một hàng đồng tiền, càng thêm không rõ nguyên nhân.

Ý tứ gì, đây là khinh thường anh ta, hay là khinh thường phái Côn Luân?

"Hiền đệ, cậu nhìn kỹ, đừng vội vàng kết luận."

"Tiền có thể mua quỷ, tiền có thể thông thần, thoạt nhìn bộ dáng thật lợi hại…"

Tri Thu Nhất Diệp cầm lấy đồng bảng, nghiên cứu nửa ngày, vẻ mặt ngây thơ nói: “Thôi huynh, đây là đồng tiền gì, anh tự mình làm?”

Liêu Văn Kiệt: “...”

Không sợ trong tay không có hàng, chỉ sợ đối phương không biết hàng, hắn có hoài nghi, Tri Thu Nhất Diệp học nghệ không tinh, nên mới bị vứt xuống núi hay không.

Cũng may vấn đề không lớn, Tri Thu Nhất Diệp là thật ngốc, không phải giả ngu, còn có thể tiếp tục làm trò.

Thêm tiền!

“Hiền đệ, cái này gọi là đồng tiền tiên, bất luận là thần tiên trên trời, hay là âm sai địa phủ, đều yêu thích thứ đồ chơi này,nói một câu nhân gian khó tìm, phỏng chừng không có ai phản bác.”

Liêu Văn Kiệt tâng bốc một chút, từ trong ngực lấy thanh kiếm lấy từ ba mươi sáu đồng xu luyện thành: “Hiền đệ cậu lại nhìn, thanh kiếm trừ tà đả quỷ này đều là lựa chọn thượng hạng, đối với người trong tu hành chúng tôi mà nói, quả thực chính là bảo vật gia truyền, trấn phái thần khí.”

“ Lợi hại như vậy?”

Tri Thu Nhất Diệp tiếp nhận kiếm kim tiền, nhíu mày nghiên cứu trong chốc lát.

“Thế nào?”

“Không gạt Thôi huynh, tôi có một thanh kiếm Trảm Yêu, sư phụ truyền cho tôi, kiếm kim tiền tôi có cũng được, không có cũng chẳng sao.”

Tri Thu Nhất Diệp nhún nhún vai, không hứng thú với kiếm

kim tiền , sư phụ nói anh ta ở phương diện võ học thiên tư bình thường, ở phương diện chú thuật, độn thổ, ngự vật là thiên tài trăm năm thấy một.

Nhân sinh ngắn ngủi, muốn làm cái gì cũng phải phân biệt chính phụ, quyết không thể nay Tần mai Sở được.

Đồng tiền tiên quả thật rất hiếm, nhưng không hợp với con đường của anh ta, muốn cũng không có tác dụng lớn gì.

“Thôi huynh, kiếm anh cất kỹ, ngày nào đó lúc trở về núi, tôi giúp anh hỏi một chút, không chừng những người khác cảm thấy hứng thú.”

Tri Thu buông thắt lưng quần lỏng lẻo: “Không nói nữa, cái cây kia chắc sốt ruột lắm rồi , lát nói chuyện lại.”

Liêu Văn Kiệt: “...”

May mà đây không ở chùa Lan Nhược, nếu không câu Tri Thu Nhất Diệp nói ra miệng, Ninh Thái Thần nhất định sẽ hiểu lầm cái gì.

Tri Thu Nhất Diệp: (????)

Lốp bốp!

Xì xì xì ～～～

Tri Thu Nhất Diệp: (???????)

“Sảng khoái!!”

Bên cạnh cây giải quyết đại sự nhân sinh, Tri Thu Nhất Diệp kéo lá cây, lảo đảo quang quay lại Chính Khí sơn trang, không biết có phải ảo giác hay không, anh ta cảm giác mình còn có thể ăn thêm ba, năm cái bánh bao.

Vừa đi được hai bước, đôi mắt anh ta đột nhiên co rút lại, mũi ngửi ngửi khắp nơi.

“Mùi hôi thối quá, có hai luồng, một là của mình, một là… Thi khí!”

Nhận thấy thi khí hôi thối xung quanh, Tri Thu Nhất Diệp không chút suy nghĩ, theo mùi bắt đầu tìm kiếm, chỉ chốc lát sau đã phát hiện ra một hàng dấu chân thật lớn, hướng thẳng về phía chính Khí sơn trang.

“Yêu ma háo sắc, vậy mà dám ở dưới mí mắt của ta lắc lư! Lần này ngươi có phúc rồi, trong sơn trang còn có Thôi huynh, một trước một sau giáp công, dự liệu ngươi chắp cánh khó bay.”

Sau khi đuổi theo bức tường sân bấp bênh, Tri Thu Nhất Diệp không khỏi cau mày, trên mặt đất xuất hiện một cái hố lớn tối đen, cho thấy thi yêu không chỉ có kích thước khổng lồ, mà còn ẩn chứa một nhân vật tàn nhẫn.

“Thôi huynh! Ninh lão đệ!”

Tri Thu Nhất Diệp bước nhanh trở về trong phòng, tốc độ nói nhanh nói: “Bên ngoài thi khí rất nồng, còn có dấu vết thi yêu độn thổ, tòa sơn trang này có vấn đề, các ngươi ngàn vạn lần cẩn thận, đừng để thi yêu ám toán.”

” Thi yêu…”

Liêu Văn Kiệt khẽ nhíu mày, nhìn về phía năm quan tài sắp xếp trong viện, hắn biết bên trong Chính Khí sơn trang cất giấu một cự thi*, chỉ là không nghĩ tới đến trễ một bước, trước tiên để cho đối phương chạy ra.

*cự thi: xác chết khổng lồ

*cự thi: xác chết khổng lồ

Vấn đề không lớn, một cái xác khổng lồ mà thôi, sáu tháng trước hắn đều có thể giải quyết, huống chi là hiện tại.

“Không phải chứ, lại có yêu quái!?”

Ninh Thái Thần đề thơ xong, một bên chờ mực phơi khô, một bên thưởng thức tác phẩm lớn của mình, nghe vậy liên tục thở dài.

Chương 460: Bày thật chỉnh tề 1 “Ninh lão đệ, không cần kinh hoảng, có tôi cùng Thôi huynh ở đây, yêu ma quỷ quái gì tới cũng không đả thương được cậu.”

“Sợ ngược lại không sợ, chỉ là gần đây đụng phải yêu ma quỷ quái quá nhiều, tôi đều có chút hoài nghi mình có phải là sao chổi chuyển thế hay không.”

Đã từng chứng kiến uy phong của lão yêu Hắc Sơn, còn có tòa thành Uổng Tử di động kia, Ninh Thái Thần tự giác yêu quái hung ác đến đâu cũng không dọa được anh ta. Nhưng vừa mới đi lão yêu Hắc Hắc, liền nghênh đón thi yêu, trong lúc đó còn ăn cơm lao sáu tháng, còn thiếu chút nữa mất đầu, sao lại có một chữ khổ vậy chứ.

“Lão đệ, cậu cho rằng mình là sao chổi, tôi lại cảm thấy cậu là phúc tinh! Tôi xuống núi mấy tháng, chưa từng gặp qua yêu quái gì, vừa mới gặp được cậu liền đụng phải một thi yêu, cậu không phải phúc tinh của tôi còn có thể là cái gì?” Tri Thu Nhất Diệp vui vẻ nói.

-“ Có lý!”

Liêu Văn Kiệt gật đầu tỏ vẻ khẳng định, thể chất Của Ninh Thái Thần, hoặc là không đụng tà, muốn đụng thì đụng nhân vật lớn nhất, ví dụ như lão yêu Hắc Sơn, lại ví dụ như Từ Hàng Phổ Độ sắp xuất hiện.

Bóng đêm hơi lạnh, một đám mây đen che khuất ánh trăng,

Chính Khí sơn trang trong phạm vi ngàn thước, trong nháy mắt ảm đạm xuống.

Trong bầu không khí sâu thẳm tĩnh mịch, sương mù xám tràn ngập quay cuồng, thi khí hôi thối dần dần nồng đậm…

Cự thi đang đến.

“Rống rống rống!!”

Nhìn thấy năm quan tài bày chỉnh tề trong viện, cự thi nổi giận gầm lên liên tục, trong mắt hung lệ quang mang tăng vọt.

Chuẩn xác mà nói, Chính Khí sơn trang là hang ổ của cự thi, năm quan tài ở lại là bằng hữu của nó, đám người Liêu Văn Kiệt thuộc về hộ ngoại lai, không trả tiền túc xá còn vén bàn ác khách.

Cho nên, cự thi phẫn nộ là dễ hiểu.

Dù cho ai ra ngoài đi dạo một vòng, sau khi về nhà, phát hiện nhà mình bị chiếm mất, cả nhà già trẻ bị bày biện chỉnh tề, đều sẽ giận tím mặt.

“Thật là một con lớn, phải ăn bao nhiêu người mới có thể trưởng thành như vậy?”

Tri Thu nhất diệp nhìn về phía viện tử, trong tầm mắt, một thi ma khổng lồ thân cao hơn ba thước, hình như ma quái gầm thét liên tục.

Cự thi cồng kềnh, bên ngoài cơ thể thối rữa toàn chất nhầy bám vào, mọc một đôi mắt rắn như đèn lồng, miệng máu đầy răng nanh, hai tay móng vuốt sắc bén , dưới ánh trăng phiếm ra vết bẩn màu xanh tím, thi độc mạnh khiến người ta sợ hãi.

- “Mặc kệ nó ăn bao nhiêu người, sau này muốn ăn cũng không có cơ hội!”

Liêu Văn Kiệt cầm chuôi ô, chậm rãi rút ra Kiếm Thắng Tà.

Thoáng chốc, yêu dị hồng mang chiếu sáng cả phòng, Tri Thu Nhất Diệp kinh hãi da đầu tê dại, kêu không nổi.

Anh ta vội vàng đem tay Liêu Văn Kiệt đè xuống, cười gượng nói: "Thôi huynh, để tôi đến, anh nhìn Ninh lão đệ, một thi yêu nhỏ, cũng không cần xuất động… kiếm Thần đâu."

" Cũng được, tôi để cậu áp trận."

Thấy Tri Thu Nhất Diệp rời đi, Liêu Văn Kiệt cũng không cưỡng cầu, nhíu mày tự hỏi về con đường sau này.

Trước mắt, hai sát chiêu lớn nhất trong tay hắn, Kiếm Thắng Tà cùng Như Lai Thần Chưởng, đều cần huyết sắc niệm lực mới có thể thúc giục. Bởi vì uy lực lớn, tiêu hao cũng lớn, có huyết sắc niệm lực mới có thể chống đỡ được.

Có mặt nạ của Hắc Sơn lúc nào cũng thấm nhuần âm khí, hắn cũng không lo lắng mình lật xe, nhưng ba người phối hợp, từ góc độ nào mà xem, đều là phong cách phản diện tiêu chuẩn.

Điều này là xấu!

Chúng khẩu bàn tán kim, tích hủy tiêu cốt, hắn mặc dù không thèm để ý chính tà, nhưng người khác để ý, vạn nhất thanh danh hỏng, hơn nữa mặt mũi hắn khiến người ta ghen tị, như vậy còn làm sao cùng đồng bọn chính nghĩa tổ chức đánh quái?

Phải nhanh chóng nghĩ biện pháp, mặt nạ Hắc sơn này có thể làm áo giáp, dưới tình huống bình thường, hắn còn phải tìm mấy chiêu thức có thể ra tay, vừa nhìn đã thấy công bằng, hào phóng.

- Hảo yêu quái, đợi Côn Luân Tri Thu Nhất Diệp ta đến hội. Ngươi…"

Tri Thu Nhất Diệp vọt tới viện tử, thấy cự thi vung chân đào đất, đem năm thi thể khô trong quan tài chôn vùi, chậm rãi buông phù chú trong tay xuống.

“Yêu quái ngươi cũng có tâm, nể tình ngươi hiểu chút nhân tình thế thái, ta cho ngươi sống thêm một chút.”

Yêu quái đều biết không thể để cho người thân phơi thây nơi hoang vu, Tri Thu Nhất Diệp càng không thể không biết, quyết định chờ nó chôn xác xong, lại thu thập cũng không muộn.

“Rống rống rống!!”

Chôn xong năm thi thể khô, cự thi phất tay san bằng hố lớn, cuốn lên cơn lốc đem năm cỗ quan tài đánh thành vụn bay đầy trời.

“……”

???

Tri Thu Nhất Diệp ôm đầu chạy trốn, vọt tới bên kia sân, thầm mắng Cự Thi không hiểu tri ân báo đáp, nói động thủ liền động thủ, một chút vũ đức cũng không có.

- Phong Hỏa Lôi Điện Linh, khởi!

Anh ta niệm chú xong, hai tay đẩy về phía trước.

Bỗng nhiên, mặt đất dưới chân nứt ra khe hở thật lớn, một đường kéo dài đến tường viện phía sau. Cửa tường gạch lớn mở ra, ầm ầm dọc theo mặt đất di động, mang theo xung lực khổng lồ, thẳng về phía cự thi mà đi.

Cự thi thân cao lực lớn, lực phá hoại kinh người, tuy rằng bên ngoài thân cồng kềnh nhớt sệt, nhưng cũng không phải hai vách đá có thể đụng hỏng.

Chỉ thấy nó vung móng vuốt sắc bén, lực lượng khổng lồ gào thét xuống, phanh phanh vài tiếng gạch đá vỡ vụn, đem hai bức tường cao đập thành nát bấy.

Lúc này, Tri Thu Nhất Diệp giơ lên chu sa, thuật định thân cũng chuẩn bị xong.

- Cập cấp như luật lệnh, định!

Theo anh ta lăng không, thân thể cự thi sải bước di chuyển về phía trước trong nháy mắt dừng lại, không nhúc nhích cứng đờ tại chỗ, chỉ có chất nhầy trong miệng không ngừng rơi xuống.

- Ha ha, chạy không thoát!

Chương 461: Bày thật chỉnh tề 2 Là một đạo sĩ vừa mới xuống núi không bao lâu, Kinh nghiệm của Tri Thu Nhất Diệp không đủ cao thâm, chỉ có thể dùng những lời vô nghĩa dông dài.

- Thiên địa pháp linh, trục quỷ khu ma lệnh!

Tri Thu Nhất Diệp từ trong ngực lấy ra hơn mười tấm bùa chú, không nhanh không chậm đem bùa chú ném lên giữa không trung, theo hai tay anh ta mở ra, bùa chú đều hóa thành hỏa nha kim quang, hỏa diễm thiêu đốt cực nóng, nổ tung ầm ầm trên người cự thi.

Ngọn lửa bốc lên, sóng nhiệt tản ra, thân thể cự thi lay động trái phải, nổ đến cháy đen một mảnh, đợi lửa bụi bặm tan đi, lại chả có cái gì xảy ra.

- Không thể nào, cư nhiên không sợ bùa chú của ta?

Thu Nhất Diệp mờ mịt nháy mắt mấy cái, trong chú thuật rõ ràng anh ta thiên phú trăm năm thấy một, vì sao đột nhiên lại không có tác dụng gì hết?

Lại nhìn cự thi không nhúc nhích, hai con mắt tanh hoàng tỏa sáng, phảng phất như đang không tiếng động trào phúng, Tri Thu Nhất Diệp lúc này giận dữ, chỉ là một thi yêu bị định cư, xem thường ai đây!

Keng !

- Yêu quái, ăn một chiêu ma trảm của ta đi!

Anh ta rút trường kiếm sau lưng ra, mặc niệm Trảm Yêu kiếm pháp quyết, đợi thân kiếm phóng ra kim quang, bước tiến lên dùng một chiêu chặn ở giữa.

Trường kiếm trong tay bất phàm, kiếm sắc bén vô cùng, lại chuyên dùng chén thân thể yêu ma quỷ quái, một kiếm quét ngang qua, dễ dàng chém cự thi thành hai nửa.

“Rống rống rống!!”

Máu bẩn màu xanh biếc văng tung tóe, cự thi đau đớn tránh ra thuật định thân, nửa người trên đào động lẻn xuống đất, nửa dưới thân thể thì hướng Tri Thu Nhất Diệp đánh tới.

Ầm ầm!

Tay quỷ đỏ từ trong phòng lao ra, tựa như một con trăn khổng lồ, miệng xà mở ra, bắt được nửa thi thể dưới cự thi, gào thét phóng lên trời.

- Thôi huynh, để tôi đến, để tôi a!

Tri Thu Nhất Diệp nhìn đến nóng mắt, thật vất vả mới gặp được một yêu ma lợi hại một chút, anh ta còn trông cậy vào kinh nghiệm thực chiến để kinh nghiệm tăng lên một chút, không thể bị người khác đoạt mất.

Chỉ thấy anh ta lẩm bẩm một tiếng, một thân lao mình vào

trong đại động cự thi bỏ trốn, hướng nửa trên thi thể đuổi theo.

- Thôi huynh, Tri Thu anh ta không thành vấn đề chứ?

Đã quen với mấy cảnh chém giết lớn, Ninh Thái Thần cảm thấy hiệu ứng Tri Thu Nhất Diệp quả thực không có gì đặc biệt,không lộng lẫy cũng không gây sốc.

“Cự Thi không phải là đối thủ của anh ta, cùng lắm là không đuổi kịp, muốn chết nào dễ dàng như vậy.”

Liêu Văn Kiệt nhún nhún vai, hắn ngược lại rất vui vẻ giải quyết nửa người trên của cự thi, nhưng cứ như vậy, Tri Thu Nhất Diệp sẽ rất mất mặt.

Ầm ầm! Ầm ầm! Ầm ầm! Oanh ————

Tay quỷ đỏ gào thét hạ xuống, liên tục mấy cái lên xuống nện trên mặt đất, hố lớn lõm xuống, mặt đất chấn động, biết nửa đoạn thi thể hoàn toàn không có động tĩnh mới dừng lại.

- Đi!

Liêu Văn Kiệt run rẩy đốt bùa, vật âm tà gặp bùa lửa, trong khoảnh khắc thiêu thành tro tàn.

“Xong hết rồi, về phòng ngủ.”

“Chờ một chút, mực đã khô, Thôi huynh anh cất kiệt chân dung Tiểu Thiến cô nương trước.”

- “Cũng đúng.”

……

Bên kia, tỷ muội Phó gia suốt đêm chạy tới đình Thập Lý, một bên để thám tử tiếp tục hỏi thăm tin tức, một bên cầm cuốc bắt đầu đào hố.

Một lần đào này chính là cả đêm, cành cây dựng lên, trải vải và bùn đất, hai tỷ muội đắc ý nhàn rỗi, tùy tiện tìm một góc trong bụi cỏ, tựa vào nhau nghỉ ngơi.

“Chị, em lại đói bụng.”

- Câm miệng, em vừa nói, chị cũng đói bụng!

Ngay khi hai người chợp mắt, gia tướng tìm hiểu tin tức sẽ nhanh chóng trở về: “Đại tiểu thư, chúng ta tìm hiểu tin tức, quan binh giả dối thay đổi lộ tuyến, dự kiến đêm nay phân hội sẽ đến Chính Khí sơn trang!”

“...“xN

Ngoại trừ chị em nhà họ Phó, một đám gia tướng đào hố đều không nói nên lời, cả đêm bôn ba bận rộn, sớm biết như thế còn không bằng ở lại Chính Khí sơn trang ngủ.

- Đi, chúng ta trở về, vây quanh Chính Khí sơn trang một lần nữa chế tạo cạm bẫy!

Phó Thanh Phong cắn răng đứng dậy, vỗ vỗ bụi bặm trên đầu: “Quan binh muốn áp giải cha, chỉ có hai con đường để đi, ta không tin bọn họ còn có thể thay đổi đường khác.”

Gia đinh nghe vậy, lập tức xoay người lên ngựa, kéo thân thể mệt mỏi trở về Chính Khí sơn trang. “Thật xui xẻo, tôi chắc chắn, tối hôm qua chính là xui xẻo nhất của chúng ta.”

.....

Mặt trời mọc lên, Tri Thu Nhất Diệp cũng từ dưới đất thò đầu dò, nhìn đường xung quanh, phát hiện mình lạc đường.

Không đợi anh ta mượn mặt trời phân biệt phương hướng, phía sau tiếng vó sắt đạp đất vang lên, xoay người liền nhìn thấy

một con ngựa cao lớn phi mã phóng nhanh mà đến, võ quan trên lưng ngựa sát khí bức người, lưng cắm năm thanh cương đao hàn quang lăng tiễn.

Ầm ầm! !

Trên đường bụi bặm tung bay, hai bóng người đang chiến đấu, đao quang kiếm khí phát tiết, thỉnh thoảng kèm theo một tiếng 'Đừng đánh nữa'.

- Đều nói không đánh nữa, anh làm sao nghe không hiểu đây!

Tri Thu Nhất Diệp bị khoái đao quét thành tri thu lá rụng, không thể ra tay thi triển thuật định thân, muốn bỏ chạy, lại bị cương đao bay tới bức ra khỏi mặt đất.

"Người tới là ai, vì sao phải hủy hoại đường đi?"

Võ quan họ Tả, quan cư Thiên Hộ, phụ trách áp giải Phó Thiên Cừu về kinh.

Bởi vì thân phận Phó Thiên Cừu, hơn nữa trên triều đình âm mưu , nhất định lần áp giải này sẽ gặp phải ba nhóm nhân mã, một nhóm cướp xe tù cứu người, một nhóm cướp xe tù giết người, nhóm cuối cùng là người qua đường xem náo nhiệt.

Chương 462: Cảm thấy trên đầu sắp mọc dài rồi 1 Minh thương dễ tránh ám tiễn khó phòng*, Tả Thiên Hộ võ nghệ tuy cao, nhưng biết rõ chuyến đi này sát khí bốn phía, cho nên thời khắc nào cũng cảnh giác không dám buông lỏng.

Minh thương dễ tránh ám tiễn khó phòng: thật khó để đề phòng những âm mưu bí mật

Minh thương dễ tránh ám tiễn khó phòng: thật khó để đề phòng những âm mưu bí mật

Vừa vặn Tri Thu Nhất Diệp truy đuổi cự thi, ở dưới đất bận rộn một đêm, thò đầu thở dốc dẫn đến trên đường xuất hiện thêm một cái hố lớn.

Tả Thiên Hộ cho rằng anh ta tới cướp xe tù, không nói hai lời, cầm đao liền chém, hai người cứ như vậy hồ đồ đánh nhau.

“Ai nha, con mắt nào của anh nhìn thấy tôi phá hư đường?”

Tri Thu Nhất Diệp không phục, rõ ràng là Tả Thiên Hộ rút đao chém người trước, còn dùng sáu thanh đao, hiện tại ác nhân cáo trạng trước, quả thực vô sỉ.

“……”

Tả Thiên Hộ không nói gì, chỉ chỉ vào giữa đường, một cái hố thật lớn, dư sức chôn người hãm ngựa.

Lần này đến phiên Tri Thu Nhất Diệp không còn lời nào để nói, anh ta ngơ ngác gãi đầu, một bên dùng chân xúc đất chôn hố, một bên giải thích: “Nhìn bộ dáng của tôi, nói vậy anh đã đoán ra, tôi là đạo sĩ, tối hôm qua gặp phải một con yêu ma lợi hại, một đường đuổi theo đến đây… Đừng trừng mắt nhìn tôi, anh yên tâm, cái hố này tôi sẽ lấp đầy.”

- Vị huynh đài này, tôi thấy thân thủ bất phàm của cậu, nếu chịu vì triều đình dốc sức, nhất định tiền đồ không có hạn.”

Tả Thiên Hộ buông trường đao trong tay xuống, sát khí thu liễm, hảo ngôn vì triều đình chiêu binh nạp mã.

Đầu năm nay, thế đạo đại loạn, trên triều đình lại càng là một đoàn loạn ma, phái võ công kích không ngừng.

Giống như Phó Thiên Cừu bị áp giải đến kinh, chính là trường hợp chuẩn nhất của tranh đấu thất bại, một giây trước vị cực nhân thần, vinh hoa phú quý hưởng vô tận, một giây sau một thân hãm

hại, tùy thời có nguy cơ rớt đầu.

Tả Thiên Hộ một võ phu, không rõ lục đục trong triều đình, cũng không phân biệt được ai tốt ai xấu, là giết hay bắt chỉ cần nghe lệnh làm việc.

Bất quá, hắn ta tràn đầy nhiệt huyết, trung quân yêu nước ngược lại là thật, thời thời khắc khắc cũng không quên vì triều đình lôi kéo nhân tài.

“Thăng quan phát tài có ý nghĩa gì, dung tục! Anh đi tìm người khác đi, tôi là đạo sĩ đứng đắn, nên đi hàng yêu phục ma!”

Tri Thu nhất diệp lẩm bẩm hai tiếng, đem cái hố trên đường lấp lung tung, đi tới bụi cỏ bên cạnh, lẩn trốn một cái biến mất vô tung.

Tả Thiên Hộ vừa xoay người, anh ta lại thò đầu lộ ra: “Võ quan bên kia, xem người của anh cũng không tệ lắm, nhắc nhở anh một cái, gần đây có yêu ma quấy phá, cẩn thận đừng bị yêu ma cào xước, sẽ biến thành thi.”

……

“Thôi huynh, không phải nói là đi chùa Lan Nhược sao, ăn một bữa cơm như thế nào, hay lại muốn trở về Chính Khí sơn trang?”

Bên suối núi, Ninh Thái Thần nghi hoặc lên tiếng.

———————

Sáng sớm, anh ta cưỡi ngựa cùng Liêu Văn Kiệt chạy tới phụ cận trấn thành, anh ta mua thêm một bộ áo, cùng với một ít đồ dự phòng hàng ngày, vừa ăn cơm xong, lại bị Liêu Văn Kiệt kéo về đường cũ.

-“ Ninh lão đệ, thiên lý đuổi theo dưới háng cậu là của Tri Thu

lão đệ, cậu có tính trực tiếp thuận theo không?”

Liêu Văn Kiệt cười nói: “Hơn nữa, mặc kệ Tri Thu lão đệ có thể đuổi kịp cự thi kia hay không, khẳng định đều sẽ trở về Chính Khí sơn trang, người khác không tệ, tôi dự định mang theo anh ta, cùng đi gặp Yến đại hiệp.”

Còn có nửa câu, Liêu Văn Kiệt không nói.

Thuật định thân quá thơm, một mình hắn làm không xong, liền kéo Yến Xích Hà hợp tác, cả hai cùng hợp tác khẳng định có thể cạy miệng Tri Thu Nhất Diệp.

“Quả thật, con ngựa này là của Tri Thu…”

Ninh Thái Thần nâng tay vuốt râu, đang sờ, đột nhiên cảm giác chỗ nào đó không đúng, hơn hai mươi tuổi liền dưỡng thành thói quen sờ râu, cứ tiếp tục như vậy còn rất giỏi!

- “Thôi huynh, tôi đi bờ sông cạo râu, anh không cần chờ tôi, trở về trước đi!

“Không có việc gì, chờ một chút sao.”

“Cũng tốt, tôi vừa mới mua một thân quần áo để thay, nước suối này trong suốt, không bằng mọi người cùng nhau xông lên…”

“Ninh lão đệ, tôi đột nhiên nhớ tới một chuyện, trước tiên trở về Chính Khí sơn trang chờ cậu, cậu chậm rãi tắm rửa, nước suối lạnh coi chừng bị cảm lạnh.”

Không đợi Ninh Thái Thần nói nhiều, Liêu Văn Kiệt quyết đoán né tránh người, nửa đường lấy ra tay quỷ, lướt không đi nhanh, đáp xuống trong sân Chính Khí sơn trang.

Gió núi thổi qua đêm, mùi hôi thối của thi thể vẫn không tan.

“Chỗ phá này, ban ngày cũng…”

Liêu Văn Kiệt véo mũi lên, tay quỷ sau lưng mở ra, vỗ cánh cuốn cuồng phong, lấy bụi đất chôn vùi cự thi vẩy máu trong đình viện.

Đột nhiên, hắn kinh phát một chỗ dị thường, nhíu mày đi tới địa điểm tối hôm qua Cự Thi cùng Tri Thu Nhất Diệp đánh nhau.

Nguyên bản, cự thi đứng thẳng nơi này bị một kiếm chém thắt lưng, máu bẩn rơi xuống mặt đất một mảng lớn, mùi tanh khó ngửi.

Nhưng bây giờ, vết máu thẩm thấu dưới đất, mặt ngoài lại sạch sẽ, một chút hương vị cũng không có.

Khả nghi, rõ ràng máu bẩn ở nơi khác vẫn luôn tản ra mùi.

Sợi chỉ đỏ dày đặc chui xuống đất, một lát sau, Liêu Văn Kiệt lắc đầu đi vào trong phòng, năm thi thể khô bị cự thi chôn dưới đất , dính máu bẩn cũng biến thành thi yêu.

- “Long sinh long phượng sinh phượng, con của chuột biết đục lỗ, thật sự là người một nhà mà!”

Hắn xoay người ngồi trên nóc nhà, khoanh chân ngồi thiền tu luyện niệm lực, chỉ chờ Tri Thu Nhất Diệp trở về, liền đem tin tức tốt của người một nhà kia để thông báo.

Chương 463: Cảm thấy trên đầu sắp mọc dài rồi 2 Nửa canh giờ sau, hai con khoái mã dừng ở cửa sơn trang, tỷ muội Phó gia phong trần mệt mỏi, đội quầng thâm đi vào trong phòng.

“Nguyệt Trì, chị đi lấy nước, em nhìn xung quanh xem có ai hay không, chúng ta tắm rửa sạch sẽ một chút liền trở về hỗ trợ.”

“Ừm, chị động tác nhanh lên một chút, em cảm giác trên đầu cỏ sắp mọc dài rồi.”

Hai chị em đào hố một đêm, ăn đất ăn đến suýt nữa biến thành thổ nhân, chung quy là con gái nhà lành, chịu không nổi mặt mũi lấm lem, thừa dịp gia đinh bố trí cạm bẫy trên đường, trở về sơn trang tắm rửa đơn giản một chút.

Cùng Ninh Thái Thần không giống nhau, các nàng thời gian không nhiều lắm, lau người gội đầu là xong việc.

Liêu Văn Kiệt: (—`??—)

Không hổ là con đường luyện tâm, dòng nước ngầm bắt đầu khởi động, hung hiểm từng đợt từng đợt, hơi chút không cẩn thận, liền có mỹ sắc chủ động tới cửa, muốn làm hỏng đạo tâm không gần nữ sắc của hắn.

- “Biết tôi đang thận trọng liền đến khi dễ đây mà, có bản lĩnh thì đừng đến lúc đang luyện tâm a, chờ tôi trở lại lại đến a!”

Cúi đầu có thể thấy được sắc xuân, hắn sững sờ không dám nhìn một cái, vỗ cánh lướt qua, từ trên nóc nhà lướt đến đình viện.

Còn chưa đi tới cửa lớn, mặt đất dưới chân khẽ run lên, trong lúc có hẹn, có một cỗ thi khí tràn ra.

“Thật yêu nghiệt, ngươi là thi yêu hay sắc quỷ, ban ngày ban mặt lãng phí càn khôn, cư nhiên muốn nhìn trộm con gái nhà người ta tắm rửa!!”

Liêu Văn Kiệt tức giận đến trợn tròn mắt, rõ ràng hắn tới trước, rõ ràng hắn cũng không nhìn.

Ầm ầm!!

Liêu Văn Kiệt đeo mặt nạ, trở tay một chưởng đem tường viện bên cạnh đập ngã, ầm ầm một tiếng thật lớn, kinh hãi hai nữ nhân trong phòng vội vàng mặc quần áo.

“Người nào ở bên ngoài?”

- “Người bên trong nhanh chóng đi ra, không nên chậm trễ bần đạo hàng yêu trừ ma!”

Hắn đạp bước đi vào trong phòng, theo thi khí một đường tìm kiếm, phát hiện cự thi rất biết chọn địa phương, giờ phút này vị trí tiềm ẩn, vừa vặn là dưới chân hai nàng.

“Thôi, Thôi, Thôi…”

Phó Nguyệt Trì nắm chặt cổ áo, thấy Liêu Văn Kiệt đạp cửa mà vào, vẻ mặt kinh hoảng thất thố, run rẩy sửng sốt ngay cả một cái tên cũng nói không đầy đủ.

“Thôi, Thôi đạo trưởng, nơi này không có yêu ma quỷ quái gì.”

Khóe miệng Phó Thanh Phong giật giật, hai tay giữ trước ngực, vội vàng mặc vào áo đơn, tóc dài ướt sũng xõa vai, qua một lát nữa, sẽ lộ ra hình tròn.

“Đi ra ngoài.”

Liêu Văn Kiệt phất tay ném ra hai bộ quần áo, không có thời gian giải thích, để cho chị em Phó gia nhanh chóng nhường đường.

Hai người tiếp nhận quần áo khoác lên người, một trái một phải vòng qua bên cạnh Liêu Văn Kiệt, luống cuống tay chân chạy đến đình viện ngoài phòng.

“Ôi, hai vị cô nương, sao các ngươi lại trở về?”

Ninh Thái Thần dắt ngựa đi tới, bên bờ sông nhỏ cạo râu còn tắm rửa, chỉ cảm thấy thần thanh khí sảng, bởi vì kỵ thuật không tinh, không có Liêu Văn Kiệt ở bên người che chở, chỉ có thể dắt Liêu Tát Hoan ngàn dặm đuổi theo trở về. “ Anh là ai?”

“Là tôi, Ninh Thái Thần, tôi vừa mới cạo râu.”

Ninh Thái Thần giơ tay che nửa khuôn mặt dưới, đột nhiên phát hiện quần áo trên người chị em Phó gia có chút quen mắt, khẽ nói: “Đây không phải là quần áo Thôi huynh sao, sao các ngươi… A, tôi đột nhiên nhớ một điều, các người cứ từ từ bận rộn a.”

- “Thư sinh thối!” X2

“Ninh tiên sinh, anh không cần hiểu lầm, Thôi đạo trưởng ở bên trong bắt quỷ, mới đuổi chúng tôi ra ngoài.”

“A, bắt quỷ. Đúng, bắt quỷ tốt a!”

“…” X2

” Cái gì quỷ lợi hại như vậy, có thể cùng Thôi huynh đánh lâu như vậy, còn một chút động tĩnh cũng không có?”

Ninh Thải Thần vạn phần kinh ngạc, kiến thức qua thủ đoạn của Liêu Văn Kiệt, khó có thể tưởng tượng được quỷ vật ẩn thân ở tiểu sơn trang có thể làm khó hắn.

“Cũng không tính là lâu, lúc chúng ta đi ra, Thôi đạo trưởng vừa mới đi vào.”

“Không thể nào, tôi nhớ rõ Thôi huynh đã trở về hơn nửa canh giờ rồi.” “……”

Phó Thanh Phong nghe vậy trầm mặc, nửa canh giờ, đó chẳng phải là trước khi cô cùng em gái vào phòng, bên trong liền có người ngồi xổm.

Trách không được vô duyên vô cớ lật đổ một bức tường, nháo ra động tĩnh lớn như vậy lại vọt vào phòng, xem ra là biết cô cùng em gái ở trong phòng làm cái gì.

“Có đúng không, lúc tôi cùng chị gái vào phòng, không gặp

được Thôi đạo trưởng nha?”

Phó Nguyệt Trì lắc đầu, vì làm nổi bật chỉ số thông minh của chị gái nhà mình, cô cũng liều mạng.

“A, vậy có thể Thôi huynh đi ra ngoài làm việc.”

Ninh Thái Thần không nghĩ nhiều, thuận thế trả lời một câu.

.....

Trong phòng, Liêu Văn Kiệt hai tay kề sát đất, sợi chỉ đỏ dày đặc cắm xuống đất, quấn quanh thân thể cự thi muốn kéo nó ra khỏi mặt đất, thế nhưng đối phương lực lớn vô cùng, giống như trong vũng bùn, giằng co một lúc lâu cũng không thể đắc thủ.

- “Đi!”

Đôi mắt chợt lóe hồng quang, Kiếm Thắng Tà xẹt qua hồng mang, lăng không bắn thẳng xuống mặt đất, rắc vài tiếng một lần nữa trở về vỏ.

Mặt đất chấn động, tầng đất phồng lên bốn cái bao lớn, sợi chỉ đỏ kéo ra, quấn quanh đầu, thân thể, hai cánh tay với móng vuốt sắc bén của cự thi.

“Kiếm hóa muôn vàn!”

Hồng mang phát ra ánh sáng lớn, một tiếng nổ vang , một gian phòng Chính Khí sơn trang sụp đổ, triệt để hóa thành phế tích.

Liêu Văn Kiệt đứng ở bên cạnh phế tích, dùng ngự kiếm thuật chém giết Cự Thi có chút giống giết gà dùng dao mổ bò, bất quá, cục diện trước mắt, động tĩnh lớn một chút là tốt.

Chương 464: Tối hôm qua vẫn là một tiểu thư khuê các 1 Miễn cho con gái nhà người ta miên man suy nghĩ, hiểu lầm hắn là sắc quỷ nhìn trộm tắm rửa.

Bùa vàng châm lên, đợi cự thi rải rác thiêu đốt đến tro tàn, hắn mới vỗ cánh cuốn lên bụi bặm, một bên thổi tan mùi lạ, một bên chôn vùi máu bẩn văng khắp nơi.

- “Thôi huynh, đây là yêu ma gì?”

Ninh Thải Thần bước nhanh lên, chị em Phó gia đi theo bên cạnh.

“Tối hôm qua cái cự thi kia, Tri Thu lão đệ không đuổi kịp, bị nó bỏ chạy trở về.”

Liêu Văn Kiệt không để ý tỷ muội Phó gia, nhìn thẳng Ninh Thải Thần nói: “Không nói cái này, cậu làm sao bây giờ mới trở về? Tôi nửa đường ngửi thấy thi khí, bị cự thi này mang theo vòng quanh nửa ngọn núi, còn tưởng rằng cậu đã sớm ở Chính Khí sơn trang. ”

“.....”

Phó Thanh Phong trợn trắng mắt, dấu đầu hở đuôi, kẻ ngốc mới có thể tin.

“Đúng không, tôi liền nói đi, trong phòng ngoại trừ tôi cùng chị, không có người khác.”

-“ Nguyệt Trì, câm miệng đi!”

Sau giờ trưa, các gia đinh bố trí cạm bẫy trên đường núi, kéo thân thể mệt mỏi tiến vào Chính Khí sơn trang.

Vốn tưởng rằng ăn chút lương khô, lại nghỉ ngơi một lát dưỡng dưỡng tinh thần, buổi tối sẽ cùng quan binh khai chiến, ai ngờ, chị em Phó gia lại ôm tới hai lồng bánh bao cùng giấy dầu bọc lại thức ăn chín, vẫn là do vị Thôi đạo trưởng kia tặng.

- Đạo trưởng thật sự là Bồ Tát sống!

“Đúng vậy, năm nay người tốt bụng như đạo trưởng không nhiều lắm.”

“…” ———— ăn bám, lại còn ăn liên tục hai bữa, nhất định phải khen vài câu. Tốt nhất thanh âm lớn một chút có thể làm cho đối phương nghe thấy, nói như vậy, không chừng còn có thể cọ đến bữa thứ ba.

“Chị, lúc chị vừa mới xin đồ của người ta thật là không lễ phép.”

Phó Nguyệt Trì cầm bánh bao, nghĩ đến tư thế chị gái nhà mình mặt lạnh đòi thức ăn còn không trả tiền, liền một nghĩ không ra, rõ ràng tối hôm qua vẫn là tiểu thư khuê các, sao hôm nay lại biến thành một lão nương hung ác?

Chậc, phụ nữ thật phức tạp!

“Câm miệng, ăn bánh bao của em đi.”

Phó Thanh Phong lười giải thích nhiều hơn, em gái quá mức ngây thơ, là chuyện tốt, người ngây thơ phiền não ít.

“Không nói không được, làm người phải hiểu tri ân báo đáp, đây là lời dạy của cha, ông thường xuyên ở bữa cơm đem điển cố của Hoài Âm Hầu nói, cho nên chúng ta…blabla…. Ngày hôm qua chị còn dạy em, nói không thể quên lời cha nói, kết quả chính chị lại… Ô ô ô~~~~ “

Một cái bánh bao nhét vào miệng Trì Nguyệt, Phó Thanh Phong thở phào nhẹ nhõm, bên tai cuối cùng cũng thanh tịnh.

……

Trong sơn trang, gia đinh dựa vào vách tường, một thân ảnh thò đầu thăm dò, hành tung thập phần hèn mọn.

□□□_ˇ??;)

Tri Thu Nhất Diệp.

Truy bắt cự thi, vẫn chỉ có một nửa đoạn cự thi, chính anh ta ngẫm lại cũng có chút xấu hổ, ngượng ngùng đi gặp Liêu Văn Kiệt.

Dù sao lúc đuổi theo thề son sắt, kết quả một thi thể không có chân chạy cũng nhanh hơn anh ta, quá mất mặt.

“Lạ thật, đám người này tối hôm qua rời đi, sao lại trở về rồi?”

Tri Thu Nhất Diệp nhỏ giọng lầu bầu, hoàn toàn không chú ý tới phía sau buông xuống một mảng lớn dây đỏ, chậm rãi hội tụ hóa thành một tay quỷ thật lớn.

“Ai nha!”

Bên hông căng thẳng, chờ khi anh ta phản ứng kịp thời, người đã đi tới nóc nhà, phía trước là Liêu Văn Kiệt khoanh chân ngồi thiền.

- “Thôi huynh, ban ngày phơi nắng, thật nhã hứng a!”

“Ừm, đang tu luyện, tôi muốn mượn nhật nguyệt tinh hoa trấn áp tà khí trong cơ thể.”

Trấn áp còn tà môn như vậy, nếu không trấn áp, vậy còn được!

Tri Thu Nhất Diệp trong lòng thầm nghĩ, mạnh mẽ thở dài, tự nhận mình xui xẻo nói: “Thôi huynh, lúc tôi đuổi theo Cự Thi, gặp phải một quan binh rất lợi hại, một thân sát khí kinh người, có thể đồng thời khống chế sáu thanh đao chiến đấu, tôi nhất thời hứng khởi cùng hắn ta đại chiến hơn ba ngàn hiệp. Anh không thấy đâu, quá trình chiến đấu kia, sao lại thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô…”

“Đừng nói nhảm, kết quả thì sao?”

“Kết quả… Chờ tôi đánh xong, cự thi không còn.”

Tri Thu Nhất Diệp ảo não lên tiếng, ngay sau đó nói: Nhưng mà anh yên tâm, nam tử hán đại trượng phu, quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, đã nói giải quyết liền để tôi, cam đoan tự tay đem nó từ dưới đất bắt ra.

“Vậy chỉ sợ không được, cậu không có cơ hội.”

Liêu Văn Kiệt hướng về phía căn phòng sụp đổ: “Cự thi vừa trở về, vừa vặn bị tôi đụng phải, hiện tại đã tan thành tro bụi.”

“Không phải chứ, cái này không còn…”

Tri Thu Nhất Diệp bĩu môi, thần sắc có chút u oán: “Thôi huynh, anh lợi hại như vậy, chút thịt của Cự Thi cũng không đủ nhét răng. Tôi thì khác, vừa mới xuống núi không bao lâu, không có một thân cao bản lĩnh mạnh mẽ, nhưng cũng không có đối thủ có thể để cho tôi tận tình phát huy.”

- Tổng kết lại, gặp phải lợi hại, anh ta một người đều đánh không lại, gặp phải kẻ yếu, một người đều đánh không lại anh ta, định vị không được, thập phần xấu hổ.

“Lão đệ, cậu may mắn rồi, còn nhớ tối hôm qua cự thi chôn năm cỗ thi thể khô không?”

“Nhớ rõ, năm cỗ thi thể khô kia làm sao vậy?”

“Thi thể đã thay đổi.”

“Thi thể khô cũng có thể thi biến?”

Trước mắt Tri Thu Nhất Diệp sáng ngời, nóng lòng muốn thử hỏi.

“Ừm, tối hôm qua cậu chém cự thi một đao, máu của nó thẩm thấu dưới đất, năm cỗ thi thể khô bởi vậy yêu hóa, hiện tại không biết lẩn trốn đi đâu.”

” Kỳ diệu vậy a!

Tri Thu Nhất Diệp âm thầm gật đầu, không hổ là anh ta, một đao hạ xuống, chém ra năm đầu thi yêu, đổi lại sư phụ cũng không có phần bản lĩnh này.

Chương 465: Tối hôm qua vẫn là một tiểu thư khuê các 2 “Tuyệt không tốt chút nào, chúng nó đêm nay nhất định sẽ trở về sơn trang, đến lúc đó nhiều người như vậy…”

“Để tôi, tôi sẽ tiêu diệt chúng nó.”

Tri Thu Nhất Diệp chủ động thỉnh anh, vỗ ngực cam đoan, lần này tuyệt đối sẽ không thất thủ.

-“Một người cậu cũng không đuổi kịp, huống chi là năm người?”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu: “Quên đi, không nói cái này, về quan binh cậu gặp phải, nếu như tôi không đoán sai, bọn họ chính là quan binh áp giải Phó thượng thư. Cậu cùng thủ lĩnh giao thủ, đám người phía dưới chống lại quan binh, phần thắng có bao nhiêu?”

“Cái này, cái này… Hắc hắc, không dễ nói…”

Tri Thu Nhất Diệp gãi đầu cười thẳng, tổn hại sau lưng người khác là vô đạo đức nhất, anh ta sẽ không làm đâu.

……

Vào ban đêm, người nghĩa trang đi vào phòng trống, chị em Phó gia mang theo gia đinh đi đường núi mai phục, chỉ còn lại Liêu

Văn Kiệt ba người tại chỗ chờ thi thể khô.

Trước khi đi, Phó Nguyệt Trì ý đồ dùng sắc đẹp dụ dỗ Liêu Văn Kiệt, tìm một người giúp đỡ mạnh mẽ, tăng tỷ lệ thành công cứu cha. Kết quả rất không thân thiện, cửa cũng không đi được vào, liền bị sợi chỉ đỏ gói thành bánh chưng.

Chương 466: Tôi xong rồi! 1

“Thôi huynh, anh đoán đúng, thi khí càng ngày càng nồng đậm, một nhà năm người kia muốn trở về chém đầu người.”

Tri Thu Nhất Diệp hưng trí bừng bừng, không yêu tiền, không háo sắc, công danh lại càng phù vân, duy chỉ có đối với đánh quái là thích.

“Ách, tôi cảm thấy tốt nhất cậu nên thay đổi cách nói khác, trước mắt bộ hình tượng vĩ đại này không phù hợp với nhân vật chính diện của chúng ta.”

Liêu Văn Kiệt chửi bới một tiếng, sửa chữa từ ngữ sai lầm của Tri Thu Nhất Diệp: “Tri Thu lão đệ, thi khí dần dần nồng đậm, yêu nghiệt tàn dư sắp hiện thân, nếu không nhất cử đánh chết nó, hậu hoạn vô cùng. Vì thiên hạ thương sinh, trận chiến này hứa thắng không được bại, nhớ kỹ, miễn là một người chạy trốn, tôi và cậu đều khó thoát tội. ”

“A đây…”

Tri Thu Nhất Diệp trợn mắt há hốc mồm, lời thoại rất quen tai, dường như sư phụ anh ta thường xuyên đem những lời này treo ở bên miệng, cho nên…

Đây chính là nguyên nhân các cao thủ thủ đoạn lợi hại, lại được người ta tôn trọng?

Ồ !

Trong đình viện, ba cái bao đất phồng lên, thi yêu thân cao hai thước, cồng kềnh xấu xí, hai tay móng vuốt sắc bén, có thể nói là

phiên bản mini của cự thi.

“Năng lực lây nhiễm thật mạnh, chẳng lẽ con cự thi kia hay là giống biến dị?”

Lúc Liêu Văn Kiệt suy tư, Tri Thu Nhất Diệp ngao ô hai tiếng, giơ kiếm vọt tới đám thi yêu.

Anh ta tiếp thu được kinh nghiệm ngày hôm qua, không có sử dụng pháp lực lung tung, đầu tiên là cận chiến chém đầu thi yêu xuống, sau đó dùng thuật định thân làm cho nó nửa bước khó đi, nhưng chỉ trong chốc lát, ba đầu thi yêu đã bị anh ta phóng hỏa thiêu thành tro tàn.

- “Bình thường mà thôi, còn tưởng rằng có bao nhiêu lợi hại!”

Tri Thu Nhất Diệp vung kiếm, lau đi máu bẩn trên thân kiếm, chậm rãi thu kiếm vào vỏ.

Thao tác không nhiều, giả vờ cũng không kém người, Liêu Văn Kiệt không đành lòng nhìn, nhắc nhở: “Tri Thu lão đệ, đừng chỉ lo tạo hình, tổng cộng năm đầu thi yêu, nơi này mới có ba người.”

“Còn có hai…”

Tri Thu Nhất Diệp híp mắt, vỗ mạnh đầu: “Chuyện xấu rồi, chị em Phó gia bên kia nhiều người đang gặp nguy hiểm, hai đầu thi yêu còn lại đi tìm bọn họ.”

Dứt lời, anh ta một cái lẩn trốn đâm vào trong đất, thẳng đến sơn đạo mà đi.

- “Năm trăm mét còn chưa đến, đi một chút là tới rồi, cả ngày đào động, đáng đời cậu một ngày nào đó đụng phải quặng sắt!”

Liêu Văn Kiệt giơ tay túm lấy Ninh Thái Thần bên cạnh vẫn đang xem náo nhiệt, vỗ cánh bay về phía núi.

……

Núi rừng u ám, hơn mười bóng người màu trắng hóa trang thành quỷ chết treo cổ, ẩn thân trên đỉnh cây hoặc bụi cỏ, chờ quan binh xuất hiện.

“Chị, quan binh tới rồi, thám tử thấy được bóng dáng cha rồi.”

Phó Nguyệt Trì trên mặt đeo mặt nạ, một gương mặt tướng chết thê lương, đầu lưỡi làm bằng vải đỏ buông xuống ngực, chỉ lộ ra một đôi mắt.

Ban đêm ánh sáng tối tăm, tạo hình này mặc kệ có thật hay không, đánh quan binh trở tay không kịp hoàn toàn không thành vấn đề. Dù sao đầu năm nay không thiếu quỷ, cũng không thiếu người trong lòng có quỷ, diễn thật một chút, không chừng có thể đem các quan binh trực tiếp dọa chạy.

Chị em Phó gia chính là nghĩ như vậy.

Chỉ chốc lát sau, một đội quan binh hành quân trong đêm, để tránh khiến người ta chú ý, ngay cả đuốc cũng không thắp sáng, toàn bộ đều dựa vào ánh trăng chiếu sáng con đường phía trước.

Nhân số ước chừng hơn trăm, sát khí đằng đằng, vừa nhìn đã biết là tinh nhuệ trong quân đội.

Phó Thanh Phong trong lòng trầm xuống, chỉ nhìn bộ dáng này, độ khó cướp xe tù so với trong tưởng tượng của cô cao hơn một đoạn.

Đồng thời, trong lòng ẩn có hối hận, sớm biết như thế, lúc ấy nên buông giá, đem đạo trưởng mặt ngoài đứng đắn kia câu đến tay, cô hy sinh một chút cũng không sao cả, cứu cha mới là đại sự hàng đầu.

Bên kia, bởi vì chỉ huy đúng cách, quan binh trên đường hành

quân vẫn trật tự nghiêm cẩn như trước. Phía trước, Tả Thiên Hộ cưỡi ngựa dò đường, xe tù của Phó Thiên Cừu ở giữa trận tuyến, bốn gã cầm đao sĩ tốt một tấc cũng không rời.

Bốn người này là thân tín của Tả Thiên Hộ, nhiệm vụ là coi chừng Phó Thiên Cừu, cho dù phát sinh chiến đấu cũng sẽ không dễ dàng tham gia. Nếu là cần thiết, Tả Thiên Hộ ra lệnh một tiếng, bọn họ sẽ rút đao chém Phó Thiên Cừu tại chỗ.

"Dừng lại!"

Trong rừng núi, một đám gia đinh nín thở, khẩn trương nhìn đội ngũ áp giải đến trước cạm bẫy, theo Tả Thiên Hộ giơ cao trường đao trong tay, trái tim bọn họ theo đó vọt lên cổ họng.

"Nơi này có phục binh, mọi người rút đao đề phòng."

Trong núi rừng quá mức an tĩnh, ngược lại có một cỗ khí tức huyết sát đè nén, Tả Thiên Hộ lúc này phán đoán ra có người muốn cướp tù nhân, chỉ là không biết người tới là giết hay là cứu.

Một tiếng nổ vang lên, dưới ánh mắt trợn mắt há hốc mồm nhìn chăm chú của mọi người, Tri Thu Nhất Diệp từ trong hố đất chui ra, vỗ vỗ bụi bặm trên người, ngửi mũi nghe loạn khắp nơi.

"Không có lý gì a, rõ ràng là nơi này, sao lại không có?"

"Huynh đài, chúng ta lại gặp mặt."

Tả Thiên Hộ ngăn chặn hai bên thuộc hạ, đại địch ở phía trước, không nên gây thêm địch nữa.

"Ôi, lại là anh, đều nói nơi này có yêu ma, sao còn quanh quẩn gần đây sao?"

Tri Thu Nhất Diệp vỗ bụi trên đầu, tiến lên hai bước chỉ vào Tả Thiên Hộ: "Con người anh, đừng tưởng rằng mình võ nghệ cao

cường, liền dám xem thường yêu…”

Phốc Tong!

Dưới chân anh ta bỗng trống rỗng, quái kêu một tiếng rơi xuống hố lớn của cạm bẫy, dưới ánh mắt ngạc nhiên của Tả Thiên Hộ, mặt xám xịt bò ra, không đi được hai bước lại đá đến cơ quan, dây lưới bị vùi trong vùi đất ngầm kéo lên không trung.

Pháp sư này…

Làm thế nào để nói điều đó, mọi người là rất tốt!

“Nhìn cái gì mà nhìn, làm ầm ĩ, chưa từng ai đang ngắm trăng sao?”

Tri Thu Nhất Diệp hai tay xuyên qua dây lưới, cả người treo ngược giữa không trung, chật vật như thế cũng không quên vãn hồi chút mặt mũi cuối cùng kia.

“Rống, Rống, Rống !! !!”

“Tên hỗn đản kia, không hỗ trợ thì thôi, còn tới đây gây rối.”

Nhìn Tri Thu Nhất Diệp “xả thân vì người” giúp các quan binh thăm dò hư thực, các gia đinh nghiến răng nghiến lợi, hận không thể đem anh ta chém tám khối.

“Đại tiểu thư, hiện tại làm sao bây giờ?”

- Cung tiễn chuẩn bị tốt, trước tiên tìm chuẩn cơ hội, đem bốn quan binh bên cạnh cha bắn chết! Phó Thanh Phong kiên định quyết tâm, chuyện đã đến nước này đã không còn đường lui, chỉ có thể cùng các quan binh liều chết một trận.

“Rống rống rống!!”

Ngay khi một đám đang người mài đao, chuẩn bị mượn bóng

đêm xông ra ngoài, phía sau bao đất phồng lên. Khuôn mặt dữ tợn, thi yêu toàn thân cồng kềnh bò ra, vung móng vuốt sắc bén hướng hai chị em bắt đi.

- Hai vị tiểu thư cẩn thận! ———————— một gia đinh trung thành tận tâm, cầm đao tiến lên chém vào cổ Thi Yêu, mũi đao đi tới một nửa, bị móng vuốt sắc bén siết chặt, một giây sau, a một tiếng bị thi yêu đánh bay ngang người.

– “Thiên Hộ đại nhân cẩn thận!”

Bên kia, Tả Thiên Hộ cũng bị thi yêu công kích, anh ta cười lạnh một tiếng, hoành đao trong tay, cuồn cuộn hàn mang sắc bén lên ý muốn giết, lưỡi đao xẹt qua cổ thi yêu.

Đao qua, đầu bay lên, phun tung tóe một mảng lớn máu bẩn màu xanh lá cây.

“Ôi, máu này. Thật là màu xanh lá cây!?”

Tả Thiên Hộ hơi sửng sốt, lúc trước lầm tưởng là cướp giả thần giả quỷ, trước mắt mới xác nhận, phụ cận đích xác có yêu ma quỷ quái ra vào.

“Này, đừng đứng ngây ngốc, thứ kia chém đầu cũng sẽ không chết, phải băm nhỏ dùng lửa đốt.”

Tri Thu Nhất Diệp lớn tiếng hô to, lưới dây thừng quấn lấy tay chân, người lại treo ngược giữa không trung, ra sức giãy dụa càng quấn càng chặt, tư thế cũng càng trở nên không chịu nổi.

Vùng vẫy!

Nghe được Tri Thu Nhất Diệp nhắc nhở, trường đao trong tay Tả Thiên Hộ phá không, tàn ảnh đao quang liên tục lóe ra, thoáng chốc, đao mang sắc bén lăng không dệt thành lưới lớn, thế như chẻ tre xuyên qua thi yêu không đầu thân thể, làm cho nó hóa

thành thi thể đầy đất vụn.

“Mang dầu hỏa ra, còn nữa, mau để đạo sư tôi xuống.”

Tả Thiên Hộ trái phải hạ lệnh, nghe thấy thi yêu trong bụi cỏ gầm gừ cùng tiếng quát chiến đấu, khóe miệng nhếch lên một tia cười lạnh: “Không cần quản bọn họ, trước tiên để yêu ma quỷ quái dò đường, đợi lát nữa lại đi thu thập tàn cục.”

Đúng lúc này, tầng đất mặt đất vỡ ra, một cái đầu màu xanh biếc lao ra, một ngụm cắn vào bắp chân Tả Thiên Hộ.

“Yêu nghiệt!!”

Đao quang hoành không, đầu phân năm xẻ bảy.

……

Vù vù vù !

Mũi tên bắn thẳng, đánh cho thi yêu từng bước lui về phía sau, gia đinh ném lưới dây thừng xuống, vấp thi yêu ngã xuống đất.

Thi yêu mới sinh, bất luận là lực lượng hay là phòng ngự, đều không bằng cự thi, một thân man lực không địch lại được nhiều người thế chúng, bị gia đinh đồng loạt xông lên, loạn đao chém thành bùn nhão.

Một cái đầu lăn ra khỏi dây lưới, đôi mắt tanh hoàng tập trung mục tiêu gần nhất, tựa như đầu rắn đứt gãy trên mặt đất, lăng không bay lên cắn về phía sau gáy Phó Nguyệt Trì.

“Trì Nguyệt, cẩn thận…”

Phó Thanh Phong ôm lấy Phó Nguyệt Trì, xoay người kéo nó ra, cánh tay bị thi yêu hung hăng cắn một cái.

- Yêu nghiệt, dám cắn chị gái ta!

Trong mắt Phó Nguyệt Trì hung khí tăng vọt, một kiếm chém xuống nửa cái đầu thi yêu, các gia đinh luống cuống tiến lên, đem đầu thi yêu túm xuống, chỉ thấy trên cánh tay Phó Thanh Phong máu thịt mơ hồ.

- “Chị,chị không sao chứ!”

“Đương nhiên có rồi, mau buông cô ấy xuống, thi độc lây nhiễm, tôi hiện tại thi pháp còn có thể cứu.”

Tri Thu Nhất Diệp bước nhanh chạy tới, thầm nghĩ hàng yêu phục ma quá khó, chân trước giúp Tả Thiên Hộ giải độc, chân sau lại muốn giúp Phó Thanh Phong giải độc.

Hết lần này tới lần khác anh ta còn không thể bó tay bàng quan, thầm mắng mình học nghệ không tinh, nếu không sẽ không để sinh ra những con sâu bướm này.

“Pháp sư nhanh chóng tránh ra, không cần liên quan đến đảng thân thể này.”

Đại đội quan binh vây quanh mà đến, Tả Thiên Hộ cầm trường đao cầm trong tay, năm thanh cương đao sau lưng dưới ánh trăng phản xạ sát khí lạnh lẽo, phối hợp với sát khí kinh người của hắn, làm cho các gia đinh không thể đề cao tâm tư tranh đấu.

Chương 467: Tôi xong rồi! 2 “Các ngươi không cần quản ta, mau mang Nguyệt Trì rời đi, đi tìm Thôi đạo trưởng, cầu hắn bảo vệ Nguyệt Trì.”

Phó Thanh Phong sắc mặt tái nhợt cầm kiếm, xuất sư bất lợi, cứu người vô vọng, nói cái gì cũng phải đem em gái đưa ra ngoài đã.

“Chị, em không đi, em ở lại bồi chị, không được cứu cha, kiếp sau lại làm người một nhà.” – “Hừ, đêm nay một người các ngươi cũng đừng hòng chạy không thoát!”

Tả Thiên Hộ lạnh lùng nói, xoa chưởng, ánh trăng khiết phản xạ, hóa thành hàn mang đông lạnh thấu xương tủy.

“Anh là võ phu, đều nói anh không được loạn động, thi độc công tâm, anh cũng sẽ biến thành loại quái vật vừa rồi.”

Tri Thu Nhất Diệp đầu đầy mồ hôi, quay đầu lại nói với Phó Thanh Phong: “Cô so với anh ta còn thảm hơn, mau nằm xuống chậm lại hô hấp, bằng không thật sự thần tiên cũng khó cứu.” “Vậy thì không cứu, biến thành quái vật đem bọn họ toàn bộ giết chết.”

Phó Thanh Phong sắc mặt chuyển xanh, đôi mắt tản mát ra ý khát máu .

“Biến thành quái vật cô cũng không phải đối thủ của anh ta đâu, đừng cứng đầu nữa, đầu hàng ít nhất còn có thể sống sót.”

Tri Thu Nhất Diệp một đao đâm tim, nói thật, tuyệt đối không vì nể mặt Phó Thanh Phong. Cũng có thể là cố ý, dù sao đêm nay cũng là anh ta mất mặt nhất.

- Giết!

- Giết!

Hai đám người nắm chặt binh khí, khí tức tàn sát trong nháy mắt đạt tới đỉnh phong, theo dây thừng lý trí căng thẳng, nhiệt huyết cùng sát niệm chiếm cứ toàn bộ thân thể, để cho bọn họ liều lĩnh xông về phía đối phương.

Tri Thu Nhất Diệp: “...”

Sư phụ chỉ dạy anh ta hàng yêu trừ ma, chưa từng dạy anh ta khuyên can như thế nào, nên làm thế nào cho phải?

Ầm ầm!!

Trên bầu trời, cánh tay quỷ đỏ nhào xuống, khi rơi xuống đất bụi bặm bay lên, thổi tan hai bên, buộc Tả Thiên Hộ cùng đám người chị em Phó gia đưa tay che mặt, liên tục lui về phía sau. "???"

Sau lưng sợi chỉ đỏ thu bó, Liêu Văn Kiệt đứng ở giữa chiến trường, trên mặt nạ bay qua một chuỗi dấu chấm hỏi.

Tình huống gì đây, chỉ là Ninh Thái Thần giữa đường xuống xe la ó một cái, hắn không đành lòng một mình cô đơn, đi theo trợ giúp thực vật sinh trưởng, như thế nào sự tình liền phát triển đến mức này?

Phó Thanh Phong trúng thi độc có thể lý giải, ông trời tính tình quật tử, nên trong mạng cô ta có một kiếp này, Tả Thiên Hộ kia, lợi hại như vậy cũng sẽ bị thi yêu cào thương?

Không thể nào, rõ ràng còn có Tri Thu Nhất Diệp một mình giết ba con thi yêu.

"Người tới là ai?"

Tả Thiên Hộ cầm đao quát lạnh, ở trên người thần bí nhận thấy được một cỗ áp bách kinh người, không phải sát khí, mà là… Tà khí!?

Cảm giác không dễ miêu tả, tóm lại mặt nạ âm trầm lộ ra hàn ý, nhìn chắc chắn không phải loại thiện.

"Thôi huynh, anh rốt cuộc cũng tới, nếu không đến đầy đất đều là đứt tay gãy chân."

Tri Thu Nhất Diệp bất đắc dĩ thở dài, quan binh bên kia có Tả Thiên Hộ, tay đoản nhọc chỉ có thể là chị em Phó gia bên này.

"Cậu không phải có thuật định thân sao, tại sao không dùng?"

“Đúng vậy, tôi có thuật định thân…”

Tri Thu Nhất Diệp vỗ vỗ đầu, làm người quá thành thật, thuật định thân chỉ dùng để đối phó yêu ma quỷ quái, nhất thời nóng nảy, quên lấy ra đối phó người sống.

Về điểm này, Liêu Văn Kiệt hoàn toàn trái ngược, hắn chưa bao giờ nghĩ tới dùng định thân thuật đối phó yêu ma quỷ quái.

“Người tới là ai!!”

Tả Thiên Hộ lại quát hỏi, trong lúc bất chợt, đầu nặng chân nhẹ, ánh mắt hoảng hốt quỳ một gối xuống đất, dồn dập thở hổn hển vài hơi thở thô, một ngụm đen kịt phun ra.

Huyết khí vận hành quá thịnh, thi độc công vào tâm mạch.

- “Thiên Hộ đại nhân, ngài không sao chứ?”

“Chị, chị thế nào?”

Phó Thanh Phong bên này tình huống càng tệ hơn, trên mặt sưng phù phồng lên, làn da dần dần từ màu xanh nhạt chuyển sang màu xanh sẫm, nghiễm nhiên một bộ dáng hỏa táng tại chỗ. – Tê, đây là muốn chết a!

Tri Thu Nhất Diệp hít sâu, sớm nói đừng nhúc nhích, không nghe, lần này được rồi, biến thành thi yêu, còn phải tự mình động thủ.

“Cũng may, còn cứu được.”

Liêu Văn Kiệt đưa tay trái phải, sợi chỉ đỏ hóa thành tay quỷ , kéo Phó Thanh Phong cùng Tả Thiên Hộ đến trước người.

Người trước mất đi ý thức, người sau cố gắng chống đỡ cầm đao, ngăn không được thi độc trong cơ thể lan tràn, dùng hết khí lực toàn thân vung xuống một đao, đinh một tiếng chém vào ót

Liêu Văn Kiệt.

Tả Thiên Hộ: (?? へ¯;)

“Kim Cang bất hoại thần công…”

- Biết là tốt rồi, đừng phí khí lực, tôi trước tiên đem thi độc tiêu, chờ anh tìm được thần binh lợi khí, lại chém tôi đi!

- Đừng mơ tưởng, Tả mỗ thà chết cũng không muốn chịu ân huệ loạn đảng!

Tả Thiên Hộ cắn răng, hướng các quan binh cách đó không xa hét lớn một tiếng: “Còn sửng sốt làm gì, nhanh chóng tru di…”

Bộp!

Liêu Văn Kiệt thu hồi tay đao, bên chân là Tả Thiên Hộ trợn trắng mắt, miệng sùi bọt mép.

“Thiên Hộ đại nhân.” XN

Tả Thiên Hộ ở trong quân rất có uy tín, quan binh thấy anh ta bị bắt, còn bị nhục nhã, cả đám răng nhấm mục, đồng loạt cầm đao tiến lên.

- Kiếm hóa muôn vàn!

Liêu Văn Kiệt cũng chỉ thành kiếm, kiếm thẳng tà cắm trong ô đỏ ong vang một tiếng phóng lên trời, hồng mang trải đầy rừng cây, một giây sau, mấy trăm kiếm quang màu đỏ như mưa to ầm ầm rơi xuống, rậm rạp chằng chịt cắm trên đường quan binh đi tới.

Nếu như đâm trúng, một người chia làm ba cái cũng dư dả.

“…”

Chương 468: Tôi xong rồi! 3 Các quan binh XN nghiến răng nghiến lợi, một đám ánh mắt hung ác, nhìn Liêu Văn Kiệt giống như đối đãi với kẻ thù giết cha.

Há có lý này, có thể đánh hắn thì không nói, đằng này đao chúng ta đều rút ra, hiện tại còn thu hồi như thế nào?

Sát khí của bọn họ đằng đằng đứng tại chỗ, suy nghĩ nếu không phải Tả Thiên Hộ đang gặp nguy hiểm, cần cấp bách cứu trị, cho dù đao sơn hỏa hải cũng không ngăn được tấm lòng chân thành tận trung vì triều đình kia.

Quốc gia không thể một ngày không có vương, quân không thể một ngày không có soái, bọn họ không dám tự tiện đưa ra quyết định, chỉ có thể chờ Tả Thiên Hộ tỉnh lại nghe phân phó.

“Thôi huynh, tôi không phải rất giỏi trừ bỏ thi độc, nhất là loại tình huống này của hai người bọn họ, tôi chỉ có thể tạm thời thử một lần…”

Tri Thu Nhất Diệp nhìn hai người một cái: “Thanh Phong cô nương tám phần là không cứu được, bất quá vị võ quan này còn kịp, tôi dùng bùa chú trừ tà, lại truyền chút dương khí cho anh ta, miễn cho anh ta độc vào tận xương tủy, triệt để biến thành thi yêu.”

“Tri Thu lão đệ, kỳ thật…”

- Trục quỷ khu tà lệnh!

Tri Thu Nhất Diệp châm bùa chú, bẻ miệng Tả Thiên Hộ ra, trước tiên nhét bùa chú vào trong miệng, sau đó hít sâu hai hơi, bĩu môi hôn xuống.

Mẹ kiếp, cậu vì cứu người cũng quá liều mạng.

“Thôi huynh, dương khí của tôi không đủ, Thanh Phong cô

nương thật sự bất lực, nếu anh dương khí sung túc, có thể phân cô ấy một chút."

Tri Thu Nhất Diệp thừa dịp thay khí, vội vàng nhắc nhở một câu, sau đó lại bĩu môi thổi về phía Tả Thiên Hộ.

"Biện pháp thô bạo này của cậu quá đơn giản…"

Liêu Văn Kiệt bĩu môi, nhìn Phó Thanh Phong vẻ mặt xanh biếc, gò má sưng phù, mang theo dịch nước nhớt, khoảng cách thi yêu chỉ còn cách một bước.

Xấu xí, không thể xuống miệng!

Người ta thường nói, trước đắng sau ngọt.

Một ngụm hôn xuống, có lẽ phía trước rất dày vò, nhưng đến phía sau, nên luyến tiếc buông lỏng. "Lại muốn lừa gạt tôi trầm mê nữ sắc, nằm mơ đi…"

Liêu Văn Kiệt hừ lạnh một tiếng, không phải hắn ngại xấu xí không xuống miệng được, mọi người đều biết, hắn chưa bao giờ là người xem đồ ăn mà ăn, sắc đẹp cùng hắn như mây bay, hắn coi trọng chính là bên trong, là linh hồn thú vị. Chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên, hắn gặp được linh hồn thú vị, đều ở trong thân thể xinh đẹp, mới dẫn đến một chút hiểu lầm.

Con đường luyện tâm lần này, bắt đầu từ nha hoàn kia, đến Tiểu Thiến, Tiểu Thanh đến bây giờ, luôn có sắc đẹp tận lực tới gần, muốn nói đều là trùng hợp…

Sau khi con đường luyện tâm chấm dứt, tiếp tục duy trì lực lượng!

Hiện tại, cái hố này hắn không muốn giẫm lên, cũng không muốn đi thử.

- “Muốn lừa tôi hạ miệng, cửa cũng không có!”

Liêu Văn Kiệt lẩm bẩm một tiếng, tháo mặt nạ Hắc Sơn ra, trực tiếp cài lên mặt Phó Thanh Phong muốn thi biến.

Âm phong từng trận, cuốn ngược vào trong mặt nạ…

- “Thôi huynh, tôi xong rồi!”

“Bên tôi cũng sắp rồi.”

“Không thể nào chứ, Thanh Phong cô nương hẳn là không cứu được mới đúng.”

Tri Thu Nhất Diệp giơ tay lau miệng, phi phi vài tiếng trên bãi đất trống, quay đầu nhìn, nhất thời cả kinh há to miệng.

Trong tầm mắt, trên mặt Phó Thanh Phong đeo mặt nạ bằng đá, yêu khí phảng phất như tìm được tổ chức, cuốn thi độc rời khỏi các đại yếu huyệt quanh người cô ấy, điên cuồng rót vào trong mặt nạ.

Chỉ chốc lát sau, Phó Thanh Phong nửa thi nửa người liền thoát ly nguy hiểm.

Còn chưa kết thúc, đợi vết thương trên cánh tay biến mất màu xanh sẫm, một lần nữa trở nên huyết nhục mơ hồ, bắt đầu chảy máu, lòng bàn tay Liêu Văn Kiệt cầm một quả cầu nước phủ lên, miệng vết thương dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng khép lại.

- Thôi huynh, đây là chiêu thức gì?

Tri Thu Nhất Diệp nhìn hai mắt tỏa sáng, xoa xoa tay tò mò hỏi.

- Như thế nào, Tri Thu lão đệ, muốn học không, tôi dạy cậu a!

Liêu Văn Kiệt nhếch miệng cười, nghĩ đến hiện tại không đeo mặt nạ, vội vàng khống chế thành nụ cười ngây thơ thuần lương.

“Có một chút…”

Tri Thu Nhất Diệp cười hắc hắc, sau đó chợt lắc đầu: “Không được, nếu như vậy tôi phải tiết lộ bí thuật sư môn, vậy tôi sẽ không học.”

Gã này cư nhiên trở nên thông minh!

Liêu Văn Kiệt lắc đầu thầm tức giận, gần mực thì đen gần đèn thì sáng, Tri Thu Nhất Diệp cùng hắn ở chung hai ngày, chỉ số thông minh đều cọ cọ thấy dài.

Bên chân rầm rầm một tiếng, Liêu Văn Kiệt cúi đầu nhìn thấy cánh tay Phó Thanh Phong biến thành tuyết trắng sạch sẽ, dừng lại xuân phong hóa vũ, giơ tay nhặt mặt nạ lên, dùng một tấm bùa vàng, lấy hỏa diễm khử trùng mặt nạ.

Phó Thanh Phong đại thương mới lành, thân thể còn có chút suy yếu, nhìn chằm chằm khuôn mặt Liêu Văn Kiệt vài lần, thẳng đến khi khuôn mặt này lại bị mặt nạ bao trùm.

Khó trách em gái chủ động thỉnh anh, khuôn mặt này quả thật có vài phần mong muốn.

“Đa tạ Thôi Đạo trường cứu, ân cứu mạng vô vô…”

“Có thành ý là được rồi, kiếp sau làm trâu làm ngựa là được, đời này tôi quá bận rộn, không rảnh.”

Liêu Văn Kiệt sớm cắt đứt, chặn miệng Phó Thanh Phong.

“……”

“Chị!”

Phó Nguyệt Trì bước nhanh tiến lên, phía sau đi theo một đám gia đinh. Mạng người quan trọng, bọn họ e sợ quấy rầy cứu người, đứng ngồi không yên không dám tới gần, hiện tại nhìn thấy người không có việc gì, đều là vui mừng mà khóc.

Người hiền lành ắt có thiên tướng riêng, đây là điềm tốt.

“Chị không có việc gì, không cần lo lắng…”

Chương 469: Trước khi chết để lại tiếng thơm cho đời sau 1 Phó Nguyệt Trì ôm ầm ĩ, Phó Thanh Phong dễ dàng an ủi vài câu, mắt thấy Liêu Văn Kiệt dùng phương thức trị liệu giống nhau, bắt đầu giúp Tả Thiên Hộ chữa lành vết thương ở chân, cô thật cẩn thận sờ lên trường kiếm trong tay em gái.

“Hử!?”

Liêu Văn Kiệt quay đầu nhìn lại, Phó Thanh Phong lúc này ngấp nghễ cười, buông tay cầm kiếm ra.

Mắt thấy thương thế trên đùi Tả Thiên Hộ nhanh chóng khôi phục như cũ, trên mặt đau đớn lui ra, ẩn có xu hướng tỉnh lại, Phó Thanh Phong trong lòng lo lắng vạn phần.

Tả Thiên Hộ võ nghệ cao cường, chém mười mấy người bọn họ, so với chém dưa thái rau không khó hơn bao nhiêu, không nghĩ biện pháp, chờ đám người tỉnh lại, cứu Phó Thiên Cừu chỉ có thể suy nghĩ trong mộng.

Đột nhiên, cô đẩy Phó Nguyệt Trì ra, tiến lên hai bước ngồi xổm bên cạnh Liêu Văn Kiệt, ôm lấy bàn tay hắn đang thi triển xuân phong hóa vũ.

Liêu Văn Kiệt: “???”

Muội tử, làm người quý ở chỗ tự biết mình, cô chút cân lượng này, cũng đừng mong ý đồ có thể thực hiện được.

“Còn sửng sốt làm gì, tôi từng thề, ai có thể cứu cha ra, liền gả làm vợ cho người đó…”

“Tôi có vợ rồi.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, đoán ra Phó Thanh Phong có ý gì, muốn cứu người hắn không ngăn cản, không cần phải mượn danh tiếng của hắn.

“Có vợ rồi ta liền làm thiếp cho người đó.”

- Thiếp cũng có, mấy ngàn đây!

- Vậy tôi liền làm trâu làm ngựa!

Phó Thanh Phong cắn răng, đối với đám người Phó Nguyệt Trì trợn mắt há hốc mồm tiếp tục nói: “Thôi đạo trưởng tương trợ, còn bắt được quan binh võ tướng, các ngươi còn ngây ngẩn cả người làm gì, mau đi cứu người a!”

“A, a…”

Mọi người liên tục gật đầu, tay cầm đao kiếm hướng quan binh trận doanh đi tới, Phó Nguyệt Trì một bụng ủy khuất nhỏ, rõ ràng là cô tới trước, kết quả chị gái chen ngang một cước, một cái từ chồng liền biến thành anh rể.

“Loạn thần tặc tử, hiện tại buông đao kiếm trong tay nhận tội, còn có đường quay lại, nếu không…”

“Nếu không như thế nào, các ngươi dám đánh trả sao? Nếu không dám, tiếp tục nói, lớn tiếng một chút, gia thích nghe!”

Sau lưng có người dễ làm việc, gia đinh phất tay đẩy quan binh phía trước ra, một đám người xâm nhập vào trận địa địch, không có sĩ tốt nào dám tiến lên ngăn cản.

Chỉ có bốn binh lính trông coi Phó Thiên Cừu cứng rắn, thấy

gia đình đi tới, cồng một tiếng rút trường đao bên hông ra, cảnh cáo không được tiến lên nữa, nếu không sẽ làm cho phó thiên cừu đầu người không giữ được.

“Các ngươi dám đụng vào một sợi lông của cha ta, ta liền đem Thiên Hộ đại nhân các ngươi ngàn đao vạn quả.”

“……”

Bốn người trầm mặc, trơ mắt nhìn Phó Thiên Cừu bị cởi xiềng xích, sau đó một đám người nghênh ngang rời đi.

“Đáng ghét, loạn thần tặc tử thế nhưng kiêu ngạo đến mức này, mắt không có quốc pháp, lòng có thể tru di.”

“Nếu không phải Thiên Hộ đại nhân bị bắt, tôi sợ ngài chịu khổ chịu ủy khuất, vừa rồi lúc người nọ đẩy tôi, tôi khẳng định một đao chém xuống, để cho nó biết hậu quả không cách gánh được.”

“A, thì ra ngươi cũng nghĩ như vậy.”

“Ai không phải a, nếu không phải vì Thiên Hộ đại nhân, tôi có thể ngồi nhìn loạn đảng kiêu ngạo không quan tâm?”

“Là vậy , là vậy a.”

“……”

Không nói trong trận doanh quan binh xì xào bàn tán, Phó Thiên Cừu bị một đám gia đinh vây quanh mà trở về, nhìn thấy đại nữ nhi vây quanh một nam nhân mặt nạ, lúc này mặt già đen sầm.

Vừa rồi, ông ta đều nghe được, chị em hai người vì cứu ông ta, không xa ngàn dặm bôn ba, không biết chịu bao nhiêu khổ, rơi bao nhiêu lệ. Nếu Như Phó Thanh Phong thật sự tìm được người trong lòng, mặt mũi già nua của ông ta liền không cần nữa, từ chối hôn

sự cũng không sao, nhưng mà…

Nam tử đeo mặt nạ có chút tà môn, ông ta chính khí đọc sách quá nhiều, nhìn thế nào cảm thấy không được tự nhiên.

“Cha, vị này là Thôi Hồng Dần thôi đạo trưởng, may mà…”

Thấy cha mình sắc mặt không tốt, Phó Nguyệt Trì nhỏ giọng giới thiệu hai cái, trong lời nói chua xót, chị gái khi còn bé cướp đồ chơi coi như xong, lớn lên còn cướp nam nhân của cô.

“Thôi Hồng Dần…”

Phó Thiên Cừu nhướng mày, cái tên này có chút quen tai, ông ta tựa hồ đã nghe qua ở nơi nào.

Dường như đoạn thời gian trước, khi ông ta tuần tra khoa cử các nơi, có một tú tài thi đỗ cử nhân liền gọi cái tên này. Văn phong lão luyện độc hành, trong một đám tú tài văn từ ấu trĩ thập phần bắt mắt, rất được giám khảo tôn sùng…

Chẳng lẽ là cùng một người?

Chờ một chút, có gì đó không ổn!

Phó Thiên Cừu ở trên triều đình lâu, ánh mắt nhạy bén, nghe hai câu liền phát hiện phó Nguyệt Trì ngữ khí không đúng.

Tê tê tê, đạo sĩ này thèm muốn nữ sắc, lại nghĩ một lưới bắt hết!

“Thôi đạo trưởng, tại hạ Phó Thiên Cừu, dám hỏi…”

“Bận, đừng hỏi nữa, người không có việc gì thì nhanh chóng đi thôi.”

Liêu Văn Kiệt vừa nói, vừa thu hồi đạo thuật xuân phong hóa vũ, Tả Thiên Hộ chậm rãi tỉnh lại, nhìn thấy Phó Thiên Cừu không

còn xiềng xích gia thân, tại chỗ nhảy dựng lên rút cương đao sau lưng ra.

“Phó đại nhân, ông đã suy nghĩ kỹ rồi, tôi hộ tống ông đi kinh sư, nếu ngài thật sự có oan khuất, có thể hướng bệ hạ nói rõ.”

Tả Thiên Hộ lạnh lùng nói: “Nếu cứ như vậy rời đi, bất luận ông có oan hay không, đều sẽ mang trên lưng một tội danh sợ tội bỏ trốn, đến lúc đó hối hận cũng muộn rồi.”

“Tả Thiên Hộ không cần nhiều lời, ta đối với bệ hạ trung thành không kém, mặc dù hàm oan vào ngục, nhưng trong lòng lại chưa bao giờ có phẫn hận, chờ tôi cùng hai đứa con gái nói mấy câu, cam nguyện xiềng xích gia thân, theo cậu đi kinh sư gặp mặt bệ hạ.”

Phó Thiên Cừu mạnh mẽ trả lời, văn nhân ngạo cốt một thân chính khí, nhìn thẳng Tả Thiên Hộ, hoàn toàn không sợ sát khí kinh người.

Chương 470: Trước khi chết để lại tiếng thơm cho đời sau 2 Một đường đi tới, Phó Thiên Cừu biết rõ tính cách của Tả Thiên Hộ, trung thành và tận tâm với triều đình, không hề có hai lòng, chính là người ngu ngốc một chút, không rõ trung gian bất phân thiện ác.

Đồng thời, ông ta cũng may mắn võ quan áp giải của mình là Tả Thiên Hộ, một đường đi tới ngăn cản minh thương ám tiễn, bằng không ông ta đã sớm nhiễm phong hàn, chết ở nửa đường.

“Phụ thân, cha nói ngu ngốc cái gì vậy, trên triều đình đều là gian thần tiểu nhân, người đi kinh sư làm sao còn có thể…”

- “Không cần nhiều lời .”

Phó Thiên Cừu giơ tay lên ngăn cản hai nữ nhi, tiếp tục nói với Tả Thiên Hộ: “Ta cam tâm tình nguyện đi cùng Thiên Hộ đại nhân

đi kinh sư diện thánh, cũng thỉnh cậu hạ thủ lưu tình, chớ đem chuyện tiểu nữ cướp xe tù nói ra ngoài.”

“Có thể.”

Tả Thiên Hộ suy nghĩ một chút, không có ai bị thương, cho Phó Thiên Cừu một cái mặt mũi cũng không sao.

– “Vậy thì đa tạ Thiên Hộ đại nhân!”

———————— Phó Thiên Cừu hai tay quấy rầy, cúi chào thật dài, Tả Thiên Hộ đối diện không dám nhận lễ, lắc mình đứng sang một bên.

“Cha, tại sao cha phải đi kinh sư, đến nơi đó, người chỉ có một con đường chết.”

“Bên cạnh bệ hạ có quá nhiều tiểu nhân, quần thần a dua nịnh hót, yêu ngôn mê hoặc chỉ nói thiên hạ thái bình, nếu ta cứ như vậy rời đi, tính mạng một người không lo, lại mất đi một cơ hội tốt để tiến ngôn.”

Phó Thiên Cừu lắc đầu, ngưng trọng nói: “Chỉ nguyện học cổ nhân, đụng chết trong đại điện, để bệ hạ kịp thời tỉnh ngộ.”

“Vậy ông chết vô ích, sau khi chết cỏ bao trùm thi thể, ngay cả quan tài cũng lẫn lộn không phân biệt được.”

Liêu Văn Kiệt bĩu môi, từ xưa quan thông quân không được Hoàng đế chào đón nhất, người nổi danh nhất, sau khi chết ngay cả bia mộ cũng bị xẻng, còn có tin tức nhỏ khác, thảm bị đào mộ tiên thi.

Đạo lý rất đơn giản, can quan đụng chết trên triều đình, mặc kệ đúng hay sai, văn nhân thiên hạ đều sẽ truyền bá mỹ danh của nó. Ngược lại, Hoàng đế cho dù đúng hay sai, ngay lập tức sẽ có thêm một chiếc mũ chụp cho vua.

Đây cũng là nguyên nhân rất nhiều tình huống, một đám lão nhân hành tướng liền mộc, động một chút liền đụng chết ở trên cột trụ, cả đời vinh hoa phú quý hưởng thụ xong, trước khi chết phải để lại một tiếng thơm cho đời sau.

- "Ta biết, nhưng ta không thể chết đến một chút cơ hội không có."

Phó Thiên Cừu nhíu mày nhìn Liêu Văn Kiệt, lời nói có chút bất đồng mưu đồ, đối với lời nói của hắn có chút bất mãn.

"Ha ha, cho dù cho ông nhìn thấy Hoàng đế, cho dù để cho ông chết ở trước mặt ông ta, kết quả cũng giống nhau, ông một mình cô chưởng khó kêu, chết cũng không lật ra được sóng gió gì."

Liêu Văn Kiệt vung tay bên cạnh, kiếm thắng tà hồng mang nở rộ, vầng sáng yêu dị bao trùm toàn bộ rừng cây, làm cho mọi người một trận tâm thần hoảng hốt.

"Thôi huynh, anh sát tính rất nặng, lão đầu tử này cố chấp một chút, nhưng anh cũng không nên động kiếm với ông ta nha." Tri Thu Nhất Diệp vội vàng tiến lên khuyên can.

- "Không, ông ta chết hay không không cùng tôi không có bất kỳ quan hệ gì, tôi đến Chính Khí sơn trang chỉ vì chờ một yêu quái!"

Liêu Văn Kiệt hai mắt híp lại nhìn về phía nam: "Có tuyệt thế đại yêu gây họa cho thương sinh, tối nay tôi cùng nó tất có một trận chiến, Tri Thu lão đệ cậu lưu lại, những người khác… Không muốn chết thì mau cút đi, đừng trì hoãn bần đạo cứu thế."

Phương xa phật ý ý nồng đậm, rõ ràng là có cao tăng đắc đạo đến, nhưng phụ cận Chính Khí sơn trang lấy đâu ra cao tăng, rết tinh khoác da cao tăng ngược lại có một con.

"Cha, nghe con gái một câu khuyên, trên triều đình quá mức

hung hiểm, thừa dịp hiện tại còn kịp, chúng ta không đi kinh sư."

"Đúng vậy, chị nói không sai, thay vì mất mạng vô ích, không bằng ẩn cư trên núi rừng, Hoàng đế động một chút liền sát hại trung lương, chúng ta không chọc nổi còn trốn không nổi sao?"

Trong sơn trang Chính Khí, chị em Phó gia không chán khuyên Phó Thiên Cừu, muốn ông ta buông bộ trung quân yêu nước kia, cứ như vậy đi xa đến chân trời, làm một phú gia giàu có dưỡng già.

Ách, không có tiền liền làm đủ loại đất đai, nuôi hoa, làm nông dân cũng tốt hơn chết.

Phó Thiên Cừu nhiều ngày ăn uống ngủ trưa, dưới sự hầu hạ của hai nữ nhi gặm bánh bao uống rượu nhỏ, vẻ mặt cả đời này không đáng sợ.

Trái phải, gia đinh trung thành, tận tâm cầm đao chiếm một bên, Tả Thiên Hộ dẫn người chiếm cứ bên kia, anh ta kính trọng chí báo quốc của Phó Thiên Cừu, nguyện ý cho ông ta một đêm hưởng thụ niềm vui đoàn tụ gia đình.

Cũng không phải bởi vì Liêu Văn Kiệt trên nóc nhà khoanh chân mà ngồi, Kiếm Thắng Tà cắm ngược bên cạnh, sát khí tràn ngập, tà khí ngút trời, hồng quang thấm nhuần bầu trời đêm, nhìn là biết đánh không lại.

"Thanh Phong, Nguyệt Trì, ý ta đã quyết, các con không cần khuyên."

Phó Thiên Cừu uống rượu no nê, nâng tay lau sạch rượu trên râu, vẫn là lý do kia. Học thành văn võ nghệ, cùng hàng đế vương gia, ông ta cả đời đều vì nước dốc sức, vì báo quốc mà chết cũng coi như được toại nguyện, tuyệt đối không hối hận.

Có một số lời, Phó Thiên Cừu không nói, nói ra quá thương

tâm.

Ông ta rất rõ ràng, lần này đi kinh sư, mười phần mười chết không có chỗ chôn, chín phần khả năng ngay cả mặt Hoàng đế cũng không gặp được.

Nhưng ông ta lại không chết, liền đại biểu cho phe phái văn quan do ông ta cầm đầu còn có cơ hội xoay người, nếu không thể tránh khỏi bị máu tanh chèn ép, hai nữ nhi cũng không cách nào thoát ly vòng xoáy, cả đời lang bạt lưu lạc.

Chương 471: Bỏ dao xuống liền thành phật 1 Lấy một mạng của ông ta đổi lấy bình an của mọi người, việc mua bán này nói cái gì cũng phải làm, vạn nhất may mắn nhìn thấy Hoàng đế, chính là kiếm máu.

“Thanh Phong, vị Thôi Hồng kia… Thôi đạo trưởng…”

Phó Thiên Cừu chỉ chỉ đỉnh đầu, một lúc lâu tạm dừng không nói gì, thở dài nói: “Tùy tâm ý của con là được rồi, bất quá, nếu hắn muốn thi lấy công danh, con tốt nhất khuyên hắn chết tâm này, ít nhất trong vòng hai mươi năm không thể vào triều làm quan.”

Chuyện trên quan trường, Phó Thiên Cừu so với ai cũng hiểu, một triều thiên tử một triều thần, chưa bao giờ có tướng quân thường thắng.

Hôm nay ông ta bị người ta tính kế, phái này bị đánh rơi vực sâu, không sao, làm chó hai mươi năm, thiên tử kế tiếp lên đài, bảo quản thế cục lập tức long trời lở đất.

Hôm nay có tiểu nhân có thể vu oan giá họa người khác, hiện tại có bao nhiêu đắc ý, tương lai chết sẽ thảm bấy nhiêu.

Đương nhiên, chuyện này không liên quan gì đến việc có trung thành hay không, hoàn toàn chỉ là địa vị cao cấp, vững vàng cản

đường tân hoàng mà thôi.

Không muốn thân bại danh liệt liền tự mình chủ động từ quan, nếu không bị giáng chức trấn thủ vùng đất biên thùy khổ hàn, mười năm sau lại bị triệu trở về lại làm quan, đi giữa đường lại bị giết, như vậy vốn là hỉ sự lại thành tang sự.

Phó Thanh Phong nghe vậy trầm mặc, Phó Thiên Cừu tựa hồ hiểu lầm cái gì, bất quá chuyện này không trọng yếu, cô đã hạ quyết tâm mượn uy hổ uy, mượn danh tiếng Liêu Văn Kiệt chấn nhiếp Tả Thiên Hộ cùng quan binh, lại nhân cơ hội đánh Phó Thiên Cừu ngất đi.

Chuyện trên quan trường cô không hiểu, cô chỉ biết phụ thân đi tới chỉ có đường chết oan, ngay cả người thu thi cũng không có.

Phó Nguyệt Trì bĩu môi, một người chen ngang, cư nhiên trước một bước được trưởng bối tán thành, quả thực là khinh người quá đáng.

Tất cả mọi người đều thấy được, là chị gái không nói nhân nghĩa đạo đức trước, nếu ngày sau có người phát hiện anh rể trèo tường lẻn vào khuê phòng của em vợ, vậy cũng là chị gieo gió gặt bão.

Một sĩ tốt xông vào trong phòng, bẩm báo: “Thiên hộ đại nhân, hộ quốc pháp trượng pháp giá sắp tới, cách chính khí sơn trang chỉ có hai dặm.”

- Quả nhiên là quốc sư đại nhân!

Tả Thiên Hộ mặt lộ vẻ vui mừng, đang lo hai đạo sĩ kéo nhau, trì hoãn thời gian áp giải, hiện tại quốc sư tới, sau lưng anh ta cuối cùng cũng có người làm chỗ dựa.

“Phó đại nhân, chúc mừng.”

Anh ta xoay người ôm quyền chắp tay, khách khách khí nói: “Quốc sư đại nhân được bệ hạ coi trọng, nếu có thể được bà ta tương trợ, ở trước mặt bệ hạ giúp ông nói tốt hai câu, đoàn thượng kinh lần này có lẽ sẽ có chuyển biến.”

“Quốc sư. Từ Hàng Phổ Độ…”

Phó Thiên Cừu khẽ nhíu mày, ông ta biết vị quốc sư thần bí bí này, phật pháp cao cường đương thời hiếm có, nhưng bởi vì kỹ tính, ít hiện thân trước mặt bá quan, cho nên chỉ gặp qua hai lần, trong ấn tượng đích thật là một bộ mặt từ bi.

Trong tình huống bình thường, Phó Thiên Cừu không thích những người như ‘quốc sư’, có sử sách giám định, loại người này ỷ vào thiên tử thiên vị, không ít lần có chủ ý, ai nấy đều là tai họa.

Mà Từ Hàng Phổ Độ tiếp nhận việc tế tự trong cung, cùng chức vị Lễ bộ thượng thư như ông ta chồng chéo lên nhau, có thể nói là cướp không ít quyền lực từ trong tay ông, về bản chất, mọi người vẫn là đối thủ.

Nhưng bây giờ không giống như ngày xưa, ông ta thân mang tội, muốn có một cơ hội sống sót, không thể không nhờ Từ Hàng Phổ Độ một phen nói tốt .

Có thể sống, lại muốn chết?

Ít nhất Phó Thiên Cừu không muốn, hai đứa con gái đợi gả đi, nếu ông ta một mạng ô ô, chẳng phải là toàn bộ tiện nghi đều cho thối đạo sĩ trên nóc nhà sao.

Tuyệt đối không thể, thật vất vả mới nuôi lớn nữ nhi, còn là hai đứa, há có thể bị sói cắp đi!

” Từ Hàng Phổ Độ mặc dù tiếp quản việc tế tự trong cung, nhưng bổn phận chưa bao giờ nhúng tay vào chuyện trên triều đình, đích thật là một cao tăng có đức hạnh, ta cầu bà ta tương trợ

cũng không chắc có được hay không…”

Phó Thiên Cừu lẩm bẩm vài câu, đối với Tả Thiên Hộ giở trò: “Như thế, liền phiền toái Thiên Hộ đại nhân.”

“Phó đại nhân không cần khách khí, ông có lòng lấy cái chết chứng minh sự trong sạch , tôi cũng cảm thấy vô cùng kính nể. Ông cứ chờ một chút, tôi đi gặp quốc sư trước, nếu bà ta nguyện ý, ông trực tiếp nói oan khuất là tốt nhất. ” “Thiên Hộ đại nhân yên tâm, tôi ở lại nơi này, chỗ nào cũng không trở về.”

Phó Thiên Cừu gật gật đầu, người già thành tinh, hiểu được ý tứ trong lời nói của Tả Thiên Hộ.

Tả Thiên Hộ sau khi rời đi, chị em hai người liếc nhau, chuẩn bị ra tay đem lão phụ thân nhà mình hạ gục.

“Cha, cha xem bên kia, có một…”

“Không cần nói, ta sẽ không đi, ông trời thương xót, đêm nay chính là mài mòn miệng lưỡi, ta cũng phải nắm chắc cơ hội này.”

Phó Thiên Cừu sải bước đi vào trong quan binh trận doanh, con gái ông ta sinh ra, có tâm tư gì ông ta rõ ràng.

……

“Nam vô A Di Đà Phật~~~~”

Trên đường núi, phạm âm lượn trào, ý vận dài.

Hơn mười tăng nhân hầu hạ hộ vệ một pho đài sen, nhìn như bước chân chậm chạp, tốc độ lại vô cùng nhanh, trong nháy mắt liền bay từ xa đến gần. Vải phiên liên đài che phủ, bên trong kim quang đẳng đẳng, mơ hồ có thể thấy được thân ảnh khoanh chân ngồi, không cao lớn cũng không thể nhìn thấy hình dáng, lại làm cho người ta có một loại cảm giác pháp tướng trang nghiêm.

Nói cách khác, người đi ngang qua mặc dù không nhìn thấy hòa thượng trong, cũng sẽ có ấn tượng đầu tiên là một cao tăng.

- Ty chức bái kiến quốc sư đại nhân!

Chương 472: Bỏ dao xuống liền thành phật 2 Tả Thiên Hộ cưỡi ngựa chạy như điên, xa xa thấy kim quang đến, vội vàng xoay người xuống ngựa, cúi đầu lại ngẩng đầu, phát hiện tăng đội đã gần trong gang tấc.

“Thiên hộ đại nhân ngăn cản pháp kiều, vì sao?” Một người hầu hỏi.

Tả Thiên Hộ quỳ một gối xuống đất, cung kính nói: “Quốc sư đại nhân, ty chức áp giải phạm quan lễ bộ thượng thư Phó Thiên Cừu thượng kinh, dọc theo đường đi thấy trung quân yêu nước, cũng không có tâm tư tạo phản mưu nghịch, sợ ông ta bị người vu hãm, không muốn một đời hiền thần vô duyên vô cớ mất mạng, đặc biệt đến cầu tình cho ông ta, hy vọng quốc sư cho ông ta một cơ hội gặp mặt nói oan tình.”

“Thiện di thiện, Thiên Hộ có tâm, giết nhầm trung lương quả thật không nên, nhưng bần tăng là người ngoài, không tiện nhúng tay vào chuyện trong triều, Phó đại nhân ngay cả có oan tình, bần tăng cũng không giúp được ông ta.” Liên Đài truyền ra thanh âm Từ Hàng Phổ Độ không thể làm gì được.

“Kính xin quốc sư đại phát từ bi.”

“Không phải bần tăng không muốn từ bi, mà là chuyến đi này có việc quan trọng khác.”

Từ Hàng Phổ Độ chậm rãi nói: “Bần tăng đi ngang qua ngọn núi này, thấy được hồng quang ngút trời, tà khí không xua đi được, phỏng đoán nơi này tất có yêu tà quấy phá, đặc biệt tới đây lấy phật pháp vô thượng hàng.”

- Thì ra là như thế!

Tả Thiên Hộ mặt lộ vẻ suy tư, trọng điểm tiếp theo: “Thật không giấu diếm, phía trước chính khí sơn trang có hai vị đạo trưởng, trong đó một vị Thôi đạo trưởng cũng là vì hàng yêu mà đến. Hắn nói có tuyệt thế đại yêu gây họa cho thương sinh, tối nay tất có một trận chiến, may mắn quốc sư đến đây, hai vị liên thủ tất nhiên có thể hàng phục đại yêu. ”

“ Còn có…”

Tả Thiên Hộ rối rắm một lát, cắn răng nói: “Để quốc sư đại nhân biết được, Trùng thiên hồng quang kia là pháp bảo của Thôi đạo trưởng, mặc dù có tà khí, nhưng bản thân hắn cũng không phải là tà ma ngoại đạo gì, quốc sư đại nhân nếu cùng nó gặp nhau, tuyệt đối không thể đả thương người một mình người của mình, cuối cùng lại tiện nghi yêu quái.”

“A di đà phật ———”

Từ Hàng Phổ Độ hô to một tiếng phật hiệu, thở dài nói: “Đương kim chi thế, tà khí đương đạo, chính khí không hiển, quá nhiều người không biết phân biệt thiện ác. Bần tăng cho rằng Thiên Hộ một lòng chân thành,tránh yêu ma quỷ quái, kết quả vẫn khó thoát khỏi kiếp nạn này!”

“Quốc sư đại nhân, lời này của ngài là ý gì?”

Tả Thiên Hộ trong mắt hiện lên một tia kinh hoảng, trong lòng đoán được đáp án, có chút không thể tin được.

Tuy rằng Liêu Văn Kiệt pháp bảo quỷ dị, pháp thuật quỷ dị, ngôn hành quỷ dị, càng kiêm cả một thân tà khí từ đầu đến cuối, còn âm thầm trợ giúp chị em Phó gia, cản trở triều đình làm việc, nhưng anh ta tin tưởng, đây là một đạo sĩ tốt…

Chờ đã, có vẻ như có gì đó không đúng!

Tả Thiên Hộ nhất thời câm lặng, đạo sĩ tà môn như thế, vì sao anh ta lại cho rằng đối phương là người tốt?

Không tốt, anh ta trúng yêu đạo tà thuật!

“Thiện lương thiện, vong dương bổ lao, còn chưa muộn, ngàn hộ lạc đường biết trở về, quả thật rất đáng mừng. Ngươi cứ đi theo bần tăng, đợi bần tăng lấy phật pháp vô thượng độ hóa yêu ma, để cho hắn hiện ra nguyên hình. ”

……

Chính khí sơn trang.

Liêu Văn Kiệt khoanh chân ngồi trên nóc nhà, bên cạnh nắm bảo vật kiếm thắng tà, lại bên cạnh là Tri Thu Nhất Diệp không có việc gì làm ngồi xổm, trong miệng ngậm một cọng cỏ, chờ sắc trời lại tối đen ngắm mấy ngôi sao.

- Thôi huynh, tôi cũng sắp ngủ thiếp đi, tuyệt thế đại yêu anh nói sao còn chưa tới?

“Chính là vào lúc này.”

Liêu Văn Kiệt hai mắt mở ra, hồng quang bắn ra ngoài ba thước, nhìn từ xa cuối đường núi chậm rãi đi tới tăng đội.

“Oa, kim quang thật lấp lánh, vậy hòa thượng không ngại mệt sao?”

Tri Thu Nhất Diệp nhỏ giọng nói thầm, hòa thượng quá cao, anh ta liền không giống, vì đề phòng nữ tử thế gian trầm mê nam sắc của anh ta, mỗi ngày cố ý để mặt mũi xám xịt, không lấy khuôn mặt đẹp trai nhìn người.

Anh ta cảm thấy Liêu Văn Kiệt hẳn là có thể hiểu được nỗi khổ tâm của anh ta, nếu không, sẽ không suốt ngày đeo mặt nạ.

“Nam vô A Di Đà Phật!”

Một giây trước, tăng đội còn ở ngoài trăm thước, trong nháy mắt, đã đến trước cửa chính khí sơn trang,, Từ Hàng Phổ Độ chậm rãi đi xuống đài sen.

Cái gì!?

Thấy rõ diện mạo của Từ Hàng Phổ Độ, Liêu Văn Kiệt hơi sửng sốt, cho tới nay, hắn đều cho rằng đối phương là hòa thượng, kết quả lại là một vị sư thái.

Mặc kệ Phổ Độ Từ Hàng bản thể đại rết là nữ hay hùng, cô ta khoác tầng da này, đích thật là một vị sư thái.

“Thí chủ có lễ, bần tăng Từ Hàng Phổ Độ.”

“Vị yêu quái này, bần đạo Thôi Hồng Dần, cũng có lễ.”

Hai người gặp nhau, Từ Hàng Phổ Độ trên mặt có vẻ già nua xuất hiện nụ cười hiền lành, so sánh, Liêu Văn Kiệt cầm một bộ mặt nạ, không chỉ nói chuyện âm dương quái khí, còn âm u tà môn.

Người có tà môn, vừa nhìn đã biết!

Tả Thiên Hộ có chút ngồi không yên, thành kiếm chỉ về phía Liêu Văn Kiệt: “Thôi đạo trưởng, tôi thấy cậu dù làm việc ngoan ngoãn, thời khắc nào cũng không quên cứu người, chưa bao giờ có thương thiên hại lý… Ít nhất ta không thấy cậu thương thiên hại lý, nếu cậu có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ, hôm nay trước mặt Quốc sư đại nhân, có lẽ bà ấy có thể giúp cậu thoát ly khổ hải. ”

“Thiện xung thiện, buông đồ đao xuống, lập đất thành Phật, Thiên Hộ quả nhiên có tuệ căn.” Từ Hàng Phổ Độ vui mừng gật đầu.

“???”

Liêu Văn Kiệt nghiêng đầu, Tả Thiên Hộ này, đầu óc không phải rất linh quang sao.

Hắn thở dài một tiếng: “Đương kim chi thế, tà khí đương đạo, chính khí không hiển, quá nhiều người không rõ thiện ác không phân biệt. Tôi cho rằng Tả Thiên Hộ anh tràn đầy nhiệt huyết, một thân sát khí xông lên đỉnh, yêu ma quỷ quái cũng phải lui về ba phần, kết quả vẫn khó thoát khỏi kiếp nạn này!”

Tả Thiên Hộ: “...”

Những người tu hành như các ngươi, có phải là tổ truyền cùng một bộ bài bản hay không?

Chương 473: Nam mô cực lạc thế giới, Tây thiên Như Lai pháp giá tại đây 1 “Tà ma ngoại đạo miệng lưỡi sắc bén, chuyên lấy yêu ngôn mê hoặc chúng sinh, Thiên hộ không nên tốn nước bọt với hắn, nhỡ trúng tà pháp bị hắn điều khiển.”

Từ Hàng Phổ Độ phất tay, ngăn lại lời Tả Thiên Hộ, nở nụ cười từ bi, nói với Liêu Văn Kiệt: “Thí chủ bị tà khí xâm nhập xương tủy, bệnh tình nguy kịch. Nếu không chê, bần tăng có vô thượng Phật pháp**, có thể giúp chủ thoát ly bể khổ vô biên.”

Vô thượng Phật pháp: đạt tới cảnh giới cao nhất của Phật học.

Vô thượng Phật pháp: đạt tới cảnh giới cao nhất của Phật học.

Tình huống gì đây?

Tri Thu Nhất Diệp chớp mắt, mặc dù Liêu Văn Kiệt có chút tà môn, nhưng tiếp xúc 2 ngày qua, anh ta nhìn ra được chỉ là bề ngoài mà thôi. Từ Hàng Phổ Độ Phật pháp cao thâm, không có lý do gì vừa đến liền lấy danh nghĩa hàng yêu phục ma. . .

Chẳng lẽ, hai người này có thù?

Tri Thu Nhất Diệp vò đầu, thiện ý khuyên bảo: “Hai vị, yêu quái sắp đến, mọi người hẳn là nên vứt bỏ hiềm khích lúc trước chung sức hợp tác mới đúng, người mình đánh người mình, tổn thương ai cũng không tốt.”

Nói có lý, nhưng không ai trả lời anh ta, nói cũng như không.

“Tà ma ngoại đạo miệng lưỡi sắc bén, lấy yêu ngôn hoặc chúng**. . . Không sai, tôi hoàn toàn đồng ý.”

**Yêu ngôn hoặc chúng: tà thuyết mê hoặc quần chúng.

**Yêu ngôn hoặc chúng: tà thuyết mê hoặc quần chúng.

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, hơi vung tay đem kiếm thẳng tà nắm trong tay: “Thật không ngờ một yêu quái như ngươi cũng rất tự biết mình đấy, đáng tiếc người ngươi đầy yêu khí. Cho dù tu luyện Phật pháp, lại khoác thêm một tầng da người, cũng không che giấu được thối rữa bên trong, đừng giả vờ giả vịt trước mặt bần đạo.”

“Thí chủ, ngươi thật sự không có chút hối cải nào sao?”

“Ngươi cả người tanh hôi, hẳn là ăn không ít người đi, để cho ta xem xem, đến tột cùng là yêu vật nào thành tinh. . .”

Liêu Văn Kiệt đưa tay ngắt: “Không giống nhền nhện, cũng không giống rắn, bò cạp độc. . . Ồ, chẳng lẽ ngươi là con rết lớn! ?”

“A di đà phật! !”

Từ Hàng Phổ Độ trong mắt lóe lên một vòng sát ý, cao giọng niệm phật hiệu để che giấu, ngữ khí lạnh lùng: “Bần tăng vốn có lòng tốt khuyên răng nhưng thí chủ không chỉ chấp mê bất ngộ,

còn dùng lời ác đả thương người, mở miệng tùy ý nhục nhã. Đã như vậy, bần tăng cũng chỉ có thể lấy Phật pháp đến chiếu cố thí chủ."

"Đúng thôi, đạo lý nói không thông liền dùng binh khí để nói lý, hàng yêu phục ma cũng không ngoại lệ."

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, sau đó từ trên cao nhìn xuống ánh mắt khinh thường: "Lớp da người này của ngươi gầy đét, nắm đấm không to bằng cái nồi đất, chắc lúc đánh người cũng không có sức, không bằng ngươi hiện ra yêu thân nguyên hình con rết lớn chúng ta lại quyết đấu sống chết."

"Thí chủ đừng ăn nói xằng bậy."

Từ Hàng Phổ Độ hai mắt híp lại, hai tay chắp tay thành chữ thập (十) trước ngực, quanh thân phát ra kim quang**, thấp giọng niệm phật hiệu.

kim quang: ánh sáng màu vàng

kim quang: ánh sáng màu vàng

Sau lưng bà ta, hơn mười tăng nhân theo hầu khua nhạc cụ trên tay, trong nhất thời kinh văn Phật môn theo nhịp ngâm lên, khiến người ta tâm thần hoảng hốt.

"Nam mô a di đà phật ～ ～ ～ "

"Bể khổ vô biên, quay đầu là bờ ～ ～ ～ "

"Bỏ xuống đồ đao, lập địa thành Phật ～ ～ ～ "

". . ."

Đoạt mạng Phạn âm**!

**Đoạt mạng Phạn âm 索命梵音: một loại chú ngữ tà ma hư

cấu trong phim điện ảnh “Thiện nữ u hồn 2” (1990) của con rết tinh ngàn năm. Nó khống chế suy nghĩ khiến con người hồn phi phách tán.

**Đoạt mạng Phạn âm 索命梵音:

Yêu quái tu luyện Phật pháp, tâm bất chính, Phật pháp cũng sẽ bất chính theo.

Phật môn tĩnh tâm thiền định, giờ phút này hóa thành tạp niệm tâm ma làm rối loạn thần trí, điên cuồng tấn công thất khiếu lục thức**của Liêu Văn Kiệt.

**thất khiếu lục thức:

**thất khiếu lục thức:

Thất khiếu gồm hai tay, hai mắt, hai mũi, miệng.

Lục thức gồm nhãn thức, nhĩ thức, tỷ(mũi) thức, thiệt(lưỡi) thức, thân (thân thể) thức, ý thức. Hiểu nôm na là nhận thức của con người khi nhìn thấy sự vật.

Thất khiếu gồm hai tay, hai mắt, hai mũi, miệng.

Lục thức gồm nhãn thức, nhĩ thức, tỷ(mũi) thức, thiệt(lưỡi) thức, thân (thân thể) thức, ý thức. Hiểu nôm na là nhận thức của con người khi nhìn thấy sự vật.

Lúc thì như thủy triều, lúc thì như đường tơ, tuy không vang dội như sấm bên tai, nhưng lại liên miên không ngừng, lý trí không tỉnh, chặt không đứt. Một khi chui vào tai liền khiến người ta vĩnh viễn rơi vào ảo giác huyễn hoặc, một lòng muốn chết.

“Ai nha, hai người đấu pháp, sao lại kéo tôi vào, tôi vô tội mà.”

Tri Thu Nhất Diệp hai tai nhét bùa chú, lên giọng oán trách từ trên nóc nhà nhảy xuống. Đến bây giờ mọi người vẫn tưởng rằng

Liêu Văn Kiệt và Từ Hàng Phổ Độ là vì ân oán cá nhân nên mới đấu nhau dữ dội.

Liêu Văn Kiệt: (— `′ —)

Nói sao đây, phía đối diện hát rất có lực, giọng không nhỏ, cảnh sắc u ám cái gì cũng có. Nhưng hắn nghe đoạt mạng Phạn âm này lại không có chút cảm giác nào, thậm chí mệt mỏi muốn ngủ.

Thiệt là khác người mà!

Nhắc tới nguy hiểm, trước đó khi không có mặt nạ hắc sơn, hắn vận chuyển huyết sắc niệm lực do xung kích tâm thần đưa tới, còn hung hiểm hơn đoạt mạng Phạn âm gấp trăm lần, nếu không cẩn thận sẽ dẫn tới sát niệm, muốn tìm cái đầu chặt làm trái bóng mà đá.

Cho nên, mười mấy người thổi kéo đàn hát là để lấy khí thế?

“Yêu ma đúng là yêu ma, đêm hôm khuya khoắt quấy nhiễu cuộc sống yên ổn của người ta, hàng xóm láng giềng không cần đi ngủ hay sao?”

Liêu Văn Kiệt hừ lạnh một tiếng, kiếm thắng tà rời tay rít gào bay xuống, hóa thành một đường đỏ cam mạnh mẽ, mang theo sát niệm sắc bén phóng thẳng đến trận pháp của Từ Hàng Phổ Độ.

“Hình thần như kiếm!”

Từ Hàng Phổ Độ không hề động đậy, cà sa không gió mà bay đột ngột trải ra trước người, Phật ấn chữ Vạn (卍) bắn ra kim quang, đinh một tiếng đem kiếm thắng tà bắn ra không trung.

“Nam mô a di đà phật ～ ～ ～ ”

“Bỏ xuống đồ đao, lập địa thành Phật ～ ～ ～ ”

“. . .”

Bỗng nhiên, tiếng niệm của đoạt mạng Phạn âm ngày càng nhiều, Tả Thiên Hộ đứng mũi chịu sào, ánh mắt mơ màng đứng tại chỗ, cứng nhắc đưa tay sờ cây đao dài sau lưng.

Nắm rồi thả, thả rồi nắm, sắc mặt đấu tranh kịch liệt.

Chương 474: Nam mô cực lạc thế giới, Tây thiên Như Lai pháp giá tại đây 2 Tả Thiên Hộ như vậy đã là định lực kinh người. Cả cái Chính Khí sơn trang trừ Tri Thu Nhất Diệp nhét bùa chú vào lỗ tai ra, còn lại một đám người từ quan binh đến chị em Phó gia trong tai đều là tiếng vang ong ong. Những người không chống đỡ nổi đoạt mạng Phạn âm tàn phá, ánh mắt đờ đẫn si ngốc cười ngây ngô.

Thảm hơn nữa, giống như kẻ điên quỳ rạp xuống đất điên cuồng dập đầu, vừa niệm bỏ xuống đồ đao, vừa khóc lóc nói mình nghiệp chướng nặng nề, cầu quốc sư rủ lòng từ bi, giúp họ thoát ly bể khổ.

“Uy, ngươi như vậy không đúng rồi, đấu pháp mà làm ảnh hưởng đến người bình thường, ngươi là cao tăng Phật môn chùa nào thế?”

Tri Thu Nhất Diệp hô to một tiếng lại không ai đếm xỉa, tức giận đến dậm chân.

“Thiên địa tự nhiên, uế khí phân tán, động trung huyền hư, hoảng lãng thái nguyên. . .”

Liêu Văn Kiệt khoanh chân ngồi xuống, lật ra Tịnh Thiên Địa Thần Chú trong ngực. Từ Hàng Phổ Độ niệm kinh Phật, hắn thì niệm Đạo kinh. Hai âm thanh hoà vào nhau, một là từ bi mang theo ma tính, làm cho người ta say mê sa đọa; một là chói lọi chính khí, trừ tà tránh hung như ánh sáng bình minh xua đi đêm tối.

“Bỏ xuống đồ đao, lập địa thành Phật ～ ～ ～ ”

“. . .”

“Ma vương thúc thủ, thị vệ ngã hiên; hung uế tiêu tán, đạo khí trường tồn.”

“. . .”

Hai luồng âm thanh xen lẫn vào nhau, khiến cho người ngoài không tài nào phân biệt, như có hai con đường phía trước, không biết nên đi đường nào là tốt.

“Tả Thiên Hộ, yêu đạo pháp lực cao cường, mong thí chủ góp chút sức giúp bần tăng một tay.” Từ Hàng Phổ Độ hơi rủ hai mắt, khuôn mặt cười từ bi tươi thu lại, trong chớp mắt trở nên vô cùng hung ác.

“Quốc sư khách sáo, tuy tôi là người học võ, nhưng trảm yêu trừ ma giữ gìn xã tắc thiên thu tự nhiên sẽ không đứng ngoài cuộc.”

Tả Thiên Hộ mơ mơ màng màng đáp ứng, luôn cảm thấy chỗ nào đó không đúng nhưng lại không nói ra được, dứt khoát không nghĩ nhiều nữa , dựa theo kinh nghiệm của mình lúc không phân biệt rõ thiện ác chỉ cần nghe lệnh làm việc.

Keng!

Anh ta rút ra hai thanh đao từ sau lưng, trong mắt bắn ra sát ý kinh người, kiễng chân thân thể vượt lên nhanh như chớp, vung đao chém về phía Liêu Văn Kiệt đang ngồi trên mái nhà.

Một bàn tay quỷ màu đỏ nhô ra, hắn ta thấy thế thân thể vội vàng thắng gấp, cơ thể như nặng ngàn cân rơi trên bức tường.

Bất ngờ là, bàn tay quỷ không công kích Tả thiên hộ ngược lại vòng lên chỗ Tri Thu Nhất Diệp trong sân, vung lên không hai vòng mới hướng về anh ta hung hăng đập tới.

“Uy, từng người các ngươi không ngừng không thôi đúng không! tôi sẽ tức giận đó, thật sẽ tức giận đó —— —— ”

Tri Thu Nhất Diệp cùng Tả Thiên Hộ đâm vào nhau, hai người ngã từ trên tường xuống, một trận đau đầu căng óc.

“Không đúng, đây không phải Phật âm, đây là đoạt mệnh Phạn âm!”

Tri Thu Nhất Diệp chợt tỉnh ngộ, trừng mắt nhìn Từ Hàng Phổ Độ không thể tin: “Ngươi tên yêu tăng này, dám dùng tà thuật hại người, ngươi rốt cuộc là ai?”

“Lớn mật, sao dám xúc phạm pháp giá quốc sư!”

Tả Thiên Hộ lắc lắc đầu, trong mắt vừa mới khôi phục thanh tỉnh lại bị Từ Hàng Phổ Độ thi pháp, lập tức lâm vào trạng thái mê mang giơ đao chém về phía Tri Thu Nhất Diệp.

“Ai nha, anh nha, thật sự cho rằng tôi tốt tính không dùng bùa chú đối phó anh sao!” Tri Thu Nhất Diệp bị lưỡi đao liên tục chém tới chạy trối chết, độn một cái chui vào trong đất.

Tả Thiên Hộ lắc lư thân mình, tâm thần không tỉnh táo, không những đao pháp mất đi sự lợi hại như xưa, ngay cả nhận thức cũng không còn bao nhiêu, ngơ ngác đứng yên không tìm thấy hướng đi của Tri Thu Nhất Diệp.

“Thần binh hỏa cấp, cấp cấp như luật lệnh, định cho ta!”

Tri Thu Nhất Diệp từ dưới đất thoát ra, nhanh tay vẽ vào lòng bàn tay hai chữ “Sắc lệnh” chợt đánh về phía Từ Hàng Phổ Độ .

Bắt giặc trước bắt vua, bắn người trước hết phải bắn ngựa, người anh ta bắt chính là Từ Hàng Phổ Độ.

Nhưng mà cũng chả có tác dụng, Từ Hàng Phổ Độ nhận một

chưởng thuật định thân, thờ ơ bình thản chẳng bị gì, vẫn như cũ cúi đầu niệm kinh đấu sức cùng Liêu Văn Kiệt.

“Đáng ghét, bà liếc tôi một cái cũng được mà. . .”

Trong lòng Tri Thu Nhất Diệp tức đến bốc khói, trái tim nhức nhói, trong cơn giận dữ phát động pháp lực, một tấm bùa chú đặt trong tay, đột ngột đánh ra cột lửa.

“Trục quỷ khu ma lệnh!”

Cột lửa bao phủ Từ Hàng Phổ Độ, ánh lửa cao ngất ngút trời, cuốn bụi đất tung bay, tăng nhân đại chúng phía sau bà ta cũng bị bao phủ trong đó.

Lúc này đoạt mệnh Phạn âm dừng lại, đợi ánh lửa tản đi, Từ Hàng Phổ Độ vẫn như cũ hoàn hảo không chút tổn hại đứng ở đó, chỉ là tăng nhân đại chúng sau lưng đã không thấy đâu.

“A di đà phật, Tả Thiên Hộ, còn không mau chém giết tà ma ngoại đạo.”

Mê âm động lòng người lọt vào tai, Tả Thiên Hộ vừa tỉnh lại rơi trở vào, vung đao quát lên một tiếng, một hàng đao liên tục bổ xuống, đánh cho Tri Thu Nhất Diệp chỉ dám độn thổ, không dám hiện thân.

“Thí chủ pháp lực cao cường, bần tăng tự thẹn không bằng, nhưng thí chủ làm trái đạo trời, nhiều lần sát sinh tạo nghiệp, hôm nay bần tăng dù liều cả thân này cũng phải hàng phục thí chủ.” Từ Hàng Phổ Độ lạnh lùng nói.

“Cho nên, dàn nhạc của bà giải tán rồi?”

Liêu Văn Kiệt cũng lạnh lùng đáp trả. Bỗng nhiên, trong sân Chính Khí sơn trang cát bụi nổi lên, chi chít những sợi dây đỏ như mưa rào xông lên không trung hoá thành mười hai cây cột trụ rộng

nửa mét.

Xùy! Xoẹt —— ----

Chương 475: Thật trùng hợp, ta cũng có một chiêu Như Lai Thần Chưởng 1 Dây đỏ xoay tròn như tấm vải bố bị vắt lại thành sợi dây treo cổ theo đó là từng đạo âm thanh thảm thiết. Trong cột trụ màu đỏ phát ra tiếng kêu nặng nề, từng sợi đỏ mang theo máu xanh đục ngầu bắn ra bốn phương tám hướng.

Vẻn vẹn một cọng dây đỏ người bình thường có thể đưa tay kéo đứt, nhưng hàng trăm hàng ngàn sợi ngưng tụ thành một cột to, đừng nói là người cho dù là một khối sắt cũng có thể vặn thành bánh quai chèo.

Dây đỏ ồ ạt lùi về mặt đất, để lại 12 cục thịt vụn không thể phân rõ, Liêu Văn Kiệt lấy tay che mặt, khẽ lắc đầu: “Tanh hôi quá, không biết mấy tên tiểu yêu này là con trai con gái bà hay là ông ngoại, ông nội, ông chú ?”

“. . .”

Phổ Độ Từ Hàng không nói, trên mặt không vui không buồn, chỉ là tức giận đến toàn thân phát run.

“Ta nhất thời thất thủ giết hết chúng nó, nghĩ lại cực kỳ hối hận. . .”

Trong mắt Liêu Văn Kiệt lấp lánh ánh đỏ, nắm chặt kiếm thẳng tà, âm thanh

lạnh lùng nói: “Thật là vô ý, mong rằng quốc sư Phật pháp cao minh, lại khuyên tôi hai câu bỏ xuống đồ đao lập địa thành Phật nữa, không cần quốc sư nói, tôi thật sẽ bỏ xuống đây.”

“Tà ma ngoại đạo, hôm nay bần tăng sẽ độ ngươi xuống mười tám tầng địa ngục!”

Từ Hàng Phổ Độ mặt lộ vẻ dữ tợn, quanh thân vô số kim quang lấp lánh, sau đó cả trời gió tuyết cuốn lên, một luồng yêu khí khổng lồ bay ra.

Gần như trong nháy mắt, yêu khí tan thành mây khói, biến mất không còn tung tích, thay vào đó là một mảnh kim sắc (sắc vàng).

Vị trí chỗ Từ Hàng Phổ Độ, kim quang cuồn cuộn trải rộng, Phạn âm vô bờ rơi xuống, tường vân (mây lành) vạn trượng cuồn cuồn bay đến từ phương xa, chiếu sáng nửa bầu trời.

Kim quang thu lại, cao chừng trăm mét, Phật Đà toàn thân mạ một tầng kim quang u ám ngồi trên đài sen, tay phải nâng trước ngực, lòng bàn tay hướng ra phía ngoài, kết "Thi Vô Úy ấn**".

**Thi Vô Uý ấn hay Vô Uý thủ ấn (Abhaya Mudra): Vô Úy thủ ấn được thể hiện bằng cách đưa bàn tay phải giơ lên ngang tầm ngực, lòng bàn tay hướng ra ngoài và các ngón tay hướng lên trên, trong khi cánh tay trái để xuôi theo tư thế tọa thiền (đối với tượng ngồi) tay trái duỗi hướng xuống đất (đối với tượng đứng). Dựa theo sử liệu về cuộc đời đức Phật thì sau khi đạt được giác ngộ và khi Đức Phật bị con voi dữ tấn công Ngài đã sử dụng thủ ấn này. Abhaya là cử chỉ của sự không sợ hãi. Khi bàn tay Phật thể hiện thủ ấn này cho thấy Đức Phật không hề sợ hãi trước một kẻ thù hay nghịch cảnh. Cũng như thể hiện rằng Đức Phật ngay sau khi đạt được giác ngộ đã vượt thoát trên mọi nỗi sợ hãi đau khổ của thế gian.

**Thi Vô Uý ấn hay Vô Uý thủ ấn (Abhaya Mudra):

"Nam vô cực lạc thế giới —— —— "

"Tây Thiên Như Lai Pháp giá ở đây! !"

Tiếng nổ lớn quét qua, phá vỡ yên tĩnh của khu rừng, ầm ầm

vang dội làm chấn động cả bầu trời phương xa.

Cự Phật ngồi xếp bằng trong núi, mặt rộng tai lớn, dáng vẻ trang nghiêm. Phạn âm, tường vân (mây lành) hai bên trái phải, sau kim thân pháp tướng* là một vòng kim quang công đức**, sinh động như thật, giống như Phật tổ thật sự giá lâm nhân gian.

*kim thân pháp tướng: bức tượng Phật mạ vàng.

*kim thân pháp tướng:

**vòng kim quang công đức : vòng tròn tỏa ra ánh sáng vàng sau lưng Phật tổ.

**vòng kim quang công đức

Thật sự giống y thật, nhưng quá màu mè cho nên nhìn sao cũng thấy giả.

Trong rừng cây, Tả Thiên Hộ hai tay cầm đao, trợn mắt hốc mồm nhìn tượng kim thân đại Phật.

Từ Hàng Phổ Độ tự xưng Như Lai giáng thế, cả gan làm loạn ngông cuồng tưởng rằng người bình thường như anh ta nhìn không ra. Do quá kinh sợ, lại gặp phải chấn động quá lớn, tức khắc tỉnh táo lại, thoát khỏi khống chế tinh thần của Từ Hàng Phổ Độ.

Vấn đề tới rồi đây, đâu có kẻ tu hành nào dám tự xưng mình là Như Lai chứ?

Chỉ có hai loại, một là yêu tăng hàng thật giá thật, hai là Như Lai thật sự chuyển thế.

Như Lai chuyển thế chắc chắn không thể nào, đến Tả Thiên Hộ còn không tin. Không phải nói Từ Hàng Phổ Độ là hình tướng nữ mà Từ Hàng Phổ Độ quá kém cỏi, một chút liếc mắt đầy ngang ngược ngạo nghễ cũng không có.

Người thô kệch như Tả Thiên Hộ cũng biết Phật thế tôn Thích Ca Mâu Ni lúc sinh ra đã nói một câu: “Thiên thượng thiên hạ, duy ngã độc tôn!**”

**Thiên thượng thiên hạ, duy ngã độc tôn!: Tương truyền câu nói trên là của Đức Phật Thích Ca khi mới ra đời đi bảy bước, tay chỉ trời tay chỉ đất, nói: “Thiên thượng thiên hạ, duy ngã độc tôn”

**Thiên thượng thiên hạ, duy ngã độc tôn!: Tương truyền câu nói trên là của Đức Phật Thích Ca khi mới ra đời đi bảy bước, tay chỉ trời tay chỉ đất, nói: “Thiên thượng thiên hạ, duy ngã độc tôn”

Cả câu nói mang lại ý nghĩa: dù ở bất kì đâu thì chỉ ta là tôn quý, là duy nhất. Cách nói này của Đức Phật Thích ca Mâu Ni có chút tự phụ. Tuy nhiên, nhiều tài liệu cho thấy Ngài là một người đã giác ngộ, chứng thập chân lý, thành tựu đạo quả Vô thượng Bồ đề. Điều này chưa một ai đến hiện tại có thể làm được điều tương tự như vậy. Như vậy, Đức Phật là người tôn quý, có đức hạnh và trí tuệ bậc nhất thế gian. Do đó, nói Ngài là “Độc tôn” cũng không có gì tự phụ. Ngài đã không còn sự phiền não, sầu đau của thế gian. Vì vậy Đức Phật nói “duy ngã độc tôn” không sai.

Cả câu nói mang lại ý nghĩa: dù ở bất kì đâu thì chỉ ta là tôn quý, là duy nhất. Cách nói này của Đức Phật Thích ca Mâu Ni có chút tự phụ. Tuy nhiên, nhiều tài liệu cho thấy Ngài là một người đã giác ngộ, chứng thập chân lý, thành tựu đạo quả Vô thượng Bồ đề. Điều này chưa một ai đến hiện tại có thể làm được điều tương tự như vậy. Như vậy, Đức Phật là người tôn quý, có đức hạnh và trí tuệ bậc nhất thế gian. Do đó, nói Ngài là “Độc tôn” cũng không có gì tự phụ. Ngài đã không còn sự phiền não, sầu đau của thế gian. Vì vậy Đức Phật nói “duy ngã độc tôn” không sai.

Chỉ là một đứa bé đã phách lối như vậy, đến lúc ba tuổi khẳng định bỏ nhà ra đi, vung hai bàn tay đập từ đông sang tây, từ nam đập qua bắc. Những nơi đi qua yêu ma cúi đầu, hoặc là bỏ xuống đồ đao, hoặc là nâng không nổi đồ đao.

Đương nhiên, nghĩa của "Thiên thượng thiên hạ, duy ngã độc tôn" không phải nằm ở mặt chữ, Tả Thiên Hộ chỉ người thô kệch, anh ta hiểu như vậy cũng chẳng có gì lạ.

Anh ta thấy, Từ Hàng Phổ Độ được chức vị quốc sư tiếp quản cúng tế cung đình, mỗi ngày ăn chay niệm Phật, ngồi kiệu hát từ đông sang tây, từ nam sang bắc. . .

Ách, là người xuất gia tứ đại giai không đúng chuẩn, nếu tự xưng là Bồ Tát chuyển thế, không chừng anh ta sẽ tin!

"Ai nha, con yêu quái này thật là gan to bằng trời, Như Lai Phật Tổ cũng dám giả mạo thì còn có cái gì không dám nữa?" Động tĩnh quá lớn, Tri Thu Nhất Diệp từ dưới đất ngoi lên, nhìn thấy một vòng sáng kim quang chói loá liền ngoác to miệng.

Anh ta luống cuống tay chân bò ra khỏi hố, thấy Tả Thiên Hộ cầm đao thở hồng hộc chạy về phía cự Phật, vèo một cái thoát ra ngăn cản.

Chương 476: Thật trùng hợp, ta cũng có một chiêu Như Lai Thần Chưởng 2 "Làm gì vậy, anh không muốn sống nữa sao, anh không biết pháp thuật, một đống to như vậy cho dù chỉ là khối sắt cũng đủ cho anh bổ mấy năm."

"Tôi là kẻ không hiểu phải trái, không phân thiện ác hiểu lầm hai vị đạo trưởng, mỗi lần nghĩ tới trong lòng thật hổ thẹn, chi bằng. . ."

"Đừng hổ thẹn nữa, yêu quái kia mê hoặc chúng sinh ngay cả tôi còn bị nó lừa, anh chỉ là người trần mắt thịt bị nó mê hoặc cũng là bình thường."

Tri Thu Nhất Diệp phất tay ngắt lời, phun một ngụm nước bọt vào lòng bàn tay, hai tay chà xát: "Mau tránh ra, yêu quái kia giả mạo Phật Tổ, tôi nhìn không nổi nữa, muốn cho bà ta biết tay."

“Ách, pháp sư, tôi cảm thấy. . .”

Tả Thiên Hộ muốn nói lại thôi, ngẫm lại vẫn là không nói.

“Phong hỏa lôi điện linh, vận chuyển càn khôn!”

Muốn ngăn cũng ngăn không được, Tri Thu Nhất Diệp vận động pháp lực, cắn đầu lưỡi phun máu, một cánh tay ở trước người vẽ vòng tròn, lấy giọt máu làm dẫn triệu tới luồng gió đen cực mạnh, gào thét phóng về phía cự Phật.

Đinh!

Hết rồi.

Tri Thu Nhất Diệp: (? ˇ? ? ˇ?)

Đại ca ơi, biết là anh không đau nhưng cảm phiền cho chút phản ứng đi, tôi ra nhảy cả nửa ngày anh cũng không nhìn một cái, mặt mũi tôi không còn luôn rồi.

“Pháp sư, cậu không sao chứ?”

“Không, không có, tôi làm sao có sao. . .”

Tri Thu Nhất Diệp che ngực, không cam lòng nói: “Nếu không phải đoạn thời gian trước hàng yêu bị nội thương thì chiêu vừa rồi nhất định có thể làm nổ tượng kim thân dỏm kia.”

“Tôi tin cậu.”

. . .

Tri Thu Nhất Diệp và Tả Thiên Hộ bên này nhìn cự Phật, đã cảm thấy thật hoành tráng. Ở bên kia, hướng cổng lớn của Chính Khí sơn trang, một đám người trực tiếp nhìn mắt trợn tròn.

Phật Đà ngồi xếp bằng giữa núi, uy nghiêm vô hạn lấn áp trời

đất, khiến họ tâm thần không khỏi dao động, dù biết rõ Phật Đà này tám chín phần là đồ giả nhưng vẫn không nhịn được sinh ra sùng kính.

Thậm chí còn có người mặc kệ thật giả, thấy Phật liền bái, quỳ rạp trong sân, sắc mặt thành kính quy y ngã phật cầu Phật Tổ phù hộ thăng quan phát tài một đời bình an.

“Yêu đạo, trước mặt Phật Tổ sao còn không quỳ?”

Giọng nói từ cự Phật vang dội như sấm cuồn cuộn vang khắp núi rừng, nhất thời phong vân biến sắc, uy thế đầy trời tạo thành một đường áp lực mạnh mẽ hướng thẳng về phía Liêu Văn Kiệt.

Mặt nạ Hắc Sơn dẫn tới hơi thở âm gian, hai mắt Liêu Văn Kiệt đỏ hồng chống đỡ áp lực cười nhạo: “Không phải chứ, không lẽ thật sự có yêu quái đi đóng giả Như Lai riết rồi tin là thật, còn cho rằng mình thật sự là Như Lai luôn?”

Cự Phật chậm rãi mở miệng, âm thanh chấn động tựa như sấm chớp nổ vang: “Tâm ma trong lòng yêu đạo bộc phát che mờ đôi mắt, Phật Tổ đứng trước mặt mà không biết. Đại nạn của ngươi đã tới, mau cúi đầu chịu tội để cho bản thân còn cơ hội đầu thai kiếp sau.”

“Ta có chết hay không khó mà nói, nhưng ngươi thì chết chắc rồi, hấp thu số mệnh của triều đình tu luyện, còn dám đóng giả Như Lai. Ngươi không chỉ không có đời sau, cỏ trước mộ ngươi cũng không dám chiếm nhân quả** của ngươi.”

**nhân quả: Phật Giáo chỉ nguyên nhân kết quả của sự việc. Kiếp này gieo nhân này thì kiếp sau nhận quả ấy, thiện có thiện báo ác có ác báo.

**nhân quả: Phật Giáo chỉ nguyên nhân kết quả của sự việc. Kiếp này gieo nhân này thì kiếp sau nhận quả ấy, thiện có thiện

báo ác có ác báo.

Liêu Văn Kiệt cười càng tươi, lần trước trong lúc truyền thụ Như Lai Thần Chưởng cho tiểu hòa thượng Bạch Vân, hắn liền phát giác thế giới này không đơn giản như mặt ngoài. Bọn yêu ma quỷ quái cho rằng trên đời không có thần tiên, mỗi con liền chiếm núi xưng vương, đảo loạn trật tự nhân gian âm gian, mà không hay biết rằng thần tiên đang ở trên đầu bọn chúng lặng lẽ theo dõi.

Còn việc yêu ma ở nhân gian quấy phá, nguyên nhân vì sao thần tiên lại chậm chạp không chịu hiện thân Liêu Văn Kiệt không đoán ra được.

Có lẽ là vì muốn rèn luyện các đệ tử tu đạo, chẳng hạn như Yến Xích Hà, Bạch Vân, Tri Thu Nhất Diệp, vân vân. Yêu ma trong thế giới khác chỉ cần sơ ý liền bị đánh giết sạch sẽ. Còn nơi này đặc biệt là một thiên đường tràn ngập yêu ma trở thành phòng luyện công đánh quái thăng cấp của các đệ tử tu hành.

Hoặc là: vật cực tất phản, thịnh cực tắc suy, thế giới này đại kiếp đã đến, thần tiên cũng khó cứu cho nên mới tránh đi thật xa miễn cho bị dính vận đen.

Mà khả năng cao nhất chính vì truyền đạo.

Thời kỳ trước, đám yêu ma quỷ quái này đều do thần tiên tự mình nuôi, đợi đến thời cơ liền ném đám con cháu, đệ tử, vật cưỡi,...vào đó để tuyên truyền tín ngưỡng chính đạo…

Cho dù là loại khả năng nào thì Từ Hàng Phổ Độ cũng sẽ chết chắc. Khoác lên chiếc áo Như Lai làm xằng làm bậy, hiện tại tung tăng vui vẻ sau này ngậm cười dưới cửu tuyền thì không có phần của bà ta.

“Chấp mê bất ngộ!”

Cự Phật chắp tay họp thành chữ thập(十), mặt lộ vẻ trách trời

thương dân, giữa lòng bàn tay ngưng tụ hiện ra Phật quang sáng chói.

“Kiếm hóa vạn thiên, long khiếu cửu thiên, vạn kiếm tề phi!”

Trong lúc kim quang phát ra bắn tới, Liêu Văn Kiệt phất tay để trước người dựng lên kiếm trận, màn che màu máu trải ra từng mảng hóa thành một tấm chắn đỏ tươi tà dị bảo vệ toàn bộ Chính Khí sơn trang.

Hai màu vàng đỏ giao nhau, tấm chắn đỏ hơi rung rung, cùng lúc đó ngăn lại kim quang ồ ạt như dòng lũ. Kiếm quang lệch chuyển, đem dòng lũ kim quang bắn ngược ra bốn phía xung quanh.

Oanh! Oanh! Oanh! Oanh —— ——

Từng đường kim trụ như sao băng lấp lánh rơi xuống đất cuốn lên sóng to gió lớn, bão táp cuồn cuộn, ngọn núi bị chấn động không ngừng, cây cối nghiêng ngả.

Trong Chính Khí sơn trang, quan binh bái Phật bò dậy chạy nhanh, một đám người hốt hoảng theo cửa sau chạy trối chết, thần tiên đánh nhau, không dám ở lại chờ chết.

“Có đi có lại mới toại lòng nhau**, yêu nghiệt, nhận của ta một kiếm.”

**Có đi có lại mới toại lòng nhau: nguyên văn Hán Việt là Lai nhi bất vãng phi lễ dã (Lễ ký) nghĩa là Lễ coi trọng việc đi lại thăm hỏi lẫn nhau, quan hệ qua lại với nhau, có đi mà không có lại thì không phải lễ.

**Có đi có lại mới toại lòng nhau: nguyên văn Hán Việt là Lai nhi bất vãng phi lễ dã (Lễ ký) nghĩa là Lễ coi trọng việc đi lại thăm hỏi lẫn nhau, quan hệ qua lại với nhau, có đi mà không có lại thì không phải lễ.

Chương 477: Thật trùng hợp, ta cũng có một chiêu Như Lai Thần Chưởng 3 Liêu Văn Kiệt đưa tay ném ra kiếm thắng tà, ánh đỏ ngút trời, kiếm khí tầng tầng đẩy ra gợn sóng, một hóa thành trăm, mũi kiếm mãnh liệt xoay tròn.

“Kiếm hóa vạn thiên, thắng tà thần kiếm, khu yêu phục ma!”

Phi kiếm hội tụ, ánh đỏ màu máu nối tiếp nhau, bay vút lên không hóa thành một thanh đại kiếm huyết quang dài hơn trăm mét, mũi kiếm khuấy đảo kim sắc tường vân (mây lành màu vàng).

“Nam mô a di đà phật!”

Cự Phật đưa tay kết ấn Thi Vô Úy, kim chưởng sáng lên Phật ấn chữ Vạn (卍), hối hả hướng về phía huyết kiếm đánh tới.

Oành ầm ầm —— ----

Phật quang huyết sắc va nhau kích thích kình khí quét ngang, cả trời khói mây cuốn ngược, gió lớn không dứt như thủy triều cuồn cuộn lan rộng ra.

“Hình thần như kiếm, phá!”

Ánh đỏ trong mắt Liêu Văn Kiệt càng đậm ra sức vung về phía bàn tay, hắn hét to một tiếng, huyết sắc cự kiếm đậm hơn trước, mãnh liệt tiến công rung chuyển núi đồi, cả bầu trời kim quang lập tức vỡ nát như mảnh vỡ tấm gương.

Keng! !

Kiếm quang rít lên đi xuống, chém thẳng vào đỉnh đầu cự Phật muốn chặt đứt vòng công đức kim quang phía sau.

“Úm!”

Cự Phật không chút hoang mang, nhấc tay đánh xuống một chưởng. Kim quang hướng lên không, muốn đánh nát cự kiếm

huyết sắc.

Thoáng chốc, luồng sáng đỏ tươi như cơn mưa rào rơi xuống hàng loạt, "đinh đang" bắn lên pháp tướng kim thân của cự Phật.

Kim quang sáng rực không còn, vòng tường vân u ám, nhiều chỗ trên thân Phật phủ lên màu máu, từng vết nứt theo đó lan rộng, kim thân pháp tướng nhìn như lung lay sắp đổ.

"Lớp da giòn quá, pháp tướng thân thể này của ngươi trông thì ngon mà không dùng được, cũng không biết ngượng tự xưng Như Lai."

Liêu Văn Kiệt phất tay nắm chặt kiếm thắng tà, khinh thường nói: "Nếu ngươi là Như Lai, vậy ta chính là. . ."

Nghĩ nghĩ, thôi thì chút khẩu đức làm Thôi Hồng Dần.

"Yêu đạo vấy bẩn kim thân của ta, còn dám buông lời ác nghiệt!"

Không đợi Liêu Văn Kiệt lại xuất kiếm, cự Phật đã động thủ trước, đại Phật chưởng ra chữ Vạn sáng chói oanh kích về phía Chính Khí sơn trang.

"Thật trùng hợp, ta cũng có một chiêu Như Lai Thần Chưởng, vừa hay để xem hàng giả như ngươi có bao nhiêu phân lượng!"

Liêu Văn Kiệt ném kiếm thắng tà, thân thể nhảy lên, mũi chân giữa không trung chạm nhẹ đuôi kiếm, lần nữa bay lên, tay phải thu lại để dưới bụng hướng về phía bàn tay to đánh tới.

Theo động tác xuất chưởng của Liêu Văn Kiệt, đám mây trên trời ngừng lại, cây cối trong rừng núi vốn đang đung đưa cũng dừng lại, người quanh đó quan sát trận chiến đều cảm thấy không khí ngưng trọng, đặc sệt không thể thở nổi.

Cự Phật bị thế chưởng bao phủ nhất thời run rẩy, đôi mắt như giếng cổ không gợn sóng chợt giật mình, chỉ cảm thấy vô hạn thế giới phía trước bị áp xuống, không khí xung quanh rung rung hoảng sợ, thật muốn lập tức trốn thoát.

Nhưng mà chiêu thức đã xuất, Từ Hàng Phổ Độ âm thầm kêu khổ chỉ có thể kiên trì đánh xong một chưởng này, bà ta điều động toàn bộ Phật quang trên kim thân, lấy tư thế phổ độ chúng sinh giữa thiên địa đánh ra một chữ 'Vạn' thật lớn.

Oanh! !

Một biển kim sắc chói mắt phủ kín bầu trời mặt đất, mọi người đưa tay che mặt, hơi híp mắt lại nhìn về trung tâm chiến trường.

Trong tầm mắt, tầng mây hắc ám trôi ngược, hiện ra rất nhiều ánh sao chưa xuất hiện bao giờ. Chữ 'Vạn' to lớn không chịu nổi một kích liền vỡ ra, nổ tung không còn hình dạng.

Tiếp đó, bàn tay cự Phật tróc ra từng tấc từ lòng bàn tay đến cổ tay rồi một đường lan tràn đến bả vai, cuối cùng toàn bộ kim thân bên ngoài vỡ nát, một mảnh vỡ lớn kim sắc theo gió lốc văng ra xa, rơi xuống đỉnh núi nổ vang chấn động.

"Yêu đạo hại ta, muốn ngươi phải nợ máu trả bằng máu ——---- "

Tiếng oán hận thảm thiết gào lên, một bóng đen cực lớn xuất hiện trên đỉnh núi, như rồng như rắn, nuốt gió phun lửa.

"Một con con rết thật là lớn, đợi bần đạo đến chăm sóc nó!"

Ở phía đông, kiếm quang kim sắc vắt ngang bay đến, Yến Xích Hà râu quai nón che kín mặt chân đạp thần kiếm, ngón tay chập thành kiếm bay thẳng về phía bóng đen.

“Cái tên râu xồm này, sớm không tới muộn không tới, cố tình lại tới vào lúc này. . . . . Ông ta sẽ không thật sự đến để ngâm rượu chứ?”

Liêu Văn Kiệt cầm phi kiếm, bay về phía bóng đen trên đỉnh núi, có lý do để hoài nghi trước khi Yến Xích Hà đi ra, đã ngồi xổm thật lâu ở trong bụi cỏ, nhìn thấy con rết khổng lồ hiện hình mới nhịn không được chạy đến, còn làm bộ như ngoài ý muốn ‘vừa vặn gặp giờ cơm’.

Ngoài ra, bên trong bàn tay Như Lai Thần Chưởng vừa rồi kia, có chút thú vị.

Điều thú vị này, có một nửa là từ chưởng thế lần trước Liêu Văn Kiệt truyền công cho tiểu hòa thượng Bạch Vân học trộm được, giống như vẽ một cái bầu (bầu đựng rượu) từ quả hồ lô, còn có một nửa là do so sánh nghiền ngẫm.

Hiểu thì hiểu, không hiểu thì. . . . . Liêu Văn Kiệt chỉ có thể nói Từ Hàng Phổ Độ tạo nghiệt quá nhiều, ông trời cũng nhìn không vừa mắt, cho nên hắn thân là nhân vật chính diện, lúc đánh ra chưởng kia mới giống như có thần trợ.

Một chưởng trực tiếp đánh cự Phật thành mảnh vụn, phá thần thông Từ Hàng Phổ Độ, về sau nếu nó còn muốn phủ lên tầng da vàng này, chỉ có thể luyện lại từ đầu.

Nói cách khác, kỹ năng bị xóa.

Chương 478: Bất phôi kim thân* 1 *Bất phôi kim thân: thân thể không thể phá vỡ

*Bất phôi kim thân: thân thể không thể phá vỡ

Trên núi, một con rết khổng lồ với chiều cao hơn trăm mét, toàn thân ngăm đen phát sáng, xúc tua màu đỏ như máu đang bay nhanh, nghiền nát cây cối núi đá, tiếng ầm ầm vang lên không

ngừng bên tai.

Các đoạn của thân thể hơi dẹp, hai xúc tu trên đầu lay động, hai mắt lớn như đèn lồng phát ra ánh sáng dữ tợn, xúc tu bên miệng hung tợn giống như một thanh đao lớn, trong lúc mở ra đóng vào, phụt lên ngọn lửa và khói độc, gió lớn.

Núi rừng quay cuồng, long trời lở đất, con rết khổng lồ uốn lượn tung hoành, yêu khí cuồn cuộn từ trong cơ thể tuôn ra, khiến mấy trăm xúc tu màu đỏ giống như ẩn hiện trong sương mù màu xám, như thể con yêu vật này đang đi trong mây, quỷ dị hung hiểm nhưng lại không mất đi vẻ thần võ.

Không thể không nói, đồng dạng là đại yêu tu luyện ngàn năm, Thụ Yêu lão lão còn không xứng xách giày cho Phổ Độ Từ Hàng, không chỉ là về thực lực, mà lòng dạ cũng kém xa.

Từ Hàng Phổ Độ khoác lên lớp da nhà sư, giả mạo cao tăng đắc đạo, ở nhân gian lăn lộn được cái danh Hộ quốc pháp trượng. Tìm nam giới tinh tráng làm huyết thực, không cần tự mình ra tay, đã có đồ tử đồ tôn hỗ trợ bắt người cướp của, trực tiếp đưa đến bên miệng nó.

*đồ tử đồ tôn: đệ tử và đệ tử của đệ tử

*đồ tử đồ tôn: đệ tử và đệ tử của đệ tử

Lại thêm mượn dùng số mệnh của triều đình, tu vi tiến triển cực nhanh, giả mạo Như Lai giáng thế, ngay cả thần thông Phật Môn kim thân cũng bị nó luyện thành.

Ngược lại, Thụ Yêu lão lão. . . . . .

Mở một cửa hàng mặt tiền với cánh cửa màu hồng nhạt ở bên cạnh Lan Nhược Tự, cái nơi mà đến chim cũng không thèm ị, bắt buộc các ma nữ buôn bán, quyến rũ các huyết thực đi ngang qua cho bà ta.

Không chỉ có việc mua bán không tốt, mà trong lòng đám thủ hạ hồng bài cũng mang kế hoạch nham hiểm, gặp được thư sinh xinh đẹp liền lập tức phản chiến, đâm sau lưng bà ta một đao.

Trở lại chuyện chính, bất kể loài sâu bọ nào phóng đại lên gấp trăm lần, cũng đều là quái vật khiến cho người ta rùng rợn, nhất là loài rết. Đặc biệt là thân hình với các đoạn thân thể hơi dẹp kia, cùng với tiếng sột soạt khi bò, khiến người ta nhìn một cái liền có cảm giác da đầu run lên.

Ít nhất là da đầu Liêu Văn Kiệt đã run lên rồi, tốc độ điều khiển kiếm phi hành không có nhanh như lúc trước, việc cướp quái gì gì đó, nếu Yến Xích Hà đã sẵn lòng, thì để ông ấy đi làm đi.

Yến Xích Hà tỏ vẻ đã đến lúc, ông trảm yêu trừ ma nhiều năm, đã từng gặp những kẻ còn rùng rợn hơn, thân hình đứng ở giữa không trung, cắn rách đầu ngón tay, hai tay vỗ một cái, vẽ vào lòng bàn tay một hình Thái Cực phù.

“Thiên Địa Vô Cực, Càn Khôn tá pháp!”

Oanh long long ————

Tia chớp lóe lên, ánh chớp rực rỡ chói mắt, gào thét không dứt, từng tia lần lượt nổ trên đầu con rết khổng lồ.

Nghỉ ngơi nửa năm, đoán chừng Yến Xích Hà cũng bị nghẹn đến hỏng người rồi, vừa lên sân khấu liền mượn pháp lực điên cuồng oanh tạc, không giữ lại một chút nào.

“Grào Grào Grào!!”

Con rết khổng lồ quay cuồng kịch liệt bên trong biển lửa, ngẩng cao đầu lên, thân hình bắn lên, nhìn chằm chằm vào Chưởng tâm lôi liên tục hạ xuống, xúc tu bên mép mở ra, muốn một ngụm nuốt lấy Yến Xích Hà.

Thấy hiệu quả của Chưởng tâm lôi bình thường, Yến Xích Hà bay lên không tránh đi cái miệng khổng lồ như chậu máu phía dưới, muốn kéo ra một khoảng cách để sử dụng ngự kiếm thuật sở trường nhất.

Nhưng không ngờ, con rết khổng lồ lại đạp lên sương mù màu xám, đạp không mà đi, thân hình thật dài bay lên giữa không trung, đuổi theo Yến Xích Hà, phun lửa, khói độc, gió lốc.

Ba loại hợp nhất, độc, lửa, gió lốc khí thế hung mãnh, Yến Xích Hà lần đầu gặp chiêu này, né tránh không kịp, kêu lên một tiếng quái dị, râu đã bị đốt mất một bên.

“A, râu của ta!!”

Yến Xích Hà giận dữ, hai ngón hai hợp lại đâm thẳng về phía con tết khổng lồ, đầu ngón tay kích động kiếm ý, kiếm khí sắc bén hướng thẳng bầu trời.

“Kiếm hóa vạn thiên, vô danh vô tướng, nhật nguyệt tề quang!”

Vô vàn kiếm ý bộc phát, kim quang đại kiếm phân hoá thành hơn một ngàn, trong nháy mắt hình thành khí thế che trời lấp đất.

Theo mưa kiếm vàng rực lao thẳng xuống, từng mảng mũi nhọn sắc bén liên miên không dứt, giống như một cái búa tạ, gạt ra biển mây, oanh kích xuống phía dưới mặt đất với khí thế hủy thiên diệt địa.

“A, sao lần này lão đạo sĩ lại mạnh vậy!?”

Liêu Văn Kiệt kinh ngạc nghi ngờ, lần trước lúc đánh Hắc Sơn Lão Yêu, Yến Xích Hà cũng không mạnh như vậy, nếu không phải là còn giữ sức, thì chính là ông ta lại có sự tinh tiến trên con đường tu hành.

“Mới nửa năm, vả lại vẫn luôn dưỡng thương, vậy mà lão già này còn có thể tiến thêm một bước, quả thật là không đạo lý mà.”

Liêu Văn Kiệt nhỏ giọng lầm bầm, không muốn chấp nhận sự thật, thà tin rằng Yến Xích Hà là bởi vì râu bị đốt, nhất thời cơn thịnh nộ bùng phát, mới phát huy vượt quá bình thường.

Oanh! Oanh long long ————

Con rết khổng lồ không chịu nổi uy áp của kiếm thế, rít gào bị đánh rớt xuống mặt đất từ trên không trung, giây tiếp theo, mưa kiếm đổ ập xuống bao phủ nó bên trong dòng mưa kiếm màu vàng.

Chỉ thấy cơn mưa kiếm màu vàng liên miên không ngừng, bên trong núi vang lên tiếng động ầm ầm, gió lốc quét qua lại tàn sát bừa bãi, khiến rừng cây trong phạm vi trăm mét quanh đó đều bị thổi ngã toàn bộ.

Bụi bặm mù mịt, con rết khổng lồ phá vỡ núi đá ở ngoài cả cây số, thân hình uốn lượn bò lên cao, miệng phun khói độc, chân đạp sương mù, cứ như vậy cố thủ ở giữa không trung.

“Yêu quái kia, không phải là sắp hóa rồng chứ. . . . . .”

Chương 479: Bất phôi kim thân* 2 Yến Xích Hà nhìn mà hai mắt muốn lồi ra, mặc kệ con rết khổng lồ này có phải sắp hóa rồng hay không, riêng cái mình đồng đuôi sắt cứng rắn kia đã có chút khó giải quyết rồi, ông dùng Vạn Kiếm Quyết oanh kích, dẫn nổ hơn một ngàn phi kiếm, vậy mà nó cũng chưa hề hấn gì.

Nghĩ vậy, ý chí trong mắt của ông tăng vọt, vận khí vào lồng ngực, hô lớn với Liêu Văn Kiệt: “Đừng có đứng xem nữa, lớp vỏ toàn thân yêu quái này đều cứng rắn, mau tới đây hỗ trợ!”

Âm thanh vừa dứt, một luồng ánh sáng đỏ liền xông đến trước người, Liêu Văn Kiệt một tay cầm kiếm Thắng Tà, lơ lửng ở bên cạnh Yến Xích Hà.

“Ngươi. . . . . Đây là cái thuật ngự kiếm gì vậy?”

Toàn thân Yến Xích Hà không tốt lắm, thuật ngự kiếm là do chính tay ông ta dạy, thế nào mà lại biến thành dáng vẻ quỷ quái này vậy chứ?

A, kiếm Thắng Tà quá ngắn, vậy không thành vấn đề.

“Yến đại hiệp, sao bây giờ ông mới đến, tối hôm qua tôi đã liên lạc với ông rồi mà.” Một luồng sáng vàng bay tới dưới chân, Liêu Văn Kiệt nhấc chân dẫm lên, đồng thời không quên oán giận một câu.

“Trách ta chậm, ai bảo hạc giấy của ngươi bay chậm như vậy chứ.”

Yến Xích Hà tức giận mắng lại, tối hôm qua Liêu Văn Kiệt thả một con hạc giấy, buổi sáng hôm nay ông mới thu được, vừa mở ra nhìn, mặt trên viết mấy chữ ‘Phía Bắc, Chính Khí sơn trang, tuyệt thế đại yêu, mau đến’.

Ông một đường ra roi thúc ngựa, lúc đến chân núi, liền nhìn thấy hai luồng ánh sáng đỏ và vàng chiếu sáng một nửa bầu trời.

Một bên tà khí bốn phía, một bên Phật quang tận trời, nếu không phải nhìn thấy Phật quang khác thường, bên trong mơ hồ có yêu khí hỗn tạp, thì ông đã tưởng có nhân vật chính nghĩa đi ngang qua, nhầm Liêu Văn Kiệt thành tà ma ngoại đạo, đang thay trời hành đạo.

“Được được được, đều là lỗi của tôi. . . . . Ừm, bộ râu mới của ông. . . . . Rất có cá tính, không hổ là ông, người bình thường không thể chơi được như vậy.”

Liêu Văn Kiệt quái gở xỉa xói một câu, không đợi Yến Xích Hà phát tác, chỉ vào con rết tinh ở phía dưới nói: “Không nói nhảm nữa, việc cấp bách là hàng phục yêu ma này trước đã.”

“Con rết khổng lồ này đạo hạnh cao thâm, mặc dù là tu bậy tu bạ công pháp Phật Môn, nhưng đúng thật là nó đã trùng hợp luyện thành, lớp vỏ này có một chút của Phật Môn hộ pháp Bất phôi kim thân, quả thật là quá mức tà môn.” Yến Xích Hà nhíu mày nói.

“Không tà môn, nó là Từ Hàng Phổ Độ, là Hộ quốc pháp trượng, dựa vào số mệnh của triều đình, tu luyện cái gì cũng đều là làm ít công to.” Liêu Văn Kiệt giải thích một câu, cũng không có gì ngoài ý muốn với lời của Yến Xích Hà.

Đừng thấy Từ Hàng Phổ Độ tu thành thần thông Phật Môn, còn có thể giả mạo Như Lai giáng thế, trên thực tế, bản lĩnh chân chính lợi hại nhất của Từ Hàng Phổ Độ, còn phải xem cái yêu thân này.

Cũng không phải nói yêu quái không thể tu Phật, mà chủ yếu là Từ Hàng Phổ Độ tâm thuật bất chính, lấy việc làm ác mượn dùng số mệnh để tu thành Phật pháp, toàn bộ hành trình đều là lợi dụng BUG (lỗ hổng), rập khuôn giống thật, nhưng mà chỉ là tốt ở thể xác bề ngoài, bên trong vẫn là bản tính yêu ma như trước.

Cho nên, bất kể là Từ Hàng Phổ Độ khoác lên lớp da người, hay là lớp da mạ vàng thì cũng chỉ là đánh lừa người khác mà thôi, giờ phút này cởi bỏ trói buộc, mới là trạng thái toàn thịnh của nó.

Lúc trước Liêu Văn Kiệt vẫn luôn ở bên cạnh xem cuộc vui, đó là bởi vì trong lòng còn kiêng kị, để cho công cụ. . . . . Khụ khụ, để cho Yến Xích Hà đến thử sâu cạn của con rết khổng lồ trước, tìm kiếm cơ hội một kích tất sát.

“Cười chết người, thể loại này mà hộ quốc, nó không diệt quốc là đã đốt hương cảm tạ rồi.”

Yến Xích Hà câm nín, không biết là nên khóc hay là nên cười, yêu ma công khai bước vào hoàng cung, còn được Hoàng đế sắc phong Hộ quốc pháp trượng, có thể thấy được thế đạo này thối nát

bao nhiêu.

“Yến đại hiệp, ông nghĩ nên đánh như thế nào?”

Liêu Văn Kiệt nhìn chằm chằm vào con rết khổng lồ ở bên trong mây khói, thân thể dài màu đen chiếm cứ giữa không trung, thỉnh thoảng lộ ra nanh vuốt, cực kỳ giống một con hung long xà quái.

“Dùng thuật ngự kiếm, ta và ngươi liên thủ, thử xem có thể chặt đứt yêu thân của nó hay không.”

“Nếu không thể thì sao?”

Liêu Văn Kiệt nhíu mày lại, vừa nghe liền biết, tám phần là chém không đứt.

“Hừ, không thể thì dẹp nghỉ!”

Yến Xích Hà phun ra một ngụm nước miếng, mặt lộ vẻ kiệt ngạo, đồng thời truyền âm nói: “Nếu không được, bần đạo sẽ cố gắng thử công phá từ bên trong, ta cũng không tin bất phôi kim thân của nó đã đại thành, lục phủ ngũ tạng cũng luyện thành Kim Cương Thiết Thạch.”

“Ách, nếu nó luyện thành, thì nên làm cái gì bây giờ?”

“Ngươi cái người này, đã nói là thử xem, sao mà còn băn khoăn nhiều như vậy, muốn chúng ta đánh không lại nó đúng không?”

“. . . . . ”

Liêu Văn Kiệt trợn trắng mắt, người xưa có câu, thử xem thì sẽ chết, có thể tùy tiện thử sao!

Yến Xích Hà hừ lạnh một tiếng: “Nếu nó thật sự luyện thành, vậy coi như chúng ta không may, yêu ma này đã là thiên hạ vô

địch rồi, không ai làm gì được nó.”

“Hống hống hống ————”

Lúc hai người truyền âm, kiên nhẫn của con rết khổng lồ đã hao hết, nó rít gào phun lên cột lửa và khói độc, xúc tu leo lên sương mù, giống như giẫm trên đất bằng đánh về phía bọn họ.

“Ngươi trái ta phải, chém vào đầu nó!” Yến Xích Hà chấm dứt truyền âm, ngự kiếm thẳng hướng về phía con rết.

Chương 480: Ta ở dưới chân của ngươi 1 Liêu Văn Kiệt khẽ cắn môi, vứt phi kiếm dưới chân đi, tay cầm kiếm Thắng Tà đuổi theo Yến Xích Hà, thân hình đang ở giữa không trung vận khởi thuật ngự kiếm, đồng thời mạnh mẽ mở Quỷ thủ hồng dực ở sau lưng ra.

Oanh long long!!

Ánh lửa và khói độc bốc lên ngùn ngụt, làn sóng nhiệt cực nóng thiêu đốt cả nửa bầu trời, khói độc bao trùm khắp nơi, cuồn cuộn như nước chặn kín toàn bộ các lối ra vào.

Yến Xích Hà ngự kiếm bay lên, hấp dẫn sự chú ý của con rết khổng lồ, Liêu Văn Kiệt đánh ra một chưởng, thừa cơ lao xuống đánh vào thân dưới của nó.

“Hình thần như kiếm!”

Yến Xích Hà người kiếm hợp nhất, lao về phía sau đầu con rết khổng lồ, bàn tay cắt qua kiếm phong, lấy máu mở ra vô hạn kim quang.

“Kiếm hóa vạn thiên, thần kiếm Hiên Viên, khu yêu phục ma!”

Theo một tiếng hét lớn của hắn, kim quang ngay lập tức biến hóa thành hàng vạn hàng nghìn, một thanh kim quang thần kiếm

nhắm thẳng vào màn trời, xua tan hắc ám, chiếu sáng hơn nửa không trung của bầu trời đêm.

Phía dưới, Liêu Văn Kiệt cũng phất tay qua thân kiếm Thắng Tà, tà kiếm lây dính máu tươi của chủ nhân, ánh sáng đỏ càng tà thêm ba phần.

“Kiếm hóa vạn thiên, Thần kiếm Thắng Tà, khu yêu phục ma!”

Kiếm quang màu đỏ nằm ngang đại địa, ngâm mình trong hắc ám mờ mịt, nhuộm núi rừng đại địa thành một mảnh màu đỏ tươi.

Trời đất từ một phân thành hai, phân biệt rõ ràng, giữa hai màu vàng và đỏ, con rết khổng lồ màu đen uốn lượn chiếm cứ, phun ra nuốt vào ngọn lửa và khói độc, tức giận rít gào không ngừng. . . . . .

Hai thanh kiếm quang ngang trời giao nhau, ánh sáng vàng đường hoàng chính khí, rực cháy lộng lẫy, sánh sáng đỏ vô hạn tà khí, sát khí ẩn mà không phát.

Một dương một âm, một chính một tà, giống như giữa thiên địa treo một thanh đao chém yêu, trảm thẳng xuống con rết khổng lồ.

Kiếm khí sắc bén đánh úp lại, con rết khổng lồ tức khắc ý thức được mình đã trúng kế, ngẩng đầu rít gào một tiếng, điên cuồng phun ra khói độc bao vây thân hình, muốn dùng Chướng Nhãn pháp để thoát thân.

Thế nhưng mà Yến Xích Hà nắm bắt thời cơ tinh chuẩn, Liêu Văn Kiệt phụ trợ có tâm, phong kín đường lui trước sau, con rết khổng lồ chỉ có hai lựa chọn, bị chém đứt đầu, hoặc là bị chém thành hai đoạn.

Keng!!!

Thanh kiếm lớn màu vàng vững vàng đánh trúng phần khớp yếu ớt của con rết, một tiếng giòn vang, kiếm khí sắc bén chém vào bất phôi kim thân, bắn ra mảng lớn tia lửa.

Cự kiếm gào thét áp xuống, sức mạnh đè ép vào khoảng không, sức nặng cực lớn ép xuống khiến cho không khí như đông lại, rồi nhanh chóng dạt ra hai bên, đánh con rết khổng lồ rơi từ giữa không trung xuống.

Cùng lúc đó, đại kiếm màu đỏ cũng vừa vặn đến, từ một bên khác trảm xuống phần đốt trên thân con rết khổng lồ.

Ánh sáng đỏ phóng lên cao, màu đỏ đậm chói mắt, không khí cũng bị đè ép đến tận cùng, âm thanh nổ vang thật lớn chấn động trời đất.

Trong lúc nhất thời, hai màu vàng đỏ giao nhau, giống như một cơn lốc quét qua bốn phương tám hướng.

Liêu Văn Kiệt hợp ngón tay thành kiếm, thân hình mạnh mẽ căng chặt, một đòn kia Yến Xích Hà chủ công, hắn ở phía dưới vung kiếm phối hợp, tương đương với việc đồng thời thừa nhận sức mạnh của con rết khổng lồ và kiếm quang sắt bén mà Yến Xích Hà đánh xuống dưới.

Vốn là trình độ kiếm thuật kém một khoảng lớn, kiếm quang màu đỏ chỉ có khoảng trên trăm phi kiếm, không thể so được với đại kiếm kim quang ẩn chứa trăm ngàn uy lực, hơn nữa con rết khổng lồ nặng tựa vạn quân, trước mắt mơ hồ có xu thế không thể chống đỡ được.

“Lên!!”

Liêu Văn Kiệt hét lớn một tiếng, chống đỡ áp lực nặng nề từ phía trên hạ xuống, kiếm chỉ nâng lên, ánh sáng sắc bén thị huyết tăng vọt.

Răng rắc giòn vang một tiếng, kiếm chỉ của Liêu Văn Kiệt nâng lên rồi, nhưng đại kiếm màu đỏ tươi lại bị gãy ngang, vỡ thành kiếm khí li ti rải rác.

Ở phía trên, kim quang và gió lốc cuồng bạo rớt xuống, hắn thấy thế liền nhanh chóng chạy trốn, chỉ để lại con rết khổng lồ kêu rên một tiếng, bị đại kiếm màu vàng ném vào núi.

Ầm vang chấn động một mảng, núi rừng lại chịu nỗi khổ bị chà đạp một lần nữa, màu xanh um tùm không còn nữa, đất bị xới lên ba lớp, từng khe nứt như mạng nhện lan tràn ra khắp mọi nơi.

"Đáng ghét, lớp da cứng rắn của con yêu quái kia thật là khó phá."

Yến Xích Hà đứng ở giữa không trung, thổi râu trừng mắt một hồi, bởi vì chỉ có một bên râu, nên lúc thổi vô cùng khó chịu.

Liêu Văn Kiệt cầm kiếm bay đến, lơ lửng ở bên người Yến Xích Hà, lắc đầu nói: "Yến đại hiệp, kiếm ý của tôi so ra kém ông, vừa rồi. . . . . ."

"Không cần nhiều lời, đều là lỗi của ngươi, đêm nay hai ta hàng yêu không thành, lại bị yêu hàng, ta thành quỷ cũng sẽ không quên ngươi." Yến Xích Hà ngoài miệng nói như vậy, trong lòng lại nói thầm, mới nửa năm, thuật ngự kiếm của Liêu Văn Kiệt đã đột nhiên tăng mạnh tới loại trình độ này rồi, chỉ có thể nói là do gặp được kiếm thích hợp với mình.

Tà kiếm xứng yêu đạo, quả thật không sai!

"Muốn lên một lần nữa sao?" Liêu Văn Kiệt khẽ nhíu mày, tình thế nguy cấp, trực tiếp bỏ qua phân đoạn đấu võ mồm.

"Không cần, kiếm ý của ta cũng không cách nào phá vỡ kim thân của nó, thật là kỳ quái, mượn số mệnh của triều đình mà thôi, vậy mà lại có thể bị nó mượn nhiều như vậy, nó làm như thế nào

vậy chứ?" Yến Xích Hà nhíu mày, nghĩ muốn nát đầu cũng không nghĩ ra.

Bởi vì văn võ bá quan đều bị nó đục rỗng, triều đình ngoại trừ một số ít quan viên, còn lại đều là đồ tử đồ tôn của nó giả dạng.

Chương 481: Ta ở dưới chân của ngươi 2 Trong lòng Liêu Văn Kiệt cho ra đáp án chuẩn xác, đồng thời cũng tò mò, không biết vị Hoàng đế ở Kinh thành kia, có thể nào cũng chỉ còn là một bộ da người hay không.

Hẳn là sẽ không, nếu thật sự như thế, Từ Hàng Phổ Độ vừa chết, chẳng phải là thiên hạ sẽ lập tức đại loạn sao!

Đáng thương đáng tiếc, giết một con yêu quái vậy mà lại có thể khiến cho thiên hạ đại loạn. . . . . .

"Không nghĩ nữa, đợi ta vọt vào trong bụng nó, thử tìm cơ hội phá vỡ kim thân của nó từ bên trong, nếu như ta không đi ra, ngươi. . . . . ."

Yến Xích Hà ngưng trọng nói: "Không cầu ngươi phải đi vào tìm ta, nhưng thời điểm ước hẹn ba năm, tuyệt đối đừng nói cho Thập Nhi là ta đã chết."

"Yến đại hiệp, lưu lại núi xanh lo gì không có củi đốt, chúng ta quay về Lan Nhược Tự tu luyện vài năm, rồi trở ra diệt nó."

"Khi đó đã muộn!"

Yến Xích Hà híp hai mắt lại, giọng điệu kiên định nói: "Mặc dù ta lánh đời không ra ngoài, lười quản thế đạo tốt xấu, dù ở ngay trước mặt cũng chẳng quan tâm, nhưng mà cho dù trốn ở nơi núi sâu rừng thẳm, thì trái tim của ta cũng không thể yên tĩnh được."

Yến Xích Hà đã nhìn thấu nhân gian vô tình, nản lòng thoái chí ẩn vào rừng núi, nguyên tắc xử sự của ông cũng không còn nhiệt

huyết như lúc còn trẻ tuổi.

Trước mắt, ông không muốn xen vào việc của người khác, nhưng mà chuyện lại chủ động tới cửa, bất kể thế nào ông cũng đều phải quan tâm.

Không quan tâm, trong lòng sẽ không thoải mái!

“Hình thần như kiếm!”

Một tiếng quát chói tai qua đi, Yến Xích Hà hóa thành kim quang biến mất, lao thẳng xuống phía dưới bụi đất.

Liêu Văn Kiệt thở dài một tiếng, bên trong núi rừng, cái bóng dài màu đen nhấp nhô lên xuống trong tầm mắt của hắn, khói độc và lửa bốc lên hừng hực, bị gió lốc cuốn lên, ngay lập tức tăng vọt trăm mét.

Một lát sau, Yến Xích Hà bị khói độc bao vây, thân thể ngự kiếm hơi khựng lại một chút, con rết khổng lồ nhắm chuẩn cơ hội, mở cái mồm to như bồn máu ra, ngao ô một cái nuốt vào trong bụng.

Liêu Văn Kiệt: (— `? ? —)

Nếu không nhìn nhầm, là Yến Xích Hà chủ động vọt vào trong, lão đạo sĩ này bình thường sợ chết, nhưng nếu đã thật sự muốn hàng yêu phục ma, thì còn dám liều mạng hơn so với ai khác.

“Đã như vậy rồi, thì tôi cũng chơi với ông một chút.”

Liêu Văn Kiệt kìm nén lại nhiệt huyết sôi trào, thầm nghĩ chỉ nể mặt Yến Xích Hà một lần này thôi, lần sau tuyệt đối sẽ xoay người chui vào bụi cỏ.

“Kiếm hóa vạn thiên, vô danh vô tướng, nhật nguyệt tề quang!”

Từ xa nhìn thấy con rết khổng lồ đạp không mà đến, hắn tung kiếm Thắng Tà, mở Quỷ Thủ ở sau lưng ra để ổn định thân hình, tự bạo kiếm vũ màu đỏ dày đặc, bức ép con rết khổng lồ không thể tới gần.

Ý tưởng tốt lắm, nhưng suy cho cùng hắn cũng không phải là Yến Xích Hà, kiếm hóa vạn thiên số lượng không đủ, không ngăn được thế công của nó.

Ầm!!

Một chưởng chụp xuống, thân hình của con rết khổng lồ bị kiềm hãm, tiếng rống giận từ trên không trung truyền xuống, thân hình bị khảm vào núi rừng, bị chôn bên trong một cái dấu tay thật lớn.

Chỉ đến thế thôi, thuật ngự kiếm không phá được kim thân, Như Lai Thần Chưởng cũng chỉ có thể chặn lại hành động của nó, không có cách nào tiêu diệt nó.

“Kiếm hóa vạn thiên, vô danh vô tướng, nhật nguyệt tề quang!”

Hàng trăm kiếm quang màu đỏ như máu lại rơi xuống, nổ tung khiến nó rít gào liên tục, bò lên khỏi hố đất, ngửa đầu phun ra nuốt vào khói độc và lửa, sau đó. . . . . .

Ầm một tiếng, lại bị đập vào trong đất.

“Cái công pháp kim thân này cũng không biết là vị hòa thượng nào lưu lại, người học không thành, lại bị yêu quái học thành, đây không phải là càng thêm phiền sao. . . . . .” Liêu Văn Kiệt mắng thầm một tiếng, chỉ là khoảng cách quá xa, bằng không hắn sẽ mang nó đến hẻm núi Lạc Nhạn chơi thả diều cùng Bạch Vân tiểu hòa thượng, cậu đập một cái tôi đập một cái, kẹp nó ở chính giữa, không đập chết nó thì cũng có thể làm nó tức chết.

“Kiếm hóa vạn thiên, vô danh vô tướng, nhật nguyệt tề quang!”

“Ầm!”

Sau vài lần áp chế liên tục, Liêu Văn Kiệt có chút sốt ruột, Yến Xích Hà đã đi một hồi lâu rồi, vậy mà một chút động tĩnh cũng không có.

“Ngàn vạn lần đừng đi lạc qua cửa khác, nếu vậy thì thật đúng là chuyện lớn . . . . . .”

Miệng thì giễu cợt, nhưng trong lòng hắn lại gấp muốn chết, rõ ràng nhớ rõ trong nguyên tác Yến Xích Hà phá bất phôi kim thân của con rết bằng cách thi triển Vạn Kiếm Quyết ở trong bụng của nó.

Đã từng thành công, không lý gì lần này lại thất bại, trừ phi. . . . . .

Liêu Văn Kiệt mím môi, trừ phi là pháp lực của một người không đủ, trong nguyên tác, lúc Yến Xích Hà tiến vào bụng của con rết khổng lồ, bên trong còn có Tri Thu Nhất Diệp.

Hiểu rồi!

Liêu Văn Kiệt đột nhiên hiểu ra, vậy thì phải đi tìm Tri Thu Nhất Diệp, nhét anh ta vào miệng của con rết khổng lồ.

Kiếm quang màu đỏ gào thét, hướng thẳng về phương hướng Chính Khí sơn trang, phía sau tràn ngập bụi bặm cuồn cuộn, con rết khổng lồ theo sát phía sau, trong mắt tràn đầy oán hận, dáng vẻ dù phải đuổi tới chân trời góc biển cũng phải nuốt sống Liêu Văn Kiệt.

“Chết tiệt, thù oán gì mà lại ép sát như vậy chứ!”

Liêu Văn Kiệt khẽ cắn môi, cứ theo cái đà này, chờ hắn vọt tới Chính Khí sơn trang, tìm được Tri Thu Nhất Diệp, thì nó cũng đuổi tới rồi. Đến lúc đó, từ trên xuống dưới Chính Khí sơn trang, bao gồm hơn một trăm binh lính, sẽ không một ai chạy thoát được.

Chương 482: Ta ở dưới chân của ngươi 3 “Đã bảo các người cút hết đi, lại không cút, bây giờ thì xui xẻo rồi!”

Liêu Văn Kiệt tàn nhẫn, dừng kiếm quang lại, đột nhiên quay đầu phóng về phía con rết khổng lồ.

Các thần tiên ở trên nhìn cho rõ, hôm nay hắn vì người quên mình, thật đúng là một đạo sĩ chính phái.

“Rống rống rống ——— ách!”

Chương 483: Đạo sĩ pháp lực thấp kém lúc nào mới có thể đứng dậy 1

Con rết khổng lồ đang đuổi theo, đột nhiên trước mắt xuất hiện một mảng lớn sợi tơ màu đỏ, vèo một cái bắn vào miệng mình, theo bản năng nó liền phun ra ngon lửa đốt cháy tơ đỏ, sau đó vẻ mặt nó đơ ra, hình như đốt hơi quá.

Đợi cho ngọn lửa đốt sạch, nó liền sững sờ ở tại chỗ, vừa rồi hình như không để ý, ăn trúng cái gì đó rồi.

Có không nhỉ?

Trong bụng ngoại trừ Yến Xích Hà, hình như cũng không có mùi gì khác lạ.

Nếu không có, thì chắc là không có nuốt trúng đồ gì đó, đạo sĩ thúi phá Như Lai kim thân của nó, đánh nó quay về nguyên hình vẫn còn ở phụ cận.

“Hống hống hống!!”

Ngọn lửa và khói độc bốc lên, nó chạy vào trong núi rừng, điên cuồng tàn phá bụi cỏ và khe đá xung quanh, muốn tìm ra Liêu Văn Kiệt đang ẩn nấp.

. . . . . .

Trong bụng tối như mực, một cục tơ đỏ lăn vào bụng, sáu cái chân màu đỏ nhô ra, cục tơ đỏ này bò lên giống như nhện.

“Yến đại hiệp, ông ở đâu?”

“Nếu xong rồi thì mau chít lên một tiếng, tôi sẽ không đi qua nữa.”

“Ở, ở đây!” Trong bóng đêm, truyền đến âm thanh suy yếu của Yến Xích Hà.

“Ở đâu?”

“Ta ở dưới chân của ngươi. . . . . .”

“. . . . . .”

Con nhện màu đỏ dừng một chút, phía dưới bụng bắn ra tơ đỏ, sau một phen sờ soạng, túm một bóng người dính nhớp từ trong niêm mạt ruột lôi ra, thu vào trong bụng nhện.

Trong bóng đêm, hai bóng người bắt đầu nói chuyện với nhau.

“Chuyện gì vậy, không phải ông tiến vào tìm cửa đột phá sao, sao lại trở nên thảm như vậy?”

“Ta đã thử, yêu quái kia thật đúng là luyện đến mức lục phủ ngũ tạng đều cứng, ta thi triển thuật ngự kiếm cũng không có thể đánh vỡ, thân thể bị nhốt không có cách nào nhúc nhích, nếu ngươi đến muộn một nén nhang, thì ta đã tan ra rồi.”

Yến Xích Hà thở dài một tiếng, có chút ảo não: “Biết sớm như thế, thì nên chờ một chút, đêm mai là nhật thực, pháp lực của yêu quái kia chắc chắn sẽ suy yếu mạnh, khi đó ta còn có thể nắm chắc phá kim thân của nó.”

“Nói như vậy, xem như tôi đã cứu ông một mạng?”

Bên trong lời của Liêu Văn Kiệt mang theo một chút vui mừng, ân cứu mạng, muốn cái cung Phá Tà thì cũng không quá đáng đâu nhỉ!

“Hiện tại không phải lúc nói cái này, con rết này ruột thẳng, ngươi mau lăn đi, lăn ra hai ta có thể chạy đi.”

“. . . . . .”

“Thất thần làm gì, ngươi mau lăn đi!”

Yến Xích Hà đang nói, đại khái ý thức được cái gì, ho khan hai tiếng: “Không phải ta bảo ngươi lăn, mà là ta bảo ngươi làm cho cuộn tơ lăn, cho nên, thật ra thì vẫn là ngươi lăn!”

“Không cần, tôi có chết cũng không đi cửa đó.”

Liêu Văn Kiệt quả quyết cự tuyệt: “Nhỡ đâu tới cửa rồi, người ta không chịu mở cửa, có lẽ ông còn có thể dùng kiếm cạy cửa chui ra, còn tôi thì tuyệt đối làm không được, bởi vì tôi cần mặt mũi.”

“Chết đến nơi còn muốn mặt mũi, ta khuyên ngươi bớt làm giá, chúng ta cùng nhau chui, cam đoan không có người thứ 3 biết.”

Yến Xích Hà nhắc nhở nói: “Đừng do dự, cuộn tơ đỏ này trụ không được bao lâu, chờ nó hòa tan, còn muốn chạy sẽ không còn cơ hội ”

“Không sợ, tôi còn rất nhiều tơ. . . Rất nhiều. . . . . Tơ và tiền.”

Liêu Văn Kiệt nói xong, vỗ một cái thật mạnh lên đùi: “Đúng rồi, tiền, tôi có tiền, rất nhiều rất nhiều tiền!”

“Ngươi vỗ đùi ta làm gì?”

Yến Xích Hà giận dữ, sau đó hỏi: “Cái đó và tiền có liên quan gì, ngươi sẽ không cảm thấy con rết khổng lồ này thấy tiền sáng mắt. . . . . Từ từ, chẳng lẽ ngươi muốn. . . . . .”

“Đúng vậy, tôi dùng tơ hồng bao ông lại, ông cố nhịn một chút, hẳn là sẽ có chút đau!”

Liêu Văn Kiệt nhếch miệng cười, từ khi có mặt nạ Hắc Sơn, việc tu luyện huyết sắc niệm lực càng không cần cố kỵ nữa, trực tiếp liên kết với Tụ Bảo Bồn, nhiều tiền tới mức không thể nào hình dung nổi.

Dùng hào (thổ hào) để hình dung là còn coi thường hắn!

“Chờ đã. . . . . .”

Yến Xích Hà bối rối kêu, đáng tiếc đã chậm.

“Tiền có thể sai khiến quỷ, tài có thể thông thần!!!”

“Rầm, rầm, rầm!”

Tảng đá to lớn cuộn tròn, mặt đất rung chuyển ầm ầm, trời bụi mịt mù, con rết khổng lồ lao vào trong núi, điên cuồng tàn phá khắp núi rừng, chỉ muốn ngay lập tức tìm ra Liêu Văn Kiệt.

Sau khi không tìm thấy gì, nó thay đổi mục tiêu và lao về phía chính khí sơn trang, chuẩn bị bắt một vài con tin để uy hiếp, buộc Liêu Văn Kiệt phải xuất hiện.

Tuy rằng tà khí yêu đạo cao như vậy, nhưng dùng con tin để uy hiếp cũng không mấy hiệu quả, yêu đạo chưa chắc sẽ khuất phục, nhưng ngộ nhỡ, ngộ nhỡ lương tâm yêu đạo phát hiện ra rồi!

Nhìn thấy bóng dáng của chính khí sơn trang hiện ra, con rết khổng lồ rống lên một tiếng, trong ánh mắt hung dữ xẹt qua tia sát ý, ngay sau đó đôi mắt hung ác này đã thu lại trở nên vô cùng hoang mang.

Bụng hơi… Không, rất chướng, hơn nữa còn nặng quá, trông

như vô số chì thạch đang chất đống trong bụng.

“Rầm, rầm!”

Đang suy nghĩ thì cơn đau đớn ập đến, con rết khổng lồ hét lên một tiếng, thân hình to lớn rơi vào trong rừng, đau đớn đến mức lăn lộn trên mặt đất.

…

“Chẳng trách lại lợi hại như vậy, hóa ra là Yến Xích Hà tiếng tăm lẫy lừng!”

Yến Xích Hà ngự kiếm đến, cùng Liêu Văn Kiệt hợp sức đối phó với con rết khổng lồ, chiến trường càng đánh càng xa, Tri Thu Nhất Diệp nhìn thấy nơi xa thần tiên đang đánh nhau, muốn bước tới giúp đỡ, nhưng lại bị Tả Thiên Hộ ở bên cạnh ngăn cản, lôi lôi kéo kéo về chính khí sơn trang.

Đừng làm loạn, bốn phía kiếm khí trong chiến trường nơi xa, yêu khí tràn ngập, nhất thời một cự kiếm bay vút lên trời, làm náo loạn vô biên phong vân.

Hai người lần lượt quay đầu lại, khi đến chính khí sơn trang thì tình cờ nhìn thấy hai thanh kiếm khổng lồ xẹt ngang bầu trời, từng cái một kẹp con rết khổng lồ, đột ngột từ trên trời đánh xuống mặt đất.

Tri Thu Nhất Diệp nhìn thấy thì chảy nước miếng, tuy rằng anh ta là thuật sĩ, điểm thiên phú đều dồn vào phương diện chú thuật, kiếp này đã định sẵn chỉ có thể dùng thuật độn thổ, nhưng là một đạo sĩ lý tưởng, anh ta cũng muốn bay lượn hàng yêu trên bầu trời.

Lạp bất lạc phong là thứ yếu, anh ta không phải người nông cạn, bất kể là Đạo thuật gì, chỉ cần có thể hàng phục yêu ma, thì không phân biệt cao thấp.

Mấu chốt là mỗi lần độn địa, khuôn mặt tuấn tú của anh ta đều mặt mày xám xịt, gây ra một số hiểu lầm.

Trong sân lúc này, Ninh Thái Thần chỉ vào hai đạo kiếm quang ở phía xa, để cho mọi người không còn lo lắng nữa, vị đạo sĩ mới đến chính là người của anh ta, tên là Yến Xích Hà.

Nghe vậy, Tri Thu Nhất Diệp càng có tinh thần, sư phụ anh ta đã từng nói tên của Yến Xích Hà, cầm trong tay cổ thần binh, thuật ngự kiếm có một không hai trong thiên hạ, là một cao nhân ẩn sĩ.

“Ninh lão đệ, cậu và tiền bối Yến Xích Hà quen biết với nhau như nào vậy?”

“Nửa năm trước khi tôi đến huyện Quách Bắc, tình cờ bước vào chùa Lan Nhược trên núi, gặp được Yến đại hiệp và Thôi huynh hàng yêu phục ma ở đó, ở đó có một thụ yêu ngàn năm làm việc ác, hút máu nguyên dương huyết nhục, những người đi qua đấy khổ không thể tả được. Lần đầu tiên tôi gặp Thôi huynh, anh ấy đang cảm hóa hai nữ quỷ, trong đó có tên là Tiểu Thiện…”

Đầu năm này căn bản không có hoạt động vui chơi nào, nhất là đến buổi tối, đóng cửa phòng lại, người có vợ thì hì hục tạo người, người không có vợ…

Vì lượng kiến thức có hạn và không hiểu giải trí nên cả đêm chỉ trằn trọc lăn qua lăn lại, trằn trọc mãi không ngủ được.

Khi mọi người nghe câu chuyện do thư sinh kể lại, vẫn chỉ là chuyện của một tú bà và hoa lâu, trong lòng đột nhiên cao hứng.

Đến rồi đến rồi, đã biết những thư sinh này có học thức uyên bác, bề ngoài thì nghiêm túc, tự xưng là đọc sách thánh hiền, nhưng lại âm thầm lại viết mấy cuốn sách quái đản để bán lấy tiền.

Phì, đúng là không biết xấu hổ, viết nhiều một chút!

“Mau nói đi, Thôi đạo trưởng đã cảm hóa hai nữ quỷ như thế nào, ảnh hưởng đến hai nữ quỷ như thế nào? Có phải đã dốc sức làm, sử dụng tương kế tựu kế?”

“Đúng đấy đúng đấy, kể rõ một chút, lúc đó đã cảm hóa đến bước nào rồi?”

“…”

Các quan binh đang sốt ruột, Tri Thu Nhất Diệp chạy theo vò đầu bứt tai, mặc dù không hiểu mọi người đang nói gì nhưng anh ta vẫn muốn nghe.

“Các người hiểu lầm rồi, Thôi huynh không giỏi nữ sắc, hai nữ quỷ hâm mộ anh ấy nhưng đều bị từ chối. Tuy nhiên, tôi nghi ngờ Thôi huynh đối với cô gái Tiểu Thiện đó… Bức tranh mĩ nữ chưa từng rời khỏi người, còn đặc biệt viết một bài thơ… Thập lý Bình Hồ sương mãn thiên… ”

Nói đến đây, Ninh Thái Thần không khỏi liếc nhìn Phó Thanh Phong: “Kể ra cũng thật trùng hợp, tướng mạo của cô Thanh Phong và cô Tiểu Thiện trông giống hệt nhau, lần đầu tiên tôi gặp cô Thanh Phong, nếu không phải là thời gian không trùng khớp, tôi chắc chắn sẽ tưởng cô là truyền thế của cô Tiểu Thiện. ”

Phó Thanh Phong cau mày không nói lời nào, liên tục lẩm bẩm trong lòng: “Chích tiễn uyên ương bất tiễn tiên”, chân nhân ám đạo không lộ diện, kẻ tà môn như vậy thực ra lại có tài văn chương.

Chỉ là, tại sao trước đây chưa bao giờ nghe anh ta đề cập đến chuyện này? Là đang có điều băn khoăn trong lòng sao?

Hừm, đúng là người si tình!

Chương 484: Đạo sĩ pháp lực thấp kém lúc nào mới có thể đứng dậy 2 Nếu có tâm sự gì thì cứ nói ra, cô ta chưa chắc sẽ giúp

được, nhưng vẫn có thể tìm cách mà.

Bên cạnh đó, Phó Nguyệt Trì nhìn thấy khuôn mặt biến sắc của chị gái mình, bĩu môi, đó chỉ là một bài thơ chua chát, có gì hay ho chứ? Nghĩ linh tinh cái gì thế không biết!

“Về sau thì sao? Thụ yêu đầu hàng sao?”

Tri Thu Nhất Diệp cắt ngang trí nhớ của Ninh Thái Thần, câu chuyện khô khan thật vô nghĩa.

Nhất là câu “Chích tiễn uyên ương bất tiễn tiên” thì vô nghĩa quá, uyên ương có cái gì mà đáng phải ngưỡng mộ chứ, trông như vịt mà có thể làm thần tiên?

“À, Thôi huynh nói rằng anh ấy đã đưa Yến đại hiệp đến chùa Lan Nhược dưỡng thương, Thụ yêu trước đó đã bị diệt tận gốc rồi.”

“Dưỡng thương?”

Tri Thu Nhất Diệp hỏi một cách kỳ lạ: “Đây là loại yêu quái gì mà thực sự có thể làm tổn thương tiền bối Yến Xích Hà?”

“Hắc sơn lão yêu.”

“Hì hì, cái này thì tôi biết, là lão yêu quái ngàn năm tuổi, sư phụ tôi đã nói với tôi khi gặp tướng quỷ thuộc hạ của Hắc Sơn lão yêu, trốn càng xa càng tốt, tuyệt đối đừng phô trương thanh thế.”

Tri Thu Nhất Diệp hít một hơi, nói nhanh: “Lão yêu quái đó làm mưa làm gió trong âm gian, chiếm đoạt lấy Uổng Tử thành làm địa bàn riêng của mình, đến nay vẫn không có ai dám động chạm đến, là ma đầu lợi hại ai cũng biết đến.”

“Bây giờ thì không phải sợ nữa, Hắc Sơn lão yêu nửa năm trước đã bị hồn bay phách tán, bị Thôi huynh tiêu diệt rồi.”

“Không, không đời nào…”

“Ừm, hậu thuẫn của thụ yêu là Hắc sơn lão yêu, Thôi huynh và Yến đại hiệp đã hợp sức chiến đấu với chúng, địa điểm là ở hẻm núi Lạc Nhạn… Có vô số tướng quỷ âm binh, đánh từ trần gian đến âm gian… Thôi huynh đã dùng thuật dời núi lấp biển, trấn áp Uổng Tử thành, rồi sau đó một bàn tay đập bẹp Hắc Sơn lão yêu… Trước khi chết bị lôi xuống âm gian, lúc đó tôi cứ tưởng ông ta đã chết. ”

“…”

Tri Thu Nhất Diệp há hốc mồm, hóa ra nhân vật lợi hại không chỉ có mình Yến Xích Hà, chẳng trách khi hai người này hợp sức lại với nhau để hàng phục yêu ma, tình cảm là ngưu tầm ngưu mã tầm mã.

Ngoài ra, khi anh ta ở với một nhân vật lớn lợi hại như vậy trong hai ngày, lại có mắt không tròng, không phát hiện ra đối phương lại là cao nhân tuyệt thế.

Nghĩ đến đây, Tri Thu Nhất Diệp nhìn Ninh Thái Thần một cái đầy ghen tị, chỉ cần nghe tả lại là có thể tưởng tượng ra trận chiến kinh thiên động địa, anh ta rất muốn xem trận chiến ngay tại hiện trường.

Rầm! Rầm!

Rừng núi phía xa rung chuyển, tiếng rung động càng ngày càng gần, Tri Thu Nhất Diệp nhanh chóng quay người lại, nhìn thấy yêu khí cuộn bụi đất xông lên trời, kêu to: “Không hay rồi, yêu quái đó đã xông tới, tôi sẽ mở địa đạo cho các người, các người mau rời đi, tôi sẽ ở phía sau cản lại. ”

“Không được, với thủ đoạn của Thôi huynh và Yến đại hiệp còn hết cách với con yêu quái này, chẳng lẽ nó còn lợi hại hơn Hắc

Sơn lão yêu ư?" Ninh Thái Thần không tin.

"Bây giờ không phải là lúc thắc mắc nữa, mau đi đi, nếu đi chậm thì không kịp đâu!"

Tri Thu Nhất Diệp mặc niệm pháp quyết 'Phong hỏa lôi điện', thúc giục pháp lực toàn thân, mồ hôi đổ đầy trán, anh ta dùng lực quá mạnh nên đã ho ra một ngụm máu.

Giữa sân lộ ra một kẽ đứt, tối đen như mực không biết dẫn tới nơi nào.

"Mau đi, tôi sẽ đóng cửa thông đạo, ít nhất có thể kéo dài thêm thời gian một lúc, đảm bảo mọi người sẽ không bị yêu quái vật đuổi theo."

Một đám quan binh nghe xong xông vào kẽ nứt đấy, Tả Thiên Hộ tiến lên phía trước hai bước, mang theo một con đao thép nói: "Pháp sư Tri Thu, nếu chúng tôi đi hết thì anh phải làm sao, chỉ dựa vào một mình anh sợ rằng không phải là đối thử của yêu quái đó, chi bằng tôi ở lại cùng anh kéo dài thêm thời gian."

"Đừng nói những lời ngốc nghếch đó nữa, tôi rất lợi hại, chỉ là các người cứ ở đây làm vướng tay tôi, làm tôi không dám dùng hết toàn lực."

"Vừa rồi anh cũng nói như vậy…"

"Gầm!"

Tiếng rống làm gián đoạn sự thật mà Tả Thiên Hộ đang định nói, anh ta rút đao bày ra tư thế, nghĩ rằng con rết khổng lồ đang tăng tốc và lao tới, anh ta không muốn để chúng chạy thoát, nhưng cũng không nghĩ rằng con rết khổng lồ không biết đã uống nhầm thuốc gì, liều mạng lăn lộn trong núi, không ngừng kêu gào.

"Pháp sư Tri Thu, tình hình có vẻ không đúng lắm."

“Bất luận có đúng hay không, các người đi trước đi, pháp thuật này tiêu hao quá nhiều năng lượng, tôi không thể kiên trì được lâu.”

Tri Thu Nhất Diệp nghiến răng nghiến lợi, nhìn chằm chằm vào phía xa gào thét rồi lăn lộn, sau đó con rết khổng lồ bò lên giữa không trung, sau đó, anh ta cũng phát hiện ra có gì đó không ổn.

Giữa không trung, vài khúc giữa thân con rết khổng lồ đột nhiên trương phồng lên, nở ra giống như hình cầu, sau tiếng hét thất thanh là một tiếng nổ lớn chấn động trời đất.

Rầm rầm!

Quả cầu nổ tung, vô số hạt mưa ánh vàng từ trên cao rơi xuống, cơ thể con rết khổng lồ bị vỡ thành hai mảnh, vài đoạn thân cứng bị nổ thành thịt vụn, bay lên trên máu đen trộn lẫn với nhau.

“Pháp sư Tri Thu, con yêu quái đó đã chết?”

Tả Thiên Hộ vui mừng khôn xiết, vội vàng kéo lấy Tri Thu Nhất Diệp: “Thật tốt quá, anh cố gắng kiên trì một lúc, đừng ngừng thi triển pháp thuật, tôi sẽ bảo đám binh sĩ mau trở lại.”

Tri Thu Nhất Diệp: “...”

Tức chết đi được!

Dốc hết sức để ứng phó lên người yêu quái mà không bị đau hay ngứa thì thôi, nhưng đây ngay cả mở một cách cửa để cho mọi người cơ hội chạy thoát cũng không cho, những đạo sĩ pháp lực thấp kém như bọn họ lúc nào mới có thể đứng dậy đây!

…

“Gầm!”

Chương 485: Thôi huynh, tôi nghĩ thông suốt rồi 1 Bách túc chi trùng, đến chết cũng không hề cứng ngắc, hai bên núi Kim Tiền, hai thân con rết khổng lồ nhảy nhót, lăn lộn trên những tảng đá và cây cối xung quanh, sức sống khoa trương đến kinh người.

Trên núi Tiền, hai bóng người đang nằm sấp trông nhếch nhác, Liêu Văn Kiệt sờ vào xương sườn trái, giơ tay đắp lên một quả bóng nước.

Mặc dù có hồng tuyến làm hòa hoãn, một hàng xương sườn bị đống đồng tiền điên cuồng đè gãy, cũng may thuật xuân phong hóa vũ có chút thành tựu, nếu không hắn không biết chữa trị thương thế nào.

À, đúng rồi, hắn vẫn còn một nửa viên tiểu hoàn dương đan.

“Yến đại hiệp, ông không sao chứ?”

Liêu Văn Kiệt quay người lại, thấy Yến Xích Hà đang ôm đầu gối trái của mình, cúi đầu cong người trên mặt đất, ông ta đau đến mức kêu không ra tiếng.

“Là tôi hỏi nhiều rồi, nhìn dáng vẻ của Yến đại hiệp, chắc không sao đâu.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, tiếp tục chuyển vân xuân phong hóa vũ chữa trị vết thương, đột nhiên phát hiện nửa thân thể bên trên của con rết khổng lồ đã xuyên vào trong tảng đá, hắn đánh lên người Yến Xích Hà: “Không sao thì mau đuổi theo, để con rết khổng lồ chạy mất thì không lường trước được hậu họa về sau.”

“Đuổi, đuổi cái rắm…”

Khuôn mặt của Yến Xích Hà méo mó vì đau đớn, ông ta nói dứt khoát: “Chưa kể tôi còn bị gãy xương chân nữa, có muốn đuổi

theo cũng không bắt được, là tôi cố tình để nó chạy mất.”

“???”

Lưu Văn Kiệt lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, ý của ông là, lão đạo sĩ, ông xem trọng sư thái sao?

“Con rết khổng lồ này đạo hạnh cao thâm, chí ít cũng đã luyện mấy ngàn năm, ắt có nhiều con cháu, nếu để nó về tổ thì có thể bắt được hết.” Yến Xích Hà thở hổn hển.

Liêu Văn Kiệt nghe xong cũng gật đầu, đúng là như vậy, đồ đệ đồ tôn của Tử Hàng Phổ Độ cũng rất nhiều, nếu thả nó đi không quản, không chừng vài trăm hay vài nghìn năm sau, lại xuất hiện thêm một đám quái vật học tỷ, học muội rết yêu.

Trên núi Kim, Yến Xích Hà đang hưởng thụ trị liệu xuân phong hóa vũ, sau khi hừ hừ vài tiếng, bỗng nhiên chợt nhớ ra có điều gì đó không đúng: “Tên nhóc thối, cậu có pháp thuật trị bệnh, sao trước đây chưa nghe thấy cậu nhắc đến chuyện này?”

Sáu tháng trước bị thương nặng, ông ta phải chống nạng nửa năm, sau một thời gian dài như vậy, ông ta không hề nghe thấy Liêu Văn Kiệt nhắc đến môn pháp thuật này, nửa lời cũng không nói.

“Môn đạo thuật này trước đây chỉ giúp an thần và khiến giấc ngủ sâu hơn, miễn cưỡng có chút tác dụng, gần đây mới hiểu được, đột phá bình cảnh, vừa rồi mới có thể trị thương.” Liêu Văn Kiệt không hề hoang mang đáp lại.

“…”

“Yến đại hiệp, sao ông lại nhìn tôi với ánh mắt như vậy, chẳng lẽ ông nghi ngờ tôi nói dối ông, cố ý để ông chống nạng, cố ý nhìn ông không cẩn thận tè vào quần sao?”

Liêu Văn Kiệt trừng mắt, không thể tưởng tượng nổi đáp: “Có sao nói vậy, chút giao tình giữa chúng ta mà ông lại có suy nghĩ như vậy, đúng là tiểu nhân.”

“Đừng nói nhảm nữa, mau chóng chữa lành chân cho tôi.”

“Có chữa, vẫn đang chữa đây!”

Liêu Văn Kiệt bĩu môi, đúng vậy, hắn chính là cố tình làm vậy.

Lý do rất đơn giản, nếu Yến đại hiệp còn đang nhảy tung tăng, liệu ông ta có an âm ngồi xuống đây và dạy thuật ngự kiếm cho hắn không?

Dùng chân nghĩ cũng biết, trừ khi Yến Xích Hà say rượu, lầm tưởng coi hắn là Thập Nhi, nếu không căn bản đó là không thể.

Liêu Văn Kiệt không cảm thấy thua thiệt, thậm chí còn coi đó là điều hiển nhiên, chính Yến Xích Hà đã hành sự trước, vậy nên hắn mới phải dùng một chút kế sách nhỏ.

Vì vậy, chung quy lại, tất cả là lỗi của Yến Xích Hà.

Một lúc sau, Yến Xích Hà đứng dậy đá chân, nắm lấy một nắm tiền nhét vào trong lòng mình, rồi lại nắm lấy một nắm nữa, như thể nắm thêm hai tay nữa là có thể chuyển núi Kim đi.

Tiền có thể xua đuổi ma quỷ, tài có thể thông thần!

Yến Xích Hà đã quen với việc nhìn thiện ác của lòng người, ông ta tin điều đó từ rất lâu rồi, tiền bạc không chỉ thông thần xua đuổi được ma quỷ mà còn khiến con người nhập ma, sau khi quen biết Lưu Văn Kiệt, ông ta mới phát hiện câu nói này rất có dụng ý.

Đầu tiên, Uổng Tử thành của Hắc Sơn lão yêu, sau đó đã tu thành Từ Hàng Phổ Độ thần thông bất phôi kim thân, đều nuốt hận dưới thủ đoạn này, còn hữu dụng hơn những cái đạo thuật gì

gì đó.

Trước kia ông ta không có nhiều hứng thú, hiện tại muốn làm kiếm Kim Tiền cho vui, coi như là một cái may mắn, cầu mọi việc suôn sẻ.

Với vài đồng tiền trong túi, Yến Xích Hà rút thanh kiếm lớn của mình và nhìn vào địa động nơi con rết khổng lồ đã trốn thoát: "Tôi đã đuổi theo nó và quan sát tình hình, con yêu quái đóng giả làm người hộ quốc pháp trượng đi lừa dối mọi người, liên tục không bị phát hiện cho đến khi cậu càng tà môn mới bị lộ tẩy, có vẻ đạo hạnh của nó cũng thâm hậu mà đầu óc cũng lợi hại thuộc hàng bậc nhất trong số các yêu quái. "

Liêu Văn Kiệt: "…"

Không hổ danh là Yến Xích Hà, lúc khen người khác cũng không quên chà đạp lên.

"Diễn kịch cũng phải diễn cho tròn vai, tôi đuổi theo hù dọa nó hai lần, cũng để nó bình tĩnh lại chạy về sào huyệt phục hồi vết thương."

"Chi bằng cùng đi."

"Không cần, hai người chúng ta lại để nó chạy thoát rồi, nhất định sẽ làm cho nó sinh nghi, cậu giả bộ bị thương, mình tôi đi là đủ rồi."

Chương 486: Thôi huynh, tôi nghĩ thông suốt rồi 2 Sau đó, Yến Xích Hà cưỡi phi kiếm xông vào cửa hang động, lần theo yêu khí và những dấu vết ông ta để lại bên trong con rết khổng lồ, đuổi đến nơi nó đang ẩn náu.

Khi ông ta rời đi, Liêu Văn Kiệt thở phào nhẹ nhõm, con rết khổng lồ đã bị bẻ gãy ngang người và không rõ nó đã chết hay chưa, nhưng thần thông bảo mệnh "bất phôi kim thân" đã hoàn

toàn bị loại bỏ, không còn đáng sợ nữa, đừng nói chỉ mình Yến Xích Hà đến đó, nếu đổi thành Tri Thu Nhất Diệp…

Chà, lần này Tri Thu Nhất Diệp không sợ bị nuốt chửng, chạy hai bước vào bụng con rết khổng lồ là có thể thoát ra được.

Nghĩ đến điều này, Liêu Văn Kiệt đã ném kiếm thẳng tà, kiếm hóa vạn thiên đối với đoạn nửa thân dưới tàn phế của con rết khổng lồ điên cuồng đánh túi bụi.

Không ngoài dự đoán, thần thông bị phá vỡ, nửa xác chết này chỉ là cứng hơn một chút, kém xa sức mạnh kim cang bất hoại trước đó.

“Bị đứt thành hai khúc thì không thể nấu rượu được, cho dù có thể, ông ta có thể tìm được đâu cái hũ rượu có thể chứa được Từ Hàng Phổ Độ chứ?” Liêu Văn Kiệt lẩm bẩm, cho đến khi đoạn thân dưới nổ tung thành từng mảnh mới dừng lại.

Rầm rầm!

Núi Kim từ từ biến mất, Liêu Văn Kiệt đứng giữa đống hoang tàn của núi rừng, bất lực nhìn những đồng tiền vương vãi xung quanh.

Lần này dùng tiền đập Từ Hàng Phổ Độ, không giống như lần trước đập Uổng Tử thành, đồng tiền phát nổ trong bụng con rết, bởi vì áp lực, hiện trường giống như nổ bắn pháo hoa, đồng tiền từng mảng lớn bắn tung tóe tứ phương tám hướng.

Thu hồi quá tốn thời gian, không thu hồi thì lại làm lợi cho người khác, trong lòng hắn cảm thấy có chút không vui.

“Thôi huynh! Thôi huynh!”

Nghe thấy tiếng gọi bên tai, Liêu Văn Kiệt quay đầu lại nhìn, ngọn đuốc đã được thắp lên trong rừng, Tri Thu Nhất Diệp và Tả

Thiên Hộ đã mở đường, theo sau là chị em nhà họ Phó, Ninh Thái Thần và những người khác, cùng Tiêu binh giáp, ất bính, đinh, số lượng người vượt quá giới hạn trên cả trăm người.

Tuyệt vời, nhân công đến rồi.

…

Trong rừng núi, một đoàn người cầm đuốc nhặt tiền, ai ai cũng nhiệt tình.

Thôi đạo trưởng cho biết theo số lượng xu, ba người nhặt được nhiều nhất đêm nay đều có những món quà thần bí ở các mức độ khác nhau.

Thôi đạo trưởng không cho biết món quà cụ thể là gì, nếu nói ra thì chẳng còn gì bất ngờ nữa, cũng không đủ thần bí.

Mọi người đều cho là có lý, bọn họ không sợ Thôi đạo trưởng lừa bịp, bọn họ đã tận mắt chứng kiến thần tiên sống bay trên trời hàng yêu sao có thể lừa dối bọn họ?

Điều đó chắc chắn không thể!

Ra sức làm!

“Thôi huynh, lần trước anh và tôi cùng nhắc đến thuật ngự kiếm, tôi đột nhiên nghĩ thông suốt rồi.”

Liêu Văn Kiệt khoanh chân ngồi tại chỗ, bên cạnh là Tri Thu Nhất Diệp đang xoa tay, xa hơn nữa là chỗ đăng ký, có một hàng dài, Tả Thiên Hộ đã ghi rõ số lượng tiền vàng, Ninh Thái Thần, Phó Thiên Cừu cầm giấy bút phụ trách ghi chép.

Ba người này không hứng thú với món quà bí ẩn. Tả Thiên Hộ và Phó Thiên Cừu quá lười để tranh đấu với những người phía dưới. Ninh Thái Thần và Liêu Văn Kiệt đã quá quen thuộc với

nhau, biết rằng cái gọi là bất ngờ nói trắng ra là chả có gì bất ngờ cả, vì vậy họ không tham gia.

Những người có giá trị lợi dụng, Liêu Văn Kiệt sẽ không để cho bọn họ nhàn rỗi, vì vậy hắn đã nhờ ba người giúp đỡ với tư cách là trọng tài trong trận so tài này.

Ơn cứu mạng, không cần bán con gái, không cần phải làm trâu làm ngựa, chỉ cần giúp ghi số lượng vào cũng không quá đáng, đúng không?

Biết Tri Thu Nhất Diệp cũng không có hứng thú với món quà thần bí, cho dù món quà lớn đến đâu, cũng không thể so sánh được với Liêu Văn Kiệt và Yến Xích Hà ở trong lòng anh ta.

Hai người này đã hợp lực tiêu diệt Hắc Sơn lão yêu nửa năm trước, đêm nay bọn họ đã hàng phục hộ quốc pháp trượng không ai bì nổi, bọn họ đơn giản chỉ là cấp bậc được mọi người thần tượng trong tu đạo, thay vì cố gắng nhặt tiền thì chi bằng đi lĩnh giáo vài chiêu, đây là điều mà những người thông minh nên làm.

“Ồ, rốt cuộc cậu cũng nghĩ thông rồi sao?”

“Đúng vậy, trước đây tôi đã sai, tôi có một chút thành ý bày tỏ tấm lòng.” Tri Thu Nhất Diệp lấy ra một tờ giấy màu vàng từ trong người ra và đưa cho Liêu Văn Kiệt.

“Đây là…”

Liêu Văn Kiệt mở nó ra và thấy trên tờ giấy màu vàng có viết những thủ thuật tự Tri Thu Nhất Diệp sáng tạo ra, về cách sử dụng chu sa thay vì tâm huyết đầu ngón tay.

Người qua đường thuần khiết, lời nói có lương tâm, đồ tốt, người sợ đau đều hiểu.

“Tôi cần thứ này làm gì, tôi không sợ đau, hơn nữa dùng chu

sa thay thế, uy lực thi thuật sẽ kém xa so với tâm huyết, cậu cầm về đi!" Liêu Văn Kiệt lắc đầu, đặt tờ giấy vàng vào tay Tri Thu Nhất Diệp với vẻ mặt ghét bỏ.

"Không phải chứ, anh đã nhìn thấy tất cả…"

"Tôi đã nhìn thấy nó, nhưng tôi không nhớ nó!"

Tri Thu Nhất Diệp: ???

Giang hồ hiểm ác, lòng người khó đoán, sư phụ thật sự không lừa anh ta.

"Tri Thu lão đệ, tôi biết cậu là một người có nguyên tắc, nhưng không phải ai cũng vậy!"

Liêu Văn Kiệt nói: "Cậu muốn học thuật ngự kiếm, điều này cho thấy cậu là người có lòng cầu tiến, đó là chuyện tốt, tôi tán đồng cả hai tay. Tôi không dối trên lừa dưới, bằng giá trao đổi, cậu mang thuật độn thổ đến đây, tôi dạy cậu dùng kiếm làm sao có thể đi tới đi lui trên bầu trời."

"Cái này…"

Chương 487: Thôi huynh, tôi nghĩ thông suốt rồi 3 Tri Thu Nhất Diệp rũ mắt, tự nhận mình rất ham thuật kiếm, nhưng nếu điều kiện tiên quyết là đánh đổi những gì đã học được thì không thể.

"Thôi huynh, anh hiểu lầm rồi, tôi không muốn học thuật ngự kiếm, ý tôi là… Tôi ngưỡng mộ tiền bối Yến Xích Hà từ lâu, muốn nhờ anh tiến cử một chút."

Liêu Văn Kiệt quá gian xảo, Tri Thu Nhất Diệp quyết định để ý đến Yến Xích Hà, dù sao thì ông ta cũng là một cao nhân tiền bối nổi tiếng từ lâu, ông ta chắc chắn sẽ vui mừng chỉ bảo cho một hậu bối thông minh ham học, tướng mạo anh tuấn, hơn nữa còn

rất xuất sắc như anh ta đây.

“Được thôi, thuật độn thổ.”

“Không phải chứ, chỉ nói vài câu, mà cũng cần thuật độn thổ sao?”

“Nếu không được thì thuật định thân, nể mặt cậu tôi sẽ chịu thiệt một chút vậy.”

“Vậy thì anh không cần phải chịu thiệt nữa đâu, đợi chút nữa tôi sẽ tự mình làm.” Tri Thu Nhất Diệp liên tục lắc đầu, quay người đi về phía sâu trong rừng, đằng kia có một cây non cần hỗ trợ.

“Lão đệ, gặp Yến Xích Hà xong thì cậu sẽ thấy, nói chuyện cùng tôi vẫn dễ nhất.”

Liêu Văn Kiệt cười khúc khích, Yến Xích Hà rất khó chơi, muốn lấy được lợi từ ông ta thì đúng là nằm mơ.

Đang suy nghĩ, Phó Nguyệt Trì- người đang nhặt tiền suốt quãng đường, kêu lên một tiếng, cô ta bị trẹo mắt cá chân, sau đó ngã về phía hắn, hắn đang khoanh chân ngồi cố định ở đó, không có cách nào di chuyển hay tránh đi.

Một đường màu đỏ bật ra từ bên chân, hóa thành bốn cánh tay, đẩy thân thể của Liêu Văn Kiệt tránh sang một bên, để một mình Phó Nguyệt Trì ngã tại chỗ đó.

Đây không phải là trực nam, mà gọi là thận trọng.

Tục ngữ có câu, cô nam quả nữ, tất có ức mất.

Con trai hãy luôn chú ý bảo vệ bản thân khi ra ngoài, nhất là trên con đường luyện tâm, bất cẩn một chút là sẽ trở nên vạn kiếp bất phục, giống như ong bướm này càng phải tránh thật xa.

“A, cô Nguyệt Trì, cô bò ở đây làm gì thế?”

“Tôi… Tôi bị trẹo mắt cá chân.” Miệng Phó Nguyệt Trì giật giật, vừa rồi chỉ là đang diễn thôi, nhưng lần này thì bị trẹo thật rồi.

“Vết thương nhỏ, trị một chút là được.”

“…”

Phó Nguyệt Trì nghiến răng một hồi, không cam lòng, lảo đảo đứng lên muốn ngã lần nữa, nhưng vừa đứng dậy đã bị Phó Thanh Phong nhanh tay đỡ lấy.

“Nguyệt Trì, cẩn thận, lúc nào cũng tay chân vụng về, một người to xác như vậy, suốt ngày như một đứa trẻ vậy.” Phó Thanh Phong liếc nhìn Liêu Văn Kiệt đang bất động, kéo Phó Nguyệt Trì đang bĩu môi sang một bên.

“Chị ơi, sao chị không nhặt tiền, kéo em làm gì?”

“Chị đã thương lượng với đám gia đinh, tất cả số tiền họ nhặt được sẽ đứng tên chị.”

“Chị, như vậy là gian lận đó!”

Phó Nguyệt Trì trừng mắt nhìn, trong lòng có chút ảo não, cách làm đơn giản và hiệu quả như vậy mà cô ta không nghĩ ra.

“Họ nhặt được tiền, ném dưới chân chị coi như không cần nữa, sau đó lại bị chị nhặt lên, hợp tình hợp lý, sao có thể gọi là gian lận được!”

“Chị, em đến trước.”

“Em gái đừng nói những điều ngớ ngẩn, là cô Tiểu Thiện đến trước.”

Phó Thanh Phong, xoa má mình, thật trùng hợp, cô ta và Tiểu Thiện có cùng một thẻ số, vừa hay vào chung một đội.

“Vậy không giống nhau, em không có tư lợi, tất cả là vì cha!”

“Chị cũng vậy!”

“…”

…

Hai giờ sau, trò chơi giao hữu nhặt tiền sôi nổi kết thúc. Là người tổ chức, Liêu Văn Kiệt đã lấy ra sáu chiếc bùa hộ mệnh và trao chúng cho ba người đứng đầu nhặt được nhiều tiền nhất như một món quà bí ẩn.

Giá ban đầu là 20.000 tệ một chiếc, trong thời đại yêu ma hoành hành này, giá khởi điểm ít nhất cũng phải 100.000 lượng bạc, một mình hắn đã lấy ra sáu chiếc, Liêu Văn Kiệt đã bị mình làm cho cảm động rồi.

Thực sự không có nhiều nhà tổ chức có lương tâm như hắn, mọi người nên trân trọng.

Các quan binh thứ hai và thứ ba buộc phải lấy đi hai lá bùa và một lá bùa hộ mệnh, nét mặt hoài nghi nhân sinh, nói xong tiên duyên ở đâu? Nói xong được thần tiên sống chọn trúng, từ đó được thu nhận vào môn hạ, được học thượng thừa tiên thuật, phú quý ở trên mình, mỹ nữ như mây ở chỗ nào?

“Thôi đạo trưởng, tôi không muốn bùa hộ mệnh, tôi muốn tận mắt xem bức tranh mĩ nữ của cô Tiểu Thiện để lại.” Phù Thanh Phong trực tiếp từ chối ba lá bùa hộ mệnh.

“Được thôi, đây là…”

Liêu Văn Kiệt đang định lấy một bức tranh mĩ nữ từ trong ô,

chợt hiểu ra điều gì đó, hừ lạnh một tiếng: “Xin lỗi, bức họa đã bị phong ấn, chỉ có bùa hộ mệnh, có cần hay không.”

Hắn lẩm bẩm trong lòng, Từ Hàng Phổ Độ gần đất xa trời, chỉ còn một vết cắt cuối cùng, con đường luyện tâm thứ hai sẽ kết thúc. Đối mặt với nữ nhân đang thăm dò này, huống chi là Phó Thanh Phong, cho dù là hai chị em họ hợp sức dùng sắc đẹp dụ dỗ, hắn cũng sẽ không chớp mắt lấy một cái.

Phó Thanh Phong gật đầu, nhận lấy ba lá bùa hộ mệnh, nhà có ba người vừa hay mỗi người một cái.

Không nhìn thấy bức họa, cũng không phải là chuyện to tát, nghe giọng điệu của Liêu Văn Kiệt, Phó Thanh Phong có thể khẳng định rằng Ninh Thái Thần không nói dối, Liêu Văn Kiệt coi bức tranh mĩ nữ như một bảo vật và mang nó theo bên mình.

Người si tình, đúng là có thật!

Rạng sáng, một con ngựa phi nhanh chóng lao tới chân núi.

Yến Xích Hà thay đổi phi kiếm, bay thẳng đến Chính Khí sơn trang, lăng không thu kiếm hạ xuống sân trong.

Xung quanh, bọn quan binh trong mắt toàn bộ là sợ hãi, có lòng muốn cố ý tạo quan hệ với vị thế ngoại cao nhân này, nhưng thấy người này tướng mạo hung ác, nhao nhao do dự không dám tiến lên trước.

Đợi Yến Xích Hà đi vào trong nhà, bọn quan binh lắc đầu liên tục, tự nhủ không có tiên duyên. Cũng may vấn đề không lớn, đã thấy được bóng dáng thần tiên sống, siêu nhiên bất phàm, không giống khuôn mẫu, vô cùng có khí khái Tiên gia, về sau liền cứ theo như vậy.

Chương 488: Tặng một tiền đồ như gấm 1 “Yến đại hiệp, tìm thấy hang ổ của Từ Hàng Phổ Độ rồi?”

“Ừm, sớm hôm qua thuận lợi làm mất dấu, đến nửa đêm tìm được hang ổ của nó, không ngoài dự đoán của ta, một ổ toàn rết.” Yến Xích Hà mặt lạnh lùng.

Mất dấu trong miệng ông ta, là để Từ Hàng Phổ Độ cho là ông ta mất dấu, lão giang hồ mà, làm việc chính là rất đáng tin cậy.

“Vị trí cụ thể là ở đâu?”

“Cách đó khoảng bốn mươi dặm về phía bắc, tại hoang sơn dã lĩnh ở giữa có một tòa đại điện Từ Hàng…” Yến Xích Hà nói rõ tình huống, trong lúc ông ta nói chuyện, Tả Thiên Hộ cùng Phó Thiên Cừu nhao nhao vểnh lỗ tai lên.

Theo lý thuyết, giờ phút này Tả Thiên Hộ hẳn là đang áp giải Phó Thiên Cừu tiếp tục trên đường lên kinh, có thể do tối hôm qua động tĩnh thực tế quá lớn, quan binh cùng tù nhân sau khi thương lượng, tù nhân đưa ra quyết định, chờ hai vị đạo sĩ tiêu diệt yêu quái, trên đường an toàn rồi mới đi cũng không muộn.

“Lại nói đến ngươi có thể không tin, nhưng ta ở trên đại điện Từ Hàng hìn thấy triều đình văn võ quan viên, số lượng còn không ít…”

Yến Xích Hà chau mày, lạnh lùng nói: “Những quan viên này chỉ còn một tấm da người, từng cái bên trong chứa đầy yêu khí, nội tại tất cả đều là các loại rết to to nhỏ nhỏ.”

Văn võ bá quan hiện tại là ai, Yến Xích Hà không nhận ra người nào, nhưng có thể do ông ta từng làm quan qua, cho nên đối với phục sức dành cho quan viên lại hiểu biết, quan văn phi cầm, quan võ thú chạy, sẽ không nhìn nhầm.

Vị đạo trưởng này, ngươi nói đại điện Từ Hàng có văn võ bá quan, còn bị yêu quái thay xà đổi cột, sẽ không là thật chứ?” Phó Thiên Cừu run một cái, run rẩy tiến lên, Tả Thiên Hộ bên cạnh đi

theo mặt mũi tràn đầy khẩn trương.

“Ngươi là ai?”

Yến Xích Hà liếc nhìn Tả Thiên Hộ từ trên xuống dưới.

“Tại hạ phạm quan Lễ bộ Thượng thư Phó Thiên Cừu, nghe lời nói của đạo trưởng vô cùng bất ngờ, thực khó tin tưởng, còn mời đạo trưởng nói rõ thực hư.” Phó Thiên Cừu chắp tay tay thở dài, thái độ cực kì cung kính.

“Sẽ không sai, thị lực ta rất tốt, nói là yêu quái thì chính là yêu quái.”

Yến Xích Hà gật gật đầu, ngữ khí có chút lãnh đạm, ông ta đối với triều đình đã sớm chết tâm, đừng nói là một Lễ bộ Thượng thư phạm tội, ngay cả là Hoàng đế đến ông ta cũng không hứng thú phản ứng.

“Đạo trưởng, phạm quan có một yêu cầu quá đáng, hi vọng thời điểm hai vị hàng yêu trừ ma, có thể mang theo quan binh bọn ta cùng tới, ta muốn cùng Tả Thiên Hộ đi tới xác nhận thực hư.”

Phó Thiên Cừu nhìn Yến Xích Hà chằm chằm, lại chỉ nhận được một cái ót hơi trọc, ông ta không còn cách nào khác, bất đắc dĩ quay đầu nhìn con rể tương lai của mình.

Vẫn là cái ót như cũ, chỉ là lần này…

Không có tóc đen nồng đậm, bao lấy là miếng vải đen.

Đã nói là đi hàng yêu phục ma, các người còn muốn đi theo cản trở, một chút tự giác cũng không có. Thật muốn dẫn theo người, cũng được, Tri Thu Nhất Diệp cùng Tả Thiên Hộ đi cùng là được, những người khác đều đứng sang bên cạnh.

Liêu Văn Kiệt lười nhác nhiều lời cùng Phó Thiên Cừu, nhíu

mày nhìn về phía Yến Xích Hà: “Hiện tại là giữa ban ngày, chúng ta chờ đến lúc trưa hãy đi, vừa vặn mượn thiên thời áp chế yêu khí, giết cho bọn chúng không chừa mảnh giáp.”

“Không, tới ban đêm lại đi!”

Yến Xích Hà khẽ lắc đầu, sau đó giải thích nói: “Đêm nay nhật thực, là tốt nhất trừ yêu thời cơ, bất kể con rết to nhỏ cỡ nào, hay là Từ Hàng Phổ Độ chỉ còn một nửa đều sẽ hiện ra nguyên hình.”

“Một Từ Hàng Phổ Độ chỉ còn một nửa, vẫn cần cẩn thận như vậy sao?”

Liêu Văn Kiệt lông mày nhíu lại, cẩn thận một chút đương nhiên là tốt, lựa chọn giữa trưa cũng là xuất phát từ việc cẩn thận suy xét. Hắn chỉ là cảm thấy thái độ của Yến Xích Hà hơi lạ, tựa hồ như đối với Từ Hàng Phổ Độ cực kỳ thận trọng, sợ đối phương còn lưu lại chuẩn bị phía sau.

“Yêu quái này giả danh mượn tiếng hộ quốc, âm thầm nuốt mệnh quan triều đình, lại lấy con cháu mình thay thế, cướp đi hơn nửa khí vận của triều đình, loại này dã tính lớn, tâm địa lại độc ác, có thể xưng hiếm thấy trên đời, nếu như không thể một kích diệt tận gốc, chỉ sợ còn dư lại hậu hoạn vô cùng.”

Yến Xích Hà chặt chẽ nhíu mày, thở dài một cái: “Quốc lực suy sụp, dân chúng lầm than, nhân tính ác niệm giãy giụa, thiên hạ họa loạn, Từ Hàng Phổ Độ ít nhất phải chịu một nửa trách nhiệm.”

Liêu Văn Kiệt âm thầm gật đầu, đúng thật là đạo lý này, thượng bất chính hạ tắc loạn, cả triều văn võ đều bị yêu quái thay thế, người phía dưới bọn họ chỉ sợ so với bọn chúng càng thêm không kiêng nể gì.

“Còn mời hai vị đạo trưởng từ bi, cứu thiên hạ thương sinh!” Phó Thiên Cừu hai đầu gối quỳ xuống đất, cuống quít dập đầu, bên

cạnh Tả Thiên Hộ cũng hạ gối quỳ theo.

Liêu Văn Kiệt lách mình tránh ra, Yến Xích Hà cũng không muốn nhận đại lễ, đưa tay nhấc hai người lên, mặt không chút thay đổi nói: "Cầu người không bằng cầu mình, bần đạo chỉ giết yêu, sẽ không cứu vớt thương sinh, quỳ ta cũng không có tác dụng."

Nói xong lời này, ông ta quay người đi vào trong phòng, chuẩn bị nghỉ dưỡng một chút cho đủ tinh thần, đêm nay đại khai sát giới.

"Yến Xích Hà tiền bối, ta tên là Tri Thu Nhất Diệp, là thuật sĩ thuộc phái hậu Côn Luân, nghe qua tiền bối 'Thiên hạ đệ nhất kiếm' đại…"

"Cút!"

Chương 489: Tặng một tiền đồ như gấm 2 Yến Xích Hà không cao hứng nói, lần trước tiểu đạo sĩ khách khách khí khí với ông ta tên là Liêu Văn Kiệt, ông ta nhất thời không để ý rơi vào hố, ngẫm lại liền thấy tức giận, lần này nói sao cũng sẽ không rơi vào cùng một sai lầm.

"Ách, tiền bối ngươi nghe ta nói, ta là Côn Luân phái, sư phụ ta tên là Kinh Hồng Nhất Tiếu, ngài từng cùng ngươi có một chút…"

"Cút!"

Yến Xích Hà đóng cửa phòng, trực tiếp đem Tri Thu Nhất Diệp ngăn bên ngoài cửa, cái gì Kinh Hồng Nhất Miệt, chưa từng nghe nói qua.

Ngoài phòng, Tri Thu Nhất Diệp mặt mũi xám tro, giấc mộng thần tượng tốt đẹp tiêu tan, một mặt ủy khuất, khóe mắt ẩn ẩn có nước mắt.

“Chậc chậc, lão đạo sĩ sát khí thật nặng.”

Liêu Văn Kiệt nhếch miệng cười một tiếng, Tri Thu Nhất Diệp xui xẻo, đụng tới Yến Xích Hà đang lên cơn giận dữ, bằng không, sẽ không chỉ có hai lần một chữ “lăn”, tối thiểu phải có thêm chữ “nhanh”.

Vẫn là câu nói kia, lão đạo sĩ dù đã ẩn cư sơn dã tị thế không ra, một bộ dáng thiên hạ không quan trọng như muối bỏ biển, trên thực tế là hận thế đạo không tranh, lòng người tự cam đọa lạc, hiện tại lại tìm được một Từ Hàng Phổ Độ có thể khiêng cái nồi này, khẳng định là kìm nén một bụng tà hỏa.

“Thôi đạo trưởng, vị đạo trưởng kia dường như…”

Tả Thiên Hộ cẩn thận từng li từng tí lên tiếng, muốn nói một câu Yến Xích Hà tính tình nóng nảy, lại há hốc mồm, sửng sốt không nói ra miệng.

“Đừng hiểu lầm, Yến đại hiệp mặt ngoài đối triều đình không hứng thú lắm, trên thực tế… Hắc hắc, các ngươi khả năng không biết, ông ta trước kia cũng là người trong triều đình.” Liêu Văn Kiệt lông mày nhíu lại, bóc trần nội tình của Yến Xích Hà.

“Cái gì, lại có chuyện này!?”

Tả Thiên Hộ cùng Phó Thiên Cừu nhao nhao không tin, cạnh góc tường, hai tỷ muội nhà họ Phó đang đấu mắt với nhau cũng ngừng lại tranh đấu, hiếu kỳ nhìn qua phía này, chờ Liêu Văn Kiệt tiếp tục nói.

“Yến bổ đầu từng là vị phán quan độc thủ danh chấn 26 tỉnh, bình sinh hận nhất quan lại tham ô, bởi vì gian thần lộng hành, nản lòng thoái chí liền thoái ẩn giang hồ.”

Liêu Văn Kiệt hướng Phó Thiên Cừu nhíu nhíu mày: “Thân phận của ông ta rất dễ tra xét, nói cho các ngươi cũng không sao,

nếu như Hoàng đế cảm thấy Hộ quốc pháp trượng vẫn còn thiếu chút gì đó, Phó đại nhân có thể góp lời, lại thêm một Thiên sư … không đúng, là Hộ quốc chân nhân!"

"Hừ, cậu dẹp ý niệm này đi, bần đạo nhàn vân dã hạc đã quen, tôi cho dù là chết đói trong núi, làm du hồn dã quỷ, cũng sẽ không lại ăn của triều đình một miếng cơm."

Trong phòng, truyền ra giọng nói tức giận của Yến Xích Hà, từ lời nói không khó nghe ra, ông ta đã sớm thất vọng cực độ với triều đình.

"Vấn đề không lớn, yêu càng sâu hận càng nặng, loại nhận xét này cũng là bình thường."

Thấy Phó Thiên Cừu trợn mắt há mồm, Liêu Văn Kiệt cười hắc hắc: "Nếu như ông có thể thuyết phục Hoàng đế ba lần đến mời, cam đoan lão đạo sĩ một lần nữa rời núi, chuyên giết tham quan ô lại cùng yêu ma quỷ quái."

"Ách, Thôi đạo trưởng nói đùa, ta một thân mang tội, gặp mặt bệ hạ đã là một chuyện khó khăn, chớ nói chi đến chuyện nhúng tay vào chuyện triều chính." Phó Thiên Cừu lắc đầu liên tục, một bộ dạng đắng chát.

"Đừng giả bộ, đều đã nói triều đình văn võ bá quan đều bị con rết đục rỗng, đám vây cánh bố trí hãm hại ông kia tám phần đều là con rết, bản án của ông lật lại dễ như trở bàn tay."

Liêu Văn Kiệt rất không nể mặt Phó Thiên Cừu, trực tiếp đâm thủng suy nghĩ trong lòng ông ta, sau đó cười nói với Tả Thiên Hộ: "Nhìn anh nhân phẩm không tệ, tôi tặng anh một cơ hội tiền đồ như gấm, đêm nay đi nhặt xác ở đại điện Từ Hàng, thi thể văn võ bá quan khắp nơi đều có, một công lao lớn như vậy, về sau không thiếu được cơ hội một bước lên mây."

“Tôi ngược lại tình nguyện không cần loại tiền đồ này…”

Tả Thiên Hộ sắc mặt khó coi, những năm gần đây, triều đình bắt không ít quan viên, anh ta bởi vì võ nghệ cao cường, nhiều lần được phái đến tiền tuyến, không biết giết bao nhiêu gian thần loạn đảng.

Bây giờ suy nghĩ một chút, những người này thật sự là loạn đảng sao?

Sau lưng phát lạnh, Tả Thiên Hộ ý nghĩ muốn tự tử đều có.

“Chớ suy nghĩ lung tung, anh chỉ là một tên đao phủ, một thanh đao càng nhanh càng sắc bén, nói trắng ra chính là một cái công cụ, thiếu anh còn có những đao thương kiếm kích khác.”

Liêu Văn Kiệt lòng tốt nhắc nhở một câu, để Tả Thiên Hộ đừng quá coi trọng bản thân.

Người thô kệch không cần quá nhiều sầu lo, trước kia như thế nào, về sau vẫn như thế, trung quân ái quốc nghe mệnh lệnh làm việc, Hoàng đế lệnh anh ta giết ai, anh ta liền giết người đó, cam đoan sống lâu trăm tuổi.

“Người đằng kia, phải, là cậu đó, đừng khóc.”

Liêu Văn Kiệt hướng Tri Thu Nhất Diệp vẫy tay, khóe miệng có chút câu lên: “Đêm nay hàng yêu trừ ma, tôi mang cậu đi thấy chút việc đời, con rết lớn thì đừng nghĩ, nhìn dáng vẻ của Yến đại hiệp, ai dám đoạt của ông ta, ông ta liền liều mạng với người đó, hai ta phối hợp một chút, đi giết con rết nhỏ.”

“Thôi huynh, vẫn là huynh tốt với tôi.”

Tri Thu Nhất Diệp có chút cảm động, có so sánh mới thấy sự tương phản, cùng so sánh trong tình huống này, Liêu Văn Kiệt so Yến Xích Hà tốt hơn nhiều.

“Câu này, tôi đối với cậu có lúc nào không tốt.”

Liêu Văn Kiệt học Tri Thu Nhất Diệp, xoa xoa tay tiến lên: “Cho nên, tôi đối với cậu tốt như vậy, cậu hẳn là phải nên tỏ vẻ một chút, chẳng hạn như Thuật Độn Thổ gì đó?”

“Thuật Độn Thổ thật không được…”

Chương 490: Đối với loại yêu quái này, không cần cùng nó giảng đạo lý 1 Tri Thu Nhất Diệp thẳng thắn lắc đầu, Thuật Độn Thổ dính đến bí thuật tâm mạch của phái Côn Luân, vô luận thế nào cũng không thể truyền ra ngoài, anh ta khẽ cắn môi, nhỏ giọng nói bên tai Liêu Văn Kiệt: “Thôi huynh, huynh chịu thiệt chút, tôi đưa Thuật Định Thân cho huynh, được không?”

“A cái này. . .”

Liêu Văn Kiệt mặt lộ vẻ bất mãn, trong vẻ mặt đầy chờ mong của của Tri Thu Nhất Diệp, bất đắc dĩ nhẹ nhàng gật đầu: “Thật sự là thua cậu rồi, Thuật Định Thân thì Thuật Định Thân đi, ai bảo cậu là Tri Thu Lão Đệ chứ!”

“Thôi huynh, trượng nghĩa!”

Tri Thu Nhất Diệp có chút cảm động, dặn dò: “Cảnh báo trước, pháp thuật này huynh đừng tự tiện sử dụng, nếu là bị người khác phát hiện, nhớ lấy…”

“Cùng cậu một chút quan hệ cũng không có, tôi hiểu.”

Liêu Văn Kiệt trong lòng vui mừng phát điên, con đường luyện tâm sắp kết thúc, hắn nói đi liền đi, cho dù có dùng cũng không ai đến làm phiền Tri Thu Nhất Diệp, hắn cũng không thể quay lại thế giới này đi!

Nửa đêm, trên núi, đại điện Từ Hàng.

Bên trong dãy núi đen như tiêu thổ, đại điện rộng lớn được bao phủ bởi địa thế hiểm trở, thân điện hai màu kim bạch làm chủ đạo, trước điện treo cao tấm biển, phiến đá trải đường, thềm đá xuôi theo núi mà xuống, bậc đá sắp hàng chỉnh tề, nhìn về nơi xa đại khí trang nghiêm.

Tiền điện vàng son lộng lẫy, lư hương to lớn khói xanh lượn lờ, các bức bích họa trên vách tường hầu hết là tượng Phật, thần thái ngàn vạn, sinh động như thật, chỉ có bộ chủ họa ở giữa có chút quái dị.

Trong tranh, một con rết lớn trồi lên khỏi mặt đất, được vạn gia hương Hỏa cung phụng, hóa thành rồng, sau lưng mọc lên công đức Kim Luân, sau đó nhất phi trùng thiên, ngự trên đài sen trên mây, một ngày hóa thành Thiên Long.

Một bộ bích họa cổ quái như thế, khiến người ta không khỏi thắc mắc đâu là tín ngưỡng của chính điện, may mà ở nơi hoang hoang sơn dã lĩnh, đại điện Từ Hàng giống như một sơn trang nghỉ mát tư nhân của Quốc sư, ngày bình thường ít có người lui tới, không cần lo lắng bị người ta trông thấy.

Ở hậu điện, từng chiếc đèn hỏa diễm từ nóc nhà rủ xuống, trong phòng dưới mái vòm lớn, từng bóng người mặc áo quan ngồi xếp bằng, đếm sơ qua, số lượng ít nhất 200. Nhìn kỹ không khó phát hiện, những người này đều là mệnh quan triều đình, lại đại bộ phận đều là quan tại kinh thành.

Những ai đã quen với khuôn mẫu trong cung đình sẽ rất khó hiểu, những vị quan này thuộc các phe phái khác nhau, ngày xưa trên triều đình gặp mặt, thiếu không được chính là những lời mỉa mai, nếu lại có người lửa cháy thêm dầu, thậm chí có thể đánh một trận ngay trên đại điện Kim Loan.

Nhưng hôm nay, đám người này vậy mà tập hợp một chỗ, không có đấu tranh ngôn từ, chỉ là ngồi yên lặng.

Yêu phong cuốn qua, đèn hỏa diễm nổ vang đôm đốp, từ giữa không trung rớt xuống một đoạn xương đùi bị đốt cháy khét.

Đèn nơi này không đốt bằng sáp hay củi, đốt bằng người!

Phía sau hậu điện, Từ Hàng đại điện đưa lưng về phía khe núi ở giữa, lít nha lít nhít chất đầy thi hài xương trắng, từng con rết so với người còn lớn hơn nằm trên huyết nhục xác người, ăn tươi nuốt sống, gió núi thổi tới như một trận quỷ khóc sói gào, yêu khí tràn ngập.

Khe núi chỗ sâu nhất, Từ Hàng Phổ Độ ngồi xếp bằng trên đài sen kim sắc quanh thân Phật quang tạp mà không thuần, miễn cưỡng ngưng tụ một lát, cuối cùng hết sạch sức lực, kim quang rút đi, hiển lộ trong đó sương mù tràn ngập yêu khí.

“Lão đạo sĩ thối xen vào việc người khác, phá hủy cục diện ta bố trí nhiều năm, thù này không đội trời chung, nhất định phải ăn tươi nuốt sống các ngươi!” Từ Hàng Phổ Độ mặt mũi tràn đầy dữ tợn, ngàn năm tu luyện đường dài, chỉ một buổi tối liền bị hủy sạch Phật pháp, đạo hạnh sa sút, biến thành yêu vật không thể nhập lưu (không thể nhập vào dòng Thánh).

không thể nhập vào dòng Thánh).

Đáng giận nhất chính là, thật vất vả mới sờ được vào cánh cửa hóa rồng, bị Liêu Văn Kiệt cùng Yến Xích Hà mỗi người người một cước đá văng, từ đó mộng đẹp xa vời, lại vô pháp tiến thêm một bước.

Thù này hận này, mỗi lần niệm lên, lòng liền như đao cắt, hận không thể lập tức ăn hai người cho hả giận.

Thế nhưng…

Đánh không lại.

Trước đó đã đánh không lại, hiện tại đạo hạnh giảm lớn càng thêm đánh không lại, đừng nói Liêu Văn Kiệt liên thủ với Yến Xích Hà, tùy tiện đến một người cũng có thể làm cho nó hồn phi phách tán.

“Thật hận a! !”

Từ Hàng Phổ Độ mặt lộ thần sắc dữ tợn, lòng có oán khí, nhưng cũng chỉ dám nghĩ, liên tục đem hai người rút gân lột da trăm ngàn lần, sắc mặt mới thoáng đẹp mắt một chút.

Quân tử báo thù 10 năm không muộn, yêu quái báo thù nấu nhừ là được.

Nó có lòng tin chỉ cần tu luyện 200 năm, là có thể tươi sống nấu chết Yến Xích Hà cùng Liêu Văn Kiệt, đến lúc đó một lần nữa rời núi, đào ra thi cốt hai người chia thành mấy khúc, ném đến chân trời góc biển.

“Sa sa sa —— —— ”

Tiếng bò trườn nghe ghê rợn, một con rết lớn cả thân dài năm thước trèo lên trước đài sen, rít lên, lay động các xúc tu trên đỉnh đầu.

“Chân núi xuất hiện đội ngũ quan binh áp giải Phó Thiên Cừu … Chuyện lạ, Tả Thiên Hộ đến đại điện Từ Hàng của bần tăng làm gì?”

Từ Hàng Phổ Độ trong lòng sinh nghi ngờ, đội ngũ quan binh hẳn là phải thẳng đến kinh sư, không cùng một đường với đại điện Từ Hàng, đi vòng một đường, hẳn là phải có ẩn tình gì khác.

“Chẳng lẽ là thấy chân thân của bần tăng, đặc biệt đến đại điện Từ Hàng xác nhận thực hư, thuận tiện lấy được món hời, hồi kinh báo cáo với tên xuẩn Hoàng đế kia?”

Chương 491: Đối với loại yêu quái này, không cần cùng nó giảng đạo lý 2 Từ Hàng Phổ Độ cười lạnh liên tục: "Tả Thiên Hộ có tâm tư này, hơn phân nửa là chủ ý của Phó Thiên Cừu, người sắp chết còn muốn lật bàn, thật buồn cười. Đêm nay bần tăng đang đói bụng, các ngươi chủ động đưa tới cửa, bần tăng liền không khách khí!"

Đối với hai người Phó Thiên Cừu cùng Tả Thiên Hộ, Từ Hàng Phổ Độ cũng không để trong lòng, cho dù là bại lộ thân phận trước mặt hai người cũng không cần sợ hãi.

Phó Thiên Cừu tạo phản mưu phản, là loạn thần tặc tử số một, Tả Thiên Hộ lòng lang dạ thú, trên đường áp giải cùng Phó Thiên Cừu đồng mưu, đều là loạn đảng người người có thể tru diệt.

Đợi sau khi qua nhật thực đêm nay, con cháu nó sẽ một lần nữa phủ lên túi da, trở về kinh sư liền lập tức có thể khiến hai người kia vạn kiếp bất phục.

Đơn giản hơn, khi cả hai tiến vào đại điện Từ Hàng, nuốt sạch máu thịt của bọn họ, dùng con rết nhỏ thay thế, một lần nữa áp giải lên kinh, dùng vài thủ đoạn nhỏ để Phó Thiên Cừu hồi phục chức quan, lại có thể thêm hai quân cờ trên triều đình.

Ý đinh ban đầu của Từ Hàng Phổ Độ chính là như thế, có thể lúc này không giống ngày xưa, nó lo lắng Liêu Văn Kiệt cùng Yến Xích Hà đuổi theo không bỏ, nghĩ muốn hồi kinh sư lại sợ tự chui đầu vào lưới, tiến thoái lưỡng nan, quyết định ổn thỏa, lại ở lại tu luyện 200 năm rồi mới rời núi.

Con rết nhận được mệnh lệnh của Từ Hàng Phổ Độ, sàn sạt chui vào bên trong kẽ đất.

Từ Hàng Phổ Độ tiếp tục khoanh chân ngồi tĩnh tọa, một lát sau nhìn lên bầu trời trăng tròn chậm rãi ảm đạm đi, trên mặt hiện lên biểu cảm thống khổ tê tâm liệt phế.

“Đáng chết, vì cái gì hết lần này tới lần khác lại là đêm nay, vì cái gì bần tăng lại gặp phải hai tên đạo sĩ thối thích xen vào việc người khác kia.”

Mây đen che đỉnh, trăng tròn dần dần hóa thành loan đao, một tiếng không cam lòng gầm thét qua đi, thân thể Từ Hàng Phổ Độ bành trướng, da người huyết nhục nổ tung, một đầu bóng đen từ đó leo ra, chiếm cứ phía trên thi thể xương trắng.

Con rết lớn này miệng phun hỏa diễm khói độc, lớp vỏ cứng đen như mực của nó sáng bóng, phát ra ánh sáng cứng và lạnh như kim loại, lớp sừng căng ra thành những gai nhọn.

Chỉ là con rết lớn này không có yêu khí uy vũ trùng thiên như trước, thân thể của nó bị bẻ gãy ở thắt lưng, chỉ còn lại một đoạn không đến bốn mươi mét, mặt cắt máu me đầm đìa, máu đỏ xanh sền sệt buồn nôn.

Sa sa sa —— ——

Hàng trăm con rết lớn nhỏ bò lên nằm đè lên phần thân rết lớn chỗ bị cắt, vừa ăn thịt thối, vừa phun ra chất nhầy để bịt kín phần thân bị đứt lìa.

…

Trong núi, một đoàn người từng bước đi lên, nhìn qua đại điện rộng lớn trước mặt, Tả Thiên Hộ đưa tay ra hiệu ngừng hành quân, để đám người an tâm chớ vội.

Trong đám người, bề ngoài hai vị quan binh là bắt mắt nhất.

Một người quá đẹp trai, mặc lên quần áo của diễn viên quần chúng, lại có giá trị nhan sắc của nhân vật chính, nghiêm túc kéo lên toàn bộ giá trị nhan sắc trung bình của đoàn người.

Một người khác mặt mũi đầy râu quai nón, một vẻ dữ dằn

nhìn ai cũng liếc mắt lạnh lùng, lại thiếu nửa bên râu ria, đủ loại dở dở ương ương, mặc quần áo của diễn viên quần chúng, tiếp nhận giá trị nhan sắc của nhân vật phản diện, dùng sức mạnh của chính mình để kéo giá trị nhan sắc cao cấp trở lại vị trí ban đầu.

Chính là Liêu Văn Kiệt cùng Yến Xích Hà.

“Thật nặng yêu khí, không đúng nha, người tu hành tai thính mắt tinh, vì sao ngày xưa không có ai phát hiện nơi này có vấn đề?”

Nhìn qua yêu khí tùy ý tràn ngập đại điện, Liêu Văn Kiệt trầm mặc, dù thế nào cũng sẽ không thể bởi vì đánh không lại, cho nên giả vờ như nhìn không thấy đi.

“Đêm nay nhật thực, không chỉ con rết lớn sẽ hiển lộ yêu thân, con cháu đời đời của nó cũng xuất hiện, nhiều yêu ma như vậy tập trung một chỗ, tự nhiên là yêu khí đầy trời.” Yến Xích Hà giải thích một câu.

Theo ý của Yến Xích Hà, không nên mang theo đám quan binh này, sẽ chỉ cản trở làm vướng tay vướng chân.

Liêu Văn Kiệt cũng có ý này, trừ Tả Thiên Hộ cùng Tri Thu Nhất Diệp, còn lại một người có thể đánh cũng không có, đám người cùng lên cũng không giúp gì được, nghiêm trọng quấy nhiễu đến niềm vui thú đánh quái.

Nhưng Phó Thiên Cừu cùng Tả Thiên Hộ đi trước dẫn đường, đại đội nhân mã đã đi nhanh tới trước, đi trước một bước tới chân núi.

Hai người cho dù không muốn, cũng chỉ có thể thay đổi chiến thuật, mượn người bầy ngụy trang, giấu quan binh ở bên trong.

Chiến thuật mới rất đơn giản thô bạo, tổng cộng hai bước, xông vào, diệt tất cả con rết, nếu như cần thiết lại thả một mồi

lửa.

Cùng kế hoạch ban đầu không khác lắm, chỉ là bởi vì có thêm một đám gia hỏa cản trở, người thực hiện hành động có thay đổi. Tri Thu Nhất Diệp hào hứng ngẩng đầu ngạc nhiên phát hiện, đêm nay hàng yêu không có phần của anh ta, anh ta lưu lại tại chỗ, cùng Tả Thiên Hộ cùng nhau bảo hộ đường lui phía sau.

Lẽ nào lại như vậy!!

“Thôi huynh, việc này cùng với những gì đã nói không giống a!”

Sợ âm thanh quá lớn bị người nghe được, Tri Thu Nhất Diệp chỉ dám nhỏ giọng: “Đều là người tu hành, làm người làm việc không nên như thế, huynh ngẫm lại, Thuật Định Thân đều đã giao cho huynh rồi.”

“Tri Thu lão đệ, kế hoạch không bằng biến hóa, tôi rất muốn mang cậu đi vào, nhưng mà…”

Chương 492: Không có nôn ra, xem như may mắn 1 Liêu Văn Kiệt chỉ vào đám người tay trói gà không chặt, thư sinh, lão đầu, muội tử cùng một đám đần độn quan binh cùng gia đinh: “Nếu đám rết bay vọt ra, bọn họ tự vệ thế nào? Tôi biết chí của cậu ở hàng yêu phục ma, nhưng cậu cũng nói rồi, đều là người tu hành, làm người làm việc không thể thấy chết không cứu.”

“Vậy Thuật Định Thân của ta chẳng phải là cho không…”

“Nói tới ta cũng nghĩ như vậy, lão đệ muốn hay không cầm lại Thuật Định Thân… Uy, cậu chớ đi a!”

Không đợi Liêu Văn Kiệt nhiều lời, Tri Thu Nhất Diệp liền thở phì phì rời đi, tìm cây non cần trợ giúp khắp nơi, phát hiện ngọn núi gãy này trơ trụi, chưa nói đến cây cối, ngay cả cỏ cũng không thấy.

Bầu trời, mây đen hội tụ, nhật thực đến, ánh trăng vốn cũng không sáng, giờ phút này chậm rãi biến mất, cả ngọn núi lâm vào tĩnh mịch đen tối.

“Đã tới thời điểm, chúng ta đi!”

Yến Xích Hà hét lớn một tiếng, hai mắt hiện lên kim quang, đưa tay vỗ hộp kiếm, kiếm thế sát phạt phóng lên tận trời.

“Thần hình như kiếm!”

Nhân kiếm hợp nhất, Yến Xích Hà một kiếm đánh nổ cửa lớn, bổ vào tấm biển của đại điện Từ Hàng, hóa thành một đạo kim quang không gì phá nổi, bay thẳng tới tiền điện.

Keng!!

Liêu Văn Kiệt rút ra Kiếm Thắng Tà, ánh sáng màu đỏ nở rộ tà dị chói mắt, theo sát sau lưng Yến Xích Hà.

Kim hồng hai kiếm nhanh như sao băng, thoáng chốc xông qua trước sau hai tòa đại điện, xông đến nơi bầy yêu hội tụ giữa khe núi.

Không có khả năng, kia hai tên đạo sĩ sao lại đuổi tới!!

Con rết lớn nằm ngang trong núi, nhìn qua lưỡng sắc quang mang đằng đằng sát khí, kinh ngạc xoay người chạy, nó nhớ rõ ràng đã lấy thuật thoát xác lừa gạt Yến Xích Hà, rõ ràng chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, vì cái gì vẫn bại lộ?

“Kiếm hóa ngàn vạn, vô danh vô tướng, nhật nguyệt tề quang!”

Kiếm ý ngút trời, ánh sáng hai màu kim hồng chói lọi bao phủ phía trên không gian khe núi, mỗi ánh sáng chiếm nửa bầu trời. Từng đạo phi kiếm bay thẳng về phía bầy yêu, giống như một trận

mưa sáng trong đêm đen, kéo theo một vệt dài, xẹt qua không trung, phá không gào thét, mang theo khí thế sắc bén vô biên, che trời lấp đất bao phủ toàn bộ ngọn núi.

Oanh! Oanh! Ầm ầm —— ——

Tiếng nổ rung trời vang lên, ánh lửa cuồn cuộn tựa như thủy triều, trong chớp mắt bao trùm toàn bộ khe núi.

Những con rết lớn nhỏ đầu tiên bị kiếm ý tàn phá, sau đó bị biển lửa thiêu đốt, ngửa mặt lên trời thét vang. Con nào vận khí tốt, kịp thời chui vào kẽ đất, cũng bị kiếm quang làm nổ tung vỡ nát núi đá, miễn cưỡng sống lâu thêm mấy giây.

Nhìn qua con rết lớn trong biển lửa lăn lộn bay nhảy, Yến Xích Hà chập chỉ thành kiếm, nghiêm nghị quát: “Yêu nghiệt, ngươi làm nhiều việc ác, lạm sát kẻ vô tội, vì lợi ích một người đảo loạn triều đình…”

“Yến đại hiệp, đối với loại yêu quái tội ác bậc này, không cần cùng nó giảng đạo lý, nó không xứng, chúng ta cùng nhau tru diệt nó!”

Tiếng Liêu Văn Kiệt vừa vang lên, hắn đã vượt lên trước động thủ công kích, một bàn tay lăng không chụp được, gào thét chấn không, trong biển lửa khắc xuống một chưởng ấn to lớn, con rết lớn vững vàng khảm tại trong lòng bàn tay.

Nếu là mặt đất sắt đá, đập thêm vài bàn tay, không chừng có thể đem đầu này con rết lớn tươi sống đập thành thịt muối. Nhưng mà khe núi âm hàn ẩm ướt, một bàn tay đập xuống, đập con rết trực tiếp khảm vào trong đất, tổn thương càng thêm tổn thương, cách cái chết lại kém xa.

Bành!

Lại là một cái chưởng ấn lõm, đập vào bên cạnh con rết lớn,

đập nó bay lên không trung khi nó đào hang muốn trốn thoát.

“Kiếm quy trở lại, Hiên Viên thần kiếm, hàng yêu phục ma!”

Yến Xích Hà lăng không, vung lên đại kiếm kim quang, đem một nửa con rết lần nữa chặt đứt, một chùm đỏ xanh trộn lẫn máu đen bắn ra, nhiễm hỏa diễm, dâng lên khói độc màu đen.

Cơ thể với phần đầu ở phần trước của con rết lớn nảy lên, cuộn lại, phần phía sau bị đứt vặn vẹo tại chỗ, nơi đứt gãy chui ra số lượng kinh người những con rết nhỏ lít nha lít nhít.

Tiếng xào xạc đầy đất, thủy triều đen kịt nhanh chóng lan tràn ra xung quanh, âm thanh cực lớn kia bao trùm tiếng kêu gào của con rết lớn, khiến da đầu Liêu Văn Kiệt tê dại một hồi.

Quá kích thích, đại não chịu không được, đành để mí mắt tranh thủ thời gian khép lại.

“Kiếm hóa ngàn vạn, vô danh vô tướng, nhật nguyệt tề quang!”

Hắn vội vàng lật tay vung xuống, kiếm quang khát máu hóa thành mưa rào, từ trên cao hối hả rơi xuống. Theo hướng ánh sáng, từng quả cầu lửa đỏ rực nổ tung, thiêu đến những con rết to nhỏ cùng kêu thét, theo tứ chi vặn vẹo, phát ra tiếng tach tách nổ vang như hạt đậu.

Khói độc màu đen phóng lên tận trời, đồ tử đồ tôn của Từ Hàng Phổ Độ lưu lại trong biển lửa một bộ xác bị nung đỏ, mà chính nó bởi vì kịch liệt đau nhức kích phát hung tính, thân thể hơn hai mươi mét bật lên đến giữa không trung, miệng lớn đỏ như máu mở ra, hướng Yến Xích Hà nhào tới.

“Hiên Viên thần kiếm, hàng yêu phục ma!”

Yến Xích Hà không tránh không né, tay nắm kiếm quyết, hai

ngón tay chỉ vào miệng lớn như vực sâu dưới thanh kiếm.

Kim quang bạo khởi, đánh đâu thắng đó.

Đại kiếm kim sắc lăng không đâm xuống, xuyên qua từ miệng con rết lớn, từ đoạn cắt của cơ thể bắn ra, đóng đinh thân hình khổng lồ hơn 20 mét trên không trung.

“Hống hống hống!!”

Chương 493: Không có nôn ra, xem như may mắn 2 Con rết lớn gầm thét liên tục, miệng nhét cự vật không cách nào phát ra tiếng, tiếng gầm gừ đã thay đổi hương vị. Cũng bởi vì thanh đại kiếm này, nó phun ra khói độc hỏa diễm nhất thời mất khống chế, khiến ngọn lửa trong miệng nổ tung.

Ngọn lửa cuồng nộ rất dữ dội, lan xuống tận thực quản, khiến toàn thân nó từ trong ra ngoài cháy rụi, mặt cắt phun ra cột lửa dài hơn chục mét như tên lửa.

“Hừ, yêu nghiệt làm nhiều việc ác, muốn chết nào có dễ dàng như vậy.”

Yến Xích Hà hừ lạnh một tiếng, lật tay đè xuống cự kiếm kim sắc, lấy một chiêu kiếm hóa ngàn vạn, phân ra ngàn vạn phi kiếm nhỏ bé, trực tiếp nổ tung trong cơ thể con rết lớn.

Oanh! Oanh! Oanh! Oanh —— ——

Hỗn tạp máu đỏ xanh bắn ra, con rết lớn bị dỡ thành tám mảnh trên không trung, cái xác vỡ vụn bốc cháy ngùn ngụt, bị sóng không khí va chạm văng ra tứ phía.

Yêu khí khổng lồ bỗng nhiên biến mất, trong mơ hồ, một đạo oán niệm cũng im ắng biến mất trong thiên địa.

“Kiếm hóa ngàn vạn, vô danh vô tướng, nhật nguyệt tề

quang!”

“...”

“Kiếm hóa ngàn vạn, vô danh vô tướng, nhật nguyệt tề quang!”

“...”

Trong cái nhìn chăm chú im lặng của Yến Xích Hà, Liêu Văn Kiệt đối con rết lớn tàn khuyết không đầy đủ sọ não liên tục điên cuồng công kích, một bên nổ còn một bên phóng hỏa. Nếu thế lửa thoáng nhỏ hơn một chút, hắn sẽ lập tức lật lòng bàn tay, bộ dạng như một người thành thạo nhiều năm trong nghề.

Giống như thời điểm mới quen, cẩn thận chặt chẽ.

Giết hết yêu, đốt xong lửa, bước tiếp theo liền nên vớt … Khụ khụ, nhân sĩ chính nghĩa, xây dựng đạo đức, trừ gian diệt ác, diệt cỏ tận gốc, trước mắt nên thu dọn chiến trường, phòng ngừa sót lại đạo cụ tà môn nào đó.

Chẳng hạn như cái gì cà sa, bình bát, pháp trượng, phật kinh, rết tinh có thể lấy ra hại người, kẻ khác tâm thuật bất chính tự nhiên cũng có thể, Liêu Văn Kiệt suy nghĩ nơi này là thuộc nơi hắn vinh quang nhất, về tình về lý đều nên giao cho hắn đảm bảo.

Yến Xích Hà không được, dáng dấp quá hung hãn, nhìn qua chính là cường đạo hãn phỉ, cho ông ta mang ở trên người, sẽ dẫn đến hiểu lầm không cần thiết. Vạn nhất ngày nào thời điểm hàng yêu phục ma, từ trong túi lấy ra một cái kim bát, hòa thượng sát vách khẳng định sẽ tưởng rằng ông ta giết người cướp của đoạt được.

Không ổn!

“Yến đại hiệp, thử tìm xung quanh bốn phía xem, hành cung

lớn như vậy, hẳn là có ẩn chứa bí mật…”

…

Một bên khác, đám người Tả Thiên Hộ đang đứng chờ ngoài đại điện Từ Hàng, nghe được tiếng nổ ầm ầm từ phía sau, ai nấy đều khẩn trương nắm chặt binh khí trong tay.

Một lúc sau, hàng chục con rết lớn xuyên thủng lớp gạch nền bò ra, hung mãnh đánh tới tới hướng bọn họ, mỗi con dài hơn hai mét, tiếng kêu nương theo sương mù độc tung bay.

“Phong hỏa lôi điện linh!”

Tri Thu Nhất Diệp hai mắt tỏa ánh sáng, hắn sử dụng đạo khí đã chuẩn bị từ lâu, dùng hai tay vỗ xuống mặt đất, chống lên một mảnh đất nền lớn, đem mấy chục con rết lớn đánh bay lên không trung.

Đợi đến khi đất đá đồng loạt rơi xuống, anh ta đã móc ra mấy chục tấm phù chú, hai tay vung vẩy hướng bốn phương tám hướng ném ra ngoài.

“Thiên địa pháp linh, trục quỷ khu ma lệnh, nổ cho ta!!”

Phù chú thiêu đốt hỏa diễm, giữa không trung từng con hỏa xà bay lượn, theo gió lớn lên biến thành hỏa long, gầm thét lao về phía con rết.

Ba ba ba!!

Ánh sáng màu bạc lập tức lóe lên, một tấm lưới lớn được đan bởi lưỡi kiếm ánh sáng bắn ra, xuyên qua hàng chục con rết lớn giữa khôn trung, chặt chúng thành từng mảnh.

Một giây sau, hỏa long gào thét bay qua, đem tàn thi đốt cháy hầu như không còn.

"..."

Tri Thu Nhất Diệp nụ cười dừng lại trên mặt, cứng đờ quay đầu nhìn về phía Tả Thiên Hộ đang cầm đao, bọn họ đều là những người lưu lạc ở lại giữa cửa, tội gì phải làm khó người một nhà.

"Tri Thu pháp sư đạo pháp cao minh, Tả mỗ bội phục không thôi."

Tả Thiên Hộ đem hai thanh đao tra vào vỏ, hai tay ôm quyền, mặt lộ vẻ khâm phục.

"A, a ... được rồi."

Tri Thu Nhất Diệp ủ rũ rủ xuống đầu, một lát sau nghĩ thông suốt mấu chốt, lại khôi phục bộ dáng cười ha hả.

Anh ta, Tri Thu Nhất Diệp, liên thủ Yến Xích Hà cùng Liêu Văn Kiệt, đại chiến cùng con rết lớn giả mạo Quốc sư, giả danh Phật tổ, sau ba vạn hiệp khổ chiến, rốt cuộc cũng chém chết dưới kiếm.

Ngẫm lại liền vui vẻ, vụ này có thể đắc ý thổi phồng cả đời, lần này sau khi rèn luyện trở về núi, liền nói cho sư phụ nghe một ngày tám lần.

Ầm ầm!!

Âm thanh chấn động phía sau núi phát ra càng vang dội, đám người nghe được một tiếng thê lương kêu rên bên tai, ngay sau đó chính là ánh lửa bừng bừng, chiếu sáng ngọn núi phía sau.

"Yêu khí tản rồi!"

Tri Thu Nhất Diệp khịt khịt mũi, giẫm lên bảng hiệu vỡ thành hai nửa trên mặt đất, xông vào điện trước của đại điện Từ Hàng.

"Tri Thu pháp sư, chớ nên nóng lòng."

Tả Thiên Hộ đưa tay ngăn cản, không thể giữ chặt Tri Thu Nhất Diệp đang vô cùng lo lắng, thấy bốn phía núi hoang hắc ám vô biên, chỉ sợ biến cố nguy hiểm đột ngột, không thể bảo vệ nổi một trăm mười, anh vẫy tay ra hiệu cho mọi người đi theo Tri Thu Nhất Diệp.

Tiền điện vàng son lộng lẫy, sau khi một đám quan binh xông vào, nhìn qua gạch vàng đầy đất liên tục nuốt nước bọt, thừa dịp Tả Thiên Hộ không có chú ý, rút đao nạy ra một khối nhét vào trong lồng ngực của mình.

Đã có hai liền có ba, rất nhanh, liền ngay cả gia đinh Phó gia cũng gia nhập hàng ngũ nạy gạch.

“Làm càn, ai bảo các ngươi…”

Chương 494: Không có nôn ra, xem như may mắn 2 Tả Thiên Hộ đang muốn quát lớn, bị Phó Thiên Cừu bên cạnh giữ chặt lại, sau đó lắc đầu: “Lòng người tham niệm rất bình thường, nơi này dụ hoặc quá lớn, cậu ngăn không được, cẩn thận một chút đừng làm nổ cả điện.”

“Thế nhưng, đây đều là tiền của triều đình, há có thể để bọn họ tùy ý làm bậy?”

“Bọn họ có thể cầm được mấy cái, rất nhanh bọn họ liền sẽ biết, cơ thể huyết nhục không chịu nổi gạch vàng nặng nề, đừng nói mang về nhà, mang xuống núi cũng khó khăn.” Phó Thiên Cừu lắc đầu liên tục.

Tả Thiên Hộ bất đắc dĩ, không cam lòng cũng chỉ có thể từ bỏ.

Bọn quan binh ở phía trước điện nạy gạch vàng, Tả Thiên Hộ cùng Phó Thiên Cừu bước nhanh đi đến hậu điện, đồng hành còn có Tri Thu Nhất Diệp cùng tỷ muội Phó gia.

“Đây, đây là…”

Mấy người nhìn qua cả điện văn võ bá quan ngồi xếp bằng, đều trợn mắt há mồm, sững sờ tại chỗ nói không ra lời.

“Triệu đại nhân! Lý Thị lang! Sao các ngươi không ở kinh sư, mà lại đến Từ Hàng đại…”

Phó Thiên Cừu thốt ra, nói đến một nửa mồ hôi lạnh chảy ròng, nhớ tới đối thoại cùng Liêu Văn Kiệt cùng Yến Xích Hà, hai mắt lập tức hồng lên , lồng ngực kịch liệt chập trùng.

Nếu như là thật, những quan viên trước mắt này, sợ là đã gặp bất trắc.

“Yêu nghiệt họa hại triều đình! Tai họa thương sinh!”

Phó Thiên Cừu bước nhanh về phía trước, muốn tự tay kiểm tra, trong lòng còn lưu một tia hi vọng may mắn, hi vọng đám quan chức chỉ là hôn mê, không có bị móc sạch thân thể.

Không có cách nào, số lượng quá nhiều, tổn thất triều đình gánh không nổi.

Hơn phân nửa quan viên nơi này, Phó Thiên Cừu đều đã gặp qua trên triều đình, bên phía quan võ ông ta không quen thuộc lắm, chỉ nhận ra được vài vị chỉ huy sứ, bên phía quan văn thì khá quen thuộc.

Phàm là đã từng thấy qua, ông ta đều có thể gọi tên, kinh ngạc phát hiện trong đại điện trừ lục bộ quan viên trung tâm, còn có Đô Sát Viện Ngự sử, Đại lý tự thiếu khanh, Học sĩ Hàn Lâm Viện, Quốc Tử Giám tế tửu, liền ngay cả Thái Y viện viện phán đều không bỏ qua.

Đáng sợ nhất chính là, bên trong còn có ba năm thái giám nhìn quen mắt, đều là cận thần bên cạnh Hoàng đế.

Chưa nói đến một mẻ hốt gọn, ít nhất một nửa quan viên trên

triều đình đều ở nơi này, nếu những người này thật sự chết rồi, thật có thể nói là thương cân động cốt.

“Lý Thị lang! Lý Thị lang!?”

Như là vị Lễ bộ Thị Lang trước mặt Phó Thiên Cừu này, hai người nhậm chức cùng một bộ, dù thuộc phe phái khác nhau, ngày bình thường tranh đấu gay gắt không ít, nhưng Phó Thiên Cừu biết rõ bản lãnh của hắn, thật tâm hi vọng hắn còn sống.

Hi vọng càng lớn, thất vọng càng lớn, vừa đụng một cái đến Lý Thị lang, thân thể mềm yếu không xương, giống như xì hơi nằm xụi lơ trên mặt đất.

Tả Thiên Hộ giữ chặt đưa tay đỡ Phó Thiên Cừu dậy, một thanh cương đao rời tay, từ trong quần áo Lý Thị lang lấy ra một con rết to cỡ đầu ngón tay cái.

Ba kít!

Tả Thiên Hộ một cước giẫm chết con rết, chậm rãi lật qua Lý Thị lang, lập tức cau mày không còn dám nhìn.

Một bộ quần áo một mảnh da, Lễ bộ Thị lang mệnh quan tam phẩm, chỉ còn lại một bộ xác, đừng nói ngũ tạng lục phủ, đến cả xương cốt cũng đều không còn.

Lạnh thấu!

“Tê tê tê —— —— ”

Tri Thu Nhất Diệp đuổi theo phía trước tới xem náo nhiệt, rùng mình một cái, quá lạnh, vốn cảm thấy căn này đại điện âm khí trùng thiên, hiện tại nhìn lại, dường như khắp nơi đều là oan hồn lệ quỷ.

“Không nói bọn họ đều là hạng người trung lương, lại là quan

lại chức vị cao, từng người văn võ đều không tầm thường, lại trở thành lương thực no bụng cho đám yêu ma, còn bị đoạt da người, quả thực đáng tiếc đáng tiếc."

Phó Thiên Cừu khóe mắt mờ đi, đồng thời còn có chút ít mừng thầm, bởi vì ông ta nhìn thấy vài khuôn mặt đối thủ một mất một còn, chứng tỏ những người này đều chết rồi.

Vừa vui chưa được bao lâu, ông ta lại càng buồn bực, triều đình tranh đoạt từ xưa đến nay, lịch triều lịch đại đều không có cách nào trừ bỏ, người chết lớn nhất, cười trên nỗi đau của người khác quả thực không nên.

Hơn nữa, trong tình cảnh này, ai biết người cùng ông ta đấu đến đấu đi là người hay yêu.

"Phó đại nhân, bây giờ không phải là thời điểm thương tâm, phía sau núi thế lửa hung mãnh, cần nhanh đưa di thể của các vị đại nhân dọn ra ngoài." Tả Thiên Hộ nhảy qua lại ngang dọc, lựa ra giẫm chết những con rết trên người bách quan.

"Đúng đúng, mau đem thi thể dọn ra ngoài!" Phó Thiên Cừu dừng lại việc đau buồn, để hai nữ nhi tranh thủ thời gian tới dời thi thể đi.

"..." x2

Cha nhất định là khóc hồ đồ rồi, dù nói thế nào các nàng cũng là con gái, nhìn xem cả điện đều là túi thi không da, không nôn ra đã là may sao có lá gan đến gần.

"Thiên hộ đại nhân, Phó đại nhân, chúng ta ở phía trước điện phát hiện vật phẩm khả nghi giống nhau, còn mời hai vị nhanh dời bước." Một tên quan binh bước nhanh vọt tới hậu điện, nhìn qua đầy phòng bách quan, lập tức ngạc nhiên sững sờ tại chỗ.

"Là gì khả nghi vật phẩm, sao lại đáng nghi, ở đâu?"

Liêu Văn Kiệt lắc mình một cái từ đường hầm trong vách tường chạy ra, trong tay cầm một thanh Hàng Ma Xử, trên mặt tràn ngập vui vẻ.

Chương 495: Lão gia, tìm thấy Thôi Hồng Dần rồi 1 Tranh tường ở tiền điện, con rết khổng lồ hưởng thụ hương hỏa từ người người nhà nhà, bức tranh hóa rồng thành phật, một tên quan binh cạy viên ngọc bên trên vuốt rồng ra, bởi vì dùng sức quá mạnh, dẫn đến toàn bộ bề mặt tường đều bị bong ra từng mảng, lộ ra một bức tranh khác ở bên trong.

Trong tranh, một người giống như đang nằm hoặc là úp sấp, ngồi xếp bằng hoặc là đang bay trên không, hàng nghìn ký tự được viết đầy khắp tường.

Pháp tướng kim thân!

“Thế mà lại là Pháp tướng kim thân thần thông, thảo nào da của tên yêu quái kia còn dày hơn da cậu, lại luyện thành Như Lai pháp tướng, hóa ra là có chỗ dựa dẫm.”

Yến Xích Hà gật đầu, thừa nhận con rết tinh vậy mà lại có mấy phần thiên tư, dùng cơ thể yêu quái cưỡng ép luyện phật pháp không hề khó, nhưng khó khăn ở lòng dạ bất chính, vậy mà còn luyện được một số chiêu thức.

Liêu Văn Kiệt nguýt nguýt, công pháp ở phía trước, không hứng thú tranh cãi với Yến Xích Hà, lắc đầu nói: ” Phương pháp tu luyện quá khắc nghiệt, hoặc là cơ thể đồng tử, hoặc là tinh thông công pháp ngoại môn Kim Cang Bất Hoại, vế trước còn được, chứ vế sau loại bỏ mất 99% số người trên thế giới.”

Hắn không phải là thân thể đồng tử, cũng không tinh thông công pháp ngoại môn Kim Cang Bất Hoại, Thiết Bố Sam chỉ là cấp bậc nhập thất, còn kém xa Kim Cang Bất Hoại chân chính.

Không biết nếu như có thể tiêu tốn 2000 điểm, thăng lên cấp bậc đăng phong, liệu có tư cách tu luyện thần thông ‘ Pháp tướng kim thân’ này không.

Nghĩ tới Pháp tướng kim thân Tử Hằng Phổ Độ, Liêu Văn Kiệt thèm thuồng đến chảy nước miếng, bên ngoài không thể phá vỡ, bên trong cũng tu luyện đến lục phủ ngũ tạng Kim Cang Bất Hoại, chỉ có buổi tối nhật thực, đạo hạnh lớn mới sẽ xuất hiện sơ hở.

Về phương diện này, là vì nó tâm thuật bất chính, không thể tiêu tan một thân yêu khí.

Về việc bị Tiễn Sơn làm no bể bụng, chỉ có thể nói là nó xui xẻo, vừa hay trong tay Liệu Văn Kiệt có một món pháp bảo tên là Tụ Bảo Bồn, đúng lúc niệm lực nhiều đến mức không có chỗ để, vừa khéo trong cơ thể có một không gian lớn, vừa vặn ngày thường nhàn rỗi… cẩn thận dè dặt.

“Tên tiểu tử cậu thật may mắn, nếu như tôi nhìn không lầm, chắc hẳn cậu là đồng tử chứ!”

Yến Xích Hà cười ha ha, vỗ vỗ Liêu Văn Kiệt: “Trình độ tu luyện công phu ngoại môn của cậu không đủ, nhưng thân thể đồng tử phù hợp với yêu cầu, sẽ có một ngày luyện thành công Pháp tướng kim thân của Phật môn, phối hợp cùng Như Lai Thần Chưởng, giả mạo Như Lai giáng thế so với con rết lớn còn giống hơn nhiều.”

“Ha ha, nực cười, tôi mà là đồng tử?”

Liêu Văn Kiệt khinh thường giễu cợt, xem thường ai cơ chứ, lườm Yến Xích Hà: “Ngược lại là Yến Xích Hà đại hiệp ông, nếu như tôi đoán không nhầm, ông mới đúng là đồng tử!”

“Thật biết nói đùa, năm đó tôi cũng là người trong giang hồ, hồng nhan tri kỷ một hàng dài, đã từ lâu không còn là đồng tử

rồi!”

Yến Xích Hà khoát tay, hảo hán bất đề đương niên dũng*, những danh tính của hồng nhan tri kỷ ông ta không nhắc tới, quá dài rồi, kể ra từng người từng người không biết đến năm tháng nào mới kể xong.

(*好汉不提当年勇: hảo hán bất đề đương niên dũng, là hảo hán thì không kể đến những chuyện dũng cảm mình đã làm)

“Khéo quá, các người đều không phải, còn tôi thì phải.”

Tri Thu Nhất Diệp vô cùng phấn khởi tiến lên trước, ánh mắt mong chờ mà ngắm nhìn hình vẽ, chữ viết trên bức tranh tường, yên lặng ghi nhớ vào trong lòng.

Xem được một nửa, hắn ngạc nhiên phát hiện đã quên câu đầu tiên, lại học thuộc lần nữa, đừng nói toàn bộ, một nửa chương cũng đều không nhớ nổi.

Dù trí nhớ có tốt đến mấy cũng không bằng dùng bút ghi lại, hắn móc phù chú trong ngực ra, một ngụm nước bọt thấm ướt chu sa, bắt đầu ghi nhanh.

“...”

Yến Xích Hà thấy vậy nhíu mày, không chỉ là Tri Thu Nhất Diệp, đám quan binh bên cạnh cang đang đọc thuộc lòng điểm mấu chốt của công pháp ‘ Pháp tướng kim thân’.

Tuy nói trong số những người này, chỉ có vài người biết chữ, phần lớn chỉ biết viết tên của mình, nhưng ba người nhà Phó gia, nhất là Phó Thiên Cửu, tuyệt đối là nhà văn lỗi lạc đương thời.

Chỉ dựa vào những đám người tư chất bình thường này tu luyện Pháp tướng kim thân, không khác nào là chuyện viển vông, nhưng nếu bọn hắn thật sự nhớ kỹ, bán lại cho người trong giang

hồ hoặc triều đình, khó tránh khỏi một trận gió tanh mưa máu.

Keng!!

Thanh kiếm vàng được rút khỏi vỏ, kiếm khí sắc bén phát ra toàn bộ bề mặt bức tường, khiến toàn bộ hình vẽ, chữ viết đều bị xóa sạch.

“Tiền bối, ông làm cái gì vậy?”

Tri Thu Nhất Diệp há hốc mồm, môn võ thượng thần thông tốt như vậy, nói hủy liền hủy, quá mức không trân trọng rồi.

“Tiên duyên cũng như vậy, mệnh lý hữu thì chung tu hữu, mệnh lý vô thì mạc cưỡng cầu*.”

(*命里有时终须有, 命里无时莫强求: Mệnh lý hữu thì chung tu hữu, mệnh lý vô thì mạc cưỡng cầu, ý chỉ khi điều gì đó được sắp đặt sẵn thì nó sẽ đến đúng thời điểm, còn những điều không được sắp đặt trước thì khó xảy ra, không nên miễn cưỡng.)

Yến Xích Hà hừ lạnh, phát giác quan binh sau lưng truyền đến một vài ánh mắt căm hận, lập tức mở miệng quát lớn.

Chương 496: Lão gia, tìm thấy Thôi Hồng Dần rồi 2 “Bàn Nhược Ba La Mật! !”

Bên tai vù vù, đám quan binh chỉ cảm thấy đầu nặng chân nhẹ, loạng choạng dần dần tỉnh táo lại, phát hiện toàn bộ hình vẽ, chữ viết liên quan tới ‘Pháp tướng kim thân’ trong đầu đều biến mất rồi, đến một chữ cũng không nhớ nổi.

“Nhìn cái gì mà nhìn, muốn biết lưỡi kiếm của bần đạo có sắc bén hay không sao?”

Yến Xích Hà lạnh nhạt đảo mắt qua, tựa như tạt một chậu nước lạnh, khiến cho quan binh lòng chứa oán hận phải nơm nớp

lo sợ, cúi đầu không dám đối diện ông ta.

Phó Thiên Cửu thở dài, vốn định giao môn thần thông này cho triều đình, dùng để trấn áp quốc vận, hiện tại đầu óc trống rỗng, chỉ có thể ngẫm nghĩ lại trong mộng.

Nhưng cũng không sao, có một tên đạo sĩ đồng tử thèm muốn con gái ông ta, tùy ý gả đi, đều có thể đem tên đạo sĩ này về trấn áp quốc vận.

Chủ ý này được đấy!

Tri Thu Nhất Diệp lẩm nhẩm trong miệng, hắn liền nhớ tới lời mở đầu của đoạn văn, quay đầu hỏi sư phụ, có thể dựa vào đoạn này để suy diễn ra môn công pháp luyện thể hay không.

Tả Thiên Hộ: "..."

Lúc Yến Xích Hà quát lớn không ảnh hưởng tới anh ta, nhưng anh ta học tập bình thường, chỉ nhớ duy nhất một câu.

Xin hỏi, một câu này có thể luyện được sao?

Trong cung điện, chỉ có Yến Xích Hà và Liêu Văn Kiệt không hề quan tâm, trước tiên là tự hiểu mình hết hy vọng tu luyện, bị hủy rồi cũng không tiếc, sau đó là vì đã đọc là không thể quên được, ghi nhớ toàn bộ trong đầu, thầm kêu giàu to.

"Đám người các ngươi, trong đầu toàn suy nghĩ lung tung, vừa tham của vừa ham tiên duyên, thật không ngờ rằng hai thứ chỉ được lấy một, những người thay đổi thất thường, cuối cùng cũng thành công dã tràng." Yến Xích Hà lạnh lùng để lại một câu, liền quay đầu lười để ý bọn họ, trường kiếm vọt lên, xóa sạch những bức họa khác, xem xem còn cái nào bị bỏ sót không.

"Ha ha, thế nhân đô hiểu thần tiên hảo, duy hữu công danh vong bất liễu, cổ kim tướng tương tại hà phương, hoang trũng

nhất đổi thảo một liễu …”

(*Đây là các câu thơ trong bài Hảo liễu ca trong Hồng Lâu Mộng)

Liêu Văn Kiệt lôi Tri Thu Nhất Diệp mặt mày ủ rũ ở bên cạnh, đuổi theo Yến Xích Hà, vừa đi vừa nói: “Thế nhân đô hiểu thần tiên hảo, chỉ hữu kim ngân vong bất liễu, chung triêu chỉ hận tụ vô đa, cập đáo đa thì nhãn bế liễu.”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, nghe bài này bình thường không có gì lạ, nhưng lại nhắm thẳng vào chỗ yếu của thơ thất ngôn, trong lúc nhất thời trong lòng quay cuồng.

“Thế nhân đô hiểu thần tiên hảo, chỉ hữu giảo thê vong bất liễu, quân sinh nhật nhật thuyết ân tình, quân tử hựu tuỳ nhân khứ liễu.”

“Thế nhân đô hiểu thần tiên hảo, chỉ hữu nhi tôn vong bất liễu, si tâm phụ mẫu cổ lai đa, hiếu thuận tử tôn thuỳ kiến liễu?”

(*Đây là các câu thơ trong bài Hảo liễu ca trong Hồng Lâu Mộng)

“…”

Tỷ muội Phó gia mặt mày ủ rũ nhìn Liêu Văn Kiệt, bài thơ ngay thẳng, rõ ràng, vừa xem là hiểu ngay, không biết bài thơ này hắn được truyền lại từ trưởng bối sư môn, hay là hắn tự mình bộc lộ cảm xúc mà sáng tác nên.

Nếu là câu phía trước thì không sao, nếu là câu sau, chẳng phải là nhìn thấu hồng trần rồi hay sao?

Vậy ta phải làm sao bây giờ? x2

Phó Thanh Phong khẽ cắn môi, vấn đề không lớn, Tiểu Thiện

cô nương làm việc tận tâm, trong lòng Liêu Văn Kiệt lưu luyến ta, muốn nhìn thấu hồng trần, đâu có dễ như vậy.

Cô ta dựa vào khuôn mặt giống Tiểu Thiện cô nương như đúc, hoàn toàn có thể thừa lúc vắng mà vào.* (tận dụng cơ hội, lợi thế để làm việc gì đấy)

Phó Nguyệt Trì khẽ cắn môi, mặc dù không biết nên làm thế nào, nhưng cô ta tin rằng tỷ tỷ nhà mình thông minh, chờ tỷ tỷ đem tên đạo sư kéo xuống hồng trần, cô ta thuận tiện nhặt thứ có sẵn là được.

Có sao nói vậy, xét một cách công bằng, cô ta rất tự tin với vẻ ngoài của bản thân, tỷ tỷ so với cô ta….

Ừm, đều là tỷ muội tốt, không nên nói lời tổn thương.

…

Sau một lúc dọn dẹp, toàn bộ tranh tường đều bị xóa sạch sẽ, ba người Yến Xích Hà không thu hoạch được gì.

Liêu Văn Kiệt liếc nhìn áo cà sao bên tay trái, lại nhìn Hàng Ma Xử bên tay phải, thầm nói kiến giả hữu phần*, đặt áo cà sa trong ngực Tri Thu Nhất Diệp.

(*见者有份: kiến giả hữu phần, ý chỉ người tìm thấy cũng có phần)

“Nể mặt chúng ta xưng huynh gọi đệ, áo cà sa này tặng cậu.”

“A, Thôi huynh, sao có thể chứ!!”

Tri Thu Nhất Diệp vẻ mặt xúc động không ngớt, vừa nói không được, vừa nhét áo cà sa vào trong ngực.

“Ha ha, nếu như cậu thấy ngại, hoàn toàn có thể đem trả áo cà sa cho tôi, hoặc là giao Thổ Độn Thuật ra đây.” Liêu Văn Kiệt nguýt

mắt, áo cà sa quá bắt mắt, vẫn là Hà Ma Xử tốt hơn, cho dù là làm ám khí, hay là đao sau lưng đều vô cùng thuận tiện.

Áo cà sa à…

Dù sao thì đều dùng làm bao tải, hôm nào tìm bộ đồ đạo sĩ, càng phù hợp với thân phận đạo sĩ chính kinh của hắn.

“Thật vô vị, lão đạo sĩ muốn về Lan Nhược Tư rồi, tiểu tử thối cậu muốn lưu lại, hay là đi cùng tôi?” Yến Xích Hà hỏi.

“Tôi…”

Liêu Văn Kiệt đang muốn trả lời, đột nhiên trong lòng nảy sinh ý nghĩ, khẽ lắc đầu nói: “Chuyện này, tôi cũng nên tiếp tục hành tẩu thiên hạ, hàng phục tên ma đầu tiếp theo.”

“Đâu ra nhiều ma đầu cho cậu hàng phục vậy… mà cũng đúng, cậu vừa ra khỏi cửa liền đụng trúng ma đầu, quả thực có thể tiếp tục con đường hàng phục.”

Nghĩ đến sau khi quen biết Liêu Văn Kiệt, đầu tiên là Quỷ vương Cửu Vĩ Hồ, sau đấy là Hắc sơn lão yêu, cuối cùng là quốc sư Tử Hằng Phổ Độ, quả thực có không ít ma đầu.

Thụ Yêu lão lão: “…”

“Thôi huynh, ta cũng có chí hướng hàng yêu phục ma, cùng nhau lên đường, huynh thấy thế nào?”

Chương 497: Lão gia, tìm thấy Thôi Hồng Dần rồi 3 “Cậu không được, quá yếu.”

Để lại Tri Thu Nhất Diệp lặng lẽ rơi lệ tại chỗ, Liêu Văn Kiệt nhìn về phía Yến Xích Hà: “Tử Hằng Phổ Độ là hộ quốc pháp trượng, bên phía kinh thành liệu có còn dư nghiệt hay không, ví dụ như vị Thiên tử đương triều kia, hắn có khi nào bị con rết đục

rỗng rồi không?”

“Chắc là sẽ không… đi!”

Yến Xích Hà nhíu mày, nhật thực đêm nay, Tử Hằng Phổ Độ e sợ con rết lớn nhỏ đều bị bại lộ, gọi toàn bộ đến đại điện Tử Hằng. Nếu như Hoàng đến cũng là con rết, thân phận địa vị quan trọng nhất, hẳn là phải gọi tới mới đúng.

Hơn nữa, nếu hoàng đế đều là con rết, vậy thì Tử Hằng Phổ Độ còn phế bỏ những điều này để làm gì, một đạo thánh chỉ, kéo theo văn võ bá quan trông coi hoàng lăng giữa đêm là đủ rồi.

Nghĩ vậy thấy có chút không yên tâm, ông ta quyết định lén lút đến kinh thành xác nhận một chút.

“Tiểu tử thối, cậu thật sự không cùng tôi đi Lan Nhược Tư ngồi một chút sao?”

“Để hôm khác, hôm khác nhất định đi!”

“Qua loa cho có…”

Yến Xích Hà bĩu môi, một luồng kiếm quang xông thẳng tới chân núi, đổi khoái mã quay về Lan Nhược Tư, giữa đường lén lút thay đổi tuyến đường, thay đổi điểm đến thành kinh thành.

Yến Xích Hà vừa đi, Liêu Văn Kiệt cũng không ở lại lâu nữa, nhanh chóng chia tay Tri Thu Nhất Diệp, ánh sáng đỏ vút lên trời, đáp xuống rừng cây trên núi phía xa, thuần thục ngồi dưới tàng cây cổ thụ xiêu vẹo.

“Chờ chút, muốn dẫn theo vật sống thử một chút.”

Hắn giương mắt nhìn xung quanh, bên tai nghe thấy tiếng sói gào thét, lập tức nhếch miệng cười.

“Khà khà khà…”

...

Một tháng sau, trong phủ thượng thư, đại quan đương triều Thái tử Thái sư kiêm Lễ Bộ Thượng thư, Phó Thiên Cửu một tay cầm lấy Thượng Phương Bảo Kiếm, một tay đập lên bàn, chấn động đến mức ly trà lật ngửa.

“Lý nào lại như vậy, ban đầu lúc ta gặp khó khăn, ông ta không nói câu nào, bây giờ ta địa vị cao, lại mặt dày mày dạn đến tìm ta bàn chuyện cưới xin, thật sự tưởng ta dễ bắt nạt sao.” Phó Cửu Thiên giận tới mức níu chặt ria mép.

Từ khi hắn phục chức, hơn nữa còn gia nhập Đông Cung, sau khi trở thành thầy của thái tử, trước cửa xe ra vào không dứt, Mã đại nhân năm đó từng có giao tình chỉ phúc vi hôn* tìm đến cửa, hỏi thăm khi nào mới có thể gả Phó Thanh Phong.

(*Chỉ phúc vi hôn: hôn nhân do cha mẹ, ông bà sắp đặt khi chưa chào đời hay lúc mới sinh ra)

Với loại người không biết xấu hổ này, Phó Thiên Cửu căn bản không muốn thân quen, chỉ nói khi đó uống nhiều, lời nói khi say rượu không nên tính toán, cho người tiễn Mã đại nhân cũng đang nói lời rượu ra ngoài.

Ngoài trừ nghi ngờ nhân phẩm của Mã đại nhân, Phó Thiên Cửu không muốn gả con gái còn vì hai nguyên nhân khác, một là Phó Thanh Phong có chủ ý riêng, mà chính ông ta còn băn khoăn đạo thuật thần thông của Liêu Văn Kiệt, muốn kéo theo hắn vào triều làm quan, dùng một thân bản lĩnh đền đáp triều đình.

Có vị cao nhân này trấn giữ, những thứ khác không nói, nhưng ít nhất sẽ không có yêu quái làm loạn triều đình, lại xuất hiện thêm một Tử Hằng Phổ Độ.

“Lão gia, kỳ thi mùa xuân đã tới, cử nhân các nơi đều nhộn

nhịp tới đây, vị Thôi Hồng Dần mà người muốn tìm, hôm nay cũng đã tới kinh thành." Ngoài cửa, quản gia bước nhanh đi vào, nhỏ giọng nói bên người Phó Thiên Cửu.

"Mau, chuẩn bị kiệu, ta lập tức đi tìm cậu ta."

Phó Thiên Cửu vui mừng, bảo quản gia nhanh chóng chuẩn bị xe ngựa, sửa sang quần áo một chút rồi ra khỏi phòng.

"Phụ thân, người muốn đi đâu?"

Vừa ra khỏi cửa, hai bóng người xinh đẹp chậm rãi bước tới.

Như mọi người đã biết, khoa cử được chia thành ba giai đoạn thi hương, thi hội, thi đình, đứng đầu trong kỳ thi hương gọi là giải nguyên, đứng đầu kỳ thi hội gọi là hội nguyên, đứng đầu kỳ thi đình gọi là trạng nguyên, ba lần liên tiếp đạt vị trí đứng đầu, được gọi là đỗ đầu Tam nguyên.

Vì độ khó cao, loại người này trong vạn người không có nổi một người, từ khi có chế độ khoa cử đến nay, trường hợp đỗ đầu Tam nguyên rất ít khi xảy ra.

Suy cho cùng, giám khảo cũng là người, bản thân đều có yêu ghét, văn phong của sĩ tử có tốt đến mấy, chướng mắt vẫn là chướng mắt, giám khảo không xóa khỏi bảng danh sách, đều là vì chữ viết ưa nhìn.

Cho nên người đỗ đầu Tam Nguyên, ngoại trừ việc có tri thức, căn nguyên vượt trội, chịu được thử thách, còn phải dựa phần lớn vào vận may, cùng với năng lực phỏng đoán suy nghĩ của giám khảo.

Tại hội quán.

Hay còn gọi là thi quán, không phải hội gì gì đấy.

Do kỳ thi hội, sĩ tử từ khắp nơi tập trung về kinh thành, ngoại trừ sĩ tử tại Thuận Thiên Phủ, những người khác đều phải đến sớm hơn cả tháng, thậm chí còn có người sau khi kỳ thi hương kết thúc liền trực tiếp xuất phát.

Chưa kể đến hành trình vất vả, do giọng địa phương còn gây nên những rắc rối ông nói gà bà nói vịt, tại chốn kinh thành xa lạ, không khỏi bị chủ quán ức hiếp.

Về sau, nhiều quan viên và thương gia thấy cảnh đồng hương bị bắt nạt, liền bỏ vốn mua nhà, cung ứng cho các sĩ tử đồng hương nơi cư trú.

Tất nhiên, nguyên nhân chủ chốt là gia cảnh những người đọc sách bình thường, không sắp xếp chỗ ở cho bọn họ, thì bọn họ chỉ có thể ngủ ngoài đường.

Chương 498: Một nhúm lông sói 1 Dù sao cũng là kinh thành, đất đai quý giá, nếu không có miếu hoang để dừng chân, thư sinh nghèo chỉ còn cách ngủ ngoài đường.

Lúc này đây, trong hội quán, một nhóm thí sinh cùng quê tụ tập một chỗ tán gẫu, nói một lúc liền nhắc đến chuyện lớn xảy ra gần đây.

Không biết triều đình có vấn đề gì, trị tội hơn một nửa quan viên trong triều, trực tiếp cách chức đến cùng, đày đi những vùng miền xa xôi làm quan nhỏ.

Cho dù hiện tại có tội, hay không có tội, liền lôi những chuyện vụn vặn, cũ rích từ mười mấy năm trước ra nói, tóm lại, chính là không cho ở lại Kinh thành làm quan.

Tiếp sau đó, ban phát một đạo thánh chỉ, đối với những phạm quan bị giam giữ trong đại lao săn sóc cẩn thận, toàn bộ đều được quay về triều đình.

Tựa như Lễ Bộ thượng thư Phó Cửu Vân danh cao vọng trọng, không chỉ được phục hồi nguyên chức, mà còn thăng thêm một bước, gia nhập vào Đông Cung, trở thành thầy của Thái tử.

Tuy không có thực quyền, nhưng vẫn là chủ quản Lễ bộ như trước đây, dù sao thì Thái Tử Thái sư từ quan nhất phẩm, cộng thêm một thanh Thượng Phương Bảo Kiếm trên không trảm hôn quân, dưới không trảm nịnh thần…

Ừm, hoàng ân cuồn cuộn khắp người, khiến quan viên khác không thể trực tiếp chọc vào.

Chức quan đang trống được bổ sung một nửa, một nửa còn lại, hoàng đế bắt đầu dùng đến những lão quan viên đang nhàn rỗi ở nhà, để bọn họ trở lại làm việc lần nữa, miễn cưỡng vận hành Kinh Thành đang bị ngưng trệ.

Nhóm người này, đều là những kẻ thất bại trong các cuộc tranh đấu giữa các đảng phái, hiếm có danh tiếng tốt, ngoại trừ ria mép ưa nhìn, cũng chính là cực kỳ quái gở.

Dùng bọn họ còn không bằng dùng ta!

Đây cũng là suy nghĩ của rất nhiều thí sinh, không hiểu vì sao hoàng để loại bỏ người tài, cất nhắc một đám cổ hủ gần đất xa trời. Nếu nói tới đấu đá giữa các phe phái, phe nào cũng có quan viên bị loại bỏ, bên nào cũng chịu tổn thất nặng nề, chưa thấy bên nào chiến thắng.

Lẽ nào, hoàng đế khiếp sợ thế lực quan văn lớn mạnh, cho nên…

“Cũng không đúng, nghe nói trong đêm hoàng đế đã chém mấy tên thái giám và Chỉ huy sứ thân cận, trong lòng đau đớn tột độ. Tôi có tin bí mật, kỳ thi hội lần này do Lễ bộ thượng thư Phó đại nhân quản lý toàn bộ, mọi người trở về lật xem các bài văn của

Phó đại nhân, đây mới là điều nên làm.”

“Tin tức kia của cậu lỗi thời rồi, hôm qua trên đường đã rao bán ‘Phó Thượng Thư văn lục’, vừa hay tôi đã sở hữu một quyển.”

“Khéo quá, tôi cũng đã mua một quyển.”

“…”

Các thí sinh nhao nhao móc ra ‘Phó Thượng Thư văn lục’ từ trong ngực, kinh ngạc phát hiện, mẹ nó chứ các phiên bản không giống nhau, không phải xuất bản từ một hàng sách.

Thật sự bất thường, có thể nói không hổ là dưới chân thiên tử, trong mười người thì có hai người làm quan, tám người còn lại đều có quan hệ thân thích, cả đám đều tin tức nhanh nhẹn.

“Thật đáng hận, cứ như thế, mấy người chúng ta sẽ chẳng có ưu thế!”

“Nếu có thể gặp mặt Phó đại nhân một lần, xin được chữ là tốt rồi.”

“Đừng đùa nữa, cậu chỉ có mấy đồng tiền, có thể khiến Phó đại nhân bán chữ cho cậu sao?”

“Anh… đây là chuyện giữa các học giả, sao có thể nói là bán… đúng là hữu nhục tư văn*.”

(*Hữu nhục tư văn: nói về các học giả làm điều gì đó không phù hợp với tư cách của người đọc sách, hoặc không phù hợp với địa vị)

Không có gì là lạ khi các thí sinh nghĩ trăm phương nghìn kế, thực sự là mọi người đều có học vấn tinh thông, biết rõ tầm quan trọng của việc lấy lòng quan chủ khảo.

Kỳ thi hội lần này do Lễ bộ chủ trì, hoàng đế bổ nhiệm Phó

Thiên Cửu phụ trách quản lý chung, thí sinh từ khắp nơi và giám sinh Quốc Tử giám có vào được cao trung hay không, liệu có lọt được vào một trong ba trăm người, tiến vào cuộc thi đình cuối cùng hay không, đều phải xem sắc mặt ông ta mà làm.

Đang nói dở, bên ngoài hội quán có tiếng ồn ào, một người thư sinh vẻ mặt vui mừng khôn xiết chạy vào nhà, đập tay lên bàn: "Lễ bộ thượng thư Phó đại nhân đến rồi, kiệu dừng trước cửa hội quán chúng ta."

"Không phải chứ, Lễ bộ thượng thư đến hội quán của chúng ta làm gì chứ?"

"Là vị hiền huynh nào xuất thân hiển hách, cố ý hạ mình, xin mau đứng lên. Nếu trước đó có đắc tội, tiểu đệ bất tài, tình nguyện tiêu tán gia tài, đêm nay làm chủ Lệ Xuân Viện, mời hiền huynh… đi nghe điệu hát dân gian."

"…"

Không một ai trả lời, một đám người mắt lớn trừng mắt nhỏ, tỏ vẻ gia cảnh bần hàn ông cha truyền lại, nang huỳnh ánh tuyết* không vấn đề gì, bấu víu quan hệ với thượng thư đương triều, bán thân cho phủ thượng thư làm thư đồng trái lại là một con đường tắt.

(*Nang huỳnh ánh tuyết: bắt đom đóm làm đèn, nương nhờ ánh tuyết phản chiếu để học tập)

Một lúc sau, gia đinh dẫn đường, Phó Thiên Cửu mang theo hai người con gái từ từ đi vào.

"Học trò XXX tham kiến Phó đại nhân!" x N

Một đám người tận lực hô vang tên của mình, không hiểu sao ai ai cũng rất vang dội, cho nên Phó Thiên Cửu chẳng nghe rõ tên một ai.

Ông ta nhíu mày, mắt đảo qua các thí sinh, thân hình cùng khí chất không ai giống ai, cau mày nói: “Chư vị học trò, vị nào là Thôi Hồng Dần?”

Tỷ muội Phó gia khẽ lắc đầu, bọn họ đã từng thấy khuôn mặt kia, tin chắc rằng nơi đây không có Thôi Hồng Dần.

“...”

Mọi người nhìn nhau, một người trong số đó chỉ tay về phía phòng bên trong hành lang: “Thôi hiền đệ đang ở trong phòng đọc sách, để tôi gọi cậu ấy ra.”

“Không cần, tôi qua đó tìm cậu ta.”

Phó Thiên Cửu sửa sang quần áo, đi thẳng tới phòng bên trong hội quán, để lại một đám thí sinh há hốc sững sờ, suy ngẫm trong lòng rốt cuộc Thôi Hồng Dần có lai lịch gì, vậy mà khiến Lễ bộ thượng thư cam lòng bỏ qua thân phận.

Lẽ nào là con riêng của hoàng đế?

Chương 499: Một nhúm lông sói 2 Không đúng, Lễ bộ thượng thư đã là thầy của Thái Tử, không cần thiết phải gặp con riêng một cách long trọng như vậy, trừ khi…

Hiểu rồi, Thôi Hồng Dần chính là con riêng của Lễ bộ thượng thư, hôm nay ông ta đến tìm người thân, tiện thể tiết lộ đề thi.

...

“Cậu chính là Thôi Hồng Dần?”

Phó Thiên Cửu nhìn qua vẻ mặt sững sờ của Thôi Hồng Dần, trong mắt hiện lên thất vọng, không phải người ông ta muốn tìm.

Tỷ muội Phó gia cũng tràn đầy thất vọng, cùng tên khác người, uổng công vui mừng.

“Học trò Thôi Hồng Dần, bái kiến Thượng thư đại nhân.”

Thôi Hồng Dần bỏ quyển ‘Phó thượng thư văn lục’ trong tay xuống, người thật gần ngay trước mắt, còn đọc văn lục cái đếch gì, chỉ là trong lòng hoài nghi, quan lớn như Thượng thư, không có việc gì đến tìm mình làm gì, lẽ nào cậu chính là con riêng của hoàng đế?

Phó Thiên Cửu trong lòng thất vọng, không dễ gì xoay người rời đi, gắng nói vài câu kiểu như ‘cố gắng học tập’, ‘tuấn tú lịch sự’, ‘tôi xem trọng cậu’.

Tỷ muội Phó gia không muốn lưu lại, xoay người muốn rời đi, lúc đi qua trước cửa, tình cờ gặp Tiểu Sương đang bưng trà đi ngang qua.

Người phía sau giả trang thành thư đồng, thế nhưng tay chân lèo khèo, phần ngực không được bó chặt, khiến cho Phó Nguyệt Trì hơi thất vọng, thầm nói: “Thư sinh này, trông có vẻ nghèo khó nhưng lại mang theo nha hoàn xinh đẹp, so với kẻ khác còn tệ hơn nhiều.”

Trong phòng nhất thời lúng túng, Phó Thanh Phong kéo kéo muội muội nhà mình, khiến cô ta đừng nói năng lung tung nữa.

Bị nghi ngờ nhân phẩm, đặc biệt là trước mặt quan chủ khảo, dù sao cũng phải giải thích một chút, Thôi Hồng Dần quả quyết nói: “Tiểu thư hiểu nhầm rồi, Tiêu Sương cô nương tuy là nha hoàn, nhưng không phải nha hoàn của tôi, tôi đưa cô ấy tới kinh thành đi thi, là để giúp cô ấy tìm được công tử nhà mình.”

“À, còn có chuyện như vậy?” Phó Nguyệt Trì nổi lên hứng thú, muốn nghe Thôi Hồng Dần kể tiếp.

Sau một lúc lâu, mấy người trong phòng mắt lớn trừng mắt nhỏ, nhận ra tình hình không đúng.

“Liêu Văn Kiệt theo lời cậu kể, có phải mang theo bên người một thanh hồng kiếm, trên mặt còn đeo mặt nạ?”

“Mặt nạ thì không có, còn hồng kiếm thì đúng là có một thanh, hơn nữa còn có một chiếc ô đỏ.”

Thôi Hồng dần trừng to mắt, hỏi ngược lại: “Xin hỏi Thượng thư đại nhân, ‘Thôi Hồng Dần’ theo lời ngài nói, bên cạnh hắn có phải có một người râu xồm tên là Yến Xích Hà, dữ dằn hung tợn, với ai cũng nói lời ác độc không?”

“Xì xì xì----”

.....

“Quái lạ, Kiệt ca không làm điều phi pháp, sao phải mượn dùng tên của tôi?” Thôi Hồng Dần vẻ mặt buồn bực, nghĩ không ra nguyên nhân.

Phó Thanh Phong hơi suy tư, đã hiểu được phần nào nguyên nhân, Liêu Văn Kiệt mượn tên Thôi Hồng Dần, không phải là vì giang hồ hiểm ác, mà là có ý nghĩ sâu xa khác.

Vừa nghe Thôi Hồng Dần kể về Vô Môn Cư, Phó Thanh Phong liền cảm thấy có chút quen tai, cẩn thận suy nghĩ một chút, đến tranh vẽ đều có, đây không phải bản sao của Tiểu Thiến cô nương sao!

Khác nhau ở chỗ, Thôi Hồng Dần và Mạc Sầu từng có nhân duyên, đã bái thiên địa, Liêu Văn Kiệt trực tiếp đưa Tiểu Thiện đi chuyển thế, tự tay chặt đứt nghiệt duyên của bản thân.

Nhất định là ngoài miệng nói người quỷ khác biệt, nhưng trong lòng lại lưu luyến không nỡ, kể từ đó, mượn tên Thôi Hồng Dần có ngụ ý gì, cũng không quá khó hiểu.

“Ba năm sau, Vô Môn Cư…”

Phó Thiên Cửu âm thầm gật đầu, chuẩn bị để hai người con gái ba năm sau đi một chuyến, nếu Liêu Văn Kiệt còn dám không từ mà biệt, ông ta liền dám đem con gái gả đi.

“Đường đường là đại nam nhân, lại đúng lúc sắp đến kỳ thi, để nha hoàn của người khác ở bên cạnh, còn ra thể thống gì, tôi giúp anh đưa đi!”

Trong mắt Phó Nguyệt Trì tỏa sáng, nhìn chằm chằm Tiểu Sương không chớp mắt, thông minh như cô cuối cùng đã tìm được kế sách phá vỡ cục diện rồi, nghĩ đến việc giữ nha hoàn của Liêu Văn Kiệt bên người, còn sợ đối phương không tìm đến sao?

“A!?”

Vòng xoáy đen nghịch chuyển, Liêu Văn Kiệt khoanh chân ngồi trên thảm, giơ tay quan sát…một nhúm lông sói trong tay.

Nghĩ nghĩ, con sói Tam Hắc to như vậy, sao chỉ còn sót một nhúm lông?

Hắn nhớ rất rõ, lúc đấy dùng một chưởng đánh ngã Tam Hắc, sau đó túm lấy lông sau gáy, vòng xoáy màu đen ập đến, tiếp đó…

“Nếu như miễng cưỡng nhổ, hẳn là sẽ rất đau!”

Liêu Văn Kiệt chợt thấy lạnh gáy, nếu như không đem Tam Hắc trở về, vậy cũng không thể đặt tên cho nó là Tam Hắc, chỉ là bạch nhãn lang không thân quen, có đau hay không liên quan gì tới hắn.

Ngẫm thấy cũng hợp lý.

Hắn đứng dậy đi tới chỗ tắm, đã lâu rồi không tắm táp thoải mái, hôm nay phải ngâm mình lâu một chút.

“Tóc này, không dài không ngắn, có thể chải đầu rồi chia ngôi

như đại ca Thiên Tàn!”

“Sảng khoái!”

Liêu Văn Kiệt nằm trong bồn tắm lớn, trên mặt đắp một cái khăn mặt, ngâm nga bài hát ‘Đường theo người mênh mông’, hưởng thụ thời gian yên tĩnh thong thả.

Con đường luyện tâm lần này nguy cơ không ngừng, cường độ cao hơn nhiều so với lần của chú Cửu đó, luôn luôn phải cẩn thận dè chừng, thật sự khiến hắn mệt mỏi quá sức, bây giờ chỉ muốn làm một con cá muối*, ngủ tới trời đất mù mịt.

*Chỉ một cuộc sống nhàn hạ, bình thản qua ngày.

*Chỉ một cuộc sống nhàn hạ, bình thản qua ngày.

Bởi vì quá thoải mái, Liêu Văn Kiệt vô cùng hưởng thụ, mơ mơ màng màng tiến vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh, không vội vàng đi xem con đường luyện tâm lần này đạt được phần thưởng gì.

Phần thưởng gì cũng được, cho dù không có hắn cũng chẳng sao, dù sao lần này mò được rất nhiều chỗ tốt, đã kiếm được rất nhiều, không lỗ.

Chương 500: Thiên đạo thưởng cần cù, địa đạo thưởng lương thiện, nhân đạo thưởng chân thành 1 Về mặt pháp thuật, học được thuật phân thần, thuật ngự kiếm, chưởng tâm lôi từ chỗ Yến Xích Hà, vũ khí pháp bảo lại càng nhiều hơn, kiếm Thắng Tà, ô đỏ, kiếm vàng, kiếm đen, mặt nạ Hắc Sơn, tỏa hồn châm, Hàng Ma Xử…

Trừ những thứ đó ra, còn có thuật định thân và pháp tương kim thân đã tới tay nhưng vẫn chưa luyện.

Ồ, còn có một nắm lông sói.

Ở chỗ này phải nói một câu, định thân thuật vốn tên là định tâm chú, là thuật pháp nhắm vào tâm linh chứ không phải thể xác, nguyên lý là giam cầm tâm thần đối thủ, khiến tâm linh và thân thể bị tách ra trong một phạm vi nhất định, do đó đạt tới hiệu quả định thân.

Theo Liêu Văn Kiệt thấy, con đường luyện tâm lần này thu hoạch lớn nhất là mặt nạ Hắc Sơn, có món pháp bảo này cung cấp âm khí, nhưng không có tác dụng khi sử dụng huyết sắc niệm lực, lực chiến đấu tăng gấp ba, cho dù là thuật ngự kiếm hay Như Lai Thần Chưởng, đều có thể phất tay tùy ý sử dụng.

Nghĩ tới mặt nạ, trong lòng hắn ngứa ngáy, kéo khăn mặt xuống, lôi ô đỏ từ trong nước ra, sau đó lấy mặt nạ ra đeo lên mặt.

Có thể sử dụng.

Không vì đổi một thế giới khác, hiệu quả mà âm khí mặt nạ cướp từ âm ty bị giảm xuống, tương ứng, một năng lực khác của mặt nạ, năng lực mở ra thông đạo của hai giới âm dương không hề biến mất.

“He he he…”

Mặt nạ Hắc Sơn trong tay, Liêu Văn Kiệt đột nhiên cảm thấy Hồng Kông lớn bằng bàn tay cũng chỉ như vậy mà thôi, thế giới dịch chuyển chậm quá, đã không theo kịp bước chân của hắn nữa rồi.

Không phải hắn nói khoác, mà là tầm mắt cao rồi, kiến thức hơn Hắc Sơn lão yêu, Phổ Độ Từ Hàng này hở ra là tu luyện yêu ma quỷ quái ngàn năm, nghĩ lại oan hồn lệ quỷ trước đó gặp ở Hồng Kông….

Chỉ có thể nói, những thứ này đều là đồ bỏ đi gì vậy?

Được rồi, đúng là hắn đang nói khoác!

Ngự kiếm thuật trong tay, sau này hắn hán chính là cao nhân hàng yêu tung bay trên trời, nói một câu không khách sáo, Hồng Kông một mẫu ba phần đất* này, hắn cũng là một kẻ mạnh có số có má.

*Ngày nay, một mẫu bằng 100 mét vuông. Ngày xưa, một mẫu bằng 6000 thước (hay xích ~ 0.33m) vuông. Hiểu 1 cách nôm na là 3 phân (3 cm -centimet) so với cả 1 trăm mét = chẳng đáng là bao.

*Ngày nay, một mẫu bằng 100 mét vuông. Ngày xưa, một mẫu bằng 6000 thước (hay xích ~ 0.33m) vuông. Hiểu 1 cách nôm na là 3 phân (3 cm -centimet) so với cả 1 trăm mét = chẳng đáng là bao.

Ứng với câu ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây đó, bây giờ không phải hắn đi tìm tổ chwusc, mà là tổ chức tới tìm hắn.

Tìm hắn hắn cũng không có ý định vào.

“Không đúng, kiêu binh tất bại, làm tuyệt người không thể ngạo mạn tự đại, trên thế giới này vẫn còn rất nhiều quái vật, ví dụ như Lý Ngang, lại ví dụ như Thiên Tàn…”

Vớt nước lên mặt, Liêu Văn Kiệt đắp khăn mặt lên một lần nữa, vừa ngâm trong bồn tắm rên hừ hừ, vừa mở hệ thống ra xem.

[Nội đan công (Nhập môn)]

[Uống nước (Bụng có Càn Khôn, có thể nuốt sông biển)]

[Tiểu Hoàn Dương Đan x3 (Càn Khôn vận chuyển, Thái Cực Chu Thiên: Ngũ Tàng vận chuyển, mười hai kinh thiên)]

[Tài: 5000]

Hàng hóa bình thường, cũng chỉ đến mức này thôi, buộc lại với nhau cũng không so được với giá trị của thuật ngự kiếm và mặt nạ Hắc Sơn.

Liêu Văn Kiệt lẩm bẩm, an định tâm thần bắt đầu vận chuyển võ học tên là 'Nội Đan Công', một lát sau, hắn kinh ngạc kéo khăn mặt xuống.

"Lợi hại quá!"

Rõ ràng là một bộ võ học, nhưng nội dung lại là chỉ cách trường sinh thành tiên, hiển nhiên là đã thoát ra khỏi các sách cổ của đạo gia cao minh.

Giống như Như Lai Thần Chưởng và Huyết Hải Ma La Thủ chép kinh luyện sai vậy, bộ nội đan công này, cũng là võ học cao cấp ngộ ra từ trong nguyên tắc của tâm pháp. Mỗi ngày siêng năng luyện tập, không những có thể kéo dài tuổi thọ, còn có thể đả thông hai mạch nhâm đốc, khiến tam quan của cơ thể thông với nhau, công hiệu nghịch thiên khi chuyển sau về trước.

Từ đó, đạt được Trúc Cơ, dù là tập võ hay tu đạo, đều có thể đạt được tiến triển cực nhanh, cũng là kì tài luyện võ / tu đạo trong một vạn không tìm thấy một.

Liêu Văn Kiệt từng dùng dịch cân tẩy tủy đan, sớm đã là kỳ tài trong một vạn không tìm thấy một, cấp nhập môn của nội đan công đối với hắn mà nói sớm đã mất đi ý nghĩa, hơi suy tư, quả quyết bắt đầu đập tiền.

Bỏ ra hai nghìn hai trăm điểm, nội đan công tăng cấp lên 'Đăng Phong', hắn lại vận chuyển tu luyện một lần nữa, phát hiện hiệu quả quả thật không gì có thể so sánh nổi.

Đều là đạo gia pháp môn, lúc nội đan công vận chuyển, 'Cửu Tự Chân Ngôn' pháp bốn dọc năm ngang cũng theo đó mà vận

chuyển, hai cái hỗ trợ lẫn nhau, biến thành một vòng tuần hoàn hoàn mỹ trong cơ thể, giống như hai con cá thái cực đang bơi, vòng đi vòng lại, sinh sôi không ngừng.

Hiệu quả của một cộng một lớn hơn hai rất nhiều, một khi công pháp rèn luyện hoàn tất, lam sắc niệm lực trong cơ thể hắn sẽ tăng lên nhanh chóng, tốc độ tu luyện vượt qua Huyết Hải Ma La Thủ chép kinh tự mình vận chuyển.

"Kì diệu!"

Liêu Văn Kiệt chậm rãi mở mắt, đang lo lắng huyết sắc niệm lực quá mức tà môn, mặt nạ Hắc Sơn lại càng tà môn, không phù hợp với hình tượng đạo sĩ chính trực của hắn, chỉ có thể lén lút coi là chiếc áo lót mà sử dụng.

Chương 501: Thiên đạo thưởng cần cù, địa đạo thưởng lương thiện, nhân đạo thưởng chân thành 2

Có bộ nội đn công này, chỉ cần siêng năng tu luyện, đuổi kịp tiến độ của huyết sắc niệm lực không phải việc khó, đến lúc đó không cần dùng mặt nạ Hắc Sơn cũng có thể sử dụng thuật ngự kiếm và Như Lai Thần Chưởng.

“Đồ tốt!”

Liêu Văn Kiệt liên tục khen ngợi vài lần, quyết định lại tăng điểm, muốn đem nội công đan tăng thêm một cấp nữa.

Nội đan công sau khi thăng lên cấp ‘Đăng Phong’, hệ thống nhắc nhở cấp tiếp theo--- Hóa Huyền!

Cũng chính là cùng cấp với Như Lai Thần Chưởng.

Đáng tiếc, đập tiền thất bại, từ Đăng Phong tới Hóa Huyền, cần một lần thanh toán một vạn điểm tài lực.

Con đường luyện tâm lần này, hắn thu hoạch được năm nghìn điểm tài lực, cộng thêm hơn hai nghìn điểm còn thừa lúc trước, tổng cộng hơn bảy nghìn điểm, trừ đi hai nghìn hai trăm điểm vừa dùng lúc nãy, vừa hay còn dư năm nghìn + một chút ít tiền lẻ, mới chỉ đủ tăng một nửa cấp.

“Một vạn điểm, phải làm bao nhiêu việc tốn mới kiếm được…”

Liêu Văn Kiệt khẽ lắc đầu, tạm thời không nghĩ nhiều nữa, tốc độ tu luyện trước mắt đã rất nhanh rồi, lại không có nguy cơ nhập ma mà huyết sắc niệm lực đem tới, đã đủ thỏa mãn, không cần cưỡng cầu nhiều hơn.

Sau đó, lực chú ý của hắn tập trung vào đạo thuật 'Uống nước', tên như ý nghĩa, đây là một bộ đọa thuật để người ta uống nước.

Đương nhiên không phải là nước bình thường, mà là một bản thần thoại tiên hiệp, một ngụm nuốt hết biển hồ sông suối.

Bộ đạo thuật này không những có thể khiến người sử dụng cách không hút nước, mà còn có thể một ngụm phun ra, từ đó đạt được hiệu quả tạo ra mưa to lũ lụt.

Có chút khác biệt so với võ học, đạo thuật chỉ có thể khổ luyện dùi mài, muốn một ngụm nuốt biển hồ sông suối, cũng không phải chuyện mà một sớm một chiều có thể tu luyện thành.

Liêu Văn Kiệt cúi đầu há miệng, nghĩ tới trước mặt là nước tắm của mình, vội vàng dừng đạo thuật lại, đến trước bồn rửa mặt.

Mở vòi nước ra, hắn dùng lam sắc niệm lực thúc giục pháp thuật, chỉ trong nháy mắt, hướng nước chảy thay đổi, hội tụ tới hướng miệng hắn.

Năm phút sau, Liêu Văn Kiệt dừng lại, không phải là uống no nước, mà là quá nhàm chán.

Hắn niệm thầm khẩu quyết, một hơi đem nước lạnh trong bụng phun ra ngoài, rào rào rào ngập hết cả phòng tắm, may mà dừng lại kịp, nếu không sóng nước có thể ngập tới phòng ngủ bên ngoài.

"Lúc sử dụng pháp thuật, hình như trọng bụng mở ra một

không gian, tốc độ uống nước phun nước hình như ít nhiều có liên quan tới việc mình thúc động niệm lực, nếu như không gian này duy trì lâu dài, sẽ không ngừng tiêu hao niệm lực.” Liêu Văn Kiệt thử nghiệm mấy lần, rút ra tổng kết, là năm đứa bé không sai.

Trong giây lát, hắn có một ý tưởng mới lạ, lấy ô đỏ ra, rút thanh kiếm Thắng Tà, mặt nạ các loại đồ vật từ trong đó ra, sau khi thủ nhỏ để vào bồn rửa mặt.

Sau khi mở một chậu nước sạch, hắn thôi động mở miệng ra, dễ dàng đem mấy thứ đó nuốt vào không gian trong bụng đó.

Sau khi đặt vào, sắc mặt hắn khẽ biến, xác nhận không cách nào cảm nhận được sự tồn tại của ô đỏ, thầm than một câu đáng tiếc, lại mở miệng phun ra một lần nữa, vớt ô đỏ từ trong bồn rửa mặt ra.

Sau khi ô đỏ luyện hóa xong, có thể tùy ý biến to biến nhỏ theo ý hắn, trong đó có một không gian có thể chứa đựng, giống như mang theo một chiếc túi Càn Khôn bên mình vậy, tránh được không ít phiền phức.

Nhưng ô đỏ cuối cùng vẫn là để ở bên ngoài cơ thể, không giống bồn Tụ Bảo, sách nhỏ Tịnh Thiên Địa thần chú, có thể tùy tâm thu vào trong cơ thể.

Liêu Văn Kiệt cẩn thận đã thành thói quen, luôn cảm thấy mang theo bên mình không an toàn, nếu ngày nào đó bị trộm mất, tuyệt đối là đả kích lớn giống như sấm sét giữa trời quang.

Dùng đạo thuật uống nước, có thể thu ô đỏ vào trong bụng, nhưng không có cách nào cảm nhận được sự tồn tại của nó, không tự nhiên thu cất, chỉ có thể thành thật xem như túi Càn Khôn mà sử dụng.

Sau đó, hắn đem nước đổ vào bồn tắm, cọ rửa hai bên, sau khi

đổ nước vào xong, đem ô đỏ không lớn không nhỏ bỏ vào trong đó, niệm thầm pháp quyết thành công đem ô đỏ thu vào trong không gian đó.

Nhỏ ô đỏ ra, Liêu Văn Kiệt xoa cằm suy nghĩ: "Lúc ô nhỏ vào miệng, thể tích không ngừng thu nhỏ, như vậy có nghĩa là, chỉ cần có nước, đồ trong nước không cần biết lớn nhỏ thế nào, đều có thể bị mình nuốt vào?"

"Gan lớn một chút, đợi chiêu này luyện tới cấp thần tiên giống trong tiểu thuyết, đừng nói là cá voi, cho dù là tàu bay chiến hạm cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chui vào bụng… đợi đã, nếu chiến hạm nổ súng trong không gian đó, bắn một phát tam xoa kích gì đó, bụng của mình liệu có nổ không?"

Hình ảnh quá mức kích thích, hắn nghĩ vẫn nên thôi đi, chuyện của sau này để sau này nói, trước mắt có một vấn đề mới, nếu có một người ngâm trong bồn tắm, hắn có thể nuốt người đó vào không?

Nếu như có thể, ngày nào đó tới bể bơi thử xem, nuốt một ngụm nước xuống…. thôi, ai không biết còn tưởng mình đang ăn thịt người!"

Vậy làm cách nào có thể xác nhận có thể nuốt người không, rất đơn giản, thực hành một chút là biết, lúc này hắn đang ở nhà Yudy Tang, hoàn toàn có thể gọi Trình Văn Tĩnh qua đây, để cô ta nằm trong bồn tắm.

Trên phương diện thao tác không có vấn đề, nhưng hắn vẫn từ bỏ, dù sao cũng là một đạo thuật mới, còn chưa luyện tốt, lỡ như uống nước uống được một nửa, thuật pháp mất linh dừng lại…

Phổ Độ Từ hàng có kết cục gì, hắn sẽ có kết cục đó.

"Hiểu, sau này dù có nói gì cũng không thể nuốt đồ linh tinh,

dù là một con yêu mà quỷ quái….” Liêu Văn Kiệt lặng lẽ khuyên nhủ chính mình, đem điều này liệt vào cấm kỵ, tuyệt đối không thể tùy tiện động vào.

Sau đó hắn lại có một vấn đề mới, vẫn là con khỉ đó, đã từng chui qua bụng không biết bao nhiêu yêu ma quỷ quái, một bước đến dạ dày, hai bước lên phổi, đến cả bụng chị dâu Tiểu Điềm Điềm nhà mình cũng từng chui qua.

Tại sao con khỉ không sử dụng Pháp Thiên Tượng Địa thần thông trong bụng yêu quái, trực tiếp đem những kẻ đối đầu no nổ luôn? Chung quy không thể làm con khỉ không đủ thông minh, vậy nên không nghĩ tới?

Chương 502: Không cho nạp tiền, sức đâu ra tạo kỳ tích.1 “Chẳng lẽ là mình xem sót, thực ra con khỉ dùng chiêu này rồi?”

Liêu Văn Kiệt đang suy nghĩ, đột nhiên phát hiện giao diện hệ thống có biến hóa, bối cảnh bên trong tranh sơn thủy bình thường, sông núi có xu thế hào hùng, dòng sông tự do vươn xa gần, một phân thành hai, phác họa nên một chữ “Nhân”.

Mây trôi lúc ẩn lúc hiện, có hai hàng chữ “Chớ thấy việc thiện nhỏ mà không làm, chớ thấy việc ác nhỏ mà làm theo”.

Hôm nay nhìn lại, lại nhiều thêm ba dòng.

Thiên đạo thưởng cần cù,

Địa đạo thưởng lương thiện,

Nhân đạo thưởng chân thành.

Có vấn đề, từ khi hệ thống vào tay hắn, hắn đã hiểu sâu sắc một đạo lí, cái hệ thống này giống hắn, đều rất chính trực.

Nguyên nhân chọn trúng nó, tám phần là vì tính cách giống

nhau, cùng chung chí hướng.

Sự khác biệt duy nhất, hệ thống quá lạnh lùng, không giống hắn, bụng dạ hẹp hòi nhưng thành thật, đối với ai cũng vui vẻ cười ha ha.

Điểm này cũng không khó giải thích, bổ sung tính cách cho nhau đó mà!

Cùng chung chí hướng lại bổ sung tính cách, hệ thống quả là chế tạo riêng cho hắn, có thể nói là trời đất tạo nên.

Hắn nhỏ giọng đọc một lần, ý nghĩa không khó giải thích, hai câu trước: "Thiên đạo thưởng cần cù, địa đạo thưởng lương thiện", tức là "Thiên hành kiện, quân tử dĩ tự cường bất tức; địa thế khôn, quân tử dĩ hậu đức tải vật*".

Sự vận động của Trời là cương cường mạnh mẽ, quân tử tương ứng với Trời nên người quân tử xử thế cũng phải giống như Trời, phải không ngừng nghỉ tự lực tự cường, cương nghị mạnh mẽ nỗ lực truy cầu sự tiến bộ của bản thân; hình thế của Đất là dày dặn, chứa chở vạn vật, quân tử cũng phải giống như Đất, phải làm dày cái Đức của mình để bao dung, chứa chở muôn loài.

Sự vận động của Trời là cương cường mạnh mẽ, quân tử tương ứng với Trời nên người quân tử xử thế cũng phải giống như Trời, phải không ngừng nghỉ tự lực tự cường, cương nghị mạnh mẽ nỗ lực truy cầu sự tiến bộ của bản thân; hình thế của Đất là dày dặn, chứa chở vạn vật, quân tử cũng phải giống như Đất, phải làm dày cái Đức của mình để bao dung, chứa chở muôn loài.

Câu cuối cùng lại càng giản dị mà sâu xa, làm người phải nói lời giữ lời.

Lời nói của hệ thống chưa bao giờ là bịa đặt nói bậy, câu nói liên quan tới thiện ác trước đó, đã khiến cho Liêu Văn Kiệt cẩn

thận mà làm người một thời gian, bây giờ lại thêm ba dòng, độ khó trong nháy mắt lại tăng lên rồi.

Hắn để tay lên ngực tự hỏi, theo cá nhân mà nói, miễn cưỡng có thể làm được không ngừng vươn lên và bao dung chứa chở muôn loài, còn về nói lời giữ lời….

Rất không khoa trương mà nói, đây là cấp địa ngục, mười tám tầng địa ngục đi thang máy xuống độ khó lại tăng thêm một cấp.

Cách đối nhân xử thế hàng ngày thì không nói nữa, chỉ nói đơn giản lúc dỗ bé gái, mở miệng luôn nói dối, trực tiếp nhảy qua thói quen mà biến thành tư chất tự nhiên.

Có lúc Liêu Văn Kiệt nghi ngờ, mồm mép hắn đã thành tinh rồi, không liên quan tới ý thức chủ quan, cho dù là đổi một cái đầu mới, chỉ cần đối mặt với người có duyên, mồm mép đều tự mình cử động lừa dối người ta.

“Khó làm đây…”

Liêu Văn Kiệt thở ngắn than dài, mồm mép tự mình động cũng không thể trách hắn!

“Không đúng, nghĩ kĩ lại, hễ là nhân vật bay trên trời, có người nào mà không nói khoác gạt người….. người ta hễ lừa là lừa một thế giới, hễ lừa là hàng ngàn hàng vạn năm, mình chỉ có chút công phu mồm mép này, xách dép cho đám nhân vật lớn còn bị chê ăn nói vụng về, giỏi lắm được xem là cặn bã, chắc là không có vấn đề gì… đâu.”

Lòng có nghi ngờ, Liêu Văn Kiệt chỉ đành bó tay, chỉ có thể cho rằng có lý.

Hắn suy nghĩ bản thân cược độc trước giờ chưa từng nhúng tay, nhân phẩm lại chính trực hơn người, chỉ có một chút sở thích nhỏ là háo sắc, cũng bởi vì chẳng ai hoàn mỹ, loại tiên vô dục vô

cầu này không tu cũng được.

Phút cuối lúc rời khỏi hệ thống, lại phát hiện ra một điều kinh ngạc.

Trên tranh thủy mặc, có một ngọn núi màu sắc không đúng, cực kỳ giống giao diện bên trên, trước đó bởi vì không đủ cấp nên biểu tượng có màu xám, bỗng nhiên lúc này lại sáng.

Mỗi ngọn núi đều có một ý nghĩa không giống nhau, phân biệt mỗi một hạng mục của hệ thống, ví dụ như công đức, khí, thuật, tài, cùng với hệ thống mua bán, giờ đây bỗng nhiên sáng lên một cái, độ ngạc nhiên có thể so với tiền từ trên trời rơi xuống, động vào bồn Tụ Bảo của Hắc sơn lão yêu.

Liêu Văn Kiệt vội không đợi được nhấp vào, đập vào mắt là một cái lò rèn cực kỳ to lớn, bên trên vẽ phác họa mặt trời, mặt trăng và sao, sông núi cây cỏ, thú vật bay trên trời vân vân, có rất nhiều dường như gói trọn tất cả.

Ở chính giữa mặt trước của lò rèn, khắc một chữ "Rèn" to, ở phía dưới, là từng lỗ tối om, ba hàng sáu nhóm, tổng cộng mười tám.

Mặc dù hệ thống rất lạnh lùng, trước nay chưa từng giải thích về cách sử dụng, ngay cả dấu '?' trong sách hướng dẫn cũng không có, nhưng lần này không giống, Liêu Văn Kiệt vừa nhìn đã hiểu cách sử dụng.

Đây chính là một cái lò luyện đan và rèn binh khí, chỉ cần bỏ nguyên liệu vào trong lỗ, bấm vào chữ 'Rèn', loèn sẽ tự mình hoạt động.

Đợi hai mươi tư tiếng sau, vũ khí thần thông, tiên đan linh dược sẽ chế tạo xong.

Đừng hỏi, hỏi chính là chơi game nhiều rồi, các loại game chỉ

thay đổi vẻ bề ngoài, đều là một bộ sách võ thuật, sẽ không sai đâu.

“Nhưng mình lại không có sắt đá, cũng không có thảo dược, một thứ bình thường nhất cũng không có, chứ đừng nói là thiên tài địa bảo, như vậy bảo mình luyện kiểu gì?”

Liêu Văn Kiệt trơ mắt nhìn về phía lò rèn, suy nghĩ cái lò này thiết kế chẳng hợp lý tí nào, đổi một trò chơi khác, trên lò không chỉ có chữ ‘Rèn’, còn có cả chữ ‘Giải’ nữa.

Như vậy, Giáng Ma Xử, kiếm đen, kiếm vàng trong tay hắn đều có thể lấy ra thử…

“Phải ha, chỉ nói là rèn, không hề nói là không được bỏ thành phẩm vào, nói không chừng mấy món vũ khí có thể hợp lại làm một, phẩm cấp cũng tăng lên!” mắt Liêu Văn Kiệt sáng lên, hệ thống cao cấp như vậy, không nên dùng mấy lí lẽ của trò chơi thông thường để so sánh.

Cái này dung luyện!

Chương 503: Không cho nạp tiền, sức đâu ra tạo kỳ tích.2 Một lát sau, hắn phát hiện không thể nào xuống tay, vì hệ thống và bên ngoài phân thành không gian khác biệt, đạo lí tương tự như bồn Tụ Bảo và kiếm Thắng Tà.

Bồn Tụ Bảo có thể thu vào trong cơ thể, kiếm Thắng Tà lại chỉ có thể cắm trong chuôi ô, không cách nào có thể thu vào trong cơ thể, cũng như vậy, chẳng cách nào bỏ vào trong lò rèn.

Sách Tịnh Thiên Địa thần chú và bồn Tụ Bảo ngược lại có thể nhét vào trong, nhưng hệ thống nhắc nhở hai thứ này vốn không tương thích, không thể hợp hai thành một.

Có thể dung luyện cũng sẽ không dung luyện, hai món bảo vật này vô cùng quan trọng, uy lực của Tịnh Thiên Địa thần chú còn

chưa hoàn toàn phát huy, cái nào cũng không dễ dàng vứt bỏ.

Liêu Văn Kiệt khẽ lắc đầu, cuối cùng phát hiện, trong tất cả vật phẩm, chỉ có ba loại có thể bỏ vào trong lò rèn.

Tơ đỏ, tiền đồng, cùng với tiểu hoàn dương đan.

Bởi vì một lần dung luyện cần tiêu tốn một nghìn điểm tài lực, Liêu Văn Kiệt quyết định từ bỏ việc bỏ tơ đỏ và tiền đồng vào dung luyện, sợ luyện hỏng.

Giống với bá chủ của ăn xin vẫn giống ăn xin, lỡ như sau khi dung luyện xong vẫn là tơ đỏ với tiền đồng như cũ, chỉ là tơ đỏ đỏ hơn, tiền đồng sáng hơn, vậy hắn phải tới đâu để nói lý.

Tiểu hoàn dương đan cũng không dung luyện, hệ thống nhắc nhở số lượng không đủ, năm viên tiểu hoàn dương đan, ngoài ra cộng với một nghìn điểm tài lực mới có thể tiến hành dung luyện.

Liêu Văn Kiệt thử nhét nửa viên tiểu hoàn dương đan vào trong lỗ, hiện lên số 3,5 nguyên chỉnh, nhét vào trong lò rèn lạnh lùng từ chối.

Muốn dung luyện cũng được, cửa hàng có bán tiểu hoàn dương đan, giá niêm yết, một viên một nghìn điểm tài lực, tức giận đập hai nghìn điểm là đủ để bổ sung.

Dung luyện một hồi chính là ba nghìn điểm, Liêu Văn Kiệt nghĩ tới lại đau thịt, cần kiệm đã thành thói quen, không nỡ lãng phí tiền như vậy.

“Bình tĩnh, lỡ như luyện hỏng, tự nhiên mất ba nghìn điểm, lại còn vứt ba viên tiểu hoàn dương đan vào đó, buôn bán lỗ vốn không thể làm.” Liêu Văn Kiệt biết sản phẩm của hệ thống chất lượng khá cao, vẫn là nhịn xuống quyết định từ bỏ, tiện tay hắt một bát nước bẩn, như vậy trong lòng mới dễ chịu hơn.

Chính vào lúc hắn đang chuẩn bị rời khỏi giao diện lò rèn, trong đầu bất thình lình mở ra một cái hố, tiếp theo lật tới cột "Thuật", nhìn một cột dài kỹ năng lưu loát chạy qua, theo bản năng cầm Thiết Bố Sam ném vào trong.

"Vậy mà…. thành rồi!"

Liêu Văn Kiệt trợn mắt há mồm nhìn ánh sáng của biểu tượng Thiết Bố Sam tối đi bên trong lỗ, một lát sau bình tĩnh lại, trong lòng mừng như điên, kéo cột xem, lại ném Thiết Sa Chưởng vào.

Đều mở đầu bằng chữ thiết, chắc có thể tương thích, sẽ không xuất hiện Thiên Địa thần chú và bồn Tự Bảo….

Thật đúng là xuất hiện rồi!

Hệ thống nhắc nhở hai nguyên liệu không tương thích, không thể dung luyện.

"Đây là cái đạo lý gì vậy, rõ ràng đều là số phận chữ thiết, mày xem thường Thiết Sa Chưởng hay là xem thường Thiết Bố Sam?"

Liêu Văn Kiệt suy nghĩ, lấy Thiết Sa Chưởng từ trong lòng ra, nhất thời nóng vội, suýt nữa thì quên mất phải dựa vào Thiết Bố Sam để giữ mạng, nghĩ một lúc, ném Thiết Thoái Công vào trong.

Bộ thoái pháp này là hắn luyện thành ở Lan Nhược Tự, trước mắt chỉ là cấp nhập môn, cũng là 'Đại Lực Kim Cương Thoái' mà trước đây Quỷ Vương Đạt cho, nói sao thì trong bộ võ công này cũng không có chữ 'thiết', kết quả toàn bộ đều là lừa dối người khác.

"Tên béo chết tiệt, cầm mấy chục vạn của mình cộng thêm một tấm thẻ, còn miệng lưỡi dẻo quẹo, đnsg đời năm đó ông bị đánh gãy chân!" Liêu Văn Kiệt vừa lẩm bẩm, vừa xem lời nhắc nhở của hệ thống, lâm vào suy nghĩ sâu xa thật lâu.

Hệ thống nhắc nhở, Thiết Sa Chưởng và Thiết Thoái Công có thể dung luyện, nhưng còn thiếu một nguyên liệu để dung hòa, nếu muốn tiếp tục dung luyện, cần bổ sung một nghìn một trăm điểm phí mua sắm công pháp, cùng với một nghìn điểm mở lò.

Hệ thống tham tiền chết tiệt, đánh giá mày lạnh lùng coi như tao mù!

Liêu Văn Kiệt oán thầm trong lòng, tham tiền không thành vấn đề, làm phiền mở giao diện nạp tiền, không cho nạp tiền, lấy đâu ra sức tạo kỳ tích?

Nước bọt phun đầy đất, hắn lầm vào trầm tư, hệ thống nhắc nhở, mười ba nguyên liệu dung hòa trước mắt thiếu mười một, phân biệt tương ứng với mười một môn võ học.

Mà Thiết Sa chưởng và Thiết Thoái Công đều lấy được từ chỗ Quỷ Vương Đạt, sau đó cũng liên tục đưa cho hắn công pháp võ học khác, toàn mở đầu bằng chữ 'Thiết', thiết đầu, thiết trửu, thiết đang vân vân.

Nhưng vấn đề là, tính đâu ra đấy, bỏ hết công pháp mà Quỷ Vương Đạt đưa cho vào, cũng chỉ có tám bộ võ học, khoảng cách với con số mười ba, vẫn còn thiếu năm bộ.

"Nếu mình đoán không nhầm, mười ba bộ võ học vốn là một, bởi vì thiếu mất năm bộ nên không thể nào bổ sung cho nhau, vậy nên mới tách ra tu luyện…."

Suy nghĩ của Liêu Văn Kiệt chuyển động, cân nhắc việc đập hai nghìn hai trăm điểm có đáng giá hay không, về phần mười ba bộ võ học sau khi luyện sẽ hợp thành cái gì, hắn đại khái có thể đoán ra được.

Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện Kim Chung Tráo!

Có vẻ như trùng hợp với Thiết Bố Sam…

Chương 504: Biến cho ta 1 Liêu Văn Kiệt lướt của hàng hệ thống, muốn trực tiếp tìm công pháp Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện Kim Chung Tráo, kết quả tìm thấy Thập Tam Thiết, nhưng lại không tìm thấy Thập Tam Thái Bảo.

Thu lại lời nói trước đây, hệ thống tham tiền chết tiệt không biết xấu hổ, hoàn toàn tương phản với người hào phóng hắn đây, một chút cũng không giống.

Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện Kim Chung Tráo và Thiết Bố Sam tác dụng giống nhau, theo lý mà nói, sau khi luyện xong tác dụng không quá lớn, nhưng trong lòng Liêu Văn Kiệt vẫn ôm mong đợi.

Nếu như hợp thành Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện Kim Chung Tráo, lại luyện thêm Thiết Bố Sam, hai cái hợp thành một bộ công pháp võ học, phải chăng có thể đạt được điều kiện đầu tiên của Pháp Tương Kim Thân--- Kim Cang Bất Hoại!

Liêu Văn Kiệt rơi vào do dự, sức hấp dẫn quá lớn, đáng giá cho hắn đặt lên xe liều một phen, còn có một loại khả năng, đập hai nghìn điểm vào Thiết Bố Sam, đem công pháp này tăng lên Đăng Phong, nói không chừng cũng có thể Kim Cang Bất Hoại.

“Haiz, cuối cùng vẫn là quá nghèo, nếu có tiền mấy cái phí cần thiết gì đó, trực tiếp nạp vào là được rồi.” Liêu Văn Kiệt thở dài một hơi, lấy Thiết Sa Chưởng và Thiết Thoái Công từ trong lò rèn ra.

Sau đó hắn lại thử phối hợp vài cái khác, chẳng hạn như Thiết Thoái Công và Thủy Thượng Phiêu, suy nghĩ luyện ra một bộ Thiết Thoái Thủy Thượng Phiêu.

Thất bại!

Thiết Sa Chưởng + Thủy Thượng Phiêu – Thiết Chưởng Thủy

Thượng Phiêu.

Thất bại!

Sau khi liên tục thất bại vài lần, Liêu Văn Kiệt đại khái đã hiểu, Thiết Bố Sam và Thủy Thượng Phiêu là võ học mà hệ thống cấp cho, phẩm cấp rõ ràng cao hơn võ học cùng một số mệnh chữ "Thiết" mà Quỷ Đạt Hoa đưa cho.

Nghĩ tới đây, hắn càng tức, bởi vì Thiết Bố Sam trong cửa hàng hệ thống cũng chỉ đáng giá vẻn vẹn một trăm điểm tài lực, phẩm cấp cũng kém một nửa so với mười một môn võ học có chữ "Thiết" khác, vậy mà hệ thống không biết xấu hổ yêu cầu một nghìn một trăm điểm, còn chẳng giảm giá tí nào.

"Làm hệ thống không thể vô liêm sỉ như vậy!"

Liêu Văn Kiệt hầm hừ một câu, lại thử cách mới lần nữa, lần này sử dụng, đều là võ học lấy được từ hệ thống, thành công để hắn thí nghiệm luyện ra hai loại tổ hợp dung luyện.

Thảo Thượng Phi + Thủy Thượng Phiêu.

Thuật hóa trang + Thuật dịch dung + Súc cốt công.

Tổ hợp của Thảo Thượng Phi và Thủy Thượng Phiêu tạm thời đặt sang một bên, bởi vì hệ thống nhắc nhở, còn thiếu một môn võ học, dung luyện cần thêm một nghìn bốn trăm điểm.

Thuật hóa trang + thuật dịch dung + súc cốt công không có bất cứ vấn đề gì, đập vào một nghìn điểm, có thể lập tức dung luyện.

Liêu Văn Kiệt hít sâu một hơi, im lặng một lúc, lựa chọn lập tức dung luyện.

Đập một nghìn điểm tài lực xuống, lỗ trên lò rèn biến mất,

nuốt ba môn võ học, chẳng qua chỉ là công phu hít thở vài cái, đến cả mùi khói lửa cũng không thấy, vật dung hợp mới nóng hôi hổi cứ vậy mà ra lò.

[Thuật biến thân (Dịch cốt dịch dung, dịch thân dịch mạo)]

Liêu Văn Kiệt: "???"

Chuyện gì xảy ra vậy, ba bộ công pháp võ học, sao có thể hợp thành một bộ pháp thuật?

Trong gương, "Yến Xích Hà" mặt râu ria nhe răng trợn mắt, duỗi đầu lưỡi, đấu mắt gà, giả trang các loại mặt quỷ, tiết tháo không còn một mảnh.

Yến Xích Hà thật khẳng định sẽ không tự tổn hại hình tượng mình, trước mắt này là Liêu Văn Kiệt sử dụng thuật biến thân biến đổi, bởi vì mới học thuật này, khuôn mặt quá mức tinh xảo biến không ra, chỉ có thể biến thành Yến Xích Hà các loại mặt dày.

Liêu Văn Kiệt giơ tay sờ sờ tóc tóc trên đầu, ở trên trán hơi hói túm một sợi tóc dài, sau đó lại túm lấy một sợi râu, lúc này mới cởi bỏ thuật biến thân, lộ ra diện mạo vốn có.

Theo thuật biến thân được giải trừ, mái tóc dài trở nên ngắn, râu dài trở nên ngắn hơn.

"Dịch dung dịch mạo đích thật là có, bất quá dịch cốt dịch thân còn kém chút, Yến Xích Hà so với mình kém mười cm, vừa mới biến thân lại không biểu hiện ra ngoài."

Liêu Văn Kiệt âm thầm cân nhắc, pháp thuật điểm này chung quy là không tốt, không giống võ học, chỉ cần tiền đến đúng chỗ, độ thuần thục cũng sẽ đi theo.

"Đợi lát nữa, nếu như thật luyện được dịch cốt dịch thân dễ dàng, vậy mình chẳng phải là có thể biến thành. Ừm…ừm!?"

Hắn nhướng mày, có chút nóng lòng muốn thử, không có ý tứ gì khác, tựa như trẻ con có được đồ chơi mới, trước khi chơi chán luôn tràn ngập tò mò. Hơn nữa, dù sao cũng không ai biết, thay đổi cũng không mất mặt.

- "Biến cho ta!"

Trong lòng mặc niệm khẩu quyết, niệm lực thúc dục xong, Liêu Văn Kiệt thay đổi bộ dáng Tiểu Thiện. Thân thể này hắn quen thuộc, kích thước gì cũng đều đo qua, tự tin có thể bình thường vô song.

Kết quả rất không thân thiện, kém mười vạn tám ngàn dặm.

Trong gương là một nam tử gầy gò dáng người bình thường không có gì nổi lên, tóc dài phiêu phiêu, tay chân mảnh khảnh, gương mặt trung tính cùng Tiểu Thiện chỉ có bảy phần tương tự.

Cả thế giới đều là hai mắt một cái mũi, ba phần chênh lệch chính là khác nhau một trời một vực, nếu không phải Liêu Văn Kiệt biết mình lấy ai làm mẫu thi triển thuật biến thân, đều không nhận ra trong gương là ai.

Đương nhiên, hiện tại cũng không nhận ra, hoài nghi mình biến thành thực tập sinh mới.

Tán đi thuật biến thân, Liêu Văn Kiệt cũng không nản chí, pháp thuật mới học, vào tay còn chưa kịp nửa giờ, có thể biến thành mơ hồ đã là thiên phú phiến nhiên rồi.

Về phần thân thể không biến thành, rất bình thường, hắn cũng không phải biến thái, không có lý do một mình trốn trong phòng tắm đem hai ổ thịt kia biến ra.

Chương 505: Biến cho ta 2 Nếu thật sự hiếm có hai ổ thịt, trong biệt thự liền có sẵn.

“Hắc hắc hắc…”

Hơn nửa năm không có thân cận nữ sắc, nghĩ như vậy, đột nhiên có chút không thể nhịn được nữa, hắn xoa xoa tay khoác áo ngủ, ra khỏi cửa.

……

Bốn giờ sáng, Trình Văn Tĩnh mơ mơ màng màng phát hiện bên giường có thêm một người, sợ tới mức bừng tỉnh ngay tại chỗ, mở miệng chính là một tiếng hét rách cổ họng.

“Ô ô ô ———”

“Đừng lên tiếng, là anh.”

Liêu Văn Kiệt kịp thời đè lại cổ họng bị rách, tay kia bật đèn đầu giường.

“A Kiệt, anh làm gì lén lút, giống như làm trộm vậy, hơn nữa, tóc anh bị sao vậy?”

Trình Văn Tĩnh vốn định oán giận một câu quấy nhiễu người ta tỉnh mộng, đột nhiên phát hiện tóc Liêu Văn Kiệt dài một đoạn, đến cả lông mày cũng dài.

“Đàn ông mà, cũng giống như cỏ dại vậy, không cần hỏi, qua một thời gian ngắn lại nhìn anh ta, tám, chín mươi phần trăm sẽ phát hiện ra anh ta đã biến thành một người khác.”

Liêu Văn Kiệt giải thích một câu, đưa tay dò xét trong bộ đồ ngủ của Trình Văn Tĩnh.

“Không thể nào, ngày hôm qua em còn nhìn thấy anh, lúc ấy không phải như vậy?”

“Sĩ biệt ba ngày còn phải nhìn bằng cặp mắt khác huống chi một ngày không gặp, tóc anh dài lên rất hợp lý mà.”

“Vậy cũng không nên… um..um..umm ————”

———— đoạn đường giới hạn tốc độ, xin bảo trì tốc độ thấp qua khúc cua————

Đại khái là khoảng sáu giờ, Liêu Văn Kiệt len lén lẻn ra khỏi cửa phòng,để lại Trình Văn Tĩnh khẩn cấp cần ngủ bổ sung thể lực.

Tinh thần hắn phấn chấn thay quần áo hiện đại, nguyên bản một thân niêm phong kia lấy làm lưu niệm, ăn xong bữa sáng quản gia lái xe tới, chạy về phía công ty.

Đoạn thời gian trước, bởi vì lần thứ hai con đường luyện tâm mở ra, tạm thời ôm chân phật bế quan mười ngày, trong tay có rất nhiều chuyện chưa có xử lý.

Hơn nữa, vừa đi chính là hơn nửa năm, rất nhiều chuyện vặt ấn tượng mơ hồ, đều cần mau chóng quen thuộc trở lại.

Ví dụ như vừa rồi thì quản gia Norimaki (1)kia , là gọi Xí chỉ (2)hay là sách tử(2), cũng có chút không nhớ ra.

(1),(2),(3) norimaki là厕卷 (Cè juǎn) , cùng với 厕纸 (cè zhǐ) cùng với 册子 (cèzi) có cách đọc giống nhau.

(1),(2),(3) norimaki là厕卷 (Cè juǎn) , cùng với 厕纸 (cè zhǐ) cùng với 册子 (cèzi) có cách đọc giống nhau.

Tầng mười tám, công ty tư vấn linh dị Tam Kiệt, Liêu Văn Kiệt lấy chìa khóa mở cửa, xác nhận công trình cải tạo đã tiến vào hồi kết, một cuộc điện thoại gọi cho lão Vương, hỏi thăm đồ đạc vào cửa.

Lão Vương nói mọi thứ đều OK, ông theo dõi tiến độ dự án 24/7, hiện tại trong tay có năm báo cáo của công ty đồ nội thất, hôm nay liền mang đến công ty.

Nguyên bản, đồ nội thất và các món đồ lớn khác đều được tính trên người công ty trang trí của quản lý Cao, do bọn họ cung cấp miễn phí, nhưng đồ nội thất thật sự bình thường. Chất lượng đầu tiên không nói, phong cách và trang trí tổng thể không đủ nghiêm trang.

Lão Vương biết Liêu Văn Kiệt không thiếu tiền, cho nên sớm liên hệ với mấy công ty đồ nội thất có thực lực, chuẩn bị mấy bộ phương án dự phòng.

Cúp điện thoại, Liêu Văn Kiệt cảm khái lão giang hồ làm việc chính là đáng tin cậy, đi lên tầng ba mươi sáu tầng cao nhất, ngồi ở phòng làm việc của Thang Chu Địch trong chốc lát, đột nhiên phát hiện có chút không có việc gì làm.

“Nửa năm không gặp, trước tiên hẹn mấy người quen ra ngoài ăn cơm…”

Kế hoạch gần đây hoàn thành, Liêu Văn Kiệt quyết định cho mình một kỳ nghỉ, trước khi khai trương cùng bạn bè liên lạc hâm nóng một chút tình cảm. Đồng thời thông báo cho họ nhiệm vụ.

Trong thời gian đó, chuyên tâm tu luyện thuật biến thân và chú định tâm.

Chờ công ty tư vấn linh dị Tam Kiệt khai trương, sau khi thanh danh lan truyền đi, rất nhiều sự kiện linh dị chủ động tới cửa, chính là lúc hắn điên cuồng nhận hệ thống khen thưởng.

Trong phân loại hệ thống, võ đạo không phân biệt, nhưng võ học có thể dùng tiền thăng cấp, đạo thuật chỉ có thể tự mình khổ luyện.

Cho nên, biết rõ Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện Kim Chung Tráo rất có tiền đồ, hắn cũng lười dành thời gian đi luyện mấy môn công phu thiết tự bối kia.

Một môn công phu một trăm điểm, mười một môn lại thêm dung luyện cũng chỉ có hai ngàn một trăm điểm, nếu không phải sợ sự kiện bất ngờ, trong tay lại không có điểm tài lực dư dả để ứng phó, hắn đã sớm đập tiền luyện ra.

Hơn nữa, có thời gian luyện võ, lấy ra tu luyện đạo thuật, không phải càng thơm sao?

"Alo, Phong thúc à? Phải, là A Kiệt đây… Rảnh rỗi không có việc gì muốn mời chú ăn một bữa cơm, cháu nhớ rõ chú ở Đông Bình Châu câu cá, nếu không cháu qua một chuyến… Này, này!?"

Kỳ quái, như thế nào hắn vừa nói muốn đi Đông Bình Châu, liền lập tức cúp điện thoại?

Liêu Văn Kiệt không rõ nguyên nhân, suy nghĩ một chút lại gọi một cuộc điện thoại cho Tĩnh Viên.

Lúc trước hắn và Tĩnh Viên tổ chức bắt quỷ ở tòa nhà Phong Lâm, tình cờ gặp quỷ môn âm gian mở rộng, gọi Lyon đến cứu viện, Tĩnh Viên nhìn thấy Lyon Benn, sợ tới mức quay đầu bỏ đi, sau đó điện thoại liền tắt máy trong thời gian dài, gọi thế nào cũng không gọi được.

"Này, pháp sư Tĩnh Viên, là tôi nha. Lời này, tôi đương nhiên sống rất tốt, bằng không từ âm gian cho ông… Đúng, pháp bảo đạo cụ của ông đều ở nhà tôi, đêm nay mọi người ăn một bữa cơm…"

Điện thoại cúp máy, Liêu Văn Kiệt bất đắc dĩ bĩu môi, Tĩnh Viên tỏ vẻ lát nữa sẽ tới tìm hắn, trong tay còn có mấy trăm trận pháp sự phải làm, lấy được pháp bảo đạo cụ liền rời đi.

Về phần chuyện ăn cơm…

Hôm nay quá bận rộn, một ngày nào đó chắc chắn sẽ tới !

Tĩnh Viên bị Lý Ngang dọa sợ, e sợ lúc ăn cơm lại đụng phải

sao chổi, Liêu Văn Kiệt cũng không trách ông ta, công bằng mà nói, nếu như hắn không phải lúc mới lên đường đã quen biết Lý Ngang, quen thuộc với bộ công lược bắt quỷ kỳ lạ kia, hắn cũng sẽ hoài nghi nhân sinh.

Chương 506: Biến cho ta 3 Xi măng sữa bò xây tường, chặn cổng âm phủ; gấp ghế đánh người, đánh đến chết đi sống lại, thái quá nhất chính là, ngay cả quần áo cũng có thể đánh đến hoàn hảo không tổn hao gì.

Ngày tốt đẹp, Liêu Văn Kiệt không muốn gặp bệnh thần kinh, gọi điện thoại cho Châu Tinh Tinh, tỏ vẻ tối nay mời anh ta ăn cơm.

Có người mời khách, Châu Tinh Tinh cũng không cự tuyệt, trong lời nói ám chỉ Liêu Văn Kiệt, anh ta bởi vì nằm vùng phá án quá hung dữ, dẫn đến lãnh đạo cấp trên có chút chịu không nổi, cố ý cho anh ta một kỳ nghỉ dài, cho nên bảy ngày sau mỗi đêm đều rảnh rỗi.

Rắm cần đêm của anh!

Liêu Văn Kiệt cúp điện thoại, kinh ngạc phát hiện bạn NPC của hắn gần đây đều sống rất an nhàn, một cái xui xẻo cũng không có.

Tệ quá!

“Cả đám đều bình an vô sự, sống có tư có nhuận, tôi còn cần các người làm gì?”

Liêu Văn Kiệt cảm khái một tiếng, một đám NPC chưa trưởng thành, không chủ động phát nhiệm vụ còn chưa tính, gọi điện thoại cho bọn họ ngay cả cơm cũng không hẹn.

Sau đó lại là mấy cuộc điện thoại, hắn mở sổ điện thoại ra xem còn có con cá lọt lưới nào không.

Chỉ chốc lát sau, liền vớt được một cái.

Trương Lệ Hoa, truyền nhân đời thứ 38 của Trương Thiên Sư, là một đại tỷ có đôi chân dài.

Hai chân này, phi, vị đại tỷ này nhan sắc vóc người cũng không cần phải nói, chính là mệnh khắc phu quá dọa người, liên tục khắc chết tám người chồng, vẫn làm quả phụ đến bây giờ.

Liêu Văn Kiệt không có gan lấy mạng nhỏ đi đánh cuộc, cho tới nay đều kính nhi viễn chi với vị đại tỷ này, e sợ mình quá mức ưu tú, dẫn đến đối phương không kiềm chế được, ngược lại theo đuổi hắn, mà hắn lại là thân sĩ mọi người đều biết, không thể cự tuyệt lời mời của nữ nhân xinh đẹp.

Một khi lui tới quá thường xuyên, hắn rất có khả năng tốn một tỷ rồi mới mất mạng.

“Cho nên, cô ta biết rõ phu mệnh của mình, còn liên tục gả tám lần, kỳ thật là…”

Tổn hại sau lưng người là vô đạo đức nhất, Liêu Văn Kiệt quyết định hỏi rõ ràng, một cuộc điện thoại gọi tới, Trương Lệ Hoa thập phần kinh hỉ, gần đây cô nhận được một sự kiện linh dị khó giải quyết, hẹn chiều mai gặp mặt, đến lúc đó sẽ nói kỹ.

“Một người có tổ chức, tùy tiện tìm kiếm đều là trợ thủ, tại sao lại tìm tôi hợp tác?”

Kết thúc cuộc điện thoại, Liêu Văn Kiệt hai mắt híp lại, suy nghĩ một chút liền nghĩ thông suốt nguyên nhân, giống như suy đoán trước đó của hắn, chân dài đại tỷ tham muốn thân thể hắn.

……

Vào ban đêm, trên tầng 2 của quán bar.

Mộng La kéo thân thể sắp tan rã, chậm rãi đi về phía phòng tắm, oán giận kêu Liêu Văn Kiệt là máy cày chuyển thế, mới ba ngày không gặp mặt, giống như cả đời chưa từng thấy qua nữ nhân.

- Điều này chứng tỏ anh hiếm lạ em nha!

Liêu Văn Kiệt xoa xoa tay đi về phía phòng tắm, lấy sợi chỉ đỏ, dễ dàng mở cửa phòng tắm đang khóa trái.

Ngày mai sẽ có đại tỷ quyến rũ hắn, đêm nay làm thêm mấy bộ thể dục dụng cụ, kéo dài thời gian hiền giả, ngày mai sợ sẽ không thủ đoạn đối diện.

Trình Văn Tĩnh sức chiến đấu thực sự là bình thường, làm hỏng thì không ai phụ trách được công việc tuyển dụng, dựa trên kinh tế của người làm công cụ chuyển thế… Khụ khụ, là dựa trên nguyên tắc thương hương tiếc ngọc, chiếc máy cày dán nhãn trâu này của hắn, chỉ có thể đến cày đất Mộng La.

Mười hai giờ đêm, Mộng La ngủ đến bất tỉnh nhân sự, Liêu Văn Kiệt vụng trộm rút tay, thay quần áo chạy về phía biệt thự bán sơn.

Không phải hắn làm người quá cặn bã, hoàn toàn ngược lại, quá nghĩa khí.

Đột nhiên nhớ tới Yudy Tang mất ngủ vì mộng, không có hắn bồi tối ngủ không yên, huynh đệ một hồi, chút việc nhỏ này cũng không giúp, còn là người sao!

Bình minh, ánh mặt trời bên ngoài rèm cửa sổ chiếu vào, Yudy Tang buồn ngủ buồn bã tỉnh giấc, đang muốn xoay người rời giường, đột nhiên phát hiện trên người có chút nặng nề.

Một cánh tay từ phía sau ôm lấy, ôm cô vào trong ngực, thái quá nhất chính là cánh tay này rất là không quy củ, tay đều đưa

vào trong quần áo của cô.

Hình ảnh cực kỳ quen thuộc, lúc cô ôm bạn gái cũng là hình ảnh ngủ này, chẳng qua hôm nay biến thành cô bị người ôm.

Trong nháy mắt buồn ngủ hoàn toàn không có, Yudy Tang hoàn toàn tỉnh táo lại, không cần nghĩ cũng biết, người phía sau là hảo huynh đệ Liêu Văn Kiệt của cô, tối hôm qua cùng nhau ngủ thiếp đi.

Đầu tiên nói một tiếng cảm ơn, mỗi đêm bôn ba vất vả, sau đó…

Ta coi ngươi là huynh đệ, ngươi lại cho rằng ta đang xưng ngực D*, quả thực không thể nhịn!

*兄弟 （huynh đệ）với 胸D（ngực cup D） phát âm giống nhau.

*兄弟 （huynh đệ）với 胸D（ngực cup D） phát âm giống nhau.

Vì vậy, Yudy Tang quyết định chịu đựng một lần nữa.

Không có biện pháp, lúc này, Liêu Văn Kiệt không sai biệt lắm cũng nên tỉnh, cô hơi nhúc nhích một chút, đối phương nhất định sẽ tỉnh lại theo, đến lúc đó tất cả mọi người đều xấu hổ.

Hơn nữa, cái tướng ngủ này quen thuộc với cô, rất rõ ràng sau khi người ngủ tay chân đều có ý nghĩ của mình, cùng ý thức chủ quan không có bất kỳ quan hệ gì.

Huynh đệ một hồi, Liêu Văn Kiệt cũng không phải cố ý, cô chịu chút thiệt thòi, làm bộ còn chưa tỉnh ngủ là xong.

Còn nữa, chỉ cần cô không phải là người đầu tiên tỉnh lại, người xấu hổ kia sẽ không phải là cô.

Càng nghĩ càng có lý, nhưng mà, cô vừa nhắm mắt lại giả bộ ngủ, một cái đùi liền khoác lên, đem cô làm gối ôm.

"....."

Chương 507: Hiểu rồi, ra giá đi! 1 Chương VIP

Chương 508: Hiểu rồi, ra giá đi! 2 Chương VIP

Chương 509: Nói đi, lúc nào ra tay! 1 Chương VIP

Chương 510: Nói đi, lúc nào ra tay! 2 Chương VIP

Chương 511: Lấy một con có thể đánh nhau cũng không có 1 "Ách, loại chuyện này, cậu không cần hỏi kỹ."

Trương Lệ Hoa lộ vẻ xấu hổ, hai ngày nay bà dì của cô đến, ảnh hưởng nghiêm trọng đến tu vi pháp lực của cô, muốn mời sư tổ, lại sợ bị sư tổ gia một cái, chỉ có thể tìm cao nhân tương trợ.

Còn nữa, nàng tìm Liêu Văn Kiệt có thâm ý khác, hy vọng người sau dẫn ra sao chổi Lý Ngang, đem một người lấy hung trị hung.

"Hiểu rồi, tôi liền đi trung tâm Hoắc thị xem."

Liêu Văn Kiệt hơi nhún mũi, nhìn thấu nhưng không nói toạc ra, đứng dậy nói lời tạm biệt với Trương Lệ Hoa.

Đêm nay, hắn muốn đại khai sát giới, chứng thực chính mình ở trên người Yến Xích Hà vắt được dầu mỡ.

Một sào quỷ, mấy trăm lệ quỷ mà thôi, còn có thể có lão yêu Hắc Sơn lợi hại?

Hắn không tin!

Tầng 21, quán cà phê.

Liêu Văn Kiệt ngồi một mình trên bàn tròn nhỏ, bên cạnh cửa sổ sát đất, ngoài cửa sổ là một mảnh cảnh đêm đèn đuốc phồn vinh.

Trên, đêm mờ ảo, một vầng trăng tròn vừa mọc lên; dưới, xe cộ ùn ùn, ban đêm ồn ào dần dần thức tỉnh.

Hắn bưng ly cà phê, nhìn về phía trung tâm Hoắc thị bên ngoài đường, trong mắt âm dương, quỷ khí của tòa nhà hình khối màu đen quay cuồng vờn quanh, mây đen không tan.

Nếu như nói trung tâm Hoắc thị trong ảnh là một tấm bia mộ, vậy nếu trung tâm Hoắc thị trước mắt thấy là thật, chính là một tòa bia mộ bị quỷ chiếm cứ, trong mưa gió phiêu diêu tùy thời đều có thể ngã xuống.

“Tòa cao ốc này phong bế chung quanh, không chịu nổi âm khí bên trong, sắp sụp đổ…” Liêu Văn Kiệt lẩm bẩm, bưng cà phê nhấp một ngụm.

Vừa rồi hắn lợi dụng quan hệ nhân mạch của cục cảnh sát, điều tra đơn vị thi công trung tâm Hoắc thị một chút, thu được một thu hoạch ngoài ý muốn.

Ba kỹ sư phụ trách thiết kế Trung tâm Hoắc thị đã chết trong vụ tai nạn máy bay tháng trước, nhân viên của một công ty liên doanh Trung-Mỹ, trong khi đó ông chủ hiện tại lại là một người Nghê Hồng.

Ít nhất bề ngoài là một người Nghê Hồng, tên là Nobuo Tanaka, năm nay 53 tuổi, lý do mua lại công ty xây dựng rất đơn giản mà thô bạo.

Có rất nhiều tiền! Thích vậy a!

Câu nói này không có gì sai. Bất chấp việc thị trường chứng khoán và bất động sản của Nghê Hồng bị đứt mạch giữa chừng,

bong bóng kinh tế vỡ là điều không thể tránh khỏi, nhưng tất cả người dân Nghê Hồng đều không coi trọng điều này, chính phủ vẫn tiếp tục khuyến khích người dân tiêu tiền phung phí. Sự ngông cuồng này dẫn đến cuộc khủng hoảng bong bóng tạm thời được định nghĩa.

Nên ra nước ngoài mua nhà, thì cứ mua nhà, nên ra nước ngoài mua rạp chiếu phim, thì cứ mua rạp chiếu phim, mà không đi đâu cả, thì cầm một cái yên chụp vào mặt đế quốc Mỹ…

À, khi đó lòng người Nghê Hồng cao hơn trời, chỉ coi đế quốc Mỹ là em trai, bối phận còn không cao như vậy. Một ngày nào đó, người Nghê Hồng kinh ngạc phát hiện, biến mất không chỉ mười năm, mà là hai mươi năm, ba mươi năm, thậm chí lâu hơn…

Mãi cho đến vài năm sau, Nghê Hồng say sưa trong mơ mới ý thức được thần thoại tan vỡ, qua vài năm nữa, bắt đầu tiếp nhận hiện thực tàn khốc, vì thế liền có ‘mười năm biến mất’ vừa nói.

Kết quả là, nghe theo tiếng gọi của thời đại, Bình Thành* thành phế vật, Lãnh Hòa mãnh hán lần lượt ra đời.

*Bình Thành (Heisei), tên thời đại Nhật Bản, tương ứng với triều đại (1989-2019) của Nhật hoàng Akihito

*Bình Thành (Heisei), tên thời đại Nhật Bản, tương ứng với triều đại (1989-2019) của Nhật hoàng Akihito

*Lãnh hòa (Reiwa), tên thời đại Nhật Bản, tương ứng với triều đại (2019-) của hoàng đế Naruhito

*Lãnh hòa (Reiwa), tên thời đại Nhật Bản, tương ứng với triều đại (2019-) của hoàng đế Naruhito

Đây đều là chuyện sau này, ít nhất trong vòng mười năm tới, thu nhập bình quân đầu người của Nghê Hồng đều là đệ nhất thế giới, trong tay tài phiệt nắm giữ một lượng lớn vốn liếng.

Giống như Nubuo Tanaka, lấy lý do tiền nhiều không có chỗ tiêu xài mua một công ty xây dựng, vì vậy không có cách nào mà nghi ngờ ông ta không có ý tốt.

- "Hừ, đại tá chết họ Tanaka, thu mua công ty xây dựng cũng họ Tanaka, đây không phải là chứng cớ sao!"

Liêu Văn Kiệt hừ lạnh một tiếng, nguyệt hắc phong cao, chính là lúc trảm yêu trừ ma, muốn nói với vị Nobuo Tanaka kia một tiếng, đêm nay đến cả ông nội ông ta cũng không còn nữa rồi.

"Xin hỏi, vị tiên sinh này, là anh đi một mình sao?"

Đang nghĩ ngợi, bên tai truyền đến giọng nữ có chút khẩn trương, Liêu Văn Kiệt thay đổi nụ cười chính trực, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Là một em gái hai mươi tuổi, khuôn mặt bình thường, hắn trở thành nữ nhân còn đẹp hơn thế này rất nhiều.

Dáng người lại càng bình thường không có gì lạ, ngực phẳng mông xẹp, đến con muỗi đậu lên còn trượt, đứng không vững!

Em gái, mọi người vô duyên vô phận, em lấy đâu ra dũng khí tới đây bắt chuyện?

Liêu Văn Kiệt trong lòng thầm nghĩ, tươi cười trên mặt không thay đổi: "Không, tôi đang chờ người đến, chỉ là hôm nay vận khí không tốt, thiên sứ nên xuất hiện trong lòng tôi không có đến."

"A!"

Em gái như bị bạo kích, tuy rằng bị cự tuyệt, nhưng nàng cảm giác như mình bị trêu chọc, cho nên tuyệt không khổ sở, choáng váng bỏ lại một cái khăn ăn viết số điện thoại.

Nhìn theo em gái bắt chuyện rời đi, Liêu Văn Kiệt liếc mắt

nhìn đồng hồ, đứng dậy đi về phía phòng thu ngân.

“Tiên sinh, hóa đơn của ngài đã được người ta mua, đây là danh thiếp đối phương để lại cho ngài.”

Tại quầy thu ngân, người đàn ông trung niên đẩy kính, ánh mắt tỏ vẻ đầy trí thức thoáng hiện lên, sau khi đưa danh thiếp lên nói: “Tôi là quản lý quán cà phê này, hy vọng tiên sinh sau này thường xuyên đến, chỉ cần là ngài, tất cả đều giảm giá năm lần.”

“A, được.”

Chương 512: Lấy một con có thể đánh nhau cũng không có 2 Liêu Văn Kiệt nhận lấy danh thiếp, thuận tay nhét vào trong túi, từ thang máy đi thẳng đến bãi đỗ xe ngầm, từ trong túi lấy ra một xấp danh thiếp và khăn giấy thơm ngào ngạt, vung tay ném vào thùng rác.

Nói đùa, hắn không ham nữ sắc a!

……

Xe thể thao đi tới bãi đỗ xe ngầm trung tâm Hoắc thị, Liêu Văn Kiệt mở ra mắt âm dương, không tìm được quỷ binh tuần tra, đến đại sảnh lầu một lại ngửi được mùi quỷ.

“Vừa mới vào đêm đã vội vàng muốn giết người, vội vàng đi đầu thai sao?”

Liêu Văn Kiệt âm thầm suy tư, đi về phía một góc có mùi quỷ nồng đậm.

Lúc vào lấy được tư liệu của công ty xây dựng, hắn đã biết, tòa nhà trung tâm Hoắc thị tất nhiên đã xây dựng nhiều năm, cũng là hai năm nay vừa mới bắt đầu xây sửa lại và vận hành, nhưng thời gian bố trí tổ quỷ tuyệt đối không ngắn, rất có khả năng khi Đại Tá Tanaka tự sát đã chuẩn bị tốt.

Cái chết của kiến trúc sư, chủ tịch ủy ban điều tra, công nhân xây dựng, chỉ là một phần của giai đoạn đầu của bố cục, cái chết của ba nhà thiết kế tháng trước, mới chính thức mở ra âm mưu lớn.

Trùng hợp, bất luận là cửu cúc nhất phái, đại tá Miyake, hay đại tá Tanaka, đều là những vụ xuất hiện gần đây.

Nhìn bề ngoài, là bởi vì Lý Ngang hố chết Vân Tố đạo trưởng, Hồng Kông thiếu một cây trụ cột, mới dẫn đến yêu ma quỷ quái thừa dịp mà vào.

Nhưng chỉ nhìn bố cục nhiều năm của trung tâm Hoắc thị, không khó phát hiện, mặc kệ tình hình Hồng Kông như thế nào, Đại Tá Tanaka chung quy đều phải chết, Vân Tố đạo trưởng chết chỉ là đẩy nhanh quá trình này.

Liêu Văn Kiệt trong lòng có cảm giác, sào quỷ chôn dưới lòng đất của Hồng Kông tuyệt đối không chỉ có Đại Tá Miyake cùng Đại Tá Tanaka, sau đó lục tục còn có thể khiến đại tá khác nhảy ra, không chừng là một hơi nhảy ra ra một đống.

Liêu Văn Kiệt rất muốn nói một câu, quái sự nhiều có lợi cho hắn quẹt tiền, lệ quỷ càng nhiều, hệ thống khen thưởng càng nhiều, nhưng mạng người quan trọng, thà rằng không có những chuyện phá hoại này phát sinh.

Trên tầng hai, một nhân viên bảo vệ trẻ tuổi cầm đèn pin cao su tuần tra, đi ngang qua một căn phòng nhỏ chứa thiết bị chữa cháy, đột nhiên nghe thấy một tiếng tra kiếm sắc bén ra khỏi vỏ.

Phòng nhỏ chỉ có thể đặt bình chữa cháy, giấu người cũng khó, làm sao có thể có người rút kiếm ở bên trong?

Bảo vệ trẻ tuổi nghi hoặc vạn phần, giơ tay sờ lên nút thắt ngầm, muốn mở cửa gỗ ra.

Ba!

Một bàn tay vươn ra, giữ chặt cổ tay của nhân viên bảo vệ trẻ, làm cậu ta giật mình.

“Anh, anh là ai, tăng ca sao?”

“Tôi tới nơi này điều tra vụ án, phiền cậu phối hợp một chút.”

Liêu Văn Kiệt không giải thích, lấy ra thẻ cảnh sát đeo ngực, có tầng thân phận này, làm việc chính là đơn giản, bảo an trẻ tuổi mặc dù có nghi hoặc, vẫn ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh. Canh một tiếng, Liêu Văn Kiệt mở cửa gỗ ra, trước mặt là một quỷ binh cả người, hai tay giơ cao trường đao, không nói hai lời bổ thẳng xuống.

Keng!

Hàn quang chợt lóe, mũi đao đánh trúng ót Liêu Văn Kiệt, thân đao chắn lại mà đứt, bay xuống đất leng keng rung động.

Bảo vệ trẻ tuổi sợ tới mức hai chân mềm nhũn, đặt mông ngồi trên mặt đất, chống tay lui đến góc tường, trong miệng cao vút mãnh nam gầm thét.

“A a a ————” đao phong bẻ gãy, quỷ binh ngây ngốc lui vào trong phòng nhỏ, không đợi cậu ta líu lo tiếp câu hai, Liêu Văn Kiệt tát một cái, giữ chặt khuôn mặt xấu xí của cậu ta, thò đầu thì thầm bên tai a.

“Thiên địa tự nhiên, uế khí phân…”

Lệ quỷ thê lương kêu rên, cùng với trường đao đứt gãy cùng nhau hóa thành khói đen biến mất.

“Phân tán.”

Liêu Văn Kiệt bất đắc dĩ bĩu môi, con đường luyện tâm chấm

dứt, đạo hạnh đột nhiên tăng mạnh, lệ quỷ tầm thường đã không chịu nổi Tịnh Thiên Địa thần chú.

Giống như con trước mắt này, tám chữ còn chưa nói xong, đã triệt để tan thành tro bụi.

Quá kém, có thể dẻo dai một chút hay không, có thể nghe bần đạo niệm xong chín mươi ba chữ tịnh thiên địa thần chú hay không?

Không phải như vậy chứ, một trận mà thôi, thật sự không có con quỷ nào có thể đánh nhau sao!

Giống như cầu thủ giải nghệ tàn phá tân thủ thôn, tràn đầy cảm giác thành tựu khi bắt nạt tiểu hài tử , Liêu Văn Kiệt thật không khiêm tốn biểu thị, nên phiêu thì phải phiêu, cường giả phải có tự tin của cường giả, bằng không liền mạnh như vậy làm gì!

“Cậu, đừng ngây ngốc, dùng bộ đàm gọi toàn bộ đồng nghiệp của cậu cho phòng an ninh, trong tòa nhà này có quỷ, hơn nữa số lượng không ít.”

“A, được, được.”

Bảo vệ trẻ tuổi run rẩy gật đầu, đưa mắt nhìn Liêu Văn Kiệt điểm mũi chân, phiêu phiêu biến mất ở góc hành lang.

……

Trong phòng an ninh, đội trưởng Phạm Thiên Chu nhàm chán ngáp một cái, mơ mơ màng màng nghe thấy bên tai một trận ồn ào, trong lòng nổi giận, cầm lấy bộ đàm phun loạn.

“Buổi tối không tuần tra thật tốt, tụ tập ở kênh công cộng như quỷ khóc thảm thiết, nếu tôi bị người trên giáo huấn, một người các ngươi cũng đừng nghĩ dễ chịu.”

“Đội trưởng, trong tòa nhà có quỷ.”

“Vâng, đúng vậy, còn có một cảnh sát bắt quỷ…”

“……”

Kênh công cộng một mảnh hỗn loạn, Phạm Thiên Chu không chịu nổi quấy nhiễu, trực tiếp đổi kênh thanh tịnh, đội mũ xông ra ngoài phòng.

Ầm !

Cửa lớn bị bạo lực đẩy ra, Phạm Thiên Chu che mặt nằm trên mặt đất, lấy ra dây cao su phía sau ra, muốn cho đám tiểu đệ vô pháp vô thiên này nhìn xem một chút màu sắc.

“Đội trưởng, đại sự không tốt, bên ngoài có rất nhiều quỷ.”

- Mau báo cảnh sát đi!

-Đội trưởng, anh nói chuyện nha!

“……”

Chương 513: Lúc nào cũng phải duy trì sự nhã nhặn 1 “Quỷ quỷ quỷ, tôi thấy các cậu mới là quỷ mê tâm khiếu, ai nấy đều không đi làm tốt nhiệm vụ của mình, ngày mai sẽ trừ tiền lương của các cậu.”

Phạm Thiên Chu tức giận nhảy dựng lên tại chỗ, cầm dây quất vài cái, sải bước đi về phía cửa, vẻ mặt tức giận: “Các cậu nói có quỷ, được, tôi kiểm tra một lần, nếu như không có, hôm nay có một người tính một cái, tất cả đều dựa vào tường đứng ngược.”

Yo!

Cửa phòng mở ra, bên ngoài phòng bảo vệ tối đen như mực, hơn mười thân phát sáng màu trắng đứng thẳng, miệng mũi tràn

máu, hình dung dữ tợn hung lệ.

“Thật ngại quá, tôi đi nhầm phòng, quấy rầy các vị thật sự xin lỗi, các vị tiếp tục.”

Phạm Thiên Chu cười bồi tội, nhanh chóng đóng cửa phòng lại, xoay người một trận thét chói tai, hô to ngoài phòng có quỷ.

“Đội trưởng, sao, làm sao bây giờ?”

“Báo, báo cảnh sát, đều nhìn tôi làm gì.”

Phạm Thiên Chu run rẩy cầm lấy điện thoại cố định, lúc này, ngoài phòng truyền đến tiếng kêu phát điên của Lệ Quỷ, trong đó còn xen lẫn một đoạn tiếng niệm kinh mơ hồ.

“Thiên địa tự nhiên, uế khí phân tán…”

Vậy là xong.

- “Một người có thể đánh cũng không có!”

Liêu Văn Kiệt đẩy cửa phòng giám sát ra, nhìn một đám bảo vệ nơm nớp lo sợ, trực tiếp hướng Phạm Thiên Chu đưa ra thẻ cảnh sát: “Điều tra án, phiền phối hợp một chút.”

“Đạo trưởng!!”

Mấy bảo vệ lúc trước được Liêu Văn Kiệt cứu nước mắt lưng tròng, giang hai tay ra làm bộ muốn nhào tới, kết quả một người bị một cước, toàn bộ nằm trên mặt đất.

“Sau này tôi sẽ gọi cho các cậu tư vấn tâm lý, nhưng hiện tại, đừng quấy rầy tôi phá án.”

Liêu Văn Kiệt nhìn về phía Phạm Thiên Chu, thúc giục nói: “Còn sửng sốt làm gì, tình huống bên ngoài anh cũng thấy, ấn chuông báo cháy, liền nói tòa nhà bốc cháy, mau sơ tán quần

chúng nơi này.”

Trong tòa nhà lưu lại nhân viên văn phòng thức đêm, đám người này, nói cho bọn họ biết có quỷ, khẳng định cười nhạt không quan trọng, nhưng nếu tai họa cháy nhà vô tình sắp xảy ra, khẳng định hỏi cũng không hỏi nhanh chân bỏ chạy.

Tuy nói quỷ binh đều chết, nhưng Liêu Văn Kiệt rõ ràng cảm giác được dư nghiệt của tòa nhà ở trung tâm Hoắc thị còn chưa rõ, hơn nữa, hắn còn chưa tìm được sào quỷ ở đâu.

Phòng ngừa vạn nhất, trước tiên đuổi hết người đi rồi mới làm việc.

“À, cậu không phải… Có ai không?”

Phạm Thiên Chu nuốt nước bọt, gương mặt Liêu Văn Kiệt anh ta nhớ rất rõ ràng, nghi ngờ tình địch, vốn tưởng rằng là một tiểu bạch kiểm, không nghĩ tới thật sự là cao nhân.

“Chuông báo cháy!”

“Ấn cái này ấn, ấn cái này.”

Tiếng chuông dồn dập vang vọng khắp mỗi tầng của tòa nhà, nhân viên văn phòng quyết đoán ném tài liệu và máy tính xuống, dùng tốc độ nhanh nhất vọt xuống lầu.

Đợi các bảo vệ cũng rời khỏi tòa nhà, Liêu Văn Kiệt mới không chút hoang mang đi vào thang máy của tòa nhà Hoắc thị.

Trước kia, đánh chết hắn không đi thang máy, hiện tại thân phận không giống, cầu thang đã không xứng với hắn.

Cửa thang máy khép lại, Liêu Văn Kiệt ấn tầng cao nhất.

Khi quan sát trung tâm Hoắc Thị từ xa, hắn đã phát hiện thấy bố cục của tòa cao ốc này bị đảo ngược, tất cả mọi thao tác đều

đảo ngược, không có bất cứ một thiết kế bình thường nào ở đây.

Nếu âm dương đảo lộn thì tầng trên chính là tầng dưới, tầng dưới chính là tầng trên. Những cao ốc khác thì nơi âm khí nặng nhất là tầng hầm, còn trung tâm Hoắc Thị sẽ là tầng cao nhất hoặc là sân thượng.

Đoán sai cũng không sao, Liêu Văn Kiệt tin tưởng cái mũi của mình. Thang máy đi thẳng lên tầng cao nhất, mỗi tầng ngửi một chút, chắc chắn có thể lần theo dấu vết tra ra sào huyệt của ma quỷ.

Răng rắc!

Liêu Văn Kiệt đang ngửi thì thang máy đột nhiên dừng lại ở tầng 24.

“Biết ngay mà, đi thang máy nhất định sẽ bị động tay động chân.”

Liêu Văn Kiệt nhắm mắt lại, một giây sau, âm thanh kéo căng bị đứt, thang máy lập tức rơi xuống.

Thang máy của trung tâm Hoắc Thị được thiết kế thành thang máy ngắm cảnh, những người sợ độ cao không thích điều này.

Trước kia Liêu Văn Kiệt cũng hơi sợ độ cao, nhưng từ sau khi nắm vững kỹ năng dây đỏ thì nỗi sợ này đã giảm bớt rất nhiều.

Rầm!

Một quỷ thủ hồng dực đánh vỡ cửa kính thang máy, vươn bàn tay dài bám vào vách tường. Liêu Văn Kiệt khẽ kiễng chân, thân thể bay ra khỏi thang máy đang rơi.

Tiếp theo đó, lại là ba quỷ thủ hồng dực thò ra từ sau lưng hắn, bốn cánh tay bám tường nhanh chóng bò lên, tốc độ không

kém thang máy bao nhiêu.

Một tiếng nổ vang từ mặt đất truyền đến. Liêu Văn Kiệt không thèm liếc mắt lấy một cái, tiếp tục ngửi manh mối trong hành lang.

Càng đến gần tầng cao nhất thì mùi vị càng nồng nặc.

Đúng là âm dương đảo lộn, quỷ sào vì đặc thù phong thủy mà hay đặt dưới mặt đất lại được đặt ở tầng cao nhất.

(Quỷ sào: Sào huyệt của ma quỷ)

“Chết rồi còn không chôn dưới đất mà bò lên cao như thế này, không sợ gió thổi bay tro cốt của các ngươi à?” Liêu Văn Kiệt đứng ở ngoài bức tường tầng cao nhất, hai quỷ thủ hồng dực thò ra, xé toạc cánh cửa thang máy, đưa hắn xuống đất an toàn.

“Cứu mạng!”

“Cứu với! Nơi này có ma!”

Kịch bản cũ rích, Liêu Văn Kiệt mặt không cảm xúc nhìn về phía phát ra tiếng kêu cứu, chỉ thấy một người phụ nữ trẻ tuổi hoảng sợ gào thét, lảo đảo chạy xuống.

Người phụ nữ này diện mạo cũng được, nhìn qua khoảng chừng ba mươi, chỉ là trang điểm quá đậm nên trông hơi dung tục.

Nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là bộ quần áo công sở trên người cô ta rách nát nhăn nhúm, đôi tất đen thủng vài chỗ, khiến người ta nhìn một chút là không nhịn được muốn nhìn tiếp.

Chương 514: Lúc nào cũng phải duy trì sự nhã nhặn 2 Sau lưng người phụ nữ là một người đàn ông mặc một bộ vest đen cầm đao đuổi theo, đao là đao võ sĩ, còn người…

Nhìn hơi quen mắt, Liêu Văn Kiệt nhớ lại một chút, người này chính là chủ tịch trung tâm Hoắc Thị.

“Đáng tiếc cho hai mạng người…”

Liêu Văn Kiệt cảm khái, người phụ nữ thấy có người thì cố gắng chạy đến, cô ta dang tay hướng về phía Liêu Văn Kiệt, giống như mỹ nữ gặp được anh hùng.

“Cứu tôi với! Ông ta muốn giết tôi, cứu tôi với…”

Đùng!

Đợi cho người phụ nữ lại gần, Liêu Văn Kiệt vung tay ra, đập thẳng vào gương mặt này.

Dính một đòn Thiết sa chưởng, gương mặt người phụ nữ bị đập dẹp thành bánh bao, cơ thể bay ba vòng trên không.

Sau khi rơi xuống đất, cô ta ho ra mấy chiếc răng đen kịt.

“Sao lại đánh tôi?”

Người phụ nữ ôm mặt, nhìn Liêu Văn Kiệt bằng vẻ mặt không thể tin được. Trong mắt cô ta ba phần tủi thân, ba phần mê man, hai phần phẫn nộ, hai phần hưởng thụ.

Diễn xuất không có gì để chê, mười điểm.

“Cô gái, thận trọng một chút, cho dù nguy hiểm thế nào thì cũng phải duy trì sự nhã nhặn.”

Liêu Văn Kiệt lên tiếng nhắc nhở: “Thấy đàn ông là ôm như thế không được, nhất là lại còn là lần đầu gặp mặt chứ không quen biết gì. Lần sau đừng như thế nữa, nếu không vẫn sẽ bị ăn đánh đấy.”

Người phụ nữ nghe thế thì cắn răng đứng lên, biết vỏ bọc của

mình đã bại lộ thì cũng không giả vờ nữa, gào thét lộ ra diện mạo thật.

Tóc đỏ mặt trắng, mồm miệng đầy máu, hai mắt đỏ rực không ngừng chảy ra máu đen.

“Đáng tiếc…”

Liêu Văn Kiệt cảm thán, không đợi cô ta tới gần thì dây đỏ dưới chân đã biến thành một bàn tay to lớn, bóp chặt cô ta như một con gà con.

Tới chậm!

Thân xác người phụ nữ này bị tu hú chiếm tổ, bởi vì thời gian chiếm cứ quá lâu nên linh hồn đã bị đuổi ra khỏi cơ thể, người phụ nữ này đã chết nhiều ngày rồi.

Chủ tịch trung tâm Hoắc Thị cũng vậy, thân thể bị ma vật chiếm mất, chết từ lâu.

Keng!

“Chủ tịch” giơ đao trước người, khuôn mặt dữ tợn nói: “Ta là đại tá Tanaka, đạo sĩ thối, bát tự của ngươi thuần âm nên số mệnh của ngươi là trở thành thế thân của ta, chúng ta chuyển thế thành Ma thai, một lần nữa quay trở lại nhân gian.”

“Không, ông không phải.”

Liêu Văn Kiệt khẽ nhếch môi, quỷ thủ hồng dực lại vươn ra, chế trụ “Chủ tịch” đang vung đao chém loạn.

“Thiên địa tự nhiên, uế khí phân tán, động trung huyền hư, hoảng lãng thái nguyên.”

Niệm được một nửa thì hồn ma chiếm cứ thể xác tan ra thành mây khói, nhưng Liêu Văn Kiệt vẫn niệm hoàn chỉnh cả câu để tiễn

đưa hai người bị chết oan uổng.

Hắn thu hồi quỷ thủ hồng dực, trên mặt đất, hai cỗ thi thể lạnh băng, chết không nhắm mắt.

Liêu Văn Kiệt khẽ lắc đầu, quay người đi tới cuối hành lang. Ma vật vừa mới xưng là đại tá Tanaka chỉ là kẻ chết thay, Tanaka thật đang ẩn thân bên trong quỷ sào.

Hai hồn ma vừa rồi chỉ đến để thám thính thôi, có lẽ đối phương biết hắn không dễ chọc nên muốn đánh lừa để đuổi hắn đi.

Cuối hành lang, bên trái là nhà vệ sinh nam, bên phải là nhà vệ sinh nữ. Liêu Văn Kiệt không ngừng lại, một cước đá bay cửa phòng bên phải.

Không phải hắn biến thái, mà là thiết kế của quỷ sào là như vậy, cánh cửa thông giữa hai giới luôn nằm ở nhà vệ sinh nữ.

“Đã nói âm dương đảo ngược, thế mà cái này lại không ở nhà vệ sinh nam.”

Liêu Văn Kiệt bước vào, kích hoạt mắt Âm dương, ma khí toát ra từ sau tấm gương, hắn mở khóa vòi nước, nước máu chảy ra ào ạt.

Liêu Văn Kiệt vung tay lên, mặt gương vỡ nát, lộ ra bức tường xi măng đằng sau.

Do dự một lát, Liêu Văn Kiệt đeo mặt nạ Hắc sơn lên, xé mở bức tường đỏ như máu.

Hắn nhanh chân đi vào trong, mọi thứ trước mắt lập tức thay đổi.

Giống như một hầm trú ẩn bí mật sau núi, trên đầu là sương

mù xám xịt bao phủ bầu trời, dưới chân là vôi vữa hỗn tạp, căn phòng ẩm ướt, một bên để nuôi thi, một bên để cỏ dại mọc um tùm.

Xung quanh, xương khô san sát như cây cối, đầu lâu là quả, trông như một vùng đất tươi xanh.

Ngay trước mặt Liêu Văn Kiệt là một tòa đạo quán phong cách Nhật Bản, khiến hắn nhớ tới lần trước cùng chú Phong xâm nhập vào Cửu Cúc nhất phái.

“Chẳng lẽ lần này cũng là do những người đó giở trò… Nếu là như vậy thật thì đám người này cũng kiên nhẫn thật, thả lưới tận gần năm mươi năm mới bắt đầu thu lưới.”

Liêu Văn Kiệt tài cao gan cũng lớn, trực tiếp đi thẳng vào bên trong đạo quán, dùng quỷ thủ hồng dực mở đường. Hắn phá vỡ cửa sổ, đập vào mắt là hai hàng võ sĩ đang quỳ trên mặt đất.

Ở chính giữa là một người mặc quân phục màu xanh lá cây, gương mặt chằng chịt vết sẹo. Người này chậm rãi đứng lên, trong tay là một thanh đao võ sĩ.

Khí thế rất ổn, nhưng ngoại hình lại quá kém, bởi vì thân hình béo múp đã hủy đi tất cả. Quân nhân này khó có thể mang đến cho người ta cảm giác áp lực do cao thủ kiếm đạo mang lại.

Ít nhất thì Liêu Văn Kiệt không cảm nhận được áp lực gì từ ông ta.

“Vị tiên sinh này, kẻ hèn Tanaka, chúng ta không thù không oán…”

“Đừng dài dòng nữa, bây giờ là chín giờ, tôi còn nhiều việc phải làm, không có nhiều thời gian lãng phí với ông đâu.”

Liêu Văn Kiệt nhìn xung quanh một chút, lắc đầu nói: “Bắt đầu

luôn đi, một đánh hai mươi hay là các ngươi từng người lên một?”

“Tiên sinh, Trung Quốc có câu dĩ hòa vi quý, chúng ta cứ nói chuyện cho lịch sự…”

“Ô, không ngờ ông còn đọc cả [Luận ngữ] cơ đấy, nhưng mà…”

Chương 515: Địa ngục huyết trì 1 Liêu Văn Kiệt nhếch môi, khẽ cười một tiếng: “Tôi lợi hại như thế này, chỉ một tay cũng có thể đập chết các ngươi, vậy thì tại sao lại phải dĩ hòa vi quý? Các ngươi xứng sao?”

“…”

Tanaka nghe vậy thì thu hồi nụ cười, rút đao võ sĩ ra khỏi vỏ, hướng thẳng vào Liêu Văn Kiệt.

Hai bên trái phải, hai mươi võ sĩ rút đao ra, người nào người nấy mặt mũi dữ tợn, tầng trong tầng ngoài bao vây Liêu Văn Kiệt.

“Giết!”

Theo tiếng hét của Tanaka, hai mươi võ sĩ đồng thời vung đao hướng về phía Liêu Văn Kiệt.

Vút!

Liêu Văn Kiệt rút kiếm đen ra, bay thẳng về phía đám người, trường kiếm vung lên, chặt một tên võ sĩ chặn đường ra thành hai nửa.

Ánh sáng vụt qua, lại thêm ba võ sĩ bị chém ngang lưng rơi xuống đất, máu tươi bắn tung tóe, nửa người trên nằm trên mặt đất, bò về phía Liêu Văn Kiệt.

Liêu Văn Kiệt không để ý đến nhóm võ sĩ này, nhanh chóng xông ra khỏi đám người, mũi kiếm nhắm thẳng vào Tanaka.

Hắc quang lại lóe lên, một tiếng va chạm giòn tan vang lên. Đầu tiên Liêu Văn Kiệt chặt đứt thanh đao trong tay Tanaka, sau đó lưỡi kiếm tiếp tục lia về phía cổ ông ta.

“Thiên địa tự nhiên, uế khí phân tán, động trung huyền hư, hoảng lãng thái nguyên.”

Những tiếng la hét vang lên , hai mươi mốt làn khói đen bốc lên, sau đó tan biến không thấy tăm hơi.

“Hừ, chỉ có chút năng lực đó mà cũng dám làm xằng làm bậy, tôi cảm thấy mất mặt thay cho các người!”

Liêu Văn Kiệt kiểm tra xung quanh một lần, sau đó lôi ra mấy lá bùa cháy rực, quay lưng về phía đạo quán khói lửa ngút trời, lách mình rời khỏi con đường nối giữa nhân gian và quỷ sào.

Lửa cháy không ngừng, khoảng ba mươi giây sau, lỗ hổng lại xuất hiện, hắn thăm dò nhìn thoáng qua.

“Ừm, có vẻ cũng không có.”

Tấm màn được buông xuống, khoảng tầm năm phút sau, toàn bộ đạo quán đã cháy rụi.

Sau đạo quán là một con đường bí mật, mấy tên võ sĩ theo thứ tự bước ra ngoài, dọn sạch những tàn khói chưa tan hết.

Lúc này, một người đàn ông trung niên mặc bộ đồ màu trắng bước ra, vẻ mặt u ám, trên mặt có một vết sẹo hình con rết.

“Đúng là một tên đạo sĩ quái gở, chém giết cũng vô cùng quyết đoán, tâm cơ rất nặng! Còn cả chiếc mặt nạ kia nữa, rất mờ mịt…”

Người đàn ông lẩm bẩm, nhớ kỹ chiếc mặt nạ của Liêu Văn Kiệt, chuẩn bị dành thời gian điều tra xem Liêu Văn Kiệt là thần thánh phương nào mà có thể tùy tiện ra vào kết giới của thế giới

Tu La do ông ta bày ra.

“Ồ, thì ra nơi này vẫn còn có người sống, thật là hiếm có.”

Bên tai vang lên một giọng nói, người đàn ông ngạc nhiên quay đầu lại. Trong tầm mắt là Liêu Văn Kiệt bước ra từ tấm màn, đôi mắt đỏ rực dưới lớp mặt nạ khiến người ta run sợ.

“Ha ha ha, đều ở đây…”

Những võ sĩ nhìn thấy Liêu Văn Kiệt như trông thấy kẻ thù, nhao nhao rút đao đứng thẳng thành hàng, ngăn trước mặt người đàn ông trung niên.

“Vận may không tồi, tôi để lọt một túi khí, chỉ tiện đường quay về tìm mà không ngờ lại có thu hoạch ngoài ý muốn.”

Liêu Văn Kiệt cười lạnh, nắm chặt Kiếm đen trong tay, nói với người đàn ông trung niên: “Nhìn ông ăn mặc như thế này chắc là một Âm dương sư, nghe nói khả năng nuôi dưỡng thức thần của các người rất lợi hại, có hồ ly… tóm lại là có gì thì gọi ra vui vẻ một chút đi.”

(Thức thần: Là những sinh vật được Âm dương sư triệu hồi để hỗ trợ cho họ)

“Vị tiên sinh này, tôi không có ý định gây sự. Thực ra tôi nhận sự ủy thác của Nobuo Tanaka, giúp ông ấy đưa ông nội lưu lạc nơi đất khách quê người trở về quê hương.”

Âm dương sư có khuôn mặt xấu xí nhưng nói chuyện lại vô cùng khách khí: “Ông ấy xuất phát từ lòng hiếu thuận, hi vọng tiên sinh có thể giúp ông ấy hoàn thành nguyện vọng.”

“Không thể nào, giết nhiều người như vậy nhưng chỉ cần một câu xuất phát từ lòng hiếu thuận là xong?”

Liêu Văn Kiệt khịt mũi coi thường: “Đừng ở trước mặt tôi diễn vai người tốt nữa, tôi biết người Nghê Hồng các ông am hiểu nhất là chuyện trước mặt thì tử tế nhưng sau lưng lại đâm người ta một đao. Tôi cho ông một cơ hội thể hiện, đem mọi thủ đoạn của Âm dương sư ra đây, nếu không tệ lắm thì tôi có thể suy nghĩ cho ông chết một cách thoải mái.”

Âm dương sư nói chuyện vô cùng lưu loát, lại thay đổi quần áo, ngoại trừ dáng vẻ hơi hung dữ thì không ai đoán ra ông ta là người Nghê Hồng.

Hơn nữa thân ở quỷ sào, nhóm âm binh nghe lời ông ta răm rắp, nói mình chỉ là người qua đường mang theo lòng tốt thì có ma mới tin!

“Tiên sinh, tôi…”

“Bớt nói nhảm đi!”

Liêu Văn Kiệt hơi nheo mắt, chân phải quét một đường, ánh sáng màu lam hóa thành một thanh đao hình trăng lưỡi liềm, chặt đứt đao trên tay mấy võ sĩ.

Âm dương sư kia bên ngoài thì tỏ vẻ khách khí, nhưng thực ra đã sớm có chuẩn bị. Trước khi Liêu Văn Kiệt động thủ thì ông ta đã làm tốt phương pháp phòng ngự rồi.

Hai tấm bùa giấu dưới tay áo bay ra, hóa thành một cơn gió lốc.

Bùm!

Gió thổi rất lớn nhưng không thấy có tác dụng gì, đòn tấn công của Liêu Văn Kiệt vẫn hướng thẳng đến ngực ông ta.

Ánh mắt Âm dương sư co rút lại, đã chuẩn bị tâm lý bị chém ngang lưng, nhưng lưỡi đao màu lam của Liêu Văn Kiệt đến trước

ngực ông ta thì biến mất, chỉ còn lại một làn gió đập thẳng vào mặt ông ta.

“Cậu…”

Âm dương sư vẫn còn sợ hãi trước giây phút sinh tử. Ông ta không hiểu tại sao Liêu Văn Kiệt lại hạ thủ lưu tình với mình, tha cho mình một mạng.

“Nhanh lên, thể hiện tất cả bản lĩnh của ông ra. Tôi chưa từng được gặp Âm dương sư, muốn có thêm kiến thức.”

Chương 516: Địa ngục huyết trì 2 Ánh mắt Liêu Văn Kiệt lóe lên, phía Nghê Hồng thì hắn mới chỉ có kinh nghiệm giao đấu với Cửu Cúc nhất phái, cho dù là Xích Đồng võ nghệ cao cường hay là người phụ nữ ám chiêu không ngừng kia đều không phải Âm dương sư.

Mãi mới có dịp gặp được một người, nói gì cũng phải làm quen một chút phương pháp của đối phương, tránh sau này gặp phải cao thủ lại không biết đối phương đang sử dụng chiêu thức gì.

“Vị tiên sinh này, cậu hiểu lầm rồi. Tôi nhận ủy thác của ngài Tanaka, từ lúc đến HongKong đến giờ chưa từng làm chuyện xấu gì. Cậu đừng thấy tôi trông hung dữ mà có cái nhìn xấu về tôi, tôi là người lương thiện, sợ bị mọi người bắt nạt nên mới ngụy trang thành một kẻ trông ác độc thế này.”

Âm dương sư nói khô cả họng, thấy Liêu Văn Kiệt vẫn không có chút phản ứng gì thì nuốt nước bọt nói tiếp: “Nói chuyện đã lâu vẫn chưa biết tôn tính đại danh của tiên sinh là gì, xin được chỉ giáo.”

“Đây là tâm nguyện cuối cùng của ông à?”

“…”

Sát khí dữ dội ập đến, sắc mặt Âm dương sư lập tức biến hóa.

Ông ta theo bản năng chắp tay thành hình chữ thập, điên cuồng triệu tập niệm lực. Lốc xoáy sau lưng nổi lên, biến thành hai bóng người thật lớn.

Bóng đen thứ nhất là con sói to lớn (cự lang) màu trắng cao hơn hai mét, bóng đen thứ hai là một võ sĩ với bộ cánh lớn màu đen sau lưng, thân thể mặc giáp, còn đeo mặt nạ Thiên cẩu.

Sau khi triệu hồi được hai thức thần, Âm dương sư nháy mắt xụi lơ, cả người đổ mồ hôi lạnh, thấm ướt cả quần áo.

Cảnh tượng trước mắt khiến Liêu Văn Kiệt không nói nên lời. Con sói trắng như tuyết kia vừa rồi còn nhe răng trợn mắt với hắn, nhưng sau khi phát hiện ra sự yếu ớt của Âm dương sư thì lại nhìn sang bên đó, nước miếng chảy ròng ròng.

Không cần nhìn cũng biết trên mặt con sói này đang hiện rõ ba chữ "Ăn thịt người".

Coong!!

So với con sói thì võ sĩ còn lại có vẻ trung thành hơn. Anh ta cầm kiếm đứng chắn trước mặt Âm dương sư.

"Bạch Lang, giết kẻ kia, ta sẽ cho ngươi máu thịt gấp mười lần bình thường." Âm dương sư hét lên, gương mặt vặn vẹo kết hợp với vết sẹo kia khiến ông ta trông dữ tợn vô cùng.

Cự lang nhìn võ sĩ trước mặt, rồi lại nhìn Liêu Văn Kiệt, cân nhắc một chút rồi chọn mục tiêu là Liêu Văn Kiệt.

Mặc dù nhìn Liêu Văn Kiệt có vẻ rất khó đối phó, nhưng nó không đánh lại được võ sĩ kia, lại thêm phúc lợi máu thịt gấp mười lần, thế nên Bạch lang cũng biết phải lựa chọn như thế nào.

“Gào gào gào!!”

Cự lang gào lên, bốn chân bám chặt lên đất, đất đai hóa thành tàn ảnh, nháy mắt bổ nhào tới đỉnh đầu Liêu Văn Kiệt.

Rầm!

Một tiếng nổ rung trời vang lên, cự lang nhìn về phía đối diện, cổ họng phát ra những tiếng gầm gừ, sát khí nổi lên.

Chí ít thì trong mắt Âm dương sư chính là như vậy.

Võ sĩ đang định bước tới liên thủ với cự lang thì bị Âm dương sư gọi về.

“Đừng manh động, cứ để Bạch lang chịu chết, ngươi nhanh chóng đưa ta đi khỏi nơi này. Nơi này nguy hiểm quá, không thể ở lại lâu.” Âm dương sư nhỏ giọng căn dặn, lần này ông ta nói tiếng Nghê Hồng.

Võ sĩ nghe xong thì nhanh chóng thu đao vào vỏ, kẹp lấy Âm dương sư rồi chạy về phía xa.

Bỗng nhiên bụi đất ngập tràn, sau lưng truyền đến tiếng gầm giận dữ. Một giây sau, một thứ màu đen bay ngược ra, nện xuống chân võ sĩ.

Máu đen chảy ra, là một cái đầu sói chết không nhắm mắt.

Âm dương sư trợn tròn mắt, không thể ngờ được thức thần mạnh nhất của mình lại không thể ngăn Liêu Văn Kiệt nổi một giây.

Cuồng phong thổi qua, quét sạch bụi bặm, võ sĩ vội vàng buông Âm dương sư xuống, rút đao che chở trước người ông ta.

Ở phía đối diện, Liêu Văn Kiệt nhìn cái xác sói không đầu dưới chân mình, lẩm bẩm: “Tiếc thật, lại là màu trắng, nếu mà là xám

thì mình đã miễn cưỡng thu nhận rồi.”

Liêu Văn Kiệt nói xong thì nhìn về phía Âm dương sư đang muốn chạy trốn: “Trả lời tôi một vấn đề, nếu trả lời tốt thì tôi sẽ tha cho ông một mạng.”

“Biết gì nói đấy.”

Âm dương sư quả quyết trả lời, nguy cơ trước mắt, cứ bảo vệ được cái mạng nhỏ rồi tính tiếp.

“Trình độ của ông tính trong giới Âm dương sư là cao hay thấp? Thức thần lợi hại nhất có thể đạt tới trình độ nào?”

“Nobuo Tanaka giúp hồn ma ông nội ông ta chuyển thế là vì mục đích gì?”

“Ai phái ông tới, ông có một mình hay là có tổ chức?”

“Nếu có tổ chức thì tổ chức đứng sau ông tên là gì? Có bố trí nào khác ở đảo Hongkong hay không?”

“Nói tất cả những chuyện của tổ chức sau lưng ông cho tôi biết!”

Âm dương sư: “...”

Không phải là nói chỉ hỏi một vấn đề thôi sao?

“Một là nói, hai là chết!”

Liêu Văn Kiệt tiến lên hai bước, ánh mắt càng đỏ rực, chiếc ô trong tay cũng khẽ khuếch tán thành những vòng tròn rực rỡ.

Không phải hắn cố tình làm vậy, mà là Kiếm thắng tà ngo ngoe muốn động, dường như sau cánh cửa bí mật kia có thứ gì thu hút sự chú ý của nó.

Trừ mấy thứ liên quan đến Âm ty thì Liêu Văn Kiệt không nghĩ ra còn thứ gì có thể khiến Kiếm thắng tà hứng thú nữa. Hắn chỉ chờ thẩm vấn Âm dương sư xong là đi xem thế nào.

“Năng lực của tôi trong giới Âm dương sư không tính là lợi hại, nhưng thế thời thay đổi, thể lực Âm dương sư hiện tại không lớn bằng lúc trước, thế nên tôi cũng miễn cưỡng được coi là cao thủ.” Âm dương sư cay đắng trả lời, tận lực lấy tiêu chuẩn khách quan để đánh giá chính mình.

“Nobuo Tanaka nóng lòng muốn đại tá Tanaka chuyển thế thành Ma nhân là vì để chấn hưng gia tộc, để mình có thêm nhiều quyền phát biểu trong tổ chức hơn…”

Âm dương sư nói đến đây thì sắc mặt tái xanh: “Những chuyện về tổ chức tôi chỉ có thể nói như thế. Nếu như nói thêm thì thuật chú trong đầu tôi sẽ có hiệu lực, không cần cậu giết thì tôi cũng tự bỏ mạng.”

“Thật hay giả thế? Tôi không tin, ông nói ra thử xem.”

“…”

Chương 517: Địa ngục huyết trì 2 Âm dương sư khẽ cắn môi, ánh mắt lóe lên giống như hồi quang phản chiếu, gương mặt trắng bệch hồng hào trở lại, phun một ngụm máu lên võ sĩ phía sau.

Sau khi thấm máu của chủ nhân, thân thể võ sĩ phồng lên gấp đôi, cả người như một quả bóng cao hơn năm mét.

Không chỉ anh ta mà cả áo giáp, trường đao, mặt nạ… Tất cả đều phóng to lên.

Đôi cánh màu đen đập như vũ bão, võ sĩ bay lên không trung, sau đó giáng từ trên trời xuống, đè lên Liêu Văn Kiệt.

Keng!!

Kiếm thắng tà lập tức xuất chiêu, bay xung quanh võ sĩ mấy vòng, sau đó hóa thành chiếc ô bay về trong tay Liêu Văn Kiệt.

Thân thể to lớn của võ sĩ nổ tung, máu me bắn tung tóe tạo thành một cơn mưa máu.

Ánh mắt Âm dương sư co rút lại, hoảng sợ nhìn Liêu Văn Kiệt bình tĩnh đứng che ô dưới mưa, trong lòng âm thầm mắng chửi Nobuo Tanaka mấy nghìn lần. Nếu biết ở Hongkong có một nhân vật đáng sợ thế này thì có đánh chết ông ta cũng không nhận nhiệm vụ này.

Còn nữa, đạo sĩ này thực sự là một đạo sĩ sao?

Âm dương sư đang nghĩ ngợi thì bỗng nghe được một tiếng gầm nhẹ bên tai, sau đó cả thế giới tối đen như mực, không còn biết gì nữa.

"..."

Liêu Văn Kiệt nhún vai, lạnh lùng nhìn đầu sói nhào lên cắn đứt đầu Âm dương sư.

Cũng được, hắn từ trước đến nay chưa từng giết người, để cự lang làm thay cũng không sao.

Sau khi Âm dương sư chết, thi thể của võ sĩ cũng nhanh chóng tan biến, cuối cùng ngưng đọng thành một vũng nước trên mặt đất.

Nhưng thi thể của cự lang vẫn không có tổn hại nào, đầu một nơi thân một nơi, vẫn y như vậy.

"Hình thức tồn tại của thức thần thật kỳ quái, quan hệ với chủ nhân càng kỳ quái hơn..." Liêu Văn Kiệt nhìn cái đầu sói phía xa, tự hỏi không biết có phải thứ này từ giờ được tự do rồi đúng không.

Một bên trung thành, một bên tự do, thức thần quả là tà môn.

Liêu Văn Kiệt vung tay ném ra hai lá bùa đốt cháy thi thể cự lang, đồng thời dùng dây đỏ mở đường, hướng vào bên trong cánh cửa ngầm, xác định không có cạm bẫy mới nhanh chân đi vào.

Hồng quang phóng tới tận trời, trước mặt Liêu Văn Kiệt là một tòa Bạch cốt (xương trắng), xung quanh là năm huyết trì (Hồ máu) sôi ùng ục.

Liêu Văn Kiệt nhìn đến ngẩn người, nghe nói tầng mười tám của địa ngục có một nơi gọi là địa ngục huyết trì, chuyên dùng để trừng phạt tà ma ngoại đạo.

Cũng may hắn không phải, nếu không chắc thấy chỗ này là sợ mất mật.

Huyết trì phả lên từng làn sóng nhiệt, giống như năm chiếc vạc nóng đung suốt bao năm, những tia sáng màu đỏ phản chiếu lên tận bầu trời, khiến không gian xung quanh đây cũng nhuốm màu đỏ, nhìn có vẻ khá khoa trương.

Nếu như khung cảnh bên ngoài là một ngọn núi sạch sẽ thì cảnh trước mắt hắn chẳng khác nào sân vận động lộ thiên mà mọi người hay đi xem đá bóng, là loại có khán đài có ghế ngồi hẳn hoi.

Liêu Văn Kiệt nhìn xung quanh một chút, phát hiện nơi này ấy vậy mà lại thực sự có khán đài. Những âm binh mặc bộ quân phục bằng cỏ khô yên lặng ngồi quỳ một chân xuống, Liêu Văn Kiệt nhìn thử, số lượng ước chừng hơn một nghìn.

Gần năm mươi năm ẩn nấp, chín mươi chín người chết thay có bát tự thuần âm, năm huyết trì đến giờ vẫn sôi sùng sục, và hơn một nghìn thủ vệ âm binh…

(Bát tự thuần âm: Bát tự là ngày tháng năm sinh, do thiên can địa chi tạo thành. Những người có bát tự thuần âm là những

người có bát tự được tạo thành từ thiên can âm như Ất, Đinh, Kỷ, Tân, Quý; địa chi như Sửu, Mão, Tỵ, Mùi, Dậu, Hợi. Những người có bát tự thuần âm thường không tốt, thuộc vào loại người cô đơn đến già)

Có một điều Liêu Văn Kiệt không khỏi tò mò, đó là đại tá Tanaka chuyển thế thành Ma thai thì có năng lực thế nào mà cần phải bố trí một trận địa lớn như thế này? Chắc cũng không thể vừa mới ra đời đã có sức mạnh xoay chuyển càn khôn chứ?

Hắn suy tư một lát, tư liệu quá ít, không nghĩ được lý do.

Liêu Văn Kiệt khoanh chân ngồi xếp bằng trên đất, chắp tay trước ngực, cầm quyển sách nhỏ [Tịnh thiên địa thần chú] trong lòng bàn tay. Hắn không nghĩ ra được nguyên nhân cũng không sao cả, không nghĩ được thì xử lý tất cả, như vậy thì công phải tốn công tốn sức, đau đầu suy nghĩ nữa.

“Thiên địa tự nhiên, uế khí phân tán, động trung huyền hư…”

Dưới tác động của niệm lực, âm thanh nghiêm túc trang trọng vang lên khắp không gian.

Ngay khi Liêu Văn Kiệt đọc từ thứ nhất thì xung quanh hàng ngàn Âm binh đã tỏa ra một làn sương mù dày đặc. Nhóm Âm binh này chậm nửa nhịp mới có thể bừng tỉnh, sau đó la hét ầm ĩ, chen chúc lao ra từ khắp bốn phương tám hướng. Làn khói đen cuồn cuộn lao thẳng xuống tấn công Liêu Văn Kiệt.

“Linh bảo phù mệnh, phổ cáo cửu thiên…”

Liêu Văn Kiệt khoanh chân nhắm mắt, không nhanh không chậm đọc Tịnh thiên địa thần chú. Theo từng chữ hắn niệm, âm thanh càng lúc càng lớn, giống như vạn quân lôi đình chấn động, uy danh đủ để vang động cả sông núi.

Một chút xíu sóng âm rung động lan ra xung quanh, lấy Liêu

Văn Kiệt làm trung tâm, khuếch tán ra bốn phía. Hơn ngàn âm binh còn chưa kịp tới gần đã ngã như ngả rạ, thê lương kêu gào thảm thiết, nhanh chóng tan rã thành những làn khói đen.

“Ma vương thúc thủ, thị vệ ngã hiên…”

Chương 518: Nhiệt độ nước vừa phải 1 Âm thanh giống như sấm vang chớp giật, cuồn cuộn không ngừng, khói đen chôn vùi vào hư vô, huyết trì điên cuồng sôi sùng sục, văng ra vô số tia máu. Ở vị trí trung tâm của tòa tháp Bạch cốt dần dần nổ tách ra thành một khe hở, khe hở lớn dần lên, ầm ầm sụp đổ thành một đống xương trắng mục nát.

Một giây trước khi tòa tháp bạch cốt sụp đổ hoàn toàn, một bóng dáng màu xanh từ trên cao nhảy xuống, hai tay nắm chặt thanh đao võ sĩ, bổ thẳng lên đầu Liêu Văn Kiệt.

Đại tá Tanaka.

Hai kẻ tự xưng là Tanaka lúc trước đều là hàng giả, đây mới là hàng thật. Ông ta không giống với Âm binh trong quỷ sào, hồn ma của ông ta bám vào nhục thể khi còn sống, trường đao sắc bén trong tay cũng là vật thật.

Lưỡi đao trong tay tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, kiếm khí ẩn hiện gào thét trong không khí.

“Hung uế tiêu tán, đạo khí trường tồn…”

Quyển sách nhỏ Tịnh Thiên đại thần chú lóe lên, một vầng hào quang bao bọc lấy thân thể Liêu Văn Kiệt. Tanaka thấy thế thì hét lớn một tiếng, dốc hết toàn lực bổ xuống.

Trường đao chém vào lá chắn ánh sáng màu lam nhạt thì khẽ tóe ra hơi nước. Mặc do trường đao sắc bén đến mức nào thì cũng không thể phá vỡ được bức màn chắn này.

“Cấp cấp như luật lệnh!”

Một chữ cuối cùng phun ra, Liêu Văn Kiệt mở choàng mắt, đối diện với ánh mắt hung dữ của Tanaka.

Giây tiếp theo, vòng cung ánh sáng càng lúc càng bành trướng khuếch tán hơn. Tanaka đứng mũi chịu sào, hồn ma chạm phải đòn công kích của ánh sáng thì lập tức bị đánh bay ra khỏi cơ thể, gào lên một tiếng rồi biến thành sương mù tán loạn.

Âm khí đã được gột rửa, toàn bộ không gian cũng yên tĩnh trở lại, chỉ có huyết trì vẫn đang sôi trào.

Lưỡi kiếm rít lên, lan đến cánh tay trên thân thể Tanaka. Một tiếng nổ nhẹ vang lên, một nắm bụi xuất hiện, bay theo gió, trôi dạt khó nắm bắt.

“Đã nói tầng cao thì gió lớn mà ông không tin. Lần sau nhớ kỹ, sau khi chết rồi thì đừng bò lên cao như vậy nữa… À tôi quên mất, chắc gì ông đã có lần sau.”

Liêu Văn Kiệt cất kỹ Tịnh thiên địa thần chú, đứng dậy nhìn về phía năm huyết trì to lớn.

Không khí sôi sục cuộn trào, từng đợt sóng nhiệt bừng bừng. Rõ ràng nước sôi sùng sục nhưng không hiểu sao lại tỏa ra một cảm giác ớn lạnh không nói nên lời, nhìn quỷ dị vô cùng.

Điều càng quỷ dị hơn chính là Liêu Văn Kiệt hắn lại có một loại kích động, trong lòng háo hức muốn nhảy xuống đó tắm một cái.

“Quái lạ, rõ ràng mình đã đeo mặt nạ Hắc sơn rồi, tại sao lại vẫn có suy nghĩ tà môn như thế này…” Liêu Văn Kiệt lẩm bẩm một tiếng, vươn tay cầm ô Hồng la, biến nó thành kích thước bình thường.

Keng!!!

Ánh kiếm lóe lên, kiếm thẳng tà bay thẳng ra, một mạch đâm thẳng vào bên trong huyết trì.

Trong phút chốc, làn sóng nước hình lưỡi liềm vọt lên, tạo thành một luồng sáng đỏ như máu, chiếu rọi tất cả không gian xung quanh. Liêu Văn Kiệt đứng bên cạnh huyết trì cũng bị nhuộm thành màu đỏ.

Hồng quang trong mắt hắn càng thêm nở rộ, huyết sắc niệm lực điên cuồng vận hàng, điên cuồng bám theo Kiếm thẳng tà, cùng nhau ngâm bên trong hồ nước đẫm máu.

Liêu Văn Kiệt thuật theo khát vọng trong lòng, cùng với sự cẩn thận đã khắc vào trong xương, hắn cẩn thận từng li từng tí ngồi xuống bên cạnh huyết trì, duỗi một ngón tay khẽ quấy quấy bên trong huyết trì.

Liêu Văn Kiệt làm vậy không phải để kiểm tra nhiệt độ của nước và độ nông sâu của huyết trì mà để kiểm tra xem nước này có sạch hay không. Hắn chỉ sợ lỡ như có thứ gì đó không được sạch sẽ trộn lẫn bên trong thì chẳng phải thân thể thơm tho ngào ngạt của hắn sẽ gặp nạn hay sao.

Vừa chạm tay vào nước, Liêu Văn Kiệt lập tức phát hiện ra một vấn đề. Huyết sắc niệm lực hội tụ nơi đầu ngón tay, chiết xuất được năng lực tà dị trong huyết trì, chỉ cần khoảng một tuần là có thể đồng hóa cỗ năng lượng này để tăng cường sức mạnh cho bản thân.

“Sao cái thứ này có thể ăn tất cả mọi thứ như vậy chứ?”

Liêu Văn Kiệt kinh ngạc thốt lên, huyết sắc niệm lực đã từng cướp đoạt được chân khí của Thiên Tàn. Vậy thì điều này cũng có thể hiểu là do bản chất của nó là do bản thể và tinh khí chuyển

hóa thành, chỉ là tên gọi khác nhau mà thôi, nhưng năng lượng trong huyết trì này…

Chẳng lẽ bởi vì tên của môn công pháp đó gọi là Huyết hải ma la thủ chép kinh nên mới có thể hấp thu được?

Nếu là như vậy thật thì hắn hiểu được rồi.

Thiên tài đại bảo, thập toàn đại bổ!

“Trước đó đã cảm thấy năm huyết trì này và bần đạo có duyên, bây giờ quả nhiên cảm giác không giả. Nhất định là do bần đạo ngày thường làm nhiều chuyện tốt nên cơ duyên chủ động đưa tới tận cửa.” Liêu Văn Kiệt cởi quần áo ra, biến ô Hồng la thành một chiếc ô cỡ lớn giống mấy chiếc ô che nắng trên bãi biển, cắm ở bên cạnh, sau đó chậm rãi bước từng bước vào bên trong huyết trì.

“Xùy xùy xùy… a!”

Nhiệt độ nước vừa phải, vô cùng dễ chịu. Liêu Văn Kiệt thở ra một tiếng thoải mái, sau đó vùi đầu ngâm toàn thân trong nước.

Một lát sau, hắn thò đầu lên lấy hơi, bơi đến gần bờ, một tay chống lên mép huyết trì, dựa vào chiếc dù đỏ.

Chương 519: Nhiệt độ nước vừa phải 2 Sức mạnh của huyết sắc niệm lực vận chuyển với tốc độ cực nhanh, huyết sắc nồng đậm trong mắt dần dần hóa thành chất lỏng, Liêu Văn Kiệt cảm giác nếu bây giờ mình khóc thì chắc chắn nước mắt cũng sẽ là màu đỏ.

Ngâm mình khoảng chừng mười phút, Liêu Văn Kiệt chóng mặt rùng mình một cái, đột nhiên phát hiện ra màu sắc trong huyết trì nhạt dần, nước đỏ biến thành nước trong, nhiệt độ cũng giảm dần, không còn độ ấm như trước.

Bên cạnh vẫn còn bốn huyết trì nữa, Liêu Văn Kiệt lười di chuyển, vươn tay sờ trong nước một chút, ánh sáng màu đỏ nhanh chóng quấn lấy Kiếm thắng tà.

“Kiếm hóa vạn thiên, phong hỏa thần binh như luật lệnh!”

“Ầm! Ầm! Ầm!”

Huyết quang nhanh chóng bắn ra xung quanh, những tiếng nổ, tiếng gầm rú liên tục vang lên. Năm huyết trì được đả thông với nhau, Kiếm thắng tà chậm rãi chìm vào đáy nước, Liêu Văn Kiệt cũng nhắm mắt lại, cảm nhận nhiệt độ ấm nóng vừa phải.

...

Tầm một tiếng rưỡi sau, Liêu Văn Kiệt từ từ đứng dậy, nước đã trong vắt. Hắn lau khô nước đọng, lấy quần áo dự bị để thay đổi.

Kiếm thắng tà lao ra khỏi nước, hóa thành một chiếc ô cầm tay. Liêu Văn Kiệt nhìn quỷ sào sụp đổ tứ phía, nghi ngờ có thể mình đã đánh giá sai nơi này.

Quỷ sào đúng là quỷ sao, nhưng là sau này mới thành lập. Nơi này ban đầu là một không gian độc lập, tồn tại phụ thuộc vào năm huyết trì kia.

Giống như thế giới ngầm ở Âm ty, chỉ là mặt đất không rộng rãi như thế.

Đại tá Tanaka tự sát ở nơi này, còn từ tin thề sẽ giết chết chín mươi chín người bát tự thuần âm để thay thế cho mình, khiến mình chuyển thế trở thành Ma nhân, rửa sạch nỗi nhục nhã mà trước đây Nghê Hồng đã phải trải qua.

Liêu Văn Kiệt tin chắc sau lưng gia tộc của Tanaka có cao nhân chỉ điểm. Đây không phải những chuyện bọn họ tự nhiên nghĩ ra

mà là một phương pháp để có thể giúp Tanaka chuyển thế thành ma.

Còn về phần là người nào chỉ điểm thì liếc mắt một cái là thấy ngay, vừa rồi Âm dương sư kia đã chính miệng thừa nhận, sau lưng bọn họ có cả một tổ chức tham mưu.

Nếu tổ chức này có thể giúp đỡ gia tộc Tanaka, còn bố trí một kế hoạch kéo dài năm mươi năm như thế thì chứng tỏ tổ chức đó không phải lần đầu tiên nhìn thấy huyết trì, cũng có khả năng bọn họ đã chết tạo ra những Ma nhân khác.

Liêu Văn Kiệt không có nhiều hứng thú với Ma nhân, nhưng hắn lại rất có hứng thú với tổ chức này. Nói một cách chính xác thì hắn muốn tìm được những huyết trì khác để ngâm mình tu luyện.

Chỉ cần ngâm mình một lần, thời gian chưa đến hai tiếng mà có tác dụng bằng gần nửa năm tu luyện chuyên cần vất vả. Chuyện tốt như thế này, làm gì có người nào có thể bỏ qua cơ chứ.

Nhưng nghĩ tới chuyện tổ chức đó ở tận Nghê Hồng, chạy tới đó chẳng khác nào xông vào doanh trại quân địch thì Liêu Văn Kiệt lại lộ vẻ do dự.

“Chờ chút đã, đợi đến khi nhận được quà do hệ thống ban thưởng, luyện thành một thân Kim cang bất bại, đến lúc đó… sẽ tiếp tục cân nhắc về vấn đề này.”

Răng rắc!

Ầm ầm!

Không gian của huyết trì bắt đầu xuất hiện những vết nứt, sau đó chậm rãi sụp đổ đến hư vô. Trong lòng Liêu Văn Kiệt vang lên một hồi chuông cảnh cáo, kiểm tra chắc chắn không bỏ sót bất cứ nơi nào thì mới phất tay rời khỏi nơi này.

Ba giây sau, hắn lại vươn tay trở về, nắm lấy một túi khí.

Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, là một người đàn ông, làm sao có thể nói lời không giữ lời!

...

Liêu Văn Kiệt đẩy cửa phòng vệ sinh nữ, xuyên qua hành lang đi tới đại sảnh tầng cao nhất. Hắn nhìn hai cỗ thi thể đang nằm trên mặt đất, trầm ngâm một lát rồi gọi điện thoại cho chú Phong.

"A Kiệt, cậu… sao lại gọi điện cho tôi vào giờ này? Đừng nói với tôi là bây giờ cậu đang ở Đông Bình Châu đấy nhé." Ở đầu dây bên kia, giọng điệu của chú Phong hơi bối rối, dường như còn có lúc che micro để người nào đó tranh thủ thời gian chạy.

"Chú Phong, tình hình là thế này, hôm nay cháu…"

Liêu Văn Kiệt không suy nghĩ nhiều, nghĩ chú Phong đang chạy bộ trong phòng, bị mình gọi đột ngột nên hơi giật mình. Hắn kể lại chuyện gặp ma ở trung tâm Hoắc thị cho ông ta biết.

Cả quá trình cắt đầu bỏ đuôi, chủ yếu là kể phần cuối. Liêu Văn Kiệt không nói chuyện làm sao xâm nhập vào quỷ sào, chỉ kể chuyện có ma ám lên người chủ tịch Hoắc Thị, tự nhận mình là đại tá Tanaka, hắn và mấy hồn ma đại chiến ba trăm hiệp, cuối cùng hàng phục được bọn chúng, còn dùng Tịnh thiên địa thần chú cho bọn chúng biến thành tro bụi.

Bây giờ ở hành lang trung tâm Hoắc thị có hai cỗ thi thể, một là chủ tịch trung tâm Hoắc Thị, một là cô nhân viên thư kí kiêm tình nhân của ông ta.

Mặc dù hai người này đã chết vài ngày, thi thể cũng đã bắt đầu bốc mùi, nhưng chủ tịch Hoắc thị dù sao cũng là người có tiền, Liêu Văn Kiệt hắn sợ mình thành "người bị tình nghi" thì sẽ không tránh được mấy chuyện phải tiếp nhận điều tra phiền phức

đó.

“Thì ra là chuyện này, tôi cứ tưởng cậu từ xa đến đây gặp tôi. Được rồi, dù sao chúng ta cũng coi như có quen biết, không có chuyện gì đâu. Nếu như cậu muốn tới chỗ tôi chơi thì cứ nói với tôi một tiếng, tôi chuẩn bị người đón tiếp chu đáo.”

Chú Phong thở phào một hơi, tâm trạng thoải mái hơn hẳn, dặn Liêu Văn Kiệt không cần lo lắng. Giấy phép trong tay bọn họ không phải để trang trí, nếu kiểm chứng được mọi chuyện đã xảy ra thì cũng không làm mất thời gian của người khác làm gì.

Chú Phong bảo Liêu Văn Kiệt ngồi tại chỗ đợi, sau đó liên hệ với người của mình ở đồn cảnh sát.

Nửa tiếng sau, một nhân viên cảnh sát leo lên tầng cao nhất, dựa vào tường thở hổn hển.

Chương 520: Không có lợi thì không dậy sớm, không có sắc thì không về muộn 1 Bởi vì thang máy trục trặc nên không ai dám lấy tính mạng của mình ra chơi đùa. Tất cả nhân viên đều leo cầu thang bộ, thế nên chậm trễ không ít thời gian.

Liêu Văn Kiệt xuất trình giấy chứng nhận cảnh sát và đăng ký thân phận của mình. Đối phương nhận lấy, xác minh không có gì sai lệch thì bảo hắn đi được rồi.

Tuy nhiên cảnh sát vẫn yêu cầu hắn một tuần này không được phép rời khỏi đảo Hongkong, đồng thời cũng phải nhanh chóng viết một bản báo cáo trình bày chi tiết mọi chuyện đã xảy ra đêm qua.

Liêu Văn Kiệt: (?_?)?????

Không phải chứ, bây giờ đến cả hàng yêu phục ma cũng phải biết báo cáo?

Hội nhập xu thế nhanh như vậy cơ à?

Mặc dù Liêu Văn Kiệt biết đây là yêu cầu tất yếu, cho dù là ai thì cũng phải làm như vậy. Nhưng vừa nghĩ tới chuyện phải viết báo cáo là hắn đã muốn xỉu ngang xỉu dọc ba ngày rồi.

Ngã một lần khôn hơn một chút, lần này chưa có kinh nghiệm nên còn thua thiệt, lần sau hắn sẽ rút kinh nghiệm.

Từ sau hàng yêu phục ma sẽ không lộ mặt nữa, mọi chuyện không liên quan gì đến hắn, người ra tay là một vị anh hùng vô danh đi ngang qua.

Trong phòng của biệt thự lưng chừng núi.

Yudy Tang lơ đãng lật quyển sách trong tay, liếc nhìn đồng hồ trên tường, nửa tiếng nữa là đến mười hai giờ.

Không có lợi không dậy sớm, không có sắc không về muộn. Cho dù là nam hay nữ, nếu thường xuyên về muộn chứng tỏ có người bên ngoài.

“Nhưng chuyện này cũng có liên quan gì đến mình đâu chứ…”

Yudy Tang đóng quyển sách lại, đang định tắt đèn đi ngủ thì Liêu Văn Kiệt đẩy cửa phòng ra, vẻ mặt phiền muộn.

“Xin lỗi chị Yudy, để chị phải đợi lâu rồi.”

Liêu Văn Kiệt vào phòng tắm rửa mặt một chút rồi ôm Yudy Tang chui vào chăn.

“A Kiệt, sao dạo này cậu bận rộn thế? Nếu vì chuyện bạn gái thì không cần phải về gấp thế làm gì đâu, tôi có thể ngủ một mình.” Yudy Tang thuần thục dựa vào lồng ngực Liêu Văn Kiệt.

“Đừng nói mấy câu như thế nữa, chị cũng biết tôi độc thân mà, lấy đâu ra bạn gái?”

“Đáng ra hôm nay có thể về sớm hai tiếng, nhưng lại nhận được một bản án, sáng mai ngủ dậy còn phải viết báo cáo nữa.”

Yudy Tang nghi ngờ hỏi: “Cậu cũng không phải cảnh sát, sao lại phải tiếp nhận bản án?”

“Bản án bắt ma! Tôi cũng có chút tài năng nên được làm cố vấn cho đồn cảnh sát, thỉnh thoảng sẽ giúp họ xử lý những vấn đề phi tự nhiên.”

Liêu Văn Kiệt giải thích một chút: “Nói cho chị một tin tức độc nhất vô nhị, trung tâm Hoắc Thị có ma, chủ tịch của họ chết rồi. Thời gian tới chắc chắn Hoắc Thị sẽ loạn lắm, phương diện làm ăn chắc chị rành hơn tôi, nắm chắc cơ hội này, không chừng có thể kiếm được lợi ích.”

“Còn có chuyện như vậy?”

Hai mắt Yudy Tang tỏa sáng, không hề hoài nghi lời Liêu Văn Kiệt. Cô đã tận mắt nhìn thấy hồn ma của Vương Bách Vạn, cũng biết Liêu Văn Kiệt không giống mấy lão đạo sĩ lừa gạt, hắn dám mở công ty chứng tỏ có bản lĩnh thực sự.

“Thôi chúng ta ngủ sớm một chút, ngày mai tôi đi tìm chị Văn Tĩnh, bảo chị ấy viết báo cáo giúp tôi.”

Liêu Văn Kiệt nói xong thì tiện tay tắt đèn, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, bắt đầu tu luyện trong mộng.

Tiêu diệt quỷ sào mà hệ thống chỉ tặng 500 điểm tài lực, không biết keo kiệt thành thói hay là cảm thấy việc này quá bình thường, không đáng cho quá nhiều.

Nhưng cho dù là thế nào thì kết quả cũng rất tồi tệ, nhất là về sau. Nếu thế thì phải tìm những đối thủ mạnh hơn chứ lũ yêu quái phổ thông không thể mang lại được phần thưởng tốt.

Liêu Văn Kiệt đã chìm vào giấc ngủ, nhưng Yudy Tang vẫn mở trừng hai mắt, trong ngực nóng hầm hập, không sao ngủ được. Sợ đánh thức người bên cạnh, cô không dám cử động, cố chịu đựng hơn một tiếng mới ngủ được.

...

Sáng hôm sau, Liêu Văn Kiệt ngu người tỉnh dậy, rút cái tay không nghe lời của mình lại, sau đó lại lôi từ trong quần ra một cái tay khác.

Tay của Yudy Tang…

Không thể nào!

Liêu Văn Kiệt nhớ rõ hai người chỉ coi nhau như anh em, chung chăn chung gối cũng không bao giờ phát sinh tình huống như thế này.

Nếu giải thích từ góc độ tâm lý học thì hành vi này có thể gọi là dục vọng nguyên thủy xuất phát từ bản năng.

“Lý nào lại vậy, tôi coi chị là anh em, vậy mà chị lại muốn ngủ với tôi à!”

Liêu Văn Kiệt nhíu mày, định đánh thức Yudy Tang, nghiêm túc thảo luận vấn đề này.

Mất bò mới lo làm chuồng, nhưng giờ xử lý vẫn kịp, nếu cứ để vậy sẽ xảy ra sai lầm lớn.

Nhưng nhìn Yudy Tang ngủ say như heo, Liêu Văn Kiệt lại không nỡ đánh thức. Hắn nghĩ thầm, chờ qua một thời gian nữa, chất lượng giấc ngủ của Yudy Tang được cải thiện, hắn không cần đến ngủ cùng cô nữa thì chuyện này tự nhiên sẽ biến mất.

“Được rồi, mọi người là anh em, coi như tôi chịu thiệt thòi

một chút.”

Liêu Văn Kiệt rửa mặt thay quần áo, sang phòng bên cạnh gọi Trình Văn Tĩnh dậy.

“Ồ, A Kiệt, sao muộn như vậy…”

Trình Văn Tĩnh nhìn trời đã sáng thì lập tức đổi giọng: “Sao sớm như thế đã về rồi? Tối qua anh đi đâu thế?”

“Anh tới tìm em là vì chuyện này, mau dậy viết giúp anh một bản báo cáo.”

Liêu Văn Kiệt kể lại chuyện hôm qua, thuận tiện nói mình ngủ ở phòng Yudy Tang.

“!”

Trình Văn Tĩnh nghe xong thì lập tức không buồn ngủ nữa.

Cô ta nắm lấy ống tay áo Liêu Văn Kiệt: “Cô nam quả nữ, anh không làm chuyện gì có lỗi với em đấy chứ?”

“Sao có thể như thế được, chẳng lẽ em không hiểu rõ nhân phẩm của anh sao?”

“Cũng đúng.”

Chương 521: Không có lợi thì không dậy sớm, không có sắc thì không về muộn 2 Trình Văn Tĩnh chép miệng, con người Liêu Văn Kiệt cái gì cũng tốt, sắc đẹp trước mắt mà cũng không rung động.

Nếu Liêu Văn Kiệt muốn thì cô ta đã có thể trái ôm phải ấp rồi, làm sao có thể giống hiện tại, mỗi đêm trái trống phải rỗng, cô đơn mà ngủ.

Liêu Văn Kiệt lại tiếp tục lên tiếng: “Em đang nghĩ gì thế, mau dậy viết bản báo cáo ba nghìn chữ cho anh, viết xong thì đi ăn

cơm.”

“Ba nghìn chữ? Sao nhiều thế…”

Trình Văn Tĩnh nói nhỏ, bắt đầu rời giường đánh răng rửa mặt. Là một nhân viên ưu tú, cô ta không bao giờ từ chối mệnh lệnh của cấp trên, trước kia là Yudy Tang, bây giờ là Liêu Văn Kiệt.

Mặc dù Liêu Văn Kiệt cũng không phải cấp trên của cô ta nhưng cũng coi như là có quan hệ không bình thường, thế nên Trình Văn Tĩnh vẫn lựa chọn ngoan ngoãn nghe lời.

“A Kiệt, em chưa từng viết báo cáo cho cảnh sát bao giờ, có hình thức gì đặc biệt không?” Rửa mặt xong, Trình Văn Tĩnh ngồi trước bàn làm việc, cầm bút suy nghĩ, không biết bắt đầu viết như thế nào.

“Anh cũng chưa viết bao giờ, em cứ dựa theo những gì anh nói rồi viết lại một lần, trước khi nộp báo cáo vẫn còn nộp cho người ta để biên tập lại nữa, không cần quan tâm đến hình thức.” Liêu Văn Kiệt lắc đầu, tùy tiện viết đủ số chữ là được rồi.

“Nhưng mà em đã đi bắt ma bao giờ đâu, viết thế nào được?”

“Dựa theo ý anh mà viết, anh mới viết được ba mươi chữ rồi, cứ mở rộng ra là được. Theo như năng lực của em thì biến thêm 2970 chữ nữa chẳng phải cũng chỉ là chuyện đặt bút xuống là xong sao?” Liêu Văn Kiệt chỉ điểm.

“Đã nói rồi, em chưa đi bắt ma bao giờ…”

“Thiên hạ làm gì có chuyện gì chưa từng xảy ra, em chưa bắt ma bao giờ nhưng phim ảnh đầy ra đấy, cứ theo phim ảnh và viết, không sai đâu.”

“Được rồi, để em thử một chút.”

Trình Văn Tĩnh nhíu mày suy tư một lát, cô ta cũng xem qua một vài bộ phim kinh dị, viết mấy vạn chữ chắc cũng không vấn đề.

Kết quả là sau hai tiếng, Liêu Văn Kiệt phải vội vàng hô ngừng, cầm bản báo cáo năm nghìn chữ rời đi; cảm khái những chuyện chuyên nghiệp thì đúng là nên tìm người chuyên nghiệp.

Nếu đổi lại là hắn, nói dối thì không vấn đề, nhưng viết báo cáo…

Một ly trà, một gói thuốc lá, một ngày… viết được năm trăm chữ.

…

Đồn cảnh sát.

Liêu Văn Kiệt liên hệ với vị cảnh sát tối hôm qua, sau đó vào nộp báo cáo.

Cảnh sát lật xem một hồi, nhìn dòng cuối cùng thì nhíu mày: “Cậu Liêu, phần sau đâu? Sao không có phần sau?”

Trình Văn Tĩnh sao không viết cả phần sau?

Trình Văn Kiệt nhún vai trả lời: “Đây là báo cáo chứ không phải tiểu thuyết, có bao nhiêu chuyện tôi đã viết hết trong này. Nếu anh muốn đọc phần sau thì phải chờ tôi đi bắt ma mới đọc được.”

“Nói cũng có lý, cậu chờ chút…”

Nhân viên cảnh sát nghe vậy thì gật đầu, nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi gọi điện cho cấp trên, một lát sau thì chạy ra ngoài, lúc về mang theo một phần văn kiện.

Có thật à?

Liêu Văn Kiệt lộ vẻ kinh ngạc, hắn chỉ thuận tiện nói như thế, không ngờ vị cảnh sát này lại mang về cho hắn một nhiệm vụ thật.

Chẳng lẽ vị cảnh sát này mới thật sự là NPC?

(NPC là được viết tắt từ Non-player character được hiểu nôm na là các nhân vật xuất hiện trong một tựa game mà người chơi không thể điều khiển được.

Non-player character

Thông thường các NPC thường xuất hiện nhiều trong các tựa game nhập vai, hành động nhằm mục đích cho các nhân vật do người chơi điều khiển đối thoại để biết một thông tin, chức năng nào đó hoặc phổ biến hơn là để làm nhiệm vụ…)

…

Trong mơ hồ, Liêu Văn Kiệt nhìn được trên đỉnh đầu đối phương có một dấu chấm than lớn.

“Vị cảnh sát này, hôm qua sức cùng lực kiệt nên quên hỏi, không biết quý tính đại danh của anh là gì?”

“Cậu Liêu khách sáo quá, tôi cũng chỉ là thanh tra cao cấp như cậu thôi, chúng ta cùng cấp. Tôi lớn hơn cậu mấy tuổi, nếu cậu không chê cứ gọi tôi là lão Trương.”

“Anh Trương.”

“Cậu Liêu khách khí quá, ở trước mặt những người có bản lĩnh hơn người, tôi làm sao dám xưng anh.”

“Vậy được rồi, tất cả mọi người đừng khách khí, anh gọi tôi là A Kiệt là được.”

Liêu Văn Kiệt trò chuyện với lão Trương một lúc, biết được quan hệ giữa đối phương và chú Phong không tệ, từng làm việc

chung mấy năm, công việc cũng liên quan đến những chuyện quái lạ linh dị.

Lão Trương không phải người tu hành, anh ta chỉ theo lệnh làm việc, sau khi được chuyển giao mấy vụ án linh dị thì lập tức liên hệ với chú Phong hoặc những người tu hành khác. Nếu xác định được vụ án đó có yếu tố bất thường thì nhanh chóng điều tra, giờ vừa hay có mấy vụ như thế.

Quả đúng là một người đến để giao nhiệm vụ!

Liêu Văn Kiệt gật đầu, tỏ vẻ mình là người lấy việc giúp người làm niềm vui, nếu lão Trương có tiếp nhận mấy bản án có yếu tố kỳ lạ thì cứ gọi cho hắn, không cần biết là ban ngày hay ban đêm, chỉ cần gọi là Liêu Văn Kiệt hắn cam đoan sẽ có mặt ngay lập tức.

“Được thế thì tốt quá.”

Lão Trương thấy Liêu Văn Kiệt nhiệt tình như thế thì gật đầu liên tục, đưa tập hồ sơ trong tay cho hắn xem: “A Kiệt, cậu xem qua một chút, đây là bản án hôm qua, phía nhà giam nữ bị làm loạn, là người hay ma vẫn chưa xác định được.”

“Được, tôi rời khỏi đồn cảnh sát sẽ tới đó luôn.”

Chương 522: Chiến đấu cấp cao, không thích hợp để ra trận 1
Liêu Văn Kiệt giở hồ sơ ra xem, báo cáo rối loạn chẳng nhìn ra đầu mối gì, nhưng vấn đề không lớn. Là người hay là ma, hắn chỉ cần nhìn một chút ra ra được chân tướng.

Người thì không nói làm gì, nhưng nếu thực sự là ma thì nếu hắn tới thì kẻ hoảng sợ sẽ là bọn chúng.

“Vất vả cho cậu rồi, nếu không phải cậu nhanh chóng đến nộp báo cáo thế này thì chắc tôi đã phải liên hệ nhờ những người khác hỗ trợ rồi.”

“Những người khác…”

Liêu Văn Kiệt dừng một chút, tạm biệt lão Trương rồi lái xe rời khỏi đồn cảnh sát.

Nếu đổi lại là trước kia thì Liêu Văn Kiệt nhất định sẽ hỏi đầu đuôi ngọn ngành “những người khác” là ai, nhưng bây giờ hắn không như thế nữa.

Dù sao thì chú Phong cũng nói rồi, Hongkong rồi loạn, là người hay là ma đều có tổ chức, thế nên tốt nhất là đừng tự chuốc lấy phiền phức.

…

Khi Liêu Văn Kiệt lái xe đến nhà giam nữ thì một chiếc xe thể thao màu đỏ dừng ngay ở bãi đỗ xe của trung tâm Hoắc Thị.

Trương Lệ Hoa kính cẩn đỡ một ni cô xuống.

“Sư thái, tòa cao ốc này chính là trung tâm Hoắc Thị.”

Vẻ mặt Trương Lệ Hoa rất nghiêm túc, hàng yêu phục ma là chuyện không thể chậm trễ, bởi vì trước đó cô có việc bận nên giờ mới có thể đưa cao nhân đến được.

“Cô nói đúng, nơi này đúng là có mấy phần tà khí, nhưng mà…”

Sư thái nhíu mày, lấy ra một chuỗi tràng hạt, cúi đầu mặc niệm vài câu rồi ngẩng đầu nhìn khắp xung quanh.

Âm khí rất nặng, nhưng đây là vì vấn đề phong thủy chứ không khoa trương như lời Trương Lệ Hoa nói.

Trương Lệ Hoa cũng phát hiện ra có điều gì không đúng.

“Sư thái, lúc trước tôi đến đây, âm khí nồng nặc hơn nhiều, có

phải chúng ta đến muộn rồi không?" Sắc mặt cô vô cùng khó coi, bởi vì cao ốc này âm dương đảo lộn, âm khí tầng dưới ít nhất, tầng trên nhiều nhất.

"Đi lên xem đã rồi nói sau."

Hai người đi tới cầu thang, Trương Lệ Hoa thấy một chiếc thang máy bị dán niêm phong cũng không để ý lắm.

Người tu hành đi bắt ma, làm gì có ai đi thang máy.

Đi tới tầng một, Trương Lệ Hoa đang định tìm nhân viên bảo vệ hỏi thăm một chút thì lại nhìn thấy Phạm Thiên Chu cũng có mặt ở đây, cô đen mặt gọi anh ta lại.

"Thiên Chu, em đã bảo anh xin nghỉ phép nghỉ làm mấy hôm rồi, sao vẫn còn đến trung tâm Hoắc Thị làm?"

Trương Lệ Hoa trách cứ: "Anh là người bát tự thuần âm, ở đây chắc chắn sẽ gặp ma, cho dù có bùa bình an thì cũng chỉ có thể phù hộ được một lần chứ không thể bảo vệ lần thứ hai."

"Tối qua anh gặp ma…"

Phạm Thiên Chu khoa chân múa tay, kể rõ chuyện tối qua, lắc đầu thở dài: "Chủ tịch chết rồi, không biết sau này Hoắc Thị do ai phụ trách, anh phải chịu khó một chút, nếu không sẽ mất việc."

"Thiên Chu, anh nói tối qua A Kiệt đến đây, còn dọn dẹp hết ma vật nơi này?"

Trương Lệ Hoa tràn đầy kinh ngạc, sư thái bên cạnh cúi đầu niệm phật. Người trẻ tuổi không biết trời cao đất dày, không biết ma vật có thủ đoạn mê hoặc lòng người, chắc chắn đã bị lừa.

"Đúng vậy, nếu không có cậu ấy thì chắc anh đã chết rồi."

Phạm Thiên Chu nói đến đây thì thở dài, Liêu Văn Kiệt cứu

được anh ta nhưng vẫn có hai người thiệt mạng, một là chủ tịch, một là thư ký Jodie.

Jodie là một mỹ nữ có tiếng, ai muốn ăn cơm với cô ta đều phải hẹn trước, rồi còn phải mua vé, lịch xếp kín tận hai tháng. Vé xếp lịch hẹn của cô ta thậm chí còn có cả một đội chuyên bán vé đen tung giá lên tận trời.

Phạm Thiên Chu vì nhanh tay đăng kí có được vé sớm nên sau hai tháng đã đến lượt mình. Anh ta được cùng Jodie đi ăn tối ngắm trăng, lịch chính là tối hôm qua. Nói là ngắm trăng nhưng đêm hôm ai rảnh mà ngồi ngắm trăng chứ, thực sự làm gì thì chỉ chờ đến lúc đó mới biết được.

Tối hôm qua, khi nhìn thấy thi thể của Jodie được khiêng ra ngoài, Phạm Thiên Chu ngu hết cả người. May mà Liêu Văn Kiệt xuất hiện kịp thời, nếu không thì anh ta đã ngủ với ma rồi.

“Thiên Chu, vị này là sư thái của Đại Tự Sơn, em mời bà ấy tới đây giúp hàng yêu phục ma.”

“Không cần, yêu ma đã bị…”

Nhìn thấy Trương Lệ Hoa căng thẳng như thế, Phạm Thiên Chu nhanh chóng đi đến chỗ thang máy, nói: “Tầng thượng bị phong tỏa rồi, anh không dẫn mọi người vào được.”

Thang máy sáng đèn, Phạm Thiên Chu vào trong, đến tận khi cửa thang đóng lại cũng không thấy Trương Lệ Hoa theo vào.

Anh ta vội vã bấm dừng: “Sao thế? Mau lên đây nào!”

“Không, đi thang bộ.”

“Thang…bộ?”

…

Tầng cao nhất.

Phạm Thiên Chu thở như chó chết, vừa thở vừa chỉ vào khu vực phong tỏa, giải thích vài câu.

Chương 523: Chiến đấu cấp cao, không thích hợp để ra trận 2

“Sư thái, bà cảm thấy thế nào?”

“Tình huống không đúng, nơi này ấm áp quá.”

Nơi này âm dương đảo lộn, đáng lẽ đây phải là nơi âm khí nặng nhất, nhưng bây giờ lại không còn chút âm khí nào.

Phạm Thiên Chu dựa vào tường, Trương lệ Hoa và sư thái cẩn thận đi qua giấy niêm phong, tiến về phía nhà vệ sinh nữ.

Hai người tiến vào, đồng loạt im lặng.

Không có? Quỷ sào biến mất?

“Chẳng lẽ đúng là A Kiệt…”

Trương Lệ Hoa nhanh chóng lôi điện thoại gọi cho Liêu Văn Kiệt.

“A Kiệt, cậu đang ở đâu?”

“Nhà giam.”

“???”

Lão Trương đã đánh tiếng qua nên bên nhà giam nữ đã chuẩn bị trước, Liêu Văn Kiệt vừa giơ giấy chứng nhận là được một nữ cảnh ngục dẫn vào bên trong.

Cứ tưởng đến đây chỉ để bắt ma thôi, không ngờ vừa vào cửa đã được phát phúc lợi.

Ba người đàn bà là tạo thành được cái chợ, ở đây có đến tận 30, 300 người thì không cần nói cũng hiểu.

Liêu Văn Kiệt đến nhà giam đúng giờ ăn trưa, nữ giám ngục nhiệt tình mời hắn đến căng tin cảm nhận một chút.

Liêu Văn Kiệt không từ chối, không khí nơi này có âm khí, mùi không nồng, chứng tỏ đây không phải ma vật lợi hại, hắn chỉ cần dọa hai câu cũng có thể khiến ma vật sợ chết khiếp.

Nhóm tù nhân nữ thời này chưa có group nói chuyện, thế nên chuyện gì cũng nói vào giờ ăn cơm, nhân tiện náo loạn một mẻ.

Bốn năm người đánh nhau thì là xô xát nhỏ, nhưng va chạm với quần chúng xung quanh, lửa cháy lan ra thì thành xô xát lớn, cuối cùng căng tin biến thành chiến trường.

Liêu Văn Kiệt: ??????

Ban đầu hắn còn muốn tiến đến khuyên can, nhưng mà… Khụ khụ, nhóm nữ tù thủ đoạn chiến đấu thô bạo, động một tí là túm tóc, xé quần áo, dọa hắn trợn tròn mắt đứng yên tại chỗ, không dám nhúc nhích.

Là một người qua đường, có sao nói vậy, chiến đấu cấp cao thế này không thích hợp để hắn ra trận.

Liêu Văn Kiệt đặt tay lên ngực tự hỏi, gương mặt này của hắn quá bắt mắt, nhỡ đâu bị kéo vào trận tập kích kia thì chắc chắn sẽ tổn thất nặng nề.

Thế nên đứng yên một chỗ là lựa chọn tốt nhất… Khuyên can là được, nhất quyết không thể xâm nhập vào đám người đó.

“Đừng đánh, mọi người đừng đánh nữa!”

Giọng nói của Liêu Văn Kiệt chìm nghỉm trong khung cảnh hỗn loạn, mấy người phụ nữ đã tức giận thì không ai có thể ngăn chặn được.

Tiếng còi báo động vang lên, nữ cảnh ngục vung gậy cao su xông vào đám người, một lát sau quần áo tả tơi chạy ra, gậy cao su không biết văng đi đâu rồi.

Lại qua năm phút đồng hồ nữa, mấy nữ giám ngục chạy đến phòng chữa cháy lôi vòi nước đến phun mạnh vào đám đông để bọn họ bình tĩnh lại.

“Cảnh sát Liêu, ngại quá, để anh chê cười rồi.” Nữ giám ngục xấu hổ muốn chết, ngượng ngùng mời Liêu Văn Kiệt ra ngoài ăn.

“Không sao không sao, coi như được mở mang tầm mắt. Dù sao thì sau này rất hiếm khi được chứng kiến những cảnh tượng nguy hiểm như thế.”

Liêu Văn Kiệt mỉm cười trả lời, đúng là quá mức nguy hiểm, sau này muốn quên cũng khó. Tiếc là hắn đi ngủ không nằm mơ, nếu không chắc chắn đêm nay sẽ mơ thấy.

Còn nữa, mức độ hung dữ của mấy nữ tù nhân còn vượt xa trình độ của người bình thường.

Hắn chỉ muốn hỏi một câu, bọn họ có muốn làm thư ký không? Nếu có thì sau này ra tù hãy liên hệ hắn.

Tiền lương phong phú, bao ăn bao ở.

“Tu tu tu! Tu tu tu!”

Liêu Văn Kiệt đang suy nghĩ thì tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, hắn ấn nghe máy, người gọi tới là Trương Lệ Hoa.

Liêu Văn Kiệt cũng không ngạc nhiên, sau khi giải quyết xong chuyện hôm qua, hắn biết thế nào Trương Lệ Hoa cũng sẽ gọi điện thoại tới.

"Đúng vậy, chị không nghe lầm, tôi đang ở nhà giam, tiếp nhận một vụ án mới nên tới xử lý một chút."

Liêu Văn Kiệt giải thích đơn giản hai câu, Trương Lệ Hoa không có tâm tư nghe hắn làn man, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, hỏi tối qua hắn đã làm những gì, tại sao một quỷ sào to như vậy nói biến mất là biến mất.

"Hôm qua tôi canh gác ở bên cạnh trung tâm Hoắc Thị, đến đêm bỗng thấy mây đen phủ kín bầu trời, chỉ sợ ác quỷ dốc hết sức lực gom đủ chín mươi chín người trong một đêm nên đã trực tiếp xông vào, sau đó…"

Liêu Văn Kiệt đã sớm có chuẩn bị nên đẩy mọi chuyện sang cho Lý Ngang: "Bản lĩnh của tôi bình thường nên chỉ có thể hàng phục được mấy hồn ma bình thường, lúc đi đến nhà vệ sinh nữ thì không biết làm thế nào."

Liêu Văn Kiệt tỏ vẻ lúc đến nhà vệ sinh nữ thì không làm gì được nữa, nên phải gọi điện thoại gọi Lý Ngang đến. Sau đó anh ta lấy sữa bò ra hất lên quỷ sào, sau đó…

Sau đó Trương Lệ Hoa cúp điện thoại, không muốn nghe tiếp theo xảy ra những chuyện gì nữa.

Liêu Văn Kiệt cất điện thoại vào túi. Hắn cũng biết chắc chắn Trương Lệ Hoa sẽ không tiếp tục nghe thêm nữa.

Trước kia hắn cảm thấy Lý Ngang lúc nào cũng làm liên lụy đến hắn, nhưng bây giờ hắn lại cảm thấy Lý Ngang quá tà môn, là người thích hợp nhất để đội nồi.

Chỉ cần có việc gì là cứ ném cái nồi Lý Ngang ra, cam đoan sẽ

không ai hỏi thêm gì nữa. Cho dù mọi người biết hắn đang nói dối thì cũng không ai dám tới tìm Lý Ngang để xác minh chân tướng.

Sau này làm việc tốt không lưu danh, có việc gì thì ném cho Lý Ngang chịu thay, viết báo cáo thì có Trình Văn Tĩnh làm hộ.

Liêu Văn Kiệt đang suy nghĩ thì bỗng dừng chân, hắn hít một hơi, sau đó đi ngược lại phía sau.

“Cảnh sát Liêu, cậu đi nhầm đường rồi, bên kia là nhà kho, chúng ta đang tới phòng giam số 18 mà.”

“Không, chính là chỗ này, cô chờ tôi một chút.”

Liêu Văn Kiệt đẩy cửa nhà kho, ngửi mùi nấm mốc trong không khí thì cười cười, khép cửa lại.

Mười giây sau, Liêu Văn Kiệt mở cửa ra, lắc đầu với nữ giám ngục: “Xin lỗi, đúng là tôi nhầm đường, phiền cô tiếp tục dẫn đường.”

Mọi chuyện giống Liêu Văn Kiệt tưởng tượng, chỉ cần sáu chữ đã dọa ma vật trong nhà kho sợ chết khiếp.

Ngoài nhà kho thì trong phòng giam số 18 cũng còn một ma nữ nữa, ngửi mùi thì có vẻ chưa từng hại người, nhưng không biết vì lý do gì mà vẫn ở lại nhân gian. Liêu Văn Kiệt dự định đến phòng giam một chuyến, đưa đối phương đến Âm ty.

...

Chương 524: Đường Ngưu mới là thực thần 1 Mười lăm phút sau, Liêu Văn Kiệt lái xe rời khỏi nhà giam nữ, gọi điện thoại cho lão Trương.

Không có ma quỷ gì hết, chỉ là mấy người nữ tù nghịch ngợm một chút thôi. Giám ngục quản giáo chặt chẽ một chút là được, sau

này sẽ không có chuyện như thế xảy ra nữa.

Liêu Văn Kiệt cúp điện thoại, nhìn phần thưởng hệ thống ban tặng, rơi vào trầm tư.

“Chỉ được 100 điểm tài lực, thưởng thế nào quá ít rồi, cho dù đi ăn xin cũng ăn xin được nhiều hơn.”

Liêu Văn Kiệt có cảm giác bị xúc phạm!

Liêu Văn Kiệt thở dài, con đường luyện tâm lần trước kiếm được 5000 điểm tài lực, bây giờ làm bao nhiêu chuyện cũng chỉ được 100 điểm, đúng là khiến người ta phải đau đầu.

“Chẳng lẽ thực sự muốn mình phải đến Nghê Hồng sao?”

Liêu Văn Kiệt trầm ngâm một lát, quyết định lái xe đến trung tâm Tinh Anh, hỏi Quỷ Vương Đạt chút kinh nghiệm đối phó với người Nghê Hồng.

“A Kiệt, nửa tháng không gặp, cậu lại đẹp trai hơn rồi đấy!”

“Sáng nào tôi cũng bị vẻ đẹp trai của mình làm cho tỉnh giấc.”

Tiệm tạp hóa trung tâm Tinh Anh, khi Liêu Văn Kiệt đến thì Quỷ Vương Đạt đang ăn trưa, ba gói mì tôm, hai quả trứng, một cây xúc xích, nấu tràn một nồi.

“Có muốn ăn một bát không? Không phải chém gió đâu, mì tôm tôi nấu ngon nhất cái đảo Hongkong này đó, cho dù thực thần Stephen Châu đến cũng phải chịu thua trước Quỷ Vương Đạt này.”

Quỷ Vương Đạt hào khí ngất trời: “Nấu mì tôm cũng cần có luyện tập, mười năm nay tôi đều khổ luyện nấu mì tôm không lười biếng hôm nào.”

Không hổ là ông, nghèo mà cũng có thể nói thành như vậy.

Liêu Văn Kiệt không phản bác, Stephen Châu đến đây đúng là sẽ chịu thua thật, bởi vì từ khi ông ta lên làm ông chủ thì cả ngày chỉ chăm kiếm tiền chứ không đặt tâm lên đồ ăn nữa rồi.

Stephen Châu không phải thực thần, Đường Ngưu mới là thực thần.

“Sao lại phải ăn mì tôm, nửa tháng trước không phải tôi đưa cho ông 30 vạn mua bí tịch rồi sao? Đừng nói là tiêu hết rồi nhé.”

Liêu Văn Kiệt từ chối bát mì Quỷ Vương Đạt đưa tới. Mặc dù mì rất thơm nhưng căn phòng của Quỷ Vương Đạt dơ dáy bẩn thỉu, còn đầy mùi ẩm mốc, cho dù có ăn sơn hào hải vị cũng không thấy ngon.

“Cậu đưa 30 vạn nhưng còn đưa thêm cả một tấm thẻ hộp đêm.” Quỷ Vương Đạt vừa ăn mì tôm vừa phê phán xã hội coi trọng vật chất này.

Liêu Văn Kiệt lắc đầu: “Tôi tới tìm ông là có việc muốn hỏi thăm, tôi mua tám quyển bí tịch của ông rồi, năm quyển còn lại đâu?”

“…”

Quỷ Vương Đạt nghe vậy thì lập tức không còn tâm tư ăn mì nữa, ngạc nhiên đặt bát xuống: “Tôi cứ tưởng đó là bí mật, không ngờ vẫn bị cậu phát hiện ra, không hổ là tôi, nhìn một cái đã phát hiện ra cậu là người có thiên phú.”

“Đừng nói nhảm nữa, năm bí tịch còn lại đâu?”

“Tôi không còn đủ năm uyển, bị thất lạc rồi. Nếu cậu muốn thì có thể đến đại lục tìm, nhưng phải xuất gia làm hòa thượng mới tìm được.”

Quỷ Vương Đạt nhún vai: “Thực ra thì khổ luyện Thập tam

thái bảo hoành luyện kim chung tráo, cho dù không đủ mười ba môn cũng có thể luyện được, chỉ là tráo môn hơi nhiều, cho nên muốn có uy lực thì cũng phải chiết khấu một chút."

"Ông xác định là một chút chứ không phải một tỷ chút?"

"Tôi không hiểu cậu đang nói gì, năm đó tôi khổ luyện như vậy, cuối cùng khổ luyện được Kim chung tráo phòng ngự vô địch, chỉ có tôi đánh người khác chứ không có chuyện người khác đánh tôi."

"Thế nên cuối cùng mới gãy chân?"

"..."

Cuộc nói chuyện nhanh chóng kết thúc, Quỷ Vương Đạt trợn mắt một cái, bưng nồi mì lên ăn, không thèm nói chuyện với Liêu Văn Kiệt nữa.

"Nói thật với ông, tôi dự định đến Nghê Hồng một chuyến, ông có hiểu biết gì về người bên đó không?"

"Không hiểu gì cả, tôi chỉ là một người đánh quyền."

Quỷ Vương Đạt cắn miếng xúc xích, lầm bầm: "Nếu cậu đến Nghê Hồng du lịch thì mang theo nhiều tiền một chút, mấy cô gái bên đó cởi mở lắm, nói chuyện rất êm tai, chắc chắn cứ mỗi sáng ngủ dậy cậu lại thấy mình mất chút tiền rồi."

"Phiền ông nói tỉ mỉ."

"Ha ha ha..."

Quỷ Vương Đạt nhướn mày, cười đến dâm đãng, thêm mắm dặm muối nói những phong hoa tuyết nguyệt mà mình đã từng trải qua. Liêu Văn Kiệt yên lặng lắng nghe.

Không có ý gì khác, chỉ là hắn cảm thấy không hợp thói

thường, không chân thực, lúc đi sẽ phải kiểm chứng lại một chút xem có phải thật không, hay là Quỷ Vương Đạt thêu dệt vô cớ.

Nửa giờ sau, Liêu Văn Kiệt cất quyển sổ ghi chép đi, nhận lời nhờ vả của Quỷ Vương Đạt, đi trải nghiệm thanh xuân đã mất của ông ta.

“Nếu du lịch thì không nói làm gì, cùng lắm là đến xem những di tích mà ông kể có còn hay không. Còn nếu tôi đi trả thù thì phải chú ý những gì?”

“Trả thù? Bên đó có kẻ thù của cậu??”

Quỷ Vương Đạt hô lên một tiếng, nhìn Liêu Văn Kiệt từ trên xuống dưới, nhíu mày một lát rồi nói: “A Kiệt, tôi không biết kẻ thù của cậu là ai, cậu có vẻ cũng không muốn nói cho tôi biết nên tôi cũng không hỏi. Nhưng tôi phải khuyên cậu một câu, nội đấu ở Nghê Hồng rất nghiêm trọng. Mặc kệ cậu muốn trả thù ai thì số lượng kẻ thù của người đó chắc chắn sẽ vượt xa tưởng tượng của cậu. Thế nên đừng tự mình động thủ, tìm người làm thay là được.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, chỉ cần có người là có dục vọng, đạo lý này thông dụng trên toàn thế giới. Nghê Hồng người nhiều đất ít, muốn trở nên nổi bật thì nhất định phải cạnh tranh kịch liệt, nội đấu là điều đương nhiên.

Nhưng điều hắn muốn nghe không phải mấy cái này, mà là bên đó có thế lực ngầm nào cần chú ý không, chẳng hạn như Âm dương sư, Cửu Cúc nhất phái, hoặc là gì gì đó.

Chương 525: Đường Ngưu mới là thực thần 2 “À, thì ra cậu muốn hỏi những cái này, thế mà không hỏi sớm, hại tôi lãng phí nước bọt nửa ngày trời.”

Quỷ Vương Đạt đặt nồi mì xuống, ợ một cái: “Nếu cậu muốn hỏi những cái này thì tôi xin trả lời là tôi không biết.”

“Không thể nào, ông đánh gãy chân bao nhiêu người như vậy, đến cuối cùng còn bị người ta đánh gãy chân, làm gì có chuyện không biết?” Liêu Văn Kiệt nhìn ông ta, vẻ mặt ghét bỏ, nghe cái giọng điệu này là biết muốn thêm tiền.

“Chuyện đã trải qua bao nhiêu năm, cậu bảo tôi làm sao mà nhớ được cơ chứ? Năm đó tôi cũng đâu có rảnh rỗi gì.”

Quỷ Vương Đạt khịt mũi coi thường, nhớ năm đó ông ta ban ngày đánh người, ban đêm cũng muốn đánh người. Một ngày nếu không thi đấu thì vùi đầu luyện tập, thi đấu lúc đấu đơn, lúc đấu tập thể. Rồi không thi đấu không luyện tập thì đi chơi gái, chơi một người hai người ba người n người đủ cả, làm sao có thời gian quan tâm người khác cơ chứ.

Mẹ kiếp, cái tính biến thái này đúng là đáng bị người ta đánh gãy chân!

Liêu Văn Kiệt nói không nên lời, quay người rời đi, thầm nghĩ nếu Quỷ Vương Đạt không bị đánh gãy chân thì sớm muộn gì cũng sẽ chết trên giường cho mà xem. Nếu nghĩ theo cách này thì ông ta còn phải cảm ơn người đánh mình.

Quỷ Vương Đạt nhìn theo bóng lưng Liêu Văn Kiệt, sờ cái chân gãy của mình hồi lâu. Thực ra trong tay ông ta cũng có một số tin tức tình báo, nhưng đều là tin tức của mười mấy năm trước rồi, bây giờ nói ra chẳng khác nào nói dối, thế nên ông ta dứt khoát không nói.

Ông ta cũng hy vọng dựa vào tính cẩn thận của Liêu Văn Kiệt, nếu không hỏi được gì thì sẽ từ bỏ dự định đến Nghê Hồng trả thù.

Dù đến Nghê Hồng với lí do gì thì cũng là đến địa bàn của người khác, mặc dù Nghê Hồng ưa thích nội đấu, nhưng nếu xuất hiện ngoại địch thì bọn họ cũng không ngại liên thủ với nhau.

Liêu Văn Kiệt rời khỏi tiệm tạp hóa thì ngồi dưới một gốc cây, gọi điện thoại cho chú Phong và Trương Lệ Hoa, muốn hỏi một số tin tức từ họ.

Lý do hắn đưa ra rất rõ ràng, vụ việc trung tâm Hoắc Thị chắc chắn có âm mưu. Nếu một ngày chưa điều tra được rõ ràng thì ngày đó mọi người không ăn ngon ngủ yên được.

Trương Lệ Hoa rất tán thành, sau đó tỏ vẻ chuyện này sau này sẽ có người tài ra tay, trời sập cũng có người chống đỡ, Liêu Văn Kiệt không phải lo lắng.

Chú Phong thì phổ cập cho Liêu Văn Kiệt không ít kiến thức về các thế lực của Nghê Hồng, ngoại trừ mấy tổ chức trên chốn quan trường thì những người còn lại đều là thượng vàng hạ cám, Liêu Văn Kiệt nghe một lúc mà đau hết cả đầu.

Nói một cách đơn giản chính là đừng nhìn Nghê Hồng đất nhỏ mà khinh, nội bộ ngư long lẫn lộn, vô cùng phức tạp.

“Được rồi, tạm thời chưa đi, thịt muỗi cũng là thịt, ở Hongkong ăn rau cũng dễ chịu hơn nhiều.”

Liêu Văn Kiệt đi về phía bãi đỗ xe của trung tâm Tinh Anh. Chuyện hệ thống ban thưởng càng ngày càng ít thì có liên quan gì đến hắn đâu cơ chứ? Hắn hàng yêu phục ma là vì thay trời hành đạo chứ không phải vì ham muốn quà tặng của hệ thống!

“Anh Kiệt! Anh Kiệt!!!”

Một giọng nói từ xa truyền đến, Liêu Văn Kiệt vừa nghe đã biết là ai, lập tức tươi cười quay đầu lại, giả dạng một thanh niên nụ cười như tỏa nắng.

“Anh Kiệt, anh tới tiệm tạp hóa mua đồ sao?”

A Lệ chạy một mạch tới, nhào vào trong ngực Liêu Văn Kiệt.

Mấy nữ sinh khác nhìn thấy cảnh này thì đau lòng không thôi.”

“Cô bé ngốc nghếch, anh tới trung tâm Tinh Anh tất nhiên là vì tìm em rồi.”

Liêu Văn Kiệt cặn bã đã quen, tiếc nuối nói: “Vốn định tạo bất ngờ cho em, không ngờ lại bị em nhìn thấy.”

“Ha ha, anh thật tốt.”

A Lệ vui vẻ tươi cười, kiếng chân hôn lên mặt Liêu Văn Kiệt một cái.

“Không nói nữa, anh còn chưa kịp ăn cơm đã tới tìm em rồi. Chúng ta lái xe ra ngoài lượn một vòng nhé, sau đó anh đưa em về trường.

“Không sao, hôm nay em không có lớp.”

“Vậy em đến trung tâm Tinh Anh làm gì?”

“Đi ngang qua.”

...

A Lệ theo Liêu Văn Kiệt ra bãi đỗ xe, nhìn chiếc xe thể thao của hắn thì trên mặt đầy dấu chấm hỏi. Cô biết Liêu Văn Kiệt chỉ là người làm công ăn lương, muốn mua xe thể thao chắc cũng phải tích góp mấy năm mới mua được.

“Anh Kiệt, anh trúng số à?”

“Không, xe của bà chủ anh, anh mượn đi hóng gió một chút thôi.”

“Thì ra là xe của bà chủ có tiền của anh…”

A Lệ bĩu môi, danh tiếng của Yudy Tang trên mấy tờ tạp chí lá

cải từ trước đến nay đều không được tốt cho lắm, là một quái nhân.

Nhưng mấu chốt là quái nhân này không những vừa xinh đẹp vừa có tiền mà còn vô cùng lẳng lơ. Liêu Văn Kiệt thuần khiết thế này mà phải làm trợ lý cho loại người đó, chắc chắn sẽ phải chịu thiệt thòi.

“Đừng nghĩ lung tung, chị Yudy là người tốt, mấy tờ báo đó viết linh tinh thôi. Hơn nữa, chồng chị ấy mới mất, chị ấy buồn lắm, đừng nói xấu sau lưng chị ấy như thế.”

Chồng chết? Thế chẳng phải cô ta độc thân rồi sao? Có thể trắng trợn quyến rũ đàn ông!

A Lệ lập tức cảnh giác, nhỏ giọng nói: “Anh Kiệt, anh chú ý một chút, em nghi ngờ cô ta thuê anh làm trợ lý không có ý tốt.”

“Em yên tâm, anh nói cho em một chuyện, em đừng nói cho người khác.”

Liêu Văn Kiệt vừa lái xe vừa nói: “Trong phòng anh còn một trợ lý nữa, trước đó anh đã kể với em rồi, chính là người suốt ngày gây phiền phức cho anh. Cô ta và chị Yudy đều không thích đàn ông, hiểu rồi chứ?”

“Không thể nào, thế chẳng phải hai người họ là…” A Lệ kinh ngạc che miệng.

“Em biết thế là được rồi, thế nên anh hay ra ngoài là vì người trợ lý kia cảm thấy anh rất ngứa mắt, nên mới gây khó dễ cho anh.”

Nói đến đây, Liêu Văn Kiệt lắc đầu: “Nếu không phải chị Yudy là người tốt thì anh đã từ chức từ lâu rồi.”

“Anh Kiệt, vất vả cho anh quá.”

“Kiếm tiền không vất vả.”

Liêu Văn Kiệt nhanh chóng đổi chủ đề: “Nếu hôm nay em không có lớp thì chúng ta đi hẹn hò nhé, ăn cơm trước, sau đó đi dạo phố, tối đến thì lại ăn cơm, sau đó đi xem phim, ý em thế nào?”

“Xem phim nhiều cũng chán.” Hai mắt A Lệ lấp lánh, rạp chiếu phim đã không thỏa mãn cô được nữa rồi.

“A Lệ, em cũng biết anh không có kinh nghiệm yêu đương. Lúc hẹn hò, ngoại trừ ăn cơm, dạo phố, xem phim thì anh không biết gì nữa. Hay em tự quyết định đi?”

“Đến nhà anh được không, em nhớ anh nói nhà anh có máy chơi game rất lớn.”

Liêu Văn Kiệt: “...”

Nhà hắn có máy chơi game? Sao hắn không biết?

Chương 526: Đẹp trai có thể mang lại hạnh phúc à? 1 “A Lệ, coi như anh nhìn nhầm em!”

“Nói muốn chơi game, kết quả là anh mua máy về thì em lại không động vào máy, vừa vào cửa đã muốn động vào anh. Anh sợ em mất hứng nên chỉ có thể phối hợp với em một chút, không ngờ em có thể tiến đến tận mức này.”

Liêu Văn Kiệt tựa vào đầu giường, hút một điếu thuốc, nói với A Lệ: “Nể tình em vi phạm lần đầu, lần này anh tha thứ cho em, lần sau không được thế nữa.”

A Lệ đã ngủ mất, mặc dù cô có chuẩn bị mới đến nhưng dù gì cũng là người mới, không địch lại được Liêu Văn Kiệt cả người đầy kinh nghiệm, mới được hai hiệp đã mệt mỏi ngủ không biết trời đất gì.

Liêu Văn Kiệt hút được nửa điếu thuốc thì đứng dậy vào nhà tắm.

Đẹp trai có thể mang đến hạnh phúc à?

Không thể!

Bởi vì đẹp trai đã là một loại hạnh phúc rồi!

Tất nhiên, người xấu trai cũng đừng đố kị. Trên đời này không có gì thập toàn thập mỹ cả, ông trời mở ra cánh cửa này thì cũng sẽ đóng lại một cánh cửa khác, đẹp trai cũng sẽ mất đi một vài thứ.

Ví dụ như những phiền não khi độc thân.

"Thật ao ước được giống như những người độc thân kia, cả ngày muốn làm gì thì làm, không như mình, đi một bước tính ba bước, tính sai một chút là sẽ lộ bản chất bắt cá hai tay ngay… Đây cũng không phải lỗi của mình, mình chỉ muốn tất cả mọi người đều hạnh phúc."

Tắm rửa xong, Liêu Văn Kiệt ngồi trên ghế, vừa mắng chửi bản thân cặn bã, vừa bóc tem máy chơi game mới mua.

Trước đây hắn cũng không biết thị trường đã xuất hiện máy chơi game, còn là game Fantasy 3.

Mặc dù trước đây hắn chưa từng chơi nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc hắn biết trò chơi này!

Liêu Văn Kiệt chơi khoảng mười phút đồng hồ thì chán nản bỏ tay điều khiển xuống, bây giờ mới là chín giờ.

Nếu bây giờ hắn tới quán bar một chút, sau đó lại tới biệt thự dỗ dành Yudy Tang ngủ, sau đó quay về nhà chắc cũng không bị ai phát hiện.

Nhưng ngẫm đi ngẫm lại thì làm thế cặn bã quá, đêm nay thôi cứ ở bên A Lệ vậy.

Hắn lôi điện thoại gọi cho Yudy Tang, nói mình phải lo vụ án nên không trở về được, đêm mai nhất định sẽ trở về.

Yudy Tang nhất định sẽ thông cảm cho sự bận rộn của hắn.

“Chị Yudy, là tôi, A Kiệt.”

“Trùng hợp quá, tôi đang định gọi điện cho cậu.”

Yudy Tang nói luôn: “Hôm nay tôi phải tăng ca, có Văn Tĩnh bên cạnh rồi, chiều mai mới về nhà, đêm nay cậu không cần đến đâu.”

Liêu Văn Kiệt trợn tròn mắt, lý nào lại vậy? Từ trước đến nay chỉ có hắn từ chối người khác chứ chưa có ai từ chối hắn.

“Chị Yudy, sao hôm nay chị có tinh thần như thế? Sao lại tăng ca?”

Yudy Tang nói rõ nguyên nhân, chủ tịch tập đoàn Hoắc Thị đã chết, nhân lúc tin tức chưa truyền ra ngoài, cô phải nhanh chóng tìm các đối tác bàn kế, nói không chừng có thể kiếm được một món lời.

Tiền tới tay, cho dù có phải thức thâu đêm cũng không kêu ca.

Từ sau khi Vương Bách Vạn chết, Yudy Tang ở nhà quá lâu, chuyện công ty đều do Trình Văn Tĩnh giải quyết. Gần đây tâm trạng của cô đã chuyển biến tốt, muốn nhân cơ hội này thức tỉnh bản thân.

Liêu Văn Kiệt nghe thì cũng đoán ra Yudy Tang không muốn tiếp tục ở nhà nhàn rỗi nữa. Đây là chuyện tốt, nhưng nếu Trình Văn Tĩnh lại bận rộn thì lấy ai giúp hắn tuyển nhân viên đây?

“Chị Yudy, lúc trước chúng ta đã nói rõ ràng, chờ khi nào tôi khai trương công ty thì cho tôi mượn chị Văn Tĩnh một thời gian. Làm người phải biết giữ lời hứa.”

“Chuyện này…”

Yudy Tang lập tức do dự, Trình Văn Tĩnh là phụ tá đắc lực của cô cả ban ngày lẫn ban đêm, làm sao có thể buông tay được.

“Chuyện này cái gì, tầng 18 trang trí xong xuôi rồi, hai ngày nữa đồ đạc sẽ được chuyển đến, thông báo tuyển dụng cũng đã đăng, chẳng lẽ chị muốn nuốt lời à?”

Liêu Văn Kiệt nói tiếp: “Thế này đi, ba năm thì chị Văn Tĩnh ở công ty tôi, hai bốn sáu thì ở chỗ chị, thứ bảy chủ nhật tùy tình hình, thế nào?”

“A Kiệt, Văn Tĩnh là nhân viên của tôi, tháng nào tôi cũng trả lương cho cô ấy…”

Yudy Tang nói nhỏ: “Coi như bỏ qua chuyện cấp trên cấp dưới thì cô ấy cũng là bạn gái của tôi, làm gì có chuyện chia cho cậu?”

Ngại quá, trong thời gian chị phiền muộn, tôi một mình hưởng hết.

Liêu Văn Kiệt nghĩ thầm, sau đó tiếp tục nói: “Chị Yudy, chị làm như thế là không được, chúng ta dù sao cũng là bạn bè? Chẳng lẽ chị không nhớ là ai mỗi đêm dỗ dành chị ngủ sao? Chẳng lẽ chị nỡ từ chối tôi sao?”

“Chuyện này…”

“Giống như đêm nay, khó khăn lắm mới có người hẹn tôi đi ăn tối đi xem phim, nhưng vì chị nên tôi đã từ chối người ta. Kết quả là chị nói tăng ca không về, chị có nghĩ đến cảm nhận của tôi không?”

“Chuyện này… Hôm nào ngủ sau cũng được mà…”

“Hừ, tôi chưa bao giờ thấy người nào mặt dày như chị.”

Hai người tranh cãi qua điện thoại một hồi, cuối cùng đôi bên đều lùi một bước. Sau khi công ty tư vấn Linh dị tam kiệt đi vào hoạt động thì Yudy Tang sẽ cho Liêu Văn Kiệt mượn Trình Văn Tĩnh ba ngày, nhưng bù vào đó thì Liêu Văn Kiệt phải quay về làm trợ lý cho cô.

“Chốt kèo!”

Liêu Văn Kiệt cúp điện thoại, trở về phòng ngủ. Hắn vừa nằm lên giường thì A Lệ đã mềm oặt dựa vào vai hắn.

“Anh Kiệt, anh nói chuyện điện thoại với ai mà ầm ĩ thế?” A Lệ nửa tỉnh nửa mê hỏi.

“Xin lỗi, làm ồn đến em.”

Liêu Văn Kiệt ôm A Lệ, thuận miệng giải thích một câu: “Là chuyện công ty, dạo gần đây giới bất động sản có động tĩnh, công ty muốn anh tăng ca, lại còn tăng ca cả đêm. Anh nghĩ nếu giờ phải đi tăng ca, để em ở nhà một mình thì có khác gì cầm thú đâu, thế nên anh từ chối rồi.”

Chương 527: Đẹp trai có thể mang lại hạnh phúc à? 2 “Anh Kiệt, anh đối xử với em thật tốt.”

A Lệ mơ màng gật đầu: “Em định dọn khỏi ký túc xá, sau đó chúng ta bắt đầu sống chung, anh nói có được không?”

“Không được!”

Liêu Văn Kiệt quả quyết từ chối, nghiêm mặt nói: “Mặc dù anh rất muốn ở chung với em, nhưng nếu em chuyển khỏi ký túc xá thì sẽ ảnh hưởng không tốt đến việc học của em. Chỉ hai năm nữa là

em tốt nghiệp rồi, bước chân ra ngoài xã hội cần có nhiều mối quan hệ, ký túc xá chính là nơi kéo quan hệ nhanh nhất. Em phải suy nghĩ thật kỹ, chúng ta còn nhiều thời gian, em không thể vì tình yêu mà bỏ mặc tương lai như vậy được."

"A, đúng là như thế."

A Lệ ủ ũ, cộng thêm toàn thân đau nhức, nói xong liền ngủ.

...

Ngày kế tiếp, Liêu Văn Kiệt và A Lệ cùng nhau ăn cơm, chơi game, xem tivi… Cả ngày không rời khỏi nhà, tới tận đêm khuya mới lưu luyến không rời đưa A Lệ về ký túc xá.

Trước khi chia tay vẫn không quên căn dặn A Lệ, thời gian còn dài, phải lấy việc học làm trọng.

Chờ khi hắn đến nhà Yudy Tang thì thấy cô đang nằm chờ mình, Liêu Văn Kiệt khinh thường nói: "Chị Yudy, chị ngoài miệng thì kiên cường hơn bất cứ ai khác, thế mà bên trong vẫn phải chờ tôi đến mới có thể ngủ được."

"Một mình tôi cũng ngủ được, chỉ là thời gian hơi dài một chút mà thôi."

Yudy Tang giải thích một câu, tựa lên lồng ngực Liêu Văn Kiệt, chưa kịp đợi hắn triển khai đạo thuật Xuân phong hóa vũ thì đã chìm vào giấc ngủ.

Làm việc liên tục hai mươi tư tiếng, cả thân thể và tinh thần của Yudy Tang đều đã đạt đến cực hạn. Khi gặp được vòng tay và cảm giác an toàn quen thuộc, tâm trạng cô lập tức buông lỏng, chưa đến ba giây sau đã yên ổn mà ngủ say.

Liêu Văn Kiệt không nói gì, đưa tay chạm lên trán Yudy Tang, khẽ bổ sung thêm một chút Xuân phong hóa vũ. Chờ khi cô thực sự

ngủ say thì hắn mới nhẹ nhàng xuống giường, đi sang phòng sát vách.

Liêu Văn Kiệt đẩy cửa, thấy Trình Văn Tĩnh vẫn ngồi trước bàn làm việc. Không biết cô ta đang chăm chú làm gì mà có người vào phòng cũng không biết. Trình Văn Tĩnh không ngẩng đầu lên, trước mặt còn bày hai ly nước.

"Ồ, A Kiệt, sao hôm nay anh về sớm nhu vậy? Không cần phải phá án sao?" Trình Văn Tĩnh thầy người đến là Liêu Văn Kiệt thì giật nảy mình, sắc mặt vô cùng mất tự nhiên.

Liêu Văn Kiệt cũng không suy nghĩ nhiều, nhìn ly nước uống có ga ở bên cạnh thì nhíu mày hỏi: "Đêm hôm khuya khoắt còn uống nước giải khát, em không sợ mất ngủ cả đêm à?"

"Không, không sợ, bận rộn cả một ngày, em buồn ngủ lắm rồi, nên trước khi đi ngủ định uống thêm một chút để tinh thần được nhẹ nhàng khoan khoái." Trình Văn Tĩnh nói năng lộn xộn.

"Thế à, vậy em còn không tranh thủ thời gian mà uống đi, khí sắp bay hết rồi."

Liêu Văn Kiệt chỉ vào ly nước, đồ uống có ga là đồ uống phải uống ngay khi mở nắp, hai ly nước trước mặt Trình Văn Tĩnh sắp tan hết bọt rồi. Loại nước này nếu để hết bọt thì ngoài vị ngọt ra chẳng còn lại vị gì, cũng không dễ uống.

Mục đích của Trình Văn Tĩnh chính là để khí bay hết.

Trước đây cô ta đã xin quản gia một bình… "linh kiện chuyên nghiệp", chuyên dùng cho mấy chuyện giường chiếu. Nhưng đợt trước Liêu Văn Kiệt bế quan không dùng được, bây giờ mới có cơ hội thử xem.

Trình Văn Tĩnh khẽ lau mồ hôi trên trán, thầm mắng quản gia làm việc không đáng tin cậy chút nào. Đã nói là "linh kiện chuyên

nghiệp", thế mà lại nhiều bọt khí như thế này, nhìn không đáng tin cậy.

Đồng thời cô ta cũng âm thầm trách cứ Liêu Văn Kiệt, đã nói về sau mười hai giờ, kết quả hôm nay lại về trước hai tiếng.

"Khí bay hết thì thôi không uống nữa, thực ra em cũng không có hứng thú với loại nước này, chỉ muốn nghiên cứu khẩu vị một chút mà thôi, nếu vị không tệ thì có thể khuyên chị Yudy đầu tư vào thị trường đồ uống.

Trình Văn Tĩnh mang hai ly nước vào phòng vệ sinh phi tang chứng cứ: "Đúng rồi, anh không ở bên kia ngủ với chị Yudy, chạy sang chỗ em làm gì?"

"Đừng nói lung tung, anh chỉ dỗ chị ấy ngủ chứ không có nghĩa vụ ngủ cùng chị ấy."

"Trước đó anh vẫn ngủ với chị ấy…"

"Đó là do anh buồn ngủ quá, anh định dỗ chị Yudy xong thì đến tìm em, ai ngờ dỗ xong thì anh cũng ngủ mất." Liêu Văn Kiệt nhún vai, điều này cũng không thể trách hắn, một ngày chỉ có 24 tiếng, hắn cũng bận rộn gần chết.

"A Kiệt, câu này của anh hơi lạ…"

Trình Văn Tĩnh suy nghĩ, cảm giác có gì đó không đúng, nhưng không biết là cái gì.

"Rõ ràng tư tưởng của em không trong sáng nên mới thấy lạ, anh cảm thấy bình thường."

"Thế sao?" Trình Văn Tĩnh nghiêng đầu, vẫn cảm thấy có chỗ nào không đúng.

"Đừng nghĩ nhiều nữa, anh đi tắm, em vào kỳ lưng giúp anh."

Liêu Văn Kiệt nắm tay Trình Văn Tĩnh, kéo vào phòng tắm.

“Không cần, em tắm rồi.”

“Nói tư tưởng của em không trong sáng em còn không tin, anh nhờ em kỳ lưng chứ có bảo chúng ta tắm cùng nhau đâu?”

Hai ngày sau, công ty tư vấn Linh Dị Tam Kiệt trang hoàng xong xuôi, đồ đạc và vật dụng văn phòng cũng được chuyển đến nơi.

Tất cả chỉ chờ gió Đông!

Yudy Tang giữ lời hứa, cho Liêu Văn Kiệt mượn Trình Văn Tĩnh ba ngày, phụ trách toàn bộ chuyện tuyển dụng của công ty, đồng thời ở đây còn cả lão Vương và Chung Phát Bạch.

Chương 528: Khai trương công ty 1 Hai người bọn họ, một người phụ trách đánh giá chất lượng nhân viên phong thủy, một người phân loại hồ sơ từ sở cảnh sát xem người tới ứng tuyển có làm điều gì phi pháp hay có tiền án tiền sự gì không.

Liêu Văn Kiệt không thông báo cho Lý Ngang, công ty còn chưa khai trương, chưa kiếm được tiền, không thể để mấy tên tâm thần hủy hoại được.

Trong ba ngày đó, Liêu Văn Kiệt và Trình Văn Tĩnh trao đổi cương vị, Liêu Văn Kiệt đến văn phòng làm trợ lý cho Yudy Tang.

“Chị Yudy, sao mua một lúc nhiều bất động sản như vậy?”

Liêu Văn Kiệt xem bản thống kê của Trình Văn Tĩnh mới biết Yudy Tang mua rất nhiều bất động sản, tất cả đều có quan hệ với tập đoàn Hoắc Thị.

“Chủ tịch tập đoàn Hoắc Thị chết rồi, thị trường chứng khoán sẽ sụt giảm. Cho dù bọn họ giấu nhẹm tin tức này nhưng kiểu gì

cũng sẽ phải công khai mà thôi, thế nên các chủ đầu tư đã bắt đầu bán tống bán tháo đất đai."

Yudy Tang giải thích một câu, tiếp tục nói: "Mấy năm gần đây, tình hình bất động sản phát triển mạnh, mọi người đổ xô đi mua bất động sản, chúng ta mua nhiều bất động sản chắc chắn kiếm được."

Liêu Văn Kiệt gật đầu, đúng là như thế. Hongkong không thiếu người giàu, người bình thường cũng rất có lòng tin với sự phát triển của Hongkong.

Chờ thêm hai năm nữa thì tình thế này sẽ càng thêm mãnh liệt, mọi người đầu tư vào bất động sản đều không lo lỗ vốn.

Suy nghĩ không sai, chỉ tiếc là gặp phải khủng hoảng tài chính châu Á, thế nên kinh tế Hongkong ảnh hưởng nghiêm trọng, giá nhà phá giá.

Tất nhiên đây là những chuyện sau này, bây giờ mua nhà không thiệt, nhưng sau này không biết có bán được hay không.

"Chị Yudy, tôi cũng muốn mua vài bất động sản." Liêu Văn Kiệt lật giở hồ sơ, hăng hái nói.

Khi vừa mới xuyên qua, hắn đã có mơ ước trở thành người có tiền. Đến tận khi bắt đầu tham gia tu luyện thì loại ý nghĩ này của hắn mới nhạt dần.

Chờ đến khi con đường luyện tâm mở ra, nhìn thấy được thế giới rộng lớn hơn, tầm mắt của hắn cũng theo đó mà thay đổi. Hắn cảm thấy tiền chỉ cần kiếm đủ là được, mở một công ty bắt ma là có thể đủ tiền cua gái rồi, rồi công việc cũng chủ động tìm đến tận cửa, có thể nói là một công đôi việc.

Bây giờ suy nghĩ này vẫn không thay đổi, chỉ là tự nhiên hắn nghĩ đến chuyện bất động sản nên quyết định kiếm chác một chút,

tránh để mấy chục năm sau kiếm tiền trong vô vọng, đến một nơi để nghỉ chân cũng không có.

“Cậu muốn mua biệt thự?”

Yudy Tang tiến lên hai bước, nhìn rõ tập hồ sơ trong tay Liêu Văn Kiệt thì lập tức nhíu mày nói: “Ở nhà tôi không phải được rồi sao? Chỉ cần cậu thích thì ở cả đời cũng không sao cả.”

“Chị cũng nói rồi, đó là nhà chị.”

“Hai chúng ta đâu cần phân rõ của tôi của cậu cơ chứ, của tôi cũng là của cậu, của cậu cũng là của tôi.”

Yudy Tang nhíu mày, nắm lấy bả vai Liêu Văn Kiệt, một mặt chính trực nói: “Nhắc đến đây mới nhớ, nếu cậu nghĩ đến chuyện mấy cô bạn gái của cậu thì cũng không sao đâu. Tôi không có ý gì khác, cũng không nhìn ngó đến bọn họ, chỉ đơn giản muốn ở chung như người một nhà vậy thôi.”

“Ha ha, vậy tối nay tôi đến phòng chị Văn Tĩnh ngủ.” Liêu Văn Kiện nhướn mày.

“Không sao, tối nay thì tối nay, tôi cam đoan không ngăn cản.”

Yudy Tang đắc ý, cô biết Trình Văn Tĩnh cũng có một chút hảo cảm với Liêu Văn Kiệt, nhưng đó là vì cậu ta đã mấy lần anh hùng cứu mỹ nhân. Hơn nữa, gương mặt của Liêu Văn Kiệt cũng mang lực sát thương khá mạnh, thế nên dễ khiến người khác rung động. Nhưng hảo cảm này không thể gọi là tình yêu.

Hơn nữa, cô cũng tin tưởng vào tình cảm của Trình Văn Tĩnh dành cho mình, Văn Tĩnh nhất đinh không mở cửa cho Liêu Văn Kiệt, không để cậu ta vào phòng.

Không có lý do gì cả, chỉ là nằm mơ cũng không nghĩ đến một kịch bản ly kỳ như thế!

“Ha ha, nói dễ nghe lắm, chờ ngày nào tôi thực sự ngủ trong phòng chị Văn Tĩnh thì chị đừng có mà hối hận.”

“Không hối hận, cam đoan không hối hận!”

Yudy Tang vỗ ngực một cái, cười vô cùng đắc ý: “Nhưng tôi phải nói trước, nếu lỡ cậu bị từ chối thì cũng không được phép thẹn quá hóa giận làm chuyện gì quá đáng đâu đấy.”

“Nực cười, gương mặt này của tôi mà có thể bị từ chối sao?”

Một trận đấu võ mồm kết thúc, Liêu Văn Kiệt nghiên cứu thêm mấy tòa biệt thụ nữa. Tài chính của hắn hiện tại mua vài tòa biệt thự cũng không vấn đề.

Yudy Tang thấy thế thì hít một hơi thật sâu, âm thầm nhíu mày. Mấy biệt thự mà Liêu Văn Kiệt xem đều cách biệt thự của cô rất xa.

“Không ổn!”

“Hả?”

“A Kiệt, cậu nghĩ mà xem, nếu ban đêm cậu vẫn dỗ dành tôi ngủ thì đừng ở xa quá, lái xe tốn thời gian mà mệt cả người. Cậu cứ ở nhà tôi là được rồi, nhà mua hay không cũng đâu quan trọng, đúng không?” Yudy Tang lên tiếng, vẻ mặt chân thành, cứ như đang thật lòng suy xét cho Liêu Văn Kiệt.

“Tôi chỉ xem vậy thôi, không nói nhất định phải mua.”

“Không cần xem nữa, mấy thứ này có đồ ngu mới đi mua.”

“Chị Yudy, nhưng chị đã mua rồi.”

“Đó là công ty mua chứ không phải bản thân tôi mua.”

Yudy Tang giải thích một câu, mở tủ hồ sơ tìm đồ. Không có

Trình Văn Tĩnh bên cạnh, muốn tìm cái gì cũng khó. Yudy Tang không tìm được đồ lại phải tự giải thích: “Tôi có hai tòa biệt thự, khoảng cách giữa hai tòa không xa lắm, buổi tối ăn uống xong đi bộ một chút là có thể tới nơi. Nể tình chúng ta là chỗ quen biết, tôi bán cho cậu giá năm triệu.”

Chương 529: Khai trương công ty 2 Giá bán gần như cho không, thế mà còn nói không thèm muốn thân thể tôi?

Liêu Văn Kiệt suy nghĩ một chút, trả lời như thật: “Chị Yudy, tôi thích yên tĩnh, muốn mua một tòa riêng biệt.”

“Thì nó cũng là một tòa riêng biệt mà!

Yudy Tang nói: “Tòa biệt thự đó cách những hộ gia đình khác khoảng trăm mét, không khí tốt, không cảnh tốt, lại yên tĩnh, phù hợp với mọi yêu cầu của cậu.”

“Để tôi suy nghĩ một chút.”

Trán Liêu Văn Kiệt đầy mồ hôi lạnh, tình cảnh này khiến hắn có cảm giác mình đang được một phú bà ném tiền vào người.

“Không cần suy nghĩ nữa, ngày mai giấy tờ sang tên sẽ xong xuôi, công ty chúng ta làm bất động sản, mọi chuyện nhanh gọn lắm, cậu không cần phải ra ngoài, tốt biết bao!” Yudy Tang nhanh chóng nói, chỉ sợ Liêu Văn Kiệt còn có ý khác.

Bản thân cô suy nghĩ đơn giản, là anh em với nhau, không thể bạc đãi Liêu Văn Kiệt.

“Quá nhanh, ít nhất cũng phải để tôi đến xem phòng ốc ra sao đã chứ?”

“Sợ cái gì? Chẳng lẽ cậu sợ tôi lừa cậu à?”

Yudy Tang trợn trừng mắt, ô lấy cổ Liêu Văn Kiệt, ép đầu hắn

vào trong ngực mình, tức giận nói: “Tên tiểu tử thối, tôi có ý tốt bán nhà cho cậu, thế mà cậu còn nghi ngờ nhân phẩm của tôi… Được rồi, năm triệu cậu tạm thời chưa cần trả, tôi cho cậu ở trước một thời gian, nếu cảm thấy không thích thì rời đi, tôi không để cậu thiệt một xu nào đâu.”

Liêu Văn Kiệt: ???

Hắn thừa nhận lúc ban đầu hắn có ý từ chối, nhưng nhìn Yudy Tang nhiệt tình như thế này thì cũng suy nghĩ lại.

“Được rồi, tôi nghe lời chị Yudy, cứ ở xem thế nào đã. Nhưng năm triệu chị cứ cầm đi, chút tiền đó tôi trả được.”

“Nói thế còn nghe được.”

Yudy Tang đắc ý vỗ mặt Liêu Văn Kiệt, phát hiện đầu đối phương sắp vùi vào trong ngực mình thì xấu hổ cười hai tiếng, khẽ đẩy hắn ra.

“A Kiệt, cậu đúng là không ra gì. Tôi vắt óc suy nghĩ giúp cậu, cậu thì chỉ muốn sờ ngực tôi.”

“Làm gì có? Rõ ràng là chị…”

“Không cần giảo biện nữa, tranh thủ thời gian làm việc đi, nếu không tôi trừ lương đấy.”

“…”

Liêu Văn Kiệt bĩu môi, hắn quan tâm gì đến tiền lương bên phía Yudy Tang nữa đâu.

…

Mấy ngày sau đó sóng yên biển lặng.

Đêm hôm trước, bởi vì Trình Văn Tĩnh suýt nữa bại lộ rắp tâm

bất lương nên có tật giật mình, mấy ngày liền không dám tiếp tục động thủ. Cô ta xoắn xuýt không thôi, chỉ có thể nghĩ đến mấy chuyện trái ôm phải ấp trong mơ.

Một ngày của Liêu Văn Kiệt đơn giản hơn rất nhiều, ngủ cùng A Lệ, ngủ cùng Mộng La, ngủ cùng Trình Văn Tĩnh, ngủ cùng Yudy Tang, ngủ cùng Sandy…

Nhưng chuyện này cũng không vất vả gì, các em gái da mặt mỏng, còn lâu mới to gan như A Lệ. Có một số chuyện chỉ dám nghĩ đến trong lòng chứ vẫn giao quyền lựa chọn cho Liêu Văn Kiệt.

Trùng hợp thay, Liêu Văn Kiệt cũng nghĩ như thế, kiên trì với nguyên tắc của mình, quyết không chủ động.

Ngoài buổi sáng xấu hổ đó thì sinh hoạt của Yudy Tang đã khôi phục quỹ đạo ban đầu. Công việc và nghỉ ngơi rất ổn định, một buổi sáng hai người cùng thức dậy.

Cả hai đều yên lặng không nói gì, yên lặng rút tay mình về, yên lặng mặc quần áo coi như không có chuyện gì xảy ra, vai kề vai thành anh em tốt.

Trong lúc đó, Liêu Văn Kiệt nhận được điện thoại của lão Trương, đến một ngôi nhà ma điều tra vụ án giết người.

Bởi vì cảnh sát không tìm được bất cứ chứng cứ nào ở hiện trường, tình trạng tử vong của nạn nhân cũng rất kỳ lạ, thế nên vụ án này được chuyển đến tay lão Trương.

Lão Trương vẫn còn mơ màng với bản báo cáo lần trước của Liêu Văn Kiệt, anh ta còn muốn đọc tiếp phần sau. Lần này có cơ hội, lão Trương không nghĩ gì nhiều, lập tức chuyển giao bản án cho Liêu Văn Kiệt.

Liêu Văn Kiệt đến hiện trường đầu tiên, không ngửi được mùi

của ác ma nhưng lại gặp được hồn ma của người chết, hỏi thăm một lúc thì biết được tên của hung thủ.

Trình Văn Tĩnh lại viết thêm một bản báo cáo năm nghìn chữ nữa, thứ này còn hấp dẫn hơn cả tiểu thuyết linh dị, lão Trương xem vô cùng đã nghiền, đọc một trang lại muốn đọc tiếp trang nữa.

Nhưng mà lấy đâu ra nhiều án cho anh ta đọc như vậy.

...

Nửa tháng sau, Liêu Văn Kiệt chính thức khai trương công ty tư vấn Linh dị tam kiệt.

Tất nhiên, đối với dân chúng bình thường thì đây chỉ là một công ty phong thủy bình thường, không có điểm nào đặc sắc.

Nhưng đối với những người luôn gặp mấy chuyện ma quái thì đây là một nơi cứu rỗi bản thân.

Ngày khai trương, mấy công ty có quan hệ tốt cũng gửi lẵng hoa đến chúc mừng, ví dụ như quản lý Cao hay Yudy Tang, tất cả đều đã từng hợp tác với Liêu Văn Kiệt, gửi lời chúc mừng thuận tiện mua bùa hộ thân luôn.

Giá cả hơi cao so với giá thị trường, nhưng mới khai trương cũng nên ủng hộ một chút.

Nhưng đến buổi chiều thì Liêu Văn Kiệt cảm thấy có gì đó sai sai, có rất nhiều công ty tới ký hợp đồng.

Nhiều lắm.

“Đã xảy ra chuyện gì thế? Chẳng lẽ đăng quảng cáo mang lại hiệu quả tốt như vậy?”

Yudy Tang có tiền có quyền, sau khi Vương Bách Vạn chết thì

tài sản càng nhiều thêm, càng có tiền có quyền hơn.

Nhưng đảo Hongkong lớn như thế, có không ít người có tiền có quyền như cô, có được vài hợp đồng đã là cực hạn rồi.

Chương 530: Điều này không hợp lý 1 Suy cho cùng, không phải tất cả mọi người đều tin vào phong thủy, tiền cũng không phải lá cây. Thế mà những người đến đều ký hợp đồng mười năm, hơi tí là tung chi phiếu bạc triệu…

Điều này không hợp lý!

“A Kiệt, chẳng trách cậu coi trọng ngày khai trương đến thế, thì ra cậu có mối quan hệ rộng đến vậy.” Chung Phát Bạch giơ ngón cái lên với hắn.

Một chữ, phục!

Từ sáng đến giờ có không biết bao nhiêu lời mời hợp tác tự tìm đến tận cửa. Những người này cũng không nhiều lời, thấy hợp đồng là lập tức đóng dấu.

Nhìn không giống đến làm ăn mà giống đến đưa tiền.

Chung Phát Bạch không có thể diện lớn đến thế, Lý Ngang càng không có khả năng. Thế nên không cần nói cũng biết những người này đến vì Liêu Văn Kiệt.

“Không, mặt mũi của tôi cũng không lớn đến mức đó…”

Liêu Văn Kiệt lẩm bẩm, hỏi ngược lại: “Lão Chung, sao chỉ có mình anh, Lý Ngang đi đâu rồi?”

Hôm nay là ngày khai trương, hai ông chủ khác tất nhiên cũng phải có mặt. Chung Phát Bạch mặc một bộ đồ tây, thay đổi hoàn toàn tạo hình, khiến người ta cảm thấy dở dở ương ương.

Chung Phát Bạch nới lỏng cà vạt: “Ở trong phòng làm việc,

một mực không chịu ra ngoài.”

“Không thể nào, Lý Ngang hôm nay an phận thế à?”

“Hừ, an phận cái gì, trong đó còn hai thư ký của anh ta nữa.”

“...Hiểu rồi.”

Hai thư ký của Lý Ngang là A Quần và Pat, không biết Lý Ngang bỏ thuốc mê gì mà hai người này lại nghe lời anh ta răm rắp, chủ động làm thư ký cho anh ta.

Lý Ngang có mấy thư ký cũng không quan trọng, miễn đừng ảnh hưởng đến công ty là được.

Liêu Văn Kiệt chỉ muốn hỏi Lý Ngang làm thế nào có thể khiến A Quần và Pat chung sống hòa thuận như vậy…

Không có ý gì khác, hắn chỉ tò mò vậy thôi.

Liêu Văn Kiệt đang suy nghĩ thì bỗng nhiên tỉnh ngộ, Lý Ngang là người đặc biệt, mọi chuyện tưởng chừng như vô lý xảy ra trên người anh ta lại thành rất tự nhiên.

Lý Ngang: Tôi yêu các cô ấy, các cô ấy cũng yêu tôi, mọi người yêu thương nhau, tại sao phải tranh giành? Đây là đạo lý cơ bản, giống như ma sợ sữa bò, có gì đáng ngạc nhiên đâu?

“Đúng rồi, lão Vương đâu?”

“Mấy bản hợp đồng in sẵn đều dùng hết rồi, trong kho cũng hết giấy, lão Vương đành phải đi in.”

“...”

Thấy Chung Phát Bạch mặt mày hớn hở, Liêu Văn Kiệt nhất thời im lặng. Kiếm được tiền tất nhiên rất vui vẻ nhưng tiền này không minh bạch, cầm chỉ sợ bỏng tay.

Hắn đang suy nghĩ thì nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, sau đó một người ném bọc tiền lên quầy lễ tân.

“Các vị tiên sinh, mời sang bên kia nghe tư vấn…”

“Không cần tư vấn, nộp tiền ở đây đúng không?”

“A… Mời các vị xếp hàng, đây là dãy số của các vị.”

Nhân viên lễ tân khẽ lau mồ hôi, nhanh chóng viết số thứ tự cho những người mới đến.

Cô ta đã có kinh nghiệm làm lễ tân nhiều năm, lần này thấy công ty tư vấn Linh Dị Tam Kiệt trả tiền lương quá cao nên lựa chọn đến đây.

Làm lễ tân gặp qua không ít chuyện, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy có người xếp hàng nộp tiền thế này.

“Xin hỏi ông chủ của quý công ty ở đâu? Tôi muốn gặp mặt chúc mừng anh ta một tiếng.” Một thanh niên đứng đầu khách khí hỏi.

“Xin chờ một chút, để tôi liên lạc…”

“Không cần, để tôi tiếp đón vị tiên sinh này.”

Liêu Văn Kiệt đi đến quầy tiếp tân, mỉm cười bắt tay thanh niên kia. Đây là người quen, trước đây hai người còn từng đánh nhau.

Billy!

Cánh tay trái của vương bài Hongkong Hồng Quang, cũng là tâm phúc của ông ta.

“Anh Liêu, ngài Hồng gửi lời chúc mừng đến anh, những người này đều là bạn bè của ngài Hồng. Nghe nói anh là người có

bản lĩnh nên mới tìm đến đây để ký hợp đồng."

Billy giới thiệu một chút, sau đó thì thầm: "Ngài Hồng biết anh không muốn có dính líu gì đến giới bài bạc nên không gửi hoa tới chúc mừng, hy vọng anh bỏ qua cho."

"Ngài Hồng khách khí quá, ở trước mặt ông ấy thì tôi chỉ là một tiểu bối. Ông ấy lại tận tình chúc mừng thế này đúng là khiến tôi xấu hổ không thôi… Thế này đi, chờ khi anh về thì giúp tôi chuyển lời tới ông ấy, nói hôm nào tôi nhất định sẽ mời ông ấy ăn cơm."

Liêu Văn Kiệt nói xấu hổ nhưng vẻ mặt lại không thấy chút xấu hổ nào, tiền tự nhiên chui vào túi của mình, có điên mới không nhận.

"…"

Khóe mắt Billy giật giật, đưa tiền thì gọi ngài Hồng, không có tiền thì muốn chơi mạt chược cũng không được. Thứ cho cậu ta nói thẳng, nếu không phải ngài Hồng đã dặn khi gặp mặt phải cười khách sáo một chút thì đánh chết cậu ta cũng không thèm nói lời nào với Liêu Văn Kiệt.

Liêu Văn Kiệt nhìn xung quanh một chút, nghi ngờ hỏi: "Đúng rồi, tôi nhớ bên cạnh Hồng gia có một đôi kim đồng ngọc nữ, kim đồng thì đây mà ngọc nữ đâu? Cô Ỷ Mộng sao hôm nay không tới thế?"

"Ỷ Mộng không còn là thuộc hạ của ngài Hồng nữa rồi."

Nhắc đến Ỷ Mộng, sắc mặt Billy tối sầm lại. Lần trước trong cuộc thi đấu vương bài thế giới, Ỷ Mộng bại lộ thân phận nên bị Hồng Quang xếp vào danh sách đen, giờ không biết đang trốn ở đâu.

Điều này khiến Billy vô cùng khó chịu, cậu ta lớn như vậy,

chưa từng yêu một cô gái nào. Vốn cứ tưởng gặp được tình yêu cả đời, ai ngờ đối phương từ đầu đến cuối đều nói dối cậu ta, chưa từng nói thật câu nào.

“Không phải chứ, cô Ỷ Mộng làm việc cho bên khác à?”

Chương 531: Điều này không hợp lý 2 Liêu Văn Kiệt kinh ngạc nói, lắc đầu: “Tiếc quá, tôi còn thiếu vị trí trợ lý, nếu biết cô ấy nhảy việc thì đêm đó đã tuyển người luôn rồi.”

“Anh Liêu nghĩ nhiều rồi, Ỷ Mộng có lòng tự trọng rất cao, không tiếp nhận lời mời của anh đâu.”

Billy không mặn không nhạt nói. Cậu ta liếc mắt một cái đã nhìn ra được rắp tâm bất lương của Liêu Văn Kiệt. Cái gì mà tìm thư ký chứ? Rõ ràng là thèm muốn thân thể của nữ thần của cậu ta.

Phi, đồ thấp hèn!

Liêu Văn Kiệt không biết mình đang bị mắng chửi thậm tệ, tiếp tục nói: “Đúng rồi, lão Jack, cậu có muốn tìm công việc khác không? Vừa hay tôi đang thiếu một vệ sĩ kiêm lái xe.”

“Anh Liêu, tôi tên là Billy.”

“Ngại quá, quý nhân hay quên, mong anh bỏ qua, đừng để trong lòng.”

Liêu Văn Kiệt lộ vẻ kinh ngạc, sau đó nhanh chóng đổi sang chủ đề mới: “Tôi nghe nói ngài Hồng trước đây đã bỏ lỡ danh hiệu vương bài thế giới nên giờ lấy thân phận lão nhị tổ chức một giải thi đấu vương bài thế giới mới. Chuyện này có phải như thế không? Sao tôi không biết gì? Không biết ông ấy có đạt được mong ước không?”

“…”

Billy trầm mặc không nói, Hồng Quang lại thua ở trận chung kết, giữ vững ngôi vị lão nhị ngàn năm.

“Tút tút tút! Tút tút tút!”

Điện thoại reo lên, Liêu Văn Kiệt cáo lỗi với Billy một câu, sau đó để anh ta đứng chờ, còn mình thì sang kia nghe điện thoại.

Billy trợn mắt một cái, sải bước đi đến cầu thang, chỉ sợ nếu nói chuyện thêm hai câu nữa sẽ không nhịn được mà rút súng ra. Đến lúc đó máu phun tứ tung, người bị thương kẻ bị trói gô cổ.

Bao nhiêu năm ăn ngủ trên đầu lưỡi đao, Billy đã không còn sợ bị thương nữa. Cho dù bị gãy vài cái xương sườn thì tính dưỡng một thời gian lại thành một trang hảo hán. Cậu ta sợ làm hỏng nhiệm vụ của Hồng Quang thì không tốt cho lắm.

“Alo, xin hỏi ai vậy?”

“Cậu Liêu, là tôi, Nghiêm Chân!”

“Thì ra là ông Nghiêm, thất kính thất kính.”

Hai mắt Liêu Văn Kiệt tỏa sáng, lại nhìn hàng người đang xếp hàng dài trong công ty, lúc này mới nghĩ ra được thâm ý trong đó.

“Cậu Liêu, lần trước, lúc chia tay Nghiêm mỗ có hứa sẽ gửi tặng một phần lễ vật tạ lễ, bây giờ chắc cậu đã nhận được rồi.”

“Ông Nghiêm, đây không phải là lễ vật mà phải gọi là đại lễ vật, tôi nhận thì ngại quá, cảm giác bất an vô cùng.” Liêu Văn Kiệt cười nói.

“Không có gì, không có gì, tôi chỉ nói chuyện với mấy người bạn một chút, sau đó bọn họ tự quyết định tới chỗ cậu ký hợp đồng.”

Trong điện thoại, Nghiêm Chân vừa nói vừa cười: “Liêu tiên

sinh cứ yên tâm, bọn họ đều là những người đứng đắn, tất nhiên sẽ đều làm những chuyện làm ăn đứng đắn. Cậu hoàn toàn không phải lo lắng gì đâu, nếu có người nào muốn trêu chọc cũng không làm gì được cậu."

"Ông Nghiêm, ông nói những lời này tôi không thích nghe đâu! Nếu có người nào muốn trêu chọc thì cứ để bọn họ tới, tôi không sợ! Từ nhỏ đến lớn, tôi luôn luôn vững tin vào chân lý mặt trời mọc ở đằng đông, đạo lý này không ai có thể nói ra nói vào."

"Cậu Liêu nói đúng lắm, Nghiêm mỗ cũng cho là như vậy."

"Ha ha ha…"

Cười nửa ngày, hai người đồng thời nói thầm trong lòng, nói chuyện cùng người thông minh đúng là sảng khoái, dăm ba câu là có thể giải quyết.

"Ông Nghiêm, giờ ông đang ở Hongkong sao?"

"Đúng vậy, cậu cũng biết đấy, tôi là trưởng đoàn biểu diễn công năng đặc dị của Đại lục, diễn xuất khắp nơi, đi sớm về tối, căn bản là không có lúc nào nhàn rỗi."

"Tối nay ông rảnh không, chúng ta cùng nhau ăn cơm?" Liêu Văn Kiệt thăm dò một câu.

"Chỉ sợ là không được, lịch trình lần này gấp gáp quá, sau khi biểu diễn ở Hongkong xong, tôi còn phải đến một nơi khác nữa."

Nghiêm Chân bất đắc dĩ nói: "Nếu không phải quá bận thì thực ra tôi cũng cố gắng dành chút thời gian rảnh, cậu Liêu khai trương công ty, ít nhiều cũng phải đến chúc mừng một chút."

"Nếu đã như vậy thì tôi không bắt ép nữa, nhưng lần sau nếu có cơ hội, ông không được từ chối đâu đấy."

“Lần sau nhất định!”

“Được, vậy chúng ta lần sau gặp.”

Liêu Văn Kiệt bỗng nhiên đổi giọng: “Ông Nghiêm, còn chuyện này vô cùng quan trọng, nếu sau này tôi muốn liên lạc với ông thì gọi vào số điện thoại này được chứ?”

“Ý cậu Liêu là?”

“Cũng không có ý gì, chỉ là tôi cảm thấy sau này chuyện làm ăn của tôi chắc chắn sẽ gặp phải một vài khách hàng cổ quái kỳ lạ, đến lúc đó chắc cũng thuận tay nhặt được mấy đồ cổ gì đó.”

Liêu Văn Kiệt khẽ nhếch môi, vừa cười vừa nói: “Tôi trẻ người không có kinh nghiệm, nhìn cũng không phân biệt được thật giả, thế nên muốn nhờ ông giám định hộ một chút.”

“Đúng vậy, đồ cổ cần phải giám định cẩn thận, nếu không rất dễ bị người ta lừa.”

Nghiêm Chân đọc một số điện thoại, sau đó nói tiếp: “Thực không dám giấu, bên này tôi còn mấy người bạn…”

“Không sao, bạn của ông cũng là bạn của tôi, đến bao nhiêu chiêu đãi bấy nhiêu. Cho dù có phải thức đêm tăng ca thì tôi cũng nhất định ký hợp đồng với bọn họ.”

Liêu Văn Kiệt nghiêm túc nói, hắn không có khuyết điểm gì, cả người chỉ toàn là ưu điểm, ưu điểm lớn nhất là rất có nghĩa khí, không bao giờ bỏ mặc bạn bè.

“A Kiệt, hôm trước cậu nói có bản án nên về muộn, vậy hôm nay thì sao?”

Chương 532: Không nhất định là đắt nhất, nhưng chắc chắn có giá trị nhất 1 Trong phòng ngủ lớn, Yudy Tang nhìn đồng hồ, trời

đã gần sáng: “Đừng nói với tôi là vừa tan ca thì lại có án nữa đấy nhé.”

Yudy Tang cười hắc hắc, cô biết nhất định Liêu Văn Kiệt có bạn gái ở bên ngoài, mà không chỉ một cô, nếu không thì không đi sớm về khuya thế này.

Liêu Văn Kiệt bận rộn thế nào Yudy Tang cũng không quan tâm, cô chỉ biết đã là anh em thì có đồ tốt phải chia sẻ cho nhau, không được hưởng một mình.

“Chị Yudy, chị đừng vu khống người tốt. Tôi đã bảo mình độc thân rồi, sao chị cứ không chịu tin thế?”

Liêu Văn Kiệt bất đắc dĩ nhún vai, từ trong túi lấy ra một phần danh sách đưa cho Yudy Tang.

“Đây là gì thế?”

Yudy Tang nhận lấy danh sách, nhìn một cái thì lập tức sửng sốt. Cô lật giở vài trang rồi kinh ngạc nói: “Không thể nào… Những công ty này đều ký hợp đồng với cậu? Chẳng lẽ mặt mũi tôi lớn thế cơ à?”

“Chị cảm thấy thế nào?”

Liêu Văn Kiệt trợn mắt một cái, thở dài: “Hôm nay khai trương tôi còn định đặt vào bàn tiệc rượu để chúc mừng với mọi người, kết quả là bận đến tận nửa đêm, tiệc khai trương phải lùi sang ngày mai.”

“A Kiệt, cậu quen với những công ty này à? Sao tự nhiên họ lại mang tiền đến cho cậu?” Yudy Tang lăn lộn chốn thương trường nhiều năm, liếc mắt một cái là nhìn thấu được mọi chuyện bên trong.

“Tôi không quen biết bọn họ, nhưng tôi quen một người bạn,

người này lại quen biết những người đó.” Liêu Văn Kiệt vào phòng tắm.

“Bạn bè gì? Nam hay nữ? Có thể giới thiệu cho tôi một chút không?” Yudy Tang chân trần theo vào phòng tắm, thấy Liêu Văn Kiệt cởi áo khoác thì vô thức vươn tay nhận lấy.

“Bạn bè ở phía Đại lục, lúc trước tôi giúp ông ta chút chuyện nên hôm nay khai trương ông ta trả lễ.”

“Chậc chậc, phần lễ này cũng không nhẹ đâu!”

Yudy Tang tấm tắc, thuận tay nhận lấy áo sơ mi của Liêu Văn Kiệt, nhìn thấy dáng người cường tráng của hắn thì nuốt nước bọt một cái.

“Âm thanh gì thế?”

Liêu Văn Kiệt quay đầu, nhìn chằm chằm bồn cầu: “Chị Yudy, bồn cầu nhà chị tắc hả?”

“Phi, bồn cầu nhà cậu mới tắc!”

Yudy Tang liếc mắt một cái, bỗng nhiên nhớ đến chuyện gì: “A Kiệt, cậu mới bước vào thương trường nên chưa biết Hongkong nông sâu thế nào. Người bạn kia của cậu có thể cho cậu một khởi đầu tốt đẹp, nhưng đồng thời cũng làm mất một lượng lớn khách hàng tiềm ẩn của cậu.”

“Tôi hiểu, tôi cũng không kí hợp đồng với tất cả những người đến, đắc tội với họ một chút cũng không sao.”

Liêu Văn Kiệt cởi quần dài, đang định cởi nốt chiếc quần cuối cùng thì thình lình phát hiện Yudy Tang vẫn còn ở đó.

Không những không đi mà còn đứng nín thở ngưng thần, hai mắt mở to vô cùng chờ mong.

“Chị Yudy, công ty chị cũng có 10% cổ phần, kiếm tiền là chuyện tốt, chị không cần suy nghĩ nhiều, mọi chuyện cứ để tôi xử lý.” Liêu Văn Kiệt nắm lấy bả vai Yudy Tang, xoay người đẩy cô ra ngoài.

“A Kiệt, đúng là đã xem thường cậu, không ngờ lần này đầu tư có thể hồi…”

Rầm!

Nghe được tiếng đóng cửa và tiếng nước vang lên, Yudy Tang khinh thường bĩu môi: “Có gì đặc biệt đâu cơ chứ, nếu không phải dáng người cậu đẹp thì bà đây đã chẳng thèm nhìn.”

Yudy Tang nhanh chóng bước đến bàn trang điểm, nhìn gương mặt mình một chút, suy nghĩ có nên trang điểm một chút rồi đi ngủ không.

Nhưng làm gì có chuyện ban đêm đi trang điểm rồi ngủ chứ?

“Haizz…”

Yudy Tang thở dài một cái, ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng cả hai đều rõ ràng, tình cảm anh em tốt đã dần dần biến chất.

“Tiểu tử thối, chỉ là hỗ trợ ngủ thôi mà, ai bảo cậu cứ nằm lên giường chứ…” Yudy Tang cắn móng tay, cho rằng Liêu Văn Kiệt phải chịu trách nhiệm vấn đề tình cảm biến chất này. Liêu Văn Kiệt chịu bảy phần, cô chịu ba phần, quá đẹp.

“Chị Yudy, chị lại làm sao thế?”

Liêu Văn Kiệt thay đồ ngủ nằm xuống giường, đưa tay vỗ vỗ vị trí bên cạnh, thúc giục nói: “Nhanh lên, ngủ sớm dậy sớm, mai tôi bận lắm.”

“À, đến đây.”

...

Ngày hôm sau, hai người đồng thời thức dậy, âm thầm rút bàn tay không nghe lời của mình về, coi như không có chuyện gì xảy ra.

Liêu Văn Kiệt đến tầng mười tám, kinh ngạc phát hiện không chỉ Chung Phát Bạch và lão Vương đã đến, mà ngay cả Lý Ngang cũng đến sớm hơn hắn.

Con mẹ nó, không hợp thói thường!

Lý Ngang là sinh vật ăn đêm nhưng vì có thêm hai thư ký nên đã bắt đầu thay đổi đồng hồ sinh học.

Cái gì? Tối qua ở lại tăng ca? Một đêm chưa về?

Chuyện này cũng không thành vấn đề, không hổ là anh ta, bắt ma còn dùng sữa bò được thì làm gì có chuyện gì anh ta không làm được.

Chung Phát Bạch ngáp dài một cái, lấy ra một đống bùa hộ mệnh. Hôm qua không ai ngờ có nhiều khách đến như vậy, phù chú chưa đến hai tiếng đã bán hết sạch, anh ta còn nợ bùa của không biết bao nhiêu người, không chắc cuối tháng có thể trả hết.

Chung Phát Bạch vừa vui vẻ vừa đau lòng, vui vẻ là vì mỗi một lá bùa đều là tiền, cứ tiến độ này thì chỉ khoảng một tháng là anh ta đã kiếm được số tiền không nhỏ.

Đau lòng là vì anh ta cảm thấy mình vô cùng sa đọa, rời núi nhập hồng trần để đi tìm kiếm cơ duyên của mình, kết quả lại vùi đầu vào kiếm tiền, không còn tâm tư mà tìm cơ duyên nữa.

Sư phụ nói rất đúng, tiền là căn nguyên của mọi tội ác!

Nhưng mà, cũng rất có sức hút!

Chương 533: Không nhất định là đắt nhất, nhưng chắc chắn có giá trị nhất 2 “Xin… Xin hỏi nơi này là… Công ty… Công ty tư vấn Linh Dị Tam Kiệt sao?”

Một người mặc áo bông, đeo kính râm từ thang máy đi ra. Một người đàn ông, anh ta nói chuyện mà hai hàm răng va vào nhau, cả người run cầm cập.

Thời tiết đúng là đã chuyển lạnh, nhưng ăn mặc thế này cũng khoa trương quá rồi.

Nhân viên lễ tân hôm qua đã mệt gần chết, thấy có khách đến thì lập tức lấy lại tinh thần, dẫn đến văn phòng Liêu Văn Kiệt.

“Được rồi, cô đi làm việc đi.”

Liêu Văn Kiệt thấy vị khách cổ quái này thì cũng không ngạc nhiên, bảo nhân viên lễ tân ra ngoài, còn dặn đóng cửa lại.

“Vị khách này, trước khi nói chuyện tôi xin xác nhận lại một chút. Anh đăng ký gói phục vụ tốt nhất, mỗi phút một nghìn tệ, đúng không?” Liêu Văn Kiệt vỗ máy bấm giờ trên bàn, thấy đối phương gật đầu thì bắt đầu tính thời gian.

“Ông chủ Liêu, cậu còn trẻ như vậy mà đã tự thành lập được công ty… Đúng là tuổi trẻ tài cao.”

Khách hàng nắm chặt áo bông trên người, nhận ly nước nóng của Liêu Văn Kiệt, răng vẫn va vào nhau cầm cập: “Còn… còn nữa… tôi không biết cậu có phải là tốt nhất không… nhưng… cậu… đúng… đúng là… đắt nhất.”

“Tất nhiên, cũng không dám nhận là đắt nhất, nhưng chắc chắn có giá trị nhất. Tôi không để anh tiêu tiền uổng phí đâu, không tin thì anh có thể hỏi thăm một chút, khách hàng của tôi ai

cũng hài lòng với dịch vụ của công ty tôi, từ khi khai trương đến nay chưa từng bị khiếu nại.”

Liêu Văn Kiệt mỉm cười, tựa lên ghế, nhắm mắt lại. Người vị khách này tràn đầy ma khí, chiếc hộp sau lưng anh ta cũng có tà khí kinh người.”

“Thế… thế thì tốt quá rồi. Tôi… tôi cũng không phải người dễ… dễ…”

“Dễ chọc.”

“Đúng, đúng… Chính là… ý… ý này.”

Vị khách nói lắp ba lắp bắp, nhưng Liêu Văn Kiệt cũng không hề khó chịu, dù sao cũng tính tiền theo phút, anh ta muốn nói đến bao giờ cũng được.

Mặt khác, hắn cũng rất tò mò thân phận của vị khách này, bởi vì trên người anh ta treo rất nhiều pháp khí.

Nhưng trong mắt Liêu Văn Kiệt, những pháp khí này không mạnh, lại còn chống đối lẫn nhau. Đối phương có thể sống đến bây giờ mà không bị tà khí làm cho chết cóng đơn thuần là vì vận khí nghịch thiên.

Ngoại trừ thánh giá, tràng hạt, bùa hộ mệnh còn có đủ loại thượng vàng hạ cám. Nhìn đống pháp khí hỗn loạn đó, khó có thể nhận ra thuộc giáo phái nào.

Trên người vị khách bí ẩn này có đến hơn hai mươi loại pháp khí của các giáo phái khác biệt, có nhiều thứ dùng tiền cũng không mua được.

Người bình thường muốn tập hợp đỉ những pháp khí này còn khó hơn lên trời. Đừng nói là một đời, cho dù mượn thêm năm trăm năm nữa cũng không làm được.

Vậy thì vấn đề xuất hiện rồi, người này đến tìm hắn làm gì? Nếu chỉ là một tu sĩ vớ vẩn, đọc báo chí rồi muốn đến nơi này tìm kiếm vận may thì Liêu Văn Kiệt chỉ có thể ha ha.

Quá giả, hắn không tin!

“Vị tiên sinh này, anh còn chưa giới thiệu bản thân mình.”

“Jack…Jackie.”

“Anh Jackie, người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, ai bảo anh đến tìm tôi?”

“Tôi… nghe nói…”

Jackie nói rõ nguyên nhân, anh ta là một nhà thám hiểm có tinh thần mạo hiểm, thời gian trước ngang qua Nghê Hồng ngẫu nhiên nhặt được một thanh bảo đao, từ đó cả người cứ lạnh buốt. Cho dù đứng dưới ánh mặt trời cũng cảm thấy lạnh lẽo đến tận xương tủy.

Sau khi trở về Hongkong, Jackie nhờ bạn bè hỗ trợ, đối phương bận bịu cả một đêm cũng không xua tan tà khí trên người anh ta được. Đúng lúc này, anh ta nhìn thấy quảng cáo của công ty tư vấn Linh Dị Tam Kiệt, thế nên mới đến để tìm vận may.

Liêu Văn Kiệt: “...”

Vừa mới khai trương đã bị hiệp hội lớn kéo vào sổ đen, Lý Ngang đúng là thiên hạ vô địch.

Còn nữa, nếu hắn đoán không sai thì Jackie căn bản chẳng phải nhà thám hiểm gì cả.

Anh ta là một tên trộm, chạy khắp thế giới để gây án, thế nên mới thu thập được đủ loại pháp khí thế kia.

Người tới là khách, Liêu văn Kiệt nhìn đồng hồ, đứng dậy đi

tới bên cạnh Jackie, cởi áo khoác của anh ta, đặt chiếc hộp gỗ lên bàn, sau đó một tay đặt lên trán anh ta.

“Thiên địa tự nhiên, uế khí phân tán!”

Tám chữ vang lên, Jackie cảm thấy hàn khí quanh thân được quét sạch, cả người vô cùng ấm áp. Anh ta vui sướng cởi hết những thứ vướng víu trên người, cuối cùng chỉ còn lại một chiếc áo lót đen và một chiếc quần yếu màu xanh lá cây.

Quần có rất nhiều túi, có thể nhét đủ loại đạo cụ.

“Ông chủ Liêu, tôi xin phép thu hồi những lời nói lúc trước. Mặc dù cậu thu phí rất đắt nhưng hoàn toàn đáng giá, vô cùng đáng giá.” Jackie tháo kính và mũ xuống, giơ ngón cái lên với Liêu Văn Kiệt.

Liêu Văn Kiệt: ?????

“Xin lỗi, vừa rồi tôi chưa nghe rõ, anh nói tên anh là gì cơ?”

“Jackie!”

Jackie, biệt hiệu “Phi Ưng”, là một đạo tặc nổi danh quốc tế.

Mặc dù anh ta là kẻ trộm nhưng lại luôn ở ranh giới của quy củ, cũng thường nhận được đơn hàng từ những người có quyền thế nên các thế lực cũng không làm khó anh ta quá.

Anh ta có giá trị để tồn tại!

Nói một cách đơn giản chính là Jackie có rất nhiều khách hàng thần bí, những người này ở khắp các quốc gia, có thể là người có chức quyền, có thể là người qua đường thuần tùy.

“Thì ra anh chính là Phi ưng Jackie, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

Chương 534: Mũi anh lớn, anh nói gì thì là cái đó 1 Liêu Văn Kiệt không có hứng thú với giới bài bạc, càng không hứng thú với giới đạo tặc, gặp nhau thì chào hỏi một câu coi như phải phép.

“Ông chủ Liêu quá lời, cậu tuổi còn trẻ mà mạnh hơn những người bạn kia của tôi mấy chục lần. Lần sau nếu lại gặp phải tình trạng này, tôi chắc chắn sẽ tới tìm cậu.” Jackie nhìn đồng hồ bấm giờ, mỉm cười ra vẻ không để ý chút nào.

Mấy vạn tệ thôi mà, nói chuyện nhiều một chút, đổi lấy một cơ hội quen biết cao nhân, quá lời.

“Anh Jackie, xin lỗi cho tôi nói thẳng, anh…”

“Gọi tôi là Jackie được rồi, con người tôi chẳng có sở thích gì, chỉ có sở thích kết giao bạn bè.”

“Được rồi, vậy anh cũng đừng gọi tôi là ông chủ Liêu nữa. Tôi là Liêu Văn Kiệt, bạn bè đều gọi tôi là “Anh Kiệt!”

“Ây…”

Jackie nháy mắt mấy cái, ánh mắt dừng trên người Liêu Văn Kiệt một lúc, sau đó quả quyết gọi: “Anh Kiệt!”

Có sao nói vậy, riêng da mặt dày thế này đã xứng đáng để anh ta gọi “anh” rồi.

“Ha ha ha, tôi đùa chút thôi, ông anh đừng tưởng thật chứ. Cứ gọi tôi là A Kiệt là được.”

“…”

Jackie im lặng nửa ngày, sau đó nhanh chóng tiếp tục nói chuyện với Liêu Văn Kiệt.

Hai người chênh nhau đúng một giáp, trò chuyện một lúc đã xưng huynh gọi đệ, vô cùng ăn ý.

“Ông anh Jackie, thứ cho tôi nói thẳng, cây đao nào rất tà môn, anh trộm nó ở đâu thế?” Liêu Văn Kiệt mở hộp gỗ, dùng mắt Âm dương nhìn thứ đồ bên trong. Trường đao còn chưa rút ra khỏi vỏ đã cảm nhận được một luồng sát khí.

Mơ hồ dường như có tiếng hung thú gào thét không ngừng, muốn phá lồng mà ra, chém giết máu chảy thành sông.

Yêu đao!

“A Kiệt, nói năng chú ý từ ngữ, tôi không trộm, chỉ mượn xem một chút thôi.”

Jackie lắc đầu, anh ta đi ngang qua một đền thờ trên núi, thuận tay mượn cây đao này một chút, không ngờ lại trúng tà. Sợ tổn thương đến những người khác, Jackie nhanh chóng mang đao rời khỏi đó.

Thế nên anh ta không ăn trộm, cùng lắm chỉ gọi là mượn thôi, coi như làm chuyện tốt.

Được rồi, mũi anh to, anh nói gì thì là cái đó.

Liêu Văn Kiệt không muốn tranh cãi, muốn rút đao ra nhưng lại sợ ảnh hưởng đến phòng làm việc của mình, hắn nói thẳng: “Ông anh, cây đao này nguy hiểm lắm, anh nhớ lại mà xem, trời nắng nóng mà anh còn mặc áo bông chứng tỏ hàn ý của nó rất mạnh, tốt nhất anh cứ để đây cho tôi canh chừng.”

“Không được, tôi liên hệ được người mua nó rồi.”

“Kiếm tiền là chuyện tốt, nhưng nếu kiếm tiền mà không còn mạng để tiêu thì không tốt đâu.”

Liêu Văn Kiệt đóng chiếc hộp gỗ lại, dán một lá bùa phong ấn tà khí: “Được rồi, chúng ta đã là anh em thì tôi cũng không thể để anh thiệt thòi. Tôi mua cây đao này, coi như trừ vào phí trừ tà của

anh.”

“Không phải chứ, một phút cậu kiếm được một nghìn, một tiếng mới được sáu vạn. Cây đao này tôi bán ít nhất phải năm triệu đó.”

“Ha ha, nói chuyện thì đúng là một nghìn một phút, nhưng phí trừ tà của anh là mười triệu. Cây đao này anh bán năm triệu, thế chẳng phải anh được lợi rồi sao?”

“A Kiệt, cậu thật vô liêm sỉ.”

“Ha ha, như anh mà thôi.”

Liêu Văn Kiệt cười lắc đầu, nếu hắn không đoán sai thì Jackie chưa tìm được người mua.

Mất một cây đao nhưng giữ được một mạng, Jackie cũng không nói thêm gì, mua của Liêu Văn Kiệt một lá bùa hộ thân, trò chuyện thêm mười phút rồi định rời đi.

“Chờ đã, tôi có vấn đề này muốn hỏi. Cây đao này là anh lấy từ đền thờ nào của Nghê Hồng thế?”

“Không rõ nữa, tối như bưng, tôi chỉ biết là ở tỉnh Shizuoka của bán đảo Izu, xung quanh có rất nhiều người không mặc quần áo, à nhầm, rất nhiều suối nước nóng.”

“Ông anh Jackie, chắc không phải anh nhìn lén người ta tắm nên mới bị đuổi đó chứ…”

“Làm gì có chuyện đó, suối nước nóng bình thường không có mỹ nữ, suối nước nóng có mỹ nữ thì thuộc về lãnh địa tư nhân, xung quanh bảo vệ nghiêm ngặt. Tôi việc gì phải đi làm mấy chuyện tốn công mà không có kết quả đó, đúng không?”

“Nói cũng có lý.”

...

Sau khi trao đổi phương thức liên lạc, Liêu Văn Kiệt tiễn Jackie ra khỏi cửa, phất tay thu chiếc hộp gỗ nào ô đỏ, dự định đêm nay đến biệt thự trong núi nghiên cứu một chút.

Ngày khai trương thứ hai, chuyện làm ăn không được nhộn nhịp như hôm trước, nhưng mặt mũi của Nghiêm Chân đúng là rất lớn, mấy hợp đồng đó có thể giúp hắn làm hơn mười năm không hết việc.

Công ty tư vấn Linh Dị Tam Kiệt làm bên B, cung cấp hợp đồng bảo hộ, bên A bỏ tiền tiếp nhận bảo hộ, hưởng thụ dịch vụ do bên B cung cấp.

Hai bên làm việc theo nguyên tắc tự nguyện, ký tên bình đẳng, mỗi người giữ một bản.

Chẳng hạn như chuyện phong thủy, nếu bên A phát hiện ra sự việc gì kỳ quái thì bên B sẽ lập tức ra mặt giải quyết.

Mặc dù có rất nhiều điều khoản nhưng tóm gọn lại chính là nếu bên A gặp chuyện ma quái thì cứ đến tìm Liêu Văn Kiệt.

Tung lưới nhiều thì kiểu gì cũng bắt được một con ma xui xẻo.

Đến năm giờ chiều, công ty tan ca. Lão Vương quản lý ban hậu cần dẫn đầu, một đám người chạy tới khách sạn bên cạnh liên hoan.

Bữa tiệc khai trương chậm một ngày.

Lý Ngang không tới, bởi vì cách trang trí văn phòng khác biệt hoàn toàn với dự tính của anh ta, thế nên anh ta ở lại văn phòng chờ người đến quét vôi lại. Hai thư ký của Lý Ngang có đi, nhưng chẳng có tinh thần gì, chưa ăn đã ngáp.

Chương 535: Mũi anh lớn, anh nói gì thì là cái đó 2 Ở bên cạnh Lý Ngang quá lâu, hai thư ký này cũng nhiễm tính cách của anh ta, không uống rượu mà uống sữa bò.

Liêu Văn Kiệt cảm thấy Lý Ngang không nên gọi là chuyên gia bắt ma mà nên gọi là chuyên gia sữa bò mới đúng.

Tám giờ mọi người ăn uống xong, Liêu Văn Kiệt lôi hồng bao phát cho mọi người, sau đó nhìn nhân viên bắt xe về nhà.

Bởi vì là tiệc khai trương nên không ít nhân viên mời rượu, Liêu Văn Kiệt không tiện chối nên uống không ít.

Hắn đang lái xe đến biệt thự trên núi thì nhận được điện thoại của A Lệ, giọng điệu vô cùng tủi thân.

A Lệ chờ Liêu Văn Kiệt ở Giai Đỉnh Hoa Viên, định cho hắn một bất ngờ, nhưng chờ tận hai tiếng mà không thấy người đâu. Cuối cùng, không còn cách nào khác, cô đành đi đến bốt điện thoại công cộng gọi điện thoại cho hắn.

Cô gái đắm chìm trong tình yêu lúc nào cũng dính người như vậy!

Liêu Văn Kiệt đành phải quay đầu xe, hướng về nhà mình. Hắn tìm mãi mới thấy A Lệ đang ngồi trong một bốt điện thoại, gương mặt vô cùng đáng thương.

“Anh đã nói rồi, đợt này anh bận lắm, công ty mới khai trương nên phải tăng ca nhiều, sao em lại…”

Liêu Văn Kiệt đưa tay xoa đầu A Lệ, nhẹ nhàng nói: “Muốn anh bất ngờ đợt này khó lắm, lần sau đừng vớ vẩn như vậy nữa, khi nào đến nhất định phải báo trước cho anh, biết chưa?”

“Vâng.”

A Lệ ngoan ngoãn gật đầu, đi theo Liêu Văn Kiệt vào nhà. Vừa đóng cửa đã giống như con bạch tuộc dính chặt lấy người hắn.

“Nào nào nào!”

“Anh Kiệt, trên người anh toàn mùi rượu!” A Lệ quay sang bên cạnh hít một hơi.

“Lúc em gọi điện cho anh thì anh đang ăn cơm với khách hàng. Nói chuyện trên bàn rượu đều là như thế, sau này em nên rõ ràng một chút.”

“Hả, vậy sao anh không nói sớm, nếu anh nói anh đang bận thì em đã về trường rồi… Anh nhận được điện thoại của em nên lái xe quay về à?”

“Tất nhiên, em chờ hai tiếng rồi, sao anh có thể nhẫn tâm để em chờ thêm nữa chứ?”

“Anh thật tốt.”

A Lệ vô cùng cảm động, cảm thấy mình đã gặp được người đàn ông tốt nhất trên thế gian này, chút tủi thân vừa rồi nhanh chóng tiêu tan. Cô kiễng chân hôn Liêu Văn Kiệt, sau đó tựa lên vai hắn: “Lần sau anh uống rượu thì đừng lái xe nữa, quá nguy hiểm.”

“Được, anh hứa với em, lần sau không vậy nữa.”

Liêu Văn Kiệt ôm A Lệ ngồi lên ghế, đưa một chiếc điện thoại mới cho cô: “Tặng em, lần sau đừng gọi điện thoại công cộng, cứ trực tiếp gọi di động cho anh.”

“Không được, món quà này đắt quá.” A Lệ lắc đầu liên tục.

“Đừng nói những lời ngốc nghếch như vậy. Anh đã mua nó được hai ngày rồi, định chờ cơ hội tặng cho em. Nếu em không muốn thì anh chỉ có thể tặng cho cô gái khác.”

“Không được, không thể!”

A Lệ đoạt lấy điện thoại, xoay người đè lên người Liêu Văn Kiệt, chiến sự cứ thế nổ ra, nửa đường lại chuyển thành phòng tắm, cuối cùng quyết chiến trong phòng ngủ.

Cũng giống như lần trước, kinh nghiệm chiến đấu phong phú của Liêu Văn Kiệt đã phát huy được hiệu quả vượt trội, đánh A Lệ đến mức toàn quân tan rã.

“Sao em đột nhiên tới đây làm gì?” Liêu Văn Kiệt tựa vào đầu giường, chuyện này nhất định phải hỏi cho rõ ràng, lỡ như ngày nào A Lệ đến đây lại phát hiện Sandy cũng đến thì to chuyện.

“Đúng vậy, em tới làm gì nhỉ?”

A Lệ ghé vào ngực Liêu Văn Kiệt, ngơ ngác một lúc rồi mới bừng tỉnh đại ngộ, chân trần chạy ra phòng khách, mang balo của mình vào.

“Anh Kiệt, trong trường có người gửi thư quốc tế cho anh, hôm nay em tới để đưa cho anh.”

“Thư quốc tế?”

Liêu Văn Kiệt hỏi lại, nhận bức thư, thư này đến từ người bạn đại học phú nhị đại người Nghê Hồng của hắn.

Khi vừa mới xuyên không, Liêu Văn Kiệt có nhận được một bức thư, đối phương mời hắn đến Nghê Hồng làm IT, còn gửi kèm cả vé máy bay.

Lúc đó hắn đã viết thư nói mình không khỏe nên không đi được, thế nên người phú nhị đại này gửi thư hỏi tình hình sức khỏe của hắn đã đỡ chưa.

Từ khi Liêu Văn Kiệt chuyển ra khỏi kí túc xá thì cũng không

quan tâm thư từ gì nữa, người bạn này hoảng hốt, tưởng hắn chết rồi nên lo lắng một khoảng thời gian dài. Hỏi giáo viên cũng không ai có tin tức của Liêu Văn Kiệt.

Mặc dù không liên lạc được nhưng người bạn kia vẫn không bỏ cuộc, thường xuyên viết thư kể tình hình của mình cho Liêu Văn Kiệt biết. Anh ta vẫn hi vọng có một ngày những bức thư này đến được tay Liêu Văn Kiệt, biết được Liêu Văn Kiệt vẫn bình an.

“Sao mà nhiệt tình thế này… Không phải anh ta thèm muốn thân thể mình đó chứ?”

Liêu Văn Kiệt nuốt nước bọt, nhìn thấy người bạn này có bạn gái mới thở phào một hơi.

Nhưng ngay sau đó hắn lại nhíu mày.

Phú nhị đại làm IT thất bại, tổn thất một tỷ yên. Anh ta cảm thấy mình không hợp làm ăn nên chuyển sang làm họa sĩ, sau đó trở thành người rất ưu tú trong nhóm họa sĩ.

“Nhà có tiền mà!”

Liêu Văn Kiệt không lạ gì, trước kia hắn cũng làm buôn bán tranh, hiểu rõ những chuyện hội họa này nếu không có thiên phú, không có kinh nghiệm thì cho dù hắn là phú nhị đại thì cũng không có ai bỏ tiền mua tác phẩm của hắn.

Đây là hiện thực!

Tất nhiên không loại trừ khả năng ông già nhà anh ta bỏ tiền âm thầm mua tác phẩm của con trai mình.

Đọc xong cả tập thư, Liêu Văn Kiệt cầm tấm danh thiếp của người bạn, yên lặng không nói gì.

Tâm tư đến Nghê Hồng đã buông xuôi giờ lại trỗi dậy…

Chương 536: Một thân kim cang bất bại 1 Suy nghĩ một khi đã dâng lên thì khó mà ngăn cản được. Liêu Văn Kiệt biết nếu lần này lại bỏ ý định đến Nghê Hồng thì lần sau ý định đó sẽ càng thêm mãnh liệt hơn.

Hắn nhìn A Lệ đang ngủ say bên cạnh, dựa vào đầu giường, nhắm mắt mở hệ thống ra, tiến đến giao diện của các công pháp.

Thập tam thái bảo hoành luyện kim chung tráo hắn chỉ học được Thiết sa chưởng và Thiết thoái công, vẫn còn thiếu mười một môn nữa.

Giá của hệ thống vẫn như trước, thanh toán 1100 điểm tài lực bù đắp lại công pháp, sau đó thanh toán thêm 1000 điểm coi như phí luyện thi.

Liêu Văn Kiệt nhìn một cái, toàn bộ gia sản của hắn chỉ có 4600 điểm, làm tròn thành 5000. Vậy thì bỏ ra 2100 điểm coi như không có gì.

Bây giờ luyện luôn!

Hệ thống khấu trừ 2100 điểm tải lực, lô đỉnh sáng lên mười một khe rãnh tương ứng, thêm hai cái trước đó nữa, tổng cộng là mười ba khe rãnh đồng thời biến mất.

Không chờ bao lâu thời gian, công pháp bắt đầu hình thành.

[Thập tam thái bảo hoành luyện kim chung tráo (Nhập môn)]

Liêu Văn Kiệt nhìn qua môn võ học này, do dự một chút, trước mắt hắn có hai con đường.

Một là dùng 2200 điểm thăng cấp Thập tam thái bảo hoành luyện kim chung tráo lên cấp đăng phong, xem có thể đạt tới ngưỡng cửa của Pháp tương kim thân hay không.

Hai là dung hợp Thiết bố sam và Thập tam thái bảo hoành luyện kim chung tráo, khiến công phu tăng thêm một tầng nữa. Nếu như may mắn thì không chừng sẽ xuất hiện tình huống giống như "Thuật biến thân, theo võ nhập đạo, trực tiếp thăng đến cảnh giới kim cang bất bại.

Suy nghĩ một chút, hắn quyết định chọn con đường thứ hai. Con đường này sớm muộn cũng sẽ phải đi, dứt khoát một chút, hôm nay thừa thế xông lên.

Hai rãnh sáng lên, khóe mắt Liêu Văn Kiệt lập tức co quắp, hệ thống nhắc nhở, Thiết bố sam và Thập tam thái bảo hoành luyện kim chung tráo có thể dung hợp, nhưng thiếu một môn công pháp tất yếu, cần phải bổ sung 200 điểm tài lực.

Còn nữa, phải nộp 1000 điểm phí khai lò.

Liêu Văn Kiệt nghiến răng nghiến lợi, lại mất tiền, hôm nay cho dù hắn có đập nồi bán sắt thì cũng phải luyện, không ai ngăn cản được.

1200 điểm tài lực lại tiêu mất, số điểm của Liêu Văn Kiệt cứ giảm dần.

[Tài: 1300]

Liêu Văn Kiệt không còn tâm tư xem hắn còn lại bao nhiêu điểm tài lực mà chỉ nhìn chằm chằm lô đỉnh. Không biết thời gian quá dài hay mong đợi quá lớn mà hắn cảm thấy quá trình dung hợp lần này dài hơn những lần trước rất nhiều.

[Kim chung tráo (Nhập môn)]

"Thập tam thái bảo khổ luyện kim chung tráo+ Thiết bố sam + XXX, một chuỗi tên dài thườn thượt dung luyện hoàn tất, cho ra một Kim chung tráo…"

Liêu Văn Kiệt nhắm hai mắt lại, tiêu 200 điểm tài lực, thăng cấp Kim chung tráo nhập môn lên Kim chung tráo nhập thất, rời khỏi hệ thống rồi lẩm bẩm: “Nếu không đạt tới cảnh giới cực hạn thì mình tiêu nhiều tiền như vậy lỗ chắc rồi.”

Hắn nhắm nghiền hai mắt lại, khoanh chân ngồi trên giường, yên lặng vận hành công pháp Kim chung tráo.

Thoáng chốc, ngoài thân hiện ra một vòng hào quang nhàn nhạt.

Huyết khí chảy cuồn cuộn trong cơ thể như sông lớn sôi trào, lại như sóng biển vỗ vào mảng đá ngầm, loáng thoáng phát ra những tiếng rông gầm hổ thét, lại giống như tiếng chuông chấn động tâm gan.

“Kim cang bất bại! Xong rồi!!”

Liêu Văn Kiệt nhếch môi cười một tiếng, đứng dậy đi tới phòng khách, khoanh chân ngồi tu luyện công pháp mà mình đã thèm nhỏ dãi từ lâu- Pháp tương kim thân!

Mặc dù là một pháp khí nhưng xuất phát điểm lại là võ học, hơn nữa yêu cầu rất cao, nhất định phải là thân thể Kim cang bất bại mới có thể tu luyện được.

Bởi vì độ khó quá cao nên phải có một phương pháp nhập môn riêng- Thân thể đồng tử.

Luyện võ không nên luyện quá sớm, càng không thể quá muộn, nếu học võ ở một độ tuổi nhất định thì quá trình tu luyện sẽ càng thêm dài hơn.

Liêu Văn Kiệt đã có một thân kim cang bất bại, là một kỳ tài võ học vạn người có một; lúc mới đầu luyện Kim chung tráo thì cảm thấy vẫn ổn, nhưng đến pháp tương kim thân…

Hơi khó!

Bởi vì đẳng cấp của Pháp tương kim thân rất cao, niệm lực tiêu hao cũng lớn, nếu muốn dung hợp hoàn toàn thì chắc phải mất nửa năm.

Nói cách khác, phải nửa năm sau hắn mới có thể thực sự tiếp xúc được với Pháp tương kim thân. Nhưng cũng chỉ là tiếp xúc mà thôi, muốn học được môn thần công này thì vẫn phải luyện tập miệt mài không quản ngày đêm.

“Thời gian quá dài…”

Liêu Văn Kiệt cảm giác bất mãn vô cùng, hắn hao phí bao nhiêu tiền của chỉ để rút ngắn thời gian tu luyện, quả thực không thể chờ được nửa năm.

Liêu Văn Kiệt lôi mặt nạ Hắc sơn ra, đeo lên mặt.

Nội đan công + Cửu tự chân ngôn + huyết hải Ma La, cả ba đồng thời hoạt động, nhanh chóng đẩy nhanh tiến độ.

Trong cơ thể hắn, Nội đan công và Cửu tục chân ngôn màu lam chiếm một nửa thân thể bên trái, Huyết hải ma la màu đỏ chiếm nốt một nửa bên phải.

Mặc dù phân biệt rõ ràng như cũng bổ sung hỗ trợ cho nhau, dường như đạt thành quan hệ hợp tác, âm dương dung hợp.

Một bên khác, Liêu Văn Kiệt ngồi xếp bằng trên đất, trong bóng tối, bóng dáng màu đỏ khẽ nổi lên.

Cả hai dính liền lấy nhau tại đường ranh giới, thân đạo và thân ma dần dần sát nhập, hòa làm một thể.

Giống như vạn vật phân âm dương, pháp thân này cũng như thế, một nửa màu lam, một nửa màu đỏ.

Chương 537: Một thân kim cang bất bại 2 Người màu lam ở bên trong bóng tối tĩnh mịch, người màu đỏ ở dưới ánh sáng chói chang. Hai bên trao đổi vị trí, trái ngược hoàn toàn với cục diện ban đầu.

Xung quanh Liêu Văn Kiệt, vầng hào quang nhàn nhạt dần tan thành mây khối, nhục thể hóa thành bản sắc, không khác người bình thường chút nào.

[Pháp tương kim thân (Kim cang bất bại, hành kỳ thân dã; pháp thiên tượng địa, hành kỳ đạo dã)]

Bởi vì nóng lòng muốn thành công, đồng thời vận dụng cả ba môn tâm pháp, lại thêm Lục thiên đại âm Tiên kinh thần bí khó lường, thế nên Pháp tương kim thân thần thông…

Sai lệch!

Liêu Văn Kiệt lại chẳng nhận biết được chuyện này. Hắn cảm nhận được lời nhắc nhở của hệ thống thì đắc ý rời khỏi trạng thái tu luyện, cả thân đạo thân ma đều khống chế được, hơn nữa cũng không cảm nhận thấy sự thay đổi gì của cơ thể.

“Thành rồi sao? Mẹ nó, mình đúng là một thiên tài!”

Liêu Văn Kiệt nhảy lên một cái, kích động không nhịn được văng tục.

Lúc này, hắn phát hiện, sau khi luyện sơ qua Pháp tương kim thân thì Kim chung tráo cấp nhập thất đã tự động biến mất.

“Tút tút! Tút tút tút…”

Chuông điện thoại di động vang lên, Liêu Văn Kiệt nhìn đồng hồ, thầm than trời. Vừa rồi hắn cùng A Lệ anh anh em em, quên mất không thông báo cho Yudy Tang một tiếng.

Nhưng cũng không sao, anh em với nhau, mọi người lại có sở thích giống nhau. Yudy Tang nhất định sẽ có thể hiểu được nỗi khổ tâm của hắn.

“Alo, A Kiệt, là tôi, tôi trở lại đảo Hongkong rồi.”

“A Cửu?”

Liêu Văn Kiệt nhận điện thoại, ngạc nhiên reo lên một tiếng, thuận thế nói tiếp: “Lần trước cô nói đi bảo vệ con gái của một quan chức cấp cao xuất ngoại, đi rất lâu, tôi nhớ muốn chết… A, xin lỗi, tôi nói nhầm, ý của tôi là, cô trở về đảo Hongkong từ bao giờ thế?”

“Vừa mới, tôi vừa xuống máy bay.”

Trong điện thoại, Long Cửu nghe được Liêu Văn Kiệt kìm lòng không được mà nói nhớ mình thì trong lòng vô cùng ấm áp, cô vui vẻ nói: “Tôi lệch múi giờ nên vẫn chưa quen lắm, nếu như anh… Vẫn chưa buồn ngủ thì tôi muốn hẹn anh ra ngoài uống ly cà phê.”

“Bây giờ?”

Liêu Văn Kiệt nhìn về phía phòng ngủ, lúc này hắn không tiện lắm.

“Tôi cũng không muốn hẹn anh đêm hôm khuya khoắt thế này. Chủ yếu là vì hôm anh khai trương công ty, tôi không thể nào đến được. Chúng ta là bạn bè, tôi rất áy náy vì chuyện đó.” Long Cửu giải thích một câu, mặc dù khác gượng ép, nhưng cũng miễn cưỡng coi như là một lý do.

“Bạn bè? Không thể nào, bây giờ mới qua bao lâu chứ? Chẳng lẽ hai chúng ta lạnh nhạt đến mức đó?”

Liêu Văn Kiệt trêu chọc một câu, nói tiếp: “Đêm nay thì thôi. Cô vừa xuống máy bay, nên nghỉ ngơi cho thật tốt, ngủ một giấc là

không lệch múi giờ nữa rồi.”

“...Được.”

“Cô yên tâm, cô mới đi công tác trở về, tôi nhất định phải mở tiệc mời khách. Hai giờ chiều mai tôi đến nhà đón cô.”

“Được, tôi chờ anh.”

Cúp điện thoại, Liêu Văn Kiệt lại gọi cho Yudy Tang, tỏ ý đêm nay uống nhiều rượu quá nên không qua được. Hắn mới ngủ một giấc, bây giờ cả người vẫn đầy mùi rượu.

Hôm nay không giúp cô ngủ được, ngày mai hắn nhất định sẽ bù.

Yudy Tang nửa tin nửa ngờ, thầm chắc chắn Liêu Văn Kiệt có người phụ nữ khác, nhanh chóng cúp điện thoại.

Thực ra sau khi được Liêu Văn Kiệt hỗ trợ trị liệu thì tinh thần của Yudy Tang đã sớm ổn định rồi, không cần hắn cũng có thể ngủ ngon.

Chuyện này Yudy Tang rất rõ ràng, Liêu Văn Kiệt cũng biết rõ, nhưng cả hai đều không nói thẳng ra.

Nói cho cùng thì nguyên nhân vẫn là tra nam đụng tới tra nữ, hai người hiểu ngầm lẫn nhau, giữa hai người tiến hành một trò chơi nho nhỏ, ai không chịu được trước người đó thua.

“Anh Kiệt, đêm khuya còn có ai gọi điện cho anh thế?”

Liêu Văn Kiệt vừa bò lên giường thì A Lệ đã mơ mơ màng màng quấn tới.

“Một người bạn nước ngoài của anh mới tới đảo Hongkong, biết anh mở công ty nên muốn hỗ trợ dắt mối giúp anh, nói là một vụ làm ăn lớn.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu: “Mặc dù là thương vụ bạc tỷ, nhưng đêm hôm khuya khoắt thế này, hơn nữa anh còn đang ở cùng em, thế nên anh đã tìm đại một lý do, bảo anh ta sáng mai nói tiếp.”

“Anh Kiệt, anh không thể như thế được, việc làm ăn là chuyện lớn, anh đừng lo cho em, mau đi…”

“Đừng nói mấy lời ngốc nghếch đó nữa, mấy trăm triệu thôi mà, sao có thể quan trọng bằng em?” Liêu Văn Kiệt ôm A Lệ, ánh mắt thâm tình, khẽ hôn lên trán cô một cái.

“Bạn bè của anh thật lợi hại, hơn nữa cũng quen biết rất nhiều.” A Lệ ao ước, nếu cô cũng có nhiều bạn bè như Liêu Văn Kiệt thì tốt biết mấy, con đường tương lai sau này sẽ rộng mở hơn rất nhiều.

“Cô bé ngốc, đây là tầm quan trọng của kết giao bạn bè đó. Anh bảo em ở ký túc xá cũng không phải không có lý do.”

“Vâng, chuyện gì em cũng nghe theo anh.”

A Lệ gật đầu, cơn buồn ngủ biến mất. Cô xoay người cưỡi lên người Liêu Văn Kiệt, cắn môi không nói lời nào.

Thấy A Lệ nhìn mình như vậy, Liêu Văn Kiệt điều chỉnh sắc mặt, ánh mắt lập tức trở nên sắc bén.

Người trẻ tuổi không biết trời cao đất rộng, tự cho mình có chút vốn là có thể coi trời bằng vung, thực ra bản thân lại chẳng khác nào ếch ngồi đáy giếng.

Hắn không đành lòng nhìn A Lệ mắc lỗi như vậy, quyết định để cho cô nếm chút đau khổ để cô biết quay đầu lại, về sau ngoan ngoãn làm người.

Chương 538: Chương 257: Thân chính không sợ bóng nghiêng 1 “Chị Yudy, chị gặp chuyện gì vui à? Trông tinh thần và khí sắc

tốt như vậy, có phải là lại quyến rũ được cô bạn gái xinh đẹp nào rồi không?"

"Ông chủ Liêu đại giá quang lâm, đúng là rồng đến nhà tôm."

Văn phòng tầng 36, Yudy Tang ngẩng đầu thấy Liêu Văn Kiệt đi vào thì âm dương quái khí nói: "Sao thế, ông chủ Liêu một ngày kiếm được mấy chục triệu, mệt mỏi thế mà vẫn có thời gian rảnh đến thăm công ty nhỏ bé này của tôi à?"

Rõ ràng đã nói tối nào cũng giúp cô ngủ, thế mà hôm qua cô đợi mãi chỉ được một cuộc điện thoại cho leo cây, tâm trạng tốt được mới là lạ.

Hơn nữa, nghe Liêu Văn Kiệt nhắc đến bạn gái xinh đẹp, Yudy Tang lại không nhịn được nhớ tới cô bạn gái ở tiệm hoa của mình.

Từ sau khi trong nhà xảy ra chuyện, cô không gượng dậy nổi, nhiều ngày không giữ vững được tinh thần, đã lâu không liên hệ với đối phương. Bây giờ không biết mặt dày liên hệ lại thì có nối lại được tiền duyên hay không.

Hay là…

Thử một chút?

"Kiếm tiền sao mệt mỏi được, kiếm cả đời cũng không mệt."

Liêu Văn Kiệt thuận miệng đáp lại một câu, sau đó vào thẳng chủ đề chính: "Chị Yudy, chị có hợp tác với công ty nào bên Nghê Hồng không? Tốt nhất là ở Tokyo, sắp xếp giúp tôi một chuyến công tác."

"Nghê Hồng? Công tác? Cậu muốn làm gì?" Chủ đề thay đổi nhanh quá, Yudy Tang lập tức quên đi những chuyện không vui kia.

“Tôi có một vụ án, phải đến Nghê Hồng tầm mười ngày nửa tháng. Nếu không đi công tác thì đi du lịch cũng được, tốc độ nhanh một chút, tôi đang rất gấp.” Liêu Văn Kiệt giải thích.

“Đến Nghê Hồng tra án? Cảnh sát Hong kong chúng ta có quyền đó à?”

Yudy Tang lập tức nói: “Cậu đừng làm loạn, cẩn thận bị cảnh sát bên đó bắt vì tội gián điệp thì không chết cũng bị lột da.”

“Da dày, không sợ.”

“Ha ha, cậu cũng khá hiểu bản thân đấy.”

“Chị Yudy, tôi không đùa đâu, mau sắp xếp giúp tôi một chút. Nếu lấy danh nghĩa cá nhân thì hơi khó, thế nên tôi muốn dùng thân nhận nhân viên công ty.”

Liêu Văn Kiệt bổ sung, sắp xếp nhanh một chút, tầm bảy ngày cũng được, thiếu thì lại ký quyết định thêm. Yêu cầu của hắn không cao, nửa tháng là được.

“A Kiệt, tôi nói nghiêm túc đấy, không đi không được à?” Yudy Tang hơi bận tâm.

“Không được, thời gian không đợi người, có những việc phải xử lý nhanh một chút, nếu đi muộn sẽ không tìm được chứng cứ.” Liêu Văn Kiệt lắc đầu.

“Để tôi bảo Văn Tĩnh sắp xếp giúp cậu một chút…”

Yudy Tang nhíu mày, cuối cùng vẫn chọn đồng ý.

“Đúng rồi, bởi vì vụ án rất khó giải quyết nên dạo này tôi thường xuyên phải tăng ca, nên tôi không thể dỗ chị ngủ được.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, áy náy một tiếng: “Tôi sẽ cố gắng hết sức, nếu giải quyết xong và còn kịp thì tôi sẽ đến tìm chị, nếu

không kịp thì chị cũng không cần đợi điện thoại của tôi.”

“Cậu công thể từ chức công việc cố vấn đó sao? Ngày nào cũng đi sớm về tối, lại còn nguy hiểm đến tính mạng… Cậu cũng không thiếu tiền!”

“Không được, có một số việc nếu tôi không làm thì còn có người khác làm, nhưng cũng có một số việc nếu tôi không làm thì không còn ai làm nữa.”

“…”

Yudy Tang há hốc miệng, không biết nói thế nào mới tốt.

“Còn chuyện này nữa, gần đây tài sản của tôi cũng tăng đáng kể, tôi muốn đầu tư chút bất động sản. Nhà cửa biệt thự trong tay chị thì thôi, chúng ta là anh em nhưng tiền bạc phải rạch ròi, tôi không chiếm tiện nghi của chị mãi được. Chờ tìm được chỗ nào ưng ý tôi sẽ tự mua.”

…

Một rưỡi chiều.

Liêu Văn Kiệt lái xe đến trước nhà Long Cửu.

Mặc dù hẹn là hai giờ, nhưng đàn ông phải biết đường đến sớm, nhất là khi thèm muốn thân thể người ta thì phải chủ động để nhà gái cảm nhận được thành ý của mình.

Liêu Văn Kiệt tính toán một chút, đến sớm nửa tiếng chắc chắn sẽ tăng thêm không ít điểm ấn tượng.

“Ồ, A Kiệt, sao anh tới sớm thế?” Long Cửu vẫn đang mặc quần áo bình thường, còn chưa trang điểm.

“Ây…”

Liêu Văn Kiệt gãi đầu, sắc mặt đỏ lên: “Tôi cảm thấy chờ ở đâu cũng thế, tôi cũng chẳng có việc gì làm, thế nên tới tìm cô sớm hơn một chút.”

Long Cửu nghe vậy thì cảm thấy vô cùng ngọt ngào, rót cho hắn một ly nước rồi vội vàng chạy vào phòng ngủ: “Chờ tôi một chút, tôi thay quần áo, trang điểm một chút, lập tức xong ngay.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, cầm quyển tạp chí trên bàn lên xem. Hắn biết rõ một chuyện, khi con gái trang điểm thì “lập tức” của họ và “lập tức” của đàn ông là hai khái niệm thời gian hoàn toàn khác biệt.

Cho dù có tận thế thì con gái cũng phải ăn mặc trang điểm thật xinh đẹp, thế nên có gấp gáp cũng vô dụng, cứ chờ cho xong.

Trong phòng ngủ, Long Cửu lấy tốc độ nhanh nhất trang điểm xong xuôi. Cô nhìn vào gương, vẫn chưa hài lòng lắm.

Lau đi, trang điểm lại!

(???)

Sau khi trang điểm hai ba lần thì cô mới gật đầu hài lòng, mở tủ chọn quần áo.

Tìm kiếm nửa ngày, Long Cửu phát hiện ra một sự thật tàn khốc. Cô không có bộ quần áo nào phù hợp với trang điểm ngày hôm nay, những bộ bình thường rất thích thì hôm nay lại cảm thấy khó chịu.

Cô cũng không biết tại sao lại khó chịu, chỉ là cảm thấy thiếu chút gì đó.

“Đáng ghét, mình không có bộ quần áo nào phù hợp để mặc đi hẹn hò…”

Sau một hồi kén cá chọn canh, Long Cửu quay đầu nhìn thời gian. Cô cứ tưởng mới chỉ qua tầm năm phút, nhưng bây giờ đã là hai tiếng rưỡi, Liêu Văn Kiệt chờ một tiếng rồi.

Chương 539: Thân chính không sợ bóng nghiêng 2 Cô cẩn thận mở cửa phòng ngủ, nhìn ra ngoài phòng khách.

Liêu Văn Kiệt ngồi trên ghế xem tạp chí, nhìn vô cùng kiên nhẫn.

Long Cửu nhẹ nhàng đóng cửa lại, vọt tới trước tủ quần áo nhanh chóng chọn lựa.

Cô đặt ba bộ váy dài lên giường, nhắm mắt chọn bừa một bộ.

Liêu Văn Kiệt nghe tiếng đóng cửa thì bưng ly nước lên uống một ngụm.

Tính ra thì cũng mới chỉ chậm nửa tiếng thôi mà, vẫn còn đợi được.

...

Ba giờ, hai người đi ra ngoài. Long Cửu trang điểm nhẹ nhàng, mặc một bộ váy dài, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo vest.

Rất phù hợp với tính cách của cô. Bên ngoài nhìn lạnh lùng xa cách, nhưng chỉ cần có bản lĩnh cởi chiếc áo khoác kia ra là có thể cảm nhận được sự nhiệt tình như lửa của cô.

Bởi vì đến trễ một tiếng nên lúc hai người đến rạp chiếu phim thì phim đã phát được một nửa rồi. Cũng may vấn đề này không lớn, nói cho cùng, bọn họ cũng không đến để xem phim.

Chờ đến khi phòng chiếu phim sáng đèn thì bàn tay của hai người đã đan xen vào nhau, Long Cửu cũng chẳng biết mình dựa lên vai Liêu Văn Kiệt từ bao giờ.

Sau khi rời khỏi rạp chiếu phim, Liêu Văn Kiệt thuận thế nắm lấy eo Long Cửu, cô cũng cô thức nhích lại gần anh.

“A Kiệt, chúng ta đến đâu ăn tối đây?”

Long Cửu ngồi trên chiếc xe thể thao, thấy trước mặt là tòa biệt thự lưng chừng nói thì nghi ngờ hỏi.

“Đến nhà anh, thuận tiện cho em một ngạc nhiên.”

“???”

Long Cửu nhíu mày, Long Ngũ đã từng cảnh cáo cô, đàn ông muốn đưa phụ nữ về nhà ăn cơm, còn nói có ngạc nhiên thì chắc chắn không phải để ăn cơm.

Nếu người đàn ông đó là Liêu Văn Kiệt thì không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn muốn lừa cô lên giường.

Long Cửu không bình luận gì, anh trai cô luôn không thích Liêu Văn Kiệt, không những vu oan cho người ta mà còn nói Liêu Văn Kiệt là trên tra nam háo sắc.

Không thể nào!

Long Cửu tin tưởng những gì mắt mình nhìn thấy mới là thật. Dựa vào ánh mắt tra án của cô thì mọi hành vi của Liêu Văn Kiệt đều vô cùng quy củ, là một người thành thật, đáng để cô gửi gắm cả đời.

Long Cửu dám khẳng định, nếu Liêu Văn Kiệt là cặn bã thì thiên hạ này không còn đàn ông tốt.

Nhưng bây giờ thình lình nghe Liêu Văn Kiệt nói câu này, lại nhớ đến những lời dặn dò của Long Ngũ, cô bắt đầu không đoán được chuyện gì.

“A Cửu, em ra nước ngoài lâu như vậy, chắc không biết

chuyện anh đã chuyển nhà, nhà mới chính là một tòa biệt thự ở lưng chừng núi."

Liêu Văn Kiệt nghiêng đầu nhìn Long Cửu một cái, sau đó đỏ mặt quay sang chỗ khác: "Lúc trước có rất nhiều đồng nghiệp nữ muốn tới nhà anh, nhưng đều bị anh từ chối."

Long Cửu nghe thế thì cũng đỏ mặt quay sang chỗ khác. Cô vừa trách mình suy nghĩ lung tung, nghi ngờ nhân phẩm của Liêu Văn Kiệt; vừa thầm mắng Long Ngũ ăn nói bừa bãi. Nếu không phải do Long Ngũ nói lung tung thì cô cũng chắc chắn không nghĩ lung tung.

"A Kiệt, những đồng nghiệp nữ muốn tới nhà anh… Về sau đừng nói chuyện nhiều với các cô ấy nữa."

"Ừ, anh cũng cảm thấy như vậy."

Cuộc đối thoại đơn giản kết thúc nhưng bầu không khí trong xe lại không tẻ nhạt chút nào. Không khí ngược lại vô cùng ấm áp, một cảm giác không nói thành lời bao lấy hai người.

…

Cánh cửa sắt của biệt thự mở ra, chiếc xe thể thao nhanh chóng lái vào nhà để xe.

Cô mới chỉ rời đi một khoảng thời gian, thế mà khi trở lại, Liêu Văn Kiệt đã có công ty riêng của mình, còn có cả biệt thự, xe thể thao. Long Cửu cảm thấy có gì đó không chân thực, nhưng lại không biết nói như thế nào.

Ánh mắt nhìn người của cô rất chuẩn, liếc mắt một cái có thể chọn trúng một viên ngọc sáng. Không giống anh trai Long Ngũ của cô, ánh mắt nát vô cùng, quả thực hết thuốc chữa.

"Anh thích yên tĩnh, thế nên ngoại trừ người giúp việc theo kỳ

hạn đến dọn dẹp thì trong biệt thự không còn những người giúp việc khác. Sau này công ty làm ăn phát đạt, anh sẽ trang hoàng nơi này hơn…”

Liêu Văn Kiệt đưa Long Cửu đi tham quan một vòng: “Nguyên liệu nấu ăn ở hết trong bếp, anh sẽ tự làm một bữa tiệc chào đón em trở về. Từ trước đến nay anh luôn sống một mình, thế nên cũng khá tự tin vào tài nấu nướng của mình.”

Long Cửu nghe vậy thì lập tức xấu hổ. Đối với những vấn đề như bảo an, thẩm vấn, phá án, súng ống đạn dược thì cô vô cùng am hiểu, cam đoan hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ; nhưng những chuyện liên quan đến bếp núc thì cô chỉ biết nấu mì thôi.

“ A Cửu, hay em có muốn trổ tài nấu nướng không?”

“Không được, tiệc chào mừng em trở về thì làm sao có thể để em xuống bếp được?” Long Cửu đáp lại, sau đó nhanh chóng rời khỏi phòng bếp. Chờ đến khi nghe được tiếng dao thớt vang lên thì cô mới lén lút đi lên lầu hai kiểm tra mấy gian phòng.

Bệnh nghề nghiệp.

Chương 540: Đạo cao một trượng 1

Cô phải nhìn thấy mới tin là thật, xác định chắc chắn không có tóc dài mới an tâm.

Trong phòng bếp, Liêu Văn Kiệt ngẩng đầu nhìn lên tầng, sau đó lại tiếp tục thái thịt. Hắn không ở biệt thự này, đừng nói là tóc phụ nữ, đến cả tóc của hắn còn chẳng có.

Khụ khụ, tóm lại chính là thân chính không sợ bóng nghiêng, Long Cửu chắc chắn không điều tra được gì.

(Thân chính không sợ bóng nghiêng: Người ngay thẳng thì không sợ bị phán xét)

Hai người ăn tối xong thì dựa vào nhau xem tivi, gương mặt A Cửu phiếm hồng, hơi có chút men say.

“A Cửu, say rượu không thể lái xe, hay là em ngủ lại đây?”

“Ừm.”

Phòng ngủ.

Long Cửu ôm chặt chăn, vẻ mặt mờ mịt, nghĩ mãi mà cũng không hiểu. Rõ ràng chỉ là ngủ thôi mà, sao tự nhiên lại biến thành thế này.

Chẳng lẽ do uống say?

Nhưng mà…

Cô nhìn Liêu Văn Kiệt bên cạnh, mỉm cười vươn tay ôm lấy cổ đối phương. Trong lòng cô không hối hận, nếu cô đã nhận định Liêu Văn Kiệt thì chuyện này cũng chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

“A Cửu, ban đầu anh định đưa chìa khóa biệt thự cho em coi như bất ngờ. Nhưng không nghĩ tới… Chắc là uống say, nên anh…”

Liêu Văn Kiệt vò đầu bứt tai giải thích: “Em đừng hiểu lầm, không phải anh trốn tránh trách nhiệm, mà là hôm nay em quá xinh đẹp, nên anh nhất thời không kìm lòng được… Không đúng, bình thường em cũng rất xinh đẹp…”

Long Cửu thấy Liêu Văn Kiệt luống cuống tay chân thì càng thêm vững tin mắt nhìn người của mình không sai. Cô ngửa đầu hôn lên môi hắn.

Nhấm nháp mật ngọt, Liêu Văn Kiệt âm thầm kêu khổ, đêm nay hắn sơ ý quá, phá vỡ quy củ.

Ban đầu hắn chỉ định đưa Long Cửu đến phòng ngủ, hôn một cái chúc ngủ ngon.

Nhưng không ngờ hôn ngọt quá nên không phanh lại được, Long Cửu trút bỏ vẻ lạnh lùng bên ngoài càng nhiệt tình hơn, hắn cũng không biết làm thế nào.

Liêu Văn Kiệt đột nhiên hoài niệm con đường luyện tâm. Trong thời gian đó, nguy cơ sinh tồn bủa vây, khả năng kiềm chế của hắn lên đến cực hạn, lửa thiêu cũng không thay đổi.

Không giống bây giờ, còn chưa nói xong đã cởi xong quần áo.

Nhưng bây giờ có hối hận cũng không kịp, lần sau nhất định không được như vậy nữa.

“A Kiệt, nhiệm vụ lần này kết thúc rồi, em được nghỉ phép

năm ngày. Anh…”Long Cửu nói đến đây thì ấp úng: “Anh dạy em nấu cơm được không? Ngoài nấu mì ra, em không biết làm gì khác.”

“Được chứ, nhưng mà dạo này anh lại không có thời gian.”

Liêu Văn Kiệt ngượng ngùng: “Công việc của em kết thúc nhưng công việc của anh lại bắt đầu. Mấy ngày nữa anh phải đến Nghê Hồng điều tra một vụ án.”

“???”

Long Cửu không hiểu, Liêu Văn Kiệt chỉ là người thân của cảnh sát, sao lại phải đi điều tra án?

Phối hợp với cảnh sát sao?

Nhưng địa điểm lại ở Nghê Hồng? Chẳng lẽ phối hợp với cảnh sát quốc tế?

“A Cửu, từ lúc em ra nước ngoài đã xảy ra không ít chuyện.”

Liêu Văn Kiệt ngồi dậy, chậm rãi nói: “Chuyện đến bây giờ thì anh cũng không giấu diếm em nữa. Thực ra anh không phải một người bình thường, anh giống em, đều là cảnh sát.”

Liêu Văn Kiệt nói xong thì lôi thẻ cảnh sát ra cho cô xem.

Trên giấy chứng nhận ghi rất rõ ràng, Liêu Văn Kiệt cũng là thanh tra cao cấp như cô.

Không thể nào ngờ được!

“Thẻ cảnh sát này là thật, em có thể điều tra. Nhưng anh không thuộc phòng ban nào, cũng không có tiền lương và phúc lợi gì, thẻ cảnh sát chỉ để anh tiện tham gia vụ án thôi.”

Liêu Văn Kiệt thấy Long Cửu ngơ người thì khẽ nhéo mặt cô:

“Chẳng lẽ em không cảm thấy tò mò tại sao anh mở được công ty, lại còn có nhiều tiền như vậy sao?”

“Ồ, anh kiếm được rất nhiều tiền à?”

Long Cửu vô thức hỏi lại, hỏi xong mới biết câu hỏi này vô cùng ngu ngốc. Không có tiền lấy đâu ra biệt thự, chắc chắn không thể vì Liêu Văn Kiệt đẹp trai nên người ta cho hắn!

“Anh cứ tưởng em biết…”

Liêu Văn Kiệt đưa tay lau mồ hôi, hắn cứ tưởng Long Cửu sẽ âm thầm điều tra hắn: “A Cửu, chẳng lẽ em không thấy kỳ quái, tại sao Thần bài Cao Tiến lại bỏ tận 20 triệu để mua 1% cổ phần công ty anh à?”

“Hả? Cao Tiến mua cổ phần công ty của anh, còn tận 20 triệu?”

Liêu Văn Kiệt: (?_?)

Long Cửu vậy mà còn biết ít hơn cả Yudy Tang, Long Ngũ làm việc kiểu gì thế? Không biết bảo vệ em gái, bảo em gái tránh xa tra nam sao?

“Anh Ngũ không nói cho em biết chuyện giữa anh và Cao Tiến à?”

“Có nói, nhưng anh ấy chỉ nói anh lừa gạt bạn mình, kiếm lời của Cao Tiến 5 triệu, chứ chưa nói chuyện cổ phần.”

Liêu Văn Kiệt: (???)

Long Ngũ đúng là, đã nói Lý Ngang cam tâm tình nguyện bị lừa, thế mà anh ta lại nói với Long Cửu như vậy…

“Chờ đã, có phải anh Ngũ nói chuyện gì cũng là nói xấu anh đúng không?”

“Đúng vậy, anh ấy nói anh không phải người tốt, ăn mặc lòe loẹt, miệng lưỡi trơn tru, nói năng ngọt xớt, giảo hoạt… Bảo em tránh xa anh một chút.” Long Cửu che miệng cười duyên, bán đứng anh trai mình.

Không phải hắn lòng dạ hẹp hòi, nhưng Long Ngũ lại quá đáng như thế, người nào bị nói xấu cũng sẽ không nhịn được thôi.

Bây giờ Long Ngũ đang ở Las Vegas, thù này tạm thời chưa báo, nhưng có cơ hội nhất định phải báo.

“Đừng xụ mặt ra như thế. Nếu em tin tưởng anh ấy thì anh nghĩ đêm nay mình có cơ hội sao?” Long Cửu đỏ mặt, kéo chăn che ngực mình.

“Anh Ngũ đúng là kỳ quái, anh không đắc tội gì với anh ấy, thế mà anh ấy lại nói xấu anh.” Liêu Văn Kiệt ôm lấy Long Cửu, bàn tay hư sờ soạng một phen.

“Cũng không hoàn toàn là nói xấu, chí ít thì có một câu đúng.”

Long Cửu trợn mắt, đánh nhẹ lên tay Liêu Văn Kiệt: “Anh trai em nói, nếu anh mời em về nhà ăn cơm thì chắc chắn mục đích cuối cùng là lừa em lên giường.”

Liêu Văn Kiệt: “…”

Hôm nào có thời gian phải suy nghĩ đổi mới phương pháp, nếu không lần sau bị người ta vạch trần thế này thì xấu hổ lắm.

Chương 541: Đạo cao một trượng 2 “Sao thế? Không còn lời nào để nói à?”

“Tất nhiên là có, hai chúng ta là do đều không kiềm chế được tình cảm của mình, hơn nữa em cũng không tức giận…”

Liêu Văn Kiệt nghiêm túc nói: “Anh Ngũ kinh nghiệm phong

phú như vậy mà đến giờ em vẫn chưa có chị dâu… Thôi anh không nói nhiều lời!"

"Không thể nào, anh trai em không phải loại người lừa gạt phụ nữ đâu, anh nghĩ nhiều rồi."

"Anh không nghĩ gì cả, anh cũng không nói gì."

Liêu Văn Kiệt lắc đầu: "Ý của anh là, anh Ngũ luôn ở bên Cao Tiến, mưa dầm thấm lâu nên tổng kết được nhiều kinh nghiệm, như thế chứng tỏ Cao Tiến là người rất biết cách lừa gạt phụ nữ."

"Không thể nào, con người Cao Tiến rất tốt, em chưa bao giờ nghe nói anh ta…"

"Biết người biết mặt không biết lòng. Anh ta là Thần bài, thế nên tất nhiên lúc nào cũng phải tạo dựng cho mình một hình tượng tốt."

Liêu Văn Kiệt nói một câu, sau đó nhanh chóng chuyển chủ đề: "Lần này anh đến Nghê Hồng để điều tra một vụ án, cách đây một khoảng thời gian trung tâm Hoắc Thị xảy ra chuyện… bla bla… bla bla… Rõ chưa?"

"Anh, anh biết bắt ma?"

Câu chuyện đột nhiên chuyển hướng, Long Cửu nghe mà sững sờ, chăn trượt khỏi người mà cũng không để ý.

"Đúng vậy, thực ra từ nhỏ anh đã… Như thế này… Như kia như kia… Học đạo nhiều năm chỉ để thay trời hành đạo!"

Liêu Văn Kiệt nghiêm túc nói: "Là người của Đạo gia thì thấy việc nghĩa không thể chối từ. Gia tộc Tanaka âm mưu nhiều năm, hại chết gần một trăm mạng người. Nếu một ngày bọn họ còn nhởn nhơ ngoài phòng pháp luật thì những oan hồn kia một ngày còn không được sống yên ổn. Thế nên anh nhất định phải đi Nghê

Hồng một chuyến, đòi lại công bằng cho những oan hồn đó.”

“...”

Long Cửu vẫn còn đang ngu ngơ, không biết Liêu Văn Kiệt đang nói cái gì.

“Nhưng chỉ nói mà không có bằng chứng thì không được, em cũng biết chân tướng không phải thứ dễ dàng nhận biết như thế.” Liêu Văn Kiệt đứng dậy mặc quần áo, sau đó lôi Long Cửu dậy.

Nhìn thấy cô nhíu mày, khẽ hít một hơi lạnh thì Liêu Văn Kiệt trực tiếp thi triển đạo thuật Xuân phong hóa vũ, biểu hiện vô cùng thân sĩ.

“Cái này… Là cái gì?”

“Đạo thuật!”

...

Giữa bầu trời đêm, hai đôi cánh đỏ chót bay xẹt qua, sau đó nhẹ nhàng đáp xuống đỉnh núi.

Long Cửu bọc áo ngủ, ngạc nhiên nhìn bầu trời đầy sao. Cô thấy rõ phía sau Liêu Văn Kiệt có mấy sợi dây đỏ co lại.

Cô biết trên đời không thiếu những người có năng lực kỳ lạ,nghe nói ở nước Mỹ còn có cả những người máy chiến binh biến đổi gen, nhưng đạo sĩ…

Cô đã từng gặp, nhưng hầu hết đều là lừa đảo, những người có bản lĩnh thì cũng chỉ là võ công cao cường, chứ chưa tận mắt nhìn thấy ai có thể phi thiên độn địa.

Còn nữa, đôi cánh sau lưng Liêu Văn Kiệt nhìn có vẻ rất quái… dị.

Long Cửu nghĩ ngợi một chút, người đàn ông của mình không nên bị gán cho cái mác tà ác, thế nên cô không phát biểu suy nghĩ của mình.

Liêu Văn Kiệt để Long Cửu dựa vào gốc cây, sau đó đi cách xa hơn hai mươi mét, từ từ lấy chiếc ô đỏ bên trong hộp gỗ ra.

Liêu Văn Kiệt vẫn luôn muốn thu phục yêu đao, nhưng tìm mãi mà không thấy thời gian địa điểm thích hợp. Hôm nay hắn nắm lấy cơ hội này, chứng minh với Long Cửu một chút, mình thực sự có bản lĩnh hàng yêu phục ma.

Để cô biết nếu sau này gọi điện thoại hắn không bắt máy, đến nhà cũng không tìm thấy người thì không cần nghĩ lung tung. Hắn đang hàng yêu chứ không phải có người phụ nữ khác bên ngoài.

Tấm bùa vàng dần dần được gỡ ra, từng tia lạnh lẽo xuyên qua khe hở của hộp gỗ ra ngoài.

Liêu Văn Kiệt mở mắt Âm dương, trong tầm mắt là sương khói mịt mù. Một đôi mắt màu vàng dựng đứng, lạnh lùng nhìn về phía hắn.

Bị dán bùa vàng trấn yêu nên ma vật bên trong yêu đao cũng biết điều hơn không ít, không có khí thế như lần đầu gặp mặt.

Liêu Văn Kiệt một tay nắm chặt vỏ đao, một tay đè lại chuôi đao, chậm rãi rút yêu đao ra khỏi vỏ.

Ma vật bên trong phản kháng kịch liệt, thế nên yêu đao giống như bị rỉ sét, rút mãi không chịu ra.

Những xúc tu màu xám từ chuôi đao tản ra, quấn lên cổ tay Liêu Văn Kiệt, muốn hắn từ bỏ hành vi rút đao ra.

Nhưng cũng không có tác dụng gì. Cho dù ma vật có dãy dụa kịch liệt đến mức nào thì cuối cùng cũng không đánh lại được Liêu

Văn Kiệt.

Đạo cao một trượng, một bàn tay mạnh mẽ rút đao ra.

Trường đao rút ra khỏi vỏ, lưỡi đao phản chiếu dưới ánh trăng, tạo nên một tia sáng bạc lạnh lẽo trong bóng tối.

Liêu Văn Kiệt cảm nhận được khi hắn rút đao ra khỏi vỏ thì niệm lực không ngừng tràn vào bên trong, chạy về phía ma vật trong đao.

“Người cầm đao dùng niệm lực làm tế phẩm, đổi lấy một phần hợp đồng tạm thời, thúc đẩy ma vật trong đao…”

Liêu Văn Kiệt khẽ phân tích. Hắn nhớ lại tình huống ở trung tâm Hoắc Thị đêm hôm đó, hình như mối quan hệ giữa Âm dương sư và thức thần cũng giống như thế này.

Phân tích đơn giản hoàn tất, Liêu Văn Kiệt đã hiểu được đại khái tình hình.

Yêu đao này là bảo vật được đền thờ phụng, có lẽ là pháp khí của một vị tiền bối nào đó, hoặc cũng có thể là nhặt được ven đường. Tóm lại là vì không tìm được người thừa kế thích hợp nên luôn được cúng bái ở đó.

Phi Ưng Jackie đi ngang qua, nghe nói ở đền thờ gần suối nước nóng có bảo vật nên mới muốn đến ăn trộm.

Chương 542: Cái tên này nghe là biết đóng vai phụ 1 Xét đến khả năng kẻ trộm không thể nào đi tay không, thế nên chắc chắn khi đi ngang qua suối nước nóng Jackie đã tiện tay trộm được vài thứ.

Ma vật bên trong yêu đao được thờ phụng trong đền, ngày ngày được cung cấp niệm lực, thế nên cuộc sống cũng gọi là không tồi, ngoài việc không thể di chuyển thì mọi chuyện khác đều tốt.

Sau khi bị Jackie ăn trộm thì ma vật bị cắt mất lương thực, thế nên nó mới tức giận, muốn dồn Jackie vào chỗ chết.

Sau khi phân tích đến đây, Liêu Văn Kiệt có thể xác nhận hai chuyện.

Thứ nhất, cây đao này rất sắc bén, nhưng phong ấn ma vật lại không triệt để, dẫn đến chuyện ma vật có thể ảnh hưởng đến bên ngoài, điều khiển người cầm đao. Gọi nó là yêu đao cũng không sai.

Thứ hai, niệm lực của hắn không dám nói là xưng bá Hongkong, nhưng chắc chắn hơn cả Lý Ngang. Nhưng ma vật trong đao thà chịu đói chứ nhất quyết không chịu để hắn rút đao ra.

Chẳng lẽ để hắn rút ra là thiệt thòi cho nó à?

Liêu Văn Kiệt không thèm giữ thể diện cho lũ yêu ma quỷ quái, tiếp tục rót niệm lực vào lưỡi đao để ma vật hiện nguyên hình.

Trên đất trống, một bóng đen dần dần xuất hiện, nó giống một tảng băng lạnh toát, khiến không khí xung quanh cũng giảm xuống.

Là một con trăn khổng lồ (cự mãng) màu đen, thân dài hơn mười mét, những chiếc vảy phản chiếu dưới ánh trăng, sáng bóng như kim loại.

Giờ phút này, cự mãng co toàn thân lại, ngẩng đầu nhìn Liêu Văn Kiệt, đôi mắt màu vàng lạnh lùng vô tình, chiếc lưỡi đỏ rực thò ra thụt vào, phát ra những tiếng xì xì.

Cách đó không xa, Long Cửu che miệng khẽ hô lên.

Cự mãng không phản ứng gì, dường như toàn bộ thế giới của nó chỉ có Liêu Văn Kiệt.

Liêu Văn Kiệt hứng thú nhìn con cự mãng trước mặt, cuối cùng đối diện với đôi mắt của nó.

“Thú vị đó, ngươi tên là gì?”

Liêu Văn Kiệt lên tiếng hỏi. Nhìn cự mãng như thế này là biết nó đã sống mấy trăm, thậm chí là mấy ngàn năm, thời gian phong ấn không ngắn.

“Xì xì xì…”

Cự mãng không phản ứng lại, chỉ phun đầu lưỡi, hoàn toàn không có ý định trả lời.

“Hiểu rồi, không hiểu tiếng Trung đúng không?”

Liêu Văn Kiệt nắm tay ho nhẹ một tiếng, đổi sang tiếng Nghê Hồng: “Moshi moshi?”

“…”x2

“Yoroshiku?”

“…”x3

Cự mãng vẫn không đáp lại câu nào.

Liêu Văn Kiệt âm thầm gật đầu, được lắm, lạnh lùng, rất hợp là người thừa kế Tam Hắc.

“Được rồi, cho dù ngươi có nghe hiểu hay không thì có một số việc ngươi không thể thay đổi được.”

Liêu Văn Kiệt chỉ vào trường đao trong tay, dùng tiếng Nghê Hồng nói chuyện với cự mãng: “Ta biết ngươi khó chịu, nhìn người thế này ta cũng khó chịu. Bây giờ ta cho ngươi cơ hội tấn công, tương lai sau này của ngươi phụ thuộc cả vào biểu hiện đêm nay đó.”

“Xì xì xì…”

Cự mãng chuyển động lưỡi mỗi lúc một nhanh, thân thể vặn vẹo, nhưng vì bị phong ấn nên không có cách nào phản phệ người cầm đao được.

“Nhanh lên nào, ta đồng ý để ngươi tấn công.”

Liêu Văn Kiệt nhắm hai mắt lại, Nội đan công+ Cửu tự chân ngôn nhanh chóng chuyển động, đồng thời nói: “Nếu ngươi không có động tác gì thì ta sẽ ném ngươi vào lò luyện đan đấy, đến lúc đó ngươi sẽ thành thịt nướng… Có muốn bị như thế không hả?”

Cự mãng không nói nên lời. Liêu Văn Kiệt chỉ nói thế thôi, vất vả lắm mới tìm được thứ thừa kế danh hiệu “Tam Hắc”, làm sao có thể nướng được…

“Xì xì xì!!!”

Ánh mắt cự mãng lập tức thay đổi, lạnh lùng vô tình trộn lẫn sát khí, chiếc miệng lớn dần dần lộ ra những chiếc răng nanh sắc nhọn.

Vút!

Lam quang đột nhiên xẹt qua, ngay khi cự mãng định lao đến thì đánh trúng vị trí tấc bảy của nó.

Cả người cự mãng uốn cong, bay ngược ra đằng sau, thân thể ngã nhào lên bụi cây.

Liêu Văn Kiệt thu chân lại, cúi đầu đi tới cạnh đó. May mà hắn ra tay không nặng, lại có kinh nghiệm nuôi Nhị Hắc nên vẫn biết cách đối xử với động vật.

“Xì xì xì”

Có kinh nghiệm của Liêu Văn Kiệt chính là đá cho cự mãng

một cái máu thịt be bét, ngã lăn ra đất choáng váng cả đầu óc. Nó ngẩng đầu nhìn Liêu Văn Kiệt, oán khí càng sâu, há miệng rộng đầy răng nanh.

Liêu Văn Kiệt đang tiến tới gần.

Cự mãng thấy thế thì mừng thầm, há chiếc miệng rộng, ngồi chờ đồ ăn chủ động rơi vào miệng.

Một giây sau, nó lại thấy Liêu Văn Kiệt đeo một tấm mặt nạ, sau đó đánh một chưởng về phía nó.

Đây không phải trọng điểm, trọng điểm là bàn tay hắn càng lúc càng lớn, lớn đến mức chiếm cứ toàn bộ thế giới.

Sau đó… Cự mãng không biết gì nữa.

Rầm!!!

Mặt đất ầm ầm rung động, bụi cây lõm xuống một dấu tay, thân thể cự mãng cũng bị ấn vào đó. Liêu Văn Kiệt giẫm lên đầu nó, nhấc chân đá đá vài cái, cự mãng ngất xỉu.

“Ngươi thất bại rồi, từ nay về sau ngươi sẽ làm việc cho ta. Đây là phúc khí của ngươi, nếu sau này không muốn tiếp tục nếm mùi đau khổ thì thông minh ra một chút…”

“Còn nữa, từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ tên là Tam Hắc.”

Liêu Văn Kiệt kết thúc niệm lực, thân thể cự mãng nhạt dần. Hắn thu đao vào vỏ, tiện tay san bằng vùng đất xung quanh.

Sau khi thu thập Tam Hắc xong, Liêu Văn Kiệt liền ngộ ra.

Yêu đao liều mạng phản kháng, sống chết không muốn chui ra khỏi vỏ không phải sợ bị thiệt thòi mà là sợ bị người khác thu phục.

Đúng vậy, mọi chuyện chỉ cần giải thích như thế này là thông suốt mọi chuyện.

...

Chương 543: Cái tên này nghe là biết đóng vai phụ 2 "A Kiệt, anh..."

Đôi cánh đỏ khẽ chuyển động, Long Cửu nhìn dưới cây cối dưới chân thì đến bây giờ vẫn không thể tin được. Từ khi Liêu Văn Kiệt rút đao, cự mãng xuất hiện rồi đến bây giờ lại cưỡi mây đạp gió, cô cứ lảm thấy lộn xộn trong lòng. Long Cửu cảm giác như mình đang nằm mơ, chỉ là giấc mộng quá mức chân thực nên mới khiến cô không nhận ra được thật giả.

"A Cửu, anh biết em không tin, nên mới không nói cho em biết."

Liêu Văn Kiệt ôm Long Cửu vào lòng, nhẹ nhàng đáp xuống ban công biệt thự, nhẹ nhàng hôn lên trán cô: "Bởi vì đêm nay chúng ta đã phát sinh chuyện kia, nên anh nghĩ nếu tiếp tục giấu em sẽ chẳng khác nào lừa dối em, thế nên anh mới..."

"Anh không cần nói nữa, em hiểu rồi."

Long Cửu gật đầu, gương mặt lộ ra một nụ cười gượng ép.

Những chuyện cô có thể làm thì Liêu Văn Kiệt cũng làm được, những chuyện cô không thể làm thì Liêu Văn Kiệt cũng vẫn làm được. Cho dù là việc công hay việc riêng, xét trên phương diện nào thì cô cũng thua hắn, lòng tự tin của cô bị đả kích nghiêm trọng.

Đây chính là hiệu quả Liêu Văn Kiệt muốn.

Hắn nhắm mắt lại, tháo bùa hộ thân trên người ra, đeo lên người Long Cửu: "Anh có một lá bùa hộ thân, mặc dù không phải bảo vật lợi hại gì cả, nhưng dùng để đối phó với đám yêu ma quỷ

quái bình thường thì hoàn toàn không có vấn đề gì. Em giữ cho cẩn thận, đừng làm mất."

Bùa hộ thân này là Trương Lệ Hoa cho hắn, chất lượng kém xa bùa của Liêu Văn Kiệt. Bây giờ không giống ngày xưa nữa, những thứ như bùa hộ thân của Trương Lệ Hoa, chuỗi tràng hạt của Tĩnh Viên, đối với Liêu Văn Kiệt mà nói chỉ như chân gà, hoàn toàn không đáng nhắc tới.

À không, đến cả chân gà cũng không bằng.

Dù sao thì chỉ cần hắn trò chuyện mấy câu là ma quỷ đã tan thành mây khói, muốn tới gần hắn cũng không có cơ hội, vậy thì dùng bùa hộ thân cũng có tác dụng gì đâu.

Sau khi đưa bùa hộ thân cho Long Cửu, Liêu Văn Kiệt suy nghĩ một chút, cảm thấy nên đối xử công bằng với các bạn gái của mình. Không có lý do gì mà Long Cửu có bùa hộ thân mà những người khác không có, đây không phải phong cách làm việc của hắn.

Làm chuyện gì cũng phải công bằng, cùng hưởng ân huệ mới là vương đạo.

Còn nữa, lỡ như sau này bị phát hiện bắt cá hai ba bốn năm sáu tay… Thì cũng có cái mà nói.

Liêu Văn Kiệt quyết định hôm nào đến công ty của Trương Lệ Hoa chơi. Hôm công ty tư vấn linh dị Tam Kiệt của hắn khai trương, bà chị này thế mà không tới cửa chúc mừng, sống lỗi quá.

Mặc dù nói cùng ngành là oan gia, nhưng hắn còn gọi Trương Lệ Hoa là "Chị Lệ Hoa" cơ mà…

Thôi được rồi, chỉ cần lấy thêm được vài tấm bùa hộ thân nữa thì hắn sẽ không so đo chuyện này.

“A Cửu, em đừng nói chuyện anh là đạo sĩ ra bên ngoài. Anh khiêm tốn đã quen, không muốn bị người khác chú ý.”

“Em biết rồi.”

Long Cửu gật đầu, người sợ nổi danh heo sợ mập, nổi tiếng cũng không phải chuyện gì tốt.

Cô đeo tấm bùa hộ thân, chỉ cảm thấy tình yêu nồng đậm lan tỏa toàn thân. Long Cửu mỉm cười ngọt ngào, chút mất tự tin nhanh chóng bị ném ra sau đầu.

“Đúng rồi, em nên cười nhiều lên, đừng làm mặt lạnh như vậy. Em xinh đẹp như vậy, nên cười nhiều hơn mới đúng.”

Liêu Văn Kiệt cúi đầu hôn Long Cửu một cái: “Còn nữa, bây giờ anh đã biết làm thế nào để dỗ em vui vẻ rồi.”

“Bây giờ em rất vui mà…”

Long Cửu đang nói thì bỗng bị Liêu Văn Kiệt bế lên, cô lập tức hiểu được Liêu Văn Kiệt nói dỗ cô vui vẻ là như thế nào.

Đúng vậy, cô đúng là không vui vẻ, phải được hắn dỗ dành một chút thì mới vui lên.

…

Tokyo

Liêu Văn Kiệt ra khỏi sân bay, mờ mịt nhìn một đám người đi tới đi lui.

Không phải là hắn không biết trạm tiếp theo sẽ đi đâu, trước khi đến đây hắn đã chuẩn bị xong xuôi mọi chuyện. Hắn mờ mịt là vì mấy ngày trước ăn chơi quá độ, cảm giác thân thể bị hút sạch nguyên khí, ánh mắt đến giờ vẫn hơi mơ màng.

Vấn đề không lớn, Yến Xích Hà đã từng nói, dương khí của hắn dồi dào, nội tình vô cùng vững chắc, cho dù hàng chục ma nữ tìm đến đều xử lý dễ như trở bàn tay chứ đừng nói mấy tiểu yêu tinh Mộng La.

Liêu Văn Kiệt lôi danh thiếp ra, nhìn ngó một chút rồi đến bốt điện thoại công cộng. Hắn định gọi điện cho người bạn phú nhị đại của mình báo bình an, thuận tiện gặp mặt một chút. Nếu đối phương chủ động mời hắn đo trải nghiệm một chút phong tục tập quán ở đây thì tốt."

"Tomizawa Yuzou, nhìn cái tên là biết chỉ thích hợp đóng vai phụ…"

"A Kiệt, sao lâu như vậy cậu mới gọi điện thoại cho tôi?"

Điện thoại được thông, Tomizawa Yuzou vui mừng chào hỏi hai câu, sau đó là những lời phàn nàn líu lo không dứt.

Đứng là anh ta phàn nàn. Từ khi biết Liêu Văn Kiệt mắc trọng bệnh, anh ta đã thường xuyên viết thư hỏi thăm tình hình, nhưng không nhận được chút tin tức hồi âm nào.

Liêu Văn Kiệt chuyển ống nghe ra xa. Hừ, càm ràm như gà mẹ thế này thì tìm đâu ra bạn gái cơ chứ?

Cái gì? Có bạn gái rồi?

Thế thì càng không nên lải nhải cả ngày như vậy. Đàn ông đàn ang mà không quan tâm bạn gái mình, đi quan tâm một người đàn ông khác làm gì?

Liêu Văn Kiệt chờ đến tận ba phút mà mấy lời phàn nàn vẫn chưa có dấu hiệu kết thúc, hắn đành phải hô ngừng.

Chương 544: Cậu bé, em tên là gì? 1 "Yuzou, tôi biết là tôi không đúng, không kịp thời gọi điện thoại cho cậu, nên tôi đã đích

thân đến Nghê Hồng xin lỗi cậu rồi đây. Bây giờ tôi đang ở Tokyo, vừa xuống máy bay, cậu ở đâu, chúng ta gặp mặt nói chuyện trực tiếp."

"Cái gì? Cậu đang ở Tokyo?"

Tomizawa Yuzou nghe Liêu Văn Kiệt đang ở Tokyo thì lập tức sửng sốt.

"Sao thế? Không được à?"

"Không phải, chỉ là sáng nay tôi mới rời khỏi Tokyo, đến Izu nghỉ phép."

Tomizawa Yuzou nói thẳng: "A Kiệt, cậu đang ở sân bay nào? Để tôi cử người đến đón cậu. Từ Tokyo đến Izu cũng không xa, lái xe ba tiếng là gặp được rồi."

"Izu…"

Liêu Văn Kiệt suy nghĩ một chút, gật đầu tỏ vẻ không vấn đề gì, sau đó kiên nhẫn chờ.

Lần này tới Nghê Hồng hắn cũng có mục đích tới Izu.

Theo điều tra của hắn thì công ty của gia tộc Nobuo Tanaka nằm ở bán đảo Izu. Nếu điều tra thuận lợi thì hắn còn muốn đến suối nước nóng để điều tra thêm vụ ngôi đền thờ phụng yêu đao.

Không có ý gì khác, chỉ đơn thuần là tò mò. Đền thờ yêu đao phải chăng còn thờ những thứ tà môn khác?

Nếu như có thể, hắn không ngại học tập tinh thần của Phi Ưng, làm một hành động hiệp nghĩa.

Chưa đến năm phút sau, một chiếc Bentley màu đen lái tới. Lái xe vừa xuống xe đã bắt đầu tìm kiếm "người đẹp trai nhất trong đám người" mà Tomizawa Yuzou đã căn dặn.

Giá trị nhan sắc của Liêu Văn Kiệt nhanh chóng đập vào mắt, lái xe không chút do dự bước tới.

“Xin chào, tôi là lái xe nhà Tomizawa, xin hỏi anh là anh Liêu sao?”

Liêu Văn Kiệt: “…”

Đến nhanh như vậy? Người có tiền đúng là năng lực làm việc cũng nhanh!

…

Trên đường đi, Liêu Văn Kiệt và lái xe trò chuyện không ngớt. Lái xe bình thường ít nói mà cũng bị hắn biến thành lắm lời.

Ngoại trừ hỏi một chút về tình hình gia tộc Tomizawa thì còn lại đều là nói về phong tục của Nghê Hồng, hắn muốn biết lái xe có biết tin tức gia không.

Mọi người đều biết những tin tức ngầm thường được đồn đại với muôn hình vạn trạng, ẩn dưới những tin tức tưởng chừng chẳng đáng tin cậy. Nếu dùng lý trí để phán đoán thì nói không chừng sẽ thu được không ít thu hoạch.

Nhưng lái xe lại chẳng biết gì.

Nhắc đến phong tục, lái xe lập tức tràn đầy nhiệt tình.

Nào là nhiều cửa hàng không tiếp đãi khách nước ngoài, nhưng ở Osaka thì cứ có tiền là được. Nhiều cửa hàng ở Osaka có các chị gái rất xinh đẹp, có nhiều tiền hay ít tiền đều được phục vụ chu đáo. Người Osaka nói chuyện rất khó nghe…

Mười câu thì có đến chín câu vùi dập Osaka, nghe là biết là một người Tokyo chính hiệu.

Liêu Văn Kiệt không có hứng thú với mấy chuyện đó. Hắn

chưa từng tới Nghê Hồng, muốn nghe chút kiến thức xã hội, nhưng lái xe lại nói mấy chuyện không đâu, không những thế còn càng nói càng hăng, muốn ngắt lời cũng không biết ngắt thế nào.

Sau hai tiếng rưỡi chạy xe, liên tục nghe nói xấu Osaka thì Liêu Văn Kiệt cũng không nhịn được mà tin tưởng, cảm thấy Osaka quá tệ.

Cánh cửa bằng sắt khẽ mở ra, lái xe lễ phép tạm biệt Liêu Văn Kiệt. Đây là lãnh địa tư nhân, xe con không được phép đi vào, Liêu Văn Kiệt có thể đi bộ hoặc đi gọi xe trong biệt thự ra đón.

“Lắm quy tắc thế…”

Liêu Văn Kiệt bất đắc dĩ, đang định đi bộ vào thì nghe có người gọi tên mình.

Áo sơ mi màu lam, quần đùi xám, kiểu tóc cũng tùy tiện, nhìn đúng là một diễn viên phụ tiêu chuẩn.

Tomizawa Yuzou!

“A Kiệt, đúng là cậu thật, tôi còn tưởng cậu chỉ tùy tiện nói thế.” Tomizawa Yuzou bước nhanh về phía này, hớn hở ôm lấy Liêu Văn Kiệt một cái.

Liêu Văn Kiệt bị anh ta ôm thì bối rối, bởi vì ký ức vô cùng hỗn loạn nên hắn không nhớ tình hữu nghị giữa mình và Tomizawa đến mức nào.

Mong là chỉ là bạn bè bình thường.

“A Kiệt, sao sắc mặt cậu khó coi như vậy? Vẫn chưa khỏi hẳn à?”

“Không phải, chỉ là chưa quen khí hậu bên này.”

Khóe miệng Liêu Văn Kiệt co quắp, đi cùng Tomizawa Yuzou

đến biệt thự bên cạnh bờ biển.

Hai người vừa đi vừa nói, Tomizawa Yuzou suốt dọc đường đều nói những chuyện thú vị của bạn học, nhớ nhung quãng thời gian trước đây.

Liêu Văn Kiệt vừa nghe vừa nhớ lại, chỉ biết trả lời mấy câu "Ừ", "Ha ha", "Đúng vậy"...

Tomizawa Yuzou cũng không ngạc nhiên, tính tình của Liêu Văn Kiệt xưa nay vẫn vậy, lạnh lùng, không nói nhiều, chỉ thích vùi đầu vào học, ngại xã giao.

"A Kiệt, trước đây còn đi học cậu ít nói thì không sao, giờ ra ngoài xã hội rồi, sao vẫn lạnh lùng ít nói như vậy?"

Tomizawa Yuzou khuyên nhủ: "Đến tôi cũng bị ép phải thay đổi, giao tiếp nhiều hơn, cậu không thể mãi thế này được… À đúng rồi, cậu có bạn gái chưa?"

"Chưa có."

"Ha ha, hổ thẹn quá, tôi có rồi."

Tomizawa Yuzou cười toe toét, trông không có chút hổ thẹn nào. Tiếp đó, câu chuyện xoay quanh chủ đề bạn gái anh ta hiền lương thục đức, dịu dàng thế nào.

"Cậu tới đúng lúc lắm, bạn gái tôi cũng ở biệt thự. Chờ lát nữa tôi giới thiệu hai người làm quen với nhau."

Liêu Văn Kiệt: "..."

Ông anh à, tôi biết cậu độc thân đã lâu, có bạn gái muốn khoe cho cả thiên hạ, nhưng cậu giới thiệu bạn gái cậu cho tôi…

Đây là đạo lý gì thế? Không sợ tôi cướp người à?

..

Chương 545: Cậu bé, em tên là gì? 2 Phong cảnh nơi này rất đẹp, biệt thự nhìn ra được núi rừng, rồi cả phong cảnh thành phố, thấp xuống chút nữa là trời xanh, biển xanh, cát vàng.

Liêu Văn Kiệt đi dọc theo con đường chỉnh tề, phát hiện cứ 500 mét lại có một tòa biệt thự. Hắn vô thức hỏi: “Khu biệt thự này không phải đều là nhà cậu đấy chứ?”

“Không phải.”

Tomizawa Yuzou lắc đầu, nói tiếp: “Mười năm trước, cha tôi và mấy người bạn của ông ấy thấy phong cảnh nơi này không tệ nên liền đầu tư xây dựng một khu biệt thự nghỉ dưỡng. Bây giờ chỉ có tòa biệt thự gần biển là của nhà chúng tôi thôi.”

Liêu Văn Kiệt: “...”

Có sao nói vậy, chút vốn liếng kia của hắn có khi còn không bằng tiền tiêu vặt một tháng của Tomizawa Yuzou.

Con người đều có số mệnh, không nên so sánh với nhau làm gì. Ví dụ như giá trị nhan sắc của hắn có thể khiến Tomizawa Yuzou quỳ rạp xuống đất, nhưng hắn cũng không nói đến.

Hai người đi dạo bên bờ biển, Liêu Văn Kiệt bỗng nhìn thấy ba bóng dáng đáng nô đùa dưới nước, hai lớn một nhỏ. Một nhỏ cao hơn một mét không có gì đáng nhìn, hai lớn chắc tầm mười tám tuổi, là hai cô gái rất xinh đẹp.

Không hổ là Nghê Hồng, cách ăn mặc vô cùng cởi mở, ai không biết còn tưởng đang quay phim.

Liêu Văn Kiệt điều chỉnh lại sắc mặt, hai cô gái kia đã nhắc nhở hắn, lòng người Nghê Hồng hiểm ác. Một chàng trai ưu tú lưu lạc nơi đất khách quê người như hắn phải đề cao cảnh giác, lúc

nào cũng phải bảo vệ bản thân mình.

Tomizawa Yuzou nhìn theo ánh mắt Liêu Văn Kiệt, vừa cười vừa nói: “Bãi cát này là lãnh địa tư nhân của nhà Suzuki, cô bé tóc ngắn là em gái của người yêu tôi, cô bé bên cạnh là bạn của con bé.”

“Nói thế thì cậu và bạn gái cũng môn đăng hộ đối chứ không phải cô bé Lọ Lem…”

Liêu Văn Kiệt xoa cằm, nhìn Tomizawa Yuzou từ trên xuống dưới, sau đó nghi ngờ nói: “Tôi có lý do nghi ngờ cậu, hai người quen nhau do mai mối chứ không phải tự do yêu đương như cậu kể.”

“Làm sao có thể như thế được? Tôi chưa đi xem mắt bao giờ, chúng tôi tự do yêu đương thật mà, tôi gặp cô ấy ở một bữa tiệc.”

Tomizawa Yuzou vội vàng giải thích, tỏ vẻ chính mình theo đuổi con gái nhà người ta. Nói xong còn huýt sáo, vẫy tay với ba người trên bãi biển.

Liêu Văn Kiệt: “…”

Nói thì cứ nói, không cần phải gọi em vợ cậu chứng minh cái gì.

“Ồ, anh Yuzou!”

Cô bé tóc ngắn vẫy tay, nhanh chóng đi tới bên cạnh Tomizawa Yuzou, hai người còn lại cũng đi theo.

“Ai nha, tuổi trẻ thật tốt. Nhìn các em nô đùa như vậy, anh tự hỏi có phải mình nghĩ đến chuyện kết hôn hơi sớm không?”

Tomizawa Yuzou quay sang nhướn mày với Liêu Văn Kiệt, ra hiệu chàng trai ngoại quốc lười giao tiếp năm đó đã là quá khứ,

anh ta bây giờ nói chuyện nhiều hơn rồi.

Một giây sau, cô bé tóc ngắn trực tiếp đi ngang qua Tomizawa Yuzou, bước về phía Liêu Văn Kiệt, hai mắt tỏa sáng."

"Trai đẹp, anh là ai thế? Bạn của anh Yuzou sao?"

"Nhìn lạ quá, sao trước giờ chưa từng thấy anh nhỉ?"

"Không thể nào, loại người ngốc nghếch như anh Yuzou làm sao có thể quen một người đẹp trai thế này được?"

Tomizawa Yuzou: "..."

Em gái à, có một số thời điểm em không cần nói gì đâu, chỉ đứng yên một chỗ là được.

"Sonoko, dừng lại, như thế không lễ phép."

Cô gái tóc dài bên cạnh tiến lên, vừa xin lỗi vừa kéo cô gái tóc ngắn đi. Cô gái tóc ngắn kêu gào nhưng không thể nào thoát được, chỉ có thể nước mắt đầm đìa nhìn trai đẹp rời xa mình.

"Buông tớ ra, Ran, cậu đã có chồng rồi, sao lại ngăn tớ tìm trai đẹp chứ? Có phải cậu có ý nghĩ gì xấu đúng không?"

"Cậu nói bậy bạ gì đó!"

"Ai da..."

"Lãnh địa tư nhân của nhà Suzuki... Suzuki Sonoko... Ran..."

Liêu Văn Kiệt âm thầm hít một hơi lạnh, hắn nhìn gần mới phát hiện cô gái tên là Ran kia có một kiểu tóc rất độc đáo.

Nếu hắn đoán không lầm thì cô chính là Mori Ran.

Liêu Văn Kiệt mím môi, cúi đầu nhìn cậu bé cao khoảng một

mét dưới chân mình. Cậu bé không mang ván trượt, không đeo đồng hồ, không có nơ con bướm, cả người chỉ mặc một chiếc quần bơi, nhưng cặp kính kia đã nói lên tất cả.

Edogawa Conan!

Liêu Văn Kiệt tiến lên hai bước, ngồi xổm xuống bên cạnh Conan, nở nụ cười hiền hòa: "Cậu bé, nhìn em rất quen mắt, nói cho anh biết em tên là gì?"

"Tôi biết, cậu ta tên là Edogawa Conan, năm nay 7 tuổi, là học sinh lớp 1 trường tiểu học Teitan."

Nghe trai đẹp đặt câu hỏi, Suzuki Sonoki nhân cơ hội làm quen, lập tức quay đầu lôi theo Mori Ran, thừa dịp này thét lên ngồi xuống, thoáng chốc đã lao vọt đến bên người Liêu Văn Kiệt

"Này, này, này…"

Khoé mắt Conan giật giật, cậu ta không rảnh để ý phản ứng mê trai của Suzuki Sonoko, chỉ thấy ánh mắt ác tà ngập tràn phía trước. Không biết là trực giác của thám tử lừng danh, hay là gặp ảo giác không thể giải thích được, cậu ta cảm nhận ánh mắt kia mang áp lực không sao sánh được.

Thật đáng sợ, ánh mắt như sắp ăn thịt người đến nơi, cậu ta không thở nổi!

Rầm!

Suzuki Sonoko đấm một cái vào đỉnh đầu Conan, cái vẻ mê trai thoáng chốc lạnh lùng như băng: "Này, nhóc con, anh trai hỏi em đấy, thất thần làm gì?

"Xin chào, em… em gọi là Edogawa Conan!"

"Conan… Conan Doyle… Tên rất hay, bố mẹ em nhất định rất

thích Sherlock Holmes toàn tập.” Liêu Văn Kiệt cười tủm tỉm nói.

“Vâng, vâng ạ!”

Conan nuốt một ngụm nước bọt, run rẩy hướng Ran Mori đưa tay, áp lực quá lớn, cậu ta không chịu nổi: “Chị Ran, mau tới cứu em.”

Chương 546: Xử lý Conan, lập địa thành thánh 1 Rầm!

Ran Mori dứt khoát đấm một cái lên đỉnh đầu Conan, trách cứ: “Conan, em có phải lại quấy rối rồi không?”

Không đợi Conan giải thích cái gì, cô ta cúi người, xin lỗi liên tục: “Thưa tiên sinh, thật sự ngại quá. Conan chỉ là có trí tưởng tượng phong phú thôi, em ấy không có ác ý.”

“Không có gì, là tôi không đúng, tôi cảm thấy cậu bé này rất giống một người quen của tôi, do đó mới không kiềm lòng được mà hỏi nhiều.”

Liệu Văn Kiệt chậm rãi đứng dậy, lãnh đạm hỏi: “Người bạn kia của tôi là một thám tử học sinh trung học lừng danh, tuổi còn trẻ mà đã phá được nhiều kỳ án, làm cho cảnh sát rất mất mặt. Cậu ta rất nổi tiếng ở Tokyo.”

Conan: “...”

“Chậc, chậc, thật sự rất giống mà, cậu bé này và người bạn ấy khi còn nhỏ quả thực giống nhau như đúc. Hai người không phải là anh em đấy chứ?”

Conan: “...”

Mồ hôi rơi như mưa, cậu ta liều mạng hồi tưởng bản thân đã từng gặp Liêu Văn Kiệt từ khi nào, vì sao không có một chút ấn tượng gì?

“Vị tiên sinh này, anh nói đó là một thám tử học sinh trung học, vậy cậu ta tên là gì?”

Cảnh tượng tiếp theo càng khiến Conan sợ hãi, Mori Ran chủ động mở lời với Liêu Văn Kiệt, còn lộ rõ vẻ hiếu kỳ.

“Kudo Shinichi.”

Lời vừa cất, Mori Ran lập tức mừng ra mặt, Conan thì như rơi vào hầm băng. Dựa vào trực giác thám tử lừng danh, cậu ta chắc chắn Liêu Văn Kiệt không ăn nói lung tung, hắn biết Kudo Shinichi, trước khi cậu ta bị teo nhỏ đã từng gặp hắn.

Nhưng vấn đề ở đây là, vì sao cậu ta không có một chút ấn tượng nào?

“Vị tiên sinh này, anh biết ở đâu, tôi là Shinichi… ý tôi là tôi là bạn cùng lớp của Shinichi. Chúng tôi là bạn từ nhỏ, vì sao lại chưa bao giờ nghe cậu ấy nhắc đến anh?”

Ngữ điệu Mori Ran gấp gáp, thám tử lừng danh có trực giác của thám tử, phụ nữ có trực giác của phụ nữ. Cô cho rằng Liêu Văn Kiệt nhất định biết chút gì đó.

“Có chút quen biết, tôi gọi là Liêu Văn Kiệt, đến từ Hồng Kông. Là bạn cùng lớp mà Yuzou đã gặp khi anh ấy bỏ nhà đi.” Không thích phải khom lưng, Liêu Văn Kiệt cười tủm tỉm vươn tay về phía Mori Ran.

“Xin chào, Liêu – san, tôi là Mori Ran.”

“Tôi là Suzuki Sonoko.”

Suzuki Sonoko nhanh chóng gạt Mori Ran sang một bên, nắm chặt lấy tay Liêu Văn kiệt lắc trái lắc phải, hai mắt sáng lấp lánh, càng lúc càng gần.

Liêu Văn Kiệt: "..."

Người đi đường có sao nói vậy, Suzuki Sonoko có ngoại hình không tệ, lại là thiên kim tiểu thư. Ai lấy được cô, liền lập tức chạm đến vinh quang cuộc đời.

Thế nhưng, như thế này trông ngốc quá đi.

"Xin chào, tiểu thư Suzuki."

"Anh Văn Kiệt khách sáo quá đi, anh cùng với Yuzou là bạn bè thì cứ gọi tôi là Sonoko là được."

Nói xong, cô ta chỉ vào Mori Ran: "Đây là bạn tốt của em, Mori Ran, là quán quân cuộc thi cao trung Karate Kanto toàn quốc, có bạn trai là thanh mai trúc mã. Tình cảm cả hai rất tốt, theo em được biết, bọn họ đã làm..."

Rầm!

Suzuki Sonoko ôm đầu ngồi xổm xuống đất, phía sau là Mori Ran đang chậm rãi thu hồi cổ tay.

"Ngại quá, Liêu – san, Sonoko nhìn thấy trai đẹp sẽ không kiềm lòng được... Thực sự xin lỗi." Mori Ran không biết giải thích thế nào, chỉ biết thành tâm xin lỗi.

Không thể chối từ, cô ta ăn mặc đức hạnh thế này, lời xin lỗi nghe vô cùng thành ý.

Liêu Văn Kiệt âm thầm gật đầu, thảo nào người ta nói người Nhật Bản bên này xin lỗi đều sẽ lộ ra bộ ngực, quả là không sai chút nào.

"Không sao, tính cách hoạt bát của Sonoko rất được yêu thích, tôi cũng không ghét." Liêu Văn Kiệt cười khoát tay, khách khí một câu.

“Thật sao?”

Suzuki như được hồi sinh, thực trông cô ta còn có thể hoạt bát hơn.

Rầm!

Suzuki Sonoko: 0(:3)~(‘? 3″ ∠)_

“Liêu – san, thực sự rất xin lỗi…”

“Thật sự không cần nói xin lỗi, đừng khách khí như vậy. Mà Sonoko cũng nói rồi, rất cả mọi người là bạn bè. Cô giống như cô ấy, có thể gọi tôi là Văn Kiệt.”

Liêu Văn Kiệt khoát khoát tay, tiếp tục chủ đề trước đó: “Ran, ban nãy bị Sonoko ngắt lời nên tôi không nghe rõ cô muốn hỏi về việc gì?”

“Là như thế này, tại sao anh với Shinichi biết nhau, gặp nhau ở đâu?” Cõi lòng Mori Ran đầy mong đợi.

“Hawaii!”

Liêu Văn Kiệt như có như không liếc Conan, khẽ mỉm cười nói: “Cậu ta là một thiên tài, ở Hawaii đã học xong cách điều khiển máy bay, ca nô, trực thăng, nhiều môn ngoại ngữ và cả chữ nổi, thậm chí còn thành thạo gỡ bom và bắn súng. Suy ngẫm thật kỹ, tôi không tin trên đời này có người thứ hai có thể giống như cậu ta.”

“Hóa ra là Hawaii. . .”

Không giống như Conan đang run lẩy bẩy như một cành cây, Mori Ran ủ rũ, hy vọng càng cao, thất vọng càng nhiều.

Ba giây sau, cô lấy lại tinh thần, hỏi lần nữa: “Như vậy… anh Văn Kiệt, anh có biết hiện giờ Shinichi ở chỗ nào không?”

Liêu Văn Kiệt sờ lên cằm, suy nghĩ một lát, nói: “Có chút thông tin, nhưng tôi không dám khẳng định chính xác, tối nay tôi gọi điện cho cậu ta mới rõ ràng được.”

“Anh có số điện thoại của Shinichi, lúc buổi tối anh gọi cho cậu ấy, tôi có thể đứng bên cạnh được không?”

Mori Ran vỗ hai tay: “Làm ơn, đã lâu rồi tôi không liên lạc được cho cậu ấy.”

“Không có vấn đề, buổi tối cứ ở cạnh tôi.” Liêu Văn Kiệt giơ tay làm biểu tượng OK.

Còn gì nữa đây!

Conan không chịu nổi nữa, nhanh chóng chạy đến bên cạnh Mori Ran, gắng sức nói: “Chị Ran, lần trước anh Shinichi gọi điện thoại đã bảo với chị anh ấy đang điều tra một vụ án ở nước ngoài, chị không cần quá lo lắng.”

“Nói thì nói thế, nhưng cậu ấy chỉ toàn gọi điện, không lộ mặt lấy một lần, thực sự đáng ghét.”

Chương 547: Xử lý Conan, lập địa thành thánh 2 Mori Ran nghiến răng nghiến lợi: “Cứ như thế, không nói một lời rồi rời đi. Sau đó gọi vài cuộc điện thoại cho có. Cậu ta nghĩ cậu ta là ai?”

“Ran, thứ lỗi cho tôi nói thẳng, mặc dù là bạn bè của Shinichi, nhưng hành vì tra nam này thật sự rất khinh người. Không thể chấp nhận được! Cô nên tìm bạn trai mới đi.”

Liêu Văn Kiệt đẩy gọng kính, lòng tốt dạt dào nói: “Cô có thể chờ một năm, chờ năm năm, dù sao thì coi như tuổi trẻ đánh đổi. Nhưng mà lỡ như ba mươi năm nữa cậu ta cũng không xuất hiện… Khi đó Conan cũng đã trưởng thành, cô còn muốn tiếp tục chờ đợi không?”

“A, cái này…”

Mori Ran gãi đầu, ngượng ngùng nói: “Sẽ không đâu, cậu ấy chỉ đi phá án thôi. Shinichi sẽ không biến mất hai, ba mươi năm. Với cả anh Văn Kiệt hiểu nhầm rồi, cậu ta không phải bạn trai tôi.”

“Có thật thế không? Theo tôi được biết, Shinichi rất đam mê phá án, yêu thích nhất là được suy luận. Chỉ cần có vụ án trước mặt, bạn gái liền không là gì, gọi điện cũng không nghe.”

“A, thực sự đúng như vậy!”

Mori Ran nháy mắt mấy cái, chỉ cảm thấy hôm nay gió biển rất lạnh, mặt trời cũng không nóng rực như ban nãy.

“Không cho phép anh nói xấu anh Shinichi.”

Nghe hai người nói chuyện mà Conan đổ mồ hôi lạnh, liền nhảy tới, đánh mạnh một quyền vào đầu gối Văn Kiệt, sau đó…

Sau đó, không có sau đó, cậu ta chỉ có thể ôm nắm đấm ngồi xổm trên mặt đất, cố nén không để nước mắt chảy xuống.

…

Đến lúc thống nhất với cha, Tomizawa Yuzou đột nhiên nhớ ra còn chưa nhận điện thoại từ đối phương, anh ta gọi tới cũng không có ai nghe, mà điện thoại chuyển sang chế độ hộp thư thoại.

Rơi vào đường cùng, anh ta phải đi chào hỏi Liêu Văn Kiệt, cùng hắn đi đến biệt thự.

Liêu Văn Kiệt chơi rất vui vẻ, nhưng vẫn có gì đó chưa thỏa. Kết quả Suzuki Sonoko giơ tay đề nghị, chú Tomizawa đang ở đây, cô ta muốn đến thăm hỏi một chút.

Không biết là xuất phát từ lễ nghi của người giàu, hay chỉ là đơn giản muốn làm quen với anh đẹp trai, cái này không nói được.

Trên đường đi, Sonoko vây quanh Liêu Văn Kiệt hỏi này hỏi nọ, mỗi khi cô ta có hành động thô lỗ nào đều bị ngăn chặn bởi nắm đấm vặn chặt của Mori Ran. Đi cuối cùng là Conan, ánh mắt không hề rời bóng lưng của Liêu Văn Kiệt.

Từ tất cả các biểu hiện, Liêu Văn Kiệt chắc chắn có quen cậu ta, nhất là quãng thời gian ở Hawaii, gần như đem toàn bộ chi tiết sự việc tung ra hết. Nhưng mà cậu ta thực sự không nhớ được.

Còn có, khi Liêu Văn Kiệt nói chuyện, còn lấy vụ Hawaii để lừa Mori Ran, phải đến tám phần là không hề đùa.

Liêu Văn Kiệt đi về phía trước, phát hiện vẫn luôn có ánh mắt dán lên người mình, khóe miệng có chút cong lên, nói thầm một tiếng "thú vị".

Mới chỉ nói hai câu, hắn liền bị thám tử lừng danh xem như kẻ địch, nếu bây giờ vạch trần thân phận cậu ta, à… còn khoác thêm bộ áp đen vào, chẳng phải rất vui sao?

Vậy, thử tìm một cơ hội xem.

Còn có, hắn dâng nên nỗi nghi hoặc, dòng thời gian trở nên hỗn loạn thế này, phải chăng Conan chính là nguyên nhân sâu xa?

Nếu đúng như vậy thì xử lý Conan sẽ khiến dòng thời gian trở lại bình thường, tương đương với giải cứu thế giới, giống như vượt qua Boss của màn này, công lao được cộng thêm, lập tức trở thành thần.

Mặt khác, hắn ta luôn nghĩ sự xuất hiện của Conan là ngoài ý muốn, suy nghĩ một chút thì cũng không phải không hợp lý.

Từ lâu về trước, hắn luôn coi "Thám tử lừng danh Conan" là truyện kinh dị, sau đó là truyện trinh thám, bây giờ thì không khác gì truyện hài.

Ngoài mặt, đây có vẻ là một thế giới khoa học, logic và hợp lý, trên thực tế…

Cực kỳ phi logic, Archimedes cùng Newton rất khó để tồn tại trong thế giới này, thỉnh thoảng lại bị lôi ra treo đầu lên đánh.

Đến nỗi tất cả vụ án đều là người làm, không có bóng dáng ma quỷ quấy nhiễu, điều này thực ra rất kỳ quái.

Bởi vì, thế giới Conan có tồn tại những sự kiện tâm linh. Đơn giản như, kỳ phùng địch thủ, người được nghi là anh trai của Conan – đạo tặc Kid. Anh ta chẳng phải có lốp xe dự bị là một phù thủy sao.

“Kỳ quái, sao cứ có cảm giác đã quên một việc quan trọng… Là chuyện gì thế nhỉ?”

Liêu Văn Kiệt nhìn bốn phía, lập tức ánh mắt dừng lại ở chỗ Conan.

Có tử thần học sinh tiểu học ở đây, nhất định sẽ có người gặp xui xẻo.

Ai?

Diễn viên quần chúng tên Tomizawa Yuzou?

Không thể nào, anh ta vừa kết hôn với bạn gái môn đăng hậu đối, dịu dàng, xinh đẹp, hiền thục, làm sao lại chết được?

Ở biệt thự, một đoàn người nhìn thấy cha của Tomizawa Yuzou – Tomizawa Tetsuharu, một ông lão có mái tóc hoa râm, làn da ngăm đen.

Ông ta năm nay 60 tuổi, do biết chăm sóc nên nhìn không tệ, trông anh tuấn đĩnh đạc, khác hẳn với vẻ giản dị, bình thường của Tomizawa Yuzou.

Nếu muốn nói hai người có điểm giống nhau, thì đó chính là lông mày. Hai đầu lông mày của hai cha con đúng là từ một khuôn đúc ra.

Ngoại trừ Tomizawa Tetsuharu, trong biệt thự còn có một người, đó là con dâu, cũng chính là bạn gái Tomizawa Yuzou – Suzuki Ayako.

Khác hẳn với Suzuki Sonoko, chị gái Suzuki Ayako chính là thiên kim tiểu thư nho nhã lễ độ, hiền lành lịch sự, từng cách hành xử của cô đều toát lên vẻ con nhà quyền quý. Đúng là một người con dâu lý tưởng.

Nếu so ra với Suzuki Sonoko…

Chỉ cần cô ấy không mê trai, thì vẫn không quá tệ.

“Cha đã đến, vì sao lại không nhận điện thoại của con?” Tomizawa Yuzou phàn nàn.

Chương 548: Phụ từ tử hiểu, chung một nhà 1 “Ngại quá, Yuzou, đến cũng không bảo con.”

Tomizawa Tetsuharu cười nói: “Nếu như con ở đây, thì có một vài chuyện không nói được. Cho nên cha mới nói chuyện riêng với tiểu thư Suzuki trong chốc lát. Nói như thế nào đây… con đúng là may mắn, tìm được một bạn gái ưu tú xuất sắc như vậy. Nếu như con dám chia tay, cha cam đoan dù yêu con đến mấy thì cũng dám đánh chết con.”

Tomizawa Tetsuharu giải thích nguyên nhân không nhận điện thoại, chủ yếu là muốn cùng con dâu tâm sự. Cả hai đều là người thừa kế của nhà tài phiệt, giao tiếp với nhà thông gia phải cẩn trọng, nhất là Tomizawa Yuzou không mấy sắc sảo. Ông thân làm cha, nhất định phải khéo léo.

“Thật là… cha đã cùng Ayako trò chuyện bao lâu rồi?”

“Ừm, đại khái nửa giờ rồi!”

Liêu Văn Kiệt: “. . .”

Dù sao cũng là bạn của hắn, hắn cũng không muốn bình luận gì về mối quan hệ của những người giàu.

“Nửa giờ…”

Tomizawa Yuzou nghĩ, khi đó anh ta vừa mới chạm mặt Liêu Văn Kiệt, vừa vặn lúc không gặp được cha. Nghĩ đến điều này, anh ta kéo Lê Văn Kiệt trước mặt hai người giới thiệu.

“Cha, Ayako, đây là A Kiệt, là bạn học và bạn tốt của con ở Hồng Kông.”

“A, dáng vẻ người trẻ tuổi đúng là không hề đơn giản.”

Hai mắt Tomizawa Tetsuharu tỏa sáng: “Tôi nghe nói Yuzou nhắc đến cậu, tưởng thằng bé khoác lác, hóa ra thực sự có nhân vật này.”

“Bác khách sáo rồi, tôi không ưu tú như vậy.”

“Không thể nói vậy, chỉ với tướng mạo này của cậu, khi sinh ra đã đạt một nửa thành công rồi.”

Mọi người đều biết trông mặt mà bắt hình dong là sai, nhưng một số người có khả năng làm được điều đó. Tomizawa Tetsuharu lăn lộn thương trường nhiều năm, hành xử rõ ràng, thái độ thân thiện hỏi: “A Kiệt, cậu ở Hồng Kông làm nghề gì, còn đi học không?”

“Làm trợ lý giám đốc cho một công ty Bất động sản, chỉ là nhân viên bình thường thôi.”

“Quả là nhân tài không được trọng dụng, cậu có suy nghĩ tới Nhật Bản phát triển hay không? Cậu với Yuzou là bạn tốt, mà

thằng nhóc không chịu làm việc đàng hoàng, ở công ty cũng không có bạn bè gì.” Tomizawa Tetsuharu sảng khoái nói, trực tiếp mời.

“Không được, tôi đến Nhật Bản là để đi công tác, ngắn thì hai tuần, chậm thì một tháng, thời gian nghỉ ngơi không quá dài.”

“A Kiệt, không nghĩ thêm một chút sao?”

“Không nghĩ thêm.”

“. . .”

Tomizawa Tetsuharu lắc đầu, người tuổi trẻ bây giờ quá cố chấp, trải đường nhựa không muốn đi, nhất định phải dựa vào chính mình xông pha trời đất,

Ngu ngốc, nếu cứ ước mơ là thành thật, thế giới này sẽ không phải là kim tự tháp!

….

Đêm, giông tố đột ngột kéo đến.

Một đoàn người tại biệt thự Suzuki tận hưởng bữa tối, chủ bếp là Suzuki Ayako. Cảnh rất giống mẹ vợ thử con rể, nhưng do quan hệ nhân vật điên đảo, biến thành cha vợ kiếm tra con dâu.

Đối với hai nhà hào môn Suzuki và Tomizawa mà nói việc hai con cái gặp mặt gia trưởng không đơn giản như vẻ bề ngoài, mà còn rất nhiều ẩn ý, hiểu ngầm.

Bữa tối kết thúc, Tomizawa Tetsuharu xem bóng chày qua vệ tinh livestream, những người còn lại tập hợp một chỗ chơi board game.

Trò chơi này cùng loại với trò chơi nhắm mắt suy luận trong bóng tối, đây là trò mà Conan am hiểu nhất, bình thường đều chơi giỏi hơn người khác. Nhưng hôm nay không giống vậy, cậu ta luôn

cảm thấy bị Liêu Văn Kiệt nhìn trộm trong bóng tối, tinh thần không tập trung còn bị Sonoko liên tục đá ra khỏi cục diện. Trông cậu ta cực kỳ giống một đứa trẻ con bảy tuổi.

Chính xác là Liêu Văn Kiệt đang âm thầm quan sát, không chỉ có Conan, tất cả mọi người trong phòng đều rơi vào sự chú ý của hắn. Dù sao năng lực nguyền rủa của Tử thần học sinh tiểu học không phải chuyện đùa.

Còn nữa, hiện tại Liêu Văn Kiệt đã suy nghĩ đến một giả thiết. Nếu ngày ấy không xé vé máy bay của Tomizawa Yuzou, mà thuận lợi đến Nhật Bản ôm chân bạn đại học có tiền, thì cảnh tượng hôm nay sẽ như thế nào?

Một đạo sĩ ở Tokyo?

Nghe rất ra gì, một vài sự kiện ở Hồng Kông có liên quan đến Nhật Bản cũng đủ để hắn biết nơi này hỗn loạn, không thiếu yêu ma quỷ quái.

Hiện tại lại xuất hiện Tử thần học sinh tiểu học, cấp độ khó không cao, rất thích hợp cho tân thủ. Một khi đã chọn Nhật Bản, cái gì cũng không cần làm, mỗi ngày đi theo Conan bên người, liền có thể cứu một loạt người để nhận thưởng từ hệ thống.

“Đáng ghét, cái thời tiết chết tiệt này, vất vả lắm mới có giải thi đấu bóng chày, cuối cùng tín hiệu lại kém như vậy!”

Tín hiệu TV gián đoạn, bản tin thời tiết đột ngột bị ngắt, Tomizawa Tetsuharu cực kỳ tức giận, tỏ vẻ muốn mua luôn cả đài truyền hình. Một năm có 365 ngày, mỗi ngày phát một trận bóng chày, không chèn bất kỳ quảng cáo nào.

Hùng hổ nửa ngày, Tomizawa Tetsuharu nhận ra khách trong sảnh trở nên vắng lặng, thấy con trai lẫn con dâu đều tỏ ra không hứng thú với bóng chày, không hiểu được tình yêu bóng chày của

ông ta, đành phải nói với Liêu Văn Kiệt: “A Kiệt, thấy cầu thủ Mộc Mộ đánh bóng chày thế nào, có phải rất lợi hại hay không?”

“Không hứng thú với bóng chày.”

Liêu Văn Kiệt rất không nể mặt mũi mà lắc đầu, chưa từng nghe đến Mộc Mộ đánh bóng chày, nhưng Mộc Mộ đánh bóng rổ thì biết một người.

Không tìm được đồng minh, Tomizawa Tetsuharu càng thêm xấu hổ, quyết định di dời sự chú ý, chuyển sang nói ba đứa con trai.

“Cái thằng Taichi, kiên quyết không chịu thừa kế di sản của cha, cứ khăng khăng làm tiểu thuyết gia. Chết cười, đã sớm nói với nó viết tiểu thuyết chỉ có một đường chết, tùy tiện làm cái gì cũng khá hơn viết tiểu thuyết. Nó kiên quyết không nghe, kết quả độc thân đến giờ, chưa bao giờ dắt được bạn gái về.”

Conan: “. . .”

Chương 549: Phụ từ tử hiếu, chung một nhà 2 Có hơi bị động chạm bởi cha cậu ta chính là tiểu thuyết gia.

“Tatsuji ngược lại rất nghe lời, ngoan ngoãn đến công ty làm, nhưng thằng nhóc này chỉ là bùn nhão không dính được tường. Trong công ty làm ra chuyện quan hệ nam nữ, còn bị người ta gài bẫy, cứ thế dần độn u mê tuyên bố đính hôn.”

Liêu Văn Kiệt: “. . .”

Hơi cẩu thả, theo kiểu đặt tên theo vần của người Nhật, hắn vẫn cho rằng hai anh của Yuzou sẽ có tên Yudai, Yuji.

“Cha, anh cả và anh hai đều có chí hướng của mình, cha nên ủng hộ bọn họ mới đúng.” Trong căn phòng tẻ ngắt, Tomizawa Yuzou kiên trì khuyên bảo một câu.

“Đừng có vội, chuẩn bị nói đến con đây.”

Tomizawa Tetsuharu không khỏi mệt mỏi, ba thằng con trai đứa nào cũng nát: “Trước đây, con nói muốn theo nghiệp IT, cha liền mang tiền đầu tư cho con. Kết quả, con mới thất bại liền từ bỏ, rồi học đòi người ta học vẽ tranh, không có một chút tiền đồ cũng không có,”

“Cha, đó không phải số tiền nhỏ, con đã lỗ 1 tỷ.”

“Chỉ 1 tỷ thôi mà, cha có giống người thiếu 1 tỷ sao?”

Tomizawa Tetsuharu giận quá: “Mới chỉ có 1 tỷ mà đã bị dọa sợ rồi. Đến khi cha chết, con là người thừa kế tài sản, chẳng phải bị dọa cho chết tươi sao? Hơn nữa, con kiếm tiền từ vẽ tranh thì kiếm được bao nhiêu tiền, một bức có được nổi mười vạn yên không? Không có tiền, con nuôi gia đình kiểu gì, vợ con hạnh phúc thế nào, hay sống dựa vào tiền cha cho?”

“Nghệ thuật là vô giá!”

Tomizawa Yuzou mặt đen đứng dậy, ra vẻ vẫn còn chưa vẽ xong một bức tranh trong xưởng vẽ, rồi không để ý đến mưa to bên ngoài, cứ thế bước đi.

“Yuzou…”

Suzuki Ayako lo lắng đứng dậy, nhưng không đuổi theo, biết Tomizawa Yuzou mất mặt vì bị dạy dỗ nên bây giờ chỉ muốn một mình, không cần cả cô ta.

“Tôi đi xem một chút.”

Liêu Văn Kiệt đứng lên, cầm lấy chiếc ô che mưa màu đỏ bên cạnh cửa. Hắn không thích quản chuyện cha con cãi lộn, nhưng Tử thần học sinh tiểu học ở ngay trước mắt, không thể để Tomizawa Yuzou một mình.

Mặt khác, hắn cho rằng Tomizawa Testuharu nói không sai, đã là đàn ông thì không chỉ lo cho chính mình, thế thật quá ích kỷ.

Nghệ thuật quả thực vô giá, nhưng nghệ sĩ vẫn phải chạy theo giá, nếu đã thề nguyện hiến dâng cả đời cho nghệ thuật, vậy thì đừng cưới vợ sinh con, kéo người khác phải khổ theo mình.

Đương nhiên, điều này không phải vấn đề với Tomizawa Yuzou, anh ta có tiền, vợ có tiền, một đời vì nghệ thuật cũng có thể sung túc.

…

Sau hai tiếng, Liêu Văn Kiệt rời khỏi phòng vẽ tranh, đúng là không khuyên được người đang nổi giận.

Tomizawa Yuzo trông hiền lành nhưng thực ra cứng đầu gần chết, anh ta chỉ vào một bản vẽ trống bảo rằng đại kiệt tác sắp hoàn thành, đêm nay sẽ không rời một bước khỏi phòng vẽ tranh.

Không có cách, Liêu Văn Kiệt chỉ có thể rời đi, biệt thự cách 500 mét còn có Tomizawa Tetsuharu, ông ta cũng là một người có khả năng gặp nguy hiểm cao, nếu phải chết thì dễ bề là ông ta.

“Nói đi phải nói lại, nếu có một người phải chết, sẽ không phải là mình đi?”

Ầm ầm…

Sấm sét rơi xuống khoảng đất cạnh nơi anh đứng, ánh chớp đánh vào bóng lưng anh đang cầm chiếc ô đỏ, kéo theo mây đen vần vũ.

Khóe mắt Liêu Văn Kiệt co rút, có pháp tương kim thân hộ thân, một đạo sấm sét không đánh chết hắn được, tối thiểu cũng phải…

Được rồi, hôm nay thời tiết không tốt, bây giờ thu lại khi nào thả ra.

Ầm ầm!

Lại một tia sét nữa, biệt thự sau lưng tắt đèn.

Đôi mắt Liêu Văn Kiệt đột nhiên co rút lại, sét đánh làm mất điện, dãy biệt thự tối đen như mực, đây chẳng phải lẽ cảnh báo bùng núi tuyết kinh điển sao?

Sắp có người chết!

Là ở biệt thự, chỗ Tomizawa Yuzou không có gì bất thường, không có gì khác lạ trong bầu không khí. Vậy thì chỉ có thể là ở biệt thự Suzuki, nơi có tử thần học sinh tiểu học.

Liêu Văn Kiệt phi mũi chân, thân hình di chuyển, chiếc dù màu đỏ lóe sáng phá vỡ màn mưa,

Trước biệt thự nhà Suzuki, Tomizawa Tetsuharu ngã xuống đất, toàn thân bị trói chặt, người đàn ông mang khẩu trang cầm đá hướng vào đầu ông đập tới tấp.

Cảnh tượng bị đám người Conan nhìn thấy, ba tiếng thét xé trời vang lên, dọa hung thủ ném tảng đá nhanh chóng chạy trốn.

Ở hướng ngược lại, Liêu Văn Kiệt ném dù lao tới, dừng lại bên người Tomizawa Tetsuharu.

Hắn ngồi duỗi tay ra sờ, Tomizawa Tetsuharu bị đánh vỡ đầu, nhịp tim dần yếu đi, rõ ràng là vô phương cứu chữa, có thể tuyên bố tử vong.

“Dừng lại! Không được đi!”

“Conan! Đừng, chờ chị một chút!”

Hai âm thanh hướng hung thủ đuổi theo, tiếng bước chân nhỏ dần.

Liêu Văn Kiệt không để ý, càng không định đuổi theo. Trong ánh chớp sáng bừng, lông mày hung thủ thoáng hiện ra, cùng một khuôn với Tomizawa Yuzou.

Nhưng Tomizawa Yuzou đang ở trong phòng vẽ, không thể nào là anh ta.

“Cái nhà này, đúng là phụ từ tử hiếu…”

Liêu Văn Kiệt thở dài một tiếng, một tay thuận tiện đặt lên cái đầu không ngừng chảy máu của Tozizawa Tetsuharu, một tay đè lên ngực, từng sợi dây đỏ đâm vào trong lồng ngực ông ta hóa thành trảo quỷ, ép trái tim phải đập.

Xem như giải quyết xong, tối thiểu cứu được thành một người thực vật.

Chương 550: Yu đại và Yu nhị là ai. 1 Conan đuổi theo hung thủ, Mori Ran lo lắng cho an toàn của cậu nhóc, đuổi theo sát phía sau, hai chị em nhà Suzuki lại chạy tới chỗ Liêu Văn Kiệt, nhìn thấy người bị tập kích là Tomizawa Tetsuharu, nhất thời bị dọa một trận.

“Bác trai…”

Suzuki Ayako run rẩy lên tiếng: “A Kiệt, bác trai bác ấy không sao chứ?”

Nhìn Tomizawa Tetsuharu toàn thân đầy máu, Suzuki Ayako cả người đều không ổn, bởi vì nhìn rất rõ ràng, kẻ tập kích là bạn trai cô Tomizawa Yuzou, cũng là con đẻ của Tomizawa Tetsuharu.

Cặp lông mày, đôi mắt đó, đừng nói là đeo một lớp khẩu trang, cho dù có hóa thành tro, cô cũng có thể nhận ra.

Dù sao giường cũng đã từng lăn rồi, bạn trai cũng lập tức biến thành vị hôn phu tương lai, nào có đạo lý nhận nhầm người.

Không tưởng tượng nổi!

Suzuki Ayako dù thể nào cũng không hiểu nổi, tại sao bạn trai lại phải giết chết cha đẻ của mình, chỉ vì một chút quở mắng làm mất mặt?

Nước mưa dưới đất, tiếng bước chân ào ào mà tới, Conan thở hồng hộc dừng lại, bên cạnh đó là Mori Ran không thở dốc tý nào.

Thấy người bị hại là Tomizawa Tetsuharu, Conan mặt đầy vẻ hoảng sợ, lấy lại tinh thần trực tiếp hỏi một câu: “Anh Văn Kiệt, em vừa thấy anh chạy rất nhanh, tại sao không đuổi theo hung thủ, với tốc độ của anh, chắc hẳn có thể đuổi kịp anh ta mới đúng.”

“Mạng người vô cùng quan trọng, cứu người mới là điều cấp bách.”

Liêu Văn Kiệt nhàn nhạt nói một câu, thu tay đang đặt trên gáy Tomizawa Tetsuharu lại, cùng lúc đó, bàn tay quỷ hóa thành sợi tơ đặt trên lồng ngực đang nhấc trái tim lên, cũng thu lại vào trong lòng bàn tay hắn.

Xuân phong hóa vũ lại bao trùm một lần nữa, xóa đi lỗ thủng trên ngực Tomizawa Tetsuharu, chỉ lưu lại một dấu tay máu.

Nước mưa kéo tới, vết máu chậm rãi tan ra, cũng bởi vì trận mưa này, bốn người vây quanh xem cũng không chú ý tới lúc Liêu Văn Kiệt cứu người, trong lòng bàn tay nhiều thêm một tầng hơi nước.

Không phải chứ, như vậy cũng cứu được?

Conan nghiêng đầu, thầm nghĩ không có khả năng, Tomizawa

Tetsuharu đã bị thương thành như vậy, cho dù phòng cấp cứu có ở bên cạnh, cũng chẳng ai có thể cứu nổi ông ta.

Chết chắc rồi!

“Người còn chưa chết, vận may của bác trai không tệ, vũ khí cùn không tổn thương tới bộ phận quan trọng.”

Liêu Văn Kiệt giơ tay ôm Tomizawa Tetsuharu dậy, bước nhanh về hướng biệt thự: “Có hòm thuốc không, tôi muốn băng bó cho ông ấy một chút, cả điện thoại nữa, mau gọi xe cấp cứu, ông ấy phải truyền máu gấp.”

“Tôi đi lấy hòm thuốc!”

“Tôi đi gọi điện thoại.”

Hai chị em Suzuki đẩy cửa lớn biệt thự, một trái một phải chạy sang hai bên.

Đầu mà không tính là bộ phận quan trọng, vậy cái gì mới là bộ phận quan trọng?

Conan nháy mắt mấy cái, không tin Tomizawa Tetsuharu còn có thể sống, xoay quanh Liêu Văn Kiệt vừa chạy vừa nhảy, muốn xem tình huống của Tomizawa Tetsuharu thế nào.

Bốp!

“Conan, đừng có gây rối.”

Mori Ran gõ một phát, nháy mắt đã khiến cho Conan yên tĩnh lại, nhưng sau đó cũng không phải là không thu hoạch được gì, phát hiện một điểm khả nghi.

Đồng hồ của Tomizawa Tetsuharu mất rồi, lúc xem bóng đá vẫn còn, lúc bị hung thủ tập kích liền biến mất.

...

Phòng ngủ trên tầng hai đen ngòm, mấy cây nến phát ra ánh sáng, tay Conan cầm một ngọn đèn dầu, đảm nhận việc cung cấp ánh sáng khẩn cấp.

Trong lúc cậu ta im lặng nhìn chăm chú, Liêu Văn Kiệt tháo một cuộn băng gạc ra, cuốn ngực Tomizawa Tetsuharu thành một cái bánh chưng, đặt xuống giường, đắp chăn xong, liền rất không có trách nhiệm mà tuyên bố đã chữa xong, người bệnh đã thoát khỏi nguy hiểm tính mạng.

Càng kỳ quái hơn là, Tomizawa Tetsuharu quả thực đã thoát khỏi nguy hiểm tính mạng.

Hô hấp ổn định không có gì đáng ngại, ngoại trừ sắc mặt nhợt nhạt, tất cả đều ổn, dường như máu tươi đầy đất đó là của người khác chảy ra.

“Anh Văn Kiệt, bởi vì sự cố mưa dông, xe cấp cứu không cách nào nhanh chóng tới đây.”

Suzuki Sonoko chạy vào phòng ngủ: “Tôi đã liên hệ với bộ bệnh viện của khu biệt thự bên nhà, bên đó đã xác định được nhóm máu của bác trai, sẽ mau chóng mang máu tới đây.”

“Vậy thì không sao rồi, mọi người đi nghỉ ngơi đi, tôi ở lại đây gác đêm.”

Liêu Văn Kiệt cầm khăn lau mặt bên cạnh lên, vừa lau tay vừa nói: “Gọi điện thoại cho Yuzou, bảo anh ta mau tới đây, tối lửa tắt đèn, lỡ như lại bị hung thủ tập kích thì gay.”

Vừa nói xong, hệ thống điện bị ảnh hưởng do mưa dông đã được khôi phục, đèn trong biệt thự lại sáng lên lần nữa.

Dưới ánh đèn, sắc mặt của Suzuki Ayako vô cùng khó coi, một

lúc lâu sau mới xoắn xuýt nói: “A Kiệt, vì sự an toàn tính mạng của bác trai, đừng nên gọi Yuzou qua đây thì tốt hơn.”

“Sao, cô nghi ngờ anh ta là người đàn ông che mặt?”

Liêu Văn Kiệt nhíu mày: “Tôi cũng nhìn thấy rồi, khóe mắt và lông mày của hung thủ và Yuzou rất giống nhau, nhưng lúc tôi rời khỏi biệt thự, vừa đúng lúc mất điện, Yuzou ở trong phòng vẽ, không thể chạy tới trước mặt tôi gây án được.”

“Nhưng mà…”

“Không có nhưng nhị gì hết, cô nhận nhầm người rồi, nếu tôi không đoán sai, kẻ tập kích là một trong hai người Yu đại hoặc Yu nhị.” Liêu Văn Kiệt khẳng định nói.

“…” x4

Yu đại và Yu nhị là ai? X4

“Xin lỗi, nhất thời nói sai, ý của tôi là, kẻ tập kích bác trai là một trong hai người con khác của ông ấy, tuyệt đối không phải là Yuzou.”

Chương 551: Yu đại và Yu nhị là ai. 2 Không, còn có một loại khả năng khác!

Conan đẩy chiếc kính đen cỡ lớn, lúc Liêu Văn Kiệt có mặt, cố ý thả hung thủ đi, ngoại trừ cứu người cấp bách, còn có một nguyên nhân khác, là anh ta phát hiện ra hung thủ chính là Tomizawa Yuzou.

Không đành lòng từ tay bắt bạn tốt, mới cố ý thả chậm tốc độ, mặc cho tên này thoát khỏi hiện trường gây án.

Nghĩ tới đây, Conan giơ tay phát biểu, đáng yêu nói: “Anh Văn Kiệt, anh nói lúc rời khỏi biệt thự, vừa đúng lúc mất điện, nhưng

theo em thấy, mỗi căn phòng trong biệt thự này cách nhau ít nhất năm trăm mét, anh làm cách nào để chạy tới trong vòng giây?"

"Hỏi hay lắm, đứa trẻ lanh lợi này, đầu óc sử dụng rất tốt!"

Liêu Văn Kiệt đưa tay nhéo mặt Conan, tiện thể vặn chín mươi độ, nghiêm túc giải thích: "Thể chất giữa người với người không giống nhau, không thể vơ đũa cả nắm, chẳng hạn như anh, khi ở trong tình huống cực kỳ tức giận, anh có thể chạy nhanh hơn gió."

Conan: "..."

Đau quá!

...

Tám giờ ngày hôm sau, Tomizawa Tetsuharu chậm rãi mở mắt, đầu tiên là xoa cái cổ cứng đờ của mình, sau đó đỡ đầu ngồi dậy.

Trong trí nhớ, tối qua ông bị người ta tập kích, đầu tiên hung thủ từ sau lưng đâm ông một phát, sau đó ngồi lên người ông liên tục lấy đá đập vào đầu.

Ký ức chẳng có bao nhiêu, nhưng đôi mắt độc ác như sói đó, Tomizawa Tetsuharu ấn tượng sâu sắc, vì vậy nên vừa nhắm mắt lại, đôi mắt đó sẽ tự động xuất hiện.

"vậy mà lại là nó, thật là.... haiz, nếu nó chưa bị mình đánh chết, vậy nhất định là bởi vì nó là con trai mình." Tomizawa Tetsuharu lắc đầu chua xót, thầm nói một câu gia môn bất hạnh.

"Bác trai, bị thương phải ngoan ngoãn nằm trên giường, nhưng mà bác cũng thật lợi hại, tôi còn tưởng bác phải ngủ tới tối mới tỉnh."

Nghe thấy tiếng nói, Tomizawa Tetsuharu ngẩng đầu lên nhìn, trong tầm mắt, là bóng lưng Liêu Văn Kiệt đang ngồi bên cửa sổ lật

xem tạp chí.

“A Kiệt, tối qua…. là cậu đã cứu tôi, đúng không?”

Tomizawa Tetsuharu híp mắt lại, thăm dò: “Trong mắt ta lúc đó chỉ có một màu xám trắng, cách cái chết không còn xa, loại vết thương như thế này còn có thể cứu được, cậu không phải nhân viên văn phòng bình thường đúng không?”

“Nghề chính là nhân viên văn phòng, còn về nghề phụ, từng học một chút ma thuật, ở Nghê Hồng bên này, tôi có thể được xem là thầy trừ tà hoặc âm dương sư gì đó.”

Liêu Văn Kiệt quay người nói: “Bác trai, mặc dù là ơn cứu mạng, nhưng tôi cứu bác một mạng, là vì bác là cha của Yuzou, vậy nên không thừa cơ đòi báo đáp nữa.”

“Thật à!?”

“Tất nhiên rồi, nếu như bác trai không muốn phụ ơn cứu mạng, nhất quyết phải đưa chút phí điều trị, cá nhân tôi cũng không để ý.”

Liêu Văn Kiệt vừa cười vừa xoa cằm: “Suy xét tới xuất thân kinh người của bác trai, nếu giá thấp thì sẽ mất mặt bác, vậy nên cái giá nào thích hợp, bác tự quyết định đi.”

“Hahaha, A Kiệt cậu yên tâm, nếu chỉ là tiền, tôi sẽ khiến cậu hài lòng.”

Cười một lúc, Tomizawa Tetsuharu nắm tay lại ho khan, cau mày nói: “Tối qua cậu cứu tôi thế nào, lúc đó…. tôi chỉ cảm thấy tim rất đau, đến hô hấp cũng không làm được.”

“Việc này à…”

Liêu Văn Kiệt dựng thẳng tạp chí lên, giơ tay áp lên bìa, từng

sợi tơ đỏ xuyên qua trang giấy, tay quỷ vừa buông vừa nắm, nói cho Tomizawa Tetsuharu lí do mà trái tim của ông ta không ngừng đập.

“Hóa ra là như vậy…”

Khóe mắt Tomizawa Tetsuharu co rút, rất muốn khen ngợi một câu thần y tái thế, diệu thủ hồi xuân, những lời tới bên miệng, làm cách nào cũng không nói ra được.

“Nhớ giữ kín nhé, con người tôi khiêm tốn quen rồi, không muốn phô trương quá mức.”

“Nên như vậy.”

Mặt Tomizawa Tetsuharu nghiêm túc gật đầu, sau đó mặt mê mang nhìn sang: “A Kiệt, sao cậu lại ở đây, mấy người Yuzou đâu?”

Khá lắm, nói diễn là diễn, đáng đời ông có thể kiếm tiền như vậy.

Liêu Văn Kiệt nhổ nước bọt trong lòng, chỉ về phía dưới lầu: “Hôm qua bác sĩ tư nhân nhà Suzuki tới đây, không biết ai tự cho là thông minh, gọi điện thoại báo cảnh sát, giờ đám Yuzou bọn họ đều đang bị thẩm vấn, thuận tiện nói một câu, Yu đại…. khụ khụ, hai anh trai của Yuzou cũng tới.”

Tối qua, trải qua sự giải thích của Liêu Văn Kiệt, Tomizawa Yuzou miễn cưỡng thoát khỏi hiềm nghi.

Hôm nay, hai người anh trai xuất hiện, ba người có gương mặt giống nhau, cộng thêm cặp lông mày gia truyền, lập tức biến thành cảnh ba chọn một kinh điển.

Suzuki Ayako kinh sợ khi phát hiện bản thân nhận nhầm bạn trai, Conan thì vui mừng như điên, lại đến tiết mục suy luận mà

cậu thích nhất rồi.

“Tôi đi đuổi cảnh sát… thôi, cứ như vậy đi!”

Nhớ tới đôi mắt tối qua, Tomizawa Tetsuharu càng vô cùng chua xót, trừ một người thừa kế nuôi không thân thiết, trăm năm sau lựa chọn của ông càng trở nên ít ỏi.

“A Kiệt, Yuzou tính cách thẹn thùng, bạn bè quen biết không nhiều, bây giờ mới miễn cưỡng trở nên cởi mở một chút, bạn bè vẫn nên là có vài người mới tốt.”

Tomizawa Tetsuharu nói: “Những người bạn kia đều có gia sản của gia tộc của mình, không thể tới công ty của tôi làm việc, vật hiếm thì quý, tôi trả lương cao thuê cậu, cậu thật sự không suy nghĩ một chút à?”

“Bác trai, đừng nói lời thừa thãi nữa, bác như vậy là dẫn sói vào nhà, bác cũng không nghĩ thử xem, dựa vào trí thông minh của tôi và Yuzou, người cầm lái của tài phiệt Tomizawa sau này sẽ họ Tomizawa à?”

“A việc này…”

Có đạo lý quá, Tomizawa Tetsuharu không phản bác được.

“Vậy người cầm lái tài phiệt Suzuki thì thế nào?”

Chương 552: Một lòng chuyên tâm sáng tác. 1 Tomizawa Tetsuharu chuyển đề tài, phấn khởi nói: “Nhà Suzuki không có con trai, chỉ có hai người con gái, con gái cả Ayako sẽ gả cho Yuzou, người tiếp quản gia tộc chỉ có thể là con gái thứ hai Sonoko và chồng cô ta.

Tomizawa Tetsuharu càng nói càng hăng say, kẻ mù cũng có thể nhìn ra, Suzuki Sonoko rất có hứng thú với Liêu Văn Kiệt, tiếp theo không cần phí sức, chỉ cần từ bỏ giãy dụa nằm im là được,

vậy là có thể ở rể nhà Suzuki.

Sau này, dựa vào Liêu Văn Kiệt dẫn dắt nhà Suzuki và Tomizawa Yuzou dẫn dắt nhà Tomizawa, có thể mạnh mẽ gắn kết, còn vững chắc hơn dựa vào quan hệ thông gia nhiều.

“Bác trai, Ayako là con dâu bác, tôi là người ngoài, mọi người mới là người một nhà.” Liêu Văn Kiệt xấu hổ không thôi.

“Không, cô ta là con gái gả từ bên ngoài vào, nhiều nhất chỉ có thể được chia một phần di sản, không thể có tư cách thừa kế sản nghiệp của gia tộc, nhưng cậu và Yuzou là bạn tốt, trên bản chất cậu mới là người trong nhà.”

Liêu Văn Kiệt: “...”

Thà rằng tin người ngoài, cũng không tin tưởng con dâu của mình, đây là cái đạo lý gì, thật sự là hào môn lạnh lùng vô tình?

“A Kiệt, ý cậu thế nào?”

“Không hứng thú.”

Liêu Văn Kiệt lạnh lùng trả lời, không nói đến việc hắn thật sự không có hứng thú, một người ngoài tới quản, ngay cả người Nghê Hồng cũng không phải, muốn ở rể nhà Suzuki để nắm quyền quản lí….

Nằm mơ đi!

”Ừm, hỏi một câu, cậu là không có hứng thú với Sonoko, hay là không có hứng thú với bạn gái?”

Trán Tomizawa Tetsuharu đổ mồ hôi, khoảng thời gian trước, Tomizawa Yuzou nhớ mãi không quên bạn học ở Hồng Kông, hắn cảm thấy vấn đề rất lớn, mãi tới khi Tomizawa Yuzou tìm thấy bạn gái, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Kết quả, Tomizawa Yuzou vui vẻ với bạn gái, bạn học ở Hồng Kông liền tìm tới cửa, còn không có hứng thú với thiên kim hào gia.

Việc, việc, việc này chắc chắn phải hỏi rõ ràng!

“Đều không có hứng thú.”

“A Kiệt, cậu có bạn gái không?”

“Không có.”

“…”

Nghiệt duyên mà!

Tomizawa Tetsuharu mồ hôi đổ như mưa, cảm thấy nhất định phải sắp xếp cho Liêu Văn Kiệt một người.

Phòng khách tầng một.

Thanh tra Yokomizo tới từ Shizuoka đang đứng trước điện thoại, nghe hai bản ghi âm trong đó, một là cuộc điện thoại của Tomizawa Yuzou gọi cho cha mình, cuộc gọi thứ hai là của Tomizawa Taichi, chúc mừng đội bóng chày cha mình thích đạt được thành tích tốt.

Hai cuộc ghi âm lần lượt là từ lúc ba giờ chiều, và mười một giờ ba mươi tư phút tối.

Cứ vậy, Tomizawa Taichi đã có được chứng cứ ngoại phạm.

Đứa con thứ hai trong nhà Tomizawa Tatsuji cũng có chứng cứ ngoại phạm, lúc vụ án xảy ra anh ta đang ở trên máy bay, có thể kiểm tra danh sách hành khách, hắn vô tội.

Ba người loại trừ được hai, chỉ còn lại Tomizawa Yuzou cái gì cũng không có, căn bản có thể tuyên bố đã phá được án.

Vào lúc thanh tra Yokomizo đang chuẩn bị hạ lệnh bắt người, một cảnh sát từ bên ngoài chạy vào, kể lại kết quả điều tra, trong danh sách hành khách lên máy bay, có tên Tomizawa Tatsuji, nhưng bản thân anh ta lại không ngồi trên chuyến bay đó, hiềm nghi rất lớn.

Hai chọn một!

Đối diện với ánh mắt chính nghĩa của Yokomizo, Tomizawa Tatsuji vội vàng giải thích, quả thực anh ta không lên máy bay, lúc đó ở bên nhà vị hôn thê, làm một số việc xấu hổ.

Bởi vì cha anh ta Tomizawa Tetsuharu không thích vị hôn phu của anh ta, vậy nên Tomizawa Tatsuji chỉ có thể che giấu hành tung, nếu cảnh sát không tin, có thể gọi điện cho vị hôn phu của anh ta để chứng thực.

Hai chọn một lại một lần nữa biến thành để chọn đơn.

Đối diện với ánh mắt chính nghĩa của Yokomizo, Tomizawa Yuzou tỏ ra rất hoảng sợ, nhưng mà vấn đề không lớn, anh ta cũng có nhân chứng, ngày hôm qua lúc vụ án xảy ra, Liêu Văn Kiệt luôn ở trong phòng vẽ cùng anh ta.

“Xin lỗi, điều này không thể làm chứng cứ, bởi vì lúc vụ án xảy ra, cậu ta vốn đang ở hiện trường chữa trị cho người bị thương, nếu cậu ta có thể tới hiện trường, vậy chứng tỏ lúc vụ án xảy ra bên cạnh cậu không có nhân chứng.”

“A việc này…”

Đối diện với ánh mắt chính nghĩa của Yokomizo, Tomizawa Yuzou nhất thời không biết nói gì, rất muốn hỏi một câu, tại sao Liêu Văn Kiệt có thể chạy nhanh như vậy.

“Dù thế nào đi nữa, tôi và anh cả đều không phải tội phạm!”

“Không sai, hung thủ không phải là chúng tôi, chỉ có thể là Yuzou!”

Hai anh em kẻ xướng người họa, cười lạnh nhìn về phía Tomizawa Yuzou, sau vở cha nuôi hiền hậu con hiếu thuận, lại tiếp tục diễn một vở anh em hòa thuận.

Quan hệ gia tộc hòa hợp, nam im lặng nữ rơi nước mắt.

“Chờ một chút, tôi không tập kích cha, càng không có ý nghĩ giết ông ấy.”

Tomizawa Yuzou vội vàng giải thích, đón lấy ánh mắt chính nghĩa của thanh tra Yokomizo, nuốt một ngụm nước bọt: “Ít nhất, ít nhất phải hỏi A Kiệt trước, lúc đó tôi thật sự đang ở trong phòng vẽ.”

“Có thể.”

Thanh tra Yokomizo gật đầu, vào lúc anh ta đang ra lệnh cho em trai lên phòng bệnh tìm Liêu Văn Kiệt, Conan lén lút trốn sau cửa, mở súng gây mê trong đồng hồ ra, một mũi gây mê có thể khiến cho một con voi hôn mê 30 phút trúng sau gáy Suzuki Sonoko.

Thuận tiện nói một câu, đây cũng là lý do mà Conan trước giờ chưa từng bắn Mori Ran.

Đột nhiên bị Conan bắn một phát, Suzuki Sonoko lập tức mồm méo mắt lác, ríu rít một tiếng dựa vào cửa đổ xuống, biến thân thành thám tử được gọi là “Nữ Vương Suy Luận” ngay tại chỗ.

Chương 553: Một lòng chuyên tâm sáng tác. 2 Thám tử lừng danh trong truyền thuyết, có mỹ danh ‘Kogoro ngủ say” theo như lời Mori Kogoro nói, lúc này năng lực suy luận của Suzuki Sonoko cũng không kém ông ta.

“Thanh tra Yokomizo, không cần phái người lên lầu tìm nhân chứng nữa, tôi đã biết hung thủ thật sự là ai rồi!”

Conan trốn ở cửa, sử dụng chiếc nơ biến hình có thể giả giọng của bất kì người nào trong nháy mắt, giả mạo tiếng của Suzuki Sonoko vạch trần hung thủ: “Trong ba người ở đây, không ai có chứng cứ ngoại phạm hoàn hảo cả, nhưng trong số đó, có một người đang nói dối.”

“Sonoko, cậu đang nói nhảm gì thế?”

Mori Ran mặt đầy vẻ tò mò, hình ảnh quen thuộc, hình như cô đã nhìn thấy ở đâu rồi.

“Ran, đừng làm phiền tớ suy luận.”

“Sonoko” lên tiếng bảo Ran đừng phá đám, tiếp tục nói: “Giết chết…. tôi nói hung thủ tập kích Tomizawa Tetsuharu, không phải ai khác, chính là anh…. Tomizawa Taichi!”

□□□_ó;)

Chỗ rẽ ở cầu thang, Liêu Văn Kiệt lặng lẽ đứng đó, thầm nghĩ thám tử lừng danh lòng cảnh giác thấp quá, một người như hắn cũng không nhịn được mà đổ mồ hôi lạnh.

Ở trên lầu nói chuyện với Tomizawa Tetsuharu xong, hắn bèn đi xuống xem vụ án tra tới đâu rồi, không ngờ tới, vừa đi tới đầu bậc cầu thang, còn chưa tới chỗ ngoặt, đã nhìn thấy Conan lén la lén lút.

“Bây giờ qua đó cắt ngang việc cậu ta phá án, hay là tìm một bộ đồ màu đen trước, đợi lúc cậu ta phá xong án, lại tới bắt quả tang cả người và vật… rốt cuộc cái nào mới tốt đây?”

Khóe miệng Liêu Văn Kiệt nhếch lên, việc vui vẻ phải làm từng bước từng bước, một lần tóm gọn thì lãng phí quá, hắn quyết định

lần này không mặc đồ đen nữa.

Lần sau, lần sau nhất định!

”Anh Taichi, anh nói hôm qua anh vẫn luôn ở cửa hàng bi thép tại Osaka, qua radio biết được kết quả của trận thi đấu, mới cố ý gọi điện cho cha anh, đúng không?”

“Tất nhiên, ghi âm điện thoại không thể là giả được, nếu không nghe trận thi đấu trên đài, sẽ không thể nào biết kết quả.”

“Vậy thì thật ngại quá, anh phạm phải hai sai lầm thường thức tính…”

Conan thông qua máy biến âm giải thích hai sai lầm có tính thường thức, thứ nhất, pháp luật quy định rõ ràng, thời gian quán Pachinko* mở cửa không được phép vượt quá mười một giờ đêm, cho dù là Osaka không có tiết tháo cũng không ngoại lệ.

*Đây là một trò chơi giải trí có thưởng mà người Nhật rất yêu thích và họ thường chơi để giải trí. Khi chơi trò này, người chơi bắn những viên bi để ăn điểm thưởng.

*Đây là một trò chơi giải trí có thưởng mà người Nhật rất yêu thích và họ thường chơi để giải trí. Khi chơi trò này, người chơi bắn những viên bi để ăn điểm thưởng.

Thứ hai, tối qua mất điện mười phút, từ mười một giờ ba mươi phút đến mười một giờ bốn mươi phút, trong khoảng thời gian này, công dụng ghi âm của điện thoại không thể nào hoạt động được, cũng không thể nào ghi lại chứng cứ ngoại phạm.

Nhưng mà, ghi âm của Tomizawa Taichi lại được ghi lại, nếu không phải sau khi sự việc xảy ra cài đặt lại thời gian trên điện thoại, tuyệt đối không có khả năng thêm vào bản ghi âm.

“Không sai, liên quan tới thời gian mở cửa của Pachinko, quả

thực văn bản ghi rõ quy định này.”

Thanh tra Yokomizo gật đầu tỏ vẻ tán thành, việc này quả thật thuộc về thường thức, nhưng mà đối với người thích chơi Pachinko mà nói, những người trước giờ chưa từng chơi, sẽ không quan tâm quán sẽ đóng cửa lúc mấy giờ.

Về phần Conan làm sao biết…..

Có lẽ là Hawaii đi!

Lúc ở Hawaii, cha cậu ta cầm tay chỉ cậu ta chơi Pachinko, còn nói cho cậu ta, mười một giờ tối đóng cửa, về nhà sớm chút đừng có chạy loạn trên phố, càng không thể để các chị gái lạ mặt bắt chuyện, nếu không sẽ tổn thất nặng nề.

“Anh Taichi, làm phiền anh giải thích một chút, tại sao trong lúc mất điện, bản ghi âm của anh lại có trong điện thoại?”

“Tôi, việc này, chắc là ngoài ý muốn thôi…”

Hai chứng cứ ngoại phạm liên tiếp bị bác bỏ, Tomizawa Taichi mồ hôi như mưa, mặc dù cảnh sát không có bằng chứng trực tiếp, nhưng lời nói của anh ta trước sau có mâu thuẫn, không thể nào tự bào chữa.

“Anh Taichi, nếu anh còn muốn ngụy biện gì đó, đồng hồ mà cha anh đeo, là anh tặng cho ông ấy đúng không?”

“Sonoko” dứt khoát giải quyết, ném ra một cọng rơm cuối cùng áp đảo con lạc đà: “Trong đồng hồ có máy nghe trộm, anh dung nó nghe lén nhất cử nhất động của cha anh, tránh thoát khỏi sự chú ý của tất cả mọi người, vào lúc ông ấy ở một mình bắt đầu tập kích.”

“Anh Taichi, là như vậy sao?”

“Tôi….”

Cuối cùng, đón lấy ánh mắt chính nghĩa của thanh tra Yokomizo, Tomizawa Taichi lựa chọn từ bỏ, thừa nhận bản thân mình là kẻ tập kích, sau đó nói rõ động cơ gây án.

Rất lâu trước đây, Tomizawa Taichi trầm mê viết tiểu thuyết, yêu đương cũng không quan tâm, sản nghiệp gia tộc cũng không quản, một lòng chuyên tâm sáng tác, mong muốn trở thành một nhà văn ưu tú.

Khoảng thời gian trước, Tomizawa Tetsuharu dựa vào tiền bạc hùng hậu mà áp bức nhà xuất bản, khiến Tomizawa Taichi mất việc, tuyệt hết mọi đường sống, tiêu hết tiền nhuận bút, chỉ có thể tới chỗ Tomizawa Tetsuharu vay tiền.

Sau đó ông ta tỏ ra rằng tiền thì không có, nhưng ghế giám đốc điều hành thì có một, rồi chửi mắng Tomizawa Taichi không làm việc đàng hoàng, khiến cho anh ta chết tâm không viết tiểu thuyết nữa, ngoan ngoãn về nhà thừa kế công ty trị giá mười tỷ đô la Mỹ.

Tomizawa Taichi lúc đó rất tức giận, lửa giận trong lòng càng ngày càng lớn, trợn mắt nhíu mày, nghiến răng ken két, vì để từ chối thân phận người thừa kế sản nghiệp gia tộc, anh ta lựa chọn giết chết cha mình.

Chương 554: Ở bất kỳ đâu thì việc biến đổi kích thước đều là không bình thường 1 Dù anh ta từ chối thân phận người thừa kế, nhưng chưa từng từ bỏ thừa kế gia tài bạc tỷ của gia đình, vậy nên dày công thiết kế hết thảy, giết cha mình đồng thời còn vu cáo thân phận hung thu cho Tomizawa Yuzou.

Cứ như vậy, anh ta không những có thể cởi bỏ hiềm nghi, còn có thể có thêm một phần tài sản, còn về thân phận người thừa kế gia tộc, để Tomizawa Tatsuji thay thế đi.

Kế hoạch có thể nói là rất hoàn mỹ, nhưng thiếu gia nhà có tiền, từ nhỏ ăn ngon mặc đẹp, chưa từng chịu thua thiệt, vắt hết óc nghĩ ra chứng cứ ngoại phạm, chỗ nào cũng thấy sơ hở, không tránh được một chút đắn đo.

“Tôi muốn trở thành một tiểu thuyết gia nổi tiếng, nhưng xem ra, kiến thức cơ bản của tôi thực sự quá kém…”

Tomizawa Taichi tự mình bẩm, sau đó nhíu mày: “Tôi nghe nói cha vốn không có gì đáng ngại, đã thoát khỏi nguy hiểm tính mạng, có thật không, nếu là thật, vậy thì thực tế so với tiểu thuyết còn không hợp lý hơn.”

Tomizawa Taichi tỏ vẻ không tin, cục đá to như vậy, bộp bộp đập mấy lần liền, não cũng phòi ra ngoài, sao còn có thể sống được?

Như vậy thật không khoa học!

“Bác sĩ đã kiểm tra rồi, cha anh rất an toàn, chỉ là… chỉ là da bị trầy xước một chút, mất chút máu, truyền thêm một chai đường là không sao rồi.”

Nói tới đây, khóe miệng Conan cũng giật gật, kỳ tích y học quá không hợp lẽ thường, một chút cũng không khoa học.

Còn có, Tomizawa Taichi có một câu nói rất đúng, hiện thực so với tiểu thuyết khác xa rất nhiều.

Vụ án thông báo được phá, Conan tắt máy biến âm hình chiếc nơ, cẩn thận từng li từng tí nhón chân, di chuyển ra hướng phía ngoài hành lang.

Rầm!

Đâm vào một đôi chân dài ngay phía trước, thân thể Conan cứng đờ ngay tại chỗ, sững sờ ngẩng đầu nhìn lên trên.

Liêu Văn Kiệt: (. _.)

Conan: (;? Д?)

“Em trai nhỏ Conan, em ngồi xổm ở đây làm gì, chơi trò thám tử à?”

Liêu Văn Kiệt từ trên cao nhìn xuống, hơi nghiêng đầu, khóe miệng nhếch lên: “Còn cả nơ của em nữa, trông có vẻ rất thú vị, có thể cho anh mượn xem chút không?”

“Văn, anh Văn Kiệt….”

Nụ cười tràn đầy ác ý, Conan bị dọa cho trực tiếp lùi tớ bên tường, mang theo vào phần may mắn nói: “Anh đứng đây từ lúc nào vậy?”

“Để anh nghĩ xem, thời gian quá dài, anh nhớ không rõ lắm.”

Liêu Văn Kiệt ngồi xổm xuống, hai mắt nhìn thẳng Conan, sau đó nói ra một câu khiến tim ngừng đập: “Nghĩ lại, chắc là từ lúc Sonoko bị bắn một châm gây mê đó!”

“Em, em không biết anh đang… đang nói gì, chị Ran gọi em, em đi trước đây.” Nguy cơ kéo tới, Conan quay người liền chạy.

Chỉ đáng tiếc, đôi chân nhỏ còn chưa chạy được hai bước, đã bị một đôi tay từ phía sau bịt miệng, bị nhấc lên ngay tại chỗ.

“Em trai Conan, còn nhớ lúc vừa gặp anh từng nói gì không?”

Liêu Văn Kiệt nhỏ giọng nói: “Anh có một người bạn, nếu cậu ta thu nhỏ, quả thực rất giống em…. em nói có đúng không, Kudo Shinichi!!”

Một lần nữa bị vạch rõ thân phận, Conan lập tức dần dần ngừng giãy dụa, sau đó…

Cậu quyết định tiếp tục giãy dụa một chút.

Đẩy tay Liêu Văn Kiệt ra, Conan vừa cười vừa quay đầu, vẻ mặt ngây thơ ngốc nghếch: “Anh Văn Kiệt, anh đang nói gì vậy, nếu như là chuyện của anh Shinichi, anh nên đi hỏi chị Ran, chị ấy biết khá rõ.”

“Cậu chắc chứ? Nếu tôi đi hỏi cô ấy, tán gẫu thêm vài giờ đồng hồ, đoán chừng về sau sẽ chẳng liên quan gì đến cậu nữa.”

“....”

Đây không phải là lần đầu tiên Conan bị vạch trần thân phận, vào thời gian trước, lúc đang phá án, cậu ta gặp phải gã da đen đến từ Osaka… khụ khụ, một vị thám tử học sinh trung học lừng danh Hattori Heiji, vì quá hiếu động, bị đối phương đoán ra thân phận.

Không phải vấn đề lớn!

Hatori Heiji cũng là thám tử học sinh trung học nổi danh, vừa là đối thủ cạnh tranh, cũng vừa là bạn bè, biết được nỗi khổ tâm của cậu, liền đồng ý giúp cậu che giấu thân phân.

Ngoài anh ta ra, người biết Edogawa Conan là Kudo Shinichi, còn có hai người ba mẹ vô lương tâm chỉ sinh không nuôi dưỡng cậu, cùng với Tiến sĩ Aka, người chuyên cung cấp thiết bị hỗ trợ cho cậu.

Kẻ lập dị, lai lịch không rõ ràng như Liêu Văn Kiệt…

Thứ cho Conan nói thẳng, kẻ xa lạ tự xưng là người quen này, cậu lục khắp trí nhớ, cũng không có chút ấn tượng nào.

Nếu như cậu không có vấn đề gì, thì người có vấn đề chỉ có thể là Liêu Văn Kiệt, cho nên, dù Liêu Văn Kiệt có nói gì, cậu đều kiên quyết không thừa nhận mình chính là Kudo Shinichi.

Có đánh chết cũng không nhận.

Là một thám tử kinh nghiệm phong phú, không phải cậu khoác lác, cậu đã từng gặp rất nhiều tội phạm IQ cao, những người này đều có bằng chứng ngoại phạm hoàn mỹ, trước khi cảnh sát đến nơi, đã tiêu hủy toàn bộ chứng cứ và manh mối, gọi là thiên tài cũng không có gì quá đáng.

Đối với loại tội phạm này, cho dù Conan có thể suy luận ra quá trình phạm tội, khiến cho bằng chứng ngoại phạm vô hiệu, nhưng cảnh sát cũng không thể trực tiếp bắt đối phương.

Không có chứng cứ!

Chung quy thì suy luận chỉ là suy luận, muốn bắt tội phạm phải dựa trên chứng cứ đầy đủ, nếu không thì chỉ có thể nhận định là nghi phạm.

Chương 555: Ở bất kỳ đâu thì việc biến đổi kích thước đều là không bình thường 2 Làm thế nào để biến nghi phạm thành tội phạm, mánh khóe Conan thường dùng nhất là tấn công vào phòng tuyến tâm lý, khiến hắn chủ động nhận tội, thừa nhận bản thân chính là hung thủ, làm rõ động cơ giết người.

Giống như vụ Tomizawa Taichi mới đây, Conan đã suy luận ra toàn bộ quá trình, nhưng vật chứng mang tính quyết định, ví dụ như bộ đồ lúc hành hung, đồng hồ đeo tay của Tomizawa Tetsuharu… đều chẳng có thứ nào.

Là cậu ở trước mặt hắn suy luận, khôi phục quá trình phạm tội, dùng lời nói tạo áp lực, chèn ép phòng tuyến tâm lý của Tomizawa Taichi từng chút từng chút một, khiến hắn từ bỏ vũng vẫy, chủ động thẳng thắn nói hết mọi chuyện.

Nói nhiều như vậy, ý của Conan rất đơn giản, Liêu Văn Kiệt đoán không sai, cậu ta quả thực là Kudo Shinichi, nhưng chuyện

này dù có thế nào thì…

Chỉ cần cậu không thừa nhận, vậy tức là không phải rồi!

Có giỏi thì đem bằng chứng ra đây, không có bằng chứng thì đừng có vu oan hãm hại, phải chịu trách nhiệm trước pháp luật.

Nghĩ vậy, Conan lập tức kiên cường trở lại, sống lưng thẳng tắp, lỗ mũi vểnh lên, dáng vẻ mất hết tính người, cực kỳ giống phần tử tội phạm dựa vào địa thế hiểm trở, ngoan cố chống đối.

Bịch!

Trên ót bị đánh một cú, Conan ôm đầu, chân duỗi lên trời, trong mắt rưng rưng nước mắt.

Đáng ghét, thế mà lại nghiêm hình bức cung!

“Nhóc quỷ, cậu thật là phách lối!”

Liêu Văn Kiệt bĩu môi: “Cho dù cậu có thừa nhận hay không, thân phận thật sự của cậu chính là Kudo Shinichi, tất nhiên, cậu có thể không nhận, suy cho cùng tôi cũng chẳng phải kẻ xấu, sẽ không làm mấy chuyện bắt nạt trẻ nhỏ.”

Conan: “…”

Nói chuyện thì phải có lương tâm, cục u trên đầu cậu, không thể nào tự mọc ra được!

“Nhưng mà, mặc dù tôi không thể bắt nạt cậu, nhưng có thể bắt nạt Ran.”

Liêu Văn Kiệt để Conan dưới đất, thô bạo vò tóc của cậu, âm trầm cười nói: “Dựa vào bản lĩnh lừa gái của tôi, con gái chưa va chạm nhiều như Ran, có thể nói một câu rất có trách nhiệm như này, trong vòng mười ngày, tôi có thể lừa cô ấy lên giường, sang năm cô ấy có thể đón ngày của mẹ rồi.”

Conan: "..."

"Sao vậy, không tin à, có muốn đánh cược không?"

"Đừng mơ tưởng, tình cảm của chị Ran dành cho anh Shinichi, không phải kẻ lừa gạt con gái như anh có thể phá hoại được." Conan giận dữ, vung nắm đấm về phía Liêu Văn Kiệt.

"Conan, cậu hiểu nhầm rồi, tôi không có ý định yêu đương."

Liêu Văn Kiệt giơ tay chặn đầu Conan, mặc cho cánh tay ngắn ngủn của cậu khua lung tung trong không trung, nói lời cặn bã: "Đều là người trưởng thành rồi, nói chuyện vô sỉ chút, tình cảm là tình cảm, lên giường là lên giường, đây là hai chuyện khác nhau, tôi chỉ nói để Ran đón ngày của mẹ, không hề nói phá hoại mối tình đầu tốt đẹp của cô ấy, cô ấy hoàn toàn có thể tiếp tục yêu cậu, tôi không ngại."

"Không thể nào, chị Ran và anh Shinichi cùng nhau lớn lên từ nhỏ, tình cảm sâu đậm, chắc chắn sẽ không bị anh dụ dỗ." Conan nghiến răng nghiến lợi, tiếp tục vung vương bát quyền, ý đồ đánh bại Liêu Văn Kiệt bằng nắm đấm.

"Thanh mai trúc mã không địch nổi vật trên trời rơi xuống, là đạo lý từ xưa đến nay, cùng nhau lớn lên từ nhỏ, ngày ngày gặp nhau nhất định sẽ phát chán. Vừa khéo hiện tại cậu bị nhỏ lại, tình cảm cô ấy sẽ có một khoảng thời gian trống vắng, tôi thừa cơ xen vào, ân cần hỏi han, chẳng có lý nào lại thất bại?"

Một nắm đấm đánh tới, Liêu Văn Kiệt đẩy Conan tới bên tường, sau khi đứng dậy, dựng dựng cổ áo: "Nói đến đây, tôi thấy hơi thèm, dù gì cậu không phải là Kudo Shinichi, không có lý do gì ngăn cản tôi tán Ran. Cậu bạn nhỏ, đừng phá đám, cậu chỉ cần đứng ngoài cửa, lặng lẽ chúc phúc cho cô ấy là được rồi."

Vừa đi được vài bước, vạt áo bị nắm lấy, Liêu Văn Kiệt chậm

rãi cúi đầu: “Sao vậy, Conan tiểu đệ hiện tại chuẩn bị chúc phúc sao?”

“A, tôi thừa nhận, tôi là Kudo Shinichi, vừa lòng chưa!”

Vẻ mặt Conan không chút thay đổi, không phải cậu không tin Ran, mà là cẩn thận suy xét, tránh xa những rủi ro không đáng có.

Hơn nữa, lời đe dọa kỳ lạ ‘nếu không thừa nhận, tôi liền đi chịch bồ cậu’, cậu lớn như vậy rồi, vẫn là lần đầu tiên nghe thấy.

Kẻ có thể nói ra những lời này, mà không phải động đao động thương, có thể là nhân phẩm vô cùng đáng lo ngại, nhưng có lẽ không có ý xấu với cậu…

“Sớm thừa nhận có phải là tốt rồi không, cứ phải để tôi giả trang kẻ đồi bại, hại hình ảnh không gần nữ sắc của tôi bị sụp đổ.” Liêu Văn Kiệt im lặng lắc đầu, hắn rất để ý đến danh tiếng.

Conan: “…”

Không, chẳng qua là anh đang phơi bày bộ mặt thật mà thôi!

“Tôi đã thừa nhận thân phận rồi, anh cũng nên nói ra thân phận của bản thân đi, anh là ai, tại sao biết được chuyện của tôi?” Conan nghiêm mặt hỏi, nỗ lực duy trì dáng vẻ nghiêm túc, thế nhưng ngước mắt nhìn từ dưới lên, không hề có cảm giác ngột ngạt nào.

“Ở đây nhiều người, chúng ta lên trên nói chuyện.”

Liêu Văn Kiệt giơ tay nắm lấy cổ áo Conan, nhấc cậu ta đi lên nóc nhà trên tầng ba, chính là sân thượng, nơi thường xuyên có nội gián qua lại.

“Bây giờ thì được rồi chứ, nói rõ mục đích của anh, vạch trần thân phận của tôi có lợi ích gì cho anh?”

“Không có ích lợi gì, tôi chỉ hỏi thôi, nếu cậu không thừa nhận, tôi cũng hết cách.”

Liêu Văn Kiệt nhún vai: “Suy cho cùng tôi chỉ nói một chút thôi, không thể thực sự theo đuổi Ran, cậu thấy đúng không?”

Không.

Chương 556: Ở bất kỳ đâu thì việc biến đổi kích thước đều là không bình thường 3 Nhìn vẻ mặt thiếu đòn phía trước, Conan tức tới mức nghiến răng, nếu không phải bên cạnh không có quả bóng, thì nhất định phải hung hăng sút cho một phát.

“Nếu phải nói tôi có mục đích gì, học sinh cấp ba như cậu đột nhiên bị biến thành một đứa nhóc bảy tuổi, cậu đã dùng loại thuốc nào vậy? Mặc dù, ở bất kỳ đâu thì việc biến đổi kích thước đều là không bình thường, nhưng có trường hợp thành công như cậu, tôi không thể kìm nổi lòng hiếu kỳ.”

Liêu Văn Kiệt bộ dạng rất hứng thú: “Nói thật đi, nếu tôi cho là thật, có thể giả vờ không biết thân phận thật sự của cậu.”

“Cái gì mà anh cho là thật?”

“Chính là bất kể nói thật hay nói dối, phải khiến tôi cam lòng tin tưởng thì mới được.”

Liêu Văn Kiệt vươn tay sờ cằm: ” Nếu như tôi đoán không nhầm, nhất định cậu sẽ tiếp tục sử dụng thân thể nhóc quỷ này, giả vờ ngây thơ làm không ít chuyện xấu hổ ở khắp nơi.”

“Nói hươu nói vượn.”

Conan hừ lạnh, lại là không có bằng chứng vu oan giá họa.

“Vậy sao, đợi lát nữa tôi hỏi Ran, cô ấy có từng giúp cậu tắm rửa hay không, hoặc là hai người cùng nhau ngâm nước nóng…”

“Về chuyện tôi bị teo nhỏ, tôi có thể nói sự thật cho anh, nhưng tôi cảnh cáo trước, biết quá nhiều không phải chuyện tốt, rất có thể dẫn tới họa sát thân, anh còn muốn nghe không?”

Conan nghiêm túc lên tiếng, cái gì mà tắm rửa, cái gì mà suối nước nóng chứ, chỉ toàn nói mấy lời kỳ quái, cậu chỉ là đứa nhóc bảy tuổi, đâu có hiểu những lời nói lung tung này đâu.

“Không sao, đừng thấy tôi điềm đạm ôn tồn, ngôn từ cử chỉ lịch sự nho nhã, thực ra tôi rất mạnh.”

Liêu Văn Kiệt giơ tay nắm thành quyền: “Đám cảnh sát dưới lầu, cho dù bọn họ có súng, tôi có thể một lần đánh bại một nghìn tên.”

“À, được thôi, anh nói cái gì thì chính là cái đó.”

Conan trừng cặp mắt cá chết (dạng mắt một mí lờ đờ) , thất bại duy trì bầu không khí nghiêm túc, dứt khóat lựa chọn bỏ cuộc.

“Sao vậy, cậu không tin?”

“Ừm.”

“Vậy có muốn đánh cược không, nếu như bây giờ tôi lao xuống, đánh gục tất cả mọi người, cậu phải thừa nhận mình là Kudo Shinichi ngay trước mặt mọi người.”

Nực cười, nếu như anh đánh bại hai mươi cảnh sát cầm súng, tôi liền thừa nhận sợ gì!

Conan khinh thường trong lòng, sảng khoái nói: ” Đánh cược nhàm chán, anh bị cảnh sát bắt đi cũng chẳng có lợi gì cho tôi, nghiêm túc chút đi, bây giờ tôi liền cho anh biết nguyên nhân tôi bị thu nhỏ.”

Bla bla…bili bili….

Về chuyện bị thu nhỏ, Conan cũng không hiểu vì sao, đầu mối duy nhất chính là đối phương mặc đồ đen, người người lạnh nhạt vô tình, thích ngồi tàu lượn siêu tốc, đến từ tổ chức cực kỳ thần bí.

Có vẻ như rất giàu có.

“Thật thú vị, theo lời cậu nói, cái tổ chức này, hình như tôi…”

“Anh từng nghe qua!?”

Conan mừng rỡ, tiến nhanh về phía trước, nắm lấy ống tay áo của Liêu Văn Kiệt.

“Hình như tôi chưa nghe qua bao giờ.”

“Khốn nạn.”

Ý thức được mình bị giỡn, Conan giận dữ, nhảy lên dùng chân đá vào bắp chân Liêu Văn Kiệt, sau đó lặng lẽ ngồi xuống, sau đấy ôm chân chẳng nói câu nào.

“Đừng ngốc nữa, cho dù tôi có nguồn tin tình báo đặc biệt, thì với chút thông tin này của cậu, tôi cũng không đoán ra được gì.”

Liêu Văn Kiệt cúi đầu cười: “Có điều, đều là phần tử phe chính nghĩa, nếu như một ngày nào đó, cậu thu tập được tình báo đáng tin cậy, tôi không ngại giúp cậu phân tích một chút, nói ra có thể cậu không tin, nhưng tôi cũng là người của tổ chức.”

“Tổ chức sau lưng anh… Cho nên, anh hiểu rất rõ tôi, có đúng không?”

“Cơ bản là vậy, còn có, chuyện liên quan đến cậu, tôi thấy cần phải trở về hỏi thăm một chút.”

Liêu Văn Kiệt ngồi xổm bên cạnh Conan, nhỏ giọng nói: “Quên chưa nói cho cậu, tổ chức chỗ tôi cũng rất thích mặc đồ màu đen,

cũng vừa khéo vẫn luôn nghiên cứu các loại thuốc chăm sóc sức khỏe.”

Mắt Conan chợt co rút, toàn thân lạnh buốt, gió lạnh vù vù thổi sau gáy, đầu ngón chân lập tức liền hết đau.

Chương 557: Biết nói chuyện thì nói nhiều một chút 1

“Kudo Shinichi, nếu như cậu là con cá lọt lưới của tổ chức, thì thật ngại quá, lần sau đối mặt, tôi chỉ có thể lạnh lùng hạ sát thủ.”

Liêu Văn Kiệt vỗ vỗ đầu Conan, cười ôn hòa: “Đừng sợ, có phải hay không, tỉ lệ là 50%, cậu có một nửa khả năng sống sót.”

Conan: “...”

Tôi là Shinichi, thám tử trung học nổi tiếng khắp toàn quốc, trước đó gặp phải tổ chức áo đen, bị cho ăn thuốc độc, biến thành Edogawa Conan.

Hiện tại, tôi bị người ta uy hiếp, xác suất sống sót chỉ có 50%, giờ báo cảnh sát còn kịp không?

“A Kiệt, lần này may mà có cậu, nếu không tôi thật sự không biết làm sao mới phải.”

Bên ngoài khu biệt thự nghỉ dưỡng, Tomizawa Yuzou xúc động không thôi, một cuộc gặp gỡ bạn học phổ thông, lần lượt trải qua phụ tử từ hiếu, huynh hữu đệ cung, khiến anh ta sau một đêm liền trưởng thành, càng thêm quyết tâm kiên định dấn thân vào lĩnh vực hội họa.

Hào môn quá nguy hiểm, cầm bút vẽ vẫn là thoải mái nhất.

Nhìn ba người con trai vô dụng này liên biết, có lẽ Tomizawa Tetsuharu rất giỏi kiếm tiền, nhưng năng lực đào tạo đời kế tiếp tồi tệ, kém xa gia tộc Suzuki, sinh con gái thì đã không có những chuyện hư hỏng này rồi.

“Yuzou, thật ra anh không nên cảm ơn tôi.”

Liêu Văn Kiệt nhún vai, vô lương tâm mà nói: “Bởi vì tôi đã cứu bác trai, khiến cho anh không thể phân chia gia tài bạc triệu, cũng không thể tập trung tinh thần mà vẽ vời. Hơn nữa, không còn người con trưởng là anh cả anh, bác trai vì đào tạo người thừa kế, mà chỉ càng điên cuồng tạo áp lực cho anh.”

“À chuyện này…”

“Cẩn thận nghĩ lại, tình cảnh của anh bây giờ, giống hệt lúc anh trai anh quyết định giết chết bác trai.”

“…”

Tomizawa Yuzou chớp chớp mắt, nhất thời nghẹn lời, một hồi sau liền gượng cười, lắc đầu: “Nếu thật là như vậy, tôi chỉ đành bỏ nhà ra đi, hi vọng đến lúc đó đi đảo Hồng Kông lánh nạn, cậu có thể cấp cho tôi một chỗ nương thân.”

“Yuzou, làm người thừa kế không có gì là không tốt, địa vị, của cải, quyền lực, thứ cần có đều có, tôi thật sự không hiểu, vì sao anh em ba người đối với quyền thế lại thanh tâm quả dục* đến thế?”

(*Thanh tâm quả dục: sống cuộc sống vô dục vô cầu cho dù có quyền thế hay tài sản lớn đến đâu, luôn giữ cho tâm được thanh tịnh.)

Liêu Văn Kiệt không hiểu lắm, đổi lại là hào môn khác, giữa anh em vì cầu địa vị, mà không ít lần lục đục với nhau, ** thậm chí còn thuê kẻ sát nhân đâm sau lưng.

Nhưng đến nhà Tomizawa, đột nhiên thay đổi 180 độ, anh em với nhau quả thực là có lục đục, nhưng bọn họ là vì muốn rời xa vòng xoáy quyền thế, mục đích đâm sau lưng càng kỳ quái, muốn anh em lên nắm quyền.

Vì để không làm người thừa kế, ba anh em vắt hết óc suy nghĩ, e sợ bản thân không phải người kém cỏi nhất, con trai trưởng càng dốc sức, đến chuyện não tàn như giết cha đều có thể làm được.

Thật đúng là loại rác rưởi của Bình Thành!

“Có thể là do ba người chúng tôi đều rất rõ ràng, bản thân không đủ tư cách trở thành người thừa kế, cho nên mới thoái thác lẫn nhau, không ai sẵn lòng kế thừa cơ nghiệp của cha.” Tomizawa Yuzou tẻ nhạt giải thích, dù sao thì anh ta cũng cho là vậy.

“Không thử thì làm sao biết, tin tôi đi, chủ tịch công ty và họa sĩ không hề có mâu thuẫn, hơn nữa còn gia tăng sức ảnh hưởng, đảm bảo người người tranh nhau cướp tranh của anh về sưu tầm.” Liêu Văn Kiệt cực kỳ chắc chắn về chuyện này, chỉ cần Tomizawa Yuzou trở thành lão đại tài phiệt nhà Tomizawa, nhất định sẽ có một đoàn đàn em giác ngộ nghệ thuật, tự giác đem tranh của anh ta hét giá trên trời.

Kỹ năng thiết yếu ở chỗ làm, làm vui lòng sếp.

“Thôi bỏ đi, tôi sợ khiến gia nghiệp mà cha cực khổ vất vả gây dựng đều bị thua lỗ.” Tomizawa Yuzou lắc đầu, làm người quý ở tự mình biết mình, anh ta không phải dạng người biết điều hành.

“Yuzou, anh quá xem trọng bản thân rồi, khi tư bản tích góp đến một mức độ nhất định, không phải muốn thua lỗ là có thể thua lỗ được.” Liêu Văn Kiệt thở dài, đến nước này rồi, không nói thêm gì nữa.

Tiếp đó, hắn sẽ đi tới thị trấn suối nước nóng gần đó, trải nghiệm các nét văn hóa đặc trưng của người dân địa phương.

Đây là kế hoạch vào ban ngày, để dùng che giấu tai mắt, quan trọng là vào buổi tối, khi đêm đến, muốn đến trụ sở và đền thờ của gia tộc Tanaka check-in làm kỷ niệm.

Bởi vì Tomizawa Tetsuharu vẫn chưa hồi phục sức khỏe, Tomizawa Yuzou và bạn gái Suzuki Ayako muốn ở lại chăm sóc ông, đôi bên tạm biệt nhau, hẹn năm ngày sau gặp tại Tokyo.

Chiếc xe con màu đen chậm rãi lái tới, Liêu Văn Kiệt đang thắc mắc sao hôm nay xe đổi thành phiên bản limousine, liền thấy cửa xe hạ xuống, Suzuki Sonoko ló đầu ra ngoài vẫy tay, bên cạnh là Mori Ran và Conan.

“Anh Yuzou, cứ giao anh Văn Kiệt cho em, anh yên tâm đi!”

Liêu Văn Kiệt: (? _?)

Không hổ là thiên kim hào môn, biết nói chuyện thì nói nhiều một chút.

“Yuzou, có chuyện gì với bọn họ vậy, họ cũng muốn đi suối nước nóng sao?”

“Ừm, tôi đang lo chăm sóc cha, không thể đi cùng cậu được, Sonoko xung phong đảm nhận việc này, quả là cô nhóc tốt bụng, hiền lành giống hệt chị gái vậy!”

Tomizawa Yuzou vừa cười vừa nói: “Nhà Suzuki có địa bàn riêng tại thị trấn suối nước nóng, cô ấy đồng ý giúp cậu, thì tôi không cần sắp xếp gì nữa.”

Thôi đi, cô ta đâu có tốt bụng giúp tôi, rõ ràng là thèm muốn cơ thể của bần đạo!

Liêu Văn Kiệt im lặng quay đầu, trước mắt là Suzuki Sonoko vẻ mặt vui cười rực rỡ, đang vẫy tay.

Được rồi, dù sao cũng là miễn phí, chỉ cần Conan hạ thủ lưu tình, đừng để lúc ngâm suối nước nóng xảy ra án mạng là được.

“Vậy thế nhé, năm ngày sau gặp tại Tokyo.”

Vẫy tay tạm biệt Tomizawa Yuzou, Liêu Văn Kiệt bước lên chiếc limousine, thấy Conan ngồi bên cạnh, vẻ mặt như Kaito Kid khóc lóc thảm thiết, liền giơ tay xoa đầu cậu.

“Không hổ là Conan, lớn lên trông rất gợi đòn…khụ khụ, ý của tôi là trông rất dễ thương! Muốn xoa xoa!”

Conan: “…”

“Em thì sao, em thì sao?”

Đối diện, Suzuki Sonoko chỉ chỉ mặt mình, bộ dạng mong được khen ngợi, nếu không phải đúng lúc phanh xe, thì đã vọt qua chen chỗ Conan đẩy cậu đến ngoài cửa.

“Ha ha, Sonoko tất nhiên cũng rất dễ thương rồi!”

Nói xong, không đợi Suzuki Sonoko mở cờ trong bụng, Liêu Văn Kiệt trực tiếp nói sang chuyện khác: “Đúng rồi, nếu như tôi nhớ không nhầm, hôm qua là thứ bảy, hôm nay là chủ nhật, ngày mai hai cậu không cần đến trường sao?”

“Đúng là ngày nghỉ, nhưng mà bây giờ có kỳ nghỉ, cả tháng tám đều không cần đi học.” Suzuki Sonoko vỗ tay một cái, tỏ ý kỳ nghỉ muôn năm.

Liêu Văn Kiệt nghe vậy liền trầm mặc, ai ai cũng biết, bên cạnh Conan không bao giờ thiếu ngày nghỉ, lễ tình nhân càng nhiều, một năm có đến tám lần.

Về ngày nghỉ cụ thể hôm nay, hắn không hỏi nữa, dù sao thì việc hôm nay ngày mấy, ngày mai ngày mấy cũng không liên quan gì nhiều, hỏi cũng vô ích.

…

Chương 558: Biết nói chuyện thì nói nhiều một chút 2 Ban

đêm, suối nước nóng.

Sương mù lờ mờ, Conan trên đầu quấn khăn, nhàm chán ngâm mình trong nước thổi bong bóng.

Đúng lúc này, cách vách truyền đến tiếng hét của Mori Ran, cùng với tiếng cười bỉ ổi như ông chú của Suzuki Sonoko.

“Sonoko, cậu đang sờ chỗ nào đấy!!”

“Liên quan gì chứ, dù sao thì Shinichi không ở đây, rảnh rỗi chính là rảnh rỗi, chi bằng để Sonoko đến chăm sóc bọn nó.”

“Tránh ra, cậu đừng qua đây.”

“He he he…”

“…”

Tiếp theo đó là một loạt tiếng đạp nước phình phịch, không biết là Suzuki Sonoko đạt được như ý, hay là Mori Ran yếu đuối mong manh phản ngược lại, đè cô ta cọ xát dưới đáy ao.

Bên này, không biết Conan nghĩ linh tinh cái gì, sắc mặt đỏ bừng mắt trần có thể thấy, tại chỗ che mũi luống cuống.

“Không phải chứ, cho dù ý thức của cậu là học sinh cấp ba 17 tuổi, độ tuổi ưu thích ảo tưởng nhất, cũng chính là tiêu tốn nhiều khăn giấy nhất, nhưng thân thể của cậu mới có bảy tuổi, không có khả năng phạm tội, có gì đáng hưng phấn chứ?”

Hai tay Liêu Văn Kiệt tựa lên thành ao, im lặng nhìn quanh bốn phía, có thể là Conan đang tìm cái lỗ mà chui vào: “Còn có, nếu bị chảy máu mũi thì nhanh đi ra ngoài đi, nhỡ đâu mất máu nhiều quá mà chết, lại liên lụy đến tôi.”

“Bớt, bớt xem thường người khác đi, tôi sao có thể vì loại chuyện này mà chảy máu mũi chứ!”

Conan che mũi, cố chấp giải thích, đây mới chỉ là bắt đầu thôi, lần trước lúc cùng Mori Ran tắm chung, cậu nói cười vui vẻ, ứng phó tự nhiên, cả quá trình không vì sắc đẹp mà lay động.

“Ê a-----”

Phụt!

Máu mũi văng tung tóe, Conan hét lên một tiếng rồi gục xuống, ùng ục ùng ục trên mặt nước trôi nổi những mảng máu tươi.

“Thật mất hứng, đã bảo đừng làm bẩn nguồn nước rồi, nếu cậu còn như vậy, lần sau tôi sẽ sang cách vách ngâm mình.”

Liêu Văn Kiệt im lặng nhìn qua lượng máu lớn, nghi ngờ tối nay Conan sẽ khắc chết bản thân, đứng dậy tiến lên vài bước, vớt cậu từ trong nước lên.

Người phía sau không ngừng chảy máu, hệt như người bị thương nặng.

...

“Mới có bảy tuổi mà đã háo sắc như vậy, tương lai còn chịu nổi sao?”

Trong phòng, Liêu Văn Kiệt thay áo choàng, liếc nhìn bản đồ vùng lân cận, bút đỏ trên tay, thỉnh thoảng khoanh tròn hoặc gạch chéo, bên cạnh là Conan sắc mặt tái nhợt, trong mũi còn còn chọc hai cục giấy.

“Tôi không có…”

Conan nhỏ giọng phản bác, thế nhưng chứng cứ rành rành cậu là kẻ háo sắc, nói ra đến chính mình còn không tin.

“Đàn ông háo sắc không có gì là sai, ở đây chỉ có hai người chúng ta, thừa nhận đi, tôi sẽ giúp cậu giữ kín bí mật.” Liêu Văn

Kiệt vừa xem bản đồ vừa nói.

“Ngậm máu phun người, trước đó lúc Ran rủ tôi đi phòng tắm nữ, tôi liền từ chối rồi.”

“Đó là vì cậu sợ tôi nhìn lén, cho nên mới ở lại giám sát tôi.” Liêu Văn Kiệt không thèm ngẩng đầu, đâm trúng lòng tiểu nhân của Conan.

“Dừng!”

Conan khó chịu bĩu môi, liếc thấy Liêu Văn Kiệt cầm bản đồ vẽ vẽ xóa xóa, hai mắt lập tức sáng lên, khập khiễng chạy tới sau lưng hắn nhìn nhìn.

Trên bản đồ, vòng tròn màu đỏ hết cái này lại đến cái kia, Conan vốn cho rằng đây là tọa độ phòng tắm nữ ở suối nước nóng, nhìn kỹ mới phát hiện, địa điểm bị Liêu Văn Kiệt khoanh vòng đều là đền thờ.

Vấn đề đây rồi, một kẻ đồi bại không hứng thú gì với phòng tắm nữ bên cạnh, nhưng lại chuyên tâm để ý tới đền thờ vùng lân cận, đây là cái tật xấu gì vậy?

Đột nhiên, Conan nhớ tới Liêu Văn Kiệt không phải người Nghê Hồng, sau lưng hắn còn tồn tại tổ chức thần bí.

“Những đền thờ này là mục tiêu nhiệm vụ của anh, anh đang tìm cái gì?”

“Kẻ thù!”

“Kẻ thù?”

Đáp án ngoài dự liệu, Conan chớp chớp mắt, vô ý nói: “Tìm thấy kẻ thù rồi, anh định làm gì?”

“Lời này, tìm thấy kẻ thù thì có thể làm gì chứ.”

Liêu Văn Kiệt đặt bút đỏ xuống, nhét bản đồ vào trong ngực, trước mặt Conan lộ ra bộ dạng lạnh lùng khát máu, cười nói: “Có oán báo oán, có thù báo thù, với thủ đoạn của tôi, nhất định là có một kẻ thù liền tính sổ một kẻ, chó gà không tha, giết hết toàn bộ.”

“…”

Conan lùi về sau hai bước, dựa vào trực giác của thám tử lừng danh, Liêu Văn Kiệt đang lấy cậu ra làm trò đùa, nhưng ánh mắt quá khủng bố, thậm chí thông qua ánh mắt này cậu còn nhìn thấy khung cảnh núi thây biển máu.

Không phải chứ, chẳng lẽ tên này đã từng giết rất nhiều người sao?

Cốc cốc cốc!

Tiếng gõ cửa vang lên, Liêu Văn Kiệt đứng dậy mở cửa, ngoài phòng là người giúp việc nhà Suzuki, đưa cho hắn một bộ trang phục chuyên nghiệp.

Quần đen áo đen, giày đen mũ đen, áo sơ mi trắng và găng tay trắng, chỉ cần mặc lên, liền trở thành sát thủ máu lạnh sẵn sàng xuất phát.

“Anh, anh, anh…”

Thấy Liêu Văn Kiệt nghiêm túc thay quần áo, Conan cực lực nuốt ngụm nước bọt, biết rõ là vô dụng, nhưng vẫn đoạt lấy áo khoác đen ôm vào ngực.

“Đừng nghịch, buổi tối tôi còn có cuộc hẹn.”

Liêu Văn Kiệt vỗ Conan một phát, mặc áo khoác đen lên người, đợi hắn thay xong quần áo, lúc đội thêm mũ đen, thì Conan đã đứng ở cạnh cửa.

Quá giống!

Giống hệt hai tên đam mê tàu lượn siêu tốc, đêm đó cho cậu uống thuốc độc.

Chương 559: Không có khả năng thứ hai 1 “Yên tâm đi, chó gà không tha là đùa cậu thôi, tôi trước giờ chưa từng giết chóc, hành vi phạm tội duy nhất là ăn trộm.”

Liêu Văn Kiệt nhíu mày, sau đó đè lại vành mũ, nói ra thật xấu hổ, hắn dựa vào khuôn mặt dày … mặt trung hậu đàng hoàng này, hết lần này đến lần khác đánh cắp trái tim, đến nay vẫn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Dưới ánh nhìn soi mói của Conan, Liêu Văn Kiệt từ lầu hai ban công nhảy xuống, lúc cậu đuổi kịp đến bên cửa sổ, đã tìm không thấy bóng ảnh của đối phương rồi.

“Tên này, ngay trước mặt mình ra ngoài làm chuyện xấu.”

Sắc mặt Conan khó coi, có hai loại khả năng, một là Liêu văn Kiệt không có ý định làm chuyện xấu, chỉ đơn giản là trêu cậu, đem cậu làm trò đùa.

Khả năng thứ hai là, Liêu Văn Kiệt không ngại để cậu biết.

Nếu là khả năng thứ hai, đêm nay chẳng phải là hắn ta tiêu đời rồi sao!

Ba giờ sáng, một bóng đen bật người nhảy lên ban công tầng hai.

Lúc này, đèn trong phòng bật sáng, Conan nhìn thấy người mặc đồ đen bí ẩn, lập tức lấy đồng hồ gây mê.

“Ai đó?”

Người đàn ông / phụ nữ trước mặt có nét phi giới tính (không

rõ nam hay nữ), mái tóc đen dài, và trông giống hệt như Liêu Văn Kiệt lúc rời đi.

Conan có cảm giác bất an, một mặt là lo lắng Liêu Văn Kiệt bị giết, mặt khác lo lắng người bí ẩn đã điều tra trước rồi mới đến đây, có thể sẽ làm tổn hại tới Mori Ran ở kế bên.

Trước khi ngủ, Suzuki Sonoko và Mori Ran ghé qua, Conan nói rằng Liêu Văn Kiệt vẫn còn trong bồn tắm và từ chối đề nghị ngủ chung với Mori Ran.

Nghĩ lại cũng đau lòng và cảm thấy như mất đi hàng trăm triệu.

Bây giờ chỉ cần nhìn thấy người bí ẩn lộ diện thì mọi nuối tiếc đều tan thành mây khói, trong lòng có chút bất an, cũng may là cậu ta từ chối cái đẹp, nếu không đêm nay sẽ có thảm họa liên hoàn rồi.

Người bí ẩn liếc nhìn đồng hồ gây mê, nét mặt lộ ra nụ cười khinh bỉ rồi sải bước về phía Conan.

“Dừng lại, nếu không tôi sẽ bắn!”

“Mau dừng lại!”

Biu!

Hai lời cảnh cáo đều không có tác dụng, Conan dứt khoát bắn ra kim tiêm gây mê, ánh bạc lóe lên, phóng thẳng tới khuôn mặt thần bí kia.

Khi kim gây mê nhắm tới, đầu của người bí ẩn hơi ngửa ra sau, cơ thể lùi về phía sau một bước.

Ngay khi Conan thở phào nhẹ nhõm, người bí ẩn đột nhiên cúi đầu, mạnh mẽ xông lên phía trước, giơ tay ôm lấy cổ cậu ta, đè

vào tường.

Người bí ẩn nhổ kim gây mê trong miệng ra, đặt Conan đang sửng sốt xuống, sau đó cọc cằn xoa đầu: “Món đồ này không có nhằm nhò gì với cao thủ, đừng quá ỷ lại, nếu không tình huống xuất hiện trong tối nay, cô bạn xinh xắn của cậu cũng đi đời rồi.”

“Anh, anh là….. Liêu Văn Kiệt!?”

Mắt Conan giật giật, không thể kết nối hai người lại với nhau, nhưng bản năng của thám tử mách bảo cậu ta rằng người phi giới tính trước mặt chính là Liêu Văn Kiệt.

“Cậu nhóc, nói chuyện lễ phép chút, phải gọi là anh Văn Kiệt.” Liêu Văn Kiệt cởi mũ, bước vào nhà vệ sinh trong phòng, thuận tay đóng cửa lại.

“Anh cải trang sao?”

Conan đầy tò mò, cầm cây kim gây mê đi theo, muốn xem Liêu Văn Kiệt tẩy trang như thế nào.

Chưa từng nghĩ, chỉ mất ba giây ngắn ngủi, chờ hắn mở cửa đi ra, Liêu Văn Kiệt trước mắt đã tẩy trang xong, lộ ra bộ dạng ban đầu.

Thật vi diệu quá!

Conan đứng ở cửa ngơ ngác, dù cho Liêu Văn Kiệt nhanh tay có thể tẩy trang trong một giây, nhưng còn mặt nạ thì sao?

Còn có tóc giả, vậy đoạn tóc dài đó giấu ở đâu?

Liêu Văn Kiệt táp nước rửa mặt, bên cạnh là Conan đang lục tung các tủ, một lúc lâu sau cũng không thấy được gì, vẫn không từ bỏ mà sờ vào thắt lưng của Liêu Văn Kiệt.

Bang!

Hiệu quả ngay lập tức, cậu nhóc nghịch ngợm tức thì chỉnh đốn lại.

Liêu Văn Kiệt thu nắm đấm, thổi tới trước mặt: "Tiểu tử thối, đàn ông với đàn ông khác chứ, nếu muốn động tay động chân thì tìm bạn gái của cậu ở bên cạnh, cô ta sẽ không từ chối cậu đâu."

"Đau quá……"

Có lẽ là vì đã quen với nắm đấm thép của hai cha Mori, Conan nhanh chóng trở thành cậu nhóc nghịch ngợm, lòng đầy hiếu kỳ nói: "Thuật dịch dung (kỹ năng hóa trang) của anh thật đỉnh, anh làm như thế nào, nguyên lý là gì và bộ tóc giả giấu ở đâu?"

"Có thể cậu không tin, nhưng mẹ của cậu Kudo Fujiko đã dạy tôi thuật dịch dung."

Conan: (? _?)

"Yeah, tôi biết là cậu sẽ không tin."

"Tôi đương nhiên là không tin, bởi vì tên của mẹ tôi không phải là Kudo Fujiko……"

Conan thốt ra một tiếng, không thắc mắc vấn đề này quá nhiều, tiếp tục hỏi: "Có hạn chế nào đối với thuật dịch dung không, chẳng hạn như người mà anh vừa cải trang, có phải là một người thật không, hay chỉ là một khuôn mặt lựa chọn tùy ý?"

"Đều được."

Liêu Văn Kiệt nở một nụ cười tự mãn: "Giờ thì cậu biết rồi, tại sao trong vòng mười ngày, tôi lại dám cam đoan là có thể lừa được Ran lên giường chứ."

Khốn nạn!

Conan thầm chửi, biết rằng Liêu Văn Kiệt đang lấy cậu ta làm

trò đùa, nhưng không thể không tức giận.

Vẫn là câu nói đó, nếu như không phải đánh không lại, nhất định sẽ cho Liêu Văn Kiệt biết tay.

“Không phải đổi chủ đề, các anh học thuật dịch dung, có hạn chế gì không?”

“Có.”

Chương 560: Không có khả năng thứ hai 2 Liêu Văn Kiệt sắc mặt nghiêm nghị: “Hạn chế lớn nhất chính là tài năng, đây không phải việc chỉ cần chăm chỉ là có thể làm được.”

Nói xong, hắn bỏ lại Conan đang trừng mắt như cá đuối, trải nệm ở giữa phòng, phàn nàn phong cách Nhật Bản thật phiền phức, vẫn là thích phong cách phương Tây hơn.

Conan bụng đầy nghi vấn, biết Liêu Văn Kiệt sẽ không trả lời, vẫn là hỏi thêm: “Anh vừa đi ra ngoài, đã tìm được đồ muốn tìm chưa?”

“Vẫn chưa, tối mai lại phải đi một chuyến nữa.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, những ngôi đền gần đó chủ yếu là những điểm thu hút khách du lịch và những cửa hàng bán đồ lưu niệm. Cho dù thực sự có pháp sư, cũng chỉ ở cấp độ Obasan (chỉ những người phụ nữ trung niên từ 38 tuổi trở lên), hay gọi tắt là pháp sư già, không ai trong số họ có kỹ năng thực sự.

Tối mai lại đi một chuyến, nếu vẫn không có thu hoạch gì, hắn chỉ có thể lựa chọn từ bỏ.

Rốt cuộc Phi Ưng Jackie cũng là một tên trộm, tám trong mười câu cần phải xem xét kỹ lưỡng, hai câu còn lại chắc chắn là nói dối, quỷ mới biết tên này có che giấu nguồn gốc của yêu đao hay không.

“Này, tôi vẫn còn một câu hỏi?”

“Ừ, hỏi đi.”

Liêu Văn Kiệt nằm ở trên giường: “Hỏi xong rồi mau đi ngủ đi, sau này cậu còn không biết có thể lớn hơn nữa không, nếu không được thì thức khuya cũng không tốt, Mori chờ mười năm vô ích rồi.”

Lại nữa.

Conan nghiến răng một hồi mới nói: “Khuôn mặt hiện tại của anh thực sự là diện mạo ban đầu chứ? Nói cách khác, anh vẫn đang hóa trang, hoàn toàn không phải là bạn của anh Yuzou.”

“Hô ~~ hô ~~ hô~~~”

“Tên khốn chết tiệt!”

…….

Ngày hôm sau, Suzuki Sonoko vui vẻ làm hướng dẫn viên du lịch, muốn chỉ cho Liêu Văn Kiệt một chút phong tục địa phương, sau đó……

Không còn sau đó nữa.

Liêu Văn Kiệt chỉ vào tọa độ trên bản đồ rồi để Suzuki Sonoko dẫn đường, tối qua không có thời gian khám phá, hôm nay phải đi vòng quanh một vòng.

Khi trời gần đến chiều, Suzuki Sonoko mệt đến hộc máu, vừa đi chân vừa run, cảm thấy việc lẽo đẽo với một anh chàng đẹp trai quá khó.

Conan cũng đã thấm mệt, phải chống một thanh gỗ để đi tiếp, nhưng Liêu Văn Kiệt và Mori Ran không có phản ứng gì, đặc biệt là người đi sau, đã chụp được rất nhiều cảnh đẹp và vẫn muốn tiếp

tục đi.

“Sonoko, mặt trời sắp lặn xuống núi rồi, chúng ta mau đi tới ngọn núi tiếp theo, tớ muốn chụp một vài tấm hình nữa.”

“Hả, vậy cậu chỉ có thể chụp được thi hài của tớ tại đây thôi.”

Suzuki Sonoko không nhịn được nữa, chỉ vào tiệm mì bên cạnh, yếu ớt nói: “Nghỉ ngơi một chút đi, ăn no mới có sức đi tiếp.”

“Đồng ý.” Conan run rẩy giơ tay lên.

Nhìn ánh mắt trưng cầu ý kiến của Mori Ran, Liêu Văn Kiệt sao cũng được nhún vai, tất cả các ngôi đền đều bị xóa sổ, câu trả lời của Phi Ưng Jackie điều vô nghĩa, bây giờ đi đâu cũng được.

Đẩy cửa tiệm mì ra, bốn người bọn họ tìm một bàn, Liêu Văn Kiệt và Conan ngồi một hàng, đối diện Suzuki Sonoko và Mori Ran.

“Các vị muốn gọi gì ạ?”

Nhân viên ** bước tới hỏi, vóc dáng cường tráng, mặc một chiếc áo sơ mi trắng, hai cánh tay ngâm đen, chân lông mày có một chiếc băng dán.

“Bốn phần mỳ xào!”

Suzuki Sonoko bơ phờ đưa tay lên và nói thêm: “Phần của tôi cỡ lớn, nếu không được thì chia một nửa phần mỳ xào của tên nhóc này cho tôi.”

“Được, ba phần thường, một phần cỡ lớn, còn có yêu cầu gì nữa không?” Nhân viên phục vụ kiên nhẫn nhìn Suzuki Sonoko.

“Không có gì nữa.”

Suzuki Sonoko lắc đầu, cười như hoa nhìn Liêu Văn Kiệt: “Liêu

Văn Kiệt, anh thì sao, có muốn thêm chút đồ tráng miệng không?”

“Tôi không ăn đồ ngọt, cảm ơn.”

Liêu Văn Kiệt nhíu mày, không biết có phải là ảo giác không, hình như vừa rồi bị một sát khí khóa lại.

Vô duyên vô cớ, sát khí ở đâu?

Hay là hai ngày nay đi cùng Conan, lời nguyền chết chóc cuối cùng cũng sắp giáng xuống hắn?

Thật thú vị, hắn muốn thử, dưới thế giới quan của Conan, loại ‘tai nạn’ được sắp xếp cẩn thận nào sẽ xảy ra với hắn.

Động đất, sóng thần, núi lửa phun trào…….

Không thể là thiên thạch chứ?

Khi bốn người đợi món mì xào, Mori Ran ngượng ngùng cười: “Anh Văn Kiệt, khi anh ở trên bãi biển hai ngày trước, anh nói sẽ gọi cho Shinichi, bởi vì có một cuộc tấn công vào đêm hôm đó nên vẫn chưa có cơ hội, bây giờ có thể gọi một cuộc điện thoại được không ạ?”

Nói xong, cô ta chắp hai tay lại, cung kính khẩn cầu.

Không có áo tắm, đánh giá thấp!

Ở bên cạnh, Conan đột nhiên tỉnh táo lại, muốn xem Liêu Văn Kiệt biện minh như thế nào.

“E rằng không được, tối qua tôi đã liên lạc với Shinichi, và đề cập đến cô, kết quả cậu ta nói rằng bạn gái quá phiền phức rồi, không thú vị bằng mấy vụ án.”

Liếc nhìn Conan đang sững sờ, Liêu Văn Kiệt nói tiếp: “Cậu ta không muốn nói chuyện điện thoại với cô, hơn nữa còn dặn dò kỹ

lưỡng tôi không cho cô số điện thoại.”

“Bạn, bạn gái!?”

Mori Ran chỉ nghe thấy ba từ ‘bạn gái’, còn lại chỉ như gió thoảng qua tai, đỏ mặt ngồi trên ghế, sau đó không có động tĩnh gì nữa.

Liêu Văn Kiệt: (???)

Có một nói một, cô gái này thật bỏ đi rồi, đề nghị xóa số đào tạo lại.

Chương 561: Karate đoạn thủy lưu* 1 Đối diện với Mori Ran, Conan cúi đầu cười ngây ngô, sau đó bị một cú đấm vào trán và nằm xuống bàn và không cử động.

“Quý khách, đây là mỳ xào mà các bạn đã gọi.”

Nhân viên phục vụ bưng khay và bày lần lượt bốn món mỳ xào ra, phần cỡ lớn xếp trước mặt Suzuki Sonoko như núi, khiến Liêu Văn Kiệt trông có vẻ ngượng ngùng.

Chuyện gì vậy, đây cũng quá thực dụng rồi, người Nhật đúng là không làm người ta thất vọng?

“Thưa ngài, đây là quà tặng từ cửa hàng, chúc anh dùng bữa vui vẻ.”

Nhân viên phục vụ lấy một chai rượu trong khay, đặt trước mặt Liêu Văn Kiệt với một chiếc ly.

“???”

Liêu Văn Kiệt cầm rượu lên và thấy dòng chữ ‘Shirabo-ji’, nồng độ cồn 75%.

Rượu thần kỳ đặc dụng của Conan, sau khi uống có thể thay

đổi kích thước bất kỳ!

Người bình thường ai có thể uống loại rượu trắng với nồng độ cồn này?

Liêu Văn Kiệt nhìn nhân viên phục vụ không nói nên lời, có lý do để nghi ngờ đây là một quán trọ hắc điếm, nếu đánh gục người đàn ông duy nhất này thì có thể sẽ có hơn chục người đàn ông lớn sẽ lao ra làm bất cứ điều gì với Mori Ran và Suzuki Sonoko.

Bởi vì đó là người Nhật, Liêu Văn Kiệt hiện lên trong đầu ngay lập tức hình ảnh thay thế cho một bộ phim khoa học và giáo dục về một chiếc xe điện, người đẹp ở nơi làm việc thành thị bước lên xe điện, một tá người đeo bịt mặt lao tới và phía sau là sự chết chóc.

Không chắc chắn, Liêu Văn Kiệt phát hiện nhân viên phục vụ hướng tầm nhìn về phía bàn của bọn họ và chính xác là lên người Suzuki Sonoko.

Không, không, không thể, làm sao có chuyện như vậy!

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, Suzuki Sonoko ở phía trước mặt đã ăn no nê, nĩa cuộn tròn một viên mì xào rồi nhét vào miệng, sau đó trực tiếp nuốt vào bụng.

Lại nhìn nhân viên phục vụ, xác nhận bên kia thật sự nhìn chằm chằm Suzuki Sonoko không chớp mắt, Liêu Văn Kiệt hít một hơi, ghé vào tai Conan nói nhỏ: “Không đúng lắm, nhân viên phục vụ kia đang quan sát Sonoko.”

“!”

Sắc mặt Conan thay đổi, vô duyên vô cớ, không có ai chú ý đến Suzuki Sonoko, hoặc vì thân phận thiên kim đại tiểu thư của cô ta và chuẩn bị bắt cóc tống tiền, hoặc vì……

“Nếu tôi nhớ không lầm thì gần đây có một vụ án mạng, nạn nhân có mái tóc màu trà, đặc điểm rất giống với Sonoko.”

Conan nhỏ giọng đáp lại, đẩy cặp kính đầy ánh sáng trí tuệ lên nói: “Sonoko đang gặp nguy hiểm, cô ta đang bị tên sát nhân theo dõi.”

“Uh, cậu hiểu lầm rồi, ý của tôi là có người nhất kiến chung tình (yêu từ cái nhìn đầu tiên) với Sonoko.”

“Thật nực cười, không thể có người như vậy được, cũng gần như sát nhân vậy!” Conan chế nhạo, cậu ta rất tự tin đối với Suzuki Sonoko, chính là sát nhân, không có khả năng thứ hai.

Conan biết rõ sức cuốn hút của Suzuki Sonoko và tin chắc rằng không ai sẽ cảm nắng Sonoko, nếu có thì cũng là những âm mưu đồi bại, như là giết người, bắt cóc,… chẳng hạn.

Điều này khiến cho Liêu Văn Kiệt không nói nên lời, theo quan điểm của hắn, điều kiện của Suzuki Sonoko không tệ, nếu nói khuyết điểm lớn nhất là cái miệng quá dài.

Về khoản mê gái……

Hehe, ai cũng là một nhà phê bình làm màu!

Đừng nói đâu xa, lấy ngay bàn của họ làm ví dụ, ngoài Mori Ran cần phải ứng phó thì những người còn lại đều không thể chạy thoát được.

“Sonoko, nói cho cô một chuyện này.”

Liêu Văn Kiệt một tay giữ bàn ăn, tay kia nắm lấy cổ áo Conan, thì thào: “Nhân viên quầy đã nhìn trộm bàn của chúng ta và chú ý đến cô suốt, tôi nghi ngờ anh ta có thể cảm nắng cô.”

Phun ----

Sonoko nghe vậy phun hết mỳ ra, trực tiếp làm Conan bối rối.

Conan: "……"

Tôi là ai, tôi đang ở đâu, vì sao tôi lại xuất hiện ở nơi này?

Liêu Văn Kiệt đặt Conan xuống, cảm thấy đầu to thật hữu dụng, cầm khăn lau ướt trên bàn vỗ nhẹ lên trán cậu ta, khiển trách: "Đã nói bao nhiêu lần rồi, lúc ăn cơm đừng chạy lung tung, may là Sonoko đang ăn mỳ, nếu ăn tương ớt chắc cậu thảm rồi."

Conan: "……."

"Nào, lau mặt sạch sẽ trước, sau đó uống một cốc nước cho đỡ sốc." Liêu Văn Kiệt đẩy ly rượu trắng tới trước mặt Conan.

Conan: "……"

Có thể uống, cậu ta có thể thấy rất rõ ràng nồng độ rượu là 75% và biết rõ những trải nghiệm tồi tệ của thứ này, người bình thường đa số đều không có phúc khí trải nghiệm.

Đừng hỏi tại sao Conan biết rằng lần này không liên quan gì đến Hawaii, bởi vì cậu ta đã từng uống một thời gian trước.

Lần đầu tiên là một tai nạn, hôm đó đúng lúc cậu ta bị cảm, lại tình cờ gặp Hattori Heiji của Osaka…….tên gà đen, uống xong rượu trắng, cơ thể quay trở lại thành học sinh trung học 17 tuổi.

Sau khi uống có thể phát triển lớn hơn!

Bởi vì phát hiện lần này, Conan đã thử nhiều lần sau đó và hiệu quả không như mong muốn.

Biến lớn chỉ là biến lớn thôi, nhưng không phải là cơ thể biến lớn lại mà là đầu to hơn, ba ngày liền say rượu, chân đi như không chạm đất, nhìn mọi thứ trông như gấp đôi lên.

“Anh Văn Kiệt, anh không đùa chứ?”

Suzuki Sonoko cầm lấy khăn ướt lau miệng, cẩn thận nhìn nhân viên phục vụ, đập vào mắt lại là một bóng lưng đang bận rộn, không có một chút sự quan sát chăm chú nào như Liêu Văn Kiệt nói.

Cô ta bĩu môi, cho rằng Liêu Văn Kiệt đang lấy mình làm trò đùa, chỉ cúi đầu lo ăn mỳ, không hề để ý đến tình hình của nhân viên phục vụ nữa.

Bốn người ăn no nê rời khỏi quán mỳ một lúc, nhân viên phục vụ nhìn bóng lưng bốn người rời đi trong ánh hoàng hôn, sau đó đẩy kính lên.

Nêu không nhìn nhầm, hướng của bốn người bọn họ là đỉnh núi, anh ta cũng nghe rõ Mori Ran muốn chụp vài tấm ảnh phong cảnh lúc hoàng hôn.

Nghĩ đến đây, nhân viên phục vụ im lặng cởi tạp dề và giữ một khoảng cách theo sau.

Chương 562: Karate đoạn thủy lưu* 2 Không có ý gì khác, nghe nói gần đây có những kẻ giết người biến thái đang hoạt động và đặc điểm của nạn nhân đều là tóc màu nâu trà.

Trong bốn người, Suzuki Sonoko có chính xác màu tóc này và rất có thể bị tấn công.

Ngoài ra, thứ lỗi anh ta nói thẳng, Liêu Văn Kiệt lòe loẹt, thoạt nhìn không phải là người tốt, hai cô gái có khả năng bị Liêu Văn Kiệt tấn công trên đỉnh núi cao hơn.

Nếu anh ta không đi theo, liệu rằng có thể trông chờ cậu nhóc bên cạnh ra tay trượng nghĩa không?

Thôi đi, cậu nhóc đó trông thật ngốc nghếch.

…….

Khi hoàng hôn buông xuống, những con đường mòn trong rừng núi lập tức tối sầm lại, Conan cầm đèn pin dẫn đường, ở giữa là Suzuki Sonoko và Mori Ran đang đi thành một nhóm, Liêu Văn Kiệt là người đi sau cùng.

Lý do duy trì đội hình này là vì khi mặt trời lặn, Liêu Văn Kiệt đã kể một câu chuyện nhỏ về nhà vệ sinh nữ vào ban đêm, nâng cao tinh thần và sự tỉnh táo não bộ, một loại cảm giác khiến khó ngủ.

Tóm lại, sau khi nghe xong truyện ngắn này, hai cô gái cảm thấy trên núi đâu đâu cũng như có người.

Conan không quan tâm, một người kiên định theo chủ nghĩa duy vật, không tin trên đời có ma, mọi thứ đều có thể giải thích bằng khoa học.

“Vừa mới kể xong truyện ngắn về nhà vệ sinh nữ, tôi đột nhiên nghĩ ra câu chuyện trong thang máy mà tôi đã đích thân trải nghiệm qua……”

Nhìn thấy Suzuki Sonoko và Mori Ran run rẩy bước đi, Liêu Văn Kiệt mỉm cười: “Đó là một đêm oi bức, bạn của tôi giúp tôi chuyển đến nhà mới, hai người chúng tôi đi chung thang máy, vì thông gió của thang máy bị hỏng nên anh ta nóng toát mồ hôi, tôi lại không có một chút cảm giác nóng nực nào, mà sau gáy ớn lạnh, thậm chí còn hắt hơi, các bạn biết vì sao không?”

“Không, không biết.”

Mori Ran run rẩy nói, Suzuki Sonoko cũng theo đó nói thêm: “Có thể, chúng tôi không biết và cũng không muốn biết.”

Đây là loại truyện kinh dị, trong lòng sợ muốn chết đi được, nhưng vẫn muốn nghe chuyện gì xảy ra tiếp theo.

“Hehehe, lúc đó tôi cũng cảm thấy kỳ quái, cho đến khi nhìn hình ảnh phản chiếu trên tường trong thang máy mới nhận ra đó là do một ma nữ đứng sau lưng tôi và đặt tay lên vai tôi……..”

Liêu Văn Kiệt tiến lên hai bước, đặt tay lên vai Suzuki Sonoko và Mori Ran, trầm giọng nói: “Là như thế này.”

“A a a------” x2

Tiếng hét xé toạc bầu trời, Conan lấy tay bịt chặt lỗ tai, mặt không chút biểu cảm, còn mắt như cá đuối.

Được lắm, chỉ cần Liêu Văn Kiệt không gây rối cậu ta thì hắn thích làm gì thì làm.

Vi vu!

Trong rừng cây có động tĩnh bất thường, một bóng người cường tráng giẫm lên cành cây, nhanh chóng lao tới phía trước đường núi.

Đó là nhân viên tiệm mỳ, bàn tay to lớn của anh ta vung lên, chỉ vào Liêu Văn Kiệt và nói: “Súc sinh, buông hai cô gái đó ra.”

“Không, dù nhìn như thế nào thì người nên buông tay là tôi mới đúng.”

Liêu Văn Kiệt không nói nên lời, câu chuyện kinh dị của hắn đã dọa Mori Ran và Suzuki Sonoko, nhưng vì nhân viên phục vụ mặc đồ trắng và đang đi trong bóng tối nên hai cô gái sợ hãi trốn sau lưng hắn, mỗi người một bên, nắm chặt lấy tay của hắn.

“…….”

Nhân viên phục vụ nhất thời nghẹn lời, xem ra thật sự là như vậy.

“Anh là người ở tiệm mỳ lúc nãy, tại sao lại đi theo chúng

tôi?”

Conan đưa tay với đèn pin và nhíu mày nói: “Vụ tấn công phụ nữ có mái tóc màu trà gần đây có liên quan đến anh không?”

“Không, tôi chỉ đi ngang qua thì nghe thấy tiếng la hét.” Nhân viên phục vụ vội vàng xua tay, nhấn mạnh chỉ là người qua đường.

“Conan, đừng nói nhảm, anh ta chỉ là cảm nắng vẻ đẹp của Sonoko nên mới đi theo, là một cái đuôi ngốc nghếch bình thường mà thôi, nói kẻ sát nhân cũng quá cường điệu rồi.” Liêu Văn Kiệt tốt bụng giúp đỡ giải thích.

“A, tôi không phải, tôi không có, tôi không phải là biến thái!” Nhân viên phục vụ vội vàng giải thích, thực sự làm điệu bộ ngốc nghếch.

“Không thể nào!”

Conan lắc đầu, khẳng định nói: “Anh Văn Kiệt, anh quá ngây thơ rồi, chị Sonoko đâu có nhan sắc, tôi thấy anh ta rõ ràng là……”

Bang! ! !

Suzuki Sonoko giơ nắm đấm lên, vẻ mặt giận dữ: “Nhóc thối, sao lại nói ‘chị Sonoko đâu có nhan sắc’, hôm nay không nói rõ ràng, chị sẽ giết em.”

Khi giọng nói của Suzuki Sonoko cất lên, Liêu Văn Kiệt chau mày, mũi hơi run lên, lao thẳng về phía khu rừng ven đường.

“Tên ngốc kia, chăm sóc ba người họ…..”

“Cái gì!?”

Nhân viên phục vụ thực sự khó hiểu, đột nhiên cơ thể run lên, sải bước đi về phía Liêu Văn Kiệt.

“Có chuyện gì sao, một hai, đang nghĩ cái gì vậy?”

Conan phàn nàn và chợt nhớ ra điều gì đó, lần trước nhìn thấy Liêu Văn Kiệt chạy nhanh hơn cả quán quân đoạt huy chương vàng Olympic, là khi Tomizawa Tetsuharu bị tấn công.

Cậu ta không nghĩ nhiều, đưa đèn pin cho Mori Ran, bật đèn pin đồng hồ rồi chạy về hướng Liêu Văn Kiệt vừa biến mất.

“Co, Conan.”

Một bên là những người bạn đồng hành đường dài, một bên là núi rừng u ám, thỉnh thoảng có tiếng quạ kêu hay cú vọ, Mori Ran dứt kéo Suzuki Sonoko đuổi theo.

Thật khó để mở lời, mặc dù cô ta có thể đánh gục Kudo Shinichi chỉ bằng một cú đấm, nhưng lá gan của cô ta rất nhỏ và sợ nhất là ma.

…….

Chương 563: Nhất định là như vậy, nếu không thì không còn cách giải thích nào khác 1 Bãi đất trống sâu trong khu rừng rậm, một địa điểm hoàn hảo để hẹn hò cho các cặp đôi, Liêu Văn Kiệt phát hiện một người phụ nữ quần áo tả tơi dưới gốc cây.

Vùng bụng bị vật nhọn đâm thủng, máu không ngừng chảy.

Hắn bước nhanh về phía trước, lấy ngón tay sờ vào cổ cô gái, mạch vẫn còn đập, có thể cứu được.

Liêu Văn Kiệt vén áo khoác của người phụ nữ lên, ấn vào lòng bàn tay một luồng hơi nước, dùng đạo thuật Xuân phong hóa vũ để chữa vết thương.

Trên cây, một bóng đen lẩn khuất, với đôi mắt hung dữ lộ ra, tìm cơ hội nhảy xuống, hai tay cầm con dao găm đâm vào lưng

Liêu Văn Kiệt.

“Cẩn thận trên đầu!”

Nhân viên phục vụ hét lớn, nhanh chóng lao ra từ phía khu rừng rậm, tung một cú đá bay trên không, một giây trước khi bóng đen định đâm Liêu Văn Kiệt, hung hăng đá vào vai bóng đen đang cầm dao.

Bóng đen lăn xuống đất, cánh tay run rẩy không nâng lên được, đổi tay cầm dao, đối mặt với nhân viên phục vụ.

“Không tệ, cơ thể rất rắn chắc, nếu như vậy, ta không sợ dùng quá sức mà đánh chết ngươi.” Nhân viên phục vụ cười nhạt, nắm chặt tay bước lên.

Sau đó……

Nói thế nào nhỉ, cảnh một sớm một chiều chẳng khác gì kê ghế mặt trước Thành Long.

Muốn như thế nào thì như thế đó, không ngại tung quyền, thậm chí tăng thêm sức lực.

Mười giây sau, bóng đen ngất đi vì sung sướng, may mà cuối cùng đối thủ cũng lĩnh đủ liều, phía Liêu Văn Kiệt cũng dừng việc điều trị và nhân tiện kéo áo khoác của người phụ nữ về vị trí ban đầu.

“Cô ấy có sao không?”

“Cũng còn may mắn, tính mạng đã qua khỏi cơn nguy hiểm.” Liêu Văn Kiệt lấy khăn tay từ trong túi ra lau vết bẩn trên tay.

“Từ xa như vậy anh cũng ngửi được mùi máu, anh không phải người bình thường, đúng không?”

Nhân viên phục vụ liếm môi, phấn khích không ngớt: “Có thể

cảm nhận trước tôi một bước, mà tốc độ nhanh như một cơn gió, dù cảm giác hay thân pháp, anh đều vượt qua giới hạn của người bình thường, nếu tôi đoán đúng, anh không phải là người Nhật Bản bản địa."

Ngụ ý là những gì người Nhật Bản có thể làm được, hắn đều đã làm được.

"Đúng vậy, tôi đến từ đảo Hồng Kông."

"Hóa ra là như vậy, thật trùng hợp khi đại sư huynh của tôi cũng là người Hồng Kông."

Nhân viên phục vụ tháo chiếc kính gọng đen xuống, đôi mắt như ánh lên tinh thần chiến đấu rực lửa dưới ánh trăng lạnh lẽo.

"Đại sư huynh……."

Liêu Văn Kiệt nhướng mày, nhét khăn tay vào trong túi, sau đó cởi áo sơ mi ném sang một bên: "Tôi là Liêu Văn Kiệt, vẫn chưa thỉnh giáo danh tính của các hạ."

"Thất lễ rồi!"

Nhân viên phục vụ cúi người, một lần nữa triển khai tư thế chiến đấu, dùng năm ngón tay nắm chặt lại, hét vang: "Karate? Đoạn thủy lưu (*chỉ cao thủ dùng kiếm) --- Kyogoku!"

Bãi đất trống trong rừng, Liêu Văn Kiệt và Kyogoku im lặng nhìn nhau, địch bất động ta cũng bất động, đều đang tính toán kế sách, trước tiên phải làm quen với bộ sách võ thuật của đối thủ, rồi chờ thời cơ tung đòn chí mạng.

Tất nhiên, trận chiến này hoàn toàn là một cuộc bàn luận, cả hai đều không có ý định chiến đấu tới chết.

Dù không có thỏa thuận bằng lời nói nhưng tất cả dự định sẽ

dừng lại một giây trước khi phân thắng bại để cứu đối thủ phần nào thể diện.

Kyogoku thực sự là một tên ngốc giỏi võ, đam mê võ thuật, sở thích lớn nhất là thách đấu với kẻ mạnh, sau khi đứng như vậy được mười lăm giây, khí thế của cậu ta lên đến đỉnh điểm, không thể kiềm chế ham muốn chiến đấu rồi mũi chân đạp mạnh lao về phía trước.

Khoảng cách năm mét thoáng qua chốc lát, nắm đấm lao tới giống như đạn pháo, trực tiếp đánh vào mặt của Liêu Văn Kiệt.

Nắm đấm lao tới, Liêu Văn Kiệt khẽ nheo mắt lại, trong tiếng xé không gian dữ dội, chân phải xé không khí nhanh như chớp, phóng về phía trước ngực của Kyogoku.

Tay như hai tấm lá chắn, toàn bộ dùng chân để đánh lại.

Câu nói này tức là, nửa vế trước là để cảnh báo các võ sĩ không được ra cú đấm dễ dàng, để tránh để lộ sơ hở; nửa vế sau là hạ chiêu thức phải vững chắc, động tác chân phải nhanh nhẹn hơn.

Liêu Văn Kiệt không quan tâm, chỉ nhìn nghĩa đen, chân dài hơn tay, xuất cước tới đối phương luôn ra trước xuất quyền.

Chân roi xẹt qua, Kyogoku như sớm đã có phòng bị, một cánh tay dựng lên đón đỡ, đồng thời một cánh tay thu lại nắm đấm, quyền cước năm ngón tay hóa thành đao, cắt đến vị trí của đùi của Liêu Văn Kiệt.

Liêu Văn Kiệt hai mắt lóe sáng, mặc kệ thủ đao vung xuống, với lực từ thắt lưng, chân roi mạnh mẽ nhấn nhanh hơn vào ba phần.

Trong chớp mắt, lượng lớn khí lưu dồn nén tán loạn, chân roi cuốn theo cuồng phong rít gào, vững vàng đánh vào cánh tay của

Kyogoku đang đón đỡ.

Cùng lúc đó, Kyogoku vung thủ đao xuống và chém vào đùi Liêu Văn Kiệt, rõ ràng là va chạm bằng xương bằng thịt, nhưng lại phát ra âm thanh giòn giã của kim thiết.

Kyogoku đôi mắt co đột ngột, một giây tiếp theo, một làn sóng khí tức đáng sợ tràn ngập toàn cơ thể, một tiếng nổ lớn vang lên bên tai.

Chương 564: Nhất định là như vậy, nếu không thì không còn cách giải thích nào khác 2 Cánh tay đón đỡ còn chưa tới chân roi nặng nề, cậu ta vội vàng rút chân lui về phía sau, thân thể theo lực nổ nhảy về phía sau liên tiếp ba cái, phanh lại dưới gốc cây.

Thân cây khẽ run rẩy, cành lá xào xạc.

Kyogoku thật sự thở ra một hơi, nhìn ánh mắt của Liêu Văn Kiệt càng thêm điên cuồng: “Chẳng trách vừa rồi anh không né, hóa ra đã luyện được thần công kim cang bất bại!”

“Đúng vậy, nhắc nhở cậu, điểm yếu của tôi ở sau lưng, nếu có cách luồn qua đó được thì cậu sẽ thắng.” Liêu Văn Kiệt giơ ngón tay cái lên và chỉ về phía sau mình một chút.

“Đừng đùa, làm gì có ai tiết lộ điểm yếu của mình trong chiến đấu chứ, tôi không tin!”

Kyogoku liếm môi, hào hứng nói: “Trên đời có rất nhiều môn võ lớn nhỏ, các trường phái đều có võ học phải khổ luyện, những người có thể luyện cơ thể tới kim cang bất bại, sức mạnh trở nguyên trạng thực sự rất ít, tôi không nhìn nhầm, anh quả thực rất lợi hại.”

“Cũng vậy thôi, ánh mắt của cậu cũng không phải bình thường.”

“Nếu đã như vậy, không cần phải thử nữa, đối phó với một cao thủ như anh, nếu không dốc hết sức lực, cũng đồng nghĩa với tự sỉ nhục chính mình rồi.”

Nói đến đây, Kyogoku nhắm mắt lại và hít một hơi thật sâu, khi mở ra lần nữa, toàn bộ thế giới đã khác trước rất nhiều.

Hơi thở chuyển động, những chiếc lá từ từ rơi xuống, tiếng kêu của những con chim lạ trong khu rừng xa xôi, bao gồm cả Liêu Văn Kiệt trong đó và tất cả đều trở nên rõ ràng và chậm rãi.

Và cơ thể cậu ta trở nên nhẹ nhàng và nhanh nhẹn hơn trước, hai tay đưa ra trước mặt, những lớp khí rung động từng đợt rõ ràng.

Bàn tay thả lỏng, duỗi ra trong không khí, các chi tiết tinh tế xuất hiện trong nhận thức của toàn bộ cơ thể cậu ta.

Có thể, thắng chắc rồi!

Sức mạnh bùng nổ của Kyogoku thật đáng kinh ngạc, cú đá liên hoàn, như mũi tên rời khỏi dây cung lao thẳng tới Liêu Văn Kiệt, một nắm đấm xẹt qua, cơ thể chợt dừng lại, chân roi cũng theo đó mà bay ra.

Một lượng lớn khí lưu lập tức bùng nổ, khí tức màu trắng khủng khiếp không ngừng đè nén, giống như một cái rìu khổng lồ phát ra tiếng rít, quét về phía cổ của Liêu Văn Kiệt.

Liêu Văn Kiệt thậm chí còn không kịp nhìn, vì Kyogoku quá nhanh, mắt thường không thể nắm bắt được, hắn có pháp lực thần công hộ thể mình đồng da sắt, chọn sử dụng điểm mạnh và tránh điểm yếu, lấy cứng chọi cứng, cung bước đạp quyền, nắm đấm trực tiếp đánh vào ngực đối thủ.

Bang! Bang! Bang!

Ba tiếng trầm đục đồng thời vang lên, Liêu Văn Kiệt nghiêng đầu lảo đảo hai bước, Kyogoku vẻ mặt khó coi, lùi lại ôm lấy ngực.

Về tốc độ, Kyogoku thực sự ổn định vượt trội, nhưng cậu ta đánh giá thấp độ dày như mai rùa của Liêu Văn Kiệt, cú đá toàn lực chỉ khiến đối thủ lảo đảo một chút.

“Không tồi, tăng thêm sức lực, cậu sẽ có thể phá vỡ được.”

Liêu Văn Kiệt đưa tay lên xoa xoa cổ, không nói dối, còn kém một chút.

“Đáng ghét đừng vui mừng quá sớm!”

Sau một hồi kinh ngạc, Kyogoku một lần nữa bước vào trạng thái xuất thần, nhịp tim đang đập ổn định từ từ tăng tốc, bước chân trên mặt đất trũng sâu, vung nắm đấm và chân lên, giáng một cú thịnh nộ vô song.

Hình bóng quyền cước mù mịt, áp lực nặng nề giống như một bức tường vững chắc, nghiền nát Liêu Văn không ngừng lui về.

Mỗi bước tiến về phía trước, Kyogoku đều để lại dấu chân trũng sâu phía sau, luồng khí xoáy quét qua, không khí ngưng đọng đặc sệt không khỏi run rẩy, khi Liêu Văn Kiệt lùi lại một bước lại càng run rẩy dữ dội hơn.

Trận chiến trở nên ác liệt, hai người trong lúc tập trung cao độ, cũng không quên người phụ nữ bị thương và bất tỉnh tại chỗ và chiếc ghế mà Thành Long đập tan, càng lúc càng xa, rồi lui dần vào rừng rậm.

Khí trời gầm thét, thủ đao như vũ khí thần thông để cắt vàng ngọc, nhanh như chớp xé rách tiếng gió.

Rừng cây gào thét, run rẩy dưới tàn ảnh quyền cước dày đặc,

chỉ nhìn thấy một bóng đen lóe lên, bị luồng khí nhấn chìm, còn có một thân cây bị cắt xẻo, như thể bị dã thú cắn.

…….

Ở bên kia, Conan thở hổn hển chạy tới bãi đất trống, nhìn hai người đánh nhau thì giương mắt đờ đẫn ngã ngửa.

“Ơ kìa!”x2

Suzuki Sonoko cũng ngã ngửa, với Conan mỗi người nằm úp một bên, thấy trận chiến phía trước vượt qua tầm hiểu biết, đều quên đứng dậy để xem một cách tốt hơn.

Mori Ran đến rất nhanh, mặc dù trên vai đang cõng một người, tốc độ cũng không chậm hơn Conan. Nhìn thấy hai người đang giao chiến, vì quá kinh ngạc nên tuột tay làm Suzuki Sonoko ngã xuống đất.

“Quái vật……..”

Conan nuốt nước bọt, trong lòng nghĩ không thể nào, nhất định là lúc sáng ngửi thấy mùi của rượu trắng nên uống say vẫn chưa tỉnh.

Nhất định là như vậy, nếu không thì không còn cách giải thích nào khác.

Khi mọi người đi bằng hai chân thì có một con quái vật tung cú đấm vào không khí, điều đáng kinh ngạc hơn là có hai con quái vật như vậy, chúng đang đánh nhau.

Không nói Liêu Văn Kiệt, Conan biết hắn không phải người thường, xuất thân bí ẩn, nhưng nhân viên phục vụ có màu da giống tên gà đen Osaka là cái quái gì vậy?

Tại sao một người đàn ông đeo kính làm thêm trong tiệm mỳ

chỉ qua đường lại có sức chiến đấu phi thường như vậy?

Chương 565: Nhất định là như vậy, nếu không thì không còn cách giải thích nào khác 3 Không thể nào, chẳng lẽ Ran không phải là giới hạn của loài người sao?

Conan không chấp nhận là có khả năng này, trong lòng điên cuồng phản khoa học, hai người phía trước, bất cứ người nào dấn thân vào con đường tội ác, đều là một tin khủng khiếp đối với những người bình thường.

“Chính xác!”

Conan bật dậy ngay tại chỗ, cảnh sát có súng trong tay, quân đội có máy bay đại bác trong tay, nếu chiến đấu, không phải sẽ tiêu diệt người một sao.

Mặc dù nói như vậy, cậu ta đã quyết định, vào cuối kỳ nghỉ này, sẽ nhờ tiến sĩ Agasa nâng cấp trang bị, tốt nhất là từ 1.0 lên 100.0.

Nóc nhà của loài người không phải là Mori Ran nữa, vì tính mạng của mình, Conan quyết định củng cố một chút, nếu thực sự một ngày đen đủi nào đó gặp phải, cậu ta sẽ cho tất cả một trái bóng (trái bóng trong dây thắt lưng của Conan dùng để phòng thân).

“A, người đó, khuôn mặt đó…… Chị nhận ra cậu ta!” Mori Ran lấy lại tinh thần vui mừng nói, giống như một fan nữ được gặp thần tượng vậy.

“Ai ta, người bán mỳ xào?”

Conan bĩu môi, không thích giọng điệu sùng bái của Mori Ran.

“Conan, cậu ta không phải người bán mỳ xào sao, cho dù vậy, cũng không phải người bán mỳ xào bình thường.”

Mori Ran hào hứng nói: “Chị đã nhìn thấy cậu ta tại cuộc thi toàn quốc, cậu ta tên là Kyogoku, là trưởng câu lạc bộ karate ở trường trung học Haido, có biệt danh là ‘Ông hoàng xúc kích’, người đã từng giao đấu với cậu ta đều thừa nhận rằng cậu ta là học sinh trung học mạnh nhất ở Nhật Bản.”

Lúc ở tiệm mỳ, cô ta vì hai chữ ‘bạn gái’ mà toàn bộ hành trình mặt đỏ thẹn thùng, trên người tỏa ra toàn hương vị của tình yêu, nên không chú ý tới người qua đường đã phục vụ mình là Kyogoku.

Giờ nhìn thấy thần tượng mà mình tôn thờ đang cận kề trước mắt, chợt vui sướng nhảy dựng lên.

Nói trắng ra thì không phải là học sinh cấp ba, mà tên cảm nắng Sonoko này chắc chắn có vấn đề.

Ví dụ như bộ não!

Cơn ghen dâng lên, Conan càng không thoải mái, giơ hai tay hét lên: “Anh Văn Kiệt, dùng sức một chút, đánh chết tên ngốc đó đi!”

Bang! x2

Hai nắm đấm giáng xuống, Conan gớt nước mắt, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Mori Ran thì không nói làm gì, Kyogoku là thần tượng karate của cô ta, vì sao Suzuki Sonoko lại muốn đánh cậu ta, không phải cậu ta thề phải bắt kịp Liêu Văn Kiệt sao?

“Cố lên! Mọi người cùng cố lên!”

Suzuki Sonoko reo hò vẫy tay, nhìn thấy hai anh chàng trai đẹp đang đánh nhau, có 1.000% khả năng đó là vì cô ta nên so với Mori Ran thì cô ta phấn chấn và happy hơn.

Conan: “…….”

Xí, tra nữ (bad girl), nguyền rủa cô ta cả đời không tìm được bạn trai, có thì cũng là tra nam (bad boy)!

…….

Bang! Bang! Bang ————

Trên sân, Liêu Văn Kiệt lui từng bước, tấn công ít hơn và phòng thủ nhiều hơn, Kyogoku thực sự là thiên tài, mười tám tuổi đã luyện tốc độ tay đơn độc năm mươi năm.

Dư ảnh này, tần suất này, tài năng lẻ này, thực sự là kinh khủng.

Sonoko thì sao, Sonoko ở đâu, mau tới để Kyogoku mê đắm sắc đẹp, sau này mỗi ngày đều có bờ vai vững chắc để tựa vào.

“Quát!!”

Kyogoku quát lớn một tiếng, khí lưu của quyền cước kích động tập trung ở trước mặt, khi nắm đấm của cậu ta bạo phát, biến thành một mũi tên xoay trong lao đi.

Cuồng phong xông qua, xé rách không khí xung quanh, dùng sức hủy diệt dễ như trở bàn tay bẻ gãy cành lá, nghiền nát bãi cỏ đổ rạp.

Khi cậu ta chạy nhanh và tung một cú đấm với tốc độ cao, những cú đấm đã tạo ra trước đó bất ngờ tập trung lại một chỗ và lao thẳng vào cánh tay đang đón đỡ của Liêu Văn Kiệt.

Dưới tác động kinh khủng này, khí tức trước mặt không chịu nổi, tiếng gào thét bốn phía, hóa thành một luồng khí ào ào tỏa ra.

Ra tuyệt chiêu rồi!

Liêu Văn Kiệt nheo mắt lại, chờ đợi chính là lúc này.

Hắn đại khái có thể nhìn thấy số lượng đường đi của karate Đoạn thủy lưu, thách thức giới hạn của con người bằng sức mạnh thể chất, theo đuổi tốc độ và sức mạnh cực hạn, sức hủy diệt đáng kinh ngạc.

Những võ sĩ bình thường không có một tài nghệ nào bên người, về cơ bản họ biết đến đâu dùng đó.

May mắn thay, người trong giới tu hành không phải là những võ sĩ bình thường!

Liêu Văn Kiệt nói thầm trong lòng, một lần luận bàn đấu võ, hắn hôm nay dùng võ công gặp mặt bằng hữu, không cần dùng kiếm pháp ức hiếp người ta, lập tức thu hồi song chưởng đón đỡ, duỗi tay phải ra, chậm rãi đẩy về phía trước.

Như Lai thần chưởng!

Quyền chưởng va chạm.

Một bên là cuồng phong dữ dội với sức tấn công khủng khiếp, bên kia là một bàn tay như trời giáng, chầm chậm không mang một dấu vết khói lửa nào.

Dưới sự tương phản cực lớn, Kyogoku lại phải chịu một áp lực không thể tả xiết, vào giây phút tim như ngừng đập, cậu ta bỏ mặc sự phân tâm và vung một đòn toàn lực.

Rầm! ! !

Với một tiếng động lớn, cả mặt đất rung chuyển mạnh mẽ.

Luồng khí bùng nổ, sóng khí chồng chất từng lớp, tập trung vào hai người, dưới dạng sóng xung kích, hóa thành bão bụi, cuồn cuộn nổi lên tới cành lá, bụi bặm quét sạch tứ phía.

Chương 566: Lời hứa hẹn quá đẹp vì còn quá trẻ 1 Khói bốc lên, một cái hố đường kính năm thước đã sụp xuống dưới chân của hai người, Kyogoku đứng tại chỗ trong bộ quần áo tả tơi, khuôn mặt khó coi nhìn về phía trước, một cú đấm toàn lực đã bị chặn đứng lại bởi bàn tay của Liêu Văn Kiệt.

Ngay cả một điểm về phía trước cũng là một vực sâu, còn khó hơn cả lên trời.

“Khụ khụ -----”

Cơ thể run lên, Kyogoku ho ra một ngụm máu, lảo đảo lui về phía sau ba bước, vừa thở hổn hển vừa dùng hai tay chống đỡ đầu gối.

“Kết thúc rồi.”

“Không, chờ một chút, cơ hội hiếm có, tôi muốn thách đấu một lần nữa.” Kyogoku khua tay lau vết máu trên miệng, ham muốn chiến đấu, vẫn muốn Liêu Văn Kiệt cho cậu ta một chút kích thích.

“Đồng ý, đón của tôi một cước!”

“Chờ một chút, tôi không có……”

Không quan tâm đến sự luống cuống của Kyogoku, Liêu Văn Kiệt nhếch miệng cười, khuỵu gối nhảy lên không trung, quét chân roi xuống.

Huh! !

Đôi mắt của Kyogoku co lại đột ngột, không để ý đến sự thăng bằng của cơ thể, ngẩng đầu lên và ngã xuống, trong tầm mắt, một ánh sáng màu xanh lam xẹt qua mặt và xuyên qua khu rừng rậm tối tăm.

Khi Kyogoku ngẩng đầu lên và ngã xuống hố lớn, dưới tán một

hàng cây khẳng khiu mặt cắt nham nhở, chỉ còn trơ lại một đoạn thân cây.

Σ (; o_O)? O?)? Д?) □

Tại đây, nhóm ba người tiếp tục kinh hãi.

Trong lòng Conan vẫn tung hô ý nghĩ phản khoa học đó, nếu vẫn nằm trong phạm vi có thể tiếp nhận, thì cú đá của Liêu Văn Kiệt chắc chắn là phạm lỗi.

Nếu cậu ta đá bóng, vậy chắc chắn là đá bóng giết người, sân bóng sẽ trở thành một lò sát sinh.

Suzuki Sonoko nhanh chóng phản ứng lại sau cú sốc, cũng không biết là quá nóng lòng hay vô tâm, ôm hai tay lên mặt, nhìn hai người đẹp trai ở đằng xa, đúng là mắc bệnh mê trai giai đoạn cuối.

Mori Ran tỉnh táo sau cú sốc, hai mắt tỏa sáng, ánh mắt dần dần trở nên say đắm, nếu cô ta có thể mạnh như một người trong đấu trường này, Kudo Shinichi còn muốn lén trốn đi, nhất định sẽ bắt được từng người một.

Khi cơn ớn lạnh ập đến, Conan rùng mình, tìm kiếm nguồn gốc của nó, rất nhanh đã nhận ra Mori Ran không hiểu sao lại phấn khích như vậy.

“Chị Ran, chị có chuyện gì vậy, ánh mắt của chị thật đáng sợ.”

“A, xin lỗi, chị dọa sợ em rồi.”

Mori Ran ngượng ngùng gãi đầu, đưa tay lên xoa đầu Conan, nói ra khiến cậu ta phải rụt rè: “Chị quá yếu ớt, vẫn chưa đủ mạnh mẽ, sau này sẽ chăm chỉ hơn để trở nên mạnh mẽ như họ!”

Ngàn vạn lần đừng nên, làm người là tốt rồi, cầu xin chị hãy

làm người đi!

Conan chút nữa bị dọa cho té xỉu, run rẩy thuyết phục nhưng Mori Ran đã hạ quyết tâm và dù thế nào đi nữa cũng không thể ngăn cản được.

……

“Tôi thua rồi…….”

Kyogoku nằm dưới hố, nhìn những hàng cây đổ đều đặn, chua xót nói: “Tôi cho rằng chênh lệch sẽ rất lớn, nhưng không ngờ lại nhiều đến vậy, anh…… có lẽ vẫn chưa dốc toàn lực đúng không?”

“Không, cậu rất lợi hại, tôi đã dốc toàn lực ứng phó rồi.” Liêu Văn Kiệt mặt không chút biến sắc nói.

Nếu thần chưởng không phóng nước, khi không mang mặt nạ, được kích hoạt bằng lam sắc niệm lực thì sức mạnh của nó tương đương với chiêu thức cao nhất của Kyogoku.

Tuy nhiên, Thiên Tàn cước thực sự đã không sử dụng hết sức mạnh, đặc biệt là việc lựa chọn thời điểm tấn công khiến Kyogoku có rất nhiều khoảng trống để né đòn.

“Lại gạt tôi.”

Kyogoku đứng dậy, vỗ nhẹ lớp bụi trên người, thấy cả người đều xộc xệch, rồi nhìn Liêu Văn Kiệt quần áo vẫn chỉnh tề, không khỏi sửng sốt trước sự tự tin của hắn.

“Đừng nản lòng, cậu vẫn còn trẻ, và vẫn còn nhiều thời gian để cải thiện, khi cậu bằng tuổi tôi…… à, có vẻ như tôi chỉ mới 23 tuổi.”

Liêu Văn Kiệt không chắc lắm, lần trước sau ngày 15 tháng 7, hắn có lẽ 24 tuổi, con đường luyện tâm hai lần lại thêm hơn nửa

năm liền, đếm thì thấy……

Không đếm ra được, nếu ngày mai từ tháng giêng lại bắt đầu, hắn lập tức lại quay lại 23 tuổi.

“Đã vậy thì anh hơn tôi 5 tuổi.”

Kyogoku đưa tay lên và xoa cằm, năm năm đủ dài để đuổi kịp Liêu Văn Kiệt.

Cho dù không vượt trội, cậu ta cũng tự tin đạt tới cảnh giới thực lực hiện tại của Liêu Văn Kiệt.

Thiên tài, thật tự tin!

“Đúng rồi, cậu vừa mới nhắc tới đại ca đến từ đảo Hồng Kông, tôi và anh ấy, ai lợi hại hơn?” Liêu Văn Kiệt nhướng mày hỏi.

“Sao vậy, anh muốn giao đấu với đại ca của tôi à?”

Kyogoku nghe vậy lập tức hết mệt mỏi: “Tôi có thể giúp anh liên hệ với anh ấy, nhưng tính tình của anh ấy không tốt, có chút mâu thuẫn nhỏ với tôi nên chưa chắc sẽ đồng ý.”

“Không không, tôi là người theo chủ nghĩa hòa bình, học võ chỉ để rèn luyện thân thể, chứ không phải đánh đấm với người khác, tôi thích giảng giải đạo lý với người ta hơn.” Liêu Văn Kiệt cười nói.

“Tôi không tin, lúc giao đấu với tôi, anh rất vui vẻ, rõ ràng là……”

“Khụ khụ, đừng đổi chủ đề.”

Liêu Văn Kiệt nắm chặt tay, ho nhẹ: “Cậu và anh ấy, rốt cuộc ai lợi hại hơn, đừng nói các cậu chưa từng giao đấu qua.”

“Không phải giao đấu, đó là năm ngoái, tôi dốc toàn lực để

ứng phó, lúc ấy tôi không phải là đối thủ của anh ấy, hiện tại…… có thể là đại sư huynh đã lợi hại hơn rồi.”

Chương 567: Lời hứa hẹn quá đẹp vì còn quá trẻ 2 Kyogoku nhíu mày, có chút bất mãn nói: “Anh ấy lớn hơn tôi ba tuổi, nhập môn lại sớm, sư phụ thường khen ngợi anh ấy là thiên tài võ học, nhưng….. Sư phụ còn nói tiềm năng của tôi lớn hơn anh ấy, giới hạn cao nhất càng lớn, tôi có đủ tự tin để đánh bại anh ấy trong trận giao đấu hai năm tới.”

“Vậy thì tôi chúc cậu may mắn.”

Liêu Văn Kiệt đi về phía khu rừng, so với Kyogoku, hắn quan tâm đến chưởng môn nhân của phái Đoạn Thủy Lưu hơn.

Năm đó, anh hùng đã đánh gãy chân Quỷ Vương Đạt không biết hiện tại võ công đã đạt tới trình độ nào, có thể đỡ được Như Lai thần chưởng dưới niệm lực đỏ của ông ta không?

Mặc dù có những điều kỳ lạ đằng sau trận chiến đó, nhưng Quỷ Vương Đạt cũng nói rằng trên võ đài không có âm mưu, hai bên đều dựa vào khả năng của mình, ông ta thua một cách tâm phục khẩu phục.

Quỷ Vương Đạt bị gãy chân, đồ đệ giỏi của Đoạn Thủy Lưu trước mặt thì bị gãy thắt lưng……

Khoan đã, bị thương ở thắt lưng liệu có thể kế thừa chiêu thức của Đoạn Thủy Lưu không?

“Kyogoku, sư phụ của cậu trình độ ra sao, có phải rất mạnh?”

“À cái này……”

Kyogoku yên lặng một lát, một lúc lâu sau mới nói: “Nói thật với anh cũng không sao, dù sao có người muốn tìm hiểu thì cũng sẽ biết, sư phụ của tôi mười năm trước cực giỏi, bây giờ không

còn nữa rồi, bị thương rất nặng, thắt lưng luôn không ổn, không đánh lại tôi nữa là.”

Liêu Văn Kiệt: “……..”

Thực sự cùng bị hủy diệt rồi?

Coi như Quỷ Vương Đạt chỉ bị gãy chân, còn có thể tiêu 300.000 tệ trong hộp đêm cùng thẻ vàng, trận chiến năm đó, ông ta mất mặt nhưng vẫn coi như đã giành phần thắng.

Rốt cuộc thì thắt lưng vẫn còn!

“Nói đến đây, tôi cũng muốn hỏi cậu.”

Kyogoku nhanh chóng theo kịp, tò mò nói: “Võ sĩ của đảo Hồng Kông như thế nào, tôi không tìm được đối thủ cùng trang lứa tại Nhật Bản và có dự định sau khi tốt nghiệp sẽ bắt đầu đi du lịch vòng quanh thế giới.”

“Đại sư huynh của cậu đâu, anh ấy không phải là người cùng trang lứa sao?”

“Anh ấy lớn hơn tôi ba tuổi, không tính là cùng trang lứa, tôi còn đang học trung học, anh ấy đã……”

“Lên đại học sao?”

“Không, anh ấy không vào đại học, nói cố tình nộp giấy trắng, không muốn lãng phí thời gian, nên dành toàn bộ sức lực và thời gian cho việc theo đuổi võ thuật.”

Kyogoku mỉm cười: “Bởi vì sự việc này, sư phụ gần như phát điên, bởi vì chưa từng có ai trong Đoạn thủy lưu đỗ vào đại học.”

Liêu Văn Kiệt: (? _?)

Thằng nhóc này, toàn kể những chuyện gièm pha, cũng không

biết kiềm chế một chút.

“Còn cậu, sau khi tốt nghiệp có dự định đi du lịch vòng quanh thế giới, có phải vì học kém nên không vào được đại học không?”

“Không, tôi khác, tôi không muốn thi.”

Kyogoku nhặt chiếc kính gọng đen lên, ám chỉ cậu ta cũng rất có tài, một lòng đam mê võ thuật và quá lười biếng để lãng phí thời gian học đại học.

“Uh, Đoạn thủy lưu các cậu….. có phải ai cũng đeo kính không?” Câu hỏi này thật khiến người ta khó chịu, Liêu Văn Kiệt hỏi một cách quả quyết.

“Làm sao anh biết?”

“……”

Bởi vì nhóm ngốc nghếch các cậu đều không thông minh lắm!

Ngoài ra, sau này có gặp người của Đoạn thủy lưu, mà nói rằng bản thân là sinh viên đại học, chắc chắn sẽ gây ấn tượng tốt ban đầu, thậm chí so với đánh quyền còn lợi hại hơn.

Liêu Văn Kiệt đảo mắt, đi tới trước mặt người phụ nữ đang bất tỉnh, đưa tay chống vai cô ấy, chỉ vào chiếc ghế, ra hiệu Kyogoku đừng rảnh rỗi nữa.

Kyogoku không nghĩ nhiều, đem cái ghế đen khoác lên vai, lại nói: “Đảo Hồng Kông như thế nào, anh còn chưa nói cho tôi.”

“Đại khái cậu đi Hoa Hạ đại lục đi, ở đó chắc chắn có người giải đáp cho cậu.”

“Đúng, sư phụ cũng nói như vậy.”

Đôi mắt Kyogoku sáng lên: “Sư phụ nói với tôi rằng võ thuật

Hoa Hạ rất uyên thâm, nếu có cơ hội trong tương lai, nhất định phải đi xem, dù là để mở rộng tầm mắt hay theo đuổi võ thuật, cũng có ích rất nhiều."

"Vì vậy, điểm dừng chân đầu tiên của cậu sau khi tốt nghiệp là Hoa Hạ?"

"Không, không phải bây giờ, sư phụ còn nói trong vòng năm năm nếu đặt chân đến Hoa Hạ đại lục thì tôi sẽ bị người ta đánh chết."

Liêu Văn Kiệt nghe vậy gật đầu, quả thực sư phụ của Kyogoku là một người nhạy bén, chắc chắn chỉ với thân phận người Nhật Bản của cậu ta thì tới cửa đã bị đá và tập trung hỏa lực rồi.

Thật khó nói là đã chết hay chưa, nhưng Liêu Văn Kiệt dám cam đoan, Kyogoku sẽ bị đưa về Nhật Bản.

Nếu đi nhầm đường thì chạy đến Thiếu Lâm Tự đã bị đá, nói thêm vài câu thất lễ với phương trượng, hehe, thì chắc đợi đến năm tám mươi tuổi!

……..

Đoàn người đi xuống núi, Conan cùng Mori Ran thắp sáng đèn phía trước, Kyogoku đi cuối cùng mang theo một chiếc ghế, bên cạnh Suzuki Sonoko đang líu ríu.

Đối với Conan, sự líu ríu của Suzuki Sonoko thật khó chịu, nhưng đối với Kyogoku, lại rất hữu ích, một người sẵn sàng chiến đấu, một người sẵn sàng kề bên, không lâu sau hương vị tình yêu đang lan tỏa.

"Thật khó tưởng tượng, lại có thể thực sự có người thích Sonoko, quá khó tin."

Conan lùi lại phía sau vài bước, dừng lại bên cạnh Liêu Văn

Kiệt, không ngừng ghen tị, bắt đầu bốc hỏa: “Trước đây Sonoko hỏi han ân cần anh, bây giờ có mục tiêu mới, lập tức lạnh nhạt với anh, anh có cảm thấy thất vọng không?”

Tại sao tôi phải thất vọng?

Chương 568: Vé một chiều xuống hoàng tuyền ông gọi tới rồi! 1 Liêu Văn Kiệt cho Conan một nắm đấm vào đầu, dặp tắt ngọn lửa nói: “Lời hứa hẹn quá đẹp vì còn quá trẻ, hoàn toàn không phải là tình yêu, chỉ là nhất thời cảm nắng sắc đẹp mà thôi.”

Điểm này, hắn đã từng trải nghiệm, hắn cũng thường mắc sai lầm tuổi trẻ.

Khi không có giải pháp thay thế, người trẻ mà, chỉ bằng cách mắc nhiều sai lầm mới rút ra kinh nghiệm và trưởng thành!

“Nhưng Sonoko sớm nắng chiều mưa, thay đổi tốt như vậy……”

“Em trai Conan, tâm tính của phụ nữ thay đổi tốt hơn, cũng bộc lộ điều xấu nhất, bởi vì thịt trước ngực quá dày mà cậu còn nhỏ, không thể hiểu được họ, chờ cậu trưởng thành giống tôi thì sẽ hiểu rõ đạo lý này.”

Conan: “……”

Nếu không thể nói tử tế thì cũng đừng làm màu chứ?

Cậu ta bĩu môi: “Anh nói hay như vậy, thực ra là mừng thầm vì đã đá được Sonoko đúng không!”

“Đừng nói nhảm nhí, Sonoko có thể là thiên kim tiểu thư, không có người này theo đuổi, tôi khóc không được, như mất đi núi vàng núi bạc, tại sao lại cười được chứ?” Liêu Văn Kiệt cười nói.

“Dừng lại, ai tin được!”

Bang!

Liêu Văn Kiệt giáng một nắm đấm, giơ lên thổi quả đấm của mình: “Thế nào, có tin không? Không tin thì tiếp tục, cho đến khi nào cậu tin thì thôi.”

“…….”

Bang!

“Không nói cũng không được, hỏi lại lần nữa, tin hay không?”

“Tin rồi.”

Bang!

“Nhìn cái gì, tôi ăn hiếp cậu còn cần lí do sao?”

“…….”

“Văn Kiệt, lúc trước huynh đánh ra một chiêu kia, ta càng nghĩ càng cảm thấy lợi hại, rốt cuộc đó là chiêu thức gì vậy?”

Suối nước nóng ký túc xá, Liêu Văn Kiệt đeo mặt nạ mắt cá chết, nằm trên giường kiểu nhật, hai bên trái phải lần lượt là Kyogoku và Conan.

Cả nhóm đã bàn giao nạn nhân và kẻ giết người biến thái cho cảnh sát, vì biết được thân phận của Suzuki Sonoko nên lời khai được ghi lại nhanh chóng và rời đi bình thản.

Tiền không phải là toàn năng, nhưng nó giải quyết được tất cả mọi thứ, đặc biệt là ở một quốc gia tư bản như Nghê Hồng, nhà Suzuki giàu có và mạnh mẽ đi đâu cũng có một thẻ thông hành.

Về phần vì sao Kyogoku cũng ở suối nước nóng ký túc xá, ngay

từ đầu cậu ta cũng không muốn, nhưng nếu đã đến , dứt khoát sẽ không trở về.

“Thiết Sa Chưởng, chưởng pháp rất bình thường, không có gì đặc biệt.”

- “Không phải chứ, Thiết Sa Chưởng lợi hại như vậy sao?”

Kyogoku tỏ vẻ không tin, tuy rằng cậu ta học lực bình thường, khả năng thi đậu đại học cơ bản là bằng không, nhưng cậu ta có thể dựa vào thành tích thể thao trở thành sinh viên được tuyển thẳng, muốn vào đại học cũng không khó.

Còn nữa, cậu ta cũng là một người có kiến thức , Liêu Văn Kiệt không thể lừa được cậu ta.

Không giống đại huynh, thành tích lớp văn hóa kém, để tránh xấu khổ khi không biết làm bài phải nộp giấy trắng, trực tiếp nộp giấy trắng coi như không thi.

“Tin thì tin không thì thôi, đây đã là tu luyện Thiết Sa Chưởng tới cực hạn rồi…”

“Nhưng sư phụ ta nói, bất luận môn võ học nào cũng có giới hạn trên, tiền nhân trồng cây hậu nhân thừa mát, nhưng hậu nhân nếu muốn vượt qua tiền nhân, nhất định phải tự tay trồng một cây lớn hơn, một chưởng kia tuyệt đối không phải Thiết Sa Chưởng.”

Lời nói của sư phụ, Kyogoku tin tưởng không chút nghi ngờ.

“Oáp ~~~~~~~~~~”

“…”

Thấy Liêu Văn Kiệt giả vờ ngủ, Kyogoku bất đắc dĩ gãi đầu, theo bản năng nhìn về phía Conan đeo mặt nạ mắt cá chết bên cạnh: “Anh Văn Kiệt lúc nào cũng như vậy sao?”

“Đúng vậy, nếu như anh cùng hắn đàm phán nghiêm túc, hắn sẽ trở nên rất không đứng đắn, nếu như anh thuận theo cùng hắn nói chuyện không đứng đắn…”

Conan dừng một chút, tổng kết kinh nghiệm nói: “Em khuyên anh tốt nhất không nên, bởi vì như vậy anh sẽ trúng kế.”

“A cái này…” ...

Bởi vì Kyogoku ở lại suối nước nóng ký túc xá, không nhắc đến việc rời đi, kế hoạch của Liêu Văn Kiệt bị gián đoạn nghiêm trọng, không có cách nào đi một chuyến đến nơi ở của nhà Tanaka vào ban đêm.

Kyogoku không phải Conan, sức chịu đựng thân thể vượt xa người thường, năng lực cảm giác cũng mạnh đến thái quá, gạt cậu ta lén lút ra ngoài cơ bản là không có khả năng.

Đánh bất tỉnh cậu ta…

Không đến mức phải dùng cách này.

Ngày thứ ba, Liêu Văn Kiệt hỏi Kyogoku, cả ngày tán gái không đi làm, tiền lương quán mì phải làm sao. Gái có thể không tán, nhưng làm công không thể mất hồn, như vậy chỉ lợi cho tư bản thôi.

Nhận được đáp án mới biết được, Kyogoku không có đi làm thuê, cậu ta là người địa phương Izu, quán mì là sản nghiệp của nhà cậu , ngày lễ tới đây hỗ trợ mà thôi.

Ngoài ra, gia đình cậu ta còn sở hữu một chuỗi các nhà hàng ăn uống tại các điểm du lịch trên khắp tỉnh Shizuoka, và các tài sản khác như khách sạn, quả đúng là một người đàn ông giàu có.

Nghèo văn phú võ, hợp tình hợp lý.

Liêu Văn Kiệt không tìm ra điểm xấu nào từ cậu ta, chỉ có thể sửa đổi kế hoạch của mình.

Thời gian nhoáng lên ngày thứ năm, thời gian cùng Tomizawa Yuzou ước hẹn gặp mặt ở

Tokyo đã đến, Suzuki Sonoko và Kyogoku chân gian tình ái, sống chết không chịu rời khỏi Izu, sắp xếp tài xế đưa Liêu Văn Kiệt đi Tokyo.

Conan muốn đi nhờ xe về Tokyo, nhưng Mori Ran khăng khăng ở lại với Suzuki Sonoko, cậu ta cũng chỉ có thể ở lại theo.

Phất tay tạm biệt mấy người, Liêu Văn Kiệt nhìn hoàng hôn sắp xuống núi, thầm nghĩ cơ hội cuối cùng cũng đến, để cho tài xế trước khi trở về Tokyo chuyển đường, cơ hội khó có được, hắn muốn chụp mấy bộ ảnh phong cảnh.

Chương 569: Vé một chiều xuống hoàng tuyền ông gọi tới rồi! 2 Tài xế tỏ vẻ không có vấn đề gì lớn, nhiệm vụ của ông ta là đưa Liêu Văn Kiệt về Tokyo, chỉ cần người không có việc gì, đừng nói là chậm một hai tiếng đồng hồ, Liêu Văn Kiệt muốn thử một vài đặc sản địa phương, ông ta cũng sẽ tận lực đáp ứng.

Nhưng mà không đợi đến lúc đó, mới chuyển đường chưa tới một nửa, xe đột nhiên nổ lốp, tài xế xuống xe kiểm tra, lẩm bẩm học được sống đến già, hai bánh sau đồng thời nổ lốp, lái xe nhiều năm lần đầu tiên gặp.

“Tiên sinh, lần này có thể sẽ làm chậm trễ không ít thời gian của cậu.”

Sau khi kiểm tra tài xế xác nhận, nói thay lốp tại chỗ mất một giờ, nhưng nếu gọi cho đồng nghiệp, lái một chiếc xe khác chỉ mất nửa giờ thôi.

Chậm trễ nửa giờ, tài xế rất bất lực, chỉ có thể cúi đầu xin lỗi.

Nửa tiếng, là đất Nghê Hồng quá nhỏ, hay là nhà Suzuki tiền quá nhiều, khắp nơi đặt xe sang làm lốp dự phòng?

Liêu Văn Kiệt trong lòng chửi bới, cười tỏ vẻ vấn đề không lớn, hắn ở phụ cận chụp ảnh là được, ngắn thì nửa tiếng, dài thì một giờ, rất nhanh sẽ trở về.

“Tiên sinh, phụ cận rất nhiều nơi đều là đất tư nhân, lúc chụp ảnh ngàn vạn lần không nên vượt qua giới hạn, có vài người rất khó nói chuyện.”

“Không thành vấn đề, tôi chỉ chụp ảnh, sẽ không đi lung tung.”

Nói xong, Liêu Văn Kiệt xoay người, trực tiếp đi vào trong núi rừng ven đường.

Thời gian năm ngày không nhàn rỗi, nơi ở của nhà Tanaka đã tìm hiểu kỹ, khoảng cách này rất gần, qua lại mười phút, làm việc hai mươi phút, nửa giờ là có thể giải quyết, quả thực hoàn mỹ.

Biến thân hoàn tất, Liêu Văn Kiệt từ trong ô đỏ lấy ra âu phục màu đen thay, cuối cùng đeo mặt nạ màu trắng lên mặt.

Quà lưu niệm được mua tại các điểm tham quan đền thờ để ngụy trang.

Đeo mặt nạ màu trắng chỉ lộ ra một đôi mắt, Liêu Văn Kiệt dùng dây đỏ buộc tóc dài, phất tay lấy ra yêu đao, thân hình giống như quỷ mị bay tới, đi thẳng đến gia tộc Tanaka ở vị trí sườn núi.

Võ đường trên núi cũng giống như biệt viện theo phong cách Nhật Bản , người Nghê Hồng đặc biệt thiên vị loại ý cảnh này, nhất là gia tộc truyền thừa nhiều năm, cố chấp đến mức khiến người ta nhịn không được hoài nghi bọn họ là đang học làm sang.

- “Ngài Nobuo, bên Hồng Kông còn chưa có tin tức sao?”

Trong phòng khách phong cách Nhật Bản, ba người quỳ gối nhìn nhau, người trung niên có chút già nua là Nobuo Tanaka, nghe như vậy mỉm cười: “Hai vị yên tâm, Hồng Kông bên kia không thể phạm sai lầm, tôi sớm đã an bài thỏa đáng.”

“Theo chúng ta biết, trung tâm Hoắc thị bởi vì vấn đề kết cấu nhà ở bị phong tỏa, chủ tịch chết bất đắc kỳ tử, an bài của ông tuyệt đối không thỏa đáng.”

Hai âm dương sư mặc thường phục,một nam một nữ, kẻ cầm đầu lạnh lùng nói: ” Tin tức của quán chủ hoàn toàn không có, chúng ta đã chờ rất lâu, không thể chờ đợi lâu!”

“Hai vị yên tâm không nên nóng nảy, cho dù các người không tin tôi, còn có thể không tin năng lực của quán chủ?”

Nobuo Tanaka tươi cười không thay đổi: “Trung tâm Hoắc thị là trung tâm Hoắc thị, Tu La kết giới là Tu La kết giới, hai người không thể khái quát, quán chủ hiện tại vô cùng an toàn, không ai có thể tìm được ông ta.”

“Ngài Nobuo, mấy lần trước ông cũng trả lời như vậy, thứ cho tôi nói thẳng, lần hợp tác này bản thân rất kỳ lạ, hiện tại ông lại cố gắng giấu diếm chân tướng, tôi có thể làm ra giả thiết, ông đã âm thầm sát hại quán chủ chúng tôi?”

- Ha ha ha, Kobayashi tiên sinh, Ikuko phu nhân, các người lo lắng nhiều rồi, bản lĩnh quán chủ cao cường, cho dù tôi muốn âm thầm giết hại, cũng phải có bản lĩnh kia mới được a!

“Cho nên, ông mới tìm cớ lừa chủ quán đến Hồng Kông!”

“Vớ vẩn, tôi cùng quán chủ nhiều năm giao tình, lại là quan hệ đồng minh , ông ấy chết đối với tôi có gì tốt.”

Nói đến đây, khóe miệng Nobuo Tanaka nhếch lên, đưa ra ánh mắt tất cả mọi người hiểu: “Mười ngày sau, nếu như các người

còn chưa có cách nào liên lạc với quán chủ, như vậy tôi nguyện ý ủng hộ Kobayashi tiên sinh tiếp nhận chức quán chủ, như thế nào?"

"Há có lý này, ông coi tôi là ai!"

Kobayashi giận dữ, một cái tát vỗ vào bàn thấp, lạnh lùng nói: "Mười ngày sau, tôi sẽ lại đến một chuyến, hy vọng khi đó, ngài Tanaka có thể cho tôi một câu trả lời thỏa đáng."

"Yên tâm, đến lúc đó nhất định không để cho Kobayashi tiên sinh thất vọng."

Nobuo Tanaka bưng ấm trà lên, rót đầy chén trà nhỏ trước mặt Kobayashi: "Tôi cũng hy vọng Kobayashi quán chủ lễ thượng vãng lai*, không quên quan hệ đồng minh giữa chúng ta, so với những người đó, nội tình của chúng ta chung quy kém vẫn một chút."

*Lễ thượng vãng lai: có qua có lại.

*Lễ thượng vãng lai: có qua có lại.

"Ngài Nobuo không cần nói bừa, tôi không phải quán chủ. Ít nhất là bây giờ." – Kobayashi bưng chén trà nhỏ lên, ngửi một chút mùi trà, mới uống hết một ngụm.

Ầm ầm!!

Ngay khi hai người nhìn nhau cười, một tiếng nổ lớn vang lên, tường ngoài viện sụp đổ, bụi bặm tràn ngập, một thân ảnh gầy gò cầm đao như ẩn như hiện.

"Người nào?"

Bốn gã vệ sĩ từ trong tường tối lao ra, lớn tiếng quát lớn, đồng thời chĩa súng ngắn vào tường viện sụp đổ.

Nobuo Tanaka sắc mặt đột nhiên biến đổi, ánh mắt không tốt

nhìn về phía hai người Âm Dương sư, Kobayashi sắc mặt cũng xanh mét, nhìn chén rỗng trong tay, nghiến răng nghiến lợi giận dữ nhìn Nobuo Tanaka.

-“ Ngài Nobuo, giết tôi đối với ông có lợi gì ?”

“Không phải người của ông?”

“???”

Hai người nhìn nhau một lát, hung quang trong mắt chậm rãi buông xuống, đồng thời nhìn về phía kẻ xâm nhập xông vào biệt viện.

Phạch Phạch———— bốn con quạ lượn vòng quanh bầu trời biệt viện, một con vỗ cánh hạ xuống, rơi xuống vai Liêu Văn Kiệt.

Chương 570: Đoạn biến thân 1 Hắn rút đao ra khỏi vỏ, ánh mắt nhảy qua bốn gã vệ sĩ , dừng lại ở trên người Nobuo Tanaka, lạnh như băng vô tình nói: “Ai là Nobuo Tanaka, vé một chiều xuống hoàng tuyền ông gọi đã đến.”

“Ngươi là…”

Nobuo Tanaka nhíu mày, Liêu Văn Kiệt đeo mặt nạ, không cách nào xác nhận thân phận, nhưng một thân trang phục đen, cùng với quạ đen bay đầy trời, ngược lại làm cho ông ta nghĩ đến một khả năng.

“Thì ra là khách quý của ngài Nobuo, thứ cho tôi cáo từ trước, không quấy rầy nữa.” Kobayashi cười khinh miệt, xoay người muốn rời đi.”

“Kobayashi tiên sinh, hôm nay có người tới giết tôi, ngày mai sẽ có người đi giết ông, đạo lý môi hở răng lạnh đừng nói là ông không hiểu.”

Nobuo Tanaka cười lạnh một tiếng, xoay người lấy ra bảo đao gia truyền của mình, rút keng một tiếng ra khỏi vỏ, thẳng tắp nhắm thẳng vào Liêu Văn Kiệt.

-Giết hắn!

Bằng! Bằng! Bằng! ————, bốn khẩu súng lục đồng loạt nổ súng, làm giật mình con quạ vỗ cánh bay lên.

Liêu Văn Kiệt vung đao múa thành lưới đao sáng bạc, đồng thời dưới chân lệch trái phải, tránh đạn bắn tới.

Như chúng ta đã biết, súng không phải là bất khả chiến bại và có nhiều cách khác nhau để tránh đạn.

Người bình thường mượn hầm trú ẩn; Bộ đội đặc chủng dựa vào kinh nghiệm được huấn luyện bài bản, thông qua dự đoán phương hướng của họng súng, trong khoảng cách bóp cò nhảy ngang trái phải. Cao thủ võ học thân thể chắn đạn, cao thủ kiếm thuật trực tiếp bổ đạn ra, thậm chí vung kiếm chia làm hai.

Liêu Văn Kiệt chính là trong loại tình huống này, trường đao trong tay, vung trảm như gió, đao quang sắc bén, đến nước hắt vào cũng không vào được.

Một viên cũng không bị cản trở, bị đạn bắn đến từng bước lui về phía sau.

Cao thủ võ học hoành luyện công phu đều trốn đạn như vậy, không có điểm yếu!

Bằng bằng bằng…

Tiếng súng dần nhỏ, chính xác mà nói, là bốn vệ sĩ phát hiện súng bắn không có hiệu quả, dừng lại hành vi lãng phí đạn vô nghĩa.

Vút! Vút!

Lưỡi đao cắt qua không khí, quét rơi hai đạo hàn mang.

Liêu Văn Kiệt ngang đao mà đứng, một tay khác vỗ vỗ lỗ đạn trên quần áo, hừ lạnh một tiếng nói: ” Cũng chỉ như vậy, làm ta còn tưởng rằng có bao nhiêu năng lực.”

“…” X7

Trang bị cái gì, nhà ngươi rõ ràng một viên đạn cũng không có cản trở.

- Ngươi là ai, là ai phái ngươi tới giết ta?

Nobuo Tanaka cắn răng hỏi, theo ông ta biết, gia tộc rất có tiền Karasuma liền lấy quạ làm biểu tượng gia tộc, vả lại mấy con chó được chiêu mộ cũng đều mặc trang phục màu đen giống như quạ đen.

Nhưng mà, gia tộc Karasuma từ trước đến nay khiêm tốn, không hiển sơn không lọt nước, gia chủ lại càng thần thần bí bí, cũng không chủ động rấy lên thị phi.

Song phương chưa bao giờ kết thù, không có xung đột lợi ích, không có khả năng rút đao hướng về phía nhau.

Nếu không phải gia tộc Karasuma, vậy thì có người khác, cố ý mặc một thân đen, còn mang theo bốn con quạ đen tới cửa, muốn dụ dỗ ông ta cùng gia tộc Karasuma kết oán.

“Ta từ địa ngục đến, ngày lành đã đến, ông nên xuống trả nợ.”

- Buồn cười!

Nobuo Tanaka hùng hổ mà cười, hạ lệnh với bốn gã vệ sĩ , tốc chiến tốc thắng, mau chóng diệt trừ kẻ xâm nhập.

Bốn gã vệ sĩ vứt bỏ súng, mỗi người một thanh chủy thủ màu đen, bước nhanh tiến lên hướng Liêu Văn Kiệt vọt tới.

Vật liệu chủy thủ không biết, thủ pháp đoán tạo không biết, âm dương trước mắt Liêu Văn Kiệt, oan hồn kêu rên quấn quanh quỷ khí lạnh lẽo, hiển nhiên là tà khí không thể nghi ngờ.

“Ngài Nobuo, ngài còn có khách muốn chiêu đãi, chúng ta sẽ không quấy rầy.”

Âm Dương sư Kobayashi chuẩn bị rút lui, thấy Nobuo Tanaka vẻ mặt muốn mắng ông ta thiểu năng, rất khó chịu nói: “Kết minh là kết minh, nhưng kẻ thù của ông tìm tới cửa, tôi cũng không có nghĩa vụ giúp ông giải quyết phiền toái.”

Đầu óc này, đáng đời ngươi không làm được quán chủ, chỉ có thể làm tiểu đệ cho người ta!

“Kobayashi tiên sinh, tôi không có kẻ thù, cho dù có, làm đồng minh, ông càng nên ở lại mới đúng.” Nobuo Tanaka hối hận, đặt cược quá sớm, lựa chọn đồng minh quá vội vàng, nên quan sát thêm một chút mới đúng.

“Không, tu vi võ đạo của đối phương đã đến cảnh mình đồng da sắt, tìm khắp Nghê Hồng cũng không có mấy người, tôi cũng không muốn bị ông kéo xuống nước.”

Kobayashi liên tục lắc đầu, quả thật, lúc Liêu Văn Kiệt đỡ đạn, bày ra chỉ số thông minh khiến người ta lo lắng, tám, chín phần mười là não tàn.

Nhưng não tàn này quá biết đánh nhau rồi, ở lại chỉ biết bị đối phương coi là đồng đảng của Nobuo Tanaka, sau đó vì thế mà biến ông ta thành não tàn theo.

Tứ chi không đầy đủ, thiếu một nửa đầu tàn tật.

-Ông sai rồi!

Nobuo Tanaka cười nhạo một tiếng: “Kobayashi tiên sinh, ông cũng đã nói, võ giả mình đồng da sắt tìm khắp Nghê Hồng cũng không có mấy người, loại người này tôi đắc tội không nổi, bọn họ cũng không có khả năng kéo mặt xuống làm sát thủ.”

“Cho nên hắn đeo mặt nạ.”

Nobuo Tanaka không nói gì, ý tứ muốn mắng thiểu năng trong mắt càng thêm nồng đậm.

Đồng minh mình chọn, ông ta có thể làm sao bây giờ, chỉ có thể nhịn!

“Kobayashi tiên sinh, tôi có tình báo đáng tin cậy, tổ chức gần đây đang nghiên cứu ‘ Đá Sát Sinh’, cũng thành công chế tạo ra bản sao, nếu như tôi không đoán sai, trong cơ thể sát thủ này liền cấy ghép một viên đá Sát Sinh, thực lực của hắn toàn bộ đến từ cường hóa, hơn nữa là thời hạn không quá dài.”

Nobuo Tanaka rất thiếu kiên nhẫn giải thích.

“Đá sát sinh !?”

Khóe mắt Kobayashi co giật, sát sinh thạch là vật cuối thời đại Bình An*, một đời đại yêu cửu vĩ hồ Tamamo trước khi chết biến thành, bởi vì quá mức tà dị mà bị phong ấn, dùng thì thôi, khắc lại thứ này…

*Bình An: tức Thời kỳ Heian (794-1185), thời kỳ lịch sử Nhật Bản

*Bình An: tức Thời kỳ Heian (794-1185), thời kỳ lịch sử Nhật Bản

Là chê mệnh dài, hay là cảm thấy sắc đẹp nhân gian quá ít,

muốn cùng Tamamo tình một đêm?

Chương 571: Đoạn biến thân 2 Không phải chứ , sẽ không phải có người háo sắc không muốn sống như vậy chứ!

“Kobayashi tiên sinh, cơ mật của tổ chức không tiết lộ ra ngoài, cũng không cần hỏi nhiều, chờ ông trở thành quán chủ, tiếp xúc với cấp độ kia, cái gì nên biết tự nhiên sẽ biết.”

“Tôi hiểu rồi, ý tứ của ngài Nobuo Tanaka đây là…”

Kobayashi nhìn về phía Liêu Văn Kiệt bị bốn gã vệ sĩ vây quanh trong viện, cau mày: “Có một vấn đề muốn thỉnh giáo một chút, vì sao đối thủ của ông trong tổ chức lại đột nhiên phái sát thủ xử lý ông, chẳng lẽ là địa vị của ông trong tổ chức… Ừm, không có ý gì khác, chỉ muốn thỉnh giáo một chút thôi. ”

“ Ông yên tâm, giá trị của tôi vẫn còn, không ai có thể động đến tôi, ít nhất bề ngoài không ai dám.”

Nobuo Tanaka liếc Kobayashi một cái, thầm nghĩ lại là một đồng minh nuôi không quen: “Nếu như tôi không đoán sai, tên sát thủ này xuất hiện, có thể là đối thủ của tôi cũng nhận được tin tức quán chủ mất tích, cho nên mới đến thăm dò chi tiết.”

Không ngoại lệ mánh khóe lòng người, gần đây ngoại trừ quán chủ biến mất ở Hồng Kông, không còn sóng gió nào khác, Nobuo Tanaka tự tin sẽ không đoán sai.

Nếu nói rằng sát thủ đến từ Hồng Kông …

Ha ha, hắn lại không mù, thanh đao kia nhìn thế nào cũng là toàn là sương gió Nghê Hồng. Sẽ không sai đâu!

“Thì ra là như vậy, xem ra là tôi suy nghĩ nhiều, ngài Nobuo gặp phải ác khách tới cửa, làm đồng minh, tôi lẽ ra phải góp sức mới đúng.” Kobayashi cười gật đầu, một bộ tư thái hai anh em là

đồng minh tốt nhau.

“Ha ha, vậy thì phiền Kobayashi tiên sinh ra tay, để cho tôi lĩnh hội một chút bản lĩnh của mục quán trưởng đời thứ chín.”

“Hẳn là như vậy ạ.”

Hai người đang nói, tình huống trong viện đột nhiên biến đổi, Liêu Văn Kiệt vung đao đảo qua, hư ảnh sau lưng ngưng thật, hiện ra một con cự mãng màu đen dài hơn mười thước.

Cự vật màu đen gầm thét, một cú đánh tới, bốn gã vệ sĩ liền gãy liệt gân ngã xuống đất. Cự mãng phun ra gió gào thét hai tiếng, thấy Liêu Văn Kiệt không có đáp lại cũng không phản đối, cúi đầu mở miệng to, đem bốn thanh chủy thủ màu đen nuốt vào trong bụng.

- Đó là bảo đao của linh thú ký sinh ‘Hắc Thằng’, tôi nhớ rõ nó cung phụng ở điện thờ Uzen kushin, làm sao lại ở chỗ này?”

Kobayashi kinh ngạc lên tiếng, hai tay vỗ một cái, ở trong viện triệu hoán ra thức thần của mình.

Bên cạnh, Dương Sư Ikuko cũng làm ra động tác giống nhau, ngay sau đó triệu hoán ra thức thần của mình.

Rất quen mắt, hai thức thần đều là đại võ sĩ lưng mọc hai cánh đen, hơn nữa còn có cự mãng thân dài mười thước, lập tức làm cho viện tử có vẻ chật chội.

Liêu Văn Kiệt không nói gì nhíu mày, lần đầu tiên biết thức thần của Âm Dương Sư còn có cùng loại, mà không phải mỗi người không giống nhau.

Nhìn tư thế này, nữ chúa tuyết với cái máy lạnh này thì khỏi chơi rồi.

“Kobayashi tiên sinh, động tĩnh nhỏ một chút, tôi là người làm ăn, không muốn trêu chọc sự chú ý của mấy người nhàn rỗi.” Mắt thấy đại chiến sắp bắt đầu, Nobuo Tanaka nhắc nhở.

“Đương nhiên, tôi cũng không muốn nháo ra động tĩnh quá lớn.”

Kobayashi gật gật đầu, đưa một ánh mắt với Dương Sư Ikuko, người sau từ trong ngực lấy ra hai xấp bùa vàng, trong miệng lẩm bẩm, phất tay hướng phía trước rơi xuống.

Bùa vàng ly huyền chi tiễn bay ra, đóng đinh ở bầu trời bốn phía biệt viện, ngay sau đó, hoàng sắc quang mang* chợt lóe rồi biến mất, tạo ra kết giới ngăn chặn khả năng thanh âm truyền ra ngoài.

*Hoàng sắc quang mang: ánh sáng màu vàng

*Hoàng sắc quang mang: ánh sáng màu vàng

Hiện tại, Liêu Văn Kiệt chính là kêu rách cổ họng, người bên ngoài cũng không nghe được. Nobuo Tanaka thấy thế, tay cầm trường đao đi vào đình viện, tay cầm đao rơi xuống chém xuống bốn đạo trảm kích, huyết tế bốn gã vệ sĩ trung thành tận tâm.

Oan hồn quấn lấy, lưỡi đao hiện lên một tia hắc quang, sau đó như hỏa diễm bốc lên bầu trời đen ngòm mông lung.

“Rống rống rống!!”

Cự Mãng mở miệng to như bể máu, thân thể xung phong, đụng thẳng vào hai gã đại võ sĩ mà đi, chênh lệch hình thể khiến hai gã thức thần không khỏi do dự, vỗ cánh phóng lên trời.

Kobayashi cùng Ikuko tay cầm bùa vàng chế tạo kết giới hộ thân, phụ trợ thức thần của mình chiến đấu, vô cùng sinh động cùng cự mãng đánh nhau.

- “Hôm nay lưu ngươi một mạng, nói cho người sau lưng ngươi biết, mạng của ta không chỉ có một viên đá sát sinh phục chế, muốn để cho hắn ta tự mình đến lấy đi!” Nobuo Tanaka tránh được chiến trường hỗn loạn, cầm đao xông tới trước người Liêu Văn Kiệt.

“ ? ? ? ”

Đá sát sinh là gì?

Liêu Văn Kiệt hai mắt híp lại, một tay cầm đao ngăn cản chém kích, bộ tình báo nói: “Đồ ngu, ông căn bản không hiểu cái gì gọi là lực lượng, đối phó ông một viên đá sát sinh là đủ.”

“Ha ha ha, đồ ngu là ngươi mới đúng, không nói đến ngươi lấy được chỉ là một viên bản sao, coi như là chính phẩm thì có thể như thế nào?”

Nobuo Tanaka một bên vung đao, một bên cười lạnh nói: “Tích lũy lực lượng cho tới bây giờ cũng không có đường tắt để đi, ngươi bị lạc ở lực lượng đột nhiên cường đại, lại không biết sẽ trả giá như thế nào, thật sự là một tên đáng thương.”

“……”

Liêu Văn Kiệt trầm mặc không nói, tin tình báo mới bắt đầu tựa hồ có chút quen mắt.

“Nếu như ta không đoán sai, người sát đưa đá sát sinh thạch cho ngươi, khẳng định không nói cho ngươi biết tác dụng phụ của nó! Chờ chút nữa, nếu là không lâu, ngươi sẽ biến thành một xương khô trước mặt ta. ”

Xoẹt!

Liêu Văn Kiệt thu đao lui về phía sau, sờ sờ trong ô đỏ, lấy ra một khối đá đen ném qua.

Ba!

Chương 572: Đoạn biến thân 3 Cho rằng là ám khí, Nobuo Tanaka vung đao quét sạch nó, thấy rõ đá đen trên mặt đất, thốt ra: “Bản sao của đá sát sinh, sao ngươi lại có hai… Chờ đã, ngươi không cấy đá này sao? Không đúng, ngươi đến tột cùng là ai?”

“Hóa ra thứ này gọi là đá sát sinh, đa tạ chỉ điểm, vì làm rõ lai lịch của nó, ta đã tốn không ít công phu…”

Liêu Văn Kiệt nhếch miệng cười: “Còn có tình báo nào khác hay không, lại nói một chút, nói xong, cam đoan cho ông một cái chết thống khổ, ha ha ha!”

- “Tiểu tử thúi!!”

Nobuo Tanaka lộ ra hung quang, nghĩ đến sự tự tin của mình đấu trí đấu dũng với không khí, không khỏi thẹn quá hóa giận, trường đao trong tay chém ngang, chém xuống trảm phong mang, đồng thời thân thể đè xuống, bước nhanh về phía Liêu Văn Kiệt mà lao tới.

Xoẹt ! !

Liêu Văn Kiệt nhấc chân quét ngang, trong nháy mắt lam sắc quang mang, một tiếng hủy diệt trảm kích phong mang, dư thế không chỉ quét về phía Nobuo.

Đôi mắt người thứ hai đột nhiên co rụt lại, xung thế quá nhanh không cách nào dừng lại, một giây trước khi lam quang tiến gần, dựng lên trường đao ngăn cản hiểm trở.

Oanh một tiếng nổ lớn, Nobuo Tanaka bay ngược ra, đập đổ nhà gỗ biệt viện, bị phế tích chôn sâu.

- Mau rút lui, tình huống không đúng, tên này không phải sát thủ!

Nobuo Tanaka từ trong phế tích bò dậy, trán chảy xuôi máu tươi, trường đao trong tay xuất hiện một lỗ hổng.

Bước chân truy kích của Liêu Văn Kiệt hơi dừng lại, híp mắt đánh giá Nobuo Tanaka, sau khi nháy nháy cái mũi, khóe miệng hơi nhếch lên.

Mùi máu tươi không giống người thường, nếu như hắn không đoán sai, vị của người tên là Nobuo Tanaka này, chính là trường hợp chuyển sinh thành công, mượn hồ máu trọng sinh thành ma nhân.

Chính là máu có chút quá nhiều, sức lực thân thể ngay cả Kyogoku cũng không bằng.

Lúc Liêu Văn Kiệt dừng bước, Nobuo Tanaka vọt tới phía sau hai người âm dương sư, tay cầm đao chém đứt cổ Kobayashi, đợi máu tươi bắn tung tóe trong nháy mắt, hắn một phen bắt lấy thi thể không đầu, hướng động mạch trên cổ mà hút máu như uống rượu say.

“A a!”

Một màn uống máu người dọa Ikuko bên cạnh sợ hãi, cuống quít bày ra kết giới phòng ngự, sau đó triệu hoán thức thần của mình đến cứu mạng.

Không thành công, trường đao đâm vào kết giới, đâm cô ta lạnh thấu tim.

Nobuo Tanaka nhe răng cười đè lại Ikuko, trong miệng kéo dài đầy máu tươi, một ngụm cắn động mạch của bà ta, uống máu tươi.

Đao sau lưng đâm quá đột ngột, hai người Âm Dương Sư quỳ gối, thức thần giữa không trung theo sát phía sau biến mất, hại cự mãng hường không trung bay lên.

Nobuo Tanaka——— uống máu xong hai mắt đỏ thẫm, tiện tay ném thi thể cùng trường đao trong tay, dưới ánh mắt tò mò của Liêu Văn Kiệt, bắt đầu giai đoạn biến thân lần thứ hai cần thiết của BOSS.

Xoẹt!

Ông ta xé áo khoác của mình, tuyên bố kết thúc biến thể.

Quá trình đơn giản thô bạo, nhưng Nobuo Tanaka đích thật là có thay đổi, đầu sinh sừng, bên ngoài thân lượn lờ hắc sắc ma văn, hóa thành một ác quỷ đỏ thẫm.

“Ngươi không nên nhìn thấy ta giết bọn họ, kế tiếp chết chính là ngươi.” Nobuo Tanaka dữ tợn nói.

“Không, ta chỉ là không muốn tự mình giết người, mới mượn tay ông giết người.”

Liêu Văn Kiệt khẽ lắc đầu, chú Cửu từng nói cho hắn biết, người trong tu hành, có chút kiên trì muốn quán triệt cả đời, mà có chút kiên trì thì tùy tình huống mà làm. Nếu thật sự có một ngày cần hắn sát sinh, hắn nhắm mắt né tránh xa một chút, một phát ngự kiếm thuật cũng không thành vấn đề.

Nhưng mà, lần đầu tiên rất trọng yếu, hai âm dương sư này rõ ràng không đủ tư cách.

Loại chuyện giết người này, Liêu Văn Kiệt chưa bao giờ chủ động nghĩ tới, mọi người đều biết người thiện lương, đi đường đều sợ giẫm chết kiến, vì không muốn để cho đàn bà con gái thương tâm, một mình gánh vác tiếng xấu cặn bã nam nhân, khổ sở canh cánh trong bụng không nói, huống chi để cho hắn tự tay chấm dứt một sinh mệnh.

Quạ đen: “...”

Cho nên, đối với loại chuyện sát sinh này, cách xử lý của Liêu Văn Kiệt cũng giống như lúc gặp phải bạn gái thúc giục kết hôn.

Không vội vàng, thời gian vẫn còn dài, lần sau lại nói.

“Được , được , được, có một câu ông nói không sai, tôi bây giờ trả lại nó cho ông!”

“Đồ ngu, ngươi hoàn toàn không biết gì về lực lượng!” Nobuo Tanaka nắm quyền thật chặt, nhấc chân bước ra một cái hố lớn trên mặt đất, như thể sợ người khác không biết ông ta siêu cấp mạnh.

“Quả thật, càng biết nhiều, ta liền cảm giác mình càng yếu.” Liêu Văn Kiệt gật đầu tỏ vẻ đồng ý, hắn đích xác hoàn toàn không biết gì về lực lượng. Nói đến đây, hắn phất tay chém xuống yêu đao, cự mãng kêu một tiếng, cúi người lao xuống mặt đất, đào một cái lỗ chui vào.

Nobuo Tanaka sắc mặt khẽ biến, không dấu vết nói: “Như thế nào, ý thức được tình huống không ổn, chuẩn bị đào động chạy trốn?”

“Không, ta chỉ cảm thấy nơi này phong thủy không tốt, muốn nhìn xem phía dưới chôn cái gì.”

“Muốn chết!!”

Dường như cấm kỵ bị đụng tới, trong mắt Nobuo Tanaka hung quang tăng vọt, cất bước xông về phía Liêu Văn Kiệt, mỗi một bước đi, khí thế quanh thân liền hùng hồn một phần.

-Đô Đô! ———— Tiếng chuông điện thoại di động đột ngột vang lên,Nobuo Tanaka phanh gấp dừng lại, lui ra sau hai bước, trên mặt dữ tợn hiện lên một tia mê mang.

Chuyện gì đang xảy ra vậy, trong một dịp nghiêm túc như vậy,

làm sao có thể có điện thoại?

Chương 573: Sắp xếp, nhất định phải sắp xếp 1 “Thật ngại quá, cho ta một phút, nhận điện thoại trước, đợi lát nữa sẽ giải quyết ông.”

Liêu Văn Kiệt cắm yêu đao xuống đất, lấy điện thoại di động trong ngực ra, Tomizawa Yuzou đưa cho hắn, mục đích là để thuận tiện liên lạc.

Bởi vì đến từ nhà Tomizawa có tiền, cho nên điện thoại di động mang theo chức năng gọi điện vĩnh viễn, tuyệt đối sẽ không xuất hiện lỗi cấp thấp nợ phí.

“Mosimoxi, thì ra là bác trai. Không, tôi vẫn còn trên đường, chiếc xe bị hỏng… Là rất xui xẻo, địa điểm ở đây…”

“Các bác đi đường vòng lại đây. Không phải là không được, mà là tôi đang chụp ảnh phong cảnh trên núi, có thể phải chậm trễ một chút thời gian. Vậy được rồi, nếu các bác không ghét bỏ, phiền toái chờ tôi một lát.”

Cúp điện thoại, Liêu Văn Kiệt thở phào nhẹ nhõm, thu hồi điện thoại ngoắc tay với Nobuo Tanaka : “Lao giá nhanh lên, tất cả mọi người đều là người Nghê Hồng, để cho người khác chờ lâu còn phải cúi đầu, quá phiền phức.”

- Tên khốn!

Nobuo Tanaka tức giận không thể chịu đựng được sự nhục nhã, phanh một tiếng tại chỗ để lại một hố lớn, vung móng vuốt màu đỏ hướng Liêu Văn Kiệt nhào tới.

Oái ! !

Một bàn tay to nhấn xuống, Nobuo Tanaka bay ngược mà lui, tốc độ so với lúc lao ra nhanh hơn gấp ba lần, tựa như một viên

đạn pháo hình người, đập nát biệt viện nửa bên.

“Khụ! Khụ khụ…”

Ông ta đẩy phế tích ra, run rẩy đứng tại chỗ, hai tay vặn vẹo vặn vẹo trước người, trong mắt tràn đầy mê mang cùng sợ hãi, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

- Này, nhanh lên, ông là chủ nhà, cũng không thể cho ta đi qua, có phải hay không thất lễ a!

Nghe được Liêu Văn Kiệt hô hoán, Nobuo Tanaka mê mang nhìn lại, ba giây sau cắn răng, cánh tay vặn vẹo nhanh chóng phục hồi như cũ, tốc độ tự chữa khỏi bằng mắt thường có thể thấy được, hồi phục hoàn toàn đầy máu.

“Ta không chết! Ta là vô địch!”

Mang theo tiếng gầm gừ như vậy, Nobuo Tanaka lần thứ hai phát động xung phong, oanh một tiếng qua đi, nửa còn lại biệt viện cũng sụp đổ.

Hai lần thất bại, bị người ta coi như ruồi nhặng đập loạn xạ, Nobuo Tanaka trực tiếp tiến vào trạng thái tự kỷ, nằm trong đống đổ nát lười bò dậy.

Liêu Văn Kiệt cầm đao tiến lên, mũi đao kề vào cổ Nobuo Tanaka: “Thế nào, còn có di ngôn gì không, ví dụ như kẻ đứng sau là ai?”

“Không thể nào, lực lượng của ta cường đại như vậy, vì sao, vì sao ngươi lại mạnh như vậy?”

Niềm tin sụp đổ, Nobuo Tanaka lớn tiếng gầm gừ, đầu tiên là tự sát, sau đó tàn sát chín mươi chín bát tự âm thay tử quỷ, cuối cùng ngâm hồ máu khiến người ta đau đớn không muốn sống, ông ta trải qua linh hồn xé rách thống khổ, thật vất vả mới có được lực

lượng, vì sao lại không chịu nổi một chiêu?

“Mặt mũi xấu xí.”

Liêu Văn Kiệt tháo mặt nạ màu trắng xuống, cúi người đắp lên mặt Nobuo Tanaka, nhìn chung quanh: “So với cái này, ông không cảm thấy kỳ quái sao, rõ ràng hai âm dương sư đã chết, nhưng kết giới lại không biến mất.”

“!”

Chương 574: Sắp xếp, nhất định phải sắp xếp 2

Nobuo Tanaka nghe vậy sửng sốt, quả thật, người đều đã chết, pháp thuật cũng nên tan thành mây khói mới đúng, tựa như hai thức thần vậy.

“Trừ phi còn có người còn sống…”

Liêu Văn Kiệt quay đầu nhìn về phía hai thi thể âm dương sư, nói được một nửa, đầu Kobayashi đột nhiên bay lên, nhìn về phía vị trí hắn đang đứng.

Một viên nhãn cầu mở to, hốc mắt chảy xuôi máu tươi, chậm rãi nhô ra.

Yo!

Theo một đạo huyết quang bắn ra, nhãn cầu mang theo gân mạch huyết nhục lẫn lộn thoát ly khỏi đầu Kobayashi, lăng không hóa thành một con chim ưng đang vỗ cánh.

Cùng lúc đó, kết giới chợt biến mất, màn đêm màu đen bao phủ toàn bộ biệt viện, chim ưng gào thét một tiếng, vỗ cánh biến mất trong bóng đêm.

- Ha ha ha, ngươi xong rồi, diện mạo của ngươi bị nhìn thấy!

Nobuo Tanaka cười to không ngừng, rất rõ ràng, kẻ ngốc đều nhìn ra được, nhãn cầu của Kobayashi ghi lại hết thảy, trong đó bao gồm cả diện mạo của Liêu Văn Kiệt.

Nếu như tình báo này bị tổ chức lấy được, Liêu Văn Kiệt sẽ đối

mặt với đuổi giết vô tận, ngay cả có thân thể mình đồng da sắt, cũng không bảo vệ được an toàn cho hắn.

-Ai nha, sơ suất!

Liêu Văn Kiệt bĩu môi, kế hoạch ban đầu là đại chiến ba trăm hiệp với Nobuo Tanaka, trong lúc đó vô tình làm rơi mặt nạ, thông tin thân phận bị tiết lộ, chờ tổ chức sau lưng Nobuo Tanaka lần lượt tới cửa tặng đầu người, hắn cũng thuận theo mò mẫm, đem tổ chức này nhổ tận gốc.

Kết quả, Nobuo Tanaka bùn nhão không trét được tường, thức ăn đến mức chân, hắn muốn diễn cũng không viết được kịch bản thích hợp, chỉ có thể tự mình tháo mặt nạ xuống.

Thật muốn nói có cái gì không nằm trong kế hoạch, chính là phương thức truyền đạt tình báo của âm dương sư kia, huyết tinh, vừa nhìn liền biết không phải là đồng minh chính nghĩa gì.

“Được rồi, người tốt người xấu gì gì đó đều rời khỏi sân khấu rồi, di ngôn của ông ta cũng không muốn nghe.”

Liêu Văn Kiệt giơ đao đâm xuống, Nobuo Tanaka nghiêng đầu né tránh, sau đó hai tay nắm chặt mũi đao, sắc mặt không ngừng biến hóa.

Khó có thể mở miệng mà nói, tuy rằng ông ta chuẩn bị tốt chờ chết, nhưng là một người đã chết một lần, ông ta thật sự không muốn chết lần thứ hai.

Cái chết, quá đau đớn!

– Ngươi không thể giết ta!

“Nói thế nào đây, suy nghĩ kỹ càng trước khi nói chuyện, ta cũng không bỏ lại cháu ngoại của Nghê Hồng.”

“Giết ta, sẽ làm bẩn tay ngươi.”

“Có lý, ông thật sự là thiên tài, ta tưởng ông sẽ nói ma nhân chuyển thế cũng là người, mà ta sẽ không sát sinh, cũng sẽ không giết ông.”

“Ngươi, ngươi biết…”

Nobuo Tanaka trợn tròn mắt, chuyện chuyển thế thành ma nhân ông ta chưa bao giờ nói qua, có lẽ người của tổ chức biết, nhưng hẳn là không ai nói cho Liêu Văn Kiệt mới đúng.

“Đương nhiên biết,nói nhỏ cho ông biết, đừng truyền ra ngoài nha.”

Liêu Văn Kiệt cúi đầu nhìn xuống, trên đỉnh đầu bầu trời đen ngòm, lưng dựa vào trăng tròn, thần sắc lạnh như băng vô tình: “Ta từ Hồng Kông đến, vì những oan hồn đã chết mà đến, ông nội của ngươi… Không đúng, lão già đại tá Tanaka của ông là ta tự tay giết chết, không chỉ như thế, ta còn đem tro cốt của ông ta rải bay đi.

- Rống rống rống!!

Nobuo Tanaka nghe vậy ngơ ngác ba giây, nổi giận phát ra tiếng gầm gừ như dã thú, huyết khí quanh thân quay cuồng, muốn đứng dậy cùng Liêu Văn Kiệt đánh thêm ba trăm hiệp.

Xoẹt!

Mũi đao đảo qua, mặt nạ màu trắng rơi xuống, đầu sừng dài lăn sang một bên, trong mắt phẫn nộ vẫn còn, chết không nhắm mắt.

“Ma nhân. Có thể coi như người sao?”

Liêu Văn Kiệt giơ tay lên múa đao hoa, run rẩy vết máu trên

lưỡi dao, ngẫm lại Nobuo Tanaka đã chết một lần, con đường chuyển sinh không chính thức, hẳn là không tính là người đi.

“Thật tốt, lần đầu tiên giết người ý nghĩa trọng đại, không nên lãng phí trên loại người đập một cái liền nát này.”

Ông ta không xứng!

Nói đến đây, Liêu Văn Kiệt phất tay lấy ra một tấm bùa vàng, đốt xác ác quỷ đỏ bên chân, sau đó hướng về phía đầu Nobuo Tanaka nói: “Diễn xuất không tệ, ta cho rằng lời đã nói đến mức này, ông sẽ vụng trộm nhếch khóe miệng, lộ ra một nụ cười gian kế được thực hiện chứ.”

“.....”

“Đừng giả vờ, ta biết ông chưa chết, dù sao rất nhiều năm ông mới chết một lần, khái niệm sinh tử của người bình thường cũng không áp dụng cho ông.”

“.....”

Không có phản ứng, đầu Nobuo Tanaka vẫn không nhúc nhích, vẫn chết không nhắm mắt hai mắt mở to, giống như thật sự chết vậy.

Liêu Văn Kiệt cũng không nói nhảm nữa , lúc này, cự mãng Tam Hắc chui ra khỏi mặt đất, phía sau đi theo một mảng lớn quỷ vật u hồn.tính sương sương, ít nhất ba chữ số.

Keng!

Liêu Văn Kiệt thu đao vào vỏ, ba đầu đen cũng theo đó biến mất, hắn sải bước đi về phía cửa động hắc ám, đám quỷ vật thấy thế, đều tránh sang nhường đường.

-Cho các ngươi, có oán báo oán, có thù báo thù, kiếp sau hảo

hảo làm người!

Đi tới cửa động, Liêu Văn Kiệt không chút do dự nhảy vào, đám quỷ vật trong đình viện nghe vậy, ánh mắt lộ ra hung quang oán giận vây quanh đầu Nobuo Tanaka.

“Ah ah————”

“Cút đi! Đám tiện tiện các ngươi, các ngươi làm sao dám làm như vậy…”

“……”

Đêm lạnh lẽo, chỉ còn lại tiếng thét chói tai thê lương, cùng với tiếng gặm cắn răng rắc.

……

Sâu dưới lòng đất.

Liêu Văn Kiệt đeo mặt nạ, ngâm mình trong hồ nước màu máu, bên cạnh là Kiếm Thắng Tà cũng đang tắm rửa.

Hắn liếc mắt nhìn mặt biên hệ thống, hai lần trước ngăn cản lời nguyền của tử thần, cứu Tomizawa Tetsuharu cùng cô gái tóc trà bị sát thủ biến thái tập kích, hệ thống cũng không đưa ra phần thưởng.

Lần này, sau khi giải quyết Nobuo Tanaka, hệ thống sảng khoái cho một ngàn điểm, khiến cho tài lực gia tăng lên hai ngàn một trăm điểm.

Liêu Văn Kiệt nhớ rất rõ ràng, lần trước tiêu diệt sào quỷ của Hoắc thị, chỉ thu hoạch có năm trăm điểm tài lực.

Đột nhiên tăng gấp đôi, rất có thể có liên quan đến thủ phạm Nobuo Tanaka。

Xem ra, nhiệm vụ lần này vẫn còn tiếp tục, phần thưởng tiếp theo siêu cao.

Lại nghĩ đến nhiệm vụ tiếp theo của Đá Sát Sinh, cùng với tổ chức đằng sau Nobuo Tanaka, từ Hồng Kông đuổi theo đến tận Nghê Hồng quả thật là hành động sáng suốt.

Có lẽ là do Nobuo Tanaka chuyển thế ở đây, độ tinh khiết của máu trong hồ máu không đủ, Liêu Văn Kiệt ngâm nửa giờ liền thành một hồ nước trong. Không chỉ có hắn, Kiếm Thắng Tà cũng cảm thấy chưa thỏa mãn.

Mắt thấy không gian sắp sụp đổ, Liêu Văn Kiệt thay trang phục trở thành bình thường, lắc mình xuất hiện trong đình viện.

Quần áo đen mà thôi, trong ô đỏ vẫn còn hàng tồn kho, bộ này có thủng thì không cần nữa.

Nhìn bản sao đá sát sinh trên mặt đất, suy nghĩ một chút, đặt tại chỗ không nhặt lên.

Có thứ này, tổ chức sau lưng Nobuo Tanaka khẳng định sẽ điên cuồng tìm kiếm hắn diệt khẩu, như vậy cũng có thể tăng nhanh tốc độ thu đầu người của hắn. Trên đường cao tốc dưới chân núi, Liêu Văn Kiệt cầm máy ảnh, thở hồng hộc chạy đến bên cạnh xe.

Đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy cha con Tomizawa và Suzuki, lúc này lau mồ hôi vốn chả có, áy náy nói: “Thật sự xin lỗi, để chư vị chờ lâu.”

“Không sao, chúng ta cũng vừa mới tới, ngược lại là cậu, tối rồi, chụp được phong cảnh mong muốn chưa?”

Tomizawa Tetsuharu thiện ý hỏi, nếu như còn chưa chụp được, ông ta ở trên núi có một biệt thự, đêm nay có thể ở lại qua đêm, cho ở lại một ngày Liêu Văn Kiệt chụp ảnh.

“Chụp được rồi, lúc tôi lên núi, vừa vặn bắt kịp hoàng hôn.”

“Ôi, vậy sao lại xuống núi muộn như vậy?”

“Đừng nói nữa, thật xui xẻo, một quý phụ ở biệt thự mời tôi đến nhà cô ấy làm khách, lúc đầu còn rất quy củ, lúc tôi cáo biệt, cô ấy đột nhiên ôm lấy tôi nói chuyện tịch mịch, đáng sợ tới mức tôi phải xoay người bỏ chạy.”

Liêu Văn Kiệt vẻ mặt còn sợ hãi.

“...” Trong xe X3 ba người không nói nên lời, Tomizawa Tetsuharu nhìn con trai nhà mình, lại nhìn Liêu Văn Kiệt, thầm mắng một tiếng nghiệt duyên.

Sắp xếp, nhất định phải sắp xếp!

———————

Chương 575: Không nóng 1 Tokyo。

Thủ đô trên danh nghĩa của Nghê Hồng, vì lịch sử và lý do phân chia hành chính, ‘Tokyo’ là một khái niệm gây nhầm lẫn, thành phố Tokyo, chính quyền Tokyo, thủ đô Tokyo, đô thị Tokyo, tất cả đều có thể được gọi là Tokyo.

Tuy nhiên, nói chung, thuật ngữ Tokyo hoặc thành phố Tokyo dùng để chỉ Khu vực đô thị Tokyo, còn được gọi là 23 quận của Tokyo, bao gồm 23 quận thuộc hành chính cấp quận.

Vì vậy, thành phố Tokyo theo nghĩa nghiêm ngặt không tồn tại, hơn nữa, Tokyo là khí hậu ôn đới, không nóng.

Thuật ngữ trên, là hiểu biết trước kia của Liêu Văn Kiệt về Tokyo, hiện tại thì trong truyện không dùng được nữa, có Conan liền đại biểu cho phố Beika, trong truyền thuyết an ninh siêu kém, tội phạm cực kỳ hung dữ.

Theo số liệu thống kê, mỗi người có hơn 140 IQ, ở đó không phải là tội phạm thì chính là nạn nhân, đi ra ngoài một vòng đều có thể trở thành nạn nhân của vụ án giết người trong căn phòng bí mật.

Đừng hỏi tại sao trên đường cái làm sao lại có phòng bí mật, truyện Conan giảng đạo lý, sẽ không nói bậy bạ, không phục thì đợi đến kiếp sau biện hộ đi.

Nếu đã có Beika, vậy còn có phố Haidochiyou các loại, toàn bộ bản đồ Tokyo đều phải đổi một lần.

Liêu Văn Kiệt đang xem bản đồ, không biết tại sao, khi chiếc xe đến gần nội thành, đột nhiên gặp phải ùn tắc giao thông nghiêm trọng, anh nhanh tay lẹ mắt, mua một bản đồ ở cửa hàng tiện lợi bên đường để riết thời gian.

Nhiên tiện nói, cửa hàng tiện lợi lại có khu chuyên bán loại tạp chí này, thật sự là quá Nghê Hồng.

“Chuyện gì vậy, thời gian kẹt xe lần này không khỏi quá lâu đi?”

Tomizawa Tetsuharu nhíu mày lên tiếng, dựa theo lưu lượng xe, hiện tại hẳn là về đến nhà mới đúng, nhưng nhìn phía trước một mảnh đỏ, hoàn toàn không có một chút dấu hiệu di chuyển, kẹt đến ngày mai đều có khả năng.

“Ách, nghe nói là đường ống dẫn khí dưới lòng đất nổ tung, toàn bộ đoạn đường đều bị nổ tung.” Tài xế vỗ vỗ điều chỉnh âm thanh, tín hiệu ríu rít, nghe không rõ lắm.

“Lại còn có loại chuyện này, thật là xui xẻo.”

Trước mắt, trước mắt Tomizawa Tetsuharu có hai lựa chọn, vẫn là gọi trực thăng tới đón người, hai là đi bộ năm trăm mét, nơi đó có một khách sạn lớn là sản nghiệp của nhà Tomizawa.

Mấy người thương lượng một lát, quyết định đêm nay ở khách sạn, nếu ngày mai còn tắc, liền ngồi trực thăng về nhà.

.....

Tầng trên cùng, Liêu Văn Kiệt cùng ba người phất tay chúc ngủ ngon một tiếng, một mình đi vào phòng phòng tiện nghi xa hoa, phòng khách, phòng sách, phòng ngủ đầy đủ, thậm chí còn có bể bơi nhỏ, con mẹ nó quá xa xỉ rồi!

Ngoài cửa sổ đèn đuốc sáng trưng, từ xa có thể thấy được điểm sáng màu đỏ sắp xếp chỉnh tề, một đường uốn lượn về phía trung tâm thành phố, hiện tượng kẹt xe vô cùng nghiêm trọng.

Liêu Văn Kiệt liếc mắt một cái, đang định ngồi trên ghế salon nghiên cứu bản đồ, bất thình lình nghĩ tới cái gì, hai mắt lam sắc quang mang hiện lên, mở ra âm dương nhãn nhìn về phía làn đường.

Không có khí tức yêu ma quỷ quái, nhưng ở cuối vị trí kẹt xe, phát hiện một kết giới hình lập phương, cùng kết giới của âm dương sư ngăn cách âm thanh thể loại tương tự.。

“Thú vị, là hàng yêu trừ ma, hay là một người đánh nhau?”

Vừa mới vào đêm đã chứng kiến loại cảnh tượng này, làm cho Liêu Văn Kiệt không khỏi cảm khái, không sợ người so sánh người, chỉ sợ hàng so với hàng, trước kia còn cảm thấy Hồng Kông bên kia quỷ vật quá nhiều, hiện tại so với Tokyo, cũng chỉ xứng làm em trai thôi.

Nhìn xung quanh, hắn phát hiện một bên cửa sổ phòng ngủ vô cùng vừa người, sau khi biến hóa xong, hắn thay quần áo màu đen, nhao nhao đi về phía kết giới. Không có ý gì khác, đơn thuần chỉ góp vui thui a.

Nếu là có nội đấu, đêm nay hắn chính là quần chúng vây xem,

làm một kẻ nhàn rỗi xem kịch hô to 666, nếu có yêu ma quỷ quái làm loạn, đầu người sẽ thuộc về hắn.

.....

Yo! Yo! Một màn này ————, ngọn lửa bốc lên cao, chiếc xe dừng trên đường thiêu thành ngọn đuốc, sóng lửa nóng vặn vẹo không khí, thiêu đốt một mảnh mông lung quỷ dị.

Một loạt cảnh sát súng bắn đạn thật giơ súng bắn phá, rõ ràng phía trước có một bãi đất trống lớn, cái gì cũng không có, nhưng trên con đường viên đạn bay tới, luôn có thể bắn tung tóe từng đạo tia lửa.

Lực lượng chiến thuật đặc biệt phòng chống thảm họa siêu nhiên trực thuộc Bộ Quốc phòng.

Được thành lập bởi Bộ Quốc phòng Nghê Hồng, Lực lượng phòng vệ bình quân đầu người là những người ưu tú, được trang bị các điệp viên và lực lượng đặc biệt được khắc chế bằng các phép thuật trừ tà và đạn dược để đối phó với những linh hồn ma quỷ, quái vật và lực lượng tâm linh ngày càng hung hãn.

Nói một cách thẳng thắn, đây là việc chính thức thiết lập nhân lực để duy trì sự phát triển kinh tế bền vững, đồng thời kiểm tra và cân bằng các lực lượng tư nhân.

Ban đầu, mọi người hợp tác rất vui vẻ. Chính phủ đã tuyển dụng nhiều đặc vụ từ lực lượng tư nhân và cả hai bên đạt được những gì mình cần.

Nhưng trong những năm gần đây, các lực lượng tư nhân ngày càng hoạt động mạnh hơn và những con quái vật ở Nghê Hồng không ngừng gia tăng, khiến các quan chức nghi ngờ, tự hỏi liệu những kẻ này có đang một bên nuôi ma và sau đó một bên giết quỷ , nhân cơ hội đó xin tài nguyên chiếm dụng tiền đầu tư hay không.

Bởi vì không có chứng cớ, Lực lượng chiến thuật đặc biệt phòng chống thảm họa siêu nhiên ra đời, hiệu quả rõ rệt, quản lý quân sự hóa, binh lính nghiêm túc phục tùng mệnh lệnh, so với thế lực đại gia tư nhân dùng tốt hơn nhiều.

Nhưng mà đêm nay bọn họ gặp phải một chút khó khăn nhỏ, ác linh quá nhiều, số lượng ác linh hình người được đánh giá thuộc cấp C kinh người, cuồn cuộn không ngừng từ cống rãnh lao ra, phảng phất số lượng không có điểm dừng.

Chương 576: Không nóng 2 Lạch cạch!

“Đây———— là bài học đầu tiên!”

“Lặp lại một lần nữa, đây là bài học đầu tiên, thỉnh cầu hướng dẫn chiến thuật!”

“Tút tút tút…”

Liên lạc không được, chỉ huy tiểu đội tức giận đến giậm chân, mắt thấy đạn dược sắp cạn kiệt, ra lệnh cho binh lính dưới tay vững vàng lui về phía sau.

Hậu cần không đủ, hỏa lực trợ giúp không có, kéo mặt xuống cầu viện gặp phải tiếng tút, đánh rắm một cái.

Chuồn đi, cái mạng nhỏ quan trọng hơn.

Ha, hi sinh oanh liệt á?

Đây là thời đại gì, chê cuộc sống không tốt sao, tự do tự tại không thích sao, làm gì có cửa để hi sinh a!

Đội binh nghe vậy mạnh mẽ thở phào nhẹ nhõm, thầm mắng đội trưởng đêm nay chính là thiếu khen, khí thế căng thẳng tuôn ra ngàn dặm, trật tự rút lui lập tức hỗn loạn.

Tuy nói là tinh anh, nhưng trước mặt sinh tử, người chạy một

trăm bước tuyệt đối so với người chạy năm mươi bước nhiều hơn nhiều.

Đúng lúc này, một đạo bóng đen từ ngoài kết giới giết vào, trường đao ở trong tay, hàn mang liên tục thuấn cắt, dùng phương thức loạn sát quét bay đứt lìa cánh tay.

Nơi lưỡi đao đi qua, thi thể hoành hành khắp nơi, ác linh giống như cắt lúa mì, ngã xuống, mặc dù không có sát thương đến chỗ yếu hại, cũng bởi vì năng lực cắn nuốt của yêu đao, tất cả đều hóa thành tro bụi phiêu tán.

Tốc độ quá nhanh, đội lính chỉ có thể nhìn thấy bóng người di chuyển với tốc độ cao, cùng với mái tóc dài ngang eo phiêu dật.

“Tôi yêu rồi, tiểu tỷ tỷ bên kia thật đẹp trai nha!”

“Này, có phải cậu bị mù mắt không, rõ ràng là một tiểu soái ca được rồi.”

“Mù mắt là cậu mới đúng, hơn nữa tiểu tỷ tỷ thì không tốt sao?”

“Thế tiểu soái ca kia có gì không đúng à?”

- xuýt xoa, có đạo lý a!

“……”

Bên kia, Liêu Văn Kiệt không biết mệt mỏi vung đao vung đao, giết đến có chút chán ghét.

Đổi lại bình thường, một tịnh thiên địa thần chú niệm, mặc kệ có bao nhiêu ác linh quỷ vật, tất cả đều tại chỗ thăng thiên, hiện tại không được, hắn là một người Nghê Hồng tinh thông đao thuật, nói tiếng Trung thì có vẻ quá đột ngột đi.

Xoẹt !

Lưỡi đao đảo qua một hàng đầu người bay múa, Liêu Văn Kiệt híp mắt nhìn về phía cống rãnh không ngừng tuôn ra ác linh, vung đao xông thẳng tới.

Một đường chém dưa thái rau, giết đến trước cống rãnh, hắn vung đao triệu hoán Tam Hắc mở đường, oanh một tiếng đào ra đại động, tung thân nhảy vào. Đường cống rãnh dưới lòng đất, ác linh lúc nhúc chằng chịt, lúc sáng lúc tối lóe sáng, hai phương hướng trước sau nhìn không thấy điểm cuối.

“Thiên địa tự nhiên, uế khí phân tán.”

Thu hồi Tam Hắc ngoại trừ đào động không có tác dụng gì lớn, Liêu Văn Kiệt nhắm vào một phương hướng tiến lên, đồng thời nhỏ giọng lầm bầm, lẩm bẩm tịnh thiên địa thần chú.

Hiệu quả xuất chúng, ác linh hóa thành tro bụi, sau hai cái qua lại, trong cống rãnh trống rỗng, không còn một bóng ma ác linh nào nữa

“Rống rống ————” một tiếng rống giận chấn động truyền đến, Liêu Văn Kiệt quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh.

Trong tầm mắt,quả cầu lửa khổng lồ tràn ngập toàn bộ thông đạo thoát nước, nhiệt độ cao nóng chảy xuống đường ống dẫn khí, ầm ầm hóa thành hỏa long gầm thét, hùng hổ nghiền ép hắn.

“Chậc, sớm biết liền đem áo cà sa lưu lại.”

Chương 577: Nếu như là anh, nhất định có thể hoàn toàn không chế nó. 1

Liêu Văn Kiệt nói thầm một tiếng, kim thân pháp tướng của hắn tuy chỉ là nhập môn, nhưng cũng làm cho đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, không sợ phía trước cực nóng, nhưng quần áo chất liệu bình thường, nếu không đi, lát nữa chỉ có thể trần mông bị người ta nhìn thấy.

Có đạo lý như này, là của cải không được để lộ ra ngoài, thân có đồ ngon há có thể khoe ra cho người ta nhìn được. =)))

Oanh !!!

Cột lửa phóng lên cao, từng đợt sóng nhiệt tràn vào cống thoát nước, Liêu Văn Kiệt xoay người rơi xuống đất, hoành đao nhìn về phía mặt đất xi măng đang phồng lên phía trước.

Một con cự thú phun ra hỏa diễm chậm rãi bò ra, thân cao năm thước, thân dài hơn mười thước, bề ngoài hình dạng giống thằn lằn khổng lồ, chỉ là không có hai chân chân sau.

Thân thể cự thú phủ đầy đường vân đỏ tươi, sau lưng hoa văn nhiệt lực kinh người, như sắt nung đỏ rực rỡ, nhô lên những cụm cựa giống như gai.

Con cự thú này cực kỳ giống nham thạch nóng chảy đi lại, nhưng nhiệt độ có thể cao hơn nham thạch nóng chảy nhiều, chân trước đạp đất, trong khoảnh khắc hòa tan mặt đất bên chân, gầm gừ vài tiếng, ở trên mặt đất tạo ra một đường lửa đỏ rực

“Không hổ là Tokyo, quả nhiên nước sôi lửa bỏng…”

Liêu Văn Kiệt âm thầm gật đầu, phất tay triệu hoán Tam Hắc, để cho nó sử dụng kỹ năng trói buộc.

Tam Hắc nhìn đoàn nham thạch nóng chảy phía trước, không có sử dụng kỹ năng trói buộc, mà là khiếp sợ hướng Liêu Văn Kiệt trừng mắt đại xà.

Ngụ ý rất đơn giản, lần này mà đi trói thật, trực tiếp bị nướng chín, về sau cũng không có cách nào hầu hạ Liêu Văn Kiệt.

“Không đi thì đánh chết ngươi.”

“Rống rống ————” Tam Hắc ngửa đầu rít gào một tiếng, cũng không biết là đang giận ai, thân thể rắn chạy trốn tập kích, ầm ầm quấn lấy thân thể cự thú, phát ra một chiêu địa ngục lăn qua lăn lại.

Hai con quái vật khổng lồ triển khai ôm ném, cũng không biết là Tam Hắc trói cự thú, hay là cự thú quấn lấy Tam Hắc, cảnh tượng động tĩnh rất lớn, đội lính đặc chủng vây xem hoảng sợ, nhao nhao rút ra ngoài kết giới.

Nhân viên dọn dẹp sạch sẽ hiện trường, Liêu Văn Kiệt xác nhận một hồi, chuyện đã đến nước này, hắn liền không giả bộ làm thầy trừ tà yếu đuối nữa.

Giơ tay lên đeo mặt nạ Hắc Sơn, Liêu Văn Kiệt thu đao triệu hồi Tam Hắc, một cái chém hướng cự thú đánh tới.

Ầm ầm một tiếng giòn vang, cũng không biết là Như Lai Thần Chưởng gần đây lại có tinh tiến, hay là cự thú nhìn không vừa dùng, thuần túy thực chất là vô dụng, bị chưởng phong thoáng chạm vào liền tứ phân ngũ liệt, bay khắp nơi.

Kết quả là, dư thế chưởng phong không ngừng, đem toàn bộ

kết giới đánh đến tan rã.

- Kết giới hư hao, nhanh lên, mau bố trí kết giới một lần nữa!

Các binh lính luống cuống tay chân bận rộn, thỉnh thoảng nhìn về phía bóng lưng tóc dài phiêu phiêu của Liêu Văn Kiệt, không sai, tuyệt đối là tiểu tỷ tỷ/soái ca!

Trường đao ở trong tay, Liêu Văn Kiệt không nóng lòng tháo mặt nạ ra, chỉ vì trong cảm giác, lại có mấy năng lượng nhiệt độ cao sắp tiếp cận.

Trùng hợp?

Quá trùng hợp, cho dù là Nghê Hồng hàng ngày được thiên tai chiếu cố, cũng không nên hỗn loạn như thế.

Vậy thì chỉ có thể là người làm ra !

Liêu Văn Kiệt nhìn xung quanh, đôi mắt đỏ như máu, tìm kiếm vị trí của người đứng sau màn.

“Rống rống ————”

Bốn đầu cự thú lao ra khỏi mặt đất, đồng loạt rít gào nhào về phía Liêu Văn Kiệt.

Hắn thu đao dưới bụng, Kiếm Thắng Tà kề sát thân đao, thân hình bất động, chỉ có mái tóc dài theo gió nóng phất phơ.

Một giây sau, hồng mang chói mắt xẹt qua bầu trời đêm, tà khí lẫm liệt, từng đạo liên tiếp sóng gió lan tràn trong không khí, toàn bộ không gian như thể đóng băng, thân hình bốn đầu cự thú nhảy lên theo đó đứng yên bất động.

Không gian khôi phục bình thường, dọc theo mặt cắt hồng mang rải rác khắp nơi, thân thể bốn đầu cự thú vỡ vụn, không gian theo sau bị nghiền nát biến thành linh kiện rơi đầy đất.

———————

Thi thể của bốn con cự thú tan thành tro bụi, Liêu Văn Kiệt thu đao vào vỏ, nhìn quanh bốn phía chỉ toàn là bầu trời đêm, hai mắt đỏ tươi như muốn chảy máu, tìm kiếm vị trí chính xác của kẻ phía sau.

Xung quanh, đám binh sĩ của bộ đội đặc chủng như lâm đại địch, lúc vừa mới bắt đầu bọn họ tưởng rằng Liêu Văn Kiệt là người một nhà, bởi vì giá trị thể diện chính là chính nghĩa, hiện giờ xem ra dường như không phải chuyện nhất thời như vậy.

Đôi mắt đỏ tươi như ma này không hề che giấu tà khí ngút trời, hơn nữa còn một chưởng giết sạch bốn con ác linh cấp B thực lực kinh khủng, nói không chừng vị tiểu tỷ tỷ / soái ca này chính người được gọi là Boss ngầm.

Suy cho cùng thì Boss lớn vẻ ngoài đều là không tồi!

Tuyệt đối đừng là Boss, tôi vẫn đang chờ về nhà kết hôn đấy! xn

Các binh sĩ rất tự giác mà hiểu nhầm, cầm trong tay vũ khí được chế tạo của bọn họ, ăn mặc quần áo toàn bộ đều chuẩn mực như nhau, ở bậc cao thủ chính là bia đỡ đạn, một con ác linh cấp B liền có thể diệt hết đoàn bọn họ, muốn gặp được Boss đối mặt một cái cũng không được.

Bàng!

Một tiếng súng vang lên, cũng không biết là tên lính nào bởi vì quá căng thẳng, sợ run cả người mà bóp cò súng.

Các binh sĩ nuốt mạnh một ngụm nước bọt, trợn to mắt đồng loạt nhìn về phía người kia, nếu như nói vừa rồi là cửu tử nhất sinh, bởi vì quá cùi bắp sẽ bị đối phương xem như một cái rắm, thì hiện tại lại chủ động khiêu khích, độ khó sự sinh tồn là thập tử vô

sinh, trực tiếp nhảy luôn đến địa ngục.

“Đóng chốt bảo hiểm lại, lần sau chú ý một chút, nhỡ đâu bắn trúng người bình thường thì phải làm sao?”

Liêu Văn Kiệt lấy ra một viên đầu đạn từ trong làn khói thuốc súng trước ngực, tiện tay ném xuống đất, ánh mắt vẫn như cũ đi tới đi lui, hắn có thể cảm giác được kẻ phía sau vẫn còn ở đây, hơn nữa đang một mực âm thầm quan sát hắn.

Đường nhìn phát ra lơ lửng không cố định, phảng phất có mấy trăm ánh mắt ẩn trong bóng đêm khiến cho hắn không cách nào xác định được chính xác.

“Thật, thật xin lỗi! !”

Binh sĩ nổ súng quả quyết ném súng ống trong tay xuống, hai tay túm chặt bên quần, tất cung tất kính cúi đầu 90 độ.

Sau khi bị đá một cú vào mông, cậu thuận thế ngồi xuống đất, cả người gập lại, bắt đầu hình thức xin lỗi điên cuồng.

Đặc sản Nghê Hồng, không có vấn đề gì là xin lỗi không giải quyết được.

Tìm được rồi!

Ánh mắt trong bóng tối tập trung ở một chỗ, Liêu Văn Kiệt nhấc chân đạp thật mạnh, thân thể nhảy lên một cái, một vệt sáng đỏ dữ tợn gào thét lên rồi biến mất trong màn đêm.

“Bay… Bay mất rồi…”

Các binh sĩ nhìn qua trên nền đất xi măng lõm dấu chân, cả nửa ngày mới ngạc nhiên hoàn hồn, lúc này mới phát hiện, phía sau lưng của mình chẳng biết từ lúc nào mồ hôi đã ướt đẫm một mảng.

...

Trên đỉnh tòa cao ốc trong đêm, thân hình gầy gò của Bạch Mao thiếu niên ngóng nhìn ra điểm cuối của kết giới đang tắc nghẽn, trong tay thưởng thức một viên ngọc thạch màu đỏ như máu.

Đá Sát Sinh!

Mắt thấy ác linh cấp C mới xuất hiện không bao lâu, bộ đội đặc chủng của lực lượng phòng chống thuộc Bộ Quốc phòng đã nhanh chóng xuất kích, thiếu niên tuyệt nhiên không hề sốt ruột, tiếp tục triệu hoán ác linh, không ngừng hình thành nên một đội quân chết người.

Chưa được bao lâu, Liêu Văn Kiệt cầm đao xông vào kết giới, bắt đầu thức cắt vô song, đem tất cả ác linh cấp C trên mặt đất thậm chí cả dưới lòng đất thanh trừ toàn bộ.

Thiếu niên thấy thế vô cùng vui mừng, đưa tới một con ác linh cấp B 'Hỏa xa', điều khiển nó phát động công kích, muốn thăm dò giới hạn của Liêu Văn Kiệt.

Chương 578: Nếu như là anh, nhất định có thể hoàn toàn không chế nó. 2 Thăm dò thất bại, một con ác linh cấp B gặp được Liêu Văn Kiệt chỉ có rơi vào tình cảnh bị giết trong nháy mắt, đàn bốn con đồng thời tiến lên tấn công, cũng điều bị giết nhanh chóng như cũ.

Không xác định được giới hạn cao nhất!

Cảm nhận được điểm xấu từ cỗ tà ý đỏ như máu đó, thiếu niên có chút do dự, nhưng nếu như cứ thế từ bỏ, cậu ta có lẽ cũng không thể tìm được người nào thích hợp hơn.

Trong lòng hạ quyết tâm, cậu chủ động phân tán khí tức, triệu hoán thu về nhãn tuyến của mình ở xung quanh.

Rất nhiều bươm bướm màu xanh nhanh chóng bay đến, dán lên người và tứ chi của thiếu niên, chậm rãi dung nhập vào trong cơ thể cậu.

Cùng lúc đó, một vệt sáng màu đỏ tức tốc bay đến, dưới cái nhìn chăm chú kinh ngạc của thiếu niên mà đáp xuống ở trước mặt cậu.

Thế mà lại có thể bay, cậu tưởng rằng phương tiện đi lại của Liêu Văn Kiệt sẽ là xe mô-tô, xe đua, nếu như không có thì cứ hai chân cuốc bộ, sau đó lại leo thang lầu đến sân thượng ở tầng cao nhất.

Như vậy không như bộ sách võ thuật ra bài, cậu làm sao có thể dùng khỏe ứng mệt, làm sao có thể tạo áp lực tâm lý?

Quan trọng nhất chính là, lời thoại để ra oai đều nghĩ xong rồi.

“Tiểu quỷ, đồ vật cậu đang cầm trong tay rất nguy hiểm, cậu chủ động giao ra, hoặc là tôi chặt tay của cậu rồi mang nó qua đây?” Liêu Văn Kiệt trên dưới dò xét thiếu niên, mới mười mấy tuổi đầu, nhìn ra không phải học sinh cấp ba.

“Ha ha ha…”

Thiếu niên nhếch miệng cười một tiếng, bắt đầu giả ngu, đem đá Sát Sinh trong tay ném về phía Liêu Văn Kiệt.

Đinh!

Liêu Văn Kiệt đưa đao ra khỏi vỏ, đem đá Sinh Thạch lia qua một bên, mặt lạnh tanh cầm đao đi về hướng thiếu niên.

“Chờ, chờ một chút.”

Nhận thấy thi thể sắp tách rời, thiếu niên không giả vờ được

nữa, đưa tay hô ngừng nói: “Tôi cố ý gọi anh qua đây, không phải là để chém chém giết giết, anh không muốn nghe tên của viên đá kia sao?”

“Tôi biết, nó gọi là đá Sát Sinh.”

“Há, anh thấy qua rồi?”

“Từng thấy đồ phục chế, chính bản đây là lần đầu tiên, cảm thấy cũng như nhau.”

Liêu Văn Kiệt đi đến trước mặt thiếu niên, giơ lên trường đao đâm thẳng xuống, lưỡi đao xuyên qua trán cậu, từ phía sau não ứa ra.

“Vô dụng, tôi không chết được, đây chính là sức mạnh của đá Sát Sinh, có muốn không?” Trán trúng một đao, thiếu niên lại bắt đầu chế độ giả vờ.

Một chiêu này trăm phát trăm trúng, chưa bao giờ có sai lệch, tin chắc Liêu Văn Kiệt cũng…

Vù!

Thu đao, quét ngang, cắt loạn, đầy đất đều là các bộ phận.

“Anh…”

Đầu Bạch Mao lệch ra rơi xuống đất, khóe mắt thiếu niên run rẩy: “Anh biết rõ không giết chết được tôi, vì sao không thể chờ tôi nói hết lời.”

“Quá kiêu ngạo, tôi nhìn rất khó chịu.”

Liêu Văn Kiệt nhấc giẫm lên đầu của thiếu niên, sau đó trường đao dựng thẳng trên đất, đâm xuyên đầu thiếu niên, đem nó giơ giữa không trung: “Hơn nữa, lời từ biệt của người bất tử chỉ là khoác lác thôi, tôi biết bản thể của cậu không ở nơi này, nếu

không lúc gặp mặt đã chặt đầu cậu xuống rồi.”

“Hết cách rồi, sức mạnh của anh cường đại như thế, tôi cũng không dám dùng bản thể tới gặp anh.” Đầu của thiếu niên ở giữa không trung, vừa nói chuyện, khóe mắt vừa co lại.

“Tốt lắm, thái độ coi như đoan chính, bây giờ nói xem, cậu gọi ta qua đây là muốn nói những gì?”

“Đá Sát Sinh!”

Tốc độ nói của thiếu niên rất nhanh: “Mảnh vụn linh hồn của Cửu vĩ hồ, cũng là kết tinh của yêu lực tinh khiết, tôi đang tìm kiếm người thích hợp với viên đá này, nếu như là anh, nhất định có thể hoàn toàn khống chế viên đá này.”

“Cậu là đồ ngốc sao?”

Liêu Văn Kiệt bĩu môi: “Cậu nói thích hợp thì là thích hợp, vậy thì tôi còn chút sĩ diện nào, mà lại cái đồ chơi này mới nghe đã thấy rất tà môn, tôi tại sao phải hoàn toàn khống chế nó, là vì diễm danh của Tamamo no Mae* à?”

Cậu cũng rất tà môn!

…

Thiếu niên mặt đen lại trầm mặc, để Liêu Văn Kiệt gắn lên cái mác ‘Hoàn toàn không có cách nào đàm phán bình thường”, nếu như có thể quay ngược thời gian, cậu bảo đảm sẽ ném luôn viên đá đi, kiên quyết không đối mặt cùng với Liêu Văn Kiệt.

“Nói gì đi, để tôi nghe chút xem, cậu còn lời giải thích nào mê hoặc nhân tâm nữa không, không cho phép cậu tâng bốc êm tai, tôi mà đã cao hứng thì sẽ đáp ứng liền.” Liêu Văn Kiệt trên dưới vung đao, đem đầu của thiếu niên lắc qua lắc lại.

“Sức mạnh, đá Sát Sinh có thể khiến cho anh trở nên cường đại hơn.”

Thiếu niên không chịu nổi nhục, cả giận nói: ” Với linh lực cường độ của anh cùng thân thể dũng mãnh, độ phù hợp với đá Sát sinh sẽ đạt tới mức đáng kinh ngạc, dưới sự hỗ trợ lẫn nhau, sức mạnh của anh sẽ tiến thêm một bước. Nhất là năng lực tái sinh của đá Sát Sinh, nghĩ mà xem, một cơ thể không bao giờ biết mệt mỏi, sẽ không bao giờ vì bị thương tổn mà…”

“Thân thể tôi kim cang bất bại, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, không có khả năng bị thương, không cần năng lực tái sinh .”

“Thì nhỡ đâu, nhỡ đâu anh gặp được người có thể đánh anh bị thương thì sao?”

“Gặp được rồi tính!”

“…”

Chương 579: Nếu như là anh, nhất định có thể hoàn toàn không chế nó. 3 Mặt thiếu niên dài ra, liên tục mấy lần dụ hoặc đều bị Liêu Văn Kiệt khó chơi chặn lại, sau cùng hít sâu một hơi: “Không cần nhiều lời nữa, anh đã tới tìm tôi, chứng tỏ anh khẳng định có dục vọng, đá Sát Sinh có thể thỏa mãn dục vọng của anh.”

Đúng là có dục vọng, điểm này Liêu Văn Kiệt cũng không phủ nhận.

Hắn đuổi tới trước mặt thiếu niên, cũng là bởi vì dục vọng thúc giục, muốn chặt đầu của đối phương, trừ gian diệt ác, từ nơi hệ thống đó thu được lợi.

Về phần đá Sát Sinh…

Đó là thứ đồ bỏ đi gì?

Có thể biến thành Tamamo no Mae sao?

“Ha ha ha, tôi biết ngay mà, anh không thể phủ nhận điều này.”

Thấy Liêu Văn Kiệt trầm mặc, thiếu niên mím môi, nụ cười tự tin lại trở về trên khuôn mặt.

Bang!

Đầu rơi xuống đất, Liêu Văn Kiệt một chân đạp trên, sau đó cầm đao dồn sức đâm mấy lần, lúc này mới đem vật thể như khảm hoa văn không còn nhìn ra hình dạng gì kia giơ lên không trung.

“Đã nói quá kiêu ngạo sẽ làm tôi khó chịu mà, cậu có phải là nghe không hiểu tiếng người không?”

Đáng ghét! ! !

Thiếu niên trong lòng điên cuồng hét lên, từ khi cậu có được đá Sát Sinh đều mê hoặc được hết tên xui xẻo này đến tên xui xẻo khác, đã quen cao cao tại thượng ban cho sự cứu rỗi, chưa bao giờ bị lăng nhục giống như đêm nay.

Chờ anh dung nhập đá Sát Sinh rồi, xem anh còn phách lối thế nào!

Thiếu niên trong lòng chửi mắng, đã hoàn toàn thành thực mà đánh vào ý chí rồi, linh cơ nhất động nghĩ đến mỗi một loại khả năng, không khác với dự liệu, cậu đã biết dục vọng Liêu Văn Kiệt là vật gì rồi.

“Sát Sinh Thạch tại thời bình lưu lạc ở khắp nơi trên thế giới, những viên mà Nghê Hồng bảo vệ đều bị gia tộc hoặc đền thờ phong ấn truyền thừa nhiều năm, lợi dụng sức mạnh bên trong

của nó để giữ vững địa vị. Ba năm trước đây, chính phủ Nghê Hồng tìm được đá Sát sinh chưa phong ấn ở Vatican, sau một phen giao dịch, đá Sát Sinh được đưa về Nghê Hồng phong ấn…"

"Kết quả lại bị cậu lấy được."

"Đây không phải trọng điểm, trọng điểm là đá Sát Sinh tung tích không rõ, chính phủ Nghê Hồng lựa chọn giấu diếm tin tức, điên cuồng thành lập lực lượng quân đội đặc chiến đủ để đối kháng ác linh, bởi vì mỗi một hành động của bọn họ nên quốc gia này mới biến thành bộ dạng như bây giờ!" Thiếu niên khàn giọng mạnh mẽ rống lên.

"Cho nên?"

Liêu Văn Kiệt không hiểu nhiều lắm, nói nhiều như vậy, đối với hắn có chút liên quan.

Cũng chính là hắn nổi tiếng là đạo sĩ đoan chính, tác phong làm việc là lấy thiện là trọng, từ trước tới giờ không ỷ vào sức mạnh mà làm xằng làm bậy, nếu không Nghê Hồng sẽ chỉ loạn hơn.

"Cho nên anh cũng không đau lòng sao?"

"Cái gì! ?"

"Không cần phải giả bộ đâu, vào thời điểm ác linh xuất hiện, ngoại trừ bộ đội đặc chủng của Bộ Quốc phòng, anh là thầy trừ ma đầu tiên có mặt, cho dù anh có giấu diếm thế nào thì cũng không thể nào phủ nhận chính mình đối với quốc gia này có niềm yêu thương sâu đậm!"

"A cái này. . ."

Có sao nói vậy, quả thực, có ai có thể cự tuyệt đồng phục thủy thủ với đồ bơi nữ sinh* chứ!

“Ha ha ha, quốc gia này đã thối rữa đến tận bên trong gốc rễ rồi, muốn cứu vãn nó, chỉ dựa vào sức mạnh của anh thì tuyệt đối không thể, nhưng đá Sát Sinh có thể giúp anh hoàn thành nguyện vọng.”

Thiếu niên hạ giọng, đầu lâu thân thể hóa thành mảng lớn ánh lửa ma trơi của bươm bướm xanh, tan theo gió: “Không cần kiêng kị trong lòng, những gia tộc và đền thờ truyền thừa nhiều năm đó có thể hoàn toàn khống chế sức mạnh của đá Sát Sinh, anh mạnh hơn bọn họ, có tín nhiệm hơn, anh chỉ có thể làm tốt hơn…”

Liêu Văn Kiệt: “…”

Cho nên, đá Sát Sinh có thể thực hiện được nguyện vọng một chân đạp mấy thuyền mà vẫn không bị phát hiện của hắn?

Tamamo no Mae: nhân vật trong thần thoại Nhật Bản, một con cáo chín đuôi và là một trong những yêu quái có ma thuật mạnh nhất.

Tamamo no Mae: nhân vật trong thần thoại Nhật Bản, một con cáo chín đuôi và là một trong những yêu quái có ma thuật mạnh nhất.

đồ bơi nữ sinh: nguyên tác là “死库水” phiên âm từ tiếng Nhật “スクール” (Sukuru), chỉ loại đồ bơi liền sản xuất riêng ở Nhật Bản cho việc học bơi.

đồ bơi nữ sinh: nguyên tác là “死库水” phiên âm từ tiếng Nhật “スクール” (Sukuru), chỉ loại đồ bơi liền sản xuất riêng ở Nhật Bản cho việc học bơi.

Trụ sở chính của Bộ quốc phòng, phòng họp.

Ngọn đèn đen kịt, một đám sĩ quan trên vai đeo sao xụ mặt ngồi yên, màn hình lớn phía trước đang phát cuộc chiến đấu vài giờ trước.

Ống kính ghi lại được từ lực lượng chiến thuật đến hiện trường bắt đầu thiết lập kết giới, hỏa diễm ngút trời, tiếng súng mạnh mẽ dao động, loại ác linh cấp C bị mưa bom bão đạn áp chế, dần dần lui về cống thoát nước.

Tiệc vui chóng tàn, số lượng ác linh đột nhiên tăng mạnh, trong tình huống không có bất kỳ điềm báo nào, với số lượng lớn tăng lên nhanh chóng rất nhanh đã áp chế khiến khóa đầu tiên chạy trốn như lính đào ngũ.

Ở Nghê Hồng, đây gọi chiến thuật chuyển tiến.

Sau đó, cả cuộc chiến lớn xảy ra một bước ngoặt, một người bí ẩn cầm đao tiến vào, đại sát tứ phương, tiêu diệt hết toàn bộ ác linh cấp C, năm con ác linh cấp B xuất hiện cũng bị chém như rau dưa, băm thành từng mảnh.

Xong chuyện thì rũ áo bỏ đi, thân phận thâm tàng, lực chiến đấu lại kinh người, nói trận chiến này là một trận miêu sát tuyệt đối không phải quá lời.

Màn hình đến đây dừng lại, hình ảnh thay đổi, trên màn hình lớn là một tấm ảnh chân dung được chụp lại, tóc dài, ngũ quan nhu hòa, khuôn mặt trung tính, không có cách nào xác nhận giới tính cụ thể.

Chương 580: Vì cái gì mà giữa người với người lại có sự chênh lệch lớn như vậy. 1 Không chỉ có thế, thông tin về danh tính, tuổi tác và thân phận toàn bộ đều là dấu chấm hỏi, không tra ra được, một kẻ mạnh đầy bí ẩn.

Theo tin đồn, về phần giới tính của người bí ẩn, thời điểm nhân viên khóa thứ nhất điều tra tiến hành xác minh đã xảy ra một trận xung đột quy mô không nhỏ.

Một phần ba binh sĩ cho rằng người bí ẩn là một tiểu tỷ tỷ,

một phần ba binh sĩ cho rằng là một soái ca, còn có một phần ba trung lập, cho rằng là nam hay là nữ đều được.

Trong tiếng hô khẩu hiệu 'Dị đoan', 'Thiên Tru', ba nhóm người xoay qua đánh nhau, không thể phân thắng bại.

"Liên quan tới sự kiện lần này, chắc hẳn mọi người trước khi đến đều đã nghe qua, tôi sẽ thuật lại một chút kết quả thống kê tại hiện trường."

Ánh đèn sáng lên, một nam nhân viên văn phòng trong vai thư ký đứng dậy, tay cầm văn kiện báo cáo: "Trước mắt, tin tình báo đáng tin cậy đã xác nhận, sự kiện lần này xuất hiện tất thảy năm con ác linh cấp B, ác linh cấp C không rõ số lượng, dự đoán số lượng vượt qua một nghìn…"

"Hậu kỳ của sự kiện xử lý như sau…"

Nam nhân viên văn phòng lảm nhảm giảng đạo, tuy rằng kết giới tổn hại, nhưng quần chúng vây xem đã sớm tản đi, hơn nữa bốn con ác linh cấp B từ lúc hiện thân đến lúc bị miểu sát, trước sau không quá mười giây đồng hồ, xung quanh không có người chứng kiến.

Mặc dù có dân chúng đưa ra nghi vấn, vấn đề cũng không lớn, phía chính phủ đã sớm ban bố tin tức hết thảy đều là do khí đốt đường ống bị nổ tung gây nên, không có cái gì gọi là hiện tượng siêu nhiên.

Đây không phải nói dối, khí đốt đường ống đúng thật là có nổ.

Cho nên, không cần nghĩ quá nhiều, nên ăn một chút nên uống một chút, tiếp tục ca múa mừng cảnh thái bình, tiền bạc trong túi tuyệt đối đừng nên keo kiệt, tình hình kinh tế của Nghê Hông gần đây tăng trưởng một cách đáng mừng, chỉ có tiêu càng nhiều thì mới có thể kiếm lời càng nhiều.

Chỉ một câu nói, kết quả xử lý hậu kỳ vô cùng viên mãn, ngày mai mọi người sẽ nhìn thấy ở trên báo chí tin tức khí đốt đường ống nổ tung.

“Đối với lai lịch bí ẩn của người này, các ngươi không có chút tin tức tình báo nào sao?”

“…”

“Trả lời tôi đi, vào lúc xin kinh phí hết người này lại đến người kia mồm năm miệng mười, sao giờ đều câm hết rồi?”

Một quan chức ngồi ở vị trí trung tâm giận đến không nhịn nổi: “Các cậu có nghĩ tới hay không, nếu như đêm nay không có tên kia xuất hiện, kết quả sẽ như thế nào, toàn viên lực lượng chiến thuật đặc biệt đã đến tận tiền tuyến có thể đánh lui năm con ác linh cấp B sao?”

“…”

“Nếu như không thể, những ác linh này sẽ đem đến bao nhiêu tổn hại, thương vọng gây ra đối dân chúng cùng với thiệt hại kinh tế sẽ lại là một con số lớn đến như thế nào ?”

“…”

“Đã làm không được, vậy ý nghĩa thành lập tổng bộ phòng chống thảm họa siêu nhiên Bộ quốc phòng chúng ta ở đâu, hàng năm tốn tiền nhiều như vậy lại là vì cái gì?”

“…”

Không ai trả lời, tất cả mọi người trong lòng đều rất rõ ràng, đêm nay là do vận khí tốt, vừa vặn có một cường giả (kẻ mạnh) đi ngang qua thấy việc nghĩa hăng hái làm, lần sau thật sự không chắc sẽ như vậy.

“Các vị trưởng quan, liên quan tới vị người bí ẩn này, trong tay của tôi thật ra lại là có một chút tình báo.”

Hiện trường hội nghị tĩnh mịch, một giọng nói bất chợt vang lên.

Chàng trai vừa nói chuyện hai tay cầm theo Bạch Thủ Sáo, dựng trên bàn che đi nửa gương mặt tái nhợt, hơn nữa còn đeo cả kính râm màu trà khiến cho gương mặt tái nhợt đó hơi lộ ra vẻ âm trầm.

Chàng trai tên Konparu Kiriya. Là sĩ quan chỉ huy của lực lượng phòng chống thảm họa siêu nhiên khóa thứ tư, tiểu đội đều là thanh viên tinh anh, nhân số không nhiều nhưng mỗi người đều không phải là người bình thường, không cần nhờ vào thiết bị hỗ trợ cũng có thể nhìn thấy ác linh mà người thường không thể nào nhìn thấy được.

Dưới sự phối hợp chiến thuật, tiểu đội khóa thứ tư có thể độc lập tiêu diệt một con ác linh cấp B, cũng là át chủ bài của lực lượng chiến thuật đặc biệt.

“Konparu, cậu có tin tình báo gì?”

“Liên quan tới cây đao trong tay người bí ẩn kia, trước đây thờ cúng ở đền thờ Uzen Kusako, hình như có linh thú Cự Mãng (trăn lớn) tên là Hắc Thằng, bởi vì phong ấn không đủ triệt để nên cây đao này không người nào có thể khống chế, hai tuần lễ trước cây đao này đã bị trộm mất rồi.”

“Có ý gì, người bí ẩn là một kẻ trộm?”

“Không thể nói như vậy, so về ăn cướp thì tôi lại nghiêng về một quan điểm khác hơn, đó là đao đã tìm được chủ nhân thích hợp của nó.”

“Konparu, cậu có quen biết với người bí ẩn?”

“Chưa từng gặp qua, nếu như không phải có chuyện tối nay, tôi thậm chí cũng không biết Nghê Hồng còn một vị cường giả trẻ tuổi như thế này.”

Nói đến đây, Konparu Kiriya cũng dừng một chút, thử dò xét nói: “Lực lượng chiến thuật đặc biệt từ khi thành lập đến nay chưa đến ba năm, chiến sĩ của chúng ta đều đến từ quân đội, Khu Ma cũng không phải là sở trường của bọn họ.”

“Nói tiếp đi.”

“Đã có được kinh nghiệm qua nhiều lần chiến đấu, đám thầy trừ ma kia nói đúng, trừ linh cũng không phải là càng nhiều người càng tốt, thành viên của chúng ta còn chưa đủ tinh anh hóa.”

Chương 581: Vì cái gì mà giữa người với người lại có sự chênh lệch lớn như vậy. 2 “Konparu, cậu muốn lực lượng chiến thuật đặc biệt phải ra mặt chiêu mộ người bí ẩn kia?”

“Đúng vậy, nếu như tôi không có đoán sai, bộ Môi trường ở phía bên kia đã lên kế hoạch rồi, bất luận như thế nào cũng không thể để bọn họ được như ý!”

“Thế nhưng, đi đâu để tìm được người bí ẩn này, cậu cũng thấy đấy, hắn… biết bay.”

“Người có thể ở trên trời, nhưng sẽ không thể vĩnh viễn ở trên trời.”

Konparu Kiriya hơi hơi cúi đầu, kính râm màu trà thoáng qua một vệt quang mang dã tâm: “Chí ít chúng ta biết hắn đang ở Tokyo, mấy năm nay ác linh hoạt động thường xuyên, chắc hẳn rất nhanh sẽ có thể lại gặp mặt hắn thôi.”

…

Một mặt khác, bộ Môi trường trong lời của Konparu Kiriya cũng đang mở cuộc họp, nói đúng ra là một phần của bộ Môi trường, phòng phòng chống thảm họa siêu nhiên của cục môi trường .

Bởi vì chế ước lẫn nhau, phân thuộc hai cơ cấu nội bộ độc lập không đồng hành đơn vị chính, quan hệ của song phương lãnh đạm bất thường, cả đời không qua lại với nhau, cho nên lấy được video rất không dễ dàng.

Đội trưởng Jinguji Ayame, ngự tỷ chừng ba mươi tuổi, ngũ quan tinh xảo, khí chất ưu nhã mê người.

Trước kia lúc chiến đấu tại hạng nhất, không cẩn thận đã bị thương dẫn đến chi dưới tê liệt, chỉ có thể dựa vào xe lăn thay cho việc đi lại, cho nên đã rút khỏi tiền tuyến chuyển chức chỉ huy làm việc.

Đầu óc cô khôn khéo, phòng đối sách dưới sự quản lý của cô nội tình ngày càng hùng hậu, bởi vì cô vô cùng giỏi thu xếp quan hệ nhân mạch, quan hệ với hiệp hội thầy trừ xa vô cùng tốt, đem không ít nhân tài mới nổi của gia tộc kéo đến phòng đối sách làm đại diện.

Nói như vậy, nếu như khóa thứ tư của Konparu Kiriya dưới tình huống toàn bộ thành viên xuất chiến mà chiến thuật lại phối hợp tuyệt diệu, có thể tiêu diệt một con ác linh cấp B thì trong đám con cháu của gia tộc mà Jinguji Ayame chiêu mộ được, ba lượng phối hợp càng có thể dễ dàng giết chết một con ác linh cấp B.

Mà át chủ bài Isayama Yomi trong tay cô lại càng có thể trong tình huống một thân một mình, không có bất kỳ phụ trợ gì mà cường sát một con ác linh cấp B.

Mặc dù có chút miễn cưỡng, nhưng thực lực của cô ta xác thực hoàn toàn vượt qua những người khác một khoảng xa.

Bởi vì là Nghê Hồng, cho nên Isayama Yomi là một học sinh nữ cấp ba, thuộc tính là tóc đen dài thẳng, đồng phục thủy thủ, tỷ tỷ, mỹ thiếu nữ kiếm đạo, lesbian (đồng tính nữ).

Video chiếu xong, hình ảnh dừng lại trên khuôn mặt trung tính của Liêu Văn Kiệt sau khi biến thân .

“Theo tình báo phân tích, số lượng ác linh cấp C bị hắn tiêu diệt vượt qua 1000, năm con ác linh cấp B. Từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc, thời gian chiến đấu không đến hai phút đồng hồ, tất cả ác linh bị giết hết toàn bộ, giới hạn cao nhất của hắn ở đâu thì không thể nào dùng số liệu trước mắt để phân tích được.”

Jinguji Ayame vẻ mặt nghiêm túc nói với mọi người: “Một tin tình báo khác là liên quan tới cây đao trong tay hắn, cùng với con linh thú giống như cự mãng kia…”

Tình báo nói xong, trong phòng đối sách là một khoảng trầm mặc, suy nghĩ của mọi người rối tung, bắt đầu tái tạo tam quan.

Bọn họ ở chung một chỗ cũng chỉ có thể miễn cưỡng đánh bại hai con ác linh cấp B, trong đó còn bao gồm Isayama Yomi đơn độc giải quyết một con.

Đổi lại nếu bọn họ gặp được người bí ẩn, đoán chừng cũng là kết quả một đao xong việc.

Quá mạnh rồi !

Đều là con người như nhau, vì cái gì mà giữa người với người lại có sự chênh lệch lớn như vậy?

“Ách, tôi có một nghi vấn, vị siêu cấp lợi hại này… là nam hay là nữ?”

Trong đám người truyền đến một giọng nói, bị Jinguji Ayame chủ trì cuộc họp trực tiếp xem nhẹ, trong lúc nghiêm túc thế này hỏi cái gì chẳng được, lại khăng khăng hết lần này tới lần khác hỏi vấn đề ấu trĩ đó.

Không có mắt à, dáng dấp đáng yêu như thế, nhất định là một cậu con trai!

“Đội trưởng, vì sao lại có số lượng lớn ác linh tụ tập, hơn nữa ác linh cấp B vừa xuất hiện cũng là năm con, trước kia chưa bao giờ phát sinh loại tình huống này.”

Hỏi rất hay.

Jinguji Ayame lặng lẽ khen ngợi một tiếng, mở miệng nói: “Đây là một nội dung chủ yếu khác của cuộc họp lần này, ác linh cấp B sẽ không theo đàn theo lũ mà xuất hiện, có thể khẳng định, chuyện tối nay ngọn nguồn đến từ loại hình ác linh cấp A… ít nhất có một con.”

“Cấp A…”

“Thật là đáng sợ, đó là quái vật gì vậy a?”

“Mọi người nói xem, người bí ẩn xuất hiện đêm nay có thể đơn phương độc mã giết chết ác linh cấp A hay không?”

“Nói đi nói lại, đến cuối cùng hắn bay mất có phải là đã tìm được ác linh cấp A không?”

“…”

Trong phòng họp khe khẽ vang lên tiếng bàn luận, một lát sau, tiếng bàn luận ngừng lại, Jinguji Ayame lại nói: “Bất luận ác linh cấp A có phải đã bị diệt trừ hay không, thời gian trong tương lai, chúng ta cũng không thể phớt lờ.”

“Đúng vậy, đội trưởng.”

“Liên quan tới vị người bí ẩn này, nếu như tôi đoán không sai, bên bộ Quốc phòng kia đã động tâm tư rồi, phải chạy trước họ một bước nhanh chóng tìm ra đối phương.”

“Đội trưởng, cô muốn mời hắn gia nhập phòng đối sách?”

“Có cách nghĩ này…”

Chương 582: Tôi có con gái của một người bạn cũ. 1 Jinguji Ayame khẽ nhíu mày, từ lúc người bí ẩn xuất hiện đến khi rời đi, trong lúc bị đạn của binh sĩ bắn trúng cũng không hề ỷ mạnh hiếp yếu, đem hắn ta quy nạp về phe công lý cũng không có vấn đề gì.

Nhưng trong nửa sau của video, người bí ẩn tính tình đại biến. Theo như các binh sĩ miêu tả, quy kết nhập vào phe cánh tà ác còn càng không thành vấn đề hơn.

Jinguji Ayame thừa nhận, cô thèm nhỏ dãi năng lực của đối phương, muốn mời đối phương gia nhập phòng đối sách, nhưng lại sợ dẫn sói vào nhà, đào hố đem chính mình đi chôn.

So sánh với lực chiến đấu song phương, một khi phát sinh mâu thuẫn thì không thể hòa nhã được, đối phương muốn làm gì thì làm, phòng đối sách mặc kệ cho nhào nặn.

Không cùng một địa vị bình đẳng, muốn lôi kéo nói nghe thì dễ…

Chỉ có thể hy vọng chẳng ai hoàn mỹ, tiền tài, sắc đẹp, quyền lực, đối phương cũng sẽ có lấy một điểm yếu.

Chiến đấu video không chỉ có bị hoàn cảnh tỉnh đối sách thất đạt được, còn hướng chảy ngắm thế lực khác, tỉ như Tanaka Tín Hùng phía sau thần bí tổ chức, khi cái tổ chức này lấy thêm đến Âm Dương Sư Tiểu Lâm đưa tin, không thông báo làm ra lựa chọn

như thế nào.

Hiển nhiên không phải là chèn ép báo thù, so sánh với nhau, lôi kéo khả năng càng lớn, cũng không phải Tanaka Tín Hùng không đủ cường đại, mà chính là người đi trà mát, vì một người chết báo thù…

Không đến mức, không cần thiết, quá phiền phức.

Chỉ muốn biết rõ ràng Liêu Văn Kiệt tập kích Tanaka Tín Hùng nguyên nhân, thần bí tổ chức rất tình nguyện duỗi ra cành ô liu, bọn họ có Liêu Văn Kiệt tuyệt đối sẽ không cự tuyệt thẻ đánh bạc.

Video bốn phía chảy ra, Bộ Quốc phòng đối sách tổng bộ phải hoàn toàn chịu trách nhiệm, nhân viên kiểm tra xuất hiện nghiêm trọng lỗ thủng, bên trong nằm vùng số lượng cũng không ít.

Đối với những này, Liêu Văn Kiệt cũng không rõ ràng, hắn giờ phút này chính nấp tại Thần Sơn lão trong rừng, hạng trên mặt đất Sát Sinh Thạch đảo quanh.

Cùng lông trắng thiếu niên chạm mặt về sau, hắn dùng hồng tuyến bao trùm Sát Sinh Thạch, ngự kiếm bay tới ngoại ô thành phố, một đầu đâm vào ngắm rừng sâu núi thẳm.

Tuy nhiên không rõ ràng Sát Sinh Thạch cụ thể là cái gì, nhưng nhìn thiếu niên lòng tin tràn đầy, liền có thể nghĩ, đó là cái hố, không bình thường sâu.

Về phần thiếu niên nói tới cửu vĩ hồ yêu lực kết tinh, Liêu Văn Kiệt là không tin, hắn cảnh giác đã quen, trừ phi người sắp chết lời nói cũng thiện, nếu không dưới tình huống bình thường, sẽ không dễ tin địch nhân chủ động nói ra tình báo.

Bởi vì đồng dạng là hồng sắc, Liêu Văn Kiệt quất ra thắng tà kiếm đụng đụng, thắng tà kiếm không có hứng thú, còn lâu mới có được giống nhìn thấy Huyết Trì một dạng mừng rỡ như điên.

Cùng thắng tà kiếm độ phù hợp không cao, để hắn bỏ đi tìm kiếm Sát Sinh Thạch, dùng để chú tạo tàn khuyết thân kiếm ý nghĩ.

“Như vậy, viên này thạch đầu còn có thể có giá trị gì, cũng không thể là đệm góc bàn a?”

Liêu Văn Kiệt Trầm Ngâm Phiến khắc, phất tay xé rách Âm Gian thông đạo, cuốn lên Sát Sinh Thạch đi vào.

Khác trước không nói, khối đá này bên trong xác thực ẩn chứa năng lượng kinh người , có thể nếm thử dùng huyết sắc niệm lực hấp thu cũng chuyển hóa.

Sát Sinh Thạch rất tà môn, hắn tự phụ cũng không kém, thật muốn nói người nào càng tà môn…

Liêu Văn Kiệt kiên định cho rằng, thoát thân tại ‘Sáu ngày đại âm tiên kinh’ Huyết Hải Ma La viết tay trải qua mới gọi tà môn, còn nữa, coi như Sát Sinh Thạch thật là cửu vĩ hồ yêu lực kết tinh, bên trong ký túc lấy đệ nhất đại yêu linh hồn.

Cũng mới một khối mà thôi, cũng liền ngàn năm Lão Yêu mà thôi, hắn cũng không phải không có đánh qua.

Sau một lúc lâu, Âm Gian thông đạo lần nữa mở ra, Liêu Văn Kiệt chậm rãi đi ra, trên lòng bàn tay dưới vứt Sát Sinh Thạch.

Huyết sắc niệm lực không có để hắn thất vọng, hoàn toàn chính xác có thể rút ra Sát Sinh Thạch bên trong năng lượng, cũng là tốc độ luyện hóa có chút chậm, cho dù là tại Âm Gian tu luyện, hắn cũng không cách nào trong khoảng thời gian ngắn đem trong viên đá năng lượng toàn bộ biến hoá để cho bản thân sử dụng.

“Lại để cho một tháng khổ luyện, đây cũng quá lớn…”

Liêu Văn Kiệt khẽ nhíu mày, tu luyện thiên phú như hắn, một khi thời gian vượt qua ba ngày, hết thảy tính toán làm dài dằng

dặc.

...

Ngày kế tiếp, giàu trạch một nhà lấy máy bay trực thăng trở về biệt thự, Liêu Văn Kiệt được mời cùng nhau đi tới.

Biệt thự không hề khu vực thành thị, mà là tại hơi lệch một chút trên núi, các loại không đáng ức xách, thấy Liêu Văn Kiệt đều chết lặng.

Theo giàu trạch hùng ba nói, nhà hắn trước kia ở tại khu vực thành thị, có một tòa quy mô còn có thể dinh thự, về sau giàu trạch Chul trị tiến quân bất động sản nghiệp, trực tiếp đem mảnh đất này trưng dụng, đóng một tòa nhà lớn, giận kiếm lời…

Không có kiếm lời bao nhiêu, nhưng chiến lược ý nghĩa đạt đến, giàu trạch gia tộc thành công chuyển hình, khai mở mới sản nghiệp, nhất cử đặt vững ngắm tại bất động sản nghiệp địa vị.

Rất hào, nhưng còn có càng có tiền hơn.

Tỉ như điệu thấp Thiểu Ngôn Linh Mộc lĩnh, linh Mộc gia tộc tài lực tại phía xa giàu trạch gia tộc phía trên, tiền nhiều hơn đến tìm không thấy bằng hữu.

Biệt thự một hàng, giàu trạch Chul trị lần nữa mê hoặc Liêu Văn Kiệt, hi vọng hắn suy tính một chút Linh Mộc vườn, đến lúc đó nhà lành liên thủ, từ chế bá Tokyo bắt đầu, sau cùng xưng bá toàn bộ nghê hồng, đi ra Châu Á giết tiến toàn thế giới.

Chương 583: Tôi có con gái của một người bạn cũ. 2 Liêu Văn Kiệt coi như không nghe thấy, đêm đó cũng xin miễn ngắm ngủ lại đề nghị, lấy máy bay trực thăng trở về cao tầng quán rượu.

Giàu trạch Chul trị rất biết làm người, để quán rượu giám đốc đem tầng cao nhất thanh không, tất cả gian phòng ngừng dùng, ngoại trừ Liêu Văn Kiệt, chỉ tiếp đợi giàu trạch bằng hữu thân thích.

Gian kia phòng, trực tiếp phủ lên Liêu tên Văn Kiệt, vĩnh cửu vì hắn giữ lại, dù là về sau hắn cũng không tiếp tục đến nghê hồng, chỉ cần giàu trạch gia tộc vẫn còn, gian kia phòng liền sẽ không còn có người thứ hai sử dụng.

Trở lại phòng, Liêu Văn Kiệt nằm trên ghế sofa, trong ngực lấy ra một cái hộp, bên trong lẳng lặng nằm một khỏa hắc sắc kim cương, tên là 'Đêm tối chú rủa' .

Đây là giàu trạch Chul trị tiền thuốc men, giá trị, bỏ đi tám trăm vạn số lẻ, cũng liền giá trị năm ngàn vạn Dollar.

Nguyên bản, giàu trạch Chul trị muốn đưa tặng Liêu Văn Kiệt một bộ cất giữ nhiều năm tranh sơn dầu, nhưng bị hắn cự tuyệt ngắm, lễ quá nặng, thay cái nhẹ một chút.

Giàu trạch Chul trị nhún nhún vai, hào vô nhân tính biểu thị, vấn đề này đem hắn làm khó rồi.

Hai người tại trân tàng thất đi lòng vòng, Liêu Văn Kiệt liếc một chút liền chọn trúng 'Đêm tối chú rủa ', thể tích nhỏ, tiện cho mang theo, không muốn tranh sơn dầu, tràn đầy chiếm một mặt tường, mang về cảng đảo cũng không tìm tới địa phương sắp đặt.

Năm trăm vạn đô la Hồng Kông phòng trọ, thả hơn 60 triệu Dollar tranh sơn dầu, Liêu Văn Kiệt thật sợ mình ngủ không được.

Chọn trúng viên kim cương này một nguyên nhân khác, là bởi vì tên của nó, theo giàu trạch Chul trị giải thích, viên kim cương này trước đó mấy vị người sưu tầm, đều mệnh đồ nhiều thăng trầm, cơ hồ không có một cái nào là kết thúc yên lành.

Bởi vì rất có truyền kỳ kinh nghiệm, kim cương cất giữ giá trị đắc ý đề bạt, lại tên từ 'Đến từ đêm tối chiếu cố' biến thành 'Đêm tối chú rủa' .

Nghe xong liền rất tà môn, Liêu Văn Kiệt quyết định nghiên cứu một chút.

Kim cương nguyền rủa không sai, nếu như không phải hắn xuất hiện, giàu trạch Chul trị cũng sẽ bước cái khác người sưu tầm theo gót, trở thành chết oan chết uổng bên trong một cái.

Lam sắc niệm lực rót vào chui trong đá, quang mang một cái chớp mắt tản ra rực rỡ, bày biện ra ngũ thải ban lan hắc.

Một khỏa rất bình thường bảo thạch, không có bất kỳ cái gì chỗ đặc thù, lần nữa kiên trì hai lần, liền bị hắn ném vào đỏ dù bên trong.

...

Trời sáng, Liêu Văn Kiệt ngồi thang máy xuống lầu, ngồi xe ngàn vạn công ty bất động sản đánh thẻ, dù sao cũng là công sai, bộ phim muốn làm nguyên bộ.

Nửa ngày thời gian giải quyết xong công sự, Liêu Văn Kiệt để tài xế về trước, một thân một mình tại Tokyo đầu đường bắt đầu đi dạo.

Một mặt là chẳng có mục đích, một phương diện khác, hắn suy nghĩ nhiều Lộ Lộ mặt, hi vọng chính mình hạc giữa bầy gà hình dạng dẫn tới người có quyết tâm chú ý.

Chín cúc một phái.

Tanaka Tín Hùng cùng chín cúc một phái nữ tử cùng thuộc cùng một tổ chức, điểm này đã được đến chứng thực, nhưng Tanaka Tín Hùng đi được quá nhanh, người nói không có liền

không có, thêm nữa Liêu Văn Kiệt cũng không có trông cậy vào từ trong miệng hắn nạy ra cái gì tình báo, cho nên tìm chuyện của tổ chức vẫn cần tìm hiểu nguồn gốc.

Hắn chọn lựa chiến thuật là chia binh hai đường, ban ngày xoát mặt mình, buổi tối xoát sau khi biến thân mặt, luôn có một cái hội dẫn tới thần bí tổ chức.

Cái này một đi dạo cũng là ba ngày, Liêu Văn Kiệt đều muốn đem phụ cận đặc sắc cửa hàng thăm dò ngắm, cũng không có đem mặt mình xoát ra ngoài.

Buổi tối càng không được ngắm, thái bình đến không giống cái bộ dáng, đã không có đánh quái thú Ao Đột Mạn, cũng không có Bách Quỷ Dạ Hành rầm rộ, hại hắn biến thân hoàn tất, sửng sốt tìm không thấy ra sân thời cơ.

“Ngươi đã là cái thành thục Tokyo ngắm, phải học được chính mình loạn đứng lên mới được a…”

Ban đêm, Liêu Văn Kiệt thân mang áo ngủ ngồi ở trên ghế sofa, trong tay ly rượu đỏ lay động nước nho, suy nghĩ lại như thế tiếp tục thái bình, hắn chỉ có thể ngụy trang tà ma ngoại đạo bốn phía gây sự.

“Ục ục! Tút tút tút —— —— ”

Chuông điện thoại reo, Liêu Văn Kiệt buông xuống nước trái cây kết nối, đối diện là ngữ khí nhiệt tình giàu trạch Chul trị.

“Ajay, ta có một cái lão bằng hữu nữ nhi…”

“Không cần, hứng thú không lớn, ta vẫn cảm thấy độc thân tương đối tốt.”

Liêu Văn Kiệt khóe miệng giật giật, có thể là bởi vì ân cứu mạng, cộng thêm cùng giàu trạch hùng ba là bạn tốt nguyên nhân, giàu trạch Chul trị đối với hắn cho thấy cực lớn nhiệt tình, nhất là tại giới thiệu bạn gái điểm này, nhiệt tình có chút quá đầu.

Ba ngày này, hắn cơ hồ mỗi đêm đều có thể tiếp vào giàu trạch Chul trị điện thoại, nói nhảm một câu không, lời dạo đầu cũng là 'Ta có một cái lão bằng hữu nữ nhi' .

Đại khái miêu tả như sau, nàng này xinh đẹp như hoa, tuổi mới mười tám, gia tài vạn kim, còn không có nói qua yêu đương, đặc biệt tốt lắc lư, nếu như là Liêu Văn Kiệt, khẳng định một cái trước chuẩn.

Nếu không phải giàu trạch Chul trị không có nữ nhi, Liêu Văn Kiệt đều muốn hoài nghi giàu trạch Chul trị trong miệng bằng hữu liền là chính hắn rồi.

"Ajay, ngươi suy nghĩ thêm một chút, đối phương điều kiện rất tốt."

"Bá phụ, đa tạ hảo ý của ngươi, nhưng không có giao bạn gái ý nghĩ, chí ít hai năm này không có."

Liêu Văn Kiệt mắt nhìn trên bàn nước trái cây: "Ta chính chơi game, sắp khó giữ được cái mạng nhỏ này, nếu như bá phụ ngươi không có chuyện gì khác, ta liền tắt điện thoại."

Chương 584: Là một kình địch xứng tầm. 1 "Ajay, cái này liền là của ngươi không đúng, sự tình phân nặng nhẹ, trò chơi không có thông quan có thể bắt đầu lại từ đầu, đưa tới cửa bạn gái không có, còn muốn tìm coi như khó khăn."

Giàu trạch Chul trị tận tình khuyên bảo khuyên nhủ, Liêu Văn Kiệt càng là cự tuyệt, hắn thì càng sợ hãi.

Không phải hắn tư tưởng bẩn thỉu, chuyện rõ rành rành,

không nói đầu não cùng một thân bản sự, chỉ bằng vào Liêu Văn Kiệt gương mặt này, bạn gái cúi nhặt đều là, thiếu cái gì cũng sẽ không thiếu bạn gái.

Có thể hết lần này tới lần khác chính là không có.

Theo giàu trạch hùng ba nói, hai người đồng môn thời điểm, Liêu Văn Kiệt vẫn không có bạn gái, chủ động đưa tới cửa đều sẽ bị hắn mặt lạnh cự tuyệt.

Giàu trạch Chul trị nghe được rất hoảng, sợ nghe được nhi tử cùng Liêu Văn Kiệt đồng môn thời điểm, cùng cùng liền biến thành cùng giường.

Tốt tại không có, còn kịp.

“Bá phụ, ngươi nói rất đúng, tại bạn gái cùng trò chơi chủ thứ bên trên, ta và ngươi cầm đồng dạng quan điểm.”

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, đồng ý nói: “Trò chơi không có thông quan có thể bắt đầu lại từ đầu, bạn gái không có liền có thể một mực chơi game.”

“…”

“Vậy cứ như thế, UU đọc sách vạn vạn vạn. uu K An SHu. MCo m bá phụ, ta tắt điện thoại.”

“Chờ một chút, còn có một việc, hai ngày nữa là Linh Mộc tài phiệt sáu thập chu niên ngày kỷ niệm, ta cùng hùng ba đều hứng chịu tới mời, ngươi cũng cùng chúng ta cùng đi chứ.” Giàu trạch Chul trị nói ra.

“Bá phụ, Linh Mộc tài phiệt sáu thập chu niên ngày kỷ niệm… Ách, cùng ta có quan hệ gì, đó là các ngươi nghê hồng thương nghiệp nhân sĩ tụ hội, ta thì không đi được.”

“Hoàn toàn chính xác không quan hệ, nhưng ngươi còn trẻ, nhiều thấy chút việc đời, nhiều giao kết giao bằng hữu tổng sẽ không sai.”

“…”

Liêu Văn Kiệt hai mắt nhắm lại, xác thực, nhiều thấy chút việc đời, không chừng hắn gương mặt này liền bị người nhận ra.

“Thế nào, ý như thế nào, ta có một cái lão bằng hữu nữ nhi, nàng đêm đó cũng biết…”

“Tút tút tút —— —— ”

“Uy! Ajay, ngươi còn ở đó hay không, ngươi nói chuyện nha!”

“A Kiệt, tôi giới thiệu cho cậu, người này là con cả nhà Kisugi– Rui Kisugi.” Tomizawa Tetsuharu cười giới thiệu.

Rui Kisugi mặc một bộ lễ phục màu trắng, dáng người tuyệt đẹp, da trắng như tuyết, ngũ quan xinh xắn kết hợp với mái tóc dài xoăn nhẹ, mang theo một chút khí chất con lai, ưu nhã mê người, đặt trong đám mỹ nữ như mây ở tiệc rượu này, cũng là một mỹ nhân xinh đẹp lấn áp tất cả.

Liêu Văn Kiệt: “…”

Cái tên Rui Kisugi này hình như nghe thấy ở đâu rồi, nghĩ kĩ lại lại không cách nào hình dung ra hình tượng nhân vật cụ thể nào, suy xét đến thần chết học sinh tiểu học đang hoạt động trên du thuyền, hắn trông chừng kỹ một chút, không chừng có thể xảy ra một màn anh hùng cứu mỹ nhân.

Có sao nói vậy, vết thương rất nặng, chỉ có lập tức hô hấp nhân tạo mới có thể cứu được.

Còn nữa, hắn cho rằng Tomizawa Tetsuharu chỉ nói suông mà

thôi, thường xuyên đem "con gái của bạn cũ" treo bên miệng để trêu chọc hắn không có bạn gái, không ngờ rằng hóa ra lại làm thật.

Mọi người đều biết, chỉ có một bên cánh thì không thể nào bay lượn trên không trung, song toàn mới là hoàn mỹ, nhưng ai nấy cũng biết, tam giác đều mới là kết cấu ổn định nhất, thiếu một cũng không được.

Tomizawa Tetsuharu muốn sắp xếp bạn gái giúp hắn, nhưng vẫn không kiêu không nản, kiên trì bền bỉ, nhất định không chịu vì hắn có hai ba người bạn gái mà bỏ dở giữa chừng.

"A Kiệt, sao cậu không nói gì, có phải là vì khí chất của Kisugi tiểu thư mê người, vậy nên mới căng thẳng quá mức."

Tomizawa Tetsuharu trêu chọc, vốn dĩ hắn và Rui Kisugi không quen thân, chỉ là hai bên có việc cần qua lại, hai ngày trước, Rui Kisugi đột nhiên liên hệ, hắn thuận nước đẩy thuyền tới buổi tiệc rượu trên du thuyền tối nay.

Vì để con trai có thể bình an mà kết hôn, không bị nam sắc mê hoặc, ông có thể nói là phí hết tâm tư.

"Không, chỉ là có chút kỳ lạ, tên của tiểu thư Kisugi dường như đã từng nghe qua ở đâu đó, nhưng nghĩ kỹ lại lại chẳng có ấn tượng gì."

"Từng nghe nói rất bình thường, cô ấy là tài nữ thương mại có tiếng ở Nghê Hồng, nhân tài mới xuất hiện, trò giỏi hơn thầy, làm cho những lão già chúng ta đây xấu hổ vô cùng."

"Bác trai quá khen rồi, bác là truyền thuyết thương mại ở Nghê Hồng, những việc liên quan tới bác đều giúp cháu có được lợi ích không nhỏ." Rui Kisugi lễ phép cười nói.

"Đó đều là những việc đã qua rồi, sau này sẽ là thời đại của

các cháu, những lão già chúng ta sớm muộn cũng phải nhường đường thôi."

Nói tới đây, Tomizawa Tetsuharu nhìn về phía đám đông, không biết giơ tay chào hỏi với ai, xin lỗi nói: "Hai người trẻ tuổi các cháu từ từ nói chuyện, bên đó còn có một người bạn, thứ cho tôi vắng mặt một lát."

"Bác trai, thực ra tôi…"

"Đợi một chút nữa rồi nói, thời gian gấp gáp."

Thần thái Tomizawa Tetsuharu trước khi đi vội vàng, quay đầu hòa vào dòng người, quay đi quay về vài vòng liền biến mất không thấy bóng dáng.

Rui Kisugi thở dài cười một tiếng, giơ tay về phía Liêu Văn Kiệt: "Tự tôi giới thiệu một lần nữa, Rui Kisugi."

"Liêu Văn Kiệt."

Chương 585: Là một kình địch xứng tầm. 2 Liêu Văn Kiệt giơ tay cười, lúc bắt tay chạm vào liền lập tức buông ra, tuân thủ nghiêm phong độ của thân sĩ.

"Còn có tôi, tôi tên Edogawa Conan, là một thám tử." Conan giơ tay lên, chị gái xinh đẹp ở ngay trước mắt, lập tức đem Kaito Kid quên sạch sẽ.

"Xin chào, bạn nhỏ Conan."

Rui Kisugi mỉm cười cúi người, xoa cái đầu làm người ta chú ý nhất của Conan.

Liêu Văn Kiệt: (??o)

Không đơn giản, cô gái này tấm lòng nhân hậu lại còn thâm tàng bất lộ, là một kình địch xứng tầm.

Chỉ là thân phận có chút phiền phức…

Nghe ý của Tomizawa Tetsuharu, vị đại tiểu thư Kisugu trước mặt này tuổi còn trẻ mà đã tiếp quản sản nghiệp gia tộc, mà lại còn càng làm càng mạnh, sản nghiệp gia tộc ngày một phát triển, quy mô vượt qua cả các bậc cha chú trong nhà.

Một đời đàn bà con gái, dám ở xã hội Nghê Hồng nam tôn nữ ti này làm ra thành tựu như thế, trình độ khôn khéo vừa nghĩ đã biết, không pahir một lựa chọn tốt để làm đôi cánh.

Liêu Văn Kiệt sờ lương tâm mình nói, hắn thích người ngốc một chút, ví dụ như A Lệ, Trình Văn Tĩnh.

“Liêu tiên sinh, anh lại thất thần rồi.”

“Xin lỗi, tiểu thư Kisugi mị lực kinh người, tôi bất tri bất giác mà chìm đắm vào trong đó.”

“Quá khen rồi.”

Rui Kisugi nở nụ cười như cũ: “Tôi nghe bác Tomizawa nói, Liêu tiên sinh đến từ Hồng Kông, vốn không phải người Nghê Hồng.”

“Không sai, đây là lần đầu tiên tôi tới Nghê Hồng, trên thực tế, tôi là bạn học của con trai thứ ba Tomizawa Yuzou nhà bác trai, trước khi tới Nghê Hồng, chỉ quen một người Nghê Hồng là cậu ta.” Liêu Văn Kiệt nói đúng sự thật.

“Xin hỏi, ngài có phải là Liêu Văn Kiệt tiên sinh không?”

Lúc này, một ông chú trung niên tiến lên, để râu giống Mori Kogoro, vẻ mặt nghiêm túc, giống như một người bảo thủ cứng ngắc vậy.

Liêu Văn Kiệt: “…”

Ông chú ông là ai, phá đám cũng không thể phá như ông!

Thấy ý cười trong mắt Rui Kisugi ngày càng đậm, sắc mặt Liêu Văn Kiệt bình tĩnh, không thấy xấu hổ chút nào, mặt đầy nghi hoặc hỏi người tới.

Một gương mặt trung niên rất bình thường, không có ấn tượng, tuyệt đối không quen biết.

“Thất lễ rồi, kẻ hèn là Ueyama Koji, là cấp dưới của hội trưởng tân nhiệm hội Hắc Hổ thuộc tổ chức Yamaguchi-gumi.” Ueyama Koji cung kính hành lễ, thái độ vô cùng đoan chính.

Rui Kisugi: “...”

Conan: “...”

“Ờm, chúng ta quen nhau à?”

Liêu Văn Kiệt nhíu mày, cũng không nhớ rằng mình và tổ chức Yamaguchi-gumi từng qua lại, bản thân bây giờ không, “bản thân” trước đây cũng không.

“Liêu tiên sinh không biết tôi, nhưng tôi biết anh, tôi và “Thần Bài” Cao Tiến là bạn bè.”

Ueyama Koji cung kính nói: “Mấy tháng trước, Cao Tiến và “Ma Bài” Trần Kim Thành chiến một trận, đó là kẻ hèn chịu sự ủy thác….”

Mấy tháng trước, Cao Tiến nhận lời mới tới Nghê Hồng đánh mạt chược, đối thủ và người mời là Ueyama Koji, thắng hai ván liên tục, Cao Tiến cười nhẹ đấu một trận kết quả 2:0, từ đầu tới cuối không hề lo lắng.

Tối hôm đó, Ueyama Koji nói rõ nguyên nhân mời Cao Tiến đánh mạt chược, ngoại trừ người ngốc tiền nhiều, mục đích khác

là muốn mời Cao Tiến thay anh ta báo thù, dựa vào bài thuật chiến thắng Trần Kim Thành, rửa sạch nỗi nhục năm đó cha anh ta tự sát vì thất bại thảm hại.

"Cuộc chiến thế kỷ của Cao Tiến và Trần Kim Thành, kẻ hèn này có phúc có mặt ở đó, sau đó mới biết, nguyên nhân mà Cao Tiến có thể đánh bại Trần Kim Thành là vì có sự giúp đỡ của Liêu tiên sinh, đối với tôi mà nói, Liêu tiên sinh giúp tôi báo được thù giết cha, có đại ân." Ueyama Koji cúi người một lần nữa.

Rui Kisugi: "..."

Conan: "..."

"Không phải tôi, tôi không hề, anh đừng nói bừa."

Liêu Văn Kiệt liên tục xua tay: "Tôi và Cao Tiến chỉ là bạn bè bình thường, tuy rằng quả thực tôi có tiết lộ một chút tình báo cho anh ta biết, nhưng chỉ là dệt hoa trên gấm mà thôi, dựa vào bài thuật của Cao Tiến, Trần Kim Thành không phải đối thủ của anh ta, vậy nên trận đánh cược đó chẳng liên quan gì tới tôi, tôi cũng chẳng phải ân nhân của anh."

"Tôi hiểu!"

"Anh xác định là anh hiểu?"

Khóe mắt Liêu Văn Kiệt giật giật: "Hỏi một chút, Cao Tiến không phải là người thích nói nhảm, có những chuyện anh ta sẽ không chủ động nhắc tới, anh lấy được tình báo ở đâu?"

"Cao đồ của Cao Tiến tiên sinh, từ khi anh ấy tới Las Vegas, tôi liền liên hệ với anh ta, là đồ đệ Trần Tiểu Đao của anh ấy nghe máy thay, chuyện của Liêu tiên sinh cũng là biết được trong lúc nói chuyện."

Ueyama Koji nghiêm mặt nói rõ nguyên nhân, biết được việc

này, anh ta đã phái chuyên gia tới Hồng Kông một chuyến, thu thập một số tài liệu về Liêu Văn Kiệt, trong đó có một bức ảnh cận mặt.

Vốn muốn lần sau sẽ tự mình tới Hồng Kông cảm ơn, kết quả hôm nay tới tham gia tiệc rượu, nhận ra khuôn mặt làm nâng cao giá trị nhan sắc trên chiếc thuyền này của Liêu Văn Kiệt, liền đi lên xác nhận rõ ràng.

Còn về nguyên nhân tại sao Ueyama Koji có thể vào trong trận cược đó, không liên quan tới bối cảnh của đại ca trong tổ chức anh ta, cũng có thể có chút liên quan, nhưng chủ yếu là, Ueyama Koji còn có một thân phận khác, hắn là cao thủ bài thuật xếp thứ ba trên toàn Nghê Hồng, duy trì qua lại làm ăn với nhà Suzuki.

“Chẳng trách, hóa ra là anh ta…”

Liêu Văn Kiệt bĩu môi, hạ quyết tâm, lần sau gặp mặt, phải cảm ơn Trần tiểu Đao thật tốt.

“Mạo muội quấy rầy, vẫn mong rộng lòng tha thứ.”

Chương 586: Là một kình địch xứng tầm. 3 Ueyama Koji lấy danh thiếp ra, khom lưng hai tay dâng lên: “Nếu sau này Liêu tiên sinh gặp phải phiền phức gì ở Nghê Hồng, mong hãy nể mặt mà thông báo một tiếng, tôi đảm bảo sẽ xử lí không cho một giọt nước chảy ra ngoài, sẽ không gây thêm cho anh bất cứ phiền phức gì.”

Rui Kisugi: “…”

Conan: “…”

“Việc này, tôi nghĩ có lẽ tôi không dùng được tấm danh thiếp này đâu.”

Khóe mắt Liêu Văn Kiệt giật giật, Ueyama Koji thành thật quá, chẳng hiểu tí gì về nghệ thuật ngôn ngữ, lời này nói ra, anh ta tới

danh thiếp cũng không dám nhận nữa.

“Tôi hiểu!”

Liêu Văn Kiệt: “...”

Anh lại hiểu cái gì rồi?

“Dựa vào bản lĩnh của Liêu tiên sinh, muốn làm gì căn bản không cần mượn tay tôi và hội Hắc Hổ, nhưng đại ân không báo, uổng công làm người, mong hãy cho tôi một cơ hội.”

“Được rồi, danh thiếp nay tôi nhận, nhưng mà nói trước rồi nhé, tôi nể tấm lòng hiếu thuận của anh, nếu không tôi sẽ không nhận đâu.”

“Vô cùng cảm ơn.”

Ueyama Koji liên tục cúi người, mắt thấy Rui Kisugi dung mạo hơn người, rất thức thời lựa chọn rời đi.

“Ờm…”

Quay người nhìn thấy khuôn mặt cười không đổi của Rui Kisugi, cùng với Conan và đôi mắt cá chết, Liêu Văn Kiệt cất danh thiếp vào trong túi: “Mặc dù xảy ra chút chuyện nhỏ, nhưng tôi quả thật không nói dối, không quen Toyama Kazuha gì đó.”

Đối với sự giúp đỡ chủ động dâng tới cửa, Liêu Văn Kiệt từ chối, nguyên nhân đơn giản mà thô bạo, đối phương là người của tổ chức Yamaguchi-gumi.

Đừng thấy tổ chức Yamaguchi-gumi bây giờ tương lai rộng mở, một tay che trời ở Nghê Hồng, lực uy hiếp ở dân gian vượt qua cả quyền lực của bộ máy chính phủ, nhưng ứng với câu nói cũ đó, ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, bây giờ bọn họ lợi hại hơn người bao nhiêu, sau này thê thảm nghèo túng bấy

nhiêu.

Ba mươi năm sau, nghèo rớt mồng tơi.

Có thành viên nghèo tới mức trong lòng phát hoảng lên phố phát tờ rơi, sau đó làm rạng rỡ truyền thống cúi người cong eo, có đại ca đầu tư vào quán trà sữa, mỗi ngày cười nói đón khách, bị đánh không thể đánh trả, bị chửi không thể nói lại.

Điều kì quái nhất là, không ít tổ chức bởi vì nghèo, không có xe chuyên dụng, lúc hẹn đánh nhau không thể không ngồi xe buýt, tàu điện ngầm chạy tới sân thể dục của trường học.

Càng vì các loại thủ đoạn tẩy trắng, lúc đuổi giết người thấy đèn đỏ, đều dừng lại kiên nhẫn chờ.

Nguyên nhân truy đến cùng, vẫn là do kinh tế ở Nghê Hồng đình trệ dẫn tới tỷ lệ sinh đẻ ngày càng giảm xuống, tuần hoàn ác tính, trong tiếng chửi rủa tình huống ngày càng sa sút.

Tốc độ già hóa của tổ chức Yamaguchi-gumi cũng vô cùng nghiêm trọng, rất nhiều đại lão cao tuổi, bởi vì không có tiền thuê phòng trả tiền điện nước, chỉ có thể nhấc đao lên rời núi một lần nữa. Lúc còn trẻ bọn họ không nắm giữ được, bây giờ tuổi tác đã cao, ống bắt đầu rỉ nước, chỉ có thể mặc tã giấy để giữ lại tôn nghiêm.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, thời khắc mặc tã lên đó, bọn họ liền không phải một đại lão bình thường nữa, tiết tháo và tôn nghiêm trong cuộc sống không còn chút liên quan nào tới họ, càng không có chút lưu luyến nào.

“Liêu tiên sinh, nói chuyện với anh rất vui, tôi còn có chút việc cần xử lí, lần sau lại trò chuyện tiếp.” Rui Kisugi đúng lúc tỏ ý muốn rời đi, cô ta là một người làm ăn kinh doanh, không muốn dính dáng quá nhiều đến Liêu Văn Kiệt.

“Được thôi, lần sau nhất định.”

Nhìn theo bóng dáng yêu kiều chậm rãi rời đi, Liêu Văn Kiệt lắc đầu, đến phương thức liên hệ cũng không để lại, lấy đâu ra lần sau.

Thôi, đang lo người này không thể làm đôi cánh, tan thì tan thôi, đợi Tomizawa Tetsuharu lại sắp xếp một người ngốc chút.

“Chậc chậc chậc, xem ra hết hi vọng rồi.”

Conan chậc lưỡi lắc đầu, khoanh tay bình luận, bày ra dáng vẻ một chuyên gia tình yêu.

Rầm!

Vì chuyên gia quá thấp, đầu lại bị đánh lần nữa.

“Nhóc con, xem kịch xem cả nửa ngày trời, có phải cậu quên mất điều gì không?” Liêu Văn Kiệt cười lạnh nhắc nhở.

“…”

Conan ôm đầu ngẩn ra, một lát sau quay người bỏ chạy, vinh dự được đón tiếp chị gái xinh đẹp, quên mất trên thuyền còn có một Kaito Kid.

Lần này là ngoài ý muốn, lần sau nhất định sẽ không.

Conan cướp đường chạy như điên rời đi, lòng đầy thất vọng mà quay về.

Bởi vì thân phận trẻ con, cậu vừa chạy tới khu phong tỏa, liền vô tình bị nhốt ở ngoài cửa, còn bị thanh tra Nakamori gõ một phát vào đầu.

Trước đây còn có thể dựa vào thân phận của Mori Kogoro đi vào hiện trường phạm tội, hôm nay không được, tốn quá nhiều

thời gian ngắm chị gái xinh đẹp, không những mất liên lạc với Mori Kogoro, ngay cả Mori Ran cũng không tìm thấy.

“Haiz, xui xẻo quá, tại sao mình lại nhỏ như vậy.”

“Em trai Conan, cậu mới bảy tuổi, nhỏ một chút rất bình thường, mười năm sau sẽ không có loại phiền não này nữa.”

Liêu Văn Kiệt tốt bụng an ủi, chuyển đề tài: “Nếu như có, tôi cũng chẳng có cách nào, hy vọng Ran không để ý.”

“Nè, nếu anh đã biết tôi mới bảy tuổi, vậy thì đừng nói những lời khó hiểu đó với tôi.”

Conan phát điên xoa đầu, đang lúc buồn bực, bỗng nhiên nhìn thấy Mori Kogoro, thanh tra Nakamori và mấy cảnh sát đi vào hiện trường tiệc rượu, nói chuyện cùng Suzuki Tomoko.

“Anh Văn Kiệt, bên đó đông người, chúng ta qua bên đó đi!”

Conan giả vờ đáng yêu nói, trẻ nhỏ làm việc không đáng tin, hắn cần một nhân vật lớn thành thục đáng tin cậy.

Chương 587: Anh chính là Kaito Kid 1 Mặc dù Liêu Văn Kiệt không thành thục cũng không đáng tin, nhưng hắn là một nhân vật lớn, miễn cưỡng đáp ứng được nhu cầu người công cụ* của Conan.

*Là ngôn ngữ mạng ý chỉ một người vẫn luôn phải chịu khổ chịu khó, trả giá nhiều cho người khác mà không nhận được đối xử công bằng.

*Là ngôn ngữ mạng ý chỉ một người vẫn luôn phải chịu khổ chịu khó, trả giá nhiều cho người khác mà không nhận được đối xử công bằng.

“Không cần, góc tường mát mẻ.”

“…”

Khóe miệng Conan giật giật, nhìn tư thế liền biết, Liêu Văn Kiệt là một con cá thối ướp muối không thuốc nào cứu chữa được, trông cậy vào anh ta chủ động ra tay đánh Kaito Kid là điều không thể nào.

Không được, phải nghĩ cách thúc đẩy tính tích cực của anh ta.

“Các vị!”

Sân khấu trung tâm hội trường, chánh thanh tra Chaki đứng trước mic, vẻ mặt ngưng trọng nói: “Tôi là chánh thanh tra bộ điều tra hình sự Chaki Shintarou, cũng là cảnh sát tổng phụ trách bắt Kaito Kid lần này.”

Âm nhạc của bữa tiệc rượu dừng lại, mọi người hướng ánh mắt về phía thanh tra Chaki, có thể xác nhận siêu trộm Kid đã lẻn vào du thuyền, mọi người đều biết cậu ta là một cao thủ ngụy trang, có thể dễ dàng biến thành bất cứ người nào, có thể bắt chước mô phỏng theo giọng của đối phương một cách hoàn mỹ, là một tên trộm giảo hoạt không thể dùng lẽ thường để đánh giá.”

Thanh tra Chaki nói: “Cảnh sát có lí do hoài nghi, Kaito Kid đã hóa trang xong xuôi, ẩn núp trong buổi tiệc rượu này, trong tình huống thông thường, chúng tôi sẽ lần lượt điều tra để loại trừ, xác nhận xem thân phận của mọi người có phải là thật hay không, nhưng hôm nay là ngày kỉ niệm sáu mươi năm thành lập của tập đoàn Suzuki, vì để không quấy rầy sự hào hứng của mọi người, vẫn mong mọi người phân thành tổ hai người, giao ước một ám hiệu với người bên cạnh.”

Ám hiệu không thể nào trực tiếp bắt được Kaito Kid, bởi vì hắn đã ở trong hiện trường rồi, nhưng có thể có hiệu quả ngăn chặn hành vi biến trang mất trí của Kaito Kid, chờ thân phận hiện tại của cậu ta lộ ra ánh sáng, muốn biến thành người khác, chỉ cần

bạn đồng hành ra ám hiệu, liền có thể lập tức vạch trần hắn.

“Phiền phức quá, vẫn nên đổi một cách kiểm tra khác ổn thỏa hơn, mới năm trăm người, nam đứng bên trái, nữ đứng bên phải, rất nhanh liền tra xong.”

Liêu Văn Kiệt đứng ở góc tường nhún vai, bởi vì thân phận những nhân vật ở đây, cảnh sát cũng không dám tùy tiện đắc tội, vậy nên phương án này chỉ có thể suy nghĩ lại mà thôi.

“Anh Văn Kiệt, chúng ta làm ám hiệu đi, lúc tôi nói Holmes, anh liền…”

Bốp!

Liêu Văn Kiệt giơ tay thổi thổi nắm đấm, mắt cá chết không nhìn Conan, vô tình nói: “Nhớ rõ lực đạo, đây chính là ám hiệu chứng minh thân phận của chúng ta.”

Conan: “…”

Ran, Ran ở đâu?

Vào lúc đang lặng lẽ rơi nước mắt, Conan phát hiện Mori Ran và Suzuki Sonoko cùng nhau xuất hiện, quả quyết vứt bỏ Liêu Văn Kiệt, chạy về phía hai người họ.

Liêu Văn Kiệt hơi nhíu mày, người bình thường chắc chắn rất khó để ý, nhưng thân là một người hành nghề tra nam từng trải lâu năm, hắn có thể rất có trách nhiệm mà nói một câu, Mori Ran này rất có vấn đề.

Nhỏ đi rồi!

Lúc ở bên bờ biển, hắn từng tận mắt đo đạc, sau đó lại ở chung vài ngày, tin chắc Mori Ran nhỏ đi không phải là do đổi một chiếc áo lót nhỏ hơn.

Hơn nữa vừa nãy lúc gặp mặt, nói đúng ra là vào lúc tách ra, Mori Ran không khiêm tốn như vậy, khả năng một người lén lút tới nhà vệ sinh thay đồ lót….

Không có khả năng.

Cũng chẳng phải là nhà mình, tên Conan kia nên suy nghĩ lại, nội y của Mori Ran trước đây đã đi đâu.

“Không gì hơn cái này, thuật biến trang của kid cuối cùng cũng vẫn phải bổ sung khuyết thiếu, kém xa thuật biến thân của bần đạo, nghĩ tới liền…”

Lời nói được một nửa, Liêu Văn Kiệt liền lựa chọn dừng lại, loại này có tổn thất thỏa đáng, không biến trang cũng thôi.

Hắn nhếch miệng cười, bước nhanh về phía trung tâm hiện trường, vì đề phòng nhìn nhầm, dẫn đến Mori Ran trần truồng trước mặt công chúng, sau đó bị Conan sắp xếp việc bị giết chết khi vừa ra khỏi mật thất, xác nhận lại một lần nữa trước khi lột đồ.

“Ha ha ha----”

Đi được một nửa, đèn trong hội trường đột nhiên bị tắt, ngay sau đó, tiếng cười đắc ý vênh váo thông qua mic truyền đi khắp cả đại sảnh tiệc rượu.

Một chùm ánh đèn chiếu đến góc tường, trong sương mù màu tím bồ câu trắng bay ra, đợi sương mù tản đi, lộ ra bóng dáng Kaito Kid đang mặc lễ phục màu trắng.

Liêu Văn Kiệt: “…”

Không thể nào, đôi mắt này của hắn đã vượt qua muôn vàn thử thách, các loại tác phong thuộc về tư tưởng, không có lý do sẽ nhìn nhầm.

Nếu không phải lỗi của hắn, vậy thì là lỗi của Kaito Kid, Kaito Kid trước mặt này là giả.

Nếu như đều không phải…

Thì nhất định là lỗi của thế giới!

“Không cần uổng phí tâm cơ nữa, cho dù các ngươi chuẩn bị ám hiệu cũng vô dụng, bởi vì viên “Ngôi sao đen nhánh” này ta đã lấy được.” Trong lúc nói chuyện, Kid giơ ra một viên trân châu màu đen trong lòng bàn tay, mặt hiện lên vẻ đắc ý mà mắt thường có thể thấy được.

“Nếu như là giả.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, tuy rằng chưa từng nhìn thấy Kid người thật, nhưng tên trộm trộm đồ xong không chạy, quay lại hiện trường ra vẻ thường sẽ không có kết cục tốt, nếu như Kid này là thật, chẳng mấy mà bị còng tay bỏ tù.

Pằng! Pằng! Pằng!

Suzuki Tomoko rút súng lục ra, bóp cò máy phát liên tục, đem Kid lắm lời bắn chết tại hiện trường.

Đèn sáng lên, một mảnh tĩnh mịch, còn khoảng năm giây tiếng thét chói tai sẽ vang lên khắp hiện trường.

Chương 588: Anh chính là Kaito Kid 2 Đang lúc cảnh sát do dự có nên bắt phu nhân nhà Suzuki không, Suzuki Tomoko cười lớn, Kaito Kid đã chết cũng từ từ sống lại.

Vở kịch của người có tiền, thuộc về người biết chơi hệ liệt.

Chàng trai giả dạng Kaito Kid tên là Kazumi Sanada, là ảo thuật gia mà tập đoàn Suzuki mời tới để trợ hứng.

Vị Kazumi Sanada này dường như rất có danh tiếng, sau khi

chứng tỏ thân phận thu về được không ít tiếng vỗ tay, anh ta cởi trang phục hóa trang xuống, cười bước lên sân khấu.

“Chư vị khách quý, kẻ hèn Kazumi Sanada, tiếp mục tiếp theo là biểu diễn ảo thuật. Trước đó, tôi cường điệu một câu trước, tuyệt đối đừng say đắm Kaito Kid, các bạn nhỏ càng không thể coi anh ta là thần tượng, xét cho cùng, mục đích hắn biểu diễn ảo thuật cũng là để trộm đồ, dù cho thân phận thiên biến vạn hóa, đều không thể thay đổi được bản chất là một tên trộm của hắn.”

Bốp bốp bốp!

Tiếng vỗ tay vang lên, những người giàu có ở hiện trường bày tỏ rất tán đồng câu nói này, ai cũng không muốn bị Kid nhắm đến, vừa ngủ dậy liền phát hiện đồ gia truyền trong nhà biến mất.

“Đầu tiên, tôi biểu diễn một lá bài ma thuật đơn giản cho mọi người xem.”’

Kazumi Sanada từ trong ngực lấy ra một bộ bài, tiện tay xáo hai lần: “Bởi vì sẽ có khán giả nghi ngờ, vậy nên tôi muốn mời vài người may mắn giúp tôi xáo bài, trộn bài, để chứng minh bộ bài của tôi không có vấn đề gì.”

Trong lúc nói chuyện, vài người may mắn được chọn, trong đó có một người đứng bên cạnh Liêu Văn Kiệt, còn là người quen.

Tomizawa Yuzou.

“Không hổ là cậu, bạn gái chạy mất rồi, vậy mà vẫn còn tâm trạng ở đây xem người ta biểu diễn ảo thuật.” Liêu Văn Kiệt phỉ nhổ một câu, sổ tay tra nam, vào lúc này nên gọi thêm vài cuộc điện thoại.

“Ayako không ở đây tôi cũng chẳng còn cách nào, nơi này là biển cả mênh mông, chỉ có thể đợi lên bờ rồi lại đi tìm cô ấy.” Tomizawa Yuzou vừa trộn bài, vừa cười nói.

Bởi vì nhất thời tay run, hai con bài kẹp vào nhau rơi xuống đất, hại cậu ta chỉ có thể ngại ngùng nhặt lên.

“Thôi, vẫn nên để tôi xáo bài đi!” Liêu Văn Kiệt cúi xuống giúp cậu ta, nhặt hai lá bài lên, tốc độ xáo bài nhanh như gió.

Tomizawa Tetsuharu: (? 益?)

Tình huống gì vậy, sao Liêu Văn Kiệt vẫn ở bên cạnh con trai ông, Rui Kisugi thơm như vậy đi đâu mất rồi?

“Bác trai, cuối cùng cũng tìm thấy bác rồi.”

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới liền, Rui Kisugi cầm một ly rượu vang xuất hiện, dáng người yểu điệu, dẫn tới không ít mắt sói.

“Ấy, sao cháu lại ở đây, không phải cháu nên…”

Tomizawa Tetsuharu chỉ về phía Liêu Văn Kiệt, cau mày nói: “Sao, các cháu nói chuyện không vui à?”

“Cảm ơn ý tốt của bác trai, nhưng cháu không có ý định tìm bạn trai, anh ta cũng vậy, lúc nói chuyện có chút nhạt nhẽo, dường như đã có người trong lòng.” Rui Kisugi quả quyết quăng nồi.

“Việc này…”

Nghe tới đây, Tomizawa Tetsuharu lại bắt đầu hoảng, dựa vào điều kiện của Rui Kisugi cũng không nắm giữ được Liêu Văn Kiệt, vậy con trai ông Yuzou chẳng phải là chạy trời không khỏi nắng à.

“Bác trai, thật ra cháu hẹn gặp bác, là có một yêu cầu quá đáng.”

Rui Kisugi chậm rãi nói: “Từ nhỏ cháu đã vô cùng yêu quý châu bảo, nghe nói bác trai có cất giữ một viên kim cương tên là “Lời nguyền rủa đêm đen”, nếu như bác bằng lòng từ bỏ thứ mình thích, cháu nguyện ý trả giá cao để thu mua, nếu không được, cũng

mong cho cháu được quan sát một lần.”

“Lực bất tòng tâm, Kim cương đã không ở trong tay bắc nữa rồi.”

“Cái gì!?”

Sắc mặt Rui Kisugi khẽ biến.

“Thực không dám giấu, bác đã đem kim cương tặng cho người khác rồi, vừa nãy cháu đã gặp đó.”

Tomizawa Tetsuharu giơ tay chỉ, Rui Kisugi nhìn theo, khóe miệng lập tức co rút.

Sớm nói kim cương ở trong tay Liêu Văn Kiệt, lúc nãy chắc chắn cô ta sẽ hỏi số điện thoại, hiện tại lại qua đó, có phải sẽ ngượng ngùng không.

“Bác trai, theo như cháu biết, viên kim cương đó đáng giá ngàn vạn đô la Mỹ, trực tiếp tặng cho người ta có phải là không ổn không?” Rui Kisugi bắt đầu đánh giá lại địa vị của Liêu Văn Kiệt trong lòng Tomizawa Tetsuharu.

Giúp đỡ làm mối dẫn dắt tìm bạn gái, kim cương đáng giá ngàn vạn nói đưa là đưa, mắt cũng không chớp một cái, không lẽ là con trai riêng?

“Chẳng có gì không ổn cả, A Kiệt rất tốt, cho nó thêm một viên bác cũng đồng ý.”

Hiểu rồi, anh ta chính là con riêng của ông!

Trong lòng Rui Kisugi rút ra tổng kết, khẽ cười nói: “Bác trai, về phần “Lời nguyền rủa đêm đen”, bác có thể giúp cháu…”

“Không thể, cháu tự đi tìm cậu ta đi.”

Niềm vui khó nén, Tomizawa Tetsuharu cười ha ha nói, lúc trước đưa ra kết luận quá sớm, giờ không phải, cơ hội xoay chuyển tới rồi à.

...

“Không sai, soái ca này, thủ pháp xáo bài của anh rất chuyên nghiệp, trước đây từng học qua ảo thuật hả?”

“Xem là thế đi.”

Liêu Văn Kiệt đưa bài đã xáo xong qua, đang chuẩn bị rời đi, bị Kazumi Sanada gọi lại.

“Soái ca, nếu anh cũng từng học qua ảo thuật, vậy có thể mời anh lên đây phối hợp một chút, giúp tôi hoàn thành màn biểu diễn ảo thuật lần này không?”

Kazumi Sanada đưa ra lời mời, khiêm tốn có lễ nói: “Nếu anh có thể phá giải ảo thuật của tôi, vậy thì không gì tuyệt hơn, khách mời ở đây cũng có thể hưởng thụ một màn quyết đấu ảo thuật.”

Chương 589: Anh chính là Kaito Kid 3 Biểu diễn ảo thuật ngoại trừ bản thân ảo thuật, còn cần mánh khóe và ánh đèn, nói vị dụ như khán giả phối hợp diễn ảo thuật.

Ảo thuật bài mà anh ta muốn biểu diễn không cần khán giả là người của mình, vậy nên khán giả càng đẹp trai càng xinh xắn, đề tài và tính thưởng thức càng cao.

Liêu Văn Kiệt là điều kiện tốt nhất toàn trường, là người được lựa chọn hoàn hảo nhất trong mắt anh ta, trên thực tế, mặc dù Liêu Văn Kiệt không vào góp vui xáo bài, anh ta cũng sẽ có lời mời dành cho Liêu Văn Kiệt.

Còn về phần Liêu Văn Kiệt đã nói, bản thân đã từng học qua chút ảo thuật…

Haha, xem thiên tài ảo thuật Kazumi Sanada hắn là kẻ bất tài?

Nếu Liêu Văn Kiệt có thể phá giải ảo thuật, hôm nay hắn sẽ ở ngay hiện trường đem hai bộ bài Poker, tổng cộng 108 lá ăn sạch sẽ.

Nuốt sống, không uống nước!

“Anh xác định?” Liêu Văn Kiệt nhướn mày.

“Tất nhiên, tại sao lại không?”

“Vậy được, nhưng mà nếu anh đã nói như vậy, tôi muốn xáo lại bài một lần nữa.”

“Không vấn đề, cẩn thận là một thói quen tốt.” Kazumi Sanada đưa bộ bài qua, cười nhìn Liêu Văn Kiệt xáo bài một lần nữa.

“Được rồi.”

Liêu Văn Kiệt chuyển bài lên, Kazumi Sanada đề phòng tự mình làm bừa, nhận hai bộ bài xong không có thêm động tác dư thừa nào, lập tức ngửa lưng bài lên, hai tay đem bài xòe ra thành hình quạt.

“Soái ca, chọn một lá đi, không cần nói cho tôi, để tôi đoán xem anh chọn lá nào.”

Liêu Văn Kiệt: “...”

Cùng nói là ảo thuật, còn không bằng nói là bài thuật, bình thường chắc chắn Kazumi Sanada hốt được không ít tiền.

“Chọn xong rồi.”

Liêu Văn Kiệt sảng khoái rút ra lá bài đầu tiên bên phía tay phải, lựa chọn không hề lo lắng khiến cho khán giả vang lên tiếng phản đối.

Giả quá!

Ảo thuật bài này một chút độ khó cũng không có, đổi thành bọn họ lên, bọn họ cũng có thể đoán.

“Hahaha, một lá bài rất may mắn, nếu tôi không đoán sai, trong tay anh là lá át cơ!” Kazumi Sanada cười híp mắt.

“Rất không may, anh đoán sai rồi.”

Liêu Văn Kiệt đưa tay kẹp lá bài lên, lật mặt sau lại, là một lá át bích.

“!”

Nụ cười của Kazumi Sanada cứng ngắc trên mặt, vả mặt tới quá nhanh, quá đột ngột, vậy cho nên anh ta quên mất phải kêu đau.

Vả mặt ngược lại là màn tiếp theo, sự khiếp sợ của anh ta bắt nguồn từ hoang mang, không thể giải thích tại sao đoán bài ảo thuật một trăm phần trăm lại thất bại.

“Không, không thể nào.”

“Nếu không, thêm một lá nữa?”

Lần này, người cười hỏi biến thành Liêu Văn Kiệt.

“Được….”

Kazumi Sanada trợn mắt nhìn về phía bộ bài trong tay, thấy Liêu Văn Kiệt trực tiếp rút ra lá bài thứ hai trên tay phải, lập tức cứng ngắc tại chỗ, mồ hôi từ sau gáy chậm rãi trượt xuống.

Hắn biết lá bài này, vẫn là át cơ, nhưng trải qua lần thất bại đầu tiên, lại chỉ có hai lá át cơ bị xáo lên bên phải, hắn có chút không dám tin.

Cao thủ!

Coi như hôm nay hắn xui xẻo, gặp phải cao thủ rồi.

Quần chúng vây xem nín thở tập trung, thầm nói một tiếng thú vị, thấy sắc mặt Kazumi Sanada tái mét liền biết, vị thiên tài ảo thuật này đá phải tấm sắt rồi.

Rất bình thường, so với ảo thuật gia biểu diễn ảo thuật, tâm tính của tuyệt đại đa số người xem, đều là một lần biểu diễn thất bại ngay tại hiện trường.

“Thế nào, ảo thuật gia tiên sinh, đoán được lá bài này chưa?”

Nụ cười của Liêu Văn Kiệt không thay đổi, khiêm tốn ôn hòa, nhưng trong mắt Kazumi Sanada, hắn chính là đang cầm một trái táo ma thuật.

“Át cơ!”

Kazumi Sanada nghiến răng, hắn biết lá bài trong tay Liêu Văn Kiệt chắc chắn không phải át cơ, nhưng tôn nghiêm của ảo thuật gia không cho hắn có một sự lựa chọn nào khác.

“Rất đáng tiếc, anh lại đoán sai rồi.”

Dưới ánh mắt chăm chú của Kazumi Sanada đang chảy mồ hôi như mưa, lá bài lật lại, vẫn là át bích như cũ.

“Ảo thuật gia tiên sinh, anh nói không sai, ái bích quả thật là lá bài may mắn của tôi.” Liêu Văn Kiệt hơi nhếch miệng, vẫy vẫy đầu ngón tay kẹp lá át bích.

“Không thể nào, anh… anh làm như thế nào vậy?”

Nhìn hai con bài màu đen, Kazumi Sanada như bị sét đánh, ống tay áo lau giọt mồ hôi chảy xuống khóe mắt, trong giây lát nghĩ tới điều gì đó, lật mặt bài lên lướt nhanh qua.

“Anh đang tìm hai lá này à?”

Liêu Văn Kiệt giơ tay còn lại ra, lật lòng bàn tay trống không lên, đầu ngón tay kẹp hai lá bài giơ ra, rõ ràng là hai lá át cơ.

“Việc này, việc này…”

Kazumi Sanada hoảng sợ há hốc miệng, hai mắt nhìn đăm đăm, cổ họng khô khốc không thể phát ra âm thanh, ảo thuật gia nhìn đạo cụ sinh mệnh của mình bị người khác lấy đi ngay dưới mí mắt, vậy mà anh ta lại không cảnh giác chút nào, quả là cảnh tượng mà nằm mơ cũng không tưởng tượng ra được.

Vậy thì vấn đề tới rồi, đây là ảo thuật gì, nguyên lí là gì?

Bốp! Bốp! Bốp!

Khán giả không hề keo kiệt mà tặng một tràng pháo tay, mặc dù xem không hiểu, nhưng trận quyết đấu ảo thuật này xoay chuyển cực mạnh, xứng đáng là một màn biểu diễn đặc sắc.

“Anh Văn Kiệt lợi hại quá, tôi biết mà, anh ấy là tuyệt nhất.”

Sonoko hai tay nâng mặt, lâm vào dáng vẻ mê gái, hưng phấn mà gõ một phát lên đầu Conan, sau đó ôm lấy Mori Ran bên cạnh kích động lay mạnh.

“Ran, anh Văn Kiệt có mạnh không, có lợi hại không, cậu nói gì đi!”

“Đúng, đúng, lợi hại lắm.”

Mori Ran sững sờ gật đầu, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, rốt cuộc là bài giấu ở đâu?

“Đợi đã, tôi hiểu rồi!!”

Chương 590: Người đứng đắn quan tâm cái này sao? 1 Kazumi

Sanada giơ tay dừng tiếng vỗ tay của mọi người lại, mồ hôi lạnh đầm đìa nói: “Anh động tay chân với bài của tôi, trong lúc xáo bài, lau đi toàn bộ kí hiệu trước kia của tôi, đổi thành kí hiệu của anh.”

“Không sai, là như vậy.” Liêu Văn Kiệt gật đầu, sảng khoái thừa nhận.

“Đổi kí hiệu xong, anh lại sắp xếp 108 lá bài poker sắp xếp theo thứ tự mà anh muốn, ví dụ như bốn lá trên cùng bên phải, lần lượt là át cơ và át bích xen kẽ xếp lên nhau.”

“Lợi hại, vậy mà cũng bị anh nhìn ra, không hổ là ảo thuật gia thiên tài, hoàn toàn xứng đáng.” Liêu Văn Kiệt giơ ngón tay cái lên, khẳng định thực lực của Kazumi Sanada.

“Tôi có một thắc mắc, trong một lần rút bài, nháy mắt có thể rút hai lá bài từ trong tay tôi, vậy thì…. anh giấu át cơ ở đâu?” Mắt Kazumi Sanada tỏa sáng, hy vọng biết được chân tướng phía sau màn ảo thuật.

“Đây là bí mật, không thể nói cho anh.”

“Không nói cũng không sao, chỉ có ảo thuật mới có thể đánh bại ảo thuật, sớm muộn tôi cũng sẽ phá giải được điều bí ẩn bên trong, nhưng anh thì thảm rồi. Ở hiện trường nhiều khách mời như vậy, có thể dễ dàng phá giải ảo thuật của tôi như vậy, trái lại làm cho tôi mất hết mặt mũi, tôi chỉ có thể nghĩ tới một người…”

Kazumi Sanada ném bài xuống, mạnh mẽ chỉ về hướng Liêu Văn Kiệt: “Việc tới nước này, không cần ngụy trang nữa, anh chính là Kaito Kid!!”

Liêu Văn Kiệt: “…”

Không phải chứ, anh trai, biết anh mất mặt, nhưng vu oan thì có chút quá đáng.

Dứt lời, đại sảnh yến hội im lặng không tiếng động.

Quần chúng vây xem đi ra khỏi trạng thái xem náo nhiệt, đồng loạt lui về phía sau một bước, rời xa bục biểu diễn, cảnh sát ở đây đồng loạt tiến lên một bước, từ bốn phương tám hướng vây quanh mà lên.

Kazumi Sanada rất có danh tiếng trong ngành, từ nhỏ đã được ca ngợi là thiên tài ảo thuật gia, tiêu chuẩn ảo thuật không thể nghi ngờ, người có thể khiến anh ta thua trong trận quyết đấu ảo thuật không nhiều lắm, người khiến anh ta thất bại thảm hại càng ít.

Người sáng suốt đều nhìn ra được, lần này không phải biểu diễn,nhưng Kazumi Sanada thật sự thua rất thảm, đúng như lời hắn nói, ảo thuật gia trên cả chiếc du thuyền có thể làm cho hắn mất mặt, chỉ có siêu đạo chích Kid.

- Hắc hắc hắc, Kid, để cho cậu chờ lâu, an phận chịu trói đi!

Thanh tra Nakamori khuôn mặt dữ tợn tiến lên, khẩn cấp làm bộ muốn nhào tới.

Bên kia Mori Kogoro cũng không nhàn rỗi, vòng qua bục biểu diễn, ngăn cản đường lui cuối cùng.

“Không không không không, tôi không phải Kid, nhìn mặt tôi liền biết…”

Liêu Văn Kiệt giơ tay xoa xoa trên mặt: “Không có ngụy trang, không có mặt nạ, làm sao có thể là đạo chích Kid.”

- “Thì ra là như thế, đây là bộ mặt thật của ngươi!”

Thanh tra Nakamori càng thêm hưng phấn, truy đuổi Kaito Kid nhiều năm, mỗi lần ông ta đều bị đùa giỡn xoay quanh, chưa bao giờ chân chính tiếp cận đối phương như vậy.

Hôm nay được toại nguyện, cũng chính là trường hợp không đúng, nếu không khẳng định phải cười to ba trăm tiếng.

“Còn nữa, cậu nói mình không phải Kid, vậy tôi hỏi cậu , ‘Ngôi sao màu đen’ trước ngực cậu đi đâu, ở đây mỗi người đều nên có một cái mới đúng.”

Liêu Văn Kiệt: “...”

“Làm sao vậy, có phải không có gì để nói không?”

“Quả thật là có chút.”

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, lần này là hắn không đúng, không nên mạo muội rời khỏi góc tường.

“aaaa~ ———” Suzuki Sonoko kích động cả người phát run, lỗ mũi phun ra nhiệt khí, trong mắt hào quang ngưng tụ, đều sắp lóe lên thành đèn pha: “Chả trách , chả trách lần đầu tiên gặp mặt, ta liền chìm sâu trong mị lực của Văn Kiệt ca, thì ra hắn chính là Kid, ánh trăng trắng trong sâu thẳm linh hồn ta , bạch mã hoàng tử thánh khiết của ta.”

Conan: “...”

Không, cậu chỉ đơn thuần là một cô gái mê trai thôi,bất cứ anh chàng đẹp trai nào đều có thể là bạch mã hoàng tử của cậu.

Conan đối với thân phận của Liêu Văn Kiệt vô cùng chắc chắn, không có khả năng là Kid, tuy rằng cậu cũng rất kinh ngạc với kỹ xảo ảo thuật cao siêu của Liêu Văn Kiệt, nhưng có chứng cứ chứng minh, Kid là người khác, hơn nữa hiện tại còn đang ẩn nấp trong đám người.

Anh ta ở đâu? Cải trang thành ai?

Đám người thoáng hỗn loạn, Conan không chú ý Liêu Văn Kiệt,

càng không có ý nghĩ tiến lên hỗ trợ giải thích, nhìn chằm chằm Suzuki Tomoko.

Cơ hội tốt, Kid nhất định sẽ có hành động, ai chờ thời cơ tiếp cận Suzuki Tomoko, người đó chính là đạo chích Kid.

Này!

Suzuki Sonoko quá kích động, một quyền đấm vào đỉnh đầu Conan, ôm Ran Mori bên cạnh vừa nhảy vừa nhảy, phất tay hô to.

“Anh Văn Kiệt cố lên! Kid, cố lên! Đánh bại đám cảnh sát kia!!”

Ghê tởm. – Nghe thấy tiếng cổ vũ của quần chúng vây xem, trên trán thanh tra Nakamori nhô lên gân xanh, bàn tay vung lên hạ lệnh: “Sửng sốt làm gì, xông lên cho ta…”

-Dừng tay, quá làm càn!

Trong đám người truyền đến một tiếng quát lớn, Tomizawa Tetsuharu nghiêm mặt đi ra: “Vị tiên sinh này là khách quý của tập đoàn Tomizawa, sao các người dám vô lễ như thế?”

“……”

Chánh thanh tra Chaki mí mắt giật giật, nhìn về phía chủ nhân yến hội Suzuki Tomoko, chuyện của nhà tư bản nên do nhà tư bản ra mặt giải quyết, cảnh sát bọn họ không muốn xen vào.

Rất không khéo, ngay khi Suzuki Tomoko do dự, Ueyama Koji lần thứ hai lộ ra hung quang từ đám người đi ra: “Liêu tiên sinh là thượng khách của Hắc Hổ hội, cũng là ân nhân của Ueyama Koji tôi, ai dám động đến hắn một chút, Ueyama Koji này nhất định sẽ tự mình tới cửa hỏi thăm.”

“Tôi cũng cảm thấy vị tiên sinh này cũng không phải đạo chích Kid, hy vọng cảnh sát cẩn thận cân nhắc, không nên bắt nhầm

người tốt.”

Rui Kisugi đúng lúc xuất hiện, mỉm cười gật gật đầu với Liêu Văn Kiệt. Liêu Văn Kiệt nhíu mày, hai người đầu tiên có thể lý giải, Rui Kisugi là chuyện gì đây, thái độ chuyển biến thật nhanh.

Chương 591: Người đứng đắn quan tâm cái này sao? 2 Chẳng lẽ lúc trước là lạt mềm buộc chặt, cặn bã nam nhân như hắn, ở trong lĩnh vực quen thuộc nhất của mình, bị cặn bã nữ nhân thâm tàng bất lộ sót tính kế?

Thú vị, trận đấu này Liêu mỗ hắn tiếp nhận.

Cảnh tượng lại rơi vào tẻ nhạt, so với trước đây, lần này là quá mức lúng túng.

Cảnh sát Nghê Hồng ở đây rất xấu hổ, mặt mũi và uy tín sắp không giữ được nữa rồi.

Thanh tra Nakamori liều mạng nháy mắt với chánh thanh tra Chaki, hy vọng ông ta quyết đoán hạ lệnh, vứt bỏ cái cái nồi đen này.

Chánh thanh tra Chaki nhìn ánh mắt nồng nhiệt kia, cúi đầu nhìn về phía dưới chân, thiên nhân trong đầu giao chiến, do dự có nên mạo hiểm thật lớn thực hiện bắt giữ hay không.

Bắt đúng thì còn tốt, vạn nhất bắt nhầm…

Do dự.jpg

“Không lãng phí thời gian nữa, tâm tình các vị cảnh sát tôi rất hiểu, nhưng tôi thật sự không phải trách trộm Kid, cậu ta mới đúng.”

Liêu Văn Kiệt giơ tay chỉ về phía đám người, dừng ở trên

người Ran Mori.

“A tùy tiện như vậy!?”

Suzuki Sonoko ngạc nhiên quay đầu, nhìn về phía Ran Mori đang bị mình ôm vào lòng, ngây thơ nói: “Không thể nào, Ran làm sao có thể là Kid?”

Suzuki Sonoko kiên quyết không tin, người tình trong mộng của cô, bạch mã hoàng tử hoàn mỹ nhất trong tâm trí, làm sao có thể là Ran Mori.

Nếu thật, cô liền tại chỗ…

Gọi điện thoại cho Kyogoku chia tay, sau đó cầu hôn Ran Mori. Trước tình yêu mới đích thực, giới tính không phải là vấn đề, miễn là có trách nhiệm đạo đức, là nam hay nữ cô đều ok.

“Không, tôi không phải Kid, tôi chỉ đến dự tiệc, sau đó… Tôi không biết gì hết. ” Ran Mori vội vàng xua tay, trong mắt kinh hoảng không giống giả dối.

“Tiểu tử thúi, vu oan cũng phải chọn một điểm đáng tin cậy, Ran con bé làm sao có thể là Kid, không cần phải tùy tiện dời đi lực chú ý.” Mori Kogoro giận dữ.

Conan mặt không chút thay đổi cúi đầu, tròng kính phản xạ bạch quang, không cách nào nhìn rõ hai mắt phía sau, thân thể nhỏ bé từ trong lòng lui về phía sau, cùng Ran Mori kéo dài một đoạn cự ly.

Mặc dù không biết Liêu Văn Kiệt phán đoán như thế nào, nhưng trực giác của thám tử nói cho hắn biết, Liêu Văn Kiệt là đúng, ‘Ran Mori ‘ đích xác có chút dị thường.

Nhân viên cảnh sát hai bên nhìn một chút, trong lúc tiếp tục do dự, thanh tra Nakamori nhìn về phía chánh thanh tra Chaki, với tư

cách là người phụ trách cao nhất ở đây, chánh thanh tra Chaki chuẩn bị dùng tư thế gì để cõng cái nồi đen này đây?

“Không cần giả bộ, ngụy trang của cậu rất lợi hại,dường như không có khuyết điểm, nhưng cũng chỉ là dường như thôi…”

Liêu Văn Kiệt không để ý đến cảnh sát bên cạnh, sải bước đi về phía ‘Ran Mori’: “Lần cuối cùng cậu đi vào hội trường, tôi đã nhận ra không đúng, vốn định lập tức vạch trần cậu, kết quả được ảo thuật gia tiên sinh mời biểu diễn, mới kéo dài đến bây giờ.”

“Anh Văn Kiệt, bình tĩnh một chút.”

Ran Mori thoát khỏi cái ôm của Suzuki Sonoko, cẩn thận lui ra phía sau, sắc mặt bối rối: “Xin anh nhìn kỹ, tôi chỉ là thân thể có chút không thoải mái, cũng không có bị Kid giả trang.”

“Có phải giả trang hay không, kiểm tra một chút không phải là biết sao?” Liêu Văn Kiệt nhếch miệng cười, đột nhiên nhận thấy được hai cỗ sát khí, lần lượt đến từ Conan cùng Mori Kogoro, lúc này nắm tay ho nhẹ một tiếng: “Đương nhiên, nếu như là tôi đoán sai, vì tránh xấu hổ… Sonoko, để cô kiểm tra, đây là cơ hội tiếp xúc gần gũi với Kid, nắm bắt tốt!

Xuýt xoa!

Suzuki Sonoko hít một ngụm nước bọt, hai mắt tỏa sáng nhìn về phía Ran Mori: “Ran, để chứng minh sự trong sạch của cậu, nhất định không được phản kháng, cậu yên tâm, mặc kệ cậu có phải là Kid hay không, tớ đều sẽ rất dịu dàng.”

Suzuki Sonoko:? (¯□¯)

Trong sương mù, ‘Ran Mori’ nhanh chóng xuyên qua đám người, từng bước tiếp cận Suzuki Tomoko đeo chính phẩm ‘Ngôi sao đen’, mắt thấy thắng lợi gần trước mắt, đột nhiên xuất hiện một thân ảnh, khiến cậu ta lựa chọn buông tha.

“Bác gái, cẩn thận một chút, dòng người hỗn loạn như vậy, ngã xuống thì làm sao bây giờ?” Liêu Văn Kiệt đỡ lấy Suzuki Tomoko suýt nữa bị đám người mang xuống, cúi đầu tặng một nụ cười cặn bã.

Suzuki Tomoko sắc mặt ửng đỏ, tầm mắt dời đi nơi khác.

“Coi chừng ‘Ngôi sao đen’, cẩn thận đừng để Kid đánh cắp.”

“Được, tôi lập tức cất đi.”

Suzuki Tomoko liên tục gật đầu, tháo khuy cài ngực áo và đặt nó trong hộp: “Cảm ơn cậu rất nhiều, hôm nay nhờ cậu, tôi đã nghe Sonoko nhắc đến cậu, cậu là bạn cùng lớp của Yuzou ở Hồng Kông … Ôi, người đâu?”

……

Bên ngoài phòng tiệc, đám người đứng ở hành lang, không ít người chạy đến boong tàu hít thở không khí.

Mắt thấy một màn này, thanh tra Nakamori đấm ngực dừng chân, khác với lúc trước, lần này thật sự chỉ thiếu một chút là có thể tự tay bắt được Kaito Kid.

“Này, anh cố ý thả Kid đi đúng không?”

Conan chạy theo phía sau Liêu Văn Kiệt, ngữ khí có chút bất mãn: “Với sức chiến đấu của anh, đừng nói là một tên đạo tặc, cho dù một trăm tên cũng có thể toàn bộ đánh ngã xuống, vì sao lại để cậu ta đi?”

“Tôi cũng không phải cảnh sát Nghê Hồng, quản những việc này làm gì?”

Liêu Văn Kiệt hỏi ngược lại một câu, làm Conan nghẹn đến

không nói nên lời.

Hai người đi tới vị trí boong tàu đặt thuyền cứu sinh, Liêu Văn Kiệt xốc vải lên, nhìn Ran Mori quần áo chỉnh tề bên trong, thất vọng thở dài.

“Đáng ghét, Kid cư nhiên tự chuẩn bị trang phục, nhìn không ra, cậu ta còn rất có tiết tháo.”

“Thằng khốn! Quỷ háo sắc nhà anh , đang nói ngu ngốc gì đó, nhất định muốn Ran trần trụi mới vui vẻ sao?”

Conan xù lông, bay lên một cước đá vào bắp chân Liêu Văn Kiệt, sau đó gầm gừ ôm chân ngồi xổm xuống.

Bóng, cậu cần bóng!

Chương 592: Người đứng đắn quan tâm cái này sao? 3 “So với những thứ này, cậu không muốn gặp lại Kid một lần sao?”

Liêu Văn Kiệt nâng Ran Mori lên, bế cô ra khỏi thuyền cứu sinh cất kỹ trên lan can boong tàu.

Nhiệt độ cơ thể mạch máu đều bình thường, không có gì đáng ngại, chỉ là ngất đi.

“Sao cơ, Kid vẫn còn trên thuyền?”

“Không chỉ ở trên thuyền, hơn nữa còn ở trên boong tàu này.”

Liêu Văn Kiệt quay đầu nhìn về phía sau: “Đã nói rồi, đạo chích Kid, cậu còn không chuẩn bị hiện thân sao?”

“Cái gì!?”

Conan hoảng sợ, vội vàng xoay người nhìn về phía sau.

“Quá lợi hại, mỗi một hành động đều không thoát khỏi ánh

mắt của anh , anh không phải cũng là thám tử chứ?”

Cuối boong tàu đi ra một bóng dáng, là Suzuki Sonoko, chính xác mà nói là Kid ngụy trang thành Suzuki Sonoko.

“Không phải, tôi chỉ là một nhân viên văn phòng bình thường, là loại nhân viên nhỏ tan tầm còn bị ông chủ ép tăng ca a.”

“Ha ha ha, tôi lại không tin.”

Kid dùng giọng nói của Suzuki Sonoko cười nói: “Tôi đặc biệt ở đây chờ anh, chỉ muốn hỏi hai câu.”

“Nói một chút xem.”

“Thứ nhất, ngụy trang của tôi khẳng định không chê vào đâu được, rốt cục là từ chỗ nào xuất hiện sơ hở để bị anh phát hiện ra?”

“……”

Conan nghe vậy lặng lẽ dựng thẳng lỗ tai, cậu cũng muốn biết đáp án, trước khi Liêu Văn Kiệt vạch trần, cậu vẫn cho rằng Mori Ran bên cạnh mình mới là .

“Nhiều nhất là mạo danh mà thôi, không chê vào đâu được… câu này mà cậu cũng dám nói.”

Liêu Văn Kiệt lạnh lùng cười, lớn tiếng công bố đáp án: “Ngực, ngực Ran thay đổi, của cậu co lại chút ít a.”

(¯□¯;) x2

Kid mặt đen, không thể tin vào tai của mình, người đứng đắn quan tâm cái này sao?

Conan mặt đen, thầm nghĩ cần sắp xếp một gian mật thất cho Liêu Văn Kiệt, cho tới nay, cậu đều kiên định cho rằng Liêu Văn

Kiệt là quỷ háo sắc, nhưng hôm nay mới phát hiện, cậu đánh giá thấp trình độ háo sắc của Liêu Văn Kiệt rồi.

“Được rồi, tôi miễn cưỡng tiếp nhận đáp án này, lần sau sẽ rút ra bài học…”

Kid mí mắt nhảy thẳng, hỏi câu hỏi thứ hai: “Anh đã đặt hai thẻ át đỏ ở đâu trong lúc đang thực hiện ảo thuật ?”

“Cậu Kid , tôi đã trả lời cậu một vấn đề rồi, có qua có lại, cậu cũng nên trả lời tôi một câu.”

Liêu Văn Kiệt lạnh mặt đứng lên, trong mắt hàn quang đại thịnh: “Lúc cậu biến thân, ví dụ như lúc bây giờ biến thành con gái, có mặc đồ lót con gái gì đó không, quần lót cũng vậy sao?”

(¯□¯;) x2

Conan chân trượt, lạch cạch một tiếng ngã xuống, không quan tâm kêu đau, tràn đầy chờ mong nhìn về phía Kid.

Có một nói một, cậu cũng rất tò mò về vấn đề này, rốt cuộc có mặc hay không?

“Rất, câu hỏi rất đặc sắc, hi vọng lần sau cùng anh gặp mặt…”

Vấn đề quá xấu hổ, Kid không muốn trả lời, để lại một câu nói , xoay người nhảy xuống lan can, đâm đầu vào nước biển lạnh lẽo.

- Đáng chết!

Conan nhảy lên lan can, nhìn ra biển tối như mực, xung quanh không thể tìm thấy bóng dáng của Kid.

“Đừng nhìn, nếu như tôi không đoán sai…”

“Cậu ta có tàu ngầm?”

“Không, cậu ta hẳn là sẽ chết đuối.”

“……”

Đêm, sở cảnh sát Inunaki, cơ quan cảnh sát quốc gia.

Một sở cảnh sát bình thường không có gì lạ, trong phạm vi Tokyo, số lượng sở cảnh sát tương tự vượt quá một trăm, nếu thực sự muốn nói có gì đặc biệt, đại khái chính là quán cà phê đối diện sở cảnh sát.

Quán cà phê mắt mèo, một ngôi nhà lớn hai tầng riêng biệt.

Nói chung, nếu chủ quán cà phê là một người phụ nữ xinh đẹp độc thân, công việc kinh doanh sẽ rất nóng , còn nếu đã kết hôn … Có lẽ nóng hơn.

Nếu là happy X3, lại còn là chị em ruột thịt, không cần nhiều lời, làm ăn khẳng định bùng nổ đến nổ tung.

Nếu Happy X3 không còn nữa, chủ quán cà phê từ mỹ nữ trẻ trung đổi thành nam nhân cơ bắp, đầu hói đeo kính đen , làm ăn…

Nói chuyện chính, quán cà phê mắt mèo thuộc về Hạnh Phúc x3, do ba chị em Kisugi cùng kinh doanh, bởi vì không thiếu tiền, quán cà phê cơ bản mở cửa vào ban ngày, hiếm khi mở cửa vào ban đêm.

Gia tộc Kisugi ban đầu thuộc gia tộc nước ngoài, ba chị em chuyển từ Đức đến Nghê Hồng, và cuối cùng định cư ở Tokyo.

Ba chị em lần lượt tên là Rui Kisugi, Hitomi Kisugi, Ai Kisugi, con lai Nhật Đức , cha là một nhà sưu tập nghệ thuật nổi tiếng, nhiều năm trước vô cớ mất tích, bộ sưu tập theo đó mất đi rơi vào tay đủ thứ người.

p/s: đây là 3 ce trong truyện Cat’eyes, k phải nv trong Conan

nhe.

p/s: đây là 3 ce trong truyện Cat'eyes, k phải nv trong Conan nhe.

Chị cả Rui Kisugi một bên quản lý sản nghiệp gia tộc, một bên chăm sóc hai đứa en gái, sau mấy năm, ba chị em trở thành lập nhóm trộm cắp "Mắt mèo", trộm cắp bộ sưu tập vốn thuộc về cha, tiến tới truy tìm tung tích của cha.

Bởi vì là Nghê Hồng, bởi vì là đạo tặc nổi tiếng, cho nên mỗi lần gây án, các nàng đều gửi một tấm thiệp thông báo cho cảnh sát, can đảm tiến về con đường tử thần.

Kinh doanh quán cà phê đối diện sở cảnh sát là có chủ ý, đại đa số chủ sở hữu bộ sưu tập, đều sẽ do cảnh sát ra mặt bảo vệ, làm việc trong bóng tối bao giờ cũng có lợi cho việc che giấu thân phận, cũng có lợi cho quan sát hướng đi và bố cục của cảnh sát.

Nếu thật sự muốn nói có chỗ gì không ổn, chính là nhóm trộm cắp mắt mèo là ba cô gái dáng người dư dả, chủ quán cà phê mắt mèo cũng là ba cô gái dáng người dư dả…

Chương 593: Chương 282: Có hơi quá điên rồ rồi! 1 Không được liệt kê là nghi phạm đầu tiên,không gặp phải sự giám sát chặt chẽ của cảnh sát, điều này là một chút không đúng.

Để giải thích, lý do chỉ có một ——— tiền.

Nhà Kisugi có tiền có thế, quản gia là tướng quân đã nghỉ hưu của Mỹ, mặc dù sở cảnh sát có hoài nghi, cũng không dám trực tiếp tiến hành bắt giữ, chỉ có thể chờ bắt được tang vật rồi mới xử lý.

Cũng không loại trừ là buông lỏng, đợi đến khi có nhu cầu, liên hệ với nhóm trộm cắp mắt mèo, lấy việc làm rõ vụ án làm lợi thế, tiến hành một giao dịch đôi bên cùng có lợi.

……

Một chiếc porsche 928 màu trắng hai cửa đậu trước quán cà phê, Rui nhìn cảnh sát đối diện, đi lên tầng hai của quán cà phê.

Trong phòng khách, hai vị mỹ nữ ngồi trên sô pha chờ đợi, mỹ nữ tóc dài hơn hai mươi tuổi là con gái thứ Hitomi Kisugi, thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi là con gái út Ai Kisugi.

Thấy Rui xuất hiện, hai người lập tức lấy lại tinh thần.

Ai Kisugi liền nhận lấy áo khoác: “Chị cả, tình huống thế nào,gặp được Tomizawa Tetsuharu chưa?”

“Gặp rồi.”

Rui dựa vào sô pha, xoa xoa huyệt thái dương, đêm nay tình huống có chút phức tạp, cần cẩn thận chải chuốt một chút.

“Làm sao vậy, đối phương không đồng ý bán ‘lời nguyền bóng đêm’?”

Ai Kisugi nóng lòng muốn thử, tiên lễ hậu binh hoàn tất, Tomizawa Tetsuharu không muốn bán, vậy thì để cho mắt mèo hành động, đem kim cương tới mượn chơi một thời gian.

“Không, tình huống càng phức tạp…”

Rui Kisugi kể lại tình huống trên tàu du lịch một lần, khẽ nhíu mày nói: “Chủ nhân của kim cương hiện tại tên là Liêu Văn Kiệt, đến từ Hồng Kông, là bạn học của đứa con trai thứ ba của Tomizawa Tetsuharu, nhưng theo quan sát của chị, hắn hẳn là con riêng của Tomizawa Tetsuharu, hiện đang ở khách sạn lớn của tập đoàn Tomizawa.”

“Nghe có vẻ khó giải quyết, không chỉ là tập đoàn Tomizawa, mà còn có tổ Yamaguchi tham gia…”

Cô hai Kisugi nhíu mày: “Chị, em đề nghị mau chóng ra tay, nếu kim cương lại chuyển tay, hoặc là trực tiếp bị Yamaguchi sưu tầm, lúc hành động nguy hiểm sẽ lớn hơn rất nhiều.”

Ai Kisugi giơ tay lên: “Muốn tặng cảnh sát một thẻ mắt mèo không?”

“Không, trước đó chị mới hỏi qua chuyện của Tomizawa về kim cương, nếu lúc này gửi thẻ ra, cảnh sát theo manh mối kim cương truy xét, sẽ tra được trên người chúng ta.”

Rui đứng dậy đi về phía phòng của mình, để cho hai em gái thay quần áo, đêm nay đến khách sạn lớn,bố trí kế hoạch tác chiến.

Thấy Rui Kisugi rời đi, hai chị em hai mặt nhìn nhau, chị cả đêm nay tựa hồ quá nghiêm túc.

Có gì đó không đúng?

“Chị hai, chị có cảm thấy hôm nay chị cả có chút quái lạ không?”

“Có thể là quá mệt mỏi, dù sao hôm nay trên du thuyền phát sinh không ít chuyện.”

……

Tầng trên cùng của khách sạn, ánh trăng xuyên qua cửa sổ kính trong suốt từ trần đến sàn, hồ bơi nhỏ sóng nước yên tĩnh.

Liêu Văn Kiệt ngâm mình bên hồ bơi, bên cạnh là ly rượu vang đỏ và một chai nước ép nho ướp lạnh.

“Quá yên tĩnh, không giống Nghê Hồng chút nào, không có bom, không có quái thú, cũng không có ác quỷ cùng ác linh, nếu cứ

im lặng như vậy, mình chỉ có thể ra ngoài gây sự."

Đột nhiên, tâm tư hắn khẽ động, nhắm mắt buông chén rượu vang xuống, dựa vào một chút nghỉ ngơi bên hồ, thoạt nhìn giống như đang ngủ.

Sân thượng tầng cao nhất ở xa, ba thân ảnh uyển chuyển mặc quần áo bó sát nằm xuống đất, mỗi người một ống nhòm quân sự, trộm nhìn Liêu Văn Kiệt đang tắm rửa.

"Chậc chậc, Chị cả, chị hai, các chị thấy chưa, tên kia cư nhiên dùng ly rượu vang uống nước nho, quá kỳ quái."

Ai Kisugi vừa xem vừa bình luận: "Còn nữa, buổi tối tắm rửa thì thôi, cư nhiên rèm cửa sổ cũng không kéo, em có lý do hoài nghi hắn là biến thái."

"Ai, nếu hắn là biến thái, vậy chúng ta lén nhìn hắn tắm rửa là cái gì?"

Hitomi Kisugi trả lời một câu, nói tiếp: "Hơn nữa, em lại nhìn kỹ một chút, trên thắt lưng hắn quấn khăn tắm, nhiều lắm coi như là tiểu biến thái!"

"Đó không phải cũng là biến thái sao. Ôi, vô duyên vô cớ, chị hai làm gì giúp người khác nói chuyện?"

Ai Kisugi cảnh giác nói: "Còn nữa, không có việc gì nhìn khăn tắm của hắn làm gì, chẳng lẽ là cảm thấy dáng người hắn tốt, cho nên không quản được ánh mắt…"

"Câm miệng, chỉ có em nói nhảm nhiều."

Rui Kisugi cầm kính viễn vọng quân sự không nhúc nhích, không gia nhập đấu võ mồm của hai đứa em , cuộc tiếp xúc ngắn ngủi trên du thuyền, làm cho cô mơ hồ có loại cảm giác, Liêu Văn Kiệt cũng không đơn giản.

Loại cảm giác này cũng không phải đến từ Tomizawa Tetsuharu cùng Ueyama Koji, mà là chính Liêu Văn Kiệt cho cô cảm giác trực tiếp, thần bí mà nguy hiểm, một tầng sương đen che đậy, chân dung bên trong làm cho cô theo bản năng muốn rời xa.

Ồ lên!

Thanh âm vỗ cánh chim vang lên sau lưng, Hitomi cùng Rui cẩn thận nhìn qua.

Trong tầm mắt, hai con quạ đen đáp xuống lan can, lông vũ đen kịt như mực, đôi mắt đỏ tươi, khiến người ta trong lòng phát lạnh.

“Chị cả, em có thể đuổi bọn chúng đi không?”

Ai Kisugi nhỏ giọng đề nghị, tuy rằng quạ ở Nghê Hồng là chim may mắn, có thể mang lại may mắn cho người ta, quạ ngược lại cũng tượng trưng cho lòng hiếu thảo, còn có thần thú lập quốc ‘Bát vị điểu’, hình dạng là quạ ba chân.

Chương 594: Có hơi quá điên rồ rồi! 2 Nhưng quạ còn có một ẩn dụ, là sứ giả của vong hồn siêu độ, đi dạo ở bên kia nhân gian và hoàng tuyền.

Trùng hợp, Ai Kisugi sợ nhất chính là quỷ.

“Không cần quan tâm đến chúng nó, cẩn thận quan sát, xem Liêu Văn Kiệt có thói quen hành vi gì, tốt nhất là có thể tìm ra được vị trí kim cương.” Rui nghiêm túc nói.

“Được rồi…”

Khi bạn nhìn chằm chằm vào vực thẳm, vực thẳm cũng nhìn chằm chằm vào bạn!

Ba tỷ muội dùng kính viễn vọng trộm ngắm Liêu Văn Kiệt đang

trong bồn tắm, Liêu Văn Kiệt cũng dùng quạ đen quan sát các nàng, bởi vì vấn đề góc độ, quạ đen chỉ có thể nhìn thấy ba bóng lưng xinh đẹp.

Một cái mông trong đó, phi, một cái bóng lưng trong đó quá mức quen mắt, lại phối hợp với đôi chân dài kia, Liêu Văn Kiệt dám đánh cược, chính là lúc ở cảng chia tay,Rui Kisugi kia chủ động hướng hắn xin số điện thoại.

Quần áo bó sát, tổ ba người, Kisugi…

Liêu Văn Kiệt nhắm mắt nhíu mày thật chặt, khó trách nghe được tên Rui Kisugi sẽ cảm thấy quen tai, thì ra là chị cả trong ba chị em mắt mèo.

Nói cũng xấu hổ, khi còn bé hắn nhìn ba chị em mà lớn, đều là nhân lúc xung quanh không có người, ở trong cửa hàng tiện lợi ngắm một chút.

Nghĩ lại, dường như không có gì phải xấu hổ, người làm như vậy khẳng định không chỉ có một mình hắn.

“Thật kỳ quái…”

Liêu Văn Kiệt lẩm bẩm một tiếng, bưng nước nho bên cạnh lên, hơi nhấp một ngụm.

Có đạo lý là không sợ trộm cắp, chỉ sợ kẻ trộm thương nhớ, nhưng hắn là một quỷ nghèo, ít nhất là trên du thuyền thuộc cấp bậc quỷ nghèo, có cái gì đáng để kẻ trộm nhớ thương?

Cũng không phải là chuyện trên người có vật dài truyền ra ngoài, bị mắt mèo nhìn chằm chằm, nhóm trộm tới cửa trộm thân thể của hắn chứ?

Không có khả năng, ý tưởng này có hơi quá điên rồ rồi, chính hắn cũng không tin.

Lùi một vạn bước mà nói, cho dù mắt mèo thật sự là loại người này, hắn khiêm tốn quen rồi, chuyện trên người có vật dài cũng không nói lung tung, các nàng lấy được tình báo ở đâu ta? =)))

Liệu có phải là Conan không?

Không nghĩ ra nguyên nhân, Liêu Văn Kiệt quyết định quan sát lại, buông ly rượu vang xuống, tầm mắt chuyển sang trên người một con quạ khác.

Ý , vị ở giữa này là con gái thứ nhà Kisugi sao, một đôi chân thật dài, đường cong này thật sự là không có ai địch nổi.

Con gái út cũng không tệ, tuổi còn nhỏ mà không chút ngây ngô, hẳn là do con lai.

Nhưng mà, xem ra nhìn lại, vẫn là chị cả càng sâu hơn một bậc, nhìn thêm một hồi, cảm giác Tokyo đều trở nên nóng lên. =)))

……

“Chị cả, em cảm thấy hai con quạ đen kia thật đáng ghét, đuổi chúng đi đi.”

“Ai, cẩn thận quan sát, thu thập tình báo, không nên làm chuyện dư thừa.”

Rui Kisugi cảnh cáo xong, kinh ngạc nhìn lên bầu trời, chỉ vì tiếng vỗ cánh của cánh chim gia tăng, lại là một nhóm năm con quạ đen mà đến, đáp xuống lan can sắt.

Bảy con quạ đen im lặng không tiếng động, đôi mắt đỏ như

máu ném tới tầm mắt thực chất, một màn quỷ dị, làm cho Rui Kisugi luôn bình tĩnh cũng không khỏi có chút lạnh lẽo.

Tối nay, khắp nơi đều lộ ra quỷ dị.

“Không cần để ý tới, hai năm nay rác rưởi trong thành thị trở nên nhiều hơn, số lượng quạ đen theo đó tăng theo từng năm, chỉ cần không cho ăn, chúng nó sẽ tự mình rời đi.”

“Nhưng mà, ánh mắt của chúng nó thật khủng bố, phảng phất như muốn ăn thịt người vậy.”

“Em suy nghĩ nhiều, quạ đen không ăn người, ít nhất là còn sống…”

Nghe em gái nói như vậy, Rui Kisugi cũng có chút hoảng hốt, quyết đoán nói: “Quên đi, đừng suy nghĩ lung tung, mau làm việc!”

Một tiếng nữa trôi đi.

(???) X3

“Đại tỷ, tên kia sẽ không tính tối nay ngủ ở hồ bơi chứ?”

“Đúng vậy, đã bao lâu rồi, hắn cư nhiên một chút cũng động. Chẳng lẽ là ngâm mình trong bồn tắm chết rồi sao?”

“Đừng nói bậy, làm sao có thể có chuyện thái quá như vậy.

Hóng gió lạnh hơn một tiếng đồng hồ, lại nghe các em gái oán giận, Rui Kisugi cũng không thể nhịn được nữa, lấy điện thoại di động gọi điện thoại cho Liêu Văn Kiệt, bảo hắn từ trong hồ bơi chết tiệt kia bò ra, tốt nhất là trước khi đi ngủ kiểm tra kim cương có an toàn hay không.

“Moximoxi…”

“À, ra là tiểu thư Kisugi. Là rất ngoài ý muốn, trễ như vậy, vậy

mà lại nhận được điện thoại của chị… Ừm, thay vì nói là trở tay không kịp, chi bằng nói là thụ sủng nhược kinh.”

“ Nói đùa, tôi lấy đâu ra hẹn hò, người ở nơi đất khách quê người, ngay cả một người bạn có thể nói chuyện cũng không tìm được… Bạn gái càng không có, quanh năm độc thân, nếu không Tomizawa cũng sẽ không sắp xếp cho hai chúng ta gặp mặt. ”

“Ngày mai, chỉ có buổi chiều và buổi tối rảnh rỗi. Không có gì, ban ngày phải ngủ bù…”

“Được rồi, ngày mai gặp.”

Liêu Văn Kiệt buông điện thoại xuống, trở về hồ bơi tiếp tục tắm rửa.

“…” X3

“Chị cả, em có lý do hoài nghi, tên kia thật sự là biến thái.”

Hitomi Kisugi lau mồ hôi lạnh trên trán , thật vất vả mới cho Liêu Văn Kiệt rời khỏi bể bơi, kết quả vừa xoay người, hắn lại nằm trở về.

Hồ bơi mà thôi, cũng không phải chăn mùa đông!

Ồ lên!

Đang nói, mấy con quạ đen dừng ở lan can sắt trước mặt ba người, từ trên cao nhìn xuống ném ra ánh mắt tò mò.

Ba tỷ muội thấy lạ không có để tâm, ngoại trừ Ai Kisugi có chút sợ , hai người còn lại đã quen với sự tồn tại của quạ đen.

Dù sao không ồn ào cũng không ầm ĩ, lẳng lặng ngồi xổm không có động tĩnh, kệ chúng nó đi là được rồi.

Chương 595: Chính nhân quân tử Liêu Văn Kiệt 1 “Nhìn lại đi,

nếu nửa tiếng sau, hắn vẫn không có chút động tĩnh nào, nhiệm vụ tối nay cứ như vậy chấm dứt, ngày mai chị sẽ đi tìm kim cương." Rui Kisugi bất đắc dĩ đưa ra quyết định, nếu tối nay có thể nhìn thấy chỗ cất kim cương, nguy cơ trộm cắp sẽ giảm đi rất nhiều.

Nửa tiếng sau, ngay khi ba người vừa mới đứng dậy, Liêu Văn Kiệt đột nhiên từ trong hồ bơi đứng lên.

Ba người như lâm đại địch, nhanh chóng nằm sấp một lần nữa, sau đó Liêu Văn Kiệt lại ngồi trở lại bể bơi.

- Biến thái! X3

Ba người đồng thanh nói xong, mặt đen rời khỏi sân.

……

Ba giờ chiều hôm sau, cửa phòng gõ đúng giờ, Rui vì hẹn mà đến. Khuôn mặt trang điểm tinh xảo, một bộ trang phục công sở màu đen trắng cho thấy lần này đến đây không phải là hẹn hò, thế nhưng dáng người tốt, mặc cái gì cũng khiến người ta mơ ước.

Dáng người nóng bỏng bao phủ trang phục nơi công sở, vị trí đầu gối, váy hẹp đột nhiên dừng lại, tơ đen bao bọc bắp chân thon dài.

Đô thị ol, phòng khách sạn, cửa sổ kính trong suốt từ trần đến sàn, hồ bơi…

Liêu Văn Kiệt lắc đầu xua tan mấy thứ kỳ quái, sai không phải do hắn, là Nghê Hồng a, luôn quay một vài tài liệu giảng dạy kỳ lạ cổ quái, hại hắn cũng không thuần khiết nổi.

" Liêu tiên sinh, để cậu chờ lâu, bởi vì công ty có chút việc vặt, vội vàng đến đây không có thời gian thay quần áo thích hợp."

Hai người ngồi trên sô pha phòng khách, Liêu Văn Kiệt đưa

một chén trà đen, tự mình bưng nước đá.

“Thất lễ chính là tôi mới đúng, để cho phu nhân chủ động đi hẹn, đây cũng không phải là hành vi của thân sĩ.”

Liêu Văn Kiệt cười nói: “Kisugi tiểu thư, cách xưng hô giữa chúng ta quá xa lạ, mỗi lần nghe chị gọi một tiếng ‘tiên sinh’, tôi đều cảm thấy chỗ nào kỳ quái, gọi thẳng tên đối phương không phải tốt hơn sao.”

“Có thể, tôi vừa vặn muốn nói vấn đề xưng hô.”

“Vậy thật tốt quá, tôi không phải người Nghê Hồng, không quen dùng ngôn ngữ lễ phép ở đây, Kisugi tiểu thư gọi tôi là ‘A Kiệt’ là được rồi, bạn bè của tôi đều gọi như vậy.”

“Đã như vậy, cậu cũng không cần gọi tôi là Kisugi tiểu thư, gọi là Rui là được. ”

“Được, chị Rui.”

“Rui!”

- Không ổn!

Liêu Văn Kiệt lắc đầu: “Trước khi chị Rui đến, tôi cố ý gọi cho bác Tomizawa, ông ấy nói cho tôi biết chị năm nay hai mươi năm, vừa vặn so với tôi lớn hơn một tuổi, vẫn là nên gọi chị Rui càng hợp lý hơn.”

“Rui.”

Rui Kisugi vẫn giữ nguyên nụ cười đứng đắn giả dối: “A Kiệt, tự tiện hỏi thăm tuổi của con gái là điều tối kỵ, lần sau đừng làm như vậy nữa. Mặt khác, tôi chưa đến hai mươi lăm tuổi, năm nay mới hai mươi mốt, tin tình báo của bác Tomizawa khẳng định là xảy ra vấn đề gì đó.

- Ách, chị chắc chắn không?

Liêu Văn Kiệt nhướng mày, bởi vì là con lai, ngoại hình của Rui Kisugi so với tuổi thật thành thục hơn rất nhiều, phương diện vóc người càng như thế.

Khí phách lộ ra ngoài, nóng bỏng trêu người, tuyệt đối là vưu vật trời sinh.

Liêu Văn Kiệt tối hôm qua khi tìm hiểu tình hình địch, quan sát vô cùng cẩn thận, dáng người Rui Kisugi cơ hồ hoàn mỹ, đặc biệt là một đôi chân dài, so với người mẫu chuyên nghiệp cũng không kém tý nào.

“Tôi vô cùng xác định, năm nay chính là hai mươi mốt tuổi, còn có nghi vấn gì khác không?” “Được rồi, vậy thì Rui…”

Chỉ lo nâng đỡ, quên mất có một số việc không thể vạch trần, Liêu Văn Kiệt lựa chọn lễ nhường ba phần, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy xưng hô ‘Chị Rui’ càng có cảm giác hơn.

Vẫn là tòa nhà cao tầng ngày hôm qua, Ai Kisugi nằm sấp trên sân thượng, bên tai nghe chị cả tự xưng là hai mươi mốt tuổi, cho dù là vì mục đích chung của ba người, vẫn trực tiếp không kiêng nể gì cười ra tiếng.

“Chị hai, chị có nghe thấy không, chị cả năm nay hai mươi mốt tuổi, đột nhiên nhỏ hơn bốn tuổi.”

“Nghe thấy rồi , chị hoài nghi giấy khai sinh có sai sót,sự thật chị và chị cả là chị em sinh đôi.” “Ha ha ha, vậy mà còn có chuyện như vậy, qua vài ngày nữa, đại tỷ có thể biến thành song sinh của em hay không, năm nay vừa vặn mười sáu tuổi chứ?”

“Có khả năng này, em cẩn thận một chút, đừng để chị ấy lấy trộm giấy khai sinh.”

“……”

Trong tai nghe, hai em gái một xướng một hợp, Rui Kisugi nụ cười không thay đổi chút nào, giơ tay nhìn đồng hồ, nói với Liêu Văn Kiệt: “Tôi đặt hai vé xem phim, muốn đi xem không?”

“Tôi không có vấn đề gì, nhưng mà, dù sao chị cũng là một đại tiểu thư, đột nhiên cùng một nam nhân đi xem phim, tin đồn truyền ra ngoài, sẽ không có ảnh hưởng tiêu cực đến chị chứ?” “Không, yên tâm đi.”

Rui Kisugi xác định, thấy sắc mặt Liêu Văn Kiệt như thường, cũng không toát ra thần sắc thất vọng, chủ động trêu chọc một chút: “Cho dù có tin đồn, đối tượng là A Kiệt, tôi sẽ không để ý.”

“Nói đùa, tôi rất tự biết bản thân mình a.”

Hai người đứng dậy, đi thang máy xuống lầu, ngồi lên chiếc xe thể thao Porsche của Rui, đi thẳng đến rạp chiếu phim gần đó.

Nửa tiếng sau, một nam nhân viên khách sạn đi cầu thang đến trước cửa phòng Liêu Văn Kiệt, cũng không thấy động tác gì, dễ dàng mở cửa phòng, sau khi vào phòng bắt đầu lục lọi.

Chương 596: Chính nhân quân tử Liêu Văn Kiệt 2 “Ai, két sắt trong phòng ở đâu?” Nhân viên giơ tay lên, nói với chiếc đồng hồ.

“Tủ thứ hai trong phòng sách, mở cửa tủ là có thể thấy được, mật mã tạm thời không rõ , nhưng mật mã ban đầu của khách sạn này là…”

Ba mươi giây sau, Hitomi Kisugi giả làm nhân viên khách sạn kinh ngạc phát hiện, mật mã ban đầu thành công mở két sắt, bên trong là… Một chai nước ép nho.

“Tên này có phải đầu óc có vấn đề hay không?” Hitomi Kisugi ngạc nhiên nhìn một xấp nước nho vây quanh tiền giấy, đột nhiên

nghĩ tới cái gì, người bình thường tuyệt đối sẽ không đem nước nho đặt ở két sắt, bình nước nho này khẳng định cất giấu bí mật gì đó.

Cô lấy ra túi nhựa mang theo bên người, đổ mấy chai nước nho, sau đó để vật về vị trí cũ, dọn dẹp dấu vết mình để lại, cẩn thận rời khỏi phòng.

“Nói cho chị cả biết, trong phòng không có kim cương, để cho chị ấy nghĩ biện pháp moi được tin ra.”

“Hiểu rồi.”

……

Đêm, Ai Kisugi nằm sấp trên sân thượng, xung quanh là quạ đen lúc nào cũng tới , giống như tối hôm qua, lẳng lặng ngồi , không ồn ào không ầm ĩ thập phần thành thật.

“Chị cả bên kia nói như thế nào?”

Trong tai nghe truyền đến âm thanh của Hitomi.

“Không tìm được cơ hội thích hợp, nhưng mà chị ấy đã lái xe trở về, yên tâm đi, mỹ nhân kế của chị ấy chưa bao giờ thất thủ, tên kia cũng không ngoại lệ.”

“OK.”

Ba người phân công rõ ràng, thân thủ tốt nhất Kisugi giờ phút này đang ẩn núp ở phòng bên cạnh, chỉ cần có được tin tức chính xác về kim cương, cô sẽ trèo cửa sổ đến phòng Liêu Văn Kiệt, thần không biết quỷ không hay mang kim cương đi.

“So với chị cả, tình huống bên em tương đối không ổn, cảm giác quạ đen càng ngày càng nhiều.”

“Nhịn một chút, đêm nay liền kết thúc.”

“Nói dễ quá đi, cũng không phải là chị. Tín hiệu của chị cả được kết nối với tần số công cộng, bắt đầu tác chiến đi.”

- Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Ai, Liêu Văn Kiệt đẩy cửa đi vào, phía sau là Rui Kisugi, có thể là lúc ăn tối uống chút rượu, hai má hơi phiếm hồng.

“A Kiệt, quấy rầy rồi, bộ dáng hiện tại của tôi về nhà không thích hợp lắm, tỉnh rượu rồi đi.”

Kiếp Sinh Lệ ngồi trên sô pha, cởi bỏ hai nút áo sơ mi trắng, không thèm để ý áo ngực màu đen lộ ra thứ như tảng băng trôi.

“Tôi không có ý kiến, chị tùy ý là được rồi.”

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, đi tới trước tủ phòng sách, mở két sắt ra, lắc lắc nửa chai nước nho, sau đó trực tiếp ném nó vào thùng rác.

“Chị hai, bình nước nho kia không có vấn đề, chị suy nghĩ nhiều rồi.”

“Chị biết rồi, đầu óc hắn không bình thường.”

Trong phòng khách, Rui Kisugi giả vờ ngủ, thân thể mềm mại nằm ngang trên sô pha, đợi một lúc lâu cũng không thấy sắc lang xuất hiện, thay đổi chiến thuật thành chủ động xuất kích.

“A Kiệt, cậu đang ở…”

Nghe được tiếng nước chảy trong phòng tắm, Rui bĩu môi, thầm nghĩ một tiếng nam nhân, trở về phòng khách tiếp tục nằm xuống.

Nằm không yên.

Sắc lang tắm rửa xong, không thừa dịp cô ngủ làm chút gì, mặc áo tắm đi vào phòng sách, bưng một ly nước nho xem tin tức

trên TV.

Lại là một chính nhân quân tử!

Rui Kisugi cảm khái nhíu mắt lại nhìn, đứng ở cửa phòng sách gõ cửa.

“Thật ngại quá, chị Rui, quên chị đang ngủ, tôi đem thanh âm nhỏ đi một chút.”

“A Kiệt, tôi muốn mượn phòng tắm của cậu dùng một chút.”

“Bây giờ lúc này sao?” Liêu Văn Kiệt đánh giá từ trên xuống dưới, trên mặt đúng lúc biểu hiện ra ba phần nghi hoặc, ba phần mừng thầm, còn có bốn phần giả vờ không chút để ý.

“Không được sao?”

“Ách, chị không sợ… Ừ ừ hả?”

“Không sao đâu, cậu là một người tốt, tôi tin vào nhân phẩm của anh. ”

Rui cười đi về phía phòng tắm, lưu lại vẻ mặt nghiêm túc Liêu Văn Kiệt.

Trong phòng tắm, Rui Kisugi rửa mặt xong, áo khoác lót trên áo sơ mi trắng, đè tai nghe lại:

“Ai, hắn đang làm gì vậy?”

-Chống đẩy!

“……”

Rui có chút ngạc nhiên, sau đó kìm lòng không được cười ra tiếng: “Nói như thế nào đây, tên này… Bất ngờ có chút thuần khiết.”

- Chị, đối phó loại tiểu nam sinh này, mị lực của chị ngược lại sẽ biến thành áp lực, hắn khẳng định không chịu nổi, đổi lấy em đi!" Hitomi Kisugi chủ động đề nghị.

"Đừng nói bậy, chúng ta chỉ là trộm đồ, không có ý định tống hắn vào tù."

Rui Kisugi dặn dò hai câu, tháo tai nghe bỏ vào hộp trang điểm, trước gương vén mái tóc dài bồng bềnh gợn sóng, ném ra một cái ánh mắt mê hoặc, đẩy cửa đi ra phòng tắm.

Nếu là tiểu nam sinh đơn thuần, vậy cô cũng không có gì phải sợ!

Trong phòng sách, Liêu Văn Kiệt nghe thấy cửa phòng tắm mở ra, a một tiếng từ mặt đất nhảy dựng lên, ngồi ở trước bàn làm việc thở hổn hển.

Tố chất thân thể quá tốt, mấy trăm cái chống đẩy chống xuống, cư nhiên mồ hôi cũng không có một giọt, vạn nhất bị nhìn thấu thì làm sao bây giờ?

"A Kiệt, cậu có thể tới giúp tôi một chút được không?"

"Cái này."

Nghe được có người cần giúp đỡ, Liêu Văn Kiệt không chút do dự lựa chọn đáp ứng, ở trên ghế sa lon phòng khách, thấy được Rui Kisugi đang sơn móng tay cho mình.

Thật là một đôi chân lớn,haizz, một đôi chân thật mê người!

"A Kiệt, có thể giúp tôi lau…"

Chương 597: Coi như bị chó cắn đi! 1 "Chị Rui, trễ như vậy, chị còn không về nhà, em gái chị chờ đợi sốt ruột thì làm sao bây giờ?" Liêu Văn Kiệt mở miệng, biến thành khuân mẫu trực nam,

đem đề tài tán gẫu đến chết.

“Ách…”

Kiếp sau Lệ cúi đầu nhìn đôi chân dài của mình, cắn răng, lại cởi bỏ một cái nút: “Không sao, đến tuổi của tôi, đã đến lúc tính toán cho chuyện sau này.”

-Gấp như vậy, chị không phải mới hai mươi mốt sao?

“……”

“Quả thật là hai mươi mốt tuổi, chỉ là…”

Rui Kisugi u sầu thở dài, nụ cười gượng gạo không che giấu được vẻ mệt mỏi,bôi sơn móng chân nói: “Lúc còn rất nhỏ cha đã rời xa chúng tôi, tôi làm trưởng nữ trong nhà, một bên quản lý sản nghiệp gia tộc, một bên chăm sóc hai em gái, cuộc sống tình cảm cá nhân trống rỗng.”

Liêu Văn Kiệt: (_)

Cuộc sống tình cảm cá nhân trống rỗng …

Thứ cho hắn vô tình, lời này có vẻ giống nhau với “quanh năm độc thân, không có bạn gái” mà hắn thường xuyên treo ở bên miệng.

Tuy nói hắn đánh giá con người qua vẻ bề ngoài nhưng ấn tượng bên ngoài của hắn đối với ba chị em mắt mèo phần lớn là quần áo bó sát cùng thể dục dụng cụ, không nhớ rõ bên trong, nhưng mỹ nhân kế của chị cả Rui này có chút ấn tượng sâu sắc,là một người đàn ông trước sau như một,hết lần này đến lần khác lại bại dưới sự hấp dẫn của đồng phục ngon mắt kia, bị cô ta đùa bỡn trong tay.

Kinh nghiệm phong phú, chỉ số tra nữ bùng nổ, bình thường

khẳng định không ít lần làm nhiệm vụ thăng cấp, nói cuộc sống tình cảm của mình trống rỗng…

Liêu Văn Kiệt chỉ muốn hỏi một câu, trống rỗng ở đây nghĩa là đầy màu sắc sao?

Nếu là thật, vậy cũng quá trùng hợp đi, cuộc sống tình cảm của mình là một màu đen,một màu đen đầy màu sắc.

“Ở trong mắt người ngoài, Rui Kisugi là kỳ tài thương nghiệp, cho dù khó khăn cùng áp lực như thế nào đều không thể đánh bại, nhưng những người này đều xem nhẹ cô ấy một chút…”

Rui Kisugi dừng động tác bôi sơn móng tay, đôi mắt sáng ngời trong suốt như nước: “Cô ấy cũng chỉ là một người phụ nữ, kiên cường chỉ là ngụy trang, tựa như thuyền cần cập cảng tránh sóng gió, cô ấy cũng cần một đối tượng có thể tâm sự và dựa vào.”

Hay !

Liêu Văn Kiệt âm thầm gật đầu, trong ba người này chắc chắn có sư phụ minh, đêm nay bận rộn không vô ích rồi, học được kỹ năng bán thảm* cầu an ủi rồi.

*thảm ở đây không phải thảm trải sàn nha, là thảm trong tình cảnh thảm thương ^^

*thảm ở đây không phải thảm trải sàn nha, là thảm trong tình cảnh thảm thương ^^

—

—

Với nhan sắc của hắn, khi bán thảm cộng thêm chút nước mắt, khẳng định có thể kích thích tình thương vô bờ bến của đối phương.

“A Kiệt, cậu không muốn nói gì sao?”

Hát hơn nửa ngày, Rui Kisugi phát hiện Liêu Văn Kiệt lại thất thần, nhịn không được nhướng mày.

“Chị Rui, kỳ thật tôi cũng là một người mệnh khổ, cha mẹ bị tai nạn giao thông qua đời, từ nhỏ ở nhờ nhà chú ở phương xa, ông ta không chỉ là một con quỷ cờ bạc thối rữa mà còn là sâu rượu, làm gì cũng không xong, chỉ có khoác lác đánh tôi là giỏi.”

Liêu Văn Kiệt nhìn lên trần nhà một góc 45 độ, sự đau thương hiện lên giữa hai hàng lông mày: “Ông ta đem tiền cha mẹ để lại cho tôi đi đánh bạc, thua không còn một mảnh, tôi vì có thể hoàn thành việc học, mỗi ngày đều dậy sớm tham công tiếc việc. Khi đó tôi còn nhỏ, thường xuyên bị người khi dễ, có ông chủ xấu xa cắt xén tiền lương, cũng có lưu manh côn đồ tống tiền, thật vất vả mới tích góp đủ một khoản học phí, lại bị chú tôi cướp đi lấy tiền mua rượu. ”

Rui: “...”

Nghe có vẻ hại thảm hơn cô,nhưng ít nhất cô cũng không thiếu tiền, trong nhà còn có hai chị em làm bạn, lừa gạt một người đáng thương như vậy,hình như có chút quá đáng đúng không?

“A, chị cả thật quá đáng a!”

“Đúng vậy, quá hỏng rồi, còn không bằng đổi phương pháp khác, trực tiếp bỏ tiền mua kim cương đi.”

Mượn máy nghe lén trong hộp trang điểm, Hitomi cùng Ai nghe được đối thoại rõ ràng, nghe vậy cũng có chút chua xót, trong não tưởng tượng ra cảnh bóng đen gầy yếu lần lượt bị cuộc sống đánh bại, lại lần lượt cố nén đau đớn, đứng lên loạng choạng đi về phía trước.

Nghĩ như vậy, lại nhìn chị cả nhà mình lớn tiếng khoe khoang

, quả thực chính là một đại ma quỷ.

Không,là một người phụ nữ xấu xa!

Liêu Văn Kiệt là một thiên tài tướng mạo anh tuấn, không ngừng tự cường, vô luận phong sương mưa tuyết như thế nào cũng không thể làm hắn dừng bước đi về tương lai, nhưng mấy người bọn họ đều xem nhẹ.

Liêu Văn Kiệt cúi đầu nhìn xuống Rui, theo bản năng tầm mắt trượt xuống, cảm giác không ổn, không chút hoang mang ngẩng đầu, trong mắt tự giễu khiến người ta chua xót: “Từ đầu đến cuối đều là một mình, không ngừng tự cường là bởi vì không còn sự lựa chọn nào khác, mỗi khi màn đêm buông xuống, nhà nào cũng đèn đuốc sáng trưng, hắn chỉ có thể nhấc chén rượu cố gắng hồi tưởng, hy vọng thông qua phương pháp này, từ sâu trong trí nhớ lấy được một tia nhiệt độ ấm áp của cha mẹ.”

“A Kiệt, cậu…”

Rui Kisugi quỳ gối trên sô pha, cầm tay Liêu Văn Kiệt, đang muốn an ủi hai câu, muốn đổi từ trộm cắp đổi thành mua kim cương, đột nhiên nghĩ đến hai đứa em gái, lại bỏ qua.

Không thể mềm lòng, nếu Liêu Văn Kiệt cự tuyệt bán kim cương, cô lại trộm cắp, tự nhiên sẽ dẫn đến hoài nghi.

Đồng cảm có thể có, sau này bồi thường Liêu Văn Kiệt một chút là được, tuyệt đối không thể đem nguy hiểm tăng lên trên người hai đứa em gái.

Nghĩ đến đây, Rui Kisugi nắm chặt tay Liêu Văn Kiệt, xúc động nói: “Chả trách lần đầu tiên nhìn thấy cậu , tôi liền cảm thấy giống như từng quen biết, thì ra là…”

-Ánh mắt, là ánh mắt !

Chương 598: Coi như bị chó cắn đi! 2 Liêu Văn Kiệt cầm tay trước mặt, đồng cảm nói: “Trong mắt chị, tôi thấy cô độc, chúng ta đều là người giống nhau.”

“Đúng vậy…”

Rui Kisugi lẩm bẩm, dường như nghĩ đến cái gì đó, sắc mặt hơi phiếm hồng, e lệ cúi đầu.

Theo lý thuyết, lúc này hẳn là có một lời tỏ tình thâm tình, cô bởi vì rượu, cảm xúc kích động không nhịn được, hồ đồ đáp ứng, lại mượn thân phận bạn gái làm nũng đùa giỡn, hỏi ra vị trí cụ thể của kim cương.

Sau đó, chờ Hitomi Kisugi trộm kim cương, lúc đấy cô tỉnh rượu, bỏ lại một tấm thẻ người tốt, tràn đầy áy náy rời đi.

Kế hoạch tác chiến của cả hai là vậy, như vậy… Còn lời tỏ tình thì sao?

Đợi một phút, cũng không đợi Liêu Văn Kiệt chủ động tỏ tình, mắt thấy bầu không khí sắp lạnh lẽo,Rui cắn răng, không sao, đổi lại cô tỏ tình cũng vậy, đều có thể dùng lí do uống quá nhiều để giải thích.

“A Kiệt, tôi thích cậu.”

“Chị uống quá nhiều.”

“…” X4

“Chị Rui, tình cảm xúc động không phải là tình yêu, chị bình tĩnh một chút, về nhà ngủ một giấc trước.”

Liêu Văn Kiệt rút tay ra, đặt trên vai Rui: “Sáng mai gọi điện thoại cho tôi, mọi người nói nói cười cười coi như mọi chuyện chưa có gì không phát sinh, về sau vẫn là anh em tốt… Ý tôi là một

người bạn tốt". – Góc độ này quá mức vô tình, hại đầu lưỡi hắn lắc lư, nói chuyện cũng không lưu loát như thường ngày.

"Không, tôi là nghiêm túc."

Rui Kisugi lại nắm lấy tay Liêu Văn Kiệt, dán vào mặt mình, sóng mắt lưu chuyển: "Đây không phải là xúc động sau khi uống rượu, mà là bởi vì cậu nên … mới đỏ mặt. "

"Được rồi, tôi miễn cưỡng tin."

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, bộ dáng lại hoàn toàn không tin: "Nếu chị nói chị nghiêm túc, vậy để cho tôi phân tích một đợt, tính toán khả năng chúng ta trở thành một đôi, hy vọng sau khi nghe xong, có thể hoàn toàn tỉnh táo lại."

"…" X3

Chả trách đẹp trai nhưng vẫn độc thân, hắn bình tĩnh như vậy, làm sao có thể có bạn gái!

"Đầu tiên là tuổi tác, mẫu hình lý tưởng của tôi là phải nhỏ hơn tôi một hoặc hai tuổi, tuổi của chị không được, tuy rằng chị cực lực nhấn mạnh mình hai mươi mốt tuổi, nhưng chúng ta đều…"

"Nói cái tiếp theo đi."

"Được, tiếp theo."

Thấy Rui Kisugi sắc mặt không tốt, Liêu Văn Kiệt tôn trọng, lấy phong độ quý ông, bỏ qua tuổi tác: "Cá nhân tôi cho rằng, tất cả không lấy kết hôn làm tiền đề để yêu đương, thì đều tính là đùa giỡn lưu manh, không sai chứ?"

"…" x3

Không sai.x3

“Như vậy vấn đề liền đến rồi, chị Rui là người thừa kế tập đoàn Kisugi, tôi là tiểu tử nghèo, ngoại trừ đẹp trai, hai bàn tay trắng không có gì, hai chúng ta kết hôn như thế nào?”

Ngăn chặn lời giải thích của Rui Kisugi, Liêu Văn Kiệt quả quyết nói: “Đừng nói đến chuyện đó, tôi tâm cao khí ngạo đã quen rồi, ăn bám vợ là không có khả năng, tôi chính là thà đói chết bên ngoài,thề từ nơi này nhảy xuống, cũng sẽ không ăn một miếng nào của gia tộc Kisugi.”

Ở rể và làm tiểu bạch kiểm là hai chuyện khác nhau, có được hay không?

Rui Kisugi nhướng mày,càng nghe càng lười giải thích với Liêu Văn Kiệt nhiều hơn, nhưng vẫn cười giải thích: “A Kiệt, không nên xem thường chính mình, hai chúng ta có thể gọi là môn đăng hộ đối.”

“??”

Liêu Văn Kiệt ót bay qua một chuỗi dấu chấm hỏi, môn đăng hộ đối không sao, hắn lại không phát hiện ra đấy, trình độ này ngược lại không phân cao thấp.

“Không cần giấu diếm, nếu như tôi không đoán sai, cậu là con riêng của bác Tomizawa lưu lạc bên ngoài, ông ấy đem cậu lưu lại bên người, mang theo cậu đến hòa nhập vào xã hội thượng lưu, là vì chuẩn bị trước, để thời cơ thích hợp cho cậu trở về gia tộc.”

Liêu Văn Kiệt: “...”

Đại tỷ, tỷ là con nhà hào môn mà xem ngôn tình nhiều quá ha… hô hô, hóa ra hắn là một phú nhị đại cơ đấy, thật là kinh nghiệm quá đi ha.

“Ba đứa con trai của bác Tomizawa năng lực nói cao cũng không cao, nhưng thấp cũng chưa đến nỗi, nhưng đều không phải

là người lý tưởng kế thừa tập đoàn tài chính, cậu liền không giống như vậy, trên du thuyền cùng ảo thuật gia Kazumi Sanada quyết đấu ảo thuật, đến nay vẫn là ký ước như mới trong đầu tôi,vô cùng tự tin mà không hề phô trương, phong thái đoạt người, mỗi lần nhớ tới, tôi đều nhịn không được…"

Rui Kisugi đỏ mặt nghiêng đầu: "Dù sao cũng là ấn tượng sâu sắc, bác Tomizawa không chọn nhầm người, cậu chính là người thừa kế ưu tú nhất."

"Ách, chị chắc chắn không phải suy nghĩ quá nhiều đó chứ?"

"A Kiệt, cậu có thể không thừa nhận, nhưng sự thật bày ra trước mắt, lí do đầu tiên của cậu hoàn toàn là suy nghĩ, lí do thứ hai cũng không thể nói đến, còn có lý do ngụy biện nào khác không?"

"Không còn."

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, nghi ngờ: "Chị Rui, cuối cùng xác nhận một lần nữa, chị nói thích tôi là nghiêm túc, chứ không phải do uống quá nhiều?"

"Nghiêm túc đấy."

"Vậy được, hôn một cái đi."

Liêu Văn Kiệt cười trêu chọc, chỉ chỉ môi mình: "Nói trước, không phải chiếm tiện nghi của chị đâu đấy, hoàn toàn ngược lại, là vì không chiếm tiện nghi của chị, mới ra hạ sách này nghiệm chứng một chút."

Rui KIsugi đỏ mặt cúi đầu: "A Kiệt, quá nhanh, tôi, đây vẫn là nụ hôn đầu tiên…"

Ồ, ai mà không phải vậy a!

“Được rồi, cho chị một cơ hội khác, hôn nơi này.”

Chương 599: Không thể nói chi tiết hơn một chút sao? 1 Đầu ngón tay chỉ lên mặt mình, Liêu Văn Kiệt bất đắc dĩ nói: “Nếu như chuyện này cũng không được, cái gì cũng đừng nói nữa, lời tỏ tình này do uống rượu, không tính, ngày mai chúng ta vẫn là bạn tốt.”

“..... Không vấn đề gì.”

- Khóe mắt Rui Kisugi giật giật, ngoại trừ người cha mất tích thời thơ ấu, đây là lần đầu tiên cô hôn người đàn ông. Cũng may vấn đề không lớn, Liêu Văn Kiệt nhân phẩm còn tốt, diện mạo cũng thuộc dạng vạn dặm có một, hôn một cái mà thôi, không chịu thiệt.

Một nụ hôn được đưa lên, Rui Kisugi thuận thế dựa vào trong ngực Liêu Văn Kiệt, bên tai thổi hương phong: “Tôi đã chứng minh rồi, lần này cậu nguyện ý làm bạn trai của tôi không?”

“Tôi vẫn cảm thấy…”

Đang định thử khả năng hôn cái miệng nhỏ nhắn, thịt mềm bên hông liền bị vặn, hắn quyết đoán hít một hơi lạnh: “Tôi cảm thấy không thành vấn đề, bắt đầu từ bây giờ, tôi chính là bạn trai của chị.”

“Không phải qua loa cho xong đó chứ?”

- “Hoàn toàn chính xác, tôi có thể chứng minh!

Liêu Văn Kiệt liên tục gật đầu, hai tay ôm hai má Rui, hung hăng tới hôn.

“A, chị cả quá liều mạng.”

Trên sân thượng đối diện, Ai Kisugi ôm kính viễn vọng quân dụng líu lưỡi không thôi, nếu như cô nhớ không lầm, đây là nụ

hôn đầu tiên của chị cả nhà mình.

“Chậc chậc, thế nhưng lại không phản kháng, nhất định là nhìn người ta đẹp trai lại thành thật, kim cương muốn, người cũng muốn, tính toán đêm nay tài sắc đều thu được a.”

“Ai, cách vách làm sao vậy, vì sao không có động tĩnh?”

“A, nói ra chị có thể không tin, mỹ nhân kế của chị cả dùng sức quá mạnh, bị người hôn đến miệng.”

“Không có khả năng, chị cả sẽ không giả vờ làm thật, nhất định là đối phương dùng sức mạnh.”

“Không phải,em thấy rõ ràng, chị ấy không giãy dụa, còn rất hưởng thụ.”

Ai Kisugi ôm kính viễn vọng, mắt nhìn không chớp: “Chị hai, chị ở cách vách hảo hảo đợi, ngàn vạn lần đừng ra ngoài quấy rối.”

“Cái gì chứ, chị cũng muốn xem…”

“Ô ô ———” đột nhiên bị tập kích, Rui Kisugi trợn to hai mắt, giơ tay đặt ở bên hông Liêu Văn Kiệt, kẹp da thịt ngắt loạn.

Mỗi khi cô dùng sức một chút, Liêu Văn Kiệt liền kêu lên một tiếng đau đớn, tăng lực, hai lần sau, cô bất đắc dĩ buông tha giãy dụa, đáp lại.

Lần này coi như cô xui xẻo, coi như bị chó cắn, lần sau nhất định sẽ không.

“Thụp Thụp…um um um~~~~~~~~”

“Liêu!~~”

Hai phút sau, Liêu Văn Kiệt buông Rui trước người ra, thở hổn

hển hít không khí trong lành.

Nụ hôn đầu tiên không nên thở dốc như vậy, người mới đều như vậy!

Nhưng mà đây không phải là điều quan trọng, quan trọng là hắn phát hiện kỹ xảo hôn của Rui vô cùng khó hiểu, vốn là nên ở trên đỉnh tử cấm thành, quyết đấu một trận tương đương, lại biến thành một bên nghiền ép, một bên chịu lui, thậm chí còn đợi hắn mang đúng tiết tấu, mới có thể miễn cưỡng đánh có đường lui.

Diệp Cô Thành* chân chính đang ở đây… Khụ khụ, là Rui Kisugi quá cặn bã!

Nữ diễn viên này diễn xuất tự nhiên, đã đạt đến trình độ chân thực đến cảnh cuối cùng, lúc động tình cũng có thể một bên kịch liệt đáp lại, một bên ngụy trang manh nha, hoàn toàn không tìm ra nửa điểm sơ hở.

*Diệp Cô Thành là nv trong tiểu thuyết kiếm hiệp Lục Tiểu Phụng Truyền kỳ của tác giả Cổ Long, giỏi kiếm thuật, nhưng cũng rất mưu mô.

*Diệp Cô Thành là nv trong tiểu thuyết kiếm hiệp Lục Tiểu Phụng Truyền kỳ của tác giả Cổ Long, giỏi kiếm thuật, nhưng cũng rất mưu mô.

Đối với việc này Liêu Văn Kiệt hoàn toàn bái phục, hắn thừa nhận, vừa mới KISS đã có cảm giác,nếu một người không phanh lại,liền bại lộ thân phận che dấu của cao thủ hôn.

Cũng may vấn đề không lớn, kỹ xảo hôn môi có thể dùng nam nhân sinh ra đã lừa gạt qua, lại phối hợp với hai cái thở dốc, lần này đọ sức ai thắng ai thua còn chưa biết đâu.

“A Kiệt…”

Rui Kisugi hô hấp dồn dập mở mắt ra, làn da trắng sứ hỗn hợp nổi lên một tầng phấn hồng nhàn nhạt, lông mi khẽ run rẩy, đôi mắt mê ly quyến rũ kinh người.

Cmn, đây là rung động , là cảm giác của trái tim!

Liêu Văn Kiệt trong lòng đột nhiên thịch một cái, cặn bã chìm nổi nhiều năm, rất rõ ràng một đạo lý.

Trong tình yêu,ai chủ động trước,người đó sẽ thua một nửa, ai yêu đối phương sâu hơn, người đó là kẻ thua cuộc tuyệt đối.

Lần chiến đấu chém giết này, hắn làm tốt công tác chuẩn bị vẹn toàn,còn tự phụ sẽ không thất thủ, không ngờ, vậy mà vẫn rung động.

“A Kiệt…”

Rui Kisugi chủ động ôm lấy cổ Liêu Văn Kiệt, bởi vì một nụ hôn vừa rồi động tình không thôi, đôi môi đỏ mọng khẽ mở chủ động đưa lên, so với vừa rồi càng thêm nhiệt tình.

“Um ~~~~~~~” đáng ghét!

Liêu Văn Kiệt một bên đáp lại, một bên…

Không có một bên, không thể bị sắc đẹp thu phục, đành khuất nhục lựa chọn tương kế tựu kế, mỹ danh là “Trước tiên giả vờ tương kế tựu kế, sau âm thầm mai phục giải quyết nàng”.

Hai người càng hôn càng kịch liệt, thân thể Rui mềm mại run rẩy, cổ họng yếu ớt ú ớ kêu, tay chân nhũn ra không cách nào đứng vững, Liêu Văn Kiệt men theo áp lực, ôm cô ngã xuống sô pha.

……

“A cái này…”

Xa xa trên sân thượng, Ai Kisugi mặt đỏ bừng, bỏ lại kính viễn vọng hít một hơi sâu, ba giây sau, bất chấp đang ở tuổi ngây thơ vươn cái tay xấu xa, nhặt kính viễn vọng lên tiếp tục nhìn.

“Ai, cách vách làm sao vậy, rốt cuộc là âm thanh gì, đang tắm rửa sao?”

“Bớt nói nhảm, đừng quấy rầy em xem kịch.”

Ai kisugi hung hăng nuốt nước miếng: “Em coi như đã nhìn ra, chị cả muốn dùng mỹ nhân kế là cố ý, chị ấy chính là coi trọng người ta nhé.”

“Nói nhanh, rốt cuộc xảy ra tình huống gì, phát triển đến bước nào rồi?”

Chương 600: Không thể nói chi tiết hơn một chút sao? 2

Lỗ tai Hitomi dán vào vách tường, cái gì cũng không nghe được, hận không thể vọt tới hiện trường bên cạnh xem.

“Chỉ là hôn môi, không có gì.”

-“ Đáng ghét, em không thể nói chi tiết hơn một chút sao?

“Đừng ầm ĩ, nếu không không nói chị nghe nữa.”

“……”

Trên sô pha, Liêu Văn Kiệt hơi thở hổn hển ngẩng đầu, thấy Rui trong ngực hai mắt mê ly, cổ ngọc thon dài lộ ra màu hồng nhạt, không khỏi gắt gao nhíu mày.

Quá kỳ quái, cho dù diễn xuất có tốt đến đâu, cũng không nên biểu hiện ra món ăn hấp dẫn như vậy, điều này không phù hợp với cách tiếp cận bình thường của cô ấy cho lắm.

Chẳng lẽ cô ấy thật sự quá gà?

Không, sẽ không có ai gà mà lại chủ động sử dụng mỹ nhân kế, vạn nhất nháo ra mạng người, bồi thường tiền cho nàng đến chết a !

“Chị Rui, thật sự xin lỗi, tôi nhất thời kìm lòng không được.Chị Rui,chị tỉnh táo lại đi,chị không sao chứ?”

Thấy Rui hai mắt mê mang, vẫn còn nhớ lại nụ hôn nồng nhiệt trước đó, Liêu Văn Kiệt rút tay dưới lớp áo sơ mi trắng ra, lắc lắc

vỗ nhẹ bả vai.Bàn tay chết tiệt này, lần nào cũng không quản được chính mình.

Nhưng mà quên đi, dù sao cũng là tay của mình, cho dù có háo sắc hạ tiện thế nào, hắn cũng chỉ có thể lựa chọn tha thứ cho mình.

“Tôi, tôi còn tốt.”

Rui Kisugi giơ tay ôm lấy cổ Liêu Văn Kiệt, kéo hắn ôm, cằm chống bả vai, nhắm mắt lại nói: “Như vậy là tốt rồi, đừng nhúc nhích, tôi có chút loạn, để cho tôi yên tĩnh chút.”

Liêu Văn Kiệt: “...”

Mỹ nhân đang ở trong ngực, vẫn là một người có lồi có lõm, không có mấy mảnh vải vóc, hắn cũng không phải thái giám, làm sao có thể bất động đây?

Nghĩ đến đây, bàn tay liền cởi nút áo cuối cùng, đưa tay đặt lên nơi cao nhất.”

“A Kiệt, đừng náo loạn nữa.”

“Đừng sợ, tôi bỏ ra ngay, cam đoan không lộn xộn…”

“Được, được rồi.”

Không loạn có mà ngu à, hai phút sau, Rui Kisugi đỏ mặt đẩy Liêu Văn Kiệt ra, nắm chặt cổ áo cuộn mình trên sô pha: “A Kiệt, chúng ta phát triển quá nhanh, bình tĩnh một chút, tôi cảm thấy tối nay tôi có thể là do uống quá nhiều.”

“Vừa rồi chị cũng không phải nói như vậy…”

Liêu Văn Kiệt bĩu môi, giơ tay ôm lấy bả vai Rui, ôm chặt thân thể mềm mại có chút cứng ngắc trong ngực, một tay nâng bả vai cô, một tay nâng cằm cô lên.

Cúi đầu, hôn môi, nếm thử.

“A Kiệt, đã xác nhận quan hệ rồi, cậu cũng không muốn tặng chút quà gặp mặt cho bạn gái của cậu sao, hoặc là tín vật xác định yêu đương thì sao?”

Rui Kisugi giơ tay vuốt ve khuôn mặt Liêu Văn Kiệt, đầu ngón tay vuốt ve đôi môi cánh mũi, đem gương mặt này vững vàng khắc ở trong lòng: “Cậu đã nói qua, hết thảy yêu đương không lấy kết hôn làm mục đích đều là đùa giỡn lưu manh, nếu như cậu dám lừa tôi,cho dù đuổi tới chân trời góc biển cũng sẽ giết cậu.”

Liêu Văn Kiệt: “...”

Trong tình yêu, ai yêu nhau sâu sắc hơn, người đó là kẻ thua cuộc.

Nhưng còn có một loại ngoại lệ, kẻ thua là bệnh kiều, tùy thời sẽ hắc hóa lấy đao ra sài.

Cũng may vấn đề không lớn, không nói đến tất cả mọi người đều là cặn bã, diễn xuất cùng lời thoại đều là liều mạng, nghe một chút là được, không cần coi là thật, chỉ dựa vào thân thể mình đồng da sắt của hắn, đem đao tới xài cũng không sợ.

“Làm sao vậy, cậu do dự!?” Rui Kisugi híp mắt lại, lóe ra một tia tinh quang.

“Không phải, chỉ là không nghĩ tới đêm nay sẽ thoát kiếp F.A, cho tới nay, tôi đều cho rằng mình sẽ đơn độc thật lâu thật lâu, cả đời cô độc suốt đời cũng không phải không có khả năng.” Liêu Văn Kiệt cười lắc đầu.

“Vậy tín vật xác định yêu đương của tôi đâu?”

Rui Kisugi đưa tay ra, bạn gái tìm bạn trai muốn tín vật xác định yêu đương cũng coi như là hợp tình hợp lý, không mang theo

chút làm ra vẻ nào.

Hóa ra là như vậy, ở đây chờ cho tôi!

Liêu Văn Kiệt trong lòng đại định, nếu đã nhìn thấu, vậy hắn cũng không có gì phải cố kỵ, cúi đầu tới hôn Rui một cái, nhỏ giọng nói: "Nói nhỏ cho chị biết, bác Tomizawa từng tặng cho tôi một viên kim cương, tên là 'Lời nguyền bóng đêm', giá trị liên thành, ngoại trừ chị, tôi thật sự không nghĩ ra được người thứ hai đáng để phó thác."

Rui Kisugi nghe được tâm hoa nộ phóng, tuy nói đêm nay đích xác quá nhanh, nhanh đến mức cô làm thế nào rơi vào tay giặc cũng không nghĩ ra, nhưng mà Liêu Văn Kiệt cũng không làm cô thất vọng, cô cũng không hồ đồ chọn nhầm người.

"Lời nguyền bóng đêm" trị giá khoảng sáu mươi triệu đô la mỹ, đối với cô mà nói là số tiền nhỏ, đối với Liêu Văn Kiệt mà nói là trân bảo có giá trị nhất. Đây là sự khẳng định từ cha ruột Tomizawa Tetsuharu, cũng là tượng trưng cho việc mượn thân phận con riêng, trở lại giới quyền lực của gia tộc, thậm chí là thân phận người thừa kế.

Quyết đoán đưa viên kim cương này ra, chỉ có thể nói Liêu Văn Kiệt rất để ý cô.

Nghĩ đến đây, cô ngẩng đầu đưa lên nụ hôn nồng nhiệt, bàn tay trên ngực tác quái, cũng để mặc kệ không quản nữa.

Nữ nhân này, mục đích đều đạt được, làm sao có thể không trả công đây?

Liêu Văn Kiệt thừa nhận nụ hôn nồng nhiệt, trong lòng thì thầm, đầu người thu cũng được, không thu cũng chả sao,sau này tăng cường thu thập cũng không muộn.

"Chị Rui, chị không muốn nhìn viên kim cương kia sao?"

“Đừng gọi tôi là chị Rui, nghe có vẻ kỳ quái.”

Chương 601: Không thể nói chi tiết hơn một chút sao? 3 “Không, tôi thích xưng hô này.”

Liêu Văn Kiệt giơ tay phất qua Rui, một đường trượt xuống, nhảy qua đỉnh núi cao, dừng ở trên đôi chân thon dài làm người ta căng thẳng: “Kim cương ở bên cạnh tôi, có muốn hiện tại đưa cho chị hay không.”

“Không cần tôi chỉ hỏi một chút, không tính thật muốn đồ của cậu, hơn nữa, tín vật xác định tình yêu của cậu tôi đã nhận được rồi.”

“???”

Nhận được, khi nào thì nhận được,việc mua bán không phải là còn chưa chưa làm sao?

“A Kiệt, viên kim cương kia tôi đã nghe nói qua, danh nguyền rủa cũng không phải là gió thổi qua lỗ hổng, cậu để ở bên cạnh chú ý một chút, nếu được bán lại cho người khác là tốt nhất.” Rui Kisugi nhắc nhở.

“Cái này chỉ sợ không được, dù sao cũng là người khác tặng, chuyển tay bán lấy tiền quá khiến người ta lạnh lòng, loại chuyện này tôi cũng không làm được.”

“Quả thật phải như thế, nhớ kỹ bảo quản thật tốt, ngàn vạn lần đừng làm mất.”

Rui Kisugi nhắc nhở: “Theo tôi được biết, phòng khách sạn này có lắp két sắt, nhưng mức độ an ninh vô cùng đáng lo ngại, không an toàn bằng kho bạc của ngân hàng.”

“Ách,chị nói như vậy, chỗ tôi để kim cương lại là thô ráp một chút.”

Liêu Văn Kiệt lộ vẻ xấu hổ: “Tôi nhét kim cương vào dưới đệm sofa, không tin chị xem.”

Nói xong, hắn đưa tay dò xét khe hở sô pha, dưới ánh mắt không nói gì của Rui, lấy ra hộp kim cương màu đen.

“Ách, sô pha…”

Rui Kisugi khóe miệng giật giật, bảo vật sáu mươi triệu không để két sắt, ngược lại lại nhét vào sô pha… Đây là trò đùa sao?

Được rồi, có lẽ chính vì loại suy nghĩ này mà Hitomi mới không thể tìm được kim cương.

“Khi còn bé giấu tiền đã quen, hơn nữa, tôi cũng không phải chỉ giấu sofa, lập tức đổi vị trí, đặt dưới gối, mỗi ngày đổi vị trí, không có sai đi.” Liêu Văn Kiệt tự tin mười phần nói.

“Được rồi…”

Rui Kisugi không biết nói như thế nào, đang nghĩ muốn cầm, liền bị Liêu Văn Kiệt ôm hông ngăn cản, ôm tới trong phòng ngủ, lăng không ném lên giường.

“A Kiệt, không được, quá nhanh, tôi thật sự chưa chuẩn bị tốt.”

Rui Kisugi hai tay chống lên, đặt ở ngực Liêu Văn Kiệt, trong mắt kinh hoảng thất thố.

“Tôi biết, tôi chỉ muốn cất kim cương một chút, chị nghĩ đi đâu vậy?” Liêu Văn Kiệt trêu chọc một tiếng, nhét kim cương vào khe hở chỗ tựa lưng đầu giường.

Rui Kisugi sắc mặt ửng đỏ, cắn vào cánh tay Liêu Văn Kiệt, giật mình cảm thấy da thịt dày, rất khó cắn.

“Đừng lãng phí sức lực, cắn chỗ này này.”

Liêu Văn Kiệt dựa đầu vào thành giường ,cúi đầu chỉ vào môi mình, Rui đẩy đẩy Liêu Văn Kiệt ra khỏi phòng ngủ, trước khi ra khỏi cửa, thuận tay đóng cửa phòng ngủ lại.

Hai người dựa vào sofa, một lần nữa so đấu kỹ năng hôn nhau.

Bên kia, Hitomi Kisugi nhận được tin báo, lẩm bẩm chị cả nhà mình làm nhiều việc này, rõ ràng có cơ hội trực tiếp lấy được kim cương, nguy hiểm thì không nguy hiểm, nhất định phải tự mình đi một chuyến.

“Một người rất thông minh, sao đột nhiên trở nên hồ đồ, chẳng lẽ nói yêu đương khiến người ta cho rằng giả là thật?”

Cô từ cửa sổ phòng bên cạnh trèo ra, từ trên cao gây án, mượn đạo cụ di động, lắc mình nhảy vào phòng ngủ Liêu Văn Kiệt.

Hoàn hảo!

Vừa mới rơi xuống đất, một con quạ đen vỗ cánh, lạch cạch một tiếng đụng vào thủy tinh.

Hitomi Kisugi: “...”

“Ôi, chờ một chút. Đừng hôn nữa, trong phòng ngủ hình như có động tĩnh!”

Trong phòng khách, Liêu Văn Kiệt rút tay ra, hai mắt híp lại nhìn về phía phòng ngủ: “Kỳ quái, hình như là quạ đen, con chim ngu ngốc này đập cửa sổ mạnh như vậy làm gì?”

“Không cần quan tâm nó, quạ đen mà thôi.”

Rui Kisugi âm thầm kêu không hay, nắm lấy tay Liêu Văn Kiệt đặt ở ngực mình, ngẩng đầu đưa lên nụ hôn nồng nhiệt.

“Um… Chờ một chút… Um… Tôi, tôi đi xem một chút!” Liêu Văn Kiệt tránh thoát bát trảo ngư, bước nhanh đẩy cửa phòng ngủ

ra.

Trong phòng trống rỗng, không có ai.

Liêu Văn Kiệt hừ lạnh một tiếng, làm cho Rui đuổi theo phía sau đứng yên, từ cửa lấy ra một cây gậy golf, từng bước từng bước đi về phía rèm cửa sổ.

Dưới vạt rèm cửa sổ, một đôi giày cao gót lộ ra nửa đoạn, ngụy trang thế này , lừa người mù à!

Xoạt!

Cây gậy golf quét qua, trống không, rèm cửa tản ra, trên mặt đất chỉ có một đôi giày cao gót.

Cơ hồ là cùng một lúc, cửa tủ quần áo bên cạnh đẩy ra, một đôi… Khụ khụ, một đôi tay cầm bình xịt vươn ra trước mặt Liêu Văn Kiệt.

Phụt!

Này!

Liêu Văn Kiệt: "…"

Cái gì đây, thuốc xịt chống sói, hay bình xịt thôi miên?

Mùi vị có chút nhói mũi, Liêu Văn Kiệt quyết định đánh một phen, tạm thời cho rằng đây bình xịt thôi miên.

Thân thể hắn lảo đảo hai cái, gậy golf rơi xuống đất, dùng nghị lực ngoan cường chống lại cơn buồn ngủ, trước khi ngã xuống đất, dùng hết một tia khí lực cuối cùng, hướng trong tủ quần áo bắt tới.

!!!!!

- A a a a————.

“Hitomi, nhỏ giọng một chút, bị nhân viên an ninh khách sạn nghe được thì làm sao bây giờ?”

Thấy Liêu Văn Kiệt nhào tới đường, Rui bước nhanh đến trước tủ quần áo, đang định đỡ hắn dậy, kinh ngạc phát hiện một tay hắn vươn ra, gắt gao nắm chặt cổ áo.

Vốn dĩ không có gì, tủ quần áo chỉ là bày quần áo thôi.

Nhưng nếu bộ quần áo này mặc trên người Hitomi, vậy thì tương đối không ổn.

Chương 602: Chị, chị bị lừa rồi! 1 “Hitomi, còn sững sờ làm gì, mau mặc quần áo đi.” Rui khẽ rưng rưng một tiếng.

“Không được, tay hắn nắm quá chặt, em không bỏ ra được.”

Hitomi túm cổ áo, phòng ngừa quần áo trượt xuống, thấy chị cả nhà mình xem náo nhiệt, lúc này khẽ cười nói: “Chị cả,muốn nói người khác trước hãy nhìn mình , chị sắp không có quần áo mặc.”

“Mỹ nhân kế mà, dù sao cũng phải hy sinh chút gì đó…”

Rui Kisugi giải thích một câu, kéo dây quai áo trượt trở về vị trí cũ, một lần nữa cài nút áo sơ mi.

“Em thấy chưa chắc, Ai thấy rõ ràng, hơn nữa em đều nghe thấy, hôm nay chị cũng không phải dùng mỹ nhân kế.”

Hai người phí sức cũng không có cách nào tách nắm tay Liêu Văn Kiệt ra, bất đắc dĩ, Hitomi Kisugi đành phải đem một đoạn vải vóc xé đi, lúc này mới thành công chạy ra khỏi miệng hổ.

“Chị cả, chị thật sự định để cho hắn làm anh rể của em và Ai?” Buộc chặt cổ áo bị rách lại, Hitomi lại đem tấm vải Liêu Văn Kiệt

đang nắm chặt, muốn đem chứng cứ xử lý sạch sẽ.

“Bằng không thì sao, đây là lần đầu tiên chị hôn đàn ông.Đàn bà con gái bạo lực cái gì, em dùng lực nhỏ một chút, hỏng thì làm sao bây giờ?”

“A, nữ nhân này, bắt đầu đau lòng cho người ngoài rồi sao!”

Hitomi Kisugi tử âm dương quái khí một tiếng, sau đó tò mò nói: “Có phải quá đột ngột hay không, dù sao chị và hắn mới gặp mặt lần thứ hai, lần đầu tiên cũng không phải là nhất kiến chung tình, cá nhân em nghĩ, tình cảm cần thời gian bồi dưỡng, chị có chút quá nóng vội rồi.”

“Chị có chừng mực.”

“Chung quy em ngược lại lại thấy được, cái chừng mực của chị hình như hơi…”

Hitomi nhún nhún vai, thấy sắc mặt chị cả không vui, quyết đoán nhảy đến đề tài tiếp theo, hỏi ra nghi hoặc trong lòng: “Chị cả, lúc trước hắn đáp ứng đem ‘Lời nguyền bóng đêm’ làm tín vật xác định yêu đương đưa cho chị, vì sao chị không trực tiếp nhận lấy?”

“Hitomi, vừa rồi em còn nói tình cảm cần phải từ từ bồi dưỡng, sao bây giờ lại bắt đầu thúc giục?”

“Đừng chuyển đề tài, mau trả lời em.”

“Đêm nay chị không muốn kim cương là có dụng tâm khác, nếu tín vật xác định tình cảm xen lẫn phần tâm tư này, giống như biến chất, sẽ mất đi sự thuần khiết vốn có.”

Rui Kisugi đỡ Liêu Văn Kiệt lên, để hắn dựa vào tủ quần áo nằm xuống, hôn lên trán hắn một cái: “Hơn nữa thân phận hiện tại của chị cũng không thích hợp, chờ tìm được cha, đem vật kim

cương về nguyên chủ, lúc không còn là mắt mèo, lại để cho hắn đem kim cương làm tín vật xác định tình cảm giao cho chị."

- Chị !

Hitomi Kisugi trầm mặc một lúc lâu, chậm rãi nói: "Chị vì em cùng Ai đã hy sinh rất nhiều, không cần phải…"

"Được rồi, kim cương nằm ở trong khe hở tựa lưng đầu giường, cầm nó lên nhanh chóng rời đi."

Rui Kisugi cắt đứt lời nói của Hitomi, tựa vào bên cạnh Liêu Văn Kiệt, giả vờ là nạn nhân thứ hai.

"Được được, đều nghe lời chị, nhưng chị phải chú ý một chút, nhìn sắc mặt của anh rể này, đừng để hắn chiếm quá nhiều tiện nghi." Hitomi không nhiều lời nữa, xoay người đi tới đầu giường mò mẫm.

Rất nhanh, hộp gỗ đựng kim cương rơi vào trong tay, có chút nhẹ, cô nhíu mày mở cái hộp ra, nhìn bên trong trống rỗng, nhất thời sững sờ tại chỗ.

"Chị cả, đồ không ở bên trong?"

"Cái gì!?"

Rui Kisugi nhanh chóng tiến lên, đoạt lấy hộp rỗng nhìn thoáng qua, theo bản năng nói: "Hitomi, kim cương bị em giấu đi?"

-" Đừng nói bậy, em thấy là chị bị lừa thì có!"

Hitomi bịt miệng cười trộm, hiếm khi được nhìn thấy chị cả nhà mình bị lừa, quả thật rất thú vị.

"Không có khả năng, cho dù hắn lừa chị, ánh mắt của hắn cũng sẽ không lừa chị."

Rui Kisugi lắc đầu, tận mắt nhìn thấy Liêu Văn Kiệt bỏ kim cương vào hộp gỗ, tận mắt nhìn thấy hộp gỗ bị nhét vào tựa lưng đầu giường, làm sao có thể là giả được.

Hai người mở nệm ra, trong ngoài tìm kiếm một hồi, chỉ thiếu tấm rải giường là chưa tìm.

Không có gì.

Rui Kisugi chưa từ bỏ ý định lại trở lại vị trí sô pha lật ngược lên, bất đắc dĩ tiếp nhận hiện thực, kim cương đột nhiên biến mất, không cánh mà bay.

“Thật kỳ quái, rõ ràng chị nhìn thấy…”

Nghĩ đến ảo thuật poker trên du thuyền, Rui Kisugi hai mắt sáng ngời, ngồi xổm trước người Liêu Văn Kiệt, mò mẫm khắp nơi.

Cô đỏ mặt kéo áo choàng tắm ra, vẫn không có gì… Không đúng, lần này vẫn có chút thu hoạch.

“Chị cả, còn chưa tìm được sao?”

“Không có, hắn là một ảo thuật gia rất lợi hại, chị đoán không ra nguyên lý đằng sau ảo thuật, có lẽ chỉ có bản thân hắn mới biết kim cương được giấu ở đâu.”

Rui Kisugi sắc mặt biến hóa qua lại, không rõ Liêu Văn Kiệt vì sao lại lừa gạt cô, bởi vì không tín nhiệm mới cố ý lừa gạt sao?

Hẳn là không, lúc ấy chỉ cần cô nguyện ý, là có thể đem kim cương làm tín vật xác định tình cảm mà nhận lấy.

Nhưng nếu những lời này cũng là lừa gạt…

Mỹ nhân lúc này mới bắt đầu lo được lo mất, mỗi lần đưa ra một suy đoán bất lợi cho Liêu Văn Kiệt, đều sẽ tự mình tìm lý do lật đổ.

“Chị cả, hiện tại làm sao bây giờ?”

Hitomi Kisugi lo lắng, không chỉ vì tung tích kim cương, mà còn bởi vì chị cả nhà mình.

Cho tới nay, Rui Kisugi đều là lãnh đạo của nhóm trộm cắp ba chị em, còn trưởng nữ tỉ mỉ, lại có phong thái khí chất trưởng bối, một bộ dáng vĩnh viễn bình tĩnh, vì hai đứa em gái mà tạo ra vòng tròn thoải mái mang lại cảm giác an toàn.

Đột nhiên nhìn thấy Rui Kisugi như vật mất chủ , Hitomi Kisugi cũng không khỏi hoảng hốt theo.

“Không sao, chị còn có biện pháp…”

Hitomi dỏng tai lắng nghe, bố trí lại kế hoạch tác chiến, để cho Hitomi phụ trách công tác giám sát chuẩn bị đạo cụ.

Hai mươi phút sau, hai nhân viên khách sạn đi vào thang máy, gửi quà tặng có giá trị của khách xuống tầng hầm, chiếc xe tải chờ đợi từ lâu theo sau đó rời khỏi khách sạn Tomizawa.

Chương 603: Chị, chị bị lừa rồi! 2 Ngoại ô thành phố, nhà kho bị bỏ hoang.

Một chùm đèn chiếu xuống, hai bóng người tựa lưng trên ghế tay bị trói, trên đầu đeo túi vải màu đen – Liêu Văn Kiệt và Rui Kisugi.

“Hêy! A Kiệt…”

Sau một hồi nhỏ giọng hô hào qua đi, Liêu Văn Kiệt từ từ tỉnh lại, lắc lắc đầu nhanh chóng thanh tỉnh, trở tay cùng Rui Kisugi mười ngón tay đan vào nhau.

“Chị Rui, chị thế nào, nơi này là nơi nào, bọn họ không làm gì với chị chứ?”

“Tôi không có việc gì, nhưng mà chị vừa mới tỉnh lại, cũng không rõ đây là nơi nào.”

Rui Kisugi cắn răng nói: “A Kiệt, đối phương hẳn là kẻ bắt cóc, lần này là tôi hại cậu bị liên lụy.”

Liêu Văn Kiệt: “...”

Lúc ‘hôn mê’, cái gì nên nghe, không nên nghe, hắn tất cả đều nghe thấy, vị trí trước mắt cũng bởi vì có tầm mắt quạ đen, nên hắn cũng nắm bắt vị trí rất rõ ràng.

Nụ hôn đầu tiên của hắn là nụ hôn được tính vào đúng buổi sáng mỗi ngày, dưới tình huống nếu cần thiết, có thể làm mới nụ hôn đầu trong vài giây, đem tiết tháo về không, nụ hôn đầu tiên của Rui Kisugi mới thật sự là mới,từ khi sinh ra là lần đầu tiên a .

Một mỹ nữ lai xinh đẹp quyến rũ , mê hoặc trêu người, tự tiện sử dụng mỹ nhân kế, lại còn dùng nụ hôn đầu tiên của mình, cái này…

Nói sao ta, giống lão già phê thuốc mê a!

Điều khiến hắn ngoài ý muốn nhất chính là, hiệu quả của bán thảm quá kinh người, vốn tưởng rằng là một hồi va chạm ẩn giấu sát khí, xem ai cặn bã hơn ai, không nghĩ tới đối phương chỉ là một phái lý luận mới mẻ, hắn mới hơi bán thảm, liền thích đề cập đến chuyện thiên kim nhà giàu.

Cũng không loại trừ nguyên nhân là chính bản thân Rui, giống như cô ấy nói, bề ngoài kiên cường tất cả đều là ngụy trang, hiện thực làm cho cô ấy phải giấu đi lớp nữ nhân nhu nhược, chỉ vì trợ giúp hai đứa em che gió che mưa.

Một khi tầng ngụy trang này xé rách…

“Cho nên đây không phải là tình yêu, chỉ là phòng tuyến tâm lý

bị phá vỡ, bản năng sinh ra ỷ lại, bởi vì tương phản quá mức…”

“A Kiệt, cậu nói cái gì, có thể lớn tiếng một chút được không, tôi không nghe rõ.”

“Tôi cảm thấy đối phương cũng không phải kẻ bắt cóc, nếu là vì tiền, có thể bắt cóc bất kỳ một người trong hai đứa em gái của chị.”

Liêu Văn Kiệt nói: “Tuy rằng tôi chưa từng gặp qua hai em gái của chị, nhưng tôi tin tưởng, các cô ấy sẽ không ưu tú hơn chị, đổi lại nếu tôi là kẻ bắt cóc, lúc lựa chọn vé mua thịt nhất định sẽ ưu tiên mấy đứa ngu ngốc một chút.”

Rui Kisugi: “…”

Cũng may lần này không đeo máy nghe lén, bằng không hai em gái nghe được, nhất định sẽ mượn cơ hội làm khó anh rể tương lai.

“Nếu không phải vì chị mà bắt , vậy chỉ có thể là tôi.”

Liêu Văn Kiệt bình tĩnh nói: “Với thân gia của tôi, không có lý do gì sẽ bị bọn bắt cóc coi trọng, khả năng duy nhất, chỉ có tin tức kim cương trên tay tôi bị tiết lộ.”

“Có khả năng nào khác không, thân phận con riêng của cậu bị phơi bày?”

“Chị Rui, chị nghĩ nhiều rồi, tôi cùng một nhà Tomizawa không có quan hệ huyết thống, nhìn mặt liền biết, một nhà bọn họ có lông mày gia truyền.”

Nói xong những lời này, Liêu Văn Kiệt buồn bã thở dài: “Vốn định lén bỏ kim cương vào hộp trang điểm của chị, cho chị một kinh hỉ* ngoài ý muốn, xem ra hôm nay chỉ có kinh không có hỉ.”

*Kinh hỉ: một chuyện vui bất ngờ.

*Kinh hỉ: một chuyện vui bất ngờ.

“A Kiệt, thì ra cậu có suy nghĩ như vậy!”

Rui Kisugi nghe vậy trong lòng ấm áp, mây khó trong lòng tan biến, lập tức biến thành trời nắng vạn dặm không mây.

Cô liền biết, Liêu Văn Kiệt tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ lừa gạt cô, cho dù lừa gạt, cũng là vì muốn cho cô một cái kinh hỉ.

“Nhỏ giọng một chút, tôi bí mật nói cho chị biết, kim cương vẫn luôn ở trên người tôi.”

Liêu Văn Kiệt vươn tay kia ra, đem kim cương đặt ở trong lòng bàn tay Rui Kisugi, sau đó lặng lẽ thu hồi, biến thành biến mất không thấy.

“A Kiệt, cậu giấu ở đâu, lúc bọn họ lục soát lại không phát hiện ra.”

“Tôi hoài nghi bọn họ căn bản không lục soát hết thân…”

Liêu Văn Kiệt bĩu môi, ô hồng vẫn được hắn nắm chặt trong lòng bàn tay, làm sao có thể lục soát ra được.

Ngược lại Rui Kisugi lấy cớ tìm kim cương, kéo ra một màn áo choàng tắm của hắn, làm cho hắn có chút khó chịu, dựa trên nguyên tắc công bằng công chính, hắn không sạch sẽ, Rui Kisugi cũng đừng nghĩ sạch sẽ.

Cạch !

Một tiếng động rất nhỏ vang lên, thân thể Rui Kisugi khẽ run lên, đang định hỏi cái gì đó, liền bị Liêu Văn Kiệt lên tiếng ngăn lại.

“Suỵt, đừng nói nữa, tôi đã mở được xích trói ra.”

“A Kiệt, làm sao cậu làm được?” Rui Kisugi ngạc nhiên, sợ em gái tay chân bất cẩn, cô tự mình vì Liêu Văn Kiệt còng tay, xác nhận tuyệt đối không có sơ hở.

” Ảo thuật thoát hiểm, cơ bản mà thôi, tôi cũng không phải là khoe khoang.”

Rui Kisugi: “…”

Ảo thuật thoát hiểm cũng phải chuẩn bị trước, dưới tình huống không có quỷ bên trong, dễ dàng có thể mở còng tay ra, cũng không phải là cơ bản có thể giải thích.

“Chị Rui, nói ra chị có thể không tin, tôi đã luyện qua mười năm công phu, trong vòng năm bước, có thể không tiếng động giết chết một con hổ.”

- Bình tĩnh một chút, không nên làm bậy, vạn nhất bọn họ có súng thì sao!

“Yên tâm, không có nắm chắc toàn phần, tôi sẽ không làm bậy.”

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, lời vừa nói xong khiến trong lòng Rui như chìm xuống thung lũng: “Chờ bọn cướp hiện thân, xem xem bọn họ rốt cuộc vì cái gì mà đến, chờ bọ họ khai xong, hừ hừ… hôm nay nếu còn không đánh ra phân , vậy quá tốt với bọn họ rồi!” =)))

Chương 604: Tôi cược súng của anh không có đạn 1 “Đừng mạo hiểm, anh không phải người Nghê Hồng, không rõ các tổ chức nơi này điên cuồng tới mức nào đâu, khả năng bọn họ mang theo súng rất cao, hơn nữ thật sự dám giết người ném xác.”

Rui Kisugi lên tiếng ngăn cản, bảo Liêu Văn Kiệt đừng giải

quyết vấn đề bằng võ lực, an ủi: “A Kiệt, chỉ là một viên kim cương mà thôi, nếu anh thích, đợi chúng ta thoát thân an toàn, anh muốn bao nhiêu, tôi đều có thể cho anh.”

Mặc dù không biết giá trị võ lực của Liêu Văn Kiệt cao bao nhiêu, nhưng Rui Kisugi rất tin tưởng giá trị võ lực của em gái Hitomi Kisugi, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, dù là ai bị thương, cô đều rất đau lòng.

“Không, viên kim cương này không giống, là tín vật định tình tôi đã đáp ứng với cô, tình yêu xứng đáng dùng tính mạng để bảo vệ, tôi sẽ không cho phép đôi tay không sạch sẽ nào làm bẩn.” Liêu Văn Kiệt chân thành nói.

“…”

“Còn nữa, cho dù bọn họ có súng cũng chẳng có gì phải lo lắng cả, thứ tôi luyện là công phu hoành luyện, nửa năm trước từng thử rồi, cho dù là đạn cũng không phá được phòng ngự của tôi.”

“Không thể nào, công phu hoành luyện có thể đỡ đạn, anh không lừa tôi chứ?”

Rui Kisugi tỏ vẻ không tin theo bản năng, quả thực, da của Liêu Văn Kiệt rất dày, nhưng nói thân thể có thể đỡ đạn, có phần hơi khoa trương.

Thân là một người có tiền trong những người có tiền, thân phận và địa vị của cô đã đủ, biết trên thế giới này còn tồn tại cao thủ võ học, nhưng mà….

Thời đại thay đổi rồi!

Thời nay không giống ngày xưa, đạt hạt nhân mới là vương giả của thế giới này, cho dù không có đạn hạt nhân, cao thủ võ học đối mặt với súng trường đoản pháo cũng phải thành thật mà làm người.

“Chị Rui, thể chất giữa người và người không thể nhất loạt như nhau, tôi là kỳ tài võ học trong vạn người không có một người, đã luyện thành công phu hoành luyện, hơn nữa thứ tôi luyện là… thôi, việc này không đáng để kể, tin tôi, đêm nay cả chị và kim cương đều sẽ không sao.”

“Anh luyện là cái gì?”

“Không có gì…”

“Nói cho tôi đi, tôi muốn biết.”

Rui Kisugi nắm chặt tay Liêu Văn Kiệt, trực giác nói cho cô biết, tình báo này rất quan trọng.

“Ừm, nói ra cô đừng cười, thứ tôi luyện là kim thân… đồng tử công.”

“…”

Thích nghe, làm phiền nói nhiều hơn chút.

Phải biết Liêu Văn Kiệt cũng là lần đầu tiên yêu đương, trước đây chưa từng bị phụ nữ xấu xa bắt nạt, Rui Kisugi mở cờ trong bụng, suýt chút nữa vui vẻ mà cười ra tiếng.

Là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, chỉ muốn nói một câu, ông trời thật thiên vị cô ta.

“Chị Rui, bọn cướp tới rồi, có hai người, tiếp theo chị đừng nói chuyện, tất cả giao cho tôi xử lý.”

“Ừm, được.”

Nghe thấy ý lạnh trong lời nói của Liêu Văn Kiệt, Rui Kisugi hối hận không thôi, đều tại chứng áp đặt làm hại nàng, sớm biết sự tình sẽ diễn biến thành tình trạng như vậy, lúc đó nên trực tiếp nhận lấy kim cương.

Giờ thì hay rồi, bạn trai ôm đánh ra… ừm ừm tâm tính đối phá với hai em gái, nếu như hắn ta thành công, phải thu dọn thế nào đây?

Không cần nghĩ, không có cách nào thu dọn tàn cục, hai người em gái sẽ trực tiếp nhận cái chết xã hội*, từ đó cả đời không qua lại với anh rể.

Là một thuật ngữ thông dụng trên internet, ý chỉ bản thân bị bêu riếu trước mặt công chúng đến nỗi mất hết thể diện, chỉ mong có một cái lỗ xuất hiện chui xuống chết quách cho xong. Từ này xuất hiện lần đầu trong cuốn “Những ghi chú về tang lễ và chôn cất” của Thomas Lynch [Mỹ]. Trong cuốn sách có mô tả về các kiểu chết, “Những gì được đo bằng ống nghe và điện não đồ thì được gọi là “Cái chết cơ thể”; cái được xác định dựa trên hoạt động của những đầu dây thần kinh và các phân tử thì được gọi là “Cái chết chuyển hóa”; cuối cùng là những cái chết được người thân, bạn bè và hàng xóm biết đến, “Cái chết xã hội”.”

Là một thuật ngữ thông dụng trên internet, ý chỉ bản thân bị bêu riếu trước mặt công chúng đến nỗi mất hết thể diện, chỉ mong có một cái lỗ xuất hiện chui xuống chết quách cho xong. Từ này xuất hiện lần đầu trong cuốn “Những ghi chú về tang lễ và chôn cất” của Thomas Lynch [Mỹ]. Trong cuốn sách có mô tả về các kiểu chết, “Những gì được đo bằng ống nghe và điện não đồ thì được gọi là “Cái chết cơ thể”; cái được xác định dựa trên hoạt động của những đầu dây thần kinh và các phân tử thì được gọi là “Cái chết chuyển hóa”; cuối cùng là những cái chết được người thân, bạn bè và hàng xóm biết đến, “Cái chết xã hội”.”

Đợi chút, có lẽ đây là một việc tốt, không cần lo lắng sớm chiều ở chung, sẽ bị em gái đào góc tường.

Két két!!

Đúng vào lúc Rui Kisugi đang nghĩ ngợi lung tung, não đại đạp

lên vỏ dưa càng trơn càng lệch, cửa sắt lớn bỏ đi của nhà kho bị kéo ra, hai người đàn ông thân thể khỏe mạnh đi tới.

Hitomi Kisugi và Ai Kisugi, xuất phát từ mục đích uy hiếp, bọn họ chế tác thêm một chút lên khuôn mặt mình, thật · hung thần ác sát, trông tuyệt đối không phải là người lương thiện.

“Nhóc con, đừng giả vờ nữa, tao biết mày tỉnh rồi.”

Hitomi Kisugi hóa trang thành một tên mặt sẹo tiếng cực giống đàn ông, giơ tay qua, cánh tay thô bạo túm lấy Liêu Văn Kiệt: “Mày là người thông minh, nên hiểu rõ tình cảnh của mình, đừng có làm mấy việc dư thừa, nếu không…”

“Nếu không đừng trách bọn tao ra tay độc ác, đem mỹ nhân bên cạnh ngươi đi tiêu khiển một đêm.” Ai Kisugi hóa trang thành một tên đàn ông dung tục, bày ra dáng vẻ gấp không đợi được.

Liêu Văn Kiệt: “…”

Có sao nói vậy, thật muốn có tình huống ba chị em tiêu khiển lẫn nhau, làm ơn nhất định phải để hắn ở bên cạnh bưng trà rót nước.

Rui Kisugi: “…”

Kịch bản mà cô viết không hề có đoạn này, tự động thêm tình tiết gì vậy.

“Tôi hiểu quy tắc, sẽ không làm chuyện dư thừa, chỉ cần các anh không làm hại cô ấy, có gì cứ nhắm về phía tôi, cho dù là…”

Liêu Văn Kiệt nghiến răng, bổ sung nói: “Cho dù là tiêu khiển mua vui, tôi cũng sẽ phối hợp cùng các anh.”

“…” x3

Tuy rằng nghe xong thấy có chút không đúng ở đâu đó, nhưng

quả thật là một người đàn ông có trách nhiệm.

“Tốt lắm, nếu mày đã bằng lòng phối hợp, vậy tao cũng không phí lời thêm nữa, Tomizawa Tetsuharu cất giấu một viên kim cương, tên là “Sự nguyền rủa đêm đen”, theo tình báo đáng tin cậy, viên kim cương này đang ở trong tay mày.”

“Không sai, kim cương đang ở trong tay tôi.”

Chương 605: Tôi cược súng của anh không có đạn 2 Liêu Văn Kiệt nhướn mày: “Tôi không hiểu, chuyện về viên kim cương chỉ có tôi và Tomizawa Tetsuharu biết, hoặc có lẽ những người trong gia tộc Tomizawa biết, nhưng bọn họ không thể nào tiết lộ ra ngoài, các anh có được tình báo từ đâu?”

“Tao nói rồi, đừng làm những việc dư thừa, mày nghe không hiểu hả?”

Hitomi Kisugi cười lạnh: “Hay là nói, bởi vì thái độ của bọn tao thân thiện quá, để mày có tư cách đàm phán?”

“Đại ca, đừng phí lời với nó, đợi em lấy hết quần áo của người đẹp, hắn sẽ thành thật thôi.” Ai Kisugi xao tay tiến về phía trước, dọa cho Rui Kisugi lập tức hét chói tai.

Liêu Văn Kiệt: “...”

Nếu như em gái không có ngụy trang, hắn chắc chắn trợ Trụ vi ngược*, giúp đỡ đè tay chân Rui Kisugi lại mà mắt không chớp lấy một cái.

*Giúp vua Trụ làm những điều tàn ác, bạo ngược. Đời nhà Ân, vua Trụ vốn là một vị hôn quân vô đạo; cho nên người nào giúp y làm những điều độc ác tức là người ấy “trợ Trụ vi ngược”.

“Được rồi, không cần dọa tôi, tôi chưa từng nghĩ sẽ làm điều dư thừa nào hết.”

Liêu Văn Kiệt lên tiếng cắt đứt, thấy Ai Kisugi bên cạnh thu tay lại, trong lòng đánh giá hành động này là "diễn xuất bình thường", con nhóc kiểu này, một đêm hắn có thể lừa tám lần.

"Nói cho tao biết, kim cương ở đâu?"

"Tôi có thể nói cho anh biết kim cương ở đâu, nhưng làm một giao dịch, anh phải nói cho tôi biết trước, các anh có được tình báo ở đâu."

Liêu Văn Kiệt khẽ híp mắt, không đợi Hitomi Kisugi mở miệng, giành nói trước một bước: "Đây không phải chuyện dư thừa, vì lo lắng sự an toàn, tôi phải làm rõ, nếu không, tôi làm sao biết sau khi giao kim cương ra, các anh lựa chọn thả người hay giết người?"

"Bọn tao chỉ cần tiền!"

"Tôi không tin, từ năng lực tình báo của các anh, có năng lực đem tôi và khách sạn tập đoàn Tomizawa ra gây án, cho thấy rõ các anh không phải bọn cướp bình thường. Cứ như vậy, thân phận người điều hành tập đoàn Kisugi bên cạnh tôi đây, các anh hẳn phải rất rõ ràng mới đúng."

Liêu Văn Kiệt nhìn Hitomi Kisugi, thông qua tiếp xúc ánh mắt, không ngừng làm tăng thêm áp lực: "Vậy thì vấn đề tới rồi, bỏ qua dưa hấu không cần, nhìn chằm chằm một hạt vừng không tha, đây là đạo lý gì?"

"..." x3

Ánh mắt Hitomi Kisugi mơ hồ, Liêu Văn Kiệt bình tĩnh hơn nhiều so với tưởng tượng của ba chị em cô, đoạn đối thoại này bởi vì chưa chuẩn bị lời thoại, cô không trả lời được.

"Trả lời tôi, người sai khiến sau lưng các anh là ai, có phải con trai thứ hai nhà Tomizawa không?"

Liêu Văn Kiệt hỏi xong, lẩm bẩm một mình: “Bởi vì tôi, con trai cả Tomizawa Taichi mất đi quyền thừa kế gia tộc, khả năng con trai út Tomizawa Yuzou trở thành người có điều hành gia tộc ngày một tăng. Anh ta ghi hận trong lòng, phái các anh bắt cóc tôi, ý là để hả giận nhục nhã, kim cương chỉ là mượn cớ mà thôi.”

“…” x3

Nếu Liêu Văn Kiệt muốn nghĩ như vậy, ba chị em cô cũng chẳng có ý kiến gì, Rui Kisugi lại gật đầu liên tục, nước của gia tộc Tomizawa quá sâu, vẫn nên là đem đến nhà Kisugi thôi.

“Không nói chuyện, tôi sẽ coi như các anh thừa nhận rồi.”

Liêu Văn Kiệt cười chế giễu: “Nói với Tomizawa Tatsuji, suy nghĩ của anh ta quá đơn giản rồi, riêng về nguồn gốc tình báo, cùng với việc dễ dàng đem tôi ra khỏi khách sạn, dựa vào hai điều này hắn sẽ chẳng cách nào cởi bỏ hiềm nghi.”

“Mày muốn thế nào?”

“Ân oán cá nhân để cá nhân giải quyết, thả đại tiểu thư nhà Kisugi ra trước, tôi từ từ nói chuyện cùng các anh, hoặc là, bảo Tomizawa Tatsuji đến gặp tôi nói chuyện, đã như vậy rồi, anh ta cứ tiếp tục trốn cũng chẳng có nghĩa gì.”

“Hahaha, mày thông minh lắm, nhưng mày quên mất một việc…”

Hitomi Kisugi bị nói ngẩn ra, trực tiếp ném kịch bản, rút súng dí vào trán Liêu Văn Kiệt: “Mày là tù binh, không có tư cách đàm phán.”

“Vậy là không chơi nổi nữa?”

“Chơi không nổi thì sao, tao có súng, tao chính là quy tắc.”

Hitomi Kisugi cười lạnh: “Hỏi mày một lần cuối, kim cương ở đâu, nếu còn dám nói nhảm, hai anh em tao sẽ giết người đẹp bên cạnh mày.”

“…”

“Nói chuyện đi, nếu không nói thì tao động thủ đây.” Ai Kisugi hú lên quái dị, tất cả mọi người đều đang diễn kịch, chỉ có cô ta là nghiêm túc.

“Tôi cược trong súng của anh không có đạn!”

“Nà ní*!?”

*Trong các bộ phim của Nhật Bản thường xuất hiện một từ vựng なに, phát âm là na ni để thể hiện tâm trạng ngạc nhiên, bất ngờ của người nói. “Nà ní” là cách phiên âm ra tiếng Việt của từ “na ni” và có nghĩa là “cái gì”.

Hitomi Kisugi hơi ngây ra, một giây sau, bóng đen trước mắt lóe lên, Liêu Văn Kiệt hai tai bị trói trên ghế đột nhiên vùng lên, tay hóa vuốt ưng chế trụ cánh tay cầm súng của cô.

Ngay sau đó, một phát hắc hổ đào tim thẳng đến giữa cửa, sức lực cực lớn đánh úp tới, khiến cô ta bay ra ngoài hơn năm mét.

“Ồ, đây là cơ ngực gì, vậy mà lại là phụ nữ!?”

Liêu Văn Kiệt kinh ngạc, quay người xông tới Ai Kisugi đang ngơ ngác, giơ tay đánh bay cái chân đang vội vàng đá tới, lại là một phát hắc hổ đào tâm đánh bay.

“Lại là phụ nữ…”

Liêu Văn Kiệt liếc mắt nhìn súng lục, tháo băng đạn rỗng tuếch xuống, đưa súng lên trán bóp cò, sau khi kêu cạch một tiếng, đem súng và đạn ném sang hai bên góc tường.

“A Kiệt, mau giúp tôi mở còng ta.” Rui Kisugi lo lắng lên tiếng, đầu chụp túi màu đen, cái gì cũng không nhìn thấy.

Chương 606: Có cặn bã quá không 1 “Đứng gấp, lúc đánh nhau có chút buồn nôn, chị nhớ nín thở, đợi tôi giải quyết họ xong, lại cởi trói cho chị cũng không muộn.” Liêu Văn Kiệt cười lạnh nói.

“Tuyệt đối đừng, quá… quá ghê tởm, coi như tôi cầu xin anh, sẽ để lại bóng ma tâm lý.”

“Được thôi, lần này nghe chị.”

Lời vừa nói xong, hắn xông tới bên cạnh Ai Kisugi, giơ tay túm một phát, cô ta theo bản năng hai tay che ngực, bị đánh một phát vào sau đầu, ôm đầu lăn đi lăn lại trên mặt đất.

Tố chất thân thể cũng được, nhưng kinh nghiệm chiến đấu cơ bản bằng không, gọi tắt là dâng mạng trên chiến trường.

Bên kia, Hitomi Kisugi xao ngực bò dậy, ho khan hai tiếng ngột ngạt thở ra, thu thập tình báo có sai sót, Liêu Văn Kiệt không chỉ là ảo thuật gia, còn có một thân võ thuật, là một cao thủ.

Chỉ so các loại phương diện tố chất thân thể, Hitomi Kisugi là người khỏe nhất trong ba chị em họ, trong tình huống tay không, cô ta có thể nhẹ nhàng đánh ngã hai ba mươi người đàn ông, cho tới nay, đều là Mắt Mèo trộm cắp xông pha chiến đấu có một không hai của tập đoàn.

Cô ta thầm nghĩ vừa nãy là nhất thời sơ ý, tự tin hiệp hai có thể đánh bại Liêu Văn Kiệt.

“Đầu hàng đi, đã chiếu tướng rồi.”

Liêu Văn Kiệt giơ chân đạp lên vai Ai Kisugi, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh: “Nếu tôi không đoán sai, hai người các cô là chị em, nếu dám động một chút, tôi sẽ đạp gãy cổ cô ta.”

"..." x3

Hai phút sau, Rui Kisugi mặt mờ mịt đứng dậy, phía trước là hai chị em bị đánh nằm trên ghế.

"Ai u, vận may thật tốt, vậy mà lại là hai người đẹp!"

Lột đi lớp da ngụy trang trên mặt hai người, miệng Liêu Văn Kiệt chậc chậc thành tiếng: "Phong thủy lần lượt xoay chuyển, bây giờ đến đoạn tôi thẩm vấn rồi, thành thật phối hợp một chút, nếu không thì..."

"Nếu không anh muốn làm gì?" Rui Kisugi tức giận nói.

"Nghiêm túc chút, tôi đang thẩm vấn phạm nhân!"

Liêu Văn Kiệt đáp lại một câu, xoa tay nói với hai chị em: "Hehehe, vừa nãy ai nói muốn lột đồ xuống nhỉ, bây giờ tôi liền thỏa mãn người đó."

"A Kiệt, đừng làm bậy, bọn họ vẫn còn là các cô bé."

Mắt thấy Liêu Văn Kiệt xoa tay tiến lên, muốn làm chơi một vố lớn, Rui Kisugi vội vàng kéo hắn từ phía sau.

Người của chúng ta, không thể được.

"Nhỏ.... còn cô bé, chị Rui, chị nghiêm túc à?"

Khóe miệng Liêu Văn Kiệt giật giật, mắt liếc Hitomi Kisugi và Ai Kisugi, thứ cho mắt hắn híp, thật sự không nhỏ nữa.

Anh nhìn chỗ nào vậy!

Rui Kisugi tức giận, đưa tay lên eo Liêu Văn Kiệt, dùng sức nhéo mấy cái.

"Ái ái ái, đừng nghịch, rất đau đó..."

Liêu Văn Kiệt kéo Rui Kisugi sang một bên, bất mãn nói: “Chị Rui, dựa vào IQ của chị nên nhìn ra, tôi chỉ đang dọa bọn họ thôi, cho dù có lột đồ của bọn họ, cũng là vì để thẩm vấn tốt hơn, đây là một loại tâm lý….”

“Tôi ghen, phụ nữ không nói lý, đơn giản như vậy đó.”

“Vậy thì không cần thiết, tôi có tiếng là không gần nữ sắc, trừ chị ra, cho tới nay chưa có người phụ nữ nào có thể khiến tôi rung động. hai người bọn họ nhan sắc bình thường, đối với tôi mà nói chẳng khác gì đàn ông, không mặc đồ tôi cũng chẳng thèm nhìn lấy một cái.”

Không gần nữ sắc, nói khí phách lắm.

“Nhưng mà…”

Rui Kisugi trộm nhìn về phía hai em gái, nhận lại được hai khuôn mặt nước mắt lưng tròng vô cùng đáng thương, cắn răng nói: “Dù sao bọn họ cũng là con gái, thẩm vấn ngoài miệng là được, lột đồ thì nhục nhã lắm, vẫn là thôi đi.”

“Chị Rui, chị phải biết rằng, thương hương tiếc ngọc không phải là thói quen tốt.”

Sắc mặt Liêu Văn Kiệt cổ quái: “Nếu hôm nay tôi thẩm vấn theo quy tắc, thậm chí không so đo hiềm khích lúc trước mà bỏ qua bọn họ, ngày mai chắc chắn bọn họ sẽ bắt nạt tôi dễ nói chuyện, được một tấc lại muốn tiến thêm một bước tới bắt cóc tôi lần nữa. Nguy hiểm hơn nữa là, sau khi hôn mê liên thủ với nha ngủ tôi, coi đây là điểm uy hiếp khiến tôi phải giao kim cương ra… chị đừng trừng mắt, người xấu làm việc không từ thủ đoạn, tất cả những điều này đều có khả năng!”

Hứ, cậu mơ đi!

“Vậy nên mới nói, đối phó với người xấu không thể mềm

lòng.”

Liêu Văn Kiệt vỗ vai Rui Kisugi, khuyên: “Có lòng đồng tình là chuyện tốt, nhưng phải chọn đối tượng, bọn họ là những kẻ chuyên bắt cóc tống tiền, chắc chắn từng giết không ít con tin, chết không hết tội, không đáng để đồng tình.”

“Nhưng mà, trong súng của bọn họ không có đạn.”

“Đó là đối với tôi mà nói, còn đối với những người bị hại khác, súng chính là súng, cho dù có đạn hay không có đạn, bọn họ đều không dám phản kháng.”

Mặt Liêu Văn Kiệt nghiêm nghị nói: “Nhớ rõ, lúc đối phó với người xấu, chỉ có càng xấu xa đọc ác hơn bọn họ, mới có thể dọa được bọn họ, mềm lòng chỉ dẫn tới sự trả thù mà thôi, hối hận thì đã muộn.”

Rui Kisugi: “...”

Lý lẽ cô đều hiểu, nhưng đó là em gái cô, diễn kịch mà thôi!

“Giữ chắc, đây là điện thoại của tôi, tôi đi thẩm vấn phạm nhân, chị phụ trách gọi điện thoại báo cảnh sát.”

Rui Kisugi: “...”

Cô tưởng rằng cô viết kịch bản, kết quả câu chuyện đi từ khúc dạo đầu thẳng tới lúc mất khống chế, giống như một con ngựa hoang bị đứt cương, khiến cho người viết là cô cũng lạc đường.

“Còn ngây ra đó làm gì, báo cảnh sát đi!”

Chương 607: Có cặn bã quá không 2 “Báo đây…”

Mồ hôi lạnh chảy đầy đầu Rui Kisugi, đúng vào lúc cô đang do dự có nên nói ra chân tướng hay không, Liêu Văn Kiệt bước từng bước dài tới chỗ hai tên cướp đang bị vứt trên ghế, đi quay bọn họ

trái ba vòng phải ba vòng, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống, miệng phát ra tiếng chậc lưỡi.

Bởi vì ánh mắt quá quyết liệt, lại cực kì không đứng đắn, Hitomi Kisugi không thể rụt thân thể về phía sau: “Đồ khốn, có gì mau nói đi, tôi thừa nhận, tôi là người Tomizawa Tatsuji phái tới.”

“Trí thông minh của Tomizawa Tatsuji cũng bình thường, trước giờ tôi chưa từng để anh ta vào trong mắt, chuyện hôm nay, nể mặt bác Tomizawa và Yuzou, tôi có thể bỏ qua chuyện cũ không nhắc lại, coi như chưa xảy ra chuyện gì.”

Liêu Văn Kiệt nhún vai, nâng chiếc cằm tinh xảo của Ai Kisugi lên, cười lạnh: “Nếu không nhớ lầm, lúc nãy là cô kêu gào muốn lột đồ của chị Rui, sao bây giờ lại sợ rồi?”

Ai Kisugi cắn miệng, thử manh hỗn quá quan*: “Tôi tùy tiện nói, chỉ muốn dọa anh một chút thôi.”

*萌混过关 (manh hỗn quá quan): một từ ngữ thông dụng trên internet, có nghĩa là vượt qua một số bài kiểm tra bằng cách giả vờ dễ thương.

*萌混过关 (manh hỗn quá quan): một từ ngữ thông dụng trên internet, có nghĩa là vượt qua một số bài kiểm tra bằng cách giả vờ dễ thương.

“Trùng hợp, tôi cũng muốn hù dọa cô.”

Liêu Văn Kiệt giơ hai tay ra, làm bộ muốn lao tới, dạo cho Ai Kisugi sợ tới mức gào thét.

“Buông cô ấy ra, có gì cứ nhắm vào tôi!”

Bên cạnh, Hitomi Kisugi nghiến răng lên tiếng, tâm tư tố chất của em gái quá kém, rất có khả năng sẽ bị Liêu Văn Kiệt nhìn ra sơ hở.

Lại nhìn mọi người nhà mình đang đứng ở xa rối rắm, cô ta quyết định chó cùng rứt giậu, nghĩ cách đem trò cười tối nay lừa cho tới cùng.

“Anh tới đây tới đây, tôi từ nhỏ khẩu vị đã tốt, không kén ăn.”

Liêu Văn Kiệt cười lạnh, đứng trước mặt Hitomi Kisugi, từ trên cao nhìn xuống, không quên đưa tay nâng cằm cô ta lên: “Nói thật cho cô biết vậy, phỏng đoán liên quan đến Tomizawa Tatsuji là tôi bịa ra thôi, mục đích là để xem phản ứng của hai cô, kết quả các cô không làm tôi thất vọng, so đầu óc một chút chính là ngốc, trực tiếp đem đáp án viết lên mặt.”

“Cái, cái gì!?”

“Thứ các cô muốn không phải là tiền, thân phận cũng chẳng phải cướp, mục đích từ đầu đến cuối chỉ có một, đó là viên kim cương trong tay tôi.” Liêu Văn Kiệt đột nhiên cúi đầu, mặt đối mặt với Hitomi Kisugi, khoảng cách chỉ có hai đốt ngón tay.

Lúc này nếu như xuất hiện một phân đội nhỏ ấn đầu, vậy thì nhiệm vụ có thể dễ dàng hoàn thành rồi.

“Tôi không biết anh đang nói gì….”

Hitomi Kisugi dời tầm mắt đi, không dám nhìn thẳng Liêu Văn Kiệt, thầm nghĩ chị cả nhà mình mắt chọn anh rể quá tốt, nhưng cũng rất tệ, cho dù hôm nay có thể lừa gạt trót lọt, sau này cũng chẳng thể giấu được bao lâu.

“Tuy là một cô gái ngốc, nhưng mục đích rõ ràng, đối với tôi có điểm này là đủ rồi.”

Liêu Văn Kiệt lạnh mặt nói: “Nói cho tôi biết, “Lời nguyền rủa đêm đen” có bí mật gì, để đại tiểu thư nhà Kisugi bám mãi không buông, nhất định phải lấy được viên kim cương này?”

“Không có bí mật gì cả, phụ nữ sinh ra vốn đã thích những thứ phát sáng lấp lánh.” Hitomi Kisugi một mực chắc chắn.

“Theo như ý của cô, từ đó suy ra, bởi vì đàn ông sinh ra đã thích phụ nữ, nên bây giờ tôi có thể thích làm gì các cô thì làm, không vấn đề gì chứ?”

Liêu Văn Kiệt liên tục cười lạnh: “Đừng mạnh miệng trước mặt tôi, cô không biết giới hạn cuối cùng của tôi là gì đâu, cơ hội cuối cùng, kim cương có bí mật gì, không nói, đêm nay đem các cô bày ra một trăm linh tám loại tư thế!”

Nói xong, thấy mặt Hitomi Kisugi mê mang, Liêu Văn Kiệt thầm nghĩ không hợp lí.

Điều này không Nghê Hồng chút nào!

“Thời gian của tôi rất quý giá, mau thành thật khai báo, nếu không tôi lột sạch đồ của cô, sau đó vứt lên trên phố.”

“Tôi không tin, bạn gái anh ở ngay bên cạnh, cô ấy sẽ không để anh làm bậy.” Khóe mắt Hitomi Kisugi giật giật, cảm thấy rất có khả năng Liêu Văn Kiệt sẽ làm thật, lớn giọng nói ra câu này, hướng về phía chị cả nhà mình cầu cứu.

“Hừ hừ, uổng phí tâm cơ, cô ấy là một cô gái tốt, nhưng tôi lại chẳng phải người đàn ông tốt đẹp gì.”

Liêu Văn Kiệt vung tay, làm bộ muốn lột, tay giơ lên không trung liền bị Rui Kisugi phía sau kéo lại.

“Sao, lại ghen rồi?”

Liêu Văn Kiệt nhíu mày: “Chẳng dễ gì mới tạo được bầu không khí, bỗng chốc bị chị làm hỏng mất rồi, nếu chị cứ luôn như vậy, bọn họ sẽ thấy có chỗ dựa nên không sợ, tôi sẽ chẳng hỏi ra được gì cả.”

“Không cần hỏi nữa, tôi biết lý do bọn họ muốn kim cương là gì.” Rui Kisugi mặt không biểu tình, cân nhắc trong giây lát, cuối cùng vẫn lựa chọn nói ra sự thật.

Liêu Văn Kiệt đen mặt, mắt đảo qua đảo lại ba người, giọng điệu cứng đờ: “Chị Rui, đừng đùa nữa, sao chị lại biết…”

“Rất lâu trước đây, thực ra cũng không tính là lâu lắm, nhưng đối với tôi mà nói quả thực rất lâu.”

Rui Kisugi nhớ lại trước kia, mặt lộ vẻ đau thương suy nghĩ: “Ở Đức, có một nhà sưu tầm tác phẩm nghệ thuật, tên là Michael Heinz, ông ta có ba người con gái…”

“…” x2

Hitomi Kisugi và Ai Kisugi cắn môi không nói một lời, chị cả nhà mình lại một lần nữa lựa chọn bảo vệ bọn họ, từ bỏ theo đuổi cuộc sống tình cảm.

“Sau khi ông ấy mất tích, ba người con gái tới Tokyo – Nghê Hồng, lấy “Mắt Mèo” làm tên, bắt đầu trộm cắp vô số châu báu, tranh sơn dầu, điêu khắc….vô cớ biến mất, hy vọng thông qua những dấu vết để lại, tìm được người cha mất tích của mình.”

“Vậy nên?”

Liêu Văn Kiệt cúi đầu bước ra khỏi phạm vi ngọn đèn, khuôn mặt âm trầm được bóng tối che dấu, không cách nào có thể nhìn ra biểu cảm của hắn.

Chương 608: Có cặn bã quá không 3 “Ba người con gái của Michael Heinz là con lai Nhật Đức, lần lượt tên là Rui Kisugi, Hitomi Kisugi, Ai Kisugi, cũng chính là tôi và hai người họ.” Rui Kisugi bước lên trước, lấy chìa khóa ra mở còng tau cho hai người em gái.

“Hóa ra là vậy, tiểu thư Kisugi đêm nay đột nhiên tiếp cận tôi, cũng là vì kim cương, đúng không?” Liêu Văn Kiệt đưa tay sờ, bảo thạch đen ngòm bị hắn nắm chặt trong lòng bàn tay.

Nghe thấy xưng hô vô cùng xa lạ, sắc mặt Rui Kisugi trắng bệch, cắn răng nói: “Đúng vậy, ngay từ đầu đã có mục đích này, nhưng mà…”

“Được rồi, không có nhưng nhị gì hết, trước đây tôi đã từng nói, tôi rất tự mình biết mình, tiểu thư Kisugi không cần chơi đùa tôi thêm nữa.”

Liêu Văn Kiệt tiến về phía trước hai bước, đặt kim cương vào tay Rui Kisugi: “Trước đây thường nghe người ta nói, đàn ông phải trải qua tình yêu mới có thể trưởng thành, tôi vẫn luôn không hiểu, hôm nay cảm ơn đã chỉ bảo, đây là học phí của tôi.”

“Không! Tôi thật sự! Rất thích anh!”

Rui Kisugi túm lấy tay Liêu Văn Kiệt, giọt nước mắt hiện lên ở khóe mắt: “Diễn vở kịch này, chỉ là vì không muốn anh biết tôi là “Mắt Mèo”, vốn không có ý định lừa anh.”

“Nhưng không phải chị vẫn luôn lừa tôi à?”

Liêu Văn Kiệt rút tay ra, lấy lại điện thoại của mình, quay người đi ra ngoài nhà kho, trước khi rời đi, phất tay để lại bóng lưng xa cách.

“Hôm khác lại liên lạc, chúng ta vẫn là bạn tốt!”

“…”

Sau khi Liêu Văn Kiệt rời đi, Rui Kisugi lùi về sau hai bước, ngồi trên ghế cúi đầu ngẩn người, hai mắt đẫm lệ chảy xuống cằm.

Hitomi Kisugi và Ai Kisugi tiến lên an ủi, mở miệng, nhưng lại không biết nên nói gì, chỉ có thể ôm lấy chị cả của mình, chia sẻ sự ấm áp đến người nhà.

“Chị cả, chị rời khỏi “Mắt Mèo” đi?”

“Không sao, chỉ là tạm thời chia tay thôi, dựa vào sức hấp dẫn của chị, chỉ cần ngoắc tay, anh ta sẽ quay lại.” Rui Kisugi vừa khóc vừa cười nói.

...

Bên ngoài nhà kho, Liêu Văn Kiệt nhanh chân ời đi, thầm nói mạo hiểm.

Lúc bị phun sương gây ngủ, Liêu Văn Kiệt liền hiểu rõ một điều, tình cảm mà Rui Kisugi đối với hắn căn bản không phải là tình yêu, vì sản nghiệp gia tộc, vì hai người em gái, cô ta vẫn luôn kìm nén tình cảm và ước mơ của mình, đạn ngược quá khích, mới bộc phát dục vọng vô cùng mãnh liệt, hắn chỉ là chỗ để phát tiết mà thôi.

Qua hai ngày, đợi Rui Kisugi tỉnh táo lại, dục vọng giảm bớt khôi phục lý trí, sẽ nhận ra lỗi sai của mình rất quá đáng.

Đến lúc đó, lại theo đuổi Rui Kisugi, độ khó không phải tới từ New Game Plus, mà là từ bình thường thăng cấp thành địa ngục, khả năng cực kỳ nhỏ.

Nếu đã vậy, ăn cơm, xem phim, dạo phố gì đó liền không nhắc tới khiến người ta xấu hổ mất mặt nữa, thừa dịp vẫn còn hơi nóng, tưới một lần thất tình khắc cốt ghi tâm đi.

So với Happy End, bi kịch càng khiến cho người ta tan nát cõi lòng, tan nát cõi lòng mới khắc sâu ấn tượng.

Giống như câu chuyện Titanic, nếu như Jack gắng gượng qua

được băng trôi và đắm thuyền, cùng với người có tình cảm là Rose sẽ về chung một nhà, đoạn tình cảm này sẽ khiến cho người ta ấn tượng sâu sắc à?

Chắc chắn là không thể.

Hơn nữa Liêu Văn Kiệt có mười phần lí do để nghi ngờ, Rose và Jack trải qua ngày tháng nghèo khó, phát hiện tình cảm không cách nào khiến mình no bụng được, sẽ quả quyết mà đá văng Jack, trwor về bên cạnh vị hôn phu có tiền của mình, thành thật mà làm một bình hoa.

Đây đều là những chuyện bên lề, Rui Kisugi không phải một người phụ nữ cặn bã, nhưng tâm trí lại thành thục quá mức, đẳng cấp cực cao, công lược cô ta chỉ có thể kiếm tẩu thiên phong*, sử dụng thủ đoạn không theo lẽ thường.

*Không làm theo lẽ thường, tìm kiếm một số cách mới và khác nhau để giải quyết vấn đề.

*Không làm theo lẽ thường, tìm kiếm một số cách mới và khác nhau để giải quyết vấn đề.

Một chiêu này lấy lui làm tiến trông như hết hi vọng, nhưng một khi thế cờ đã hạ xuống đại cục liền được định đoạt, chiến thắng dễ như trở bàn tay.

Ngày ngày nhớ thương một người, đừng nói là người thế giới tình cảm trống không như Rui Kisugi, tra nam như hắn cũng không đỡ được, nhớ nhung ngày càng dồn nén, không phải tình yêu cũng sẽ biến thành tình yêu.

Đến nỗi Rui Kisugi không áp chế nổi tình cảm của mình nữa, từ đây sự kiêu căng hóa thành không…

Có khả năng này, nhưng tỉ lệ thành công cực kì thấp, bên vì bên cạnh cô ta vẫn còn hai nội ứng.

Liêu Văn Kiệt dám cược năm hào, ngày mai, nhiều nhất là ngày kia, hai người em gái sẽ gọi điện cho hắn.

“Có cặn bã quá không?”

Nghĩ tới dung mạo của Rui Kisugi, Liêu Văn Kiệt quả quyết đạp lên giới hạn mới của tiết tháo, cười chết, không cặn bã thì cơ hội âu yếm ở đâu ra.

Tay nhỏ cũng chẳng thể sờ tới!

Liêu Văn Kiệt nhắm chặt hai mắt, đi trên con đường ngoại ô vắng vẻ. Một chiếc xe hơi lái vút ra khỏi nhà kho, càng lái càng xa.

Tốt lắm, bắt đầu rồi!

Tổng cộng có mười con quạ vỗ cánh bay cao, bao phủ hơn mười dặm xung quanh, muốn tìm kiếm ai cũng không khó.

Bởi vì đã chờ đợi nhiều ngày nên Liêu Văn Kiệt quyết định đổi sang chiến thuật khác.

Nếu như phiền phức không chủ động tìm tới tận cửa thì hắn sẽ chủ động tìm tới tận cửa phiền phức!

Chương 609: Xin hỏi, con gái ông bao nhiêu tuổi rồi 1 Dù sao thì sau khi hắn biến sang thân phận thần bí thì có thể tùy ý gia tăng thiết lập nhân vật. Xây dựng một thiết lập nhân vật ở trong núi khổ luyện hai mươi năm, sau đó xuống núi báo mối huyết hải thâm thù cũng rất hợp tình hợp lý.

Nhưng mà quạ bay ba tiếng mà cũng không tìm được gì.

“Không hợp lẽ thường, đều nói Nghê Hồng long ngư hỗn tạp, không thiếu các thế lực lớn nhỏ, tại sao mình ở đây lại không tìm được gì?” Liêu Văn Kiệt đeo mặt nạ Hắc dơn, biến mất không dấu vết, đến khi xuất hiện lại lần nữa đã biến thành một người đàn

ông tóc dài, gương mặt trung tính, mặc một bộ đồ đen.

Hắn tháo mặt nạ xuống, trường đao trong tay, xông vào trong núi rừng. Đám quạ trên không tiếp tục mở rộng phạm vi lục soát.

Tính tình bướng bỉnh trỗi dậy, đêm nay cho dù không ngủ thì hắn cũng phải tìm được một gia đình xui xẻo.

...

Núi rừng vắng vẻ, suối chảy róc rách, trăng chiếu rọi đường.

Ở bên kia khe núi, trong rừng trúc đột nhiên nổi lên những trận gió lớn, xen lẫn tiếng gió còn có cả những tiếng gào thét giận dữ của thú dữ.

Đây không phải ảo giác, thực sự có dã thú đang hoành hành trong rừng.

Trong bóng đêm, từng bóng dáng lảo đảo từ trong lòng đất chui ra. Yêu ma quỷ quái tập hợp, tiến về thành phố không người cách đó không xa.

Đúng lúc này, một con cự mãng màu trắng chọc thủng bụi gai, đụng gãy tre trúc chắn đường. Nó há chiếc miệng rộng, nuốt từng bóng dáng lảo đảo kia vào miệng, hoặc nói đúng hơn là nghiền nát thành từng mảnh.

Nói là cự mãng chỉ vì hình thể tương tự mà thôi.

Đầu nó giống như đầu ói, có năm mắt, thân dài như một con rồng, không có móng vuốt, cơ thể được quấn từng vòng xiềng xích, chỗ nào cũng nhìn thấy những bùa chú màu vàng dùng để phong ấn.

Linh thú? Bạch Duệ?

Linh thú được Khu ma sư của gia tộc Kagura truyền từ đời này

qua đời khác, người điều khiển linh thú cần phải buộc chặt linh hồn của mình với Bạch Duệ, cũng coi thân thể mình như lồng giam, phong ấn Bạch Duệ trong cơ thể mình.

Người điều khiến Bạch Duệ bây giờ là Kagura Gagaku, là một người đàn ông trung niên thân hình cao lớn, để râu quai nón.

Mặc dù gương mặt trông đáng sợ, nhưng ông ta là đại gia chủ của gia tộc Kagura, đồng thời là thủ lĩnh đời trước của liên minh Ma sư nên cho dù là năng lực hay khả năng lãnh đạo đều không chê vào đâu được.

Sở dĩ thoái vị là vì người đã từng điều khiển Bạch Duệ, cũng chính là vợ của Kagura Gagaku đã chết trong lúc trừ linh. Con của hai người lại còn nhỏ, thế nên linh hồn không thể chịu đựng được áp lực mà Bạch Duệ mang tới.

Không thể từ bỏ sức chiến đấu mạnh mẽ của Bạch Duệ, cũng sợ Bạch Duệ có thể phá vỡ phong ấn. Vậy nên Kagura Gagaku chỉ còn một cách, đó là chuyển phong ấn lên người mình.

Vì thế, Kagura Gagaku đã từ bỏ thân phận thủ lĩnh, tiến về tiền tuyến xử lý Ác linh.

Đêm nay ông ta ra ngoài như một thói quen.

Kagura Gagaku cũng cho là như thế. Đến tận khi Ác linh đền tội, Linh thú Bạch Duệ tản đi thì ông ta mới thấy có điều không ổn.

Có sát khí!

Không phải sát khí của Ác linh mà là sát khí của con người.

Kagura Gagaku nhíu mày, nhìn về nơi sát khí tỏa ra. Trong tầm mắt, một thân ảnh đứng ở trên rừng trúc, cả người nhẹ như chim yến, đứng vững vàng trên cây trúc đung đưa.

“Thực linh giải phong ấn? Bạch Duệ!”

Kagura Gagaku không chút chần chừ, nhanh chóng triệu hồi linh thú mạnh nhất gia tộc. Cự thú lập tức xuất hiện sau lưng ông ta, thân thể lơ lửng.

“Người tới là ai?”

Chuẩn bị xong xuôi hết thảy, Kagura Gagaku mới lên tiếng.

“Tôi là ai không quan trọng, nhìn ông có vẻ rất mạnh, chúng ta đánh một trận đi. Nếu tôi thắng thì tính mạng của ông và con rắn đó sẽ thuộc quyền sở hữu của tôi.” Liêu Văn Kiệt đứng thẳng trên không trung, trường đao trong tay hơi vung lên, luồng sáng phi về phía Kagura Gagaku.

Kagura Gagaku hơi nheo mắt, nhanh chóng lùi lại hai bước, nhíu mày: “Kẻ hèn Kagura Gagaku, thành viên liên minh Khu ma sư. Người đến rốt cuộc là ai? Tại sao vô duyên vô cớ muốn khiêu khích tôi?”

“Nói nhảm nhiều quá!”

Liêu Văn Kiệt nhảy xuống, vung lưỡi đao qua: “Con rắn của ông không tệ, tôi muốn phong ấn nó trong đao của tôi, lý do này đã đầy đủ chưa?”

“Là cậu!”

Lúc trước Liêu Văn Kiệt đưa lưng về ánh trăng nên Kagura Gagaku chỉ có thể nhìn thấy bóng người hắn. Bây giờ mới nhìn rõ gương mặt.

“Ồ? Ông biết tôi?”

“Tôi đã xem clip về cậu, năm Ác linh cấp B bị cậu giết rất dễ dàng. Chúng ta không có mâu thuẫn, không có lý do chiến đấu.”

Kagura Gagaku lắc đầu, dựa vào những gì Liêu Văn Kiệt thể hiện trong video thì không có chuyện hắn mượn đao mà không xin phép.

Nhất là khi một binh sĩ thuộc bộ phận phòng vệ nổ súng bị thương, hắn cũng không ỷ mạnh hiếp yếu, điều này chứng tỏ hắn là người tốt.

Kagura Gagaku ngoài thời gian tham gia đấu tranh thì đều đi trừ linh, cũng được coi là một phần tử chính nghĩa. Nếu tất cả mọi người đã là người tốt thì không cần thiết phải chém giết nhau.

“Chúng ta có lý do chiến đấu, rắn của ông…”

“Bạch Duệ không phải rắn, nó là thần khuyển. Hình rắn bề ngoài chỉ là một phần thân thể của nó mà thôi.”

Kagura Gagaku giải thích, đồng thời âm thầm phán đoán về Liêu Văn Kiệt. Liêu Văn Kiệt không biết chân thân của Bạch Duệ chứng tỏ hắn không phải là người trong vòng đệ tử truyền nhân, không hiểu thần khuyển là gì, không có chút kiến thức căn bản.

Chương 610: Xin hỏi, con gái ông bao nhiêu tuổi rồi 2 Nhưng nếu không biết chút gì thì sao có thể trở thành cường giả vượt biên giới như vậy?

Tất nhiên cũng không loại trừ khả năng giả ngu. Đầu năm nay, tâm tư của những người trẻ vô cùng cổ quái.

“Thần khuyển…”

Liêu Văn Kiệt quan sát Bạch Duệ, chậm rãi nói: “Con chó này cổ dài thế, nhìn như ma nữ, hình như được gọi là… Thôi, gọi là gì không quan trọng.”

Khóe mắt Kagura Gagaku co rút, kiên nhẫn phổ cập khoa học: “Thần khuyển không phải chó, là thần vật có linh lực cao cường,

nhìn giống chó nên mới gọi là Thần khuyển. Hơn nữa, yêu quái mà cậu nói tên là Rokurokubi, không phải ma nữ."

"Tôi không tin!"

Liêu văn Kiệt chỉ thẳng đao vào Bạch Duệ: "Con chó của ông yêu khí ngút trời, làm sao có thể là thần vật được? Còn nữa, nếu là thần vật thì tại sao các người lại phải phong ấn nó trong cơ thể mình?"

"Có gì không đúng sao?" Kagura Gagaku hỏi ngược một câu.

"..."

Liêu Văn Kiệt nhất thời nghẹn họng. Vừa rồi mải tranh cãi nên quên mất nơi này là Nghê Hồng, mọi chuyện đều không như suy nghĩ thông thường.

"Nói nhảm nhiều quá, tóm lại là tôi muốn con chó của ông!"

Những chuyện nằm trong điểm mù kiến thức thì Liêu Văn Kiệt không muốn nói nhiều. Hắn vung đao lên, nhanh chóng hướng về phía Kagura Gagaku.

Nội đan công + Cửu tự chân ngôn toàn lực vận chuyển, ngoài thân hiện lên một làn sương mù màu lam, đồng thời phối hợp với niệm lực. Kagura Gagaku vừa nhìn đã cảm nhận được một sự uy hiếp rất lớn.

À, ở Nghê Hồng, niệm lực còn được gọi là linh lực.

"Chờ một chút!"

Bạch Duệ nhẹ nhàng trôi nổi, hoàn toàn không có ý định công kích. Người điều khiển Kagura Gagaku của nó cũng thế, ông ta vươn tay hô ngừng, tiếp tục nhắc lại: "Người trẻ tuổi, tôi đã nói lần thứ ba rồi. Chúng ta không có mâu thuẫn, cũng không có lý do

để đánh nhau.”

“Vậy tôi cũng nói lần thứ ba, tôi muốn con chó của ông.”

“Chuyện này không phải mâu thuẫn.”

“???”

Đầu Liêu Văn Kiệt hiện lên mấy dấu chấm hỏi. Là năng lực tư duy của hắn không đủ, hay là lối tư duy của người Nghê Hồng nhảy nhanh nên hắn không đuổi kịp mạch suy nghĩ của đối phương?

“Trước tiên cho tôi hỏi một câu, người trẻ tuổi, cậu…”

Kagura Gagaku dò xét Liêu Văn Kiệt từ trên xuống dưới, nhíu mày nói: “Thứ cho mắt tôi vụng về, cậu rốt cuộc là nam hay nữ?”

“Ha ha, ông thấy tôi giống phụ nữ lắm à?”

Liêu Văn Kiệt bĩu môi, mặc dù gương mặt này của hắn đúng là nặn theo khuôn mẫu là Tiểu Thiện, nhưng vẫn vô cùng góc cạnh, nhìn thế nào cũng ra giới tính là nam.

“Vậy thì trùng hợp quá, tôi có một cô con gái.”

“…”

Khóe miệng Liêu Văn Kiệt giật giật. Chẳng lẽ đây là lời chào hỏi của người Nghê Hồng à? Hết “Tôi có một người bạn gái” lại “Tôi có một người vợ”, rồi “Tôi có một đứa con gái”.

Đúng là phải sang tận nơi mới biết, mấy thứ trong phim ảnh chỉ là gạt người. Câu trò chuyện phổ biến của bên này chính là “Tôi có một đứa con gái”, “Tôi có một người bạn gái.”, “Một cô con gái của bạn thân”.

Nghĩ đến chuyện Tomizawa Tetsuharu giới thiệu Rui Kisugi với

mình, Liêu Văn Kiệt cảm thấy mình cần phải xác nhận lại một chút: “Ông chú này, tôi cảm thấy ông rất hiền hòa, không phải tôi không tin ông, nhưng mà… Nhìn vẻ ngoài của ông… Khôi ngô thế này, con gái ông chắc không phải cũng giống ông đến chín phần chứ?”

Nếu là thế thật thì thà chết hắn cũng phải từ chối.

“Không, con gái tôi từ nhỏ đã giống mẹ. Mẹ con bé năm đó cũng là mỹ nữ nổi tiếng xa gần của Khu ma sư. Tôi dựa vào thân phận người thừa kế gia tộc, lại đánh bại hơn mười đối thủ cạnh tranh mới có được trái tim bà ấy…”

Kagura Gagaku bla bla giải thích, đại khái là chớ nhìn vẻ ngoài ông ta thể này mà nhầm. Tất cả là do dấu vết của năm tháng, chứ hồi trẻ ông ta cũng là một đại soái ca.

Con gái kế thừa những gen ưu tú của cha mẹ, từ nhỏ đã là một mỹ nhân, không dám nói mấy ngàn năm khó gặp nhưng lúc nào cũng là hoa khôi của trường.

Không chỉ có vậy, con gái ông ta được dạy dỗ vô cùng tốt, ôn nhu hiền lành, hào phóng rộng lượng… Chỉ là hơi nhát han một chút, không dám sát sinh, nên mọi người không dám để cô thừa kế Khu Ma sư.

Đây là khuyết điểm duy nhất.

Ưu điểm! Thiếu nữ nhát gan chắc chắn là ưu điểm!

Liêu Văn Kiệt âm thầm gật đầu, nhưng vẫn xác nhận thêm câu nữa: “Ông chú, xin hỏi một câu, con gái ông bao nhiêu tuổi?”

“Sang năm là 15.”

Liêu Văn Kiệt: (?_?)

“Sao thế?”

“Cầm thú, ăn của tôi một đao!”

Rừng trúc.

Bóng người lập lòe, sắt thép va chạm, ánh lửa bắn ra, xen lẫn tiếng cự thú gào thét.

Liêu Văn Kiệt tấn công bằng đao, Kagura Gagaku thì một tay vung vẩy xiềng xích, một tay nắm chặt chày độc cỗ màu vàng, vừa chặn đao vừa lui về sau.

Chày độc cỗ cùng loại với chày kim cương, hai đầu nhọn, có thể vừa làm đạo cụ phi hành, cũng có thể làm dao găm hộ thân.

“Người trẻ tuổi, nói chuyện cho tử tế, sao lại đột nhiên đánh lén tôi?”

Kagura Gagaku không hiểu, rõ ràng hai người đang nói chuyện rất vui vẻ, thế mà Liêu Văn Kiệt nói trở mặt là trở mặt, nói vung đao là vung đao.

Tình thế nguy hiểm, Kagura Gagaku lại không để Bạch Duệ phát động công kích. Mặc dù Bạch Duệ để ông ta điều khiển nhưng lúc nào không cần dùng thì cũng không dùng. Kagura Gagaku có thể nhìn ra, mặc dù đối phương ra tay nhanh nhưng vẫn biết tiết chế, không giống lúc một đao chém chết bốn con Ác linh cấp B.

Chương 611: Ông kém thật đấy! 1 “Im miệng, đồ biến thái.”

Liêu Văn Kiệt đen mặt vung đao, con gái mới 14 tuổi mà dám đẩy ra ngoài, Kagura Gagaku giới thiệu nhầm rồi, chắc ông ta phải họ Akizuki mới đúng.

(Nhân vật Akizuki trong những quyển truyện hentai của Nhật)

Lưỡi đao chém vào chày độc cỗ, tia lửa tóe ra.

Liêu Văn Kiệt tránh đi xiềng xích vướng víu, một tay hạ xuống xé rách phong ấn, đập lên bả vai Kagura Gagaku.

Đao là nhặt được, đao pháp cũng bình thường, không tính là nhập môn. Đao pháp duy nhất mà hắn học được chính là "Ngũ hổ đoạn môn đao" từ một người ở huyện Quách Bắc.

Bởi vì Yến Xích Hà không muốn dạy nên hắn phải tới huyện Quách Bắc tìm người giang hồ gây phiền phức cho họ. Thời gian dài, vừa nhìn là biết đao pháp này là một đao pháp vô cùng thô thiển.

Đao pháp chủ yếu chia thành ba chiêu: Lực phách Hoa sơn, Hoành tảo thiên quân và mù mờ chém lung tung.

Nếu gặp được đối thủ bình thường thì hắn chỉ cần dựa vào tố chất thân thể của mình là có thể dùng đao nghiền chết đối phương, dùng tốc độ dành được chiến thắng. Còn đối đầu với Kagura Gagaku am hiểu cận chiến của Khu ma sư thì hoàn toàn không phát huy được tác dụng, nhất định phải bổ sung thêm chút quyền cước.

Quyền cước của hắn thì tạm ổn.

Ưng trảo xé gió mà tới, Kagura Gagaku vung vẩy xiềng xích, mượn cơ hội lùi ra phía sau. Bạch Duệ từ nãy đến giờ không có động tĩnh gì cũng gào thét một tiếng rồi chính thức tham gia vào cuộc chiến.

Cự mãng màu đen sau lưng Liêu Văn Kiệt chậm rãi thành hình, nhìn qua Bạch Duệ khí thế ngút trời, biết rõ đánh không lại nhưng vẫn kiên trì xông tới.

Nó cũng không có cách nào khác, nó cũng không muốn.

Rầm!

Hai cự thú một đen một trắng lao vào nhau, màu trắng nhanh chóng chiếm được ưu thế, nhất cử nhất động áp đảo phe đen, dễ dàng chiếm thế thượng phong.

"..."

Liêu Văn Kiệt trợn trắng mắt, hắn biết Tam Hắc rất kém, ngoại trừ đào hang thì không có tác dụng gì lớn, nhưng hắn không ngờ nó kém đến mức này.

Vừa mới giao chiến đã bị đánh bại, không có chút năng lực phản kháng nào. Kém cỏi như thế này làm sao kế thừa Nhị Hắc được cơ chứ?

Không quan tâm đến cuộc chiến giữa hai linh thú, Liêu Văn Kiệt tiếp tục vung vẩy trường đao. Hắn cảm thấy cách kết giao với người ở Khu ma sư tốt nhất chính là đánh cho đối phương chết đi sống lại, không đánh không quen biết.

"Chú hỏa giới Bất Động Minh Vương!"

Kagura Gagaru vung một đám bùa lên, xiềng xích quanh người chợt hóa thành vòng xoáy màu đen, lửa từ lá bùa bốc lên.

Một giây sau, thế lửa sôi trào liên miên, trên không trung xuất hiện một con rồng lửa gào thét điên cuồng, bạo phong ngút trời phóng về phía Liêu Văn Kiệt.

"!"

Lửa nóng nghiền nát đất đá, thiêu rụi cỏ cây thành tro. Làn sóng nhiệt sấy khô nước trong suối, làm không gian biến dạng, khí thế dọa người.

Liêu Văn Kiệt hơi sững sờ, không hiểu tại sao Kagura Gagaru đột nhiên lại tung đại chiêu. Hắn quyết định thuận thế chọn phương án 2, không đánh không quen biết, phải cho đối phương

nếm trải chút vị đắng.

Mặt nạ Hắc sơn trong tay, ngay khi rồng lửa phóng tới thì thân thể Liêu Văn Kiệt biến mất. Trong mắt Kagura Gagaru không khác gì hắn đã bị rồng lửa nuốt chửng.

“Biến mất? Chẳng lẽ người này có siêu năng lực?”

Không cảm nhận được hơi thở của Liêu Văn Kiệt, Kagura Gagaru lập tức quay người nhìn phía sau lưng, gia tăng phòng ngự.

“Gào gào gào!”

Bạch Duệ đè lên Tam Hắc, hàm răng sắc nhọn ngậm chặt vị trí tấc bảy của Tam Hắc, kéo ngược nó lại đằng sau, dùng thân thể Tam Hắc dập lửa tại đầu nguồn.

Tam Hắc không chịu nổi gánh nặng, gào thét một tiếng, thân thể nhạt dần rồi biến mất.

Ngân quang hiện lên, Liêu Văn Kiệt xuất hiện giữa biển lửa, bổ sung niệm lực vào lưỡi đao, chém thẳng lên lưng Bạch Duệ, lưu lại một vết máu.

Cùng thời gian đó, ống tay của Kagura Gagaru cũng trúng một đao.

Ông ta khẽ nhíu mày, máu chảy ra trông vô cùng chói mắt. Kagura Gagaru lôi ra một viên đá, đặt lên miệng vết thương, vết thương nhanh chóng tự lành.

“Đá sát sinh?”

Liêu Văn Kiệt hơi ngừng lại, bất cẩn bị Bạch Duệ vọt tới đẩy ngã, thân thể bay ra ngoài rừng trúc.

Hắn xoay người đứng lên, phủi bụi đất trên người, không có ý định tiếp tục công kích mà nhíu mày nhìn Kagura Gagaku có được

đá Sát sinh.

Nếu hắn nhớ không nhầm thì Bạch Mao thiếu niên đêm đó đã từng nói, một số gia tộc và đền thờ sẽ phong ấn Đá sát sinh, mượn năng lực đó để cường hóa thực lực bản thân, củng cố địa vị gia tộc.

Chẳng trách trước đó hắn không cảm nhận được khí tức của Đá sát sinh!

Liêu Văn Kiệt lập tức thay đổi lời thoại, nhìn Kagura Gagaku, cười lạnh: "Tôi còn đang thắc mắc tại sao nửa đêm canh ba lên núi lại gặp ông, thì ra tất cả đều là sự an bài của số phận."

"Cậu có ý gì?"

"Đá sát sinh!"

Liêu Văn Kiệt nâng đao chỉ về Kagura Gagaku: "Viên đá trong tay ông liên quan đến thân thế của tôi. Nói cho tôi biết, ba năm trước đã xảy ra chuyện gì?"

"???"

Kagura Gagaku ngu người, hoàn toàn không hiểu Liêu Văn Kiệt đang nói gì. Nhưng nhắc đến chuyện ba năm trước thì ông ta có ấn tượng vô cùng mạnh mẽ.

Chương 612: Ông kém thật đấy! 2 Số lượng Ác linh ở Nghê Hồng có dấu hiệu tăng dần, các thế lực trong nhân gian trừ linh vô cùng mệt mỏi, tổn thất vô số. Trong số đó cũng bao gồm vợ của ông ta, trong lúc chiến đấu bất hạnh bị Ác linh giết chết.

"Này này, ông nói gì đi chứ?"

"Nói ra thì rất dài, chuyện ba năm trước không phải dùng một hai câu là có thể giải thích được. Hơn nữa, bây giờ cũng không

phải thời điểm thích hợp, phong ấn Bạch Duệ…”

“Đừng nói lảm nhảm nữa, cho dù ông câu giờ kéo viện quân đến thì cũng không thay đổi được gì đâu.”

Liêu Văn Kiệt vừa nói vừa lôi Đá sát sinh trong túi ra, đặt trên tay: “Đá sát sinh có liên quan đến tôi, nếu như ông không muốn nói thật, vậy thì bây giờ tôi sẽ dốc toàn lực chiến đấu.”

“Sao cậu lại có Đá sát sinh?”

Kagura Gagaku kinh hãi, viên đá sát sinh trong tay Liêu Văn Kiệt rất lớn, yêu lực cũng nồng đậm. Ông ta nghiêm mặt cảnh cáo: “Đừng tiếp xúc trực tiếp với nó, Đá sát sinh trong tay cậu không bị phong ấn, nó sẽ kích thích những dục vọng sâu trong lòng cậu, linh hồn sẽ sa đọa thành Ác linh, biến thành dục vọng thúc đẩy nô lệ, chỉ biết giết chóc phá hoại.”

“Tôi không tin!”

Liêu Văn Kiệt nắm chặt viên đá trong tay, đầu ngón tay khẽ tỏa ra ánh sáng.

“Gào gào gào!”

Linh thú Bạch Duệ đang lơ lửng gầm lên giận giữ, năm con mắt nhìn chằm chằm đá sát sinh, thân thể khổng lồ đằng đằng sát khí lao về phía Liêu Văn Kiệt.

“Bạch Duệ, mau dừng lại.”

Kagura Gagaku nắm chặt xiềng xích, hành động này không những không trấn an được Linh thú mà còn chọc giận nó hơn.

Xiềng xích rời tay, Kagura Gagaku khoanh chân ngồi trên đất, hai tay kết ấn nội sư tử, muốn cưỡng ép đưa Bạch Duệ kéo vào trong phong ấn.

Ầm ầm!

Con rồng trắng dài nằm phục trên mặt đất đột nhiên đâm sầm tới, giống như một chiếc xe lửa chạy hết tốc lực, xé gió đuổi về phía Liêu Văn Kiệt.

“Mẹ kiếp, dám chơi tôi!”

Liêu Văn Kiệt thầm mắng một tiếng, khi Bạch Mao cho hắn đá sát sinh cũng không nói thứ đồ chơi này không những thông đồng với Ác linh còn biết kích thích dục vọng của linh thú.

Hiển nhiên, người cầm viên đá này đều trở thành nhân vật được xếp vào sổ đen của gia tộc Khu ma sư, không muốn chết thì chỉ có thể hấp thu yêu lực trong viên đá, tăng tốc sa đọa trở thành Ác linh.

Mắt thấy Kagura Gagaku ngồi khoanh chân dưới đất, Liêu Văn Kiệt vội vàng chạy như bay về phía này.

“Xì xì xì…”

Âm thanh ầm ầm đánh tới, Kagura Gagaku mở mắt ra, thấy Liêu Văn Kiệt bay khỏi bụi cây, nhảy vọt lên, sau đó không nói hai lời, chạy thục mạng về phía trước.

Liêu Văn Kiệt quan sát phía sau, vừa chạy vừa hét: “Con chó điên nhà ông bạo phát rồi, ông không có cách gì đối phó với nó à?”

“Có cách, cậu đừng đi theo tôi là được.”

Kagura Gagaku vừa chạy vừa nói: “Cậu dẫn Bạch Duệ sang một bên, tầm ba tiếng nữa là tôi có thể phong ấn nó trở lại.”

“Ba tiếng…”

Liêu Văn Kiệt bĩu môi, vô tình nói: “Đến chó nhà mình mà cũng không quản nổi, ông kém thật đấy!”

Khốn nạn!

Kagura Gagaku nghe Liêu Văn Kiệt nói thế thì tức giận thở phì phì: “Cậu nghĩ xem rốt cuộc chuyện này do ai tạo thành? Vừa rồi tôi cũng đã nói rồi, phong ấn của Bạch Duệ vẫn luôn không ổn định, thế mà cậu còn lôi viên đá sát sinh đó ra!”

“Không, ông chưa nói!”

Liêu Văn Kiệt chen miệng vào, hắn không làm thì không nhận. Vừa rồi rõ ràng Kagura Gagaku chưa nói chuyện đó, đừng hòng đổ tội cho hắn.

“…”

Kagura Gagaku nghe thế thì suýt chút nữa hộc máu. Tối nay ông ta vào rừng trừ linh, sử dụng Bạch Duệ để chiến đấu đã tiêu hao không ít linh lực, bây giờ lại bị Liêu Văn Kiệt khiêu khích tiêu hao thêm nhiều năng lượng nữa.

Nhìn thấy Liêu Văn Kiệt chạy một quãng đường dài mà mặt không đỏ chân không run, còn ông ta thì sắp không chịu nổi nữa, chỉ sợ bạch Duệ mượn cơ hội chạy trốn khỏi phong ấn nên đành phải tung đại chiêu.

Nhưng không ngờ đối phương tự nhiên lại lôi ra một viên Đá sát sinh, hại ông ta tốn công vô ích.

Bết bát nhất chính là nếu không phong ấn được Bạch Duệ thì không cần chờ thêm mười năm, ngày này sang năm chính là ngày giỗ của ông ta!

“Nếu ông không có cách nào phong ấn thì để tôi.”

Liêu Văn Kiệt nhíu mày, chạy tới bên cạnh Kagura Gagaku: “Nhưng trước đó tôi phải hỏi một câu, nếu chó nhà ông bị thương thì ông cũng bị thương. Vậy nếu chó nhà ông chết thì ông cũng đi

đời nhà ma à?”

“Hiện tại thì không, trong tình huống Bạch Duệ mất khống chế thì bất kỳ mọi công kích nào lên người nó đều không có tác dụng gì với tôi.”

Kagura Gagaku nói xong thì như nhận ra chuyện gì, vội vàng nói: “Cậu định làm gì? Bạch Duệ là Linh thú truyền đời của nhà Kagura, tôi có phải liều cái mạng này cũng không để cậu làm gì nó.”

“Yên tâm đi, tôi luôn dịu dàng với loài chó!”

Liêu Văn Kiệt nhếch miệng cười, trường đao lóe lên, đảo ngược hướng về phía Bạch Duệ, hắn nhanh chóng đeo mặt nạ Hắc Sơn lên.

Ánh sáng lóe lên, thế giới trước mắt hóa thành màu đỏ.

Niệm lực đỏ vận chuyển, hơi thở của Liêu Văn Kiệt bỗng nhiên chuyển biến.

Người đầu tiên nhận ra sự thay đổi chính là Kagura Gagaku, ông ta vừa quay đầu đã thấy Liêu Văn Kiệt tăng tốc, chỉ lưu lại một tàn ảnh màu đỏ.

Nghĩ đến chuyện một đao chém chết bốn Ác linh cấp B trong video, Kagura Gagaku nghi ngờ không thôi. Liêu Văn Kiệt trong video và ở hiện thực giống như hai người khác nhau, Liêu Văn Kiệt trong video không có chút sát ý nào.

Chương 613: Tôi mất trí nhớ 1 Suy nghĩ một chút, Kagura Gagaku đột nhiên ném chuyện này ra sau đầu. Năng lực không phân tốt xấu, tình huống này ở Nghê Hồng cũng không thiếu.

Cũng giống như Linh thú Bạch Duệ, hoặc giống đá sát sinh khảm trên mu bàn tay ông ta, chỉ cần dùng năng lực vào làm

chuyện tốt thì không quan trọng những thứ khác.

Điều khiến Kagura Gagaku lo lắng chính là Liêu Văn Kiệt lúc chém chết bốn Ác linh cấp B là dùng đao, bây giờ tay không tấc sắt làm sao có để đối đầu với Bạch Duệ?

Rầm!

Mũi chân Liêu Văn Kiệt vừa chạm đất đã lưu tại chỗ một cái hố to. Thân thể hắn khẽ nhảy lên một cái, cây cối xung quanh chao đảo.

Khi áp lực ập đến, Bạch Duệ nhìn thấy đôi mắt đỏ rực dưới lớp mặt nạ của Liêu Văn Kiệt thì vô thức dâng lên một nỗi sợ hãi không nói nên lời.

Nhưng có lẽ nghĩ tới Đá sát sinh trên người Liêu Văn Kiệt, dục vọng áp đảo nỗi sợ hãi, Bạch Duệ gầm lên lấy khí thế, há chiếc miệng rộng, bay thẳng về phía trước.

Con rồng trắng như muốn nghiền nát mặt đất, cả rừng trúc chấn động không ngớt, thanh thế có một không hai.

Trước khi tiếp xúc, Liêu Văn Kiệt lại tăng tốc, chân trái lấy đà, đùi phải uốn gối mà lên, một đạp đá thẳng vào cằm Bạch Duệ.

Đây là một phiên bản đơn giản của Thiên Tàn cước, cũng có thể coi như niệm lực đỏ kích hoạt Thiên tàn cước.

Bởi vì chân khí của Thiên Tàn càng dùng càng ít đi nên dạo gần đây Liêu Văn Kiệt luôn nghiên cứu chân khí của Thiên tàn cước, từ đó miễn cưỡng suy nghĩ được một giải pháp.

Tiếp đó, bởi vì niệm lực đỏ từng đồng hóa chân khí của Thiên Tàn nên cho dù hắn không thể đá ra Thiên Tàn cước chính bản thì cũng có thể đá được tương tự.

Sau khi kết hợp với tâm pháp niệm lực bộc phát lấy được từ chỗ Nghiêm Chân thì sức công kích chỉ kém thuật Ngự Kiếm và Như Lai thần chưởng một chút, còn mạnh hơn công phu nhập thất của những quyền cước khác.

Phanh một tiếng thật lớn, chiếc miệng rộng của Bạch Duệ bị đá cho khép lại, cả người bay ngược ra sau.

Ở phía sau, Kagura Gagaku ôm cằm ngã ngồi trên mặt đất, không cầm được nước mắt.

Điều kiện đầu tiên để có thể điều khiển Bạch Duệ chính là đồng hóa linh hồn của mình với linh thú, một khi cả hai tách rời, chẳng hạn như Bạch Duệ rời khỏi phong ấn, hoặc là truyền thụ cho đời sau thì đều sẽ tạo ra phản phệ, dẫn đến linh hồn bị xé rách thành từng mảnh.

Phong ấn này có thể gọi là lời nguyền, cho dù có người quản lý và chế ngự nhau nhưng không có chuyện không phải trả giá.

Kagura Gagaku ngồi xếp bằng trên đất, không còn tâm trạng kết ấn nội sư tử, chỉ cầu trận chiến nhanh kết thúc, nếu không thì ông ta thực sự không chịu nổi.

Rầm!

Sau khi đá trúng Bạch Duệ, Liêu Văn Kiệt nhảy lên, bắt tấy xiềng xích trên người nó leo lên.

Cơ thể Bạch Duệ đột nhiên dạt dần, một giây sau, chiếc miệng rộng từ sau lưng Liêu Văn Kiệt xuất hiện.

Răng rắc!

Răng nanh vỡ nát!

Bạch Duệ đang muốn lặp lại chiêu cũ, biến mất rồi tấn công

sau lưng, nhưng không ngờ lại bị Liêu Văn Kiệt phát hiện.

Thân thể khổng lồ lại ngã nhào ra đất, đè gãy một mảnh trúc lớn.

“Gào gào gào!!!”

Cự thú ngửa mặt lên trời gào thét không ngừng. Có lẽ không chịu nổi nỗi nhục này, lại nghĩ đến chuyện mình là thần khuyển, Bạch Duệ nhanh chóng phát ra tiếng cầu cứu.

Nó gọi người tới giúp đỡ.

Sau lưng Kagura Gagaku, pháp trận phong ấn sáng lên, một chiếc đầu sói thoát ra, tiếp đó là mình rồng, một trái một phải vây Liêu Văn Kiệt ở giữa.

Liêu Văn Kiệt: “...”

Cái gì vậy trời? Còn có thể như thế nữa hả? Thân hình này mà chạy nhanh chắc thắt nút lại được luôn quá.

Ngay khi Liêu Văn Kiệt kích động thì Kagura Gagaku đột nhiên phun ra một ngụm máu, phong ấn vô cùng nguy hiểm, mượn năng lực đá sát sinh cũng không áp chế được Bạch Duệ, chỉ một chút nữa là phong ấn sẽ hoàn toàn mất đi hiệu lực.

“Gào gào gào!”

Móng vuốt màu trắng chui ra từ sau lưng Kagura Gagaku, cái cổ của Bạch Duệ nhanh chóng co lại, cuối cùng biến thành một con sói khổng lồ (cự lang) có hai đầu hai đuôi.

Bốn chân cự lang chạm đất, thân cao hơn tám mét, quanh thân tràn đầy yêu khí.

Hai cái đầu có tổng cộng mười con mắt đỏ rực, gắt gao khóa chặt lấy người Liêu Văn Kiệt.

“Phong… ấn mất hiệu lực…”

Kagura Gagaku phun một ngụm máu, muốn Liêu Văn Kiệt nhanh chóng rời khỏi nơi này nhưng thể lực đã tiêu hao hết nên ngã lăn ra đất, một câu hoàn chỉnh cũng không nói hết được.

Lúc này, liên kết duy nhất giữa Kagura Gagaku và Bạch Duệ chính là linh hồn có thể vỡ vụn bất cứ lúc nào, biểu tượng chính là xiềng xích. Những xiềng xích này mặc dù còn quấn quanh người Bạch Duệ nhưng tùy thời có thể đứt gãy.

“Ừng ực!”

Liêu Văn Kiệt nhìn cự lang màu trắng uy phong lẫm liệt trước mặt, hai mắt tỏa sáng, mạnh mẽ nuốt nước bọt. Ngoại trừ việc không phải màu đen ra thì con sói này thực sự là một người thừa kế hoàn mỹ của Nhị Hắc.

Tam Hắc: “…”

Muốn có được con sói này cũng không có gì khó khăn, trước tiên là giết chết Kagura Gagaku đã như đèn cạn dầu, sau đó nghĩ cách thuần phục con sói này thành con chó trung thành.

Chắc chắn không thể nào thất bại!

Vạn vật có linh, Liêu Văn Kiệt tin tưởng Bạch Duệ là một con chó hiểu ý người. Nếu nó không hiểu cũng không sao, chỉ cần bị đánh vài trận là sẽ hiểu.

Chương 614: Tôi mất trí nhớ 2 Nhưng ý nghĩ này đã nhanh chóng bị Liêu Văn Kiệt ném ra sau đầu. Hắn đưa tay gõ lên chiếc mặt nạ trên mặt, sau đó chạy như bay về phía Bạch Duệ.

Hôm nay tâm trạng hắn không tệ, hiếm khi có thể gặp được NPC trong Khu ma sư, con chó này hắn không cần.

Liêu Văn Kiệt nghĩ ngợi, lại bổ sung một lý do, Kagura Gagaku có một cô con gái xinh đẹp, nhân lúc còn nhỏ thì đầu tư sớm một chút. Bây giờ hắn làm một cái ơn cứu cha, chờ năm năm sau sẽ bắt con gái ông ta gán nợ.

Đổi một con chó lấy một cô em xinh đẹp, chuyện làm ăn này không lỗ.

“Gào gào gào!”

Cự lang há chiếc miệng rộng nhào đến, Liêu Văn Kiệt xòe tay ra, bàn tay hóa thành quỷ thủ nắm lấy lỗ tai cự lang, mượn lực chụp lên đỉnh đầu nó.

Hai cái đầu sói ngóc lên, mười con mắt nhìn chằm chằm Liêu Văn Kiệt, chờ cơ hội là cắn.

Cả người Liêu Văn Kiệt lơ lửng giữa không trung, tay phải mở ra, lại chụp một chưởng lên đầu còn lại.

Không khí như chấn động, thân hình Bạch Duệ như bị sa vào đầm lầy, đứng im tại chỗ, không thể nào động đậy được.

Rầm!!!

Dưới ánh nhìn quay chậm, một chưởng tưởng chừng như hời hợt giáng xuống nhưng đối với Bạch Duệ lại không khác gì núi đập lên người. Thân thể nó không chịu được gánh nặng mà rơi xuống đất, ngay cả hét lên một tiếng cũng là hi vọng xa vời.

Nhưng nếu chuyện vừa rồi được quay dưới ống kính tăng tốc thì có thể thấy rõ, sau khi Liêu Văn Kiệt tung ra một chưởng thì không khí bạo tạc vù vù, một làn sóng xung kích tràn ra xung quanh, giống như gột rửa bốn phương tám hướng.

Bạch Duệ đứng mũi chịu sào, thân thể rơi xuống mặt đất, rầm một tiếng lõm vào bên trong hố sâu.

Trong hố lớn, Bạch Duệ gào thét không ngừng, tứ chi đào đất, run rẩy muốn bò lên.

Liêu Văn Kiệt nhảy xuống hố, tiếp tục đấm thêm mấy cái, Bạch Duệ trong hố bị đánh thừa sống thiếu chết.

Rầm rầm!!

Tiếng lôi kéo xiềng xích vang lên, Bạch Duệ từ bỏ tự do gần ngay trước mắt, thân thể chầm chậm mờ đi, theo xiềng xích quay về thân thể Kagura Gagaku.

Thế giới bên ngoài quá nguy hiểm, nó quyết định về nhà tránh gió một chút. Có lẽ nhà Kagura cơm nước bình thường, ở nhiều thì cảm thấy ăn uống không đủ no, nhưng dù sao vẫn còn tốt hơn bị người ta đánh chết tươi ở ngoài.

Liêu Văn Kiệt khẽ nhóm chân nhảy lên khỏi miệng hố, tháo mặt nạ, đi về phía Kagura Gagaku.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao Bạch Duệ tự nhiên lại…”

Tình hình của Kagura Gagaku không được lạc quan cho lắm, ông ta cảm giác như linh hồn của mình bị xé tan, toàn thân đầm đìa mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng.

“Nó nhớ nhà.”

Liêu Văn Kiệt đỡ Kagura Gagaku mềm oặt lên vai, nhắm mắt kết nối với ánh nhìn của lũ quạ. Trừ khi tới gần thành phố, chứ không thể tìm được nơi nào có con người ở xung quanh khu vực này.

“Nhìn ông tuổi đã cao, không thể vứt bỏ ông ở nơi hoang dã thế này được. Nhà ông ở đâu? Tôi đưa ông về.” Liêu Văn Kiệt vươn tay đặt lên trán Kagura Gagaku, khẽ triển khai Xuân phong hóa vũ, đẩy nhanh tốc độ tự lành vết thương.

Sắc mặt Kagura Gagaku khẽ chuyển biến tốt đẹp hơn, ông ta mệt mỏi nói: “Trong túi tôi… Có địa chỉ… Gia đình.”

“Không thể nào, lại còn là giấy ghi chú chứ không phải danh thiếp, người nhà ông suy nghĩ cũng chu đáo thật.” Liêu Văn Kiệt lôi tờ giấy nhỏ ra, nhìn thấy đĩa chỉ bên trên thì khẽ cảm khái một câu.

Cái này là sợ Kagura Gagaku bỏ mạng đến mức nào mới có thể nhét một tờ giấy địa chỉ trong túi ông ta như thế này?

Hắn khiêng Kagura Gagaku về phía nội thành, bóng dáng hai người dần dần biến mất trong rừng núi.

…

Rời khỏi khu rừng thì trời cũng gần sáng, thương thế của Kagura Gagaku cũng bắt đầu chuyển biến tốt đẹp hơn. Ông ta thấy Bạch Duệ không nhúc nhích gì, nằm im như chết thì trong lòng nóng như lửa đốt: Ơn cứu mạng không thể không báo, người trẻ tuổi, chuyện liên quan đến con gái tôi, cậu có muốn suy nghĩ một chút hay không?”

“Không cần suy nghĩ nữa, ông có thể là người cha cầm thú vì hư vinh mà bán con, nhưng tôi vẫn là người có lòng tự trọng.” Liêu Văn Kiệt lạnh lùng nhìn Kagura Gagaku, vô cùng khiển trách hành vi lấy con gái ra mời chào người khác như thế này.

Kagura Gagaku không những không xấu hổ mà còn cười ha hả nói: “Có thể đính hôn trước mà. Không phải cậu muốn Bạch Duệ sao? Chờ khi tôi chết, cậu cưới con gái tôi là nhà Kagura sẽ là của cậu, bao gồm cả Bạch Duệ.

“Ông có dụ dỗ như thế nào cũng vô ích thôi, tôi không muốn gánh trách nhiệm này, ông đi tìm người khác đi!”

“Thôi được rồi, chuyện này sau này hãy nói. Người trẻ tuổi, tôi

còn chưa biết tên cậu là gì?”

“Kurosaki Ichigo.”

“Kurosaki, rất ít khi gặp dòng họ này.”

Kagura Gagaku suy nghĩ xem nhà nào có họ là Kurosaki, địa bàn của Nghê Hồng không lớn, nói không chừng đây lại là một gia tộc thần bí nào đó.

“Tùy tiện lấy một cái tên như thế thôi, trước kia gọi là gì tôi cũng quên rồi.”

“Cậu nói thế là sao?”

“Ý trên mặt chữ, tôi mất trí nhớ rồi.”

Khu nhà tổ tiên của gia tộc Kagura nằm ở nội thành Tokyo, trong bối cảnh những tòa nhà cao tầng mọc lên san sát, ngôi biệt thự khổng lồ được bao quanh bởi hàng cây xanh mát bắt mắt khiến không biết bao nhiêu nhà kinh doanh bất động sản phải chảy nước miếng mà xuýt xoa.

Chương 615: Hay cho một chiêu chiến thuật trầm mặc 1 Bởi vì số lượng Ác linh bắt đầu tăng vọt từ ba năm trước, thế lực của Khu ma sư trong dân gian bị tổn thất nặng nề, nhất là lực lượng chiến đấu nòng cốt, số lượng tổn thất phải gọi là vô cùng lớn.

Tình huống này trực tiếp dẫn đến tình trạng nhiều phe phái thế lực không có người thừa kế, từ người già cho đến thanh niên trai tráng liên tục thất bại và bỏ mạng trong những cuộc chiến đấu với Ác linh, dẫn đến tình trạng thiếu hụt nhân lực trầm trọng.

Thêm vào đó, chính phủ Nghê Hồng cũng nhân cơ hội này tiến hành chèn ép, nguồn tài nguyên ở các địa phương cũng không tính là quá phong phú, thế nên nhiều thế lực trong nhân gian đã bắt đầu chú trọng đến chuyện bồi dưỡng tinh anh của thế hệ sau.

Nói một cách đơn giản thì tình hình của các thế lực Nghê Hồng trong thời điểm này chính là ngoại trừ những người già nua thì sức chiến đấu chủ lực đều là những thiếu niên thiếu nữ còn đang tuổi cắp sách đến trường.

Liêu Văn Kiệt: "..."

Hắn nghe thấy thì cảm thấy có chỗ nào không đúng, nhưng khi nghĩ nơi này là Nghê Hồng thì lại cảm thấy mọi chuyện rất phù hợp với lẽ thường.

Những người lợi hại đều học cấp ba, lớn tuổi hơn thì hoặc là không có hào quang nhân vật chính, hoặc là hắc hóa làm nhân vật phản diện, hoặc là mờ nhạt hơn cả người qua đường, tóm lại là không còn cái danh thiên tài nữa.

Nói tóm lại, hoàn cảnh đại khái của liên minh Khu ma sư ở Nghê Hồng bây giờ chính là như thế, điểm này có thể nhìn thấy được từ chính dinh thự của nhà Kagura.

Mười mấy năm trước, trong dinh thự không thiếu đồ đệ là thanh niên trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng, đến cả người hầu cũng là những chị gái xinh đẹp tóc dài phấp phới.

Nhưng hiện tại, vì các loại vấn đề đối với giáo viên, nhà Kagura không còn thu nhận đệ tử bên ngoài nữa. Không có đồ đệ, cũng không có các chị gái xinh đẹp tóc dài, bọn họ đã tìm được công việc khác tốt đẹp hơn.

Một bên là gia tộc liên minh của Khu ma sư hiện nay đã rơi vào thế yếu, một bên là chính phủ Nghê Hồng với mức lương cao, phúc lợi đầy đủ, còn thường xuyên được tổ chức các bữa tiệc kết đôi hẹn hò, giải quyết vấn đề độc thân cho mọi người. Chỉ cần là người có đầu óc một chút là sẽ biết phải lựa chọn thế nào.

Vì vậy, chỉ trong vòng ba năm ngắn ngủi, các gia tộc của liên

minh Khu ma sư khuyết thiếu sức cạnh tranh, càng ngày càng rơi vào suy thoái. Các gia tộc dần dần bị thời đại đào thải, đứng ở biên giới vô cùng bấp bênh, chỉ có thể dựa vào kỹ thuật nòng cốt để kéo dài chút hơi tàn.

Mà cái gọi là kỹ thuật nòng cốt của bọn họ chính là đá sát sinh, phong ấn tảng tá, từ tảng đá đó sinh ra Linh thú.

Gọi tắt là: Sống bằng tiền dành dụm của bản thân.

Còn bên phía chính phủ Nghê Hồng bên kia, mặc dù dùng số vốn liếng khổng lồ cưỡng ép nắm giữ thị trường, nhưng việc đó vô tình lại phá vỡ sự sáng tạo và cấu trúc tổng thể. Dây chuyền sản xuất không chế tạo ra được tinh phẩm, nhưng đám tạp binh pháo hôi muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

...

Đình viện, hành lang, mái hiên, phòng khách… tất cả đều theo kiểu Nhật truyền thống.

“Đây là tình huống hiện tại của gia tộc Khu ma sư chúng tôi. Tình huống trước mắt… Không được lạc quan cho lắm…”

Kagura Gagaku cố nén vẻ mệt mỏi, trả lời Liêu Văn Kiệt hết vấn đề này đến vấn đề khác.

Cảm nhận linh hồn bị xé rách vô cùng thống khổ, ông ta chỉ muốn nằm xuống ngủ một giấc đến thiên hoang địa lão, nhưng sợ sau khi ngủ dậy lại không thấy bóng dáng Liêu Văn Kiệt đâu. Thế nên chỉ có thể uống một ly trà, cố gắng giữ bản thân tỉnh táo để trò chuyện cùng hắn khoảng nửa tiếng.

(Thiên hoang địa lão: Dùng để hình dung một thời gian dài đằng đẵng, lâu như trời đất)

“Tôi còn mấy vấn đề liên quan đến Đá sát sinh, vừa rồi khi tôi

lấy Đá sát sinh ra, tại sao con chó nhà ông lại có phản ứng lớn đến như thế?"

"Bởi vì bản thân Bạch Duệ chính là Đá sát sinh. Lực lượng của nó, linh hồn của nó, tất cả mọi thứ đều do Đá sát sinh tạo thành. Ngoài việc nuốt chửng Ác linh thì Đá sát sinh cũng có thể mang lại cho Bạch Duệ năng lượng."

Kagura Gagaku lại uống thêm một ly trà, thở dài một hơi: "Cũng không loại trừ một khả năng khác, đó là Cửu Vĩ đang tác oai tác quái, nếu thu thập được Đá sát sinh thì cô ta có thể tái sinh quay trở lại nhân gian."

"Nói kỹ một chút."

Liêu Văn Kiệt nhíu mày, cảm giác những tin tức tình báo mình sắp nhận được sẽ là một nhiệm vụ vô cùng béo bở.

"Cuối thời kỳ Bình An, đại yêu Cửu vĩ hồ bị các cao nhân của Âm dương đạo truy sát, Đá sát sinh cũng từ đó mà ra…"

Kagura Gagaku chậm rãi giảng giải nguyên nhân, bởi vì Cửu vĩ hồ vừa chết được không bao lâu thì trong Đá sát sinh đã ẩn chứa một yêu lực vô cùng to lớn, rải rác khắp mọi nơi ở Nghê Hồng, khiến một nhóm dã thú hóa thành yêu ma.

Nhóm dã thú này được gọi là đời thứ hai của Cửu vĩ hồ, chúng tàn phá khắp nơi, gieo rắc sự chết chóc mà hủy diệt, đồng thời sinh ra số lượng Ác linh đáng kinh ngạc.

Ngay lúc đó, chính phủ Nghê Hồng đã triển khai một kế hoạch tên là "Thực linh", đó là dùng Đá sát sinh để đối phó với Đá sát sinh, bắt giữ đời thứ hai của Cửu vĩ hồ, đem chúng phong ấn trong cơ thể con người để làm nô lệ, Bạch Duệ chính là một trong số đó.

"Có thật không đấy? Rõ ràng tôi nhớ lúc đầu ông bảo thần khuyển là thần vật, làm sao bây giờ lại đột nhiên biến thành Ác

linh chuyển thế rồi?” Liêu Văn Kiệt hỏi lại, rất không nể mặt mũi.

“…”

Chương 616: Hay cho một chiêu chiến thuật trầm mặc 2 Kagura Gagaku không nói câu nào, pha trà, uống trà, dáng vẻ lạnh nhạt giống như đã nhìn thấy hồng trần, từ lâu không còn muốn tranh quyền đoạt thế.

Hay cho một chiêu chiến thuật trầm mặc!

Liêu Văn Kiệt bĩu môi, cũng không hỏi nhiều nữa, nhanh chóng tự giới thiệu bản thân bằng một kịch bản đã soạn sẵn: Kurosaki Ichigo, giới tính nam, năm nay… 18 tuổi.

Cũng không có ý gì, hắn nói thế không phải muốn cưa sừng làm nghé, chỉ là 18 tuổi thì dễ nhập gia tùy tục hơn, đảm bảo mình được tiếp xúc với nhóm tinh anh.

Còn những chuyện trước lúc hắn 15 tuổi thì bởi vì gia đình gặp phải một biến cố nên hắn đã quên sạch sẽ. Hắn đi lang thang thì được sư phụ có lòng thương người nhặt về, sau đó mang tới đỉnh Ngũ Lão ở Hoa Hạ tu luyện.

Cách đây một thời gian, sư phụ hắn luyện công tẩu hỏa nhập ma, trước khi chết đã nói rõ thân thế cho hắn biết.

Cái tên này là hắn tùy tiện lấy, cũng không suy nghĩ tính toán gì nhiều. Đầu mối duy nhất chỉ có Đá sát sinh. Hắn cảm thấy muốn biết mình là ai thì chỉ có cách dựa vào Đá sát sinh để điều tra.

Kagura Gagaku: “…”

Thứ lỗi cho ông ta không có tâm đồng tình, thân thế này vừa nghe đã biết là giả, tóm lại chỉ muốn nói là không có tư liệu về bản thân, muốn điều tra cũng chỉ tốn công vô ích mà thôi.

Kagura Gagaku không nói lời nào, Liêu Văn Kiệt cũng không nói nữa, ông ta tin hay không thì tùy, tóm lại là hắn mất trí nhớ rồi.

Ngay tại khi hai người yên lặng không nói gì, bên ngoài bỗng có tiếng gõ cửa, sau đó một người đàn ông chống gậy đi vào.

Người này bị cụt một tay, ống tay áo trống rỗng. Rõ ràng là một người đàn ông trung niên nhưng trông lại vô cùng già yếu, đầu tóc đã có chút hoa râm.

Isayama Naraku.

Nhà Kagura bị chia cắt, đại gia chủ hiện tại là nhà Isayama. Sau khi Kagura Gagaku từ chức thủ lĩnh liên minh Khu ma sư thì ông ta tiếp nhận các chức vụ liên quan.

Việc chuyển giao quyền lực gia tộc từ tay phải sang tay trái là điều thường thấy.

Sau khi nhận được tin tức của Kagura Gagaku, Isayama Naraku lấy tốc độ nhanh nhất chạy đến, trong lòng mừng thầm. Không hổ là anh cả, làm việc vô cùng đáng tin cậy, cứ thế âm thầm tìm được cường giả có lai lịch thần bí mà chính phủ Nghê Hồng đang săn lùng.

Chỉ là không biết kết quả như thế nào, có lôi kéo thành công dụ dỗ đối phương gia nhập liên minh hay không.

“Vị này là Isayama Naraku, là thủ lĩnh đương nhiệm của gia tộc liên minh Khu ma sư, nếu cậu còn muốn hỏi những chuyện liên quan tới đá Sát sinh thì ông ấy sẽ nói cho cậu biết toàn bộ chân tường.”

Kagura Gagaku không chịu nổi gánh nặng, mệt mỏi dựa vào góc tường: “Naraku, phong ấn Bạch Duệ xảy ra vấn đề, tôi muốn nghỉ ngơi một chút, phiền cậu thay tôi tiếp đãi khách khứa.”

“Cái gì, phong ấn Bạch Duệ lại xảy ra vấn đề?”

Vẻ mặt Isayama Naraku vô cùng kinh hãi, vội vàng hỏi: “Tình huống thế nào rồi? Bạch Duệ chưa phá phong chạy thoát chứ?”

Kagura Gagaku: “...”

Nếu Bạch Duệ phá phong chạy thoát thì ông ta còn ngồi đây được à?

Kagura Gagaku không nói nhiều, nhắm mắt nghiêng đầu dựa vào tường ngủ. Isayama Naraku há hốc miệng, thấy anh trai mình sức cùng lực kiệt thì cũng không đành lòng quấy rầy, đè lại nỗi lo, ngồi xuống trước mặt Liêu Văn Kiệt.

“Kẻ hèn Isayama Naraku, xin được chỉ giáo nhiều hơn.”

“Tôi là Kurosaki Ichigo, chú Isayama không cần khách khí. Nhìn chú hiền lành như vậy, chứ gọi tôi Ichigo là được rồi.”

Liêu Văn Kiệt nói: “Vừa rồi tôi có nói chuyện với Kagura nhà chú, tôi vẫn còn mấy vấn đề liên quan tới đá sát sinh. Hi vọng chú có thể giúp tôi giải đáp thắc mắc.”

“Mời nói.”

“Liên quan đến phục chế phẩm của Đá sát sinh, không biết liên minh gia tộc Khu ma sư có biết gì về nó không?”

“Có biết một chút.”

Isayama Naraku cau mày, khẽ cười khổ: “Thực không dám giấu diếm, suốt hai tháng gần đây, tất cả các nơi trên thế giới đều xuất hiện các nạn nhân của sản phẩm thử nghiệm đá sát sinh. Chính phủ Nghê Hồng không chịu nổi áp lực lớn như vậy nên đã trốn tránh trách nhiệm, còn ném hết mọi chuyện lên những người khác. Liên minh gia tộc Khu Ma sư vô cớ bị liên lụy vào, tổn thất

vô cùng nặng nề.”

“Tại sao không nuôi… Ý tôi là chú có đầu mối gì liên quan đến phục chế phẩm đá Sát sinh không? Chẳng hạn như tổ chức nào sản xuất ra nó, sản xuất số lượng ít hay là sản xuất theo lô… Chú có manh mối gì không?” Liêu Văn Kiệt hỏi.

“Chúng tôi vẫn đang điều tra, nhưng không có manh mối rõ ràng nào.”

Câu trả lời khác mông lung, Liêu Văn Kiệt nghe được thì nhíu mày, suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Nếu như có đầu mối nào thì tôi có thể cung cấp cho mọi người. Đúng rồi, hình như tôi cũng có chút ít manh mối. Tôi một mình , thế lực đơn bạc, có muốn điều tra cũng không điều tra nổi. Liên minh gia tộc Khu ma sư mọi người có lẽ có thể điều tra được một chút gì đó.”

“Nếu được như vậy thì tốt quá, tôi chỉ lo…”

“Từ từ đã, trước tiên tôi muốn chú đồng ý với tôi một chuyện. Đó là không cần biết mọi người thuận theo manh mối này điều tra ra được cái gì thì cũng phải chia sẻ cụ thể và chi tiết cho tôi. Nếu không thì tôi chỉ có thể dùng phương pháp của chính mình để thu thập thông tin tình báo mà thôi.” Liêu Văn Kiệt nói đến đây thì vươn tay chạm lên trường đao bên hông.

“Không vấn đề gì.”

Chương 617: Phụ nữ sẽ ảnh hưởng đến tốc độ rút đao của tôi 1 “Vậy thì tốt, mấy ngày trước, lúc tôi còn đang ở cạnh bán đảo Izu thì đã điều tra được một người tên là Nobuo Tanaka, ông ta là người của một tổ chức nào đó. Bên cạnh đó, còn có hai Âm dương sư, người đàn ông tên là Kobayashi, nữ là Ikuko.”

Liêu Văn Kiệt giải thích rõ ràng tình huống đêm hôm đó: “Nobuo Tanaka là ma nhân chuyển thế, hai Âm dương sư kia cũng

liên quan đến tổ chức thần bí của ông ta. Sau đó bọn họ đã tự chém giết lẫn nhau, thế nên manh mối đến đây đã đứt đoạn."

Cậu chắc chắn là tự chém giết lẫn nhau chứ không phải bị cậu giết chứ?

Vấn đề này không quan trọng, Isayama Naraku cũng không định hỏi. Kagura Gagaku đang dựa vào góc tường đã tỉnh lại: "Tôi không biết Nobuo Tanaka là ai, nhưng hai Âm dương sư Kobayashi và Ikuko kia thì có thể điều tra ra được, chậm nhất là đêm nay có thể biết được thế lực sau lưng bọn họ."

Đúng là có tổ chức và thế lực thì hiệu suất làm việc nhanh hơn hẳn.

Liêu Văn Kiệt âm thầm gật đầu, sau đó lôi viên đá Sát sinh trong ngực ra: "Còn một vấn đề nữa, mấy ngày trước, trong lúc chém giết đám Ác linh bạo loạn, tôi bị một bạch mao thiếu niên để mắt tới. Đây chính là viên đá Sát sinh mà cậu ta cho tôi, nói là sức mạnh của viên đá này có thể giúp tôi thực hiện bất cứ nguyện vọng nào."

"Cậu… dùng rồi?"

Isayama Naraku trố mắt nhìn, vô thức lùi về phía sau một chút, không muốn ở quá gần đá Sát sinh chưa được phong ấn.

Là một người bình thường, ông ta có thể cảm nhận được rõ ràng nội tâm dục vọng đang chậm rãi thức tỉnh, biểu thị khát vọng mãnh liệt với viên đá Sát sinh kia.

"Tôi dùng rồi, nhưng hiệu quả bình thường, không cảm thấy viên đá này có chỗ nào tà môn cả."

Liêu Văn Kiệt nói xong thì ở trước mặt hai người này biểu diễn một lượt. Hắn nắm chặt năm ngón tay, bóp chặt đá Sát sinh để có thể sinh sản ra được một chút năng lượng biến hóa cho bản thân

sử dụng.

"..."x2

Đầu Isayama Naraku đầy mồ hôi, còn Kagura Gagaru đang dựa ở góc tường thì lập tức không còn buồn ngủ nữa. Bởi vì Bạch Duệ trong cơ thể ông ta lại rục rịch muốn ra ngoài, ông ta phải cố gắng lắm mới có thể áp chế nó lại.

"Không thể tưởng tượng nổi nó lại không có tác dụng phụ nào... Ý tôi là, dưới tình huống bình thường, nếu sử dụng đá Sát sinh chưa được phong ấn thì thường sẽ gây ra những hậu quả không tưởng tượng nổi."

Isayama Naraku khổ sở nói, nếu không phải tác dụng phụ của nó vô cùng đáng sợ thì làm gì có chuyện ông ta bị mất một cánh tay chứ.

"Hiện tại thì không có, tất cả đều bình thường."

Liêu Văn Kiệt nhún vai, có lẽ là cũng có tác dụng phụ, nhưng bởi vì niệm lực đỏ càng thêm tà môn nên mới không thể hiện tác dụng phụ này ra ngoài.

Hắn tiếp tục nói: "Trọng điểm là bạch mao thiếu niên kia, cậu ta mới chỉ hơn mười tuổi đã có thể sử dụng đá Sát sinh triệu hoán Ác linh. Tôi cũng thăm dò cậu ta một chút, phát hiện cậu ta có hiểu biết về phục chế phẩm đá Sát sinh."

Liêu Văn Kiệt nói đến đây thì ngừng lại một chút, chờ hai người kia tiêu hóa hết đống tin tức thì mới nói tiếp: "Tôi có đầy đủ lý do để hoài nghi Nobuo Tanaka chỉ là một thành viên pháo hôi, bạch mao thiếu niên kia mới là tinh anh của tổ chức thần bí kia."

Chắc chắn là như thế, chẳng phải Nghê Hồng bên này rất nổi tiếng mấy bộ như Vua hải tặc One piece hay là Digital Monsters đó sao.

Bởi vì để chờ đợi thông tin tình báo nên Liêu Văn Kiệt ở lại nhà Kagura đợi một ngày. Tới gần thời gian ăn tối, Kagura Gagaru lúc này đã nghỉ ngơi đầy đủ, tinh thần phơi phới, mời Liêu Văn Kiệt ngồi vào bàn ăn.

Một bữa tối không thú vị chút nào.

Liêu Văn Kiệt ngồi ăn cơm cùng với hai người đàn ông trung niên vô cùng tẻ nhạt, cả bữa ăn chỉ biết cắm đầu vào ăn chứ không nói chuyện câu nào. Hai người này đã không mang theo giá trị nhan sắc, bên cạnh lại chẳng có các chị gái xinh đẹp biểu diễn tài nghệ. Tóm lại mà một bữa tối buồn tẻ đến mức suýt chút nữa Liêu Văn Kiệt đã ngủ gục trên bàn ăn.

Sau khi bữa cơm kết thúc, người hầu nhanh chóng dọn dẹp bàn ghế, đổi bàn ăn cơm thành bàn trà, lại tiếp tục bắt đầu một khoảng thời gian uống trà tẻ nhạt plus.

Ngay khi Liêu Văn Kiệt cảm thấy nhàm chán đến tận cùng thì cánh cửa đột nhiên mở ra, hai cô gái mặc quần áo thủy thủ, hoặc nói đúng hơn là mặc đồng phục nữ sinh Nhật Bản đi vào.

Còn về chuyện liên quan đến quần áo thủy thủ thì bắt nguồn từ thế kỷ 19. Những bộ quần áo này là trang phục chính thức của hải quân đế quốc mặt trời lặn, những người mặc trang phục này trên cơ bản đều là những người từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, từ đầu đến chân… đều toát ra mùi… Gay!

Gay tính mạnh hay không không quan trọng, quan trọng là chín mươi phần trăm đều như thế.

Sau đó, Nghê Hồng vì muốn thoát khỏi châu Á tiến đến châu Âu nên nhấn mạnh tổ tiên của bản thân là người da trắng, đồng thời cũng bắt đầu học tập phong cách trường học của các cường quốc châu Âu, biến quần áo thủy thủ thành đồng phục của nữ sinh các trường trung học.

Những bộ quần áo thủy thủ khi đó vẫn rất nghiêm chỉnh, tà váy dài, kiểu dáng đơn giản, không có bất cứ yếu tố thành phần ám chỉ hay khiêu khích khêu gợi nào.

Tiếp sau đó nữa, nền kinh tế Nghê Hồng tiếp tục phát triển. Kẻ có tiền bắt đầu thích phóng khoáng, không muốn bị tró buộc, yêu thích sự tự do, thế nên bắt đầu tiến hành một vài thay đổi để tạo ra những thứ mới mẻ, kích thích ánh mắt một chút.

Chương 618: Phụ nữ sẽ ảnh hưởng đến tốc độ rút đao của tôi 2 Thế là bộ quần áo thủy thủ của thiếu nữ mang tên "Thủy thủ Mặt Trăng" trở nên nổi tiếng vô cùng. Tạo hình bộ đồ thủy thủ và váy ngắn lập tức trở nên phổ biến, dần dần thành một món đồ cao cấp. Sự thanh thuần mà không mất đi vẻ nóng bỏng quyến rũ đã được hầu hết các quý ông khen ngợi.

Sự nổi tiếng này, vừa bùng lên là kéo dài hơn ba mươi năm.

Thời trang là một vòng tròn, Liêu Văn Kiệt nhớ rất rõ ràng, ba mươi năm sau, mấy gã đàn ông cao to vạm vỡ chơi trò phục cổ, cũng mặc lại mấy bộ đồ thủy thủ này.

(Phục cổ: hay còn gọi là retro, bắt nguồn từ tiếng Latin, nghĩa là "trong thời gian qua". Ngụ ý một phong trào hướng về quá khứ thay vì tương lai, để hồi tưởng, hoài niệm những thứ đã qua)

Trở lại chuyện chính, hai thiếu nữ lần lượt đi vào phòng. Liêu Văn Kiệt vừa nhìn đã cảm thấy tinh thần tỉnh táo lên không ít, vừa quan sát hai người này, vừa âm thầm phê phán sự thấp kém của xã hội.

Cô gái bên trái mặc đồng phục trung học màu đen, nhìn khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, không cần nghĩ cũng biết là học sinh cấp ba. Còn cô gái bên cạnh mặc đồng phục màu trắng…

Quá nhỏ, bỏ qua.

Đang trong một bầu không khí uống trà nghiêm túc như thế này, tại sao lại có hai em gái bước tới, lại còn trông có vẻ vô cùng ngoan ngoãn như vậy?

Liêu Văn Kiệt khẽ nhíu mày, cảm thấy Kagaru Gagaku và Isayama Naraku đúng là làm cho người ta phải thất vọng. Hắn cứ tưởng hai người bọn họ là hai đời thủ lĩnh của liên minh gia tộc Khu ma sư thì sẽ dạy dỗ con cái mình theo kiểu gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn. Không ngờ hai cô gái này lại học theo Nghê Hồng nhuộm tóc, còn nhuộm vàng từ đầu đến chân.

Chắc không phải ăn uống no say liền đưa hai em gái tới đây mua vui đấy chứ?

Nhưng vấn đề là hắn đã từ chối vấn đề này ba lần rồi, nhưng lòng thịnh tình hiếu khách lại không thể chối từ, chẳng lẽ bây giờ hắn làm một màn tương kế tựu kế, hay là đập bàn tức giận, mắng chửi hành vi không biết xấu hổ của hai người này?

Nếu mắng chửi công khai như thế, liệu đối phương có cảm thấy mất mặt không?

Liêu Văn Kiệt xoắn xuýt, dù sao thì hai lão già này cũng xuất phát từ lòng tốt, mà hắn cũng cần đến năng lực tình báo của đối phương.

Thôi thì đành chịu thiệt thòi một chút vậy…

“Cha! Bác!”

Liêu Văn Kiệt: “…”

Hắn yên lặng nâng tách trà lên uống một ngụm, nhếch miệng khẽ cười. Có thế chứ, Kagura Gagaku và Isayama Naraku cuối cùng vẫn không để Liêu Văn Kiệt hắn thất vọng, phương diện nhân

phẩm hoàn toàn không có vấn đề gì.

“Yomi, Kagura, các con tan học rồi à?”

“Vâng ạ, vừa nhận được điện thoại là chúng con chạy tới đây ngay.”

Người nói chuyện là thiếu nữ tóc ngắn, tên là Kagura Tsuchimiya, là đại diện của Khu Ma sư thuộc phòng đối sách của bộ Môi trường. Sau khi hoàn thành xong công việc hàng ngày, cô nhận được điện thoại của Kagura Gagaku bảo về nhà gấp thì lập tức ba chân bốn cẳng chạy về nhà.

Còn người bên cạnh, cao hơn Kagura Tsuchimiya một cái đầu tên là Isayama Yomi, cũng là đại diện của Khu Ma sư thuộc phòng đối sách của bộ Môi trường, có thiên phú kinh người, là con át chủ bài của phòng đối sách.

Ba năm trước, mẹ của Kagura Tsuchimiya qua đời, Isayama Yomi trở thành người thừa kế, phụ trách chăm sóc sinh hoạt thường ngày cho Kagura Tsuchimiya, đồng thời cũng chịu trách nhiệm dạy pháp thuật và thể thuật cho cô, từ đó hai người đi với nhau như hình với bóng.

Khi Kagura Tsuchimiya nhận điện thoại thì cô ta vừa vặn cũng có mặt ở đó, nghe nói cha mình cũng đang ở đó nên cùng nhau đi qua luôn.

Nhưng bây giờ thì lực chú ý của hai cô gái đều đặt trên người Liêu Văn Kiệt, gương mặt này vô cùng quen thuộc. Phòng đối sách dạo gần đây xuất toàn lực để tìm kiếm gương mặt này.

Bởi vì có bậc cha chú ở đây nên hai người cũng không dám nhiều lời, càng không dám hỏi nhiều, chỉ âm thầm liếc nhìn Liêu Văn Kiệt, dùng ánh mắt hiếu kỳ suy đoán giới tính của hắn.

Nếu như là cùng giới, vậy thì quá thảm rồi, đến Kagura

Tsuchimiya mười bốn tuổi có khi cũng đánh không lại.

“Không được vô lễ, sang bên cạnh ngồi xuống.”

“Vâng.”

“Vâng.”

Liêu Văn Kiệt: “...”

Hai cô gái ngồi ngay phía đối diện hắn, lại ngồi bằng phương thức quỳ chân. Liêu Văn Kiệt nhìn thấy cảnh này thì dường như đã hiểu tại sao mấy gã đàn ông Nghê Hồng bên này lại có niềm si mê mãnh liệt với váy ngắn như vậy.

Mặc dù khu vực thần bí không có góc chết, nhìn thế nào cũng không nhìn thấy được, nhưng mà mọi thứ lại như đâm thẳng vào mắt, kích thích vô cùng.

Bầu không khí yên lặng một lúc lâu, mọi người không ai nói gì cả. Bởi vì hai người đàn ông trung niên trong phòng nên xung quanh đều ngập tràn cảm giác nghiêm nghị.

Một lát sau, một con bồ câu đưa thư màu xám đáp xuống mái hiên nhà, Yomi nhẹ nhàng thở phào một hơi, không chịu nổi cảm giác áp bức trong phòng, nhanh chóng ra ngoài bắt con bồ câu, gỡ lấy thư rồi thả cho nó bay đi.

Đừng hỏi tại sao không dùng điện thoại mà lại dùng chim bồ câu, bởi vì đây là Nghê Hồng, bởi vì trước mặt hắn là hai người đàn ông trung niên cổ lỗ sĩ, thế nên bọn họ cảm thấy dùng bồ câu đưa tin có tính bảo mật cao hơn điện thoại rất nhiều, đây cũng là một trong những điểm đặc sắc ở nơi đây.

Isayama Naraku mở tờ giấy ra, đọc xong thì sắc mặt vô cùng khó coi, đưa tờ giấy cho Kagura Gagaku. Người sau đọc xong cũng nhíu mày.

“Thế nào? Người chết hết rồi đúng không?” Liêu Văn Kiệt đặt tách trà trong tay xuống, thở dài.

Chương 619: Phụ nữ sẽ ảnh hưởng đến tốc độ rút đao của tôi 3 “Tình hình còn tệ hơn như thế. Nếu chết rồi thì trên thi thể có lẽ vẫn còn lưu lại một chút manh mối. Nhưng vấn đề ở đây là, đền thờ của Kobayashi và Ikuko ở có tổng cộng hai mươi bảy người, mấy ngày trước toàn bộ những người còn lại đều vô cớ mất tích, đến nay vẫn không có bất cứ tin tức gì.”

Kagura Gagaku buông tờ giấy xuống, đẩy đến trước mặt Liêu Văn Kiệt, khẽ cau mày nói: “Nhìn cậu dường như không ngạc nhiên chút nào, hay là cậu đã sớm đoán được mọi chuyện sẽ như thế này?”

“Thành thật mà nói thì tôi vô cùng bất ngờ.”

Liêu Văn Kiệt liếc mắt nhìn tờ giấy, lắc đầu nói: “Đêm hôm đó tôi đơn thương độc mã xông vào trong trụ sở của nhà Tanaka, còn cố tình đeo mặt nạ che giấu thân phận. Sau khi phát hiện Nobuo Tanaka chỉ là một con chó săn của tổ chức thì tôi còn cố tình gỡ mặt nạ xuống, để Âm dương sư ghi nhớ gương mặt của tôi, sau đó truyền thông tin ra ngoài…”

“…”

“Ý của tôi chính là, nếu đàn em bị người ta giết chết thì đại ca kiểu gì cũng sẽ ra mặt báo thù cho đàn em của mình. Tôi có thể nhân cơ hội đó tìm hiểu nguồn gốc của kẻ đứng sau tấm màn bí mật. Nhưng không ngờ đối phương còn cẩn thận hơn cả tôi, vì muốn bảo vệ bí mật này mà trực tiếp chặt đứt manh mối.”

Isayama Naraku trầm mặc một lát rồi chậm rãi mở miệng: “Vậy chỉ có thể chứng tỏ rằng mưu đồ của đối phương quá lớn, thực lực cũng vô cùng hùng hậu, căn bản không quan tâm đến chút tổn thất này.”

“Ai mà biết được cơ chứ, nói không chừng hai mươi bảy người này chẳng biết chuyện gì cả, bởi vì đề phòng vạn nhất nên mới bị giết người diệt khẩu.”

Liêu Văn Kiệt nắm chặt trường đao đứng dậy: “Nếu đã như vậy thì tôi cũng không còn lý do gì để quấy rầy mọi người nữa, cùng hai vị nói chuyện phiếm buồn tẻ nhàm chán vô cùng, tôi xin phép cáo lui trước.”

“Chờ chút đã.”

Kagura Gagaku chỉ vào Kagura Tsuchimiya đang ngoan ngoãn ngồi cạnh mình: “Đây là con gái của tôi, Kagura Tsuchimiya, là người thừa kế của nhà Kagura, cũng là người khế ước đời tiếp theo của Bạch Duệ.”

“Rất xinh đẹp, nhưng tôi không phải kẻ biến thái…”

Khóe mắt Liêu Văn Kiệt giật giật, khinh bỉ nói: “Nếu tôi là ông, còn có một cô con gái hiểu chuyện như vậy, thì tôi nhất định sẽ cố gắng sống lâu thêm mấy năm chứ không phải để cô ấy phải gánh cả một gia tộc trên lưng ở cái độ tuổi này. Ông cảm thấy con gái ông chịu đựng nổi sao?”

“Tôi biết, tôi biết là mình mang nợ Kagura rất nhiều, nhưng đây là sứ mạng của con bé. Người nhà Kagura bao nhiêu năm qua đều như thế, bao gồm cả tôi, ngay từ khi được sinh ra thì chúng tôi đã gánh trên vai sứ mạng của mình, chúng tôi sống không phải chỉ vì bản thân mình.” Kagura Gagaku trầm giọng nói.

“Nói thật, mấy cái chủ đề xem mắt này vốn đã rất nghiêm túc, bây giờ còn bị ông nói kiểu này, càng cảm thấy nghiêm túc hơn.”

Liêu Văn Kiệt cười nhạo một tiếng, lắc đầu nói: “Ông đến tôi là ai còn không biết, thế mà đã dám giới thiệu con gái cho tôi… Xin hỏi ông một câu, con gái ông thực sự là con gái ruột của ông à?”

Kagura Tsuchimiya nghe cuộc hội thoại giữa hai người thì sắc mặt trắng bệch, cô cúi đầu xuống, siết chặt hai tay lại.

Xem mắt? Tại sao không ai nói cho cô biết?

Đúng lúc này, một cánh tay từ bên cạnh duỗi ra, khẽ nắm lấy bàn tay đang siết chặt đến trắng bệch của cô. Kagura Tsuchimiya ngẩng đầu lên, là người mà mình coi như chị gái- Isayama Yomi.

Isayama Yomi cũng đau đầu, ba năm trước Isayama Naraku đã sắp xếp cho cô một vị hôn phu. Bởi vì cô là con gái được nhận nuôi nên cho dù chưa từng gặp mặt đối phương nhưng cũng vì muốn báo đáp ơn dưỡng dục của nhà Isayama, thế nên Isayama Yomi đã lựa chọn nghe theo sắp xếp của cha.

Đối với những hậu bối trong gia tộc mà nói, chuyện hôn nhân được quyết định theo sắp xếp của trưởng bối là chuyện bình thường đến không thể bình thường hơn. Với tư cách là một trong những người bị hại, cô cũng không biết làm thế nào để an ủi Kagura Tsuchimiya, chỉ có thể khẽ cười với cô.

Trong giây phút thương tâm, chỉ một nụ cười cũng có thể khiến bản thân kiên cường.

Vị hôn phu của Isayama Yomi cũng làm việc ở phòng đối sách bộ môi trường, đối phương cũng âm thầm thừa nhận cuộc hôn nhân sắp đặt này. Hai người mỗi lần gặp mặt đều vô cùng xấu hổ, ngoại trừ nói chuyện về công việc thì cũng không còn đề tài nào khác để nói.

Đánh giá của Isayama Yomi về anh ta chỉ gói gọn trong ba chữ- Là người tốt.

Bên kia, cuộc đối thoại giữa Kagura Gagaku và Liêu Văn Kiệt vẫn còn đang tiếp tục.

“Cậu có thể áp chế được thực lực mạnh mẽ của Bạch Duệ, cho

dù không phong ấn được nó thì vẫn có thể cùng nó sống an ổn suốt quãng đời còn lại. Nhờ lần này gặp được cậu mà tôi đại khái có thể sống được thêm hai năm."

Nhắc đến thời gian sống sót của mình mà Kagura Gagaku vô cùng thản nhiên. Ông ta ngừng lại một chút rồi nói tiếp: "Nhưng cho dù sống được thêm hai năm cũng không thay đổi được kết cục đoản mệnh của người thừa kế của nhà Kagura. Nhưng nếu cậu làm theo những điều tôi nói thì nói không chừng con gái tôi có thể tránh thoát được bi kịch này."

"!"

Kagura Tsuchimiya kinh ngạc ngẩng đầu lên, cô nhìn bóng lưng dày rộng của Kagura Gagaku. Từ khi mẹ cô qua đời, cô chưa bao giờ có được cảm nhận giống như hôm nay, cảm nhận được tình yêu thương của cha.

Bỗng nhiên cô cảm thấy mấy chuyện xem mặt rồi sắp đặt hôn nhân gì đó cũng không phải là chuyện không thể chấp nhận.

"Được rồi, tôi xin rút lại những lời tôi vừa nói. Cô ấy đúng là con gái ruột của ông. Nhưng chỉ vì chuyện này mà ông sốt ruột muốn con gái mình đính hôn với người khác, đối phương là người thế nào ông cũng không rõ, tôi thấy người làm cha như ông vẫn rất không đáng tin cậy."

Chương 620: Đạo đức giống hệt hoàng mao thôn bên cạnh. 1 Liêu Văn Kiệt vẫn lắc đầu như cũ: "Chờ khi nào ông chết, tôi sẽ tới tham dự đám tang của ông, giúp ông hoàn thành phong ấn Bạch Duệ. Như vậy thì con gái của ông cũng có thể sống lâu hơn…"

"Không, cậu hiểu lầm rồi."

Kagura Gagaku bình tĩnh nói: "Bạch Duệ cũng không nhất thiết phải phong ấn trong cơ thể con gái tôi. Nếu như cậu đồng ý đính

hôn thì tôi có thể giao quyền thừa kế Bạch Duệ cho cậu. Không phải cậu rất có hứng thú với Bạch Duệ sao, vừa vặn nhất cử lưỡng tiện."

Liêu Văn Kiệt: (???)

Nhất cử lưỡng tiện? Ông đúng là một người cha tốt!

"Thế nào? Ý cậu thế nào?"

"Nghe rất hấp dẫn đấy, có cả vợ lẫn chó, thế nào cũng là tôi được lợi. Nhưng tôi xin từ chối."

Liêu Văn Kiệt rút kiếm đi về phía đình viện, lạnh lùng nói: "Phụ nữ sẽ ảnh hưởng đến tốc độ rút đao của tôi. Hỗ trợ phong ấn Bạch Duệ không vấn đề gì, nhưng nếu muốn tôi giúp nhà Kagura các người nối dõi tông đường thì xin lỗi, tôi không giúp được, ông đi tìm cao nhân khác đi!"

Hừ, tôi không tin, cậu vừa mới nhìn trộm dưới váy Yomi.

Kagura Gagaku trong lòng khinh thường, lại tiếp tục gọi Liêu Văn Kiệt lại: "Đừng gấp gáp như thế, chuyện tin tức tình báo không phải chỉ có một con đường. Tôi có nhiều bạn bè, có thể nhờ họ giúp một tay."

Liêu Văn Kiệt sảng khoái ngồi nguyên vị trí, nghiêm túc nói: "Vậy phiền ông rót cho tôi thêm một ly trà nữa."

Kagura Gagaku: "..."

Tuổi còn trẻ mà da mặt dày thế này, đúng là trụ cột nhân tài.

Đáng tiếc, nếu Yomi không có hôn ước thì nói không chừng có thể…

Từ từ, không ai quy định không thể hủy hôn!

“Văn phòng đối phó với thảm họa siêu nhiên, phòng đối sách bộ Môi trường, đây là tổ chức già vậy?”

Liêu Văn Kiệt nhíu mày, mấy từ này hắn đều hiểu, nhưng khi đặt chung một chỗ thì lại không hiểu gì, trừ linh thì có liên quan gì với bộ môi trường chứ?

(Trừ linh: Diệt trừ Ác linh)

Theo hắn được biết, bộ môi trường ở Nghê Hồng sẽ làm những việc liên quan đến bảo vệ môi trường tự nhiên và động thực vật hoang dại, tầng ozon, trái đất nóng lên…

Trừ linh…

Không có chút quan hệ nào.

“Mọi chuyện là như thế này…”

Isayama giải thích vài câu thì Liêu Văn Kiệt mới hiểu được, phòng đối sách này chỉ dưới danh nghĩa trực thuộc bộ môi trường mà thôi, còn kinh phí hàng năm là xin của chính phủ, thành lập đã nhiều năm rồi.

Liêu Văn Kiệt âm thầm gật đầu, không hổ là Nghê Hồng, làm việc rất hiệu quả. Không giống Hongkong, bởi vì sóng yên biển lặng lâu quá nên không thành lập tổ chức tìm yêu ma quỷ quái, tất cả ma quái đều được các tổ chức tự phát tìm ra.

“Đêm đó tôi đi trừ linh gặp phải binh sĩ, cũng là người của phòng đối sách các cô?”

“Không, bọn họ là phòng đối sách của bộ quốc phòng, không liên quan đến phòng đối sách bộ môi trường.” Isayama Yomi nói thêm một câu, nội đấu ở Nghê Hồng liên miên không dứt, nói ít hiểu nhiều là được rồi.

Liêu Văn Kiệt gật đầu, thực ra chuyện nội đấu này không phải do mấy nhà lãnh đạo tâm tư quá nặng, mà là không đấu đá nhau thì bọn họ chẳng có việc gì mà làm.

“Nếu đã như vậy thì phiền cô đưa tôi đến phòng đối sách bộ môi trường một chuyến, tôi có tin tức liên quan đến đá sát sinh, muốn được trao đổi với quý tổ chức một chút.”

“Được thôi, mời…”

Isayama Yomi nói được một nửa thì vô thức nhìn sang hai vị trưởng bối, thấy Isayama Naraku gật đầu thì mới mời Liêu Văn Kiệt đi tới tổng bộ của phòng đối sách.

Kagura Tsuchimiya cũng nói một câu cáo từ, ra ngoài cửa cầm lấy trường đao của mình, nhanh chóng đuổi theo hai người.

Trong phòng, hai người đàn ông trung niên mắt lớn trừng mắt nhỏ. Một lúc lâu sau, Isayama Naraku chủ động lên tiếng trước: “Vội vàng quyết định hôn sự của Kagura như thế có phải quá qua loa rồi không? Giống như Kurosaki Ichigo vừa nói, chúng ta đến cậu ta là ai cũng không biết.”

“Có lẽ vậy, lần này coi như tôi suy nghĩ chưa được thấu đáo. Nhưng sớm muộn gì Kagura cũng phải gánh vác trách nhiệm của nhà Kagura, chẳng lẽ tôi chọn cho nó một người có thể san sẻ gánh nặng với nó là sai hay sao?”

“Nói thì nói thế, nhưng mà… Anh cảm thấy có an toàn không? Chúng ta đâu biết cậu ta là ai?”

“Rạng sáng nay tôi gặp được cậu ta, đang đọ sức một chút thì không ngờ phong ấn của Bạch Duệ…”

Kagura Gagaku kể xong thì bình luận: “Dựa vào năng lực của cậu ta thì hoàn toàn có thể chờ khi tôi chết thì cướp cả Bạch Duệ và đá sát sinh, nhưng cậu ta lại không làm thế. Thế nên tôi cảm

thấy cậu ta đối với nhà Kagura, thậm chí là với cả liên minh gia tộc Khu ma sư, là bạn chứ không phải thù."

Isayama Naraku gật đầu, câu này ông ta không có cách nào phản bác. Nhà Kagura từ xưa đến nay, mọi nhân mạch chủ yếu đều đến từ Linh thú Bạch Duệ và viên đá sát sinh bị phong ấn kia.

Nếu không có hai thứ này thì nhà Kagura cũng chỉ là một gia tộc Khu ma sư bình thường, thậm chí còn chẳng bằng nhà Isayama đã tách ra.

"Hơn nữa, cậu ta cũng đang truy đuổi những kẻ ác đang nắm giữ đá sát sinh. Nếu như cậu ta có thể giết chết kẻ đứng đằng sau thì mối đại thù của mẹ Kagura…"

Kagura Gagaku thở dài: "Mặc dù tôi thường nói với bản thân rằng mình phải vì gia tộc, không được làm những chuyện nông cạn. Nhưng ba năm nay, không ngày nào tôi có thể quên được đêm hôm đó, có lẽ chính dựa vào mối thù đó mà tôi mới có thể sống được tới bây giờ."

"Nếu như chỉ vì hai lý do này thì em vẫn cảm thấy anh đang hành động theo cảm tính." Isayama Naraku phân tích lý trí nói.

"Không, vẫn còn một nguyên nhân rất quan trọng nữa!"

Chương 621: Đạo đức giống hệt hoàng mao thôn bên cạnh. 2 Kagura Gagaku chống tay trước ngực, kết ấn nội sư tử, trận pháp phong ấn sau lưng sáng lên: "Thực linh giải phong- Bạch Duệ!"

"Chờ một chút, không thể giải phóng Bạch Duệ, thương thế của anh vừa mới lành lại chưa được bao lâu!"

Isayama Naraku vội vàng ngăn lại, mười mấy giây sau thấy xung quanh không có gì thay đổi thì ông ta không nhịn được đen mặt lại: "Chúng ta đã không còn là trẻ con nữa rồi, anh đừng đùa mấy trò nhàm chán như vậy chứ, dọa em chết khiếp."

“Tôi không đùa, tôi đã rất cố gắng triệu hoàn Bạch Duệ, nó cũng nghe được lời kêu gọi của tôi, nhưng nó nhất quyết không chịu ra ngoài.” Kagura Gagaku thu tay lại, cười khổ.

“Tại sao? Chẳng lẽ vì nguyên nhân phong ấn sao?”

“Phong ấn đến hôm nay đã tàn tạ không chịu nổi nữa rồi. Bạch Duệ đã cảm nhận được, tôi căn bản không thể nào ngăn cản nó được nữa.”

Kagura Gagaku im lặng một lúc rồi nói tiếp: “Bạch Duệ trốn bên trong không muốn ra ngoài vì nó cảm thấy ở trong phong ấn sẽ an toàn hơn là ở ngoài… Tôi nói như thế chắc cậu hiểu chứ?”

Isayama Naraku: “...”

Để không bị đánh nên từ bỏ tự do.

“Thật là một… Linh thú thành thật!”

Hai người lại tiếp tục rơi vào yên lặng. Năm đó mấy tiền bối nhà Kagura mất sớm đúng là không đáng, sớm biết con chó này sợ mạnh thì năm đó đã nên tụ tập tất cả mọi người, đánh cho nó một trận thừa sống thiếu chết rồi.

“À đúng rồi, tôi nhớ vị hôn phu của Yomi là con trai nhà Izuna đúng không?”

“Chuyện này…”

Là anh em bao nhiêu năm, Kagura Gagaku chỉ cần lên tiếng là Isayama Naraku có thể đoán được ông ta muốn làm gì, lúc này do dự trả lời.

“Nếu đúng là nhà Izuna thì mau chóng hủy bỏ hôn ước, đền bù cho họ chút ít là được.”

“Nhưng mà…”

“Sao thế? Tình cảm giữa Yomi và vị hôn phu rất tốt à?”

“Em từng nghe nói là quan hệ bình thường, trở thành bạn bè cũng do nguyên nhân công việc.” Isayama Naraku kiên trì nói.

“Vậy thì có gì mà do dự?”

“Không thể nói như vậy được.”

Isayama Naraku lắc đầu thở dài: “Lúc trước Yomi đồng ý hôn sự là vì muốn báo đáp ơn dưỡng dục của em, bây giờ nếu lại bắt con bé hủy hôn để cưới người khác thì không công bằng với con bé, em chỉ sợ không mở miệng được.”

“Tôi hiểu tâm trạng của cậu, tôi đối với Kagura cũng thế, nhưng mà…”

Kagura Gagaku nhìn gia huy trong phòng: “Tôi đã không điều khiển được Bạch Duệ chiến đấu nữa, nếu như không nhanh chóng tìm được một thế lực hỗ trợ thì đừng nói là địa vị của nhà Kagura, ngay cả địa vị thủ lĩnh liên minh gia tộc Khu ma sư của cậu cũng không còn giá trị nữa đâu.”

“Em biết, tất cả vì gia tộc.”

Isayama Naraku liên tục cười khổ, trong lòng cũng đã có lựa chọn của mình. Bỗng nhiên ông ta nghĩ đến chuyện gì, nhanh chóng nói: “Mặc dù Yomi rất xinh đẹp, nhưng vừa rồi anh cũng nghe đối phương nói rồi, phụ nữ sẽ ảnh hưởng đến tốc độ rút kiếm của cậu ta, chuyện hôn sự này có thể thành sao?”

Nếu thành thì không nói làm gì.

Nhưng nếu không thành thì ông ta làm sao có thể giải thích với nhà Izuna? Làm sao đối mặt với Yomi được?

Con gái à, ngại quá, cha giúp con từ hôn với người thứ nhất,

tìm cho con vị hôn phu thứ hai, nhưng không ngờ đối phương lại không đồng ý.

Nhưng con cũng đừng buồn, chờ một thời gian nữa cha sẽ nhìn xem công tử nhà nào có điều kiện tốt một chút, lúc đó sẽ thu xếp cho con một hôn sự thật môn đăng hậu đối!

Đúng là cầm thú, nếu như mọi chuyện thực sự như thế, Isayama Naraku cảm thấy mình rất có thể sẽ bị con gái cầm đao chém chết.

“Chắc là có thể thành.”

“Chắc là?”

Isayama Naraku lắc đầu, ông ta cũng không hài lòng với câu trả lời không chắc chắn này.

“Tôi vừa mới nhìn thấy cậu ta liếc trộm dưới váy Yomi… năm lần!”

“…”

Isayama Naraku mặt dài như cái bơm, âm thầm suy nghĩ xem có cách nào giết chết sắc lang hay không.

…

Trong đêm, ba người đi trên đường, mỗi người đều cầm một thanh trường đao.

Đao của Isayama Yomi và Kagura Tsuchimiya đều được để gọn gàng trong bao, chỉ có đao của Liêu Văn Kiệt phơi bày lộ liễu ở bên ngoài, thu hút sự chú ý của không biết bao nhiêu người qua đường.

“Tôi… Tôi… Tôi tên là Kagura Tsuchimiya, xin được chỉ giáo!”

Kagura Tsuchimiya nghe Liêu Văn Kiệt và Isayama Yomi trò chuyện vui vẻ suốt dọc đường thì lấy hết dũng khí, khom người cúi chào, lúc ngẩng đầu lên thì mặt cũng đỏ bừng.

“Cô… Cô không phải định xem mắt thật đấy chứ?”

Liêu Văn Kiệt không nói nên lời, đồng thời cũng hơi đồng tình. Cho dù là Kagura Tsuchimiya trong sứ mệnh người thừa kế gia tộc hay là trong mắt cho mình, đều thật sự đáng thương.

“Không… Không phải, tôi không có, chỉ là chào hỏi mà thôi.” Sắc mặt Kagura Tsuchimiya càng lúc càng đỏ, lời nói cũng run lên.

“Thế là được rồi, nếu không thì tôi lúng túng lắm.”

Liêu Văn Kiệt vươn tay xoa đầu Kagura Tsuchimiya: “Tâm trí của cô vẫn chưa đủ thành thục, tình yêu đối với cô lúc này là chuyện hơi sớm chứ đừng nói đến chuyện hôn nhân. Không cần nghĩ lung tung, tránh gặp phải mấy tên đàn ông cặn bã.”

“Không thể nào, chẳng lẽ anh cũng là cặn bã à?”

Isayama Yomi trêu chọc một tiếng, sau đó mỉm cười nhìn về phía Kagura Tsuchimiya: “Chậc chậc, thảm quá, lần đầu tiên tỏ tình đã bị người ta từ chối.”

“Cặn bã hay không thì không biết, nhưng Kurosaki Ichigo này thích nữ sinh ngực khủng.”

Liêu Văn Kiệt nghiêm túc gật đầu bổ sung, đúng vậy, đức hạnh không khác gì hoàng mao thôn bên cạnh.

…

Chương 622: Cho cậu mở rộng tầm mắt 1 Kagura Tsuchimiya đỏ mặt cúi đầu, Isayama Yomi ném cho Liêu Văn Kiệt ánh nhìn khinh bỉ. Hắn còn dám nói ra một cách công khai như vậy, đúng là

mặt dày hơn cô tưởng tượng.

“Tút tút tút!”

Đột nhiên có tiếng chuông điện thoại vang lên.

Liêu Văn Kiệt cứ tưởng nhà Kisugi gọi điện đến, vô thức sờ túi. Sau đó hắn mới nhớ ra, điện thoại cất ở bên trong ô đỏ, không thể bắt được tín hiệu. Cho dù có tín hiệu cũng không có nhạc chuông.

Isayama Yomi nghe điện thoại, sau đó sắc mặt lập tức trở nên nghiêm túc: “Ở Tokyo xuất hiện một số lượng lớn Ác linh cấp C, phạm vi phân tán rất lớn, tổng bộ bảo chúng ta mau đến hiện trường trừ linh.”

“???”

Liêu Văn Kiệt đầu đầy dấu chấm hỏi, mấy đêm trước chờ mãi không thấy nổi một hình bóng Ác linh, tại sao vừa mới gặp hai chị em nhà này thì đã có hẳn một đoàn?

Chẳng lẽ hai cô gái này là nhân vật chính?

“Điện thoại của cô… Là như thế nào vậy?”

Liêu Văn Kiệt nhìn thấy điện thoại của Isayama Yomi không giống những chiếc điện thoại bình thường khác thì nhíu mày hỏi.

“Đây là máy truyền tin của phòng đối sách, có thể giám sát động tĩnh của Ác linh, còn có chức năng đánh giá ước định cấp bậc.”

Isayama Yomi giải thích: “Không chỉ mình tôi mà tất cả mọi thành viên trong tổ chức đều có.”

“Tôi cũng có.”

Kagura Tsuchimiya nhỏ giọng giơ chiếc điện thoại của mình ra,

của Isayama Yomi là màu tím, của cô là màu đỏ.

“Kagura, máy truyền tin của cô rất đẹp, bây giờ nó là của tôi.”

“A, máy truyền tin của tôi.”

Kagura Tsuchimiya bị Liêu Văn Kiệt giật lấy máy truyền tin thì lập tức ấm ức.

“Không, bây giờ nó là của tôi.”

“Sao có thể như thế được chứ…”

Kagura Tsuchimiya vươn tay giật lại, nhưng cô cao chưa đến một mét sáu, lại bị Liêu Văn Kiệt đè đầu, với thế nào cũng không tới được.

“Ức hiếp trẻ con thì có gì đáng tự hào chứ?” Isayama Yomi bênh vực lẽ phải, nói đỡ Kagura Tsuchimiya một câu.

“Mười bốn tuổi không nhỏ nữa, thời cổ đại đã là mẹ của mấy đứa trẻ rồi.” Liêu Văn Kiệt vừa nghiên cứu máy truyền tin vừa trả lời.

“Vừa rồi anh không nói như vậy.”

“Mỗi chuyện có một tiêu chuẩn khác nhau.”

“Đây là tiêu chuẩn gì chứ, rõ ràng là nói không giữ lời.” Kagura Tsuchimiya bực tức nói.

Liêu Văn Kiệt thu hồi máy truyền tin, cất vào túi mình, sau đó giơ ngón cái lên, tự tin cười thành tiếng: “Đây là tiêu chuẩn cân nhắc của người trưởng thành, các cô đừng nên nản chí, rồi sẽ có một ngày các cô sẽ trở nên ưu tú như tôi.”

Có quỷ mới muốn trở thành loại người như anh.

“Tổng bộ kêu gọi từng đơn vị cơ động, Tokyo xuất hiện Ác linh cấp độ C…”

“Hãy tuần tra theo số thứ tự của khu vực mình, một khi phát hiện Ác linh lập tức tiến hành thanh trừ.”

“Nhắc lại! Tổng bộ kêu gọi…”

…

Buổi tối trên phố, các thành viên phòng đối sách lê lết thân thể mệt mỏi của mình đi trừ linh.

Trong ngõ nhỏ, hai trường đao chém ngang, mấy đầu Ác linh cấp C nhanh chóng bị đao quang chặt đứt, tiêu tán trong không khí.

“Yomi, còn bao nhiêu Ác linh nữa? Chúng ta đang ở khu vực nào?” Kagura Tsuchimiya chống đao, thở hồng hộc hỏi.

Ác linh cấp C không tính là nhiều, một đao giết một con cũng không phí sức, nhưng khu vực phân tán của bọn chúng quá rộng, thể lực của các cô hoàn toàn tiêu hao trên đường đi.

“Để chị xem một chút, khu vực chúng ta đang ở hình như là…”

Isayama Yomi lấy máy truyền tin ra, bởi vì máy truyền tin của Kagura Tsuchimiya bị cướp nên một mình cô không có cách nào xác định chính xác vị trí, nếu gặp phiền phức cũng không thể kêu gọi đồng đội, thế nên hai người phải đi hành động cùng nhau.

Còn Liêu Văn Kiệt không biết đã biến mất từ lúc nào.

“Gạt người à? Sao khu vực này lại có nhiều Ác linh như vậy?”

Isayama Yomi nhìn về phía máy truyền tin, thấy bên trên lít nha lít nhít những điểm sáng thì kinh ngạc mở to hai mắt, đang không biết đồng nghiệp xui xẻo nào bị nhiều Ác linh cấp C vây

quanh như vậy thì những điểm sáng trên máy truyền tin lập tức biến mất không còn một mảnh.

“Chuyện gì vậy? Có gì trục trặc sao?”

Giờ phút này, không ít thành viên của phòng đối sách đều đặt câu hỏi như vậy.

...

“Thiên địa tự nhiên, uế khí phân tán, động trung…”

Nhìn những đốm sáng biến mất, Liêu Văn Kiệt nhíu mày, tiếp tục niệm nốt phần còn lại: “...Huyền hư, hoảng lãng thái nguyên.”

Mặc dù kẻ địch rất yếu, nhưng đó không phải lý do để hắn không tôn trọng đối phương.

Sau khi thanh lý xong một đám Ác linh cấp C, Liêu Văn Kiệt nhìn về phía máy truyền tin trong tay, định thay đổi một khu vực khác rồi lại sử dụng đá sát sinh dẫn dụ thêm một nhóm Ác linh tới.

Dùng Đá sát sinh dụ dỗ Ác linh, sau đó lại dùng máy truyền tin định vị tín hiệu. Phối hợp hai điều này với nhau, việc trừ linh diễn ra vô cùng nhanh chóng.

Chọn lựa một lúc, Liêu Văn Kiệt phát hiện Ác linh ở xung quanh đã bị xử lý gần hết. Hắn vừa chọn ra khu vực xa thì đột nhiên trên máy truyền tin lóe lên một chấm đỏ đặc biệt.

Cùng lúc đó, đá Sát sinh trong tay hắn dường như nhận ra thứ gì, lập lòe lúc sáng lúc tối.

“Đá sát sinh gặp đồng minh, hay là đang đáp lại sự khiêu khích?”

Liêu Văn Kiệt nhíu mày, chạy như bay hướng về phía mục tiêu. Không cần biết là loại nào, hắn phải đi xem trước đã.

...

Chương 623: Cho cậu mở rộng tầm mắt 2 Bờ sông Arakawa, những ngọn đèn đường chiếu sáng mặt đất, ngăn cách với khung cảnh tăm tối xung quanh.

Một cô gái cầm đao bước ra, tiến về phía đèn đường, tìm kiếm những Ác linh còn lẩn trốn trong bóng tối.

Cô gái mặc đồng phục kiếm đạo, đi một đôi giàu Martin ống dài, mái tóc màu xám dài đến eo.

Isayama Mei.

Con gái của em trai Isayama Naraku- Isayama Yu, 18 tuổi, chị họ của Isayama Yomi, cách trang điểm khiến cô ta nhìn lớn hơn Isayama Yomi đến mấy tuổi, đúng chuẩn phong cách ngự tỷ.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy? Mất dấu? Hay cảm giác của mình có vấn đề?”

Đêm nay số lượng Ác linh cấp C quá nhiều. Thân là người của Khu ma sư, Isayama Mei không thể ngồi yên, dù không phải người của phòng đối sách thì cô ta cũng tự động gia nhập hành động trừ linh lần này.

Vừa rồi cô ta cảm nhận được ở đây có hơi thở của Ác linh nên mới truy tìm đến bờ sông, không ngờ đến đây lại mất dấu.

Còn đang nghi ngờ thì phía trước dần dần bốc lên những cố oán khí, những đám ma trơi màu xanh lam lập lòe như ẩn như hiện.

“Bươm bướm?”

Nhìn rõ được những con ma trơi kia là bươm bướm, Isayama Mei lập tức phát hiện được mọi chuyện không ổn. Chuyện này

không bình thường, xung quanh chắc chắn có Ác linh vô cùng mạnh mẽ.

Ác ý sau lưng truyền đến, cô ta không nghĩ ngợi gì, lập tức vung đao quét ngang ra sau. Đồng thời xoay người giữ một khoảng cách an toàn.

Chùm sáng màu lam bị lưỡi đao chặt làm đôi, hóa thành một đàn bướm nhẹ nhàng nhảy múa.

Isayama Mei nhíu mày nhìn vào bóng tối. Kẻ địch chợt tụ chợt tán, không có cách nào xác định chính xác phương hướng, cho dù chọn tấn công hay phòng thủ đều vô cùng bị động.

Cũng may đối phương không để cô ta chờ lâu, nói đúng hơn là không tiếp tục ẩn nấp nữa, trực tiếp từ trong bóng tối đi ra.

Tóc trắng, dáng người thấp bé, nụ cười vô sỉ, chính là Bạch mao thiếu niên đã đưa cho Liêu Văn Kiệt đá Sát sinh.

Vút vút!

Một hàng đinh thép to như ngón tay xé gió lao tới. Trước khi hiện thân, cậu ta còn cho Isayama Mei một phần quà gặp mặt.

Isayama Mei vung đao lên, thong dong đánh rơi toàn bộ ám khí.

“Cậu là ai? Là Khu ma sư, hay là kẻ cầm đầu đã gây ra sự kiện lần này?” Isayama Mei nhìn thiếu niên trước mặt, lạnh lùng hỏi.

“Kẻ cầm đầu thì chưa nói tới, nhưng lũ ác linh đó đúng là bị tôi triệu hoán đến, bị viên đá này…”

Mái tóc trắng của thiếu niên che khuất một nửa bên mặt, hốc mắt bên trái đỏ bừng, con ngươi chính là một viên đá Sát sinh. Khóe miệng cậu ta hơi nhếch lên: “Cô là Khu ma sư của nhà

Isayama thì chắc không cần phải giải thích về viên đá này đâu nhỉ."

Isayama Mei cầm đao đâm tới: "Đúng là không cần giải thích, cậu cũng không còn cơ hội để giải thích."

"Ha ha, cô đừng có động một tý là vung đao chém người nữa. Đêm nay tôi đến đây không phải để đánh nhau."

Giống như nghĩ đến chuyện gì, vẻ mặt thiếu niên đầy vẻ ghét bỏ. Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của Isayama Mei, cậu ta lao tới trước mặt cô ta, không để ý đến lưỡi đao cắm vào bụng.

Nguy hiểm!

Isayama Mei không thể nào rút đao ra, quyết định vứt đao bỏ đi.

Ý tưởng rất hay, nhưng không biết từ lúc nào những con bươm bướm đã bao lấy chân khiến cô ta cứng đờ tại chỗ, thân thể không cách nào di chuyển.

Bốn cây kim châm rơi xuống, xuyên thủng hai tay hai chân Isayama Mei, ghim chặt cô ta xuống đất.

"Đáng ghét!"

"Chị gái này, dã tâm cũng không nhỏ nha."

Bạch mao thiếu niên rút kim châm trên tay Isayama Mei, vừa nhìn vẻ đau đớn của cô ta vừa cười nói: "Đố kị, phẫn nộ, thù hận, khát vọng quyền lực… Tất cả đều thể hiện hết ra ngoài."

"Cái gì?"

"Nói thế này cho dễ hiểu vậy, giống như hoa sẽ thu hút bươm bướm, đá Sát sinh không chỉ thu hút Ác linh mà còn thu hút cả những kẻ có linh hồn tà ác."

Thiếu niên rút thanh đao đâm vào bụng mình ra, lật tay nhằm về phía Isayama Mei: “Không cần phản kháng, nếu đá Sát sinh triệu hoán cô thì chứng tỏ linh hồn của cô cũng đang khát khao nó.”

Nói xong, cậu ta cười dữ tợn, đâm lưỡi đao vào ngực Isayama Mei.

Isayama Mei cắn răng đứng yên tại chỗ, bị kim châm ghim chặt chân, chỉ có thể nhắm mắt chờ chết.

Phập!

Một bàn tay từ bên cạnh duỗi ra, năm ngón tay nắm chặt lưỡi đao, phong ấn trước ngực Isayama Mei.

Được cứu rồi!

Isayama Mei trợn tròn mắt, nhìn thấy gương mặt của ân nhân cứu mạng thì hô hấp như ngừng lại.

Cô ta nhận ra gương mặt này.

“Tiểu quỷ, chúng ta lại gặp nhau rồi. Cậu nói Đá sát sinh còn thu hút cả những người có linh hồn tà ác, xin lỗi câu này tôi không thể gật đầu được. Hoặc có thể bổ sung thêm một câu là trừ tôi ra.”

Liêu Văn Kiệt từ trên cao nhìn xuống, khóe miệng khẽ nhếch lên, hơi dùng sức một chút, ngang nhiên đoạt thanh đao vào tay mình.

“Là anh! Không đúng, tại sao anh lại ở chỗ này?”

Bạch mao thiếu niên hai mắt co rút, nhanh chóng lùi về phía sau. Gần như đồng thời, một bàn tay nhanh chóng đánh tới, cậu ta văng ra một đoạn, xoay người trên không, lúc ngã xuống đất còn phun ra một ngụm máu.

Chương 624: Nên lên đường rồi 1 “May mắn thật, xem ra tối

nay chính là chân thân của cậu.” Liêu Văn Kiệt phất tay đánh tan đám bươm bướm đang vây lấy Isayama Mei, cầm đao lao về phía thiếu niên.

“Không thể nào, đá Sát sinh không có phản ứng gì, làm sao anh có thể xuất hiện ở đây được?”

Bạch mao thiếu niên nhanh chóng bò dậy, vết thương trên mặt lập tức biến mất. Cậu ta cau mày nói: “Chẳng lẽ anh không dung hợp được với viên đá Sát sinh tôi cho anh? Không , không thể có chuyện đó. Là người thì chắc chắn sẽ có dục vọng, có dục vọng thì không thể nào từ chối đá Sát sinh!”

“Dục vọng thì tất nhiên phải có, nhưng trước tiên cậu hãy trả lời anh đây một vấn đề.”

Liêu Văn Kiệt vọt tới, một đao đâm trúng bạch mao thiếu niên, ghim cậu ta tại chỗ: “Lần trước cậu nói với tôi, tôi là người thích hợp với đá sát sinh nhất, hại tôi kích động mất mấy giây. Tại sao bây giờ lại lật lọng, ra ngoài tìm người khác?”

Isayama Mei: “...”

Không nên tức giận, coi như là khích lệ.

Chương 625: Nên lên đường rồi 2

Cô ta nhịn đau, rút hai kim châm trên chân ra, lảo đảo lui sang một bên.

“Tôi không có nghĩa vụ phải trả lời câu hỏi của anh. Ngược lại là anh, tại sao đá Sát sinh không kích thích được dục vọng của anh?”

Máu tươi trượt xuống theo chuôi đao, thiếu niên nghiến răng nghiến lợi nói: “Anh gánh vác nhiều chuyện hơn người thường rất nhiều, không thể có chuyện đó, anh cũng không nên cự tuyệt đá Sát sinh mới đúng.”

“Tôi không cự tuyệt, chỉ là món đồ chơi này hiệu quả cũng bình thường, tôi không tin nó có thể thực hiện nguyện vọng của tôi.”

“Nói hươu nói vượn!”

“Ha ha, hôm nay tâm trạng tôi tốt, cho cậu mở rộng tầm mắt.”

Liêu Văn Kiệt lấy đá sát sinh ra, năm ngón tay nắm chặt, năng lượng chuyển hóa thành từng sợi tơ, hòa tan vào trong cơ thể hắn.

“Không! Không thể như thế!!!”

Hai mắt thiếu niên co rút lại, không thể tin được chuyện đang xảy ra, cứ như đang nhìn thấy tận thế.

“Sự thật đã bày ra trước mắt, cậu không tin cũng phải tin. Ngược lại là cậu…”

Liêu Văn Kiệt liếm môi một cái: “Hốc mắt cậu có một viên đá sát sinh thật lớn, có lẽ nó có thể thực hiện được nguyện vọng của tôi. Tôi không muốn bắt nạt trẻ con, cho cậu một cơ hội, tự mình móc ra.”

Bạch mao thiếu niên: “...”

Người này, không, con quái vật này có dục vọng thật đáng sợ!

“Nhanh lên, mau giao đá Sát sinh ra đây, nếu để anh đây tự mình động thủ thì cậu sẽ đau lắm đấy.”

Liêu Văn Kiệt nhìn thiếu niên trong tay, vô tình nói: “Hay là cậu cảm thấy mình vẫn có khả năng giãy dụa, may mắn thì có thể giết ngược lại tôi?”

Vút! Vút! Vút!

Vừa dứt lời, bạch mao thiếu niên vung ra hơn mười cây kim thép.

Đây là vũ khí quen thuộc của cậu ta, tên là “Phi tiêu trừ ma”, có tác dụng phong ấn con người và linh hồn. Kẻ địch một khi trúng chiêu sẽ lập tức bị bất động như cá nằm trên thớt, tùy ý chém giết.

Đinh đinh đinh…

Kim thép vừa chạm vào người Liêu Văn Kiệt đã bắn ngược trở lại. Thiếu niên thấy vậy thì tuyệt vọng vô cùng.

“Chỉ dựa vào cái này?”

Liêu Văn Kiệt vươn tay về phía mắt thiếu niên: “Tôi đã cho cậu cơ hội rồi, nhưng cậu không biết trân trọng, vậy thì tôi sẽ tự tay lấy viên đá Sát sinh này.”

“Khốn nạn, anh đừng có mơ. Sứ mệnh của tôi là giao đá Sát sinh cho người thích hợp nhất.” Thiếu niên duỗi hai tay ra, mười

đầu ngón tay biến thành những nguyễn trùng (con sâu) gớm ghiếc, kềm chặt cổ tay Liêu Văn Kiệt.

Miệng nhuyễn trùng bài tiết ra chất độc có tính ăn mòn cực cao, bởi vì răng nhọn không thể xuyên qua da nên chỉ có thể thuận theo cánh tay, ăn mòn ống tay áo rồi dần dần tiến tới.

“Người thích hợp nhất chẳng phải là tôi hay sao?”

“Anh là quái vật, không phải con người.”

Thiếu niên nghiến răng nghiến lợi, có bao nhiêu thủ đoạn đã dùng hết mà vẫn không làm gì được Liêu Văn Kiệt. Cậu ta chớp mắt một cái, thân thể nhanh chóng bành trướng.

Nguy hiểm!

Liêu Văn Kiệt trong lòng phát lạnh, nhanh chóng rút đao ra.

Một giây sau, thân thể thiếu niên biến thành một quả cầu màu đen, từng xúc tu bắn về khắp bốn phương tám hướng.

Liêu Văn Kiệt nhanh chóng lui lại, hắn thấy rất rõ ràng, những xúc tu kia được ngưng tụ lại từ những gương mặt oán linh. Mật độ oán linh quá nhiều, thế nên đáng lẽ một thứ mắt thường không thể nhìn thấy lại thấy được rất rõ ràng.

Liêu Văn Kiệt nhanh chóng tránh những đòn tấn công của xúc tu, đi tới bên cạnh Isayama Mei, kẹp cô ta dưới cánh tay, tay kia vung đao chém về phía xúc tu.

Hàn quang lóe lên, lưỡi đao tiếp xúc với xúc tu thì lập tức tan biến, chỉ còn lại chuôi đao trụi lủi.

Liêu Văn Kiệt hít sâu một hơi, ném chuôi đao đi, lôi kiếm Thắng tà ra, lách mình lùi về sau hơn trăm mét.

“Đây là cái gì? Đại chiêu đồng quy vu tận à?”

Liêu Văn Kiệt nhìn xúc tu nhung nhúc trước mặt như rắn bao quanh quả cầu đen, lông mày nhíu chặt lại.

Hai lần giao thủ, cho dù là phân thân hay bản thể thì thiếu niên này vẫn luôn chịu thiệt. Bây giờ chứng kiến cảnh tượng này, hắn bỗng không dám chắc về thực lực của thiếu niên này.

Đây có lẽ là năng lực của đá sát sinh, hoặc có thể là năng lực của Cửu vĩ thông qua đá sát sinh thể hiện ra ngoài.

"Viên đá kia quả nhiên tà môn, nhưng tại sao lúc mình dùng lại không phát hiện ra chiêu này?"

Liêu Văn Kiệt tự hỏi, liếc mắt nhìn Isayama Mei một cái: "Cô thành thật một chút, nếu gây thêm phiền phức cho tôi thì tôi không ngại tự tay tiễn cô lên đường đâu."

Câu nói này là thật, đối diện với xúc tu quá mức quỷ dị, đụng đến là chết, nếu Isamaya Mei bị đồng hóa biến thành Ác linh thì chẳng thà để hắn ra tay trước, như thế có khi còn giúp Isamaya Mei là một cô hồn dã quỷ bình thường.

"Tôi… tôi biết rồi…"

Isamaya Mei cứng đờ quay đầu, hai mắt bị hồng quang của kiếm Thắng tà chiếu phát đau, cô ta nhanh chóng nhắm mắt lại.

Liêu Văn Kiệt đeo mặt nạ Hắc sơn lên, kiếm Thắng tà vung vẩy, thân hình lóe lên, lưu tại chỗ một tàn ảnh màu đỏ.

"Kiếm hóa vạn thiên, phong hỏa thần binh như luật lệnh!"

Ánh kiếm màu đỏ nháy mắt phân thành hàng trăm, đan xen ngang dọc tạo thành một tấm lưới lớn, chói mắt vô cùng.

Đen đỏ xen nhau, viên cầu lập tức bị kiếm võng bao lấy, khói đen tán loạn, oán linh kêu thê lương rợn người.

Có tác dụng!

Liêu Văn Kiệt nhắm mắt lại, lách mình đi tới bên kia quả cầu, không đợi xúc tu co lại đã chụp thẳng tay lên đỉnh đầu quả cầu.

Không khí chèn ép nổ tung. Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, một áp suất vô hình đánh thẳng vào quả cầu.

Dưới tác động dữ dội, quả cầu biến dạng thành hình bán cầu, vô số khói đen phun ra. Quả cầu kiên trì được khoảng nửa giây, sau đó bay vút lên trời.

Bên dưới, một ánh kiếm đỏ bám sát phía sau.

“Kiếm quy tu du, thẳng tà thần kiếm, hàng yêu phục ma!”

Hồng quang tụ lại thành một thanh kiếm khổng lồ, chém quả cầu thành hai nửa.

Chỉ một thoáng chốc, hai nửa quả cầu vỡ nát, chia thành từng vòng oán linh khói mù lượn quanh, sau đó giống như thiên thạch lao về phía thành phố.

“Kiếm hóa vạn thiên, vô danh vô tướng, nhật nguyệt tề quang!”

Đại kiếm hóa thân thành mấy trăm thanh kiếm nhỏ, lập tức che lấp bầu trời. Gió tanh mưa máu nối liền không dứt, ngăn chặn sương mù, đánh tan bọn chúng trong không trung.

...

Bên bờ sông.

Bạch mao thiếu niên bò từ dưới nước lên, cả người ướt sũng nằm trên bãi cỏ. Sắc mặt cậu ta trắng bệch, tròng mắt đen nhánh, con ngươi màu trắng, đã biến thành Ác linh.

“Thật là một kẻ đáng sợ, đến cả năng lực của Cửu Vĩ cũng không làm gì được anh ta. Chẳng lẽ đây chính là lý do anh ta không thèm để ý đến đá Sát sinh?’

Ánh mắt thiếu niên lóe lên một tia sợ hãi, nhưng ngay sau đó đã bị oán hận thay thế: “Tên đáng chết, nếu anh đã không đồng ý dung nhập với Đá sát sinh thì còn muốn quấy nhiễu người khác làm gì? Linh hồn của bọn họ rõ ràng đều vô cùng khát khao đá sát sinh.”

“Không thể gật bừa!”

“!”

Thiếu niên nghe thấy giọng nói vang lên thì như sét đánh ngang tai, hoảng sợ đứng dậy.

Liêu Văn Kiệt cầm kiếm đứng bên bờ, hai con mắt dưới lớp mặt nạ đỏ rực: “Con người ai cũng có dục vọng, nhưng con người khác cầm thú ở chỗ biệt kiềm chế dục vọng của mình. Đừng nên để viên đá sát sinh của cậu sinh ra ham muốn cho người khác.”

“Anh… Anh…”

“Trăng thanh gió mát, giờ lành tháng tốt đã tới, cậu nên lên đường thôi!” Liêu Văn Kiệt dựng thẳng kiếm Thắng tà, hồng quang lóe lên, bao vây Bạch mao thiếu niên trong đó.

“Không, anh không thể giết tôi, tôi còn phải đi tìm…”

“Tôi nói rồi, người đó chính là tôi.”

Xoẹt!

Hồng quang quét ngang, thân thể thiếu niên hóa thành máu thịt bay đầy trời.

Một quỷ thủ vươn ra, nhặt lấy viên đá sát sinh, sau đó nhanh

chóng thu về, dâng lên trước mặt Liêu Văn Kiệt.

“Viên đá thật lớn, dựa vào tốc độ đồng hóa của mình thì chắc phải mất ba tháng mới có thể hấp thụ hết được.”

Liêu Văn Kiệt đốt lá bùa vàng, ném xuống, cầm lấy viên đá. Thời gian ba tháng cũng không tính là quá dài.

Ở một bên khác, Isayama Mei nhìn thấy cảnh thần tiên đánh nhau thì rơi vào thất thần. Nếu như cô ta có thực lực mạnh mẽ như vậy thì người thừa kế nhà Isayama chắc chắn sẽ là cô ta chứ không phải Isayama Yomi.

Không, nếu cô ta có thực lực mạnh mẽ như vậy thì một ngôi vị thừa kế như thế không thể thỏa mãn cô ta được. Cô ta sẽ đạt được vinh quang trước nay chưa từng có, để nhà Kagura cũng phải cúi đầu xưng thần trước cô ta.

Nhưng cô ta không có, thực lực là của người khác. Cô ta chỉ có thể làm quần chúng vây xem, ngay cả tính mạng cũng nhờ người khác cứu về.

Quyền thừa kế gia tộc, bảo đao gia truyền… tất cả đều bị một đứa con nuôi thừa kế. Mặc dù Isayama Yomi rất ưu tú, nhưng cô ta cũng không kém…

“Nếu không có cô ta, nếu bác không nhất thời cao hứng nhặt cô ta về thì tốt biết bao!” Isayama Mei siết chặt nắm tay, lẩm bẩm.

“Xin lỗi, tôi không nghe thấy gì đâu.”

Liêu Văn Kiệt từ trong bóng tối đi ra, bước đến trước mặt Isayama Mei, từ trên cao nhìn xuống đôi mắt lấp lóe hoảng sợ của cô ta, một lát mới chậm rãi nói: “Tôi đại khái đã hiểu được tại sao tên nhóc kia lại tới tìm cô rồi, ruồi không đậu trứng lành, suy nghĩ của cô thật nguy hiểm.”

“Không, tôi… Tôi không có, tôi không đố kỵ với cô ấy.”

Isayama Mei hoảng hốt, nhất thời vô thức đã nói ra suy nghĩ của mình, cô ta cúi thấp đầu, không dám đối mặt với Liêu Văn Kiệt.

“Tôi không nói cô đố kỵ với cô ấy.”

Liêu Văn Kiệt nhún vai, nhìn qua là biết đây chẳng khác nào xung đột của nhóm nữ sinh trong ký túc xá. Nhìn bên ngoài thì không sao, nhưng trong lòng ai cũng có sóng ngầm.

Nhưng chuyện này cũng chẳng có quan hệ gì với hắn, hắn chỉ là người qua đường mà thôi.

Liêu Văn Kiệt ngồi xổm xuống, cầm một quả cầu nước chữa thương cho Isayama Mei.

Chương 626: Nên lên đường rồi 3 Hai tay bị gãy xương, chân mang giày không nhìn thấy nhưng chắc vết thương cũng không nhẹ, nếu đổi thành những cô gái bình thường thì chắc đã đau đến lăn lộn trên đất rồi.

Liêu Văn Kiệt chữa trị xong vết thương ở tay thì nắm lấy bắp chân Isayama Mei cởi giày cô ta ra, lòng bàn tay dán sát vào mu bàn chân, chữa trị vết thương máu me be bét.

“Cô là người của phòng đối sách Khu ma sư, vết thương thế này chắc vẫn có thể nhảy nhót như bình thường nhỉ.” Liêu Văn Kiệt nắm lấy bàn chân trắng nõn, không nhịn được nhìn thêm một chút. Hắn không có sở thích ngắm chân, nhưng cũng phải thừa nhận đôi chân này rất đẹp.

“Không, tôi tên là Isayama Mei, là Khu ma sư tự do.

Isayama Mei khẽ co chân lại… Ừm, ánh mắt của người này… rất không quy củ.

“Isayama…”

Liêu Văn Kiệt khẽ lặp lại, cởi nốt chiếc giày kia của cô ta ra: “Thì ra là vậy, người mà cô đố kỵ là Yomo, cô là chị của cô ấy.”

“…”

Nghe được Liêu Văn Kiệt nhắc đến em họ, lại còn nói bằng giọng điệu quen thuộc như thế, Isayama Mei cắn chặt răng.

Cô ta lại đố kị.

“Tôi nói thật, xét về tướng mạo hay khí chất thì cô đều không tồi, thế nên trong mắt tôi, cô hoàn toàn không cần thiết phải đố kị với cô ấy.”

Liêu Văn Kiệt chữa thương xong thì nghiêm túc nhìn Isayama Mei: “Mỗi người đều có điểm mạnh của mình, có những cái cô có cô ấy không có, có những cái cô ấy có cô không có, người tám lạng kẻ nửa cân, không cần thiết phải đố kị với nhau.”

Isayama Mei: “…”

Nói thì rất có lý, nhưng tư thế này hơi lạ, có thể buông chân cô ta ra rồi nói không?

“Vị tiên sinh này, anh và Yomi…”

“Tôi tên là Kurosaki Ichigo.”

“Anh Kurosaki, quan hệ giữa anh và Yomi là thế nào?” Isayama Mei vừa đi giày vừa hỏi.

“Bạn bè bình thường, hôm nay mới quen biết.”

“Vậy… Vậy tôi có thể làm bạn với anh không?”

“Hả?”

Liêu Văn Kiệt nhíu mày, nhìn Isayama Mei chột dạ thì bình tĩnh nói: “Kết bạn không sao cả, nhưng cô không thích hợp. Bởi vì tôi là bạn của Yomi, nên nếu tôi kết bạn với cô thì sẽ có cảm giác bởi vì cô đố kị với em gái mình nên mới muốn quyến rũ bạn của cô ấy.”

“Không, tôi không có ý đó.”

Mặt Isayama Mei đỏ lên, cô ta chỉ không muốn thua Yomi mà thôi, chứ không hề có ý định quyến rũ gì cả.

“Đừng kích động, tôi chỉ tùy tiện nói thế thôi mà.”

Liêu Văn Kiệt xua tay, thành thật nói: “Thực ra cho dù cô có muốn quyến rũ tôi thì tôi cũng không sợ. Bởi vì tôi là người dễ mềm lòng, vừa quyến rũ tôi đã đổ rồi, có sợ cũng vô dụng.”

Cầu còn chẳng kịp!

Isayama Mei: “...”

“Ồ, chị Mei, sao chị lại ở đây? Chị cũng đến tham gia hoạt động trừ linh lần này sao?”

Isayama Yomi thở hồng hộc chạy đến bên bờ sông, nhìn thấy Isayama Mei ở bên cạnh Liêu Văn Kiệt thì lập tức lên tiếng chào hỏi.

Cô và người chị họ này quan hệ cũng bình thường. Hồi còn nhỏ hai người lại thường xuyên chơi đùa với nhau, nhưng từ khi có Kagura Tsuchimiya thì cô và chị gái bắt đầu dần dần xa cách, điều này được thể hiện rõ ràng qua vẻ khách khí lúc hai người gặp mặt.

“Đúng vậy, vừa rồi xảy ra một vài chuyện ngoài ý muốn, chỉ có thể nói là hữu kinh vô hiểm.”

(Hữu kinh vô hiểm: Chỉ có sợ hãi chứ không gặp nguy hiểm đến tính mạng)

Isayama Mei quay người bái Liêu Văn Kiệt một cái coi như tạ ơn cứu mạng vừa rồi. Cô ta chỉ sợ hắn nhắc lại chuyện vừa rồi nên bái xong thì vội vàng rời đi, không dám ở lại lâu tránh xấu hổ.

“Này, có phải anh làm cái gì với chị Mei phải không?”

Isayama Yomi nghi ngờ hỏi. Mặc dù nói quan hệ giữa hai người rất bình thường (Lại có vài phần xa cách), nhưng dù sao thì ấn tượng về Isayama Mei trong lòng Isayama Yomi luôn là một tiểu thư khuê các. Chị Mei luôn là một người tuân thủ nghiêm ngặt lễ tiết, rất hiếm khi có những cử chỉ bối rối như hôm nay.

“Tôi cũng cảm thấy cô ấy đi nhanh quá, tôi còn chưa kịp hỏi xin số điện thoại nữa.”

Liêu Văn Kiệt than thở một tiếng, nhướn mày: “Cô ấy là chị gái của cô, vậy chắc cô có số điện thoại của cô ấy đúng không? Nào, chúng ta thương lượng một chút, nói cho tôi biết được không?”

“Đừng hòng!”

Nhớ tới vừa rồi Liêu Văn Kiệt đã nói “Kurosaki Ichigo này thích nữ sinh ngực lớn”, Isayama Yomi lập tức lộ ra vẻ mặt khinh bỉ, nhất quyết không chịu nói cho hắn biết số điện thoại của chị ngực lớn, à nhầm, chị Mei.

“Thôi được rồi, thực ra tôi đối với cô cũng…”

Liêu Văn Kiệt đang muốn trêu chọc Isayama Yomi thêm vài câu, bỗng nhiên lại nhìn thấy trường đao trong tay cô thì hai mắt lập tức tỏa sáng lấp lánh.

Lúc trước đao được quấn vải kín mít nên hắn cũng không chú ý lắm, bây giờ mới phát hiện, thanh trường đao này từ chuôi đao

đến vỏ đao đều là màu đỏ. Trường đao dài khoảng chừng một mét tư, chuôi đao rất dài, chiếm khoảng một phần ba tổng chiều dài của đao.

Có sao nói vậy, thanh đao này quả thực không thích hợp để con gái sử dụng. Hắn tình nguyện dùng thay cho Isayama Yomi.

“Anh định làm gì? Tôi cảnh cáo anh, anh không được qua đây!”

Isayama Yomi nhìn Liêu Văn Kiệt bằng ánh mắt đề phòng, ôm bảo đao gia truyền “Shishou”, liên tiếp lùi về phía sau. Theo tin tức tình báo trước đó, Liêu Văn Kiệt có tiền án trộm đao, bởi vì thực lực cá nhân của hắn rất mạnh nên thường xuyên “Mượn đao khi chưa nhận được sự đồng ý.”

(Bảo đao Shishou dịch ra là Vua sư tử)

Chương 627: Tam giới Tiểu Na Di 1 Lúc vừa rồi hắn còn cướp máy truyền tin của Kagura Tsuchimiya, hành vi mặt dày vô liêm sỉ bắt nạt trẻ con thế này thì không thể nào dám đảm bảo hắn không có ý đồ cướp Shishou.

“Tôi chẳng làm gì cả, chẳng qua là cảm thấy màu đỏ rất đẹp mắt nên muốn mượn xem thử một chút.” Liêu Văn Kiệt tiến lên hai bước, một tay nắm chặt lấy vỏ đao, cứ thế công khai đoạt lấy thanh đao trong tay Isayama Yomi.

“A a a!!!”

Isayama Yomi hai tay ôm ngực, nghiến răng nghiến lợi thầm chửi mắng Liêu Văn Kiệt. Lý do cô không dám tiến lên cướp lại đao là vì mỗi lần cô định tiến lên thì Liêu Văn Kiệt sẽ lập tức không biết xấu hổ vươn tay ra, năm ngón tay cứ thế hướng về phía ngực của cô.

Keng!

Trường đao ra khỏi vỏ, Liêu Văn Kiệt khẽ vuốt lưỡi đao, đầu ngón tay hắn vừa xẹt qua đã tạo thành một đám tia lửa.

Isayama Yomi: "..."

"Cũng được, miễn cưỡng có thể coi như một món thần binh lợi khí. Nào, ra giá đi, thanh đao này cô bán bao nhiêu tiền? Trước đây nhà cô mua nó ở tiệm đồ cổ nào thế?"

"Bảo đao Shishou là bảo vật được nhà Isayama chúng tôi truyền từ đời này sang đời khác, là bảo vật vô giá!" Isayama Yomi nói từng chữ một, còn cố tình nhấn mạnh câu "truyền từ đời này sang đời khác."

"Tôi không tin, nhà chú Kagura của cô đến Linh thú gia truyền và con gái ruột còn có thể bán được, nói gì đến chuyện chỉ là một cây đao."

"..."

Lời nói của Liêu Văn Kiệt có chứng cứ rõ ràng, Isayama Yomi không còn lời nào để nói.

Bỗng nhiên cô nhớ đến chuyện gì, hoảng hốt kêu lên "Kagura đi lạc rồi", sau đó quay người chạy về đường cũ.

Liêu Văn Kiệt cũng không quan tâm nhiều chuyện như vậy, hắn truyền niệm lực vào trong trường đao, hư ảnh sau lưng hóa thành thực thể, là một con Linh thú bị phong ấn trong đao.

Con linh thú cao chừng ba mét, lông tóc toàn thân đỏ như máu, còn có bờm uy phong lẫm liệt như sư tử. Chiếc miệng rộng như một lỗ máu che kín răng nanh, chiếc mũi to nằm giữa trung tâm gương mặt, trên mặt là ba ngang bốn dọc, tổng cộng là mười hai con mắt hung dữ.

Điều kỳ lạ nhất chính là cái được gọi là đuôi của nó, cái đuôi

chính là mấy con rắn lục to lớn, con nào cũng đang thè lưỡi, tất cả đều có ý thức độc lập.

“Ôi trời, xấu thế.”

“Gào gào gào!!!”

Con Linh thú tên là “Ranguren” cúi đầu gào thét một tiếng, không biết là nó bất mãn với đánh giá của Liêu Văn Kiệt dành cho mình hay là đang muốn hỏi thăm chủ tử của mình đã đi chỗ nào rồi.

“Lần đầu gặp mặt, nào, đến nắm tay cái nào.”

Liêu Văn Kiệt cười tủm tỉm, giơ tay lên, bên tai vang lên một tiếng ngao ngao, ánh mắt trở nên tối như mực.

“…”

…

Khoảng ba phút sau, Isayama Yomi lảo đảo đỡ Kagura Tsuchimiya trở về. Thể lực của Kagura Tsuchimiya không được tốt cho lắm, chạy được một nửa đường thì bị chuột rút tụt lại phía sau, cuối cùng thành người mất tích.

“Đao của cô.”

Liêu Văn Kiệt đen mặt trả đao lại cho chủ cũ, khinh thường nói: “Tôi xin rút lại những lời tôi vừa nói, cây đao này bình thường hơn rất nhiều so với tưởng tượng của tôi, cô giữ lại mà thêu hoa!”

Anh mà có lòng tốt như vậy?

Isayama Yomi nhận lấy trường đao Shishou, cẩn thận kiểm tra một chút, xác nhận thân đao không có dấu vết bị hư hại thì mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, nhanh chóng lấy vải bọc lại thật kỹ.

“Yomi, chuyện trừ linh phía bên đó cũng đã hoàn thành xong xuôi rồi chứ?”

“Đúng vậy, Ác linh tự mình tản đi hết rồi, hành động trừ linh lần này đã kết thúc.”

Isayama Yomi nói xong thì thử dò xét: “Vừa rồi anh chiến đấu với ai thế? Tôi nhìn thấy một mảng trời kiếm quang đỏ xanh xen lần. Đó là chiêu thức gì thế? Kiếm thuật hay là pháp thuật?”

“Bí mật gia truyền, không thể tiết lộ ra bên ngoài được.”

Liêu Văn Kiệt nói một câu vu vơ giấu giếm tình hình. Tại chuyến đi đến Nghê Hồng lần này hắn đã suy xét đến việc sử dụng thuật Ngự kiếm, chỉ là không ngờ nhanh như vậy đã phải sự dụng tới con át chủ bài.

Cũng may vấn đề không lớn, hắn ở Nghê Hồng chưa hề thi triển thuật Ngự kiếm, những người từng nhìn thấy kiếm Thắng tà cũng đã chết hết rồi, không cần lo lắng thân phận của mình bị lộ ra ngoài.

“Đúng rồi, vừa rồi tôi có chiến đấu với một tên nhóc con tóc trắng có trong tay đá Sát sinh. Theo như những gì tôi quan sát thì hình như mục tiêu của đối phương là cô.” Liêu Văn Kiệt nhắc nhở một câu.

Thực lực của Isayama Mei cũng không đến nối, nhưng nếu nói cô ta là người có đầy đủ các điều kiện phù hợp với đá Sát sinh thì hơi khoa trương.

Liêu Văn Kiệt vô cùng vững tin, Isayama Mei có thể dung hợp được đá Sát sinh, nhưng không tiếp nhận được tất cả năng lượng bên trong nó. Giai đoạn đầu chắc có thể dung hợp để cường hóa năng lượng, nhưng sau đó chắc chắn đến giai đoạn sau sẽ biến thành Ác linh, không tồn tại khả năng thứ hai.

Nếu mục tiêu của thiếu niên kia không phải là Isayama Mei, vậy chuyện cậu ta muốn đưa đá Sát sinh cho Isayama Mei chỉ có thể vì có mục đích khác. Nghĩ đến chuyện Isayama Mei có chấp niệm vô cùng to lớn với em gái mình- cũng chính là Isayama Yomi thì chắc chắn cậu ta muốn lợi dụng Isayama Mei làm chuyện xấu.

Cậu ta lợi dụng đá Sát sinh kích thích dục vọng của Isayama Mei, để cô ta càng thêm ghen tị với Isayama Yomi, kích thích để hai chị em tự chém giết lẫn nhau. Không thể không nói, tên nhóc này hiểu rất rõ tâm lý của các nữ sinh.

Chương 628: Tam giới Tiểu Na Di 2 Liêu Văn Kiệt suy luận đến đoạn này thì trong lòng tràn ngập đủ loại khinh thường, chấp niệm của phụ nữ đúng là đáng sợ. Nhưng điều đáng sợ nhất không phải là đố kỵ mà là yêu, bị bội tình bạc nghĩa, từ yêu mà sinh hận.

Nếu để Liêu Văn Kiệt hắn lên kế hoạch thì căn bản không cần Isayama Mei ra sân. Chỉ cần một tuần lễ là có thể khiến Isayama Yomi hắc hóa thành thiếu nữ chém người như bổ củi.

“Tôi?”

Isayama Yomi nghe Liêu Văn Kiệt nói mục tiêu có thể là mình thì sửng sốt, vô thức hỏi lại: “Tại sao lại là tôi? Tôi cũng không có điểm gì đặc biệt hơn người?”

Em gái à, đừng đánh giá thấp bản thân mình như thế chứ. Cô dáng chuẩn, lại còn mặc bộ đồ thủy thủ, nhìn có khác gì thủy thủ Mặt Trăng đâu, được cộng rất nhiều điểm đấy.

Liêu Văn Kiệt đưa tay sờ cằm: “Chỉ là phỏng đoán thôi, tên nhóc đó rất tà môn, tôi chỉ sợ cậu ta còn chuẩn bị những chuyện khác ở đằng sau nên đã dứt khoát thiêu rụi tro cốt của cậu ta rồi, không có thời gian hỏi nguyên nhân tại sao.

Isayama Yomi: “...”

“Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó chứ, lúc tôi giết cậu ta thì cậu ta đã biến thành Ác linh rồi.”

“Vậy bây giờ cậu ta đã chết, thế có phải tôi cũng không có vấn đề gì nữa đúng không?”

“Không thể nói như thế được, đá Sát sinh không chỉ có một viên, rất có khả năng đối phương còn có đồng bọn. Nếu không cẩn thận sẽ gây ra sai lầm lớn.”

Liêu Văn Kiệt nhíu mày suy tư, một lát sau lại nói: “Tôi lúc nào cũng mang theo máy truyền tin của Kagura, nếu cô gặp phải nguy hiểm cứ liên hệ với tôi. Ừm… Chúc cô may mắn, cẩn thận một chút, đừng để bị người ta giết đó.”

“Này, anh không tới phòng đối sách nữa à?”

Thấy Liêu Văn Kiệt nói xong thì quay người muốn rời đi, Isayama Yomi lập tức đỡ Kagura Tsuchimiya đi theo sau.

“Không đi nữa, tôi không muốn có liên quan gì đến các chính trị gia.”

“Nhưng đội trưởng của chúng tôi rất xinh đẹp, hơn nữa còn đang độc thân.”

“Chúng ta đều là bạn bè, tôi làm sao có thể không nể mặt cô được. Phòng đối sách ở đâu, tôi cùng cô tới đó một chút, trao đổi chút thông tin tình báo.”

“Ồ…”

…

Ngồi trên chiếc xe quân sự bọc thép được đánh dấu “Đặc công”, Liêu Văn Kiệt cùng Isayama Yomi và Kagura Tsuchimiya trò chuyện một lúc, khi tới phòng đối sách thì hắn đã có thể hiểu được

đại khái mọi chuyện.

Về phương diện chức quyền, bởi vì không phải là cơ quan được thành lập theo cơ chế tự nhiên nên quyền hạn của phòng đối sách rất cao. Ví dụ như chuyện hắn đánh nhau với tên nhóc con tóc trắng vừa rồi, đại kiếm huyết sắc tung hoành trên trời, sét vang sấm rền như vậy mà dân cư xung quanh đều giả mù không nhìn thấy gì.

Dưới sự vận hành đối nội đối ngoại của phòng đối sách, lời giải thích được công bố ra bên ngoài đó là- Pháo hoa.

Có người nào đã đốt pháo hoa trái phép bên bờ sông, hiện tại danh tính người đó vẫn đang được các cơ quan liên quan tiến hành điều tra. Tóm lại chuyện vừa rồi chỉ là một vụ án vô cùng bình thường, người dân không cần phải hoang mang lo sợ.

Một số người tỏ vẻ phản đối nhưng chỉ cần phía chính phủ sống chết nói là chuyện do con người làm ra thì cho dù có một phần nhỏ người chứng kiến sự việc, hình dung thành hiện tượng siêu nhiên gì đó thì cuối cùng cũng sẽ chỉ biến thành những câu chuyện phiếm được bàn tán lúc trà dư tửu hậu mà thôi.

Đồng thời, bởi vì đây là một tổ chức được thành lập để đối phó với những tình huống phi tự nhiên, không giải thích được bằng khoa học bình thường nên tính gò bó của phòng đối sách cũng rất cao. Trừ khi là tình thế khẩn cấp, còn đâu hầu hết mọi hành động của phòng đối sách đều phải nhận được chỉ thị phê duyệt của lãnh đạo cấp trên. Hơn nữa, lại thêm chuyện bộ quốc phòng cản đường, thế nên mấy năm nay kinh phí của phòng đối sách cũng liên tục bị cắt giảm, cắt đến mức bó tay bó chân.

Nếu so sánh Bộ quốc phòng với phòng đối sách thì phòng đối sách mang đến cho người ta cảm giác như mặt trời sắp lặn. Phòng đối sách cũng giống như gia tộc Khu ma sư, có thể tùy thời đóng cửa bất cứ lúc nào.

Bộ môi trường- Phòng đối sách.

Trong phòng họp, Liêu Văn Kiệt gặp được đội trưởng xinh đẹp trong miệng Isayama Yomi- Jinguji Ayame.

Đẹp thì đẹp thần, lại còn phong cách ngự tỷ, nhưng lại không phải độc thân. Ngón áp úp trên tay trái Jinguji Ayame có một chiếc nhẫn sáng lấp lánh.

“Quả nhiên, bạn bè chính là để lôi ra bán.”

Liêu Văn Kiệt nói thầm một tiếng, sau đó chững chạc đàng hoàng đánh giá vị nữ đội trưởng này. Dưới chân có xe lăn, chiếc xe trông rất tinh tế, chắc chắn ẩn giấu vũ khí chí mạng, hàm lượng khoa học kỹ thuật rất cao.

Một chiếc chân giả trông giống y như thật, huyết khí quanh thân chảy tới chỗ bắp đùi thì đột ngột dừng lại, khả năng chiếc chân giả này là một món vũ khí hạng nặng là vô cùng lớn.

Ngay khi Liêu Văn Kiệt đang suy đoán vũ khí hạng nặng đó là súng máy hay là tên lửa thì Jinguji Ayame vừa cười vừa nói: “Anh Kurosaki, khi nhìn một người phụ nữ, ánh mắt không thể dừng lại trên người họ qua lâu, nếu không sẽ không tìm được bạn gái đâu.”

“Xin được tiếp thu.”

Liêu Văn Kiệt âm thầm gật đầu, không hổ là đội trưởng, vừa liếc mắt một cái đã nhận ra hắn không có bạn gái.

“Trở lại chuyện chính, đội trưởng Jinguji, tôi đến đây là vì…”

Chương 629: Tôi đi đây, đi thật đây 1 Nửa tiếng sau, Liêu Văn Kiệt rời khỏi phòng đối sách, thông tin tình báo đã trao đổi hoàn tất, đối phương đồng ý hỗ trợ hắn tìm kiếm tổ chức thần bí phía sau Nobuo Tanaka.

Hắn cũng đã điều tra được thân phận của bạch mao thiếu niên kia, một thành viên điều động của phòng đối sách ở nước ngoài, xuất thân Nghê Hồng, gia tộc Khu ma sư. Pháp thuật gia tộc cậu ta am hiểu nhất là hệ vu trùng, tức là điều khiển côn trùng chiến đấu.

Ba năm trước có một vụ tai nạn máy bay, tất cả gia đình cậu ta đã chết.

Manh mối lại tiếp tục gián đoạn, Liêu Văn Kiệt cảm thấy hơi ảo não. Nếu sớm biết như thế này thì lúc đó nên để thiếu niên đó thành công tính kế Isayama Mei, từ đó tìm thêm cơ hội tìm hiểu thêm về nội bộ quân địch.

Bây giờ chỉ có thể chờ đợi tin tức, phòng đối sách cung cấp cho hắn một máy truyền tin mới, để hai bên có thể liên hệ kịp thời.

Jinguji Ayame cũng mời mọc hắn gia nhập phòng đối sách, Liêu Văn Kiệt chỉ cười hai tiếng rồi lảng sang chuyện khác.

Trên đường phố, Liêu Văn Kiệt bỏ qua mấy ánh mắt bám sau lưng mình, lách người một cái, biến mất trong một ngõ nhỏ.

Lần này ra tay không phí sức, sau khi giết chết bạch mao thiếu niên, hệ thống hào phóng thưởng cho hắn một đạo thuật cường lực.

[Tam giới Tiểu Na Di (càn khôn vũ nội, niệm chí thân chí)]

Căn phòng tầng cao nhất khách sạn tập đoàn Tomizawa.

Sau khi gọi xong vài cuộc điện thoại, Liêu Văn Kiệt khoanh chân ngồi trên ghế, tu luyện đạo thuật "Tam giới Tiểu na di".

Suốt dọc đường đi, hắn liên tục sử dụng môn đạo thuật này, miễn cưỡng cũng tâm đắc được vài phần.

Đầu tiên, thời gian chuẩn bị của môn đạo thuật này rất dài,

không thích hợp sử dụng lúc chiến đấu, nhưng cũng không loại trừ khả năng mới vào thì như thế, chờ khi thành thạo thì có thể sử dụng linh hoạt hơn.

Tiếp theo, môn đạo thuật này không cần thời gian phục hồi, chỉ cần niệm lực đầy đủ là muốn dùng bao nhiêu lần cũng được.

Nhưng vì lý do chuẩn bị quá dài nên ưu thế này cũng không thể hiện ra được, điều này khiến Liêu Văn Kiệt cảm thấy vô cùng đáng tiếc. Hắn thích đám đấm liên tục hơn là chiến đấu liều lĩnh.

Và cuối cùng, cũng là điều mấu chốt, đó là thời gian chuẩn bị của "Tam giới Tiểu na di" liên quan rất lớn đến niệm lực của người sử dụng.

Liêu Văn Kiệt đeo mặt nạ Hắc sơn, cảm nhận sự chuyển động của niệm lực đỏ, xác nhận mình có thể thuấn di (di chuyển tức thời) đến tòa biệt thự của mình ở đảo Hongkong.

Bởi vì mới bắt đầu nên hắn không dám mạo hiểm tiến hàng đường xa, chờ khi nào thành thạo hơn một chút thì tính tiếp.

Chờ sau này thành thạo, rồi to gan hơn một chút thì nói không chừng còn có thể thuấn di đến một hành tinh khác.

Còn nữa, Tam giới tiểu na di không chỉ là di chuyển bình thường mà còn có thể xuống tới Âm ty. Nhưng chuyện này cũng phải từ từ, nếu hắn không nắm chắc mọi chuyện thì nhất định sẽ không thử.

Phòng ngự có Pháp tương kim thân, chạy trốn có Tam giới tiểu na di, công kích có thuật Ngự kiếm và Như Lai thần chưởng, Liêu Văn Kiệt cảm thấy bản thân quá ngầu.

"Bạch Mao, tiếp theo phải xem địa vị của cậu trong tổ chức đến đâu rồi, không dám cầu cậu là Tứ thiên vương, chỉ mong tối thiểu cũng là cán bộ, nếu không thì manh mối của tôi lại bị gián

đoạn nữa.” Liêu Văn Kiệt nhìn đồng hồ trên vách tường, nín thở ngưng thần tĩnh tâm tu luyện.

Hắn cũng đã sớm từ bỏ năng lực tình báo của phía phòng đối sách rồi, ngoài miệng nói giữ liên lạc nhưng hắn lại không có ý định lôi điện thoại trong ô đỏ ra.

Dù sao đó cũng là cơ quan của Nghê Hồng, điện thoại rất có khả năng có thiết bị định vị, càng có khả năng cài máy nghe lén.

Thế nên chiếc điện thoại đó chỉ có một tác dụng duy nhất, đó là một ngày nào đó Liêu Văn Kiệt cần liên hệ với phòng đối sách thì sẽ chủ động liên hệ với đội trưởng Jinguji.

Phòng đối sách đối lập với bộ quốc phòng, tiếp xúc nhiều với bọn họ chỉ thêm phiền phức.

Mọi chuyện tiếp theo hắn đã sắp xếp ổn thỏa, nhà Kagura và phòng đối sách hai điểm tạo thành một đường thẳng, mỗi ngày cố định thời gian xuất hiện, dụ dỗ tổ chức sau lưng bạch mao.

Hàng loạt nhiệm vụ cỡ lớn, thù lao phong phú. Chỉ hi vọng Bạch mao thiếu niên là cán bộ cao cấp của tổ chức, như vậy thì phần thưởng của hắn sẽ càng thêm phong phú.

Ý tưởng thì hay đấy, nhưng cứ ngồi yên một chỗ thì còn lâu mới thành sự thật. Nhìn khu vực mà viên đá Sát sinh của Bạch Mao ảnh hưởng được thì Liêu Văn Kiệt chỉ nghĩ cậu ta là một cán bộ bình thường mà thôi.

Liêu Văn Kiệt khoanh chân ngồi trên ghế, tu luyện đến tận trưa ngày hôm sau, chuông điện thoại vang lên mấy lần nhưng hắn đều làm như không nhìn thấy.

Ở Nghê Hồng, những người biết số điện thoại của hắn không nhiều, chỉ có cha con Tomizawa, nhóm người Conan, Rui Kisugi. Nếu là hai vế đầu thì nhận điện thoại hay không cũng như nhau,

nếu là vế cuối cùng thì càng không nhận.

Năm giờ chiều, Liêu Văn Kiệt dừng tu luyện, hắn gọi một phần thức ăn để ăn tối, sau đó vào phòng tắm tắm rửa.

Trời vẫn chưa tối hẳn, không đi ngâm bể bơi được.

Tắm rửa xong xuôi thì chuông cửa vang lên, nhân viên phục vụ đẩy xe thức ăn vào, sau đó đứng bên cạnh phục vụ hắn dùng cơm.

“Phiền cô quá.”

Chương 630: Tôi đi đây, đi thật đây 2 Liêu Văn Kiệt cầm khăn lau miệng, cầm ly nước trái cây trống rỗng bên cạnh lên, mỉm cười nói với cô nhân viên phục vụ xinh đẹp: “Xin hỏi một câu, dịch vụ cho thêm thuốc ngủ vào nước nho giúp khách ngủ ngon hơn được bắt đầu đưa vào phục vụ từ khi nào vậy? Tôi nhớ trước kia không có dịch vụ này mới phải.”

“???”

Nhân viên phục vụ tràn đầy kinh ngạc, lắc đầu tỏ vẻ không hiểu, hi vọng Liêu Văn Kiệt lặp lại lần nữa.

Bộp!

Liêu Văn Kiệt đột ngột vươn tay chế trụ bả vai nhân viên phục vụ, năm ngón tay dùng sức, quét chân đè ngã cô ta xuống đất, sau đó chậm rãi cầm dao ăn kề sát động mạch cổ của cô ta: “Ngay từ khi cô bước vào tôi đã nghi ngờ rồi, khách sạn này rất để ý đến sự riêng tư của khách VIP, nếu khách không có yêu cầu thì sẽ không có chuyện để nhân viên phục vụ đứng bên cạnh trong lúc ăn thế đâu.”

“...”

“Cô là ai?”

“…”

Thấy đối phương không chịu lên tiếng, Liêu Văn Kiệt lập tức giật tấm mặt nạ da người của cô ta xuống.

Trong nháy mắt, một gương mặt tinh xảo, đôi mắt lấp lánh, đường nét thanh tú xuất hiện trước mặt hắn.

“A, cô không phải là cái người nào đó sao?”

Liêu Văn Kiệt bỏ dao ra, như bừng tỉnh đại ngộ: “Tối hôm qua, không đúng, tối hôm kia tôi đã gặp cô ở nhà Kisugi, cô là chị hai của tiểu thư Ai Kisugi.”

“Hitomi Kisugi, cảm ơn.”

Hitomi Kisugi phiền muộn vịn ghế sô pha đứng dậy. Ngay khi bị Liêu Văn Kiệt hoài nghi, cô ta đã chuẩn bị xong xuôi để chiến đấu cận chiến, nhưng kết quả vẫn giống như ở trong nhà kho bỏ hoang đó, vừa ra tay đã bị đối phương chế ngự.

Tại sao lại như thế cơ chứ, rõ ràng lần trước chỉ thiếu một chút, tại sao lần này vẫn thiếu một chút?

“Không phải đã đưa kim cương cho các cô rồi sao, sao vẫn còn tới tìm tôi? Lại còn dùng thủ đoạn hèn hạ bỏ thuốc nữa, chẳng lẽ giờ nhóm Mắt Mèo các cô không trộm đồ mà chuyển thành trộm người rồi à?”

Liêu Văn Kiệt chế nhạo một câu, nếu là trộm người thì không cần phiền phức thế đâu, cứ gọi điện thoại một cái là được, hắn cam đoan vừa gọi liền đến.

“Thực ra… Thực ra tôi tới tìm anh.”

“Thế thì liên quan gì đến chuyện cô hạ thuốc tôi?”

“Ây…”

Một lời khó nói hết, Hitomi Kisugi không biết phải nói thế nào.

Đêm hôm đó, sau khi tạm biệt ở nhà kho, chị cả Rui Kisugi liền không ăn không uống, lúc làm việc cũng thất thần, không quan tâm đến chuyện kinh doanh của Mắt mèo. Tối hôm qua lúc tắm còn ngâm trong bồn quá lâu, cuối cùng dẫn đến bị cảm.

“Bị cảm? Có sốt không?”

Liêu Văn Kiệt đặt dao xuống, lắc đầu: “Thất tình chính là như vậy, qua một thời gian nữa sẽ ổn thôi. Đừng nói là cô muốn tôi tới thăm bệnh đấy nhé, tôi mà tới thì bệnh tình của cô ấy sẽ chỉ nặng thêm mà thôi.”

Biết ngay anh sẽ nói như vậy!

Hitomi Kisugi âm thầm thở dài, đoán được Liêu Văn Kiệt không đồng ý tới thăm bệnh nên cô ta mới cố tình dùng thuốc ngủ. Ai mà biết năng lực quan sát của đối phương nhạy bén vô cùng, cô ta chuẩn bị tỉ mỉ như vậy mà vẫn bị nhìn ra sơ hở.

Nhưng mà…

Ánh mắt Hitomi Kisugi khẽ lóe lên, tài quan sát của cô ta cũng không kém. Lúc Liêu Văn Kiệt nghe được chị gái mình bị bệnh, rõ ràng bàn tay cầm dao run lên một cái.

Ha ha, đúng là đàn ông, nói một đằng nghĩ một nẻo. Ngoài miệng nói chẳng thèm để ý, nhưng trong lòng chắc chắn đang lo lắng muốn chết!

“Chị cả đã hai ngày không ăn uống tử tế rồi, người gầy rộc đi.”

Liêu Văn Kiệt: (?_?)

Em gái à, ăn nói để ý một chút, hai ngày không ăn uống tử tế

đã gầy rộc đi, đến cả quảng cáo của công ty giảm béo cũng không dám chém gió tới mức đó đâu.

“Cô nghĩ nhiều rồi, có thể chị cô đang muốn giảm béo thì sao.”

“Hôm nay chị ấy còn không trang điểm…”

“Nghiêm trọng thế cơ à?”

Liêu Văn Kiệt kinh ngạc quay đầu, sau đó lại ngồi xuống ghế sô pha: “Thế cũng tốt, bôi bôi trát trát nhiều lên mặt cũng không có gì hay ho. Cô ấy khí chất trời xinh, không trang điểm cũng rất xinh đẹp. Đồ trang điểm chứa nhiều chất hóa học, dùng nhiều không tốt cho da, không trang điểm là chuyện tốt.”

Mấy lần kể khổ đều bị Liêu Văn Kiệt chặn họng, Hitomi Kisugi bĩu môi, ra đòn sát thủ: “Nếu đã nói thế thì tôi không quấy rầy anh nữa, tôi về sẽ nói rõ mọi chuyện cho chị gái tôi, nói anh chẳng quan tâm đến sống chết của chị ấy chút nào.”

“Không thể nói là không quan tâm một chút nào, dù sao mọi người cũng là bạn bè. Tầng dưới có một cửa hàng hoa, phiền cô lúc về mua giúp tôi một bó bách hợp, nói là tôi tặng cô ấy.”

“Anh không thể đi với tôi một chuyến sao?” Hitomi Kisugi nghiêm túc nói.

“Tôi…”

Liêu Văn Kiệt định nói gì đó, nhưng mở miệng lại hóa thành tiếng thở dài: “Không đi, gặp một lần lại tăng thêm phiền não một lần, tốt nhất là không gặp.”

“Đấy là tự anh nói đấy nhé, sau này đừng có mà hối hận.”

Hitomi Kisugi cởi bộ quần áo nhân viên phục vụ ra, bên trong là quần áo bình thường: “Tôi đi đây, anh là đồ vô tình vô nghĩa,

đáng sống cô độc cả đời!”

Rầm!

Cửa phòng đóng rầm một tiếng. Mười giây sau, Hitomi Kisugi nổi giận đùng đùng đứng tại phòng khách, chỉ vào Liêu Văn Kiệt: “Vậy mà anh không đuổi theo cũng không ngăn cản, trái tim anh làm bằng sắt đá à?”

“Làm sao có thể như thế được, nếu thực sự làm bằng sắt đá thì người xui xẻo sẽ là chị cả của cô.”

Chương 631: Qua cầu rút ván 1 Liêu Văn Kiệt liếc nhìn Hitomi Kisugi một cái: “Chuyện vất vả lắm mới chặt đứt được, cớ sao phải nhắc lại chứ? Chuyện của người lớn, trẻ con đừng tự tiện xen vào. Cô về đi, tôi nói không đi là không đi.”

“Được lắm, lần này tôi đi thật đấy.”

Hitomi Kisugi khẽ cắn môi, chậm chạp bước từng bước: “Tôi đi đây, tôi đi thật đấy, anh có nói gì thì tôi cũng không ở lại đâu.”

“Ừm, có cần tôi mở cửa cho cô không?”

“Khốn nạn!”

Hitomi Kisugi tức giận đóng sầm cửa lại.

Lần này là đi thật.

Liêu Văn Kiệt nhếch môi, đặt ly nước trong tay xuống, lấy tốc độ nhanh nhất thay quần áo, đẩy cửa phòng bước tới chỗ thang máy.

“Anh đi đâu?”

Ngoài cửa, Hitomi Kisugi đứng dựa vào vách tường, cười đắc ý.

“Đến tiệm hoa.” Liêu Văn Kiệt đi vào thang máy, mặt không cảm xúc.

“Đến tiệm hoa làm gì?”

Hitomi Kisugi nhanh chóng đuổi theo, vui vẻ hỏi đến cùng.

“Hôm qua tôi mới quen được một cô gái, vừa gặp đã cảm mến, thế nên hôm nay muốn hẹn cô ấy ra ngoài ăn cơm xem phim.”

“Thế à? Nhưng anh vừa mới ăn cơm xong mà.”

Hitomi Kisugi cười trộm, xem Liêu Văn Kiệt có thể mạnh miệng đến mức nào.

“Ăn khuya đó, có liên quan gì đến ăn tối đâu.”

Liêu Văn Kiệt nhìn Hitomi Kisugi: “Phiền cô chuyển lời với chị gái mình, nói cuộc sống tình cảm của tôi lại bắt đầu lại như trước rồi.”

“Được thôi, không thành vấn đề.”

Hitomi Kisugi ra dấu OK: “Tôi có xe, có muốn tôi đưa anh đến điểm hẹn không?”

“Thế thì phiền cô.”

Quán cà phê Mắt Mèo.

Bởi vì Rui Kisugi khó chịu trong người nên ngoài quán treo biển tạm ngừng kinh doanh. Chờ Liêu Văn Kiệt đến thì sắc trời đã tối, quán cà phê chỉ còn hai ngọn đèn trên tầng hai.

“Đến muộn rồi, lại còn sai địa chỉ.”

Liêu Văn Kiệt cầm bó hoa bước xuống xe, vẻ mặt bất mãn, kiên trì với suy nghĩ của mình.

“Được rồi được rồi, chờ anh lên thăm người ốm xong thì tôi lại lái xe đưa anh đến điểm hẹn đúng, được chưa.”

Hitomi Kisugi đẩy Liêu Văn Kiệt lên tầng hai, chỉ vào gian phòng cuối hành lang: “Bệnh nhân nằm ở phòng đó, nhớ dỗ ngon dỗ ngọt một chút, tôi không vào đâu.”

“Xin hỏi một câu, bên trong có lắp máy nghe lén không?”

Liêu Văn Kiệt đặt tay nên nắm cửa, quay đầu nghi ngờ hỏi. Nhìn thấy ánh mắt của Hitomi Kisugi áp lực như núi, lắc đầu lia lịa thì lập tức hiểu ra.

Chắc chắn có!

Liêu Văn Kiệt im lặng, không biết coi đó là bệnh nghề nghiệp hay là tính hóng hớt, trầm ngâm ba giây rồi vặn nắm cửa đi vào.

Cửa phòng đối diện mở ra Ai Kisugi thò đầu ra, vẫy tay với chị hai mình. Đồ ăn vặt đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ chờ phòng bên cạnh củi khô bén lửa.

“Chị hai, không hổ là chị, em còn tưởng phải đi mấy chuyến với có thể bắt được người đến.”

“Còn phải nói sao, em cũng không nhìn xem ai ra trận.”

Hitomi Kisugi vênh váo, đón nhận ánh mắt sùng bái của em gái mình: “Ai, hôm nay chị hai sẽ dạy cho em một chiêu, chỉ cần đoán trúng được tâm lý đối phương, lại đúng bệnh bốc thuốc thì đối thủ khó thế nào cũng xử lý dễ như trở bàn tay.”

“Chị hai, chị lợi hại quá.”

Ai Kisugi gật đầu liên tục, mặc dù không hiểu gì nhưng chắc chắn lợi hại.

“Cũng tạm thôi, nhưng mạnh hơn chị cả một chút.”

Hitomi Kisugi vung tay lên, nhanh chóng xé túi đồ ăn vặt rồi đeo tai nghe, tập trung nghe ngóng động tĩnh từ phòng đối diện.

“Chuyện gì thế? Sao không có chút động tĩnh nào? Này Ai, em lắp mấy chiếc máy nghe trộm thế?”

“Bốn chiếc, chị thử kênh khác xem.”

...

Liêu Văn Kiệt vừa đẩy cửa ra đã thấy hương thơm phả vào mặt. Hắn không thấy Rui Kisugi trong phòng, bỗng trong phòng tắm vang lên mấy tiếng động, Liêu Văn Kiệt nghe thấy thì đi tới đầu giường, cắm bó hoa bách hợp vào lọ.

Tủ sách, bàn làm việc, đầu giường, ống đựng bút… Hắn lần lượt kiếm, cuối cùng cũng tìm thấy một chiếc máy nghe trộm trong ống bút.

Bộp!

Liêu Văn Kiệt nhẹ tay bóp nát chiếc máy rồi ném vào thùng rác.

Thỏ khôn có ba hang, không thể nào chỉ có một chiếc máy nghe trộm được, Liêu Văn Kiệt lại tiếp tục tìm.

“Ai à? Chị không muốn ăn cơm, em để cho chị ly nước trái cây là được.”

Trong phòng tắm truyền ra tiếng nói của Rui Kisugi, Liêu Văn Kiệt nghe được thì hắng giọng một cái: “Là tôi, tôi đến thăm chị.”

Phòng tắm lập tức yên tĩnh, sau đó vang lên tiếng mặc quần áo. Rui Kisugi khoác áo choàng tắm, lấy khăn trùm đầu rồi đi ra.

“A Kiệt, sao cậu lại tới đây? Có phải các em tôi nói gì với cậu?”

Rui Kisugi thấy Liêu Văn Kiệt đến thì vô cùng ngạc nhiên, đồng thời cũng âm thầm like cho hai em gái mình.

Không hổ là em gái ruột, biết được cô ta mong muốn điều gì nên âm thầm đưa người đến.

Cũng không tính là quá ngu dốt, không uổng công cô ta giả vờ để hai người trộm mất điện thoại.

Điện thoại là cố ý vứt, nhưng bị cảm là thật, lúc này nói chuyện vẫn còn mang giọng mũi.

Tối hôm qua Rui Kisugi vô cùng phiền muộn, làm thế nào cũng không tĩnh tâm được nên mới định tắm nước lạnh để đầu óc tỉnh táo. Sau khi lấy lại tinh thần thì cũng bị cảm.

Thật bực mình.

Mặc dù có hai em gái bên cạnh nhưng chuyện tình cảm thì phải cần đàn ông chứ không phải chị em. Nhất là khi người phụ nữ bị bệnh thì càng mong muốn người đàn ông mình thích ở bên cạnh chăm sóc mình.

“Nghe nói chị bị ốm nên tôi tới xem thế nào, sẽ lập tức đi ngay.” Liêu Văn Kiệt vừa lục giá sách vừa nói.

Chương 632: Qua cầu rút ván 2 Lập tức đi ngay thì còn tìm máy nghe trộm làm gì?

Rui Kisugi tiến lên phía trước, dễ dàng từ gối đầu, ngăn kéo, tủ giày lấy ra ba chiếc máy nghe trộm ném ra ngoài hành lang.

Lúc trước khi hai em gái lắp máy nghe trộm trong phòng thì cô ta cũng biết. Hiện tại tất cả đã hết giá trị lợi dụng rồi, giữ máy nghe trộm lại cũng vô ích.

Qua cầu rút ván!

“Chị tìm dễ dàng quá!”

Liêu Văn Kiệt khóe miệng co quắp, mơ hồ nghe được tiếng than thở từ phòng đối diện.

“Là do hai đứa nó quá ngốc…”

Rui Kisugi cắn môi: “A Kiệt, đến cũng đã đến rồi, không thể ngồi nói chuyện với tôi một chút sao?”

“Làm thế không hay lắm, mọi người chỉ là bạn bè bình thường, buổi tối tôi còn có một cuộc hẹn, nếu không đi sẽ muộn mất.”

“Hẹn hò?”

Rui Kisugi nhướn mày, đúng là càng quan tâm nhiều thì đầu óc càng loạn. Liêu Văn Kiệt không phải loại đàn ông cặn bã, mới hai ngày không gặp, còn chưa qua thời kỳ thất tình, làm sao nhanh như vậy đã có đối tượng hẹn hò mới được?

Chắc chắn là nói dối.

Rui Kisugi cười thầm, không để ý nói: “Nhanh như vậy đã bắt đầu cuộc sống tình cảm mới rồi à? Chúc mừng cậu, hai người quen nhau thế nào?”

“Trưởng bối giới thiệu.”

Liêu Văn Kiệt nói: “Đêm đó sau khi rời khỏi nhà kho thì tôi gặp được một ông lão đãng trí, thấy trong túi ông ta có địa chỉ nhà nên tôi đã đưa ông ta về, sau đó chẳng hiểu thế nào lại thành sắp xếp xem mắt…”

“Lúc mới bắt đầu, bọn họ sắp xếp cho tôi một người thừa kế rất xinh đẹp, chỉ là tuổi tác quá nhỏ, mới 14 tuổi, thế nên tôi không đồng ý.”

“Nếu lớn hơn một chút thì cậu sẽ đồng ý à?” Rui Kisugi khó

chịu nói.

“Tôi nghe người ta nói cách nhanh nhất để quên đi đoạn tình cảm cũ là có một tình cảm mới, thế nên định thử một lần.”

“Không phải đâu, nếu miễn cưỡng quen nhau mà cậu chưa quên được tình cảm cũ thì chỉ khiến cho tất cả đều đau lòng thôi.” Rui Kisugi phân tích, không có ý gì khác, chỉ đơn giản là không muốn thêm người bị tổn thương.

Nói thế cũng không đúng, dưa hái sớm thì không ngọt, nhưng có thể dùng để giải khát!

“Chuyện này sau hãy nói, trước mắt tôi muốn vượt qua cửa ải khó khăn này đã.”

Liêu Văn Kiệt nói tiếp: “Sau đó bọn họ lại giới thiệu cho tôi một cô gái khác, mười tám tuổi, rất xinh đẹp. Đêm nay cô ấy chính là đối tượng hẹn hò của tôi.”

Tiếp tục tự biên tự diễn.

Rui Kisugi thấy Liêu Văn Kiệt vẫn quyết tâm không nói thật thì vừa bực mình vừa buồn cười: “A Kiệt, xuất phát điểm của cậu không đúng. Trốn tránh không giải quyết được vấn đề.”

“Không có, chúng tôi chưa nói đến chuyện yêu đương.”

“Tôi hiểu rồi, để tôi giúp cậu.”

Rui Kisugi cười một tiếng: “Tôi từng đọc rất nhiều sách phân tích tình yêu. Muốn giải quyết vấn đề này thì không được trốn tránh mà phải đối mặt. Chờ đến khi nào cậu thực sự không quan tâm gì tới bạn gái cũ nữa thì lúc đó cậu mới có thể thực sự rời đi.”

“Vậy xin hỏi phải làm thế nào mới biết được tôi có còn quan tâm tới bạn gái cũ hay không?” Liêu Văn Kiệt khiêm tốn chỉ giáo.

“Rất đơn giản.”

Rui Kisugi tiến lên hai bước, ôm lấy cổ Liêu Văn Kiệt. Một nụ hôn dài qua đi, cô ta dựa vào bờ vai hắn.

“Thế nào, đã quên chưa?”

“Chưa quên, càng quan tâm hơn…”

“Vậy thì đừng quên nữa. Mặc dù tôi chưa gặp được cô gái kia, nhưng tôi dám chắc người đó không thích hợp với cậu đâu!” Rui Kisugi ôm chặt lấy Liêu Văn Kiệt, tình cảm không kiềm chế được, lại hôn sâu thêm một lần nữa.

Cô ngực lớn, cô nói gì cũng đúng!

Liêu Văn Kiệt thuận thế ôm lấy Rui Kisugi, hai người bộc phát tình cảm, bất tri bất giác đã lăn lên giường.

“Ưm… Từ từ… Chờ một chút…”

Rui Kisugi đẩy Liêu Văn Kiệt ra, sửa sang lại áo ngủ của mình, chờ khi nét hồng trên mặt khẽ tiêu tan thì mới bước đến giật cửa phòng ngủ ra.

Cách cách!

Cửa phòng vừa mở ra đã kéo theo hai tiếng kinh hô. Rui Kisugi lấy thân phận chị cả, đen mặt trừng mắt với hai em gái, sau đó đẩy hai người bọn họ về phòng đối diện khóa cửa lại, mang chìa khóa về phòng mình.

Khóa trái cửa lại, một cánh tay từ sau lưng tiến đến. Rui Kisugi nhắm mắt lại, tựa vào lồng ngực Liêu Văn Kiệt.

…

Trong phòng buông rèm kín mít, bên ngoài trăng sáng sao thưa.

Rui Kisugi rúc vào trong lòng Liêu Văn Kiệt, ánh mắt trìu mến, mái tóc dài rơi trên mặt hắn.

“A Kiệt, vậy còn buổi hẹn hò của cậu thì sao?”

Rui Kisugi trêu chọc: “Dường như nhà gái không sốt ruột chút nào, đến trễ lâu như thế mà cũng không gọi điện thoại cho cậu.”

“Đúng vậy, đúng là không nể mặt tôi chút nào. Hay là để tôi gọi điện cho cô ấy một chút, nếu cô ấy trách tôi cho cô ấy leo cây thì phiền chị lái xe đưa tôi đến đó?”

“Ha ha.”

Rui Kisugi biết Liêu Văn Kiệt nói dối nhưng vẫn rất tức giận, há miệng cắn lên cổ hắn mấy cái.

Liêu Văn Kiệt đưa tay xoa cằm Rui Kisugi, cắn nhẹ đôi môi đỏ mọng của cô ta: “Vô ích thôi, chị Rui, tôi là người khổ luyện công phu, chị cắn thế tôi cũng không thấy đau đâu.”

“A Kiệt, không thể thay đổi xưng hô sao? Càng nghe càng thấy kỳ quái.”

Rui Kisugi lẩm bẩm, sau đó dường như nhớ đến chuyện gì: “Liên quan đến công phu của cậu, trước đây cậu nói cậu luyện Đồng tử công, bây giờ… Không có vấn đề gì chứ?”

“Không sao, luyện xong từ lâu rồi, công phu đã viên mãn, chỉ là lúc dậy thì đã bỏ lỡ không biết bao nhiêu cô gái tốt.” Liêu Văn Kiệt tỏ vẻ tiếc nuối, Rui Kisugi thấy thế thì tức đến nghiến răng.

Chương 633: Đừng bao giờ đánh giá thấp tủ quần áo của một người phụ nữ 1 Cô ta chau mày, rầu rĩ không vui: “Lần trước lúc cậu đưa tôi kim cương rất vô tình, tôi không thích như thế. Có thể đưa lại một lần, lần này cậu quỳ một gối xuống đất, tôi không đồng ý, cậu lại kiên trì quỳ tiếp, đến tận khi tôi đồng ý mới thôi.”

“Chị Rui, chuyện này không giống phong cách của chị.”

“Phụ nữ đều là phong cách này!”

“Cũng được, tôi thì không có vấn đề gì, chỉ là…”

Liêu Văn Kiệt ngập ngừng: “Chị Rui, có thể đừng làm cho tổ chức Mắt Mèo nữa không?”

Rui Kisugi không trả lời thẳng mà cúi đầu ôm lấy cổ hắn: “Cho tôi thêm chút thời gian, chờ tôi tìm được cha mình đã.”

“Có lâu không?”

“…”

“Chị Rui, nếu chị đã không giữ bí mật gì với tôi nữa thì tôi cũng nên thành thật với chị!”

“Ý cậu là sao?” Rui Kisugi ngạc nhiên ngẩng đầu.

“Lần trước tôi tức giận không phải vì chị lừa tôi. Dù sao thì tôi thích chị như thế, bị lừa cũng cam tâm tình nguyện.”

Liêu Văn Kiệt nhìn thẳng vào mắt Rui Kisugi, thâm tình nói: “Bởi vì tôi muốn trốn trắng, không phải trốn tránh thân phận thiên kim đại tiểu thư của chị, mà bởi vì chị là… Mắt Mèo!”

“Tôi biết, không ai thích kẻ trộm cả. Nói ra sợ cậu không tin, nhưng bạn trai của Hitomi là cảnh sát, ở ngay đồn cảnh sát đối diện…”

“Tôi dám cá là bạn trai Hitomi không biết cô ấy là Mắt mèo.”

Liêu Văn Kiệt đặt hai tay lên vai Rui Kisugi, nghiêm túc nói: “Anh ta không biết là chuyện tốt, một khi biết chắc chắn sẽ giống như tôi, không biết phải làm gì, chỉ có thể trốn tránh.”

“Cậu đang nói gì thế?”

“Tôi hiểu anh ta, bởi vì tôi cũng là cảnh sát!”

“…”

Thấy vẻ mặt của Rui Kisugi vô cùng mê man, Liêu Văn Kiệt liền xoay người nhặt quần áo trên đất, lấy một tấm thẻ cảnh sát ra.

Rui Kisugi nhận lấy xem xét, sau đó trái tim vọt lên đến tận cổ họng lập tức trở lại vị trí cũ, ném thẻ cảnh sát xuống giường: “Dọa tôi chết khiếp, thì ra là cảnh sát Hongkong. Thế thì không sao cả, cậu không có quyền gì ở Nghê Hồng, chỉ cần tôi không đến Hongkong thì cậu không bắt tôi được.”

“Không thể nói như vậy được, dù sao thì chị cũng là kẻ trộm còn tôi là cảnh sát, đây là vấn đề nguyên tắc.”

“Vậy cậu muốn bắt tôi sao?” Rui Kisugi cười hỏi, hôn lên mặt Liêu Văn Kiệt một cái.

“Chỉ sợ là không được, tôi đã đánh giá cao nguyên tắc của mình. Mới hai ngày không gặp mà trong đầu tôi đã ngập tràn hình ảnh của chị…”

Liêu Văn Kiệt tiếp tục dỗ ngon dỗ ngọt: “Nghe nói chị bị ốm, lòng tôi rối như vò, phải đến thăm chị mới chịu được.”

“A Kiệt…”

Rui Kisugi vô cùng cảm động, ánh mắt lấp lánh, lật người một cái, đặt Liêu Văn Kiệt dưới thân.

“A Kiệt, cậu đến Nghê Hồng vì cái gì?”

“Bên ngoài thì nói là đi công tác, nhưng thực ra là đến tra án. Bởi vì công việc cần phải bí mật cho nên… Chị cũng hiểu đấy.”

Liêu Văn Kiệt ôm lấy bả vai Rui Kisugi: “Thân phận của tôi không giống những cảnh sát khác, bên ngoài tôi còn có thân phận là trợ lý của một tổng giám đốc công ty. Không những thế, tôi còn mở một công ty tư vấn linh dị, mục đích là để che giấu thân phận của mình.”

“Nói thế có nghĩa là cậu là đặc công…”

“Tùy chị lý giải thế nào cũng được.”

Liêu Văn Kiệt nói tiếp: “Lần này tới Nghê Hồng là vì để điều tra một bản án kỳ quặc…”

“A Kiệt, nếu cậu cảm thấy không tiện thì không cần nói cho tôi.”

“Không sao, tôi không định giấu chị điều gì.”

Liêu Văn Kiệt hôn lên trán Rui Kisugi một cái, nói tiếp: “Thời gian trước, tòa cao ốc trung tâm Hoắc thị ở Hongkong xảy ra chuyện, chủ tịch và thư ký chết bất đắc kỳ tử, chuyện này chị hỏi thăm một chút là biết.”

“Tôi nghi ngờ chuyện này có liên quan đến một công ty ở Nghê Hồng nên đã đến đây điều tra. Ông chủ của công ty đó tên là Nobuo Tanaka, nhưng ông ta đã chết mà thủ phạm vẫn chưa lộ diện… bla bla… Chuyện hẹn hò đêm nay chỉ là nói dối chị thôi, tôi không có cô gái nào khác, chỉ định đi nghe ngóng chút tin tức.”

“Cậu ở đây với tôi, vậy vụ án phải làm sao đây?” Rui Kisugi cảm thấy vô cùng ấm áp.

“Không có cách nào khác, ai bảo tôi càng quan tâm chị hơn cơ chứ…”

Rui Kisugi ghé vào ngực Liêu Văn Kiệt: “A Kiệt, cậu có muốn tôi giúp cậu thu thập tin tức không?”

“Không cần, nhà Kisugi rất có thể lực, chị hỗ trợ sẽ làm đánh rắn động cỏ.”

Liêu Văn Kiệt nói: “Còn nữa, nếu có lúc nào chị cảm thấy tôi làm gì khả nghi thì cũng đừng suy nghĩ nhiều, tôi đang tra án mà thôi.”

“Ha ha, nhìn thấy cậu đi dạo với cô gái khác cũng là tra án?”

“Thế thì không cần, nếu thấy tôi đi dạo phố với cô gái khác thì không cần do dự, cứ tiền lên tát cho cô gái kia một cái là được.” Liêu Văn Kiệt vừa cười vừa nói.

“Thế còn tạm được…”

Rui Kisugi nói thầm một câu, mặc áo chậm rãi cuống giường, lôi từ trong ngăn tủ ra một hộp gỗ.

Liêu Văn Kiệt xích lại gần, ôm cô ta từ sau lưng: “Sao thế? Bên trong có gì quan trọng à?”

“Ừ, là thứ tôi coi trọng nhất.”

Rui Kisugi mở chiếc hộp gỗ ra, bên trong ngoài viên kim cương “Lời nguyền bóng đêm” thì vẫn còn một chiếc đồng hồ bỏ túi, nhưng kim đồng hồ đã không chạy từ lâu rồi.

“Đây là chiếc đồng hồ mà cha tôi thích nhất, cũng là một trong số ít những thứ đồ mà cha tôi để lại.” Rui Kisugi lẩm bẩm, vuốt ve đồng hồ một lúc rồi đặt vào tay Liêu Văn Kiệt.

“Cho tôi?”

Chương 634: Đừng bao giờ đánh giá thấp tủ quần áo của một người phụ nữ 2 “Nếu cậu không muốn thì thôi, sau này chờ gặp được người thích hợp thì tôi sẽ tặng cho đối phương.”

“Đừng hại người, tôi cam đoan tên đó sẽ chết rất thảm!”

Liêu Văn Kiệt nhận lấy chiếc đồng hồ: "Ở Hongkong tôi có quen vài người bạn kỳ nhân dị sĩ, nói không chừng có thể thông qua chiếc đồng hồ này tìm lại được người cha mất tích của chị."

"Hi vọng là thế…"

Rui Kisugi nghĩ đến cha thì tâm trạng trầm xuống. Cô ta ôm chặt Liêu Văn Kiệt, âm thầm hạ quyết tâm, chỉ cần tìm được cha sẽ lập tức giải tán Mắt mèo. Cô ta sẽ kết hôn với Liêu Văn Kiệt, chuyên tâm xử lý sản nghiệp gia tộc.

"Đúng rồi, còn hai em gái của chị, có phải nên thả các cô ấy ra rồi không?"

"Nhốt một đêm cũng không sao, căn phòng đó có cửa sổ, không giam được hai đứa nó."

Rui Kisugi nói đến đây thì khẽ thổi khí vào tai Liêu Văn Kiệt: "Tôi đi tắm, cậu tìm quần áo giúp tôi. Đồ lót treo trong tủ, cậu thấy bộ nào đẹp thì tôi mặc bộ đó."

Liêu Văn Kiệt hít sâu một hơi, nhanh chóng vọt đến trước tủ quần áo, một lát sau rầu rĩ nói: "Chị Rui, tôi có bệnh khó lựa chọn, chị có thể nào mỗi bộ mặc một lần không?"

"Thế thì tốn nhiều thời gian lắm!"

Rui Kisugi nhếch môi, tự chọn một bộ đồ bó sát.

"Ừng ực!"

Liêu Văn Kiệt nuốt nước bọt: "Không sao, đêm còn rất dài, hết đêm thì còn ngày, có nhiều thời gian."

…

Ba ngày sau, Liêu Văn Kiệt một mặt hoảng hốt rời khỏi quán cà phê Mắt mèo, trong lòng thầm xin lỗi Long Cửu, Mộng La, A Lệ,

Sandy, Trình Văn Tĩnh, Yudy Tang… ở Hongkong.

Đã nói đến Nghê Hồng để nghỉ ngơi dưỡng sức, thế mà cuối cùng vẫn bị tiểu yêu tinh dụ dỗ.

Còn nữa, vĩnh viễn đừng bao giờ đánh giá thấp tủ quần áo của một người phụ nữ.

Chẳng hạn như tủ quần áo của Rui Kisugi, ban đầu hắn cứ tưởng một đêm là có thể xem hết, nhưng không ngờ lại tốn tận ba ngày.

Giờ thì tốt rồi, Rui Kisugi khỏi ốm, còn hắn thì mất mấy ngày không làm được việc gì.

Liêu Văn Kiệt quay người đi vào một con hẻm nhỏ, thân hình thoát cái biến mất tại chỗ.

Lần thứ hai xuất hiện đã biến thành một người có gương mặt trung tính, trường đao trong tay.

…

Dinh thự nhà Kagura, có hai người đang luyện võ.

“Kagura, cổ tay em cứng quá, lúc vung đao sẽ tốn rất nhiều sức, hơn nữa còn dễ bị thương.” Isayama Yomi chống đao gỗ dạy bảo.

“Là vì Yomi quá lợi hại.”

“Không phải nịnh nọt chị, mau nhặt đao lên, luyện thêm nửa giờ nữa…Ừm, nếu em biểu hiện tốt một chút thì chị sẽ mua đồ ăn vặt cho em.”

“Chị nói rồi đấy nhé.”

Kagura Tsuchimiya hô lên, nhanh chóng chạy về phía cây đao

gỗ vừa rơi.

“Kỳ quái, em nhớ rõ ràng rơi ở chỗ này.”

Kagura Tsuchimiya ngơ ngác, rõ ràng đao của cô rơi ở chỗ này, sao bây giờ lại không tìm thấy nữa?

“Đao của cô.”

Một cánh tay vươn ra từ sau cây, giơ đao gỗ ra trước mặt cô.

“Cảm ơn, cảm ơn…”

Kagura Tsuchimiya vô thức cúi người nói lời cảm ơn. Vừa cúi người đã phát hiện có gì không đúng, cô sợ hãi lùi ra sau.

Sau khi ngẩng đầu lên, phát hiện người tới là Liêu Văn Kiệt thì Kagura Tsuchimiya mới ôm ngực thở phào: “Trời ạ, anh đến từ bao giờ thế? Sao tôi không nghe thấy tiếng động nào?”

“Bởi vì cô quá yếu.”

“…”

“Này, anh lén lút trốn sau gốc cây làm gì hả? Có phải có ý đồ nhìn trộm không?” Isayama Yomi đi tới, nghi ngờ hỏi.

“Không có chứng cứ thì đừng có đổ oan cho người tốt, tôi thề không nhìn lén dưới váy các cô đâu.” Liêu Văn Kiệt lắc đầu liên tục.

“…”

Isayama Yomi bĩu môi, gương mặt tràn ngập sự ghét bỏ. Kagura Tsuchimiya đỏ mặt cúi đầu, nghĩ lại vừa rồi có phải dùng sức mạnh quá nên tốc váy không.

“Mấy người lớn có ở đây không, tôi tìm họ có việc.”

“Vẫn luôn ở đây, chờ anh ba ngày rồi…”

Isayama Yomi nói được một nửa thì đột nhiên nhíu mày, thử dò xét: “Lần trước sau khi gặp anh thì Ranguren bỗng nhiên có vấn đề, có phải anh đã làm gì nó không?”

“Ranguren là ai? Tôi đâu có quen biết cô ta?”

“Đó là linh thú được phong ấn trong thanh đao Shishou của tôi, là thanh đao anh cướp hôm đó.”

“Đừng có đổ thừa cho tôi, đao tôi trả cô rồi, cô nghịch làm hỏng lại hỏi tôi?”

Liêu Văn Kiệt chống chế: “Còn con linh thú Ranguren kia thì đúng là tôi từng gặp, trông nó tròn tròn béo béo rất đáng yêu. Sao thế, nó bị làm sao, ốm à?”

“…”

Lần đầu nghe thấy có người dùng từ đáng yêu để hình dung Ranguren. Nếu như nó được tính là đáng yêu, vậy Bạch Duệ tính là gì? Thanh tú à?

Liêu Văn Kiệt xoa cằm phân tích: “Chắc là không đâu, tôi nghe nói đồ ngốc thì sẽ không bị ốm.”

“Anh đứng yên đây, đừng đi đâu cả!”

Isayama Yomi khẽ cắn môi, nhanh chóng chạy về phòng, mang bảo đao Shishou ra.

Keng!

Lưỡi đao ra khỏi vỏ, cô tiêu hao linh lực để triệu hoán Ranguren, nhưng làm thế nào nó cũng không chịu ra ngoài, đành trừng mắt đòi Liêu Văn Kiệt bồi thường.

“Không thể nào, đưa tôi xem nào, tôi có chút kinh nghiệm về chuyện phong ấn.”

Liêu Văn Kiệt đoạt lấy trường đao, giả vờ giả vịt nghiên cứu một lát, sau nghiêm túc nói: “Không sai, đúng là phong ấn xảy ra vấn đề, cửa nhỏ quá, Ranguren bị kẹt không ra ngoài được rồi.”

“Nói hươu nói vượn, nhất định là do anh động tay động chân.”

“Không phải, cô tự nhìn đi.”

Liêu Văn Kiệt truyền niệm lực vào, vung vẩy trường đao trong tay, trong miệng gọi tên linh thú.

“Ranguren!”

Một cự thú màu đỏ xuất hiện, cụp đuôi ngoan ngoãn ngồi xuống, đến thở cũng không dám thở mạnh.

“Thấy chưa, tôi đã bảo không có vấn đề gì rồi, không phải nó vẫn khỏe mạnh bình thường đó sao?”

Isayama Yomi há hốc miệng nhìn, Liêu Văn Kiệt lại vươn tay ra, cười tủm tỉm: “Nào, Ranguren, bắt tay cái nào.”

Ranguren giật cả mình, lập tức đặt chân trước vào tay Liêu Văn Kiệt, lè lưỡi thở hồng hộc.

“Tốt lắm, lăn vài vòng, lăn đi, cuối cùng ngửa bụng lên trên.”

Sau khi nhìn thấy Ranguren hoàn thành tất cả mọi động tác, cuối cùng còn ngửa bụng lên trên thì Isayama Yomi cảm thấy cả người đều không khỏe.

Thì ra linh thú gia truyền có vẻ ngoài hung ác nhưng trái tim lại mềm mại như thế.

Đáng yêu quá…

Không đúng!

“Khốn nạn, quả nhiên là do anh làm, mau làm Ranguren trở lại như trước đây!” Isayama Yomi giận dữ, lao tới đánh Liêu Văn Kiệt.

“Ranguren, cắn cô ấy.”

“Gào gào gào!!!”

Chương 635: Sắc cam một mảnh tốt đẹp** 1 **Nguyên văn là 橘势1片大好 (từ mạng): người xem bày tỏ sự yêu thích khi nhìn thấy những màn thân mật của các đồng tính nữ.

Trong đình viện, Ranguren đuổi theo Isayama Yomi chạy tán loạn.

Qua một hồi lâu, nó ngậm cổ áo Isayama Yomi xách trở về, gật gù đắc ý, ra dáng như con chó trung thành bắt được con mồi.

” Ranguren. . .”

Isayama Yomi khóc không ra nước mắt, trong lòng hiểu rõ, ở cái đêm ác nghiệt đó con linh thú uy phong bá khí đã một đi không trở lại, cũng không về được rồi.

Tsuchimiya Kagura: “. . .”

Chẳng lẽ, chẳng lẽ Bách Duệ cũng thay đổi thành như vậy, cho nên phụ thân mới vội vã gả cô đi?

Chắc không đâu, Bách Duệ rất có oai phong nha!

Keng!

Trường đao tra vào vỏ, Ranguren biến mất không thấy đâu nữa, Liêu Văn Kiệt vuốt ve trường đao, thầm nói “hữu duyên”. Cuối cùng, trước vẻ mặt tràn đầy khẩn trương của Isayama Yomi đem trường đao trả về tay cô.

“Chuyện phong ấn đã được giải quyết, về sau yên tâm sử dụng, sẽ không lập lại tình trạng như lúc trước.”

“. . .”

Isayama Yomi đen mặt rút đao ra, triệu hồi ra con linh thú uy phong lẫm liệt, nghiến răng nghiến lợi ra lệnh: “Ranguren, cắn anh ta!”

“. . .”

Trong không khí một mảng yên lặng, Isayama Yomi cứng ngắc xoay người, phát hiện linh thú nhà mình không nhúc nhích một tí như bị mất thính giác.

“Ranguren, bắt tay.”

“. . .”

Vẫn không có động tĩnh gì, Isayama Yomi đen mặt thu đao vào vỏ, vô cùng tuyệt vọng không nói thêm gì nữa.

Cô ta không nói lời nào, Liêu Văn Kiệt thì có, cười hắc hắc: “Này, Yomi, lúc nãy cô muốn thả chó cắn tôi, đúng không?”

“Không có, anh nghe lầm rồi.”

Isayama Yomi nhặt lên đao gỗ, bảo Tsuchimiya Kagura tiếp tục luyện tập.

Liêu Văn Kiệt trở lại ngồi dưới gốc cây, liên tục 3 ngày bị chị gái xinh đẹp gợi cảm nghiêm hình tra tấn, lại thấy tà váy bay lên….Khụ khụ, tuổi xuân bay bổng, cũng coi là một cảm thụ đặc biệt giống như cả linh hồn đều được thanh lọc.

“Yomi, Kagura!”

Trong hành lang truyền đến một thanh âm, hai người thu tay

dừng lại, thấy người tới là Isayama Naraku, liền cung kính đứng.

“Tiên sinh Kurosaki, mời đi theo tôi.”

Isayama Naraku đen mặt nhìn về phía Liêu Văn Kiệt, dứt lời liền bảo Isayama Yomi và Tsuchimiya Kagura cùng đi theo.

Thật kỳ quái, mình có đắc tội với người này sao?

Liêu Văn Kiệt vô cùng nghi hoặc, nghĩ tới nghĩ lui cũng không có đụng chạm qua nha, đã như vậy vì sao Isayama Naraku nói chuyện dữ dằn như vậy.

. . .

Trong phòng khách lần trước tiếp đãi Liêu Văn Kiệt, Tsuchimiya Garaku và Isayama Naraku cùng sóng đôi ngồi quỳ, phía sau là hai tiểu bối, cách một cái bàn thấp là Liêu Văn Kiệt ngồi khoanh chân.

Hắn cũng muốn nhập gia tùy tục thử ngồi quỳ chân nhưng mà cái đệm quá cao, ngồi như thế toàn thân khó chịu, đành phải dùng tới đặc quyền không màng tiểu tiết của kẻ mạnh.

“Tiên sinh Kurosaki, 3 ngày này anh đã đi đâu, điện thoại cũng gọi được, hại chúng tôi. . .”

“Thật có lỗi, vì chuyện đá Sát Sinh tôi đứng ngồi không yên nên ra ngoài tìm kiếm manh mối, ngay cả điện thoại. . . Nếu là máy nhắn tin từ phòng đối sách tin bình thường tôi tắt máy.”

Ngụ ý là, chỉ có hắn chủ động liên hệ người khác, người khác bị động chờ đợi liên hệ đi.

“Nói trở lại, hai vị nghiêm túc như vậy, là có tin tức mới muốn nói với tôi sao?”

“Nghe nói ba ngày trước trong hành động diệt linh anh đã giết

chết một con ác linh cấp A?”

Tsuchimiya Garaku hỏi, tin báo đến từ phòng đối sách, số liệu phân tích đêm đó ác linh giao chiến cùng Liêu Văn Kiệt đẳng cấp vô cùng cao, không đơn giản chỉ là ác linh cấp A thông thường, bởi vì tin tức không đủ nên chỉ có thể định nghĩa là cấp A.

“Đúng vậy, không chỉ như thế, tôi còn thu được một viên đá Sát Sinh.” Liêu Văn Kiệt từ trong ngực lấy ra một viên đá Sát Sinh, thể tích lớn, khiến cho mí mắt Tsuchimiya Garaku và Isayama Naraku giật dữ dội.

“Có thể cho biết kẻ địch là người nào không?”

“Có thể.”

Liêu Văn Kiệt đơn giản kể ra tình huống đêm đó: “Theo phân tích của tôi, nhà Isayama hoặc là nói liên minh gia tộc Khu Ma sư bị thế lực muốn có đá Sát Sinh dòm ngó, Isayama Mei là kế hoạch bước đầu của chúng, nhà Tông gia Kagura là bước thứ hai, từng bước từng bước xâm chiếm về sau mới là toàn bộ liên minh gia tộc Khu Ma sư.”

Tsuchimiya Garaku áp chế cảm xúc khẩn trương trong lòng, chậm rãi mở miệng: “Tiên sinh Kurosaki, kẻ địch đêm đó sử dụng bươm bướm?”

“Đúng vậy, phòng đối sách có tư liệu, kẻ địch gọi là. . . Gọi là gì tôi không nhớ rõ, đến từ gia tộc khu trùng sư, 3 năm trước gặp tai nạn trên không, được phán định tử vong.”

“Cám ơn.”

Tsuchimiya Garaku thất vọng lên tiếng, cả người như trái bóng xì hơi, cái lưng thẳng hơi còng xuống như trút được gánh nặng nói: “3 năm trước, vợ tôi cưỡi Bạch Duệ giao đấu với Ác linh, tại hiện trường tìm được một xác bướm màu lam.”

“Tin tức này, tôi nhớ được lần trước đã nói qua.” Liêu Văn Kiệt nói, lần trước lúc trao đổi tin tức ông ta đã nhắc đến Bạch Mao thiếu niên.

“Đúng vậy, tôi cho rằng không nhanh như vậy, còn muốn chính mình báo thù. . .”

Tsuchimiya Garaku hít sâu một hơi, thẳng lưng nói: “Mặc dù tôi không chắc đối phương chính là hung thủ giết vợ tôi, nhưng nhất định có liên quan. Vẫn muốn nói một tiếng cám ơn.”

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, không nói gì thêm.

“Tiên sinh Kurosaki, ngoại trừ hỏi thăm chuyện của 3 ngày trước, tôi còn có một cái yêu cầu quá đáng.”

Chương 636: Sắc cam một mảnh tốt đẹp** 2 “Cá nhân tôi đề nghị, nếu như là yêu cầu quá đáng thì tốt nhất đừng nói ra.”

“Chỉ sợ không được, bởi vì Bạch Duệ không chịu nghe lời kêu gọi của tôi, vì liên minh gia tộc Khu Ma sư tôi nhất định phải mở lời.” Tsuchimiya Garaku nói thẳng: “Trên đời không ân huệ nào là có sẵn, càng không có bữa cơm trưa miễn phí, tôi trả bao nhiêu mới có thể mời anh gia nhập liên minh gia tộc Khu Ma sư?”

“Ông trả không nổi đâu, hơn nữa tôi không có hứng thú gia nhập bất kỳ tổ chức nào, càng huống chi là liên minh gia tộc các người. . .”

Nói đến đây, Liêu Văn Kiệt nhíu mày: “Kagura rất đáng yêu, giống như em gái nhỏ vậy, đừng lấy cô ấy ra để nói chuyện.”

“Lần này không phải Kagura, là con gái của tôi, Yomi.” Isayama Naraku đen mặt tiếp lời.

Liêu Văn Kiệt: “. . .”

Ông đúng là người cha tốt nha!

“Phụ thân, người đang nói gì ạ, nếu như là. . .”

Isayama Yomi đứng lên, cảm thấy quá mức thất lễ liền ngồi xuống, giọng nói uất ức: “3 năm trước con đã có hôn ước, vị hôn phu là Izuna Noriyuki nhà Izuna, còn là phụ thân tự mình định ra .”

Lời nói chứa đựng oán trách nặng nề khiến cho Isayama Naraku không đành lòng. Nhưng nghĩ tới gia tộc, ông ta vẫn lạnh giọng mở miệng: “Bây giờ không phải nữa, ta cùng gia chủ nhà Izuna đạt được liên hệ, đối phương đã đồng ý huỷ bỏ hôn ước của con.”

Liêu Văn Kiệt: “. . .”

Chuyện xấu nhiều quá rồi!

Từ hôn mà để bên nhà gái ra mặt tìm nhà trai từ hôn, chỉ muốn hỏi một câu, anh Nori gì ấy. . . Chắc không phải là nhân vật nam chính đi?

“Tại sao có thể như vậy. . .”

Isayama Yomi như mất hồn, không phải cô đối với vị hôn phu có bao nhiêu chờ mong, mà cô đã cam chịu. Hiện tại đột nhiên huỷ hôn ước khiến cô thực sự không cách nào chấp nhận, cảm giác mình là một món hàng, ai ra giá cao thì được.

Mặc dù thực sự luôn luôn là như vậy, Kagura bên kia cũng vậy, nhưng. . .

Ít nhất cũng phải dằn kỹ tấm màn che** lại a!

**tấm màn che: chỉ việc xấu. Ý câu trên là việc xấu trong nhà nên được che dấu để giữ mặt mũi.

Liêu Văn Kiệt: “. . .”

Không sai, đá Sát Sinh lấp lánh tỏa sáng, chỉ cần tặng qua, cho dù là người có lý cũng sẽ có lý theo ý đối phương, muốn đen có đen, muốn trắng có trắng.

“Yomi, đây chính là gia tộc, nhà Isayama chúng ta là như thế, nhà Izuna cũng vậy.”

Isayama Naraku không biết khuyên như thế nào, cứng rắn vạch trần hiện thực tàn khốc: “Lúc đầu, gia chủ nhà Izuna cũng chính là phụ thân của Izuna Noriyuki không đồng ý, nhưng khi ta nhắc tới con không thể trở thành người thừa kế nhà Isayama, ông ta bắt đầu do dự, lại đàm phán giá cả làm trao đổi, ông ta liền vui vẻ đồng ý huỷ bỏ hôn ước.”

“Vậy, vậy. . . Noriyuki có nói gì không?”

“Huỷ bỏ hôn ước là ngày hôm qua, nó đã liên lạc với con chưa?”

“. . .”

Isayama Yomi trầm mặc ngồi quỳ, hai tay nắm chặt thành nấm, đối với cái thế giới không có tình người này hoàn toàn thất vọng. . .

Một cái tay từ bên cạnh duỗi ra, là Tsuchimiya Kagura miễng cưỡng nở nụ cười, hai bên đổi vị trí, chỉ có nụ cười vẫn trong sáng như cũ.

Isayama Yomi hơi sững sờ, sau đó bắt lấy tay Tsuchimiya Kagura, cho dù mất đi cả thế giới nhưng cô còn có em gái.

Sắc cam một mảnh tốt đẹp.

Tsuchimiya Kagura cũng rất buồn bực, lần trước sau khi

Tsuchimiya Garaku cùng Liêu Văn Kiệt trò chuyện xong, cô ta đã có chút nhận mệnh, đem Liêu Văn Kiệt cùng vị hôn phu vẽ ra ký hiệu '≈'.

Tuy rằng Liêu Văn Kiệt thường xuyên không đứng đắn, thích giật đồ ức hiếp người khác, nhưng suy cho cùng cũng là anh trai lớn tâm địa thiện lương, lại có đủ thực lực cường đại để điều khiển Bạch Duệ, có thể vì phụ thân gánh vác một phần áp lực, chính là người gia tộc đang rất cần.

Tổng kết lại, kết quả của việc nhận mệnh cũng không hẳn xấu….Đại khái là thế.

Vừa nhận xong mệnh, dấu '≈' vị hôn phu cô ta biến thành '≠', lắc mình thay đổi, thành '≈' vị hôn phu của chị, tâm tình vừa lên vừa xuống, vừa vui mừng lại buồn rầu, còn có chút lạc lõng.

Buồn bực hoàn buồn bực, chị Yomi của cô ta không vui, nhất định phải nghĩ biện pháp làm cho đối phương vui vẻ lên.

"Thứ cho tôi nói thẳng, hôn ước huỷ bỏ có phải là có hơi sớm?"

Liêu Văn Kiệt lên tiếng chế giễu: "Có lẽ ông có thể huỷ hôn ước, nhưng tôi không có đáp ứng đồng ý mối hôn sự này, nếu không, ông lại đi hỏi thăm, nếu thêm tiền, nhà Izuna chắc sẽ không cự tuyệt tiếp tục hôn ước."

Isayama Yomi: ". . ."

Xin đừng lại xé tấm màn che, thật sự đã không còn chút cặn nào nữa.

"Về chuyện này, tôi tin chắc anh sẽ đồng ý. . ."

Nói đến đây, Isayama Naraku đen một mặt, quay đầu nhìn về phía Tsuchimiya Garaku, nói ra câu thoại không biết xấu hổ.

“Khụ khụ, tôi nhìn ra được, anh rất thích Yomi.”

Tsuchimiya Garaku xoắn xuýt một lát, cuối cùng cũng không nói chuyện nhìn trộm dưới váy, không phải sợ Liêu Văn Kiệt sĩ diện, mà bản thân hắn là người cần mặt mũi.

“Là rất thích, nhưng thích cũng không nhất định phải cưới cô ta nha?”

Lời nói vừa ra, nhìn thấy bầu không khí trong phòng không đúng, Liêu Văn Kiệt hắng giọng, nói bổ sung: “Ý của tôi là, thích được chia làm rất nhiều loại, tôi rất thích kiểu tóc của Yomi, chỉ vậy thôi.”

Isayama Yomi: “. . .”

Hiểu rồi, vậy liền cắt thành tóc ngắn, tạo kiểu xoăn phồng**.

**Giống vầy:

“Chuyện hôn ước cũng không vội vàng, nếu như anh cảm thấy không ổn, trước tiên có thể thử cùng Yomi chung đụng, đến lúc đó lại quyết định.”

“Quá khó rồi, nghĩ thôi đã thấy lúng túng, hơn nữa tôi sợ chưa nói được hai câu, cô ta sẽ rút đao chém tôi.”

Chương 637: Đánh vào bên trong quân địch là một việc cần kỹ thuật 1 Liêu Văn Kiệt lắc đầu: “Về sau đừng nhắc đến hôn ước nữa, nếu là gia nhập liên minh gia tộc Khu Ma sư, tôi có thể gắn cái danh dự hội viên, dù sao tôi vẫn luôn điều tra chuyện đá Sát Sinh, còn cần thu thập manh mối từ chỗ các người.”

“Có thể.”

Tsuchimiya Garaku mỉm cười, quả nhiên không nhìn lầm, đối phương hẳn là thích Yomi, bằng không ngày từ đầu sẽ không luôn

miệng cự tuyệt gia nhập bất cứ tổ chức nào nhưng vừa nhắc tới hôn ước liền lập tức đổi giọng.

. . .

Dùng xong bữa tối, Liêu Văn Kiệt theo kế hoạch làm việc, kì kèo đến hơn mười giờ mới rời đi, lấy cớ ngoài hóng gió.

Dưới án hiệu của phụ thân, Isayama Yomi không tình nguyện đi theo, trên đường đi đều trưng ra bộ mặt thối trên mặt còn viết rõ hai chữ "không vui".

"Đừng như vậy, không làm được bạn bè luôn giờ."

Liêu Văn Kiệt đưa tay để trên trán Isayama Yomi vuốt vuốt: "Biết cô không thích, trùng hợp, tôi cũng rất phản cảm, cho cô một lời hứa hẹn, tương lai gặp được chàng trai mình thích, có thể không cần quan tâm ý kiến tôi, buông tay theo đuổi tình yêu thuộc về mình."

"Thật?"

"Chắc là giả đó."

"Khốn kiếp!"

Đi dạo bên đường nửa giờ, ngay lúc hắn chuẩn bị vòng trở về, thì ngay trên đường một đạo kết giới như ẩn như hiện.

"Đến rồi!"

"Kết giới!"

Nhận thấy được phía trước có linh khí dao động, Isayama Yomi sửng sốt, ý thức được người đến không có ý tốt, lập tức sờ về phía thanh trường đao 'Shishou' của mình.

Trống trơn.

Bởi vì trước đó bị Liêu Văn Kiệt phàn nàn, nên lúc ra ngoài, Isayama Naraku không cho phép cô đeo đao.

“Không liên quan đến cô, là tới tìm tôi.”

Liêu Văn Kiệt nhếch miệng cười, bắt lấy cánh tay Isayama Yomi, liên tục nhảy lùi về phía sau, lui tới hơn mười mét mới dừng lại: “Đợi ở trong này đừng nhúc nhích, tôi đi một chút sẽ trở lại.”

Trong tay không có đao, sức chiến đấu giảm hơn phân nửa, Isayama Yomi tự giác gật đầu, không có cứng đầu cứng cổ nhất định phải đi theo tìm hiểu đến cùng.

Nhưng tình huống lại không như ý, ý tưởng của hai người thì tốt lắm, nhưng đối phương cũng có ý nghĩ của chính mình, kết giới đột nhiên khuếch trương, trong nháy mắt liền bao phủ, cưỡng ép kéo bọn họ vào.

Ánh trăng trên bầu trời ẩn vào mây đen, không phải là ánh trăng bình thường hay nhìn thấy, ánh sáng đỏ loang lổ, sau khi xuyên thấu qua mây đen, thì chiếu ra từng chùm tia sáng màu máu.

Không biết là ánh trăng tạo thành ảo ảnh, hay là kết giới vốn là như thế, Isayama Yomi ngửi được trong không khí có mùi máu tanh không tiêu tan.

“Cầm.”

Một thanh trường đao được đưa đến trước mặt, cô theo bản năng tiếp được, phát hiện là vũ khí thường dùng mà Liêu Văn Kiệt hay mang theo bên người.

“Tôi dùng thanh đao này, vậy anh thì sao bây giờ?”

“Không có càng tốt, thanh đao này sẽ kéo thực lực của tôi xuống, hại tôi mỗi lần đánh nhau đều không thể dốc hết toàn lực.” Liêu Văn Kiệt thành thật nói.

Bởi vì nói rất thật, làm cho người ta không cách nào tin nổi, cho nên Isayama Yomi lựa chọn không tin.

Mặc kệ Isayama Yomi nghĩ gì, ánh sáng xanh trong mắt Liêu Văn Kiệt chợt lóe, hai mắt quét ngang không gian màu đỏ máu bên trong kết giới, Thiên Tàn cước đạp thẳng đi vào.

Lưỡi đao ánh sáng màu lam hóa thành hình trăng non, tốc độ nhanh đến mức mắt thường khó có thể nhìn thấy được, trong chớp mắt quét ngang toàn trường, nghiền áp mặt đất màu máu vỡ tan thành bột mịn.

Ngay vào lúc kết giới lung lay sắp đổ, ở phía trước hiện lên một quầng sáng, trong phút chốc vỡ tan thành nhiều mảnh như gương, bốn người ăn mặc quần áo giống như âm dương sư miệng phun máu, xụi lơ trên mặt đất tuyên bố mất đi năng lực chiến đấu.

“Thành thật mà nói, cũng bình thường.”

Mặc kệ đám âm dương sư nằm ở bên đường, hai mắt Liêu Văn Kiệt híp lại, quét qua bóng dáng của bảy người mặc áo choàng đen: “Nếu chỉ có trình độ này, thì mau đi về đổi một đám người lợi hại hơn đến đây, máu của các người không xứng nhiễm bẩn tay của tôi.”

“Vị tiên sinh này, ngài hiểu lầm, chúng tôi phụng mệnh đến mời ngài làm khách, không có ý khiêu khích.” Một bóng người mặc áo choàng đen cứng ngắc lên tiếng.

Ông ta không có nói dối, đích thật là phụng mệnh đến mời Liêu Văn Kiệt làm khách, nhưng BOSS của bọn họ cũng có nói, trong tình huống cho phép, trước tiên hiển lộ một chút thực lực của bản thân, miễn cho có người một lời không hợp liền lật bàn.

“Quá khách sáo rồi, các người là ai, dựa vào đâu mà các người nói mời khách, thì tôi nhất định phải đi, nếu mặt mũi lớn, thì làm

phiền trước tiên đưa mặt ra để tôi xác nhận một chút."

Isayama Yomi: ". . . . . ."

Hiểu lầm rồi, thì ra lúc Liêu Văn Kiệt nói chuyện với bọn họ vẫn rất là khách sáo.

"Vị tiên sinh này, chúng tôi đến mang theo thành ý. . . . . ."

"Tôi không cảm thấy như vậy!"

Liêu Văn Kiệt vung tay lên, đoạn gãy của kiếm Thắng Tà rung lên ong ong, khuếch tán ra sương mù màu máu, khiến cho màu đỏ bên trong kết giới càng đậm hơn: "Các người quá yếu, nếu đây là thành ý của các người, thì lần mời này chẳng khác nào lãng phí thời gian của tôi, không đi cũng được."

Chương 638: Đánh vào bên trong quân địch là một việc cần kỹ thuật 2 "Chờ một chút, chúng tôi không có ý định chiến đấu với ngài." Ánh sáng đỏ chói mắt, người mặc áo choàng đen vội vàng lên tiếng gọi lại, đồng thời làm tốt chuẩn bị phòng ngự.

"Thật khéo, tôi cũng không định lãng phí thời gian với các người. . . . . ."

Liêu Văn Kiệt đưa tay tung kiếm Thắng Tà, kiếm vũ màu đỏ phóng lên cao, xẹt qua một hình cung trong không trung, cấp tốc xé rách không khí gào thét lao xuống, bao trùm toàn bộ bóng dáng của một đám người đang luống cuống tay chân.

Kiếm hóa vạn thiên!

Oanh! Oanh! Oanh! Oanh ————

Mặt đất chấn động, kiếm Thắng Tà trở lại bên người Liêu Văn Kiệt, mỗi lần chạy một vòng, liền lưu lại giữa không trung một mảng sương mù màu máu.

“Yếu quá.”

Liêu Văn Kiệt khẽ nhíu mày, hiện tại lam sắc niệm lực có nội đan hỗ trợ, tốc độ tu luyện nhanh đến mức biến thái, nhưng dù vậy, uy lực khi sử dụng thuật ngự kiếm vẫn thua xa niệm lực màu đỏ.

Năng lượng nhiều hay ít chỉ là một mặt, độ phù hợp mới là mấu chốt, kiếm Thắng Tà không thích hợp dùng màu lam niệm lực để khống chế.

“. . . . . .”

Isayama Yomi nắm chặt thanh đao, ngạc nhiên nhìn kiếm Thắng Tà đang chạy xung quanh, lần đầu tiên nhìn thấy thuật ngự kiếm, vừa sợ hãi khi nhìn thấy lực phá hoại của nó, vừa hoài nghi mình quê mùa dốt nát, trước kia chưa bao giờ nghe nói đến.

Kiếm thuật hay là pháp thuật, sao lại là một đoạn kiếm gãy chứ?

Bụi bặm tán đi, khắp mặt đất màu máu là một mảnh hỗn loạn, hố lớn hố nhỏ có thể nhìn thấy ở khắp mọi nơi, một đám người mặc áo choàng đen ngã vào bên trong vũng máu.

Không chết, đều còn thở, nội trong vòng ba mươi phút đưa đến bác sĩ thì có thể cứu được.

Liêu Văn Kiệt: (— `? ? —)

Đánh vào bên trong quân địch là một việc cần kỹ thuật, không phải chỉ cần đối phương cho bạn cơ hội, thuận một đường leo lên là có thể thành công.

Diễn trò phải làm nguyên bộ, nhất định phải trưng lên vẻ kêu ngạo, nếu không sẽ chỉ nhận lấy sự hoài nghi và khinh thường, đừng nói nằm vùng, có thể đi vào cửa lớn của địch doanh thì xem

như BOSS của đối phương là một tên não tàn rồi.

Hiện tại Liêu Văn Kiệt gặp phải một nan đề, không đánh hết sức, thì giả trân quá, mà đánh hết sức, thì một người có thể đánh cũng không có.

“Quả nhiên, mình còn quá yếu. . . . . .”

Liêu Văn Kiệt thở dài một tiếng, nếu hắn đủ mạnh, thì tội gì phải tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục mà đột nhập vào trận doanh kẻ địch để sưu tập tình báo chứ, cứ gặp mặt liền chém, nhất định sẽ giết đến mức đối phương phải thay đổi triệt để, thề từ nay về sau sẽ làm người tốt.

Isayama Yomi: “. . . . . .”

Ngay lúc hai người đi ra khỏi kết giới, thì dị biến nổi lên, bọ ngựa bắt ve, chim sẻ ở phía sau*, đợt sóng tập kích thứ hai xuất hiện, cũng giống như trước, thêm một kết giới ở phía trước.

*Đường lang bộ thiền, hoàng tước tại hậu: tham lợi trước mắt, quên họa sau lưng

*Đường lang bộ thiền, hoàng tước tại hậu: tham lợi trước mắt, quên họa sau lưng

Sương mù đen kịt tràn ngập trên mặt đất, ánh trăng trên bầu trời trong nháy mắt liền biến mất, bên trong đám sương mông lung, ba bóng người chậm rãi hiện hình.

Hai nam một nữ.

Nữ tóc dài xõa vai, mặc quần áo cổ trang màu trắng thuần vô cùng thu hút, bàn tay chống lên thắt lưng nhỏ nhắn màu đỏ, dung nhan tinh xảo lạnh lùng giống như núi băng, chỉ có đôi môi là đỏ thắm quyến rũ mê người.

Phong cách ăn mặc và khí chất tương phản thật lớn, với kinh nghiệm hàng yêu phục ma của Liêu Văn Kiệt, cô gái này nhất định tinh thông mị công, bên ngoài lạnh lùng như núi băng, bên trong lại là một người thuần thục các loại tư thế yêu cầu cao độ.

Hai người đàn ông thì không có gì để nói, một là kiếm khách đeo mặt nạ màu trắng, lưng đeo hai thanh đao võ sĩ* một dài một ngắn với vỏ kiếm màu đen, người còn lại là một người đàn ông cơ bắp đầu trọc, cái trán bóng loáng, đeo một chiếc kính râm cực lớn che khuất nửa khuôn mặt.

*đao võ sĩ: Katana là đao nhật, hay còn gọi là kiếm Nhật, Katana là thanh dài, thường cặp với một thanh kiếm ngắn hơn là wakizashi hoặc cực ngắn gọi là tanto.

*đao võ sĩ: Katana là đao nhật, hay còn gọi là kiếm Nhật, Katana là thanh dài, thường cặp với một thanh kiếm ngắn hơn là wakizashi hoặc cực ngắn gọi là tanto.

Không đúng, phong cách của người đàn ông cơ bắp này không giống với hai người bên cạnh, bả vai khiêng súng máy M249, trên người treo đầy băng đạn và lựu đạn.

Isayama Yomi như lâm đại địch, thương một tiếng rút đao ra, rót linh lực vào, triệu hồi ra Linh thú Hắc Thằng bên trong phong ấn.

Theo cô biết, Linh Thú tên là Hắc Thằng, bởi vì nguyên nhân phong ấn không hoàn chỉnh, nên cái chuôi đao này có yêu cầu cực cao đối người sử dụng, nếu như không có linh lực cường đại hộ thân, sẽ bị Hắc Thằng bóp méo ý chí, sa đọa thành ác linh oán quỷ.

Nhưng hiện tại. . . . . .

Isayama Yomi nghiêng người, trong tầm mắt là một con rắn lớn thành thành thật thật, phun ra nuốt vào cái lưỡi dài đầy lửa,

yên tĩnh ngoan ngoãn, không hề có vẻ tàn bạo nào.

Cô chỉ biết, linh thú Cự Mãng này trước đây đã gặp chuyện ngoài ý muốn.

“Yomi, đứng sang một bên đi, ba tên này thuộc về tôi!”

Không quan sát ba người kia giống như Isayama Yomi, lực chú ý của Liêu Văn Kiệt đều đặt ở trên kết giới, nếu hắn không nhìn lầm, vị trí ở trước mặt hoàn toàn không phải là kết giới gì cả, mà là quỷ sào hàng thật giá thật.

Thú vị!

Liêu Văn Kiệt thầm nghĩ thú vị, có thể dọn quỷ sào đi khắp nơi, đây mới là người mà hắn phải đợi, mấy người vừa rồi kia chỉ là đồ bỏ đi.

“Kurosaki Ichigo, anh giết Mitogawa Kazuhiro, thủ lĩnh của chúng tôi muốn gặp anh.” Cô gái lạnh lùng mở miệng, đôi môi đỏ mọng đóng mở, hơi lộ ra hàm răng, rõ ràng không cố ý lẳng lơ, nhưng vẫn làm người ta không khỏi miên man bất định.

“Ừng ực!” x2

Chương 639: Là một con ma có chuyện xưa 1 Hai tiếng nuốt nước miếng vang lên, Liêu Văn Kiệt hơi sửng sốt, theo bản năng nhìn về phía Isayama Yomi, liền nhìn thấy cái đầu lớn của Hắc Thằng.

“Cô. . . . . Các cô là ai, sao lại xuất hiện ở trong này?”

Đám người đợt tập kích đầu tiên và mấy tên mặc áo choàng đen đang chờ đợi cứu giúp kinh ngạc lên tiếng, lúc BOSS nhà mình ra lệnh, cũng không nói là còn có cứu viện.

“Hắc hắc!”

Tên đàn ông cơ bắp đầu trọc nhếch miệng nhe răng cười, bóp cò súng trong tay đảo qua vũng máu, bắn toàn bộ đám người mặc áo choàng đen và âm dương sư thành tổ ong vò vẽ.

Isayama Yomi trừng lớn hai mắt, nắm chặt thanh đao trong tay, đang định nói cái gì đó, bị Liêu Văn Kiệt đưa tay ngăn lại, hắn nhíu mày nhìn kiếm khách và tên đàn ông cơ bắp, cuối cùng nói với cô gái: "Hai vấn đề, thứ nhất, có phải chúng ta đã từng gặp ở đâu đó hay không, tôi cảm thấy có chút ấn tượng với cô."

"Cách thức tiếp cận của anh thật là thô tục." Isayama Yomi hết nói nổi.

"Vấn đề thứ hai, Mitogawa Kazuhiro là ai?"

"Là ác linh bị anh diệt trừ, chính là cái đêm gặp được chị Minh đó, anh còn lấy đi đá sát sinh từ trong tay của anh ta." Isayama Yomi lại nói.

"Câm miệng, ngực đã không lớn đầu óc cũng như vậy, ở đây có chỗ cho cô chen vào sao."

Liêu Văn Kiệt bất mãn trừng mắt liếc Isayama Yomi một cái, hắn biết Bạch Mao thiếu niên tên là Mitogawa Kazuhiro, sở dĩ hỏi như vậy, là giả bộ hồ đồ để lấy tình báo.

Bị Isayama Yomi chen ngang, khiến tình báo đưa đến bên miệng liền bay mất.

"……"

Isayama Yomi trợn trắng mắt, thù này tạm thời ghi nhớ, chờ về sau trở nên mạnh hơn sẽ trả thù.

"Kurosaki Ichigo, anh giết Mitogawa Kazuhiro, cướp đi đá sát sinh, thủ lĩnh của chúng tôi muốn gặp anh." Cô gái mở miệng lần nữa, giọng nói vẫn lãnh đạm như cũ.

“Không ổn, loại phương thức mời gặp mặt này thật là thất lễ, hẳn là thủ lĩnh của các cô phải tự mình đến gặp tôi mới đúng.”

“Giết anh ta, lấy lại đá sát sinh!”

Thương!

Cô gái ra lệnh một tiếng, kiếm khách đeo mặt nạ trắng liền rút đao ra khỏi vỏ, lắc mình lao đến trước mặt Liêu Văn Kiệt, ánh sáng bạc xẹt qua không trung, thanh đao chém từ dưới lên trên, xẹt qua ngực hắn.

Thời gian như chậm lại, mảnh vụn quần áo chậm rãi bay múa, khóe miệng Liêu Văn Kiệt hơi cong lên, hợp ngón tay thành kiếm, gọi kiếm Thắng Tà quay về, đâm thẳng vào đầu kiếm khách đeo mặt nạ.

Bụp!

Ánh sáng đỏ chợt lóe rồi lướt qua, dễ dàng xuyên qua đầu kiếm khách, giây tiếp theo, thân hình kiếm khách nhạt dần, biến mất tại chỗ không thấy.

Lúc xuất hiện trở lại, đã hoàn hảo không tổn hao gì đứng ở bên cạnh tên đàn ông cơ bắp.

“Ichigo, tên kia không phải nhân loại, là thức thần của âm dương sư.” Isayama Yomi nói nhanh, giải thích cái tên ‘du phù linh’ của thức thần.

Người đã chết đi, nhưng lại không tin chính mình đã chết, hoặc là còn tồn tại lưu luyến với nhân gian, sẽ dùng phương thức ‘du phù linh’ để tiếp tục tồn tại ở nhân gian, bởi vì nguyên nhân là linh thể, nên rất dễ bị âm dương sư bắt được, trở thành thức thần bị khống chế tạm thời.

“Tôi biết, ngoại trừ người phụ nữ kia, hai người còn lại đều là

người chết!”

Liêu Văn Kiệt chậm rãi mở miệng, nhíu mày nói với cô gái: “Thừa dịp cô còn sống, hỏi lại một lần nữa, nhìn cô khá quen, có phải chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu rồi hay không?”

Không giống với Isayama Yomi, cô gái mặc áo trắng không xem câu hỏi của Liêu Văn Kiệt là có ý tiếp cận, nhíu mày suy nghĩ một lát, xác nhận là chưa từng gặp mặt Liêu Văn Kiệt.

Cô ta không có đáp lại, phất tay ra lệnh cho kiếm khách và người đàn ông đầu trọc ra tay.

Tạch! Tạch! Tạch ————

Người đàn ông nhếch miệng nhe răng cười, ôm súng máy bóp cò bắn phá, ngon lửa màu đỏ cam phụt lên, bắn ra những viên đạn có khắc phù văn.

Tam Hắc trung thành hộ chủ, thân rắn cố thủ chống đỡ mưa bom bão đạn, nhưng bởi vì nguyên nhân đầu đạn đặc thù, từng đám từng đám máu phụt ra, khiến nó đau đến mức. . . . . .

Không dám nói gì.

Isayama Yomi: “. . . . . .”

Huyết tính của con linh thú này đã hoàn toàn bị mất đi, biến thành vật nuôi ở trong nhà ỷ thế hiếp người, chỉ cầu Ranguren không như thế.

“Cô ngoan ngoãn đợi ở đây, ba tên ở đối diện đều có vấn đề, đừng nghĩ hỗ trợ rồi lại tạo thêm phiền toái cho tôi.”

Đã quen độc lai độc vãng (hành động đơn độc), khái niệm của Liêu Văn Kiệt về đội hữu, trừ phi mạnh hơn hắn, ví như chú Cửu và Yến Xích Hà, còn lại đều có thể định nghĩa là vật cản trở.

Lý Ngang không tính, đến đội hữu cũng không tính, là công cụ.

Liêu Văn Kiệt bật người nhảy ra khỏi làn mưa đạn, cầm kiếm lao thẳng về phía cô gái mặc áo trắng.

Bắt giặc phải bắt vua trước, kiếm khách là thức thần, đầu trọc là bia đỡ đạn cao cấp được chế tạo ra từ thuật luyện thi, chỉ có cô gái áo trắng là có được nhịp tim đập của nhân loại.

Bắt được cô ta, lại thêm tình yêu sét đánh + không đành lòng nhẫn tâm với kẻ địch, có 50% có thể tạo ra tình yêu, đây cũng coi là cánh cửa đột phá để tìm được hang ổ của đối phương.

Sở dĩ là 50%, mà không phải 100%, là bởi vì bây giờ hắn đang ở trạng thái biến thân, nếu đổi thành gương mặt như trước, hắn tự tin có thể làm cho đối phương lập tức phản chiến.

Nhưng suy xét đến việc cần phải che giấu tung tích, không thể tùy tiện thử được.

Bá!

Chương 640: Là một con ma có chuyện xưa 2 Thân hình thức thần mờ nhạt cản đường lại, giơ đao võ sĩ trong tay lên cao, mang theo khí thế sắc bén bàng bạc, gào thét hung ác đánh xuống.

Khí lưu nghiền nát mặt đất, mắt thường có thể thấy được đao khí hình trăng non bộc phát ra, thế như sét đánh, nháy mắt xông đến trước người Liêu Văn Kiệt.

Là một cao thủ, ít nhất khi còn sống là một cao thủ.

Liêu Văn Kiệt híp hai mắt lại, dùng kiếm Thắng Tà đón đỡ, bị kiếm khí đẩy lui ra ngoài năm mét mới khó khăn dừng lại.

Kiếm khách một kích bức lui Liêu Văn Kiệt, thu đao vào vỏ, năm ngón tay siết chặt chuôi kiếm, làm ra tư thế Laido rút đao tất

sát.

*Laido: Môn Laido (thường được gọi tắt là Iai) là một tập hợp những kỹ thuật chiến đấu về kiếm dài Nhật Bản (Katana)

*Laido: Môn Laido (thường được gọi tắt là Iai) là một tập hợp những kỹ thuật chiến đấu về kiếm dài Nhật Bản (Katana)

Hàn ý dày đặc bao trùm xuống, cổ Liêu Văn Kiệt phát lạnh, giống như bị một thanh vũ khí sắc bén khoát lên đầu vai, cổ bị chém, giây tiếp theo là máu tươi phun ra tại chỗ.

Nhưng mà cũng chẳng làm được con mẹ gì, đổi lại lúc còn đang ở Thiết Bố Sam, đao của kiếm khách có lẽ có thể tạo thành uy hiếp với hắn, nhưng hiện tại thì. . . . . .

Đứng bất động cho chém không đánh trả, thì cũng không cắt đứt da hắn được.

Dường như kiếm khách đã nhận ra điều này, từ bỏ tư thế Laido, trực tiếp rút đao ra, lao nhanh chém tới trước người Liêu Văn Kiệt, thanh đao trong tay chém xuống thật mạnh.

Đao khí sắc bén hóa thành thực chất, kiếm khách công kích không biết mệt mỏi, thanh đao dài trong tay điên cuồng múa ra vô số đao ảnh, đinh đinh đang đang chém vào trên người Liêu Văn Kiệt.

Hoa lửa văng khắp nơi, đao khí tinh mịn hoặc ngưng hoặc tán, liên tiếp nỗ lực đánh tan phòng ngự kim cang bất hoại thân.

Vậy mà có chút đau!

Liêu Văn Kiệt kinh ngạc nhìn kiếm khách ở trước mặt, tuy rằng không phá vỡ, nhưng hắn đích xác cảm giác được một chút đau đớn, này đủ để cho thấy trình độ kiếm thuật của đối phương không tầm thường, đã muốn cô đọng ra được kiếm ý của bản thân.

Đáng tiếc, người đã không còn, chỉ để lại chấp niệm không cam lòng bỏ mình.

“Nói ra thật xấu hổ, trình độ kiếm thuật của tôi bình thường, không có cách nào giúp anh hưởng thụ được cực hạn khoái cảm khi đối chiêu với cao thủ.”

Liêu Văn Kiệt nắm kiếm Thắng Tà, không để ý đến lưỡi đao đang đinh đang đánh lên người, nhếch miệng cười nói: “Nhưng tôi có một chiêu thuật ngự kiếm, hi vọng có thể bù lại tiếc nuối của anh.”

Đúng vậy, hắn không biết kiếm thuật, hắn là tu đạo.

Ong ong ông ————

Kiếm Thắng Tà nở rộ ánh sáng đỏ, từng vòng từng vòng sương mù màu đỏ tỏa ra, bao trùm thân thể hai người ở bên trong.

Giây tiếp theo, sương mù màu đỏ hóa thành thực chất, kiếm quang huyết tinh chém liên tục, công kích vào mọi phương vị, trảm kiếm khách thành mảnh nhỏ.

Tàn ảnh.

Thức thần cũng có tốt chỗ của thức thần, lúc gặp phải công kích không thể phòng ngự, kiếm khách sẽ làm cho thân thể mình mờ nhạt đi rồi biến mất, sau đó trong nháy mắt lại vung kiếm vọt về phía Liêu Văn Kiệt.

“Đây là chỗ sai của anh, cứ một mực trốn tránh sẽ không thể tạo ra sự đột phá trong sinh tử, lúc anh còn sống không thể tiến thêm một bước, nhất định là do lúc đối chiến lựa chọn trốn chạy.”

Liêu Văn Kiệt vung kiếm đỡ đao, nói liên tục quấy nhiễu ý chí của kiếm khách: “Để tôi đoán, đây là một trận quyết đấu định mệnh, bên cạnh còn có một cô gái, sự lùi bước của anh không chỉ

làm cho mình bị thua trận, mà ngay cả cô gái cũng bị người ta cướp đi mất, ngoái đầu nhìn lại, chỉ còn có nước mắt làm người ta tan nát cõi lòng."

Có thể là đã đoán sai, kiếm khách không có phản ứng gì cả, một nhát đâm xuyên qua không khí, bùng nổ luồng khí lưu hỗn loạn, đinh một tiếng đánh vào ngực Liêu Văn Kiệt.

Còn chưa chấm dứt, tay bên kia cầm đao ngắn bên hông, rút mạnh chém nghiêng, bổ về phía vị trí cổ của Liêu Văn Kiệt.

Không phải đao thép bình thường, toàn thân trong suốt mỏng như cánh ve, mơ hồ có ánh sáng lưu động, tản ra khí lạnh kinh người.

Hình thần như kiếm!

Liêu Văn Kiệt dùng một chưởng đẩy thanh đao ở trước người ra, đập kiếm Thắng Tà vào đao ngắn, khí lạnh thấu xương khuếch tán ra, đóng băng hơi nước trong không khí, biến thành băng rơi xuống đất.

Hai thanh đao của kiếm khách cùng xuất hiện, không khí hỗn loạn hóa thành bão tuyết tàn sát bừa bãi, từng đám băng trụ bắn tung tóe, đóng băng phạm vi năm mét, tạo ra một tòa núi băng cỡ nhỏ.

Bên trong băng tuyết, kiếm khách chậm rãi đâm đao ngắn, mục tiêu nhắm thẳng vào vị trí trái tim Liêu Văn Kiệt.

Oanh!!!

Ánh sáng đỏ phóng lên cao, mũi nhọn huyết tinh thổi quét bốn phương tám hướng, tàn sát bừa bãi núi băng, đồng thời cũng làm xói mòn thân hình của kiếm khách đến mức không còn hình dạng.

Bởi vì nguyên do tự mua dây buộc mình, hay hoặc là cực kỳ tin

tưởng vào khả năng phá vỡ của đao ngắn, lần này kiếm khách không có làm nhạt thân hình đúng lúc, cơ thể bị xé toạt dưới bầu trời đầy ánh sáng đỏ gột rửa. Thân hình của anh ta bị chia năm xẻ bảy, sau một tiếng thở dài, cả hai thanh đao cũng biến mất vô tung.

“Dường như là một con ma có chuyện xưa, đáng tiếc gặp tôi.”

Không thể nhặt được đao ngắn, Liêu Văn Kiệt đau lòng 0.01 giây, sau đó giơ kiếm chỉ về phía cô gái áo trắng: “Nể mặt nhìn cô có vẻ quen, tôi cho cô chạy trước ba mươi giây, sau đó. . . . . Bị tôi bắt được thì hắc hắc hắc.”

Chương 641: Là một con ma có chuyện xưa 3 “Anh có thể thử xem.”

Giọng điệu của cô gái vẫn lạnh nhạt không thay đổi, tên đàn ông cơ bắp đầu trọc ở bên cạnh ném súng máy và đạn dược, lựu đạn xuống, kiêu ngạo nắm chặt nắm đấm đi về phía trước. Cùng với việc miệng anh ta phun ra sương đen, thân hình cũng phóng đại lên, quần áo bị xé rách lộ ra làn da màu kim loại sáng bóng, cao hơn ba mét.

Liêu Văn Kiệt nhướng mày, đầu trọc xác thật là thi thể bị khống chế bằng thuật luyện thi, nhưng khi còn sống tuyệt đối không tầm thường, là một võ sĩ mạnh mẽ, làn da màu kim loại chứng tỏ đã khổ luyện tới cảnh giới mình đồng da sắt.

Nếu lúc luyện thi lại điều phối thêm một ít dược vật, thì con quái thú khổng lồ này rất có khả năng sau khi hoàn thành đột phá, sẽ có được thể xác kim cang bất hoại.

Ầm!

Tên đàn ông cơ bắp đầu trọc dậm mạnh chân xuống đất, khiến mặt đất lún thành một cái hố to, người ở giữa không trung, hung

hăng đánh ra một đấm thật mạnh.

Luồng khí lưu cuồng bạo khiến cho chân không bị lõm xuống, luồng khí áp bách dồn ép về phía sau, nắm tay chưa đến, đã khiến cho hô hấp của người ta bị đình trệ, mỗi lần hít thở lồng ngực đều đau đớn như bị đao cắt.

Mạnh như vậy!?

Trong lòng Liêu Văn Kiệt giật mình, rất tin tưởng pháp tướng kim thân không có khả năng bị phá vỡ, quyết đoán bôi dầu vào chân, tránh ra xa ba mét.

Ầm!

Nắm đấm rơi mạnh xuống đất, khiến mặt đất nứt toát ra thành từng cái khe như mạng nhện, lan ra bốn phương tám hướng.

Tên đàn ông cơ bắp đầu trọc rút nắm đấm ngập vào trong đất ra, xoay người nhìn Liêu Văn Kiệt, rồi sau đó lại nhìn con rắn khổng lồ Tam Hắc.

Anh ta nhếch miệng cười dữ tợn, nhảy vọt lên như một viên đạn, ở giữa không trung vung nắm tay đập về phía cái miệng khổng lồ như chậu máu của Tam Hắc.

Vào thời điểm quan trọng khi nắm đấm rơi xuống, Isayama Yomi thu đao vào vỏ, chủ động tán đi sự tồn tại của Tam Hắc.

Tuy rằng cô không có cửa đấu với cao thủ, nhưng nhãn lực cơ bản vẫn phải có, Linh thú Hắc Thằng không thể đỡ được một đấm nặng nề này của tên đàn ông đầu trọc, cho dù nuốt đối phương vào trong bụng, thì cũng sẽ bị phá xác chui ra.

Ầm!!

Nắm đấm rơi xuống đất, bụi bặm đất đá bắn lên cao, Isayama

Yomi ôm đao, lon ton chạy đến đứng phía sau Liêu Văn Kiệt.

Ngoan ngoãn.JPG

“Không tệ, tôi sẽ miễn cưỡng loại cô ra khỏi danh sách đồng đội heo, tạm thời chuyến tới hàng ngũ ôm đùi.” Liêu Văn Kiệt vỗ vỗ đầu Isayama Yomi, thích loại con gái thông minh thế này.

Isayama Yomi: “. . . . . .”

Bên kia, tên đàn ông đầu trọc bước ra khỏi đám bụi, hai mắt như cá chết nổi lên ánh sáng vàng kim chói mắt, một chữ ‘卍’ thật lớn xuất hiện ở sau lưng anh ta, từ trên không trung rơi xuống một thanh đao khổng lồ.

Toàn bộ thân đao dài hơn năm mét, ngay cả tên đàn ông đầu trọc với hình thể khổng lồ như vậy khi cầm trong tay cũng hơi có vẻ cầm không được.

“Lui ra phía sau, cách tôi xa một chút, nếu cần thiết có thể dùng linh thú trong đao đỡ công kích, nó đã chết nên không sao cả.”

Liêu Văn Kiệt nhỏ giọng nhắc nhở một câu, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn tên đàn ông đầu trọc, nếu không đoán sai, người này khi còn sống là một hòa thượng.

Hòa thượng Nghê Hồng.

Nhưng thanh đao khổng lồ này cũng không phải là vũ khí trông nhà hộ viện của võ tăng, mục đích làm ra không phải là để cho người bình thường dùng, người có thể sử dụng binh khí với quy cách khoa trương thế này. . . . . .

Nếu hắn đoán không sai, nhất định không phải người.

“Trước tiên hỏi một câu, thủ lĩnh của cô sẽ không phải là Tà

Thần chuyển thế gì gì đó chứ?" Liêu Văn Kiệt nhìn về phía cô gái mặc áo trắng, nhưng lại không có thể nhìn ra được sơ hở gì từ trên mặt của cô ta.

Có tâm muốn xem thử đối phương còn có con bài chưa lật nào khác hay không, nhưng tình huống lại đột nhiên trở nên khó giải quyết, hắn buông tha cho ý định tiếp tục thăm dò, tung kiếm Thắng Tà lên không, dùng chiêu Kiếm hóa vạn thiên điên cuồng oanh tạc tên đàn ông cơ bắp đầu trọc.

Kiếm khí sắc bén bắn xuống, vang lên tiếng đinh đinh đang đang giòn vang, bụi bặm mù mịt bao phủ toàn thân tên đàn ông cơ bắp đầu trọc.

Cô gái áo trắng thờ ơ quan sát toàn bộ chuyện này, dường như không sốt ruột chút nào, khóe mắt còn hơi liếc nhìn Liêu Văn Kiệt và Isayama Yomi, cuối cùng đặt sự chú ý lên người kẻ yếu hơn.

Oanh long long!!

Đao khí thật lớn lao ra từ trong bụi bặm mù mịt, lấy khí thế quét ngang ngàn quân cuốn phăng toàn trường, mũi đao vừa nặng lại trầm ổn, bên trong ánh vàng nhàn nhạt lại quanh quẩn một chút hắc khí.

Liêu Văn Kiệt đưa tay đè lại đầu Isayama Yomi, ngồi xổm người xuống tránh đi đao khí gào thét lướt qua, hắn không có ý định đeo mặt nạ Hắc Sơn, dùng ý niệm khống chế kiếm Thắng Tà, những tia sáng màu đỏ phân tán trên trời cao, sắp xếp thành một thanh kiếm khổng lồ, chém thẳng xuống tên đàn ông cơ bắp đầu trọc được bao phủ bởi ánh sáng vàng.

"Grào Grào Grào!"

Tên đàn ông cơ bắp đầu trọc ngửa mặt lên trời rít gào, múa may thanh đao khổng lồ trong tay nghênh đón, uy thế của mũi đao

ở trong không trung thật kinh người.

Thương!!

Một tiếng kim loại giòn vang vang lên, mũi đao mang theo tiếng vỡ tan, dư thế của kiếm Thắng Tà vẫn chưa dừng lại, oanh kích vào bả vai tên đàn ông cơ bắp đầu trọc.

Chương 642: Vì sao lại không chạy 1 Áp lực khổng lồ đè lên người anh ta, đầu vai phun ra máu màu đen, thân hình anh ta lùn xuống, lung lay sắp đổ.

Giây tiếp theo, sương mù màu đen tràn ra tràn ra từ miệng mũi, sống lưng và đầu gối bị uốn cong đột nhiên thẳng lên, cứng rắn chống lại áp bách của kiếm Thắng Tà, dưới sự kinh ngạc của Liêu Văn Kiệt, dùng thân thể máu thịt phá nát kiếm quang màu đỏ.

“Kim cang bất hoại thân. . . . . .”

Lần đầu tiên nhìn thấy kim cang bất hoại thân ở trong hiện thực, mặc dù là thuật luyện thi, mặc dù là do ngâm dược vật mới ra được, nhưng vẫn khiến cho Liêu Văn Kiệt kinh ngạc một phen.

Trước khi luyện ra được pháp tướng kim thân, để luyện thành kim cang bất hoại thân, hắn đã đập không ít tiền vào hệ thống, từ Thiết bố sam ban đầu, phải mất vài tháng mới luyện thành.

Với thiên phú như hắn mà phải dùng thời gian thật dài mới luyện thành kim cang bất hoại thân, có thể thấy được khó khăn lớn thế nào.

Mà tổ chức thần bí này, chỉ dựa vào một cái xác của cường giả võ đạo, đã thành công luyện ra được bia đỡ đạn cao cấp kim cang bất hoại. . . . . .

Vậy thì câu hỏi đặt ra là, nếu đã mạnh như vậy, thì tại sao không đi chinh phục toàn bộ thế giới, núp ở cái xó Nghê Hồng thì

thú vị lắm sao?

Trong lòng Liêu Văn Kiệt ngưng trọng, thứ cho hắn nói thẳng, hiện giờ Nghê Hồng ngoại trừ có tiền, thì không có gì nữa cả, phàm là tổ chức có chút lòng cầu tiến, đều sẽ không cam tâm cố thủ nơi đây.

Một lòng một dạ cắm rễ ở Nghê Hồng, còn che dấu đến mức không thể đào bới ra được, chỉ có thể nói âm mưu của đối phương quá lớn, hoặc là bất động, nếu phải động thì chính là long trời lở đất.

“Nhắc lại lần nữa, đợi ở trong này đừng nhúc nhích.”

Liêu Văn Kiệt dặn dò một tiếng, phất tay gọi kiếm Thắng Tà tới, hít sâu một hơi đi về phía tên đàn ông cơ bắp đầu trọc.

Isayama Yomi vội vàng nói: “Chờ một chút, anh nói anh ta là Kim quang bất hoại thân, phải làm thế nào. . . . . .”

“Chỉ là Kim cang bất hoại mà thôi, cũng không phải là thiên hạ vô địch, lúc trước tôi cũng Kim cang bất hoại, không phải là cũng rất khiêm tốn đó sao.” Liêu Văn Kiệt thuận miệng trả lời một câu, liếc mắt nhìn cô gái đang thờ ơ đứng ở phía xa, mũi chân chỉa xuống đất, thân hình giống như quỷ mị bay nhanh về phía tên đàn ông cơ bắp đầu trọc.

“Grừ Grừ Grừ!!”

Tên đàn ông cơ bắp đầu trọc chợt quát một tiếng, ánh sáng vàng bên ngoài cơ thể đã bị màu đen ăn mất, thân hình giống như kim loại ngâm trong hồ mực, phát ra ánh sáng đen lạnh lẽo sắc bén.

Hai tay của anh ta múa may, nhấc lên ánh kiếm thật lớn quét ngang ngàn quân, tính cả Isayama Yomi ở bên trong, đều xếp vào mục tiêu công kích.

Liêu Văn Kiệt hít sâu một hơi, tinh quang trong mắt tăng vọt, giậm chân vọt về phía trước đá ra một cước, cước phong từ dưới lên trên, đinh một tiếng va chạm vào ánh kiếm hóa thành thực chất hoành ngang mặt đất.

Bá!

Ánh sáng màu lam chợt lóe lên, chém ra ánh kiếm màu vàng, gần như là cùng lúc đó, mãnh liệt cắt lên người tên đàn ông cơ bắp đầu trọc.

Khí lưu bạo loạn, càn quét mọi nơi, đất đá ở khắp nơi bị cuồng phong nghiền ép, bụi mù bị cuốn bay ra xa.

Mũi chân Liêu Văn Kiệt rơi xuống đất, cố ý không đội mặt nạ Hắc Sơn, thừa dịp tên đàn ông cơ bắp đầu trọc lảo đảo lui bước, liền tăng tốc tiến lên giết tới trước người anh ta.

Kiếm Thắng Tà quét qua màn sương máu, kiếm khí sắc bén thay đổi liên tục, nhưng không thể lưu lại vết thương trên người tên đàn ông cơ bắp đầu trọc.

Hắn tung người nhảy lên, giẫm lên đầu gối của anh ta, từ không trung vung tay chụp xuống một chưởng.

Chưởng phong mạnh mẽ gào thét, oanh kích khiến tên đàn ông đầu trọc lui lại hai bước, trong miệng con thú lớn hình người rống giận liên tục, giẫm lên mặt đất khiến nó vỡ ra thành những vết nứt.

Đúng lúc này, kiếm Thắng Tà rời tay hóa thành ánh sáng đỏ, trong chớp mắt lao vào trong miệng tên đàn ông khổng lồ, tính cả chuôi kiếm cũng biến mất hoàn toàn.

Tên đàn ông khổng lồ đầu trọc sững sờ tại chỗ, thanh đao khổng lồ trong tay ngã xuống, hai tay che yết hầu phát ra tiếng kêu ‘khanh khách’ không rõ nghĩa.

Cũng không lâu lắm, bụng của anh ta đột ngột bành trướng lên, từ lỗ chân lông điên cuồng tràn ra sương mù màu đen, thất khiếu lại phun ra máu đen tung toé sềnh sệch.

Phụt!!

Một tiếng động khẽ vang lên, tên đàn ông khổng lồ đầu trọc ôm cổ quỳ xuống đất, cái bụng lớn bành trướng thành viên cầu, một thanh trường kiếm màu đỏ tươi như máu chậm rãi đâm ra từ bên trong.

Giây tiếp theo, hơn mười kiếm quang xuyên thấu thân thể khổng lồ, khiến anh ta giống như con nhím quỳ gối tại chỗ, hai tay ôm lấy cái cổ sưng phù, cái đầu trên vai bụp một tiếng nổ tung.

Từng luồng ánh sáng đỏ phóng lên cao, vẽ một vòng tròn trên không trung rồi rơi thẳng xuống, cắt cái xác của tên đàn ông khổng lồ thành bao tải rách.

Liêu Văn Kiệt đưa tay triệu hồi kiếm Thắng Tà, một tấm hoàng phù rơi xuống, nhanh chóng đốt cháy cái xác đã tàn tạ không chịu nổi của anh ta, chỉ trong chốc lát, mấy chục viên bản sao đá sát sinh hiển lộ hình dạng, phát ra khí đen dày đặc ở bên trong biển lửa.

“Thì ra là thứ đồ chơi này, chẳng trách khiến cho mình có \ cảm giác nhìn quen mắt.”

Liêu Văn Kiệt nhíu mày, xoay người nhìn về phía Isayama Yomi, nói đúng ra, là nhìn về phía cái người mặc áo trắng vẻ mặt lạnh nhạt kia.

Chương 643: Vì sao lại không chạy 2 Trên người Isayama Yomi bị quấn dây thừng, cơ thể bị trói ở giữa không trung, trong tay cô gái áo trắng cầm thanh đao dài cướp được, để ở vị trí cái cổ tuyết trắng của cô.

“Sao lại không chạy chứ?”

“Là anh bảo tôi đừng nhúc nhích mà, còn nói đến mấy lần.” Isayama Yomi trợn trắng mắt.

“Vậy cô thật đúng là nghe lời, nhớ là sau này cũng vậy, tôi mua kẹo cho cô ăn.”

“Được rồi, dừng ở đó nói nhảm, hiện tại do tôi quyết định.”

Cô gái áo trắng cầm thanh đao dài trong tay, ý bảo trong tay mình có con tin, nhắc Liêu Văn Kiệt đừng hành động thiếu suy nghĩ, sau khi trầm ngâm một lát, nói: “Thủ lĩnh của chúng tôi cảm thấy rất hứng thú với anh, muốn gặp mặt anh một lần.”

“Không thành vấn đề, thời gian địa điểm, hay là xuất phát bây giờ luôn?” Liêu Văn Kiệt trở tay cắm kiếm Thắng Tà lên mặt đất, tỏ vẻ không có ý định cướp con tin.

“Hiện tại không được! Nếu tôi không nhìn lầm, kiếm thuật của anh, võ học của anh. . . . . .”

Cô gái áo trắng lạnh lùng nói: “Anh căn bản là không phải là người Nghê Hồng, Kurosaki Ichigo là tên giả, anh tới từ Hoa Hạ, đúng không?”

“Vậy mà bị cô phát hiện, tôi vẫn cho là mình giấu diếm tốt lắm!” Liêu Văn Kiệt nhíu mày, tất cả mọi người đều là người thông minh, tiết mục ba năm trước mất trí nhớ, hắn sẽ không lấy ra bêu xấu nữa.

Ngoài ra, nằm vùng còn chưa có bắt đầu đã bị vạch trần, tiếp tục nằm có thể thành công sao?

“Khuôn mặt này cũng không phải là gương mặt thật sự của anh, để cho tôi xem xem, anh rốt cuộc là ai!” Cô gái áo trắng cười lạnh ra tiếng, đồng thời trong lòng suy tư, mình đã từng gặp cao

thủ nào gần giống với Liêu Văn Kiệt không nhỉ.

Không có, đừng nói gần giống, mà ngay cả có một chút xíu quan hệ cũng không có, giống như Liêu Văn Kiệt là từ tảng đá nứt ra, trước kia hoàn toàn không có người này.

“Này xác thật là gương mặt thật của tôi, không phải mặt nạ da người, không tin cô xem. . . . . .” Liêu Văn Kiệt đưa tay nắm mặt, nhưng thấy thế nào cũng giống như đang làm trò hề.

Isayama Yomi: “. . . . . .”

Thằng cha đối diện không để ý đến sinh tử của cô chút nào, sớm biết thế sẽ không làm con tin.

“Ha hả, không cần ngụy biện, tôi biết gương mặt này không phải là gương mặt thật của anh, về phần anh là ai, tôi cũng không quan tâm.”

Cô gái nói: “Quỷ sào này có thể vào nhưng không thể ra, không có sự cho phép của tôi, bất cứ kẻ nào cũng không trốn thoát được.”

“Đúng vậy, thật là lợi hại.” Liêu Văn Kiệt gật gật đầu.

“Còn muốn nhìn thấy mặt trời ngày mai, thì nói rõ ý đồ của anh ra, mục đích anh giết Mitogawa Kazuhiro, cướp đá sát sinh là vì cái gì?”

“Thiên tài địa bảo có duyên với người có đức, tôi mạnh hơn anh ta, cướp đi đá sát sinh là điều đương nhiên.”

“Không, tôi và anh đều biết, đá sát sinh không đơn giản như vậy, đừng có cố chấp chống đỡ nữa, nói ra mục đích của anh đi!” Cô gái nắm thật chặt thanh đao dài trong tay, lưu lại một vết máu ở trên cổ Isayama Yomi.

Đá sát sinh còn có cách sử dụng khác!

Nắm được thông tin tình báo, ngược lại vấn đề lại trở nên càng nhiều, Liêu Văn Kiệt nhíu mày căng thẳng, khuyên cô gái có chuyện gì từ từ nói, đừng hơi một tí là lấy con tin ra uy hiếp, trực tiếp mở miệng nói rõ mục đích cướp đá sát sinh của mình: "Nói thật quá lại thành giả, nói ra cô có thể không tin, tôi ngưỡng mộ diễm danh của Tamamo-no-Mae, muốn hồi sinh cô ấy, để nhìn xem dung nhan có thật sự là tuyệt thế hay không."

". . . . . " x2

"Anh đùa bỡn tôi?" Cô gái giận dữ, cầm đao muốn lấy máu Isayama Yomi.

"Đã nói là thật quá thành giả, là cô nhất định muốn nghe."

Liêu Văn Kiệt bĩu môi, thấy vẻ mặt Isayama Yomi tức giận, quyết đoán nói: "Nói thật cho cô biết, tôi đến là vì bản sao của đá sát sinh, muốn tra ra ai là kẻ phá hoại ở khắp nơi, kẻ độc ác đứng phía sau màn có âm mưu gì."

"Từ đại lục Hoa Hạ?"

"Đúng vậy."

"Ha hả a. . . . . "

Cô gái áo trắng cười lạnh liên tục: "Nói dối hết bài này đến bài khác, chúng tôi chưa từng mang bản sao đá sát sinh đến đại lục Hoa Hạ, sao anh có thể gặp được bản sao của đá sát sinh ở đó chứ."

Liêu Văn Kiệt: ". . . . . "

Sơ suất rồi, thì ra không chỉ có hắn thăm dò tình báo, mà đối diện cũng ôm ý tưởng giống vậy.

“Nói ra mục đích thật sự của anh, nếu giữa chúng ta không có mâu thuẫn, tôi có thể mang anh đi gặp thủ lĩnh, ông ấy có sự cám dỗ mà anh không có cách nào từ chối.”

“Nếu nói là cám dỗ, khẳng định không phải là thứ tốt gì.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, nói thẳng: “Thủ lĩnh của các cô cũng là người của phái Cửu Cúc?”

“Hả!?”

Lúc này cô gái sửng sờ tại chỗ, theo bản năng nói: “Anh thật sự biết tôi?”

“Xem ra không phải, cô cũng chỉ là tay sai cho người ta mà thôi. . . . . .”

Liêu Văn Kiệt thở dài: “Vốn là muốn tìm hiểu nguồn gốc, nếu cần thiết sẽ tiến vào tổ chức của các cô để nằm vùng, hiện tại xem ra, cảnh giác của các cô quá nặng, nằm vùng là không có khả năng.”

“Hừ, nói cứ như anh còn có ngày mai vậy.”

“Nhưng cô là không có rồi.”

Liêu Văn Kiệt nhếch miệng cười, nháy mắt thân hình biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lại đã ở trước người cô gái áo trắng, năm ngón tay nhanh chóng chộp lấy bàn tay cầm đao, bẻ lệch thân đao, cắt đứt dây thừng trên người Isayama Yomi.

Sau khi hạ xuống Isayama Yomi liền che cổ, nhanh chóng tránh ở phía sau hắn.

Bá!

Chương 644: Mặc kệ không quản cũng không sao 1 Dưới cái nhìn kinh hoảng của cô gái, Liêu Văn Kiệt dùng sức làm chệch

hướng lưỡi đao, mạnh mẽ xuyên thủng ngực cô ta.

Trong miệng cô ta tràn đầy máu, trong mắt hiện lên vẻ không thể tin: "Giết tôi, anh sẽ vĩnh viễn bị vây chết ở chỗ này. . . . . ."

"Nói ra có thể cô không tin, đây là lần đầu tiên tôi ra tay giết người, nhưng ai bảo chúng ta có duyên chứ, giao lần đầu tiên cho cô cũng không tồi."

Liêu Văn Kiệt đưa tay đè mặt cô ta lại, xé xuống lớp da người, thấy rõ gương mặt thật sự, trong nháy mắt liền sững sờ tại chỗ.

Dưới lớp da người, là một gương mặt quỷ cháy xém như than, cũng không biết là luyện cái công pháp tà môn ngoại đạo gì, so với quỷ còn kinh khủng hơn.

"Ách, tôi có chút hối hận."

Khóe mắt Liêu Văn Kiệt giật giật, hắn nghĩ cô ta đeo một bộ da người, nhưng không ngờ đối phương lại thật sự đeo một bộ da người.

Hình ảnh vô cùng thê thảm, Isayama Yomi ghét bỏ a một tiếng, dùng thân thể của Liêu Văn Kiệt ngăn trở tầm mắt.

"Ha ha ha, có cường giả như anh chôn cùng, dù chết tôi cũng có thể nhắm mắt. . . . . ." Cô gái ho ra máu, nói không có gì nuối tiếc, nhưng cuối cùng vẫn không cam lòng mà nhắm mắt bất động.

Rất không cam tâm, chết ở trong tay ai cũng không biết.

Thương!

Quét sạch vết máu đen trên lưỡi đao, Liêu Văn Kiệt thu đao vào vỏ, tung ra một lá hoàng phù, nhanh chóng tỏa táng xác chết của cô gái.

Âm khí quá nặng, hoàng phù bị nhiễm bẩn, tốc độ lúc đốt quỷ

thật nhanh, có thể thấy được công pháp tu luyện này tà môn bao nhiêu.

“Này, anh cũng không nói làm con tin phải mạo hiểm tính mạng!” Isayama Yomi ôm cổ oán giận, Liêu Văn Kiệt liên tục mấy lần bảo cô đứng tại chỗ đừng động đậy, lúc đầu không nghe hiểu được ý tứ, cuối cùng lần này đã miễn cưỡng hiểu rồi.

“Hiện tại không phải lúc nói chuyện này, hai ta ra không được, làm sao bây giờ?”

Liêu Văn Kiệt đưa tay xoa lên cổ Isayama Yomi, dễ dàng hủy diệt vết thương do đao để lại: “Nếu không, thừa dịp bây giờ còn có sức, chúng ta làm một vài chuyện xấu hổ trước, miễn cho sau này lại tiếc nuối.”

“Đừng có mơ, để tôi sau khi chết không lưu lại tiếc nuối, từ giờ trở đi, tốt nhất anh cách tôi xa một chút.” Isayama Yomi ghét bỏ nói.

“Vậy được, giờ tôi sẽ cách cô xa một chút.”

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, thân hình chợt lóe biến mất tại chỗ, rời khỏi quỷ sào.

Isayama Yomi: “. . . . . .”

Hai phút sau, Liêu Văn Kiệt thay quần áo mới xuất hiện, vẻ mặt kinh hỉ nói với Isayama Yomi: “Thật lợi hại, tôi thử tận lực tránh xa cô càng xa càng tốt, kết quả cô đoán đã xảy ra chuyện gì, vậy mà thoáng cái liền đi ra ngoài.”

Isayama Yomi: (¬ ?? ¬)

Không nói lời nào, cứ như vậy trừng mắt như cá chết, lẳng lặng nhìn Liêu Văn Kiệt nói bậy.

“May mà thử trước một chút, bằng không thật sự bị cô làm vài chuyện xấu hổ, tôi liền thiệt thòi lớn.”

Liêu Văn Kiệt trong lòng còn sợ hãi thở phào nhẹ nhõm, giơ tay vẫy vẫy với Isayama Yomi: “Đứng xa như vậy làm gì, mau tới đây, tôi dẫn cô rời khỏi địa phương quỷ quái này.” “Trước khi rời đi, cậu cũng không định nói gì?”

“Cô muốn nghe cái gì, nếu như là để tôi tỏ tình, thật xin lỗi, tôi là người tốt, cô không xứng với tôi.”

“Anh tốt nhất là nên nghĩ như vậy .”

Isayama Yomi chửi bới một câu, đem đầy bụng nghi ngờ nói ra: “Anh là ai, bộ mặt thật của anh là như thế nào… Vì sao anh lại có thể dễ dàng rời khỏi nơi này?”

Lưu loát hỏi một đống câu hỏi, sau khi hỏi xong, Isayama Yomi ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Liêu Văn Kiệt, hy vọng từ trong miệng hắn lấy được đáp án.

“Nếu tôi nói thật thì cô có tin không?”

“Tin, chỉ cần anh nói sự thật.”

Isayama Yomi cứng rắn dùng mỹ nhân kế, mặt đỏ bừng nhăn nhó nói: “Cha đều an bài hôn ước cho chúng ta, tối thiểu… Ít nhất hãy để tôi nhìn thấy khuôn mặt thật của anh. Một khuôn mặt không dùng da giả hay không chứa bất kỳ thứ giả mạo nào.”

Liêu Văn Kiệt nhún nhún vai, tiến lên hai bước, giơ tay ấn lên đầu Isayama Yomi: “Đừng lúc nào cũng đem hôn ước treo ở bên miệng, tôi không hiểu mấy người các ngươi, nhưng tôi vô cùng tin tưởng một điều, cô còn quá trẻ, không đủ gánh vác trọng trách của gia tộc.”

“Ây!?” Isayama Yomi sửng sốt, bất thình lình, tại sao đột nhiên

nói những lời này.

“Mặt khác, vì mình mà sống và cống hiến cho gia tộc cũng không có gì mâu thuẫn, ba năm trước, nếu như cô đủ cường đại, bày ra tiềm lực vượt xa lợi ích của việc liên hôn với gia tộc Izuna, cha cô còn có thể giúp cô sắp xếp hôn phu sao?”

Liêu Văn Kiệt xoa xoa đầu Isayama Yomi, khuyên nhủ: “Cố gắng thật tốt, trong vòng hai năm trở thành khu ma sư mạnh nhất của Nghê Hồng, cha cô sẽ không nhắc tới hôn ước của chúng ta nữa.”

Thực tế thì anh cũng không phải là xấu như vậy!

Isayama Yomi trong lòng thầm nghĩ, tò mò nói: “Đây là suy nghĩ của anh?”

“Không, đây là lời cảnh cáo của tôi cho cô, về phần tôi, tôi giỏi hơn và mạnh hơn cô rất nhiều, vì vậy tôi có thể nghĩ nhiều hơn. ”

……

Bóng người đầu đường lướt qua, Liêu Văn Kiệt mang theo Isayama Yomi xuất hiện, người sau nhíu mày khổ tư, nhắm mắt đi theo phía sau hắn.

“Yomi, tự mình về nhà, tôi còn muốn cùng đại tỷ tỷ xinh đẹp hẹn hò, có việc có thể gọi điện thoại cho tôi, mặc dù tôi không nhất định sẽ nhận.” Liêu Văn Kiệt khoát tay rời đi theo hướng ngược lại, bỏ lại Isayama Yomi trợn trắng mắt.

Đầu đường rẽ một vòng, Liêu Văn Kiệt đi tới bên cạnh một chiếc xe màu đen bên cạnh, mở cửa sau trực tiếp ngồi vào.

Chương 645: Mặc kệ không quản cũng không sao 2 Từ lúc kết giới xuất hiện, chiếc xe này đã dừng ở góc đường, cùng nhóm người tập kích đầu tiên, cũng chính là đồng bọn của nhóm người

mặc áo đen.

Kế hoạch câu cá đêm nay câu được hai con cá, cá lớn quá cẩn thận, trực tiếp chặn kế hoạch nằm vùng của Liêu Văn Kiệt, cá bé tuy có chút yếu ớt, nhưng sườn gà cũng là thịt, đánh bậy đánh bạ không chừng có thể có thu hoạch ngoài ý muốn.

Hắn định gặp BOSS của đối phương một lần, tốt nhất là thu được tình báo, hòa hợp trao đổi xong lại hàng yêu phục ma, dùng hệ thống lấy điểm thưởng.

Không có tình báo thì không có hòa khí, trực tiếp xốc bàn lên, hàng yêu phục ma lấy phần thưởng.

“Lái xe, ta muốn gặp lão đại của các ngươi.”

“...” X2 . Hai người đàn ông áo đen ngồi ở ghế phụ trầm mặc, một người trong đó lấy điện thoại di động ra, sau khi liên lạc xong, chậm rãi khởi động xe.

“Tiên sinh, mời ngài phối hợp một chút.” Người đàn ông mặc đồ đen ở ghế lái phụ đưa lên một bộ bịt mắt, tầm mắt không dám tiếp xúc với Liêu Văn Kiệt.

“Không thành vấn đề, tôi là người rất dễ nói chuyện.” Liêu Văn Kiệt nhận lấy mặt nạ mắt đeo lại, dựa vào hàng ghế sau ngồi yên không nhúc nhích.

Thấy Liêu Văn Kiệt ngoài ý muốn nói chuyện, người đàn ông mặc áo đen không dám yêu cầu cái gì khác, toàn bộ quá trình nhìn chằm chằm, phòng ngừa Liêu Văn Kiệt đột nhiên lấy tấm bịt mắt xuống.

Dưới bầu trời đêm, mấy con quạ đen đi theo xe hơi từ xa, trong mắt hiện lên hồng quang quỷ dị.

.....

Sau bốn lần thay đổi phương tiện giao thông, ba lần quay trở lại đi đường vòng, Liêu Văn Kiệt đeo mặt nạ mắt được mời vào một trang viên trong núi.

Khác với sở thích của các gia tộc Nghê Hồng khác tương đối thích phong cách cổ xưa, trang viên này thuần theo phong cách phương Tây, trang trí xa hoa, các phương diện đều không còn gì để nói .

Phòng yến hội khổng lồ tối đen, hai bên bàn dài chỉnh tề bày một cái ghế dựa lưng cao, cửa sổ sát đất chiếu xuống ánh trăng sáng bóng, xua tan bóng tối trong phòng, lại phủ một tầng bóng ma.

Liêu Văn Kiệt tháo bịt mắt xuống, kéo ghế dựa cuối bàn dài ngồi xuống, cảm khái người nhà này một chút không hiểu cách đãi khách, thế mà lại không có tiểu tỷ tỷ mặc trang phục nữ hầu tới rót trà đen.

Thiên môn mở ra, lão giả chống nạng chậm rãi đi vào, mũi ưng, đỉnh tạ, mặt đầy nếp nhăn, bộ dáng già nua làm cho người ta lo lắng, e sợ ông ta đi tới liền hai chân đạp một cái, buông tay qua đời tại chỗ.

Liêu Văn Kiệt lại không cảm thấy như vậy, lão giả chỉ là ngoại hình lão hóa, sinh mệnh chức năng trong cơ thể không thua kém cao thủ võ đạo, cho hắn một loại ảo giác tùy thời đều có thể xé rách da già , tại chỗ biến thân thành thanh niên mười tám tuổi.

Phạch phạch phạch ———— ngoài cửa sổ, một đám bóng đen vỗ cánh bay qua.

Là quạ đen, số lượng rất nhiều, sau khi chúng vỗ cánh đi qua xa, Liêu Văn Kiệt liền mất liên lạc với trinh sát của mình.

- Tôi là Renya Karasuma!

“Ngưỡng mộ đại danh từ lâu, may mắn được gặp.”

Liêu Văn Kiệt tiến lên hai bước, vươn tay về phía lão giả: “Tổ chức các ngươi rất có thành ý, tôi còn cho rằng gặp mặt ta sẽ là một cái điện thoại, không nghĩ tới là một người sống.”

Renya Karasuma không để ý Liêu Văn Kiệt duỗi tay tới, chậm rãi nói: “Tôi chính là thủ lĩnh, cậu có thể xem lần gặp mặt này vì ta mà biểu hiện ra thành ý.”

“Ông là thủ lĩnh!?”

Liêu Văn Kiệt kinh ngạc một tiếng, thốt lên: “Vấn đề lão hóa của tổ chức của quý vị có chút nghiêm trọng, một mình ông liền kéo cao thêm mười phần trăm.”

Không quen với cách nói chuyện của Liêu Văn Kiệt, Renya Karasuma đi thẳng vào vấn đề: “Cậu muốn biết cái gì, tôi đều có thể nói cho cậu biết.”

- “Hào phóng!”

Liêu Văn Kiệt giơ ngón tay cái lên, nhướng mày: “Nhìn ông hào phóng như vậy, tôi ngược lại có chút do dự, trên đời này không có bữa cơm nào là miễn phí, tôi nhận được tin tình báo, ông có thể lấy được cái gì?”

“Đồng minh, chúng ta có chung kẻ thù.”

“Cái này chỉ sợ không được, không phải khinh thường ông, mà là thực lực ông bày ra, để cho tôi không có cách nào đem ông đặt ở vị trí ngang hàng.” Liêu Văn Kiệt lắc đầu, đều là người thông minh, nói chuyện sẽ không vòng vo.

“Một đám người không có năng lực, bọn họ không đại biểu cho cái gì cả.” Renya Karasuma chỉ vào đám người mặc áo đen mời Liêu Văn Kiệt đến, đơn thuần pháo hôi mà thôi, tiêu tiền là có thể

thuê được, ngay cả giá trị bồi dưỡng cũng không có.

Thấy Renya Karasuma tràn đầy tin tưởng, Liêu Văn Kiệt không nhiều lời nữa, muốn nghe tin tình báo trong tay ông ta.

“Tám mươi năm trước, khi tôi sáu mươi tuổi, tôi đã có được sự giàu có mà người bình thường không thể tích lũy trong một ngàn năm, tôi bắt đầu mệt mỏi của tiền bạc và sợ cái chết.”

Renya Karasuma nói: “Căn cứ vào manh mối mọi phương diện, tôi biết được trên thế giới này tồn tại lực lượng siêu phàm, liền hao tổn tâm cơ tiếp cận bọn họ. Làm cho người ta thất vọng chính là, bọn họ cùng tôi đều là con kiến hôi, không có cách nào thay đổi cái chết, chính mình cũng vì mạng sống mà giãy dụa…”

Chương 646: Mặc kệ không quản cũng không sao 3 “Sau đó, tôi bắt đầu tìm kiếm kho báu trên toàn thế giới, cố gắng tìm một cách để đưa tôi trở lại tuổi trẻ và không bao giờ chết.”

“Hy vọng vô vị xa vời, làm sao có thể có loại biện pháp này chứ.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, nói đến lại hổ thẹn, hắn có, tài lực có đủ, lập tức có thể luyện ra một viên tiên đan trường sinh bất lão.

“Bốn mươi năm trước, khi tôi trăm tuổi, biết tiền bạc không cách nào duy trì tuổi thọ đang như cây đèn cạn, tôi cố gắng nửa đời người, chung quy khó thoát khỏi vận mệnh phải chết, nằm ở trên giường nhắm mắt chờ thần chết đến đem đi.”

Nói đến đây, Renya Karasuma nhắm hai mắt: “Một hòa thượng xuất hiện trước mặt tôi, tuyên truyền cho tôi giáo lý gọi là ‘địa ngục’, tôi ra giá tiền, ông ta trì hoãn cái chết giúp tôi.”

Liêu Văn Kiệt nín thở, tin tình báo quan trọng đến rồi.

“Tôi từ trên giường bệnh kỳ diệu bò dậy, tuy rằng tuổi tác vẫn

như cũ, nhưng bóng dáng thần chết đích xác rời xa tôi.”

Renya Karasuma nhìn Liêu Văn Kiệt nói: “Biết gì không, hòa thượng này sau đó chết, chết vào năm cuối đời”

“Cho nên thì sao?”

“Cho nên cái chết của tôi vẫn sẽ đến, còn sống chỉ là tạm thời, tôi không hài lòng với kết quả này, tiếp tục tìm kiếm phương pháp trường sinh…”

Renya Karasuma nói như nói về tự truyện của một nhân vật, thám hiểm các thứ, phân khoa trộm mộ, sau khi đào ra mấy chục phần mộ tổ tiên của Âm Dương sư, đào ra một viên tiên đan được đồn đại có thể cải lão hoàn đồng.

Bởi vì thời gian còn lại không có bao nhiêu, Renya Karasuma không có sự lựa chọn, trực tiếp ăn vào viên tiên đan hết hạn có thể là độc dược kia.

Tiên đan mang đến sinh mệnh cường đại, làm Renya Karasuma hoàn toàn rời xa cái chết, đồng thời cũng mang đến cho ông ta lực lượng cường đại không gì sánh kịp, dưới sự hấp dẫn kép, ông ta đầu tư một công ty dược phẩm, phân tích thành phần của bã thuốc, ý đồ nghiên cứu chế tạo ra bản sao.

Cảnh đẹp không dài, lại có một hòa thượng tìm tới cửa, vũ lực cường đại làm ông ta không có cách nào cự tuyệt, bị ép gia nhập tổ chức của đối phương, mỗi năm nộp một khoản phí thành viên, sau đó sẽ không có chuyện gì xảy ra với ông ta.

Liêu Văn Kiệt: “…”

Nói nửa ngày, một câu tình báo quan trọng còn chưa nói.

“Bởi vì bị tống tiền, cho nên trong lòng ông khó chịu, chuẩn bị lật đổ tổ chức của mình, trùng hợp tôi xuất hiện, liền thuận thế lôi

kéo tôi kết đồng minh…."

Liêu Văn Kiệt nhíu mày nhìn Renya Karasuma : "Tôi không có hứng thú kết đồng minh với ông, chúng ta nói chuyện đơn giản một chút, nói cho tôi biết, hang ổ của bọn họ ở đâu?"

"Không có hang ổ, một cái cũng không thể nói, đó chính là địa ngục."

Renya Karasuma âm âm mà cười: "Nếu như tôi không đoán sai, cậu cũng nhận được thư mời của đối phương, chỉ là thực lực của cậu chưa đủ cường đại để cho cậu có sức mạnh cự tuyệt phong thư mời này."

"Là như vậy không sai, đối phương rất mạnh, tôi phí rất nhiều sức lực mới giết chết bọn họ." Liêu Văn Kiệt nghiêm túc nói.

"Không chỉ có một mình ông, Sanzukawa cùng Nobuo lúc trước cũng vậy, bởi vì ông ta nắm giữ đá sát sinh, tổ chức rất coi trọng đối với ông ta, mà ông lại vừa vặn giết Sanzukawa cùng Nobuo, cũng cướp đi viên đá sát sinh lớn nhất…"

Renya Karasuma nhìn Liêu Văn Kiệt: "Tổ chức muốn cậu thay thế Sanzukawa và Nobuo, hoàn thành nhiệm vụ trước đó của ông ta, phá hủy liên minh giữa hai gia tộc khu ma sư."

- Ách, liên minh yếu như vậy, mặc kệ không quản cũng không sao chứ!

Hai đời thủ lĩnh khu ma sư liên minh , thủ đoạn ngoại giao mạnh nhất là bán nữ nhi, Liêu Văn Kiệt cảm thấy, loại liên minh do lợi ích ghép lại vô cùng lỏng lẻo, căn bản không có gì đáng sợ, không cần để tâm.

Không phải hắn nói quá,nhưng đổi lại hắn là nhân vật phản diện, một tuần là có thể làm cho nội loạn của hắn phân chia thành nhiều thế lực, tự giết lẫn nhau tái diễn lịch sử chiến tranh giữa các

gia tộc trong nước.

“Chuyện này tôi không rõ ràng lắm, có lẽ là gia tộc khu ma sư liên minh xui xẻo , mấy năm nay Nghê Hồng quá an ổn, tổ chức cần một quả bom để dời đi lực chú ý.” Renya Karasuma tỏ vẻ không sao cả.

“Về tổ chức của ông, có thể giới thiệu cho tôi một chút hay không, tôi thật sự rất tò mò, địa ngục là ở đâu?”

Liêu Văn Kiệt hai mắt tỏa sáng, hắn đi qua âm phủ vài lần, bởi vì kiêng kị của người tu hành nên không dám xâm nhập vào trong đó, không rõ địa ngục trong miệng Renya Karasuma có phải cùng một địa ngục trong tưởng tượng của hắn hay không.

Nếu như không phải,vậy địa ngục phương Đông và địa ngục phương Tây có quan hệ ngoại giao gì hay không, có phải còn có hồi hương hay không. Nghĩ thôi đã thấy rất thú vị,khi nào trở lại hỏi Lý Ngang, không ai biết về mấy thứ âm u địa ám hơn anh ta!

“Địa ngục là một thế giới khác, một nơi mà người sống không thể đến.”

Renya Karasuma nói: “Tôi biết nói như vậy rất chung chung, tôi cũng không có chứng cớ để chứng minh, nhưng những lời này đến từ hòa thượng thứ hai, ông ta lúc nào cũng nói khái niệm địa ngục với tôi, cũng biểu thị nhân gian nhiều uế thổ, không sạch sẽ, sau khi được địa ngục thanh tẩy, nhân gian sẽ một lần nữa biến thành một mảnh đất sạch sẽ.”

Liêu Văn Kiệt: (—`??—)

Trước hết có thể loại trừ địa ngục phương Đông.

Chương 647: Nằm vùng, kẻ phản bội, phế vật 1 “Kết cấu tổ chức vô cùng lỏng lẻo, hàng ngày liên lạc với nhau đều là hòa thượng, nhưng bọn họ cũng đều là bù nhìn mà thôi, lần gần nhất

gặp mặt, là thông báo cho tôi tin tức Sanzukawa và cái chết của Nobuo cùng thông tin đá sát sinh bị đoạt."

Renya Karasuma khinh thường cười: "Tuy rằng không nói rõ ràng, nhưng tôi hiểu được ý tứ trong đó, muốn tôi bỏ tiền ra giải quyết tai họa ngầm, cũng chính là cậu."

"Vậy tổ chức của các ông thành lập với ý nghĩa gì, giữa các thành viên không có phương thức liên lạc nào khác sao?"

Liêu Văn Kiệt buồn bực, vốn tưởng rằng là một tổ chức thực lực cường đại, chưa từng nghĩ tới hóa ra chỉ là một thứ có tiếng không có miếng mà thôi.

"Ý nghĩa chính là địa ngục, một mớ giáo lý bòng bong mà thôi , về phần thành viên, tôi cũng chỉ được cấp một hòa thượng thượng mà mỗi lần gặp mặt đều là người khác."

Nói đến đây, Renya Karasuma dừng một chút, nói tiếp: "Tôi không thích giáo lý của tổ chức, tôi theo đuổi con đường trường sinh bất lão, mà không phải để cho cái chết ập đến, giết tôi không có bất kỳ cái gì có lợi."

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, trùng hợp, con đường theo đuổi của hắn cũng là trường sinh bất lão…Còn cái gì mà trái ôm phải ấp á? Đó là con đường theo đuổi của Tiểu Liêu, bản thân hắn lên án căm ghét sâu sắc và mãnh liệt cái này, nhưng không có biện pháp, ai bảo Tiểu Liêu thường xuyên chiếm đoạt ý thức của hắn chứ!

"Theo ông nói như vậy, tôi có vẻ như vĩnh viễn cũng không tìm được sào huyệt của đối phương, chỉ có thể chờ bọn họ chủ động hiện thân?"

"Trước mắt là như vậy, đương nhiên, cũng có lúc có ngoại lệ."

Renya Karasuma âm trầm nói: "Lần sau, lại có hòa thượng tìm tôi đòi tiền, cậu có thể ở lại đây , chỉ cần lá gan của cậu đủ lớn, là

có thể nhìn thấy cái gọi là địa ngục.”

Liêu Văn Kiệt sờ sờ cằm, hắn không sợ xuống địa ngục này, đợi lần nữa tu luyện tâm lộ hắn lại cân nhắc nghĩ tiếp cái này đi.

“Tôi còn có một vấn đề, ông đột nhiên kết minh cùng tôi, mà tôi lại cướp đi đá sát sinh,ông không sợ tổ chức đem sát thủ tới giết ông sao?” Liêu Văn Kiệt nhìn Renya Karasuma, lão già khô cằn , cũng không phải là kẻ thù đầu trọc đấm một quyền liền chết.

“Ha ha, cậu cảm thấy trong tổ chức có bao nhiêu người bất mãn như tôi?”

Renya Karasuma nắm chặt nạng: “Tôi có thể tìm đồng minh , những người khác tự nhiên cũng sẽ như vậy, mọi người chỉ là không chịu nổi vũ lực mới khuất phục, người chân chính trung thành với tổ chức chỉ đếm trên đầu ngón tay.”

Điều này cũng không nhất thiết đúng!

Liêu Văn Kiệt quả quyết phủ định, nữ tử áo trắng xuất thân từ cửu cúc nhất phái liền trung thành và tận tâm với tổ chức, còn nói thủ lĩnh có hấp dẫn khiến người ta không cách nào cự tuyệt.

Lại nói chuyện với nhau vài câu, Liêu Văn Kiệt đại khái đánh giá được Renya Karasuma vừa xui xẻo lại có tiền, bị tổ chức bắt được điểm yếu, đối với chân tướng hiểu được một nửa , chủ động tìm hắn kết minh, thuần túy là tham muốn thân thể hắn, muốn tìm một gốc cây đại thụ dựa vào. Nếu như không đoán sai, Renya Karasuma đa phần cho rằng sau lưng hắn cũng có tổ chức.

Loại lời này không cần phải nói ra ngoài mặt, Liêu Văn Kiệt trầm ngâm một lát: “Nói chuyện phiếm với ông rất vui vẻ, cứ như vậy đi, cáo từ.”

“Chờ một chút, cậu chiếm được tình báo cậu còn minh ước tôi muốn đâu?” Renya Karasuma mặt đen nói.

“Ước định bằng miệng nói ông cũng không tin, tôi sẽ không nói nữa, thỏa thuận giấy có thể bị xé rách bất cứ lúc nào, tôi cũng sẽ không viết.”

Liêu Văn Kiệt khoát tay áo, kết minh chính là chuẩn bị sẵn sàng cho sự phản bội, người đứng đắn ai lại kết minh a!

-Tôi cho cậu một giá mà không cách nào cự tuyệt!

“???”

Liêu Văn Kiệt ót bay qua một chuỗi dấu chấm hỏi, tình huống gì đây, là nhân vật phản diện đều thích nói như vậy, hay là hiện tại trên mặt của hắn viết bốn chữ ‘muốn cầu bất mãn’?

- Trường sinh bất lão!

Renya Karasuma hai mắt mở to, ngữ khí trong nháy mắt cuồng nhiệt: “Người bình thường theo đuổi tiền bạc, sắc đẹp, quyền thế, nói trắng ra, đơn giản là sản phẩm gián tiếp của lực lượng, mà tất cả căn cơ chính là sinh mệnh. Không có sinh mệnh, nhiều quyền thế hơn nữa, nhiều tiền hơn nữa đều là bong bóng hư ảo, tôi đã trải qua cái chết vô cùng tin tưởng điểm này. ”

Chương 648: Nằm vùng, kẻ phản bội, phế vật. 2

“Được rồi, ông không cần phải nói nhiều như vậy, là một đạo sĩ, tôi hiểu được sự quan trọng của sinh mệnh, tôi cũng rất khát vọng trường sinh bất lão.”

Liêu Văn Kiệt giơ tay lên kêu ngừng, sợ nhất là lão nhân gia lải nhải không ngớt, nói thẳng: “Như vậy, ở nơi nào có thể có trường sinh bất lão đây?”

“Viên đan dược năm đó tôi ăn vào, trải qua hơn hai mươi năm nghiên cứu, tôi đã hoàn thành một nhóm thí nghiệm thành phẩm hoàn chỉnh, tuy rằng tỷ lệ thành công không phải là một trăm phần trăm, nhưng đích xác xuất hiện trường hợp thành công.”

“Trường sinh bất lão?”

“Không có, trước mắt còn chỉ có thể làm được vĩnh viễn thanh xuân.”

Điều này cũng rất tuyệt rồi!

Liêu Văn Kiệt trong mắt tỏa sáng, phát hiện làm đồng minh của lão già xấu rất đáng tin cậy, bạn gái hắn không ít, nếu có nhóm thí nghiệm này mà nói, chẳng phải là…

Chờ đã, thử nghiệm là gì?

“Mạo muội hỏi một câu, tỷ lệ thành công là bao nhiêu?”

“Hai trăm ba mươi hai người…”

“Ách, tỷ lệ thành công là tỷ lệ phần trăm, không phải con số.”

“Chỉ có một người sống sót.”

“…” X2

Liêu Văn Kiệt đen mặt, ngay cả xác suất vĩnh viễn thanh xuân cũng thấp đến mức khiến người ta tức giận, càng đừng nói đến trường sinh bất lão, hắn mà có kỳ vọng đối với Renya Karasuma, còn không bằng dụng tâm lúc làm nhiệm vụ, tranh thủ kiếm một viên tiên đan.

“Nếu không có việc gì khác, tôi sẽ cáo từ.”

“Chuyện kết minh thì sao?”

“Có thể cân nhắc, lần sau lại có hòa thượng tới cửa tống tiền, thông báo trước cho tôi, liên hệ…”

Liêu Văn Kiệt suy nghĩ một chút: “Cung cấp cho tôi một chiếc điện thoại di động, ông là người thông minh, đừng nghĩ đến việc lắp đặt định vị và nghe lén, nếu không sau này ông đừng hòng liên lạc với tôi nữa.”

“Có thể.”

Renya Karasuma gật gật đầu, lần đầu gặp mặt, dưới tình huống hai bên cũng không quen thuộc lẫn nhau, có thể xác nhận quan hệ hợp tác sơ bộ, đã đạt tới kỳ vọng của ông.

Hắn ấn máy nhắn tin bên cạnh bàn, cúi đầu dặn dò vài câu, nhưng mà chỉ chốc lát sau, liền có một người đàn ông áo đen đi vào phòng.

Người đàn ông thân hình cao lớn, áo đen mũ đen, tóc dài màu bạc, hai tròng mắt lạnh lùng cao ngạo, chỉ liếc mắt một cái liền làm cho người ta ấn tượng sâu sắc.

Bây giờ Nghê Hồng tuy rằng có rất nhiều nhóm xã hội đen, kiểu tóc màu mè hoa lá rực rỡ cái gì cũng có, nhưng một thân đen lại thêm mái tóc bạc trắng, tạo hình quả thật hiếm thấy, khác xa mấy kẻ mái tóc đầy màu sắc trên đường phố, còn mặc váy siêu ngắn, lộ ra hai cái chân rậm lông da thịt trắng như tuyết.

Liêu Văn Kiệt dám khẳng định, người này mặc dù có khí thế sát thủ, nhưng cũng không phải sát thủ, hẳn là nhân vật quản gia không thường xuyên ra ngoài.

Nếu không ra ngoài đi ba bước bị kiểm tra một lần, ngay cả cảnh sát giao thông cũng phải níu kéo anh ta một chút thì đã sớm bị bắt vào tù rồi.

“Tôi không cần điện thoại di động, có chuyện gì, Gin sẽ chuyển lời cho tôi, trong điện thoại có số liên lạc của anh ta, cậu có thể liên lạc với anh ta, hoặc để anh ta liên lạc với cậu.” Renya Karasuma chỉ vào người đàn ông áo đen, người sau khẽ gật đầu để biểu thị thân phận.

“Gin…”

Liêu Văn Kiệt hai mắt híp lại, nhìn chằm chằm người đàn ông có biệt danh ‘Gin’ nhìn một lúc lâu, lại nhìn Renya Karasuma, đại khái hiểu được cái gì.

Biệt thự này chính là phân khu nhà máy rượu, Renya Karasuma chính là BOSS đứng sau hậu trường của tổ chức áo đen mà Conan khổ sở tìm kiếm, bởi vì có quá nhiều chỗ đáng để chửi bới, hắn quyết đoán bổ sung ra một bản đồ quan hệ nhân vật.

Nằm vùng – kẻ phản bội – nằm vùng

Đã chết – BOSS – phế vật

Nằm vùng – Gin – phế vật

Nằm vùng – kẻ phản bội – nằm vùng

“ Làm sao vậy, Gin có vấn đề gì không?”

Thấy Liêu Văn Kiệt một lúc lâu không nói lời nào, Renya Karasuma nhíu mày hỏi.

“Không có vấn đề gì, có thể là tôi suy nghĩ nhiều, dù sao cũng là người liên lạc giữa tôi và ông, tôi cần phải xác nhận một chút…”

Liêu Văn Kiệt chỉ vào Gin nói: “Nhìn khí thế của anh ta không tầm thường, tựa hồ là một tên rất lợi hại, ông xác định anh ta không phải một nằm vùng sao?”

Liêu Văn Kiệt nhớ rõ ở đâu đã xem qua một câu nói như vậy, một ngày Vodka tiết lộ thân phận là nằm vùng của FBI, một phát bắn chết Gin, trước khi chết, Gin thì thào tự nói, bởi vì lúc này sinh mệnh có hạn nói không rõ, Vodka không nghe rõ anh ta đang nói cái gì.

Ngày hôm sau, Vodka bị bắt vì tấn công cảnh sát.

Renya Karasuma khẽ lắc đầu: “Có lẽ những người khác sẽ là nằm vùng, nhưng Gin là người tôi tín nhiệm nhất, anh ta sẽ không phản bội tôi.”

“Được rồi, dù sao cũng là tổ chức của ông, không có bất kỳ quan hệ gì với tôi.”

Liêu Văn Kiệt cầm lấy điện thoại di động, mở máy liên lạc, xác nhận số điện thoại trong sổ liên lạc, liền bỏ vào túi: “Đúng rồi, tôi đột nhiên hứng thú với loại thuốc có tỷ lệ tử vong siêu cao của anh, có thể cung cấp mấy viên hay không, sau này gặp phải kẻ thù không tiện ra tay, tôi dùng thuốc giải quyết.”

“Thuốc tổng cộng có ba loại, hai loại đầu tiên ta đã giải thích

với cậu, loại thuốc thứ ba rất phù hợp với yêu cầu của cậu." Renya Karasuma nói, thuốc cứu người có thể dùng làm thuốc giết người, chỉ cần hơi thay đổi tỷ lệ một chút có thể làm cho tiên dược trường sinh bất lão của người ta trong nháy mắt liền trở thành độc dược gây tử vong.

Tổ chức có chất độc giết chết người trưởng thành và đáng tin cậy, tỷ lệ tử vong 100%, sau khi chết không thể phát hiện độc tố, sẽ bị kết án tử vong tự nhiên, xuất khẩu sang nhiều nước ở nước ngoài được đánh giá cao như thủy triều.

Bởi vì là người của mình, Renya Karasuma cũng không thiếu chút tiền của Liêu Văn Kiệt, để Gin trực tiếp lấy thuốc, đưa cho hắn mười viên.

Gin cúi đầu ở bên tai Renya Karasuma nói một câu, người sau gật gật đầu, nói với Liêu Văn Kiệt: "Nhóm của Gin sẽ dẫn cậu đi lấy thuốc, thuận tiện đưa cậu rời khỏi nơi này."

"Rất tốt, tiết kiệm cho tôi một khoản tiền taxi."

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, đột nhiên linh quang chợt lóe, cười hỏi: "Về cái tên Gin, hỏi một câu, là tên thật hay là bí danh của anh ta?"

"Biệt danh, tôi thành lập một tổ chức nhỏ kiếm tiền, mỗi một thành viên quan trọng đều sẽ lấy tên một loại rượu làm bí danh."

"Vậy cũng tới cho tôi một cái."

"Cậu muốn cái này làm cái gì?"

"Đột nhiên cảm thấy rất thú vị!"

Liêu Văn Kiệt nhếch miệng cười, dưới ánh trăng, hàm răng trắng hiện lên hàn mang.

Gin trong lòng lạnh lẽo, cảm giác có người muốn xui xẻo… Ừm, quản nhiều như vậy làm gì, dù sao cũng không phải là anh ta.

Chương 649: Gin, anh thích chơi ngựa gỗ xoay tròn không? 1 Rất nhanh, Gin lấy ra một bản danh sách, không phải là danh sách nhân viên nằm vùng của tổ chức nhà máy rượu, mà là danh sách các bí danh còn đang bị bỏ trống.

Một loạt các tên được bày ra, Liêu Văn Kiệt nhìn mà không thể tưởng tượng nổi trực tiếp kêu than, thì ra hắn đối với rượu một chút cũng không hiểu rõ.

Cointreau, Amanroni, Cognac, Barolo, Madeira,...

Một vòng quét xuống, hắn phát hiện nhà máy rượu chỉ sản xuất rượu ngoại, không có loại rượu trắng Trung Quốc, như vậy, cũng không có loại lão bạch kiều mà Conan thích nhất.

Đáng tiếc, hắn cũng rất vừa ý mấy tên lão bạch kiều, nhị oa đầu* các thứ

*Lão bạch kiều và nhị oa đầu là hai loại rượu trắng.

*Lão bạch kiều và nhị oa đầu là hai loại rượu trắng.

“Chọn xong chưa?”

Mười phút sau, Renya Karasuma nhịn không được thúc giục một tiếng, không phải ông ta không có kiên nhẫn, mà là Liêu Văn Kiệt quá mất thời gian.

“Thật không giấu diếm, tôi mắc hội chứng khó khăn lựa chọn, đột nhiên cho tôi một danh sách dài như vậy, tôi cũng không biết nên chọn cái nào cho hay.”

Liêu Văn Kiệt lộ vẻ rối rắm, mạnh hay không không không sao cả, cho nên nồng độ cồn không quan trọng, đẹp trai mới là mấu

chốt, cho nên tên rượu quan trọng là nhất định phải dễ nghe.

Lại là mười phút sau, Renya Karasuma không thể nhịn được dứt khoát không đành lòng, trực tiếp từ trong tay Liêu Văn Kiệt lấy đi danh sách, ngón tay tùy tiện một cái.

“Spirytus, không có vấn đề gì chứ?”

“Đây là loại rượu gì?”

“Rượu chưng cất, một loại Vodka chưng cất có nguồn gốc từ Ba Lan, nồng độ cồn lên đến 96%, là rượu có nồng độ cồn cao nhất và mạnh nhất trên thế giới, trong vắt như suối, còn được gọi là ‘sinh mệnh chi thủy’ *.” Gin giải thích.

*sinh mệnh chi thủy: nước của sự sống

*sinh mệnh chi thủy: nước của sự sống

Nghe có vẻ rất tuyệt vời.

Liêu Văn Kiệt sờ sờ cằm, sớm nói là sinh mệnh chi thủy hắn liền hiểu, Spirytus…

Bí danh này có quá dài không?

Vodka lại được gọi là cặn bã nam trong các loại rượu, sinh mệnh chi thủy vậy tức là cực phẩm trong cặn bã nam, cùng hắn quả thực là có chút giống… Khụ khụ, trái với phong cách làm việc không loạn của hắn.

Quên đi, nam nhân quan trọng ở nội hàm, thanh danh gì đó không quan trọng, hắn bị gọi là cặn bã nam cũng không phải ngày một ngày hai, chưa từng ai thành không mà không phải chịu qua đắng cay.

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu: “Dù sao tôi cũng không chọn được, chỉ cần Spirytus là được rồi.”

Renya Karasuma hít sâu một hơi, có thể là bởi vì tuổi tác, ông ta cảm thấy mình và Liêu Văn Kiệt có khoảng cách thế hệ, không, là khoảng cách khó có thể lý giải phương thức tư duy của Liêu Văn Kiệt, nhanh chóng để Gin mang người đi.

“Nhớ để ý điện thoại di động, tôi hy vọng có thể liên lạc với cậu kịp thời.” Mắt thấy Liêu Văn Kiệt rời đi để lại bóng lưng không đáng tin cậy, Renya Karasuma không yên tâm lắm, vội vàng bổ sung một câu.

“BOSS, yên tâm cứ giao cho tôi là được rồi, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.”

“……”

Làm thủ hạ của đại gia, hắn cũng không muốn đâu.

……

Ban đêm trên đường phố, một chiếc Porsche 356A chạy nhanh về phía trung tâm thành phố, thân xe tối đen,nhỏ gọn ngắn thô, đường nét thân xe đơn giản, không có trang trí rực rỡ, rất xứng đôi với Gin vô nghĩa.

Chính là không gian bên trong xe quá nhỏ, rất chật chội!

Liêu Văn Kiệt không cách nào tưởng tượng, lấy thân hình cao lớn của Gin , hơn nữa còn có mập mạp chết người của Vodka, hai ổ lớn như vậy, phải nhét như thế nào mới có thể nhét vào ghế lái chính phụ phía trước.

Nếu lại có thêm ba thành viên khác của tổ chức, hàng sau chen chúc thành cái dạng gì, trên đường có thể bị cảnh sát giao thông ngăn lại hay không, sau đó một bên cúi đầu xin lỗi, một bên đem cầm Gin bắt giữ?

“Gin, anh cũng không dễ dàng gì.” Liêu Văn Kiệt có cảm xúc

mà phát ra.

“.....”

Không rõ Liêu Văn Kiệt đã sai chỗ nào, Gin lựa chọn trầm mặc, anh ta đối với người xa lạ từ trước đến nay ít nói,cho dù đối tác là Vodka cũng…

Khi ở cùng vodka, anh nói nhảm vẫn còn rất nhiều.

“Gin , nhìn bộ dáng lạnh lùng như băng sương của anh, hiển nhiên không ít lần giết người, nếu như tôi đoán không sai, anh hẳn phải là một sát thủ?” Gin không nói lời nào, Liêu Văn Kiệt liền chủ động tiến lên.

“Đúng vậy.”

“Như vậy vấn đề liền đến, theo tôi được biết, ngành nghề của sát thủ rất có tiền bởi vì được trả tiền mà làm việc, làm việc không hề có chút tiết tháo nào, bất luận ở quốc gia nào đều là đối tượng qua trọng bị truy nã .”

Liêu Văn Kiệt nói: “Dưới tình huống bình thường, đám sát thủ đều sẽ tận lực khả năng làm người khiêm tốn trong cuộc sống hàng ngày, làm cho mình thoạt nhìn chính là một dân chúng bình thường không có đặc sắc gì, nhưng anh lại không phải…”

“Không nói đến chiếc Porsche 356 có tỷ lệ quay đầu lại cực cao của anh, chỉ riêng trang phục của anh, mái tóc bạc kéo đến đầu gối phía sau, khí tràng sát thủ không biết thu liễm, đều giống như đom đóm trong bóng tối, đừng nói cảnh sát, miễn là người mù đều sẽ cảm thấy anh có vấn đề.”

“.....”

Gin vẫn giữ im lặng như trước, Liêu Văn Kiệt nói, anh ta nghe, vừa không đồng ý cũng không phản bác, càng không trả lời.

“Cho nên, không che giấu bản thân trong cuộc sống hàng ngày, cũng chỉ có thể là thời điểm giết người. Khoảng cách xa có thể sử dụng súng bắn tỉa, chỉ cần chạy nhanh, che giấu hay không cũng không sao cả, nhưng khi giết chết mục tiêu ở cự ly gần, anh chỉ có thể mượn đạo cụ che giấu bộ mặt thật của mình…”

Liêu Văn Kiệt làm động tác đẩy kính vốn không tồn tại: “Chân tướng chỉ có một, lúc anh giết người, nhất định sẽ đeo vớ chân.”

Gin : (?? _??)

p/s: tất da của phụ nữ ^^

p/s: tất da của phụ nữ ^^

Chương 650: Gin, anh thích chơi ngựa gỗ xoay tròn không? 2 “Anh không nói lời nào, tôi liền coi là anh đồng ý.”

“Tôi không có.”

“Khẳng định không có, bộ tất chân quá low, nói như thế nào anh cũng là một sát thủ lãnh huyết vô tình, lại là tâm phúc ái tướng của BOSS, bộ tất chân giết người quá không có phong cách.” Liêu Văn Kiệt gật gật đầu: “Tôi hiểu rồi, anh mua ở siêu thị sau đó chọc hai con mắt.”

Gin : (??????)

Tay cầm vô lăng của anh ta mạnh mẽ siết chặt, chỉ muốn rút súng đặt lên đầu Liêu Văn Kiệt, để cho hắn vĩnh viễn ngậm cái miệng rách kia lại.

Nhưng đối phương là khách quý của BOSS nhà mình, loại ý nghĩ này cũng chỉ có thể là ý tưởng, không thể hành động.

“Gin , sát thủ các anh hàng ngày làm sao thư giãn nghỉ ngơi vậy, là ở nhà ngồi xem kịch tình yêu đau khổ, hay là đi quán bar

tán gái, hay không phải là hẹn đồng bọn đến mấy khu vui chơi giải trí giết thời gian chứ?"

Thấy Gin kéo dài khuôn mặt, gân xanh cổ nhô lên, Liêu Văn Kiệt nga một tiếng bừng tỉnh đại ngộ: "Thì ra là như thế, bị tôi đoán trúng rồi đúng không, lúc anh không giết người, sẽ đến khu vui chơi giết thời gian, nhìn không ra, anh còn rất biết chơi."

Gin: (益)

"Gin , lúc cùng nhau đi khu vui chơi , anh thích chơi ném phi tiêu à?"

"Lúc vào nhà ma sẽ bị dọa hét lên thì sao?"

"Có nhớ lại mối tình đầu trên ngựa gỗ xoay tròn không?"

"....."

Gin : (??????)

.....

Một tiếng rưỡi sau, chiếc Porsche 356 màu đen dừng lại ở một công ty dược phẩm, Gin mặt lạnh đi xuống xe, phanh một tiếng giận dữ đóng cửa xe.

Muốn giết lại không thể giết, anh ta sắp điên rồi!

Mấu chốt nhất chính là, trực giác nói cho anh ta biết, mặc dù anh ta rút súng, xác suất cũng phải 99% không giết chết được đối phương.

Một phần trăm còn lại bắt nguồn từ sự tự tin của mình vào Beretta M92F bên hông!

Quá tệ, một sát thủ dựa vào súng ăn cơm, coi thương pháp như sinh mệnh, cư nhiên đối với phần thắng của mình chỉ có một

phần trăm.

Nghĩ đến đây, Gin châm một điếu thuốc, tại chỗ nuốt mây phun sương.

Đợi thuốc lá hút được một nửa, anh hung hăng ném nó xuống đất, nhấc chân dẫm đạp lên đốm đỏ, cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

"Thói quen tốt, tàn thuốc dễ dẫn đến phát hỏa hoạn, không ngờ anh thân là một sát thủ, thế mà còn có ý thức giữ gìn sạch sẽ nơi công cộng như vậy, tiếp tục phát huy nha!" Liêu Văn Kiệt lắc mình xuất hiện, giơ tay lên so ngón cái.

Gin : "..." Không, tôi không thể chịu đựng được.

"Nhà máy dược phẩm này là công ty được BOSS ủy quyền, có thành phẩm APTX4869, lát nữa tôi sẽ đưa thuốc cho cậu, mặt khác..."

Gin nhanh chóng đi về phía cửa sau công ty dược phẩm, lạnh lùng nói: "Đêm nay tôi còn có chuyện khác, không thể đưa cậu về nhà, tiền taxi tôi sẽ trả, cậu tự xem làm thế nào đi!"

"Không được, nói chuyện phiếm với anh rất vui vẻ, tài xế taxi sao có thể so sánh với anh."

"Vậy phiền cậu ngồi ở hàng ghế sau một lát, tôi đột nhiên nhớ tới phía dưới ghế lái phụ có chứa thuốc nổ!" Gin hung tợn nói.

Mật mã cửa ấn xuống, anh ta nhanh chóng đi bộ trong hành lang, sau vài lần rẽ, đụng phải mấy nhân viên áo trắng thức đêm tăng ca.

"Sherry đâu?"

"Trong phòng thí nghiệm số 1, con chuột nhỏ đang được quan sát."

“-Bảo cô ta lấy một hộp thuốc tới đây, phải nhanh!” Gin trừng mắt đỏ tươi, sát khí lạnh lùng đáng sợ tới mức mấy người đánh ra rắm ^^, run rẩy bước nhanh chạy trốn.

“Nhìn không ra, anh còn là lãnh đạo rất nghiêm khắc.”

Liêu Văn Kiệt dựa vào tường: “Lấy tình cảm bạn bè nhắc nhở một câu, thức khuya sẽ dẫn đến đột tử, nhân viên là nguồn lực lớn nhất của doanh nghiệp, chỉ có thể khai thác và quản lý đúng cách, mới có thể khai thác hiệu quả và bền vững tài sản, cũng có thể ép giá trị thặng dư tốt hơn, nhớ nói chuyện với người phụ trách nơi này, sau này đừng thức khuya.”

-“ Những thứ này không thuộc về quản lý của tôi!” Gin hừ lạnh một tiếng.

“Nói thì như vậy, nhưng tâm phúc của BOSS là anh, ít nhiều cũng có chút mặt mũi…”

Ngay tại Liêu Văn Kiệt định tra tấn thần kinh Gin , ở bên tai anh ta điên cuồng thấm nhuần ma âm, một thân ảnh mảnh khảnh mặc áo trắng từ cuối hành lang đi tới.

Khuôn mặt người con gái lạnh lùng, tóc màu trà hơi xoăn, ngũ quan tinh xảo, có thể là do thức khuya không ra ngoài lâu dài, làn da hơi tái nhợt, quầng thâm dày đặc.

Tuổi tác không lớn, theo phong cách Nghê Hồng bên này, hẳn là ở tuổi học sinh trung học.

“Sherry, quá chậm!”

Chịu đủ tra tấn Liêu Văn Kiệt, Gin híp lại hai mắt bắn ra sát khí, đáng sợ tới mức Sherry lui về phía sau một bước, im lặng như hến không dám nói chuyện.

“Gin , là anh quá nóng nảy, tôi cảm thấy thời gian trôi qua rất

nhanh.”

Liêu Văn Kiệt tiến lên hai bước, đánh mông đụng phải Gin sắp sụp đổ, cười tủm tỉm nói với Sherry: “Tôi nhớ BOSS đã nói, chỉ có thành viên quan trọng mới có thể đặt bí danh, em gái này tuổi còn trẻ đã có bí danh, khẳng định là nhân tài hiếm có, hẳn là nên được nâng niu trong lòng bàn tay che chở thật tốt mới đúng.”

“……”

Đôi mắt Sherry đột nhiên co rụt lại nhìn Liêu Văn Kiệt, Gin giết người như ma vậy mà ở trước mặt người này giận mà không dám nói, vì sao trước kia cô chưa bao giờ nghe nói qua trong tổ chức?

“Tự giới thiệu một chút, tôi gọi là…”

Chương 651: Nấm mồ hôn nhân không có đường thoát! 1 Liêu Văn Kiệt trầm mặc một lát, quay đầu nhìn về phía Gin : “Bí danh của tôi là cái gì, lúc trước nói chuyện với anh, vui quá quên mất.”

Gin hít sâu một hơi, giọng nói phát ra run run: “Spirytus!”

“Đúng, chính là cái này, trí nhớ của anh thật tốt, thảo nào thích chơi ngựa gỗ xoay tròn .”

Liêu Văn Kiệt liên tục gật đầu, vươn tay với Sherry đang trợn mắt há mồm: “Tôi là người mới của tổ chức, bí danh ‘Spirytus’, về sau còn mời tiền bối chỉ giáo nhiều hơn.”

Nói xong, mặc kệ Sherry đang kinh ngạc, trực tiếp cầm tay cô nắm chặt, khóe miệng nhếch lên, răng trắng hiện lên một đạo hàn quang.

Nụ cười âm u quá mức dọa người, Sherry không suy nghĩ bất cứ điều gì, theo bản năng rút tay ra khỏi Liêu Văn Kiệt.

Ngẫm lại cũng đúng, có thể làm cho thành viên cán cốt của tổ

chức như Gin tức chết, nhất định không phải người mới, nhưng tuyệt đối không thể là người tốt.

Cô lấy ra hộp thuốc kim loại trong áo trắng, đưa cho Gin: "Hộp này là thứ anh muốn, bên trong có mười hai viên APTX4869, còn có chuyện gì khác không?"

Gin mặt không chút thay đổi, Liêu Văn Kiệt giơ tay lên nhận lấy hộp thuốc kim loại, sau khi mở ra, bên trong là mười hai viên thuốc, viên nang màu đỏ trắng. Hắn không nói bất cứ điều gì, đóng một hộp thuốc kim loại bỏ nó vào túi áo khoác màu đen.

Thấy Liêu Văn Kiệt thu hồi hộp thuốc, mà không phải là Gin, Sherry cắn răng hỏi: "Spirytus, có thể nói cho tôi biết, anh muốn APTX4869 để chuẩn bị làm gì không?"

"Sherry, hôm nay cô nói nhảm hơi nhiều." Gin lạnh như băng nói.

"Đừng như vậy, Gin, anh xem anh, đem mặt Sherry tiền bối đều dọa trắng."

Liêu Văn Kiệt ôm lấy bả vai Gin, giơ tay chọc chọc mặt anh ta: "Cười một tiếng xem nào, cả ngày lạnh như băng, vạn nhất đem chính mình đóng băng đến chết thì làm sao bây giờ?"

Yo!

Gin không nói gì, lấy khẩu súng lục trong ngực đặt dưới sườn Liêu Văn Kiệt, gân xanh trên trán nháy nháy cho thấy anh ta đang cực lực nhẫn nại.

Đánh nhau đi! Đánh nhau đi!

Sherry yên lặng lui ra một đoạn khoảng cách, vô cùng chờ mong hai người tự giết lẫn nhau, tốt nhất là lưỡng bại câu thương… Không, tốt nhất là cả hai tên khốn đều chết tại chỗ.

“Ý, Gin, tình huống này của anh không đúng. Lúc mới ở trên xe còn vừa nói vừa cười, sau khi nhìn thấy Sherry tiền bối, lập tức nghiêm túc nói cười, anh không phải là thích cô ấy đó chứ?”

Nói xong, thấy họng súng đen dời khỏi sườn, trực tiếp đặt ở thái dương, Liêu Văn Kiệt hai tay buông ra: “Thật không thú vị gì hết, tôi đoán anh nhất định không có bạn gái.”

Không nhìn họng súng trên trán, hắn cười nhìn về phía Sherry: “Không trách mà Gin tức giận, vấn đề là cô quá ngây thơ, độc dược đương nhiên là để giết người, bằng không lấy ra uống rượu sao?”

Sherry: “...”

Phòng thí nghiệm có rượu công nghiệp hoàn toàn phù hợp với APTX4869, nếu hai người có nhu cầu, cô sẽ chuẩn bị ngay bây giờ.

“Nói đến rượu, đồ đã lấy được rồi, Gin, có tình thú đi quán bar không, tôi mời anh uống Gin. Thực ra, Spirytus cũng có thể, nhưng tôi sợ cơ thể của anh không thể chịu đựng được, suy nghĩ cẩn thận, rượu Sherry cũng tốt”

- Đồ đã đến tay, Gin rút súng lục xoay người rời đi, Liêu Văn Kiệt theo sát phía sau, giống như ruồi liên tục phát ra tiếng ong ong.

Đưa mắt nhìn hai người rời đi, Sherry thở phào nhẹ nhõm, đúng lúc này, Liêu Văn Kiệt từ góc đường thò đầu ra, từ xa vung tay lên, cười nói: “Sherry tiền bối, tôi cáo từ trước, số điện thoại sẽ không lưu lại, mong lần sau có thể gặp cô.”

Sherry: “...”

Một cỗ hàn khí từ lòng bàn chân xâm nhập toàn thân, chỉ cảm thấy nụ cười âm gian của Liêu Văn Kiệt vô cùng dọa người cứ ở trong đầu không xua đi được, càng nghĩ càng sợ hãi.

Ngoài cửa, Gin ngồi lên ghế lái, không đợi Liêu Văn Kiệt tới, trực tiếp khởi động chiếc Porsche 356A yêu quý.

Liêu Văn Kiệt nhanh chóng mở cửa xe, tránh ghế phụ bị nhét bom, bò ra hàng ghế sau nằm xuống: "Gin, điểm dừng tiếp theo là ở đâu, quán bar sao?"

"Thuốc đã lấy được, điểm dừng tiếp theo đưa cậu đến đích, nói đi, muốn đi đâu?"

"Quán bar!"

"....."

Gin điều chỉnh hô hấp, lái xe rời khỏi công ty dược phẩm, hướng về phía trung tâm thành phố đèn đuốc sáng trưng mà chạy.

Anh ta hạ quyết tâm, tùy tiện tìm một quán bar, ném Liêu Văn Kiệt xuống rồi rời đi, cho dù là BOSS gọi điện thoại, anh ta cũng... Haha!

Chiếc Porsche màu đen phanh gấp dừng ở ven đường, Gin ngạc nhiên nhìn ghế sau trống rỗng, không có tiếng mở cửa, cửa sổ cũng gắt khép lại, Liêu Văn Kiệt ở hàng ghế sau tựa như làm ảo thuật, trống rỗng biến mất không thấy người.

"Người này..."

Một điếu thuốc điếu châm lên, trán Gin đổ mồ hôi, lấy điện thoại di động gọi , nhận được điện thoại nhắc nhở của nhân viên tổng đài.

Hai phút sau, một nửa điếu thuốc ném ra, anh lái xe về phía trang viên trên núi, hy vọng lão đại nhà mình còn chưa đi.

.....

Izu, bãi biển.

Liêu Văn Kiệt mặc quần hoa, một cặp kính râm cỡ lớn che mặt, nằm dưới ô che nắng như xác chết.

Nói là xác, nhưng ánh mắt dưới kính râm trừng to, đang sử dụng chiến thuật kính râm.

Đã một tuần kể từ khi gia nhập nhà máy rượu còn có được bí danh, trong thời gian đó mỗi đêm hắn đều đến gia tộc Kagura để đi dạo, trêu chọc em gái, đồng thời lấy bản thân làm mồi nhử, tiếp tục thực hiện kế hoạch câu cá.

Kết quả không phải là lý tưởng lắm, từ khi người phụ nữ mặc đồ trắng chết, cái tổ chức thần bí với tuyên ngôn 'địa ngục' kia liền làm rùa rụt đầu, không còn chủ động hiện thân trước mặt hắn nữa.

Chương 652: Nấm mồ hôn nhân không có đường thoát! 2 Cứ như vậy, manh mối duy nhất trên tay Liêu Văn Kiệt cũng chỉ có Renya Karasuma, chờ một ngày nào đó hòa thượng tới cửa tống tiền, hắn mới có thể nhìn ra địa ngục rốt cuộc là ở đâu.

Nói như vậy, Liêu Văn Kiệt đối với manh mối này cũng không để ở trong lòng, đừng thấy Renya Karasuma tràn đầy thành ý, thực tế là kéo hắn đến đỡ tai ương, chờ hai bên liều mạng ngươi chết ta sống, để ngồi ngư ông đắc lợi.

Không sốt ruột, chỉ cần tổ chức này không còn gây sóng gió nữa, sự tò mò của Liêu Văn Kiệt về địa ngục cũng có thể áp chế thêm một thời gian nữa, hắn chuẩn bị chờ con đường luyện tâm thêm hai lần nữa, thăng lên cấp độ một nghìn + thần trang, lại đẩy bản sao địa ngục đến cấp một trăm.

Đến lúc đó, mặc kệ đối phương có âm mưu quỷ kế gì, có dã tâm tà ác gì, tất cả đều không quan trọng.

Không phải là hắn khi dễ yếu nhỏ, mà là kiên định cầu thắng!

Về phần hôm nay đến Izu tắm biển, là bởi vì hai ngày trước nhận được điện thoại của Tomizawa Yuzou, hai người lúc trước hẹn nhau,lên núi hóng gió đạp thanh.

Vừa vặn, chị em nhà Suzuki cũng trở về.

Có nơi có Sonoko Suzuki, tất nhiên sẽ có Ran Mori, là thiên kim đại tiểu thư, thực sự mà nói thì chính là một người công cụ, sự xuất hiện của cô ấy chình là lời nguyền rõ ràng nhất của tử thần.

Tương tự như vậy, nơi có Ran Mori, tất nhiên sẽ có Conan.

Lấy được bí danh của nhà máy rượu, Liêu Văn Kiệt đối với Conan hứng thú nồng đậm, ngay khi hắn vui vẻ đáp ứng cùng đi đạp thanh, Rui gọi điện thoại tới nói ba chị em chuẩn bị đi bãi biển Izu nghỉ ngơi, thiếu một người thoa kem chống nắng.

Liêu Văn Kiệt không cần suy nghĩ, gọi điện thoại cho Tomizawa Yuzou nói hắn bị cảm, không thể lên núi hóng gió đạp thanh, lần này không được, lần sau nhất định.

Đừng hỏi tại sao năm phút trước vẫn còn khỏe, hỏi là bệnh cũ tái phát, hỏi là bệnh đến như núi đổ.

Ba chị em đang thay đồ bơi ở tầng trên cùng của khách sạn, chỉ chọn một bộ đồ bơi, nhưng giống như cuộc thi hoa hậu áo tắm, hắn đợi nửa tiếng không thấy bóng người, liền đến bãi biển hóng gió.

Yuzou quá hẹp hòi, trong núi hóng gió thì có thể hóng được mấy ngọn núi chứ, vẫn là đi biển tốt, núi non trùng trùng, bình nguyên đỉnh cao, mỗi một nơi đều có chỗ uyển chuyển của nó, hắn không đến thì đáng tiếc.

Cách nhau không xa, một đại thúc dựng dù che nắng, nằm trên ghế bãi biển, đeo xong kính râm chiến thuật, không nói một lời bắt đầu trầm tư.

Liêu Văn Kiệt nhướng mày, đối với hành vi này vạn phần khinh bỉ, nhưng cũng không nói thêm gì, bởi vì bên cạnh đi tới một đại mỹ nhân mặc đồ bơi màu lam.

Chuẩn xác mà nói là một bà dì lớn, hơn ba mươi tuổi, đeo một cặp kính tri thức, phong thái vẫn còn, dáng người đẫy đà có chút no bụng bị bộ đồ bơi liền thân che lại, chỉ lộ ra hai chân dài thẳng cùng với lưng cong.

Chị gái ơi, đồ bơi của chị bị đảo ngược, chị có muốn em giúp thoa kem chống nắng không?

Liêu Văn Kiệt giơ tay đẩy kính râm xuống, nghĩ đến tòa nhà khách sạn sẽ có kính viễn vọng nhìn chăm chú mình, không dám nói ra mấy từ trong lòng.

Lúc này, chị gái mặc đồ bơi màu lam khom lưng, đưa lưng về phía Liêu Văn Kiệt, cúi đầu tìm kiếm thứ gì đó bên ghế bãi biển của mình.

Góc độ tốt, hắc hắc…

“Hắc hắc hắc…”

Không phải mình, ai đang cười?

Liêu Văn Kiệt quay đầu nhìn lại, đại thúc trung niên trầm mặc lấy kính râm chiến thuật xuống, lộ ra một gương mặt khiến hắn vô cùng quen mắt ——Mori Kogoro.

“Hắc hắc hắc, chị gái dáng người xinh đẹp bên kia ơi , nếu như là đang tìm kem chống nắng, tôi lúc nào cũng sẵn lòng thoa kem a.” Mori Kogoro tay cầm một lọ kem chống nắng, khóe miệng nhếch lên, lại nhếch lên, cuối cùng câu ra răng hoa không giấu được.

Liêu Văn Kiệt: “...”

Nếu như Mori Kogoro ở đây, vậy tức là Ran Mori cũng ở đây, trực tiếp tương đương với Conan cũng ở đây.

Không được, không nên chút nào, Suzuki Sonoko không cần lộ mặt ra nhé.

Đang khó hiểu, chị gái dáng người xinh đẹp xoay người, hai tay ôm vai, vẻ mặt ghét bỏ nhìn Mori Kogoro: "Cái đồ háo sắc nhà anh, sao lại ở chỗ này?"

"Eri, làm sao có thể là cô!?"

Mori Kogoro hít khí lạnh,ở bờ biển trêu chọc em gái, xoay một vòng lớn, cuối cùng chọn mục tiêu xuống tay, kết quả lại là vợ của mình…

Cái gì đây, nấm mồ hôn nhân không có đường thoát?

Đúng lúc này, hai thân ảnh một lớn một nhỏ đi tới, Ran Mori và Conan.

Thấy cha mẹ ly thân mười năm tình cờ gặp nhau bên bờ biển, Ran Mori tâm hoa nộ phóng, hai tay vỗ một cái gửi lời chúc phúc: "A, ba mẹ, biển người mênh mông lại có thể gặp nhau ở chỗ này, khó trách hai người là vợ chồng, đây nhất định là vận mệnh an bài!"

"So với vận mệnh, ta càng tin tưởng là an bài nhân tạo."

Mori Kogoro gương mặt thối rữa: "Chả trách con nhất định phải đến bờ biển, những thứ này đều là kế hoạch của con, liên hệ với Eri trước, sau đó lại đưa ta đến bờ biển."

"Ba à, con không biết ba đang nói gì."

Ran Mori mê mang lắc đầu, Mori Kogoro cùng vợ là Mori Eri ly thân mười năm, đúng vào dịp kỷ niệm, cô quyết định tác hợp để

hai người trở về với nhau, liền có lần này ở bãi biển tình cờ gặp gỡ, vì thế, coo cố ý từ chối lời mời của Sonoko Suzuki đi lên núi đạp thanh.

“Bớt nói nhảm, chuyện đến nước này còn tính toán giảo hoạt…”

“……”

Liêu Văn Kiệt: (?? _??)

Thật xấu hổ, hắn vừa rồi lại có ý nghĩ thoa kem chống nắng cho mẹ của Ran Mori, thật sự là quá tệ…

Chương 653: Núi không phải núi, nước không phải nước. 1 Không, hắn thực sự là cầm thú.

“Ôi, anh Văn Kiệt, sao anh lại ở chỗ này?”

Không để ý tới một nhà ba người đang cãi nhau, chủ yếu là không xen vào được, Conan nhìn xung quanh, xoay người liền nhìn thấy Liêu Văn Kiệt đeo kính râm chiến thuật, chửi bới nhỏ giọng nói: “Chuyện gì xảy ra vậy, tôi nghe chị Sonoko nói, anh cùng anh Yuzou kết bạn lên núi đạp thanh, vì sao lại xuất hiện ở bờ biển… Chẳng lẽ là anh theo dõi tôi?”

“Ngược lại, bởi vì biết được Sonoko cũng sẽ đi núi, tôi sợ gặp được cậu mới cố ý từ chối lời mời của Yuzou.” Liêu Văn Kiệt cầm kính râm xuống, ghét bỏ bĩu môi: “Tiểu quỷ âm hồn bất tán, vì sao đi tới đâu cũng gặp được cậu, nói đi, nạn nhân hôm nay là ai?”

“Anh đang nói cái gì nha, cho dù anh có từ chối lời mời của anh Yuzou, không có đi núi, cũng không nên xuất hiện ở bờ biển mới đúng.” Conan không tin, ôm đầu lui ra sau hai bước, cậu không tin trùng hợp, sự thật nhất định chỉ có một, nhất định là Liêu Văn Kiệt lại ngứa tay.

“Tôi cũng không muốn, nhưng bạn gái muốn tôi cùng cô ấy đến chơi ở biển tôi chỉ có thể đi theo.” Liêu Văn Kiệt bất đắc dĩ nhún nhún vai.

- Không thể nào, anh vậy mà có thể tìm được bạn gái!

Conan kinh hãi, tuy nói nhan sắc Liêu Văn Kiệt sẽ không thiếu bạn gái, nhưng tính cách thật sự tồi tệ, không cách nào tưởng tượng được lại có người phụ nữ coi trọng hắn ta.

Này!

Liêu Văn Kiệt giơ tay thổi nắm đấm, nói: “Bạn gái tôi ở khách sạn Queen bên cạnh, tối nay tôi cũng ở đó, ngứa da có thể tùy thời tới tìm tôi, ở tầng cao nhất.”

“Lừa người, tôi vừa từ khách sạn Queen tới đây, phòng trên tầng cao nhất căn bản không cho người ngoài thuê.”

“Ừm, khách sạn là do nhà cô ấy mở.”

“……”

Đáng ghét, tiểu bạch kiểm này nhất định là kẻ ăn bám phụ nữ.

Binh!

Lại một quyền nện xuống, Liêu Văn Kiệt mặt không chút thay đổi nói: “Tiểu quỷ, có phải trong lòng nói xấu tôi không?”

- Không có, không dám!

“Tha cho cậu không dám đó, dù sao đầu cậu chịu không nổi.”

“Nếu anh đã biết, tại sao còn đánh tôi?”

Conan nhỏ giọng lầm bầm, suy nghĩ sau này ra ngoài phải đội mũ bảo hiểm, như vậy liền…Không đúng, nhớ tới Liêu Văn Kiệt

cùng Kyogoku không phải loại mà con người có thể chiến đấu, đội mũ bảo hiểm càng giống như là khiêu khích, như vậy có mà tự rước họa vào thân.

“Đừng nói mấy lời ngốc đó nữa, tất cả mọi người đều thấy được, không phải tôi đánh cậu, mà là đầu của cậu tiến về phía nắm đấm của tôi.”

“Ha ha, tôi không có đầu nhiệt huyết như vậy đâu…”

Ngay khi hai người nhỏ giọng nói chuyện, Ran Mori không chịu nổi việc ba mẹ tranh chấp, lau mồ hôi lạnh trên trán rời khỏi, thấy người cùng Conan tán gẫu là Liêu Văn Kiệt, kinh ngạc nói: “Anh Văn Kiệt, sao anh lại ở chỗ này, không phải anh cùng anh Yuzou lên núi hóng gió sao?”

Nghĩ đến tiếng cười đắc ý của Suzuki Sonoko trong điện thoại, Ran Mori thổn thức không thôi, hy vọng khuê mật sớm phát hiện trên núi ngoại trừ núi cũng chỉ có chị gái, anh rể, có thể kiên cường lên.

“Kế hoạch ban đầu được sắp xếp như vậy, nhưng nửa chừng xảy ra một chút biến cố, hôm nay tôi cùng bạn gái đến chơi biển.”

“À, anh có bạn gái rồi à?”

Ran Mori kinh ngạc một tiếng, đưa ra hai câu chúc phúc, sau đó liền bắt đầu bát quái nổi lên với bạn gái Liêu Văn Kiệt, vây quanh hắn không ngừng hỏi mấy vấn đề.

- Ran, vị này là ai,đi cùng các con sao?

Thấy con gái cùng một thanh niên đẹp trai xa lạ nói chuyện thân mật, Kisaki Eri quyết đoán dừng lại tranh chấp với Mori Kogoro, đánh giá Liêu Văn Kiệt từ trên xuống dưới.

Nhan sắc vóc người đều có thể cho điểm đầy đủ, về ngoại hình

mà nói, không tồn tại khuyết điểm để trừ điểm.

Điều này rất không tốt, giống như bạn gái quá xinh đẹp sẽ trêu chọc đàn ông, bạn trai quá đẹp trai cũng không phải là một điều tốt!

Mắt thấy Kisaki Eri nhìn với ánh mắt mẹ vợ nhìn con rể, Conan hoảng hốt trông lòng, vội vàng mở miệng nói: "Không phải, bọn cháu cùng anh Văn Kiệt chỉ là ngẫu nhiên gặp nhau, không có hẹn trước, hơn nữa văn kiệt ca ca hôm nay cùng bạn gái đi nghỉ."

"Phải không, đó thật sự là đáng tiếc, rõ ràng là một cậu bé không tồi."

Biết mình suy nghĩ quá nhiều, Kisaki Eri lắc đầu, bắt đầu tiếc nuối cho con gái.

Conan: "..."

Đáng ghét, cậu còn chưa từng được loại công nhận này đâu.

"Mẹ hiểu lầm rồi, anh Văn Kiệt đến từ Hồng Kông, bởi vì Sonoko giới thiệu con mới biết anh ấy, chúng con chỉ là bạn bè bình thường, không phải loại quan hệ như mẹ tưởng tượng đâu." Ran Mori liên tục xua tay.

"Cho nên mẹ mới nói đáng tiếc."

"Quả thật rất đáng tiếc, nếu như được gặp được bác gái sớm một chút, được bác ủng hộ, không chừng tôi liền mạnh dạn đi theo đuổi Ran."

Thấy Conan mặt đầy hắc tuyến, Liêu Văn Kiệt nhướng mày với Kisaki Eri, cười nói với Kisaki Eri: "Tôi là Liêu Văn Kiệt, bác gái gọi tôi là A Kiệt là được rồi, nhân tiện nói, Ran đã có bạn trai, là bạn thanh mai trúc mã của cô ấy Kudo Shinichi, nhưng tôi không rất coi trọng bọn họ, bởi vì Kudo Shinichi… là một thám tử.

- Rất có đạo lý!

Kisaki Eri nghiêm túc gật đầu, ví dụ như Mori Kogoro bên cạnh, thám tử cái gì chứ, cũng không đáng tin cậy chút nào.

“Anh Văn Kiệt anh đang nói bậy gì vậy, tôi và cậu ấy không phải như anh nghĩ đâu, anh đừng nói lung tung.” Ran Mori đỏ mặt xua tay.

“Này, thằng nhóc thúi, có phải cậu có ý kiến gì với thám tử không?” Mori Kogoro khó chịu lên tiếng.

Chương 654: Núi không phải núi, nước không phải nước. 2 “Ra là thám tử Mori cũng ở đây, thật ngại quá, vừa rồi không chú ý tới ông, chỉ nhìn thấy một đại thúc hèn mọn đeo kính râm trộm ngắm đồ bơi…”

Liêu Văn Kiệt tươi cười xán lạn, không có ý tốt nói: “Thứ cho tôi nói thẳng, thám tử Mori ngay cả bóng lưng vợ mình cũng không phân biệt được, có chút lời không hay, chẳng lẽ là uống quá nhiều?”

Một phen nói đến Mori Kogoro nghiến răng nghiến lợi, Kisaki Eri mặt không chút thay đổi, tròng kính phản chiếu, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Ngay khi Ran Mori che đầu thầm nghĩ xong đời, Liêu Văn Kiệt đảo qua mọi nơi, hiểu rõ sự thay đổi tâm lý của mọi người, lại mở miệng nói: “Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, thám tử Mori cầm kem chống nắng nhìn nửa ngày, cuối cùng lựa chọn đối tượng bắt chuyện lại là vợ mình, cái này coi như nhớ mãi không quên, hay là thời gian trôi qua, đối với tình yêu cùng tiêu chuẩn thẩm mỹ thủy chung dừng lại ở lúc ban đầu?”

Kisaki Eri mặt đỏ tim đập, lui về phía sau hai bước, cầm lấy khăn mặt lau mồ hôi.

“Nói bậy, cường từ đoạt lý, thẩm mỹ của tôi cũng không phải là mấy Obasan*...”

*Obasan: bà già

*Obasan: bà già

Mori Kogoro cũng đỏ mặt theo, không còn đất xấu hổ, miệng gọi tiểu tỷ tỷ xinh đẹp, biểu thị người thân cũng không nhận nhanh chóng rời đi.

“Đều là vợ chồng vậy mà còn chơi trò mối tình đầu kia.”

Liêu Văn Kiệt một lần nữa ngồi trở lại ghế bãi biển, bên cạnh Ran Mori vụng trộm giơ ngón tay cái lên với hắn, sau đó thừa dịp lửa nóng rèn sắt, vây quanh Kisaki Eri nói về chỗ tốt của Mori Kogoro.

“Mặc dù ba có hút thuốc, uống rượu, thường xuyên bắt chuyện với các cô gái xinh đẹp, đến bờ biển cũng vì vẻ đẹp đồ bơi, nhưng ba là một người chồng tốt…”

- Này, anh thật thuần thục a!

Conan trừng mắt cá chết đứng bên cạnh Liêu Văn Kiệt, đứng ở bên ngoài làm người hóng hớt thấy rất rõ ràng, Mori Kogoro cùng Kisaki Eri bị xoay quanh đùa giỡn.

“Tâm lý chênh lệch mà thôi, điều động tâm tình mãnh liệt dao động, lại đảo ngược thế cục, có thể phát huy hiệu quả gấp bội.”

“Cho nên tôi mới nói anh thuần thục, khẳng định không ít lần lừa gạt con gái nhà người ta.”

“Đúng vậy rồi lúc tôi tán gái vẫn có thể.”

Liêu Văn Kiệt vuốt cằm, hảo tâm nói với Conan: “Nếu muốn học, anh đây có thể dạy nhóc, chỉ cần một tháng, không, mười

ngày sau, cam đoan Ran ngay cả họ Kudo cái gì đó cũng quên, từ nay về sau chỉ yêu một mình em, không rời không rời chờ mười năm sau gả cho nhóc."

Conan: "..."

"Như thế nào, nhóc không tin?"

Gặp phải nghi vấn, Liêu Văn Kiệt giận dữ: "Nhìn kỹ nhé, hiện tại tôi lấy Ran biểu diễn, hảo hảo học tập, mười ngày sau cậu sẽ biết sự lợi hại của tôi."

"Thực xin lỗi, tôi sai rồi."

"Cái này còn không sai biệt lắm, tự giác một chút, duỗi đầu lại đây."

Binh!

Ra một quyền cước xong, Liêu Văn Kiệt thần thanh khí sảng, đeo kính râm chiến thuật, tiếp tục nhìn nước nhìn núi bên bờ biển.

Núi không phải là núi, nước không phải là nước, ý cảnh ngay lập tức đi ra.

"Hỏi một câu, vị bạn gái rất giàu có trong nhà anh, không phải cũng do anh lừa gạt đến tay như vậy chứ?"

"Không phải nhé, là cô ấy chủ động đuổi theo tôi. Nói thêm một câu, không phải trong nhà cô ấy có tiền, mà là cô ấy có tiền, cùng Sonoko dám zai không giống nhau, cô ấy là người cầm lái sản nghiệp gia tộc."

Ngửi thấy mùi chanh chua như có như không trong không khí, Liêu Văn Kiệt tăng cường sức mạnh, tiếp tục xuất khẩu niềm vui của người chiến thắng trong cuộc sống.

"Tôi không tin, người thông minh như vậy sẽ không tự mình

nhảy vào trong hố, khẳng định là anh lừa gạt cô ấy trước, sau đó cô ấy mới chủ động đuổi theo anh .” Conan bĩu môi , chắc chắn sẽ không tên cặn bã trước mắt chính là quỷ háo sắc.

“Có một số cũng đúng a, mà cậu hỏi điều này để làm gì?”

Vạch trần anh chứ làm gì!

“Nếu cậu muốn đi mật báo, vậy đừng nằm mơ nữa, tình cảm của chúng ta rất tốt, đừng nói là một tiểu quỷ như cậu, cho dù là vợ chồng Mori lập đoàn cũng là vô ích.” Liêu Văn Kiệt liếc mắt nhìn Conan một cái, suy nghĩ có nên đem bí danh của nhà máy rượu nói ra hay không.

Hiện tại lá bài chưa tẩy dường như không có ý nghĩa gì, chờ một chút, chờ Conan lún sâu một chút, coi hắn là đồng bọn của chính nghĩa tốt nhất, khi đó đâm đao mới có thể đạt được khoái cảm tốt nhất.

“Không đúng nha, anh tới Nghê Hồng mới hơn nửa tháng, nhanh như vậy đã có bạn gái. Đối phương là ai a?”

Conan nhíu mày, đột nhiên nhớ tới chị gái xinh đẹp trên du thuyền, hy vọng ông trời mở mắt, ngàn vạn lần đừng để chị ấy trở thành nạn nhân.

“Cậu đã gặp qua, tại yến hội trên du thuyền kỷ niệm 60 năm thành lập tập đoàn Tài Chính Suzuki, đại tiểu thư gia tộc Kisugi mà bác Tomizawa đã giới thiệu qua .”

Liêu Văn Kiệt nhếch miệng cười, giơ ba ngón tay lên: “Không phải ba ngày, mà là ba lần, chúng ta chỉ gặp mặt ba lần, tôi không thể cưỡng lại yêu cầu của cô ấy, đành chấp nhận làm bạn trai của cô ấy.”

Conan: “...”

Đáng ghét a, cậu thật muốn làm đồ đệ của tên cặn bã nam nhân này, thật muốn học tập sách giáo khoa cao cấp.

“A Kiệt, mấy vị này là bạn bè của cậu sao?”

Chương 655: Mô hình đàn ông tốt 1 Khi Conan đang âm thầm lệ rơi trong lòng, Rui Kisugi mang theo hai em gái xuất hiện, ba người dáng người bắt mắt, phối hợp với áo tắm lực sát thương cực mạnh, một đường đi tới, làm cho không ít đàn ông tại chỗ mất đi bạn gái.

Nhất là Rui Kisugi, không biết là do vóc người quá tốt, hay là nốt ruồi mỹ nhân ở khóe miệng quá mê hoặc, một bộ đồ bơi rất đứng đắn mặc trên người lập tức trở nên không đứng đắn.

“Thật kỳ lạ, đây là đồ bơi gì, vải rất ít, mặt trời nóng như vậy, bị cháy nắng thì làm sao bây giờ?”

Liêu Văn Kiệt cầm khăn tắm lớn tiến lên, đem Rui Kisugi bọc thành bánh chưng, người sau mỉm cười, nhỏ giọng tựa vào bên tai hắn thổi hơi: “Đồ keo kiệt này, bộ đồ bơi này rất bảo thủ, hơn nữa… Nếu như ít vải cậu không thể bôi thêm kem chống nắng cho tôi sao?”

Thật là có ý nghĩa!

Liêu Văn Kiệt sắc mặt nghiêm túc, thừa nhận yêu tinh nói đều đúng, lại nhìn qua Hitomi cùng Ai, phát hiện hai người này lại không rụt rè chút nào.

Như vậy vấn đề liền đến, Rui Kisugi gọi hắn đến bờ biển với lý do là cần người thoa kem chống nắng cho ba chị em, vấn đề cần giải quyết rõ ràng vấn đề lựa chọn, rốt cuộc nên làm đúng hay là làm sai?

Suy tư ba giây, hắn thầm nghĩ đáng tiếc, nếu lúc trước lựa chọn làm trực nam thẳng như thép liền có thể quang minh chính

đại làm sai.

Rui Kisugi không biết Liêu Văn Kiệt rối rắm, ôm khăn tắm âm thầm cười trộm, tầm mắt nhìn về phía mẹ con Mori.

Vừa mới ở tầng cao nhất khách sạn, cô dùng kính viễn vọng nhìn trộm Liêu Văn Kiệt, phát hiện hai mỹ nữ dáng người không tầm thường bắt chuyện với hắn, lập tức mang theo hai cái nhị tướng tới giết.

Hiện tại vừa nhìn, vậy mà lại là người quen. Ran Mori và Conan cùng cô đã gặp nhau trên tàu du lịch, biết đó là bạn của Liêu Văn Kiệt, về phần Kisaki Eri…

“Đây là Conan, một tiểu quỷ háo sắc, em trước đó đã gặp qua, mẹ con bên kia là…”

“Tôi biết, là luật sư của công ty luật, có quan hệ làm ăn tư pháp với mấy công ty của gia tộc Kisugi, bởi vì đều là phụ nữ, tôi còn cùng bà ấy nói chuyện vài lần.” Rui Kisugi gật gật đầu, tiến lên vài bước chào hỏi Kisaki Eri.

Ai Kisugi tiến lên, nhỏ giọng nói: “Anh rể, anh xong đời rồi, vừa rồi anh đeo kính râm nhìn trộm mỹ nữ, bị chị cả nhìn thấy hết rồi.”

Liêu Văn Kiệt: (?? _ ??)

Mấy cái lừa trẻ con cũng muốn lừa gạt hắn chủ động thú nhận, xem thường ai đây!

“Làm sao vậy, có phải không có gì để nói không?”

“Anh chỉ là cảm thấy không cần phải trả lời, dù sao trên bãi biển này ngoại trừ chị em, căn bản cũng không có mỹ nữ nào khác đáng nói, anh đi đâu nhìn trộm đây?”

“Cái gì gọi là không có mỹ nữ khác, em cùng chị hai không phải sao?” Ai Kisugi giận dữ.

“Ai, anh coi em như em gái ruột…”

“Bớt nói nhảm, em cùng chị hai muốn thoa kem chống nắng, anh có giúp được không?”

“A cái này…”

Khách sạn Queen , trên bàn dài trong nhà hàng.

Bên trái là Liêu Văn Kiệt và ba chị em Kisugi, bên phải là gia đình Mori + Conan được nhận nuôi .

“Thật không nghĩ tới, mọi người vậy mà đều là bạn bè với nhau.”

Eri Kisaki cười nâng chén trà lên, quan hệ giữa các cá nhân chính là như thế, người xa lạ gặp mặt đều không biết đối phương, nhưng không chừng giữa bọn họ chỉ cách có một người bạn.

“Lý thuyết phân chia sáu độ, bất kỳ hai người nào trên thế giới thiết lập quan hệ, nhiều nhất chỉ cần thông qua sáu người bạn.” Liêu Văn Kiệt gật đầu nói.

“Lý thuyết phân chia sáu độ là gì?” Ran Mori tò mò nói.

“Cái gọi là ‘lý thuyết phân chia sáu độ’, tức là mối quan hệ giữa con người, mối quan hệ mạng được hình thành bằng cách kết nối các nút. Ví dụ như bác Mori, bác ấy và anh Văn Kiệt ở Hồng Kông xa xôi cũng không quen biết, nhưng bác Mori là ba của chị Ran , chị Ran lại cùng chị Sonoko… Cuối cùng thông qua anh Yuzou luyện thành một đường quen biết.”

Conan tiếp lời, tóm tắt ví dụ: “Nói một cách đơn giản, khoảng cách giữa con người, nhiều nhất là thông qua sáu người, thường là

trong vòng năm người có thể làm cho hai người lạ biết nhau.”

“Ai, Conan em biết rất nhiều a!” Ran Mori thán phục.

“Đúng vậy, cậu nhóc Conan mỗi lần đều có thể mang đến cho mẹ bất ngờ .” Eri Kisaki híp mắt, hứng thú nhìn cậu nhóc bên cạnh con gái mình, lần trước gặp mặt, Conan đã khiến cô có ấn tượng sâu sắc.

“Cái này, cái này…”

Conan nuốt nước bọt, rất muốn nói một câu là học ở Hawaii, lời nói đến bên miệng, nhớ tới cái cớ này đã bị Liêu Văn Kiệt chặn lại, không thể dùng lung tung, quyết đoán phất tay chỉ về phía thủ phạm: “Là anh ấy, là anh Văn Kiệt dạy cháu.”

“Phải không, tại sao tôi không biết?”

Liêu Văn Kiệt bưng chén trà lên, thổi một hơi nóng: “Cậu nghĩ lại đi, có phải là học ở Hawaii không?”

“Ha, ha, làm sao có thể, rõ ràng là ở suối nước nóng,là anh phổ biến kiến thức cho tôi.”

Ót Conan toát mồ hôi, chuyển đề tài nhìn về phía Rui Kisugi: “Lần trước gặp mặt chị vẫn còn độc thân, không nghĩ tới nhanh như vậy liền trở thành bạn gái của anh Văn Kiệt, thật sự là quá không thể tưởng tượng nổi.”

“Tình yêu không thể tưởng tượng nổi là như này mới đúng.” Liêu Văn Kiệt nhấp một ngụm trà: “So với tôi, Shinichi và Ran mới gọi là không thể tưởng tượng nổi, tôi vẫn cho rằng tình yêu của thanh mai trúc mã không thể lâu dài, bởi vì song phương đều quá hiểu nhau, không có đam mê cũng không va chạm tia lửa, chưa từng nghĩ tới, Ran vẫn bị Shinichi xoay quanh lừa gạt.”

Chương 656: Mô hình đàn ông tốt 2 Conan: “…”

Đáng ghét, so công phu trên miệng, cậu hoàn toàn không phải là đối thủ của cặn bã nam nhân.So quyền cước…

Quên đi, vẫn là tiếp tục đấu võ mồm đi!

“Điểm này tôi vô cùng tán thành!” X2 Mori Kogoro cùng Eri Kisaki đồng thời mở miệng, dứt lời, bất mãn trừng mắt nhìn đối phương một cái, đồng thanh nói: “Đối với một đối tượng mãi ôm ảo tưởng lòng bàn tay, quả thực là ngu xuẩn đến cực điểm… Này, anh/ cô đừng nói theo tôi!”

Cảnh tượng quá mức xấu hổ, mọi người cúi đầu uống trà, cự tuyệt hưởng thụ bát thức ăn chó đã hết hạn này.

“Tuy rằng hiện tại nói những chuyện này còn quá sớm, nhưng nếu hai người tương lai kết hôn, gặp phải tình huống nghi ngờ đối phương ngoại tình, xin kịp thời liên lạc với tôi, tôi sẽ giúp hai vị thu thập chứng cứ, điều này rất quan trọng tại tòa.”

Mori Kogoro giận dữ nhìn vợ nhà mình, trong ngực lấy ra danh thiếp, đưa cho Liêu Văn Kiệt cùng Rui Kisugi.

Cùng lúc đó, Eri Kisaki cũng lấy ra danh thiếp, lời nói đối chọi gay gắt, không chút yếu thế: “Lúc ly hôn, nếu hai vị đối với việc phân chia tài sản sau khi kết hôn có chút bất mãn, tôi có thể giúp các người giải quyết vấn đề nan giải.”

“…” XN

Liêu Văn Kiệt nhận lấy danh thiếp, cảm khái lên tiếng: “Đội ngũ chuyên nghiệp, từ ngoại tình đến ly hôn, ý tưởng lớn gặp nhau, hai vị có thể gom góp thành một đôi, còn kiên trì ly thân nhiều năm nhưng không ly hôn như vậy cũng không phải không có lý do.”

“Cậu hiểu lầm rồi, chúng tôi không ly hôn là bởi vì quyền nuôi con của Ran đến nay vẫn chưa đạt được sự đồng thuận.” Mori

Kogoro phản bác.

“Không thể nào, tôi nghe nói luật sư của công ty luật rất lợi hại, nếu thật sự muốn thì khó gì đâu . Hắc hắc hắc, hai vị không phải còn chưa từng kiện tụng chứ?”

Liêu Văn Kiệt nhếch miệng cười, làm ra tiếng nói ma quỷ: “Chọn ngày không bằng xem thời tiết, nếu không thừa dịp hiện tại mọi người đều ở đây, soạn thảo một bản thỏa thuận ly hôn, để chứng minh hai người…”

“Vô vị, tại sao tôi phải chứng minh điều này với cậu.” Mori Kogoro đứng dậy đi về phía phòng vệ sinh.

Theo tầm mắt Liêu Văn Kiệt dời về phía Eri Kisaki, bà ấy cũng đứng dậy cáo từ, tính toán đi vệ sinh trang điểm.

Ran Mori đuổi theo mẹ mà đi, Conan đương nhiên cũng đuổi theo thử khả năng tiến vào nhà vệ sinh nữ.

“Anh rể, thật lợi hại, nói hai ba câu liền đem bọn họ giải quyết hết.” Ai Kisugi kính nể nói.

“Không có gì, miễn là hai người này có một người cúi đầu chịu thua, cũng sẽ không ly thân mười năm…”

“Thì ra là như thế, anh rể cái kia, tương lai khi anh cùng chị cả ở cùng một chỗ, xuất hiện mâu thuẫn thì làm sao bây giờ?“Ai Kisugi hứng thú hỏi.

Liêu Văn Kiệt nghiêm túc: “Sẽ không, vẫn luôn là anh chịu thua.”

Rui Kisugi: “…” …

Bầu trời xanh thẳm cùng gợn sóng xanh trong vắt như luyện thành một màu.

Một chiếc du thuyền nhỏ neo đậu trên biển, Hitomi Kisugi và Ai Kisugi phơi nắng trên boong tàu, Rui Kisugi dạy Liêu Văn Kiệt cách lái thuyền.

Nói đến chỉ có thể dùng Hawaii để giải thích, ba chị em tinh thông các loại phương tiện giao thông, nhỏ thì xe máy, lớn thì máy bay, ngay cả các loại chiến đấu cùng vũ khí súng ống cũng liền thuận tay.

“A Kiệt, lúc trước ở bờ biển, cậu giúp Hitomi và Ai thoa kem chống nắng.“Rui Kisugi ôm từ phía sau, đè Liêu Văn Kiệt nắm tay lái, cười nói thổi gió lạnh.

“Không có biện pháp, Ai uy hiếp tôi, nếu như tôi không hỗ trợ, em ấy liền tùy tiện tìm một nam…”

Liêu Văn Kiệt thở dài một tiếng: “Tôi cũng không muốn, nhưng vạn nhất chọn ra một quỷ háo sắc, nhân cơ hội chiếm tiện nghi của các em ấy thì làm sao bây giờ?”

“Hừ hừ, Tôi thấy cậu mới chính là quỷ háo sắc kia thì có.”

“Vậy chị còn không chạy xa một chút?”

Liêu Văn Kiệt trở tay kéo Rui Kisugi vào trong ngực, hôn xuống đôi môi đỏ mọng.

“Đừng quấy, tập trung lái thuyền nếu không bị nhìn thấy mất.”

Rui Kisugi đẩy Liêu Văn Kiệt ra, sửa sang lại đồ bơi của mình một chút, nhíu mày nói: “Thường xuyên nhìn thấy anh và đứa nhỏ Conan kia nói chuyện cười cười nói nói, anh rất thích trẻ con sao?”

Rui Kisugi có chút rối rắm, cô rất muốn giúp Liêu Văn Kiệt thực hiện nguyện vọng thích trẻ con kia, nhưng điều kiện trước mắt cũng không cho phép, cô còn chưa tìm được cha.

Trộm mang thai…

Không nói hành động bất tiện, mấu chốt là quá bắt mắt, quán cà phê mắt mèo nằm đối diện sở cảnh sát Inunaki, đối phương có mù mắt thế nào cũng không có khả năng giấu được.

Nhân tiện, giới tính của các thành viên của nhóm trộm cắp mắt mèo của cảnh sát cho đến nay vẫn chưa được làm rõ, nghĩ rằng mắt mèo là ba ông già lớn tuổi.

Cmn quá đáng!

“Có thích trẻ con hay không tôi cũng không rõ ràng lắm, nhưng Conan đáng yêu như vậy, một quyền đánh xuống sẽ khóc thật lâu.” Liêu Văn Kiệt hai mắt tỏa sáng nói.

Rui Kisugi: “…”

Đề tài này tốt nhất là để sau này lại nói đi, trước khi ý niệm kỳ lạ của Liêu Văn Kiệt dập tắt, cô tuyệt đối sẽ không đề cập đến chương trình nghị sự náy nữa.

“Bất thình lình nha, tại sao đột nhiên nói cái này?”

Liêu Văn Kiệt liếc mắt nhìn Rui trong ngực, trong lòng rất chột dạ, gần đây có chút quá nóng, chỉ mong đừng để xảy ra mạng người.

“Không có gì, chỉ là tùy tiện nói một chút.”

Rui Kisugi nhìn về phía bờ biển xa xôi, rầu rĩ không vui nói: “Vài ngày nữa, cậu sẽ trở về Hồng Kông, có tính toán gì không?”

Chương 657: Mô hình đàn ông tốt 3 “Vụ án còn chưa điều tra ra, tôi trở về Hồng Kông chỉ là làm một báo cáo, nếu không có gì bất ngờ, rất nhanh sẽ trở lại.” Liêu Văn Kiệt nhướng mày, tuy nói về phương diện quản lý thời gian còn có nhiều thiếu sót, nhưng

khoảng cách đã không còn là hạn chế, ít nhất khoảng cách giữa Hồng Kông và Nghê Hồng sẽ không còn. Sử lý tốt một chút, hắn tuyệt đối vẫn là hình mẫu của một người đàn ông tốt!

“Đại khái bao lâu?”

“Phải xem tình huống cụ thể bên Hồng Kông, tôi là tinh anh, không chừng còn có nhiệm vụ khác đang chờ .” Liêu Văn Kiệt suy nghĩ một chút, nói: “Vé máy bay còn chưa đặt , đến lúc đó tôi sẽ để Yuzou giúp tôi…”

“Không, tôi tới giúp cậu sắp xếp hành trình, ngồi du thuyền trở về đi .” Rui Kisugi cắt ngang.

“Du thuyền, tại sao lại là du thuyền?” Liêu Văn Kiệt trán đổ mồ hôi, e sợ Rui Kisugi chuẩn bị muốn cùng hắn trở về Hồng Kông , nếu thật sự như vậy, lại nên xử lí một phen.

“Bởi vì chúng ta chính là ở trên du thuyền quen biết, có ý nghĩa kỷ niệm.”

“Được rồi, tôi chịu thua, nghe theo chị.”

Một đoạn thời gian ở chung, Liêu Văn Kiệt đối với ba chị em có không ít nhận thức, là chị cả trong ba chị em, Rui Kisugi vừa làm chị vừa làm mẹ, tỉ mỉ đến mức một tay chăm sóc hai em gái lớn lên.

Bởi vì cá tính kiên cường nhất, cô ngược lại thích làm nũng nhất, thỉnh thoảng sẽ có chút không nói lý lẽ, thích Liêu Văn Kiệt dỗ dành cô, lăn lộn với cô.

Hitomi là chị hai trong nhà, tính cách hiền lành nhưng thiếu chủ kiến, có chút tính tình đại tiểu thư, lo lắng chị cả nhà mình vốn là đại tiểu thư, cũng rất bình thường.

Ai Kisugi cùng Liêu Văn Kiệt quan hệ cực tốt, hoạt bát hiếu

động không thích nhàn rỗi, xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn, e sợ thiên hạ không loạn, điểm này hai người ngược lại có không ít điểm chung.

Ba người có một điểm chung rõ ràng, bởi vì từ nhỏ thiếu tình yêu, hơn nữa đối với người cha mất tích nhớ nhung quá nặng, ít nhiều đều có tình cảm cha con, theo độ tuổi, Ai Kisugi bệnh tình nặng nhất.

Đây cũng là nguyên nhân cô ấy đặc biệt thích hủy hình tượng Liêu Văn Kiệt , mỗi lần chị cả có kế hoạch khảo nghiệm, cô đều là người đầu tiên hưởng ứng, khát vọng được trưởng bối sủng nịch. Trách cứ cũng không sao, chỉ cần không phải là tình yêu của bạn bè cùng trang lứa, cô đều vui vẻ tiếp nhận.

Có một nói một, cũng chính là cặn bã nam nhân còn có tự trọng, nếu không, chỉ có cô cho như vậy, một đêm có thể lừa gạt tám lần.

Không thể nhiều hơn nữa, nhiều hơn nữa sẽ không biết ai lừa ai!

“Anh rể, lại đây giúp em thoa một ít kem chống nắng.”

Đang nghĩ ngợi, boong tàu truyền đến tiếng của Ai Kisugi, Liêu Văn Kiệt sắc mặt cứng đờ, không chút lưu tình làm ra cự tuyệt.

“Ha ha, A Kiệt, lần này sao không giúp được?”

“Lúc trước hỗ trợ là bởi vì xung quanh có thể có quỷ háo sắc lui tới, hiện tại ngoại trừ cá không có gì cả, để Hitomi thoa cho em ấy là được.”

Liêu Văn Kiệt nhướng mày: “Nếu đã nói đến kem chống nắng, tôi làm thay cho chị.”

……

Năm ngày sau, Hitomi lái xe đưa Liêu Văn Kiệt đến cảng, người sau vẻ mặt mờ mịt xuống xe, vẻ mặt mờ mịt lên thuyền, bóng lưng tựa như xác chết biết đi.

Rui Kisugi không tới, tình hình chiến đấu trước khi chia tay quá mức thảm thiết, cô vì sự coi thường của địch bắt hắn trả giá đắt.

“Chị cả, người đã lên thuyền rồi. Nhìn bộ dáng, ít nhất phải điều dưỡng một tháng. ”

Là chân chó kiêm công cụ số 1, Hitomi Kisugi phất tay tạm biệt Liêu Văn Kiệt, xoay người liền gọi điện thoại báo cáo tình huống.

“Yên tâm, em sẽ không nhìn lầm đâu, lúc hắn đi đường chân đều đang lắc lư.”

“Là rất thảm…”

“……”

Sau khi cô rời đi, bóng lưng Liêu Văn Kiệt lên thuyền trong nháy mắt cao lên, ánh mắt tan rã lóe lên tinh quang: “Tomimaru, cái tên này mình hình như đã nghe nói qua ở đâu…”

Trong căn phòng riêng sang trọng, Liêu Văn Kiệt ném xuống vali quần áo đã thay và hàng trăm bức ảnh tự chụp của Rui Kisugi.

Tất cả đều là những bức ảnh chụp rất nghiêm túc đoan trang, khí chất theo quần áo phục sức biến hóa, từ trong sáng đến quyến rũ, cái gì cần có đều có.

Tiểu yêu tinh này không chỉ không hề mệt mỏi, ngược lại chơi đến vui vẻ, bất kể là Liêu Văn Kiệt muốn giọng điệu nào, cô ta cũng có thể diễn giải một hai, mị lực lớn đến mức làm người ta thần hồn điên đảo. May mắn chính là tra nam lòng mang thiên hạ, nếu đổi thành người đàn ông khác, rơi vào cạm bẫy ôn nhu, chỉ sợ

đời này cũng đừng nghĩ tới thoát khỏi.

Thay quần áo để lại, tất cả ảnh đều nhét vào trong chiếc ô nhỏ màu đỏ.

Liêu Văn Kiệt hít hà mùi nước hoa nồng đậm trên người, im lặng lắc đầu, không biết Rui Kisugi lấy loại nước hoa này từ đâu, hương thơm kéo dài rất lâu, giống như một con dấu vậy, không tới mười ngày nửa tháng, căn bản sẽ không bay hơi hết.

Hắn đi vào trong phòng tắm, lấy đạo thuật mưa thuận gió hoà đem bồn tắm lớn đổ đầy, cả người vùi đầu ngâm vào trong đó.

“Yêu nữ, chỉ bằng mánh khóe kia của cô, muốn đối phó với bần đạo làm sao dễ dàng như vậy!”

Nửa giờ sau, Liêu Văn Kiệt mặc quần hoa và áo khoác trắng, cầm thẻ phòng đi về phía cầu thang.

Phú Quý Hoàn là một chiếc du thuyền xa hoa, có 5 boong để khách du lịch ra vào tự do, ngoài cấu hình tiêu chuẩn gồm thư viện, sảnh trò chơi, quầy bar và phòng tập thể dục thì còn có hai nơi đặc sắc nhất.

Phòng ăn cùng sòng bạc.

Ngoài nhà hàng chính đắt tiền, trên một số boong còn có các nhà hàng Nhật Bản, nhà hàng phương Tây và nhà hàng tự chọn, lựa chọn đa dạng, mỹ thực hấp dẫn lòng người.

Chương 658: Tôi không nghe, tôi không nghe 1 Về sòng bạc đặc trưng thứ hai, ai hiểu thì hiểu, không hiểu nhìn tuyên truyền, với bên ngoài Phú Quý Hoàn được tuyên bố là một chiếc du thuyền từ thiện.

Liêu Văn Kiệt không hiểu lắm, mọi người đều biết, hắn cùng đánh bạc không đội trời chung, hết lần này tới lần khác Rui Kisugi

lại sắp xếp cho hắn ở trên một chiếc thuyền có song bạc.

Ân. . .

Có thể là cảm thấy hắn chơi bài poker tốt, sẽ cảm thấy hứng thú với du thuyền có sòng bạc.

Sau khi thưởng thức đồ ăn ở nhà hàng chính, Liêu Văn Kiệt đến khu vực tắm nắng trên boong trên cùng, ngoài ra còn có bể bơi, hồ mát xa, spa và phòng tập gym là nơi lui tới thường xuyên nhất của các cô gái xinh đẹp.

Vì phí vào cửa cao, Phú Quý Hoàn có gió núi lộng lẫy, núi non trùng điệp trải dài hùng vĩ, sừng sững đủ để bỏ xa bãi biển Izu mười dặm.

Chiến thuật đeo kính râm và nằm xuống.

Phú Quý Hoàn sẽ di chuyển 3 ngày trên biển, hắn đối với sòng bạc có số lượng người lớn nhất không có hứng thú, làm thế nào để giải trí trong thời gian 3 ngày, là một vấn đề đáng giá suy ngẫm.

Có thể là Liêu Văn Kiệt gần nhất nhìn quen ba chị em nhà Kisugi, tầm mắt có chút phiêu phiêu, gió núi cảnh đẹp mới nhìn một hồi, liền cảm giác tẻ nhạt vô vị, đứng dậy đi về hướng phòng riêng của boong tàu.

Không có ý nghĩa, không bằng tu luyện.

Đối diện, hai người phụ nữ mặc đồ bơi màu đen bước tới.

Người bên trái thân cao chân dài, mặc áo tắm khoác bên ngoài sơ mi trắng, tỏa ra một bộ dáng tinh anh, đeo kính râm lớn che nửa khuôn mặt, khí chất ngời ngời.

Người bên phải, rất không may, dáng người khuôn mặt đều thuộc về hạng nhất.

Đáng tiếc chọn sai bạn thân, bởi vì thiếu khí chất nghiêm trọng, sau khi so sánh, hai người đứng chung một chỗ, nàng trở thành một cái lá xanh tôn lên hoa tươi.

Thấy Liêu Văn Kiệt đi tới, lá xanh hai mắt tỏa sáng, vừa nói vừa ngượng ngùng, một bên lại hướng người hắn ngã tới.

“Ai nha, trật chân.”

“Không sao.”

Liêu Văn Kiệt mỉm cười, không ngừng bước, nghiêng người tránh đi va chạm dữ dội, để lại cô gái lá xanh bởi vì mất cân bằng mà ngã ra đất.

“Đau quá, tên kia thật sự là một điểm phong độ đều không có, uổng cho hắn còn đẹp trai như vậy.”

“Đẹp trai không liên quan gì đến phong độ. Hơn nữa, cô ngã giả tạo như vậy, người khác không tiếp lấy là chuyện rất bình thường.”

“Saeko, đừng ngồi châm chọc nữa, mau kéo tôi dậy.”

Năm phút sau, hai người đẹp ngồi trên ghế trên bãi biển, đeo kính râm, thỉnh thoảng nói chuyện phiếm vài câu. Thời gian còn lại họ đều quan sát bể bơi hoặc đám người đi tới lui xung quanh.

Cũng không phải là để câu kẻ ngốc, mà là tìm kiếm bộ dạng khả nghi của phần tử phạm tội.

Người phụ nữ bên trong là Nogami Saeko, là một cảnh sát hình sự thuộc đồn cảnh sát, cấp bậc giống với Megure Juzo – người từng là cấp trên của Mori Kogoro, quân hàm cấp cảnh bộ.

Tuổi còn trẻ lại có thể leo lên vị trí cao, trừ do bối cảnh gia đình hiển hách, còn do bởi vì cô ta đầu óc sắc sảo, thân thủ bất

phàm, còn có 1 con triệu hoán thú.

Phía trên có người tương trợ, cộng với năng lực của bản thân, sự nghiệp tự nhiên thuận buồm xuôi gió.

Cơ quan cảnh sát quốc gia nhận được tin tình báo rằng một nhóm cướp quốc tế đang để mắt đến con tàu Phú Quý Hoàn giàu có, chuẩn bị làm một món lớn.

Về việc bọn cướp ở đâu và lên tàu bằng phương thức gì thì Cơ quan cảnh sát quốc gia cũng không biết, nếu không có bằng chứng thì không ai dám chịu trách nhiệm, cũng không có cách nào hủy bỏ chuyến tàu.

Vừa vặn Nogami Saeko có một nhiệm vụ khác cần tới Hong Kong, thêm nữa bị cha giục đi xem mắt, liền chủ động nhận lấy nhiệm vụ lên tàu Phú Quý Hoàn để điều tra, sớm một bước chạy trốn khỏi Nghê Hồng.

Cộng tác của cô ta là Aso, một đặc vụ chuyên nghiệp, phụ trách yểm hộ cô ta trong hành động điều tra.

Có thể là do quá chuyên nghiệp, Aso có thói quen quên chính mình là cảnh sát, nhìn thấy soái ca liền muốn rục rịch muốn động.

“A Hương, chờ anh một chút, em nghe anh giải thích, lần này thật sự là ngoài ý muốn, là họ quyến rũ anh trước. . .”

“Tôi không nghe, tôi không nghe!”

“. . .”

Nghe thấy hai giọng nói quen thuộc, Nogami Saeko kinh ngạc quay đầu lại, đẩy chiếc kính râm lớn trên mặt xuống, trong tầm mắt là một nam một nữ nhanh chóng rời khỏi khu vực phòng tắm nắng.

Người đàn ông mặc âu phục khoác ngoài màu lam, bên trong áo lót màu đỏ, tướng mạo anh tuấn, chỉ là đôi mắt có chút kỳ lạ. Mỗi khi có cô gái nào đi qua, đôi mắt liền không tự chủ được nhìn sang, đối với người đối diện nó báo ra số đo nội y.

Cô gái tuổi còn trẻ, tầm khoảng 20 tuổi, dáng người đẹp trong bộ áo tắm, một bộ tóc ngắn lại có chút nam tính.

“Thế mà lại là hai người bọn họ. . .”

“Làm sao vậy, Saeko, gặp được người quen sao?”

“Ừm, Saeba Ryo thợ săn khu Shinjuku và người cộng tác của anh ta là Makimura Kaori.” Nogami nhếch miệng, nếu như lần điều tra này hành động không được thuận lợi, hoàn toàn có kẻ cướp gây án, vậy Saeba Ryo vừa vặn có thể phát huy được tác dụng.

“Thì ra anh ta chính là Saeba Ryo, nghe nói là một kẻ sắc quỷ, không nghĩ tới lại đẹp trai như vậy!” Aso trong mắt tỏa ra ánh sáng, vô thức xoa xoa tay.

“Anh ta không có tiền, mà lại là loại thích hái hoa ngắt cỏ, không phải loại hình cô thích.”

“Vậy quên đi.”

Chương 659: Tôi không nghe, tôi không nghe 2 Aso thất vọng bĩu môi, trong nháy mắt liền không có hứng thú, một lát sau chấn chỉnh lại tinh thần: “Đúng rồi, Saeko, trong tay cô có danh sách hàng khách, giúp tôi tra môt chút, thân phận vị tiểu soái ca vừa nãy, tôi cảm thấy áo tắm vải vóc quá nhiều, thay quần áo khác còn có thể cứu được một chút.”

“Không có số phòng, tôi giúp cô tra thế nào?”

“Lấy cớ, cô chính là không muốn giúp.”

“Cô tự hỏi đi. Nếu cô có thể tìm được số phòng, tôi có thể giúp cô chuyện này…”

….

Ở phía bên kia, Liêu Văn Kiệt gặp phải một nhóm anh chàng lực lưỡng trên đường trở về phòng riêng.

Ý trên mặt chữ lực lưỡng, một đám hơn mười người cơ bắp, ngực to ngực nhỏ, tóc vàng tóc đen muôn hình muôn vẻ, nhìn qua đến từ các vùng khác nhau, màu da cũng tập hợp đủ ba loại.

Liêu Văn Kiệt nhíu mày, đám người này sát khí rất nặng, tuyệt không phải người lương thiện.

Đang muốn mở mắt Âm Dương để xem cho rõ ràng, trong đó một người anh em ngực bự liếc mắt đưa tình với hắn, còn chu mỏ một cái.

Liêu Văn Kiệt: “. . .”

Anh lặng lẽ gạch bỏ đánh giá về gã cơ bắp và đổi thành gã đồng tính, trên mặt lộ ra vẻ kính phục, thân thể thật thà hất sang một bên, không dám tiếp xúc bằng mắt với đối phương.

Tránh khỏi một đám người to lớn có thể lên boong tàu lau dầu ô liu, Liêu Văn Kiệt trở về nhà, ngồi xếp bằng trên sô pha bắt đầu luyện tập.

Một chuyến đi Nghê Hồng dài 30 ngày này, thu hoạch lớn nhất là đá sát sinh, hai viên một lớn một nhỏ, đủ cho hắn hấp thu trong một thời gian rất dài.

Trong thời gian 3 ngày trở về này, hắn định đem “thuật Định Tâm” học được từ Tri Thu Nhất Diệp luyện tốt, chỉ cần nghe tên là biết hắn là một một phép thuật rất phù hợp với cuộc sống hàng ngày, đoạn thời gian trước hoặc là vội vàng hàng yêu phục ma,

không thì vẫn là vội vàng hàng yêu phục ma, một mực không thể ổn định lại tâm thần thử suy nghĩ cẩn thận.

Nói đùa thành thật, phụ nữ dù không ảnh hưởng đến tốc độ rút đao, nhưng hoàn toàn chính xác ảnh hưởng đến tốc độ tu luyện của hắn.

Nhưng mà nói đi nói lại, nếu không có phụ nữ, luyện môn "thuật Định Tâm" này có ý nghĩa gì đâu?

Tại hệ thống đổi hai cân chu sa, Liêu Văn Kiệt đè lại trong lòng bàn tay một khối hơi nước, trộn một ít chu sa, nhanh chóng hội tụ thành chữ "Phù văn".

(— `ヘ´ —)

Không có vật sống làm tham khảo, liền không có cách nào tổng kết được kinh nghiệm thất bại, không có mẹ thành công, thành công không thể được sinh ra!

Sơ suất rồi!

"Là nên câu một cô gái về làm vật thí nghiệm, hay là dùng chính bản thân làm vật thí nghiệm?"

Liêu Văn Kiệt trầm ngâm một lát, quả quyết từ bỏ ý niệm tu luyện "thuật Định Tâm", chuẩn bị đi trở về tìm Mộng La, Trình Văn Tĩnh tìm nơi luyện tập.

Trong ba ngày này, hấp thụ năng lượng trong đá sát sinh.

….

Thời gian loáng cái đã đến ban đêm, con tàu du lịch rực sáng, lái trên biển đen mênh mông.

Liêu Văn Kiệt từ từ mở mắt, hào quang màu đỏ giây lát thu lại, đứng dậy thay đổi tây trang màu đen đi ra cửa.

Chiếc tàu Phú Quý Hoàn này có gì đó quái lạ, một chủng loại tựa như sinh vật phược linh chiếm cứ trong tàu, ban ngày thu liễm âm thanh khí tức, đến ban đêm mới bắt đầu hoạt động.

Nhưng cũng không phải là Ác linh, khí chất tương liên cùng với con tàu không có khác biệt, có thể nói nó chính là Phú Quý Hoàn.

Lần đầu tiên gặp phải loại tình huống này, hứng thú của Liêu Văn Kiệt nồng hậu dày đặc, tinh thần phấn chấn cùng hơi thở cường liệt tiến về phòng trò chơi cùng rạp chiếu phim.

Chính xác mà nói, đây không phải là lần đầu tiên, Kiếm Thắng Tà cũng có linh, bởi vì cả hai hình thể chênh lệch quá lớn, hắn nhất thời không thể đem cả hai liên hệ chung với nhau.

Trong rạp chiếu phim đen kịt một màu, trên màn hình chiếu bộ phim rất cũ "Tình người duyên ma", không, tính đến thời điểm hiện tại, bộ phim này cũng không quá cũ.

Bỏ qua vài đôi tình nhân anh anh em em, Liêu Văn Kiệt thản nhiên ngồi xuống, nhìn vào màn hình lớn sống động như thật.

Dưới tác dụng của " Phú Quý Hoàn ", hình ảnh trên màn hình giống như một vật thể sống, hiệu ứng thực tế hơn là đeo kính 3D.

"Thật thú vị, nếu sử dụng màn hình lớn này để phát ra … ân ân ân …"

Cố gắng giao tiếp với " Phú Quý Hoàn ", và nhận được một đoạn trả lời trống không, Liêu Văn Kiệt lắc đầu, nói thầm một tiếng thiểu năng, đi về phía sảnh trò chơi ở phía dưới boong tàu.

50 mét vuông phòng không có một ai, trưng bày khắp các dàn máy xèng đều là những "chiến binh đường phố" được ưa chuộng nhất thời điểm hiện tại.

So với các game đối kháng kỳ cựu, Liêu Văn Kiệt quen thuộc hơn với KOF / King of Fighters.

Nhất định phải nói rằng có một cái gì đó mới mẻ trong ký ức của Liêu Văn Kiệt trong trò chơi này, không phải suy xét đến cái thứ hai, chỉ có thể là Xuân Lệ.

"!"

Nghĩ đến Xuân Lệ, trái tim Liêu Văn Kiệt chợt giật mình, hắn lướt qua những tấm áp phích về các nhân vật trò chơi trên tường của sảnh trò chơi, cuối cùng cũng rõ ràng vì sao lại cảm thấy Phú Quý Hoàn nghe rất quen tai.

"Thì ra là thế, hiểu rồi. . ."

Liêu Văn Kiệt âm thầm gật đầu, quay người rời khỏi phòng trò chơi, nhanh chân đi về hướng sòng bạc.

Nếu như hắn nhớ không lầm, sẽ có bọn khủng bố cướp tàu đêm nay, hắn là trụ cột vững vàng của trận doanh chính nghĩa, nhất định phải bóp chết việc này từ khi mới nảy sinh.

Chương 660: Xinh đẹp như vậy, không dùng mỹ nhân kế thì thật đáng tiếc 1 Sau 3 tiếng, hắn một mặt ngu người trở lại phòng trò chơi, lựa chọn Xuân Lệ, bắt đầu đại chiến với người cơ bắp.

Tại bàn cờ bạc chìm, tên khủng bố không lộ diện, nhưng lại vô tình thắng được hai triệu đô la, do đó hắn cần chơi trò chơi một lúc để bình tĩnh lại.

Kết quả không mấy khả quan, vì phiên bản game quá cũ, hắn hoàn toàn không biết làm sao để ra chiêu, Xuân Lệ đã bị chú chó săn vàng ở phía đối diện lao vào đánh đập, cuối cùng KO.

"Cái này không khoa học!"

Liêu Văn Kiệt đi dạo xung quanh, tìm thấy danh sách các bước di chuyển trên tường, một lần nữa ngồi trở lại trước máy chơi game.

Vừa mới là nhường, hắn đánh game arcade vẫn luôn rất được.

Hôm sau buổi sáng, chín giờ.

Tối hôm qua một đêm bình an, bên trên du thuyền ca múa mừng cảnh thái bình, mãi đến nửa đêm nam nữ kết bạn hoặc là nam nam kết bạn trở về phòng riêng.

Sau khi từ phòng trò chơi trở về, Liêu Văn Kiệt lang thang đến tận boong của khu vực sảnh chờ, gặp được trong phòng có hai nam hoặc là gian phòng càng nhiều khí tức đàn ông, liền ghi lại số phòng.

Trong một phòng có hai người đàn ông, có thể dùng gay để giải thích, số lượng càng nhiều…

Không loại trừ khả năng là gat, nhưng nhiều khả năng là những kẻ khủng bố.

Bởi vì khi cảm nhận khí tức, hắn luôn nghe thấy một số tiếng kêu khiến da đầu tê dại, nên hắn chỉ ghi nhớ được bảy số phòng liền quyết tâm từ bỏ.

Ai yêu thích làm công việc này, dù sao hắn cũng không làm được, cho dù là trừ ác vì chính, cũng không thể khiến bản thân quá oan ức.

Sau khi trở về phòng, Liêu Văn Kiệt tu luyện trong vài giờ như thường lệ, gọi một bữa sáng thịnh soạn, vừa ăn vừa nghĩ cách tận diệt nhóm phần tử khủng bố này mà không gây ra tình huống tạo thành thương vong.

Không gây thương vong là một phương diện, nguyên nhân

chính là hắn không muốn tự mình xuất thủ, tránh cho sau này một đống chuyện phiền toái, vô duyên vô cớ chậm trễ mấy ngày.

“Nếu không có cách giải quyết, vậy chỉ có thể thay đổi khuôn mặt, để cho một vị anh hùng vô danh đi ngang qua giải quyết…”

Bang Bang Bang!

Tiếng gõ cửa, Liêu Văn Kiệt đặt bữa sáng xuống, lấy khăn tay lau lau tay, sau đó đứng dậy mở cửa.

Trong mắt có hai rãnh sâu, oa, hai mỹ nữ dung mạo thượng đẳng, bởi vì khí chất tương phản mạnh mẽ, trong đó một đóa hoa tươi ảm đạm phai mờ, giây lát liền thay đổi thành lá xanh.

“Hai vị mỹ nữ, tôi có thể giúp gì cho hai quý cô chăng?”

Liêu Văn Kiệt khẽ nhíu mày, hi vọng hắn là không như hắn nghĩ, thua ở loại mưu kế cũ rích này, hắn có chút không cam tâm.

“Xin chào, anh Liêu, tên tôi là Nogami Saeko, đặc biệt đến thăm.”

“Cô biết tôi?”

Liêu Văn Kiệt kinh ngạc một tiếng, trên dưới đánh giá vị mỹ nữ trước mặt, xem nhẹ thanh âm chào hỏi của vị lá xanh bên cạnh.

Công cụ hình người đã tới, nhưng vấn đề là, đối phương thế mà biết hắn họ gì tên gì.

Không có khả năng a.

Tối hôm qua hắn chỉ hoạt động ở sòng bạc cùng phòng trò chơi, rạp chiếu phim, thắng 2 triệu đôla, thấy tình thế không ổn quả quyết thu tay lại, toàn bộ hành trình đều thu lại bản thân, không làm cho người khác chú ý tới.

Đáp án rất rõ ràng, nhất định lại là vẻ đẹp trai làm hại hắn!

Còn có một loại khả năng, hai vị mỹ nữ trước mắt có quen biết Rui Kisugi, chạy theo tới cửa, kiểm nghiệm một chút độ trung thành của hắn.

Khả năng này rất nhỏ, Liêu Văn Kiệt biết thân phận của Nogami Saeko là cảnh sát, ngực lớn lại phi thường khôn khéo, Rui Kisugi sẽ không cùng cô ta kết bạn.

“Tôi có một người bạn quen biết anh Liêu.”

“Ai?”

“Yamamoto Hiroyuki.”

“Cho nên. . . anh ta là ai vậy?”

“. . .”

. . .

Trong phòng riêng, Nogami Saeko cùng Aso ngồi trên ghế, đối diện là Liêu Văn Kiệt đang tiếp tục bữa ăn.

“Xin lỗi, tôi đối với những người không quan trọng luôn luôn gặp qua liền quên mất. Chuyện của Cảnh sát Yamamoto hầu như đều bị quên mất nhanh chóng.”

Liêu Văn Kiệt áy náy nói một tiếng, Yamamoto Hiroyuki là nhân viên cảnh sát của Nghê Hồng bị liên lụy vào vụ án cướp ô tô của Ngô Lạc Thiến, do sự xuất hiện của hắn, vợ con Yamamoto Hiroyuki mới may mắn thoát khỏi, không mất mạng bởi ô tô phát nổ.

“Liêu tiên sinh lần này tới Nghê Hồng không cùng Hiroyuki liên lạc qua sao, anh ta lại vô cùng tôn sùng anh.” Nogami Saeko vừa cười vừa nói.

Sau khi Yamamoto Hiroyuki mang theo vợ con trở về Nghê Hồng, từ chức công việc tại đồn cảnh sát, hiện tại đang là nhân viên một công ty quang vinh và vĩ đại, tiền đồ vô lượng.

Nogami Saeko không hiểu tại sao thái độ của người cộng tác lại thay đổi nhanh chóng như vậy, sau khi hỏi han, cô ta đã ghi lại tên của Liêu Văn Kiệt, cũng vô cùng quan tâm đến siêu năng lực có thể đoán trước được tương lai của hắn.

Vì cuộc gặp gỡ tình cờ ngày hôm qua, Aso đã hỏi thăm thuyền viên số phòng của Liêu Văn Kiệt, Nogami Saeko so sánh danh sách hành khách, tra ra thân phận của Liêu Văn Kiệt và thực hiện một chuyến thăm đặc biệt sau khi xác nhận rằng số đó là chính xác.

Một lần viếng thăm sớm, nếu như không gặp nhau trên thuyền, với mục đích đến Hong Kong của cô ta, cũng nhất định sẽ tìm gặp Liêu Văn Kiệt một lần.

“Thật vậy, tôi đã hứa với cảnh sát Yamamoto rằng nếu một ngày nào đó tôi đến Nghê Hồng, tôi sẽ liên lạc với anh ấy.”

Sau bữa ăn, Liêu Văn Kiện cầm ly nước lên, lắc đầu nói: “Không có cách nào, trí nhớ tôi không tốt, không thể nhớ được chuyện của anh ta.”

“. . .” x2

Đúng là một người đàn ông rất tùy ý, cảm giác không đáng tin cậy lắm.

Đúng là một người đàn ông rất tùy ý, cảm giác không đáng tin cậy lắm, nhưng lại rất đẹp trai.

Nogami Saeko cùng Aso đồng thời trầm mặc, phân biệt ở trong lòng đối với Liêu Văn Kiệt đưa ra đánh giá.

“Đúng rồi, nếu hai vị cùng cảnh sát Yamamoto là đồng nghiệp,

vậy các cô cũng là cảnh sát, đúng không?”

“Đúng thế.”

“Quá tốt rồi, tôi muốn báo án.”

“. . .” x2

Chương 661: Xinh đẹp như vậy, không dùng mỹ nhân kế thì thật đáng tiếc 2 Không đợi hai người đặt câu hỏi, Liêu Văn Kiệt nói ngay vào điểm chính: “Trên tàu Tomimaru có phần tử khủng bố, số lượng rất nhiều, nắm giữ súng tự động, lựu đạn và các vũ khí nguy hiểm khác, không loại trừ khả năng có bom.”

“Anh Liêu, anh chắc chắn sao?” Nogami Saeko mừng rỡ.

“Xác định, tối hôm qua tôi tiêu tốn thời gian rất lâu, đã ghi lại mấy bảng số phòng. . .”

Liêu Văn Kiệt lật giấy bút trên bàn đầu giường, viết số phòng, đưa cho Nogami Saeko: “Bạn bè của bạn bè chính là bạn, cứ gọi tôi là A Kiệt được rồi.”

“Cung kính không bằng tuân mệnh.”

Nogami Saeko nói ra một câu bằng tiếng Trung, trong khi nhận danh sách, vừa cười vừa nói: “Cũng mong A Kiệt không cần khách khí, cứ gọi tôi là Saeko.”

Aso: “. . .”

Quả thực là làm người tức giận, rõ ràng là cô ta tới trước.

“Liên quan tới mấy cái số phòng này, tôi chỉ là xác bộ sơ nhận, để tránh đánh rắn động cỏ, cũng không có tiến một bước điều tra để loại trừ.”

Liêu Văn Kiệt nói: “Nhưng tôi rất chắc chắn rằng sẽ chỉ có khả

năng nhiều kẻ khủng bố hơn trên tàu du lịch. Saeko cô thế đơn lực bạc. Cá nhân tôi khuyên cô nên gọi điện về trụ sở để tìm kiếm sự hỗ trợ chiến thuật từ tiểu đội chi viện."

"Nên làm mà, cái này tôi…"

"Tôi đã gọi điện rồi, tín hiệu không tốt lắm. Cô có cách nào khác để liên lạc với bên Nghê Hồng không?" Liêu Văn Kiệt nói thẳng, giúp Nogami Saeko loại trừ một lựa chọn sai lầm trước.

"Có một cách. Có một điện thoại vệ tinh trên tàu Tomimaru. Chúng ta có thể nói rõ thân phận với thuyền trưởng cùng lái chính, mượn điện thoại liên lạc với tổng bộ." Aso vung tay lên nói, trong lòng thầm mừng rỡ, cuối cùng cũng tìm được cơ hội xen vào.

"Điều này tôi không khuyến khích. Có 50% khả năng hai người sẽ không thể ra được sau khi vào phòng thuyền trưởng."

Liêu Văn Kiệt lắc đầu: "Những kẻ khủng bố có thể vận chuyển một số lượng lớn vũ khí lên tàu du lịch. Điều đó chỉ cho thấy rằng có người của chúng trên tàu, vả lại chức vụ không thấp. Nếu chúng ta mạo muội tiếp xúc với thuyền trưởng cùng lái chính, có một nửa tỉ lệ chủ động tự đưa đầu vào họng súng của phần tử khủng bố."

"Chính xác là như vậy!"

Nogami Saeko gật đầu. Mọi hành khách sẽ phải xác minh thông tin danh tính của họ khi lên tàu. Phần tử khủng bố không có khả năng lên tàu với danh tính thật của chúng. Chúng có thể lên tàu Tomimaru một cách thong dong, những cái khác không nói, lối lên thuyền liền có vấn đề lớn.

Nếu như cô ta nhớ không lầm, hôm qua lúc lên thuyền, người phụ trách xác minh danh tính và thông tin hành khách, chính là lái chính của tàu Tomimaru.

Lái chính 100% có vấn đề, khả năng thuyền trưởng là phần tử khủng bố cũng không thể bỏ qua.

“Đề nghị các cô mau chóng liên lạc cùng tổng bộ, tối hôm qua bọn chúng không có lập tức động thủ, một mặt là khoảng cách giữa du thuyền và Nghê Hồng quá gần, một phương diện khác, có thể là do lệch múi giờ. . .”

Liêu Văn Kiệt hơi nheo mắt: “Cứ thế này, đêm nay sẽ là thời điểm tốt nhất để bọn họ động thủ. QUa đêm nay, sẽ không còn cơ hội nữa.”

“Tôi hiểu rồi.”

Nogami Saeko nghiêm túc gật đầu và đánh giá lại Liêu Văn Kiệt, có lẽ tính cách của Liêu Văn Kiệt quá tùy ý, nhưng tâm trí bình tĩnh và khả năng phân tích tình huống của hắn vượt xa người thường.

Rất lợi hại.

Nghĩ như vậy, dường như là một người đàn ông không tồi.

“Saeko, cô có biện pháp liên lạc với bên ngoài sao?”

Liêu Văn Kiệt suy đoán, có khả năng vị nữ cảnh sát làm nội ứng này hẳn là tùy thân có mang theo máy truyền tin thông dụng, còn không được thì một máy điện báo hẳn là không có vấn đề.

“Aso sẽ hỗ trợ ta đến phòng thuyền trưởng. Chúng ta sẽ dùng mỹ nhân kế dụ thuyền trưởng đi ra, sau đó gọi điện thoại vệ tinh liên lạc đồn cảnh sát tổng bộ.”

“. . .”

Cũng đúng, xinh đẹp như vậy, không dùng mỹ nhân kế thì thật đáng tiếc.

. . .

Nogami Saeko mang theo Aso rời đi, không có đến thẳng phòng thuyền trưởng, cô ta trước tiên bấm chuông một phòng riêng trong danh sách và xác nhận rằng ba người đàn ông lực lưỡng sống trong đó không phù hợp với danh sách hành khách mà cô ta mang theo, lúc này mới chậm rãi đi đến hướng phòng thuyền trưởng.

Bởi vì hai vị mỹ nữ "say rượu", phần tử khủng bố mở cửa cũng không biết mình đang bị điều tra, càng không biết bản thân đã bị bại lộ thân phận, thầm mắng một tiếng tiểu yêu tinh ngực lớn đáng ghét, liền siết chặt vòng tay tiến vào phòng người anh em rộng rãi để ôm ấp.

Sau 1 tiếng, Nogami Saeko gõ cửa phòng Liêu Văn Kiệt, trừ người cộng tác, đồng hành còn có Saeba Ryo cùng Makimura Kaori.

Triệu hoán thú tương ứng được triệu hồi tới.

"A Kiệt, hai vị này là Saeba Ryo cùng Makimura Kaori. Họ là thám tử tư đang hoạt động tại Shinjuku, công việc ngụy trạng là công nhân quét đường, khả năng…"

Trong lúc nói chuyện, Nogami Saeko phát hiện có điều gì đó không đúng, hình như từ lúc vào cửa, Saeba Ryo liền thu hồi khóe miệng đang câu lên quyến rũ, nghiêm nghị nhìn Liêu Văn Kiệt.

Đối diện, Liêu Văn Kiệt cũng là cả mặt nghiêm nghị, hai người đối mặt nửa ngày, đều không nói một lời.

Saeba Ryo: ". . ."

Thật là kinh khủng, trên đời có một kẻ có hơi thở cặn bã mạnh mẽ như vậy.

Liêu Văn Kiệt: ". . ."

Thật không thể tin được, độ cặn bã của người này không dưới mình!

Người này chính là một sắc quỷ! x2

“Saeba Ryo!”

“Liêu Văn Kiệt!”

Chương 662: Xếp hàng nhảy xuống biển 1 Hai người kinh ngạc nhìn nhau, xác nhận đối phương là cùng một loại người, liền trân quý lẫn nhau, lúc này mới xác định cùng chung chí hướng, đồng thời vươn tay, nắm thật chặt lại với nhau.

“Liêu, cậu là một người có chuyện cũ, có gì nói nấy, với người đàn ông ưu tú như cậu, tôi hiện tại hận không thể lập tức giết cậu.”

“A Kiệt, cậu sao lại không muốn thế, phải không?”

Một tia sáng sắc bén lóe lên trong mắt Saeba Ryo: “Tôi nhìn thấy chính mình trong cậu, cho nên tôi nghĩ tôi sẽ không ra tay với cậu, như vậy là tốt rồi, về sau tôi không đi Hong Kong, cậu cũng đừng đến Nghê Hồng.”

“Cái này chỉ sợ không được, tôi đã sinh hoạt ở Nghê Hồng được 1 tháng.”

Liêu Văn Kiệt tiếc nuối lắc đầu, vị thợ săn thành thị này rất đẹp trai, mũi không to, thân thể cao to khôi ngô, giá trị nhan sắc gần bằng 1 nửa hắn.

Ý nghĩa là, Xuân Lệ nữ trang trong phòng trò chơi không có hy vọng.

Cũng không hẳn vậy, chờ một lúc dẫn đi thử một chút, không chừng có thể còn có thể thành công.

“Chết tiệt, mấy người rồi?”

Trong mắt Saeba Ryo thoáng hiện lên một tia đau lòng, với giá trị nhan sắc và thân phận của Liêu Văn Kiệt, một tháng là quá dài, không biết bao nhiêu mỹ nữ đã bị ra tay rồi.

Nghĩ đến những mỹ nhân này không bị mình làm hại mà lại bị Liêu Văn Kiệt hãm hại, Saeba Ryo lòng đau như dao cắt.

“Trước mắt chỉ còn có một, còn lại đang bị che giấu, qua một thời gian ngắn nữa tôi sẽ trở về thu lưới.”

“Đồ cầm thú! Tôi chưa từng thấy một tên nào vô liêm sỉ như cậu!!”

“Tôi không tin, cậu mỗi ngày soi gương đều có thể thấy.”

“. . .” x3

Ba cô gái mắt trợn trắng, nghe nửa ngày như lọt vào trong sương mù, cuối cùng cũng hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Nogami Saeko: “. . .”

Tình huống gì thế này, khó khăn lắm mới gặp được một người đàn ông không tệ, vì sao lại là một kẻ sắc quỷ?

Liền không thể để cô có chút áo tưởng với thế giới này sao?

Nhưng là, nếu như là sắc quỷ. . .

Nogami Saeko khóe miệng khẽ nhếch, trước quan sát một chút, nếu như có chút tiết tháo sắc quỷ, có thể suy xét ký khế ước triệu hoán thú thứ 2.

“Tôi đã liên lạc với Sở Cảnh sát trung ương. Họ sẽ điều động đặc vụ chống khủng bố tới đây. Vì khoảng cách xa nên sớm nhất sẽ là đêm …”

Nogami Saeko nói về tình huống khi gọi điện vệ tinh, Nghê Hồng không có hải quân, lực lượng phòng vệ trên biển không thể điều động theo ý muốn vì nó được bao quanh bởi các căn cứ quân sự của đế quốc Mỹ. Phụ trách lần hành động này là Cảnh sát biển, thuộc về tổ chức cảnh sát.

Còn về sức mạnh của lực lượng chống khủng bố này như thế nào, liệu lực lượng này có thể thực hiện các hoạt động chống khủng bố trên biển hay không thì còn phải đặt dấu hỏi.

Lực lượng Cảnh sát biển hiện tại chưa có lực lượng tác chiến độc lập trên biển, có thể đã thành lập, nhưng chưa tuyên bố với bên ngoài, nên trên mặt ngoài cũng không tồn tại.

“Nghe rất không đáng tin cậy.” Liêu Văn Kiệt châm biếng một câu.

“Thời gian cấp bách, không có lựa chọn khác, chúng ta chỉ có thể cố gắng hết sức để giảm thiểu rủi ro.”

Nogami Saeko từ chối bình luận về những lời châm biếm của Liêu Văn Kiệt, để Aso đẩy hai chiếc vali vào trong phòng mình, sau khi mở chúng ra, bên trong chứa đầy súng và vũ khí.

Từ súng lục, súng tiểu liên, súng trường tự động, đến lựu đạn, ống giảm thanh, dao găm chiến thuật, đủ loại trang bị. Trang bị cho một đội mười người cũng không có vấn đề gì.

“Saeko, cô chuẩn bị đánh trận sao?”

“Đây chính là một cuộc chiến. Trước khi lực lượng chống khủng bố đến, chúng ta phải tìm mọi cách để đảm bảo an toàn cho tất cả hành khách, ít nhất là không để bọn khủng bố bắt con tin, tạo thành cục diện giằng co với lực lượng chống khủng bố.”

“Điều đó có lẽ khá khó khăn. Thành viên của chúng quá phân tán. Một số giả làm hành khách, một số giả làm thành viên phi

hành đoàn. Nếu tôi là họ, khẳng định sẽ bắt hành khách bên cạnh làm con tin." Saeba Ryo tiến lên mở ra, cầm một thanh súng trường tự động đeo lên lưng.

Súng lục thì không cần, anh ta có mang theo bên người.

Nó không phải là khẩu do nhà máy sản xuất, khẩu súng yêu thích Colt phiên bản súng lục ổ quay được giấu trên người anh ta, có kỹ xảo ẩn tàng đặc thù, có thể dễ dàng mang lên tàu du lịch.

Makimura Kaori không chấp nhất gì, số lượng nhiều, đầy đủ ống là được, súng ngắn, súng tiểu liên, súng trường tự động đều được treo lên người.

Khi đến lượt Liêu Văn Kiệt, hắn nhìn mảng rực rỡ muôn màu trước mắt có chút rối rắm, có loại bất lực không có chỗ xuống tay.

Trước đó mấy lần dùng súng vẫn còn ám ảnh, thuật bắn súng khoan hồng, chỉ cách vài bước cũng có thể làm thân thể đột quỵ.

Tuy nói rằng tố chất thân thể ngày càng mạnh mẽ, việc nhắm bắn trúng kẻ địch cũng không khó, nhưng bởi vì nguyên nhân do kiếm Thắng Tà, súng ống chưa bao giờ nằm trong phạm trù lo lắng của hắn.

"Sao vậy, A Kiệt, cậu không biết dùng súng à?" Saeba Ryo đi tới chỗ va li.

Liêu Văn Kiệt bĩu môi, lời này nói sao, người bình thường ai sẽ dùng súng a!

"Có muốn tôi giúp anh chọn một khẩu không?" Nogami Saeko vén lên chiếc váy dài lộ ra đôi chân tuyết trắng, ngay trước mặt Liêu Văn Kiệt, dùng dây băng buộc chặt phi đao trên đùi.

Phúc lợi tặng không, không liếc không nhìn.

Chương 663: Xếp hàng nhảy xuống biển 2 Liêu Văn Kiệt dùng ánh mắt ngưỡng mộ, thuần khiết không chút tạp chất, quang minh chính đại xem cả quá trình, cho đến khi hai chân dài ẩn trong váy, hắn mới lấy từ vali ra một thanh Beretta M92F.

Nếu tôi nhớ không nhầm thì đây là khẩu súng lục được Gin sử dụng, ngày khác lôi ra thử 1 chút, tăng thêm chút ám ảnh cho Conan.

Nếu như ngay trước mặt Conan, mở ra vali chứa kho vũ khí quân dụng, hiệu quả có thể tốt hơn không?

“Chỉ cần chọn một khẩu súng lục, trình độ bắn súng của anh rất tốt sao?” Nogami Saeko khoanh tay mỉm cười.

“Rất dở, đừng nói bắn chết người, tôi cầm súng qua mấy lần, dùng ngón tay bắn trúng chân trong vòng năm bước.”

Liêu Văn Kiệt nhặt vài viên đạn: “Tôi dùng khẩu súng này để tự vệ. Mục đích chính là hù dọa đối thủ. Đừng hy vọng tôi sẽ bắn trúng người khác.”

“Sẽ không đến nỗi như vậy chứ. . .”

“Đó là sự thật. Tôi chỉ là một nhân viên công ty nhỏ, một người bình thường, một số ít người thân và bạn bè là cảnh sát, không bì được với trình độ sử dụng súng của các cô. Nếu cùng nhau hành động, tôi sẽ tạo thành uy hiếp nghiêm trọng với tính mạng của các người.”

Liêu Văn Kiệt nghiêm mặt nói: “Vì để tránh cản trở làm mọi người diệt cả đoàn, tôi sẽ không tham gia vào hành động lần này. Tôi sẽ lưu lại ở căn phòng này bọc hậu yểm hộ, đồng thời động viên tinh thần cho mọi người.”

Nogami Saeko: “. . .”

Đây là sợ hãi, hay là không muốn gánh trách nhiệm?

Hẳn là cái sau, trực giác nói cho cô ta biết, Liêu Văn Kiệt rất lợi hại, tuyệt không phải chỉ có thể đứng phía sau màn bày mưu tính kế.

Nogami Saeko nghĩ gì, Liêu Văn Kiệt cũng không thèm để ý, thời điểm nhìn thấy Saeba Ryo, hắn liền biết hành động lần này không có chuyện của hắn.

Là một tay súng cừ khôi đẳng cấp quốc tế, Saeba Ryo thần kinh bách chiến, dùng một người liền có thể thay thế cả một đội bộ đội đặc chủng, kinh khủng hơn là, chờ đến khi bộ đội đặc chủng đuổi đến, việc còn lại duy nhất là dọn sạch.

. . .

Sáu giờ chiều, không thấy bóng dáng của lực lượng chống khủng bố, Nogami Saeko không dám đợi thêm nữa, quyết định chủ động tấn công trước khi bọn khủng bố hành động.

Liêu Văn Kiệt vẫy tay từ biệt mấy người, sau khi về phòng đóng cửa, hắn nhìn qua vali dần dần nở nụ cười.

Súng và cơ giáp là mối tình lãng mạn của đàn ông, lời này một chút cũng không sai, mặc dù hắn không cần, nhưng cất giữ mấy khẩu, không có việc gì lấy ra xem xét cũng tốt.

Lui 1 vạn bước mà nói, không thể để cho Conan thất vọng a!

Về việc làm thế nào để giải thích rằng khẩu súng bị mất, kia là vấn đề Nogami Saeko cần suy xét, cùng hắn không có chút liên quan nào.

Liêu Văn Kiệt đẩy cửa sổ phòng, sau đó đem rương hành lý để vào chiếc ô nhỏ đỏ, lúng túng phát hiện không gian chứa đựng không đủ, sau khi chất đầy vali thì không còn bao nhiêu chỗ trống.

“Không sao, không gian cùng thời gian giống nhau, rất có mê hoặc tính, chợt nhìn không có, chen một chút lại thấy rất rộng.”

Bên kia, sau khi Saeba Ryo rời khỏi phòng riêng, cùng Nogami Saeko sóng vai mà đi, cau mày nói: ” Saeko, lúc trước cô đã dùng sắc dụ dỗ tên đó.”

“Thế nào, anh ghen à?” Nogami Saeko trêu chọc nói.

“Có một chút, dù sao tôi cũng yêu cô như vậy.”

Saeba Ryo mỉm cười, đột nhiên trở nên nghiêm túc: “Tôi cho cô một lời khuyên, tránh xa anh ta ra, anh ta khác với tôi, cô sẽ bị thương nếu đi quá gần.”

Những lời này là lời từ đáy lòng, phát ra từ chân tâm thật ý.

Là một người với chủ nghĩa không kết hôn, Saeba Ryo tôn sùng quan niệm tình yêu một đêm, nâng quần lên thì mọi người vẫn là bạn bè, chắc chắn sẽ không treo cổ trên 1 thân cây.

Muốn nói có ai có thể khiến anh ta thói trăng hoa, triệt để trở thành một người lương thiện …

Thật có lỗi, không có, thuộc tính háo sắc khắc vào cốt tủy, nên hái hoa ngắt cỏ vẫn là tiếp tục hái hoa ngắt cỏ.

Nhưng có hai người phụ nữ, đủ để cho anh ta kính sợ tránh xa, cự tuyệt tình một đêm, tắm rửa sạch sẽ nằm ngửa cũng sẽ không động một cái.

Makimura Kaori cùng Nogami Saeko.

Cả hai người phụ nữ này đều có quan hệ họ hàng với người cộng tác đã chết của anh ta là Makimura Hideyuki.

Makimura Kaori là em gái của Makimura Hideyuki, trước khi chết Makimura Hideyuki giao em gái cho anh ta, lâu ngày sinh tình,

anh ta đối với em gái của huynh đệ nảy sinh ý đồ bất lương, thèm muốn thân thể đối phương, biết rõ là hai người cùng thích lẫn nhau, cơ bản vừa đẩy liền đổ, lại bởi vì sinh hoạt dưới họng súng lúc nào cũng có thể mất mạng, một mực kiềm chế phần này tình cảm.

Saeba Ryo thường xuyên cặp kè với cô gái trước mặt Makimura Kaori, cố gắng khiến cô từ bỏ, nhưng khi Makimura Kaori thực sự buồn, anh ta sẽ cố gắng hết sức để khiến cô vui vẻ.

Tiến thối lưỡng nan, rất rối rắm.

Tình huống của Nogami phức tạp hơn, khi Makimura còn sống, ba người thuộc về loại quan hệ tình tay ba, hai người đàn ông đều không muốn để huynh đệ của mình cô đơn, nhưng cũng không muốn thấy huynh đệ ôm mỹ nhân về, dù không có nói rõ, nhưng trong lòng mọi người đều có cảm giác có quan hệ cạnh tranh.

Trên con đường dài của tình yêu, Makimura Hideyuki, với tư cách là một vận động viên chạy nước rút, đã dùng phương thức từ giã cuộc đời mà rời trận.

Chương 664: Xếp hàng nhảy xuống biển 3 Một ngày này, giữa nữ thần cùng huynh đệ, Saeba Ryo chọn huynh đệ, dừng lại tại chỗ để thủ mộ phần người cộng tác, từ bỏ vạch đích sắp đến.

Từ bỏ thì từ bỏ, nên quan tâm vẫn quan tâm.

Cùng là kẻ háo sắc, Saeba Ryo rất rõ ràng Liêu Văn Kiệt chỉ thèm thân thể không thèm linh hồn, Nogami Saeko mỹ nhân kế đối với hắn trăm phát trăm trúng, đụng tới Liêu Văn Kiệt, cơ bản tặng một lần mất một lần, tuyệt không có khả năng may mắn thoát khỏi.

“Ryo, anh đột nhiên nghiêm túc như vậy, tôi có chút không thể tưởng tượng nổi.”

Bầu không khí quá nghiêm túc, Nogami Saeko nhịn không được trêu ghẹo nói: “Yên tâm, may mắn, tôi không phải kiểu con gái ngu ngốc, coi như muốn lợi dụng đàn ông, tối thiểu cũng phải có giá trị như Ryo mới được.”

“Đây là điều tôi lo lắng nhất. Bên trong thân thể của tên kia là một con dã thú… Không, là cầm thú!”

Một tia sáng sắc bén lóe lên trong mắt Saeba Ryo: “Thời điểm tới gần hắn, tay của ta đều phát run, cái loại cảm giác này, giống như là tiểu quỷ tay không tấc sắt một mình đối mặt với một con bạo long.”

“Có đúng không, sao tôi không có cảm giác vậy?”

“Có thể là anh quá yếu.”

Saeba Ryo sờ lên cằm, nghiêm túc trả lời: “Lúc con kiến đối mặt với bạo long, sẽ không cảm thấy sợ hãi, nhưng sư tử thì có.”

Nogami Saeko: “. . .”

“Đừng nhìn tôi như vậy, tôi rất chân thành, như là nói đến gian phòng kia, tôi suýt chút nữa cho rằng mình không thể đi ra.”

Saeba Ryo ngưng trọng nói: “Hắn cho ta cảm giác. . . Nếu như lúc ấy chúng ta đều rút súng, người chết nhất định là chúng ta.”

“Anh nói như vậy, tôi đột nhiên có hứng thú với hắn hơn.” Nogami Saeko mặt mũi tràn đầy khó chịu, có vẻ đang giận.

“Saeko, tôi là đang cảnh cáo cô, không có ý định kích thích ham muốn chiến thắng của cô, làm ơn, tránh xa hắn một chút.” Saeba Ryo cười khổ nói.

“Chỉ sợ không được, tôi có nhiệm vụ bí mật, cần phải mượn sức của hắn.”

“A cái này. . .”

Saeba Ryo bất đắc dĩ vò đầu: “Được thôi, nếu cô nhất định phải chịu chết, tôi chỉ có thể lưu lại cho cô một lời hứa hẹn, nếu tương lai cô bị hắn vứt bỏ, tôi nguyện ý giúp cô nuôi dưỡng đứa bé.”

Nogami Saeko: (? 益?)

“Ryo, trong lòng anh chỉ số IQ của tôi chỉ bằng từng này à?”

“Tùy theo tình huống, tên đó có chỉ số IQ cao hơn cô.”

“. . .”

. . .

Đến tám giờ tối, sau khi tìm tòi và điều tra từng tầng một, những kẻ khủng bố trà trộn trong hành khách hoặc là bị chế phục hoặc là bị ám sát, số lượng hạ xuống chỉ còn một phần ba.

Mấy lần liên lạc không thành công, thủ lĩnh khủng bố nhận thấy tình hình không ổn, ra lệnh cho những người còn lại lập tức bắt giữ những con tin xung quanh, cũng triệu tập bọn họ gặp mặt tại đại sảnh sòng bạc.

Cuộc ám sát kết thúc, đổi thành minh đấu, tiếng súng đột nhiên trở nên lớn hơn, du thuyền trở nên càng sôi động hơn.

Bởi vì Saeba Ryo đại khai sát khí, giết sạch những kẻ đang chơi trốn tìm bên trong, số lượng phần tử khủng bố lần nữa giảm mạnh, còn lại không đến một phần tư.

Trên boong của căn phòng riêng sang trọng, ba tên khủng bố bỏ chạy đang chuẩn bị bắt con tin để tự bảo vệ mình, một trong số đó là anh trai ngực bự vừa hôn gió Liêu Văn Kiệt hôm qua, liếc nhìn số phòng, trong nháy mắt xoa xoa tay đi về hướng phòng Liêu

Văn Kiệt.

Ầm một tiếng súng, cánh cửa bị phá tan, hắn ta bước vào với vẻ mặt cười gằn, cùng hai tên mang súng trường đi vào.

Con tin này, hôm nay hắn ta bắt chắc rồi!

Ở cuối hành lang, sắc mặt Nogami Saeko đang truy kích mà tới biến sắc, cô có lòng muốn xem lời của Saeba Ryo có phải thật không, nhưng lại sợ hại đến mạng người, cẩn thận từng li từng tí tới gần vị trí giữa phòng nghỉ.

Đúng lúc này, tiếng súng nổ vang, ba khẩu súng trường tự động đồng thời bắn vào phía trong phòng.

Một giây tiếp theo, anh trai ngực bự lao ra, lúc ra cửa bất ngờ bị vấp ngã, với vẻ mặt kinh hãi, hắn ta mang vẻ mặt hoảng sợ hướng Nogami Saeko đưa tay cầu cứu.

“Cứu mạng! Mau cứu tôi —— —— ”

Một bàn tay từ ngoài cửa đưa ra túm lấy chân anh trai ngực bự, hắn ta dùng hai tay kéo tấm thảm, nước mắt giàn giụa trên mặt nhưng vô ích, trong âm thanh kêu rên tuyệt vọng, hắn ta bị kéo vào phòng.

Răng rắc một tiếng, cửa phòng đóng lại, trong hành lang chỉ lưu lại tiếng thét thê lương, thoáng qua một chút liền không còn động tĩnh.

“Ực ực!”

Phim kinh dị liền ở bên cạnh ta.

Nogami Saeko nhịn không được nuốt ngụm nước bọt, cẩn thận lại cẩn thận, chậm rãi dời bước tiến lên, đẩy ra cửa phòng đang khép hờ.

Trong phòng, Liêu Văn Kiệt quần áo chỉnh tề, thấy Nogami Saeko thò đầu vào nhìn, ngạc nhiên nói: “Nói ra cô có thể không tin, có ba tên bệnh tâm thần đột nhiên xông tới, một bên vừa bắn súng, một bên lại xếp hàng cùng nhau nhảy xuống biển.”

Nogami Saeko: “. . .”

Không sai, cô ta xác thực không tin.

Liếc mắt nhìn căn phòng đầy thuốc súng và những lỗ đạn khói, rồi nhìn vào cửa sổ đang mở, Nogami Saeko hít một hơi thật sâu, cứng đờ cười nói: “A Kiệt, bọn khủng bố đã bắt cóc con tin, đang tụ tập trong đại sảnh phòng tiệc.”

” Đội chống khủng bố đâu, còn chưa tới sao?”

“Ách, đang trên đường chạy tới.”

Nogami Saeko lau mồ hôi lạnh: “Ryo bọn họ theo kế hoạch hành động, đã trà trộn vào bên trong con tin, tôi xử lý phần tử khủng bố còn lại, anh có muốn qua đây giúp đỡ một chút?”

Chương 665: Cậu đã nhìn thấy thứ không nên thấy. 1 “Sự tình nằm trong tầm kiểm soát của các cô, tôi liền không đi…”

Lời nói đến một nửa dừng lại, Liêu Văn Kiệt mắt liếc vết đạn khắp nơi trong phòng: “Thôi tôi vẫn là nên đi theo cô xem xét một chút, hy vọng không còn nguy hiểm, con tin bình an vô sự.”

“A Kiệt, vali của tôi đâu?” Nogami Saeko định bổ sung đạn dược, nhưng không tìm thấy gì.

“Bị tên bệnh tâm thần cuối cùng ôm đi, hắn kêu rên một hồi, sau đó mang vali của cô nhảy xuống biển rồi.”

Liêu Văn Kiệt thở dài: “Tốc độ quá nhanh, chờ tôi kịp phản ứng, người đã không còn.”

Nogami Saeko: “. . .”

Đại sảnh sòng bạc, thang máy bị hỏng, trên dưới thang bộ đều có các phần tử khủng bố cầm súng canh giữ.

Bởi vì bố cục thiết kế sảnh tiệc rượu, chia thành hai tầng trên dưới, tầng trên có hành lang quan sát, chỉ cần bốn người canh giữ, liền có thể nhìn thấy không xót thứ gì ở đại sảnh, bất cứu ngọn cỏ động gió lay nào cũng không thể thoát khỏi tai mắt bọn họ.

Lúc này, trong đại sảnh tầng một tập hợp mấy trăm con tin, người nào người đấy giá trị thân phận xa xỉ, tiếp nhận giáo dục cao đẳng, ngày thường ra vào thế giới thượng lưu.

Saeba Ryo, Makimura Kaori và Aso ngồi xổm hai tay ôm đầu, ẩn núp trong đám con tin.

Trừ Saeba Ryo kia đem kỹ xảo đặc thù che giấu súng lục Colt, ba người tay không tấc sắt, bị phần tử khủng bố xem như người thường.

Phần tử khủng bố trên thuyền quá phân tán, còn có một số ẩn nấp trong số các thuyền viên, cho dù là lực lượng phòng chống khủng bố từ trên trời rơi xuống, cũng không thể thay đổi cục diện con tin đang bị uy hiếp, nếu đã vậy, dứt khoát ngụy trang thành con tin để bảo vệ họ, khi cần thiết tấn công từ hai phía.

Makimura Kaori trở thành con tin, Saeba Ryo không tình nguyện, nhưng nếu anh ta cũng là một trong số các con tin, vậy thì không có vấn đề gì.

Bục quan sát hành lang tầng hai, thủ lĩnh MacDonnell của phần tử khủng bố mặt lạnh như băng, một lần hành động kiếm tiền đang yên đang lành, mắt thấy sắp thành công rồi, không biết từ đâu nhảy ra một kẻ phá đám, hại ông ta thất bại trong gang tấc.

Đáng giận nhất là, chết nhiều người như vậy, kẻ địch là ai, số

lượng bao nhiêu tình báo căn bản không thu thập được gì hết.

Có thể thấy, những kẻ phá đám này đã liên hệ được với bên ngoài, cho dù du thuyền có chuyển hướng, bị bao vây cũng là chuyện sớm muộn.

Thật ra, trong đám khủng bố ở khắp nơi trên thuyền, trừ MacDonnell, tất cả đều là đám chạy trốn lưu vong bị các quốc gia truy nã.

MacDonnell không phải phần tử khủng bố, xuất thân của ông ta trong sạch, là thượng tá của lính đặc chủng dã chiến ở Mỹ, nhàn rỗi không có việc gì làm nên muốn kiếm thêm một khoản, lấy thuyền từ thiện Tomimaru làm mục tiêu, đem đám người công cụ này tụ tập lại một chỗ.

Còn về phần trước đây có từng làm ra hành động giống như vậy không, vậy thì nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí*.

*Người nhân thấy vậy gọi là nhân, người trí thấy vậy gọi là trí; cùng một vấn đề, mỗi người có cách nhìn nhận đánh giá khác nhau; mỗi người mỗi ý.

*Người nhân thấy vậy gọi là nhân, người trí thấy vậy gọi là trí; cùng một vấn đề, mỗi người có cách nhìn nhận đánh giá khác nhau; mỗi người mỗi ý.

Theo lời đồn, đám cướp lính đặc chủng bên đó bởi vì nghèo, không có tiền mua rượu uống, thường xuyên bị cấp trên vụng trộm kéo ra ngoài chống khủng bố.

“Bom đã lắp đặt xong hết chưa?” MacDonnell hỏi.

“Toàn bộ đều đã lắp đặt xong, tùy thời có thể điều khiển kích nổ.”

Tên phản đồ lưu vong này nói xong, trên mặt hiện lên một nét

không vui: “Việc này không phù hợp với kế hoạch ban đầu của chúng ta, đã nói là sẽ thuyền về hướng Thái Lan, nhưng bây giờ…”

“Chuyện về mặt chiến thuật cậu hiểu cái gì, nghe theo sắp xếp là được.”

MacDonnell tức giận nói, phản đồ lưu vong vì tiền mà tới, hắn là người có quyền chỉ huy trong tổ chức. Lúc có tiền kiếm, mọi người đều đồng ý phối hợp, không có tiền còn có thể mất mạng, đám người này lại bắt đầu ý kiến.

“Không, ý của tôi là, du thuyền đang tăng tốc chạy về phía Hồng Kông. Lái thuyền không nghe theo mệnh lệnh, chắc là bại lộ rồi, không biết mấy tên nhóc ngụy trang thành thuyền viên còn sống không, chúng ta bị bao vây ở sòng bạc, tình hình vô cùng không ổn.”

“Không sao, chúng ta có con tin, còn có bom, đối phương không dám làm loạn.”

…

Cuối hành lang, Liêu Văn Kiệt cầm súng lục Beretta M92F, không nói lời nào lại thở dài.

“Độc nhất là lòng dạ đàn bà, đã nói mình là người bình thường rồi, vậy mà còn bảo mình tới làm mồi nhử, mối thù này ghi lại trước đã, sau này không thiếu được ngon ngọt của cô….”

Hắn lẩm bà lẩm bẩm bày tỏ bất mãn, liếc mắt nhìn đồng hồ trên cổ tay, đợi kim đồng hồ chỉ tới tám giờ ba mươi phút, tiêu sái đứng dậy, sải bước đi về phía cầu thang ở sảnh sòng bạc.

Bùm!

Pằng pằng pằng ----

Theo tiếng súng M92F bắn chỉ thiên, đám phần tử khủng bố đang canh gác cầu thang bắn trả lại, cò súng bóp xong, một làn đạn như mưa bắn ra.

Liêu Văn Kiệt đi dọc theo chữ 'chi'* di chuyển nhanh chóng, nhảy trái nhảy phải, thỉnh thoảng xoay người lộn một vòng, trình diễn một loạt các động tác tránh đạn trên hành lang chật hẹp.

*Chữ chi: 之

*Chữ chi: 之

Trên TV đều như vậy, chỉ cần dáng vẻ của hắn đẹp trai, tạo hình lõm thật tốt, đạn sẽ không đuổi kịp hắn.

Sẽ không sai đâu.

Thấy một đợt đạn bắn xong, Liêu Văn Kiệt chẳng hề hấn gì, tiếp tục chiến thuật lăn lộn, phần tử khủng bố nảy sinh nghi ngờ nghiêm trọng đối với kỹ thuật bắn súng của mình, luống cuống tay chân, đổi đạn cũng phải gọi đồng bọn qua giúp đỡ.

Chương 666: Cậu đã nhìn thấy thứ không nên thấy. 2 Phần tử khủng bố trông coi bốn phía hành lang và con tin lập tức phái người tới chi viện, tiếng súng lại vang lên một lần nữa, tạo hình lõm của Liêu Văn Kiệt ngày càng đa dạng.

Đúng vào lúc này, cầu thang đối diện đột nhiên vang lên tiếng súng, Saeko quay về phía sau, ba phát súng giải quyết ba phần tử khủng bố đang quay lưng về phía cô.

Trong đám con tin, Saeba Ryo đột ngột đứng dậy, từ trong đũng quần rút ra khẩu súng lục Colt uy lực kinh người, trong một giây bắn bốn phát súng, đem bốn tên khủng bố đang canh giữ đài quan sát ở tầng hai bắn chết.

Một giây trước gió yên biển lặng, một giây sau bốn bề khốn

đốn, phần tử khủng bố bị vây quanh hoảng sự loạn thành một bầy, từng người từng người bị bắn cho nổ đầu.

“Một đám ăn hại, con tin đem súng vào cũng không biết, sau này sẽ không tìm các cậu hợp tác nữa.”

MacDonnell chửi ầm cả lên, rút súng lục trong lòng ra, một khẩu Beretta 93R được cải tạo thành súng ngắn đột kích, muốn xử lí Saeba Ryo kiêu ngạo nhất trước.

Chính vào lúc ông ta ngẩng đầu lên thăm dò, một cỗ nguy cơ tử vong kéo tới, khiến cho ông ta quyết định tiếp tục nằm im.

Phần tử khủng bố bên cạnh không hề cảnh giác, khinh thường liếc mắt nhìn MacDonnell, ở trước mặt mắng một câu nhu nhược, ôm súng tự động nhắm thẳng tới đám con tin dưới lầu.

Pằng!

Sau tiếng súng, phần tử khủng bố này nằm xuống thẳng tắp, ra đi vô cùng không rõ ràng.

“Ngu xuẩn!”

MacDonnell cười lạnh, lấy điều khiển bom từ xa trong ngực ra, lăn một đường tới bên cầu thang, chạy về phía rạp chiếu phim.

Pằng! Pằng! Pằng!

Giải quyết tên phần tử khủng bố cuối cùng, Saeba Ryo vứt súng trường vừa nhặt được đi, ung dung thong thả lấy đạn từ đũng quần ra, lắp đạn vào súng lục Colt xong, nhét cả khẩu súng lớn như vậy vào trong đũng quần.

Makimura Kaori: “...”

Tuy đã thấy nhiều lần, nhưng vẫn cảm thấy rằng không thể tin nổi, một khẩu to như thế, rốt cuộc là nhét vào chỗ nào.

“Ryo, kỹ thuật bắn súng của anh hình như vại mạnh hơn rồi.”

Nogami Saeko bước nhanh về phía trước, nhìn đám người hỗn loạn, bất đắc dĩ lắc đầu: “Trên thuyền có lẽ vẫn còn sót lại phần tử khủng bố, giúp tôi một lần nữa, kéo bọn họ ra ngoài.”

“Không vấn đề, nhưng mà…”

Saeba Ryo xoa tay, mát nhìn chằm chằm Nogami Saeko mặc chiếc váy xẻ tà cực cao: “Thù lao đâu, mỗi lần đồng ý sẽ đưa cho tôi, kết quả nợ luôn tới bây giờ, lần này dù thế nào đi nữa tôi nhất quyết không để bị mắc lừa! Trả tiền, đem tất cả những món nợ lần trước tính rõ ràng, không có lợi ích không giúp đỡ!”

“Tôi thì không vấn đề gì, bay giờ thanh toán cũng không thành vấn đề, nhưng mà anh…”

Nogami Saeko che miệng cười duyên, trong tầm mắt, phía sau Saeba Ryo là

Makimura Kaori mặt đầy sát khí.

“Saeko, tôi chỉ tùy tiện nói vậy thôi, không ngờ cô lại coi là thật. Nói thật, tôi rất thất vọng, tôi còn tưởng rằng cô là một cô gái tốt.”

Hình như cảm nhận được điều gì đó, Saeba Ryo điều chỉnh sắc mặt, nhìn xung quanh: “A Kiệt đi đâu rồi, từ lúc tôi nổ súng thì không nhìn thấy cậu ta nữa.”

…

Rạp chiếu phim, không thấy bóng dáng của các cặp tình nhân.

MacDonnell bỏ súng và điều khiển bom từ xa xuống, cởi áo khoác âu phục ra, lấy chiếc mặt nạ da người từ trong hộp dụng cụ ra, chuẩn bị thay một khuôn mặt khác cho mình.

Tiền lúc nào cũng có thể kiếm được, việc khẩn cấp trước mắt là đừng để bị bắt, chỉ cần trở về được Mỹ, ai cũng không làm gì được ông ta.

Về phần khuôn mặt thật bị con tin nhìn thấy, bị phần tử khủng bố khai cung xác nhận, đừng đùa nữa, đường là thượng tá của lính dã chiến đặc chủng Mỹ, có thể cùng phần tử khủng bố thông đồng làm bậy, có thể cướp sạch du thuyền từ thiện?

Vậy thì khẳng định không thể, vậy nên vừa nghe liền biến là vu khống.

“Này, giơ tay lên, ôm đầu nằm xuống đất.”

Nghe thấy phía sau có tiếng nói, MacDonnell ngừng thở giơ tay lên, nhìn Beretta 93R gần trong gang tấc, không có hành động liều lĩnh gì, chậm rãi xoay người nhìn về phía Liêu Văn Kiệt.

Thấy tư thế cầm súng của Liêu Văn Kiệt vô cùng tùy ý, rõ ràng chưa từng trải qua huấn luyện chính quy, hắn hạ quyết định, lần này có thể cứu.

“Bảo ông nằm xuống, chứ không bảo ông quay người.”

“Nằm xuống đồng nghĩa với khoanh tay chịu trói, tôi vẫn còn bảy đứa con phải nuôi, tôi không thể bị bắt.”

Khóe mắt MacDonnell chảy ra một giọt nước mắt hối hận: “Nếu như bị bắt hoặc bị giết, cuộc đời của bọn nhỏ liền kết thúc, xin cậu hãy thương hại bọn nhỏ, bỏ qua cho tôi đi.”

“Trùng hợp, tôi cũng có vài người bạn gái…”

Liêu Văn Kiệt bĩu môi, không hổ là Mỹ, có con là có thể tẩy trắng, dựa vào bảy người đều là nữ, vậy thì thật lợi hại, ngày hôm đó ám sát Tổng thống, ngày hôm sau liền được phán vô tội thả ra.

“Nếu đã trùng hợp như vậy, vậy ông có bỏ qua cho tôi không?”

“Đừng nói nhảm, mau nằm xuống không được động đậy, có lời gì muốn nói thì giữ lại nói với quan tòa đi!”

“Không cần, gặp quan tòa thì tôi cũng sẽ được phán vô tội, tại sao lại phải vẽ thêm chuyện?”

MacDonnell thu lại giọt nước mắt đau khổ, trong mắt hiện lên ánh sáng độc ác: “Vốn muốn tha cho cậu một mạng, nếu cậu đã muốn tìm chết, tôi cũng không để ý mà tiễn cậu xuống địa ngục.”

“Địa ngục thì thôi, trước mắt tôi vẫn chưa nghĩ…”

Liêu Văn Kiệt nói được một nửa thì sửng sốt, chỉ thấy con ngươi của MacDonnell biến sắc, thân thể phồng lên xé rách quần áo, răng nanh trong miệng mọc ra, toàn thân được bao phủ bởi một bộ lông màu vàng đậm, biến thành một người đầu sư tử cao bốn mét đứng thẳng.

“Gào gào gào---“

Chương 667: Mới tới, vừa xuống thuyền liền tới tìm em 1 Biến thân xong, MacDonnell rống lên một tiếng xua tan đau nhức, mặt sư tử dữ tợn:”Tên nhóc xem vào việc của người khác, cậu đã nhìn thấy thứ không nên nhìn, nhớ rằng xuống địa ngục đừng nghĩ tới việc làm anh hùng nữa.”

Miệng ông ta phun ra một làn khí nóng màu trắng, khua móng sư tử sắc bén, dậm chân xông lên, tựa như thuấn di trực tiếp tới trước mặt Liêu Văn Kiệt, mặt khát máu dữ tợn, móng vuốt sắc bén xé gió hạ xuống.

Móng vuốt vồ hụt, chụp được một mảnh trống không, MacDonnell kinh nghi, trong giấy lát cảm nhận được ngực có sự bất thường, cúi đầu xuống mới phát hiện, không phải Liêu Văn Kiệt biến mất trong không khí, mà là vào lúc vuốt của ông ta hạ

xuống đã tiến lên trước một bước, vừa hay tránh khỏi một phát mất mạng.

May mắn, còn là tất nhiên?

Trong mắt MacDonnell hiện lên một tia hoảng loạn, tính khả năng của may mắn không lớn, vậy thì chỉ có thể là gặp phải cao thủ rồi.

“Tạo hình này của ông không tệ, khí thế rất được, tấm da mua ở đâu đó?”

Liêu Văn Kiệt giờ tay đặt lên ngực MacDonnell, không đợi đối phương trả lời, vận khí dồn sức, trong cự li gần bạo phát nện Như Lai Thần Chưởng xuống.

Oành!

Khí lãng đẩy ra, thân thể MacDonnell căng cứng, máu phun ra từ vị trí tim của ông ta.

Chấn động mạnh mẽ lan ra toàn thân, ánh mắt ông ta tan rã xám trắng, chỉ cảm thấy trái tim dưới lớp chấn động không chịu nổi gánh nặng mà ngừng đập, lục phủ ngũ tạng còn lại đều mất đi sức sống.

“Kiên trì một chút, đừng chết, tôi cũng không muốn gặp phải phiền phức.”

Liêu Văn Kiệt lùi về sau hai bước, tránh đi ngụm máu nóng phun ra từ trong miệng MacDonnell, nhíu mày lẩm bẩm: “Không có yêu khí, không phải loại tạp giao, lẽ nào là cải tạo gen…. khoa học công nghệ độc ác như vậy ư?”

Bên tai vang lên ong ong, MacDonnell quỳ hai gối xuống đất, khí thế mạnh mẽ cứ vậy mà biến mất, lông tóc toàn thân rút đi, cơ thể hồi phục lại dáng vẻ của người bình thường.

“Vậy mà còn có thể biến trở lại, lợi hại hơn trong tưởng tượng của mình một chút, cũng tốt, miễn cho liên lụy tới người qua đường như mình.”

Liêu Văn Kiệt giơ tay xòe năm ngón ra, hai sợi tơ đỏ thoát ra, lần lượt quấn lấy tay phải cùng với súng lục MacDonnell để bên cạnh.

Dưới sự khống chế của tơ đỏ, MacDonnell quỳ gối trên đất, tay phải cầm súng chĩa vào thái dương, xem cái chết nhẹ như không, không mảy may do dự mà bóp cò.

Pằng!

Súng vang người ngã, Liêu Văn Kiệt thu lại tơ đỏ, xuôi theo lối thoát rời khỏi rạp chiếu phim.

“Chính là chỗ này, mọi người cẩn thận chút, trước tiếng súng còn có một tiếng gầm rú không phải tiếng của con người.”

Saeba Ryo cầm súng lục Colt, cảnh cáo Nogami Saeko và Makimura Kaori sau lưng, cẩn thận bước vào rạp chiếu phim.

Vừa bước hai bước, anh ta liền ngửi thấy một mùi máu tươi, nhíu mày thu súng lại: “Tới chậm rồi, người đã chết.”

Nogami Saeko bước nhanh về phía trước, nhìn thấy MacDonnell ngã trong vũng máu, im lặng rất lâu không nói lời nào.

“Thảm quá, người này là tự sát à?”

Hiện trường tự sát quá mức đẫm máu, Makimura Kaori chỉ liếc một cái, liền cảm thấy thân thể khó chịu mà quay đầu.

“Không phải tự sát, ít nhất không phải là tự nguyện tự sát!”

Saeba Ryo liếc mảnh vụn quần áo trên đất, sau đó ngồi xuống cầm tấm mặt nạ da người lên: “Rất rõ ràng, ông ta định dịch dung

trà trộn vào trong đám hành khách, còn chưa kịp hành động đã bị người khác phát hiện."

"Khẩu súng cải tạo này là Beretta 93R xung kích, mà cái này…. chậc chậc chậc, phải cảm ơn người bí ẩn đó, nếu không chiếc thuyền này sẽ rơi vào nguy hiểm."

Saeba Ryo chọc chọc điều khiển bom từ xa, thở dài: "Saeko, nghe tôi một câu, cách người bí ẩn đó xa chút, muốn chiếm tiện nghi thì tới tìm tôi, tôi không sợ thiệt, bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh cô tới cửa."

"Ý gì, người này là do A Kiệt giết?" Makimura Kaori hiếu kì nói.

"Không thể nói như vậy, chúng ta không có chứng cứ, dám tạo hiện trường bị giết rõ ràng như vậy, cho thấy rõ không có khả năng tìm thấy chứng cứ ở đây." Saeba Ryo xoa huyệt thái dương, cảm thấy xác suất Nogami Saeko biến thành mẹ đơn thân rất lớn.

Đừng hỏi tại sao, hỏi chính là biết, kẻ háo sắc hiểu kẻ háo sắc nhất.

"Tự sát hay bị sát hại cũng chẳng sao, người bí ẩn chỉ không muốn đem bản thân cuốn vào trong, mà người chết lại trừng phạt đúng tội, nếu đã như vậy, người bí ẩn là ai cũng không còn quan trọng nữa."

Tuy lời nói là thế, nhưng Nogami Saeko vẫn không nhịn được mà dâng lên một lòng hiếu kì mãnh liệt, cô nhặt mảnh vải vụn trên đất lên: "Ryo, quần áo của người này là bị tự mình xé rách, anh có thông tin gì không?"

"Biết một chút, là thành quả nghiên cứu sớm nhất của một công ty sinh vật tại Mỹ, sau đó được quân đội tiếp quản, tình huống cụ thể tôi không rõ, chỉ biết là đem gen động vật và gen

người phối hợp với nhau, chế tạo ra quái vật nửa người nửa thú."

"Anh khẳng định như vậy?" Nogami Saeko nửa tin nửa ngờ, có nghi ngờ với kĩ thuật gen, cũng có nghi ngờ với thông tin Saeba Ryo nói, nhanh quá không hiểu.

"Đại khái là khẳng định, người này tôi biết, thượng tá MacDonnell của lính dã chiến đặc chủng Mỹ, người khác là phần tử khủng bố, nhưng ông ta không phải." Saeba Ryo hơi đau đầu, tóm lại đã biết nguyên nhân Liêu Văn Kiệt không muốn dính tới phiền phức, gen chiến binh, thượng tá bộ đội đặc chủng, vừa nghe đã thấy rất phiền phức.

Chương 668: Mới tới, vừa xuống thuyền liền tới tìm em 2 Mấu chốt là, lính chống khủng bố ở sảnh anh ninh sắp tới rồi, thi thể của MacDonnell sẽ bị Nghê Hồng lén lút đem về, nỗ lực phá giải công trình kỹ thuật gen trong đó, đợi lúc quân đội Mỹ có được thông tin, lại xuất hiện một đống hỗn loạn tranh giành cấu xé lẫn nhau.

Hắn chỉ là một thám tử tư bình thường, đôi lúc sẽ làm chút việc của công nhân quét đường, một nhân vật nhỏ bé, tại sao lại muốn hắn bò lên đống phiền phức này?

"Ryo, còn có thông tin khác không?"

"Tôi không có, có lẽ người bí ẩn biết, cô đi tìm anh ta đi."

Saeba Ryo lắc đầu, nếu sớm biết sự việc khó giải quyết như thế, thì nên tiếp tục tán gái, để lực lượng chống khủng bố tới giải quyết phần tử khủng bố.

"Ryo, thái độ của anh thay đổi thật nhanh, vừa nãy anh còn bảo tôi phải cách người bí ẩn đó xa một chút." Nogami Saeko nhổ nước bọt nói.

"Cho dù tôi không nói, cô cũng sẽ đi tìm anh ta, tôi còn có thể

thế nào?”

Saeba Ryo thở dài, ngồi xổm bên cạnh thi thể MacDonnell, tầm mắt dừng tại vị trí ngực bụng, đặt tay lên ấn ấn: “Xương ngực toàn bộ đã vỡ vụn, nội tạng… cụ thể phải giải phẫu mới biết được, nếu tôi đoán không sai, chắc là đã biến thành thịt vụn rồi.”

Makimura Kaori nghe xong da đầu tê dại, che tai lùi tới bên cạnh tường.

“Còn có?”

“Hết rồi, tôi không biết thượng tá MacDonnell biến thành động vật gì, tôi chỉ biết ông ta chết vô cùng dứt khoát, thời gian của tiếng gầm và tiếng súng cách nhau rất gần, chắc là một kích trọng thương, sau đó mới bị ép tự sát.”

“Ryo, anh từng chiến đấu với những quái vật này chưa, biết năng lực của bọn họ mạnh thế nào không?”

“Chưa có kinh nghiệm đánh nhau trực tiếp, chỉ là nghe bạn bè nhắc tới, gen chiến binh thân thể nhanh nhẹn, lực lớn vô cùng, năng lực cận chiến xuất chúng, một số người cải tạo đặc thù thậm chí thân thể có thể chống lại đạn của súng trường.

“Có sinh sản hàng loạt, cộng thêm trang bị vũ khí tiêu chuẩn không?”

“Không biết, nhưng cá nhân tôi cảm thấy gen chiến binh không thích hợp xuất hiện quy mô lớn trên chiến trường, quá lãng phí, bọn họ và các quân sĩ bình thường giống nhau, đều không thể ngăn cản được lửa đạn của thử thách, dựa vào hình thức tồn tại của tiểu đội tinh anh, chấp hành nhiệm vụ tiên phong hợp lý hơn.” Saeba Ryo rút ra tổng kết.

“Cảm ơn thông tin của anh, hôm nào đó mời anh ăn bữa cơm.”

“Hôm nay không được à, có thể trực tiếp nhảy qua bước ăn cơm không?”

“Ryo, nhìn sau lưng anh….”

…

Đến tận mười giờ đêm, đội cng khủng bố của Nghê Hồng mới chậm rãi khoan thai tới, sau khi lén lút vận chuyển thi thể MacDonnell đi, cảnh sát Nghê Hồng mới mời cảnh chống khủng bố Hồng Kông tới Tomimaru giúp đỡ.

Sáu giờ sáng ngày hôm sau, du thuyền hữu kinh vô hiểm mới đỗ tại bến tàu bên bờ biển Hồng Kông, Liêu Văn Kiệt và các hành khách giống nhau, tiếp nhận một màn vặn hỏi điều tra, điền viết mấy tờ khai, hai chân mới chạm đất, chính thức bước lên đất Hồng Kông.

“Phù ～～～”

“Cuối cùng cũng trở về.”

Liêu Văn Kiệt hít sâu một hơi, vác hành lý đi về phía nhà vệ sinh nam ở bến cảng, trong phòng nhỏ, thân hình hắn lóe lên rồi biến mất, lần nữa xuất hiện, đã về tới khu biệt thự song lập* ở sườn núi của mình.

*Biệt thự song lập là hai căn nhà nằm liền kề nhau với hai cổng, hai cửa nhưng không tách rời nhau. Hai khối kiến trúc này có thiết kế giống nhau và mang vẻ đối xứng.

*Biệt thự song lập là hai căn nhà nằm liền kề nhau với hai cổng, hai cửa nhưng không tách rời nhau. Hai khối kiến trúc này có thiết kế giống nhau và mang vẻ đối xứng.

Bây giờ đã không phải song lập nữa rồi, trước khi rời Hồng Kông, hắn đã liên hệ với quản lí Cao phía công ty trang trí, đem

biệt thự song lập nối liền, biến thành một ngôi biệt thự độc lập.

Không nhìn thấy bóng dáng Long Cửu trong phòng, hắn nắm chặt hành lý, lắc mình biến mất, đến căn phòng cho thuê ở Giai Đỉnh Hoa Viên của mình.

Xuống lầu, gọi xe, hướng thẳng đến phía nhà Long Cửu.

Cốc cốc cốc!

Cửa phòng mở ra, Long Cửu còn đang buồn ngủ nhìn rõ người tới, mặt lập tức lộ vẻ mừng rỡ, bay nhào vào trong ngực ôm Liêu Văn Kiệt: "A Kiệt, anh về lức nào vậy?"

"Vừa mới, anh chuẩn bị vé thuyền trước ba ngày, vừa xuống thuyền liền tới tìm em."

Liêu Văn Kiệt vỗ vỗ túi hành lý trên người: "Em xem, quà ở đây, bên trong là đồ lưu niệm đặc biệt mua cho em."

Nghe tới câu này, lòng Long Cửu tràn ngập sự ngọt ngào, tựa đầu vào ngực Liêu Văn Kiệt dụi qua dụi lại: "Ngồi thuyền có mệt không, sao không nói một tiếng, em tới đón anh tốt hơn bao nhiêu!"

"Nói cho em biết thì ngạc nhiên ở đâu ra."

Liêu Văn Kiệt nâng cằm Long Cửu lên, say đắm nói: "Chính là muốn nhìn khuôn mặt băng sơn này của em lộ ra biểu tình ngạc nhiên, không cần biết là nhìn bao nhiêu lần, đều cảm thấy vô cùng thú vị."

"Ai da!"

Nghe tới câu này, Long Cửu mới giật mình phát hiện ra mình mới từ trên giường bò xuống, còn chưa đánh răng rửa mặt, đẩy Liêu Văn Kiệt ra chạy vào nhà tắm."

"..."

Liêu Văn Kiệt trợn mắt, đóng cửa phòng tự rót cho mình một cốc nước, ngồi trên sofa hai mươi phút, nghe tiếng nước rào rào trong nhà tắm, nghe theo lời vẫy gọi mà đi.

Một tháng không gặp, hôm nay nhất định phải chứng minh nỗi tương tư, cùng với hắn không làm loạn ở bên ngoài một chút.

...

Trong phòng khách, Liêu Văn Kiệt dựa vào sofa xem TV, bên cạnh là Long Cửu, đang đút cơm gọi từ bên ngoài về cho hắn.

"A Kiệt, sao anh biết em ở đây, mà không phải biệt thự của anh?"

Chương 669: Mới tới, vừa xuống thuyền liền tới tìm em 3 "Việc này có gì mà phải tò mò, em kiêu ngạo quen rồi, anh không ở nhà, chắc chắn em sẽ không ở đó." Liêu Văn Kiệt tùy ý nói một câu.

Bị người yêu đoán trúng suy nghĩ, Long Cửu hé miệng cười, sau đó giải thích: "Em không kiêu ngạo đâu nhé, chỉ là phòng lớn như vậy, khoảng cách tới sở cảnh sát lại quá gần, anh không ở nhà, một mình em không muốn qua đó."

"Hiểu, em thích là được, muốn tới lúc nào cũng hoan nghênh."

Liêu Văn Kiệt nhíu mày: "Lần này anh chuồn về sớm, đặc biệt vì muốn ở cạnh em một ngày, ai cũng không biết, em đừng nói ra đó nhé."

"A, chuyện của vụ án đó..."

"Bởi vì vụ án đó quá phức tạp, chỉ viết báo cáo thôi đã phải đau đầu rất lâu, sợ tới lúc đó không có thời gian ở cạnh em, mới

lén lút chuồn về.”

Liêu Văn Kiệt dựa sát vào Long Cửu, nói nhỏ bên tai cô: “A Cửu, đừng nói chuyện vụ án nữa, xa nhau một tháng, anh nằm mơ cũng thấy nhớ em, em đút cho anh ăn nó trước, đợi lát nữa…. anh lại đút no em.”

“Đáng ghét ~~~”

Long Cửu đỏ mặt đẩy Liêu Văn Kiệt ra.

“Vậy em có thích không?”

“Thích.”

Sáng hôm sau, ăn sáng ở nhà Long Cửu xong, Liêu Văn Kiệt vẫy tay tạm biệt. Bắt đầu từ hôm nay, báo cáo công tác, một đống báo cáo lớn đang đợi hắn, nói ít cũng phải hai tuần, bảo Long Cửu chờ, đợi mọi việc kết thúc, hắn lại đường đường chính chính đi hẹn hò.

Lòng Long Cửu tràn ngập sự ngọt ngào, đứng bên cửa sổ vẫy tay, tận tới khi Liêu Văn Kiệt ngồi trên xe taxi đi xa, mới lưu luyến thở dài một hơi.

Công việc của cục bảo an thường xuyên phải xuất ngoại, vậy nên cô và Liêu Văn Kiệt gặp nhau thì ít xa nhau thì nhiều, giờ đây biết được thân phận của Liêu Văn Kiệt càng thêm bí mật, vậy nên không thiếu cảnh chạy loạn khắp nơi, trong lòng rối rắm, suy nghĩ muốn hy sinh vì tình yêu, xin dời cục bảo an.

…

Cốc cốc cốc!

Mộng La hai mắt vô thần mở cửa, tầm mắt chậm rãi dừng lại trên khuôn mặt Liêu Văn Kiệt, mơ màng gật đầu: “Vừa mới sáng sớm, em còn tưởng là ai, hóa ra là anh à!”

Mười giây sau, cô đột ngột tỉnh táo lại, ôm lấy Liêu Văn Kiệt, ngạc nhiên nói: “A Kiệt, không phải anh ở Nghê Hồng à, về lúc nào vậy?”

“Hôm nay mới về, ngồi thuyền về, vừa xuống thuyền liền tới tìm em.”

Liêu Văn Kiệt vỗ vỗ túi hành lí trên người: : “Em xem, quà ở đây, bên trong là đồ lưu niệm đặc biệt mua cho em.”

“Thật không, không đi tìm bạn gái anh à?” Mộng La nghi ngờ hỏi.

“Không, cô ấy tưởng mai anh mới về.”

“Ôi, người đàn ông xấu xa!”

“Vậy em thích không?”

“Không thíc… đợi đã, em còn chưa trang điểm, anh ngồi đợi em một lát.”

…

“Ấy, A Kiệt, anh bảo anh ở Hồng Kông, về lúc nào vậy?”

“Mới vừa nãy, giờ anh đang ở trên xe taxi, đặc biệt về sớm một ngày ở cùng em, bên công ty còn tưởng rằng mai anh mới về.”

“Anh thật tốt.”

“Không nói cái này nữa, A Lệ, em đang ở đâu, anh mua đồ lưu niệm cho em.”

…

“Sandy, là anh, anh vừa về Hồng Kông, đang ở trên xe taxi…”

“Nói trước thì lấy đâu ra ngạc nhiên cho em?”

“Phải rồi, anh còn mua đồ lưu niệm du lịch ở Nghê Hồng cho em đó…”

Tầng ba sáu, văn phòng trợ lý.

Trình Văn Tĩnh đang soạn thảo văn bản thì nghe tiếng mở cửa phòng, đầu cũng không ngẩng lên nói: “Để văn kiện lên bàn đi, giúp tôi điều tra một chút các chuyến bay từ Nghê Hồng hai ngày qua.”

Vừa nói dứt lời, một bó hoa hồng xuất hiện trước mặt, Trình Văn Tĩnh ngạc nhiên ngẩng đầu, mừng rỡ phát hiện ra Liêu Văn Kiệt đã trở về.

“A Kiệt, làm sao anh…”

Lời vừa nói được một nửa miệng liền bị chặn lại, một tháng quá mức nhớ mong, Trình Văn Tĩnh ôm lấy cổ Liêu Văn Kiệt, nhiệt tình đáp lại.

Mười giây sau, môi rời môi, Trình Văn Tĩnh vẫn chưa thỏa mãn, có chút mông lung mở to mắt.

Đi Nghe Hồng một chuyến sao lại trở nên nhã nhặn rồi, trước kia không phải như thế này?

Liêu Văn Kiệt im lặng, chỉ tay về phía văn phòng Yudy Tang, Trình Văn Tĩnh lập tức bừng tỉnh, vội vàng lấy túi trang điểm, soi gương dặm thêm son môi.

Nguy hiểm quá, chăm chú trầm mê nam sắc, suýt chút nữa là bại lộ chuyện bắt cá hai tay.

Liêu Văn Kiệt lấy khăn giấy lau miệng, lấy ra quạt giấy Ukiyo-e tinh xảo, nhỏ giọng nói: “Không báo trước là vì muốn tạo bất

ngờ cho em, đây là quà lưu niệm anh đặc biệt mua cho em, thích không?"

"Ừm ừm."

Trình Văn Tĩnh ánh mắt híp lại như vầng trăng khuyết, đồ lưu niệm đặc biệt mua cho mình, vừa nghe thôi đã thấy rất có lòng.

"Tối nay em đừng đến căn nhà ở Bán Sơn Khu, về nhà đợi anh, anh có rất nhiều chuyện muốn nói với em."

"Sợ là không được, em đã trả phòng trọ rồi, bây giờ đang ở nhà chị Yudy."

Trình Văn Tĩnh đỏ mặt, nhỏ giọng nói: "Em có thể ở lại tăng ca, đợi chúng ta xong việc, rồi cùng về nhà chị Yudy."

"Cũng được, nhưng mà 'chúng ta' là sao, anh cũng phải qua đó ư?" Liêu Văn Kiệt nghi hoặc, không hiểu Trình Văn Tĩnh đang nói gì.

"Dỗ chị Yudy ngủ, mới một tháng mà thôi, không phải anh quên rồi chứ?"

Trình Văn Tĩnh thở dài, Liêu Văn Kiệt cái gì cũng tốt, chỉ là việc không gần nữ sắc quá là rắc rối, chuyện tốt như dỗ phụ nữ ngủ đều có thể quên sạch sành sanh.

Chính vì mọi người đều hiểu rõ ràng, đổi lại trước kia, nghe nói trên thế giới này có loại đàn ông tọa hoài bất loạn*, cô hoàn toàn không tin.

(*坐怀不乱: Tọa hoài bất loạn, ngồi mà trong lòng không loạn, chỉ những người đàn ông đoan chính, ở cạnh phụ nữ nhưng trong lòng không có ý định xấu xa)

Chương 670: Thực ra cơm mềm ăn rất ngon 1 "À chuyện này,

quả thực anh quên mất…”

Liêu Văn Kiệt xấu hổ, đồng thời nói thầm trong lòng, nếu mỗi người bạn gái đều thông minh nhanh trí như Trình Văn Tĩnh, thì thật tốt biết bao.

“Được rồi, có gì lúc tăng ca rồi nói, anh trước tiên đi chào hỏi chị Yudy đã.”

Trình Văn Tĩnh thúc giục, nhắc nhở: “A Kiệt, anh có mua đồ lưu niệm cho chị Yudy không?”

“Có, một bộ trà cụ.”

“Trà cụ… nghe có vẻ bình thường quá, không có thứ khác sao?” Trình Văn Tĩnh bĩu môi, đẩy quạt giấy qua, nhưng lại mang theo ý không nỡ.

“Anh và chị Yudy là bạn bè bình thường, nhiều lắm thì xem như là anh em, quà tặng không thể vượt quá giới hạn, ngược lại anh muốn tặng chị ấy mấy cái quần lót, nhưng không chắc chị ấy sẽ mặc.” Liêu Văn Kiệt phản bác.

Trình Văn Tĩnh nghe vậy liền trợn mắt, đem hoa hồng nhét vào ngực Liêu Văn Kiệt: “Anh đem cái này đi đi, cứ nói là anh mua cho chị ấy.”

“Không phải chứ, đây là hoa hồng, nhỡ đâu chị Yudy hiểu lầm thì làm sao?” Liêu Văn Kiệt trừng to mắt, lắc lắc đầu.

“Anh không mang qua, ngộ nhỡ chị Yudy qua đây, hỏi em hoa hồng từ đâu ra, em biết giải thích thế nào chứ?” Trình Văn Tĩnh hỏi ngược.

“Cũng có lý, là anh không đúng, sơ sót rồi, chỉ nghĩ tặng hoa hồng cho em, quên mất chuyện này.” Liêu Văn Kiệt sờ sờ cái trán, nể phục mà giơ ngón cái.

“Biết là tốt rồi, lần sau nhớ chú ý một chút.”

Trình Văn Tĩnh đắc ý, giơ tay ra hiệu OK, treo túi hành lý lên vai Liêu Văn Kiệt, đẩy hắn về phía bên trong cùng của văn phòng.

Cốc cốc cốc!

Trình Văn Tĩnh gõ cửa phòng, đẩy Liêu Văn Kiệt vào trong phòng, vừa lắc đầu vừa đóng cửa lại.

Vì để trái ôm phải ấp bước tới đỉnh cao của đời người, cô nhất định cố gắng hết sức.

“A, A Kiệt, cậu trở về lúc nào?”

Trông thấy Liêu Văn Kiệt xuất hiện, trong tay còn cầm một bó hoa hồng, Yudy Tang trong lòng mừng thầm, rời bàn làm việc tiến về trước: “Có lòng đấy, đến thôi là được rồi, còn mua hoa tặng tôi, có điều là hoa hồng… lần sau không được như thế, tôi sẽ hiểu lầm mất.”

Nói vậy, cô giang hay tay, ôm chầm lấy Liêu Văn Kiệt.

“Tôi về bằng thuyền, muốn tạo niềm vui bất ngờ cho chị Yudy, sao nào, có phải rất cảm động không?”

“Bớt nói như vậy đi, ai mà biết cậu về ngày nào, không chừng đã về từ hai ngày trước rồi, vẫn luôn bên cạnh bạn gái cậu.” Yudy Tang khịt mũi xem thường, chiêu này lúc tán gái cô từng dùng, không lừa được cô đâu.

“Chị Yudy, chị nói như vậy, làm tôi đau lòng quá, tôi cứ tưởng chúng ta là anh em, còn đặc biệt mang quà lưu niệm cho chị.”

“Còn có quà lưu niệm?”

Yudy Tang không thể chờ được, vội vàng mở ra, một bộ trà gốm sứ Kiyomizu, trông bình thường không có gì đặc biệt cả, nhất

thời cảm thấy thất vọng.

Thôi bỏ đi, vì bó hoa hồng, không so đo tính toán nữa.

“A Kiệt, lần này cậu đi Tokyo, mọi chuyện thế nào rồi?”

“Không hẳn là rất hoàn hảo, bó chân bó tay*, chỉ có thể nói hoàn thành một nửa, về sau còn phải đi một chuyến.”

(*束手束脚: bó tay bó chân, ý chỉ làm việc gì cũng lo lắng cẩn thận, không dám buông bỏ)

“Thời gian trước, có một công ty bất động sản Tokyo tìm tới hợp tác, thuộc tập đoàn tài chính Tomizawa, nói là bạn của cậu, có chuyện này hay không?”

“Đúng là có chuyện này, bạn tôi là con trai thứ ba của gia tộc Tomizawa, lúc tôi đi Tokyo, thuận tiện cứu cha anh ta một mạng… con người bác trai Tomizawa không tệ, ít nhất là có ơn tất báo, không có gì để chê.” Liêu Văn Kiệt xúc động lên tiếng, yêu tinh nữ mà Tomizawa Tetsuharu giới thiệu cho hắn thực sự không nói nên lời.

“A Kiệt, vị bác trai này của cậu, xuống tay thật hào phóng.”

Yudy Tang ánh mắt phức tạp nhìn Liêu Văn Kiệt: “Lần hợp tác này, rõ ràng là cho tôi chiếm hời, số tiền này quá phỏng tay, tôi cầm vậy cũng không dễ chịu, hay là như vậy đi, tôi bán cho cậu một ít cổ phần công ty giá rẻ.”

“Không cần đâu, mua lại nhà của chị với giá rẻ, lại mua thêm cổ phần với giá rẻ, chẳng phải tôi trở thành tiểu bạch kiểm bám váy đàn bà* sao?”

“Thực ra cơm mềm ăn rất ngon…”

(*吃软饭: ăn cơm mềm, ý chỉ đàn ông ăn bám phụ nữ)

“Cái gì?”

“Ý của tôi là, giao dịch kinh doanh nghiêm túc, sao có thể gọi là ăn bám chứ!”

“...”

...

Tán gẫu hai mươi phút, Liêu Văn Kiệt tạm biệt Yudy Tang, nháy mắt ra hiệu với Trình Văn Tĩnh ở phòng trợ lý, đi thang máy đến tầng mười tám.

Công ty tư vấn Linh Dị Tam Kiệt.

Vừa từ Nghê Hồng trở về, không có đến một ngày nghỉ, chạy thẳng tới công ty làm việc, vị sếp ưu tú như hắn, thật sự không nhiều.

Các nhân viên phải nghiêm túc học tập mới đúng!

Hỏi thăm lão Vương tình hình gần đây công ty, Liêu Văn Kiệt tìm Chung Phát Bạch đi đến phòng họp, hắn vốn muốn kéo Lý Ngang theo, kết quả tên này đã trải qua giai đoạn mới mẻ, đối với công ty không còn nhiệt tình như lúc ban đầu, không ngày nào là không nghỉ làm, lại chuyển về bệnh viện tâm thần.

Còn mang theo hai thư ký nữ đi.

Gọi một cuộc điện thoại, bảo Lý Ngang nhanh chóng đến công ty một chuyến, Liêu Văn Kiệt và Chung Phát Bạch tán gẫu chừng 30 phút trong phòng họp, cuối cùng lấy ra một chiếc đồng hồ quả quýt.

Tín vật đính ước Rui Kisugi tặng cho hắn, coi như bảo bối sinh mệnh.

“Lão Chung, giúp tôi xem thử, có thể tìm thấy chủ nhân của

chiếc đồng hồ này hay không.”

Chương 671: Thực ra cơm mềm ăn rất ngon 2 “A Kiệt, chiếc đồng hồ này lâu năm rồi…”

Chung Phát Bạch nhận lấy đồng hồ quả quýt, nghe thấy chủ nhân của đồng hồ đã mất tích hơn mười năm, nhất thời nhíu chặt mày, bảo Liêu Văn Kiệt đừng ôm hy vọng quá nhiều.

Đạo thuật tìm người của hắn, cần có khí tức của chủ nhân còn sót lại trên chiếc đồng hồ, hơn mười năm trôi qua, đâu còn khí tức gì nữa.

“Cứ thử xem, có hi vọng còn hơn không có gì.”

“Sao thế, chủ nhân chiếc đồng hồ này thiếu nợ cậu?”

“Không phải, mà là tôi trộm bảo vật của hắn ta.” Liêu Văn Kiệt cười cười, không giải thích gì thêm.

Chung Phát Bạch không hỏi nhiều, từ ống tay áo lấy ra một tờ giấy vàng, trong miệng đọc lẩm bẩm, lấy niệm lực làm dẫn, vút lên trời cao vẽ ra phù chú.

Đợi kết thúc khẩu quyết, ánh sáng trên giấy vàng chợt lóe, gấp nó thành hạc giấy đặt trên chiếc đồng hồ.

“Đi!”

Dưới ánh nhìn thất vọng của Liêu Văn Kiệt, con hạc giấy bị Chung Phát Bạch ném ra trên không trung bay một vòng, chít chít ngã ở trên bàn.

“Không tìm thấy sao?”

“Hết cách rồi, có thể là thời gian quá lâu rồi, khí tức của chủ nhân đồng hồ đã tiêu tán, hoặc là khoảng cách quá xa, không thể nào cảm ứng được đối phương.” Chung Phát Bạch lắc đầu, nói

tiếp: ” Nếu như thật sự quan trọng, tôi có thể nhờ cậy pháp lực của Tổ sư gia, thử thêm một lần nữa.”

“Không đến mức quan trọng như thế, chỉ vì chuyện nhỏ này mà cầu xin Tổ sư gia giúp đỡ, chưa chắc sẽ để ý đến anh.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, thứ cho hắn xem thường người khác, Chung Phát Bạch cầu xin pháp lực Tổ sư gia, trình độ cũng chỉ ở mức bình thường, quả quyết nói: “Được rồi, anh dạy môn pháp thuật này cho tôi, lúc rảnh rỗi, tôi tự mình đi tìm.”

Chung Phát Bạch: “…”

Anh ta luôn cảm thấy đây mới đúng là mục đích chính của Liêu Văn Kiệt, tìm người là giả, ham muốn đạo thuật sư môn của anh ta mới đúng.

Đổi lại là trước đây, có đánh chết Chung Phát Bạch thì anh ta cũng sẽ không giao ra bí thuật sư môn, hiện tại thì…

Thật khó mở miệng, anh ta sa đọa rồi, từ đoạn thời gian trước, nhận được phần tiền lợi nhuận đầu tiên từ công ty, hiểu được sức hấp dẫn của tiền tài, anh ta liền tiếp nhận tình cảm nồng hậu từ tiền tài.

Tóm lại, người ngoài nói gì cũng được, chỉ là không thể gây chia rẽ tình cảm giữa anh ta và tiền tài.

Chương 672: Mọi người ai cũng đều bận rộn! 1

Có đạo thuật tìm người vào tay, Liêu Văn Kiệt phát hiện môn đạo thuật này dường như không phải rất khó luyện, so với 'Định tâm chú' còn kém xa, ngưỡng cửa không phải ở tại tư chất, mà ở chỗ niệm lực của người thi thuật nhiều hay ít.

Thú vị đấy, đêm nay thử xem.

Đang suy nghĩ, cửa phòng họp bị Lý Ngang một thân đồ đen đẩy ra, anh ta đặt mông ngồi lên ghế, nhắm lại hai mắt, trực tiếp ngáy o o.

"Tỉnh tỉnh, gọi anh qua đây không phải để ngủ… Không đúng, sao anh đến nhanh vậy?"

"Tôi ở cửa hàng bên cạnh cùng A Quần và Pat mua quần áo, nhận được điện thoại của cậu…"

"Chờ chút, anh vậy mà biết dành thời gian cùng phụ nữ đi mua quần áo?" Liêu Văn Kiệt trợn to mắt, trong ấn tượng của hắn, Lý Ngang thuộc về loại cực phẩm tra nam xách súng lên ngựa, chắc chắn sẽ không dành một chút thời gian chơi trò tình cảm.

Mấy việc như mua quần áo, quả thực là không thể tượng tưởng nổi!

"Ừm, quần áo trong cửa hàng nhiều lắm, phòng thay đồ cũng đủ rộng rãi." Lý Ngang đẩy kính râm, cười lên như kẻ cặn bã.

"…" x2

Liêu Văn Kiệt trợn mắt, đưa đồng hồ quả quýt qua: “Giúp tôi tìm chủ nhận của chiếc đồng hồ này, chết mười mấy năm rồi, hiện tại không biết hồn phách đang trôi dạt ở đâu.”

“Được thôi, bắt quỷ là sở trường của tôi.”

Lý Ngang nhận lấy đồng hồ, kéo kính râm xuống bắt đầu đảo mắt, một lát sau, anh ta nhíu mày, lắc đầu.

“Sao vậy, không tìm thấy?”

“Không phải vậy, khí tức bên trên loạn quá, tôi không biết cậu muốn tìm người nào.” Lý Ngang nói.

Chung Phát Bạch: “...”

“Nghĩa là sao, có mấy đạo khí tức?”

Liêu Văn Kiệt vui mừng khôn xiết, không hổ là công cụ hình người hắn coi trọng nhất, làm việc đúng là đáng tin.

“Bốn đạo, ba đạo tập trung một chỗ, cái còn lại…có chút xa, không, rất xa.”

Lý Ngang nhìn bốn phía, không tìm thấy quả địa cầu trong phòng họp, lập tức nhấc vali xách tay mang theo người lên, sau khi lục tung kiểm tra, lấy ra một tờ bản đồ thế giới nhăn nhúm.

“Ba đạo khí tức tập trung tại Nghê Hồng, còn một đạo, hẳn là ở xung quanh chỗ này.”

Lý Ngang chọc chọc trên bản đồ, đầu ngón tay vờn quanh, vẽ ra một vòng tròn không lớn cũng không nhỏ.

“Châu phi… Bắc phi…quá mơ rồi rồi, không thể kỹ càng hơn chút sao?”

“A Kiệt, hiểu rõ tình huống một chút, tôi là người, không phải

thần tiên!”

Cái tên thần kinh này, vậy mà cho rằng mình là người? x2

Năm giờ chiều, công ty đúng giờ quẹt thẻ tan tầm, Liêu Văn Kiệt ngồi trong văn phòng nửa tiếng, tính toán thời gian, Yudy Tang hẳn là đã đi rồi, đến thang máy đi thẳng lên tầng ba mươi sáu.

Đẩy cửa phòng làm trợ lý ra, trong tầm mắt là Yudy Tang đè hai tay Trình Văn Tĩnh, đem cô ấy đặt ở bên tường.

Liêu Văn Kiệt: (?? □)

Thật là một màn kích thích!

Trình Văn Tĩnh thét chói tai một tiếng, tránh thoát khỏi vòng tay của Yudy Tang bày ra một bộ dáng điềm đạm đáng thương của người bị hại.

“Sợ cái gì, A Kiệt là huynh đệ nhà mình.”

Yudy Tang tiến lên hai bước, ôm lấy bả vai Trình Văn Tĩnh, dương dương đắc ý nhíu mày với Liêu Văn Kiệt.

“……”

Liêu Văn Kiệt: Người anh em, tôi có thể đã làm điều gì đó có lỗi với chị rồi.

“A Kiệt, cậu lên đây làm gì?”

“Muốn tìm người ăn cơm, kết quả toàn bộ người của công ty đều chạy vào giờ tan tầm, tôi lên xem một chút, nếu chị Yudy ở đây thì tôi sẽ cho chị một cơ hội, mời tôi một bữa tiệc đón gió.” Liêu Văn Kiệt tùy cơ ứng biến, thành thạo không quên hố Yudy Tang một khoản.

“Trùng hợp, tôi đang định gọi điện thoại cho cậu.”

Yudy Tang oán giận nói: “Vốn tan tầm nên liên lạc với cậu, kết quả Văn Tĩnh nhất định phải ở lại tăng ca, cậu thấy rồi đấy tôi đã rất cố gắng khuyên cô ấy.”

Là rất khó khăn, nhưng điều kiện bẩm sinh không đủ, chỉ có thể thuyết phục, không thể ngủ.

“Còn có loại chuyện này?”

Liêu Văn Kiệt kinh ngạc một tiếng: “Chị Văn Tĩnh, đây là chị không đúng, một tháng không gặp, tôi tưởng chị sẽ rất nhớ tôi, kết quả ngay cả yến tiệc tiếp sức của chị cũng không muốn tôi tham gia.”

Trình Văn Tĩnh: “……”

Vào ban đêm trên đường núi, ánh sáng xe bật lên trong bóng tối, từ xa đến gần.

Liêu Văn Kiệt lái xe, ánh mắt quét qua gương chiếu hậu, hàng ghế sau là Trình Văn Tĩnh và Yudy Tang uống rượu bất tỉnh nhân sự.

Trên bàn rượu, Trình Văn Tĩnh liên tục nâng chén, ý đồ uống say Yudy nhưng bản thân lại không rõ mình mấy cân mấy lượng, bị Yudy Tang chém xuống chén.

Về phần Yudy Tang bởi vì cần có người lái xe, Liêu Văn Kiệt tự nguyện trở thành người kia, lấy nước trái cây thay rượu, dễ dàng thả cô ấy xuống.

Trở lại phòng lớn, quản gia Norimaki bưng trà giải rượu, hai nàng mơ mơ màng màng trở lại phòng mình rửa mặt đi ngủ.

Thấy Yudy Tang say lợi hại, Liêu Văn Kiệt suy nghĩ đêm nay

không có đường phát huy cho mình,cứng rắn quá lại làm tổn hại tình nghĩa huynh đệ, tu luyện đến mười hai giờ, liền đứng dậy đi về phía phòng tắm.Tắm rửa, sau khi ngủ lại tiếp tục luyện tập.

Tắm rửa xong, Liêu Văn Kiệt tắt đèn nằm trên giường, lấy ra điện thoại chuyên dụng phía Nghê Hồng bên kia, gọi cho Rui.

Nửa tiếng nấu cháo điện thoại, toàn bộ quá trình đều là lời nói khiêu khích, Liêu Văn Kiệt nghe nhiều nói ít, không có đề cập đến chuyện cha của ba chị em Michael Heinz

Michael Heintz, người đã mất tích hơn một thập kỷ trước, Heinz hiện đang ẩn náu ở Bắc Phi, cụ thể ở đâu thì không biết, nguyên nhân bỏ nhà bỏ con gái ẩn náu cũng không rõ.

Để tránh hy vọng càng lớn thất vọng càng lớn, Liêu Văn Kiệt không nói ra tin tình báo, chuẩn bị dành thời gian đi Bắc Phi một chuyến, tìm Michael Heinz, đem nguyên nhân sự tình trải qua điều tra rõ ràng,tặng cho Rui Kisugi một cái kinh hỉ.

Nhưng khi nào đi Bắc Phi, đây là một vấn đề đáng để suy nghĩ kỹ lưỡng, không thể hôm nay vừa trở về Hồng Kông, ngày mai vội vàng bước đi con đường tìm người ở Bắc Phi, ít nhất phải nghỉ ngơi một thời gian.

Cạch!

Cửa phòng nhẹ nhàng đẩy ra, một thân ảnh lén lẻn vào, sau khi khóa trái cửa phòng, chui vào trong chăn.

Ngửi thấy mùi nước hoa, hẳn là Trình Văn Tĩnh, nhưng cô ấy không thông minh như vậy, diễn xuất cũng không đủ để giải thích say như bùn.

Liêu Văn Kiệt mở đèn đầu giường ra, vẻ mặt không nói gì nhìn người bên gối đưa tới cửa: “Chị Yudy, thân thủ cường tráng thật mạnh mẽ, chị không phải giả vờ say đó chứ?”

“Đương nhiên là uống say, bằng không sẽ bò lên giường cậu?”

Liêu Văn Kiệt: “...”

Logic có trật tự, hợp lý, hắn không thể tìm thấy một lý do để phản bác.

“A Kiệt, một tháng này giấc ngủ của tôi không được ngon, mau đem sở trường của cậu tỏa sáng a.” Yudy Tang dựa vào Liêu Văn Kiệt, tìm được bả vai quen thuộc, thỏa mãn hừ một tiếng.

Liêu Văn Kiệt: →_→

“Làm sao vậy, A Kiệt, sao lại nhìn tôi như vậy?”

“Chị Yudy, tôi cũng không phải đứa ngốc, loại cớ này lừa gạt chị Văn Tĩnh cũng được, lừa tôi liền quên đi.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, sau đó đau đớn nói: “Không nghĩ tới a không nghĩ tới, tri nhân tri diện bất tri tâm, những lời này thật sự là một chút không sai. Tôi coi chị là huynh đệ, chị vạy mà lại muốn ở trên tôi, còn nói tình tốt hơn vàng thì sao?”

Hắn sờ sờ ngực, trong lòng rất đau, không rõ xã hội này rốt cuộc làm sao vậy.

Yudy Tang không để ý đến tay trước ngực mình, khinh thường bĩu môi: “Bớt cái bộ dạng này đi, cậu ba ngày lại thèm ăn lão nương, một tháng hoàn toàn không có tin tức, hại tôi cả đêm ngủ không ngon, không phải là muốn tôi chủ động sao? Hiện tại tôi chủ động rồi, còn cố ý dàn dựng hiện trường say rượu , lại còn không cần cậu chịu trách nhiệm, cậu còn chờ cái gì nữa?”

Chị Yudy hiểu lầm rồi, tôi thật sự coi chị như huynh…”

-Nếu không phải vì thượng cậu, ai coi cậu là huynh đệ a, tất cả mọi người đều rất bận rộn nhé!

“A cái này…”

Liêu Văn Kiệt nháy nháy mắt mấy cái, hình như có chút đạo lý, nhưng mà có đạo lý thì có đạo lý, lập trường cùng thái độ của hắn kiên định không thay đổi: “Chị Yudy tôi cảnh cáo chị trước, cho dù chị có được người của tôi, cũng không chiếm được trái tim tôi.”

“Trái tim của cậu cũng không biết chia làm bao nhiêu phần, đồ rẻ như vậy, tặng không tôi cũng không cần, còn không bằng tiếp tục làm huynh đệ, ít nhất huynh đệ của cậu sẽ không nhiều bằng bạn gái.”

“Chị Yudy, đừng nói lung tung, cả Hồng Kông đều biết tôi độc thân!”

Chương 673: Mọi người ai cũng đều bận rộn! 2 – Ha ha, khẳng định có mấy nữ nhân không biết!

“Không có khả năng, tôi…”

“Đừng nói nhảm nữa, mau lên, tự động đi.”

“Xuýt xoa, không hổ là huynh đệ của tôi, nói chuyện chính là khí phách…”

§≡ =??? 0`)y□??????

Xong chuyện, hảo huynh đệ mỗi người một cái chăn, đồng thời tựa vào đầu giường, Yudy Tang lấy ra thuốc lá nuốt mây phun sương, nhìn nụ cười thỏa mãn trên mặt cô, hiển nhiên cho rằng mình là người thắng lớn nhất đêm nay.

“Chị Yudy, đêm nay chị quá xúc động, ngẫm lại chị Văn Tĩnh cách vách, chị ấy yêu chị như vậy, nếu biết chuyện của hai chúng ta, nhất định sẽ thương tâm muốn chết.” Liêu Văn Kiệt đoạt lấy điếu thuốc, thổn thức cảm khái, Trần Văn Tĩnh quá thảm, một hồi say rượu, liên tiếp bị đâm sau lưng, trên đầu gấp hai tầng vương

miện.

“A Kiệt, quần còn chưa kéo lên, đã bắt đầu trở mặt không nhận người?”

“Lời này nói, ngay từ đầu tôi cũng không cởi quần a!”

“Hừ hừ, cậu lấy cớ quá nhiều.”

Yudy Tang giựt lại điếu thuốc, hai người ngươi một ngụm ta một ngụm, cuối cùng nửa đoạn bị Liêu Văn Kiệt dập tắt ở trong gạt tàn.

“Yên tâm đi, bộ dáng Văn Tĩnh không quá thông minh,cậu không nói, tôi không nói, cô ấy sẽ không biết.”

Yudy Tang đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, cảnh cáo nói: “Văn Tĩnh là một cô gái tốt, cậu cũng đừng có mà đánh chủ ý lệch lạc lên cô ấy, lui một vạn bước mà nói, huynh đệ chúng ta một hồi, cậu phải cung kính đối với đại tẩu.”

- “Vậy loại đại ca ngủ như chị là cái gì?” Liêu Văn Kiệt chửi bới.

“Cậu lại không chịu thiệt, được tiện nghi còn khoe khoang…”

Yudy Tang nhỏ giọng nói thầm, tựa vào vai Liêu Văn Kiệt, thoát ra mấy phần cặn bã nói: “A Kiệt, cậu xem hai chúng ta đều như vậy rồi, những bạn gái xinh đẹp của cậu, khi nào mang ra giới thiệu cho đại ca đây chiêm ngưỡng?”

“Thật không giấu diếm, cách vách có một người.”

“Ít nói bậy, Văn Tĩnh rất thành thật, không phải người một chân đạp hai thuyền.”

“Vậy không còn nữa, tôi độc thân.”

“……”

……

Ngày hôm sau, vương giả say rượu chưa tỉnh, cẩu nam nữ lái xe đến công ty, trong văn phòng tầng ba mươi sáu tức cảnh sinh tình, ngâm thơ đối nghịch, tình nghĩa huynh đệ lại lên một tầng.

Liêu Văn Kiệt chạy vào nhà vệ sinh nam, dùng dịch chuyển biến mất tăm trong gian buồng đơn, trở lại biệt thự nhà mình, rửa sạch mùi son phấn trên người, lái xe chạy về hướng công ty .

Đến công ty, thời gian đã là mười một giờ trưa, chị gái quầy lễ tân báo cáo, có một vị khách ở văn phòng Liêu Văn Kiệt đã chờ đợi lâu, tự xưng là bạn tốt của hắn.

Thấy ánh mắt tiểu tỷ tỷ mập mờ, Liêu Văn Kiệt suy đoán là một vị khách nữ, quả nhiên, thật sự là một đại mỹ nữ.

“Saeko, sao cô còn ở Hồng Kông?”

Thấy khách lại là Saeko Nogami, Liêu Văn Kiệt không khỏi kinh ngạc hỏi, theo hắn biết, Saeko Nogami đi Tomimaru, mục đích chủ yếu là điều tra những kẻ khủng bố trên tàu du lịch, du lịch không nằm trong kế hoạch của cô ta.

“Không có cách nào khác, vali không còn, ném nhiều súng ống đạn dược như vậy, mặc dù có công lao phá được đại án, tôi cũng không dám trở về sở cảnh sát.”

Saeko u oán liếc Liêu Văn Kiệt một cái.

“Tôi không tin, cô chính là một người bận rộn, sẽ không lãng phí thời gian làm chuyện vô nghĩa.”

Liêu Văn Kiệt cầm cái đồng hồ trên bàn, nhắc nhở: “Mỗi phút thu phí một ngàn đồng, mọi người đều là bằng hữu, tôi sẽ không

chiếm tiện nghi của cô, tính bằng tiền Hồng Kông cô có cũng được, không cần yên Nhật."

"Vậy anh thật sự là quá tốt bụng a." Mặt Saeko đầy hắc tuyến

"Nói đi, tới tìm tôi rốt cuộc là chuyện gì, chuyện gì tôi cũng biết, muốn hỏi gì thì hỏi, cam đoan cô sẽ phí tiền oan uổng."

Liêu Văn Kiệt tựa vào ghế ông chủ, cầm lấy bút ký quay lại.

"Trên tàu du lịch điều tra khủng bố là nhiệm vụ của tôi ở Tomimaru, đến Hồng Kông là vì điều tra một tên trộm khét tiếng, người này, A Kiệt anh cũng biết."

Saeko Nogami từ trong áo lấy ra một tấm ảnh, đặt ở trên bàn làm việc, một tay chống bàn, một tay chậm rãi đẩy ảnh đến trước mặt Liêu Văn Kiệt.

Lần thăm dò này cực kỳ nghiêm trọng, có vài tư thế oai hùng hiên ngang của thám tử.

Vẫn là câu nói kia, phúc lợi không có chuyện miễn phí, không nhìn thấy coi như không thấy.

Liêu Văn Kiệt dừng lại chuyển bút, thẳng đến khi Saeko Nogami ngồi xuống vị trí cũ, mới cúi đầu nhìn ảnh chụp.

【(￣??_??)】

"Người đàn ông này là ai, tôi không biết?" Liêu Văn Kiệt lắc đầu.

"Jackie, biệt danh 'Phi Ưng', là một tên trộm quốc tế nổi tiếng."

"Hơn một tháng trước, Jackie đã hoạt động trên bán đảo Izu, ăn cắp một bức tranh nổi tiếng có giá trị, và sau đó anh ta đã đến Hồng Kông … Theo điều tra của tôi trong những ngày này, anh ta

đã đến gặp anh, ngay trong văn phòng này. ”

“Đừng nói lung tung, tôi không biết đại đạo tặc gì gì đó đâu.”

“Vậy thì kỳ quái rồi, kết quả điều tra của tôi cũng không phải nói như vậy, rốt cuộc là ai đang nói dối?”

“Saeko, xem ra cần phải nhắc nhở cô một chút, nơi này là Hồng Kông, nói chuyện phải nói chứng cớ, nếu cô lại nói lung tung, đừng trách tôi báo cảnh sát bắt cô.”

Liêu Văn Kiệt giơ ngón tay chỉ vào tủ sách phía sau, ngoại trừ tủ sách chứa tài liệu công ty, đồ trang trí nhiều nhất chính là khung ảnh, người chụp ảnh thay đổi từ tổng giám đốc đến thanh tra, thấp nhất cũng là một thanh tra cao cấp.

Thấp hơn nữa, ngoại trừ nhóm bạn bè, bằng không cũng không có tư cách được treo lên tường!

Chương 674: Nhận được 2% số vàng 1 “Anh nói không sai, nơi này là Hồng Kông, không phải Nghê Hồng, không nói đến việc tôi không có chứng cớ, cho dù là có, tôi cũng không thể làm gì anh.”

Saeko cười gật đầu, nhìn quanh văn phòng một vòng: “Trên tàu du lịch, anh nói mình là nhân viên nhỏ của công ty, nhưng dựa vào tình hình thực tế thì hình như quan hệ ra vào còn rất lớn.”

“Cuộc sống bức bách, muốn ba bữa ăn có cá có thịt, không thể dựa vào tiền lương ít ỏi mà chết, nhất định phải có chút phó nghiệp.” Liêu Văn Kiệt nhún nhún vai.

“Nói đùa, bạn gái anh có tiền như vậy, cho dù không cố gắng cũng có thể cả đời không lo cơm áo gạo tiền.”

“Saeko Nogami, nói đùa là cô, tôi vẫn còn độc thân, không có bạn gái.”

“Có, trên tàu du lịch anh đều đã thừa nhận rồi.”

Thấy Liêu Văn Kiệt chết không thừa nhận, Saeko Nogami lắc đầu, lại lấy ra một tấm ảnh đẩy qua: “Thật lợi hại, chỉ cần một tháng, liền nắm được đại tiểu thư Kisugi đem người cầm lái tập đoàn tài chính lừa gạt đến tay.”

Đừng nói bậy, không đến một tháng đâu.

Liêu Văn Kiệt cầm lấy tấm ảnh, là một tấm ảnh nơi làm việc, Rui vẻ mặt nghiêm túc, cực kỳ uy nghiêm của nữ tổng giám đốc.

“Thế nào, chứng cứ xác thực, còn định phủ nhận sao?”

“Chậc, Saeko Nogami cô hùng hổ bức người như vậy, đàn ông tốt đều bị cô dọa chạy mất, tương lai khẳng định không tìm được bạn trai.” Liêu Văn Kiệt thu hồi ảnh của bạn gái mình, ở chung với Rui một tháng, dường như còn chưa triển khai tình tiết nữ tổng tài bá đạo, hôm khác nhất định phải thử xem.

“Nếu không tìm được bạn trai, A Kiệt, anh có muốn nhận tôi không?” Saeko hơi ngượng ngùng hỏi.

“Không thành vấn đề, trong nhà còn thiếu một người giúp việc bưng trà đưa nước.”

“Quá vô tình, tôi cho rằng ít nhất cũng là một cái lốp dự phòng.”

Saeko tiếc nuối phát ra một tiếng thở dài, sau đó nhướng mày: “A Kiệt, bởi vì thời gian gấp gáp, tôi còn chưa điều tra tới cuộc sống tình cảm của anh ở Hồng Kông, nhưng tôi đại khái có thể đoán được kết quả, hồng nhan tri kỷ của anh nhất định không ít.”

“Cho nên thì sao?” Liêu Văn Kiệt khóe miệng nhếch lên.

“Cho nên anh cũng không sợ chuyện hoa tâm bại lộ, bị đại tiểu

thư Kisugi biết?"

"Là rất sợ hãi nha, cô ấy có tiền như vậy, phái sát thủ tới giết chết tôi cũng không phải không có khả năng, nhưng mà…"

Liêu Văn Kiệt cười nhìn về phía Saeko Nogami: "Ngàn vạn lần đừng nói cho ta biết, ngươi sẽ là người thổi còi kia."

"Ai biết được, A Kiệt anh đẹp trai lại thông minh, không loại trừ khả năng tôi bởi vì trong lòng đố kỵ, cố ý chia rẽ các ngươi lại thừa dịp mà nhảy vào thì sao." Saeko Nogami cúi người dựa vào phía trước, khuỷu tay chống lên mặt bàn, lòng bàn tay nâng lên cái cằm tinh xảo, nụ cười kinh diễm hồ mị.

"Thật hay giả vậy tôi không tin."

Liêu Văn Kiệt một tay chống lên mặt bàn, thò đầu về phía Saeko, dùng mặt dày vô sỉ bức lui mỹ nhân kế của đối phương.

"A Kiệt, đừng như vậy, tôi rất nghiêm túc về tình cảm." Saeko Nogami giơ tay che đi hai má đỏ bừng, làn váy theo đoạn xẻ tà trượt xuống, lộ ra một đoạn chân dài trắng nõn, khí chất mị hoặc trêu người lại vừa có mâu thuẫn thanh thuần.

Viết tắt: Hồ ly tinh.

"Saeko Nogami, đừng diễn nữa, thật xấu hổ."

Liêu Văn Kiệt ngồi trở lại vị trí cũ, lắc đầu nói: "Tôi biết cô sẽ không mật báo, nói đi, điều tra nhược điểm của tôi là vì cái gì?"

"Tại sao lại nói như vậy, đại tiểu thư Kisugi có thể thích anh, tôi thì không được?"

- Không được!

Liêu Văn Kiệt nói: "Ryo hẳn là đã cảnh cáo qua, khuyên cô tránh xa tôi một chút, tin tưởng anh ta đi, anh ta là vì tốt cho cô."

“À, anh đều biết?”

Saeko có chút kinh ngạc: “Cái này tính là cái gì, thần giao cách cảm giữa mấy kẻ háo sắc hay là hai người các ngươi cũng có một chân?”

“Không có biện pháp, tôi cùng anh ta là người giống nhau, đổi lại tôi là anh ta, gặp được Saeko Nogami cô….không đúng…”

Liêu Văn Kiệt vuốt cằm nghiêm túc suy nghĩ, trầm ngâm một lát sau đó nói: “Tiết tháo của tôi hơn anh ta, đổi lại là tôi là anh ta, cô đã sớm trải qua ngày của mẹ rồi.”

Saeko: (_)

“Saeko Nogami, có chuyện gì thì nói thẳng, không cần quanh co lòng vòng, vừa uy hiếp vừa lấy sắc dụ, tim tôi quá mệt mỏi. Nói một câu chắc cô không thích nghe, mỹ nhân kế của cô cũng bình thường, nhìn thấy tôi cả người không được tự nhiên.

” Bình thường!?”

“Đừng hiểu lầm, không phải khiêu khích, càng không phải là kế kích tướng, ngàn vạn lần đừng gia tăng lực.” Liêu Văn Kiệt giơ tay lên hô ngừng, giải thích: “Cô không thích tôi, lúc dùng mỹ nhân kế tất cả đều là diễn xuất, hết lần này tới lần khác diễn xuất của tôi cũng không kém, cho nên liếc mắt một cái liền nhìn thấu.”

Nói đến đây, Liêu Văn Kiệt nhớ tới mỹ nhân kế của Rui, ngay từ đầu cũng rất giả, ngoại trừ để cho hắn muốn chiếm tiện nghi, cũng không có bất kì suy nghĩ dư thừa nào khác.

Về sau, mỗi khi Rui Kisugi đối với hắn dùng mỹ nhân kế, chân tình lộ ra từ nội tâm, đều làm cho hắn nhịn không được muốn che chở đối phương.

Mỹ nhân kế của Saeko Nogami trước mắt, giống như Rui ban

đầu, mục đích rõ ràng, tất cả đều dựa vào diễn xuất, không mang theo chút tình cảm nam nữ nào.

Nghe Liêu Văn Kiệt đánh giá, Saeko Nogami nhíu mày không nói, giơ tay vén cái tà váy kéo ra,thấy ánh mắt của quỷ háo sắc theo sát mà tới, bĩu môi hừ một tiếng.

Nói nửa ngày, còn không phải là một quỷ háo sắc thì là gì!

“Không trách tôi, chủ yếu là nữ nhân các cô quá phiền toái, nam nhân cầm thú hay không cầm thú làm gì cũng đều sai.”

Chương 675: Nhận được 2% số vàng 2 Liêu Văn Kiệt nghiêm túc giải thích: “Nhất là loại nữ nhân tâm cao khí ngạo như cô, lúc lộ đùi nếu tôi không hai mắt nhìn, khẳng định sẽ kích động lòng hiếu thắng của cô, vì không muốn cho cô lộ ra càng nhiều, tôi chỉ có thể cố gắng trợn to hai mắt.”

Làm ủy khuất anh rồi nhé!

Saeko Nogami trợn trắng mắt, nói đến mức này, liền quyết định không giấu diếm: “Hiroyuki lúc rời khỏi công việc, tôi cùng anh ta tán gẫu hai câu, biết anh có một loại năng lực dự đoán tương lai, đây chính là nguyên nhân ta tới tìm ngươi.”

-Hiroyuki là ai?

Saeko không tiếp lời, tiếp tục nhịp điệu của riêng mình: “Vào cuối Thế chiến II, quân đội Đức đã thất bại ở châu Phi, một trong những quân khu nhận được chỉ thị cấp cao để cướp bóc một phần vàng của Đức ở châu Âu và chôn nó trong một căn cứ bí mật ở châu Phi.”

Lúc ấy sĩ quan phụ trách hạng mục này là ngài Gardlin, ông ta đem nhiệm vụ giao cho phó quan của mình, sau khi chấp hành nhiệm vụ xong, bao gồm cả sĩ quan phụ tá, tổng cộng mười chín quân sĩ mất tích tập thể, hai trăm bốn mươi tấn vàng cứ như vậy

chôn sâu trong biển cát.

- Liêu Văn Kiệt vừa nghe vừa gật đầu, câu chuyện này rất quen thuộc, hắn đại khái biết nguyên nhân Saeko Nogami đi tìm kiếm phi ưng Jackie.

Chỉ không biết liệu Jackie đã tìm thấy vàng hay chưa, nếu còn chưa Saeko có lẽ muốn biết được thông tin về Jackie và vàng ở đâu.

“Bởi vì số vàng này là do quân Đức cướp đoạt ở khu vực chiếm đóng mà có, rất nhiều quốc gia đều đang tranh đoạt quyền sở hữu của nó, mâu thuẫn chính thức nặng nề, các tư nhân giàu có đều tự tổ chức đội săn kho báu.”

“Chờ một chút, tôi hỏi một câu, số vàng này có liên quan gì đến Nghê Hồng của các cô, đến lượt ai cũng sẽ không đến lượt các cô, tay có phải hơi dài không?” Liêu Văn Kiệt cười hỏi.

“Không liên quan gì đến quan chức Nghê Hồng, chúng tôi là đoàn đội tư nhân do mấy gia tộc hợp tác, chuẩn bị kiếm chút đỉnh.” Saeko cười đáp lại.

“Tôi tạm thời coi như nghe xong sự thật, như vậy cô tới tìm tôi làm cái gì, trước tiên nói cái này đã, ta đích xác có chút siêu năng lực, nhưng cũng không phải vô địch, nếu không vàng trên thế giới này đều bị tôi đào đi.”

“Tôi biết, tôi đến để mời anh tham gia nhóm tư nhân của tôi đồng thời tránh một số tai nạn không cần thiết. Sau khi thành công, anh có thể lấy đi hai phần trăm vàng, hoặc đổi lấy một con dao Mỹ tương đương theo giá thị trường. “Saeko Nogami đối với năng lực của Liêu Văn Kiệt vô cùng tin tưởng, Tomimaru chính là minh chứng tốt nhất.

“Thứ cho tôi nói thẳng, các ngươi một người Nghê Hồng, tới

tìm người Hồng Kông như tôi, đây là logic gì?”

Liêu Văn Kiệt nhíu mày: “Đó chính là hai trăm bốn mươi tấn vàng, không sợ tôi ăn đen, sau khi tìm được vàng liền đem các người chôn trong sa mạc?”

“A Kiệt,anh dịu dàng như vậy, sao có thể làm chuyện thương thiên hại lý?” Saeko Nogami cười nói.

ở Tomimaru Liêu Văn Kiệt đã chỉ ra những kẻ khủng bố trên tàu du lịch, giúp bày mưu tính kế, còn giết đại tá Macdonell là người cầm bom.

Có lẽ hắn ta quả thật là một quỷ háo sắc, nhưng chính nghĩa tuyệt đối không kém, cô không lo lắng Liêu Văn Kiệt làm ra chuyện ăn đen.

“Không, hai trăm bốn mươi tấn vàng đáng giá hơn cô nhiều, so với sự hấp dẫn của vàng, chính là dù cô có cởi sạch nằm xuống. Xách quần lên tôi cũng sẽ chọn vàng.” Liêu Văn Kiệt thành khẩn nói.

Khóe miệng Saeko Nogami giật giật, nụ cười dần dần phát triển theo hướng mất khống chế: “Căn cứ vào tình báo đáng tin cậy, Phi Ưng Jackie được ủy thác đi châu Phi tìm vàng, tôi hy vọng có thể nhận được sự giúp đỡ của anh, không phải không được trả lương, giá cả rất hợp lý.”

“Nếu như sau khi sự việc thành công, các người trở mặt không nhận người, cự tuyệt trả thù lao thì làm sao bây giờ?”

“Anh có thể tới tìm tôi, nếu tiền không đủ, tôi đem chính mình bồi thường cho anh.” Saeko Nogami nghiêm túc nói.

“Không ổn, ước chừng 2% bằng năm tấn vàng, cô không đáng giá này.”

"....."

Saeko Nogami hít sâu vài hơi, bình phục suy nghĩ muốn rút đao trong đầu, nói rõ: "Như thế nào, năm tấn vàng, báo giá này anh có nguyện ý tiếp nhận hay không?"

"Có tiền tự nhiên sẽ kiếm được, nhưng có quá nhiều điểm đáng ngờ, tôi còn phải suy nghĩ một chút?" Liêu Văn Kiệt lắc đầu.

"Điểm đáng ngờ gì?"

Saeko Nogami nghiêng người ngồi lên bàn làm việc, làn váy cao trượt xuống, lộ ra đôi chân dài trắng nõn.

Giận dỗi để kiểm chứng sự quyến rũ của họ, cám dỗ là rất cố ý.

"Chân đẹp! Trong nháy mắt, tôi cảm thấy cô so với năm tấn vàng càng có giá trị hơn..."

Liêu Văn Kiệt giơ tay sờ về phía chân dài, sau khi bị chụp ra không thèm để ý chút nào nói: "Nguồn tin tình báo của các cô, không sợ tôi ăn đen, đây đều là những điểm đáng ngờ, tôi phải chịu trách nhiệm về mạng nhỏ của mình, không hỏi rõ ràng sẽ không đi."

"Không được, những thứ này đều là cơ mật, mặc dù anh gia nhập đoàn đội, tôi cũng sẽ không nói cho anh biết."

"Vậy thì không cần nói nữa, cám ơn lời mời của cô, từ từ mà đi tôi không tiễn."

"Chờ một chút, quyết định của anh quá cẩu thả..."

-Đô Đô! Đô Đô————" Chuông điện thoại di động vang lên, Liêu Văn Kiệt giơ tay lên kết nối, giữa hai hàng lông mày dần dần ngưng trọng.

“Tôi biết rồi, chuẩn bị hồ sơ xong, tôi rất nhanh sẽ qua đó.”

Cúp điện thoại, Liêu Văn Kiệt đứng dậy đi tới bên cạnh Saeko Nogami, giúp cô cầm lấy túi xách treo lên một vai nói: “Xin lỗi, tôi có chuyện rất quan trọng cần xử lý, thời gian tiếp đãi kết thúc, nếu cô còn có giá khác, có thể buổi tối gọi điện thoại cho tôi, trực tiếp nói số phòng là được.”

Chương 676: Sở Nhân Mỹ 1 Nói xong, hắn thò tay sờ qua đáy váy, dưới nụ cười cứng ngắc của Saeko, từ dưới bàn làm việc lấy ra một cái máy nghe lén.

“Vô công bất thụ lộc, nếu như là một nụ hôn thơm ngát, tôi còn vui vẻ tiếp nhận, cũng trả lại gấp mười lần. Máy nghe lén thì thôi, lễ quá nặng, còn không dậy nổi.”

- Thật kỳ quái, nơi này sao lại có một cái máy nghe lén, A Kiệt anh bị người nghe lén?” Saeko kinh ngạc che miệng.

- Đúng vậy, đối phương nghe trộm được tình báo trọng yếu liên quan đến vàng, tôi thì không sao cả, cô liền phiền toái, nhanh chóng nghĩ biện pháp ám sát bọn họ đi!

Liêu Văn Kiệt ấn bộ đếm thời gian dừng lại: “Chín phút mười giây, làm tròn năm chục vào tính giá tình bạn cho cô, mười phút vừa vặn một vạn đồng, cảm ơn, hi vọng cô ở đây chơi vui vẻ.”

“……”

Hai phút sau, Saeko mặt đen rời khỏi văn phòng, quỷ háo hắc quá thực tế, thà buông tha một lần hẹn hò cũng muốn có tiền.

Tiễn đi Saeko, Liêu Văn Kiệt đi thang máy đến bãi đỗ xe, bấm số.

- Lão Nghiêm, các người đấy được vàng đã qua sử dụng sao?

“A Kiệt, vàng đã qua sử dụng có ý gì?”

Trong điện thoại, Nghiêm Chân nghe được Liêu Văn Kiệt hỏi, nhất thời không kịp phản ứng, suy nghĩ một chút, vẫn không rõ nguyên nhân.

“Tình huống là như này, người báo tin của tôi ở bên kia Nghê Hồng truyền đạt một phần tình báo…”

Vàng này là chiến lợi phẩm từ thời cổ đại, sự hiếm có và ổn định của nó quyết định nó là một nguồn tài nguyên dự trữ chiến lược toàn cầu.

Bỏ qua vai trò quan trọng của vàng trong các lĩnh vực công nghiệp, điện tử, hàng không vũ trụ và các lĩnh vực khác, giá trị của nó không thể thay thế chỉ đơn giản là chống lại rủi ro lạm phát và tăng cường quốc tế hóa đồng tiền quốc gia.

Ít nhất, vàng không thể được thay thế cho đến khi ‘vàng mới’ xuất hiện.

Hai trăm bốn mươi tấn, nhập khẩu không rõ ràng, thực sự không ít.

“Tôi biết rồi, cậu đợi một chút, lát nữa tôi sẽ gọi lại cho cậu.” Tình huống này tương đối lớn, Nghiêm Chân nghe Liêu Văn Kiệt nói xong, vội vàng cúp điện thoại.

Liêu Văn Kiệt thu hồi điện thoại di động, lái xe thẳng đến đồn cảnh sát, chuyện vàng tạm thời không vội, trên tay lão Trương có một vụ án tương đối khó giải quyết, cần phải nhanh chóng xử lý.

Bãi đậu xe của sở cảnh sát, điện thoại di động vang lên, đến từ Nghiêm Chân.

Nói chuyện ngắn ngủi hai phút, Liêu Văn Kiệt cúp điện thoại, suy nghĩ khả năng hành động.

Nghiêm Chân ở trong điện thoại nói ngắn gọn, rút ngắn thành hai chữ, muốn, nhưng quân Đức trong thế chiến II đem chiến lợi phẩm châu Âu chôn ở châu Phi, địa điểm và nguồn gốc chôn vàng đều không thích hợp, dưới tình huống như vậy, hai trăm bốn mươi tấn vàng liền trở thành gân gà*.

*Gân gà ngon nhưng dai, không ăn thì tiếc, ăn thì nhai được, ở đây ý là không lấy vàng thì tiếc, nhưng lấy được thì khó sử dụng.

*Gân gà ngon nhưng dai, không ăn thì tiếc, ăn thì nhai được, ở đây ý là không lấy vàng thì tiếc, nhưng lấy được thì khó sử dụng.

Không lấy thì luyến tiếc, còn có thể để người khác tiện nghi. Lấy thì một đống vàng lớn như vậy, trên đường vận chuyển khó tránh khỏi tiếng gió rò rỉ, ảnh hưởng không tốt.

Vì vậy, làm thế nào để có được vàng mà không bị phát hiện, là một câu hỏi đáng suy ngẫm.

Vấn đề này không cần Liêu Văn Kiệt suy nghĩ, việc hắn phải làm, là dò xét hai trăm bốn mươi tấn vàng xác thực có hay không, cũng dùng tốc độ nhanh nhất liên hệ Nghiêm Chân.

Nếu như thế lực tranh đoạt quá nhiều, vậy thì đơn giản hơn, nghĩ biện pháp để cho nó chôn mãi dưới đất, vĩnh viễn cũng sẽ không bị đào ra.

Mặt khác, Nghiêm Chân đối với việc vàng có còn tồn tại hay không, có thái độ nghi ngờ, dù sao năm đó mười chín quân sĩ chôn vàng cùng nhau mất tích, trong bốn mươi năm, lại có không ít đoàn thám hiểm tư nhân đi du lịch sa mạc.

“Tay không trở về cũng không phải phong cách làm việc của tôi, Chú Cửu và Yến Xích Hà có thể làm chứng,tôi sẽ không bỏ qua bất kì cơ hội nào lấy được thứ tôi muốn…” Liêu Văn Kiệt nói thầm, phanh một tiếng đóng cửa xe lại, đi không được hai bước,

trước mặt là một khuôn mặt quen thuộc.

Saeko Nogami: "..."

Liêu Văn Kiệt: "..."

"Sao anh/cô lại ở đây, anh/cô theo dõi tôi?" X2

"Tôi đến thăm bạn bè..." x2

"..." X2 sau một thời gian ngắn trầm mặc, Liêu Văn Kiệt ngập nghễ cười, phất tay tạm biệt Saeko, người sau như có điều suy nghĩ nhìn bóng lưng hắn rời đi, dựa vào bên cạnh xe chờ đợi.

Khóe miệng Saeko nhếch lên, nếu nhớ không lầm, Liêu Văn Kiệt ở văn phòng nhận được điện thoại, bảo đối phương chuẩn bị hồ sơ.

"Không chỉ là trợ lý cao cấp của công ty bất động sản, mà còn là ông chủ của công ty tư vấn linh dị, bây giờ lại có thêm một cảnh sát, người đàn ông này càng ngày càng thần bí."

Biết rõ tò mò hại chết mèo, người phụ nữ thông minh nên duy trì thần bí, chứ không phải bị thần bí của đối phương hấp dẫn, nhưng cô vẫn nhịn không được hứng thú, so với lúc ở trên du thuyền càng thêm tò mò.

Muốn tìm hiểu thêm!

.....

Trong phòng làm việc, lão Trương lấy ra hồ sơ đã chuẩn bị sẵn, nghiêm túc nói: "A Kiệt, vụ án lần này có chút quỷ dị, tư liệu đều ở trong hồ sơ, có cái gì không hiểu... Tôi cũng không hiểu, vì vậy đừng làm khó tôi."

"Hiểu rồi."

Liêu Văn Kiệt lật xem túi hồ sơ, liếc mắt nhìn lướt qua mười hàng, dần dần, biểu tình của hắn từ lúc bắt đầu không chút để ý, về sau kinh hãi hoảng sợ, cuối cùng hai mắt tỏa sáng, khóe miệng gợi lên hưng phấn khó có thể che dấu.

Chương 677: Sở Nhân Mỹ 2 Buổi chiều ba ngày trước, ba nam hai nữ tụ tập ở nhà, khiêu chiến trò chơi chiêu hồn vừa khẩn trương vừa kích thích, trong đó có một tên nhàn rỗi đến đau trứng, còn chuẩn bị một chai dầu tử thi*.

*Dầu tử thi là loại dầu làm từ xác người chết còn chưa phân hủy, có người nói loại dầu này được các pháp sư chiết xuất từ việc cắt cắm của phụ nữ mang thai đã chết, sau đó dùng nến đốt lên, sáp chảy ra sau khi đốt là dầu tử thi. Một số nguồn tin cho rằng gái mại dâm thường bôi dầu này lên lông mày để thu hút đàn ông. Cái này có nguồn gốc từ Thái Lan.

*Dầu tử thi là loại dầu làm từ xác người chết còn chưa phân hủy, có người nói loại dầu này được các pháp sư chiết xuất từ việc cắt cắm của phụ nữ mang thai đã chết, sau đó dùng nến đốt lên, sáp chảy ra sau khi đốt là dầu tử thi. Một số nguồn tin cho rằng gái mại dâm thường bôi dầu này lên lông mày để thu hút đàn ông. Cái này có nguồn gốc từ Thái Lan.

Trò chơi chấm dứt, một người tử vong tại chỗ, ngũ quan vặn vẹo, tử tướng cực thảm, phảng phất là nhìn thấy thứ gì đó khủng bố, tại chỗ kinh hách quá độ mà chết.

Ngay sau đó, lại có hai thanh niên khác tử vong, một người nhảy lầu, một người vung đao tự sát, trước khi chết còn siết cổ mẹ ruột của mình.

Năm đi ba, chỉ còn lại hai người cuối cùng.

“A Kiệt, chú ý quản lý biểu tình của cậu, có chút… dọa người. “Lão Trương nhịn không được nhắc nhở một tiếng, vốn định nói

Liêu Văn Kiệt cười rất biến thái, nhưng mọi người đều là đồng nghiệp, sẽ không làm mất mặt hắn.

“Thật ngại quá, vụ án này làm cho tôi nhớ tới một vài hồi ức khó chịu.”

Liêu Văn Kiệt thuận miệng nói, cất kỹ túi hồ sơ, khẩn cấp đi ra khỏi văn phòng: “Lão Trương, không cần liên lạc với người khác, vụ án giao cho tôi xử lý,tôi sẽ dùng tốc độ nhanh nhất đem báo cáo đưa đến tay anh.”

“A Kiệt, cậu chú ý một chút, vụ án này rất tà môn.”

“Yên tâm, đạo cao một thước ma cao một trượng, cô ta đấu không lại tôi đâu.”

“???”

Lão Trương một mặt ngây thơ, thẳng đến khi Liêu Văn Kiệt đóng cửa rời đi, cũng không hiểu rõ quan hệ trước sau trong đó.

……

Bãi đậu xe, Liêu Văn Kiệt vừa đi vừa cười, vừa ngẩng đầu, ở bên cạnh xe lại nhìn thấy Saeko Nogami.

“A Kiệt, không, cảnh sát Liêu, đây là chuẩn bị đi điều tra án sao?” Saeko Nogami cười tủm tỉm hỏi.

“Saeko Nogami, nữ nhân quá thông minh thật sự không tốt, tuy nói bình thường sẽ không bị lừa gạt, nhưng một khi bị lừa,cả đời này cũng không đi ra được.” Liêu Văn Kiệt bĩu môi, mở cửa xe ngồi lên ghế lái.

Saeko Nogami cười ngồi lên ghế phụ, hôm nay cô đến sở cảnh sát quả thực là thăm bạn bè, không nghĩ tới thu hoạch ngoài ý muốn lại lớn như vậy.

“A Kiệt, anh làm vụ án gì, lúc trước ở Nghê Hồng một tháng là vì cái gì?” Saeko hứng thú mở miệng, hận không thể tại chỗ biết hết tất cả bí mật, đem Liêu Văn Kiệt nhìn rõ ràng.

“Cảnh sát Saeko, chú ý đến hoàn cảnh, nơi này không phải là Nghê Hồng, chỉ có tôi mới có quyền yêu cầu cô phối hợp.”

Liêu Văn Kiệt giơ thẻ cảnh sát của mình, hắn là một cảnh sát tốt: “Nể tình bạn giữa tôi với cô nhắc nhở một câu, vụ án lần này rất nguy hiểm,nếu không cuộc sống sau này để lại bóng tối, tốt nhất cô nên xuống xe ngay bây giờ.”

“Không sao, tôi tin tưởng năng lực của anh.” Saeko cười cười trả lời, lấy biểu hiện trên tàu du lịch mà nói, tính cách Liêu Văn Kiệt cô cùng cẩn thận, tuyệt đối sẽ không đem chính mình đặt vào nguy hiểm.

Đây cũng là nguyên nhân cô cực lực mời Liêu Văn Kiệt đi tìm vàng, biển cát mênh mông, nhân tố không xác định quá nhiều, có Liêu Văn Kiệt làm còi báo động nguy hiểm, có thể đề cao xác suất sinh tồn ở mức độ lớn nhất.

Liêu Văn Kiệt cự tuyệt gia nhập, làm cho Saeko trong lòng không yên tâm, hoài nghi hắn đã ‘dự đoán’ được cái gì.

Vì thế, cô đều chuẩn bị gọi điện thoại tối nay, báo số phòng khách sạn của mình.

Không có ý gì khác, thuần túy là uống rượu, cô đối với tửu lượng của mình rất tin tưởng, đối với thuốc ngủ càng thêm tin tưởng, cam đoan để Liêu Văn Kiệt sáng hôm sau tỉnh lại, phát hiện mình phạm phải sai lầm mà tất cả nam nhân đều phạm phải.

“Được rồi, nếu cô đối với tôi có lòng tin như vậy, vậy thì không ngăn cản cô nữa .” Liêu Văn Kiệt ý vị thâm trường cười cười, làm cho Saeko không khỏi lạnh lẽo trong lòng.

Xe thể thao khởi động, hai mươi phút sau đến hiện trường vụ án đầu tiên, cũng chính là phòng trọ nơi chơi trò chiêu hồn.

Liêu Văn Kiệt giơ tay sờ khóa cửa, cạch một tiếng, đem cửa phòng khóa chặt dễ dàng mở ra, sải bước đi vào trong đó.

Saeko theo sát phía sau, trong phòng có mấy dấu vết cố định đường trắng, vật chứng cùng thi thể đã bị dời đi, không hiểu sao, cô đã quen với thi thể, đột nhiên cảm thấy gian phòng này âm u, so với nhà xác còn lạnh hơn băng.

“Saeko Nogami, nếu không thoải mái thì đi vào xe chờ tôi, tôi muốn cùng nạn nhân nói chuyện một chút về vụ án.”

“Nạn nhân!?”

Saeko nghe vậy sửng sốt, theo bản năng cúi đầu, nhìn về phía đường viền hình người màu trắng vẽ bên chân Liêu Văn Kiệt.

“Đừng nhìn, cậu ta(1) không có chỗ này.”

Liêu Văn Kiệt giơ ngón tay chỉ vào Saeko :“Có phải cảm thấy rất lạnh hay không, không sai, cảm giác của cô rất nhạy cảm, ngay phía sau cô.”

Da đầu Saeko tê dại, không ngốc nghếch quay đầu lại nhìn, bước nhanh đến bên cạnh Liêu Văn Kiệt, ôm lấy cánh tay hắn.

Mặc dù đã sợ, cô vẫn không thay đổi khuôn mặt.

Liêu Văn Kiệt nhếch miệng cười, xoay người đi đến phòng bếp, mở vòi nước ra, dùng ly thủy tinh rót một ly nước đưa về phía Saeko: “Nào, uống một ngụm nước cho bớt kinh hãi.”

Khóe mắt Saeko rút ra, cự tuyệt ly nước đưa đến trước mặt: “A Kiệt, có phải trong mắt anh và Ryo, tôi là một người phụ nữ rất ngốc phải không?”

“Tại sao lại nói như vậy?”

Chương 678: Sở Nhân Mỹ 3 “Vậy tại sao anh nghĩ rằng tôi sẽ uống ly nước này?”

“Cho cô uống nước, một mặt là áp đi kinh hãi, mặt khác, nguồn nước nơi này bị ô nhiễm, uống ly nước này chẳng khác nào tạo ra môi trường giúp cho cô có thể nhìn thấy mấy thứ không sạch sẽ, đồng thời cô cũng sẽ bị cô ta(2) quấn lấy, buổi tối có kinh hỉ a!”

(1),(2) đây là hai người khác nhau, (1) là người tham gia trò chơi chiêu hồn, (2) là hồn ma được chiêu.

(1),(2) đây là hai người khác nhau, (1) là người tham gia trò chơi chiêu hồn, (2) là hồn ma được chiêu.

Liêu Văn Kiệt âm trầm nói xong, thấy Saeko mang theo do dự, có vẻ thật sự định uống một ly, nhất thời kỳ quái nói: “Cô có vẻ cũng không ngoài ý muốn, trước kia gặp qua quỷ rồi sao?”

“Chưa từng thấy qua, nhưng tôi đã nghe người ta nhắc tới, cho nên tôi rất muốn thấy rõ mặt sau của thế giới này là như thế nào.” Saeko Nogami đưa tay cầm lấy cốc nước.

“Không đến mức, không đến mức, phương thức nhìn thấy quỷ có rất nhiều, chén này nguy hiểm quá lớn.”

Liêu Văn Kiệt hai mắt hiện lên lam quang, cũng chỉ điểm trên trán Saeko, trước mắt người sau tối sầm lại, khi tính táo trở lại, toàn bộ thế giới hồn nhiên đại biến.

Trong phòng vốn nội thất chỉnh tề, hiện tại chung quanh tràn ngập sương mù màu xám tro, khe tường, gạch, vòi nước, thậm chí là ly nước trong tay Liêu Văn Kiệt, đều tràn ra từng đoàn tóc dài màu đen vặn vẹo.

Cô cúi đầu như máy móc, không biết từ khi nào, hai chân đã bị tóc đen quấn chặt lấy.

- Xuýt Xoa!

Saeko Nogami hít một hơi khí lạnh, mí mắt run rẩy mở to, ép buộc mình thấy rõ toàn cảnh "nhà ma". Ngay cả sắc mặt tái mét, nàng cũng không há mồm phát ra một tiếng thét chói tai, chỉ là siết chặt cánh tay Liêu Văn Kiệt trong ngực.

"Saeko Nogami, lòng dạ tốt, không phải, ý tôi là rất can đảm, cô chỉ là một người bình thường, thật sự là quá đáng tiếc."

Liêu Văn Kiệt hơi lắc lắc ly nước trong tay, oán khí trong khoảnh khắc xua tan, tóc dài biến mất, chất lượng nước trong ly trong suốt, thoạt nhìn không khác gì nước sinh hoạt bình thường.

Hắn buông ly nước xuống, kéo thân hình cứng ngắc trên Saeko trở lại phòng khách, đặt mông ngồi trên sô pha đầy tóc đen quấn quanh.

Saeko Nogami cũng ngồi xuống theo, mái tóc đen dày đặc quấn lấy, bao quanh thắt lưng và cổ cô, thấy tình cảnh này, hai tay cô ôm lấy Liêu Văn Kiệt nhịn không được run rẩy.

"Thế nào, đối với mặt sau của thế giới này còn hài lòng không?" Liêu Văn Kiệt dựa vào sô pha, mái tóc dài xung quanh an tĩnh, rất có loại ý kính nhi viễn chi sợ hãi.

"A Kiệt, anh, anh rốt cuộc là ai?"

"Tôi tưởng cô đã biết cái này khi cô ở công ty linh dị."

Liêu Văn Kiệt lấy ra một tấm danh thiếp đưa qua, thấy cánh tay Saeko cứng ngắc, thân mật nhét danh thiếp vào áo của cô: "Ở bên Nghê Hồng các cô, tôi chính là khu ma sư, âm dương sư cũng có thể, nhưng tôi không có thức thần."

“Anh rất mạnh?”

- Hẳn là coi như rất mạnh đi!

Liêu Văn Kiệt nhướng mày: “Tuy rằng tôi chưa từng giết người, nhưng tiêu diệt ác quỷ oán linh nhiều vô cùng, nhiều đến không đếm được, đại khái nhiều như vậy…”

Nói xong, hắn giơ tay so với số sáu.

“Sáu người?”

“Sáu con số.”

“……”

Ngay khi Saeko không chịu nổi cảnh tượng quỷ dị xung quanh, rối rắm có nên ngồi lên chân Liêu Văn Kiệt hay không, đường trắng phác họa thi thể bò ra một thân ảnh cả người tái nhợt, làm cho trong phòng cảm thấy mát mẻ nặng hơn ba phần.

“Oán khí lớn như vậy, nhưng cô lại trách ai đây, có một số trò chơi thật sự không nên tùy tiện chơi bậy.”

Liêu Văn Kiệt thở dài một tiếng, đứng dậy rời khỏi sô pha, kéo Saeko đi tới trước người quỷ ảnh: “Về Sở Nhân Mỹ kia, cô đều biết cái gì, nói cho tôi biết, tôi báo thù cho cô.”

Nghe được Liêu Văn Kiệt trong miệng báo ra tên, thân thể quỷ ảnh khua tại mặt đất cứng đờ, chậm rãi lui về phía sau, lui vào trong vạch kẻ trắng.

Đúng lúc này, một giai điệu thê lương ai oán từ hướng phòng vệ sinh truyền đến.

“Lang ở trong lòng, thiếp ở đoạn trường, tâm tình ủy khuất có nguyệt tri ～～～～～”

“Tương phùng không dễ dàng chia lìa ~~~~~

*Đại khái là mấy câu hát ai oán

*Đại khái là mấy câu hát ai oán

Liêu Văn Kiệt xoay người nhìn về phía phòng vệ sinh, trong tầm mắt, một bóng quỷ mặc quần áo màu xanh phiêu đãng, tóc dài màu đen che mặt, từng khung từng tấc lắc người, giống như đang di chuyển đi tới trước mặt hắn.

Tóc dài không có gió vẫn phiêu phiêu, máu đen chảy xuống, một cái miệng đen như mực mở ra, không tiếng động hướng về phía Liêu Văn Kiệt gầm thét.

Tim Saeko điên cuồng đập, không chịu nổi sự áp bách sợ hãi, nhắm chặt hai mắt, không dám nhìn nữa.

Liêu Văn Kiệt giơ tay lên một chút, đem lam sắc quỷ ảnh trước người chọc thủng, trong nháy mắt, cả gian phòng quỷ vật oán khí tản đi, không còn một tia lạnh lẽo nào nữa.

“Có thể mở mắt, chỉ là một đạo oán khí, cô ta không ở chỗ này.”

Liêu Văn Kiệt cố sức rút tay ra, ngồi xổm xuống gõ gõ ở đường trắng phác họa thi thể: “Lão đệ, tôi biết cậu còn ở đây, nói xem, thi thể Sở Nhân Mỹ ở đâu, thôn kia tên là gì?”

“Thôn Hoàng Sơn.”

Chiếc xe thể thao chạy chậm trên những con đường mòn trên núi, đi đến thôn Hoàng Sơn gần Cửu Long, khi các tòa nhà cao tầng dần dần đi xa, tình trạng đường bắt đầu tồi tệ hơn.

Bất đắc dĩ, Liêu Văn Kiệt tìm một cây cổ thụ, dừng xe bên cạnh, mang theo Saeko đổi thành đi bộ.

“A Kiệt, mắt âm dương một khi mở ra liền vĩnh viễn không cách nào đóng lại phải không?” Saeko Nogami hỏi.

Chương 679: Không có động lực để sống! 1 Dọc theo đường đi, cô nhìn thấy không ít du hồn dã quỷ, bình thường sinh lão bệnh tử, hình dạng cùng người bình thường không có gì khác nhau, không bình thường, ví dụ như quỷ ở hiện trường tai nạn xe cộ, sao có thể thảm đến nỗi không đành lòng nhìn.

“Tôi thu hồi pháp thuật là có thể đóng lại mắt âm dương của cô, nhưng tôi cảm thấy cô còn muốn xem thêm một lát nữa, cho nên không hỏi.” Liêu Văn Kiệt mỉm cười, tỏ vẻ mình rất có mắt nhìn người.

“……”

Saeko Nogami trợn trắng mắt, không nói thêm gì.

Liêu Văn Kiệt nói đúng, cô quả thật có loại suy nghĩ này, đối mặt với sợ hãi mới có thể hiểu được sợ hãi, cô muốn thấy rõ mặt sau của thế giới không thể trốn tránh.

“Saeko, cô rất có can đảm, nhưng không cần thiết, đây không phải là thế giới của cô, cứ tin tưởng ánh mắt của mình, mà không phải ánh mắt tôi cho cô, làm chính mình là được.”

Liêu Văn Kiệt hảo tâm nhắc nhở, Saeko Nogami là cảnh sát tinh anh, am hiểu sử dụng súng ống cùng phi đao, nhưng cũng chỉ là một người bình thường, mặc dù cô ấy thấy rõ thế giới này, cũng không có cách nào thay đổi được cái gì.

Đã như vậy, tội gì phải tự tìm phiền não.

“Không, trên thế giới không ít người giống như anh, các anh đã xuất hiện trong thế giới của tôi, cho dù là vì thu thập tình báo, tôi cũng phải càng thêm hiểu rõ các anh.” Saeko Nogami kiên trì ý kiến của mình.

“Được rồi, cô ngực to, cô nói đều đúng.”

Liêu Văn Kiệt nhún nhún vai, sau đó âm trầm cười: “Sớm nói cho biết nhé ở phía trước, thôn trang phía trước rất khủng bố, đến lúc đó cô cũng đừng hối hận.”

“Là bởi vì nữ quỷ tên là ‘Sở Nhân Mỹ’ kia sao?”

“Đúng, những điều từ đầu những năm 1990, một thời gian khá dài. Cô ta là nữ quỷ oán khí rất nặng, khi còn sống bị tên chồng cầm thú hãm hại, bị đánh đập dã man mà chết…”

Liêu Văn Kiệt đơn giản nói về tình huống của Sở Nhân Mỹ, hắn đối với câu chuyện này ấn tượng sâu sắc, nhưng thật sự muốn hắn nói kỹ chi tiết lại không biết bắt đầu từ đâu, trong đầu chỉ có một đường nét mơ hồ đại khái.

Nghe có vẻ mâu thuẫn, nhưng nó rất đúng sự thật.

Bóng ma thời thơ ấu nhìn một lần cũng không muốn nhìn lần thứ hai, Liêu Văn Kiệt có thể trong nháy mắt nghĩ đến Sở Nhân Mỹ trong bộ tóc dài áo xanh, biết thi thể của cô nằm trong một đầm nước, nhưng muốn nói vị trí cụ thể của đầm nước, hắn cũng chỉ có thể hai tay trải ra, thành thành thật thật theo manh mối điều tra xuống.

Cho nên, thay vì nói hắn đối với Sở Nhân Mỹ ấn tượng sâu sắc, chi bằng nói cái tên này trở thành một cái ký hiệu, tựa như Sadako*, nhắc tới nữ quỷ liền không có cách nào bỏ qua.

*Sadako, tức Yamamura Sadako, một nhân vật hư cấu tiểu thuyết Chiếc nhẫn của Koji Suzuki.

*Sadako, tức Yamamura Sadako, một nhân vật hư cấu tiểu thuyết Chiếc nhẫn của Koji Suzuki.

Nói đến Sadako, Liêu Văn Kiệt nhướng mày, Nghê Hồng bên

kia có băng video giết người sao?

“Saeko, cô có nghe nói về video giết người ở Tokyo không?”

“Băng video giết người gì, có liên quan đến Sở Nhân Mỹ sao?“Saeko Nogami cảnh giác nói.

“Không có quan hệ gì với Sở Nhân Mỹ ở Hồng Kông, video giết người ở Nghê Hồng tôi chỉ tùy tiện hỏi một chút mà thôi.”

“A Kiệt, anh thấy rồi, đúng không?”

Trong mắt Saeko lóe lên tinh quang, tò mò nói: “Về chuyện Sở Nhân Mỹ,

anh là từ tư liệu thu được trong hồ sơ, hay là dùng năng lực của mình nhìn thấy? Băng video giết người ở Nghê Hồng là chuyện gì xảy ra, anh còn thấy gì nữa?”

“Saeko, cô rất phấn khích.”

Liêu Văn Kiệt nhún nhún vai, nói thật: “Tôi thực sự có một số khả năng nhỏ nhưng không đáng kể, phải tiếp xúc với con người và sự vật tương ứng thì mới có thể kích hoạt khả năng này.Sở Nhân Mỹ là tôi nhìn thấy,còn băng video giết người là bịa đặt lung tung mà thôi… đúng rồi, không loại trừ rằng nó có tồn tại. ”

Video giết người!

Saeko Nogami lặng lẽ ghi nhớ trong lòng, mắt thấy Liêu Văn Kiệt thừa nhận năng lực của mình, lúc này đào sâu lên: “A Kiệt, anh có thể nhìn thấy bao nhiêu, ví dụ như… Ví dụ như tôi, điều gì sẽ xảy ra trong tương lai của tôi?”

“Không xảy ra chuyện gì, cả đời bình an, ngoại trừ độc thân không có người yêu, cô độc suốt đời, những thứ khác không có gì không ổn. ”

“Cả đời độc thân… Không có người yêu…”

Saeko biểu tình cứng ngắc: “Không thể nào,anh lại nhìn kỹ một chút, có phải là nhìn không rõ cái gì hay không.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu: “Lúc ở trên du thuyền tôi đã xem qua rồi,Ryo sẽ kết hôn với Kaori, cô không có hy vọng.”

“Lại còn có tương lai như vậy, vậy thật muốn chúc mừng cho bọn họ, Kaori thật thảm, Ryo cũng không phải là người sẽ treo cổ trên một cái cây, sau khi kết hôn khẳng định không thể mấy chuyện thiếu ngoại tình.”

Saeko cảm thán một tiếng, sau đó dựa vào Liêu Văn Kiệt: “Độc thân cả đời, ngẫm lại liền đáng thương, nhưng tôi có một chút không nghĩ ra, vì sao tôi ngay cả làm lốp dự phòng của anh cũng không có khả năng ? Là anh cải tà quy chính, hay là một ngày nào đó người của anh không còn?”

“Nói ngu ngốc cái gì đó, tôi làm sao có thể cải tà quy chính!”

Liêu Văn Kiệt khinh thường bĩu môi, sau đó nhướng mày, vui vẻ nói: “Đây là tương lai khi không có tôi xuất hiện, sau khi có tôi… Quên đi, không nói nữa, dù sao mấy đứa nhỏ kia vẫn rất đáng yêu, cô cũng không thể vì ham muốn nhất thời miệng lưỡi bị sảng nói tôi không còn. ”

Chương 680: Không có động lực để sống! 2 Saeko Nogami: (??????)

Thật là một tương lai đáng sợ, cô không có động lực để sống.

“Này, tương lai như vậy có chút quá đáng nhá, anh nghiêm túc sao?”

“Nửa đoạn đầu chuyện Ryo và Kaori kết hôn, trong lòng cô hẳn là biết rõ, tôi không lừa được cô, nửa sau chuyện giữa hai

chúng ta …”

Liêu Văn Kiệt dừng lại một lúc lâu, thẳng đến khi Saeko lộ ra vẻ khẩn trương, mới nghiêm túc nói: “Tin thì tin, không tin thì không tin, dù sao mấy loại chuyện như vận mệnh này ai có thể nói chuẩn đây!”

“Đó chính là không?” Saeko Nogami thở phào nhẹ nhõm.

- Không có thì không có, chỉ là đáng tiếc mấy đứa nhỏ kia, siêu đáng yêu, là trân bảo cô coi như sinh mệnh đấy!

“……”

……

Thôn Hoàng Sơn.

Thôn bỏ hoang nhiều năm, cỏ dại trải đầy đường nhỏ trong thôn, tường gạch rách nát không thấy cửa sổ phòng, từng gian phòng tựa như miệng đen kịt tựa như mặt người vặn vẹo, không nhúc nhích phủ phục trong cành cây khô bại lá.

Cư dân gần thôn biết rất ít về thôn Hoàng Sơn, tin đồn nơi này từng bị ma ám, ba ngày đã chết hơn phân nửa người, người còn lại đều chuyển đi, thôn Hoàng Sơn bởi vậy mà bỏ hoang, trở thành quỷ thôn trong miệng thế hệ trước.

Có người không tin tà, chọn buổi tối nguyệt hắc phong cao , dựng lều trại ở thôn hoàng sơn một đêm, ngày hôm sau bị người khiêng đi, run rẩy như cầy sấy, nằm nửa năm mới miễn cưỡng xuống đất.

Từ đó, thôn này đã trở thành cấm địa, bị cư dân thôn phụ cận cố ý quên lãng, cũng không ai dám đi tìm cái không được tự nhiên.

“Saeko , vận khí của cô thật tốt, trời đất âm u ẩm ướt, thanh

âm ríu rít rào rạc, hôm nay cô có thể trải nghiệm qua mắt rồi.”

Liêu Văn Kiệt ngẩng đầu nhìn trời, vừa đến cửa thôn, vạn dặm không mây đột nhiên chuyển âm, mặt đất ẩm ướt dâng lên sương mù mông lung, tầm nhìn giảm xuống, thôn hoang trong nháy mắt âm trầm đáng nhớ.

Chưa nói đến trong thôn đích xác có quỷ, số lượng còn không ít, cho dù không có, hiệu quả thị giác cũng đủ để cho da đầu người ta tê dại.

“A Kiệt, không cần hù dọa tôi, đã dám đi với anh, tôi sẽ không có ý định trốn tránh.” Saeko Nogami cứng ngắc trả lời, tươi cười thập phần miễn cưỡng.

-“ Vậy cô ngược lại buông tay ra nha!

Liêu Văn Kiệt lắc lắc cánh tay mình đang bị gắt gao ôm lấy, vừa đến cửa thôn, Saeko liền ôm lấy hắn, cũng chính là tâm nhãn của hắn tốt, nếu không tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho đối phương quang minh chính đại chiếm tiện nghi.

“Không, tôi chỉ là hơi lạnh mà thôi…” Saeko Nogami cúi đầu nhìn mặt đất, run rẩy lên tiếng.

Chỉ vì thôn nhà nào cũng có thể có quỷ mặt không có máu đứng, có nam có nữ, có già có trẻ, phảng phất cả người trong thôn đều đang chờ cô đến mở tiệc.

Ánh mắt quỷ dị âm trầm như cá chết, hơn mười đạo tầm mắt lạnh như băng tập trung lại đây, làm cho cô như rơi xuống hầm băng, đi đường toàn bộ đều dựa vào Liêu Văn Kiệt kéo.

- “Thế nào, có muốn giúp cô đóng mắt âm dương hay không?

Saeko nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng bĩu môi, ngoài miệng buộc cường nói: “Không sao cả,nhưng nếu anh nhất định

phải đóng, tôi cũng không thể ngăn cản anh.”

“Vậy quên đi, chúc cô đêm nay có một giấc mộng tốt, đừng nghĩ đến dưới gầm giường, ngoài cửa sổ, tủ quần áo hay phòng vệ sinh có người.”

“……”

Liêu Văn Kiệt kéo Saeko tiếp tục đi lại, vốn định dẫn cô đi vào trong thôn đạp thanh, hít thở gần một chút mùi cỏ xanh, kết quả ở bên ngoài thôn hoang thấy được ba bóng người.

Con người, là còn sống, không phải ma.

“Quả thật đúng là có người không sợ chết…”

Liêu Văn Kiệt lẩm bẩm một tiếng, kéo Saeko Nogami đi về phía đất hoang, chịu không nổi tốc độ rùa bò từng bước một của người kia, rút đi cánh tay ôm lấy vòng eo của cô, bước nhanh đi lên phía trước.

-Hít! Vừa đi được hai bước, Liêu Văn Kiệt hít được một hơi khí lạnh liền dừng lại.

“Làm sao vậy, ba người kia là… Quỷ?”

Saeko Nogami khẩn trương không thôi, không có mở mắt âm dương, không có Liêu Văn Kiệt chỉ điểm, là người là quỷ đều không phân biệt được.

“Không phải, thắt lưng cô thật nhỏ.”

“……”

……

- Ba người các ngươi là ai, nơi này rất nguy hiểm, không có việc gì nhanh chóng rời đi!

Liêu Văn Kiệt đi đến chỗ đất hoang, phát hiện ba người hai trẻ một già, trên mặt đất còn có một chậu than, tro tàn giấy bị gió núi cuốn lên, đánh xoáy xông lên không trung.

“Các ngươi là ai?”

“Khuôn mặt này của anh, hình như tôi đã thêm ở đâu…”

Liêu Văn Kiệt nhìn về phía thanh niên đặt câu hỏi, hắn đã nhìn thấy bản sao ảnh chụp của thanh niên trên hồ sơ, là một trong năm người tham gia trò chơi chiêu hồn.

Nghĩ đến đây, quyết đoán lấy giấy tờ tùy thân từ trong ngực ra: “Tôi họ Liêu, vụ án trò chơi chiêu hồn do tôi phụ trách, phiền phối hợp với công việc của tôi một chút.”

Hai phút sau, ba người tự giới thiệu xong, hai thanh niên lần lượt là “Tiểu Minh” tham gia trò chơi chiêu hồn, thầy giáo kinh kịch đam mê tâm linh “Phát Mao”, cuối cùng lão nhân gia có chút tương đối lợi hại, cháu trai của Sở Nhân Mỹ ‘Lý Cường’.

Đừng nhìn lão nhân gia một phen có tuổi, tóc hoa râm, răng cũng không có mấy cái, nhưng lúc mười tuổi cũng là một đời cường giả, dựa vào một cái vòng bình an liền trấn áp Sở Nhân Mỹ hơn nửa thế kỷ.

“Dì Mỹ khi còn sống không phải như vậy, dì ấy xinh đẹp, lại tâm địa thiện lương thích giúp đỡ người khác…”

Lý Cường vừa đốt tiền giấy, vừa nhớ lại, Sở Nhân Mỹ khi còn sống là một diễn viên kịch Quảng Đông, vô cùng thích diễn xuất, sau đó gả cho một vị giáo sư đức cao vọng trọng trong thôn.

Chương 681: Không có động lực để sống! 3 Nam sợ làm sai nghề, nữ sợ gả nhầm người, vị giáo sư kia bên ngoài nhã nhặn, kỳ thực là một cầm thú tâm như rắn rết.

Sau khi giáo sư cưới Sở Nhân Mỹ, gặp được đại tiểu thư nhà giàu, dựa vào mực trong bụng đem cô ta quyến rũ đến tay. Vì leo lên quyền quý, tên này nghĩ ra một độc kế, vừa có thể dễ dàng diệt trừ Sở Nhân Mỹ, lại có thể bảo toàn thanh danh thanh cao của mình.

Giáo sư nói dối với Sở Nhân Mỹ rằng mình bị nhiễm thuốc phiện, vì không có tiền, mỗi lần nghiện đều đau đớn không muốn sống.

Diễn xuất tinh tế thành công lừa được Sở Nhân Mỹ, sợ chuyện chồng hút thuốc phiện truyền ra ngoài, tổn hại đến danh tiếng của ông ta, liền nuốt nước mắt bắt đầu buôn bán da thịt.

Vừa mới khai trương, tiếng gió lộ ra, bị người trong thôn bắt gian ngay tại chỗ.

Sở Nhân Mỹ không muốn nói ra chuyện giáo sư hút thuốc phiện, một mực khẳng định là mình thông đồng gian phu, một đám lão già ở thôn Hoàng Sơn vì bảo vệ danh dự của thôn, chấp hành tư pháp đem Sở Nhân Mỹ đang sống sờ sờ đánh chết.

Tảng đá lớn rơi xuống, một đầu người huyết nhục mơ hồ biến hình.

Thi thể Sở Nhân Mỹ bị một chiếu cỏ bao bọc, ném ở nghĩa trang trên núi, thi thể vứt ở nơi hoang dã ngay cả một cái mộ cũng không có.

Hai ngày sau, Lý Cường biết được kẻ gian phu và người thực hiện hành vi riêng đều là do giáo sư an bài, liền đi tới nghĩa trang khóc lóc kể lể, ở trước thi thể Sở Nhân Mỹ, nói rõ nguyên nhân hậu quả.

Đêm đó, oán khí ngút trời, Sở Nhân Mỹ hóa thân thành Lệ Quỷ tàn phá thôn Hoàng Sơn, trong ba ngày giết sáu mươi sáu người.

Sau đó oán khí của Sở Nhân Mỹ oán khí bình tĩnh trở lại, vẫn là bởi vì Lý Cường, ông ta cầm vòng tay bình an mà Sở Nhân Mỹ tặng ông ta, thành công làm cho dì của mình đáp ứng không giết người nữa.

“Đúng là người phụ nữ rất đáng thương, nhưng oan có đầu nợ có chủ, cô ta không nên tạo nghiệp sát sinh nữa…”

Liêu Văn Kiệt nghe xong chuyện xưa, thổn thức lắc đầu, bất hạnh của Sở Nhân Mỹ có liên quan đến vị giáo sư , có liên quan đến thôn Hoàng Sơn lúc đó, thời gian trôi qua, hiện tại người bị cô ta sát hại đều là người vô tội.

Xa không nói, lấy Lý Cường trước mắt làm ví dụ, Sở Nhân Mỹ có thể giết bất luận kẻ nào, duy chỉ có cháu trai này là không giết, nhưng mà…

Liêu Văn Kiệt nhớ rất rõ ràng, Lý Cường ngoài ý muốn uống nước, bị Sở Nhân Mỹ không chút lưu tình giết chết.

“Cảnh sát, tôi biết nói những chuyện này cậu có thể không tin, nhưng vụ án lần này thật sự không phải do con người tạo ra. Dì Mỹ làm như vậy, nhất định là…chắc phải có lý do của cô ấy. “Lý Cường lên tiếng, nghĩ không ra dì Mỹ yên lặng nhiều năm, vì sao đột nhiên nhảy ra tái tạo nghiệp sát sinh.

“Tôi tin tưởng, tôi cũng biết nguyên nhân, vòng tay cô ấy rớt xuống, khó bình tĩnh oán khí lại bắt đầu giết người.”

Liêu Văn Kiệt liếc mắt nhìn đầm nước cách đó không xa, hai mắt nhìn chăm chú dưới đáy đầm, một lúc lâu sau, hắn buông thắt lưng nhỏ nhắn Saeko ra, ngồi xổm xuống đem lòng bàn tay đặt ở trong đầm nước.

Ùng ục ———— dị biến nổi lên, nước đầm cuồn cuộn sủi bọt, bùn cát dâng lên, toàn bộ ao một mảnh đục ngầu.

“Lang ở trong lòng, thiếp ở đoạn trường, tâm tình ủy khuất có nguyệt tri ~~~~~”

“Tương phùng không dễ dàng chia lìa ~~~~~

Thân ảnh lam y tóc đen từ trong đầm nước toát ra, một bên vung tay áo dài, một bên giẫm lên mặt nước hướng Liêu Văn Kiệt đi tới.

“A a——” Một tiếng thét chói tai vang lên, Tiểu Minh nhìn thấy Sở Nhân Mỹ xuất hiện, sợ tới mức hai chân run lẩy bẩy ngã ngồi trên mặt đất.

Lý Cường và Phát Mao đoán ra nguyên nhân Tiểu Minh hoảng sợ, vội vàng quay đầu nhìn về phía đầm nước nhưng cái gì cũng không thấy.

Ba người đều chưa từng uống qua nước đầm,càng không tồn tại vật truyền dẫn trung gian, đương nhiên sẽ không có khả năng nhìn thấy Sở Nhân Mỹ, cũng sẽ không bị oán khí của cô ta quấn lấy.

Lấy Tiểu Minh làm ví dụ, cậu ta trời sinh có được mắt âm dương, có thể nhìn thấy thứ người thường nhìn không thấy. Nhưng đôi mắt âm dương của cậu ta và Lý Ngang là hai loại khác nhau, giống như VIP1 và VIP12.

Mắt âm dương của Lý Ngang có thể nhìn thấy tất cả quỷ vật, đầu trâu mặt ngựa, oan hồn lệ quỷ, du hồn dã quỷ vân vân, có một giết một, tất cả đều chạy không thoát.

Tiểu Minh thiếu chút ý tứ, chỉ có thể nhìn thấy lệ quỷ mới mẻ, hoặc là oán khí thâm nặng.

Bên đầm nước, Saeko Nogami lấy con dao nhỏ ẩn giấu trong váy rồi nhận ra mình không cách nào làm bị thương quỷ vật, vội vàng nhắc nhở Liêu Văn Kiệt còn đang chơi nước.

“A Kiệt, nữ quỷ đi tới rồi!”

Liêu Văn Kiệt không động đậy, tay phải vẫn để vào trong nước, đầu cũng không ngẩng lên một chút.

“A Kiệt!”

“Không sao, chỉ là một đạo oán khí, không đả thương được tôi đâu.”

Liêu Văn Kiệt thập phần khẳng định: “Saeko Nogami , ngươi cũng không cần sợ hãi, chưa từng uống qua nước trong đầm, oán khí này sẽ không làm tổn thương ngươi. Nếu không tin, ngươi có thể thử xem, cùng nàng trợn to mắt nhỏ, nàng đụng ngươi một chút coi như ta thua. ”

Saeko Nogami : “...”

Chương 682: Xong rồi! 1 Sở Nhân Mỹ bay đến bên đầm,những nơi đi qua, mặt nước hiện ra bóng quỷ đen ngòm, từ trên cao nhìn xuống, có thể thấy được màu đen ở trên mặt nước giống như sợi tóc chậm rãi tản ra, cuối cùng hóa thành một khuôn mặt dữ tợn.

Sở Nhân Mỹ cứng ngắc khom lưng xuống, kèm theo tiếng xương cốt “rắc rắc”, mái tóc dài màu đen buông xuống nước, đưa tay dài quấn quanh cổ Liêu Văn Kiệt.

Hai tay trắng bệch móng tay lại đen kịt, làm cho mí mắt của Saeko Nogami đang ở một bên nhìn điên cuồng nháy nháy, muốn há miệng nhắc nhở Liêu Văn Kiệt, lại sợ quấy rầy hắn.

Nhìn ra được, Liêu Văn Kiệt dường như đang chuẩn bị cái gì đó.

“Cô là một nữ nhân tốt, đáng tiếc gả nhầm người, chậm trễ cả đời con gái, mang oan mà chết, phẫn nộ mà trả thù cũng nằm trong phạm vi lý giải của tôi, nhưng lạm sát người vô tội chính là

cô không đúng.”

Liêu Văn Kiệt đứng lên, nhìn thẳng Sở Nhân Mỹ trước người, lắc lắc vết nước trên tay phải, đưa vòng bình an qua: “Thu tay lại đi, nể tình phần bất hạnh khi còn sống của cô, tôi sẽ không cho phép cô lại thương tổn đến tôi lần thứ hai.”

“Gào!!”

Nhìn thấy vòng tay bình an, Sở Nhân Mỹ mở ra miệng đen kịt gầm gừ, tựa như dã thú nhìn thấy xiềng xích trong lồng giam, tiếng oán hận tràn đầy phẫn nộ.

“Đeo cái vòng tay này, tôi có thể sắp xếp giúp cô cơ hội chuyển thế một lần, cân nhắc một chút, tôi đối với quỷ vật từ trước đến nay tiêu diệt tận gốc, khó có cơ hội làm trái một lần đâu.”

“Rít gào——” Theo tiếng rên rỉ thê lương thê lương của quỷ Sở, một luồng hắc khí từ đầm nước thoát ra, quấn quanh vòng tay bình an đem nó vỡ vụn thành hai đoạn.

“Ai~” Liêu Văn Kiệt thở dài một tiếng, trong tay run rẩy một tấm bùa vàng, vỗ lên ót quỷ Sở: “Cô đã báo xong thù, vậy mà lại còn oán niệm đem trút giận liên lụy mạng người vô tội… Cơ hội cho cô đã qua, kế tiếp cũng đừng trách tôi vô tình.”

- Sở Nhân Mỹ không nói gì, thân hình lam sắc bỗng rực lửa, trong khoảnh khắc hóa thành khói xám tiêu tán.

“A Kiệt, nữ quỷ bị tiêu diệt?”

“Không có, chỉ là dập tắt một đạo oán niệm, bản thể của cô ta còn ở dưới đầm nước.”

Nói đến đây, Liêu Văn Kiệt cởi quần áo giày dép ra, để cho Saeko Nogami ôm, ở trên bờ hoạt động một chút tay chân, tung người nhảy lên đầm nước.

Theo lý thuyết, dùng thuật "Hát Thủy"* cũng có thể làm cạn đầm nước này, vả lại cũng sẽ tiến vào một mảnh không gian độc lập khác trong bụng, nhưng trong lòng hắn cưỡng chế quá mức, vừa nghĩ đến đáy nước ngâm một cỗ sơn thôn lão thi, trong nháy mắt liền không có tâm tình sử dụng thuật.

*Thuật Hát Thủy: thuật hút nước.

*Thuật Hát Thủy: thuật hút nước.

.....

Hai phút sau, Liêu Văn Kiệt đi ra khỏi đầm nước.

Thật nhanh!

Saeko Nogami trong lòng kinh ngạc, thấy Liêu Văn Kiệt cả người đầy nước, đem khăn tay của mình đưa qua.

"Không cần, tôi có khăn mặt."

Liêu Văn Kiệt nhận lấy quần áo, không biết lấy từ đâu ra một cái khăn trắng, lau khô vết nước rồi mặc lại quần áo giày dép.

"A Kiệt, nữ quỷ trong đầm nước đã giải quyết xong chưa?"

"Đã giải quyết xong rồi."

"Nhanh như vậy!?"

"Saeko, cô không biết cái gì thì đừng nói lung tung."

Liêu Văn Kiệt bĩu môi, nghi ngờ Saeko Nogami làm màu, bởi vì không có chứng cớ, không tiện vạch trần cô, ngược lại nói: "Tình huống so với tưởng tượng của tôi hơi phức tạp một chút, cho nên chậm trễ một chút thời gian, bằng không sẽ không kéo dài lâu như vậy."

Sau khi xuống nước, Liêu Văn Kiệt mới phát hiện, đáy đầm có một động quỷ quy mô mới, thời gian hình thành đại khái mấy chục năm trước, cũng chính là lúc quỷ Sở tàn sát thôn Hoàng Sơn.

Sở Nhân Mỹ chính mình, cộng thêm thôn Hoàng Sơn sáu mươi sáu oan hồn, oán niệm quần tụ, sinh ra động quỷ.

Đây cũng là nguyên nhân nhiều năm trôi qua, oan hồn trong thôn không cách nào tản đi, mỗi khi Sở Nhân Mỹ giết chết một người, số lượng oan hồn trong động quỷ liền gia tăng một người, cứ tiếp tục như vậy, động quỷ không ngừng lớn mạnh, triệt để thành hình.

Trong căn hộ đã gặp qua thủ đoạn của Liêu Văn Kiệt, Sở Nhân Mỹ không dám hiện thân, đem hắn dụ dỗ xuống nước, mượn địa lợi của động quỷ, sau đó…

Không có sau đó.

Liêu Văn Kiệt niệm vài câu tịnh thiên địa thần chú, Sở Nhân Mỹ tại chỗ tan thành mây khói, động quỷ cũng theo đó sụp đổ, oan hồn bị vây ở nơi này có thể trốn thoát.

Công bằng mà nói, oán niệm Sở Nhân Mỹ rất mạnh, đạo sĩ bình thường chống lại cô ta tám chín phần mười sẽ rất thảm.

Nhưng đối với Liêu Văn Kiệt, cho dù cô ta có dốc hết toàn lực cũng không lật ra được sóng gió gì, hai câu chưa nói xong đã bị nói chết.

Có lẽ bởi vì bóng ma thời thơ ấu, hoặc có lẽ là danh tiếng gia tăng, hệ thống rất nể mặt, sau khi san bằng động quỷ, cho một ngàn điểm tài lực.

Cộng thêm 500 điểm tài lực được thưởng hồi ở Tomimaru, tài sản của Liêu Văn Kiệt hiện là 3.600 điểm.

Một đám khủng bố trị giá năm trăm điểm, ngẫm lại cũng không thể tưởng tượng nổi Sở Nhân Mỹ tận một ngàn điểm. Hơn nữa, hắn ở Tomimaru xuất lực không nhiều lắm, lần duy nhất lộ diện là đi ngang qua rạp chiếu phim, chứng kiến MacDonnell giơ súng tự sát.

Liêu Văn Kiệt chỉ coi như là cứu một mạng người mà tạo một cái phao đưa đám con tin an toàn lên bờ, cho nên phần thưởng mới phong phú hơn một chút.

Phát Mao đi lên phía trước: " Cảnh sát Liêu, tôi là một người yêu tâm linh, cậu có thể nói với tôi chuyện gì đã xảy ra dưới đầm nước không?"

"Có thể, nhưng trước tiên anh phải trả lời tôi một câu hỏi."

Liêu Văn Kiệt chỉ về phía đầm nước: "Vừa rồi khi Sở Nhân Mỹ xuất hiện, anh có thấy cô ta không?"

"Không có, không có."

Chương 683: Xong rồi! 2 "Vậy không phải là xong rồi sao, quỷ đứng ở trước mặt anh cũng không nhìn thấy, thế còn vì sao phải quan tâm trong đầm nước xảy ra chuyện gì?"

Phát Mao nhất thời nghẹn lời, Liêu Văn Kiệt tiếp tục nói: "Đối với sở thích của anh, tôi không đánh giá gì khác, nhưng có một số việc đừng quá quan tâm,đây là vì tốt cho chính mình thôi."

Hắn vỗ vai Phát Mao, mang theo Saeko Nogami đi về phía cây cổ thụ, một lát sau, hộp sọ của một bộ xương trắng đã biến dạng nổi lên bờ, Lý Cường thấy thế gào khóc, từ trong nước vớt hài cốt lên, chuẩn bị tìm một nghĩa địa đem cô ta an táng.

.....

Xe thể thao chạy về phía nội thành, Liêu Văn Kiệt xách thắt

lưng quần, quần lót ướt át rất không thoải mái, nhíu mày nói với Saeko bên cạnh đang yên lặng không nói gì: “Đừng nhìn ra ngoài cửa sổ, tôi đã đóng mắt âm dương của cô rồi, vừa rồi nói với Phát Mao, cô hẳn là có thể nghe hiểu ý tứ bên trong.”

“Tôi biết, chẳng qua…”

“Chẳng qua tính cách quá kiên trì, cứng rắn không chịu thua. Đừng nhìn tôi như vậy, tôi nói chuyện từ nhỏ đã thành thật, thẳng thắn không thích lòng vòng.”

Liêu Văn Kiệt nói: “Cô là cảnh sát hình sự, không phải cảnh sát trừ tà, thế giới này không liên quan gì đến cô, làm tốt công việc của mình, hảo hảo chống lại tội phạm đi!”

Saeko Nogami thở dài, sau đó hứng thú nhìn Liêu Văn Kiệt: “Phương thức khuyên người của anh không giống người thường, nếu như có thể bớt trêu chọc đi một chút, nhất định có thể nâng cao không ít mị lực cá nhân, sẽ càng khiến con gái yêu thích.”

“Tôi vốn dĩ đã rất được con gái yêu thích, nâng cao mị lực để làm gì chứ, những người độc thân khác phải làm sao bây giờ?” Liêu Văn Kiệt đương nhiên nói.

“Được rồi, là tôi không đúng, là tôi nên hết hy vọng.”

Khuôn mặt của Saeko không chút thay đổi gật đầu, một lát sau nói: “Về lời mời tìm kiếm vàng, anh đã xem xét lại chưa?”

- “Không có, không đi!”

“Nếu tối nay tôi hẹn hò với anh thì sao?”

“Làm sao có thể có hẹn hò, hôm nay cô gặp quỷ quá nhiều, sợ buổi tối lại gặp ác mộng, muốn mang tôi đến bên người trừ tà mà thôi.” Liêu Văn Kiệt bĩu môi, muốn lừa gạt hắn á, không có cửa đâu.

Nếu như hắn không đoán sai, đêm nay hẹn hò với Saeko Nogami, nhiều nhất là sờ sờ bàn tay nhỏ bé, thôi chứ làm gì có giường, sô pha ngược lại có thể có một cái.

Đổi lại bình thường, ngủ trên sô pha cũng không sao cả, hắn có biện pháp vào được phòng ngủ, nhưng hôm nay không được, tối hôm qua hắn trúng kế độc của Yudy Tang mà lạnh nhạt Trình Văn Tĩnh trong lòng tràn đầy chờ mong, hôm nay vô luận như thế nào cũng phải trở về bồi thường.

“Không, anh nói dối, tôi có thể cảm giác được anh đã đáp ứng lời mời của tôi rồi.”

“Nói như vậy là sao?”

Liêu Văn Kiệt nhướng mày, diễn xuất cao siêu như hắn, không thể lộ ra sơ hở.

“A Kiệt, trong tương lai anh nhìn thấy chuyến đi này của tôi đến sa mạc, kết quả như thế nào?”

- Cửu tử nhất sinh!

“Nhưng tôi chưa chết, về sau còn… Tôi nghĩ rằng những đứa trẻ đó sẽ rất dễ thương.” – Khóe mắt Saeko giãn ra, tiếp tục nói: “Anh không nhẫn tâm nhìn mẹ đứa nhỏ một mình mạo hiểm, cho dù không tình nguyện, cuối cùng vẫn sẽ cùng tôi đi sa mạc, đúng vậy chứ?”

Được rồi, lần này cô đoán đúng rồi.

- Liêu Văn Kiệt gật đầu đồng ý, đối phương đều bắt đầu tự diễn rồi, hắn còn có thể làm sao bây giờ, ngoan ngoãn nằm đẹp phát huy tốt là oke rồi.

“A Kiệt, cuối cùng tôi hỏi một câu, mấy đứa nhỏ kia… Rốt cuộc là mấy người?”

Saeko giơ tay vuốt trán, biết rõ Liêu Văn Kiệt xác suất lớn đang nói dối, vẫn là nhịn không được muốn hỏi đến đến cùng.

Lại nghĩ đến cảnh cáo của Ryo Saeba, cô càng lúc càng lo sợ bất an.

“Chuyện liên quan đến mấy đứa nhỏ, không thể tiết lộ quá nhiều, tốt hơn là không nói. Cô cũng đừng hỏi, biết được cũng không có lợi gì đối với cô, cứ coi như không biết là được. ”

“Được rồi, anh có lý, tôi không hỏi nữa.”

Câu hỏi này quá khiến người ta lo lắng, cũng quá đột ngột, Saeko hít sâu một hơi: “Chuyến đi sa mạc chúng ta đã chậm một bước, không thể trì hoãn thêm nữa, anh chuẩn bị định khi nào thì đi theo tôi?”

“Tôi còn phải vội vàng làm báo cáo, nhanh nhất cũng phải tối mai.”

Liêu Văn Kiệt suy nghĩ một chút, báo cáo có thể giao cho nhân viên công cụ Trình Văn Tĩnh làm thay, cùng bạn gái tạm biệt chỉ có thể tự mình lên, qua lại ít nhất phải mất một ngày.

Trong nội thành, Liêu Văn Kiệt đưa Saeko đến khách sạn của cô, nhìn chung quanh, rồi lại lái xe chạy về phía biệt thự ở bán sơn.

Đi đến đường cao tốc Bán Sơn, hắn dừng xe bên đường, kiểm tra xác nhận trên xe không có máy nghe lén, lấy điện thoại di động ra bắt đầu gọi điện thoại.

“A Cửu, là anh đây, lúc trước đáp ứng bồi thường hẹn hò cho em có thể sẽ bị hoãn lại, không có….”

“Tình huống khẩn cấp, anh phải đi làm nhiệm vụ, lần này là hành động cơ mật, anh không tiện tiết lộ quá nhiều, chỉ có thể nói

cho em biết đích đến ở Châu Phi…”

“Ngày mai sẽ xuất phát, thời gian gấp gáp, anh phải chuẩn bị rất nhiều thứ. Lần sau, nhất định lần sau!”

Cúp điện thoại, Liêu Văn Kiệt thở phào nhẹ nhõm, bấm số thứ hai.

“Mộng La, là anh đây, lúc trước đáp ứng bồi thường hẹn hò cho em có thể sẽ bị hoãn lại…”

“Không có biện pháp, ngày mai liền xuất phát, thời gian rất gấp. Lần sau nhất định!

“……”

“A Lệ là anh đây, lúc trước đáp ứng…”

“……”

Chương 684: Thích nghe mấy lời sự thật, phiền nói thêm hai câu nữa a. 1 Mấy cuộc điện thoại gọi xong, Liêu Văn Kiệt tính toán thời gian, tối nay bảo Trình Văn Tĩnh tăng ca, sáng mai đưa báo cáo đến sở cảnh sát, còn có nửa ngày chuẩn bị công tác.

“OK, thời gian rất dồi dào!”

Xác định không bỏ sót bạn gái nào, Liêu Văn Kiệt trong lòng quyết tâm, một cước chân ga đạp xuống, ba mươi giây sau lại dừng lại bên đường, trong ngực lấy điện thoại di động gọi ra ngoài.

“Rui, là tôi đây,khoảng thời gian sau này tiếp đừng gọi điện thoại cho tôi nữa, gọi không được…”

“Ngắn thì một tuần, dài thì nửa tháng. Tôi cũng không muốn…”

"....."

- Ai ya, mình khổ quá mà!

Liêu Văn Kiệt thu hồi điện thoại di động, cảm khái cuộc sống của cặn bã nam nhân không dễ dàng,tiểu Liêu phạm sai lầm, hắn đành phải cõng nồi thay nó, hết lần này tới lần khác còn chưa có cơ hội lý giải, chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo.

.....

Biệt thự.

Liêu Văn Kiệt chuẩn bị xong bản thảo trong bụng, hưởng thụ xong bữa cơm bổ sung chuyên dành cho Nhị thiếu gia, khoảng sáu giờ nhìn thấy Yudy Tang trở về sau khi tan ca cùng với…

Hết rồi!

"Chị Yudy, sao lại chỉ có một mình chị, chị Văn Tĩnh đâu?"

"Văn Tĩnh ngủ một giấc đến chiều, rất nhiều giấy tờ không có cậu xử lý, tôi bảo cô ấy ở lại công ty tăng ca."

Yudy Tang nhướng mày, hướng Liêu Văn Kiệt đưa cho Liêu Văn Kiệt một ánh mắt 'Mọi người đều hiểu': "Tối nay cô ấy tăng ca suốt đêm, sẽ không trở về!"

"A cái này…"

Tiểu Liêu thẳng thừng kêu cặn bã nữ nhân thiếu đòn, Đại Liêu ngạc nhiên không nói gì: "Chị sắp xếp cho Văn Tĩnh tăng ca, vậy tôi tăng ca tôi sắp xếp cho cô ấy thì làm sao bây giờ?"

"Ý cậu là sao?"

"Nói ra chị có thể không tin, tình huống là như vậy…"

Sau khi nói xong, Liêu Văn Kiệt hai tay chìa ra, bất đắc dĩ nói: “Ngày mai tôi muốn đi Châu Phi, báo cáo phải chạy xong trước sáng mai, chị nói làm sao bây giờ?”

“Lại đi xa…”

Yudy Tang lộ vẻ bất mãn, ngồi trên đùi Liêu Văn Kiệt, hai tay ôm cổ hắn: “A Kiệt, loại công việc này không có ý nghĩa, bỏ đi thôi.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu: “Không có khả năng, lần trước đã nói với chị rồi, có một số việc tôi không làm, sẽ có người làm, nhưng có một số việc tôi không làm, cũng không có ai làm.”

“Đừng nói mấy cái đạo lý lớn vậy làm gì, nói thực tế một chút, cậu nhẫn tâm để cho hảo huynh đệ của cậu một mình đơn côi gối chiếc ?”

Yudy Tang chớp chớp mắt, quyết định lấy Tiểu Liêu làm điểm đột phá, để Liêu Văn Kiệt buông tha cho sự kiên trì của mình, đều là cặn bã lẫn nhau, cô biết Tiểu Liêu là không có tiết tháo nhất,ai ngực lớn thì nghe người đó.

“Không để cho chị một mình đơn côi gối chiếc nghĩa là tôi mỗi ngày ngoài ăn chị thì đều ăn chị, dùng đồ của chị,thế không phải liền trở thành tiểu bạch kiểm ăn bám sao?”

“Ăn bám thì làm sao chứ, cậu có thể ăn bám là dựa vào bản lĩnh cứng rắn cậu, ai có thể nói cậu không phải trả giá, ai có thể nói cậu không có cố gắng?”

“……”

“Làm sao, có phải không có gì để nói không?”

“Đại nghĩa là người trên hết, việc này không cần bàn nữa.”

Liêu Văn Kiệt quả quyết cự tuyệt, sau đó nói: “Lần này có lẽ là ngoài ý muốn, nhưng chị sắp xếp cho chị Văn Tĩnh tăng ca là rất đúng, về sau tiếp tục duy trì.”

“Yên tâm, tôi hiểu, cậu không cần lo, tôi cũng không muốn để cho Văn Tĩnh biết.”

Yudy Tang khóe miệng nhếch lên,nếu không đẩy Trình Văn Tĩnh ra, vậy cô làm sao có thể sắp xếp công tác nhân sự, quản lý thời gian chứ?

“Chị hiểu là tốt rồi.”

Liêu Văn Kiệt nhếch khóe miệng cười, Yudy Tang nếu không đẩy Trình Văn Tĩnh ra, thì hắn làm sao có thể sắp xếp công tác nhân sự, quản lý thời chứ?

“Hắc hắc hắc…” X2

“Đúng rồi, chị Yudy, lần trước tôi bảo chị Văn Tĩnh hỗ trợ viết báo cáo, mất bốn năm giờ.”

Liêu Văn Kiệt hỏi: “Chị xem, tôi là trước dỗ chị ngủ, hay là trước tìm chị Văn Tĩnh chạy báo cáo, rồi mới lại trở về dỗ chị ngủ?”

“Lái xe qua lạ, hơn nữa thời gian viết báo cáo, phải mất một hai giờ…”

Yudy Tang bất mãn nói thầm một tiếng, sau đó nói: “Tức chết tôi rồi, cơm tôi không ăn, cậu trước tiên dỗ dành tôi ngủ, sau đó lại đi tìm Văn Tĩnh viết báo cáo đi.”

- Tốt, đều nghe lời chị!

.....

Tám giờ tối, Liêu Văn Kiệt lái xe đến biệt thự của mình, rửa

mặt xong, lấy đồ vật trong ô đỏ ra chọn lựa, sử dụng thuật di chuyển tức thời, biến mất tại chỗ.

Hắn đi thang máy lên tầng ba mươi sáu của tòa nhà, lấy chìa khóa mở cửa văn phòng trợ lý, đưa cho Trình Văn Tĩnh một bông hồng khiến cô vừa kinh hãi vừa mừng rỡ.

“A Kiệt, làm sao anh biết em ở đây?”

Trình Văn Tĩnh tiếp nhận hoa hồng, lòng tràn đầy cảm động, chủ động tặng một nụ hôn.

“Anh ở biệt thự chờ em thì chị Yudy nói cho anh biết tối nay em tăng ca, sợ em một mình cô đơn, tìm cớ rời khỏi biệt thự, vó ngựa không ngừng , lái xe nhanh nhất tới.”

- Anh thật tốt!

Đôi mắt Trình Văn Tĩnh lộ ra ngọt ngào nhu tình, chợt nghĩ đến cái gì đó, nhất thời ảm đạm xuống.

Hôm nay được sắp xếp tăng ca, còn ảo tưởng Liêu Văn Kiệt và Yudy Tang cô nam quả nữ ở chung một phòng, sẽ làm một ít chuyện có lỗi với cô. Kết quả Liêu Văn Kiệt quá có tiết tháo, thịt đưa đến bên miệng cũng không cần, hại cô ảo tưởng tan vỡ, trái ôm phải ấp một phen.

“Nghĩ cái gì vậy?”

“A… em đang nghĩ một mình chị Yudy, anh không ở bên cạnh, chị ấy lại không ngủ được. ”

“Không, cô ấy đã ngủ rồi!”

Liêu Văn Kiệt mặt không đổi sắc nói: “Không có cách nào khác a, có nhân thì có quả, cô ấy sắp xếp cho em tăng ca, ngủ không được cũng là tự làm tự chịu.”

“Không thể nói như vậy, chị Yudy cũng…”

Nói đến một nửa, miệng bị nghẹt, Trình Văn Tĩnh say sưa nụ hôn ngọt ngào của người yêu, một tháng nhớ nhung bộc phát, trong nháy mắt liền quên sạch sẽ Yudy Tang.

……

Chương 685: Thích nghe mấy lời sự thật, phiền nói thêm hai câu nữa a. 2 Sáng hôm sau, Liêu Văn Kiệt tay cầm báo cáo, bỏ lại nhân viên công cụ còn đang buồn ngủ, di chuyển về nhà, rửa mặt xong, lái xe chạy tới đồn cảnh sát.

Vào buổi trưa, hắn mua một lô vật tư trong siêu thị và lái xe đến công ty một lần nữa.

Lần này không đi tầng ba mươi sáu, đi tới công ty Tam Kiệt Linh Dị tầng mười tám, tìm lão Chung đòi mấy món pháp khí chuyên để tìm người.

Đợi mọi chuyện giải quyết xong xuôi, thấy thời gian đã đến ba giờ chiều, Liêu Văn Kiệt lại di chuyển xuất hiện bên thùng rác sau trong ngõ hẹp, đi hơn mười mét, bên kia đường là khách sạn nơi Saeko ở.

“A Kiệt, sao anh lại đến sớm như vậy?”

Saeko mở cửa phòng, ngày hôm qua bị Liêu Văn Kiệt chỉnh rất thảm, một đêm không ngủ ngon, không phải cảm thấy dưới gầm giường có người, thì chính là tủ quần áo đang động đậy. Lo lắng sợ hãi đến khi bình minh dây thần kinh căng thẳng mới bắt đầu mệt mỏi, mới ngủ thiếp đi.

“Tối hôm qua thức đêm viết báo cáo, buổi sáng đi đồn cảnh sát một chuyến, cả đêm không ngủ.” Liêu Văn Kiệt lắc đầu nói.

“Thật trùng hợp, tôi cũng viết một báo cáo, cũng một đêm

không ngủ.”

Saeko ngáp một cái: “Tối nay chúng ta đi bằng máy bay, máy bay tư nhân, chuyến bay đã đặt xong, đến lúc đó sẽ có người đến đón chúng ta.”

“Cần chuẩn bị cái gì không?”

“Chỉ cần người của anh là được.”

“Được, vậy tôi hiện tại ngủ bù một giấc, Saeko cô muốn ngủ cùng nhau không?”

“Có thể cân nhắc, điều kiện tiên quyết là anh còn độc thân!”

- Bắc Phi, phía bắc sa mạc Sahara, Cairo.

Sau khi máy bay hạ cánh, Liêu Văn Kiệt đang ngủ mở to mắt, dưới ánh mắt của Saeko không nói gì, đi vào nam vệ sân bay, một lúc lâu sau mới mang bộ dáng người thân cũng không nhận bước chân đi ra

“A Kiệt, anh làm gì ở bên trong vậy?”

“Lời này , ở trong phòng vệ sinh còn có thể làm gì, đương nhiên là đánh dấu phân chia địa bàn.”

Thấy Saeko không tin, hắn nhún nhún vai, nói thật: “Saeko cô hẳn là cũng từng gặp phải loại phiền não này, lực hấp dẫn trên cao nhỏ, kéo…”

- Được rồi, dừng lại ở đây!

Saeko mặt đầy vạch đen xoay người, mang theo Liêu Văn Kiệt rời khỏi sân bay, bắt taxi đến điểm đến ở ngoại ô thành phố.

Ba chiếc xe việt dã được trang bị đầy đủ, cộng thêm Liêu Văn Kiệt và Saeko Nogami , đội mạo hiểm lấy vàng làm mục tiêu tổng

cộng mười một người.

Bề ngoài có vẻ không có vấn đề gì, nhưng trên thực tế…

Liêu Văn Kiệt ngồi lên ghế phụ, vẻ mặt ngây thơ quay đầu, hàng ghế sau là người quen.

Isayama Yomi

Liêu Văn Kiệt :(?ˇ?ˇ?)

Vì sao lại là Isayama Yomi, gia tộc khu ma sư làm thế lực tư nhân không phải đang bị chính phủ Nghê Hồng chèn ép sao?

Chẳng lẽ đội mạo hiểm này thật sự như lời nói của Saeko Nogami, là hành động liên hợp của mấy gia tộc, cũng không phải ý tứ của chính thức?

Isayama Yomi ở đây là bởi vì gia tộc khu ma sư không chịu nổi áp lực từ lực lượng chiến thuật đặc biệt phòng chống thảm họa siêu nhiên trực thuộc Bộ Quốc phòng, nên mới lựa chọn thông đồng cùng đại diện cơ quan cảnh sát quốc gia sao…

Thật lộn xộn!

Liêu Văn Kiệt , quan hệ trong giới quý tộc quá mức phức tạp, càng nghĩ càng đau đầu, loại tiểu bạch kiểm thuần khiết như tuyết như hắn hoàn toàn không rõ uẩn khúc trong đó.

Ba giây sau, hắn buông tha suy nghĩ, quản cái rắm, hắn nên yên lặng ủng hộ tinh thần, hy vọng tăng cường lực lượng, càng loạn càng tốt.

“A Kiệt, đừng nhìn lung tung, nhìn tôi là được rồi.”

Saeko Nogami ngồi lên ghế lái, kính râm cỡ lớn đeo xong, thấy Liêu Văn Kiệt híp mắt nhìn chằm chằm Isayama Yomi ở hàng ghế sau, giơ tay quay mặt hắn nói: “Đừng nằm mơ nữa, tiểu thư

Isayama đã có vị hôn phu, bộ dạng đẹp trai, nhân phẩm tốt, tam quan chính trực, một lòng một dạ, anh không có cơ hội đâu."

Liêu Văn Kiệt : (?ˇ?ˇ?;)

Gã này là ai?

-Ách, mạo muội hỏi một câu, vị hôn phu của tiểu thư Isayama tên là gì?

Liêu Văn Kiệt đeo kính râm, quay đầu về phía Isayama Yomi hỏi, khi hắn biến thân, thanh âm theo hình thể thay đổi, không sợ bị đối phương nghe ra.

Isayama Yomi nghe vậy nhíu mày, cảm giác thanh âm Liêu Văn Kiệt nghe có vẻ quái lạ, nhìn chằm chằm mặt đeo kính râm của hắn quan sát trong chốc lát, mới nói: "Kurosaki Ichigo."

Liêu Văn Kiệt: "..."

Em gái, lời nói không thể nói lung tung, nếu không thật sự phải làm sao bây giờ?

"Làm sao vậy, A Kiệt, anh đã nghe qua cái tên này?"

"Tôi cũng muốn, nhưng hiển nhiên không có cơ hội."

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, thấy Isayama Yomi còn đang đánh giá mình, nắm tay ho nhẹ một tiếng, quay đầu nhìn về phía trước.

"Saeko cô vừa mới đánh giá vị hôn phu của tiểu thư Isayama, tôi không nghe rõ ràng, có thể nói lại một lần nữa không?"

"Đẹp trai! Nhân phẩm tốt! Tam quan chính trực! Một lòng một dạ!"

"Hết rồi à?" Thích nghe mấy lời sự thật, phiền nói thêm hai câu nữa a.

Khi nói đến sa mạc Sahara,suy nghĩ đầu tiên của hầu hết mọi người đó là ngoại trừ cát thì đều là cát.

Sai cũng không sai.

Chương 686: Sớm muộn gì đoàn chúng ta cũng bị diệt. 1 Cát chỉ là một phần của sa mạc Sahara, còn có ốc đảo và đường quốc lộ nữa.

Khí hậu địa lý độc đáo và bí ẩn đã làm cho vùng đất này từ thời cổ đại đã lưu truyền những truyền thuyết về kho báu vàng, thu hút một số lượng lớn các nhà thám hiểm mỗi năm từ việc xác nhận rằng họ không phải là tù trưởng hay hoàng đế châu Âu.

Ba chiếc xe việt dã từ Cairo đi về phía nam, trước khi đến khu vực cấm, Liêu Văn Kiệt nhìn thấy không ít đoàn xe qua lại.

Có du lịch, cũng có những cuộc thám hiểm để tìm vàng, rất sôi động.

Chiếc xe việt dã do Saeko điều khiển nằm giữa đoàn xe và được dẫn đường bởi chiếc xe đầu tiên, và cô cũng không chịu trách nhiệm hướng dẫn dù tư cách là một thành viên của nhóm.

Ba chiếc xe việt dã tạo thành đoàn xe, chạy ra khỏi Sahara đã là năm ngày, hai ngày trước vùi đầu chạy đi, bộ dáng vội vàng, giống như học sinh trong ngày cuối cùng của kỳ nghỉ đông.

Ba ngày sau đó, tốc độ xe lúc nhanh lúc chậm, lúc chậm hận không thể nằm sấp tại chỗ, dựng lều trại ngủ tại chỗ 24 giờ.

Rõ ràng, hành tung của Jackie đã bị phơi bày, kể từ khi anh ta nhận được đơn đặt hàng tìm kiếm vàng thì hành trình này đã không còn bí mật gì nữa.

Nằm vùng, hay là đạo thuật?

Liêu Văn Kiệt không nghĩ nhiều, cũng lười hỏi Saeko, cả ngày ngoại trừ lúc ăn cơm, thời gian còn lại đều ở trong xe tu luyện, một câu vô nghĩa không có.

Bộ dáng thành thật khiến Saeko Nogami thẳng hô không thể tưởng tượng nổi, Liêu Văn Kiệt không nói mấy câu đùa giỡn cô coi như xong, vậy mà lại đối với người mới như Isayama Yomi cũng không có hứng thú, đây còn là quỷ háo sắc mà Ryo Saeba coi như tri kỷ sao?

Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, một ngày là quỷ háo sắc, cả đời đều là quỷ háo sắc.

Saeko có đủ lý do để hoài nghi Liêu Văn Kiệt có vấn đề, chứng cớ chính là hắn đột nhiên không ổn.

Đêm.

Ba chiếc xe việt dã đậu ở bãi đất hoang ven đường, lều trại được dựng lên, lửa trại dần dần mờ dần.

Liêu Văn Kiệt cự tuyệt lều trại, dựa vào ghế lái phụ nhắm mắt tu luyện, đêm khuya, hắn đẩy cửa xe, đi về phía bãi đất hoang tối như mực.

Tránh xa đoàn xe, mở cổng để xả nước, và sau đó lấy la bàn lớn từ túi, cũng như đồng hồ đeo tay và giấy vàng.

Lấy niệm lực làm dẫn, hắn vẽ bùa chú, giấy vàng xếp thành hạc giấy vỗ cánh mà bay lên, lạch cạch một tiếng rơi xuống cát, ngay cả phương hướng chỉ dẫn cũng không tìm được.

“Lần này nếu không tìm được, liền nghĩ biện pháp lừa Lý Ngang tới đây…”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, xoay người không đi được mấy bước, liền nhìn thấy Saeko và Isayama Yomi đang đợi bên cạnh đoàn xe.

Bởi vì nắng chói và gió cát, hai người đều mặc áo dài quần dài, trên người Saeko không có váy dài xẻ tà, Isayama Yomi không có áo thủy thủ + váy ngắn, ngay cả mái tóc đen thẳng dài cũng bị quấn trong khăn trùm đầu, hai bên mị lực giảm một nửa.

“A Kiệt, thấy mỗi đêm anh đều tìm đồ, rốt cuộc là cái gì, nói ra có lẽ tôi có thể giúp được.”

Saeko hâm mộ nhìn Liêu Văn Kiệt mặt trắng nhỏ, phơi nắng phơi gió suốt năm ngày, vẫn trắng như trước không đen tý nào, thậm chí còn chỉ rửa mặt bằng nước lã.

Không công bằng!

Ông trời đối với quỷ háo sắc quá thiên vị, làn da chất lượng cao như vậy cô mà có thì thật tốt.

“Đa tạ hảo ý, liên quan đến quyền riêng tư cá nhân, tôi tự mình tìm là được rồi.”

Liêu Văn Kiệt nói xong, nhíu mày với Saeko: “Nhãn lực không tệ nha, tôi cho rằng mỗi đêm lén lút lẻn ra ngoài sẽ bị cô hoài nghi là đang lén truyền đạt tình báo.”

“Ngay từ đầu tôi đích thật là nghĩ như vậy, nhưng Yomi nói cho tôi biết anh đang tìm đồ, hơn nữa rất có thể là đang tìm người.” Saeko Nogami vỗ vỗ bả vai Isayama Yomi, có chuyên gia ở bên cạnh, Liêu Văn Kiệt lại muốn chỉnh cô cũng không dễ dàng như trước.

“Không hổ là tiểu thư Isayama, sâu xa.”

“Không có gì, tôi cũng rất tò mò, anh Liêu đang tìm ai, là Phi Ưng Jackie sao?”

Isayama Yomi mặt lộ ra vẻ nghi ngờ, mỗi lần nghe được thanh âm của Liêu Văn Kiệt, cô đều cảm thấy chỗ nào không đúng, rất

không được tự nhiên, nhưng lại nói không ra có chỗ nào không đúng. Ngoài ra, đêm tối đeo kính râm để làm gì, mặt trăng quá chói mắt hay gì?

“Không phải, tôi đang tìm chủ nhân của khối đồng hồ đeo tay này.”

Liêu Văn Kiệt nhìn về phía Saeko, giơ lên đồng hồ đeo tay trong tay: “Chuyến này tới Bắc Phi, tìm kiếm vàng chỉ là phụ trợ, tìm người mới là mục đích quan trọng của tôi, trong tình huống cần thiết, tôi có thể sẽ tùy lúc mà rời đoàn tìm kiếm.”

- Chậc, thật sự là nam nhân vô tình!

Saeko Nogami hai tay ôm vai, kỳ quái nói: “Chủ nhân của chiếc đồng hồ đeo tay này đã làm cái gì mà để cho anh đuổi tới Châu Phi cũng không chịu buông tha anh ta?”

“Anh ta cái gì cũng không làm, là tôi trộm bảo vật của anh ta mà không được cho phép, cho nên mới tìm cơ hội bù đắp một chút.”

“???”

Saeko kinh ngạc nghi ngờ , quá đứng đắn, tên quỷ háo sắc này phong cách nói chuyện bây giờ cùng ngày thường rất khác nhau, nếu như không phải uống nhầm thuốc, chỉ có thể là có mưu đồ khác.

“A Kiệt, đừng lãng phí thời gian nữa, vị hôn phu của Yomi rất ưu tú, anh không có cơ hội đâu.”

Chương 687: Sớm muộn gì đoàn chúng ta cũng bị diệt. 2 Saeko Nogami chửi bới một tiếng, đẩy Isayama Yomi rời đi, bỏ lại một câu: “Nếu thật sự nhàn rỗi đến nhàm chán, theo đuổi tôi là được rồi, không chừng tôi nhất thời nghĩ không thông, làm cho anh thành công.”

Không hổ là cô, trực tiếp thông đồng với vị hôn phu của người ta, mà lại còn một bộ dáng hợp tình hợp lý vì người ta mà suy nghĩ.

Liêu Văn Kiệt nhún nhún vai, mở cửa xe nằm ở hàng ghế sau bắt đầu tu luyện trong mộng, nếu như hắn không đoán sai, Saeko Nogami cũng không phải sợ hắn có ý đồ đen tối với Isayama Yomi mà là sợ cô ấy có ý đồ với hắn.

Chỉ trách hắn, quá khiêm tốn, làm cho Saeko sinh ra ảo giác, cho rằng thực lực của Yomi hơn một bậc.

"Quá ngây thơ, may mà tiểu cô nương gặp được bần đạo bộ dạng đẹp trai, nhân phẩm tốt, tam quan chính trực, một lòng một dạ. Đổi lại nếu gặp người khác ở cái sa mạc khỉ kho cò gáy này, đến một con chim cũng không gặp được phải mua một tặng một, khẳng định cưỡng ép đầu tư vào cổ phần, trong năm ngày mấy trăm tỷ làm ăn đều đàm phán xong. "

.....

Thị trấn sa mạc.

Điểm tiếp tế cuối cùng ở cuối đường quốc lộ, sau đó di chuyển về phía trước, đoàn xe sẽ đi vào khu vực không có người ở thực sự, đó là vùng nội địa của sa mạc Sahara.

Có nhu cầu thì có thị trường, bởi vì tầm quan trọng của việc tiếp tế, thị trấn có chợ này tụ tập một lượng lớn khách du lịch, đoàn thám hiểm, đội thương nhân, náo nhiệt ồn ào, làm cho người ta không khỏi hoài nghi mình có phải đang ở trong sa mạc hay không.

Một nhóm mười một người đi vào khách sạn, ông chủ thấy dê béo đến cửa, xoa xoa tay nhiệt tình chào hỏi.

- Hoan nghênh các vị từ xa mà đến, True God chúc phúc cho

các vị!

Ông chủ cười ha hả nói: “Mấy vị là dự định ăn no một bữa, hay là dừng xe nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lại đi sa mạc tìm vàng?”

-Dùng cơm trước đi!

Bỏ qua mức giá cắt cổ, Nogami xem một số món ăn đặc sản được ông chủ giới thiệu, cười hỏi: “Thật kỳ lạ, chúng tôi trông giống như đến đây để tìm vàng?”

“Giống hay không giống tôi không biết, nhưng các vị đến trạm này, ngoại trừ thương đội cùng đoàn du lịch, còn lại cơ hồ đều vì vàng mà đến,thị trấn có thể phồn hoa như thế này, có hơn phân nửa là nhờ bọn họ.” Đối với khách ra tay hào phóng, ông chủ từ trước đến nay đều biết gì nói đấy.

Trên đầu trang menu, theo thứ tự là rau các loại, thịt nướng, bánh lớn, súp ngô, rất bình thường, có thể đặt ở nơi như sa mạc, cũng coi như đáng giá.

“Ông chủ, chúng tôi mới đến, có mấy vấn đề muốn thỉnh giáo một chút.”

Saeko lấy ra một tờ tiền đưa lên: “Trên đường gió cát to, chúng tôi cùng mấy đồng bọn đi lạc, không biết ông có gặp qua bọn họ hay không, trong đó có một nam nhân cao 1m7, hình dáng khôi ngô, giống như tôi đều là người châu Á.”

“Cái này…”

Ông chủ nhận lấy tờ tiền, nhớ lại người châu Á nhìn thấy trong những ngày gần đây, không biết Saeko nói người nào.

“Mũi to.” Liêu Văn Kiệt bổ sung một câu.

“Nói như vậy tôi đã có ấn tượng.”

Ông chủ bừng tỉnh đại ngộ, sau đó đáng tiếc nói: “Các người đến trễ hai tiếng rồi, bọn họ đã xuất phát, hiện tại hẳn là đã tiến vào sa mạc.”

“Cám ơn tin tức tốt, bọn họ không có việc gì thật sự là quá tốt.”

Saeko lại lấy ra một tờ tiền đưa qua: “Mấy ngày gần đây, trong sa mạc có chỗ nào không yên bình sao, chúng tôi đến du lịch, không muốn bị phiền toái liên lụy vào.”

“Tiểu thư xinh đẹp, tôi chỉ sợ không có cách nào giúp cô, sa mạc ở đây mỗi ngày đều…”

Đang nói, thấy tờ tiền trong tay Saeko lại thêm hai tờ, ông chủ quyết đoán sửa miệng: “Chú ý cướp sa mạc, bọn họ rất thích buổi tối tập kích thương đội cùng đoàn thám hiểm, mặt khác chính là bão cát, mấy ngày nay gió cát rất lớn.”

“Nguy hiểm không?”

“Rất nguy hiểm, các người có thể vì vậy mà mất phương hướng, cuối cùng chết trong sa mạc, đề nghị sử dụng lạc đà để đi, nó mạnh hơn la bàn gấp một trăm lần.”

Ông chủ nghiêm túc cảnh cáo, nói xong bổ sung một câu: “Nhà hàng này có bán lạc đà, các vị là khách từ xa, tôi có thể giảm giá ưu đãi nhất cho các người.”

Tiếp thị bán hàng quá rõ ràng,chắc chắn giá có thể làm thịt một người, Saeko quyết đoán cự tuyệt.

Ông chủ còn muốn nói cái gì đó, thấy ngoài cửa lại có đoàn xe dừng lại, một đường chạy tới tiến lên, tươi cười nghênh đón nhân đạo: “Hoan nghênh các vị từ xa đến, True God chúc phúc cho các

vị.”

Một đám người cường tráng bước vào cửa khách sạn, nhân số trên mười người, lông mày mang sát khí, người đàn ông cầm đầu có sẹo bỏng nửa má, mắt tam giác hung ác.

Người đến không tốt, nụ cười của ông chủ nhất thời cứng ngắc.

“Trả lời ta, tối hôm qua có người trung quốc mũi to ở lại chỗ này, đoàn xe của anh ta đi đâu?”

Liêu Văn Kiệt nghe tiếng nhìn lại, phía sau đám người cường tráng này nhìn thấy một lão giả da trắng ngồi trên xe lăn, quần áo thân sĩ văn minh, trong tay cầm một cây gậy như thể ông ta có thể dùng được.

“Sa mạc!”

Ngắm nhìn khẩu súng lục trong eo mấy người, ông chủ giơ hai tay lên cao, nói: “Hai giờ trước đã xuất phát, hiện tại đuổi theo còn kịp.”

“Còn có người hỏi chuyện của anh ta chưa?”

“Không có, chỉ có các ngươi.”

Ông chủ liên tục lắc đầu, đầu lắc như trống bỏi.

Không nói ra Liêu Văn Kiệt, không phải vì ông ta có đạo nghĩa giang hồ, một là đã thu tiền liền phải giữ mồm giữ miệng, hai là sợ hai nhóm người ở khách sạn liều mạng, đem túi tiền của ông ta hủy sạch.

Nhận được tình báo, mắt tam giác vung tay lên, mang theo các tiểu đệ nghênh ngang rời đi.

Chương 688: Mỹ nữ, muốn hợp táng sao? 1 “Là lính đánh thuê,

mùi thuốc súng trên người rất nặng.” Saeko Nogami nhỏ giọng nói.

“Theo cô nói như vậy, lão già ngồi xe lăn kia chính là chủ nhân, bọn họ vì vàng mà đến, cũng để mắt tới Phi Ưng Jackie…”

Liêu Văn Kiệt trong mắt hung quang chợt lóe, năm ngón tay mạnh mẽ nắm lại thành chưởng, âm ngoan nói: “Trước tiên xuống tay hành hiệp, chúng ta đuổi theo tìm cơ hội làm chết bọn họ đã.”

“…” X2

Saeko trợn mắt, Isayama Yomi chỉ coi như không nghe thấy, hai người nuốt thức ăn, lười trả lời.

“Ai, nếu không sớm có phòng bị, đoàn chúng ta sớm muộn gì cũng bị diệt.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, nếu phát hiện của hắn không sai, tên mặt sẹo mắt tam giác vừa rồi có vấn đề, nhịp tim cùng người bình thường…

Rất giống.

Nắng chói chiếu rọi, trên sa mạc hoang vắng, gió nóng tùy ý nướng người.

Ba chiếc xe việt dã xếp thành hàng dài, xe giữ khoảng cách ngắn trong cồn cát không nhanh không chậm đi về phía trước, Liêu Văn Kiệt nhắm mắt tựa vào ghế phụ, bật chế độ nằm im như chết hàng ngày.

Ít nhất trong mắt Saeko là như thế, mỗi lần cô muốn nghỉ ngơi, để Liêu Văn Kiệt điều khiển vô lăng, người sau liền bắt đầu giả chết.

Rơi vào đường cùng, cô chỉ có thể cùng Isayama Yomi nói chuyện phiếm, mạnh mẽ tinh thần tiếp tục lái xe.

Vài ngày qua, tình cảm ấm áp, tình chị em sâu đậm.

Có thể là vì tức giận Liêu Văn Kiệt, hoặc là vì bảo hắn đừng đánh chủ ý lên Yomi, đề tài nói chuyện phiếm thường xuyên xoay quanh vị hôn phu hoàn mỹ kia.

Hôm nay cũng vậy.

“Nghe có vẻ là một người đàn ông không tồi, chính là tuổi còn nhỏ một chút, mới mười tám tuổi, bằng không chị liền động tâm.”

Saeko Nogami cảm khái một câu ‘Bạn trai nhà người ta’, ngẫm lại mình gặp phải quỷ háo sắc, nhất thời có chút không biết nên nói gì,liền quay sang nói với cá muối Liêu Văn Kiệt bên cạnh: “Nghe nhiều như vậy, anh không muốn chứng minh cái gì sao, ví dụ như tới đây giúp tôi điều khiển vô lăng?”

- Tình huống không ổn!

Liêu Văn Kiệt mở mắt ra, quay đầu nhìn về phía sau đoàn xe: “Chúng ta bị theo dõi, số lượng địch nhân rất nhiều, ít nhất năm mươi, toàn bộ cưỡi lạc đà, cầm vũ khí bán tự động.”

“Là ai?”

Saeko hai mắt mở to, đối với dự đoán của Liêu Văn Kiệt tin tưởng không nghi ngờ.

“Cướp sa mạc.”

“Không phải bọn họ chỉ hoạt động vào buổi tối sao?”

“Ai biết được, có thể là do cô cùng tiểu thư Isayama quá xinh đẹp, bọn cường đạo chờ không nổi đến buổi tối.”

Liêu Văn Kiệt nói: “Để cho đội viên của cô chuẩn bị sẵn sàng, đối phương nhân số rất nhiều, đánh nhau sẽ rất thiệt thòi.”

“Không cần thiết, chúng ta tới tìm vàng, không phải tới đánh giặc.”

Chân Saeko đạp ga, vượt xe đi tới phía trước, đưa tay ra hiệu ra ngoài cửa sổ, hai chiếc xe việt dã phía sau lập tức bắt đầu tăng tốc.

Trong sa mạc, trong khoảng cách ngắn xe việt dã không nhất thiết chạy bền hơn lạc đà, nhưng khả năng liều mạng có hạn, cho dù bốn chân có chạy đến mức mệt mỏi cũng không có khả năng đuổi kịp bốn bánh xe.

Ý tưởng rất tốt, không đợi bóng dáng lạc đà đạp cát chạy như bay xuất hiện, ba chiếc xe việt dã liền lao ra khỏi vòng vây của cường đạo sa mạc.

“Thế nào, bây giờ có an toàn không?” Saeko cầm vô lăng hỏi.

-Không an toàn!

Liêu Văn Kiệt khóe mắt co rút: “Nói ra có thể cô không tin, phía trước đột nhiên xuất hiện bão cát, phạm vi bao phủ tương đối lớn, cá nhân tôi đề nghị đường cũ trở về, không chừng hiến tế xong đám cường đạo sa mạc kia, bão cát liền dừng lại.”

“Có khoa trương như vậy không?”

Saeko kinh ngạc hỏi, buổi sáng chủ khách sạn mới cảnh báo qua bão cát và cường đạo sa mạc, buổi chiều liền liên tục đụng phải hai người này, vận khí cũng không có ai đen hơn đi.

“Quả thật có chút khoa trương, bão cát xuất hiện rất tà môn…”

Liêu Văn Kiệt nhíu mày nhìn về phía phương xa, ngoại trừ bọn họ, Phi Ưng Jackie, đám lính đánh thuê, tựa hồ còn có một đám người nhìn chằm chằm vào trong căn cứ cất vàng.

Ba chiếc xe việt dã quay đầu, trở về đường cũ bụi bặm, lao về phía những tên cướp sa mạc.

Bên kia, nhóm cường đạo sa mạc đang ảo não không thôi chuẩn bị trở về, đột nhiên nhìn thấy ba chiếc xe việt dã chạy tới từ xa, nhao nhao kinh hỉ không thôi, vung kiếm dài trong tay cao giọng quát.

Lúc này, một luồng gió nóng cuốn cát mịn thổi tới, vừa rồi vẫn là bầu trời vạn dặm trong vắt, trong nháy mắt liền tối sầm lại, gió nóng đến vô cùng nhanh chóng, cát mịn bị cuốn lên không trung càng ngày càng nhiều.

Xa xa chân trời, một mảnh màu vàng xám xịt lộ ra dữ tợn, giống như một lòng đất nhìn không thấy đường, che khuất bầu trời, quay cuồng bao trùm mà đến.

- Bão cát!

- Đáng chết, mau rời khỏi nơi này!

Những tên cướp sa mạc nụ cười cứng ngắc, lạc đà quay cuồng bắt đầu chạy như điên, bão cát không đáng sợ, đáng sợ là bạn cảm thấy nó không đáng sợ.

Ầm ầm, lốc xoáy quay cuồng như một con rồng vàng, thanh âm như sấm rậm quấy nhiễu, rồng vàng xa xa nhúc nhích nhanh chóng tới gần, cát bụi trên không trung càng ngày càng nhiều, rậm rạp đến mức che khuất ánh mặt trời.

Nhưng mà chỉ chốc lát sau, xe việt dã liền bị bão cát bao bọc, khắp nơi một mảnh màu vàng sậm, tầm nhìn có thể so với hoàng hôn mù mịt, viễn cảnh càng nhìn càng không rõ.

“Các người xem… Đằng sau đó là…”

Chương 689: Mỹ nữ, muốn hợp táng sao? 2 Ở hàng ghế sau,

Isayama Yomi kinh hô một tiếng, sau khi xe địa hình bị bão cát bao phủ, rồng vàng phía sau bão cát lộ ra bóng dáng.

Một đạo lốc xoáy khổng lồ cao vút đến mây, ầm ầm đem từng mảng cát bụi rút lên, cao cao ném lên bầu trời, thanh thế tráng lệ làm cho người ta sinh lòng sợ hãi.

“Đúng vậy, tôi liền nói rất khoa trương đi.”

Liêu Văn Kiệt một tay dựa vào ghế ngồi, nhìn thấy một con lạc đà bị lốc xoáy quấn lên, cuối cùng biến mất không thấy: “Saeko, có muốn đánh cuộc hay không, xe việt dã dưới mông chúng ta không đủ trọng tải, chịu không nổi sức tàn phá mạnh mẽ của cơn lốc xoáy.”

“Đã là lúc này rồi, anh không thể nghiêm túc một chút sao, làm hại tôi đều phải nghiêm túc một chút vậy mà anh một chút cũng không khẩn trương!”

Saeko nghiến răng nghiến lợi, đột nhiên nghĩ đến năng lực của Liêu Văn Kiệt, con hàng này sẽ không đặt mình vào nguy hiểm, cho nên trận bão cát này nhất định là không nguy hiểm.

Tiểu phong thôi mà, cũng xem náo nhiệt đi.

Mười giây sau, cô không nghĩ như vậy nữa, phanh một tiếng trầm đục, một đống đồ đen ngòm bị lốc xoáy mang lên trời cao, trong nháy mắt liền không còn bóng dáng.

Đó là một chiếc xe việt dã.

Ngay khi Isayama Yomi xốc lên bọc vải, chuẩn bị rút đao triệu hoán linh thú Ranguren, Liêu Văn Kiệt mới mở miệng nói: “Với tốc độ và đường kính của đạo lốc xoáy này, bị nó bắt được là chuyện sớm muộn thôi, về uy lực mà nói, một khi chúng ta bay lên trời, cho dù không bị ném ra khỏi vũ trụ, khi rơi xuống đất cũng sẽ bị ngã chết, cho nên…”

- Cho nên cái gì, anh ngược lại nói nhanh lên!

“Cho nên hai vị mỹ nữ, muốn hợp táng sao?”

“…” X2

“Xem ra là không muốn, vậy quên đi, không cưỡng cầu!”

Liêu Văn Kiệt một khuỷu tay đập vỡ cửa sổ xe, nhanh chóng đưa tay hướng phía trước vỗ một chưởng, đợi cát lõm xuống hố lớn, giữ chặt tay lái rẽ, tư thế xe việt dã hướng hố lớn mà lao vào.

Cát bay bay gào thét, bao phủ hố lớn…

Lạch cạch!

Trong xe đen kịt, Liêu Văn Kiệt bật đèn pin chiến thuật, đặt thẳng đứng dưới mặt mình: “Thật nguy hiểm, thiếu chút nữa liền tắt máy, hai người các cô không có việc gì chứ?”

Nói xong, hắn giơ tay đếm một chút: “Một, hai, thêm tôi vừa vặn ba người, một người cũng không thiếu.”

(?_?) X2

“Làm ơn, làm phiền anh có chút căng thẳng được không.” Saeko Nogami đỡ trán, tim của cô quá mệt mỏi.

“Loại tiểu tình huống này không cần căng thẳng, chờ bão cát qua đi, chúng ta lại đi ra ngoài…”

Liêu Văn Kiệt dựa lưng vào cửa sổ, ngăn chặn cát mịn không ngừng tràn vào: “Trận bão cát này đến quá đột ngột, nếu như tôi không đoán sai, đây là do con người gây ra, có cao thủ sử dụng pháp thuật sát thương quy mô lớn.”

Hai cô gái lộ ra vẻ kinh ngạc, cảm giác có chút không thể tưởng tượng nổi, triệu hoán thiên tai cường đại như vậy, thực lực

của địch nhân mạnh bao nhiêu?

Liêu Văn Kiệt không nghĩ tới những điều này, tiếp tục nói: "Động tĩnh lớn như vậy mà chỉ đối phó với ba chiếc xe việt dã, hoàn toàn giống như là dùng đại pháo đánh muỗi, không ai sẽ ngốc như vậy. Như vậy, ý tứ của đối phương đã rất rõ ràng, một hơi thanh lý hết thảy đối thủ cạnh tranh, lại chậm rãi tìm kiếm kho báu. "

"Tôi nhắc nhở trước một câu, oxy trong xe không chống đỡ được bao lâu."

"Đây ngược lại là một vấn đề."

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, nhắm mắt lại, con quạ trinh sát phân tán xung quanh liên tuyến, một lát sau, hắn mở mắt ra: "Được rồi, bão cát đi rất nhanh, xung quanh cũng không có bụi cỏ."

Nói đến đây, hắn chỉ vào nóc xe việt dã: "Isayama tiểu thư, phiền cô mở cửa ở đây."

"Có thể, nhưng cát sẽ không tràn vào chứ?"

"Không sao, trước khi chôn sống, chúng ta đã đi ra ngoài rồi."

"Được."

Isayama Yomi gật gật đầu, rút bảo đao 'Shisou', thân đao cao 1m4 thật sự quá dài, ra khỏi vỏ một nửa, đinh một tiếng ở trên cửa sổ bên cạnh.

"Quên đi, vẫn là tôi tới."

Liêu Văn Kiệt từ trong túi áo lấy ra Hàng Ma Xử, chọc thủng nóc xe, cắt giấy vẽ ra một hình chữ nhật, trước khi cát vàng đè bẹp nóc xe, một cái tát liền đánh bay nóc xe.

Cát vàng mịn như mưa đá rơi xuống, hắn một tay một tay, đem hai nữ nhân ném ra ngoài, đợi cát vàng bao phủ nửa toa xe, mới tung người nhảy xuống đất cát.

Cát bằng phẳng, nhìn không sót một chút, không có lạc đà và cường đạo sa mạc, cũng không có các thành viên khác trong nhóm, phía chân trời xa xôi xám xịt, có thể nhìn thấy bão cát đi xa.

Saeko hai tay trống rỗng thở dài, nói với Liêu Văn Kiệt: "A Kiệt, tuy nói tỷ lệ sinh tồn rất thấp, nhưng tôi vẫn muốn tìm ra các đội viên…cho dù là xác chết. "

"Hẳn là như vậy."

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, lam quang trong mắt chợt lóe, chung quanh nhìn lướt qua một vòng, không có phát hiện quỷ hồn mới sinh.

Hoặc là, con người vẫn chưa chết, hoặc là cả xe việt dã bị chôn vùi dưới cát vàng. Hoặc là, bị lốc xoáy mang đi, thi thể hiện tại vẫn còn đang bay trên bầu trời.

"Tôi tới hỗ trợ."

Isayama Yomi rút kiếm dài ra, theo linh lực rót vào trong đó, sau lưng xuất hiện thân ảnh linh thú khổng lồ của Ranguren.

"Rống rống rống ——" Vừa lên sân khấu, trước khi gặp mặt hai người xa lạ, Ranguren hùng hổ gầm thét một tiếng.

Sau khi rống xong, nó giật mình nhận ra tình huống có chút không đúng, trong đó một người xa lạ tựa hồ đã gặp qua ở đâu đó, tâm linh cùng thân thể sợ hãi kép làm cho nó theo bản năng lui về phía sau một bước, cổ họng gầm nhẹ, ôm một tia hi vọng.

"Ranguren, bọn họ không phải địch nhân, mau đi tìm xem phụ cận còn có người sống sót hay không."

Isayama không nhận ra có gì khác thường, cho rằng Ranguren chỉ là cảm thấy Liêu Văn Kiệt có uy hiếp, mới có hành vi cổ quái một chút.

Chương 690: Xuất hiện giống như nhân vật chính diện. 1 – Rống rống rống!

Nghe được mệnh lệnh, Ranguren như được đại xá, giơ móng vuốt bỏ chạy, xoay người liền không thấy bóng dáng.

“A Kiệt, vừa rồi có thứ gì đó xuất hiện…”

- Linh thú!

Liêu Văn Kiệt giơ tay chỉ vào ót Saeko giúp cô mở mắt âm dương.

Mười phút sau, Ranguren miệng trống rỗng trở về, lắc đầu lắc đầu cái gì cũng không tìm được.

Saeko trầm mặc, Liêu Văn Kiệt vỗ vỗ bả vai cô, không nói gì an ủi, để cho Isayama Nogami hỗ trợ, ra lệnh Ranguren đem xe việt dã ném ra.

Cát vàng bay lên, Ranguren đào hố vô cùng cần cù, trong chốc lát liền đào được xe việt dã ra.

Ba người dọn dẹp bụi bặm trong xe, Liêu Văn Kiệt kiểm tra một vòng, khơi thông ống xả bị tắc nghẽn, vận khí rất tốt, vỏ xe chịu đựng giỏi, vẫn có thể khởi động.

“Rống Rống Rống——” Ngay khi Saeko dùng dây thừng buộc lại nóc xe, Ranguren chạy tán loạn nhặt về mấy túi nước ở khắp nơi, ném vào Liêu… bên chân Isayama đang đứng cạnh Liêu Văn Kiệt.

Lúc đào hố, Ranguren nhớ tới sự sợ hãi từng bị chi phối, cho

dù thay đổi khuôn mặt, vẫn nhận ra thân phận Liêu Văn Kiệt.

Cho nên, ngay từ đầu, nó là dự định đem túi nước hiến cho Liêu Văn Kiệt, gặp phải ánh mắt lạnh lùng đang trừng , nhu thuận ngồi xổm ở trước mặt Isayama Yomi vẫy đuôi.

“Ranguren, mày làm sao lại…” Isayama Yomi thầm nghĩ xui xẻo, Ranguren thật vất vả mới khôi phục bình thường lại bắt đầu mắc bệnh.

“Tiểu thư Isayama, sao linh thú nhà cô thoạt nhìn có chút quái lạ, có phải sinh bệnh hay không?”

Liêu Văn Kiệt tò mò hỏi, nếu chữa không được, hắn bên này sẽ giúp

“Không, không phải là sinh bệnh…”

Isayama Yomi không biết giải thích như thế nào, xấu hổ nói: “Đoạn thời gian trước, Ranguren trừ linh bị thương, hiện tại còn chưa khôi phục, nó trước kia siêu hung dữ.”

Xe việt dã khởi động, Saeko trầm ngâm một lát sau đó nói với hai người: “Tình huống có chút phiền toái, các người không phải người thường, tôi muốn nghe ý kiến của các người…”

Đội ngũ thám hiểm tìm kiếm vàng do mấy gia tộc liên thủ, cùng nhau xuất lực tạo thành, công tác tình báo không thuộc trách nhiệm của Saeko, Phi Ưng Jackie nhận được nhiệm vụ tìm kiếm vàng, tuyến đường từ Tây Ban Nha đến sa mạc Sahara, những tình báo này đều đến từ một gia tộc khác, là bọn họ đặt một nằm vùng chuyên nghiệp bên cạnh Jackie.

Anh ta có thể liên lạc với nằm vùng bằng cách đọc ám hiệu, ban nãy vẫn ở trong chiếc xe việt dã đầu tiên, bởi vì cơn lốc xoáy vừa rồi…

Chỉ có thể nói, hy vọng mọi người không sao.

Mất đi người liên lạc với nằm vùng, tương đương với việc mất đi hành tung của Jackie, xác suất tìm ra anh ta trong biển cát mênh mông gần như bằng không.

“Xác suất thử vận khí thật sự quá thấp, ít nhất chúng ta không có cách nào tìm ra tung tích Phi Ưng.”

Nói đến đây, Saeko Nogami liếc Liêu Văn Kiệt một cái, thấy Liêu Văn Kiệt nhắm mắt dưỡng thần, tiếp tục nói: “Tuy rằng xe việt dã đã sửa chữa xong, thức ăn thức uống cũng đầy đủ, nhưng nhiên liệu không ở trên xe này, mạo hiểm xâm nhập vào nội địa sa mạc, có thể sẽ không đi ra được, tôi có khuynh hướng từ bỏ nhiệm vụ lần này, trở về khách sạn.”

Vàng cùng tiểu mệnh ai nặng ai nhẹ, căn bản không cần lo lắng suy nghĩ, nhiệm vụ thất bại cũng không sao, cùng gia tộc khu ma sư thành công thành lập quan hệ hợp tác, ở góc độ chiến lược mà nói cũng không tính là thất bại.

Nhưng Saeko vẫn muốn nghe ý kiến của hai người, đặc biệt là Liêu Văn Kiệt, nếu anh đề nghị tiếp tục tìm kiếm vàng, Saeko cô nguyện ý ủng hộ quyết định của hắn.

Thái độ xuất phát từ lòng tin tin vào năng lực dự đoán tương lai của Liêu Văn Kiệt, Tomimaru, Sở Nhân Mỹ, bão cát sa mạc, mỗi lần Liêu Văn Kiệt đều là một bộ dáng bình tĩnh không sợ hãi, khiến cho cô biết rõ chuyện mấy đứa nhỏ hoàn toàn là nói bậy, đều dần dần có chút tin tưởng.

Nhưng nếu đó là sự thật thì sao?

Sau tất cả, trẻ con là vô tội!

“Tôi không có ý kiến, bất luận là tiếp tục tìm kiếm vàng, hay là hiện tại chấm dứt nhiệm vụ trở về, tôi đều có thể tiếp nhận.”

Isayama Yomi nói. Có Ranguren ở đây, cô sẽ không bị vây chết ở sa mạc, tiếp tế không phải là nhân tố chủ yếu hạn chế nhiệm vụ lần này.

Nhân tố hạn chế nhiệm vụ của Isayama Yomi là Kagura Tsuchimiya, đã chia tay em gái được tám ngày rồi, rất nhớ.

“A Kiệt, anh nghĩ như thế nào?”

“……”

“Nói chuyện nha!”

“Tình huống có thay đổi.”

Liêu Văn Kiệt mở mắt ra: “Tôi không tìm được hành tung của Phi Ưng Jackie, nhưng tôi nhìn thấy đám lính đánh thuê trong khách sạn, bọn họ biết vị trí căn cứ nơi dấu kho báu chỉ cần đi theo bọn họ sẽ tìm được vàng.”

“Làm sao lính đánh thuê biết được?”

“Lão quý ông ngồi xe lăn là một trong những quân sĩ chôn cất vàng bốn mươi năm trước, mặc dù không có bản đồ, ông ta cũng có thể tìm được vị trí căn cứ, truy tìm tung tích Phi Ưng Jackie là vì cướp đoạt chìa khóa cửa căn cứ.”

Liêu Văn Kiệt giải thích xong, nhìn về phía hai cô gái: “Đám lính đánh thuê kia có vấn đề, không phải người bình thường, tiếp tục tìm kiếm vàng sẽ tồn tại nguy hiểm nhất định. Mệnh nhỏ là của mình, tôi sẽ không vì các cô quyết định, tiếp tục đi tiếp hay là trở về, các cô tự mình quyết định đi.

Chương 691: Xuất hiện giống như nhân vật chính diện. 2 “Tôi sao cũng được.”

Ý kiến của Isayama Yomi không thay đổi, vẫn là như vậy

không có chủ kiến, cần người khác giúp cô đưa ra quyết định.

“Đi tìm vàng.” Saeko Nogami nói.

“Ôi, chậc, thái độ của cô thay đổi thật nhanh, trở mặt so với bão cát đến còn nhanh hơn.”

“……”

Saeko Nogami trợn trắng mắt, thái độ của cô từ đầu đến cuối vẫn không thay đổi, Liêu Văn Kiệt từng nói qua tương lai, cô bình an vô sự sống thật tốt, đã như vậy, có cái gì phải sợ.

……

Vào ban đêm, củi than bị dập tắt.

Liêu Văn Kiệt ngắm lều trại, biến mất tại chỗ, mười phút sau lại xuất hiện, nhắm mắt ngủ say bắt đầu tu luyện trong mộng.

Trong sa mạc Sahara, không thể tìm thấy người cha mất tích Rui Kisugi, Michael Heinz người đã di chuyển đến Cairo, đeo lên mặt nạ Hắc Sơn, theo lực dẫn dắt bởi huyết sắc niệm lực mạnh mẽ liền thi triển đạo thuật tìm người.

Không tìm thấy.

Phạm vi bao phủ của môn đạo thuật này có giới hạn , dùng phương pháp loại trừ tìm người mất không ít thời gian, cũng may có Lý Ngang sớm loại trừ đại đa số bản đồ trên thế giới, bằng không thật sự đủ sặc.

“Tên này lang thang bên ngoài, bỏ tiền bạc phú quý, bỏ nhà bỏ con để chạy đến Bắc Phi, còn mất tích đến tận mười mấy năm, rốt cuộc là muốn cái gì?”

Liêu Văn Kiệt lẩm bẩm đi vào giấc ngủ, ấn tượng của hắn đối với ba chị em mắt mèo ngoại trừ quần áo bó sát chính là thể dục

nhịp điệu, chưa từng chú ý tới cha của các nàng, lại bởi vì không phải là người có tiền, không thể tưởng tượng được niềm vui của người có tiền, không bắt được sóng với Michael Heinz.

Nhưng với vô số kinh nghiệm của mình trong việc xem phim, Michael Heinz rất có thể là một thành viên của một tổ chức bí ẩn, để tránh sự ám sát của phe đối địch, để che giấu danh tính mới chơi trò mất tích bí ẩn.

“Cũng sẽ không cẩu huyết bởi vì mất trí nhớ đại loại như vậy chứ…”

Trưa hôm sau, nhiên liệu cạn kiệt, xe việt dã rầm rầm nằm sấp trong cồn cát, ba người mỗi người cõng một phần hành lý, vứt xe đổi thành đi bộ.

Tin tốt là chiếc xe của lính đánh thuê cũng không có dầu.

Liêu Văn Kiệt tính toán khoảng cách tốt, bảo trì khoảng cách mười km, treo xa phía sau bọn họ.

Nửa giờ sau, dưới sự chỉ đường của lão quý ông, tiểu đội lính đánh thuê đến lối vào căn cứ Bucky Loch, một di chỉ của một bộ lạc sa mạc.

Chủ nhân di chỉ sớm đã rời đi, hiện tại nơi này bị một đám thổ nhân chiếm lĩnh, chờ Liêu Văn Kiệt ba người đến, thổ nhân bị lính đánh thuê đuổi đi, toàn bộ di chỉ trống rỗng.

Liêu Văn Kiệt theo con đường mà quạ quan sát được, mò mẫm trong di chỉ một lát, tìm được cửa ngầm căn cứ mà bọn lính đánh thuê mở ra.

Có thể lý giải trong căn cứ Bucky Loch có đường thông gió, có thể thấy được năm đó cũng là một căn cứ quân công trọng yếu, cho dù cửa vào hạch tâm hoàn toàn bị bịt kín, không có chìa khóa không mở được cửa nhưng vị trí cửa ngầm tuyệt đối không chỉ có

một.

Ba người tiến vào căn cứ, đèn pin được bật lên, ánh đèn chiếu sáng khu vực ngoại vi, rõ ràng có thể thấy được nhà máy chế biến vũ khí, cùng với bom chưa được vận chuyển đi.

“Jackie và lính đánh thuê đều không có ở đây, hẳn là đi vào hầm rồi, phía trước cẩn thận một chút, tôi dẫn đường, các cô cách tôi mười thước, phòng ngừa gặp phải cạm bẫy.” Đi sâu vào lối vào cầu thang ngầm, Liêu Văn Kiệt nhắc nhở một câu.

“Quá nguy hiểm, để Ranguren đến thăm dò càng thích hợp hơn.”

Isayama Yomi nói: “Linh thú có thể luân phiên qua lại giữa hư thực, giẫm phải cạm bẫy cũng sẽ không bị thương.”

“Không được, phía dưới ngoại trừ lính đánh thuê, còn có thứ khác, Ranguren giật mình gào thét sẽ bị đối phương nghe được.”

“……”

Ngoài miệng nói có cạm bẫy rất nguy hiểm, thân thể lại tuyệt đối không để ý, Liêu Văn Kiệt sải bước đi tới trước cửa kim loại, thấy thang máy đã hạ xuống, một bên vẫy vẫy tay về phía sau, một bên thò đầu về phía thang máy không đi vào.

Saeko Nogami cùng Isayama Yomi tiếp tục khẩn trương, một người bắt chặt súng, một người nắm chặt kiếm dài, cẩn thận xuyên qua thông đạo đi tới trước cửa kim loại.

“Nếu cánh cửa này đóng lại, người bên trong có phải vĩnh viễn không ra được hay không?”

Saeko nhìn về phía thang máy, thang máy dây thép gai lộ ra ánh sáng, độ sâu trực quan vượt quá hai mươi mét.

“Ra được, căn cứ dưới lòng đất có ống thông gió, bọn họ có thể rời khỏi cửa sau.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, dừng lại ở bên cạnh Isayama muốn ấn thang máy: “Động tĩnh quá lớn, sẽ bị người phía dưới nghe được, tôi dẫn các cô xuống.”

“Nhảy xuống?”

- Gần như vậy đi

Liêu Văn Kiệt giơ tay lên ôm eo hai nàng, bị Isayama Yomi nhanh nhẩu tránh đi, Saeko thấy thế, vỗ tay Liêu Văn Kiệt ra, cũng đứng sang một bên.

- Chậc, phiền toái thật!

Liêu Văn Kiệt bĩu môi, dưới ánh mắt hoảng sợ của hai nàng, ống tay áo hắn vọt ra một cuộn chỉ đỏ lớn, hóa thành hai quỷ thủ màu đỏ như máu.

“Ngươi tên này… Là yêu quái sao?”

“Đừng lên tiếng, đưa cô xuống ngay bây giờ đây”. – Quỷ thủ trái phải thò ra, cầm lấy eo nhỏ của hai cô gái, Liêu Văn Kiệt một cước bước ra, thân thể thẳng tắp rơi xuống thang máy.

Gió lạnh gào thét qua tai, hô hấp hai nàng chậm lại, não hiện ra hình ảnh một giây sau bị gãy chân.

Liêu Văn Kiệt quỳ gối rơi xuống đất, giống như lông vũ rơi xuống đất, một chút thanh âm cũng không phát ra. Sau khi hắn buông hai nàng xuống, chỉ đỏ thu hồi, mượn kiếm dài sắc bén trong tay Isayama Yomi, đem dây thép gai trên nóc thang máy cắt đi.

Chương 692: Lấy tiền của mình. 1 Vốn định làm đến một lần

cảnh nhân vật chính diện xuất , hola hola bay xuống ôm hai mỹ nhân, ngẫm lại phía trước không có khán giả cũng không có phản diện, giả vờ chỉ có thể chuốc mấy xấu hổ thôi, đành từ bỏ.

“Vàng giấu ở tầng này, ngoài ra, còn có đường thông gió cùng phòng điều khiển căn cứ.”

Ba người đi ra khỏi thang máy, Liêu Văn Kiệt nhìn xung quanh, ngửi mùi người trong không khí, rẽ vào một hành lang.

Cuối hành lang ẩn một tia huyết khí, nhưng cửa chính phía trước lại có bốn đạo khí tức của người sống, hắn không suy nghĩ nhiều, ấn công tắc bên cạnh, cửa tử theo đó mở ra.

Trong phòng mật thiết rộng rãi, hai bên trái phải rương gỗ chất đống, ngay phía trước gạch vàng chỉnh tề xếp thành, vải che phủ bị xốc xuống đất, mấy ngọn núi vàng nhỏ dưới ánh đèn phản xạ, bắn tung tóe ra hào quang chói mắt.

“Hai trăm bốn mươi tấn vàng, thì ra là loại khái niệm này…”

Hai mắt kim quang lấp lánh, Saeko Nogami cùng Isayama Yomi ngược lại hít vào khí lạnh, Liêu Văn Kiệt liếc mắt một cái, trong lòng không hề gợn sóng, bước nhanh tiến lên phía sau một núi vàng nhỏ nhìn thấy Phi Ưng Jackie.

Vốn chỉ là mũi to, hiện tại gặp phải hiện tượng vật lý thúc đẩy biến thành đầu heo, cả khuôn mặt bành trướng một vòng, mũi ngược lại nhỏ đi.

Tuy rằng bị bẹt rất thảm, nhưng ôm trái ôm ấp, trong ngực còn nằm úp sấp một người.

Ba người đẹp, một châu Âu, là Mỹ, hai châu Á, mỗi người có vẻ đẹp không tầm thường.

Vẫn sống nhăn răng!

Liêu Văn Kiệt nhướng mày nhìn về phía người châu Á, nếu không đoán sai, một trong số đó là người Nghê Hồng, tức là nằm vùng cắm bên cạnh Jackie cho tiểu đội của Saeko.

Ba cô gái nhắm mắt chờ chết mở mắt ra nhìn thấy gương mặt xa lạ lúc này sửng sốt, Jackie cố sức mở mắt ra, phát hiện người tới là Liêu Văn Kiệt, nhếch miệng chính là cười.

“A Kiệt, không, anh Kiệt, sao anh lại ở đây?”

Liên quan đến vết bầm tím trên mặt, Jackie đau đến ngũ quan vặn vẹo, nụ cười này so với khóc còn khó coi hơn.

“Giống như anh, tới tìm vàng, chẳng qua là khuôn mặt của anh là quá thảm.”

- “Mười mấy người bọn họ đánh tôi, tôi có thể làm sao bây giờ?” Jackie nhảy lên tại chỗ, nhét hai thỏi vàng vào trong túi của mình: ” Đám lính đánh thuê kia căn bản không phải là người, còn có hai tên không biết từ đâu xuất hiện, đánh nhau giống như làm phim vậy. ”

Nghe Jackie phàn nàn, Liêu Văn Kiệt liên tục gật đầu, quả thật, kho vàng ngay cả cái ghế cũng không có, mười mấy người đánh một người quá khi dễ người khác rồi. Miễn là khi nào có giàn giáo phụ trợ thì có lẽ Jackie sẽ không thảm hại như vậy.

Tuy nhiên, đoàn làm phim có nghĩa là gì, khoa học viễn tưởng hay ma thuật?

Liêu Văn Kiệt nhìn về phía hầm thông gió phía sau kho vàng, ngoại trừ khí tức nửa người nửa thú hỗn hợp của lính đánh thuê, còn có hai cỗ khí tức có chút không tầm thường.

Là cao thủ!

“Đừng đi, bên kia hẳn là đã đánh nhau rồi.”

Liêu Văn Kiệt đang muốn tìm hiểu đến cuối cùng liền bị Jackie đè bả vai ngăn lại, người sau lại nhét thêm mấy miếng vàng thỏi đến khi thật sự không cầm được mới dừng lại: “Lính đánh thuê là đặc công Mỹ giả trang, lão già người Đức Adolphe thuê bọn họ bị lừa, hiện tại đang ở trong phòng điều khiển, ông ta đã đóng cửa lại muốn đem tất cả mọi người chết đói trong căn cứ.”

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, tầm mắt đảo qua kho vàng, kéo Saeko Nogami cùng Isayama Yomi rời đi.

Jackie tươi cười lên, tuy rằng hành trình tìm kiếm vàng lần này bị đánh rất thảm, nhưng anh ta đến cùng với 3 em gái, Liêu Văn Kiệt mới có hai người thôi, nhìn thế nào cũng là anh ta thắng.

Huỵch!

Liêu Văn Kiệt buông cổng xuống, xoay người đi thẳng lên lầu về phía phòng điều khiển.

“Anh Kiệt, anh vào phòng điều khiển làm gì?”

“Hai hổ đánh nhau tất có một bị thương, chờ đến thời điểm một chết một tàn, tôi lại làm chính nghĩa đem tất cả mọi người giết chết, như vậy vàng chính là của ta.” Liêu Văn Kiệt đương nhiên nói.

“Anh Kiệt, chúng ta bình thường không liên kết loại hành vi này với chính nghĩa…”

“Ừm!?”

“Ha ha ha, tùy tiện nói một chút, đùa một chút, anh chính nghĩa nhất.”

Jackie lau mồ hôi lạnh, ngượng ngùng cười nói: “Tôi chưa từng đến, cái gì cũng không nghe thấy, cái gì cũng không thấy.”

Nói xong, anh ta thức thời chạy trốn, mang theo ba cái hố bên cạnh đi thang máy rời khỏi căn cứ.

Lựa chọn quyết đoán, chả trách được làm trộm nhiều năm còn chưa bị người bắt.

Liêu Văn Kiệt trong lòng thầm nghĩ, vung tay lên, mang theo hai cái hố bên cạnh mình đi về phía cầu thang.

Phòng điều khiển.

Ánh đèn chiếu sáng, tủ hồ sơ và bảng điều khiển phủ đầy một lớp bụi dày, không khí đẫm máu tràn ngập, nguồn gốc ở một thi thể ngồi trên xe lăn phía trước bảng điều khiển.

Là Adolphe chủ nhân của lính đánh thuê, người đã trốn thoát khỏi căn cứ bốn mươi năm trước và trở thành người sống sót duy nhất trong số mười chín sĩ quan, bốn mươi năm sau, ông ta lại chết trong căn cứ cùng đồng đội của mình.

Có lẽ đây là số phận!

-Là tự sát!

Saeko nhíu mày, thi thể Adolphe cầm súng lục, vị trí huyệt thái dương có vết bị họng súng bắn cháy xém, chết đến mức không thể chết được nữa.

Không giống như MacDonnell trên tàu du lịch, Adolphe thực sự tự sát, không có bất kỳ mối quan hệ nào với Liêu Văn Kiệt.

Sau khi bọn họ từ thang máy xuống không nghe thấy tiếng súng, chứng tỏ thời gian tự sát của đối phương ít nhất là mười phút trước, cho dù là hiện trường giả mạo tự sát cũng không liên quan gì đến Liêu Văn Kiệt.

Chương 693: Lấy tiền của mình. 2 “Chạy đến nơi này tự sát,

tên này thật sự là tới tìm vàng sao…”

Saeko lẩm bẩm, mắt đảo qua bốn phía, phát hiện tất cả các nút bấm trên bàn điều khiển đều bị phá hủy, toàn bộ căn cứ chỉ để lại điện năng cung cấp bình thường

Ông ta đích thật là tới tìm vàng nhưng gặp phải phản bội, không thể làm gì mới lựa chọn tự sát.” Liêu Văn Kiệt đứng trước cửa sổ thật lớn sát đất, tầm mắt nhìn xuống hầm thông gió phía dưới.

Ông lão Đức này bỏ ra giá cao thuê một đội lính đánh thuê, nhưng không biết mình bị theo dõi trong một thời gian dài, đối phương là đặc công Mỹ giả trang vì 240 tấn vàng mà đến. Sau khi tiến vào căn cứ, các đặc công xé mặt nạ xuống lộ ra thân phận thật sự, Adolphe là một lão già ngồi xe lăn, vô lực phản kháng lại không muốn bị giết, chỉ có thể lựa chọn tự giải quyết định.

Nhưng mà dù sao đây cũng không phải điều quan trọng, quan trọng là Liêu Văn Kiệt nhìn thấy hai người thần bí trong miệng Phi Ưng Jackie đang ở trong phòng quản lí ở hầm thông gió , giờ phút này đang cùng các đặc công Mỹ nhiệt tình tương tác.

Nói là nhiệt tình tương tác, kỳ thực là một bên nghiền ép, nhóm đặc công Mỹ chết hơn phân nửa, máu tươi đầy tường, thi thể tàn phá, bị đối phương mèo đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Không có Tom và Jerry, chỉ có mèo và chuột theo nghĩa đen.

Mười hai lính đánh thuê bị tàn sát, đã chết bảy người, trong năm người còn lại, ngoại trừ khuôn mặt sẹo mắt tam giác dẫn đầu, những người còn lại toàn bộ biến thân thành nửa người nửa thú máy móc giết người, khổ sở chống đỡ không hề có lực phản kháng.

Hai người thần bí một là người đàn ông da trắng thân hình cao lớn, tuổi khoảng năm sáu mươi tuổi, nhìn tư thế không chút lưu

tình của bọn họ đối với đặc công Mỹ, tám chín phần mười cũng đến từ bản địa Mỹ.

Nhưng mà Liêu Văn Kiệt dám đánh cược, hai người thần bí này đến từ châu Âu, bởi vì một người trong đó vừa mới hoàn thành biến thân, hai tròng mắt đen kịt tỏa sáng, trong miệng là răng nanh trắng hút máu .

Ma cà rồng.

Lần đầu tiên nhìn thấy ma cà rồng trong thế giới hiện tại, Liêu Văn Kiệt có hứng thú vô cùng mãnh liệt, muốn bắt một cái đem nhốt trong tầng hầm nghiên cứu.

Trước mắt cái này cũng không tệ, thực lực cường đại, ngoại trừ không phải con gái, phương diện khác không có gì không ổn.

"???" x2

Saeko Nogami cùng Isayama Yomi tiến lên, một trái một phải đứng ở bên cạnh Liêu Văn Kiệt, nhìn thấy phía dưới chiến đấu không phải là người, trong đầu toàn là dấu chấm hỏi.

Lần này tranh đoạt vàng chiến tranh, rốt cuộc là đã liên lụy đến bao nhiêu thế lực? Chẳng lẽ người con gái châu Âu bên cạnh Jackie cũng là nằm vùng?

Phía dưới, chiến đấu chấm dứt, đặc công Mỹ lại tiến lên cùng hai gã chiến sĩ nửa người nửa thú, mặt sẹo mắt tam giác cùng ma cà rồng nói chuyện, bởi vì cách âm hiệu quả, cái gì Liêu Văn Kiệt cũng không nghe được.

Saeko Nogami nhìn chằm chằm ma cà rồng, một bên đọc môi, một bên nói: "Thủ lĩnh đặc công yêu cầu đình chiến, hai trăm bốn mươi tấn vàng chia đôi, ma cà rồng không đồng ý, ông ta nói mình không có hứng thú đối với vàng, đến căn cứ Bucky Loch là vì tìm hiểu sản phẩm khoa học kỹ thuật mới nhất của Mỹ."

“Không đề cập đến chúng ta à?” Liêu Văn Kiệt nghiêng đầu hỏi, ba người sống lớn như vậy đứng ở cửa sổ, không có lý do gì bị xem nhẹ.

“Bây giờ nhắc tới.”

Saeko nói: “Bởi vì yêu cầu đình chiến bị cự tuyệt, thủ lĩnh đặc công uy hiếp đối phương, nói là sẽ liên thủ với chúng ta, ma cà rồng… ông ta đã thấy… ông ta nói… Ách…”

“Nói đi!”

“Ông ta nói hai nữ bình thường như nhau, hút khô máu liền chết.”

Saeko mặt đầy hắc tuyến, khóe miệng giật giật nói: “Nam cũng không tệ, da mịn thịt mềm có giá trị làm hậu duệ bồi dưỡng, còn nói phải yêu thương thật tốt mấy chục năm… A Kiệt, anh là người nam đó”

“Ừm, người này xong đời rồi.”

Liêu Văn Kiệt kéo dài khuôn mặt, giơ tay vỗ lên kính trước mặt, lòng bàn tay vận thổ khí, thủy tinh vỡ vụn, từ đài cao năm thước nhảy xuống.

Ầm!

Mặt đất xi măng chấn động bụi bặm, Liêu Văn Kiệt sải bước tiến lên phía thủ lĩnh đặc công phía đối diện: “ Nói ra đề nghị không tồi, chúng ta liên thủ làm chết hai lão già đối diện, sau đó chia đều hai trăm bốn mươi tấn vàng.”

Nói là tiếng Anh kiểu Mỹ, thủ lĩnh đặc công gật gật đầu, sảng khoái đáp ứng đề nghị kết minh: “Lão già của hiệp hội khu ma sư giao cho cậu, ma cà rồng do tôi đối phó.”

Hiệp hội khu ma sư châu Âu!

Thế lực mới, Liêu Văn Kiệt nhất thời vẻ mặt ngây thơ.

Tình huống gì đây, hắn biết đầu năm nay tu hành không dễ dàng, hầu hết các thế lực đều chỉ nhìn tiền, không còn rối rắm phân biệt chính tà, nhưng Khu ma sư cùng ma cà rồng làm một tổ đội…

Còn muốn tiết tháo không vậy?

Còn phù thủy thì sao, các phù thủy không phải cũng muốn gia nhập đại gia đình giáo hội chứ?

Liêu Văn Kiệt sờ sờ cằm, hẳn là không, giáo hội có tín ngưỡng lại không thiếu tiền, kết cục của phù thủy cũng giống như trước kia,nào là nhà giam, tầng hầm, pháp trường hỏa táng, ba lần đi xong người khẳng định còn cái nịt.

“Ha ha ha, hai trăm bốn mươi tấn vàng quả nhiên mê người, không chỉ đặc công Mỹ phái phái chảy nước miếng, ngay cả một tên trộm Nghê Hồng cũng tới.”

Ma cà rồng cười lạnh một tiếng, liếm liếm răng nanh với Liêu Văn Kiệt: “Cậu rất tốt, hiện tại đầu hàng, tôi có thể tha cho cậu một mạng, cũng ban cho cậu sinh mệnh vĩnh hằng.”

Chương 694: Lấy tiền của mình. 3 “Đồ châu Âu ngu ngốc, tôi không phải là trộm.”

Liêu Văn Kiệt khinh thường cười, thẳng lưng lớn tiếng nói: “Đại đế quốc Nghê Hồng sớm muộn gì cũng sẽ chinh phục thế giới, hôm nay đến đây, chẳng qua là sớm đem vàng vốn dĩ thuộc về chúng ta lấy đi, cùng thẻ tín dụng giống nhau, dùng tiền của mình sao có thể gọi là trộm.

“…” XN

Lầu một một đám người bị người Nghê Hồng không biết xấu hổ làm cho khiếp sợ, thủ lĩnh đặc công lại âm thầm hối hận, đồng minh mới quá mức kiêu ngạo, đây không phải bộ dáng rất thông minh.

Lầu hai, Saeko Nogami cùng Isayama Yomi cuồng trợn trắng mắt, cái nồi đen đến vừa ổn vừa nhanh, đột ngột đỡ không kịp.

“Nói bậy bạ, vàng là thu được từ việc cướp bóc của quân Đức trong Thế chiến II từ khu vực chiếm đóng ở châu Âu, nó vĩnh viễn thuộc về châu Âu, có lẽ sẽ có một số vấn đề về quyền sở hữu, nhưng tuyệt đối không có bất kỳ quan hệ nào với người Nghê Hồng, người Mỹ các ngươi!” Lão giả khu ma sư lạnh lùng giận dữ nói.

“Hình như có chút đạo lý.”

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, nhìn về phía thủ lĩnh đặc công bên cạnh: “Mỹ Đế các anh có một trận chiến thành công thu về thuộc địa Bắc Mỹ, chuyện này anh quen thuộc, anh giải thích đi.”

“...” XN , Lầu một yên tĩnh không tiếng động, hai ông già châu Âu bắt đầu hoài nghi Liêu Văn Kiệt thật ra là nằm vùng bên mình, dù sao bốn mươi năm trước Nghê Hồng và Mỹ Đế ở Thái Bình Dương đánh đến sứt đầu mẻ trán, mấy năm trước, còn bởi vì chất bán dẫn mà ném một quả bom nguyên tử, huyết hải thâm cừu không có lý do nói kết minh liền kết minh.

Lầu hai cũng yên tĩnh không tiếng động, bởi vì Liêu Văn Kiệt đột nhiên mở miệng với Mỹ Đế, nồi đen cân bằng không ít.

“Không cần nói nhảm nữa, giết chết bọn họ, chia đều vàng .” Thủ lĩnh đặc công cắn răng nói.

- Hiểu rồi!

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, khinh thường nhìn về phía hai lão

đầu châu Âu: “Nghe chưa, nắm đấm chính là đạo lý cứng rắn nhất, chúng ta đủ mạnh, quyền sở hữu vàng chính là của chúng ta.”

-Nói bậy, cường đạo logic!

“Hừ! Loại chuyện cường đạo logic này châu Âu các ngươi kinh nghiệm phong phú nhất, ngoại trừ đại đế quốc Nghê Hồng chúng ta, ở đây có một người tính một người, tất cả đều không có thứ tốt.”

“Được rồi! Đừng nói nữa!!”

Thủ lĩnh đặc công cố nén ý tưởng giết chết đồng minh mới, phất tay với hai thành viên nửa thú nửa người, ba người tạo thành mũi tên, mục tiêu chỉ thẳng vào ma cà rồng.

Liêu Văn Kiệt dừng chân nhìn về phía tổ ba người, chuẩn xác mà nói là nhìn về phía thủ lĩnh đặc công, tên này không phải là nhân loại, cũng không phải gen chiến binh*, vậy rốt cuộc là cái gì?

*Gen chiến binh: tức chiến binh biến đổi gen, gọi tắt là gen chiến binh.

*Gen chiến binh: tức chiến binh biến đổi gen, gọi tắt là gen chiến binh.

Xoẹt!

Đúng lúc này, tiếng gió xé rách, sát khí sắc bén đập vào mặt, chém thẳng vào đầu vai hắn.

Liêu Văn Kiệt cúi người chạy nước rút, tránh được đạo khí trong suốt, nhanh chóng tới gần khu ma sư. Người sau không vội vàng mở bức tường gió lốc cao trước mặt, điên cuồng trút bỏ phiến gió lộn xộn, đồng thời dựng lên một tấm lưới phòng ngự không thể xuyên thủng.

“Ông là ma pháp sư?”

Liêu Văn Kiệt tránh trái né phải, hiểm trở lại nguy hiểm xuyên qua trong bức tường gió, đợi sau khi bức tường gió tản đi, nhướng mày nhìn về phía ngọc thạch lớn trong tay khu ma sư.

Thứ tốt, chỉ cần nhìn vào cũng biết không có hàng trăm triệu không đáng nhắc đến.

Trong lòng hắn suy tư, nếu không đoán sai, khu ma sư chính là mượn viên ngọc thạch này mới có thể đại sát tứ phương, thành công tạo ra trận bão cát uy thế kinh người kia.

Không có gì để nói, bảo vật đặt trong tay khu ma sư chỉ có để không bụi bặm mà thôi, lẽ ra phải thuộc về đạo sĩ đẹp trai lại tâm địa thiện lương như hắn mới đúng.

Không liên quan đến loại vật lý phục vụ người khác, đây gọi là duyên phận!

Thấy Liêu Văn Kiệt gắt gao nhìn chằm chằm ngọc thạch trong tay mình, trong mắt tràn đầy khát vọng tham lam, khu ma sư cười lạnh không ngừng, loại ánh mắt này ông ta thấy nhiều lắm, chưa bao giờ có người còn sống mà ngày hôm sau có thể nhìn thấy mặt trời.

-Ngu ngốc, dục vọng làm cho người ta không thấy rõ cái chết!

Khu ma sư lộ ra vẻ thương hại, sau đó cười lạnh nói: “Viên đá ma pháp này tên là ‘Hơi thở của ATum’, là hiện thân của thần gió ‘Shu’ trong thần thoại Ai Cập, trong sa mạc mênh mông này, cậu có thể đánh bại thần gió?”

“Ông chỉ là một khu ma sư châu Âu, sở hữu đặc sản địa phương của Ai Cập …”

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu: “Tôi liền biết, ở đây ngoại trừ tôi,

không có một thứ nào tốt.”

“Tên Nghê Hồng kia, ít nói xấu người khác lại, người Đức không phải người tốt, các ngươi cũng không phải.” Khu ma sư giận dữ nói.

“Được rồi, nếu ông đã nói như vậy, vậy tôi liền chấp nhận.”

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, liếc mắt nhìn đá ma pháp một cái, tò mò nói: “Vậy xin hỏi vị lão tiên sinh này, ông là người nước nào?”

“Người Pháp!”

“Chậc chậc, thất kính, vậy mà lại là đế quốc Pháp toàn người lùn chỉ có đàn bà con gái mới có thể cứu vớt.”

Chương 695: Phiên bản flagship giới hạn trong bộ sưu tập Giáng sinh. 1 Liêu Văn Kiệt hít một hơi khí lạnh, thán phục nói: “Tôi tưởng ông mặc một thân trắng là vì muốn cùng một thân đen bên cạnh làm CP , tình nồng ý đậm đem quốc kỳ vứt sang một bên, mà nói đi cũng phải nói lại, còn có hai dải ruy băng bị ông cắt dọc theo đường chấm chấm sao?”

Lời thoại lo lắng khiến cho khu ma sư nổi trận lôi đình, còn chưa hết, Liêu Văn Kiệt vẫn có thể chèn ép người khác, trêu chọc nói: “Nhìn thấy ông tôi liền biết, trận chiến này tôi thắng chắc rồi, ông cũng đừng cố gắng chống đỡ làm gì, nhanh chóng cởi quần áo ra dùng trường côn giơ lên =))), chờ ma cà rồng bên kia giải quyết mấy người Mỹ đế, ông có thể theo đó đến cọ thành quả thắng lợi… Chờ một chút, Ma cà rồng bên kia không phải đến từ đại đế quốc Anh đó chứ?”

Khu ma sư: “…”

Thật đúng là, cảnh tượng hôm nay ngoại trừ đổi Đức thành Đế quốc Mỹ, còn lại so với Thời Thế chiến II không có gì khác nhau.

“Chả trách, chả trách, hóa ra là một người có nội hàm!”

Liêu Văn Kiệt liên tục gật đầu, giơ tay giơ ngón tay cái: “Vì Anh Pháp trăm năm chiến tranh, không đúng, vì tình hữu nghị trăm năm Anh-Pháp nâng chén, nhân tiện nói một câu, đồng minh của ông thật tuyệt vời.”

“Hỗn đản!!”

Khu ma sư không thể nhịn được nữa, mắt thấy Liêu Văn Kiệt vẻ mặt còn chưa thỏa mãn, phảng phất còn có thể nói ba ngày ba đêm, lúc này nắm chặt đá ma pháp, điên cuồng quán thấu ma lực, phát động công kích bạo phong phô thiên địa cái.

Ầm ầm! !

Cột gió trùng kích toàn trường, bão táp loạn lưu tàn phá bừa bãi, chấn nát cửa sổ tầng hai, nghiền nát mặt đất bong tróc từng tầng xi măng, máy bay thí nghiệm dùng để nghiên cứu khí động học trong phòng thí nghiệm ở hầm thông gió trong khoảnh khắc vặn vẹo thành một đoàn sắt vụn.

Ma cà rồng kinh hô một tiếng đoạt đường mà chạy, mặt sẹo mắt tam giác cùng hai gã chiến sĩ nửa người nửa thú bị bạo phong loại thành bộ xương, thi hài khắp nơi phân hủy thành máu thịt.

Phòng điều khiển phía sau cửa sổ tầng hai, Isayama Yomi triệu hồi Ranguren làm bình phong, khó khăn lắm mới ngăn được lưỡi dao sắc bén cắt đến của cơn lốc, chỉ là dụng cụ trong phòng điều khiển bị hủy hoàn toàn, tư liệu văn bản đặt trên tủ cũng bị cắt thành mảnh giấy vụn.

Gió êm sóng lặng, Ma cà rồng sờ sờ vết cắt trên mặt, giận dữ nói với khu ma sư : “Hỗn đản, ông điên rồi sao, có phải định giết chết cả tôi hay không?”

“Câm miệng, ông căn bản là không hiểu, ông có biết tên kia nói

chuyện khó nghe bao nhiêu không?" Khu ma sư thở hồng hộc đáp lại, tức giận chưa tan, cổ họng còn lớn hơn ma cà rồng.

"Khó nghe, có cái gì khó nghe, ông đã năm mươi tuổi, còn có cái lời gì khó nghe có thể chọc giận ông nữa?" Ma cà rồng không phục, rõ ràng chính là khu ma sư tìm lý do, mục đích là giết chết ông ta sau đó độc chiếm vàng.

Khu ma sư nghe vậy, thoáng tỉnh táo lại, không muốn làm căng mối quan hệ đồng minh, nghiến răng nghiến lợi nói: "Tên lùn Nghê Hồng kia, hắn lấy quốc kỳ của nước tôi làm nhục tôi."

Ma cà rồng nghi hoặc lên tiếng: "Làm sao vậy, lá cờ trắng kia có gì không ổn sao?"

- Hỗn đản!

Khu ma sư tức giận nhìn ma cà rồng, thần kinh thật vất vả mới bình tĩnh lại lửa giận cuồng thiêu: "Nể mặt đồng minh, tôi cho ông một cơ hội sắp xếp lại ngôn ngữ của mình."

"Thực xin lỗi, là tôi không đúng, đều là…"

Nhất thời nói nhanh, Ma cà rồng lúc này mới ý thức được nói sai, vội vàng nhanh trí bắt đầu vung nồi đen: "Đều là lỗi của người Đức, bọn họ xảo quyệt đem lá cờ tổ quốc kia làm xấu hổ chúng ta, chúng ta cùng nhau lấy đi vàng, để cho người Đức chịu đựng mắng chửi."

- Bọn họ vốn nên bị mắng!

Khu ma sư oán hận một tiếng, sau đó bổ sung: "Còn có bọn cướp kia, đám hỗn đản kia cũng không phải thứ gì tốt."

Chương 696: Phiên bản flagship giới hạn trong bộ sưu tập Giáng sinh. 2

“Đúng, ông nói không sai.”

Ma cà rồng gật đầu mạnh mẽ, bởi vì Nga và Đức, Anh và Pháp là kẻ thù, tình bạn một lần nữa vững chắc.

“Ông đi giết chết hai nữ nhân kia, tôi đi đến chỗ kho báu, trước hết đem vàng chuyển ra khỏi căn cứ đã.”

“Không thành vấn đề, tôi ngửi được mùi thơm của xử nữ, máu tươi của các nàng nhất định vô cùng mỹ vị…”

Hắc quang trong mắt Ma cà rồng nở rộ, đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, bổ sung nói: “Trong kho còn có ba nữ nhân, nam tùy ngươi xử lý, nhưng nữ phải để lại cho ta.”

“Biết rồi, tôi sẽ không động đến lương thực của ông…”

Đang nói, khu ma sư đột nhiên sửng sốt, nhíu mày nhìn về phía góc, trong phế tích loang lổ, một bộ xương bằng kim loại chậm rãi đứng lên.

Thủ lĩnh đặc công khuôn mặt đầy sẹo mắt tam giác da thịt đã bị cắt bỏ, chiến binh người máy nửa người nửa máy được biến đổi từ người đã được cấy vào tâm trí cuốn bách khoa toàn thư về giết người và bách khoa toàn thư về chiến tranh.

Do các rào cản kỹ thuật, chiến binh robot cơ khí này không chỉ tốn kém để chế tạo và không thể sản xuất hàng loạt, mà các cơ

quan điện tử cũng không có chức năng bắt chước, không thể đạt được những thay đổi liên tục, đây là 'người lính hoàn hảo của quân đội Mỹ' Phiên bản chuyển tiếp có kế hoạch.

Đợi kỹ thuật trưởng thành, binh lính hoàn mỹ hoàn mỹ xuất hiện, phiên bản thế hệ này có thể bán ra bên ngoài như phiên bản flagship, nếu cộng thêm dịch vụ thu phí tùy chỉnh cho da, giá cả còn có thể tăng gấp đôi, được gọi là phiên bản flagship giới hạn trong bộ sưu tập Giáng sinh.

"Tôi cho rằng kỹ thuật mới nhất của Mỹ Đế là gen chiến binh, không nghĩ tới ngay cả chiến binh robot cũng nghiên cứu ra thành phẩm!"

Trong mắt Ma cà rồng hiện lên một tia sầu lo, là sinh vật thần bí tiêu biểu,ông ta đối với thời đại đạn bác máy bay chán ghét dị thường, đối với khoa học kỹ thuật nhân tạo lại càng không cần nói, hận không thể đem thời gian lùi lại mấy trăm năm.

"Đổi góc độ mà nghĩ, đây cũng là một chuyện tốt, nhân tạo có thể đáng giá hơn vàng nhiều hơn." Khu ma sư cũng không thích thời đại đại đạn bác máy bay, người bình thường cường đại, có nghĩa là đặc quyền của thế lực ma pháp bị suy yếu, nhưng bởi vì tuổi thọ có hạn ông ta chỉ thống hận, không giống Ma cà rồng là thù hận.

"Đem chia năm lần bán, càng đáng giá!"

Ma cà rồng lạnh lùng nói, không đợi khu ma khư phản bác, thân thể hóa thành một đạo tàn ảnh, trong nháy mắt vọt tới trước mặt chiến binh robot.

Xoẹt!

Đi ngang qua, móng vuốt ma cà rồng xoẹt qua thân sắt thép, ma sát bắn một mảng lớn tia lửa.

Mắt điện tử màu đỏ trên mặt robot tập trung mục tiêu, lòng bàn tay tự động đổi thành súng trường, truy đuổi tàn ảnh màu đen, bắn đạn kim loại có năng lực xuyên giáp cực mạnh.

Khu ma sư né sang một bên, dừng chân quan sát không có tiến lên viện trợ, ông ta tin tưởng phản ứng chậm chạp của robot không phải là đối thủ của ma cà rồng, đánh giá sức chiến đấu của robot, đánh giá giá cả khi dùng khi đấu giá.

Xoẹt !

Kim quang đột kích phía sau tim, đi tới phía sau khu ma sư mười cm, bị một đạo vô hình bình chướng ngăn cản, ông ta kinh sợ ra một tiếng, mồ hôi lạnh trên trán, không thể tin nhìn về phía người tập kích.

Liêu Văn Kiệt từ trong phế tích đứng lên, vỗ vỗ bụi bặm trên người, tiến lên hai bước nhặt lên phi hành đạo cụ Hàng Ma Xử.

“Cậu thế mà còn sống?”

Khu ma sư vẻ mặt hoảng sợ, tận mắt nhìn thấy Liêu Văn Kiệt bị lốc xoáy bao phủ, giờ phút này hẳn là thi cốt không còn mới đúng.

Robot có thể sống sót ông ta có thể lý giải, giá đỡ cốt thép phòng ngự rất mạnh, giống như TV, chỉ cần không làm tổn thương hạch tâm, vỗ một nhịp là có thể tiếp tục tái sử dụng.

Nhưng Liêu Văn Kiệt rõ ràng là thân thể máu thịt, không có lý nào gặp phải cuồng phong mà chỉ có quần áo rách thành vải, trên người lành lặn không xảy ra chuyện gì .

Quá khoa trương, chẳng lẽ thật sự có người có thể da dày đến mức có thể chống đạn?

“Vận may tốt thoát một kiếp, nhưng mà lần sau sẽ không có

loại vận may này, không tin ông có thể thử lại.” Liêu Văn Kiệt nói một câu song quan.

“Hừ, cậu cho rằng nói như vậy thì tôi sẽ theo ý của cậu mà tiêu hao ma lực sao?”

Khu ma sư sắc mặt chuyển lạnh: “Vừa rồi là tôi nhất thời mất đi bình tĩnh, hiện tại sẽ không có

chuyện này đâu.”

“Tôi không tin đâu, trăm vạn đại quân của các ông còn chưa có một tòa thành kiên trì được trong thời gian dài, trận chiến này tôi thắng chắc rồi.”

Liêu Văn Kiệt thề son sắt nói, thấy khu ma sư chỉ là một khuôn mặt đen nhánh, không nổi trận như trước, quyết đoán bổ sung: “Nghe nói xe tăng của các ông được trang bị gương chiếu hậu, để người lái có thể quan sát tốt hơn tình hình tiền tuyến.”

- Câm miệng lại!

Khu ma sư cho rằng mình có thể nhịn, cho đến khi phát hiện mấy lời của Liêu Văn Kiệt thật sự quá nhiều, phất tay hướng về phía hắn mở ra năm ngón tay, mạnh mẽ bóp thành nắm đấm.

Trong phút chốc, không khí nhanh chóng tản đi, không khí xung quanh Liêu Văn Kiệt loãng đến chân không, vấn đề hô hấp thì không sao, nhưng không có giọng nói thì hắn cũng không chịu nổi.

Hắn nhanh chóng vọt tới trước khu ma sư , người sau tại chỗ bay lên, mượn gió bay lên bầu trời phòng thí nghiệm, cười to chờ Liêu Văn Kiệt hít thở không thông tại chỗ mà chết.

Đúng lúc này, một cuộn chỉ đỏ vọt tới giữa không trung, đột nhiên hóa thành một quỷ thủ thật lớn, phô thiên địa cái hướng khu ma sư mà bắt.

Hình ảnh quá mức tà ác, khu ma sư kinh hách kêu một tiếng, vung gió xé rách quỷ thủ, lại nhìn thấy Liêu Văn Kiệt sau lưng mở ra cánh đỏ như máu đánh tới, xoay người tăng tốc, vọt vào cửa thoát hiểm của phòng thí nghiệm.

Thân thể hắn lay động mà lên, huy vũ bạo phong đánh tan cửa thông gió trên đỉnh đầu, tăng tốc lại tăng tốc, khuấy loạn cát lún rơi xuống, vọt tới giữa không trung sa mạc mênh mông.

Thấy Liêu Văn Kiệt vỗ cánh mà vững vàng rơi xuống mặt đất, ông ta cũng cười lạnh hạ xuống thân hình, bảo trì một khoảng cách: "Tên Nghê Hồng kia, lá gan thật lớn, ở trên biển cát trống trải…"

Nói được một nửa, nhớ tới Liêu Văn Kiệt căn bản không nghe thấy, chủ động tản đi kết giới chân không, lại nói: "Tên Nghê Hồng kia, dám ở trên địa bàn của thần gió đuổi chém thần gió , lá gan của cậu thật lớn."

"Lời này nên tôi nói mới đúng, lại dám dẫn tôi đến địa phương không có người một chọi một, lá gan của ông thật không nhỏ." Liêu Văn Kiệt nhếch miệng cười, xung quanh không có khán giả, vậy hắn cũng không cần làm người khiêm tốn.

Keng!

Kiếm thắng tà trong tay, hồng quang tà dị nở rộ vầng sáng, một vòng tuần hoàn luân phiên đem sa mạc chung quanh nhuộm thành màu đỏ như máu.

Khu ma sư theo bản năng ý thức được không ổn, tay nắm chặt vào đá ma pháp, ở bên người mở ra bạo phong bình chướng lực phòng ngự cực mạnh.

Ầm !

Giữa không trung sa mạc hồng quang chợt lóe, sau khi xuyên

thấu qua cơn lốc dư thế không chỉ có trăm thước, cuối cùng quay trở về bên cạnh Liêu Văn Kiệt.

Khu ma sư dừng lại giữa không trung, theo gió dần dần tản đi ông ta ôm vết thương đang chảy máu chậm rãi hạ xuống, hai đầu gối quỳ xuống mặt đất, đôi mắt dần dần mất đi tiêu cự tràn đầy sợ hãi tử vong.

“Cứu tôi! Tôi…”

Ầm!

Hồng quang lần nữa hiện trên đầu người, máu tươi chảy xuống cát vàng, chỉ lưu lại một thi thể không đầu quỳ xuống đất.

“Đừng đùa vậy chứ, thật vất vả mới xây dựng được tình hữu nghị Anh-Pháp…”

Chương 697: Tôi có bệnh sạch sẽ, đừng nói chuyện với tôi. 1 Giải quyết xong khu ma sư, Liêu Văn Kiệt vung chỉ đỏ mò mẫm trên người một lát, sau khi không lấy được gì, đem ngọc thạch tên là ‘Hơi thở của Atum’ thu vào trong tay.

“Quả thật là duyên phận, nếu không phải định mệnh làm sao có thể dễ dàng bị bần đạo thu vào tay.”

Liêu Văn Kiệt giơ tay lên lật ngọc thạch, hơi thở của Atum, thần gió ‘Shu’ , vừa nghe liền rất có nội hàm, viên đá ma pháp này cực kỳ có giá trị khai phá, nhưng không phải hiện tại, việc cấp bách trước tiên là giải quyết chuyện căn cứ trước.

Thân hình hắn chợt lóe,di chuyển biến mất, xuất hiện ở căn cứ kho vàng.

Nhìn những khối vàng và rương gỗ được sắp xếp chỉnh tề, Liêu Văn Kiệt lấy mặt nạ hắc sơn đeo lên mặt, thông đạo âm gian mở ra, mật độ chỉ đỏ kinh người hóa thúc kéo dài, lan tràn khắp

gian mật thất, không đến ba mươi giây, liền đem kho vàng dọn sạch.

Lấy âm gian làm trạm trung chuyển, ngẫm lại cũng không đáng tin cậy, vạn nhất có Du Hồn Dã Quỷ đi ngang qua thuận tay, không cần nhiều, mấy trăm người là có thể đem núi vàng nhỏ chuyển đi.

Nhưng ngoại trừ âm gian, hắn thật sự tìm không ra trạm trung chuyển tốt hơn, không gian lưu trữ trong ô đỏ không đủ, đạo thuật hát thủy tàng vật tiêu hao lớn, duy trì không được quá lâu, có nguy cơ bạo kim tại chỗ.

Tam Giới Tiểu Na Di càng không cần phải nói, khởi động chậm, lại không có cách nào một lần đem tất cả vàng mang đi, hơn nữa lộ trình trở về Hồng Kông phải chia làm mấy đoạn, hình trình lớn như này khiến hắn chùn bước.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể ở âm phủ mượn đường, nếu như thật sự không cẩn thận mất đi, liền khởi động nút phá hủy của căn cứ rồi nói với Nghiêm Chân căn cứ nổ tung, vàng cũng bị chôn vùi ở sâu trong sa mạc.

Làm xong tất cả, thân hình hắn lần thứ hai biến mất, đi tới căn cứ trên sa mạc chính ngay phía trên cửa thông gió.

Chỉ đỏ hóa thành quỷ thủ, nhanh chóng mở cát vàng đang lưu động, mang theo hắn một lần nữa tiến vào căn cứ.

Dị biến đột nhiên hiện ra, Liêu Văn Kiệt còn chưa tiến vào phòng thí nghiệm ở hầm thông gió , lúc ở trong ống xả gió, trước mặt liền nhìn thấy Ma cà rồng cùng robot một trái một phải nhào về phía mình.

Tốc độ cực nhanh, hành động quả quyết, không biết lại còn tưởng rằng Anh-Mỹ hai nước kết minh.

Ừm, hình như cũng không có gì sai.

Nhưng tình huống lần này có chút khác biệt, cũng không phải hai người đình chiến liên thủ, mà là ánh đèn màu đỏ trong căn cứ điên cuồng chuyển động, tiếng chuông cảnh bảo bén nhọn cho thấy căn cứ đã tiến vào trạng thái đếm ngược tự nổ.

Chuyện gì đang xảy ra vậy, hai cái hố kia nhấn nút tự nổ?

Liêu Văn Kiệt vẻ mặt ngây thơ, thấy toàn thân Ma cà rồng bao phủ hắc bào, vung móng vuốt sắc bén hướng mình bắt tới, không chút suy nghĩ, một cái tát từ trên trời giáng xuống ấn xuống, đem Ma cà rồng cùng robot quay về phòng thí nghiệm ở hầm thông gió.

Kèm theo hai tiếng trầm đục rơi xuống, Liêu Văn Kiệt hai chân rơi xuống đất, nhíu mày cảm ứng, phát hiện hai cái hố hàng đã chạy đến cửa thang máy, đang…

Chờ thang máy.

Phi Ưng Jackie đi thang máy rời đi, sau đó không còn ai tiến vào khu vực trung tâm căn cứ, thang máy dừng ở vị trí cửa kim loại phía trên, muốn đi con đường này thoát hiểm, chỉ có thể kiên trì chờ thang máy.

Khống chế Ranguren chạy trốn…

Có chút khó khăn, thể hình của tên hàng này so với Bạch Duệ, Tam Hắc nhỏ hơn không ít, nhưng cũng không phải một cái thang máy có thể nhét xuống.

“Cậu… Đồng minh… Giấu diếm thực lực”

Ma cà rồng bị một cái tát nửa chết, toàn thân robot điện hồ quang lóe lên, mắt điện tử lúc sáng lúc tối, phát ra tất cả tiếng tố cáo lòng.

“Nghê Hồng… tôi cho rằng trong máy tính của anh có tư liệu bốn mươi năm trước.”

Thời gian không đợi người, Liêu Văn Kiệt trở tay vung kiếm thẳng tà, hồng quang bao trùm chung quanh, hai vòng huyết sắc kiếm quang luân chuyển, lưu lại một mảnh linh kiện cùng một chùm huyết vụ.

Vốn định cắt robot cùng vàng giao cho Nghiêm Chân, thế nhưng kế hoạch không bằng biến hóa, không có thời gian kiểm tra trên robot có thiết bị định vị và thiết bị tự nổ hay không, chỉ có thể cắt đứt tại chỗ.

Kiếm thẳng tà thu hồi, Liêu Văn Kiệt chân đạp xuống đất chạy nước rút, nhảy lên phòng điều khiển ở lầu hai, nhanh chóng di chuyển về phía thang máy.

“Sao còn chưa tới, thang máy này không khỏi quá chậm đi.”

Cửa thang máy, Saeko Nogami cùng Isayama Yomi lo lắng chờ đợi, sớm biết sẽ là kết quả này lúc ấy nói gì đi chăng nữa cũng phải cùng Phi Ưng Jackie rời đi.

Bây giờ Saeko cuối cùng cũng biết, tại sao Jackie nhảy nhót trong nghề nhiều năm, thám hiểm trộm cắp xung quanh vẫn còn sống tốt, bởi vì anh ta đủ cẩn thận, thấy tình hình không ổn liền quyết đoán lẩn tránh, nói đi là đi không bao giờ dây dưa kéo dài.

Theo thang máy chậm rãi hạ xuống, tinh linh trong căn cứ càng lúc càng dồn dập, trái tim căng thẳng của hai người theo tiếng chuông cảnh báo đồng bộ nhảy lên, chỉ cảm thấy mỗi giây dài như một năm, chưa bao giờ trải qua cảm giác chờ đợi lâu dài như vậy.

Ầm ầm! Ầm ầm một tiếng nổ lớn từ phòng điều khiển truyền đến, ngay sau đó, liên tục không ngừng nổ tung, căn cứ ầm ầm chấn động, tốc độ thang máy phía trên đột nhiên tăng nhanh, một tiếng rơi xuống trước người hai người.

Xong rồi!

Chương 698: Tôi có bệnh sạch sẽ, đừng nói chuyện với tôi. 2 Nhìn thang máy hư hỏng, cùng với tiếng nổ dần dần tới gần phía sau, hai cô gái sinh ra tuyệt vọng, vài giây trước khi sóng nhiệt ập tới, bật chế độ hồi tưởng nhân sinh.

Isayama Yomi: Nếu phải chết, Tsuchimiya làm sao bây giờ, cô ấy sẽ bởi vì mệnh lệnh của gia tộc gả cho Ichigo hay không, thật sự là như thế, cô nên chúc phúc, hay là không nên chúc phúc đây?

Saeko: nhân sinh hai mươi mấy năm, trường hợp xem mắt trải qua không ít, nhưng chưa từng cùng với crush hẹn hò, còn chưa từng nếm qua mùi chua của tình yêu đã chôn vùi biển cát dài, cuộc sống của cô thật sự là tràn ngập tiếc nuối.

Còn nữa, miệng quỷ của tên nam nhân gạt người kia còn nói cô sẽ có mấy đứa nhỏ, kết quả ngay cả ga giường cũng chưa từng lăn qua…

- Tránh ra, đừng cản đường!

Đang nghĩ ngợi, một đạo kình phong phá vỡ sóng nhiệt vọt ra, trong chớp mắt vọt tới bên cạnh hai người.

“A Kiệt!”

Nhìn Liêu Văn Kiệt quần áo cháy xém,Saeko tâm hoa nộ phóng, sau đó kinh hô: “Anh làm sao lại ở đây, anh không phải đi ra ngoài…”

“Câm miệng lại.”

Phía sau tiếng nổ mạnh, Liêu Văn Kiệt liếc mắt nhìn cửa kim loại phía trên thang máy, nhận thấy phía trên cũng nổ tung, lam quang trong mắt tăng vọt, ấn một cái thật mạnh vào vách tường.

Ầm ầm!!

Chưởng ấn thật lớn lõm xuống, vết nứt điên cuồng lan tràn khuếch tán.

Sau hai chưởng liên tiếp, kết cấu bê tông cốt thép sụp đổ, để lộ một lớp cát ẩm ướt chôn sâu dưới lòng đất.

Chỉ đỏ ở sau lưng kéo dài ra, quỷ thủ khổng lồ bao vây ba người, Liêu Văn Kiệt ôm lấy hai nữ nhân, tung người nhảy vào cái lỗ lớn lõm xuống. Một giây trước khi ngọn lửa bùng phát, Quỷ thủ đỏ đã túm lấy tấm thép thang máy, chặn lối vào lỗ lớn.

Ầm ầm! !

Tiếng nổ không ngừng,thang máy sụp đổ thành phế tích, cả căn cứ Bucky Loch vỡ vụn chìm trong tiếng nổ vang, lớp cát trên mặt đất lõm xuống, hồi lâu mới khôi phục bình tĩnh.

……

Lạch cạch!

Trong bóng tối, sào huyệt do chỉ đỏ vờn quanh làm đệm, ngăn cản áp lực của lớp cát, theo ánh sáng mà Saeko lấy ra đèn pin chiến thuật, ba người nhất thời nhìn nhau, tim đập bình bịch chạy trối chết trong gang tấc qua đi,mỗi một người càng lộ ra vẻ lúng túng.

Liêu Văn Kiệt hai tay chống lên, dưới thân là Saeko Nogami cùng Isayama Yomi, bởi vì không gian không đủ, ba người chỉ có thể nằm, ngồi cũng không ngồi dậy nổi, không chịu nổi tư thế tạo hình, cực kỳ giống như hắn đồng thời đè hai cô gái làm…khụ, khụ, chống đẩy.

Xấu hổ nhất chính là, quần áo Liêu Văn Kiệt bị đốt không còn nhiều lắm, bị ánh đèn chiếu lên, nhất thời thẹn thùng đỏ mặt.

“Isayama Yomi cũng không đỏ mặt, tại sao anh lại đỏ mặt.” Saeko Nogami chửi bới nói.

“Nói như vậy, cô cùng tiểu thư Isayama sẽ không đỏ mặt à, chỉ cần các cô không xấu hổ, tôi sẽ không cảm thấy xấu hổ.” Liêu Văn Kiệt giải thích một câu, hắn một phen khổ tâm, thân sĩ phong độ cực kỳ, làm cho người ta không tìm ra nửa điểm tật xấu.

Bởi vì quá có đạo lý, Saeko Nogami hoàn toàn không biết nói cái gì cho phải, chỉ có thể tin là thật.

“Chờ một chút, có thứ gì đó đến với tôi, cứng rắn…”

Dã Thượng Dã sửng sốt ba giây, hai tay ôm ngực trừng mắt nhìn Liêu Văn Kiệt: “Biến thái, sắc quỷ, hỗn đản, đã vào lúc này rồi, anh cư nhiên còn có tâm tư làm chút chuyện xấu xa.”

“Chị Saeko, là bảo đao gia truyền của em, ‘Shishou’, nó quá dài.”

Isayama Yomi nhỏ giọng nói, ngay từ đầu cô cũng cho rằng là thứ gì kỳ quái mà hoảng sợ, về sau mới tỉnh ngộ lại, là vỏ đao thôi không phải cái gì khác.

“A cái này…”

Nghênh đón Liêu Văn Kiệt ánh mắt tràn đầy trêu tức, Saeko giơ tay che mặt đỏ bừng, không nên là như vậy, quá mất mặt.

“Saeko , tư tưởng của cô rất là không lành mạnh nha, đã vào lúc này rồi, vậy mà còn có một chút tâm tư chuyện kia .” Liêu Văn Kiệt thổn thức cảm khái, thở dài nói: “Vẫn cho rằng cô là một người phụ nữ tốt, là tôi không đúng rồi, tôi xin lỗi.”

“A, tùy anh, anh nói như thế nào thì liền là như vậy đi.” Saeko tự bạo tự từ bỏ nói.

“Bây giờ có một tin tốt, và một tin xấu, cô muốn nghe cái nào?” Liêu Văn Kiệt cười nói.

“Dưới tình huống bình thường nên nghe tin xấu trước, nhưng tình huống hiện tại, vẫn là nghe tin tức tốt trước đi.” Thấy Saeko bên cạnh che mặt không nói lời nào, Isayama Yomi suy nghĩ mở miệng.

Liêu Văn Kiệt mặt quá gần, hết lần này tới lần khác cô lại không tránh ra được, rất không có cảm giác an toàn.

“Tin tốt là, chúng ta chôn trong cát, chứ không phải phế tích của căn cứ, tôi có thể đào động dẫn các cô bò ra ngoài.”

“Tin xấu thì sao?”

“Vừa rồi tôi dùng sức quá độ, cần nghỉ ngơi một lát, hiện tại bả vai mỏi không chịu nổi, ai cho tôi dựa vào một chút?”

“Ai!?”

Isayama Yomi đỏ mặt lắc đầu, trên mặt lộ ra một biểu tình.

Cảm ơn anh rất nhiều về ân huệ cứu mạng của anh, cũng cảm ơn đã anh kiên trì cho đến bây giờ, nhưng tôi là người đã có hôn phu, công việc này bất kể như thế nào cũng không thể giúp đỡ, vừa vặn chị Saeko thích anh, chị ấy sẽ sẵn sàng giúp đỡ. JPG

“Tiểu thư Yomi, biểu hiện của cô thật… Phong phú. Liêu Văn Kiệt chửi bới một tiếng, không đợi hắn nói thêm, cổ liền bị Saeko ôm lấy, toàn bộ thân thể đè lên người cô.

-Đừng có hòng đánh chủ ý với Yomi, cô ấy là người có hôn phu, tình cảm của bọn họ rất tốt, bả vai đau xót không phải là lý do để anh phá hư tình yêu ngây thơ của người ta!” Saeko Nogami nghiến răng nói.

Chương 699: Tôi có bệnh sạch sẽ, đừng nói chuyện với tôi. 3 Nhưng đây cũng không phải là lý do để cô trực tiếp chiếm tiện nghi hôn phu của Yomi a!

Liêu Văn Kiệt trong lòng thầm nghĩ, ở cự ly gần kề vào mặt Saeko, cánh mũi khẽ chạm vào cánh mũi, trong nháy mắt liền khiến trên mặt cô nóng lên.

“Hắc hắc hắc, Saeko, mặt cô đỏ quá, có phải động tâm rồi hay không?” Liêu Văn Kiệt trêu chọc.

“Hỗn đản, rõ ràng là miệng anh hôi quá hun người.”

Khoảng cách quá gần, cảm giác Liêu Văn Kiệt tùy thời sẽ hôn xuống, Saeko quyết định đè lên gáy hắn, vùi đầu ở bên cổ hắn.

Sau khi tầm mắt tách ra, cô chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng ổn được nhịp trái tim đập thình thịch.

-Saeko , tim cô đập thật nhanh!

“Câm miệng, tôi có bệnh sạch sẽ, anh đừng nói chuyện với tôi.”

“Vậy cô ôm chặt như vậy làm gì?”

“……”

Isayama Yomi nghiêng đầu, ánh mắt có chút hâm mộ, ảo tưởng mình cùng Kagura Tsuchimiya… Không đúng, là cùng vị hôn phu ngọt ngào ôm nhau, có thể hay không cũng giống như Saeko quá thẹn thùng đến chết cũng không thừa nhận.

Một lát sau, Saeko dựa vào cổ Liêu Văn Kiệt nhỏ giọng nói: “A Kiệt, trước đó không phải anh rời khỏi căn cứ sao, tại sao lại trở về?”

“Căn cứ nổ tung, tôi đương nhiên phải trở về cứu các cô, cũng

không thể nào nhìn các cô bị nổ chết chứ?" Liêu Văn Kiệt thuận miệng trả lời.

"Quá xúc động, rất có khả năng không cứu được người, còn đem mình vào nguy hiểm, đổi lại là tôi khẳng định sẽ không trở về." Saeko lên tiếng, ôm chặt lấy cánh tay Liêu Văn Kiệt, nhắm mắt lại cúi đầu vùi thật sâu trên vai hắn.

"Vấn đề không lớn, có hai vị mỹ nữ hợp táng, tính như thế nào cũng không thiệt thòi."

Liêu Văn Kiệt nhướng mày, nhìn về phía Isayama Yomi : "Đúng không, ngay cả tiểu thư Isayama có cảm động hay không cũng không muốn cho tôi mượn vai, đều nhường cho cô … Ai nha, Saeko cô cắn tôi làm gì, đau quá, sắp rách da rồi!"

"Tôi cần cảnh cáo anh bao nhiêu lần nữa đây, không được đánh chủ ý lên Yomi."

Vậy sao cô còn ôm vị hôn phu của người ta không chịu buông tay!

Liêu Văn Kiệt trong lòng thầm nghĩ, thở phào nhẹ nhõm nói: "Tôi nghỉ ngơi tốt rồi, bây giờ có thể đào động được rồi."

"Nhanh như vậy!?"

Saeko cắn môi: "Nghỉ ngơi thêm một chút đi, vạn nhất đợi lát nữa lại mệt mỏi thì làm sao bây giờ."

Rời khỏi mặt đất, Liêu Văn Kiệt lại trở thành cặn bã có bạn gái còn trêu hoa ghẹo cỏ khắp nơi, thừa dịp hiện tại chưa rời khỏi đây, ôm thêm một lát, hưởng thụ cảm giác an toàn thuộc về cô.

"Được, nghe lời cô."

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, thành thành thật thật nằm sấp trên

người Saeko.

Lại một lúc lâu, hắn hơi nghiêng đầu: “Được rồi, lần này thật sự nghỉ ngơi tốt rồi.”

“Chờ một chút… Anh đừng hiểu lầm, tôi chỉ là không muốn ôm anh lần thứ hai.”

“Hiểu, tôi hiểu, nhưng tôi sợ không đủ oxy, tất cả mọi người sẽ chết hết.”

Liêu Văn Kiệt không nhẹ không nặng ở bên tai Saeko cắn một cái: “Chờ sau khi đi ra ngoài, chúng ta tìm một góc không có người, tôi cam đoan không phản kháng, tùy cô ôm bao lâu cũng được.”

Cát đất bao bọc phồng lên, mũi khoan xoắn ốc màu đỏ thò ra khỏi mặt đất, từ phía dưới kéo ra một đoàn nhộng tằm cỡ lớn vòng quanh chỉ đỏ.

Phần đáy của lớp cát sụp đổ rất cứng do mật độ, nhưng sau khi rời khỏi khu vực này, nhưng sau khi rời khỏi khu vực này, tầng cát phía trên bắt đầu lỏng ra, lại bởi vì căn cứ Bucky Loch sụp đổ, cồn cát lõm xuống lấp đầy khoảng trống, chỉnh thể lõm xuống hơn mười thước, cho nên lộ trình thoát khỏi lòng đất so với tưởng tượng của ba người ngắn hơn không ít.

Nhộng tằm rơi xuống đất, kéo dài ra tám chân nhỏ, giống như một con nhện đang nhảy, nhanh chóng bò ra khỏi khu vực cát lún, dừng lại ở mặt sau của cồn cát xa xa.

“Đi ra…”

Thấy lại mặt trời, Isayama Yomi cùng Saeko Nogami cảm khái hành trình khó quên, đời này đều sẽ ấn tượng sâu sắc, lại nhìn Liêu Văn Kiệt bên cạnh, nhất thời đồng loạt không nói gì.

Chỉ đỏ thu bó, từ bốn phương tám hướng hội tụ lại, nhanh

chóng lui về sau lưng Liêu Văn Kiệt, trước kia hắn mặc quần áo thì không cảm thấy có cái gì, hiện tại trần trụi nhìn lại, phảng phất như chỉ đỏ chính là một bộ phận thân thể của hắn.

“Vèo~” x2 hai nữ nhân lộ vẻ ghét bỏ, đối với xúc tu quái kính sau hai bước lui về phía xa.

Liêu Văn Kiệt???

Hai người này đều là manh tân không hiểu chuyện, nhìn thấy xúc tu quái cảm thấy ghê tởm là rất bình thường, về sau hiểu chuyện sẽ biết hắn là tốt nhất rồi.

Nhất là Isayama Yomi, bản chất cô còn có một ma pháp sư được thiết lập thuộc tính thiếu nữ.

Sợi chỉ đỏ thu lại trong người, hóa thành một bộ quần áo, Liêu Văn Kiệt nhìn xung quanh, chỉ ra phương hướng của khách sạn sa mạc: “Với tốc độ của chúng ta, đi bộ bốn đến năm ngày là có thể rời khỏi sa mạc, điều này khá ổn.”

“Nhưng chúng ta không có nước cũng không có thức ăn…”

Saeko nhún nhún vai, ba lô ba người đều ở căn cứ dưới lòng đất, hai tay không xuyên qua sa mạc, đừng nói bốn năm ngày, hai ngày sau đã phơi nắng thành người khô.

Chương 700: Người qua đường trợ công + 4 (1) Tuy nói như vậy, nhưng cô tuyệt đối không lo lắng, đối với Liêu Văn Kiệt càng thêm tín nhiệm, tin tưởng chút vấn đề nhỏ này căn bản cũng không phải là vấn đề.

“Hãy để tôi!”

Isayama Yomi rút trường đao ra, triệu hoán ra linh thú Ranguren.

“Rống rống gầm gầm gừ gừ”

Thân hình khổng lồ của Ranguren từ hư chuyển thực, một tiếng gầm uy phong lẫm liệt tuyên bố mình xuất hiện.

Dưới tình huống bình thường, cho dù không có gầm gừ, cũng là ba gậy đánh không ra một cái rắm, hiện tại tư thế ‘ta bệnh rất nặng’ này, hoàn toàn là mệnh lệnh của Liêu Văn Kiệt mà thôi.

Quả thật, Isayama Yomi cầm bảo đao ‘Shishou’ mới là chủ nhân, nhưng Isayama Yomi sẽ không đánh nó, Liêu Văn Kiệt thì khác, thủ đoạn hung tàn không chút lưu tình, đêm đó, Ranguren cho rằng mình sẽ bị đánh chết.

……

Ba người ngồi trên phương tiện giao thông Ranguren, ba giờ sau đến gần khách sạn Sa Mạc, trên người hai cô gái không có tiền, Liêu Văn Kiệt tỏ vẻ không có vấn đề gì, từ trong đũng quần lấy ra ví tiền, bên trong là một xấp đô la mỹ dày cộp.

Tại sao lại có ví ở đó? X2

Isayama Yomi trợn mắt há hốc mồm, thầm nghĩ hỏi một câu, ví tiền rốt cuộc là đã giấu bao nhiêu ngày. Saeko thì trợn trắng mắt, phía trước có Ryo Saeba nhét súng lục, phía sau có Liêu Văn Kiệt quần giấu ví tiền, nhận thức đối với quỷ háo sắc càng thêm rõ ràng.

Tóm lại một câu, người đàn ông ghê tởm như vậy, đừng mơ chạm vào một ngón tay của cô.

Hai gian phòng thuê xong, Liêu Văn Kiệt xoa xoa tay đi theo phía sau Saeko , cảm giác đêm nay sẽ có đoạn cầu kỳ lạ.

Kết quả là hắn suy nghĩ nhiều, rời khỏi căn cứ ngầm, thái độ Saeko đại biến, sự yêu thích đối với hắn đổi thành lạnh nhạt, một

bộ ngữ khí chỉ coi là bằng hữu bình thường như mọi người.

Hai phòng ba người, Saeko Nogami lựa chọn Isayama Yomi làm bạn cùng phòng, tỷ muội thâm sâu đem Liêu Văn Kiệt đá ngã một bên.

Một người phụ nữ đang rất rối rắm nhưng vấn đề không lớn, Liêu Văn Kiệt tin tưởng nể tình mấy đứa nhỏ cô sẽ kiên trì không được bao lâu.

Trong phòng tắm, hai cô gái ngâm mình trong cùng một bồn tắm, Saeko hưởng thụ sự yên tĩnh sau khi thoát chết, tâm thần thả lỏng nhắm mắt lại.

Isayama bị hung vật làm cho khiếp sợ, mặt đỏ tim đập không nói nên lời, vụng trộm liếc mắt một cái, sau đó lại liếc mắt một cái.

- Hắc hắc hắc, Yomi, thì ra em cũng là tiểu sắc nữ!

Saeko đang nhắm mắt dưỡng thần mở mắt ra, thấy bộ dáng đỏ mặt né tránh của Isayama Yomi rất đáng yêu, một tay giữ chặt ôm vào trong ngực.

Isayama:))'??;)

Ngoan ngoãn. JPG

"Thế nào, Yomi có cảm giác động lòng hay không, nếu có, chị đây có thể cân nhắc cùng em yêu đương!"

Không có cách nào tìm được cảm giác thành tựu trên người Liêu Văn Kiệt, chỉ có thể khi dễ tiểu tỷ muội chưa sâu, khiến Saeko trong lòng thẳng hô thất bại.

Rõ ràng ở trong căn cứ thề, chỉ cần ông trời cho cô thêm một cơ hội, khẳng định sẽ liều lĩnh truy đuổi tình yêu, hiện tại sống

sót, cô lại bắt đầu nhìn trước ngó sau, sợ đầu sợ đuôi các loại do dự không quyết định.

“Chị Saeko,chị hẳn nên đi cách vách mới đúng, bên kia có người đang chờ chị.”

Isagami Yomi giãy dụa hai cái,sợ hãi vỗ ngực, quá đáng sợ, hại cô thiếu chút nữa đã làm chuyện có lỗi với Tsuchimiya, không đúng, làm chuyện có lỗi với hôn phu.

“Tên kia a…”

Saeko Nogami đau đầu thở dài: “Hắn có bạn gái, là một đại tiểu thư thân thế hiển hách, bộ dạng xinh đẹp, dáng người lại tốt, đầu óc khôn khéo, là người bạn đời hoàn mỹ lý tưởng nhất trong suy nghĩ của nam nhân, chỉ sợ là không có cơ hội.”

“Không thể nào, nhìn ra được anh Kiệt rất thích chị.”

“Đối với quỷ háo sắc mà nói, chỉ cần bộ dạng xinh đẹp, hắn đều thích.”

Saeko Nogami chửi bới một câu, sau đó hâm mộ nói: “So sánh thì vị hôn phu của em quả thực hoàn mỹ vô khuyết, phải hảo hảo quý trọng, đừng để hắn bị nữ nhân khác lừa gạt.”

Người qua đường trợ công +1

Isayama Yomi: “...”

Nói đến lại xấu hổ, vị hôn phu của cô không ưu tú như vậy, là lúc cô miêu tả đối phương, dựa theo hình dáng lý tưởng thoáng thêm một chút nhuận sắc.

Cái khác không nói, vị hôn phu từng ở trước mặt cô tỏ vẻ thích nữ nhân ngực lớn.

Nghĩ đến đây, Isayama Yomi lại liếc trộm một cái, sẽ không

sai, đây chính là loại hình vị hôn phu cô thích.

Thấy Saeko tâm tư phiền muộn, Isayama Yomi tức giận nói: “Chị Saeko, chị ưu tú như vậy, chỉ cần chị chủ động xuất kích, anh Kiệt nhất định sẽ lựa chọn chị. Tin tưởng chính mình, chị có thể mà!”

Người qua đường trợ công +2

” Không tốt, đối phương hẳn là rất yêu hắn mới đúng, chị cũng không muốn phá hư tình cảm của người khác.”

Saeko xoắn xuýt một câu, sau đó khó chịu nói: “Huống hồ, A Kiệt chính là một quỷ háo sắc, nếu như chị chủ động xuất kích, vừa vặn trúng trong ý hắn.”

“Ý chị là sao?”

“Chính là hắn không chủ động chị chủ động, vạn nhất một ngày nào đó bị bạn gái của hắn phát hiện, hắn ta cũng có thể giả vờ vô tội, đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên người chị, là chị biết rõ hắn có bạn gái còn quyến rũ.”

“Không phải chứ, cặn bã như vậy sao?”

Isayama Yomi kinh hô một tiếng, trên thế giới lại có nam nhân không biết xấu hổ như thế sao, vừa thấy như vậy mới thấy hôn phu của cô quả thực hoàn mỹ, tại thời điểm gia tộc an bài hôn ước, liên tục cự tuyệt hôn ước với Tsuchimiya mà chọn cô

Chương 701: Người qua đường trợ công + 4 (2) Chỉ riêng điều này đã cho thấy anh ấy đã rất có trách nhiệm, sẽ không dễ dàng thực hiện một cam kết nào khác.

“Còn có thể cặn bã hơn, hắn nghĩ chính là đạp hai chiếc thuyền, làm cho chị cam tâm tình nguyện làm một trong những bạn gái của hắn.”

Vạch trần hiện thực tàn khốc, Saeko sử dụng dầu gội đầu ở trước mặt Isayama Yomi đang kinh ngạc xoa xoa đầu: “Cho nên chị phi thường hâm mộ em,chưa lập gia đình, nhân phẩm tốt , chung tình, nam nhân tốt như vậy cũng không nhiều lắm, không giống chị, đến nay còn đang chịu đựng dày vò, không biết lựa chọn như thế nào.”

Người qua đường trợ công +3

Isayama Yomi dường như hiểu nhưng lại như không hiểu gật gật đầu, Saeko Nogami vừa nói như vậy, phát hiện vị hôn phu của mình quả thật phi thường ưu tú, nghĩ đến cái gì, nghi hoặc nói:

“Chị Saeko, có phải chị hiểu lầm cái gì hay không, lúc căn cứ nổ tung, anh Kiệt vọt vào cứu người, nói là vì hai chúng ta, nhưng trong lòng em rất rõ ràng, hắn là vì chị mới không tiếc thân mạo hiểm tính mạng, cái này cũng sẽ không giả dối chứ?”

Người qua đường trợ công +4

“Ai biết được……”

Saeko lấy tay vịn trán, bất kể là thật hay giả, cô đều phải thừa nhận cô bị trêu chọc.

- Tên chết tiệt, vì sao hắn không độc thân chứ.

Sáu ngày sau, Cairo.

Liêu Văn Kiệt ở sân bay vẫy tay tạm biệt Isayama Yomi cùng Saeko, hai người sẽ đáp chuyến bay riêng hôm nay trở về Nghê Hồng, phương diện thủ tục, có gia tộc giải quyết cho các cô.

Isayama cùng Kagura Tsuchimiya xa cách nửa tháng, ngày đêm suy nghĩ, suy nghĩ sâu sắc, biết được Liêu Văn Kiệt muốn lưu lại tìm người, đưa ra một câu chúc phúc, liền cũng không quay đầu lại lựa chọn rời đi.

Saeko vốn định ở lại, biết được Liêu Văn Kiệt muốn tìm người là người cha mất tích của Rui Kisugi, quyết đoán lựa chọn rời đi.

Cô tin tưởng, với năng lực của Liêu Văn Kiệt, tìm một người vô cớ mất tích rất dễ dàng, có thể tưởng tượng được, kế tiếp chính là hình ảnh cha con gặp mặt.

Vừa nghĩ đến cùng Rui Kisugi gặp mặt, cô liền cả người không được tự nhiên, lấy lý do công việc bận rộn, cùng Liêu Văn Kiệt ở sân bay tạm biệt, chỉ lúc chia tay chúc anh may mắn, cũng tặng một cái ôm dài hai phút.

Vì dỗ dành bạn gái vui vẻ, vì cho cô ấy một bất ngờ, một mình bôn ba ở nơi đất khách quê người, không thành công kiên quyết không đi… Bạn trai như vậy có người phụ nữ nào không yêu.

Nghĩ như vậy, Saeko ngầm nói mình không xong, biết rõ Liêu Văn Kiệt cố ý biểu hiện ra mặt ưu tú của mình là một trong những cách của cặn bã nam, vẫn nhịn không được đi vào trong cạm bẫy…

Tiễn hai nữ nhân đi, Liêu Văn Kiệt từ Cairo bắt đầu một đường đi về phía tây, cứ cách sáu trăm km sử dụng thuật dịch chuyển một lần, mở ra phương thức toàn lực tìm người.

Bán kính ba trăm km là cực hạn của thuật tìm người , đối với Bắc Phi mà nói, điểm này diện tích bao trùm không tính là cái gì, nếu dùng phương pháp loại trừ tìm kiếm cần phải thử nhiều lần.

Cũng may có thể thành công, đổi thành Chung Phát Bạch, vận khí tốt cũng phải nửa năm, vận khí không tốt, có thể đời này cũng tìm không thấy.

Sau tất cả, Michael Heinz không phải là người chết, có thể di chuyển bất cứ lúc nào, trong trường hợp một ngày nào đó tâm huyết dâng trào, từ Bắc Phi đến châu Âu cũng không phải là không

thể.

Ba ngày sau ở Moroc khí hậu dễ chịu.

Liêu Văn Kiệt nhìn con hạc giấy đi xa, thu hồi la bàn đi về phía mục tiêu: "Nói vận khí mình cũng quá xui xẻo, Cairo ở phía đông Bắc Phi, Maroc lại gần Đại Tây Dương, phương pháp loại trừ đến cuối cuối cùng mới xác định được đáp án chính xác."

Không lập tức lấy điện thoại di động ra, hắn gọi taxi dừng ven đường, thuê xe chạy tới đích.

Rào cản ngôn ngữ không phải là vấn đề, Liêu Văn Kiệt sau khi tìm ra một xấp euro, tài xế liền trở nên cực kỳ khôn khéo, chỉ cần một cử chỉ thường thường hắn liền hiểu được.

Đợi Liêu Văn Kiệt xuống xe, tài xế dừng xe chờ, ký hiệu nói xung quanh không có taxi, thái độ phục vụ hiếu khách của anh ta hạng nhất, sẽ đợi tại chỗ nửa tiếng.

Liêu Văn Kiệt cười cười không nói gì, bước nhanh về phía tòa nhà nhỏ hai tầng bên cạnh trấn, trong sân, là một đám trẻ con địa phương đang học vẽ tranh, cùng với một người chống nạng bóng dáng già nua, vừa ho khan vừa chỉ điểm như thầy giáo chỉ học sinh.

"Xin hỏi, ông có phải là Michael Heinz không?"

Về ngôn ngữ, Liêu Văn Kiệt không hiểu rõ tiếng Đức, xem xét mẹ của ba chị em Kisugi là người Nghê Hồng, nói tiếng Nhật.

Lão giả tóc hoa râm thân hình cứng đờ, chậm rãi xoay người, mê mang lắc đầu, tỏ vẻ mình nghe không hiểu.

Liêu Văn Kiệt cười cười, từ trong ngực lấy ra đồng hồ đeo tay: "Michael Heinz, tôi được người ta ủy thác tới tìm ông, đây là tín vật của cô ấy, ba chị em các cô tìm ông rất nhiều năm."

Lão giả nhận lấy đồng hồ đeo tay, trong khoảnh khắc lệ rơi đầy mặt: “Chúng thế nào, sống tốt không?”

“Các cô ấy có khỏe hay không, ông chỉ cần gọi điện thoại là biết, bên trong có số các con gái của ông.”

Liêu Văn Kiệt lấy điện thoại di động đưa về phía Michael Heinz, người sau run rẩy đưa tay, cứng ngắc nắm chặt tay giữa không trung, thu tay về chung quy không dám gọi điện thoại.

Nể mặt bạn gái mình xinh đẹp, Liêu Văn Kiệt quyết định nghe một chút, hắn từ phía sau lấy ra một chai rượu vang đỏ: “Ông Heinz, muốn uống một ly để lấy lại tinh thần không?”

Chương 702: Chương 330: Diệp Công Hảo La 1 “Có thể, nhưng không phải là một chai này.”

Heinz lắc đầu, tuyên bố hôm nay lớp vẽ kết thúc, đợi người ta đến phòng trống sau đó đóng cửa lại, dẫn Liêu Văn Kiệt đi lên lầu hai.

Thấy Heinz từ trong tủ lấy ra một chai rượu vang quý giá, Liêu Văn Kiệt quyết đoán đem bình kia của mình ném vào trong sân, cửa hàng ven đường mua làm lễ gặp mặt, liền không lấy ra kẻo mất mặt.

“Người trẻ tuổi, tôi còn không biết tên cậu.”

“Liêu Văn Kiệt, đến từ Hồng Kông.”

Liêu Văn Kiệt nhận lấy ly rượu vang đỏ, giơ lên cụng vào ly của Heinz một chút, sau đó uống hết một ngụm, gật đầu đánh giá: “Thuốc ngủ rất tốt, không chỉ hoàn mỹ dung nhập vào vị chua của rượu vang đỏ, dược lực cũng rất mạnh, người bình thường uống một ngụm sẽ bất tỉnh nhân sự.”

Heinz biến sắc, cười khổ ngồi trên ghế.

“Ông Heinz, thức uống này có còn nữa không?”

Liêu Văn Kiệt uống liền hai ly , cười nói: “Nếu không có, công thức cũng được, đừng hiểu lầm, tôi không có ý tứ gì khác, chính là quanh năm đi lại bên ngoài, cần một ít đạo cụ nhỏ phòng thân đối phó với người xấu.”

“Cậu rốt cuộc là ai?”

“Liêu Văn Kiệt, đến từ đảo Hồng Kông, lại thêm một cái danh nữa, tôi là bạn trai của con gái lớn của ông.”

- Tôi không tin!

“……”

Ông già xấu xa, tôi tốt bụng nói chuyện với ông, ông khinh thường ai!

Liêu Văn Kiệt trợn trắng mắt, nể mặt Rui hắn liền không so đo, từ phía sau lấy ra album ảnh của Rui, chọn lựa, chọn ra mấy tấm trang trọng đưa qua.

“Marie!!”

Heinz thốt ra, Marie Kisugi là tên vợ ông ta, hồi lâu sau mới phản ứng lại, trên ảnh là con gái lớn của ông ta Rui Kisugi, có vài phần tương tự mà thôi.

“Đây là album ảnh Rui tặng tôi, bởi vì là bạn gái tặng bạn trai, liên quan đến sự riêng tư của tôi và cô ấy, có một số ảnh không thích hợp để hiển thị, sẽ không cho ông xem.”

Liêu Văn Kiệt lắc lắc album ảnh trong tay, nhướng mày nói: “Như thế nào, hơn hai trăm tấm ảnh này đủ chứng minh thân phận của tôi chứ?”

Heinz: (?益?)

Giống như hầu hết các ông bố già, Heinz nhìn thấy những con lợn ăn bắp cải của mình, ánh mắt không tốt nháy nháy.

- Hừ hừ!

Liêu Văn Kiệt hừ lạnh hai tiếng, híp mắt trừng trở về.

Đổi lại là một lão phụ thân khác, hắn có thể chột dạ, nhưng Heinz thì không, một đi mười mấy gần hai mươi năm, trong ba chị em Kisugi trừ Rui ra thì hai người còn lại từ khi sinh ra đã chưa từng thấy qua cha của mình, Hitomi lúc đấy còn nhỏ , không tính, loại người này không có tư cách làm cho hắn chột dạ.

Nhận thấy ánh mắt chính nghĩa của Liêu Văn Kiệt, cùng với sự khinh bỉ không chút che dấu trong đó, Heinz kiên trì một lát liền bại lui, cúi đầu tránh tầm mắt, thật cẩn thận lén nhìn ảnh Rui.

“Ngoại trừ Rui, ảnh của Hitomi và Ai cậu có không?”

“Làm sao có thể có…”

Liêu Văn Kiệt chửi bới một tiếng, không nói đến hắn thật không có, cho dù có, cũng không có khả năng lấy ra.

“Tôi biết rồi, tôi tin cậu là bạn trai của Rui, nụ cười của con bé sẽ không giả dối.”

Heinz vuốt ve bức ảnh, nụ cười hạnh phúc cũng giống như vợ của mình, đó là chỉ khi đối mặt với người yêu mới có thể có nụ cười đó.

Vừa nghĩ đến chừng hơn trăm tấm ảnh nụ cười giống nhau, ông ta lại bắt đầu khó chịu.

“Thế nào, muốn gọi điện thoại không?” Liêu Văn Kiệt lại lấy điện thoại di động ra.

“Không, tôi không thể…”

Heinz cay đắng lắc đầu: “Tôi không biết cậu dùng biện pháp gì tìm được nơi này, nhưng phiền cậu giấu diếm tin tức của tôi, đừng nói cho ba chị em con bé biết, tôi không muốn mang nguy hiểm đến bên cạnh chúng nó.”

“Nói nghe một chút.”

- Cậu trước đáp ứng tôi đừng nói cho chúng biết!

“Yên tâm, chuyện tôi đến Châu Phi các cô ấy cũng không biết.”

Liêu Văn Kiệt nhún nhún vai: “Tới tìm ông là ý của chính mình, tính toán sau khi tìm được ông sẽ cho Rui một kinh hỉ, từ đầu đến cuối cũng chưa từng nói cho cô ấy biết.”

“Cậu là một đứa trẻ ngoan, mạnh hơn tôi rất nhiều…”

Heinz có chút xúc động, vui mừng nói: “Cuối cùng tôi cũng biết nguyên nhân Rui tươi cười hạnh phúc như vậy, ánh mắt của con bé rất tốt, không chọn nhầm người.”

Điểm này đáng để thảo luận, đừng vội vàng kết luận!

Liêu Văn Kiệt suy nghĩ nếu nói ra chuyện đạp mấy chiếc thuyền, Heinz nhất định sẽ lấy khẩu súng lục dưới gầm bàn liều mạng với hắn, lo lắng thân thể đối phương không tốt, hắn liền không nói.

“Đừng nói nhảm nữa, mau đem cái gọi là nguy hiểm nói ra.”

Liêu Văn Kiệt bất mãn nói: “Ông mất tích nhiều năm, các cô ấy vì tìm tung tích của ông mà đi

Nghê Hồng, thành lập một tổ chức chuyên trộm cắp tác phẩm nghệ thuật tên là “Mắt Mèo”, mỗi đêm cùng cảnh sát đấu trí đấu dũng, trộm cắp bộ sưu tập vốn thuộc về ông, hy vọng từ đó tìm được manh mối mất tích của ông.”

“Mấy đứa nó không sao chứ?” Heinz khẩn trương hỏi.

“Cũng may, cảnh sát Nghê Hồng bộ dáng không phải rất thông minh, cho rằng tên trộm mắt mèo là ba cơ bắp cường tráng.”

“Thật sự là quá tốt.”

Heinz thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi nói: “Sở dĩ tôi trốn đông trốn tây, không dám cùng mấy đứa Rui gặp mặt là bởi vì tôi đang bị một tổ chức tên là ‘Syndicate’ đuổi giết…”

“Chờ đã, tổ chức Syndicate này, có thành viên như Superman và Batman không?”

Liêu Văn Kiệt cắt ngang, ngẫm lại Mỹ đế bên kia cũng không có Gotham cùng Metropolis, áy náy một tiếng, để Cho Heinz tiếp tục nói tiếp.

“Tổ chức Syndicate…”

Chương 703: Diệp Công Hảo La 2 Tổ chức Syndicate được thành lập trong thời đại không thể nghiên cứu, đại bản doanh ở châu Âu, ban đầu là một tổ chức tội phạm trộm cắp tác phẩm nghệ thuật nổi tiếng, bởi vì các nhà sưu tập giàu có ngày càng nhiều, giao tiếp với các thành viên của xã hội thượng lưu ngày càng nhiều, hình thức tồn tại của tổ chức cũng dần dần thay đổi.

Sau đó, tổ chức Syndicate trở thành nơi tập trung của những người giàu có để buôn bán các tác phẩm nghệ thuật, bởi vì hầu hết các tác phẩm nghệ thuật quý giá được ấp ủ trong tay của các thành viên của họ nên cách ăn cắp để có được tác phẩm nghệ thuật đã bị loại bỏ thành quá khứ.

Nói một cách đơn giản, tổ chức Syndicate kiếm được rất nhiều tiền bằng cách thu phí thành viên và giao dịch mua bán, xương sống của các thành viên cũng được thay thế bằng các nhân vật thượng lưu trong xã hội, thuận thế tẩy trắng thành công.

Bề ngoài tẩy trắng, vẫn không thể thay đổi gen cướp bóc trong xương, mỗi khi có thành viên báo giá một tác phẩm nghệ thuật trân quý, mà nó lại không ở trong tay các thành viên khác, sẽ có tổ chức trộm cắp, sát thủ, lính đánh thuê ra mặt, hoặc là trộm hoặc là cướp, đem tác phẩm nghệ thuật mang về.

Là một nhà sưu tầm tác phẩm nghệ thuật giàu có, lại có tài năng hội họa mạnh mẽ nên Heinz đã được tổ chức Syndicate thu nạp để trở thành thành viên cao cấp.

Lúc mới bắt đầu, Heinz vì tìm được đồng loại mà cao hứng, dần dần, ông ta phát hiện nhóm người này trên danh nghĩa là yêu thích tác phẩm nghệ thuật, kì thực đều là cướp bóc, liền nảy sinh ý niệm thoát khỏi tổ chức, cũng lén bảo vệ một ít tác phẩm nghệ thuật không bị bắt cướp.

Cuối cùng, sau một lần trộm cắp tác phẩm nghệ thuật, ông được tổ chức định nghĩa là kẻ phản bội và bắt đầu chạy trốn khắp thế giới.

Tác phẩm nghệ thuật này có giá trị liên tục, là tác phẩm điêu khắc "vị thần tình yêu" Aphrodite trong thần thoại Hy Lạp vài thế kỷ trước bị đánh cắp từ Acropolis, tổ chức Syndicate vì nó đã gây ra một số cơn bão máu tanh.

Ngoài ra còn có tin đồn rằng tác phẩm điêu khắc của Aphrodite có sức mạnh bí ẩn khó lường, giống như một lời nguyền mang lại cái chết, những người nhúng chàm nó sẽ không có kết quả tốt.

Để bảo vệ tác phẩm điêu khắc này, Heinz đã giấu nó dưới đáy biển, sau khi bị bại lộ liền đi xa đến nơi khác vẫn trốn cho đến bây giờ.

"Một pho tượng mà thôi, để cho ông trốn đông trốn tây nhiều năm như vậy,ông thật sự là một người cha tốt." Liêu Văn Kiệt cười nhạo một tiếng.

“Cậu không hiểu, đó là hiện thân của thần tình yêu và là vẻ đẹp của Aphrodite, là tác phẩm nghệ thuật kiệt xuất hoàn mỹ nhất trên thế gian.” Sự cuồng tín lóe lên trong mắt Heinz.

- Tỉnh! Tỉnh! Tỉnh!

Liêu Văn Kiệt lắc đầu nói: “Một pho tượng,đến tay còn thiếu một cái, còn không phải người thật, ông có thể vì sở thích cá nhân của mình mà trả giá, nhưng không nên để vợ con ông gánh cái giá này.”

“……”

Heinz muốn nói lại thôi, cúi đầu nhìn ảnh con gái Rui, giãy dụa một lát vẻ mặt lại vẫn như trước.

Có lẽ ông ta đã làm điều gì đó sai trái, nhưng nó có giá trị nó.

- Nói thật, tôi bắt đầu hối hận vì tới tìm ông, ông chính là một tên cặn bã vứt bỏ vợ con!” Liêu Văn Kiệt rất không khách khí nói.

“Không, không phải như vậy, pho tượng kia chính là bản thân thần tình yêu và sắp đẹp, là thần vật, khi cậu nhìn thấy nàng, cậu sẽ hiểu được mị lực của nàng kinh người cỡ nào, nàng đáng giá hơn bất kỳ ai…”

“Đúng vậy, đúng vậy, đó chính là bản thân của thần tình yêu, nhưng điều này có thể nói được cái gì, ông giống như chó liếm như vậy đối với nữ thần tình yêu sao?”

Liêu Văn Kiệt khinh thường: “Dám hỏi một câu, khi thần tình yêu giáng lâm nhân gian, thật sự xuất hiện trước mặt ông, ông còn dám cuồng nhiệt như vậy sao? Thô tục hơn một chút, nàng vén góc váy lên, ông có dám ở chính diện sờ nàng không?”

“ Ách, sao cậu có thể báng bổ nữ thần!”

Vậy chính là không dám.

Liêu Văn Kiệt lắc đầu: “Ở phương đông chúng ta, có một câu chuyện tên là ‘Diệp Công hảo la’, nghe nói qua chưa?”

“Bốn chữ cậu vừa nói là tiếng Trung phải không?”

Heinz nhíu mày nói: “Tôi không nghiên cứu nhiều về văn hóa phương Đông, chỉ biết một chút, miễn cưỡng giao tiếp với người khác, nhưng tôi đã nghe nói qua một câu chuyện về Diệp Công hảo long,đây là thành ngữ, có phải cậu đã đọc sai không?”

“Chỉ biết một chút cũng không cần giả bộ hiểu, ông nói Diệp Công hảo long cùng Diệp Công hảo la tôi nói là hai câu chuyện, bối cảnh thời đại hoàn toàn không giống nhau.”

“ Thật không?”

“Có một trạch nam tên là Diệp Công, thích xem hoạt hình loli, nghe bài hát của loli, trong nhà bày đầy tay loli, ước chừng có hai bức tường đều nhiều như vậy. Anh ta lấy danh tiếng loli làm tự hào, ngay cả quần áo, đồ nội thất cũng là tùy biến, là fan cuồng siêu cấp!”

Liêu Văn Kiệt nghiêm túc nói: “Các loli biết được việc này, tổ chức một đoàn đến nhà anh ta muốn xem tay anh ta làm, Diệp Công sợ tới mức đóng cửa không ra, nắm lấy tay loli núp dưới gầm giường mà lạnh run.”

“Câu chuyện của cậu có vẻ hơi có vấn đề …”

Heinz nhíu mày, cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng không thể nói được.

Có vấn đề là đúng!

Chương 704: Có tay là được 1 Liêu Văn Kiệt trợn trắng mắt,

nói câu chuyện này không có ý gì khác chỉ là thử xem đầu óc Heinz có vấn đề hay không, trước mắt xem ra, bệnh còn không nghiêm trọng như vậy, miễn cưỡng có thể cấp cứu một chút.

Nếu không phải vì ba chị em Kisugi, loại người này hắn bình thường để mặc cho tự sinh tự diệt, đi đường gặp phải đều lười liếc mắt một cái.

“Đúng rồi, tổ chức Syndicate kia, ông có thể liên lạc được với bọn họ không?”

“Cậu muốn làm gì?”

Heinz biến sắc: “Đừng làm chuyện ngu ngốc, thành viên của tổ chức trải rộng khắp châu Âu, bọn họ không giàu thì quý, thế lực tiềm năng không phải là người như cậu có thể tưởng tượng.”

“Sinh mệnh!”

“Cái gì?”

“Không liên quan đến tổ chức và thế lực, sinh mệnh không phân biệt cao thấp quý tiện, hướng lợi tránh hại là bản năng của mỗi một sinh mệnh.”

Liêu Văn Kiệt mặt không chút thay đổi nói: “Tôi tin tưởng bọn họ là người thông minh, người thông minh sợ chết nhất, người thông minh có tiền càng sợ chết. Chỉ cần tôi cùng bọn họ hảo hảo giảng đạo lý, bọn họ nhất định sẽ hiểu được, con người, chỉ có còn sống mới là người!”

Nói lý lẽ, hắn lúc nào cũng có thể.

“Không được, chuyện này quá điên rồ rồi, tôi không đồng ý.”

Heinz kiên quyết không theo, ông ta không còn là người cha đúng chuẩn, nếu lại hại chết bạn trai của con gái lớn, sợ là về sau

ngay cả nằm mơ gặp con gái cũng không có tư cách.

“Tôi cho rằng ông vì một bức điêu khắc mà tránh né cả thế giới đuổi giết ngay cả con gái cũng không thèm gặp, đây mới gọi là điên rồ.”

Liêu Văn Kiệt liếc nhìn Heinz: “Tên tổ chức Syndicate tôi chưa từng nghe qua, do đó có thể kết luận: không phải là nhân vật gì ghê gớm hoặc là trong mắt ông mới thấy chúng lợi hại, nhưng trong mắt của tôi. . . khá thận trọng, cũng bình thường thôi!”

“Cậu quá ngạo mạn!”

“Là ông không có kiến thức .”

Liêu Văn Kiệt cũng không giải thích, ở thời đại này hễ có nhân vật phản diện truy đuổi, mục đích của nó không đơn thuần là tổ chức phản diện muốn chinh phục, hủy diệt thế giới hay cướp đoạt tác phẩm nghệ thuật. Hắn thật sự đã trở về nghe ngóng.

Cho dù đây là một tổ chức ẩn mình cực sâu, phía sau có cao thủ siêu cấp trấn giữ. Vậy dám hỏi một câu, có mạnh như Hắc Sơn lão yêu không? Có thể phá pháp tướng kim thân của hắn sao?

Không có, cũng không thể có.

Dựa trên các chứng cứ cho thấy, đây là một thế giới tu hành suy vong, khả năng tu tiên tu đến trường sinh bất lão bằng không, trừ phi thần ma giáng thế, nếu không sẽ không bao giờ có đại yêu cấp bậc như Hắc Sơn lão yêu hiện thế.

Thậm chí Liêu Văn Kiệt hoài nghi, cho dù có thần ma giáng thế thì năng lực hạn mức cao nhất cũng sẽ không vượt qua phạm vi lớn nhất mà thế giới này có thể tiếp nhận.

Nếu không, người hay quỷ có giỏi cỡ nào thì cái thế giới này sẽ sớm bị chơi đến tiêu tan.

Đương nhiên, cũng không loại trừ khả năng có thể tự do ra vào, nhưng đi như vậy quá mạo hiểm.

Thấy bạn trai cô con gái lớn không thích mình cho lắm, Heinz liên tục cười khổ, rất thức thời không nói gì thêm. Về thông tin liên quan đến tổ chức Syndicate ông ta không chịu nói thêm câu nào.

“Tiên sinh Heinz, có biết vì sao tôi có thể tìm được ông không?”

“Sao lại đột nhiên nói vấn đề này?”

Heinz lộ vẻ cảnh giác, nói với chính mình, cho dù Liêu Văn Kiệt có nói gì cũng không thể nói ra tin tức về tổ chức Syndicate.

“Chỉ muốn chứng minh với ông thực lực của tôi và năng lực tổ chức đứng sau lưng tôi.”

Liêu Văn Kiệt cười thần bí, nói tiếp: “Trước tiên, tôi muốn trị bệnh cho ông trước để tránh cho ông giữa chừng không chịu nổi kích thích, trực tiếp mất mạng.”

Heinz nuốt ngụm nước bọt, trong lòng dấy lên một dự cảm bất thường.

Liêu Văn Kiệt mặc kệ suy nghĩ trong lòng ông ta, đưa tay vẫy lên ly rượu rỗng, dùng đạo thuật xuân phong hóa vũ đổ đầy ly, đưa tới: “Tình trạng sức khỏe ông rất tệ, uống ly này sẽ trị lành vết thương do ám khí gây ra, bổ sung nguyên khí có thể khiến ông sống thêm 10 năm.”

“Cái gì?”

“Uống!”

Liêu Văn Kiệt từ dưới bàn lấy ra súng ngắn, “cạch” một tiếng

đập trên mặt bàn.

Heinz: ". . ."

Ông ta cười khổ bưng ly rượu lên, một hơi uống vào, là thuốc độc cũng chấp nhận coi như con gái phái Liêu Văn Kiệt tới đòi nợ.

Nước vào trong bụng, Heinz lập tức trừng to mắt, dòng nước ấm khuếch tán trong bụng, từ ngực bụng khuếch tán đi đến toàn thân. Đào vong nhiều năm lưu lại vết thương cũ nhiều chỗ tê tê dại dại, nhưng mà giờ phút này, thân thể cứng đờ như sáng bừng lên, thay da đổi thịt tràn ngập sức sống.

"Làm sao có thể…"

Ông ta cầm cái gương lên, thấy đầu tóc bạc trắng trở thành màu đen, kêu lên không thể tin nổi.

"Có muốn uống thêm hai ly?"

"Ba ly… Không, cho năm ly!"

Mấy ly nước vào bụng, Heinz nhìn vào gương thấy khuôn mặt trẻ đi 10 tuổi của mình, bắt đầu tin tưởng năng lực của Liêu Văn Kiệt, cải lão hoàn đồng cũng có thể làm được thì còn có gì làm không được.

"Đừng hiểu lầm, đây không phải là cải lão hoàn đồng."

Nhìn biểu tình của Heinz, Liêu Văn Kiệt đoán được suy nghĩ ông ta, nói thẳng: "Nếu không trốn tránh truy sát để lại thương tích, bộ dáng ông vốn phải như thế. Còn nếu tính đến việc có cuộc sống an nhàn sung sướng được dùng thuốc bổ, hẳn là còn có thể trẻ nữa, tôi chỉ là giúp ông trị khỏi di chứng sau này mà thôi."

"Vậy đã rất lợi hại rồi." Heinz cảm thán nói.

Chương 705: Có tay là được 2 "Hiện tại được rồi, tôi sẽ chứng

minh cho ông thấy thực lực của tôi, để tránh cho ông không có chút lòng tin nào với tôi.”

“Cái gì, đây không phải là chứng minh sao?” Heinz chỉ mặt mình, không thể tưởng tượng được còn chứng minh nào so với khiến con người trở nên trẻ trung càng có sức thuyết phục hơn.

“Cho nên tôi mới nói, ông không có hiểu biết.”

Liêu Văn Kiệt một tay nắm ngọc thạch ‘Hơi thở của Atum’, một tay vung dây đỏ cuốn lấy Heinz, trong tiếng kinh hô thân hình chớp lóe liền biến mất.

Không trung.

Hai điểm đen mượn sức gió treo lơ lửng, xung quanh hai người cuồng phong khuấy động che chắn luồng không khí lạnh băng trên không, nhìn xuống mặt đất và biển cả bao la.

“Maroc!”

Heinz nhìn đến ngây người, lần đầu tiên dùng góc độ này để quan sát đất nước nơi mình lẩn trốn, lãnh thổ thành phố thu nhỏ, nhìn từ xa có thể thấy dãy núi Atlas màu vàng hùng vĩ, ở khoảng cách gần nhất là Đại Tây Dương nhìn không thấy bờ.

Hơi đột nhiên, tế bào nghệ thuật bỗng kích phát, ông ta ngứa tay muốn vẽ.

Vèo!

Thân ảnh hai người biến mất, khi xuất hiện lần nữa, phong cảnh trong mắt Heinz thấy đổi lớn, nhìn bốn phía, sửng sốt không nhận ra phía dưới là mảnh đất nào.

“Nơi này là Tây Ban Nha, đi qua nước Pháp đằng trước chính là quê hương của ông – nước Đức, có muốn đi qua ngồi một chút

không?”

“Được, được.”

. . .

Đường phố Hamburg, quán cà phê lộ thiên.

Heinz gọi một ly cà phê mang đậm hương vị quê nhà, nhắm mắt đặt ở trước mặt, ngửi mùi thơm pha chút đắng chát, khóe mắt dần dần ướt át.

Trốn chạy nhiều năm, vì tránh sự truy đuổi của tổ chức Syndicate, ông ta tránh đông trốn tây chỉ dám sống ở thành phố biên giới thưa người, hoàn toàn không còn nhớ được hình dáng quê hương.

Thấy Liêu Văn Kiệt đang bắt chuyện với người đẹp đối diện, ông ta lắc đầu, sau đó tiến lên kéo hắn về bàn.

“Kiệt, cậu đã có con gái tôi rồi, đừng làm chuyện nhàm chán!”

“Làm ơn đi, người có mắt đều nhìn ra rõ ràng là cô ta bắt chuyện với tôi mà.”

Liêu Văn Kiệt trực tiếp kêu oan, ngôn ngữ không thông, chị gái nhỏ nói gì nghe không hiểu, ưu thế cả người hắn chỉ phát huy được giá trị nhan sắc, tài ăn nói khiến người ta yêu mến hoàn toàn không có đất dụng võ, muốn làm chuyện nhàm chán cũng không có chỗ.

“Uống xong ly cà phê này, có thể cùng tôi về thăm nhà một chút không?”

“Có thể, nhưng nhà ông đã không còn ai, chi bằng trở về Nghê Hồng, ba đứa con gái của ông đều ở đó.”

“Không, trước khi thoát khỏi sự truy sát của tổ chức Syndicate,

tôi sẽ không gặp Rui chúng nó.”

Heinz lắc đầu, tiếp tục nói: “Trừ ba đứa con gái, tôi còn có một người thân, có lẽ ông ta đang ở trong nhà.”

“Ai?”

“Kranef, anh trai song sinh của tôi!”

“Còn có người này?”

Liêu Văn Kiệt ngạc nhiên nói: “Tôi chưa từng nghe chị Rui nhắc qua chị ấy còn người bác, ông nghĩ xem có phải nhớ nhầm rồi không?”

Tay Heinz bưng cà phê run một cái, cạn lời nhìn Liêu Văn Kiệt: “Anh em ruột cùng nhau lớn lên từ nhỏ sao có thể nhớ nhầm, Rui chúng nó không biết Kranef là bởi vì chưa từng gặp ông ta, tôi cũng chưa từng nhắc qua trước mặt chúng mình còn một người anh.”

“Tại sao vậy, tình cảm không hợp?”

“Gần như thế, chúng tôi có cùng mơ ước là trở thành họa sĩ giỏi nhất thế giới, nhưng ông ta tư chất bình thường, cho nên đối với tôi vô cùng. . . đố kỵ.”

Heinz bình tĩnh nói: “Năm đó tôi giấu kỹ tượng điêu khắc Aphrodite, người bán đứng tôi chính là Kranef, người đem các tác phẩm nghệ thuật mà tôi cất giấu tung ra khắp nơi trên thế giới là ông ta; thông đồng với đệ tử của tôi trộm đi tác phẩm phát biểu đối ngoại của tôi cũng là ông ta.”

Nói xong, Heinz nhìn Liêu Văn Kiệt chậm rãi uống nước trái cây, thần sắc còn bình tĩnh hơn ông ta, nhịn không được hỏi: “Nghe nhiều như vậy, cậu không có chút cảm tưởng nào sao?”

“Liên quan tôi cái rắm.”

“. . .”

Heinz bị nghẹn không nói ra lời, có thể xác nhận bạn trai của đứa con gái lớn thật sự không thích ông ta.

“Là Kranef đẩy tôi xuống vực sâu, hại tôi chạy trốn khắp thế giới, bị buộc chia ly với vợ con.”

“Lời này thứ tôi không thể gật bừa, nếu như ông không đem tượng điêu khắc giấu đi, tổ chức sẽ không truy sát ông, dù cho truy sát ông, ông cũng có thể đem tượng điêu khắc giao ra lấy công chuộc tội. Kết cục bây giờ của ông đơn giản là tự chuốc họa vào thân, Kranef có một nửa trách nhiệm, ông cũng có một nửa trách nhiệm.” Liêu Văn Kiệt nhún nhún vai, kẻ đắc tội với mình còn xin mình nhẫn nại, nhẫn mãi thành thói quen, sẽ không cảm thấy hắn nói chuyện khó nghe nữa.

“Đúng vậy, cho nên tôi không trách ông ta.”

Heinz uống một ngụm cà phê: “Nhiều lần tôi phát giác có người đang theo dõi tôi, cho dù đổi bao nhiêu chỗ ở, đối phương đều như âm hồn bất tán. Lúc đầu, tôi cho rằng bọn họ là người của Syndicate, về sau tôi mới nghĩ rõ ràng, những người này là thủ hạ của Kranef.”

“Ý của ông là, ông ta muốn dồn ông vào chỗ chết nhưng khi phát hiện chỗ ẩn thân của ông lại không báo lên tổ chức?”

“Đúng vậy, Kranef vẫn luôn chú ý tôi, giống như cảm xúc mâu thuẫn của tôi đối với ông ta, ông ta không chừng cũng. . .”

“Được rồi, đừng nói nữa.”

Liêu Văn Kiệt đưa tay hô ngừng, hắn đối với ân oán tình thù giữa hai người cuồng em trai cuồng anh trai**này không có hứng

thú, ông già một bó tuổi rồi làm cho ai nhìn!

**Nguyên văn Hán Việt là đệ khống/ huynh khống: thương yêu cưng chiều anh/em trai đến mức cuồng.

**Nguyên văn Hán Việt là đệ khống/ huynh khống: thương yêu cưng chiều anh/em trai đến mức cuồng.

. . .

Chương 706: Có tay là được 3 Vùng biển Nghê Hồng, Heinz quan sát bản đồ biển, lái chiếc du thuyền nhỏ dừng ở vùng biển quen thuộc.

Hôm qua, ông ta cùng Liêu Văn Kiệt đến nhà cũ ở Đức, người không phòng trống, căn nhà đã bỏ trống nhiều năm.

Nghỉ ngơi một đêm, Liêu Văn Kiệt dò hỏi vị trí tượng điêu khắc, hắn liền theo đường đi tới đến vùng biển này.

“Cẩn thận một chút, để bảo hộ tượng điêu khắc, tôi chuyên lựa chọn vùng biển đôi khi có dòng chảy rối**. . .”

**dòng chảy rối: *_ * trong đó chất lỏng trải qua sự dao động không đều hoặc trộn lẫn. Trong dòng chảy hỗn loạn, tốc độ của chất lỏng tại một điểm liên tục thay đổi cả về độ lớn và hướng.

**dòng chảy rối: *_ *_trong đó chất lỏng trải qua sự dao động không đều hoặc trộn lẫn. Trong dòng chảy hỗn loạn, tốc độ của chất lỏng tại một điểm liên tục thay đổi cả về độ lớn và hướng._

Heinz cảnh cáo lần nữa, tượng điêu khắc Aphrodite được ông ta làm thành bức tượng ở đầu mũi tàu, khảm lên trên chiếc thuyền đắm, thỉnh thoảng dòng chảy rối có thể ngăn cản chiếc thuyền đắm được vớt lên, ngoài ra còn có cơ quan cạm bẫy khác.

Chẳng hạn như cảm ứng bom, âm thanh dụ cá mập, vân vân.

Tóm lại, cạm bẫy hố to khắp nơi đều có, đồ vật trên dương gian một cái cũng không thiếu.

“Kiệt, mật mã ngòi nổ cậu nhớ rõ không?”

“Không có.”

“Ơ, bình dưỡng khí, ít nhất phải mang bình dưỡng khí đi, coi như tôi cầu xin cậu.”

“Không cần.”

“Vậy về kỹ năng lặn nước, những thứ tôi dạy cậu trước đó, cậu đều. . .”

“Chìm xuống, nổi lên rất đơn giản, tôi đều ghi nhớ trong đầu.”

Liêu Văn Kiệt đưa tay ra dấu OK, vớt tượng điêu khắc dưới biển sâu giống như tu luyện thôi, có tay là được, căn bản không làm khó được hắn.

“. . .”

Dưới vẻ mặt ngơ ngác bất lực của Heinz, Liêu Văn Kiệt mặc quần bơi nhảy xuống nước, “bùm” một tiếng bắn lên mảng lớn bọt nước.

Dưới nước.

Liêu Văn Kiệt phất tay triệu ra kiếm Thắng Tà, dùng thuật Ngự Kiếm tốc độ cao xuyên qua vòng xoáy dưới biển. Chưa đến 10 giây đã nhìn thấy di tích chiếc thuyền đắm.

Mũi thuyền, dưới biển cả thâm sâu hơn 10 năm tượng điêu khắc Hy Lạp vẫn tinh khiết như tuyết so với thân thuyền mục nát tan hoang càng tươi sáng rõ ràng. Thần tình yêu và sắc đẹp trên người khoác tấm ga giường, lộ ra nửa bộ ngực, thân thể xinh đẹp cân đối, toát lên phong thái uyển chuyển thướt tha, đơn giản

nhưng không mất đi sự trang nhã tinh xảo.

Liêu Văn Kiệt nhìn trái nhìn phải, phát hiện tượng điêu khắc này quả thật có chút tà môn, bất luận nhìn từ góc độ nào, đều có thể thấy Aphrodite hơi có. . . nụ cười lẳng lơ.

Nhìn một hồi, hắn phát hiện mình thực sự không biết thưởng thức, nghĩ không hiểu vì sao Heinz lại si mê pho tượng này như thế. Kiếm Thắng Tà phát ra hồng quang, như con thoi quay quanh bức điêu khắc. Gạt bỏ cột trụ dấu bom bên trong, trước khi tượng điêu khắc rơi xuống biển sâu, dây đỏ hóa thành bàn tay bao lấy pho tượng.

Hồng quang xông lên mặt nước, Liêu Văn Kiệt lắc lắc quần, thả tượng điêu khắc vừa vớt lên boong thuyền.

Ngay lúc hắn cầm lấy khăn lông bên cạnh, trong phòng điều khiển đi ra một bóng dáng xinh đẹp mặc áo tắm.

Rui Kisugi!

Liêu Văn Kiệt hai mắt hơi híp lại, nhíu mày nhìn về bức tượng Aphrodite với nụ cười không đổi. Lúc này, Rui Kisugi bước lên, hai tay ôm cổ hắn, đưa lên một nụ hôn sâu.

Liêu Văn Kiệt đẩy Rui Kisugi ra, lạnh lùng nói: “Ảo cảnh rất chân thật, nếu như không phải đạo tâm bền đạo kiên định, xém chút đã bị ngươi gạt.”

Đang nói, Hitomi Kisugi và Ai Kisugi cũng ăn mặc áo tắm từ phòng điều khiển đi ra, 3 người vây quanh hắn, tựa vào người hắn thổi gió.

“Cười chết người, xem thường ai đây!”

Liêu Văn Kiệt mặt không biểu tình, đưa tay đi cởi chiếc quần bơi của mình, ảo cảnh thôi, nhíu mày một cái coi như hắn thua.

“Ảo cảnh mà thôi, cho dù có chân thực tới đâu đi chăng nữa, giả cuối cùng vẫn là giả, muốn làm loạn đạo tâm của bần đạo, không khỏi có chút viển vông!” Liêu Văn Kiệt kéo quần bơi lên, lắc đầu tỏ ý khinh thường, ba chị em nhà Kisugi nằm bên chân.

Cảm giác áy náy? Tâm ma?

Không tồn tại.

Đã nói là ảo cảnh rồi, chuyện ngẫm lại, chính là giống như mơ mộng hão huyền, hợp tình hợp lý lại không phạm pháp, tại sao phải có cảm giác áy náy?

Còn về phần tâm ma…

Cuối cùng là thứ gì?

Hai lần bước xuống con đường luyện tâm, toàn bộ hành trình hắn đều cẩn thận rồi lại cẩn thận, tử thủ đề phòng nghiêm ngặt tất cả khả năng bị tâm ma nhân cơ hội có lỗ hổng mà chui vào, đến nay vẫn chưa bị tâm ma lật thẻ bài lần nào.

Bên này Liêu Văn Kiệt kéo quần bơi lên, thân thể ba chị em nhà Kisugi nhạt dần rồi biến mất không thấy dấu vết, Aphrodite được điêu khắc trên boong tàu nụ cười vẫn phong tao như cũ, mờ mờ ảo ảo, còn trộn lẫn vài phần ý vị trào phúng.

Lòng Liêu Văn Kiệt có cảm giác, đi về phía phòng điều khiển, trong tầm mắt Nogami Saeko và Isayama Yomi dắt tay nhau đi ra, phía sau còn có Kagura Tsuchimiya nhỏ bé cứng ngắc đi theo.

“Ngươi!”

Liêu Văn Kiệt đen mặt nhìn về phía Kagura Tsuchimiya, chỉ về phòng điều khiển bên cạnh: “Quay về, người lớn làm việc, quỷ nhỏ đừng quấy rối.”

Kagura Tsuchimiya chép miệng vô cùng tủi thân, không cam lòng trở về phòng điều khiển.

“Ảo cảnh này…”

Hai mắt Liêu Văn Kiệt hơi híp lại, đại khái hiểu được thứ gì đó, thấy hai cô gái chậm rãi đi về phía mình, cười lạnh một tiếng cởi quần bơi xuống.

“Thật phiền phức, đợi chút không mặc nữa.”

...

Chương 707: Chấp tâm ma 1 Hai bóng dáng biến mất, Liêu Văn Kiệt cúi người nghiên cứu Aphrodite được điêu khắc, rõ ràng là ảo giác nhưng lại vô cùng chân thực, vẫn là muốn tìm ra chút manh mối gì đó từ trên tượng điêu khắc.

Đang nghiên cứu, phòng điều khiển lại có động tĩnh, Long Cửu, Trình Văn Tĩnh, Sandy, Yudy Tang… Nhiếp Tiểu Thiện, chị em Phó gia….

“Đợi chút!”

Liêu Văn Kiệt giơ tay hô ngừng, không nói gì nhìn về phía tượng điêu khắc Aphrodite: “Cho dù là ảo cảnh, cũng làm phiền bỏ chút tâm tư, cố gắng điều chỉnh hợp lí một chút, đây là một du thuyền cỡ nhỏ, phòng điều khiển bé bằng bàn tay sao mà nhét được nhiều người như vậy? Cho dù phòng điều khiển chứa được, boong tàu cũng sẽ không chứa được, lật thuyền thì phải làm sao?”

Nên phối hợp diễn xuất, hắn sẽ phối hợp đến cùng, nhưng cũng không thể quá nhập tâm, nhỡ lát nữa trên boong thuyền chật quá, có người rơi xuống nước, hắn không nhịn được cười thành tiếng, vậy chẳng phải là bầu không khí bị hủy à?

Không ổn, logic của ảo cảnh không đủ chặt chẽ.

Sau khi tiếng nhổ nước bọt của Liêu Văn Kiệt kết thúc, một đám bóng dáng xinh đẹp đều biến mất, tượng điêu khắc trước mặt nứt ra khe hở, bong ra thành từng mảnh lớn, thân thể phong diễm lộ ra tỉ lệ vàng.

Cô gái da trắng như sứ, mái tóc vàng xinh đẹp trút xuống, hào quang chói mắt, ánh mắt long lanh tựa như bầu trời xanh biếc, liếc nhìn liền bị hãm sâu vào trong đó khó có thể rời mắt đi.

Dáng người hấp dẫn như ma quỷ, dưới khí chất ưu nhã mê người, hình thành sự mãnh liệt đánh vào thị giác, khiến người ta dâng lên dục niệm vô biên trong lòng, chỉ muốn đặt dưới thân, điên cuồng đòi lấy chiếm hữu vĩnh viễn.

“Aphrodite…”

Liêu Văn Kiệt hít sâu một hơi, hai mắt nhắm chặt khoanh chân ngồi trên đất, trong miệng niệm tịnh Thiên Địa thần chú.

Hắn sợ rồi.

Không giống phạm vi ảo cảnh có thể khống chế lúc trước, nữ thể hoàn mỹ mị ý kinh người trước mắt này, một cái nhăn mày một nụ cười đều mang theo sức hấp dẫn câu hồn đoạt phách, bản lĩnh khơi dậy ngọn lửa so với gặp phải Quỷ vương Cửu Vỹ Hồ trên con đường luyện tâm còn mạnh mẽ hơn.

Nhìn lâu rồi, hắn sợ mình sẽ trầm luân trong đó, chìm đắm trong đó trở thành nô lệ bị dục vọng sai khiến.

Thân thể kiều mị nhẹ nhàng cười, ngồi lên đùi Liêu Văn Kiệt đang khoanh chân dưới đất, một tay xoa lên khuôn mặt hắn, môi đỏ trí mạng đưa tới, không ngừng hôn cổ và hai má hắn.

Suy nghĩ hỗn loạn phá tan tâm trí vắng lặng, Liêu Văn Kiệt chỉ cảm thấy ngón tay vuốt ve trên mặt có ma lực vô tận, mỗi lần lướt qua, ý chí chống cự của hắn lại buông lỏng một chút. Tà hỏa càng

đốt càng cháy to, trong lòng vang lên ma âm mị hoặc, nói với hắn chỉ phóng túng một lần, chỉ một lần này thôi, sẽ không có vấn đề gì đâu.

Thế sự chỉ có không làm và làm vô số lần, đâu ra chỉ một lần này thôi!

Liêu Văn Kiệt mở đôi mắt đỏ tràn đầy sát khí ra, kiếm Thắng Tà trong tay trực tiếp đâm tới, mũi kiếm rạn nứt đâm xuyên qua, chui ra từ sau lưng nữ thể.

Nữ thể nụ cười không thay đổi, giơ tay nâng cằm Liêu Văn Kiệt lên, môi đỏ đưa lên, si ngốc ôm hôn hắn. Cùng lúc đó, sau lưng Liêu Văn Kiệt cũng xuất hiện một nữ thể xinh đẹp mị hoặc giống hệt, hai tay ôm lấy cổ, cúi đầu chạm vào vành tai hắn.

Đại Liêu vẫn còn đang kiên trì, tiểu Liêu đã đầu hàng, hai mắt Liêu Văn Kiệt sát khí càng sâu, động mũi kiếm xé nát nữ thể phía trước, trong nháy mắt ảo cảnh sụp đổ, lại có thêm mấy nữ thể hiện lên trên boong tàu, đôi mắt quyến rũ nhìn hắn dựa sát vào.

Xong đời!

Kinh ngạc cảm thấy sát khí trong lòng tiêu tán, Liêu Văn Kiệt nhắm mắt, dưới sự bao phủ của những nữ thể kiều mị bắt đầu….

Tu luyện.

Chỉ cần chịu khó luyện công, thì sẽ không có lòng dạ nào nghĩ tới chuyện phụ nữ!

Nội đan công + Cửu Tự Chân Ngôn Tứ Tung Ngũ Hoành pháp + Huyết Hải Ma La Thủ chép kinh đồng thời vận chuyển, thế âm dương tương hợp dần hình thành, không gian nội thị, đạo thân và ma thân ở hai giới phân biệt rõ ràng tương dung, thân pháp nửa đỏ nửa lam, niệm lực mạnh mẽ đẩy ra uy nghiêm vô thượng.

Trong biển sâu ngoài ảo cảnh, Liêu Văn Kiệt đối diện với tượng điêu khắc Aphrodite, hai tròng mắt nặng nề bị bóng tối thay thế, hố đen sâu không thấy đáy, rút năng lượng ở tượng điêu khắc ra, luyện hóa để bản thân sử dụng.

Răng rắc!

Nụ cười của tượng Aphrodite ảm đạm, trán nứt ra một vết nứt, vết nứt theo đó càng nứt càng to, cả cái đầu vỡ tung, thân tượng cũng từ từ nứt vỡ, từng mảnh từng mảnh đá chìm vào biển sâu.

Trong ảo cảnh, Liêu Văn Kiệt mở mắt, sát khí hoàn toàn biến mất, đưa tay kéo nữ thể kiều mị trước mặt, hôn sâu đôi môi kiều diễm đỏ mọng.

“Yêu nữ, hôm nay bần đạo sẽ lấy cô để tu luyện định lực!”

Mắt thấy yêu nữ người đông thế mạnh, hắn nhếch miệng cười, mặt biển vươn ra vô số cánh tay, từng người bày ra vẻ mặt trào phúng “người một nhà” nhảy lên boong tàu.

“Bần đạo thế đơn lực mỏng, vẫn mong các vị đạo hữu giúp tôi.”

“Nhất định!”

“Lời này, cậu với tôi còn phải phân thành hai phe à!”

“Đúng vậy đúng vậy, không giúp thì tôi tới để xem kịch à?:

“He he he… “ xN

…

Dưới biển sâu, Liêu Văn Kiệt hoảng loạn suy nghĩ, cảm khái hoàng thượng bên ngoài tới biết niệm kinh, yêu nữ nước ngoài cũng không kém, một chút cũng không rụt rè, nếu không phải đạo

tâm của hắn kiên định, hôm nay liền phải quỳ rồi.

Kết cục tham khảo Heinz, mê muội Garage Kit, bỏ vợ vứt con bị người cả thế giới truy sát vẫn không biết hối cải.

Chương 708: Chấp tâm ma 2 "Chẳng trách người có được tượng điêu khắc chẳng ai có kết cục tốt đẹp, tim cũng mất rồi, người còn có thể tốt được à…"

Liêu Văn Kiệt phun bong bóng ùng ục ùng ục, tầm mắt nhìn xuống dưới, phất tay vung ra lượng lớn tơ đỏ, vớt mảnh vỡ của nữ thần Heinz lên.

Kiếm Thắng Tà xuyên qua biển sâu, đem theo Liêu Văn Kiệt xông thẳng lên du thuyền nhỏ trên mặt biển, hán nhảy lên boong tàu, trong lúc Heinz lòng tràn đầy mong chờ, kéo tơ đỏ lên, đem một đống mảnh đá vỡ ném lên trên boong tàu.

"Đây, đây là cái gì!?"

Sắc mặt Heinz thoáng chốc tái nhợt, run rẩy hỏi, trong lòng ông ta đã đoán được đáp án, nhưng tuyệt đối không tin đám mảnh đá vỡ đó là tượng Aphrodite mà ông ngày đêm tha thiết nhớ mong.

"Rất rõ ràng, đây là nữ thần mà ông ngày đêm mong nhớ, ông yêu cô ta như vậy, chắc hẳn hóa thành tro cốt cũng nhận ra…"

Liêu Văn Kiệt lật qua lật lại đống mảnh vỡ, cầm lấy một nửa cánh tay tượng điêu khắc: "Tay của nữ thần nhà ông, nào, cầm lấy sờ cho đỡ thèm."

"Không, không thể nào… không thể như vậy, bức tượng đang yên đang lành sao lại vỡ được?" Heinz quỳ xuống trước đống mảnh vỡ, hai tay ôm đầu, khóc như một đứa trẻ năm mười tuổi.

"Có lẽ là đã bị nước biển ăn mòn, sau đó bị cá mập hoặc bạch tuộc gì đó tấn công, lúc tôi xuống dưới đó chỉ còn lại mảnh vỡ."

Liêu Văn Kiệt nhún vai, hắn bày ra dáng vẽ cũng không rõ lắm.

“Sẽ không đâu, lúc tôi bỏ cô ấy xuống biển sâu, đã tự tay xử lý, cô ấy sẽ không bị nước biển ăn mòn.” Heinz vừa khóc vừa nói.

“Nghe ý của ông, ông không chỉ sờ tay của nữ thần, những chỗ khác cũng sờ rồi?”

Liêu Văn Kiệt nhìn Heinz khinh thường: “Hạ lưu, uổng cho ông là một liếm cẩu*, vậy mà lại khinh nhờn nữ thần của mình.”

*Đây là một thuật ngữ mạng, chỉ loại người mà trong mối quan hệ nam nữ, biết rõ đối phương không thích mình, nhưng vẫn không hề có tôn nghiêm và liêm sỉ dùng mặt nóng dán mông lạnh.

*Đây là một thuật ngữ mạng, chỉ loại người mà trong mối quan hệ nam nữ, biết rõ đối phương không thích mình, nhưng vẫn không hề có tôn nghiêm và liêm sỉ dùng mặt nóng dán mông lạnh.

Heinz không đếm xỉa đến lời nói của Liêu Văn Kiệt, đắm chìm trong bi thương nữ thần rời khỏi thế gian, vừa cúi đầu lau nước mắt, vừa cẩn thận từ li từng tí thu thập mảnh vỡ lại, dự định sẽ may vá sửa chữa lại cho thật tốt.

Dựa vào tay nghề của ông ta, sửa bức tượng này không phải việc gì khó.

“Nhắc nhở một câu, trước khi tới chúng ta đã nói rồi, sẽ đem bức tượng trả lại cho vệ thành Athens, cho dù ông sửa được, cũng không thể để nó lại bên cạnh.” Liêu Văn Kiệt nói.

Kế hoạch đã được đặt ra từ trước, là vớt tượng, sau đó vật quy nguyên chủ, tổ chức Syndicate có được tin tức, chắc sẽ tề tự lại thương thảo đối sách.

Lúc này, chính là một lưới đánh… khụ khụ, để hắn ra mặt thuyết giáo, mọi người nâng cốc vui vẻ, ân oán sau này một nụ

cười cho qua.

“Tôi, tôi biết, tôi quả thực đã đáp ứng cậu rồi.”

Heinz đau khổ nói, có lẽ vì bức tượng bị hư hại, sau khi ông ta gào khóc xong, chấp niệm đối với nữ thần cũng không còn nặng như vậy nữa.

“Tốt nhất là ông biết, nếu không quăng ông xuống biển, quay về nói với phía chị Rui bọn họ, mấy năm trước ông đã chết rồi.” Liêu Văn Kiệt tức giận nói.

“Kiệt, tôi là cha Rui.” Heinz yếu ớt nói, hi vọng có được chút tôn trọng nên có.

“Vậy thì sao, tôi không nói, ai biết được ông bị tôi ném xuống biển?”

Liêu Văn Kiệt tức giận nói, nói xong không thèm để ý đến Heinz nữa, nghiên cứu đạo thuật mới ở giao diện hệ thống.

Nói đúng hơn, là một môn thần thông.

[Chấp Tâm Ma (Nhất niệm ngàn vạn kiếp, quay đầu hóa hư không)]

Môn thần công này thu được lúc chống cự lại tượng điêu khắc Aphrodite, hắn có thể cảm nhận được, lúc vận chuyển Huyết Hải Ma La Thủ chép kinh, huyết sắc niệm lực lại nuốt thứ không nên nuốt.

Có lẽ là thần lực của Aphrodite, có lẽ là lời nguyền, nhưng những thứ này đều không quan trọng, bởi vì khởi nguyên của thần thông không phải cỗ năng lượng này, mà là thần thông của chính Huyết Hải Ma La Thủ chép kinh, đại tướng một đẳng cấp nhất định, hoặc là kích động môi giới nào đó, tự động thức tỉnh.

Suy xét tới Huyết Hải Ma La Thủ chép kinh là một môn công pháp luyện sai lệch mà ra, Liêu Văn Kiệt càng bằng lòng tin tưởng, thần thông "Chấp Tâm Ma" tới từ lục Thiên Đại Dương Tiên Kinh chính bản.

[Lục Thiên Đại Dương Tiên Kinh (Bắc có lục cung, vĩnh viễn không siêu sinh)]

Bộ tiên pháp thần bí khó lường này tới từ âm phủ, nhìn thấy Liêu Văn Kiệt liền nghiến răng, nếu như lúc đầu không luyện sai, vậy thì tốt biết mấy.

Còn nữa, thần thông "Chấp Tâm Ma" dựa theo ý trên mặt chữ giải thích, hắn có thể cho rằng từ giờ về sau không cần phiền não vì tâm ma nữa không?

Hay là nói, hắn chính là tâm ma?

"Đáng tiếc quá, từ khi bần đạo tu luyện đến nay chưa từng thấy tâm ma!"

Liêu Văn Kiệt nhỏ giọng lẩm nhẩm, rõ ràng mọi người đều có!

Nước Đức, trấn nhỏ biên giới dựa vào sông Rhine.

Bao gồm cả công trình cơ sở hiện đại hóa và lối kiến trúc cổ điển, cả trấn mấy nghìn người, tránh xa khỏi thành thị ồn ào náo nhiệt, cây cối xanh mướt và hoa cỏ có thể thấy ở khắp nơi, vắng vẻ vui mừng, thoát khỏi trần thế một mình một khu.

Người trong trấn không nhiều, nhưng lại có một bảo tàng mỹ thuật cực lớn, chiếm một diện tích rộng, canh giữ nghiêm ngặt, cất giữ rất nhiều hội họa điêu khắc nổi tiếng, du khách phải đặt lịch trước, có tư cách mới có thể tiến vào sảnh triển lãm.

Nghe nói, bảo tàng mỹ thuật này là do hơn mười nhà sưu tầm dân gian góp vốn lập nên, những đồ trưng bày bên trong tất cả đều

thuộc sở hữu của bọn họ, có đôi khi sẽ mời bạn bè của mình tới đây thăm quan.

Chương 709: Cậu là ma quỷ à 1 Nặc dù bảo tàng mỹ thuật không thể đem lại lợi nhuận cho trấn từ các du khách, nhưng cũng nổi lên một phong trào nghệ thuật ở đây, khiến cho không ít dân cư trong trấn cũng yêu thích hội họa.

Dưới bóng đêm, bảo tàng mỹ thuật đèn đuốc sáng trưng, thỉnh thoảng có một chiếc xe xa hoa chạy vào.

Ngoài bảo tàng, số lượng bảo vệ tăng vọt, mười bước một tốp năm bước một trạm canh gác.

Trong bảo tàng, một gian phòng triển lãm trống không, nhất thời cải tạo thành đại sảnh tiệc tự phục vụ, thân sĩ danh viện nâng chén giao đũa, người cùng với và giá trị bản thân xa xỉ, không khí vui vẻ hòa thuận không khác gì bữa liên hoan của những người trong giới thượng lưu.

Biết đến mới biết đến, khách của bảo tàng mỹ thuật đều là thành viên của tổ chức Syndicate, hôm nay tề tựu lại đây vì tượng điêu khắc Aphrodite.

Ngay ngày hôm qua, tượng điêu khắc Aphrodite mất tích nhiều năm đã được trả lại cho vệ thành Athens, thân phận của người đem trả không được tiết lộ, chỉ nghe nói tượng điêu khắc bị tổn hại nghiêm trọng, có dấu vết tu sửa rõ ràng.

“Có thu thập được tin tức gì không, biết là ai làm không?”

“Không rõ.”

“Liệu có phải là Michael Heinz không, tên khốn đó không muốn chạy trốn nữa, nên đưa tượng điêu khắc tới vệ thành Athens, khiến chúng ta từ bỏ việc truy nã ông ta.”

“Không thể nào, Michael Heinz không ngây thơ như vậy, tổ chức truy sát ông ta ngoại trừ vì tượng Aphrodite ra, mà còn vì thân phận kẻ phản bội không thể tha thứ, nên chết vẫn phải chết.”

“Không sai, tôi cũng cảm thấy không phải là Heinz, ông ta biết mật mã bom, không thể làm hư hại tượng điêu khắc trong lúc vớt được.”

“…”

Bên trong sảnh triển lãm, những lời bàn bạc như vậy không phải ít, Heinz giấu tượng điêu khắc dưới đáy biển Nghê Hồng đã không phải là chuyện gì bí mật, không ít thành viên của tổ chức Syndicate đều biết, cũng đã từng phái người tới vớt thử.

Bởi vì tính gián đoạn của dòng nước và do bom, cưỡng ép vót lên sẽ chỉ làm vỡ tượng, lại vì nhiều lần phái người xuống nước, mười lần thì có tám lần biến thành chìm, tổ chức Syndicate biết rõ tượng điêu khắc ở vùng biển Nghê Hồng, lại vẫn luôn không dám tùy ý hành động.

Chỉ có Heinz biết mật mã bom, chỉ có ông ta mới biết cách vớt tượng, giờ đây bức tượng vớt lên bị tổn hại nghiêm trọng, hiển nhiên không phải do Heinz làm.

“Không phải ông ta còn có thể là ai?”

“Kranef Heinz, gia tộc này luôn xuất hiện kẻ phản bội, em trai phản bội tổ chức, anh trai cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì, ông ta dựa hơi tổ chức có được danh tiếng, tài phú, quyền lực như ngày hôm nay, quay người nói rời tổ chức là rời, ông ta nên nhận sự trừng phạt!”

“Tôi nghe nói Kranef trốn tới Nghê Hồng, sống một cuộc sống lánh đời ẩn dật, ông ta không phản bội tổ chức, chỉ là không còn lui tới với thế giới bên ngoài, chuyên môn nghiên cứu hội họa mà

thôi.”

“Nực cười, một tên trộm mạo danh thế thân, không có thiên phú chính là không có thiên phú, đừng nói là trở thành họa sĩ giỏi nhất thế giới, hạng bét cũng không tới lượt ông ta!”

...

Bên ngoài bảo tàng mỹ thuật, một chiếc xe cũ kỹ chậm rãi đi vào, ngồi ở ghế sau là Liêu Văn Kiệt và Heinz, trên mặt hai người đều có một chiếc mặt nạ.

Heinz nhìn ra ngoài cửa sổ, lo lắng bất an nói: “Kiệt, thành viên tổ chức của cậu đâu, đã trà trộn vào chưa?”

Chỉ riêng từ cửa chính tới vườn hoa, cả con đường tới sảnh triển lãm, Heinz chỉ nhìn thấy mấy trăm vệ sĩ, dựa vào năng lực của Liêu Văn Kiệt, không sợ những người này, nhưng ông ta không giống vậy, mỗi người một bãi nước bọt, ông liền buồn nôn tới chết.

“Yên tâm, bên trong có một nửa là người nằm vùng của tổ chức chúng tôi, hiện giờ đại cục đã nắm trong tay, ông vào trong lộ mặt một chút, sau này liền có thể dưỡng lão trong ánh mặt trời rồi.”

“Thật à?”

“Sao lại nói vậy, tôi và chị Rui có quan hệ gì, còn có thể lừa ông à?”

“...”

Khó mà nói!

Heinz cười khổ một tiếng, giữa con rể và bố chồng khác không thể, đổi thành ông ta và Liêu Văn Kiệt thì không nhất định, từ lúc

gặp mặt đến giờ, từ trước tới giờ Liêu Văn Kiệt chưa từng che dấu sự ghét bỏ của hắn với ông.

Liêu Văn Kiệt hiểu rõ nguyên nhân trong đó, bỏ vợ vứt con không tẩy trắng được, có lòng hòa hoãn quan hệ giữa hai người nhưng không thể nào xuống tay.

Xe con dừng trước cửa sảnh triển lãm, Liêu Văn Kiệt chỉnh lại nơ trên cổ áo: "Thế nào, trông tôi được chứ?"

"Nói thật, mặt nạ của cậu rất…"

Heinz nhất thời cạn lời, không biết nên biểu đạt thế nào, mới có thể hàm súc nhưng không mất đi sự uyển chuyển mà lại khiến cho Liêu Văn Kiệt hiểu, hắn cực kỳ giống nhân vật phản diện xuất hiện cuối cùng trong bữa tiệc trong phim.

"Vậy thì là được."

Liêu Văn Kiệt đẩy cửa xuống xe, sải bước hướng về phía cửa chính sảnh triển lãm, Heinz thấy thế, vội vàng đi theo.

Ở cửa, thành viên tổ chức phụ trách công việc bảo vệ nhíu mày, giơ tay cản hai người lại: "Hai vị tiên sinh, mời hai người tháo mặt nạ xuống, xuất phát từ lo lắng an toàn, tôi phải xác minh thân phận hai vị một chút."

"Không phải chứ, tôi nghe nói hôm nay là vũ hội mặt nạ, mới cố ý hóa trang thành như vậy."

"Không có vũ hội, tin tức của anh…"

Tên thành viên tổ chức này đang muốn giải thích cái gì đó, tầm mắt chạm phải ánh sáng đỏ chợt lóe lên rồi biến mất trong mắt Liêu Văn Kiệt, lập tức ngây ra ngay tại chỗ, hai mắt dại ra rơi vào ảo cảnh, giống hệt như cây cọc gỗ chẳng hề động đậy.

Lách qua tên cản đường, Liêu Văn Kiệt đưa Heinz vào trong đại sảnh, lúc đi qua bàn đồ ăn, tiện tay cầm một ly rượu vang.

“Hai vị, hai vị là ai?”

Chương 710: Cậu là ma quỷ à 2 Hội trường đứng đắn đột nhiên có hai người kì lạ đeo mặt nạ đi vào, lại còn chẳng ai quen biết, thành viên tổ chức Syndicate khắp phòng thì thầm với nhau, một người trong số đó đứng ra hỏi.

“Tôi là ai không quan trọng, điều quan trọng là ông ấy.”

Liêu Văn Kiệt vỗ vai Heinz, sau đó đi tới bục sân khấu nhỏ ở phía trước đại sảnh, bên cạnh, mấy bồi bàn đặt đồ xuống bàn ăn, bày thế đi qua vây kín hai người lại.

“Các vị tiên sinh, các quý ông quý bà, hoan nghênh mọi người tới tham gia bữa tiệc ngày hôm nay, thân là người tổ chức tôi vô cùng vinh hạnh, sau khi bữa tiệc kết thúc, tôi sẽ tặng mọi mỗi người một tấm vé một chiều xuống địa ngục.

Liêu Văn Kiệt đứng trước micro, giơ tay rút súng ngắn Beretta từ trong ngực ra, nhìn cũng chẳng nhìn, bắn một phát lên trần nhà.

Pằng!

Sau tiếng súng, trong đại sảnh nháy mắt yên tĩnh, yên tĩnh đến quỷ dị.

Đám bồi bàn vẻ mặt căng thẳng dừng bước không dám tới gần, sợ rằng Liêu Văn Kiệt sẽ nổ súng lần nữa, đám tinh anh của xã hội thượng lưu sắc mặt khẽ biến, rất nhanh khôi phục lại bình thường, có vài người vẫy tay ra hiệu, bảo bồi bàn lùi về sau tránh chọc giận kẻ thần kinh đang cầm súng.

Bên ngoài sảnh triển lãm, hơn một trăm tên bảo vệ nghe thấy tiếng súng, một nửa ở lại giữ vững vị trí , nửa còn lại toàn bộ đều

núp bên ngoài cửa sổ.

“Không cần căng thẳng, đáng chết thì một tên cũng không chạy được, không đáng chết thì sẽ không bị tổn thương dù là một cọng tóc, vậy nên mọi người không cần làm ra hành động phản kháng vô nghĩa, miễn cho làm tăng thêm số người chết.”

Liêu Văn Kiệt nói xong, kéo Heinz bên cạnh qua, bảo ông ta tháo mặt nạ xuống.

Nhìn rõ khuôn mặt Heinz dưới mặt nạ, trọng đại sảnh nhất thời nổi lên vô số tiếng kinh hô, đám người thì thầm bàn tán, có người lớn tiếng chất vấn: “Kranef, cái tên phản đồ ông còn có gan quay về, nói cho chúng tôi, có phải là ông hủy tượng điêu khắc Aphrodite không?”

“Đợi chút, hình như ông ta không phải Kranef…”

“Đáng chết, ông ta là em trai của Kranef, Michael Heinz!”

“Cái gì?”

“Michael Heinz, tội phạm đánh cắp Aphrodite, đừng tưởng rằng trả lại bức tượng cho vệ thành Athens là an toàn rồi, ông phải trả giá cho sự phản bội của mình!”

“Không sai, khẩu súng này không cứu được ông, hôm nay chính là ngày chết của ông!”

Pằng!

Lại một tiếng súng, đợi đại sảnh yên tĩnh trở lại, Liêu Văn Kiệt chậm rãi nói: “Các vị, BOSS của tôi rất thưởng thức óc nghệ thuật của Michael Heinz, chuẩn bị mời ông ấy làm họa sĩ tư nhân. Biết được rằng ông ấy và tổ chức Syndicate có chút ân oán nhỏ, đặc biệt phái tôi tới thông báo một tiếng, sự việc đã qua trước đây liền cho qua, mong các vị cho tôi chút mặt mũi, không tiếp tục dây dưa

nữa.”

“Ông chủ cậu là ai?”

“Xin lỗi, bởi vì ở đây không ai có tư cách biết tục danh của BOSS, vậy nên tôi không nói nữa!”

“Đồ khốn!”

“Cậu cho rằng đây là nơi nào?”

Pằng!

Sau tiếng súng, Liêu Văn Kiệt bình tĩnh cầm mic nói: “Tôi chỉ tới để thông báo cho các người một tiếng, không định giải thích quá nhiều, nếu như các người kiên quyết muốn dây dưa, tôi không ngại giết hết các người đâu.”

“Ha ha ha –“

Yên tĩnh ngắn ngủi qua đi, vài tiếng cười truyền ra từ trong đám người, tràn đầy trào phúng không chút nào che giấu.

“He he he…”

Liêu Văn Kiệt nhếch miệng cười, ánh sáng đỏ trong mắt lóe lên: “Tôi hiểu rồi, bây giờ sẽ giết sạch các người.”

Tiếng nói vừa dứt, tơ đỏ sau lưng hắn trút xuống, nhanh chóng tràn rộng ra mặt đất, một quỷ thủ màu đỏ cực lớn vươn ra, móng tay, bàn tay, cổ tay càng ngày càng cao, giống như ma quỷ mở ra cánh cửa địa ngục, đem bàn tay mình vươn từ địa ngục tới nhân gian.

Đám người liên tục kêu lên sợ hãi, hốt hoảng thất thố bỏ chạy thục mạng về phía ngoài phòng, rất nhanh liền phát hiện, mặt đất không biết từ lúc nào đã trải thêm ra một tấm thảm màu đỏ, từng sợi tơ đỏ bò lên từ mắt cá chân, khiến cho bọn họ không thể cử

động.

Pằng!

Cửa kính vỡ tung, một viên đạn bay nhanh từ phía ngoài vào, nhắm trúng huyệt thái dương bên phải của Liêu Văn Kiệt.

Hắn nghiêng đầu, bước chân nghiêng ngả hai cái, không nhìn viên đạn đầu dẹp đang bay qua, nhìn về phái kẻ tập kích.

Tay súng bắn tỉa!

Một ánh sáng đỏ từ trong tay hắn bay ra ngoài, chỉ trong nháy mắt, nơi xa truyền đến một tiếng kêu thảm.

“Bán kính năm mươi kilomet!”

Liêu Văn Kiệt thu tơ đỏ lại: “Đây là bán kính tử vong của tôi, ghi chép xa nhất về việc giết đối thủ trong giây lát, nếu vị nào có tự tin trong nháy mắt có thể thoát khỏi bán kính tử vong, xin cứ tự nhiên, người đó tối nay liền có thể sống.”

Trong đại sảnh bữa tiệc, mọi người không hiểu vì sao, đợi một bóng đen từ phía chân trời bay tới, đập vỡ cửa kính rồi xuất hiện, lúc này họ mới hiểu ý của Liêu Văn Kiệt.

Con quạ đen sì bay vào sảnh triển lãm, đem thi thể của tay súng bắn tỉa ném dưới chân Liêu Văn Kiệt, đám quạ vỗ cánh bay vòng quanh, sau đó đậu trên cánh tay đỏ cực lớn.

Con quạ màu đen hai mắt đỏ tươi, im lặng đậu trên bàn tay quỷ không kêu tiếng nào, toàn thân bao phủ một tầng hơi thở tử vong lạnh lẽo, có một vài con phần mặt bị thối rữa lộ ra sương trắng, những vị khách sống sờ sờ tới từ địa ngục, khiến cho đại sảnh yên tĩnh như ve mùa đông.

Bên ngoài phòng, tràn lan những bàn tay đỏ cực lớn thành

hình, tơ hồng vút lên không rồi đổ xuống dày đặc, bắt giữ những tên bảo vệ chạy trốn, khống chế bọn họ rút súng bên hông ra, trong những tiếng kêu rên kinh sợ, họng súng nhắm thẳng não.

Pằng! xN

Chương 711: Tôi đổi ý rồi 1 Sau loạt tiếng súng đều tăm tắp, khớp hàm của hơn trăm bảo vệ run lên, viên đạn bay qua da đầu, chỉ kém mất centimet, mạng nhỏ của bọn họ liền kết thúc.

Trong phòng, Liêu Văn Kiệt bĩu môi, mặt khó chịu nói với đám người: "Các ngươi may mắn rồi, BOSS vừa mới chuyển lời cho tôi, nơi này có nội ứng của tổ chức khác, chính là MI6, FBI, CIA, BND các loại nội ứng của chính phủ, lát nữa chết hết sẽ rất phiền phức."

Chính vào lúc mọi người hoảng sợ thở dốc, thầm nghĩ nhặt về được một cái mạng, Liêu Văn Kiệt thở dài một hơi, làm cho lòng bọn họ lại một lần nữa căng thẳng.

"Thật bối rối, BOSS bảo tôi đừng giết người lung tung, nhưng trước đó tôi đã nói, phải giết hết các người, trước sau mâu thuẫn làm cho tôi thật mất mặt, phải làm sao mới ổn đây…"

Liêu Văn Kiệt đưa tay vuốt vuốt cằm, sau khi mọi người trải qua năm giây dài đằng đẵng, nhếch miệng cười nói: "Tôi nghĩ ra rồi, các người chọn ra năm kẻ chết thay, cứ như vậy, tôi giữ được mặt mũi, sẽ không thẹn quá hóa giận mà đại khai sát giới, các người cũng có thể nhân cơ hội loại trừ đối thủ, bầu không quý nội bộ của quý tổ chức càng thêm hòa thuận…. tuyệt, biện pháp có lợi cho cả hai bên này quả là hoàn mỹ."

Cậu là ma quỷ à! xN

"Còn ngây ra đó làm gì, mau chọn đi!"

Sau khi thúc giục, thấy trong phòng không có phản ứng, Liêu

Văn Kiệt liếc nhìn toàn sảnh, những nơi đã nhìn qua, không có ai dám đối diện với hắn, cười nói: “Tôi biết, đột nhiên bảo các người chọn ra năm người chịu chết, quả là rất khó, sợ rằng bản thân mở miệng trước sẽ trở thành đối tượng tấn công của mọi người, hay thế này đi, tôi giúp các người!”

“...” xN

Trong lòng mọi người đều khiếp sợ, được ma quỷ giúp đỡ, nghĩ thôi đã thấy đáng sợ rồi.

Người hoảng sợ nhất là Heinz, tất cả những chuyện xảy ra tối nay đều vượt ngoài dự tính, nói đúng hơn là vượt quá sức tưởng tượng của ông ta.

Quạ đen cố thủ trên vuốt quỷ khổng lồ, tơ đỏ dính máu tràn trên mặt đất, Liêu Văn Kiệt đứng ở vị trí chính giữa trông như Ma Vương, điều khiển sự sống còn của toàn bộ người trong sảnh.

Nghĩ tới đây, cơ thể Heinz run lên, nguồn cảm hứng trỗi dậy, ông ta muốn vẽ tranh.

“Tôi đếm từ một đến mười, sau khi đếm xong, nếu các người không chọn năm kẻ chết thay, vậy thì tôi sẽ chọn ngẫu nhiên chọn ra năm người may mắn…”

Liêu Văn Kiệt thu khẩu súng lục Beretta về, mở năm ngón tay, nhắm chuẩn về phía thi thể tên bắn tỉa, phóng ra tơ đỏ: “Thế nào rồi, có phải có áp lực sẽ có động lực, càng dễ dàng lựa chọn hơn hay không?”

Không đợi người khác trả lời, hắn đã bắt đầu đếm.

“Một!”

“Chọn ai, rốt cuộc là chọn ai?”

“Mau nói đi, có ai sẵn lòng đứng ra, tôi xin thề, về sau vợ con của người đấy sẽ do tôi chăm sóc.”

“…”

“Ba!”

“Bill, chọn Bill đi, ông ta già quá rồi.”

“Khốn nạn, Dean tên khốn nạn vong ân phụ nghĩa này, ban đầu là tôi đưa cậu vào tổ chức! Không có tôi, liệu cậu có thành tựu như ngày hôm nay không?”

“Lão già kia, tôi muốn nói từ lâu rồi, đây không phải là lý do ông khua tay múa chân với tôi sao!”

“…”

“Lewis, tôi cho rằng nên chọn Lewis, tôi nhận được tin tình báo hoàn toàn chính xác, cậu ta chính là nội ứng của MI6.”

“Phi, cái đồ độc thân như cậu mới là nội ứng!”

“Bảy!”

“…”

Số đếm càng gần đến mười, trong sảnh triển lãm rối tung lên, một đám người cãi lộn đến mức mặt đỏ tía tai, chẳng còn phong độ nhân sĩ, từng người một hận không thể bóp chết kẻ thù ngay tại chỗ, cùng với tiếng khóc lóc và gào thét, thời gian mười giây kết thúc.

“Mười!”

Liêu Văn Kiệt khống chế thi thể, bắt một phát súng lên trời: “Được rồi, đẩy kẻ chết thay mà các người đã chọn ra đây.”

Đám người nhất thời im lặng, sau đó điên cuồng nhao nhao như vỡ tổ, nhưng qua một lúc liền thống nhất cách giải quyết, đề cử năm kẻ chết thay đang mắng chửi không ngừng.

Năm lão thân sĩ, trông cách ăn mặc và khí chất tuổi tác, có thể thấy đều là những nhân vật lớn quyền cao chức trọng, có quyền lên tiếng và sức ảnh hưởng không nhỏ trong tổ chức Syndicate.

Nói như vậy, trong mô hình kim tự tháp quyền lực, chỉ có tiểu đệ cản súng cho đại ca, nhưng bây giờ, cơ hội đứng đầu quang minh chính đại gần ngay trước mắt, ai là đại ca, người đó chết nhanh nhất.

Liêu Văn Kiệt điều khiển dây đỏ kéo lấy năm người, hỏi dò Heinz bên cạnh, có biết thân phận bọn họ hay không, người phía sau gật đầu, lần lượt nói ra thân phận của bọn họ.

“Thú vị đấy!”

Liêu Văn Kiệt nghe vậy bèn nhếch miệng cười, nói với mọi người có mặt ở đây: “Tôi đổi ý rồi, nghĩ kỹ một chút, tôi thấy nếu là thể diện của tôi, nên do tự mình tìm về, các người có tư cách gì quyết định thay tôi?”

Năm lão thân sĩ nghe vậy, mừng mỡ như điên, ánh mắt nham hiểm đảo qua đồng bạn và hậu bối ngày trước từng cười cười nói nói, có kẻ nào thì tính sổ kẻ đấy, nếu như tối nay có thể sống sót, những kẻ vừa nãy bán đứng bọn họ đều không thể thoát.

Người người sắc mặt trắng bệch, nhất là mấy người vừa rồi cầm đầu, lúc này đây mặt xám như tro, trong lòng chửi rủa hành vi của Liêu Văn Kiệt, nơm nớp lo sợ, rắm cũng không dám đánh.

“Khà khà khà…”

Liêu Văn Kiệt nhìn xung quanh, kéo ra một người con gái xinh đẹp, kiều diễm từ trong đám người kia, mái tóc xoăn sóng màu

vàng, môi đỏ gợi cảm, lễ phục dạ hội màu đỏ bó lấy dáng người cao ráo, đẫy đà, xinh đẹp mê người.

Thình thịch! thình thịch!

Chương 712: Tôi đổi ý rồi 2 Thi thể bóp cò súng, dưới sự kinh ngạc của đám đông, cùng với tiếng kêu ô ô của mấy người đàn ông, ngực của mỹ nữ tóc vàng bị nứt toác, máu bắn tung tóe, ngã xuống trong vũng máu.

Băng đạn bắn hụt, Liêu Văn Kiệt thu dây đỏ về, vứt thi thể tên bắn tỉa, tiến về phía trước mặt mỹ nữ tóc vàng.

“Đừng giả vờ nữa, tôi biết cô chưa chết.”

Liêu Văn Kiệt cúi người ngồi xổm: “BOSS không cho tôi giết người lung tung, tất nhiên tôi sẽ không làm trái mệnh lệnh, cho nên năm người hôm nay tôi muốn giết, không một ai là người.”

Vừa dứt lời, liền thấy hai con mắt của mỹ nữ tóc vàng tan rã, dáng vẻ hấp hối, trực tiếp lấy thánh giá bằng bạc từ trong ngực ra.

Lúc ở con đường luyện tâm đầu tiên đối phó với ma cà rồng, hắn lừa được từ trong tay viện trưởng nữ, thuộc tính xung khắc, việc đối phó với ma cà rồng chỉ cần bỏ ít công sức nhưng đạt hiệu quả lớn.

“Gào gào gào!”

Mỹ nữ ma cà rồng kinh hãi thánh giá trước mặt, không giả chết nữa, hai con mắt chuyển đen, răng nanh hút máu mọc lên trong miệng, sau khi biến thân, gào thét về phía Liêu Văn Kiệt.

Vì tay chân bị trói lại bằng dây đỏ, nằm trên đất, cô ta không thể vùng vẫy tránh thoát, ngoại trừ lên giọng gào thét, tỏ ra mình rất nguy hiểm, hung ác, cái gì cũng không làm được.

Bạch!

Thánh giá đâm trúng ngực của mỹ nữ ma cà rồng, vết thương phát ra ánh sáng, nhanh chóng ăn mòn xung quanh, cùng với tiếng kêu rên thảm thiết, cơ thể xinh đẹp hóa thành ánh sáng mà tiêu tan, chỉ để lại quần dài màu đỏ, giày cao gót đỏ và mấy đồ trang sức như bông tai.

"..." xN

Trong sảnh triển lãm, đám đông trợn mắt há mồm, không ít người lần đầu tiên được biết, thì ra bản thân cách sinh vật ma quỷ gần đến thế.

Tiếp đó, bọn họ thấy ánh mắt Liêu Văn Kiệt thay đổi, lại càng hoảng sợ, trong lòng nghi ngờ đặt câu hỏi, vì sao ma quỷ lại có thánh giá Thánh Quang, nếu là ngụy trang...

BOSS trong lời hắn có phải ở tại Rome không?

"Vẫn còn bốn con ma cà rồng, để tôi đoán xem, bọn chúng là ai?"

Liêu Văn Kiệt đứng dậy, nhìn vào đám người, tầm mắt nhanh chóng tập trung, phất tay kéo bốn người kia lên phía trước.

"Cậu là ma quỷ, không phải người của giáo hội, tôi và bọn họ đã từng qua lại, không có loại quái vật như cậu!"

Bốn tên vampire biến thân vùng vẫy, thấy mình không thể trốn thoát, càng không phải là đối thủ của Liêu Văn Kiệt, không muốn khoanh tay chờ chết, vứt bỏ tạo hình con người, nhao nhao mở miệng xin tha.

Lời thoại cũ rích, đều là những lời dùng tiền mua mạng sống, các loại tiết mục làm trâu, làm ngựa, làm nô lệ, bị Liêu văn Kiệt nhấc thánh giá phất xuống, lần lượt hóa thành tro bụi tản đi.

Giải quyết những thứ này xong, Liêu Văn Kiệt phất tay, xua đuổi bầy quạ ở trong phòng, thu hồi dây đỏ đang lan ra bốn phương tám hướng về không gian hệ thống.

“Tôi cảnh cáo lần cuối, Michael Heinz là người BOSS xem trọng, từ giờ trở đi, ông ta và tổ chức Syndicate các người không còn bất kỳ quan hệ gì, cho nên hãy thu hồi toàn bộ lệnh truy nã và truy sát liên quan đến ông ta, nếu như để tôi biết các người vẫn còn ý đồ với ông ta…”

Liêu Văn Kiệt vươn tay nắm lấy móng vuốt bên hông, xé ra màn che dẫn đến âm ty, phóng luồng âm khí lạnh buốt thấu xương ra toàn bộ phòng tiệc.

Lạnh băng tận xương tủy, đợi lúc khớp hàm đám người run lên cầm cập, tay chân đông cứng, hoảng sợ cùng chen chúc vào một chỗ để sưởi ấm, hắn mới đóng lại con đường âm ty: “Địa ngục cách thế giới này không xa, tôi sẽ tống linh hồn và xác thịt của các người vào.”

“…” xN

“Hử!?”

Liêu Văn Kiệt hừ nhẹ, âm trầm nói: “Không ai nói gì, coi như các người không định cho tôi mặt mũi, vậy thì, tôi chỉ có thể tự mình tìm lại thể diện, các người chọn ra năm người…”

“Không có, chúng tôi không có ý gì khác.”

Một trong năm lão thân sĩ mở miệng, run lẩy bẩy: “Chúng tôi xin thề, Michael Heinz và tổ chức Syndicate sẽ không còn bất kỳ quan hệ gì, ông ta là người tự do, toàn bộ lệnh truy nã và tiền thưởng liên quan đến ông ta đều lập tức hủy bỏ, nếu như nuốt lời, thì linh hồn của bọn tôi vĩnh viễn đều rơi xuống địa ngục.”

Nói như kiểu các người có cơ hội lên thiên đường vậy!

“Tốt nhất là thế, đừng để tôi lại gặp lại các người.”

Liêu Văn Kiệt hừ lạnh, xoay người đi ra khỏi sảnh triển lãm, Heinz sững sờ tại chỗ, đợi Liêu Văn Kiệt đi xa, bị mọi người nhìn chằm chằm khiến ông ta bừng tỉnh, run lập cập, chạy nhanh khỏi sảnh triển lãm.

Không được rồi, nguồn cảm hứng trỗi dậy, hiện tại ông ta chỉ muốn vẽ vời, sắp nhịn không nổi nữa rồi.

Ngoài phòng, trong ánh mắt né tránh của nhóm bảo vệ, Heinz khởi động chiếc xe hơi sang trọng, chở theo Liêu Văn Kiệt bên ghế lái phụ, nhanh chóng rời khỏi bảo tàng nghệ thuật.

Sự tự do đến quá đột ngột, Heinz không biết bộc lộ thế nào, đạp lút cần ga, thỏa thích rong ruổi trên đường lớn ngoài trấn nhỏ.

Liêu Văn Kiệt móc điện thoại di động ra, tính toán thời gian, Berlin và Tokyo chênh lệch tám tiếng đồng hồ, bây giờ là chín giờ tối, bên Tokyo đã là năm giờ sáng ngày mai, vẫn là thời gian nghỉ ngơi.

“Kiệt, chúng ta phải đi đâu?”

“Tùy chú, đợi chú bĩnh tĩnh lại, chúng ta thuấn di đến dinh thự của chú.”

Heinz giảm tốc độ xe, thấy Liêu Văn Kiệt không từ chối, mở miệng nói: “Rui có biết cậu… mạnh đến thế không?”

“Không biết, tôi chưa từng nói với cô ấy, cũng không định nói, có một số chuyện tôi sẽ tự giải quyết, cô ấy chỉ cần xinh đẹp là được rồi.” Liêu Văn Kiệt thuận miệng trả lời.

Chương 713: Bạn cậu vui là được 1 Đúng là người đàn ông tốt, so với mình còn đáng tin hơn nhiều!

Heinz âm thầm gật đầu, quấn quýt hồi lâu, lại mở miệng: “Vậy nó có biết, cậu.. rất xấu xa không? Cậu đừng hiểu lầm, ý của tôi là khi thấy thủ đoạn đối phó Syndicate của cậu, tôi hơi lo cho Rui.”

Lúc xe con rời khỏi bảo tàng nghệ thuật, Heinz nghe thấy loáng thoáng tiếng súng truyền ra từ bên trong, hiển nhiên, bởi vì ma quỷ tính kế, các thành viên của Syndicate bắt đầu giết hại lẫn nhau, lộ rõ nội bộ mâu thuẫn, gay gắt một hồi, ai cũng không muốn kiềm chế nữa.

Chỉ có thể nói rằng, hy vọng chết thêm vài người!

“Chị Rui chắc là cũng biết…”

Liêu Văn Kiệt nghĩ một lúc, Rui nhiều lần đánh vào ngực hắn, sau đó cùng nhau thân mật, nói hắn là tên hư hỏng.

Heinz dừng xe ở bên đường, hít sâu một hơi, giọng nói hơi rung rung: “Kiệt, bây giờ tôi có thể gọi điện thoại cho bọn họ không?”

“Được, so với việc ngủ thêm hai ba giờ, thì bọn họ càng muốn gặp chú.”

Liêu Văn Kiệt móc điện thoại, là loại chuyên dùng tại Nghê Hồng, được Tomizawa Tetsuharu tặng cho, không cần lo lắng về mạng lưới thông tin liên lạc, có thể dùng tại Châu Âu.

“A, cậu, cậu gọi giúp tôi, tôi cần chuẩn bị tâm lý.” Heinz nhận lấy điện thoại, ngón tay nhấn số một lúc, sững sờ không dám gõ máy.

“Bây giờ mới biết sợ thì có ích gì chứ?”

Liêu Văn Kiệt cầm điện thoại, dưới ánh nhìn chằm chằm của Heinz đang nín thở, bấm gọi điện thoại cho Rui Kisugi.

“Tút tút! Tút tút”

“Alo, chị Rui, là tôi.”

“A Kiệt, thật hiếm có, thế mà anh lại… gọi cho tôi sớm vậy…” Rui Kisugi bị cuộc gọi đánh thức, vẫn còn mơ màng, nửa tỉnh nửa mơ.

Liêu Văn Kiệt liếc nhìn Heinz: “Ừm, muốn cho chị niềm vui bất ngờ, bởi vì niềm vui lớn, hi vọng sau khi chị nghe xong, chỉ có vui không có kinh hãi.”

“Là gì vậy, anh muốn cầu hôn tôi sao?” Nói đấy đây, Rui Kisugi lập tức tỉnh ngủ.

“Không phải chuyện này, chuyện kết hôn đang còn sớm, tôi tìm chị là vì…”

“Tút tút! tút tút”

Liêu Văn Kiệt nhìn điện thoại bị cúp, nhún vai với Heinz, gọi lại lần nữa.

“A Kiệt, còn sớm quá, nếu không phải chuyện kết hôn, thì hai giờ nữa…”

“Chị Rui, tôi đang ở nước Đức, chuẩn bị vé máy bay trở về, tôi tìm được cha của chị rồi, ông ấy đang ở bên cạnh tôi.”

“Cái, cái gì?”

Vào buổi trưa, trong dinh thự ở trang viên, Liêu Văn Kiệt ngồi trên ghế trắng trong vườn hoa, pha một bình trà đen đặt trên bàn tròn trước mặt.

Mặc dù tòa trang viên này, quanh năm không có người ở, nhưng dẫu sao vẫn mang theo nỗi nhớ mong của ba chị em nhà Kisugi dành cho cha mẹ, cùng với những hồi ức trân quý lúc còn

bé, cho nên công ty quản gia đến dọn dẹp phòng ốc, chăm sóc cây xanh trong vườn định kỳ.

Vì thế, Rui Kisugi đặc biệt mở công ty quản gia, thành tựu kinh doanh bên ngoài không quan trọng, quan trọng là trang viên nhất định phải được thu dọn sạch sẽ định kỳ.

So với Liêu Văn Kiệt đang thoải mái ngồi trên ghế, Heinz đứng ngồi không yên, trên bàn vẽ chống trước mặt, một bức tranh đỏ tươi, không biết đang vẽ gì.

Từ sáng đến giờ, ròng rã năm tiếng đồng hồ, vẽ phong cảnh, hiệu suất làm việc cực kỳ cảm động lòng người.

Xẹt xẹt!

Một chiếc xe con màu đen tiến vào trang viên, bánh xe ma sát trên mặt đất, phanh gấp dừng xe, cửa xe bị đẩy ra, ba bóng hình xinh đẹp lao ra.

Heinz vứt bút vẽ, tay chân cứng đờ đứng dậy, bước nhanh về phía ba người con gái.

Càng đi càng nhanh!

Liêu Văn Kiệt: "..."

Vườn hoa nhà Heinz rất lớn, phàm là xây bé một chút, thì không cần chạy lâu như vậy.

"Cha ơi!" x3

"Rui, Hitomi, Ai..."

Bốn người ôm nhau, khóc lóc kể lể, Liêu Văn Kiệt cúi đầu uống hồng trà, phát hiện ánh nhìn của Rui Kisugi, nâng ly trà kính mời, nở nụ cười khích lệ.

Một nhà bốn người đoàn tụ, hắn không xen vào, để Rui Kisugi hưởng thụ khoảnh khắc gặp lại sau nhiều năm xa cách.

Bông ly trà xuống, Liêu Văn Kiệt chủ động nhường không gian, dạo bước tại khu cây xanh trong vườn hoa, vừa đi được vài bước, phía sau xuất hiện tiếng bước chân đi theo.

Không phải Rui Kisugi, là ông cụ tóc hoa râm, mắt hơi híp, trông khá đẹp lão.

“Ngài Liêu, tôi là bạn của Michael, quản gia của nhà Kisugi, tên Nagashi.” Nagashi nghiêm túc, chìa tay với Liêu Văn Kiệt.

“Tôi biết, chú Nagashi, chị Rui từng nhắc về chú.”

Liêu Văn Kiệt bắt tay ông, sau khi Heinz mất tích, Nagashi vẫn luôn chăm sóc ba chị em nhà Kisugi, không chỉ chăm lo sinh hoạt, mà còn giúp bọn họ quản lý sản nghiệp gia tộc, cũng nhiều lần bày mưu tính kế trợ giúp tình báo cho hoạt động trộm cắp của Mắt mèo, ngoại trừ việc không phải ruột thịt thì ông ta không khác gì cha của ba chị em.

Theo như Rui miêu tả, Nagashi xuất thân quân nhân, cực kỳ có quyền thế, có quan hệ rất tốt với các nhân vật trọng yếu của các tập đoàn tài chính các nước Âu Mỹ, nhà Kisugi muốn thâm nhập sâu vào Nghê Hồng, phát triển đến trình độ như bây giờ, là do ông ta ở phía sau góp không ít công sức.

Việc không hợp lẽ thường là Vĩnh Thạch chính là lính Mỹ, còn là tướng quân, về mặt logic thì dường như có chỗ nào không đúng.

Việc không liên quan đến mình, Liêu Văn Kiệt không để ở trong lòng, chế nhạo một câu liền không nghĩ nhiều nữa.

“Ngài Liêu, vô cùng cảm ơn cậu đã đưa Michael trở về, cảm ơn cậu đã giúp tôi thực hiện nguyện vọng.”

Chương 714: Bạn cậu vui là được 2 Nagashi thu hồi vẻ mặt nghiêm túc, cười tủm tỉm nói: “Quãng thời gian trước, nghe nói Rui tìm được bạn trai, mới đầu tôi không tin lắm, bây giờ gặp được cậu, tôi cuối cùng cũng hiểu rồi, cậu có sức hấp dẫn khiến phụ nữ không thể chối từ.”

Không hổ là người đã từng là tướng quân, mắt nhìn quả là không có gì để chê!

Liêu Văn Kiệt gật đầu: “Chú Nagashi nói quá rồi, tôi và chị Rui được người ta giới thiệu mới quen nhau, lúc đầu bọn tôi cũng chỉ qua loa thôi, có thể tiến tới như ngày hôm nay đều nhờ cơ duyên, quả thực cô ấy đã từng từ chối sức hấp dẫn của tôi.”

“Nhưng cuối cùng vẫn đắm chìm…”

Nagashi nhếch miệng cười, ánh mắt tựa như người cha già đang xem xét con rể, dò kỹ trên dưới Liêu Văn Kiệt một lát, xúc động nói: “Rui không nhìn lầm người, cậu lặng lẽ trả giá vì nó rất nhiều, theo tôi thấy, đây là may mắn lớn nhất của con bé.”

Nói lời này có vẻ hơi sớm!

Liêu Văn Kiệt phàn nàn, không chừng qua một quãng thời gian nữa, Rui sẽ khóc lóc, làm loạn, đòi treo cổ!

“Ngài Liêu, về chuyện…”

“Chú Nagashi, đều là người một nhà, không cần khách sáo như vậy, cứ gọi tôi ‘A Kiệt’ là được.”

“Được rồi.”

Nagashi gật đầu, tiếp tục nói: “A Kiệt, tôi đã nghe nói về bức tượng điêu khắc Aphrodite, báu vật lưu lạc bên ngoài mấy thế kỷ đã được người thần bí mang về vệ thành Athens, là do cậu làm sao?”

“Ừm, vì đây là tượng nữ thần mang điềm xấu, ba người nhà chị Rui và cha xa cách nhiều năm, tựa như mang theo lời nguyền, mỗi người nhận được nó đều không có kết cục tốt đẹp, bèn dứt khoát mang nó về quê hương.” Liêu Văn Kiệt thừa nhận.

“Vậy cậu…”

Nagashi nhìn về phía bốn cha con, nhỏ giọng nói: “Cậu đã biết rõ về bức tượng, hẳn là cũng biết về tổ chức tên ‘Syndicate’ ham muốn nó nhiều năm, Michael bởi vì bị bọn chúng truy giết nên mới trốn đông núp tây…không sao chứ?”

Vốn dĩ, Nagashi định hỏi thăm bạn tốt Heinz, nhưng một nhà bốn người đang đoàn tụ, ông không muốn qua đó làm mất hứng, mới tới chỗ Liêu Văn Kiệt nghe ngóng tin tức.

“Không sao, tối qua tôi đã nhờ một người bạn và ngài Heinz tham gia liên hoan dạ hội của tổ chức Syndicate, chỉ là hiểu lầm nhỏ, uống xong vài chén rượu đã cười cười nói nói.”

Liêu Văn Kiệt cười nói: “Bạn tôi nói, thực ra tổ chức Syndicate rất dễ nói chuyện, vừa nghe là hiểu lầm, trong đêm liền hủy bỏ toàn bộ lệnh truy nã và tiền thưởng liên quan đến ngài Heinz, bây giờ ông ấy là người tự do, vô câu vô thúc*, có thể quanh minh chính đại ở bên cạnh con gái rồi.”

(*Vô cầu vô thúc: tự do tự tại, không có gì rảng buộc)

“Thật sao!?”

“Hoàn toàn chính xác, một nhóm người làm ăn tử tế, lấy danh nghĩa Thượng đế xin thề, chắc hẳn sẽ không lừa người.”

“A Kiệt, nếu phát thề có ích, sẽ không có ai suốt ngày thề…”

Nagashi nửa tin nửa ngờ, thấy vẻ mặt Liêu Văn Kiệt mỉm cười không đổi, đôi mắt đột nhiên co rút, giật mình đến mức phía sau

đổ một mảng mồ hôi lớn.

Một lát sau, ông hít sâu một hơi: “Tổ chức Syndicate vẫn tồn tại chứ?”

“Chú Nagashi, chú nghĩ nhiều rồi, bạn tôi chỉ giảng đạo lý với bọn họ thôi, không uy hiếp ai, càng không có chuyện giết người phóng hỏa.”

Liêu Văn Kiệt cười cười, giải thích, nghĩ một lúc rồi bổ sung thêm: “Chuyện đáng lo là các thành viên tổ chức Syndicate không tín nhiệm lẫn nhau, theo lời bạn tôi nói, lúc anh ta rời đi, nghe thấy tiến súng tàn sát lẫn nhau, bây giờ thì… thật đáng tiếc, khả năng là không ít người chết.”

Khóe mắt Nagashi co rút, dẫu sao vẫn là người từng trải qua sóng to gió lớn, rất nhanh liền chấp nhập hiện thực, lặng lẽ chúc phúc cho Heinz, nói rằng: ” A Kiệt, người bạn này của cậu chẳng lẽ là…”

“Không đâu, chỉ là bạn!”

“A, cậu không cần giấu giếm, chỉ cần tôi hỏi Michael, ông ấy sẽ nói rõ liệu người bạn đấy có phải là cậu hay không.”

“Không cần làm khó chú ấy, tôi đã từng cảnh cáo chú ấy, bạn là bạn, tôi là tôi, không phải cùng một người.”

Cậu vui, à không, bạn của cậu vui là được rồi!

Nagashi thở dài: “Nghe giọng điệu của cậu, có vẻ như không định kể chuyện này cho Rui, tôi biết cậu muốn bảo vệ con bé, nhưng không cần thiết, con bé mạnh mẽ hơn so với cậu tưởng tượng nhiều.”

“Hoàn toàn ngược lại, cô ấy mềm yếu hơn nhiều so với tượng tượng của tôi.”

“Được rồi, dẫu sao cũng là chuyện của bọn trẻ các cậu, lão già như tôi sẽ không quản nhiều.”

Nagashi nhìn về phía bốn cha con, thấy Heinz nổi cảm hứng trong vườn hoa, đang vẽ tranh cho ba người con gái, cười nói: “Xem ra bọn họ sẽ bận rộn một thời gian dài, thế nào, có hứng cùng tôi đi câu cá không?”

“Ở chỗ này?”

Liêu Văn Kiệt chau mày, theo như hắn được biết, ở bên châu Âu, nhưng pháp chế quy định về việc câu cá rất phức tạp, không phải ai hay bất kỳ lúc nào muốn câu là câu được.

“Không sao, tôi quen mấy người bạn, hơn nữa tiền phạt cũng không nhiều.”

“…”

…

Gần tối, chiếc xe con màu đen trở về trang viên, Liêu Văn Kiệt trở về phòng, ngâm mình trong bồn tắm, tẩy rửa mùi cá tanh trên cơ thể.

Lúc này, cửa phòng tắm bị đẩy ra, Rui Kisugi cởi dây buộc tóc đi vào, nhấc chân dẫm lên thành bồn tắm, lộ ra đường cong chân dài mang theo tất đen.

Liêu Văn Kiệt chớp chớp mắt, có lòng tốt nhắc nhở: “Chị Rui, chị lộ hàng rồi.”

“Biết tôi lộ hàng, còn không dùng tay che lại giúp tôi, phong độ nhân sĩ của anh đâu hết rồi?”

“A chuyện này…”

Liêu Văn Kiệt hít sâu, một thời gian không gặp, pháp lực của

yêu nữ đã tiến bộ, xem ra tối nay hắn khó lòng thoát khỏi bàn tay của quỷ rồi.

“Chị Rui, được rồi, bình tĩnh đi, hiệu quả cách âm của căn phòng này không được tốt.”

“Tôi mặc kệ!”

Chương 715: Phải hay không, thử sẽ biết 1 Lôi kinh thiên địa long xà chập, vũ túc giao nguyên thảo mộc nhu.*

(*Sấm động trời lay rồng rắn dậy, mưa tràn ruộng thấm cỏ hoa cười: đây là câu thơ trong bài Thanh minh của tác giả Hoàng Đình Kiên)

Trong phòng ngủ, Rui Kisugi dựa vào vai Liêu Văn Kiệt, cắn lấy cổ của hắn, muốn đánh dấu công khai chủ quyền, bởi vì da dày nên cô thử mấy lần đều chưa thành công.

“Chị Rui, chị không ở bên ngài Heinz, đến chỗ tôi làm gì?”

“Tôi nhớ anh.”

Rui Kisugi ôm lấy cổ Liêu Văn Kiệt, khóe mắt hơi ẩm ướt: “Cha nói rồi, anh từ Ai Cập băng qua Bắc Phi tìm thấy Maroc, còn dạo chơi một chuyến trong sa mạc Sahara, sau khi tìm thấy ông ấy, đã mạo hiểm tính mạng xử lý tổ chức Syndicate từng đuổi giết ông.”

“Có sao, sao tôi không biết nhỉ?”

“Có mà…”

Rui Kisugi hôn Liêu Văn Kiệt thắm thiết: “Chẳng nói năng gì đã một thân một mình đi Bắc Phi, không cần vì tôi mà làm nhiều chuyện như vậy, nếu như anh xảy ra bất trắc gì, tôi phải làm sao bây giờ?”

“Đâu ra bất trắc chứ, hơn nữa tôi không phải đứa ngốc, gặp

nguy hiểm thì chạy nhanh hơn bất kỳ ai.”

Liêu Văn Kiệt nhẹ nhõm nói: “Không nguy hiểm như chị nghĩ đâu, tôi tùy tiện tìm kiếm, gặp được ngài Heinz là do may mắn, bây giờ nghĩ lại đúng là hơi khó tưởng tượng nổi.”

“Tôi không tin!”

Rui Kisugi lắc đầu, nếu là dễ dàng như vậy, cha cô đã được người khác tìm thấy từ lâu rồi.

Vuốt ve gò má người đàn ông cô yêu, trong mắt cô ngập tràn yêu thương: “Nói cho tôi, một tháng này đã xảy ra chuyện gì, cha không chịu tiết lộ nhiều, tôi muốn biết sự thật.”

“Chỉ là chuyện bình thường thôi…”

Liêu Văn Kiệt giản lược tình tiết câu chuyện, miêu tả ngắn gọn những việc đã trải qua trong hơn nửa tháng, chuyện khu vực tìm thấy vàng, tiệc dạ hội của tổ chức Syndicate.. đều bị giảm bớt nội dung, không hề nhắc đến việc tượng điêu khắc Aphrodite ẩn chứa thần lực.

Nói nhiều vô ích, giải thích lại tốn sức, chi bằng không nói.

Huống hồ, giải thích về thần lực đồng nghĩa với việc tẩy trắng cho Heinz, hành vi cặn bã vứt bỏ vợ con của người cha, làm sao có thể tôn lên hình tượng người bạn trai tình sâu nghĩa nặng?

“A Kiệt, còn rất nhiều chuyện anh chưa nói.”

“Đâu có, nói hết với chị rồi.”

“Lừa dối!”

Rui Kisugi chọc mặt Liêu Văn Kiệt, giơ tay đan xen vào năm ngón của hắn: “A Kiệt, chúng ta kết hôn đi!”

“Cái gì!?”

“Sau khi yêu đương không phải là kết hôn hay sao? Tôi nhớ lần đầu gặp mặt, cậu đã nói với tôi rằng tất cả tình yêu mà không đi tới hôn nhân thì đều bị coi là lưu manh!”

Nét mặt của Rui Kisugi bộc lộ sự không vừa ý, giơ tay vặn vẹo uy hiếp Liêu Văn Kiệt, tự giác bỏ qua chuyện năm nay đã 21 tuổi 48 tháng.

So với chuyện lớn hàng đầu như kết hôn, vấn đề nhỏ về tuổi tác không có gì đáng nói nên không cần phải đề cập đến.

“Đau quá! Đau quá—”

Liêu Văn Kiệt hít một hơi thật sâu, nắm chặt bàn tay Rui Kisugi, trìu mến nói: “Chị Rui, sau khi yêu đương là kết hôn, điều này tôi hoàn toàn đồng ý, tôi cũng đã suy nghĩ như vậy .”

“Vậy thì tại sao cậu lại phản ứng mạnh mẽ như vậy….. Chờ đã, cậu không muốn lấy tôi sao?” Rui Kisugi lập tức trở nên cảnh giác và dùng tay trái đè vào cổ tay Liêu Văn Kiệt để ngăn hắn bỏ chạy.

“Tất nhiên không phải vậy, tôi chỉ nghĩ là quá nhanh, chúng ta yêu nhau chưa được bao lâu, đột nhiên kết hôn ……. Chờ thêm một chút, không vội. .” Vẻ mặt của Liêu Văn Kiệt cứng đờ và nụ cười miễn cưỡng.

“Đó không phải là những gì cậu đã nói khi cuộn trong chăn sao!” Rui Kisugi nói thầm, rất tức giận.

Đột nhiên, cô ta nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Liêu Văn Kiệt và nhướng mày: “Ngày mai đính hôn, ngày mốt kết hôn.”

Σ (っ ゜ Д ゜;) っ

“A Kiệt, cậu có sợ không?”

“Không, chỉ là…….quá đột nhiên, tôi…..đang hạnh phúc.”

“Sợ kết hôn?”

“Tôi không, tôi không, đừng nói lung tung.”

“Phải hay không, thử sẽ biết.”

Rui Kisugi nghiêng về phía trước sờ trán Liêu Văn Kiệt , nói thêm vài câu liên quan đến việc kết hôn.

Sau vài lần thăm dò, cô ta thấy rằng Liêu Văn Kiệt thực sự không rõ ràng, mặc dù cố gắng che giấu sự hoảng sợ nhưng đôi đồng tử thỉnh thoảng run rẩy và nhịp tim liên tục tăng cho thấy người đàn ông này đang căng thẳng và lo lắng, né tránh những chủ đề liên quan đến hôn nhân.

Thật hay giả, anh chàng này cũng sẽ sợ hãi?

Rui Kisugi nghi hoặc, nói: “Theo tôi biết, chứng sợ kết hôn là do các điều kiện vật chất và điều kiện khách quan khác không thể đáp ứng như mong đợi, dẫn đến việc trốn tránh hôn nhân, cậu có phiền não về vấn đề này không?”

“Chính là chính là, cho nên tôi không có chứng sợ kết hôn, chỉ là cảm thấy quá đột ngột, không kịp chuẩn bị, có chút bị dọa mà thôi.” Liêu Văn Kiệt đưa tay lên so sánh với đầu ngón tay, thực sự có chút bị dọa, rồi châm chọc lớn nhỏ một chút.

Rui Kisugi cau mày không nói gì, nhớ lại cảnh ‘tỏ tình’ với Liêu Văn Kiệt đêm đó để lấy được kim cương.

Khi đó, cô ta bày tỏ tấm lòng của mình, Liêu Văn Kiệt đã dứt khoát từ chối với lý do mục đích yêu đương là để tiến tới hôn nhân, khoảng cách thân phận giữa hai người quá lớn, lòng tự

trọng của hắn không cho phép hắn trở thành tiểu bạch kiểm* (người đàn ông ăn bám phụ nữ) ăn cơm sẵn, vì vậy hai người không có khả năng trở thành bạn trai hay bạn gái.

Lời nói đó Rui Kisugi vẫn còn nguyên vẹn trong trí nhớ, đó là chết đói, chết ở bên ngoài, nhảy lầu tự vẫn, kiếp sau cũng không ăn của nhà Kisugi một miếng.

Chương 716: Phải hay không, thử sẽ biết 2 Lúc đó cô ta và và hai người em gái đều cảm thấy Liêu Văn Kiệt quá bình tĩnh, đến bây giờ nhìn lại, có vẻ như thái độ của Liêu Văn Kiệt đối với hôn nhân đã sớm lảng tránh, nhưng cô ta không hề để ý.

“A Kiệt, cậu có quá nhiều băn khoăn, ở rể và làm tiểu bạch kiểm là hai chuyện khác nhau, với đầu óc và năng lực của anh, không có vấn đề gì khi trở thành người cầm lái của nhà Kisugi. Tôi sẵn sàng trở thành người phụ nữ phía sau hỗ trợ anh, cha và các em gái cũng rất vui khi thấy cảnh này .”

Một tiểu thư nhà giàu muốn có vóc dáng có vóc dáng, muốn có ngoại hình có ngoại hình, còn có hai cô em dâu xinh đẹp, khởi đầu là chủ tịch tập đoàn lớn, trong phòng làm việc có hai thư ký nhỏ, bên ngoài còn có vài tiểu minh tinh, làm sao có thể xem là rút máu.

Nhưng không được, nếu hôn nhân là điều kiện tiên quyết, Liêu Văn Kiệt khuyên trái tim đã chết của Rui Kisugi.

“Không tốt.”

“Tại sao?” Rui Kisugi tức giận tới nghiến răng.

“Những gì chị nói đều là những thứ từ nhà Kisugi, không phải của tôi, tôi không cần .”

“Nhưng tôi là của anh!”

“Chị không phải, mỗi người đều thuộc về chính mình.”

Liêu Văn Kiệt đỡ Rui Kisugi dậy, nói với vẻ mặt nghiêm túc: “Điểm quyến rũ được tôi nhất của chị Rui không phải là khuôn mặt này, mà là sự tự tin và độc lập của chị, không bao giờ sống dựa dẫm vào bất cứ ai. Đột nhiên nhắc đến chuyện kết hôn, chẳng qua là vì đã tìm thấy cha, mong muốn được trút bỏ gánh nặng trên vai, cuộc sống không có mục tiêu và động lực.”

“Hehe, khuôn mặt của tôi rất phổ thông sao?”

“Đừng chuyển đề tài.”

Liêu Văn Kiệt nói một cách cởi mở: “Chị cần nghĩ kỹ, chị chỉ mới hai mươi lăm…”

“Hai mươi mốt!”

“Xin lỗi, tôi lỡ lời, chị mới hai mươi mốt tuổi.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu nói: “Còn tệ hơn nữa, ở tuổi hai mươi mốt, phụ chồng dạy con, cuộc sống vừa bắt đầu đã kết thúc, trăm năm sau nhìn lại chuyện cũ, thấy rằng bản thân đã sống cho người khác cả đời, thật đáng tiếc! ”

“Chuyện trăm năm sau, trăm năm sau hối hận cũng chưa muộn, cứ sống ở hiện tại, hiện tại tôi chỉ quan tâm đến trước mắt.”

“Vậy cũng đừng vội tự đẩy mình xuống mồ, hôn nhân là nấm mồ của tình yêu, tình yêu của chúng ta vừa mới chớm nở, tôi không thể cứ ngồi một chỗ mà ném nó xuống mồ được.”

“A Kiệt, cậu chính là sợ kết hôn!”

“Tôi không có, đó là để tốt cho chị.”

“……..” x2

Một lúc lâu sau, nhìn thấy thái độ kiên quyết của Liêu Văn

Kiệt, Rui Kisugi thở dài: “Nếu đã như vậy, phiền cậu giới thiệu bạn của cậu cho tôi, cha đã nói với tôi, cậu nhờ một người bạn tới cơ quan Syndicate, nhờ có anh ta thì tổ chức Syndicate mới từ bỏ săn lùng cha.”

“Chị muốn làm gì?”

“Lòng tốt lớn như vậy, tôi muốn lấy thân báo đáp, đợi cậu tới bao giờ mới muốn kết hôn, tôi sẽ đá anh ta, hai chúng ta kết hôn.” Rui Kisugi bĩu môi.

“Uh, chị không phải đang chia rẽ quan hệ giữa tôi và bằng hữu!”

Liêu Văn Kiệt cũng bĩu môi theo, cố gắng nổi giận: “Chị Rui, nhà Kisugi không phải chỉ có chị là con gái, để Hitomi và Ai giúp chị gánh vác, chuyện lấy thân báo đáp để họ làm cũng được.”

“Bah, cậu đang mơ!”

Rui Kisugi dùng hai tay đẩy ngã Liêu Văn Kiệt, hung dữ nói: “Cậu không muốn kết hôn, tôi không ép buộc anh, để sau hãy nói, tôi muốn sắp xếp một người kế thừa cho nhà Kisugi, chuyện này cậu sẽ không từ chối chứ?”

Điều đó chắc chắn không thể!

Liêu Văn Kiệt nhắm mắt, nằm sõng soài trong chiếc phông gỗ, có điều quên nói với Rui Kisugi, hắn đã luyện thần thông pháp tượng kim thân, là thể thống nhất hỗn tạp, kim thân cũng không rò rỉ, không có hắn gật đầu đồng ý, Rui Kisugi chết đuối cũng không mò được người thừa kế.

Trẻ con gì thật đáng ghét, nhưng quá trình tạo ra đứa trẻ luôn có thể mang đến những điều bất ngờ, hắn tin rằng nỗ lực của Rui Kisugi sẽ không vô ích, ít nhất là niềm vui khi làm việc.

……..

Năm ngày sau, bãi biển Izu, tầng thượng của khách sạn Queen.

Sau khi ở Đức được hai ngày, ba chị em đã đưa cha Heinz Michael của họ đến Nghê Hồng (Nhật Bản), hôm nay đến bãi biển để đi nghỉ.

Heinz là một họa sĩ có tài năng phi thường, tài năng thiên bẩm được định sẵn sẽ lưu danh muôn đời, để biết rõ hơn thì có thể nhìn vào người anh sinh đôi của ông ta, Kranef đánh cắp tác phẩm của em trai, ký tên của mình và xuất bản nó trước công chúng, hiện đang là một họa sĩ nổi tiếng thế giới.

Liêu Văn Kiệt cảm thấy rất đáng tin cậy, đã gọi cho Tomizawa Yuzo, người sau vội vã đến đó, nhìn thấy kỹ năng vẽ tranh của Michael Heinz thì bị sốc ngay tại chỗ. Heinz rất giữ thể diện, dưới cử chỉ che giấu của Liêu Văn Kiệt, đã thu nhận đồ đệ với tài năng cũng bình thường này.

Hôm nay, ba chị em và Liêu Văn Kiệt đang ngâm mình tắm nắng trong bể bơi ở tầng thượng, trong khi Michael Heinz lại ở phòng vẽ tranh cùng với đồ đệ Tomizawa Yuzou, thời gian đầu nguồn cảm hứng bùng nổ và một số ý tưởng đang chờ anh ta tiến hành sáng tạo.

“Anh rể, tới giúp tôi bôi kem chống nắng.”

Ai Kisugi nằm ở trên ghế băng dùng cho bãi biển vẫy tay, dưới ánh mắt im lặng của chị gái nhà mình, cô ta liếc mắt đưa tình với Liêu Văn Kiệt.

“Được rồi, đến đây.”

Liêu Văn Kiệt tháo kính râm xuống, cầm kem chống nắng lên, nhanh chóng nghiêng người về phía trước.

Chương 717: Phải hay không, thử sẽ biết 3 Đầu tiên là Ai Kisugi rồi đến Hitomi Kisugi, đợi Liêu Văn Kiệt nằm xuống ghế, đeo lại kính râm lên, đã mệt tới nhễ nhại mồ hôi.

Khó có thể nói là không nóng, dù sao Izu cũng khá nóng.

“Này, cậu hôm nay thật nhiệt tình!”

Rui Kisugi có vẻ buồn bực, chỉ vào kem chống nắng, sau đó chỉ vào chính mình.

Liêu Văn Kiệt hiểu ra, cầm kem chống nắng lên thoa nhẹ, bên tai khẽ giải thích: “Chị Rui, chị biết rồi, gần đây hai người họ luôn gửi tiền trợ cấp cho tôi vì việc tìm được cha, nếu ban ngày tôi không bôi kem chống nắng, ban đêm chắc họ sẽ lao vào nhà tắm để lau lưng cho tôi mất. ”

“Hehe, cậu nghĩ nhiều quá.”

Rui Kisugi liếc Liêu Văn Kiệt, trong lòng trở nên cảnh giác: “Sau này đừng một mình ngâm bồn, nhớ gọi tôi cùng. ”

“Không tốt lắm, mỗi lần chị và tôi cùng ngâm bồn đều động chân động tay…….”

Liêu Văn Kiệt thốt ra với giọng nói yếu ớt, nhận thấy Rui Kisugi đưa tay tới bên hông của mình, dứt khoát nói: “Đừng lo lắng, tôi hứa sẽ không cho họ cơ hội khi một mình, cho dù là ngâm bồn thì cũng sẽ kéo chị theo. ”

Rui Kisugi trợn mắt, bỏ qua chủ đề này, cau mày nói: “A Kiệt, chiều mai cậu bay về đảo Hồng Kông đúng không?”

“Uh, bác trai Tomizawa đã sắp xếp vé cho tôi.” Liêu Văn Kiệt gật đầu.

Không có vé máy bay, chỉ có phép thần thông của tam giới tiểu

na di, khi không mang mặt nạ, đòi hỏi giữa đường dùng một lần thì mười giây là có thể trở về nhà trên đảo Hồng Kông.

“Lần sau đừng làm phiền người khác, tôi giúp cậu thu xếp.”

“Chắc chắn là lần sau!”

Liêu Văn Kiệt gật đầu và nôn mửa nói: “Đừng thu xếp du thuyền cho tôi, lần trước Tomimaru bị những thành phần khủng bố chiếm đoạt, tôi có một cái bóng tâm lý là to như một sân bóng.”

“Tôi không tin những thành phần khủng bố có thể lợi hại hơn tổ chức Syndicate? ”

Rui Kisugi cười một tiếng, xoay người lại đẩy tay chân Liêu Văn Kiệt, ra rồi quấn cổ hắn: “Truyền thông đưa tin những thành phần khủng bố đã bị nội ứng của Cơ quan cảnh sát quốc gia tiêu diệt sạch sẽ, mặc dù không nhắc đến tên của cậu, nhưng tôi biết cậu có tham gia. ”

“Đều bị chị phát hiện rồi, nhưng Saeko thực sự rất giỏi trong chiến đấu, ngay cả khi không có sự giúp đỡ của tôi, cô ta cũng có thể đối phó với những phần tử khủng bố.”

“Saeko…”

Rui Kisugi khịt mũi một cái, ôm chặt lấy Liêu Văn Kiệt: “Thân mật như vậy, cậu và cô ta rất thân sao? ”

“Chị Rui, chị nghĩ nhiều rồi, Saeko thuộc ban cảnh sát của cục hình sự Sở cảnh sát quốc gia, tôi và cô ta là đồng nghiệp, quen biết là chuyện bình thường.”

“Nói như vậy cô ta thuộc cấp độ Obasan(chỉ những người phụ nữ trung niên từ 38 tuổi trở lên) rồi? ”

Khi nghe nói tới ban cảnh sát, tâm lý cảnh giác của Rui Kisugi

giảm xuống.

“Trẻ hơn Obasan một chút.”

“Nhỏ hơn bao nhiêu? ”

“Có lẽ tương đương như chị. ” Liêu Văn Kiệt nói thật.

“Cô ta có đẹp không và dáng người thế nào?”

“Mặt chữ điền, eo to hơn chị, chân ngắn hơn chị, ngực phẳng mông phẳng, nhìn từ góc độ bên cạnh thì không rõ trước sau.”

Liêu Văn Kiệt giải thích, thấy Rui Kisugi không tin, nhún vai: “Chị Rui, chị thật sự nghĩ nhiều rồi, nếu tôi có ý gì với Saeko, nhất định một câu thôi có thể nói ra chuyện tôi và cô ta quen biết sao? ”

Rui Kisugi: “……..”

Soi gương trước khi nói chuyện, cậu không có ý gì với cô ta, không có nghĩa cô ta không có ý gì với cậu!

“Sao vậy?”

“Sau này không được gặp những người phụ nữ vớ vẩn. ”

Rui Kisugi phụng phịu cảnh cáo: “A Kiệt, cậu ít gặp qua phụ nữ, không biết thế giới này nguy hiểm như thế nào, đặc biệt là Saeko, đàn ông phải học cách tự bảo vệ chính mình.”

“A! Đáng sợ như vậy sao ?”

Ba giờ sáng, bến tàu đảo Hồng Kông.

Đội một chiếc mũ đen và mặc một chiếc áo gió đen, Liêu Văn Kiệt dựa vào thùng hàng và ẩn mình trong bóng tối.

Đã hẹn địa điểm và thời gian với Nghiêm Chân, đối phương có

lẽ đã có mặt ở đó rồi.

Trước khi từ Nhật Bản trở về Đảo Hồng Kông, Liêu Văn Kiệt mặc áo gi-lê đi lang thang bên ngoài, tới nhà Kagura để dùng bữa, khi chập choạng tối thì gọi điện để quấy rầy Gin, hỏi dò Renya Karasuma có còn sống không, vừa bắt đầu đã bla bla, bị đối phương nổi giận.

Đó là chuyện của nhà máy rượu, nhân viên không có một chút chất lượng nào.

Hai phút sau, cách đó không xa có một chiếc xe taxi dừng lại, một dư ảnh bên người Liêu Văn Kiệt lóe lên, Nghiêm Chân nở nụ cười ha hả xuất hiện.

“Cậu Liêu, đợi lâu rồi.”

“Nghiêm lão thật đúng giờ, là tôi tới sớm.”

Liêu Văn Kiệt lấy điếu thuốc trong túi ra, châm một điếu rồi chỉ vào hai container loại 20 feet tiêu chuẩn phía sau: “Không nhiều lời nữa, hàng ở đây, có cần tìm người tới kiểm tra một chút không?”

Nghiêm Chân sắc mặt không nói nên lời, lúc đầu cũng không để ý, sau đó mới nhận ra cách ăn mặc và và lời nói của Liêu Văn Kiệt không đúng, không có một chút văn hoa nào.

“Cậu Liêu, cậu định chơi cái này ở đâu?”

“Tô đậm thêm bầu không khí, Nghiêm lão không thích thì thôi.”

Liêu Văn Kiệt vứt tàn thuốc đi, nhấc chân dập rồi vỗ thùng hàng: “Tổng cộng có hai thùng hàng, trọng lượng có thể thiếu một chút, lúc tôi đi đến căn cứ, đã gặp người dẫn đường Phi Ưng Jackie, anh ta đã lấy một chút phí dẫn đường. Số vàng tôi tu luyện

cũng là vật liệu, có thể cần tới sau này, nên đã giữ lại 20 miếng."

Chương 718: Kẻ trộm trái tim đã bị bắt, sẽ bị kết án bao nhiêu năm 1 Nghiêm Chân gật đầu, không quan tâm đến số vàng vụn đó, cũng không có ý định kiểm tra hàng hóa, so với những thứ này, ông ta quan tâm hơn đến việc thông tin có bị rò rỉ hay không.

"Cậu Liêu, bên căn cứ xử lý ra sao rồi?"

"Căn cứ đã bị nổ tung……."

Liêu Văn Kiệt giải thích rõ tình hình, việc căn cứ tự nổ tung, hắn sau này có hỏi dò qua Nogami Saeko, không liên qua tới Isayama Yomi, cũng không phải các đặc công Mỹ và tổ chức của hai ông già Châu Âu gây ra.

Theo suy đoán của Isayama Yomi, chính Adolphe là người đã nhấn công tắc tự phát nổ của căn cứ trước khi tự sát, không những thế còn phá hết các nút trong phòng điều khiển để không cho bất kỳ ai trốn thoát qua ống thông gió.

Ngụ ý của lão già rất rõ ràng, ông ta chịu khổ bốn mươi năm vì số vàng, thứ mà ông ta không đạt được thì ai cũng đừng mong sẽ có được và kéo tất cả mọi người cùng số vàng chôn cùng hố.

Gen chiến binh và robot!

Sau khi nhận được thông tin quan trọng, Nghiêm Chân âm thầm gật đầu và hỏi: "Cậu Liêu, cậu đã thu thập được máu và linh phụ kiện của hai binh khí nhân hình này chưa?"

"Vẫn chưa, vụ nổ đến quá đột ngột và thời gian gấp rút, tôi không nghĩ nhiều như vậy."

Liêu Văn Kiệt lắc đầu và thì thầm: "Cách đây một thời gian, tôi từ Nhật Bản trở lại Đảo Hồng Kông, chiếc du thuyền có tên Tomimaru kia, thủ lĩnh của những thành phần khủng bố là sĩ quan

của lính đặc chủng Mỹ, một sản phẩm của công nghệ gen hoàn thiện, cơ thể của hắn hiện đã quay về Nhật Bản."

"Tôi hiểu rồi."

Nghiêm Chân nghĩ về điều đó, sau đó cười nói: "Cậu Liêu, một thời gian không gặp, đạo pháp đã tiến bộ lên một bậc, thật sự đáng chúc mừng."

"Nghiêm lão nói đùa, không lợi hại tới vậy, chỉ là đột phá một chút, hiện tại chỉ dám hạ thấp làm người." Liêu Văn Kiệt thở dài, đưa tay ra trước mặt Nghiêm Chân, không cần phải nói, ý tứ đã quá rõ ràng.

Nghiêm Chân cười mà không nói lời nào, trong ngực lấy ra một cuốn sách buộc chỉ màu xanh lam, Liêu Văn Kiệt xem thử, trên đó có viết chữ 'ngoại đan'.

Hắn mở đại khái và lướt mười dòng, cuốn sách ghi lại thông tin về ngoại đan hoàng bạch thuật, từ lý thuyết đến phương thuốc, dạy mọi người một cách chi tiết về cách luyện đan.

Rất thực tế, nhưng đối với hắn, những phương thuốc trong sách đã lỗi thời và vô dụng.

Ví dụ, trúc cơ đan ghi trong đó, ăn ba bữa một ngày không hữu ích lắm, hoặc có thể gây khó tiêu.

Xem ra, chỉ là một viên dưỡng nhan đan có chút thú vị là có thể dùng để tán gái.

Chỉ nghĩ tới đây, Liêu Văn Kiệt đã nảy ra ý tưởng, luyện chế đan dược bình thường mà vô dụng này, hắn có thể luyện ra viên đan kỳ lạ, kiến thức dược lý trong sách được ghi chép chi tiết, hoàn toàn có thể trộn một viên độc đan mà không ảnh hưởng đến tính mạng, luyện vài viên báo thai dịch kinh hoàn là đủ hài lòng rồi.

“Đồ tốt, Nghiêm lão tốn kém rồi.”

“Đồ tốt là đồ tốt, ngoại đan thuật này có thể giúp người tu hành khỏi phải đi đường vòng, nhưng nguyên liệu khó tìm, luyện chế ra nguyên bản cũng gần như không thể,,,,,,” Nghiêm Chân cười khổ, tuổi này tu hành quả thật không dễ dàng chút nào, ngay cả thiên tài bẩm sinh khổ luyện mấy chục năm cũng không có cách siêu phàm thoát tục, tương tự, trông chờ vào con đường tắt của thuật ngoại đan cũng là viển vông, vì báu vật của trời đất sớm đã bị người ta lấy mất rồi.

“Vậy thì thứ này không có chút tác dụng nào sao?” Liêu Văn Kiệt nhướng mày, vật liệu có thể mua được trong Thương thành của hệ thống, nên không có vấn đề gì lớn cả.

“Cũng không phải hết cách, có những cao nhân tiền bối đã sửa đổi phiên bản đơn giản hóa dựa trên dược lý, viết rất rõ ràng trên phương pháp luyện đơn, cậu cầm lấy để suy nghĩ, đó cũng là một cách phát tài.”

Thấy Liêu Văn Kiệt không hài lòng lắm, Nghiêm Chân lại từ trong tay lấy ra một cái hộp gỗ: “Bên trong có năm viên đan nhỏ, bắt chéo chân ngồi thiền và luyện chế thuốc có thể tương đương với việc người thường khổ luyện từ ba đến năm tháng tu luyện chăm chỉ, nhớ rằng chỉ có thể uống một lần một, để không lãng phí thuốc.”

Liêu Văn Kiệt nhận được hộp gỗ, nhưng đối với một người bình thường, nó là công việc khó khăn trong ba đến năm tháng, khó có thể nói điều gì sẽ xảy ra với hắn, ngược lại, thuật ngoại đan còn rắc rối hơn.

“Cảm ơn Nghiêm lão, năm viên thuốc nhỏ này rất hữu dụng, tôi sẽ không từ chối.”

“Có qua có lại, cậu Liêu cứ nhận lấy.”

Hai người trò chuyện một lúc, Liêu Văn Kiệt hỏi về anh cả Thiên Tàn gần đây ra sao, có đạt được thứ mình muốn không, nhận được hay vẫn là câu trả lời còn độc thân.

Sau đó, hắn vẫy tay chào tạm biệt Nghiêm Chân, rồi vội vàng rời cảng, không hỏi Nghiêm Chân cách vận chuyển hai container đi, một vài việc nhỏ chắc chắn không làm khó được một đoàn biểu diễn đặc biệt.

Nghiêm Chân cũng không hỏi Liêu Văn Kiệt đã mang 240 tấn vàng từ Bắc Phi đến đảo Hồng Kông bằng cách nào, ai cũng có bí mật, đợi sau này mối quan hệ hợp tác thân thiết hơn thì hỏi cũng chưa muộn.

……..

Trong tiểu khu dân cư cao tầng, Long Cửu nghe thấy tiếng cửa phòng ngủ mở toang, liền tỉnh lại sau một giấc ngủ say, tiếng thở dốc đến gần giường, cô đột nhiên nhấc chăn ném qua, đồng thời dùng đùi phải đá mạnh, thẳng vào ngực tên trộm.

Bang!

Một cú đá trúng mục tiêu, sắc mặt Long Cửu hơi thay đổi, nhận thấy lòng bàn chân bị chụp lại, một tay chống vào giường, nháy mắt thu chân lại và khuỵu gối, chân trái quất thẳng vào cổ tên trộm.

Giật!

Liêu Văn Kiệt giơ tay bắt lấy roi chân, cúi người đè Long Cửu xuống dưới chăn bông: “Này này người đẹp, ngủ một mình thật cô đơn, bạn trai của em đâu?”

Long Cửu nghe xong duỗi tay bật đèn ngủ, nhìn rõ mặt Liêu Văn Kiệt, tức giận nói: “Tiểu mao tặc, anh vào phòng người cũng cướp được, đi cùng em một chuyến!”

Chương 719: Kẻ trộm trái tim đã bị bắt, sẽ bị kết án bao nhiêu năm 2 “Madam, kẻ trộm trái tim đã bị bắt, sẽ bị kết án bao nhiêu năm?”

“Chung thân, không giảm án.”

“Lâu như vậy, vậy anh trộm nhà khác, người khác nhất định không bắt được anh.” Liêu Văn Kiệt cười nói, cúi đầu hôn lên mặt Long Cửu.

“Nghĩ thì hay lắm đó, anh chạy được sao?” Long Cửu cười nhạt, nắm lấy cổ áo Liêu Văn Kiệt, quấn lấy cổ của hắn trao một nụ hôn dài.

“A Cửu, em sẽ không thể thẩm vấn được gì nếu như thế này, đến lượt anh, anh luôn có thể thẩm vấn.”

Sau ba ngày mưa rào, dòng sông dâng lên thành thác.

Rạng sáng, Long Cửu mặc quần áo chỉnh tề, nhìn bản thân quyến rũ trong gương, khẽ gắt một tiếng, đẩy chiếc giường mà kẻ trộm trái tim còn lười nhác chưa chịu dậy.

“Nhiệm vụ này làm sao vậy, lâu như vậy mới trở lại?”

“Biến đổi bất ngờ, thất bại liên tiếp, thăng trầm muôn vẻ, làm việc tốt thường gian nan……”

“Thật là lộn xộn!”

“Dù sao tình hình rất phức tạp, không có bao nhiêu nguy hiểm, nhưng quá mất thời gian.”

Liêu Văn Kiệt truyền ra một cái nhìn ‘Em biết đấy’: “Không tiện nói thêm chi tiết, tóm lại trong khoảng thời gian tới, trừ khi khẩn cấp, anh sẽ không ra ngoài làm việc nữa, có thể cùng em hẹn hò xem phim.”

“Hôm nay không được, em phải đi làm.” Long Cửu nhún vai: “Anh nửa đêm mới về nhà, lại lén lút trở về, còn chưa viết báo cáo sao?”

“Chính xác!”

Liêu Văn Kiệt ngồi dậy: “Trước hai ngày, vừa đáp tới đã tìm em, nhưng lần này không có đồ lưu niệm, là trở về tay không.”

“Đừng bận tâm đến quà tặng, người ta biết rằng anh quay lại nghĩa là vẫn còn chút lương tâm.”

Long Cửu khịt mũi, tô son môi hôn Liêu Văn Kiệt vài cái, cười nói: “Cho em một ngày điều chỉnh độ trễ, đợi em đi làm về sẽ chỉnh đốn lại anh.”

“Làm anh sợ muốn chết, anh còn tưởng rằng tối nay em sẽ tự mình xuống bếp.”

Liêu Văn Kiệt vỗ ngực, vẻ sợ hãi còn sót lại trên mặt: “Có câu nói, em trừ những thứ sau ra thì có thể làm được mọi thứ, nấu ăn đã đạt tới cảnh giới nhất định rồi, đồ ăn em nấu không khác gì dụng cụ tra tấn.”

“Hừm, như vậy khỏi xem tài nấu nướng của em, tìm người khác nấu cho anh là được rồi.”

“Có thật không?”

“Khốn nạn, nói mau, anh có phải có người khác ở ngoài không?”

“Đúng rồi, đang đợi em đi , rồi bí mật đi gặp cô ấy.”

“……..”

Hiếm khi Long Cửu hôm nay đi làm muộn.

Trong vài ngày tới, Liêu Văn Kiệt lần lượt gạch bỏ những cái tên trong danh sách, bình mới rượu cũ, mở miệng là nói 'vừa đáp tới đã tìm em', mệt cũng mệt một chút, nhưng nhìn thấy nụ cười họ phát ra từ trong tim, ý định ban đầu càng thêm quyết tâm.

Hắn không quan trọng có hạnh phúc hay không, miễn là mọi người đều vui vẻ.

…….

"Anh Kiệt, hôm nay thổi tà khí oai phong gì vậy, cậu đột nhiên chủ động mời tôi đi ăn?"

Trong nhà hàng, Châu Tinh Tinh vỗ bụng, vẻ mặt đầy hạnh phúc ngậm que tăm.

"Nói như vậy, hình như cậu đã giải quyết chỗ hóa đơn."

Liêu Văn Kiệt bác bỏ: "Vừa hỏi anh thăng chức nội ứng ở đâu, anh cũng không trả lời, cứ cúi đầu ăn cơm, giống như quỷ đói đầu thai vậy, không biết lại tưởng A Mẫn nấu cơm khó ăn nữa."

"Ai, đừng nhắc đến A Mẫn."

Châu Tinh Tinh thở dài một hơi, nhìn lên trần nhà một góc bốn mươi lăm độ, cầm lấy chén trà thâm tình cất lên hát: "Ai có thể giữ lại tình cảm nhạt phai, tình cảm không dễ dàng gì đợi cơn mê trở lại, có quá nhiều điều đau khổ trong tâm trí, em không biết, không muốn nói cho em biết ~"

"Cái gì nhạt phai, anh tái rồi?"

Liêu Văn Kiệt vui vẻ nói: "Mau nói cho tôi biết, có phải A Mẫn cuối cùng cũng nghĩ thông, thẳng chân đá anh không?"

"Ai~"

Châu Tinh Tinh đặt tách trà xuống, đau đầu nói: "Còn nhớ

nhân tình mà tôi nói với cậu mấy tháng trước không, biến mất một thời gian rồi lại xuất hiện, tên nhóc này có kỹ năng chống phát hiện, từ hôm qua đến hôm nay, tôi ngồi canh ở tiệm hoa ba ngày, nhưng không bắt được hắn!"

Liêu Văn Kiệt: (? _?)

Không thể ngồi canh cũng không sao, tên nhân tình bị gây sức ép thảm rồi, còn chưa thoát ra khỏi chế độ vô vọng!

Tất hoa (*chỉ nhân tình) là ai, Liêu Văn Kiệt có thể dễ dàng đoán được.

Yudy Tang.

Không có gì lạ khi sản phẩm này mang tiếng xấu, chuyện dương gian tốt nhất mặc kệ, nếu danh tiếng tốt thì cũng không xong.

Nhìn thấy ánh mắt buồn bã của Châu Tinh Tinh, bộ dạng sầu muộn, bị cắm sừng đến mức thảm, Liêu Văn Kiệt nắm tay lại và ho nhẹ: "A Tinh, muốn bắt đầu, dù sao cuối cùng anh đều phải thứ lỗi cho A Mẫn, vì vậy đừng lo lắng về chuyện nhỏ này. "

"Nói dễ hơn làm, cũng không phải là bồ của cậu và người khác lên giường, cậu tất nhiên không quan tâm."

"À cái này…"

Liêu Văn Kiệt chớp mắt, là một người qua đường thuần túy, có gì nói đó, hắn cũng có thể là nạn nhân.

"Phải hay không, không nói nên lời đúng không?"

"A Tinh, ý tôi là, A Mẫn xinh đẹp và không thiếu người theo đuổi, anh dám chia tay với cô ấy, ngày mai cô ấy sẽ tìm được bạn trai mới."

Liêu Văn Kiệt sốt sắng nói: “Không được, anh nhìn vào gương đi, A Mẫn không muốn anh, nhưng cũng sẽ không có ai thèm anh nữa.”

“Anh Kiệt, cậu có chắc là cậu đang an ủi tôi chứ không phải là sát muối vào vết thương của tôi?” Châu Tinh Tinh lắc đầu liên tục, anh ta đẹp trai như vậy mà bị người ta cắm sừng, ông trời thật không có mắt.

Chương 720: Nếu anh có chuyện, tôi nhất định sẽ giúp anh 1
“Nói thật, là anh không bằng lòng đối mặt thực tế.”

Không đợi Châu Tinh Tinh phản bác, Liêu Văn Kiệt nhướng mày: “Nhưng anh cũng đừng sợ, nếu anh có chuyện, tôi nhất định sẽ giúp anh.”

“Giúp được như thế nào, cậu đi thủ tiêu cái tất hoa kia (chỉ Yudy Tang)?”

Phiền bỏ từ ‘tiêu’ đi nói lại lần nữa!

Liêu Văn Kiệt mỉm cười, lấy ra một cái hộp gỗ nhỏ trong tay, đẩy về phía Châu Tinh Tinh: “Anh biết không, tôi là một đạo sĩ,”

Chương 721: Nếu anh có chuyện, tôi nhất định sẽ giúp anh 2

Châu Tinh Tinh mở hộp gỗ ra, thấy đó là một viên thuốc đen bóng, hai mắt trừng lên to tròn, kinh ngạc nói: “Tôi biết rồi, nếu đưa cho A Mẫn uống viên thuốc này, cô ấy sẽ đoạn tuyệt với nhân tình, từ nay về sau, chỉ yêu tôi hết lòng, tôi nói đông cô ấy không dám đi tây, tôi chỉ chó cô ấy cũng không dám đánh gà, đúng không? ”

“...”

“Anh Kiệt, phiền thêm một vài viên nữa, tôi có một vài người bạn, họ cũng đang đau khổ vì tình yêu.”

Châu Tinh Tinh ánh mắt sáng lên, khéo léo nói: “Hay như vậy, cậu nói cho tôi công thức, tôi tự mình làm!”

“Nằm mơ giữa ban ngày, thật sự có công thức như vậy, đừng nói là tu luyện, anh Kiệt tôi đều muốn.”

Liêu Văn Kiệt phun ra, nói thẳng: “Viên thuốc này là cho anh ăn, cần phải tự mình luyện rắn, nếu không nói nhiều sẽ thành nói suông, hôm nay anh có thể đuổi tất hoa (nhân tình) đi, ngày mai quần cộc hoa, áo sơ mi hoa tới, anh lại phải làm gì? ”

“Anh Kiệt, cậu nghĩ nhiều quá, Châu Tinh Tinh tôi luôn là một người ngay thẳng và nổi tiếng là trụ cột vững chắc, tôi không thể dùng viên thuốc này.” Châu Tinh Tinh tỏ vẻ khinh thường, dùng tay đẩy hộp gỗ vào trong tay.

“Là do anh suy nghĩ nhiều mới đúng, viên thuốc này khác với anh nghĩ, nó rất đứng đắn.”

Liêu Văn Kiệt thất vọng, quả nhiên là Châu Tinh Tinh, cái gì cũng không làm được, nội ứng và GHS hàng đầu, không bao giờ để hắn thất vọng.

“Đứng đắn ở chỗ nào?”

“A Tinh, người ta nói rằng cá và chân gấu không thể có cả hai, nhưng ông trời rất tốt với anh, để anh có thể có cả xấu và nghèo cùng một lúc.”

“Này, cậu đừng tưởng rằng đẹp trai và giàu là có thể ăn nói bậy bạ! Tôi cũng có chút đẹp trai chứ, trong phòng này ngoại trừ cậu thì tới tôi rồi!”

“Đó là bởi vì chỉ có hai chúng ta trong phòng mà không có ai khác nữa.”

Liêu Văn Kiệt liếc mắt nhìn Châu Tinh Tinh: “Viên thuốc này là do tôi đã cẩn thận điều chế, lựa chọn bảy bảy bốn chín loại thảo dược quý hiếm của Trung Quốc và tinh luyện bằng lửa văn võ chín chín tám mốt ngày, có tác dụng làm kinh thiên động địa quỷ thần, có thể làm đẹp dưỡng nhan, con ma xấu xí như anh cũng có thể trở nên đẹp trai. ”

“Thật hay giả đó, cậu không lừa tôi chứ?”

“Huynh đệ có chuyện, tôi có thể lừa ai chứ không lừa anh!”

Liêu Văn Kiệt nghiêm túc nói: “Đến lúc đó, tuy anh vẫn là một con ma đáng thương, nhưng khuôn mặt đẹp trai như một nửa của tôi cũng đủ khiến A Mẫn một lòng với anh và không còn bị quyến rũ bởi lớp vỏ bên ngoài của….. hồ ly tinh nữa.”

“Lợi hại như vậy, vậy sao cậu không đưa cho chú Đạt, ông ấy

xấu hơn tôi… Không, ý tôi là ông ấy xấu nhất. ” Châu Tinh Tinh vẫn không tin rằng thứ gì đó dị thường tát là do tà, phải có một vấn đề trong đó.

“Chú Đạt để thím ngoãn ngoãn quản thúc, lão mộ sắp kết hôn rồi, đẹp trai còn quan trọng nữa hay không?”

“Có lý!”

Châu Tinh Tinh nghiêm túc gật đầu, chạm vào hộp gỗ trên tay, quyết định quay lại chỗ anh họ của Hà Mẫn để thử công dụng của thuốc.

……..

Mười giờ tối, đường phố rực rỡ ánh đèn, Liêu Văn Kiệt lái một chiếc xe thể thao chậm rãi băng qua con đường tắc nghẽn.

Viên thuốc đưa cho Châu Tinh Tinh không phải là tiên dược chấn động thiên địa quỷ thần, mà là một viên thuốc dưỡng nhan rất bình thường, hắn mua một lò luyện thuốc rẻ tiền từ Thương thành hệ thống với giá ba trăm điểm, sau đó đổi một trăm điểm để tinh luyện thành dược liệu.

Luyện xong, hắn liền tự mình gõ một viên, cảm thấy không có vấn đề gì lớn, thận trọng suy xét, không dám trực tiếp thử lên bản thân mà tìm công cụ là Châu Tinh Tinh để thử tác dụng.

Hắn cũng biết rằng với sự xảo quyệt của Châu Tinh Tinh, nhất định sẽ tìm người khác, tuyệt đối không có khả năng để chính mình nuốt chửng.

Vấn đề không lớn, chỉ cần có người ăn là được, sau một thời gian hỏi thăm tình trạng người đó ra sao, có di chứng gì không, nếu không có vấn đề gì, sẽ lấy dưỡng nhan đan để kiểm tra mức độ ưa thích.

Thử hỏi, có người phụ nữ nào có thể từ chối sự cám dỗ của tuổi trẻ?

Câu trả lời là không cần bàn cãi, hoàn toàn không.

Về việc lừa dối cứu tinh của người đàn ông xấu xí Châu Tinh Tinh, hãy nằm mơ, dù sao trong mơ cái gì cũng có, không có phương pháp luyện đơn nào.

Đầu năm nay, người đụng dao kéo lên mặt rất ít, cũng không trùng tu nhan sắc, muốn trở thành mỹ nam, cơ bản là bảy phần trời đã định, ba phần tùy thuộc vào cách ăn mặc, còn không cách nào khác.

Khi chiếc xe thể thao chạy ra khỏi khu vực ùn tắc, Liêu Văn Kiệt nhẹ nhàng đạp ga tăng tốc, đột nhiên hắn nhận thấy bầu không khí kỳ quái từ trong ngõ truyền ra, liền tìm một góc gần đó, rồi lái vô lăng để dừng xe.

Bầu không khí kỳ lạ rất quen thuộc, cách đây một thời gian, hắn đã từng nhìn thấy ở hang ổ cũ của Bucky Loch và tổ chức Syndicate.

Ma cà rồng!

Cuối con hẻm có bảy ngã tám rẽ, có nhiều cao ốc hai bên trái phải để lại phố đi bộ ở giữa.

Hai bóng người đuổi theo dừng lại, người đàn ông nước ngoài mặc áo gió màu đen gầm lên để lộ ra răng nanh hút máu, đôi mắt từ xanh thẫm đến đen kịt, người thanh niên đuổi theo lấy ra một vũ khí dạng chuôi kiếm từ thắt lưng của anh ta rồi xoay công tắc để đẩy lưỡi dao sắc bén ra.

Người thanh niên Châu Á tóc đen tên là Reeve, là thành viên của Tiểu đội hoạt động đặc biệt của Liên minh phản ma của Giáo hội, đi lính được vài năm và là một thợ săn ma cà rồng nổi tiếng.

Một thời gian trước, Giáo hội phát hiện ra rằng các gia đình ma cà rồng ở Châu Âu có hành động kỳ lạ, một nhóm đang ẩn nấp trên đảo Hồng Kông, Reeve – người sống ở đảo Hồng Kông đang tiến hành điều tra.

Reeve hoạt động khắp nơi trên thế giới, có kinh nghiệm chiến đấu dày dặn, đã quen với hành vi của ma cà rồng, anh ta nhanh chóng lần theo manh mối và tìm ra ma cà rồng trong quán bar.

Hai người đuổi theo đến tận đây, trận đại chiến sắp nổ ra.

Trong trường hợp bình thường, tốc độ, sức mạnh và phản ứng thần kinh của con người đều kém xa so với đối thủ của ma cà rồng, Tiểu đội hoạt động đặc biệt mà Reeve phục vụ không có đặc hiệu của thánh quang thêm vào, và gần như không có cơ hội chiến thắng ma cà rồng.

Nhưng Giáo hội đã trục xuất ma cà rồng hàng nghìn năm, đúc kết kinh nghiệm, bán đi rất nhiều đạo cụ âm ty, ngoài việc trang bị đạo cụ và vũ khí cho lực lượng đặc nhiệm này còn có thuốc bằng máu ma cà rồng sau khi cải tổ, các thành viên nhận sự cường hóa và sức mạnh chiến đấu của cả người và ma cà rồng.

Tức là sử dụng sức mạnh của ma cà rồng để đối phó với ma cà rồng.

Thuốc có ba phần độc, thuốc cường hóa cũng không ngoại lệ, tác dụng phụ rất khủng khiếp.

Vì tính chất lây nhiễm của máu ma cà rồng, các thành viên của tiểu đội hoạt động đặc biệt phải uống thuốc giải độc trong vòng 90 phút, nếu không sẽ bị đồng hóa thành ma cà rồng do nhiễm độc máu.

Ngoài ra, ma cà rồng bị đồng hóa không có lý trí, không có trí nhớ khi còn là con người, mà chỉ biết theo bản năng hút máu và

giết chóc, không giống như những ma cà rồng khác, tao nhã cầm ly rượu đỏ và cám dỗ những cô gái trẻ tình nguyện dâng máu.

Lý do cụ thể tại sao bị mất trí thì không rõ…….

Chắc chỉ có Giáo hội mới biết.

Cang!

Một tia sáng xanh u ám lóe lên trong mắt Reeve, nhanh chóng dùng kiếm tiếp cận mục tiêu, di chuyển như một bóng ma, khí chất của anh ta hệt như tên ma cà rồng đang ở phía đối diện.

Con ma cà rồng gầm lên và rút con dao găm ngắn quanh eo để chặn đánh, mũi nhọn thay đổi liên tục trong nháy mắt, cả hai đá vào ngực nhau cùng một lúc.

Reeve đau đớn lùi lại một bước, lợi dụng khoảng cách của thanh trường kiếm trên tay để giáng xuống cổ ma cà rồng.

Ma cà rồng này có một kinh nghiệm chiến đấu tốt, đã dựng một con dao găm để chặn trước, hắn giẫm tại chỗ xông lên, nắm móng vuốt ở tay trái và cào vào mặt của Reeve bằng năm chiếc móng sắc như dao cạo.

Reeve tung một cú đá, đá mạnh vào ngực con ma cà rồng rồi dùng sức để né ra một khoảng cách.

Trong hai phút tiếp theo, hai con dao găm và kiếm chiến đấu kịch liệt, ma cà rồng dần không thể chống đỡ lại được, với một tiếng gầm gừ nhẹ, ném con dao găm, trong khoảnh khắc Reeve né tránh, đặt khuỷu tay của mình làm ngọn giáo, và đánh mạnh vào ngực hắn.

Reeve ngã xuống với thanh trường kiếm trên tay, ôm lấy con ma cà rồng và lăn ra đất vật lộn.

Kỹ năng quý tộc – lăn lộn, kỹ năng quý tộc – đá bóng kiểu Anh, kỹ năng quý tộc – khóa nam hai đầu bắp tay mạnh mẽ, kỹ năng quý tộc – pha lao vào…….

Kỹ năng thợ săn – tay đao trên mặt, kỹ năng thợ săn – đè chữ thập áp chế, kỹ năng thợ săn – tóm gọn, kỹ năng thợ săn – chủy đánh mặt đất…….

Đối thủ ngang ngửa, cảnh này từng rất tàn bạo.

“Reeve, tránh ra, tôi tới chém chết hắn!”

Cùng với tiếng kêu khẽ, bóng dáng từ xa lao nhanh vọt lên không trung, hai tay cầm kiếm rồi gia tốc trọng lực đâm con ma cà rồng đang nằm trên người Reeve.

Dư quang liếc nhìn bóng người đang nhảy trên không trung, trái tim Reeve run lên, thầm nghĩ đêm nay coi như xong rồi.

Người tới là nữ cộng sự của Reeve, một tay thợ săn mới, đồng thời là trợ lý của anh ta trong công việc, để thuận lợi cho việc triển khai nhiệm vụ điều tra một cách suôn sẻ và che giấu danh tính của mình, Gypsy cũng là một gương mặt gốc Á đã được đặc cách lựa chọn.

Về vấn đề này, Reeve từ chối và chấp nhận nó với ý tốt, nhưng xương cốt của anh ta quá yếu để có thể chống chọi với sự tàn bạo của cộng sự mới.

Sau vài ngày sống chung, Reeve mới biết một chuyện, Gypsy đã giết tám trăm kẻ địch, tự hạ gục một nghìn kẻ, và làm tổn thương đồng đội của mình nghe rất giật gân là 10.000 điểm.

Để bản thân khỏi bối rối, anh ta đã nhiều lần ra lệnh cấm Gypsy tham gia trận chiến, nhưng điều gì phải đến rồi vẫn đến.

“Ahhhhhhh”

Gypsy kéo trường âm từ trên trời giáng xuống, lưỡi kiếm xẹt qua từ trái qua phải, khiến người ta hoàn toàn không đoán được đòn đánh của cô ta sẽ ở đâu, Reeve sợ hãi và run rẩy, ma cà rồng cũng không ngoại lệ, hắn nhanh chóng bò lên, trong lúc né tránh không quên giáng một cú đá vào mặt Reeve.

Reeve đau tới bật nước mắt, tưởng rằng cú đá của đồng đội 10.000 điểm giáng xuống, vội vàng lăn người rời khỏi chỗ.

Cang!

Một tiếng kiếm vang lên, Reeve mở to mắt, nhìn lưỡi kiếm đâm thẳng xuống mặt đất, chỉ cách cổ họng vài xăng-ti-mét, nuốt nước miếng ừng ực, tâm trí hoang mang.

Suýt chút nữa, chỉ một chút thôi, người đã không còn nữa rồi.

Ngoài ra, anh ta lăn xa như vậy, tại sao thanh kiếm lại cắm ở trước mặt anh ta?

“Reeve, tôi đã cố ý tránh mặt anh, vậy tại sao phải đến bên cạnh tôi để ta suýt chút nữa đâm chết anh rồi. ” Gypsy vỗ ngực than thở, chật vật rút thanh trường kiếm trên mặt đất.

“Ừ ~”

“Ha ~”

Cắm quá sâu, hai lần thất bại, cô ta vẫn kiên trì.

Reeve trợn mắt há hốc mồm, chỉ muốn hỏi một câu, cách đó ba thước là trường kiếm mà anh ta đánh rơi, tại sao không tới nhặt lên?

Chương 722: Kẻ bạo thuốc 1 Đúng lúc này, tên ma cà rồng lao tới, Gypsy dùng chân đá ra rồi trở mình.

Reeve bừng tỉnh sau cơn bối rối, kìm chế được cơn đau dữ dội

trên khuôn mặt và nỗi sợ hãi trong lòng vừa chết đi sống lại, trước khi con ma cà rồng chưa thu chân, anh ta đã vọt tới sau lưng hắn và dùng tư thế cùm hắn tại chỗ.

Ma cà rồng bị chặn hai tay, đầu bị đè xuống, giãy giụa liều lĩnh để kháng cự.

“Reeve, tôi tới giúp anh!”

Gypsy từ dưới đất bò lên, hai tay cầm thanh trường kiếm cắm dưới đất, cố giáng cho tên ma cà rồng một đòn tàn nhẫn.

Nhưng trước đó, cô ta phải rút kiếm ra trước.

“Cô điên à? Đừng dùng kiếm, dùng dây thừng trên người cô, đến trói hắn lại, chúng ta cần người sống.” Reeve hét lên kinh ngạc, lúc Gypsy cầm kiếm, bộ não của chính mình và ma cà rồng có khi thành một xiên chuỗi.

“Ồ ồ!”

Gypsy vội vàng gật đầu, bỏ thanh trường kiếm không rút ra được, lấy ra dây thừng chuyên dụng.

“Rống…..”

Ma cà rồng gầm thét, răng nanh lạnh lùng, Gypsy nuốt nước miếng thầm cảm thấy nếu đến gần sẽ bị cắn.

“Còn thất thần gì vậy, nhanh tay lên, hắn đang giãy giụa.”

“Không được, hắn đang vùng vẫy, tôi không thể lại gần.”

Gypsy cố gắng thử trói một lần nữa nhưng không thành công, hừ lạnh và dùng tay đấm liên tục vào ngực ma cà rồng, cô ta đã dùng thuốc, sức mạnh lớn đến mức đáng kinh ngạc, giáng bảy tám cú đấm làm cho ma cà rồng hết vùng vẫy.

vẫn chưa kết thúc.

Chỉ thấy Gypsy hét lên, dùng hết sức lực, bay lên với một cú đá mạnh, đá vào vị trí trọng yếu giữa hai chân của ma cà rồng.

Bang!

Với một âm thanh bị bóp nghẹt, chiến thuật đã thành công, có người đã trở kẻ bạo thuốc.

Ma cà rồng mặt mày biến sắc, tay chân cứng đờ đứng tại chỗ, miệng không ngừng kêu thảm thiết, ba giây sau, hắn kinh ngạc phát hiện …

Không đau chút nào.

Sau lưng, Reeve há to miệng, đôi mắt mở to như chuông đồng, trong cổ họng phát ra một tiếng rên rỉ không rõ.

Ma cà rồng cao 1,9 mét và Reeve không tới 1,8 mét, vì sự chênh lệch về chiều cao và chiều dài chân, ma cà rồng có chút lợi thế, hãy cảnh giác và cảnh giác, sau cùng cú đánh của đồng đội với số điểm 10.000 vẫn không thể tránh khỏi.

□□□dó ′)

Tại lối vào của con hẻm, Liêu Văn Kiệt vô thức kẹp chặt hai chân của mình, khẽ phát ra tiếng kêu, người qua đường nhìn từ góc độ nào đều cảm thấy đau đớn, hy vọng người trong cuộc không sao.

Không thể, ít nhất là không nên, Liêu Văn Kiệt có mọi lý do để nghi ngờ rằng Gypsy là nội ứng.

Ở phía bên kia, Gypsy đá phải đồng đội kiêm tiền bối, thần tượng và đối tượng thầm thương trộm nhớ, Gypsy tái mặt vì sợ hãi và bị ma cà rồng đang cười toe toét bóp cổ, giữ làm con tin.

“Nha đầu thối, cô thực sự là nội ứng của Giáo hội mà chúng tôi cử đến không?” Ma cà rồng cười chế nhạo.

“Buông cô ấy ra, chúng ta đánh một trận, hoặc đổi tôi làm con tin của anh, anh nên biết rằng tôi có giá trị hơn cô ấy.” Chân Reeve run lên, và anh ta đứng lên trong tư thế ngượng ngùng.

Thể lực cơ thể của ma cà rồng trong chín mươi phút cho anh ta khả năng chiến đấu vượt trội hơn hẳn so với người thường và khả năng tự phục hồi đạt đến trình độ phi phàm, nhưng mà …

Chấn thương nặng luôn là thương nặng, giáng hai đòn vào thể xác và tinh thần, anh ta phải một lúc mới nguôi ngoai.

“Ngươi quả nhiên có giá trị, nhưng đó là cái xác của ngươi, không phải ngươi lúc còn sống.”

Ma cà rồng cười toe toét, siết chặt móng vuốt sắc nhọn vào cổ Gyspy, ra hiệu trong tay đã có con tin: “Ta không cần đổi con tin, ngươi muốn cô ta sống sót, vậy bây giờ hãy tự sát ngay. ”

“Một mạng đổi một mạng, nghe có vẻ là một thỏa thuận tốt, nhưng làm sao tôi biết được anh có giữ lời hứa hay không.”

Reeve kéo dài thời gian, nói: “Ngộ nhỡ anh lại giết đồng đội của tôi sau khi tôi tự sát, vậy tôi chẳng phải là chết một cách vô ích!”

“Hehehe, ngươi không có lựa chọn nào khác, tự sát hoặc nhìn cô ta bị ta cho mất đầu.”

“Tôi chọn yêu cầu thứ hai.”

Reeve do dự một chút, mới bình tĩnh nói: “Nếu như tôi chết, có nghĩa là hai người đều chết, tôi còn sống, vẫn có cơ hội báo thù cho cô ấy, lựa chọn như thế nào cũng không khó.”

“Thật là một đồng đội lý trí …”

Ma cà rồng siết chặt ngón tay và cười nham hiểm: “Ta có lựa chọn tốt hơn, chờ đồng đội của ngươi trở thành một người trong chúng ta, sau đó chính ngươi là người sẽ giết cô ta.”

Nói xong, tên ma cà rồng đã nhảy cao ba mét, bắt Gypsy theo và bò lên tường một cách nhanh chóng.

Reeve: “…”

Muốn đuổi theo, nhưng không dám manh động.

Ba đồng đội của anh ta đã chết, một đồng đội thực sự không hổ danh là khắc tinh, vì sợ rằng khi đuổi kịp, Gypsy sẽ trở thành xác sống từ trên trời nhào xuống.

Nếu không đuổi theo …

Thật đen đủi, thuốc giải ở trên người của Gypsy, nếu không đuổi theo hắn thì chín mươi phút sau, anh ta sẽ trở thành ma cà rồng chỉ mong được ăn tươi nuốt sống.

Đuổi theo không được và không đuổi theo cũng không được, còn có tình huống nào tồi tệ hơn bây giờ không?

Có!

Vết thương dưới đáy quần cảnh báo anh ta rằng tốt nhất nên ở lại chỗ cũ và đừng đi đâu cả.

Chương 723: Kẻ bạo thuốc 2 Không còn cách nào, Reeve chỉ có thể đầy đau khổ trong lòng, nhìn ma cà rồng cùng đồng đội của mình leo lên ngày càng cao, và leo lên cao hơn nữa …

Hả, tại sao lại rơi xuống?

Trong tầm mắt, hình bóng ma cà rồng đang leo lên tòa nhà

không có dấu hiệu dừng lại, rồi sau đó rơi xuống từ độ cao khoảng từ tầng 10, tên ma cà rồng vẫy vùng trong không trung, đồng đội của anh ta là Gypsy la hét liên tục và điểm bất ngờ nằm trên đầu anh ta.

“Rầm !!”

Reeve hít một hơi, ngay lúc bước tới, anh ta lại thở, trong cơn tuyệt vọng, anh ta giơ tay bắt lấy Gypsy từ trên trời rơi xuống.

Bang! x2

Tên ma cà rồng ngã xuống đất, ôm chặt eo và vặn vẹo trên mặt đất, Reeve nhào lên trên đường, giữ hai chân ở tư thế dang rộng, ngón chân hướng ra ngoài và bắp chân hếch lên không trung.

Trên lưng anh ta là Gypsy với vẻ mặt bối rối nhưng an toàn.

“Reeve, anh có sao không?”

Lấy lại tinh thần, Gypsy vội vàng đứng dậy, xúc động trước sự xả thân của người đồng đội và thầm nguyện sẽ lấy thân báo đáp, ở bên cạnh anh ta mãi mãi.

“Đừng chạm vào tôi!!”

Nhìn thấy người Gypsy đỡ mình, Reeve sợ tới mức suýt nữa vỡ giọng, hoảng sợ nói: “Mau, nhặt kiếm trên mặt đất lên, trước khi tên ma cà rồng hồi phục, nhanh chóng giết hắn.”

“Ồ ồ!”

Gypsy gật đầu lia lịa, nhặt thanh trường kiếm trên mặt đất lên, giơ cao hai tay và chém dữ dội vào tên ma cà rồng vẫn còn đang thoi thóp trên mặt đất.

Tên ma cà rồng kìm đau chồm lên, gào lên tránh mép kiếm đang tới.

Gypsy dùng kiếm liên tục xuất chiêu, chém thẳng vào đầu, chém ngang lưng, xuất chiêu vào điểm yếu, ra tay kỳ lạ và tỷ lệ trúng mục tiêu rất thấp, khiến người ta không thể tin được.

Reeve đang theo dõi trận chiến mà cơ thể không được khỏe lắm, nhìn vết thương của ma cà rồng dần hồi phục, rồi đến lúc diễn cảnh bắt con tin, nghiến răng đứng trên đôi chân run rẩy.

“Gypsy, trở lại đội hình chữ Z, chúng ta cùng ra tay đối phó hắn.”

“A, đội hình chữ Z gì vậy?” Gypsy nhảy đến bên cạnh Reeve và lắc đầu tỏ ý chưa bao giờ nghe nói qua.

“Câm miệng và ngoan ngoãn đứng.”

Ở phía đối diện, ma cà rồng sợ hãi trước sức mạnh của Reeve, chạy ra khỏi con hẻm với một cái khịt mũi lạnh lùng, không bao giờ dám trèo tường nữa.

Hắn vừa mới bỏ đi thì bất ngờ bị vật gì đó kẹp dưới chân, mất thăng bằng rồi ngã lăn ra.

Còn đang nghi hoặc, ma cà rồng phát hiện một thanh niên là con người đang đi ra khỏi con hẻm, bộ mặt có ý đồ xấu, nhìn ánh mắt của hắn như một con chuột bạch.

Các gian hàng sách mà bạn bè sử dụng trước đây đã được treo lên và về cơ bản họ đang sử dụng chúng bây giờ.

“Biến đi!”

Ma cà rồng tức giận, vì sợ rằng sẽ bị thợ săn phía sau đuổi kịp và vung tay cho hắn một quyền.

“Hì hì…”

Liêu Văn Kiệt cười toe toét, bình tĩnh giơ tay trái lên, cắt cổ tay

ma cà rồng, dùng tay phải nắm chặt, đánh vào bụng hắn với tốc độ cực nhanh.

Sau một âm thanh bị bóp nghẹt, tình thế tấn công của ma cà rồng ngừng lại, cả người cúi đầu lui về phía sau, trong miệng phun ra một ngụm máu lạnh.

Liêu Văn Kiệt thu tay lại, cọ cọ vào quần áo, trước mặt là một tên ma cà rồng đang quỳ trên mặt đất, hai tay che bụng.

“Reeve, gã đó là ai? ” Gypsy trầm giọng hỏi.

“Tôi không biết, chắc là một cao thủ trên đảo Hồng Kông.”

Reeve nói: “Võ giả, người tu hành, có khả năng là người có siêu năng lực, dù sao không phải là ma cà rồng là được rồi.”

“Ngươi, ngươi là ai?”

Ma cà rồng nhìn lên với vẻ khó khăn, hỏi với giọng khàn khàn.

“Tôi nên hỏi anh điều này mới đúng, tại sao ma cà rồng lại xuất hiện trên đảo Hồng Kông? Địa bàn của các người đáng lẽ là ở Châu Âu.” Liêu Văn Kiệt nhìn xuống và nói.

Sự khinh thường trong mắt hắn khiến ma cà rồng cảm thấy bị sỉ nhục, gầm lên một tiếng và vung móng vuốt lên.

Những móng vuốt sắc nhọn xé rách tiếng gió và khua với tốc độ cao để lại dư ảnh trong không khí, đánh liên tiếp ra.

Liêu Văn Kiệt nhẹ nhàng di chuyển các ngón chân và tránh tất cả các đòn tấn công không chút hoang mang, cho đến khi ma cà rồng lùi lại hai bước cảnh giác, sau đó mới chế nhạo: “Làm ơn, những người khác ít nhất cũng có thể cạo được một sợi lông, anh như vậy là gì? Không có tốc độ, cũng không có sức mạnh, anh không nói, tôi lại tưởng anh đang tập luyện phục hồi chức năng!”

“Rống!”

Bang!

Ma cà rồng gầm lên giận dữ làm người ta thấy hoa trước mắt, rồi bị quỷ thủ màu đỏ từ sau lưng Liêu Văn Kiệt đè lên tường, khóe miệng hơi chảy máu, sự tức giận trong mắt dần biến mất, trở thành hoang mang lo sợ.

“Nói cho tôi biết, các người đang làm gì ở đảo Hồng Kông?”

Đôi mắt của Liêu Văn Kiệt phát ra hồng quang, với sức mạnh của chấp tâm ma’, bắt đầu tra tấn ma cà rồng bằng cách tiếp xúc trực quan.

Đôi mắt của ma cà rồng trợn tròn, sau đó đồng tử mất đi tiêu điểm, kế sinh nhai của hắn coi như bị biến mất.

Liêu Văn Kiệt: “...”

Dùng sức quá mạnh, làm đối phương muốn cầu chết rồi.

Lần đầu tiên nếm thử “chấp tâm ma”, hiệu quả thử nghiệm khá bình thường, hắn bĩu môi rút lại chỉ đỏ, giáng xuống trên xác ma cà rồng, phất lá hoàng phù ném xuống, trong không gian tro bay đốt cháy, đi về phía hai thợ săn ma cà rồng.

“Hai người…”

Cang!

Chương 724: Không có lý do trùng hợp như vậy 1 Với thanh trường kiếm trên tay, bảo vệ đồng đội đang ở phía sau, nín thở đề phòng cảnh giác.

“Sao chứ, tôi trông giống như người xấu sao?”

Đây có lẽ không phải là vấn đề giống hay không giống!

Reeve biết rằng Liêu Văn Kiệt là bạn không phải địch, ít nhất trường hợp không có xung đột xảy ra thì cũng không phải kẻ thù của anh ta và đồng đội.

Nhưng Liêu Văn Kiệt đã gây áp lực quá lớn cho anh ta, lớn đến mức không cầm thiêu hỏa côn trong tay thì không cảm thấy an toàn chút nào.

“Không nhất thiết phải như vậy, tôi không có ác ý.”

Cảm nhận được sự cảnh giác trong ánh mắt Reeve, Liêu Văn Kiệt giơ tay chỉ vào hai người họ: “Về mặt hơi thở mà nói, so với hắn tôi không phải là người xấu, nhưng hai người lại càng giống, người không ra người, quỷ không ra quỷ, mỗi lỗ chân lông đều toát ra mùi ẩm ướt và tăm tối của ma cà rồng.”

“Reeve, tôi nghĩ anh ấy nói rất có lý.” Gypsy thì thầm.

“Im lặng!”

Reeve cảnh báo đồng đội, hít một hơi thật sâu nhìn Liêu Văn Kiệt, rồi từ từ đặt thanh kiếm trên tay xuống: “Tên tôi là Reeve và cô ấy là đồng đội của tôi, Gypsy, chúng tôi là thành viên của Tiểu đội hoạt động đặc biệt của Giáo hội liên minh phản ma, chúng tôi đang điều tra một nhóm ma cà rồng lẻn vào đảo Hồng Kông.”

“Giáo hội!?”

Liêu Văn Kiệt nhướng mày mỉm cười, cầm cây thánh giá trên tay ra: “Đó không phải vấn đề, mỗi người đều có việc của mình, tôi là mật thám của Giáo hội trên đảo Hồng Kông.”

Reeve: “...”

Thứ cho anh ta vì những suy nghĩ đen tối, nghi ngờ rằng cây thánh giá trên tay của Liêu Văn Kiệt lai lịch bất chính, tám mươi phần trăm là cướp được.

“Quên tự giới thiệu, tôi tên là Liêu Văn Kiệt, đến từ đảo Hồng Kông.”

Liêu Văn Kiệt cất cây thánh giá đi với nụ cười trên môi: “Đùa một chút, cây thánh giá do một người bạn tặng, vì hai người xuất thân từ nhà thờ và đến đảo Hồng Kông để truy đuổi ma cà rồng, có thể cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra không?”

Khuôn mặt rạng rỡ đưa tay ra không phải để đánh, huống hồ hoàn toàn đánh không lại, Reeve lịch sự nói: “Bình thường thì ma cà rồng không hoạt động ở Châu Á, tôi nhận được lệnh điều tra chuyện này và phát hiện ra rằng hai thế lực ma cà rồng đã vào đảo Hồng Kông. ”

“Nội chiến?”

“Đúng.”

Reeve không muốn nói quá nhiều, thấy Liêu Văn Kiệt nhận biết được mấu chốt, chỉ tiếp tục nói: “Một thời gian trước, vương tộc Huyết tộc ở Châu Âu nội chiến, bá tước lãnh đạo dân chúng tạo phản, vua ma cà rồng nắm quyền năng và năm vị hoàng tử đã bị giết. Người duy nhất sống sót là một vị hoàng tử trốn thoát khỏi Châu Âu và hiện đang ẩn náu ở một nơi nào đó ở Đảo Hồng Kông, tên ma cà rồng vừa rồi là cánh tay phải của bá tước, tôi nghi ngờ bá tước cũng đã đến rồi.”

“Chỉ còn lại một hoàng tử là đã tiêu diệt được cả gia tộc…”

Liêu Văn Kiệt cau mày: “Đột nhiên, bá tước sao lại nổi loạn? Thời kỳ này có thay đổi gì không? Mục đích của ông ta là gì? Ngai vàng vẫn là bảo vật?”

“Cách đây khoảng nửa tháng, đại trưởng lão của Giáo hội Trưởng lão Ma cà rồng biến mất không rõ lý do, không ai biết ông ta ở đâu, có lẽ đã bị bá tước giết chết.”

Reeve cau mày nói: “Sau đó, ba trưởng lão liên tiếp chết ở Đức, các trưởng lão bị cuốn vào cuộc nội loạn tranh giành quyền lực, không có sự cản trở của họ, Bá tước nhân cơ hội tấn công và đánh úp giết chết anh trai mình.”

Liêu Văn Kiệt: (? _?)

Không có lý do trùng hợp như vậy, vậy nên anh ta nghĩ nhiều rồi, kỳ thật không có liên quan gì đến ông ta!

“Việc Bá tước giết anh trai và cháu trai của mình, ngoài việc tranh giành ngai vàng, còn liên quan đến thánh thư của hoàng gia [Day Fht].”

Nói như vậy, Reeve không cần che giấu điều gì nữa, nói thẳng: “Máu của tổ tiên vương tộc được cất giấu trong thánh thư, bất kỳ ma cà rồng nào ăn được máu sẽ có được khả năng đi lại được dưới ánh mặt trời.”

“Chìa khóa để mở thánh thư được giấu trong cơ thể của sáu vị hoàng tử, máu của họ chính là chìa khóa, Bá tước đã lấy được năm chiếc, giờ chỉ còn lại chiếc cuối cùng.”

“Hiểu rồi!”

Liêu Văn Kiệt gật đầu: “Tìm được vị hoàng tử này, kéo anh ta tới dưới ánh mặt trời để bị tan biến trong không khí, Bá tước sẽ không bao giờ có thể khởi động được thánh thư nếu không có sáu chiếc chìa khóa.”

“…” x2

Đại ý là vậy, nhưng nghe có điểm không đúng.

“Điểm ổn thỏa, chi bằng là cùng giết hoàng tử và bá tước, sau đó ngày đêm dùng lửa đốt thánh thư.”

Liêu Văn Kiệt nheo mắt nói: “Thành viên của hoàng tộc đều bị tiêu diệt, thánh thư cũng biến thành tro bụi, một lần ổn thỏa, sẽ không có ma cà rồng có thể đi lại dưới ánh mặt trời.”

“…” x2

Đến đây, cảm giác lạ lại ập đến.

“Reeve có manh mối gì về tên Bá tước đầy dã tâm đó không? Chẳng hạn như thực lực của ông ta, đó phải là một nhân vật rất lợi hại mới có thể giết Vua Ma cà rồng và năm hoàng tử?” Liêu Văn Kiệt hỏi.

“Đúng vậy, bá tước rất lợi hại!”

Reeve nói với vẻ mặt nghiêm nghị: “Tôi đã từng chiến đấu gian khổ với ông ta ở Bangkok, đồng đội đã hy sinh thân mình để cứu tôi và đánh đổi tính mạng để có cơ hội chiến thắng, tôi đã cố gắng đến hơi thở cuối cùng trước khi chặt đứt cánh tay phải của bá tước”.

Nghe thật yếu ớt!

Liêu Văn Kiệt kinh ngạc nói: “Hàng yêu phục ma không sợ hy sinh, đồng đội của anh là một chiến binh đáng được mọi người kính trọng”.

“Cảm ơn rất nhiều.”

Reeve nở nụ ngượng ngùng và cảm thấy mất mát khi nhắc đến những người đồng đội cũ của mình.

Chương 725: Không có lý do trùng hợp như vậy 2 Anh ta là đồng nghiệp trong công việc và là tri kỷ trong cuộc sống, sớm chiều chung sống nên tình cảm rất sâu sắc, ngay đêm đó anh ta đã sẵn sàng, cầu hôn ngay sau khi xóa sổ bá tước.

Không ngờ, người bạn đồng hành yêu quý đã ra đi, những người đồng đội sau cũng chẳng kém cạnh, thế hệ Gypsy cho anh cảm giác được đoàn tụ mọi lúc, mọi nơi.

Nghĩ đến cuộc đoàn tụ, Reeve đột nhiên nghĩ đến một việc cực kỳ quan trọng, vẫn chưa uống thuốc, nhất định phải uống thuốc giải càng sớm càng tốt, nếu quá muộn thì đó mới là cuộc đoàn tụ thực sự.

“Gypsy, đưa tôi thuốc giải.”

“A, không phải thuốc giải ở chỗ của anh sao?”

Gypsy nghiêng đầu, một lúc sau mới chợt nhận ra: “Suýt nữa thì quên mất, thuốc giải quả nhiên ở đây.”

Cô ta lấy từ trong túi ra hai chai thủy tinh, đưa một chai cho Reeve, và mở nắp chai còn lại để uống.

Liêu Văn Kiệt liếc nhìn chai thủy tinh trong tay Reeve, phát hiện trên nhãn ghi là tinh dầu chuối, mới nói: “Lần đầu tiên nghe nói tinh dầu hương chuối có thể giải độc, đây là công nghệ mật của Giáo hội các anh hay sao?”

“Anh Liêu, anh hiểu lầm rồi, lọ tinh dầu chuối chỉ là ngụy trang, bên trong có chứa thuốc giải độc.”

“Không thể nào, hương vị chuối đậm đà như vậy rõ ràng là một loại chất phụ gia.”

“…”

Reeve vừa nghe xong thì sững sờ, há hốc mồm nhìn cái chai chưa mở trên tay, quả thực là có mùi chuối nồng nặc.

Không phải chứ!

Anh ta ngửa đầu đổ thuốc giải, trên trán đổ mồ hôi lạnh, đúng

vậy, không sai, cái lọ này không phải thuốc giải, đích thực là tinh dầu chuối.

“Gypsy, thuốc giải của tôi đâu? Trong tủ của tôi có rất nhiều thuốc giải, tại sao lọ phụ gia này và tại sao thuốc giải lại nằm trong tay cô?” Reeve choáng váng gần chết, trên bờ vực suy nhược thần kinh, tưởng rằng mình đã sống sót sau đòn chí mạng 10.000 điểm, nhưng không ngờ là hai đòn kết hợp.

“Không phải, lọ này là thuốc giải, tôi lấy trong tủ ra. ” Gypsy ngẩn người.

“Chỉ xin hỏi, nếu không có thuốc chữa thì chuyện gì sẽ xảy ra?” Liêu Văn Kiệt tò mò hỏi.

“Thuốc được chế tạo từ máu của ma cà rồng, nếu không có thuốc giải sẽ trở thành ma cà rồng!” Reeve trông tuyệt vọng và rút thanh trường kiếm cắm dưới đất lên, không còn thời gian, về nhà ngay lập tức cũng không còn kịp nữa.

“Đừng vội tự sát, trở thành ma cà rồng mà thôi, vừa hay có thể đột nhập vào địa bàn bên trong và điều tra thông tin về bá tước và hoàng tử đang gặp rắc rối.”

Liêu Văn Kiệt ấn trường kiếm xuống an ủi: “Anh nói cho tôi biết tin tức, đợi tôi giết hết bọn họ, sẽ đích thân tiễn anh lên đường, cho anh chết một cách tử tế.”

Vậy phải cảm ơn tất cả các anh rồi!

Reeve vò đầu phát điên: “Vô dụng thôi, sau khi trở thành ma cà rồng, tôi sẽ mất hết tỉnh táo, chỉ giữ lại ham muốn hút máu và bản năng chiến đấu, đừng nói điều tra tình báo, ngay cả tên họ của mình, tôi cũng sẽ quên hết sạch.”

“Thảm như vậy?!”

Liêu Văn Kiệt nhướng mày: “Nghe vậy, ma cà rồng giết ngươi là sản phẩm thí nghiệm của giáo hội các anh, đưa cho một liều thuốc hy sinh tạm thời, mức lương 3.000 nhưng có tâm là 30.000″

Reeve điên cuồng gãi đầu, không còn nghĩ tới nghe Liêu Văn Kiệt chế giễu.

“Bỏ đi, gặp mặt là duyên phận, vì mọi người cơ hội gặp gỡ, để tôi giúp anh giải độc!”

“Anh Liêu, anh có thể giải được chất độc trong máu của ma cà rồng sao? ” Reeve vui mừng khôn xiết, giống như người chết đuối nhìn thấy một cọng rơm lơ lửng trước mặt.

“Tôi không thể, nhưng tôi có một người bạn có thể, đường xá xa xôi một chút…”

Liêu Văn Kiệt giơ tay lên, dùng bàn tay năm ngón giáng lên cổ Gypsy, sau khi ngất đi, hắn nhìn Reeve cười toe toét.

“Anh Liêu, anh đang làm gì vậy?” Reeve kinh ngạc siết chặt trường kiếm, không hiểu, tại sao vừa nói xong hắn lại trở mặt.

“Bạn của tôi tương đối quái gở, không thích gặp người lạ, tôi chỉ có thể làm anh choáng váng.”

“Nhưng……”

Reeve dừng lại giữa chừng nói chuyện, một chưởng in hằn ngày càng lớn trong tầm mắt anh ta, và sau đó không còn một hình ảnh nào.

Sau mười phút, đi bộ trên phố.

Reeve tỉnh dậy trong cơn đau sắp như sắp chết đuối, mở mắt nhận ra anh ta không hề bị rơi xuống sông mà Liêu Văn Kiệt đang cầm hộp sữa đổ vào lỗ mũi anh ta.

“Khụ! Khụ!”

Reeve lăn lộn và bò lên cách đó vài mét, sau một cơn ho dữ dội một lúc lâu, anh ta mới thở phào nhẹ nhõm, chạm vào má mình và nhận thấy sức mạnh của ma cà rồng trong cơ thể đã biến mất, chất độc đã được loại bỏ khỏi cơ thể, và trong lòng không thể tin được.

“Anh Liêu, vừa rồi xảy ra chuyện gì, bạn của anh đâu?”

Reeve quan sát xung quanh và chắc chắn rằng anh ta vẫn còn ở trong con hẻm, Gypsy đang ngủ say dưới chân anh ta, không đi đâu cả, nhìn thời gian trên đồng hồ, trong lúc hôn mê không để ý tới thời gian.

Quá giả tạo rồi, một người bạn từ đâu ra, còn nói rằng bạn của hắn không phải là chính hắn!

“Khó nói, điều cần hiểu đều hiểu, điều không hiểu thì tôi cũng không giải thích nhiều, anh không cần đoán, tôi chỉ có thể nói rằng phương diện rất đặc biệt và liên quan đến nhiều nhân vật lớn, có thể anh chưa hiểu rõ lắm, nhưng đại ý là thế này, anh nên coi nó như một bí mật kinh doanh.”

Nói được vài câu, Reeve thấy hoa mắt, Liêu Văn Kiệt lấy danh thiếp ra đưa qua: “Trao đổi thông tin liên lạc, tìm thấy nơi ẩn náu của ma cà rồng, gọi ngay cho tôi, đừng từ chối, anh nợ tôi một mạng.”

“Được.”

Reeve không khỏi bối rối tỉnh lại, nghĩ lại lời nói của Liêu Văn Kiệt, chỉ cảm thấy vẻ mặt của hắn rất huyền bí, ngoài mặt thì không nói gì, kỳ thực hiểu những điểm mấu chốt một cách mơ hồ, và liên quan đến nhiều lực lượng, vì vậy không phù hợp để hỏi thêm.

“Bên tôi cũng vậy, gặp ma cà rồng sẽ gọi ngay cho anh, hẹn như vậy đi.” Liêu Văn Kiệt vẫy tay rồi xoay người rời khỏi ngõ.

...

Chương 726: Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến 1 Căn hộ trung cấp, biệt thự lớn.

Yudy Tang đang mặc bộ đồ ngủ, vừa nằm trên giường được năm phút đã thấy Liêu Văn Kiệt đẩy cửa vào, lập tức nhỏ giọng nhắc nhở: “A Kiệt, sao cậu lại ở đây? Chuyện này khác với những gì đã nói, tối nay tôi không sắp xếp cho Văn Tĩnh tăng ca.”

“Gì mà rối loạn lên vậy, tôi đến tìm chị không thể có chuyện khác sao? ” Liêu Văn Kiệt trợn mắt, như lại bị xúc phạm tới.

“Chuyện gì khác không thể nói trên điện thoại sao.”

“Ư ……”

Liêu Văn Kiệt bĩu môi: “Đừng lạc đề, tôi tìm chị là vì A Mẫn, chị có chị Văn Tĩnh còn chưa đủ sao, ra ngoài dụ dỗ ba bốn người, mà dụ dỗ ba bốn người thì cũng bỏ đi, nhưng đi dụ dỗ bạn gái của anh em tôi, hôm nay người ta tìm tôi kể khổ, chị có biết tôi xấu hổ thế nào không?”

“Tôi đã hiểu, lần sau gọi cậu đi cùng.”

“...”

Liêu Văn Kiệt đưa tay lên che mặt, thật kinh khủng, người phụ nữ quả thực hết chữa nổi.

“Cậu đi cũng được một tháng rồi, tôi buồn chán đến vô vị nên chỉ biết đi tán gái mua vui, vừa gặp A Mẫn đã mời cô ấy đi ăn tối và xem phim, sau khi cậu về, tôi sẽ không bao giờ liên lạc lại với cô ấy nữa.”

“Chị không phải vẫn còn có chị Văn Tĩnh sao?”

“Điều này nên nói thế nào, hoa nhà sao thơm bằng hoa dại, đừng nói cậu không hiểu đạo lý này!”

“Thật là……”

Có lý, Liêu Văn Kiệt không tìm được lý do để phản bác, hầm hừ tiến lên, ôm lấy Yudy Tang và trao một nụ hôn dài, đợi cho đôi mắt cô ấy đang phiêu thì bước đi nhanh không ngoảnh đầu lại.

Yudy Tang: “…”

Công ty tư vấn phong thủy.

Trương Lệ Hoa nhận được điện thoại của Liêu Văn Kiệt thì để nhân viên lễ tân đưa hắn vào văn phòng.

“A Kiệt, người một nhà không cần khách khí, ngồi đi.”

Trương Lệ Hoa ngồi khoanh chân lên ghế, hai chân khép lại, dáng ngồi thục nữ: “Ngọn gió nào thổi cậu tới đây thế?”

Chân đẹp!

Liêu Văn Kiệt liếc nhìn đôi chân ẩn hiện dưới chiếc váy công sở, âm thầm khen một câu rồi trả lời: “Chị Lệ Hoa, thực không dám giấu, hôm nay tôi tới là để đòi nợ.”

“Hả?”

“Mọi người cũng quen biết nhau lâu rồi, thời gian trước tiểu đệ có khai trương công ty, chị làm chị mà không tặng quà thì thôi, đến cả một lẵng hoa cũng không gửi tới, chị bảo như thế sao chấp nhận được chứ?”

“A Kiệt, cậu tha cho tôi đi, công ty của cậu có cao nhân trấn giữ, tôi làm sao dám tạo dựng quan hệ gì.” Trương Lệ Hoa xua tay,

cô còn gánh vác trọng trách nối dõi tông đường, không dám trêu chọc đến Lý Ngang.

“Thực ra Lý Ngang không như thế đâu…”

Liêu Văn Kiệt nói ra những lời chính bản thân mình cũng không tin, thế là nhanh chóng sửa lại: “Mặc dù có thể là đúng như thế, nhưng không khoa trương như bên ngoài đồn thổi đâu. Chị xem, tôi và Lý Ngang quen nhau lâu như vậy, chẳng phải tôi vẫn sống tốt đó sao!”

Vật họp theo loài, cậu cũng tà môn chẳng kém!

Trương Lệ Hoa nói thầm, bỏ qua chủ đề liên quan đến Lý Ngang: “Được rồi, lần này là tôi không đúng. Cậu nói đi, tôi phải đền bù thế nào mới được đây?”

Cô nói đến đây thì khẽ hạ chân xuống, mũi chân khẽ kiễng lên, bày ra đường cong nóng bỏng.

Liêu Văn Kiệt trợn mắt một cái, đẹp trai có một nhược điểm, chính là hay bị các chị gái xinh đẹp đùa giỡn.

Cũng may là vấn đề không lớn, hắn đẹp trai cũng không phải chuyện một hai năm, tập mãi cũng thành quen, từ lâu cũng chẳng còn ngạc nhiên gì nữa rồi.

“Chị Lệ Hoa, nể tình chị thành tâm như vậy, tôi cũng không làm khó chị. Bùa hộ thân lần trước chị cho tôi còn không? Nếu còn thì cho tôi thêm mấy chiếc, khoảng hai ba mươi cái.”

“Cậu tưởng bùa của tôi là rau trong vườn đấy à? Làm gì nói có là có được.”

“Rau trong vườn cũng không phải nói có là có đâu.”

“…”

Liêu Văn Kiệt cười hắc hắc: “Đùa chút thôi mà, tất nhiên tôi biết bùa hộ thân của chị Lệ Hoa không phải là thứ mà những tên đạo sĩ bình thường kia có thể sánh được. Chúng ta mỗi người lùi một bước, đều là chị em quen biết đã lâu, tôi giảm số lượng đi được không?”

“Chờ đã, sao nghe cứ như tôi phải lùi hai bước vậy?”

“Làm gì có? Hai chúng ta mỗi người lùi một bước, mà chị lùi hai bước thì cũng có sao đâu, không khác biệt mấy mà.”

“Chẳng trách chuyện làm ăn của công ty cậu lại tốt như vậy.”

Trương Lệ Hoa chế nhạo, tò mò hỏi: “A Kiệt, cậu lấy nhiều bùa hộ thân thế làm gì? Đưa cho các bạn gái à?”

“Lợi hại, không hổ là chị Lệ Hoa, chuyện này cũng có thể đoán ra!”

“Ngay từ khi cậu bước vào cửa thì trong phòng đã bay đủ loại nước hoa rồi, tôi muốn không phát hiện ra cũng khó. Cho cậu một đề nghị, mua tặng các bạn gái cùng một loại nước hoa, như thế thì sau này khó bị lộ.” Trương Lệ Hoa lắc đầu, cô đã gặp qua nhiều kẻ trăng hoa, nhưng lần đầu tiên gặp kẻ trăng hoa như Liêu Văn Kiệt.

“Cách này lúc trước tôi thử rồi, không có tác dụng.”

Liêu Văn Kiệt nhún vai: “Chị Lệ Hoa, chị cũng là phụ nữ, chị cũng biết trên bàn trang điểm của con gái không thể nào chỉ có một loại nước hoa. Mặc bộ này thì xịt loại này, đi đôi giày này thì xịt loại kia, không thể nào quyết định được. Thế nên mua nước hoa tặng các cô ấy cũng không có tác dụng, có khi còn biến khéo thành vụng.”

Chương 727: Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến 2 Trương Lệ Hoa vỗ trán, chán nản nói: “A Kiệt, nghe được câu này của cậu tôi cũng không biết là nên khen hay nên mắng cậu nữa.”

“Chị còn nói thế, tôi còn đang muốn hỏi chị đây, cái thuật liễm khí kia chẳng có tác dụng gì cả, vẫn còn mùi phụ nữ trên người, trừ không hết.” Liêu Văn Kiệt phàn nàn.

“Cái này không trách tôi được, pháp thuật không có vấn đề, vấn đề là bên cạnh cậu có quá nhiều phụ nữ.”

Trương Lệ Hoa trêu chọc, lôi máy tính ra gõ gõ báo giá: “A Kiệt, bùa hộ thân lần trước tôi đưa cho cậu đâu, đừng nói là tặng cho bạn gái rồi đấy nhé, đó là quà gặp mặt chị đây tặng cho cậu đấy.”

“Không, bùa hộ thân bị hủy rồi. Trước đây tôi gặp phải một ma vật rất lợi hại, suýt nữa đã chịu của đối phương một đao.” Liêu Văn Kiệt nghiêm túc nói, kể về chuyện của Sở Nhân Mỹ ở thôn Hoàng Sơn. Kịch bản tất nhiên phải thêm thắt mấy yếu tố bất ngờ, nguy hiểm.

Trương Lệ Hoa nghe xong thì cảm khái liên tục, cùng là phụ nữ, cô cũng cảm nhận được tâm trạng của Sở Nhân Mỹ.

“Nghe cậu nói thì có vẻ bây giờ cậu cũng giống như chú Phong, là cố vấn của đồn cảnh sát?”

“Đúng vậy, có gì không ổn sao?”

“Chú Phong thì ổn, còn cậu thì không…”

Trương Lệ Hoa nhìn Liêu Văn Kiệt từ trên xuống dưới, nghi ngờ hỏi: “Nếu xét về mặt sự nghiệp thì cậu có công ty của riêng mình; Xét về mặt sinh hoạt thì bạn bè không thiếu. Còn xét về đời sống tình cảm thì chắc cũng có đến mười mấy người bạn gái… Thế mà cậu còn có thể tu hành, tiếp nhận công việc ở đồn cảnh sát, vậy mà vẫn sắp xếp được thời gian cho các bạn gái sao?”

“Vấn đề này không lớn, chỉ cần sắp xếp thời gian gọn gàng một chút là ổn thôi.”

Liêu Văn Kiệt đang muốn nói thêm thì chuông điện thoại reo lên, sau khi bắt máy thì liên tục gật đầu.

“Chị Lệ Hoa, hôm nay nói chuyện đến đây thôi, tôi có việc phải đi trước, chị chuẩn bị xong bùa thì gọi điện cho tôi.”

“Sao thế? Công ty có khách à?”

Trương Lệ Hoa vừa cười vừa nói: “Nếu bận quá thì cứ chuyển khách qua đây, chị đây giải quyết giúp cậu.”

“Không phải khách, nhắc Tào Tháo Tào Tháo tới. Điện thoại của đồn cảnh sát, tôi phải qua đó một chuyến.”

...

Đồn cảnh sát.

Liêu Văn Kiệt lái xe dừng ở bãi đỗ xe, ngựa quen đường cũ vào phòng làm việc của lão Trương, nhận từ tay anh ta một phần hồ sơ.

Hồ sơ văn hay chữ đẹp, bối cảnh là nhà xác.

Chiều hôm qua, một công trường ở Thâm Thủy Bộ đào ra được một thi thể nữ không đầu, sau khi khám nghiệm tử thi thì phát hiện thi thể không phải người hiện đại, đã chết được hơn mấy trăm năm rồi.

Điều quỷ dị chính là cỗ thi thể này không hư thối gì, sau khi đưa đến nhà xác thì lạnh như khối băng.

Sau khi lão Trương nhận được báo cáo khám nghiệm tử thi thì không nghĩ ngợi gì, lập tức gọi điện cho Liêu Văn Kiệt.

Vụ án Sở Nhân Mỹ lần trước Liêu Văn Kiệt xử lý rất khá, nhất là phần báo cáo sau khi kết thúc vụ án rất tỉ mỉ hấp dẫn. Lão Trương khen không ngớt lời, cảm khái Liêu Văn Kiệt không đi viết

tiểu thuyết thật là đáng tiếc.

Sở Nhân Mỹ khi còn sống rất bất hạnh, sau khi chết oán khí không tan, hóa thành ác ma đi lấy mạng người. Chỉ trong ba ngày mà cô ta đã giết tận sáu mươi sáu người, mặc dù lão Trương biết rõ như thế là không đúng, nhưng không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy hả giận.

Khi Sở Nhân Mỹ đeo vòng tay bình an lên, hứa với Lý Cường không giết người bừa bãi nữa, lão Trương còn đang băn khoăn vậy những chuyện tiếp theo từ đâu ra thì. Đọc mấy trang sau đã có đáp án, công nhân thi công, đào được thi thể của Sở Nhân Mỹ, vô ý làm rơi vòng tay bình an, thế nên mới khiến ác ma tái xuất nhân gian.

Ở giai đoạn đầu, Sở Nhân Mỹ là một người phụ nữ vô cùng đáng thương, đến giai đoạn sau, Sở Nhân Mỹ lạm sát người vô tội, biến thành ác ma đáng sợ. Trước sau đối lập rất lớn, chuyện này khiến lão Trương thổn thức mãi không thôi.

Chỉ đọc một bản báo cáo vụ án mà có thể nhìn ra được cảm ngộ nhân sinh, cách hành văn đúng là con mẹ nó đặc sắc!

Vụ án xác nữ không đầu này cũng tương tự vụ của Sở Nhân Mỹ, lão Trương lập tức liên hệ Liêu Văn Kiệt, chuẩn bị ngồi đợi bản báo cáo "Xác chết thôn Sơn 2".

"Lão Trương, phía nhà xác…"

"Tôi liên hệ với bên đó rồi, cậu đến chỉ cần đưa giấy chứng nhận ra là được."

"Ok, chờ báo cáo của tôi."

"Ha ha, tôi chỉ chờ câu nói này của cậu!"

…

Chờ Liêu Văn Kiệt đến nhà xác thì đã là giờ tan sở, ông cụ trông coi nhà xác nhìn thấy thẻ của Liêu Văn Kiệt thì vứt cho hắn một chùm chìa khóa rồi rời đi.

Quá lạnh.

Ngày hôm qua, từ sau khi chuyển xác nữ không đầu tới đây thì nhiệt độ trong nhà xác lập tức hạ xuống, cách mấy cánh cửa vẫn có thể cảm nhận được.

Liêu Văn Kiệt đeo găng tay và khẩu trang, vào nhà xác không khác gì hầm băng, nhìn thấy được xác chết không đầu kia.

Không cần nhìn cũng biết, chỉ riêng chuyện không khí lạnh lẽo đã biết oán khí không tan. Xác nữ này lúc sống chắc chắn đã gặp chuyện gì đó, lúc ra đi cũng vô cùng khó chịu bất an.

Hắn dán một lá bùa vàng phong ấn oán khí trên người xác nữ, tìm đại một cái ghế ngồi xuống, lôi điện thoại ra gọi điện thoại.

Mấy người bên này thì tùy thời có thể gặp được nên không cần gọi điện thoại, nhưng phía Nghê Hồng nhất định phải liên lạc thường xuyên. Bởi vì nếu hắn không gọi thì đối phương sẽ gọi, nhỡ đâu lại gọi lúc hắn đang ở trong phòng ngủ thì nhận hay không nhận đây?

Chương 728: Phải có phong cách, phải có đẳng cấp. 1 Sau khi gọi điện cho Rui Kisugi xong, hắn lại gọi cho Nogami Saeko. Chị gái này lý tính, cũng không thiếu lý trí, quá trình chậm chạp, thế nên thỉnh thoảng gọi một lần chèn ép lý trí của đối phương là được.

Nói chuyện xong xuôi thì sắc trời cũng đã tối. Liêu Văn Kiệt thu hồi điện thoại, nhắm mắt dưỡng thần một chút, nửa giờ sau mới mở mắt ra.

Trong phòng, xác nữ không đầu đang cứng đờ đi đi lại lại,

không khí lạnh lan khắp chân. Cùng lúc đó, cửa lớn của nhà xác mở ra, một đầu người với mái tóc đen dài bay vào.

Xác nữ đưa tay nắm lấy mái tóc đen dài, cứ thế lôi đầu người ra khỏi nhà xác.

“Này cô gái, xin dừng bước đã, nhà xác là địa phận quan trọng, ra vào cùng cần có giấy tờ, phiền cô báo tên một chút.” Liêu Văn Kiệt dựa vào cửa sổ, cười tủm tỉm.

Xác nữ chậm rãi quay người, hai tay nâng chiếc đầu người trắng bệch, nờ môi đỏ mọng, cười gằn nói: “Ta là ma, ngươi không sợ ta à?”

“Câu này nên là tôi nói mới đúng!”

Liêu Văn Kiệt tung ra một đống dây đỏ, giữ chặt lấy thi thể không đầu: “Tôi là đạo sĩ, cô không sợ tôi à?”

Xác nữ giãy dụa kịch liệt, đầu người gào thét thê lương, oán hận nói: “Tại sao? Tại sao đám đạo sĩ thối các người không đi bắt người xấu mà cứ ngăn cản ta báo thù?”

“Cô gái, thế thời thay đổi rồi!”

Liêu Văn Kiệt thở dài: “Tôi biết cô có oán, nếu không tôi đã đập chết cô rồi. Nhưng vật đổi sao dời, cô đã chết mấy trăm năm, người hại cô đã không còn nữa rồi, thả cô ra ngoài chỉ đơn giản là lạm sát người vô tội.”

“Không sai, kẻ thù của ta chết rồi, nhưng hậu nhân của chúng vẫn còn. Nợ máu phải trả bằng máu, ta muốn con cháu đời sau của chúng phải đền mạng!” Đầu người ngũ quan dữ tợn, đôi mắt tràn đầy lệ khí và sát khí.

“Dừng tay đi, nhân lúc mọi chuyện chưa quá muộn…”

Liêu Văn Kiệt lôi tấm lệnh bài Ngưu đầu nhân ra: “Được rồi, nhìn dáng vẻ của cô có vẻ như không hiểu tôi nói gì, tự tôi hiểu là được. Tôi tiễn cô một đoạn!”

Khe nứt màu đen nở ra, đầu trâu Lý Canh Đinh thân cao hơn hai mét rưỡi, vai đeo giáp, tay cầm đinh ba lảo đảo bước ra.

Vẻ mặt ngu ngơ. JPG

Đang yên đang lành đi tuần ở âm phủ, đột nhiên bị triệu hồi tới nhân gian, là cao nhân phương nào làm ra?

Lý Canh Đinh nhìn quanh bốn phía, cảm nhận được oán khí kinh người phía trước, cúi đầu mới phát hiện xác nữ lạnh lẽo đang mang theo cái đầu của mình, cùng với Liêu Văn Kiệt đang vẫy tay.

“Đầu Trâu đại ca, đã lâu không gặp, khí sắc vẫn hồng nhuận sáng bóng như vậy.”

“Hiền đệ, sao lại là đệ?”

Lý Canh Đinh thở ra một hơi âm khí, đốm lửa bùng lên trong mắt thoáng chốc thu nhỏ lại.

Lần trước lúc Liêu Văn Kiệt bỏ tiền, ông ta liền biết truyền thừa của đối phương không tầm thường, nhưng mới qua mấy ngày, chớp mắt một cái mà thôi, thế mà đã trở nên mạnh mẽ như vậy…

Không đúng, nhân gian nhiều thứ rác rưởi, cho dù truyền thừa không tầm thường, nhưng cũng không thể tu luyện một ngày ngàn dặm được.

Nghĩ tới đây, Lý Canh Đinh bắt đầu nghi ngờ thân phận thật của Liêu Văn Kiệt, nói không chừng giống với tên điên kia, đại lão của thượng giới hư hư thực thực tới nhân gian nghỉ phép.

“Tình huống bất ngờ, gọi Đầu Trâu đại ca tới quả là việc bất đắc dĩ, vãn mong rộng lượng bỏ qua.”

Liêu Văn Kiệt chỉ xác nữ nói: “Cô gái này mấy trăm năm trước chết thảm, hôm qua trốn thoát ra được, muốn tìm đời sau của kẻ thù nợ máu trả máu, tôi thấy cô ta mặc dù lệ khí quấn thân, nhưng lại không phạm phải tội lớn, liền tìm Đầu Trâu đại ca tới đưa cô ta đi, rửa sạch oán khí sắp xếp một cơ hội đầu thai chuyển thế.”

“Hiền đệ không cần khách khí, bản tính đệ thuần lương, hành động này quả là trượng nghĩa, ta cũng vô cùng bội phục.”

Lý Canh Đinh ồm ồm nói, cúi đầu chăm chú nhìn nữ quỷ, ngọn lửa trong mắt bùng lên, thở dài nói: “Hóa ra là như vậy, chẳng trách oán khí nặng như thế…”

Nghe Lý Canh Đinh giải thích, Liêu Văn Kiệt mới biết, khi còn sống nữ quỷ là con gái nhà lành, bị huyện thái gia ngấp nghé sắc đẹp rồi cưỡng hiếp, sau đó lại bị vu oan hãm hại, bi thảm bị chém đầu mà chết.

Liêu Văn Kiệt nghe xong liên tục lắc đầu, rất thảm, nhưng vẫn là câu nói đó, thời gian đã qua trăm năm rồi, kẻ thù của cô ta đã chết từ lâu rồi. Thả ra cũng chỉ là giết chóc cho hả giận, lại nhiều thêm vào oan hồn, không chỉ vô nghĩa, còn đem tới vết đen tội nghiệt cho một kiếp quỷ.

Thân là người qua đường, những lời nhảm nhí như “oan oan tương báo tới bao giờ”, Liêu Văn Kiệt sẽ không nói, chỉ đứng nói eo không đau, hắn không có tư cách nói như vậy.

Lấy một nắm tiền đồng ra, Liêu Văn Kiệt đưa cho Lý Canh Đinh: “Đầu Trâu địa ca, thân thế nữ quỷ này đáng thương, nếu thuận tiện, lúc sắp xếp đầu thai chiếu cố một chút.”

“Không được, không được…”

Lần này thật sự không được!

Lý Canh Đinh liên tục xua tay, lần trước dám nhận tiền của Liêu Văn Kiệt, lần này không dám nhận nữa, ưỡn ngực vỗ bôm bốp: “Lão Lý ta khi còn sống là một người chính trực, sau khi chết cũng là một con quỷ chính trực, cô gái này thân thế thảm thương, cho dù cậu không mở miệng, tôi cũng sẽ giúp cô ta sắp xếp ổn thỏa.”

Liêu Văn Kiệt: (— `�0�7 —)

Bắt nạt kẻ yếu sợ hãi kẻ mạnh, thật sự là quá xã hội!

“Đầu Trâu đại ca, huynh là một quỷ sai tốt, điểm này trong lòng đệ biết rõ, nếu như huynh không nhận, trong lòng đệ thật sự sẽ rất áy náy.”

“Hiền đệ không cần nói nữa, mau cất tiền đi, lần này là chuyện công, chuyện công thì phải làm theo phép công.”

Chương 729: Phải có phong cách, phải có đẳng cấp. 2 Lý Canh Đinh giơ tay rút ra một cái dây xích, quấn quanh xác nữ trói hồn phách lại, sải bước tới khe nứt đi về âm phủ: “Thật không dám giấu, bây giờ ở dưới đó cũng lưu hành sát hạch công trạng, hiền đệ tặng ta một công lớn, người nói cảm ơn phải là ta mới đúng.”

Vậy được rồi, đùi muỗi cũng là thịt, có thể tiết kiệm thì tiết kiệm!

Lý Canh Đinh giậm chân bước vào khe nứt, trong phút giây lát ra điều gì đó, quay đầu nói: “Hiền đệ, nơi chôn thi thể của nữ quỷ này có một ác quỷ chuyên cướp hồn đoạt phách, quấy nhiễu trật tự âm phủ, đệ tu hành không dễ dàng gì, nếu muốn tích góp một chút dương thiện âm đức thì đi xem thử xem.”

“Ồ, còn có việc như vậy?”

Liêu Văn Kiệt nhíu mày, tuyệt đối không thể ngờ tới, Đầu Trâu vậy mà cũng là một NPC gửi nhiệm vụ.

“Ác quỷ đó trước kia làm việc ác bị người khác hàng phục, phong ấn một thời gian dài, gần đây mới phá phong ấn chui ra…”

...

Đường tới Bàn Sơn.

Xe thể thao đỗ xiêu vẹo dưới gốc cây cổ thụ, Liêu Văn Kiệt đẩy cửa bước ra, ngửi mùi quỷ từ gió trong núi, cánh quỷ sau lưng mở ra, bay về phía sâu trong rừng rậm.

Mùi quỷ trong không khí rất nhạt, thuộc đẳng cấp du hồn dã quỷ tiêu chuẩn bình thường, không có lời nhắc nhở của Lý Canh Đinh, đi qua nơi này cũng không phát hiện ra có ác quỷ ẩn nấp.

Bây giờ cũng vậy, bay nhanh mấy vòng, phát hiện không có gì dị thường.

Hắn thu cánh lại nhảy xuống đất, dùng thuật biến thân cắt ngang khuôn mặt, một mình đi trên con đường nhỏ trong núi.

Sau khi một mình đi qua đi lại, vẫn như cũ không thu hoạch được gì.

Không hổ là ác quỷ đã có kinh nghiệm phong ấn, đi một ngày đàng học một sàng khôn, làm việc cẩn thận dè dặt, so sánh một chút, nữ quỷ lúc nãy hung hăng càn quấy hơn nhiều, chưa trải qua đòn hiểm của đạo sĩ hòa thượng, đêm hôm khuya khoắt ôm theo một cái đầu người chạy loạn khắp nơi.

Đang nghĩ, một tấm màng ngăn cách trong suốt trước mắt gợn sóng mở ra, màn sương tràn đầy quỷ khí u ám chầm chậm lan ra, chỉ trong chốc lát sương mù u ám đã tràn khắp cả rừng rậm.

Liêu Văn Kiệt: "..."

Thu lại lời nói trước đó, cứ coi như hắn chưa từng nói.

"Người tới hãy dừng chân!"

Sóng gợn đẩy tấm màn che ra, một ác quỷ thân hình to lớn chậm rãi bước ra, tóc dài trắng xõa tung rơi trên bả vai, trên mặt bôi trét lung tung đủ loại màu sắc, quần áo mặc trông rất khoa trương, trông giống hệt như hát hí.

Lại thấy sau lưng đeo một thanh đao võ sĩ, còn là kiểu hí kịch của Nghê Hồng.

"Khi còn sống ông là người Nghê Hồng?" Liêu Văn Kiệt dùng tiếng Nghê hồng hỏi.

"Cậu cũng vậy?"

Nghe giọng nói quê hương quen thuộc, mặt ác quỷ nhất thời lộ ra vui mừng: "Vậy tốt quá, mau kể tôi nghe, quê hương đã xảy ra chuyện gì, thâm sơn cùng cốc thông tin tắc nghẽn, những con quỷ mà ta gặp được đều nói đánh trận thua rồi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

"Tình huống rất phức tạp, ông không cần biết quá nhiều, tóm lại...."

Liêu Văn Kiệt nhếch miệng cười, kiếm Thắng Tà trong tay, mở ra một vòng tròn đỏ tươi như máu: "Hoa anh đào ở quê hương nở rộ, nhưng ông không thấy được nữa."

"!"

Sát khí tà dị đập vào mặt, ác quỷ không có bất kì suy nghĩ gì, xoay người chui vào trong màn che, biết mất bặt vô âm tín.

"Hừ, ngươi còn muốn chạy đi đâu?"

Liêu Văn Kiệt hừ lạnh một tiếng, ác quỷ lui tới tự nhiên, chỉ vì đã chiếm được một hang ổ của quỷ, có thể mượn chỗ che giấu thân hình trong đó, chủ động hiện thân sau đó lại muốn chạy, đã muộn rồi.

“Tút tút! Tút tút tút ----”

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Liêu Văn Kiệt đưa điện thoại lên nghe, đối phương là thợ săn ma cà rồng Reeve.

“Giờ này gọi điện cho tôi, có phải là tìm được tung tích của ma cà rồng rồi không, vương tử hay lag bá tước?”

“Vương tử.”

Reeve hung dữ nói: “Cậu ta ẩn nấp trong một nhà thờ, địa chỉ gửi cho anh, giúp tôi xử lí cậu ta!”

“Sao lại tức giận như vậy, cậu ta cắn anh rồi?”

“Nghiêm trọng hơn!”

Trong điện thoại, Reeve buồn bực nói ra nguyên nhân hậu quả, đêm đó cộng tác Gypsy trộn dầu chuối và thuốc giải vớ nhau, suýt chút nữa hại chết anh ta.

Sau khi về nhà, Reeve kiểm tra thuốc giải trong ngăn tủ, phát hiện không còn lại bình nào, toàn bộ bị đổi hết thành dầu chuối.

Trách oan Gypsy, người suýt chút nữa hại chết anh ta, là em gái anh ta.

Hai ngày trước, em gái cắn bạn trai, phát hiện cậu ta thích ăn chuối, liền theo sở thích, đem tất cả “dầu chuối” trong tủ ra nướng bánh, hôm sau lại bổ sung lại một loạt dầu chuối mới.

Sự việc liên quan tới em gái có phải bị bạn trai lừa tiền lừa sắc hay không, Reeve lén lút điều tra một chút, theo đuôi đi tới một

nhà thờ, hoảng sợ phát hiện, hắn thân là thợ săn ma cà rồng, vậy mà em gái lại tìm một ma cà rồng làm bạn trai, còn là vương tử chạy nạn.

Liền mẹ nó không theo lẽ thường!

“Tôi không muốn bị em gái biết được mình là người giết bạn trai nó, vậy nên chỉ có thể làm phiền anh, xử lý tên ma cà rồng không biết xấu hổ đó, tôi ngoài nợ anh một cái mạng, lại thiếu anh một thêm một ân huệ!”

Ân huệ của anh hình như không có tác dụng gì!

Chương 730: Phải có phong cách, phải có đẳng cấp. 3 Liêu Văn Kiệt lẩm bẩm trong lòng, giơ tay liếc mắt nhìn đồng hồ: “Không thành vấn đề, trước mười hai giờ xử lí xong, đảm bảo em gái anh mãi mãi không nhìn thấy cậu ta nữa.”

“Thành giao, tối mai tôi mời anh uống rượu.”

Trong điện thoại, Reeve báo địa chỉ nhà thờ, chờ đợi tin tốt của Liêu Văn Kiệt.

Liêu Văn Kiệt hít sâu một hơi, biết mất không còn dấu vết ngay tại chỗ, ba mươi giây sau lại xuất hiện, chiếc cánh quỷ sau lưng mở ra xiêu vẹo bay về phía cây cổ thụ.

Ác quỷ thực lực bình thường, trình độ cũng chỉ bằng 0,6 Sở Nhân Mỹ, nhưng hang ổ lại rất chắc chắn, tốn thêm chút thời gian của hắn.

...

Nhà thờ.

Một tuần trước, nhà thờ ở nơi hoang vắng này bị ma cà rồng hoàng thất đang chạy nạn là ngũ vương tử mua lại, chỉ trong vòng

mấy ngày ngắn ngủi, đám người hầu lần lượt rời đi, vứt bỏ vị vương tử lời nói hành động chán ngắt lại không có chút cầu tiến nào này.

Bản thân không hút máu thì cũng thôi, còn kêu gọi người hầu học theo cậu ta, đổi thành uống rượu vang, hoặc là mua máu đóng gói, rót vào ly rượu vang để uống.

Đám người hầu liên tục gật đầu, bày tỏ bằng lòng nghe theo mệnh lệnh của ngũ vương tử, sau đó rời đi ngay trong đêm, chỉ còn lại một quản ra vô cùng trung thành là Prada.

Hiện tại, hai con ma cà rồng nằm trên ghế sofa, đói đến mức ngực dán vào lưng, chỉ thiếu điều ôm lấy nhau cắn.

“Thiếu gia, nhìn thấy con dơi trong lồng kia không, tôi và nó giống nhau, nếu còn không ra ngoài tìm thức ăn, rất nhanh thôi sẽ chết đói.” Prada hai mắt trống rỗng, từ khi uống hết máu đóng gói từ Châu Âu chuyển tới, đồ ăn duy nhất mà cậu ta ăn là rượu vang.

Uống muốn ói ra rồi!

Kazaf mềm oặt nói: “Prada, chúng ta là thành viên của hoàng thất, phải có phong cách, phải có đẳng cấp, không thể tùy tiện như những người khác.”

“Nhưng tùy ý cũng không cần để bụng đói mà!”

“Bên phía bệnh viện, máu mua đã tới chưa?”

“Chưa, ý kiến cá nhân đi cướp…”

“Prada, chúng ta là thành viên của hoàng thấy, đẳng cấp không giống nhau.”

“A, phải ha, đẳng cấp đói bụng đúng là không giống với người khác!”

Cốc cốc! Cốc cốc cốc ----

“Có người tới rồi.”

Prada lập tức đứng thẳng người dậy, cậu ta ngửi thấy mùi vị đồ ăn: “Thiếu gia, cậu nằm đó, tôi đi mở cửa, nếu là đặt báo, tôi liền bảo hắn ta cút đi.”

“Đừng ngốc nữa, muộn như vậy rồi, sao còn có người tới chào hàng báo chứ, hơn nữa nơi này lại là nhà thờ, gần đây làm gì có người.”

Kazaf túm lấy tay quản gia: “Tôi đi cùng cậu, tránh cho cậu nhịn không được hút máu người ta.”

Kẹt kẹt!

Cửa phòng kéo ra, Liêu Văn Kiệt nhếch miệng cười, sau đó sững sờ tại chỗ.

Chuyện quái gì vậy, hai tên bệnh tình nguy kịch này là ma cà rồng à?

“Xin hỏi anh tìm ai?” Kazaf ôm lấy Prada, Prada ôm lấy cửa, yếu ớt nói.

“Ờm, chắc là tôi tới sai địa chỉ rồi, hai người bận đi, không làm phiền nữa.”

“Đợi đã, tới đã tới rồi, vào trong ngồi một lát đi!”

Prada nhìn theo chiếc cổ Liêu Văn Kiệt, hung hăng nuốt nước bọt, không ổn rồi, cậu ta không nhịn được nữa.

“Prada, đừng nói bậy, chắc là vị tiên sinh này lạc đường thôi.”

Kazaf dạy dỗ quản gia không có ý tốt một câu, gượng cười với Liêu Văn Kiệt: “Xin lỗi, cậu ta nói bậy thôi, nhà thờ là lãnh địa tư

nhân, ngoài bạn bè ra không tiếp người khác, vẫn mong anh mau chóng rời đi.”

“???”

Nhìn hai con ma cà rồng sắp chết đói này, trên đầu Liêu Văn Kiệt bay qua một hàng dấu hỏi chấm.

Là cách hán mở cửa không đúng, gặp được quỷ tốt trong một vạn không có một, hay là hai con hàng trước mặt này đang chơi lời thật lòng đại mạo hiểm, khiêu chiến cực hạn sinh lí của một con ma cà rồng không ăn không uống?

Quản gia tên Prada quá xa xỉ, khiến Liêu Văn Kiệt cảm thấy không vui, chủ yếu là túi tiền không vui, trước đây mua cho bạn gái không ít túi xách, giờ nghĩ lại vẫn đau lòng một trận.

Đây không phải trọng điểm, trọng điểm ở chỗ ngũ vương tử Kazaf, khuôn mặt tuấn tú đẹp trai bằng hai phần hắn, hơn nữa vừa nhìn vừa quen mắt.

Hồng Kông, ma cà rồng, thợ săn ma cà rồng, bá tước cụt tay, vương tử đẹp trai…

Mấy từ ngữ mấu chốt và hình ảnh hiện lên, trong lòng Liêu Văn Kiệt hiểu rõ, thông rồi, biết rõ tình tiết kịch bản đứng đắn xuất phát từ nơi nào rồi.

Nếu như hắn không đoán sai, thợ săn ma cà rồng Reeve trước đây lăn lộn ở Vịnh Causeway, sau khi tức giận liên tục giết chết hai con quạ đã triệt để thông suốt, từ đó xuất gia không chém người nữa, ngược lại đi chém ma cà rồng.

Ừm, có lý có cứ, nghe thì có vẻ không đáng tin cậy.

“Vị tiên sinh này, anh có nghe tôi nói không?”

Thấy Liêu Văn Kiệt một câu cũng không nói nhìn mình chằm chằm, Kazaf mấp máy bờ môi khô khốc, ôm lấy quản gia Prada đang rục rịch: “Nhà thờ không tiếp đón người lạ, vẫn mong anh mau chóng rời đi.”

“Xin lỗi, làm phiền rồi.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, quay người khởi động xe thể thao, lưu lại trong bóng đêm là ánh đèn phía đuôi xe biến dần mất không thấy bóng dáng.

“Thiếu gia, người ta đã lạc đường rồi, sao không mời người ta vào nhà ngồi?” Prada vô cùng tuyệt vọng, phòng ăn vừa mới sạch sẽ ngăn nắp, trông vào vô cùng tao nhã, không nắm chặt được cơ hội có bữa ăn hôm nay, cực kỳ tiếc nuối.

Điều quan trọng nhất là, cậu ta thật sự rất đói.

Chương 731: Người có nhược điểm thường có xu hướng sống lâu 1 “Prada, quý tộc thời đại mới, bắt đầu từ cậu và tôi.”

Không còn mấy lời nhảm nhí như phong cách đẳng cấp nữa, Kazaf đóng cửa lại, nói: “Cha thường nói với tôi, thời đại của loài người đã tới gần, địa cầu này vốn không thuộc về giáo hội, cũng không thuộc về chúng ta.”

“Bên phía giáo hội không quan trọng, tín đồ của bọn họ là con người, dù có suy yếu thế nào cũng sẽ không bị diệt vong, nhưng ma cà rồng chúng ta thì thảm rồi, chúng ta sống trong bóng đêm, lấy máu huyết của con người làm thức ăn, mấy trăm năm trước, mấy ngàn năm trước, chúng ta không cần để ý con người suy nghĩ thế nào, nhưng bây giờ…”

Kazaf yếu ớt thở dài một hơi, nhìn về phía trăng tròn trên bầu trời đêm: “Lúc con người yếu ớt, chỉ có thể bị sư tử hổ báo bắt giết, chạy trốn là cách duy nhất; sau khi con người bắt đầu học

được cách suy nghĩ, bắt đầu thiết kế hố bẫy đi săn sư tử hổ báo, nhưng phần lớn tình hình, bọn họ vẫn tôn kinh mà tránh xa e ngại sợ hĩ mãnh thú; giờ đây, khắp nơi trên thế giới đều là sở thú, các bậc cha mẹ chỉ vào sư tử hổ báo trong lồng sắt, nói với con cái họ, xem này, những động vật ăn thịt đó rất nguy hiểm."

"Thiếu gia, cậu lấy ví dụ không đúng, chúng ta mạnh hơn con người rất nhiều, quá trình tiến hóa còn cao cấp hơn."

"Prada, tiếp nhận hiện thực đi, quan hệ trong chuỗi thức ăn sớm đã bị đảo lộn rồi, vấn đề mà chúng ta phải ưu tiên suy nghĩ là sinh tồn."

Kazaf vỗ vỗ vai quản gia: "Nghĩ cách dung nhập vào cuộc sống của con người, chứ không phải bị nhốt trong lồng sắt, đây mới là thời đại mới của ma cà rồng."

Prada nghe xong ngạc nhiên, có lòng muốn phản bác nhưng lại không có từ nào để nói ra, giờ đây trở nên hoảng hốt, vậy mà lại phát hiện ra tư chất vương giả trên người vương tử củi mục nhà mình.

Bỗng nhiên, Prada ngộ ra, ma cà rồng chúa đem Thánh Điển giao cho vương tử Kazaf phế nhất trong sáu vị vương tử, là bởi vì Kazaf mới là người lãnh đạo tốt nhất của thời đại này.

Những vương tử khác không được, bá tước cụt tay dã tâm hừng hực cũng không được, quan niệm của những kẻ đi săn bọn họ đã ăn sâu bám rễ, ngạo mạn, cong sống trong vòng hào quang đã qua.

Một lúc lâu sau, Prada ngưng trọng gật đầu: "Thiếu gia, ý của cậu tôi hiểu rồi, vậy cậu thấy…. chúng ta nên giải quyết vấn đề đói bụng này thế nào?"

Prada nhớ rất rõ, nhà triết học Feuerbach từng nói, trong lòng

có tình, trong đầu có suy nghĩ, nhưng trước hết trong bụng phải có đồ ăn.

Hiện thực chút, ăn còn ăn chẳng no, còn nói lý tưởng cái gì nữa.

“Về việc này, tôi cảm thấy…”

Rầm!

Một âm thanh cực lớn, hai cánh cửa nhà thờ mạnh mẽ rầm một tiếng mở ra, một đám ma cà rồng khoác áo khoác đen nghênh ngang đi vào, người đàn ông cao to dẫn đầu kéo mũ trùm xuống, lộ ra hình dáng ngũ quan rõ ràng là một khuôn mặt anh tuấn.

“Tôi cảm thấy cậu không cần suy nghĩ quá nhiều, bởi vì các cậu không sống qua nổi đêm nay.”

“Bá tước!”

Prada ưỡn ngực, đem Kazaf chắn phía sau lưng, lạnh giọng nói: “Cái tên phản bội nhà ông, sao lại biết bọn tôi ở nhà thờ?”

“Ha ha ha ----”

Bá tước cười to không ngừng, ánh mắt nhìn Prada giống như thiểu năng, phất tay để mấy người phía sau kéo mũ trùm xuống.

Mấy khuôn mặt rất quen thuộc, đều là người hầu cũ của ngũ vương tử Kazaf, bởi vì quá đói khát nên rời đi trước, bị bá tước phát hiện, thuận thế nương nhờ tôn ông ta làm chủ nhân mới.

“Kẻ phản bội!”

Prada tức giận nghiến răng, mấy ngọn cỏ đầu tường lại không cho là đúng, vì sinh tồn mà phản bội không có gì phải xấu hổ.

Lời nói của ngũ vương tử Kazaf quá phản trí, vậy mà lại kêu

gọi ma cà rồng không hút máu, so với dã tâm hừng hực, bá tước mang theo tư chất bá giả, Kazaf mới là kẻ phản bội, là tên loài người khốn khiếp phản bội lại chủng tộc ma cà rồng.

“Kazaf, chắc cậu cũng biết mục đích tôi tới tìm cậu, đừng lãng phí thời gian nữa, mau gia Thánh Điển ra đây!”

Bá tước cười lớn không thôi, năm vương tử đã bị ông ta giết năm người, thêm cả Kazaf nữa, ông ta sẽ lấy được sáu chiếc chìa khóa, mở Thánh Điển ra và trở thành một con ma cà rồng hoàn mỹ có thể đi lại dưới ánh mặt trời.

Vương thất ma cà rồng bị diệt hết, nghị viện các trưởng lão tan vỡ, sẽ không còn ai có thể ngăn cản ông ta trở thành tân vương.

Không có, một kẻ cũng không.

Nghĩ tới đây, bá tước cười càng thêm điên cuồng, nhất thời, khắp cả phòng khách đều tràn ngập tiếng cười đầy vương khí của ông ta.

Prada mắt trợn tròn, vừa định nói gì đó, liền bị Kazaf đè vai lại, sau đó khẽ lắc đầu, nói với bá tước: “Thánh Điển được giấu dưới thánh giá, huyết nguyên để mở thánh giá ở trong người tôi, ông muốn thì có thể lấy.”

“Rất tốt, cậu thông minh hơn mấy người anh em của cậu nhiều, tôi sẽ cho cậu chết một cách phù hợp với thể diện của thành viên hoàng thất nhất.” Bá tước cười nhạt gật đầu.

“Cảm ơn, nhưng tôi hi vọng sau khi ông mang Thánh điển đi, đừng có dễ dàng mở ra, cũng đừng biến thành ma cà rồng có thể đi dưới ánh mặt trời.” Kazaf thành thật nói.

“Có ý gì?”

“Đi dưới ánh mặt trời, là mơ ước của mỗi một ma cà rồng, bởi vì không có, nên mới vô cùng khát vọng…”

Kazaf im lặng ba giây, nói tiếp: “Nhưng ông có từng nghĩ, sáu chiếc chìa khóa được phụ vương chia cho lần lượt sáu anh em chúng tôi giữ, rõ ràng ông ấy có cơ hội để mở nó ra, nhưng lại chủ động từ bỏ không?”

“Tại sao?”

Chương 732: Người có nhược điểm thường có xu hướng sống lâu 2 Bá tước nhíu mày hỏi, có sao nói vậy, vấn đề này ông cũng không hiểu rõ, chỉ có thể cho rằng đại ca không có chí tiến thủ, không xứng tự xưng vương giả.

“Bởi vì thời đại thay đổi rồi, ma cà rồng không sợ ánh nắng không có tư cách sinh tồn.”

Kazaf cười khổ một tiếng: “Rất tiếc, nhưng đây là sự thật, phụ vương biết rất rõ, nếu ông ấy có thể khắc phục nhược điểm lớn nhất của ma cà rồng, không ai có thể dung tha cho ông ấy.”

“Ăn nói bậy bạ!”

Bá tước cười nhạo, khinh thường nói: “Trong Thánh Điển phong ấn máu của tổ tiên, ngoại trừ việc có thể khiến chúng ta không sợ ánh nắng, còn có thể đem tới sức mạnh vô cùng to lớn. Cha cậu không dám, là bởi vì nó thiếu khí khái và dũng khí của một vương giả, nó là một kẻ hèn nhát, nó sợ hãi thay đổi, sợ hãi phải đón nhận thách thức!”

“Tôi và nó không giống nhau, đợi khi tôi lấy được máu của tổ tiên, tôi sẽ khiến cho mây đen phủ kín bầu trời, để thế giới nghênh đón màn đêm vĩnh hằng, để chủng tộc của chúng ta trở thành chúa tể của thế giới, khiến cho tất cả con người nằm run rẩy dưới chân chúng ta.”

Mắt bá tước lộ ra vẻ điên cuồng, chìa cánh tay phải được lắp tay giả ra, ngón tay bằng sắt chậm rãi nắm chặt, tựa như trong lòng bàn tay nắm cả thế giới.

“Vậy nên tôi mới nói, một ma cà rồng không sợ mặt trời chỉ có thể đem lại tai họa cho chủng tộc mà thôi.”

Kazaf cười khổ lắc đầu: “Bá tước, có nhược điểm là một việc tốt, tôi nói thật đó, người có nhược điểm thường có xu hướng sống lâu.”

“Phế vật, mày và cha mày đều rác rưởi như nhau!”

Bá tước liếc Kazaf đầy khinh thường, phất tay bảo thủ hạ áp giải hai người xuống.

Prada trung thành bảo vệ chủ, bởi vì đói khát nên vô lực, bị một đấm đánh ngã trên mặt đất, Kazaf từ bỏ phản kháng, hai tay ôm đầu ngồi trên mặt đất, muốn thành thật bao nhiêu liền thành thật bấy nhiêu.

Lúc này, sự khinh thường trong ánh mắt bá tước càng thêm nồng đậm.

Thứ cho ông ta nói thẳng, sự huy hoàng của tộc ma cà rồng rơi vào buổi xế chiều, không phải vì khoa học kỹ thuật của con người lớn mạnh, mà là thành viên hoàng thất lãnh đạo của chủng tộc người này vô năng hơn người kia.

Ông ta bước nhanh lên trước, tìm thấy truyền thừa [Day For Night] của vương thất trong cơ quan dưới tượng thánh giá, một quyển bí điển bằng bạc kim, chính giữa bìa điêu khắc hai cánh dơi.

Không có lỗ mở khóa, không có khe hở, sách cổ bị phong ấn mấy nghìn năm, phương pháp duy nhất để mở ra, là huyết nguyên trong cơ thể sáu vị vương tử.

Khóe miệng bá tước nhếch lên, cho người đưa hai chủ tớ bọn họ lên phía trước, không đợi ông ta uy hiếp sẽ giết chết quản gia Prada, Kazaf đã quả quyết nôn ra kết thạch.

Một viên đá màu xám bề ngoài lồi lõm, chỉ lớn khoảng một đốt ngón tay, ai không biết, còn tưởng nôn ra sỏi đá.

“Kazaf, tuy rằng cậu là một phế vật không có chí cầu tiến, nhưng tôi thừa nhận, cậu quả thực thông minh hơn mấy người anh em của cậu nhiều.”

Bá tước nhận lấy huyết nguyên, bày ra dáng vẻ bá khí “hướng dương trong tay, ta có thiên hạ”, hào phóng nói: “Tôi thay đổi chủ ý rồi, bây giờ tôi sẽ không giết các cậu, tôi phải để cậu nhìn thấy, khi cả thế giới này bị chinh phục, tôi sẽ trở thành vị vua duy nhất như thế nào.”

“Chỉ mong vậy, dù sao cũng tốt hơn bị diệt tộc…”

Mặt Kazaf trắng như tờ giấy, vừa làm giải phẫu lấy kết thạch xong, thân thể xương khớp vẫn còn yếu.

Bá tước lấy ra năm viên huyết nguyên khác, cùng đặt trên Thánh Điển, một tiếng vù vù trôi qua, một sức lực vô hình nâng sáu viên kết thạch lên, con dơi được khắc trên bìa sách há miệng, nuốt sáu viên kết thạch xuống.

Theo tiếng con dơi kim loại vỗ cánh, trang sách Thánh Điển bằng bạc mở ra hai bên, phong ấn được giải, trong mây mù đen đặc mù mịt, một giọt máu hình tròn lơ lửng bay lên, bay tới giữa không trung mở ra từng vòng tròn màu máu mù mịt.

Trong nhà thờ, đám ma cà rồng vô thức quỳ rạp xuống đất, khóe miệng bá tước nhếch lên, trong ánh mắt, ngọn lửa tên là dã tâm càng cháy càng mạnh.

Răng rắc!

Giọt máu vỡ ra, ngưng tụ thành một vòng máu màu đen lộ ra sự dữ tợn, run rẩy giống như quy luật của trái tim, tỏa ra một hương thơm khiến cho ma cà rồng không thể kháng cự lại trong không khí.

Bá tước nuốt một ngụm nước bọt, hai tay nâng lên, bưng lấy vòng máu màu đen trong không trung như một người hành hương.

Sẽ không sai, quả thật là máu của tổ tiên, ông ta có thể cảm nhận được sức mạnh to lớn không gì sánh bằng trong đó.

Đúng vào lúc này, một đống tơ đỏ kéo tới, quỷ thủ chụp lấy vòng máu, nhanh như chớp thu lại, khiến cho bá tước trực tiếp trợn mắt há mồm.

“Ai! Là ai!?”

Lấy lại tinh thần, bá tước nổi cơn tam bành, gầm lên giận dữ, nhìn về phía tàn ảnh màu đỏ biến mất.

Cửa hông nhà thờ, Liêu Văn Kiệt hai tay đút túi đi ra, quỷ thủ tơ đỏ ở bên cạnh, nâng thánh vật của tộc ma cà rồng vút lên không trung.

“Trả đồ lại cho tôi!!” Khuôn mặt bá tước dữ tợn, mắt nhìn Liêu Văn Kiệt như có thù giết cha.

“Lăn, ông đang nói nhảm gì thế!”

Liêu Văn Kiệt ngạc nhiên nói: “Đây rõ ràng là đồ của bần đạo, biến thành đồ của ông lúc nào vậy?”

“Gào gào gào!”

Bá tước nổi điên, bàn tay kim loại rụng ra khỏi cánh tay, bắn ra kéo theo xích sắt, năm cái móng vuốt dài sắc bén đâm thẳng về phía ngực Liêu Văn Kiệt.

Chương 733: Người tốt sẽ được báo ơn. 1 Liêu Văn Kiệt hai tay đút túi đứng im tại chỗ, tơ đỏ từng sợi từng sợi trải rộng ra dưới chân, vào lúc móng vuốt bắn tới lập tức nâng lên thành một tấm lá chắn, nhẹ nhàng cản lại.

Bá tước nhìn đến sững sờ, lòng dâng lên cảnh giác, muốn thu lại tay giả, nhưng lại phát hiện bởi vì tơ đỏ quấn quanh, thử mấy lần đều thất bại.

Thấy tơ đỏ bò lên dây xích, quấn từng mắt xích thành một con rắn độc màu đỏ bay tới, bá tước tráng sĩ chặt tay, chủ động tháo tay giả trên cánh tay xuống.

Cánh tay này là do Reeve chặt đứt, trận chiến ấy, bá tước mất đi cánh tay phải, Reeve đau khổ mất đi người cộng tác, có thể nói hai bên lưỡng bại câu thương.

Nghĩ tới Reeve mất đi không chỉ là một cộng sự, còn có tình yêu, có lẽ anh ta thảm hơn một chút.

“Tất cả cùng lên, giết hắn ta, cướp lại thánh vật.”

Kẻ địch khó giải quyết, mà nhìn lại không phải người lương thiện gì, bá tước ra lệnh đám thuộc hạ quần ẩu.

Bản thân ông ta đi đầu tấn công, rút ra một thanh trường kiếm dưới áo choàng, thân hình hóa thành tàn ảnh, chém màn che bằng tơ đỏ ra, thoát cái xông đến trước mặt Liêu Văn Kiệt.

Trường kiếm giơ lên, mang theo tiếng gió rít gào, keng một tiếng rơi vào….. lòng bàn tay Liêu Văn Kiệt.

Liêu Văn Kiệt giơ tay đỡ kiếm, khóe miệng nhếch lên cười với bá tước dữ tợn, không đợi đối phương quăng kiếm chạy, tơ đỏ dưới chân hóa thành một đám mây đỏ, có xu thế ùn ùn kéo tới bao phủ xuống.

Thủy triều màu máu tràn ngập cả nhà thờ, thanh thế gầm vang càn quét qua, trừ chú tớ hai người đang ngã trên đất, tất cả ma cà rồng ở hiện trường một con cũng không chạy được, toàn bộ bị sóng triều nuốt xuống.

Cho dù có ma cà rồng thông minh bò theo tường để chạy, cũng bị bọt nước màu đỏ hóa thành quỷ thủ bắt lấy, kéo vào trong "biển máu".

Tiếng thét nổi lên khắp nơi, sự sợ hãi lan tràn…

Đợi tới lúc hai chủ tớ Kazaf mở mắt, biển máu trong nhà thờ đã rút xuống, từng sợi tơ đỏ từ trên trần nhà rút xuống, treo một đám người nhộng lên không trung.

Hai đầu gối bá tước quỳ xuống đất, một tay che ngực, ngũ quan vặn vẹo, lồng ngực phập phồng mạnh mẽ nhưng lại không cách nào hít thở được không khí tươi mát, ngược lại làn da bên ngoài lại tràn ra từng giọt máu nhỏ, tình huống bay hơi vô cùng nghiêm trọng.

Phụt!

Liêu Văn Kiệt giơ tay rút thánh giá, đâm vào gáy bá tước, lại đưa tay đánh thêm một chưởng, khiến cho cả cây thánh giá chui vào trong.

Thuộc tính khắc chế nghiêm trọng, bá tước hóa thành tro bụi tiêu tán.

Quỷ thủ tơ đỏ tiếp được thánh giá từ trên không rơi xuống, kéo dài giữa không trung, đem từng con ma cà rồng trong kén hóa thành tro bụi.

"…" x2

Chủ tớ hai người hoảng sợ, nhất là Prada, nghĩ tới trước đây

mình đã coi tử thần như một bữa tiệc đứng, còn chủ động mời người ta vào nhà ngồi, sợ hãi đổ một thân mồ hôi lạnh.

Sự sợ hãi cái chết vượt lên trên tất cả dục vọng, giờ đây một chút cũng không đói.

“Kì lạ, tôi còn tưởng rằng tim của ma cà rồng không đập, vậy nên không cần hít thở, càng sẽ không đổ mồ hôi…”

Liêu Văn Kiệt đưa tay nhận thánh giá, tơ đỏ phía sau kiềm chế, nổi lên hứng thú nhìn về phía chủ tớ hai người.

Đến lúc này, ma cà rồng từ Châu Âu tới Hồng Kông toàn bộ bị tiêu diệt, chỉ còn sót lại Kazaf và Prada.

“Thiếu gia, có muốn giãy dụa một chút không?”

Vẻ mặt Prada cứng đờ, rất muốn nói một câu “thiếu gia chạy mau, tôi yểm trợ cậu”, nhưng thực lực chênh lệch quá lớn, trước khi chết liền không làm trò hài hước nữa.

“Không cần, giãy dụa cũng chỉ là đổi một cách chết mà thôi, không có ý nghĩa.”

Kazaf lắc đầu, lúc mở cửa, lúc tơ đỏ trải rộng như sóng triều, Liêu Văn Kiệt đều có thể nhẹ nhàng giết chết chủ tớ bọn họ, nhưng hai lần đều không ra tay, cho thấy đối phương không định làm vậy.

Lý trí của Kazaf không cho đem ý nghĩ trong lòng nói ra, mới gặp mặt chẳng bao lâu, anh ta thấy Liêu Văn Kiệt rất tà tính, ở chung với loại người này, quá thông minh ngược lại sẽ chịu thiệt.

“Yên tâm, muốn giết hai người đã giết từ lâu rồi.”

Liêu Văn Kiệt nhíu mày: “Hai người rất may mắn, trước đó không để tôi vào trong, nếu không tro cốt cũng đã lạnh rồi.”

“Người tốt được báo đáp…. phải không?”

“Gần như là vậy!”

Nhớ tới lời dặn dò của Reeve, Liêu Văn Kiệt lại nhíu mày: “Tôi đồng ý với lời đề nghị của một người bạn, đặc biệt tới đây xử lý hai người, thấy hai người cũng xem như thật thà, tôi không giết nữa, từ đâu tới thì trở về đó đi, đừng để tôi nhìn thấy các người ở Hồng Kông.”

“Được, không thành vấn đề!”

Prada liên tục gật đầu, hô to may mắn khi trở về từ trong cõi chết, kéo Kazaf chạy ra ngoài cửa, chỉ sợ Liêu Văn Kiệt đổi ý.

“Đợi đã, Prada, hỏi cho rõ ràng rồi hãy đi.”

Kazaf rút khỏi tay quản gia, nói thẳng: “Bạn của anh là ai, không không phải là người gây sự, từ khi tới Hồng Kông đến giờ chưa từng đắc tội ai, tại sao người đó muốn giết tôi?”

“Đắc tội rồi, cậu trêu chọc em gái anh ta.”

“What!?”

“Nói thật cho anh biết, anh trai Reeve của bạn gái cậu, anh ta là một thợ săn ma cà rồng, biết được em gái và ma cà rồng yêu nhau, nghi ngờ trong chuyện này có âm mưu, lo lắng tình cảm anh em nên ngại ra tay, vậy nên nhờ tôi tới xử lý cậu.”

“Anh trai cô ấy hiểu lầm rồi, tôi và Helen yêu nhau thật lòng mà.” Nghe được chân tướng, cả người Kazaf đều không thoải mái.

“Nói những thứ này với tôi vô dụng, tôi chỉ là một người qua đường thôi, không quan tâm các cậu vừa gặp đã yêu, hay là thấy sắc nảy lòng tham, tôi đều không quan tâm.”

Chương 734: Người tốt sẽ được báo ơn. 2 Liêu Văn Kiệt nhún

vai: “Nhưng mà tâm tình của Reeve tôi có thể hiểu, suy bụng ta ra bụng người, đổi lại tôi là thợ săn ma cà rồng, ra tay giết nhiều ma cà rồng như vậy, đột nhiên có một ngày, em gái bị ma cà rồng trêu chọc, khả năng sẽ còn hơn thế, tôi sẽ cho rằng đây là hành vi trăm phương ngàn kế báo thù rửa hận.”

Mặt Kazaf ngây ra: “Tại sao anh sẽ cảm thấy như vậy, tại sao một tình yêu bình thường lại phải dùng mưu luận để phân tích?”

“Vậy cậu thì sao, tại sao lại muốn yêu đương với thức ăn?”

“…”

Kazaf im lặng, ma cà rồng muốn dung nhập vào xã hội loài người, độ khó không phải lớn bình thường.

“Trở về Châu Âu đi, nơi đây không thích hợp cho ma cà rồng các cậu tồn tại.”

“Châu Âu cũng không thích hợp…”

Tình yêu gặp phải nghi ngờ, Kazaf vô cùng tủi thân, giống như giận dỗi nói: “Trước khi bá tước giết hại thành viên vương thất, mấy nhân vật quan trọng trong hội trưởng lão lần lượt mất tích hoặc chết, trở về Châu Âu chỉ còn một con đường chết, từ xa chạy về cùng với các đại lão, chẳng bằng chết ở Hồng Kông còn hơn.”

“Không, Châu Âu bây giờ rất an toàn.”

Liêu Văn Kiệt tiến lên trước hai bước, cười vỗ vai Kazaf, trầm giọng nói: “Thỉnh thoảng tôi sẽ tới Châu Âu một chuyến, vậy nên ở đó rất an toàn, hiểu không?”

Đôi mắt Kazaf đột nhiên co rút, vô thức lùi về sau hai bước.

“Đừng nhìn tôi như vậy, cũng không phải tôi cố ý…”

Liêu Văn Kiệt bĩu môi, thân phận hay tên cũng chẳng viết lên

mặt, sao hắn biết được đối phương là ai?

Việc khác, lần sau sẽ biết!

“Tôi hiểu rồi, tôi sẽ trở về Châu Âu ngày trong đêm, sẽ không xuất hiện ở Hồng Kông nữa, nhưng chuyện của tôi và Helen, làm phiền anh nói với anh trai cô ấy, tôi sẽ không từ bỏ đâu.” Kazaf nghiến răng nói.

Liêu Văn Kiệt nhún vai, quỷ mới chuyển lời loại chuyện này.

“Còn nữa…”

Kazaf có chút rối rắm nhìn Liêu Văn Kiệt, thăm dò nói: “Máu huyết của tổ tiên vương thất…”

“Của tôi!”

“Tôi, tôi biết, anh nghe tôi nói hết trước đã.”

Khóe miệng Kazaf giật giật, nói tiếp: “Máu huyết có sức cảm hóa cực mạnh, nếu anh không muốn biến thành một con ma cà rồng khát máu như mạng, vậy thì đừng dùng nó.”

“Nói hết chưa, nói hết rồi thì mau đi đi, để tôi tiễn cậu một đoạn, vậy thì đích tới sẽ không phải Châu Âu nữa.”

“…”

Kazaf vẫn còn muốn nói gì đó, bị Prada chặn eo khiêng lên vai, bước nhanh xông ra khỏi cửa nhà thờ, biến mất trong màn đêm.

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, thân hình biến mất, thuấn di về trong xe thể thao.

Xử lý đám ma cà rồng tiến vào Hồng Kông này, hệ thống hào phóng thưởng hai nghìn điểm tài lực, cộng thêm ba trăm điểm của nữ quỷ không đầu, toàn bộ cộng lại được năm nghìn năm trăm

điểm tài lực.

Cảm giác bản thân lại có tiền rồi!

Một đám ma cà rồng không đáng giá hai nghìn điểm, cho dù là bá tước dã tâm bừng bừng, nhưng thực lực bày ra ở nơi này, rất nhiều người có thể xử lý ông ta.

Mấu chốt ở máu huyết tổ tiên vương thất, đây mới là trọng điểm, đối với bá tước mà nói, máu huyết là thuốc cường hóa, ngoại trừ khiến ông ta không sợ ánh nắng, còn có thể khiến cho thực lực của ông ta lớn mạnh vượt bậc, đạt tới mức không thể tưởng tượng được.

Đối với Liêu Văn Kiệt mà nói, giọt máu huyết này là một tọa độ, nối liền không gian của các sào huyệt quỷ quái cùng loại, sử dụng Tam Giới Tiểu Na Di có thể đi vào xác minh rõ ràng.

Không vội, đem báo cáo của nữ quỷ hoàn thành lại nói tiếp.

...

Khu phòng lớn Bán Sơn.

Liêu Văn Kiệt đẩy cửa phòng ngủ ra, bật đèn ngủ, rất vô tình mà đánh thức người công cụ.

“A Kiệt…. ờm, A Kiệt?”

Dáng vẻ mơ mơ màng màng nhìn rõ Liêu Văn Kiệt, Trình Văn Tĩnh nháy mắt tỉnh táo, nhỏ giọng nói: “Đừng như vậy, chị Yudy ở ngay bên cạnh, chị ấy sẽ nghe thấy.”

“Nghĩ đi đâu vậy, lần này là chuyện nghiêm chỉnh.” Liêu Văn Kiệt giơ tay gõ lên trán Trình Văn Tĩnh một cái, kéo cô từ trên giường xuống, kéo tới bàn làm việc ấn xuống.

“Trước đây lúc anh làm việc cũng nói là việc nghiêm chỉnh…”

Trình Văn Tĩnh gãi đầu, cầm lấy giấy bút được đưa tới: “Sao vậy, lại là báo cáo gấp à?”

“Ừm, tình hình lần này rất đơn giản, không phức tạp như lúc trước, tùy ý viết một chút là được.”

Liêu Văn Kiệt thuật lại đơn giản tình hình của phòng chứa xác, xóa bỏ người đầu trâu và ác quỷ trong núi, bảo Trình Văn Tĩnh tự do phát huy, tạo nên một câu chuyện bi thương bị oan mà chết.

“Đại khái bao lâu thì làm xong?”

“Nếu là ba nghìn chữ, một tiếng là xong.”

“OK, em bận trước đi, anh tới phòng bên cạnh xem xem, miễn cho chị Yudy nghe được động tĩnh, nghi ngờ chúng ta đội mũ xanh cho chị ấy.”

“Vốn dĩ là có….”

Trình Văn Tĩnh chép miệng, mắt tiễn Liêu Văn Kiệt ra khỏi cửa, cắn bút nhíu mày, tốn tầm mười giây suy nghĩ dàn ý, soàn soạt hạ bút như có thần.

Một tiếng sau, Liêu Văn Kiệt kéo quần trở về, nhận lấy báo cáo từ trong tay Trình Văn Tĩnh.

“Thế nào, chị Yudy ngủ chưa?”

“Ừm, ngủ say rồi,”

Liêu Văn Kiệt lật báo cáo, đọc lướt toàn bộ, phát hiện Trình Văn Tĩnh cắn môi mắt mong chờ nhìn mình, giơ tay nhéo mặt cô một phát: “Bình tĩnh chút, là em nói chị Yudy ở cách vách, chị ấy sẽ nghe thấy.”

“Nhỏ tiếng chút, không sao đâu.”

Chương 735: Tôi liếc mắt một cái là biết cậu không phải người 1 ---- Quần áo ẩm ướt vứt khắp nơi, chim tước nhảy vào rừng mờ ảo, không biết con sáo ở nơi nào, tiếng kêu tràn ngập khắp Giang Lưu ----

Biệt thự độc lập, Liêu Văn Kiệt quấn khăn tắm ngồi trên sofa, lấy chiếc ô đỏ bên cạnh ra, tơ hồng hóa thành tay, trong lòng bàn tay nắm một giọt máu huyết màu đen.

Huyết khí nồng đậm, năng lượng bao hàm trong đó có chút khả quan, nếu nói là máu huyết của tổ tiên vương thất, vậy thì hắn không tin.

Nếu thật sự có năng lượng mạnh mẽ như vậy, còn có thể đi dưới ánh nắng, vị tổ tiên này đã xưng bá thế giới từ lâu rồi, nào còn có phần của những người khác.

Liêu Văn Kiệt hít sâu một hơi, lấy máu huyết làm tọa độ xác định, cầm ô đỏ thi triển Tam Giới Tiểu Na Di, lúc mở mắt ra, trời đất chìm trong một màu đỏ máu….

Huyết khí ngập trời, sương mù màu máu lượn lờ giữa trời đất, phóng tầm mắt ra xa chỉ là một màn đỏ.

Quỷ thủ màu đỏ mở ra sau lưng Liêu Văn Kiệt, thân thể trôi nỗi giữa không trung, dưới chân một trăm mét, là một biển máu yên tĩnh dị thường, không gió không động, tựa như một mặt cắt của một viên ruby cực lớn.

Phía xa, biên giới đại lục tối tăm mờ mịt, bị màu máu ngấm vào chuyển thành đỏ tươi, màu sắc tầng tầng lớp lớp từ từ thay đổi.

Biển cả màu máu, trời đất bao la màu máu, phàm là nơi mắt có thể nhìn thấy, ánh sáng đỏ tươi ngút trời, ngay cả màu của bầu trời cũng lộ ra ánh sáng đỏ rực.

“Không gian huyết trì phiên bản siêu cấp tăng cường….”

Liêu Văn Kiệt hít vào một ngụm khí tanh, năng lượng vô cùng nồng đậm trong không khí, chỉ cần ngửi một chút, đôi mắt liền lộ ra ánh sáng đỏ, huyết sắc niệm lực trong cơ thể tự mình vận chuyển.

Kiếm Thắng Tà càng không cần nói, vào khoảnh khắc tiến vào thế giới này, liền giống như con chó không buộc xích, nháy mắt đã mất dạng.

Không cần nghĩ nhiều, hắn vỗ cánh lao xuống, như đạn pháo hình người từ trên cao rơi thẳng xuống, oành một tiếng phá vỡ sự yên tĩnh của biển máu, dòng nước xiết màu máu tóe lên ngút trời, tựa như một ngọn lửa đang cháy hừng hực trên mặt biển.

Đợi tới khi dòng nước quay về mặt biển, nước máu chỗ mạch nước ngầm khuấy động, máu tươi từ từ sôi trào, ngọn lửa cháy hừng hực càng thêm mãnh liệt.

Dưới biển sâu, Liêu Văn Kiệt ngồi khoanh chân, biển máu tưởng như yên tĩnh thực ra lại cuồng bạo vô cùng, trong đó ẩn chứa một nguồn năng lượng không thể nào tưởng tượng nổi, cho dù hắn có Pháp Tương Kim Thân, làn da cũng bị nước máu chạm vào, có một loại cảm giác bỏng nhói như kim châm.

Năng lượng quá mạnh!

Năng lượng huyết sắc đồng thời vận chuyển, nội đan công + Cửu Tự Chân Ngôn Tứ Tung Ngũ Hoành Pháp thôi động toàn lực, hai màu lam đỏ thế như âm dương mâu thuẫn, mỗi khi màu đỏ mạnh hơn một chút, màu lam lại đuổi theo mạnh thêm một chút.

Trong không gian nội thị, đạo thân ma thân lần nữa hai hợp thành một, luyện hóa năng lực của biển máu để sử dụng, điên cuồng làm bản thân lớn mạnh.

Chân thân đạo mà ngồi khoanh chân, một sợi dây đốt lên ngọn lửa chợt đỏ chợt xanh, thuận theo hai tay bò lên cánh tay, cuối cùng thiêu đốt toàn thân.

Uy thế của ngọn lửa kinh người, tốc độ tiêu hao của hai màu lam đỏ cũng vô cùng kinh người, khiến thế âm dương mâu thuẫn cũng dần dần chậm lại.

Bên ngoài thế giới, mạch nước ngầm biển máu tuôn ra, lốc xoáy nơi biển sâu gào thét mà tới, một dòng tinh chất tràn vào trong cơ thể Liêu Văn Kiệt, khiến mâu thuẫn hai cực âm dương vốn đã hòa hoãn lại lần nữa tăng tốc nổi lên.

Một làn gió vô hình nổi lên từ trên thân Liêu Văn Kiệt, khí thế dồi dào cồn cuồn nổi dậy, đạp bằng mọi chông gai chia cắt biển lớn màu đỏ…..

Trong thần thông Pháp Tương Kim Thân, máu và linh hồn kim thân dung hòa, thay da đổi thịt, cô đọng nâng cao một tầng nữa. Đại diện cho một mặt khác của kim thân cũng đang từ từ hình thành, một bóng ma như làn sương mù dày đặc đang khuếch tán sau lưng hắn, cao khoảng ba trượng, thân thể mạnh mẽ.

Bóng ma lúc ẩn lúc hiện, giống như ngọn nến tàn trong gió, có thể bị dập tắt bất cứ lúc nào, nhưng theo năng lượng của biển máu không ngừng tuôn ra, ánh nến này dần dần ổn định.

Bóng ma đã có xu thế thành hình, hình người đang ngồi khoanh chân, một đôi mắt sâu không thấy đáy chậm rãi mở ra.

Huyền đạo bắt đầu, một âm một dương;

Căn cơ vạn vật, năm khí năm hình.

…

Đại ma hắc luật, chứng ta thần thông;

Chấp phù thái hư, U Minh tiên đo.

...

Hệ thống hiện một cột đánh giá, thần vận ẩn giấu điên cuồng nhảy lên, lóe lên như muốn thay đổi, nhưng từ đầu đến cuối không cách nào nước ra được một bước cuối cùng.

Tận cho tới khi đôi mắt kia mở ra, một bước này mới hoàn toàn đột phá.

[Công đức: Thiện]

[Đánh giá: Lục địa thần tiên]

Tinh thần bốc hơi thành ý nghĩ, ý niệm to lớn ùn ùn kéo tới tuôn trào ra, không có hình, nhưng lại có chất. Ngăn cách hai bên sóng lớn cuồn cuộn của biển máu, trong sự kinh sợ của ý niệm này, không thể động đậy biến thành đứng im.

Huyết khí bao phủ vô biên, so với trước đây không chỉ yếu hơn ba phần.

[Tiên đạo trường sinh, mênh mông vô hạn, hồng trần thế tục, phản bổn tố nguyên, cuối cùng chỉ là hai chữ "luyện tâm"]

[Mười ngày sau, con đường luyện tâm mở ra, cẩn thận suy nghĩ, phẩm hạnh thuần hậu]

...

Chương 736: Tôi liếc mắt một cái là biết cậu không phải người 2 "Con đường luyện tâm thì không có vấn đề gì, mỗi lần đột phá đều tới một lần, nhưng mình thật sự cần luyện tâm à?"

Trên sofa, Liêu Văn Kiệt lâm vào trầm tư, đặt tay lên ngực tự hỏi, từ khi thần thông "Chấp Tâm Ma" được thắp sáng, trong lòng hắn liền hiểu ra điều gì đó.

Tâm ma không thể nào có tâm ma, nếu thật sự có, vậy thì chắc chắn là tâm ma của người khác, hắn dựa vào tâm ma để khống chế người khác, ngang qua đường, chẳng qua bị vùi dập giữa chợ.

Nói cách khác, đây là một loại quyền hạn, bắt nguồn từ [Lục Thiên Đại Âm Tiên Kinh], phàm là người luyện pháp này có thành tựu, đều nhập ma đạo.

Ma đạo này không phải ma đạo đó, chấp ma hỏi, đối với người tu hành mà nói, hắn đã là ma, lại là một cơ duyên lớn.

Người không có đức hạnh, chỉ vì;

Người tâm địa bất chính, chỉ vì;

Nhân quả quấn thân….

Tóm lại, chỉ là gì là chuyện của người khác, chẳng có tí liên quan gì tới hắn, trong tình huống như vậy, luyện tâm thật sự cần thiết sao?

Liêu Văn Kiệt suy nghĩ, không cần biết có cần hay không, phần thưởng của con đường luyện tâm là thật, tiền cho không nhất định phải kiếm.

Trước đây đứng mà kiếm, cẩn thận dè dặt, chỉ sợ sảy chân xuất hiện sai sót ở đâu đó, bây giờ là nằm để kiếm, chỉ cần người không sao, gió bão có thổi mạnh thế nào đi nữa cũng không thể thổi ngã được hắn.

Chỉ cần mình là tâm ma, vậy thì mình sẽ không có tâm ma!

Chống nạnh. JPG

Nghĩ tới đây, Liêu Văn Kiệt âm thầm gật đầu, cảm giác mười ngày sau con đường luyện tâm chắc là ổn rồi.

“Nếu vấn đề đã không lớn, vậy thì đi nộp báo cáo trước!”

Thấy sắc trời bên ngoài đã trong xanh, cũng đã vào giữa trưa, Liêu Văn Kiệt đi vào phòng tắm tắm nhanh một phát, mau chóng mặc quần áo, lái xe đi tới sở cảnh sát.

Biển máu không phải bể máu, đủ cho hắn tu luyện một thời gian rất dài trong tương lai, còn có hai viên sát sinh thạch, hắn quyết định bổ sung thêm chút sức lực trước khi con đường luyện tâm mở ra, đồng thời củng cố cảnh giới thực lực trước mắt, tranh thủ lên thêm một cấp nữa.

“Reeve, là tôi.”

“Tôi biết anh đang ngủ bù, vậy nên tối qua mới không gọi cho anh, đặc biệt chọn thời gian này.”

“Tình hình không tốt lắm, tin tốt và tin xấu anh muốn nghe cái nào trước?”

“Tin tốt là tối nay anh không cần đi công tác nữa, hôm qua tôi tớ nhà thờ, gặp được bá tước và một đám anh em của ông ta, phất tay áo xử lý luôn toàn bộ đám ma cà rồng đó.”

“Tin xấu là chính chủ chạy rồi, lên em gái anh….. à, vẫn chưa lên….. vương tử ma cà rồng dụ dỗ em gái anh đó thấy tình thế không ổn, chân như bôi dầu mà chạy, nếu tôi đoán không nhầm, có lẽ anh ta tới Châu Âu rồi.”

“Than vãn với tôi vô dụng, trông kỹ em gái anh vào mới đúng, tôi thấy tên nhóc đó gian xảo vô cùng, nếu anh có chút sơ xuất nào, bụng em gái anh sẽ to ngay.”

“Thánh Điển bị hủy rồi, việc này anh yên tâm, tôi làm việc rất đáng tin.

“…”

Gọi điện cho Reeve xong, Liêu Văn Kiệt đem báo cáo tới bỏ ở

sở cảnh sát, muốn nói chuyện vào câu với lão Trương, thấy ông ta cầm báo cáo đọc líu ríu, biết điều đẩy cửa rời đi.

Khoảng thời gian tiếp theo, Liêu Văn Kiệt trầm mê tu luyện không thể thoát ra, khoan hãy nói, có áp lực và không có áp lực không giống nhau, mỗi lần chủ động tu luyện cần cù nhất, đều là trước khi con đường luyện tâm mở ra mười ngày.

Nhưng lần này hắn không bế quan, mỗi ngày đều từ trong cánh chui ra, ở trước mặt đối phương xoa xoa mặt, biểu thị bản thân vẫn ở đây, không có chạy loạn lung tung, càng không bị con hàng đẹp đẽ của nhà khác mê hoặc.

Phía Nghê Hồng bên đó cũng thuấn di tới một lần, tu vi tăng nhanh, sử dụng thần thông Tam Giới Tiểu Na Di đến nghe hồng dễ như trở bàn tay. Chỉ là thời gian có chút gấp, vốn định uống cốc cà phê rồi mới đi, két quả bị chặn đường kéo vào trong phòng bao quen thuộc, muốn trò chuyện vui vẻ một đêm.

Không còn cách nào, nữ yêu tinh quá dính người.

...

Mười ngày hoàn tất, con đường luyện tâm đúng giờ mà tới.

Liêu Văn Kiệt khoanh chân ngồi trong nhà, lốc xoáy màu đen trống rỗng xuất hiện, bao phủ toàn thân hắn một cách chặt chẽ, không một tiếng động đem hắn biến mất ngay tại chỗ.

Rừng sâu núi thẳm, sâu trong rừng rậm tĩnh mịch, Liêu Văn Kiệt ngẩng đầu nhìn mặt trời mới mọc, quay đầu là dấu mốc đánh dấu —— một cái cây mọc xiêu vẹo.

Hắn hít sâu một hơi, ý niệm tản ra quét qua núi rừng, phát hiện nơi này linh khí và uế khí cùng tồn tại, nhiều vật trong núi có dấu hiệu mở linh trí.

Nếu không phải phong thủy của ngọn núi này cực tốt, là một trường hợp đặc biệt, vậy thì có nghĩa là thế giới phía trước thuận lợi cho việc tu hành.

Hai lần đi qua con đường luyện tâm, thế giới của chú Cửu đó lin khí suy tàn, là thế giới không dễ tu luyện nhất.

Một lần nữa là thế giới của hắn, tu luyện cũng sa sút giống vậy, cho dù là tư chất tuyệt đỉnh trong một vạn người không có lấy một thì cũng khó mà làm được, so sánh một chút, đi theo con đường võ giả có lẽ sẽ dễ dàng hơn.

Sau đó nữa là thế giới của Yến Xích Hà, người thường trong núi khổ luyện năm mươi năm, ít nhiều cũng có thể tích góp được chút đạo hạnh.

Chương 737: Tôi liếc mắt một cái là biết cậu không phải người 3 Đau trứng nhất là, thế giới đó không có tiên phật, yêu ma quỷ quái tu luyện so với con người còn vượt trội hơn, yêu quái tung hoành, nhân gian đều là vật ô uế.

Rất có khả năng, một đạo sĩ đang yên đang lành, tu luyện xong lại nhập ma, quên mất sơ tâm, tự mình cam nguyện đọa thành một phần của yêu ma quỷ quái.

Thế giới phía trước lại không giống, là thế giới thích hợp cho tu luyện nhất mà Liêu Văn Kiệt từng thấy, so với ba thế giới trước, sự chênh lệch giống như phi thăng lên tiên giới vậy.

Liêu Văn Kiệt do dự ba giây, xuất phát từ tính cẩn thận, lôi một bộ đồ cổ trang màu đen từ trong ô đỏ ra, xoa tay lên đầu một vòng, tóc dài buông xõa xuống vai, tìn một sợi tơ đỏ để buộc.

Hắn nhìn mặt trời mới mọc ở phía xa, mũi chân điểm trên đất, thân thể bay lên, đạp lên tán cây, một lần đạp lên là bay xa mấy chục trượng.

Thân hình phiêu dạt, giống như thần tiên giữa biển người.

Cảnh giới đạt tới "Lục địa thần tiên", vô sự tự thông, lĩnh ngộ được phương pháp đạp gió mà bay, không có tâm pháp, không có khẩu quyết, là hành động vô thức của than thể, tuy không có công dụng đạp mây lên trời, nhưng so với công phu Thảo Thượng Phi, Thủy Thượng Phiêu mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Phía xa, khói bếp mờ ảo lượn lờ bay lên, tựa hồ như có thôn xóm, Liêu Văn Kiệt tăng nhanh bước chân, nổi lên cuồng phong cuồn cuộn mà đi.

Đúng vào lúc này, một vòng phản quang từ phía sau đánh tới, hắn quay đầu lại nhìn, là một hòa thượng trẻ tuổi có chiếc đầu bóng loáng.

Hòa thượng mặc một bộ pháp bào cà sa trắng xóa, cầm phất trần trong tay, tướng mạo đoan chính, hai chân mày rậm như đao, chiếc mũi anh tuấn, thần quang ẩn trong hai con mắt, ngũ quan hợp lại tạo thành một khuôn mặt chính trực.

Nếu như dựa theo cách nói tâm sinh tướng, hòa thượng này và hắn ta giống nhau, chắc chắn là ở phe chính nghĩa.

"Thí chủ, quả là phong thanh khí sảng!"

Chân hòa thượng đạp không trung mà đi, thân hình pháp môn cao siêu, thở vài hơi đã vượt qua mà tới, cười sau đó song hành cùng Liêu Văn Kiệt.

"Hả, cái gì?"

Liêu Văn Kiệt nghệt mặt ra, người tu hành ở thế giới này khách sáo quá, mọi người bèo nước gặp nhau, gật đầu cười cũng thôi, loại nhiệt tình này….

Xảy ra chuyện dị thường chắc chắn có yêu quái, hai mắt Liêu

Văn Kiệt híp lại, nháy mắt tăng sự đề phòng lên.

Hòa thượng không để tâm, dường như không nhìn thấy vẻ mặt đề phòng của Liêu Văn Kiệt: "Thí chủ bước nhanh như bay, thở ra hít vào khí định thần nhàn, thân pháp cao siêu khiến bần tăng cảm thấy tự ti, tu hành đã đạt tới đỉnh cao, không biết cậu tu luyện bao lâu rồi?"

"Ừm? Ừm! Ừm ừm ừm ----"

Liêu Văn Kiệt nghe vậy kinh ngạc không thôi, lập tức dừng lại, sắc mặt kì quái hạ xuống đất: "Hòa thượng, pháp hiệu của anh là gì?"

"A di đà phật!"

Hòa thượng giơ tay trước ngực, trong mắt hiện lên hàn ý: "Yêu nghiệt to gan, giữa ban ngày ban mặt, khoác lên tấm da người vàng thau lẫn lộn, bần tăng sẽ khiến cho cậu phải hiện nguyên hình, xem xem cậu là cái thứ gì!"

"A việc này…"

Liêu Văn Kiệt hít một ngụm khí lạnh, lời thoại này, phong cách này, pháp hiệu của hòa thượng đã được viết lên trên mặt.

Nghĩ tới đây, hắn vội vàng giơ tay lên chỉ vào mặt: "Đại sư, hiểu lầm rồi, đây là nguyên hình, tôi đã hiện rồi."

"Yêu nghiệt đừng có nói năng xằng bậy, giấu được người khác nhưng không thể giấu được tôi, tôi liếc mắt một cái liền có thể nhận ra cậu không phải người!"

"Phi, cậu mới không phải người!"

Liêu Văn Kiệt theo bản năng mắng một câu, nói xong thấy sắc mặt của Pháp Hải ở đối diện lạnh hơn, thở dài nói: "Đại sư, cậu

nhìn kỹ lại xem, ngàn vạn lần đừng bởi vì nhất thời nhìn nhầm, mà sinh ra một hồi tranh chấp vô vị."

"Yêu nghiệt khẩu xuất cuồng ngôn, bần tăng sẽ khiến ngươi lộ nguyên hình, để xem ngươi còn có lời gì ngụy biện nữa không."

Pháp Hải hừ lạnh một tiếng, khoác phất trần lên một tay, một tay kết pháp ấn: "Đại uy Thiên Long, bát nhã chư Phật, bát nhã bá ma hồng, hiện hình!"

Thần chú áp dụng, trong hai mắt sắc bén như đao của Pháp Hải sáng lên đường thẳng đứng màu vàng, một trong sáu thần thông của Phật môn, Thiên Nhãn thông.

Có thể nhìn thấy sinh tử, khổ đau, hạnh phúc của chúng sinh trong tam giới và lục đạo, cũng như nhìn thấy hết thảy những dáng vẻ của thế gian, không hề có trở ngại, ngay cả là đại yêu tu hành ngàn năm, dưới thần thông cũng không chỗ che giấu.

Ánh sáng vàng chói lọi, Pháp Hải ngưng mắt nhìn, ở dưới Thiên Nhãn thông, sau lưng Liêu Văn Kiệt có bóng đen mông lung, chân đạp lên biển máu vô biên, sau lưng mơ hồ có một vòng ánh sáng màu vàng.

"A di đà Phật!"

Thấy rõ một màn này, lúc này Pháp Hải thu hồi thần thông, chắp tay hành lễ, áy náy nói: "Sư huynh hữu lễ, lần va chạm này là do bần tăng lỗ mãng, giáp mặt không biết sư huynh Phật pháp cao minh, bần tăng nguyện nhận trách phạt."

"À, kia cái. . . . . Tôi là đạo sĩ."

"Phật Đạo song tu, sư huynh có đại nghị lực, đại trí tuệ, bần tăng không sánh kịp."

". . . . . "

Liêu Văn Kiệt mấp máy miệng, có lòng muốn tiếp tục giải thích, nhưng nhớ tới Pháp Hải trước mặt này thuộc loại cứng đầu, nên dứt khoát ngậm miệng, muốn nghĩ sao thì nghĩ.

Huống hồ Pháp Hải nói cũng đúng, thiên phú như hắn, mỗi đêm đốt đèn đun dầu tu luyện, ngay cả lúc ngủ cũng không dừng lại, chỉ ngắn ngủn mấy tháng đã tu luyện từ một thân thể phàm thai tới cảnh giới lục địa thần tiên, đại nghị lực, đại trí tuệ không có gì bàn cãi.

Chương 738: Anh xứng đáng là một cao tăng 1 Nếu lại có thêm một cái đại cơ duyên thì càng tuyệt vời.

“Đại sư không cần như thế, chỉ là hiểu lầm nho nhỏ mà thôi, tôi và cậu tình cờ gặp gỡ, còn chưa biết pháp danh của đại sư, hiện đang tu hành ở chùa nào?” Thấy Pháp Hải thành tâm giải thích, Liêu Văn Kiệt phất phất tay tỏ vẻ cũng không thèm để ý.

“Bần tăng Pháp Hải, hiện tại đang gõ chuông ở Kim Sơn tự, không biết sư huynh xưng hô như thế nào?”

“Thì ra đại sư chính là thần tăng Pháp Hải, thất kính thất kính! Từ lâu đã nghe danh Phật sống chuyển thế, hôm nay vừa thấy quả thật không giả, đứng ở xa cũng cảm giác được ánh sáng vàng đập vào mặt, còn tưởng là vị cao nhân Phật môn nào, Phật quang mạnh đến mức khiến tôi không thể mở mắt ra được. . . . . .”

“Sư huynh, thận ngôn.”

“Khụ khụ, không có ý gì khác, đại sư anh đừng hiểu sai, tôi không nói cái trán của anh sáng chói.”

“. . . . . .”

Pháp Hải không nói gì, cúi đầu niệm câu A di đà Phật.

“Đúng rồi, tôi nhìn đại sư. . . . . .”

“Sư huynh trực tiếp gọi pháp danh của bần tăng là được, cái danh đại sư thật sự là không đảm đương nổi.”

“Được rồi, đại sư Pháp Hải, tôi thấy anh một thân Phật pháp cao minh, đúng là đương thời khó tìm, vì sao vừa rồi lại có sự hiểu lầm như vậy?” Liêu Văn Kiệt rất là buồn bực, hắn giống người xấu như vậy sao?

Không đâu nha, ngày thường làm việc thiện tích đức, hàng yêu trừ ma cũng không vắng mặt!

“Lần này xác thật là bần tăng không đúng, từ xa nhìn thấy ánh sáng đỏ tận trời, sau khi tới gần lại thấy sư huynh đầy người tà khí, liền nhận định là yêu tà không thể nghi ngờ, cho nên mới có hành động vô lễ vừa rồi.”

Người xuất gia không nói dối, Pháp Hải một năm một mười giải thích nguyên do, ngoại trừ nghe không lọt tai, còn lại không có gì không ổn.

Khóe miệng Liêu Văn Kiệt giật giật, hòa thượng này quái gở không thua gì hắn, cũng có năng lực.

“Vậy sau đó thì sao, sao anh lại thu tay lại, nhìn thấy gì sao?”

“Ma tướng! Hàng ma tướng!”

Pháp Hải nghiêm túc nói: “Phật có hàng ma tướng, hình tướng uy nghiêm, muôn hình vạn trạng, tâm sáng như gương mới thấy được Bồ Đề. Bần tăng thấy sư huynh có hàng ma tướng, có lòng từ bi, có đại công lớn, không phải là tà ma ngoại đạo gì đó.”

Liêu Văn Kiệt: “. . . . . .”

Mẹ nó, hòa thượng này thật là biết ăn nói, xứng đáng là cao tăng!

Nói thật ra, Liêu Văn Kiệt không hiểu lắm, nhưng Pháp Hải nói nhiều quá, nên khiến hắn bối rối.

“Lúc trước trông mặt mà bắt hình dong là tôi phạm sai lầm lớn, cũng may sư huynh khoan dung độ lượng, bằng không nếu để sinh ra tranh chấp, sai càng thêm sai, sẽ là tội lớn của bần tăng.”

Hai người kết bạn mà đi, Pháp Hải cảm thấy thật là may mắn.

“Không sao, tôi là người rộng lượng, cũng không chủ động khiêu khích gây chuyện, cho dù bị người ta đánh một cái tát, tôi cũng chỉ trả lại một cái tát, tuyệt đối không đá thêm một đá.” Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, nói lòng dạ hẹp hòi cũng tốt, hắn cũng không có cách nào.

“Sư huynh nói chuyện ẩn sâu thiên cơ, bần tăng thụ giáo.”

“. . . . . .”

Hòa thượng này, có chút ra dáng.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, hàng năm bị người ta hiểu lầm thành yêu đạo, thình lình gặp được một người biết nhìn hàng, Liêu Văn Kiệt lại không vui vẻ một chút nào.

Vống liếng bị người ta dễ dàng nhìn thấu, đây cũng không phải là chuyện tốt gì, hắn tình nguyện tiếp tục bị người ta hiểu lầm.

Việc này không nên chậm trễ, phải mau chóng nghĩ biện pháp giải quyết.

Biện pháp giải quyết nhanh nhất là ở chỗ hệ thống, không có thao tác cầu kỳ, quy trình lại đơn giản, nạp điểm liền xong việc.

Tình hình của thế giới bên này không rõ ràng, con đường luyện tâm sau này sẽ không thiếu việc gặp được cao nhân đắc đạo,

vì tránh những hiểu lầm không cần thiết, hắn quyết định nạp điểm.

Hệ thống lô đỉnh, hắn ném Liễm Tức Thuật học được từ chỗ Trương Lệ Hoa vào ngăn ngầm, dùng năm trăm điểm đổi hai môn công pháp bổ trợ lẫn nhau, lại đập thêm một ngàn điểm làm phí mở lò, luyện ra một môn 'Ngưng Khí Quyết'.

【 Ngưng Khí Quyết (tĩnh từ hư không, tập trung mà tĩnh; do tự nhiên định, do Huyền Vũ định)】

"Hơi thở của rùa là hơi thở của rùa, không nên dính líu đến Huyền Vũ, khiến cho. . . . . Chưa kể, có vẻ như có cái gì đó."

Vận chuyển Ngưng Khí Quyết, Liêu Văn Kiệt còn chưa lầm bầm xong, liền nhìn thấy sắc mặt Pháp Hải hơi biến đổi, ngay sau đó chính hắn cũng đã nhận ra chỗ bất phàm của môn pháp thuật này.

Có chút rất gì và này nọ, một tỷ điểm.

Dưới sự vận chuyển của pháp thuật, không chỉ có thể che đậy tà khí không giống người tốt của hắn, mà còn có thể ẩn đi hơi thở của hắn, từ ngăn cách về phương diện vật lý, đến che chắn về phương diện tinh thần, người thường không nhìn ra sâu cạn của hắn, người trong giới tu hành cũng không ngoại lệ.

Tuyệt diệu nha!

Liêu Văn Kiệt âm thầm gật đầu, tiền này xài đáng giá, nhóm bạn gái sẽ không bao giờ bởi vì trên người hắn có mùi son phấn của các cô gái khác mà buồn nữa!

"Sư huynh, pháp môn thu liễm khí tức này của huynh thật là cao minh, nếu bần tăng không dùng thần thông 'Thiên Nhãn thông' để quan sát, thì hoàn toàn không nhìn ra huynh là cao nhân song tu Phật Đạo." Pháp Hải gật đầu nói.

Chương 739: Anh xứng đáng là một cao tăng 2 “Đâu có, phàm học của Pháp Hải anh cũng không kém.”

“Sư huynh, phàm học là cái gì?”

“Này không quan trọng, tuổi của Pháp Hải anh lớn hơn tôi, cũng đừng gọi cái gì mà sư huynh nữa, nghe lạ lắm, gọi thẳng tên của tôi được rồi.” Nghe Pháp Hải một mực gọi sư huynh, tuy Liêu Văn Kiệt biết là lời khách khí, nghe một chút là được không cần để ý, nhưng mà vẫn cảm thấy rất là không được tự nhiên, khó tiếp thụ.

“Sư huynh có lệnh, không dám không theo, tôi xưng hô một tiếng Liêu huynh, chẳng biết có được không?”

“Được được, dù sao so với sư huynh nghe tốt hơn nhiều.”

“. . . . . .”

Hai người lại trò chuyện trong chốc lát, Liêu Văn Kiệt phát hiện, Pháp Hải nhìn như nghiêm túc, giữ quy củ giảng Phật lý, nhưng cũng là một hòa thượng không câu nệ tiểu tiết. Đối với người cùng chung chí hướng, anh ta luôn khiêm nhượng hữu lễ, nhưng đề cập đến yêu ma quỷ quái, thì thái độ sẽ trở nên khác ngay.

Vô cùng chính trực, chính trực tới mức nước quá trong không thể có cá.

Cùng so sánh, Liêu Văn Kiệt cảm thấy mình tốt hơn nhiều, tuy rằng hắn hàng yêu phục ma cũng không lưu tình, nhưng mà cũng có lúc mở lòng trắc ẩn, ví dụ như Sở Nhân Mỹ và ma nữ không đầu lúc trước, không có vừa thấy mặt liền kêu đánh kêu giết.

Lại thêm hai ma nữ Niếp Tiểu Thiến, trợ Trụ vi ngược cũng chỉ vì thân bất do kỷ, hắn nương tay một lần, cầu xin Yến Xích Hà một cơ hội đầu thai chuyển thế cho các cô.

Đương nhiên, cũng không phải tất cả đều là ma nữ, hai chủ tớ Kazaf, là ma cà rồng hút máu tươi nhân loại mà sống, cũng được hắn thả một con đường sống, từ Hồng Kông trở về châu Âu.

“Liêu huynh, hoang sơn dã lĩnh ít có dân cư, sao huynh lại ở đây?”

“Tu hành tu tính, có tu tự nhiên phải có hành, đạo ở dưới chân, hành tại tay, tính ở trong lòng, thiếu một thứ cũng không được.”

Vẻ mặt Liêu Văn Kiệt nghiêm túc, thuận miệng nói: “Bế môn tạo xa bách niên giai không*, đi ngàn dặm đường, nhìn chuyện hồng trần, mới có thể hiểu ra bản tâm.”

*Bế môn tạo xa bách niên giai không: đóng cửa không quan tâm sự đời thì tu trăm năm cũng bằng không

*Bế môn tạo xa bách niên giai không: đóng cửa không quan tâm sự đời thì tu trăm năm cũng bằng không

“Thụ giáo!”

Pháp Hải gật gật đầu, lần này anh đi xa nhà cũng là vì vậy, lòng có bình cảnh cản trở, đứng ngồi không yên liền đi ra ngoài nhìn ngắm một chút, tìm kiếm cơ duyên phá vỡ ma chướng.

Đang nói, phía trước có một lão hòa thượng tay cầm thiền trượng bay lướt qua, mỉm cười hát ngâm nga, vẻ mặt dương dương tự đắc, từ xa nhìn thấy hai người thì hơi gật gật đầu.

“Liêu huynh, huynh cảm thấy yêu quái này thế nào?” Pháp Hải nhìn theo Lão hòa thượng rời đi, sắc mặt lạnh dần.

“A, tôi cảm thấy không nên trông mặt mà bắt hình dong, đừng quên tình cảnh lúc hai ta mới gặp nhau, anh cũng không thể phạm cùng một sai lầm hai lần.”

Khóe miệng Liêu Văn Kiệt giật giật, hiểu rất rõ đây chỉ là một câu khách sáo, hắn cảm thấy thế nào không quan trọng, tự chính Pháp Hải cảm thấy thế nào mới là quan trọng.

Nhìn tình huống, hắn là Pháp Hải cảm thấy phải hàng yêu trừ ma.

Quả nhiên, Liêu Văn Kiệt vừa nói xong, Pháp Hải liền vận thần thông pháp môn, đuổi theo hướng lão hòa thượng.

“Lão phương trượng, tâm trạng thật tốt nha!”

Liêu Văn Kiệt: (? _?)

Hóa ra vừa rồi không phải ngẫu nhiên, Pháp Hải bắt chuyện với yêu quái đều là một kiểu như vậy.

Hắn trợn trắng mắt, mũi chân chỉa xuống đất đạp gió lướt đi, lấy ngọc thạch ‘Hơi thở Atum’ từ trong ngực ra, tốc độ nhanh hơn không chỉ gấp mấy lần, dễ dàng đuổi theo kịp Pháp Hải.

“Đúng vậy nha, người trẻ tuổi, vận động buổi sáng đối với việc tu luyện nội đan rất có lợi đó, mỗi ngày tôi đều phải chạy vài vòng vào thời điểm này.”

“Tiền bối, người hạc phát đồng nhan lại bước đi như bay, hít thở đều đặn nhẹ nhàng, tu hành đạt tới đỉnh cao, xin hỏi người đã tu bao nhiêu năm?”

Liêu Văn Kiệt: (? _?)

Lúc trước đã nói rồi, bây giờ lặp lại lần nữa, hơn nữa hắn còn đang ở bên cạnh, Pháp Hải không cảm thấy thẹn sao?

“Ha ha, năm tháng không đợi người, đảo mắt đã hai trăm năm.”

Trong tay lão hòa thượng cầm Phật châu, mỉm cười nói: “Các

ngươi thì sao, hai vị trẻ tuổi đã tu bao nhiêu năm?”

“Hổ thẹn, bần tăng tu hành đến nay mới hai mươi. . . . . .”

“Tôi tu hành gần một năm.” Liêu Văn Kiệt xen mồm nói.

“. . . . . .” x2

Đang nói, lão hòa thượng và Pháp Hải đều đồng loạt nghẹn một chút, ba người tiếp tục vận động buổi sáng, lại không ai nói chuyện.

“Người trẻ tuổi, ngươi cứ tiếp tục đi!”

Chỉ sợ không khí đột nhiên trầm mặc, lão hòa thượng thúc giục Pháp Hải một tiếng.

“Hổ thẹn, bần tăng mới tu hơn hai mươi năm, không bằng phương trượng ngươi có thể đổi trắng thay đen, vàng thau lẫn lộn!”

Sắc mặt Pháp Hải lạnh nhạt, hai mắt lạnh lùng: “Yêu. . . . . .”

“Yêu nghiệt lớn mật, tôi liếc mắt một cái liền nhìn ra ngươi không phải người!”

Liêu Văn Kiệt hét lớn một tiếng, sau đó quay đầu nhìn về phía Pháp Hải: “Là như thế này, đúng không?”

“Đúng, đúng vậy.”

Pháp Hải hít sâu một hơi, quét ngang phất trần, ngăn lão hòa thượng đang sợ hãi không thôi lại, nói nhanh: “Yêu nghiệt lớn mật, ta muốn ngươi hiện nguyên hình!”

“Đại uy Thiên Long, bát nhã chư Phật, bát nhã bá ma hồng, hiện hình!”

Pháp Hải kết pháp ấn, kim văn Thiên Nhãn thông sáng lên, Phật quang giống như mũi tên mặt trời bắn thủng mây đen, uy lực cực lớn, bao vây từ đầu tới đuôi lão hòa thượng bên trong đó.

“Pháp sư, đừng mà!”

Chương 740: Nhện tinh lại không phải là em gái xinh đẹp 1 Trong nháy mắt kim văn sáng lên, lão hòa thượng liền cảm nhận được Phật quang mênh mông cuồn cuộn đập vào mặt, hai người trẻ tuổi nhìn thì tuổi còn trẻ, nhưng thủ đoạn thần thông lại mạnh đến mức ông ta không thể chống lại.

Đáng tiếc, hiện tại mới hiểu được thì đã không còn kịp rồi.

Lão hòa thượng đúng thật là yêu, là một con nhện tinh tu hành hai trăm năm, bị thần quang nở rộ ở mi tâm của Pháp Hải tập trung vào, lộ ra nguyên hình bản thể, liền khống chế thiền trượng hốt hoảng bỏ chạy.

Liêu Văn Kiệt: “. . . . . .”

Nhện tinh vậy mà lại là một lão già, chứ không phải là em gái mặc yếm áo hở rốn, thật xấu!

“Hừ, yêu nghiệt chạy đi đâu!”

Mũi chân Pháp Hải chỉa xuống đất, thân hình hóa thành tia chớp màu trắng, đuổi theo thiền trượng đang chạy trốn, nhìn tốc độ này, đuổi theo Nhện tinh cũng chỉ mất thời gian uống một ngụm trà.

“Pháp sư, ta có Phật ấm của Linh Thai tự, ghi khắc Phật pháp, nhiều năm làm việc thiện tích đức, không phải là yêu ma quỷ quái làm việc ác. Ngươi pháp lực cao cường, có lòng từ bi, đừng bắt lầm người tốt.” Nhện tinh đau khổ cầu xin.

“Câm mồm, hạng người yêu ngôn hoặc chúng, lại dám đổi

trắng thay đen ở trước mặt bần tăng.”

Pháp Hải hừ lạnh một tiếng, đưa tay lấy bát vàng từ trong áo cà sa ra, ném xuống không trung, một lực hút khổng lồ bao phủ lấy thiền trượng không đường trốn, muốn nhất định phải thu phục Nhện tinh.

“Pháp sư tha mạng, trời cao có đức hiếu sinh, tu hành trăm năm không dễ, đừng đánh tôi quay về nguyên hình.” Trong lòng Nhện tinh bi phẫn, bị truy đuổi đến mức lên trời không đường xuống đất không cửa, vừa chạy trốn vừa xin tha.

Pháp Hải không chút dao động, anh ngồi trước Phật hai mươi năm, ý chí sắt đá gần như vô tình, sẽ không để ý đến những lời ngụy biện của yêu quái.

Mắt thấy thiền trượng và Nhện tinh bị hút vào bát vàng, một cánh tay màu đỏ từ đằng xa cấp tốc lao tới, bắt lấy thiền trượng đưa nó thoát khỏi hiểm cảnh.

“Liêu huynh, đó là yêu quái, chớ có động lòng trắc ẩn với nó.”

Pháp Hải thu hồi bát vàng, nhíu mày nhìn về phía tay cầm thiền trượng của Liêu Văn Kiệt: “Tôi biết huynh có lòng từ bi, nhưng yêu ma quỷ quái thường ngụy trang xảo trá để lừa gạt lòng tốt, không thể bị bọn chúng lợi dụng.”

“Không hẳn!”

Liêu Văn Kiệt đưa tay chỉ chỉ bên cạnh Pháp Hải, trên chạc cây treo một chuỗi Phật châu cầm tay, lão hòa thượng hoảng sợ chạy trốn, nhất thời đánh rơi nó lại.

“Một chuỗi Phật quang Bảo Châu tốt, nhất định là được một người thành tâm lễ Phật đeo nhiều năm, mới nuôi dưỡng ra được linh khí tràn đầy như vậy.” Pháp Hải nhặt Phật châu, tán thưởng nói.

“Phật châu của yêu quái, ông ta chính là cái người thành tâm lễ Phật kia.” Liêu Văn Kiệt giải thích một câu.

“Không thể nào.”

Pháp Hải lắc đầu không tin: “Yêu chính là yêu, tâm thuật bất chính sao có thể thành tâm lễ Phật được, chuỗi Phật châu này nhất định là vật thất lạc của một vị cao nhân đắc đạo nào đó, tám chín phần mười là bị yêu quái trộm.”

“Người có thiện ác, yêu có tốt xấu, không có gì là tuyệt đối cả, tựa như lúc lần đầu tiên anh nhìn thấy tôi vậy, theo bản năng cho rằng tôi là một ma đầu.”

Liêu Văn Kiệt nhún nhún vai, phất tay chấn động khiến cho con nhện trên thiền trượng rớt xuống, sau khi rơi xuống đất thì lăn thành một cục, biến thành lão hòa thượng lúc trước chạy trốn.

“Đa tạ đại sư, đa tạ đại sư ra tay cứu giúp.” Lão hòa thượng cảm động đến rơi nước mắt, liên tục quỳ tạ ơn với Liêu Văn Kiệt.

Liêu Văn Kiệt lắc mình tránh ra, tiếp tục nói với Pháp Hải: “Anh không tin lời của tôi, tôi cũng không cưỡng cầu, dù sao lời nói của một bên xác thật là không đáng tin. Nếu muốn chứng cứ, anh có thể cầm Phật châu đi Linh Thai tự chứng thực, yêu quái có nói dối hay không, chỉ cần hỏi liền biết.”

Pháp Hải trầm mặc, cho rằng Liêu Văn Kiệt nói rất có đạo lý, thật thì không thể giả, giả thì không thể là thật được, chân tướng như thế nào, chứng thực một phen liền biết.

“Thế nào, muốn tôi đi cùng anh đến Linh Thai tự sao?”

“Như thế tốt lắm, nhưng mà trước khi đi, cần phải bắt được yêu vật này trước, trấn áp ở chân núi, tránh cho hai người chúng ta bị lừa gạt, hại người vô tội mất tính mạng.” Pháp Hải cẩn thận nói.

Có đạo lý!

Liêu Văn Kiệt âm thầm gật đầu, đổi lại là hắn, tám phần cũng sẽ làm như vậy, chỉ là. . . . . .

Hắn có nguồn tin tình báo đặc thù, tin tưởng con Nhện tinh trước mặt này là một yêu quái tốt, bị Pháp Hải trấn áp dưới chân núi, trăm năm tu vi thất bại trong gang tấc rất đáng tiếc .

“Pháp Hải, nếu bắt sai thì phải làm sao bây giờ?”

“Nó là yêu, sao có thể bắt sai?”

“Nếu sai thì sao?”

“. . . . . .”

Thấy Pháp Hải nhíu mày không nói, Liêu Văn Kiệt nói: “Nếu ông ta thật sự là một yêu quái tốt, bị anh phế đi đạo hạnh khổ tu trăm năm, lòng mang oán giận, sau trăm năm tu thành lại làm ác trả thù, oan nghiệt này tính cho ai?”

“Này. . . . . .”

“Lại nếu như những yêu quái khác biết được việc này, lại sẽ có cảm tưởng thế nào?”

Liêu Văn Kiệt thổn thức một tiếng: “Nếu tôi là yêu quái, biết được bất kể làm việc thiện hay là việc ác, đều sẽ bị đánh vào cảnh vạn kiếp bất phục, thì tôi đây còn hướng thiện làm gì, làm chuyện bỉ ổi, cướp vợ con chị em của người khác, hàng đêm đổi vợ còn vui sướng hơn!”

“Trái phải đều chết, dựa vào đâu mà chỉ mình tôi chết, không bằng tất cả mọi người cùng chết! Pháp Hải muốn giết tôi, tôi đánh không lại anh ta, nhưng tôi không phục, tôi muốn trả thù giống kẻ điên, tôi muốn máu chảy thành sông, phải kéo mọi người chôn

cùng!”

“. . . . . .”

Chương 741: Nhện tinh lại không phải là em gái xinh đẹp 2 Nói một phen khiến Pháp Hải nghe mà toát mồ hôi trán, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, tóm lại hết sức khó coi.

“Thế nào, yêu quái này anh còn bắt không?”

“Liêu huynh, dựa theo cách nói của huynh, yêu quái khắp thiên hạ cũng không thể bắt, vậy thì những người hàng yêu phục ma như chúng tôi tồn tại có ý nghĩa gì chứ?”

Pháp Hải trừng lớn mắt: “Đề phòng trước khi xảy ra, thừa dịp yêu quái chưa phạm đại ác trấn áp nó, thì có gì không đúng?”

“Người có thiện ác, yêu có tốt xấu, anh đối với yêu quái. . . . . Lệ khí quá nặng, có sự bất công.”

Nói đến đây, Liêu Văn Kiệt lắc lắc đầu, hắn không cho Pháp Hải xuống tay với Nhện tinh, là bởi vì tùy việc mà xét. Không nói đến chuyện của Nhện tinh, hắn đối với cái nhìn về yêu quái của Pháp Hải, ngoại trừ phủ định toàn bộ quá mức cực đoan, thì không cảm thấy có gì không ổn.

“Ha ha ha, Liêu huynh, huynh dao động, trong lòng huynh cũng không tin.”

“Không phải dao động, mà là thế sự không có tuyệt đối, tôi không dám nói quá chắc chắn.”

Liêu Văn Kiệt nhún nhún vai, chỉ về phía lão hòa thượng Nhện tinh: “Bắt con yêu này không có lợi ích gì với anh cả, không khỏi sẽ khiến anh rơi vào ma chướng, vẫn nên thả cho ông ta một con đường sống đi.”

“Thả hổ về rừng lưu hậu hoạn, vẫn là trấn áp thỏa đáng hơn.”

Pháp Hải không cho là đúng, chỉ là một con Nhện tinh, trấn áp thì trấn áp, tâm tính kiên định như anh sao có thể bởi vì vậy mà rơi vào ma chướng?

Cường điệu, không có khả năng!

“Còn thất thần làm gì, nếu không đi, tôi cũng không bảo đảm cho ông được.” Liêu Văn Kiệt nhìn về phía Nhện tinh, ông ta cúi đầu vái lạy ba lần, nhặt thiền trượng lên quay đầu bỏ chạy.

“Liêu huynh, huynh có công lớn đức, làm việc tất có đạo lý của mình, bần tăng cũng nguyện ý tin là huynh đúng.”

Nhìn một màn này, Pháp Hải nhíu mày nói: “Thế nhưng bần tăng cũng có đạo lý của chính mình, hôm nay nếu tôi không đấu tranh cho đạo lý của mình, sợ là trong lòng sẽ sinh ra mê chướng.”

“Hiểu, chúng ta khoa tay múa chân hai cái, nhìn xem nắm tay của ai, à, đạo lý của ai lớn hơn.”

“Đắc tội .”

Pháp Hải chắp hai tay lại, hô nhỏ một tiếng Phật hiệu, trong nháy mắt, tiếng Phật âm ngân vang như sấm rền, khiến núi rừng không ngừng rung động.

Âm thanh vang dội lọt vào tai, khiến cho thân hình Liêu Văn Kiệt lung lay.

“Không hổ danh là Phật sống, quả thật là thần thông quảng đại.” Hai mắt Liêu Văn Kiệt nổi lên ánh sáng đỏ, sương mù màu đỏ hóa thành ngọn lửa, vầng sáng màu đỏ tươi phóng lên cao.

Từ khi hắn đạt được đánh giá của các lục địa thần tiên, liền không còn cần mặt nạ Hắc Sơn vận chuyển khí lạnh từ cõi âm để

tiêu diệt tà niệm nữa, xóa bỏ đi điểm yếu mỗi lần gặp cường địch phải mang mặt nạ.

Một mặt là do năng lực của bản thân ngày càng mạnh hơn, mặt khác, niệm lực hai màu đỏ và lam ở trong cơ thể hình thành nên âm dương tuần hoàn, một âm một dương hỗ trợ lẫn nhau, tác dụng phụ của niệm lực màu đỏ cũng không còn rõ ràng như trước kia nữa.

“Liêu huynh khen lầm rồi, trên đời làm gì có Phật sống, bần tăng bất quá cũng chỉ là một người tu hành bình thường.” Mi tâm Pháp Hải thắp sáng kim văn, quanh thân tỏa ra ánh sáng vàng, ngăn cản và gột rửa ánh sáng màu đỏ tươi.

“Mời!” x2

Hai người liếc nhau, sau đó. . . . . .

Lại liếc thêm một cái.

Đều là địch không động ta không động, bất động nửa ngày, Pháp Hải khoác phất trần lên cánh tay, nhắm mắt niệm kinh Phật.

Liêu Văn Kiệt nháy mắt mấy cái, so về tu thân dưỡng tính, hắn khẳng định không phải đối thủ của Pháp Hải, từ đầu đến chân của đối phương đều có thực lực hơn hắn.

Cũng may vấn đề không lớn, nếu phá công trực diện, hắn vẫn có thể.

Liêu Văn Kiệt khoanh chân ngồi tại chỗ, dựa vào đại thụ bên cạnh, nhắm mắt dưỡng thần bắt đầu tu luyện.

Một tiếng sau, Pháp Hải có chút bất đắc dĩ mở to mắt, ngẩng đầu cất bước đi về phía Liêu Văn Kiệt: “Liêu huynh, tôi và huynh cũng không muốn tranh đấu, một khi đã như vậy, kẻ ác này bần tăng sẽ làm vậy.”

Dứt lời, pháp bào cà sa màu trắng phồng lên, khí thế hùng hồn như núi cao đột ngột mọc lên từ mặt đất.

Pháp Hải giẫm chận súc thế, lúc khoảng cách còn mười bước, khí thế quanh thân ngưng tụ với quyền phong, đánh về phía Liêu Văn Kiệt.

Giống như anh ta, một quyền này cương mãnh không sợ hãi, cuồn cuộn thổi quét xuống, dẫn tới không khí nóng lên, ma xát ra ngọn lửa hừng hực.

Liêu Văn Kiệt khoanh chân trên mặt đất, tay phải nâng lên, nhẹ nhàng đánh ra một chưởng.

Oanh!!

Quyền chưởng cách không đụng nhau, núi rừng chấn động ầm vang, đánh sâu vào kình phong phát tiết ra bốn phương tám hướng, khiến sóng nhiệt trong không khí ngay lập tức tiêu tán hầu như không còn.

Pháp Hải ngạc nhiên nhìn Liêu Văn Kiệt thu hồi bàn tay, sắc mặt không ngừng biến hóa, lẩm bẩm nói: “Sư huynh Phật pháp cao thâm, bần tăng xa không bằng.”

“Nếu tôi Phật pháp cao thâm, chứng tỏ đạo lý của tôi so với đạo lý của anh có đạo lý hơn, đúng không?”

“Cũng không hẳn, nghiệm chứng một phen mới có thể biết!”

Pháp Hải khẽ lắc đầu, một tay cầm hoa giơ lên cao, ánh sáng trong hai mắt tăng vọt: “Đại uy Thiên Long, thế tôn Địa Tạng, bát nhã chư Phật, bát nhã bá ma hồng, Phi Long tại thiên. . . . . .”

Chương 742: Tôi muốn anh trợ giúp tôi tu hành 1 Cởi áo cà sa màu trắng ra, Pháp Hải để lộ lồng ngực trần tiết lộ thân phận tiềm ẩn của người xã hội, hình xăm rồng màu vàng tỏa ra ánh sáng rực

rỡ trên bả vai, ngọn lửa màu vàng dấy lên, giống như một vật sống chuyển động từ eo, bả vai, đến lưng.

"Đi!"

Rồng vàng vỡ tan ra, hóa thành ngọn lửa phóng lên cao, bởi vì Pháp Hải không cố ý khống chế, nên rồng lửa do pháp thuật cô đọng mà thành chỉ dài tầm trên dưới 5 mét, trong chớp mắt, mang theo sóng nhiệt cuồng bạo, lao thẳng về phía trước người Liêu Văn Kiệt.

Ầm!

Liêu Văn Kiệt ngồi xếp bằng tại chỗ như trước, một chưởng chụp được giữa đầu rồng lửa, sóng nhiệt cực nóng đánh úp lại, bị ánh sáng đỏ quanh thân hắn đẩy ra.

Giằng co một lát, Pháp Hải thu hồi pháp thuật, nhìn Liêu Văn Kiệt với ánh mắt phức tạp: "Tôi chỉ thấy được sư huynh có hàng ma tướng, có đại công đức, lại không nghĩ rằng Phật pháp của sư huynh lại cao thâm đến vậy, kim thân bất diệt, sư huynh mới là Phật sống."

"Không có, chỉ là kim thân mà thôi, hoàn toàn không đáng nhắc tới."

Liêu Văn Kiệt khiêm tốn xua tay: "Chút tài mọn, múa rìu qua mắt thợ, bêu xấu."

". . . . . ."

Trong núi rừng, hai bóng người một đen một trắng đồng hành.

Liêu Văn Kiệt và Pháp Hải.

Cuộc chiến của hai người, nói đúng ra là luận bàn, đến điểm thì dừng, qua hai chiêu liền xong.

Pháp Hải không phải người tranh cường háo thắng, ừm. . . . . Đại đa số tình huống đều là như vậy, luận bàn xong hai chiêu, cho rằng không cần thiết phải tiếp tục, liền sảng khoái cúi đầu chịu thua.

Bởi vì giảng đạo lý thua nên rầu rĩ không vui, trên đường đi không nói lời nào.

Liêu Văn Kiệt luyện thành kim thân, có nghĩa là Phật pháp rất cao minh, hơn nữa công đức không giả, điều này cho thấy cái nhìn của hắn đối với yêu quái là chính xác.

Hai người có ý kiến khác nhau với cùng một vấn đề, Liêu Văn Kiệt đúng, vậy thì người sai chỉ có thể là Pháp Hải.

Đây là nguyên nhân khiến anh ta buồn bực, đồng ý với quan điểm của Liêu Văn Kiệt, cũng đồng nghĩa với việc phủ nhận bản thân, mà phủ định Liêu Văn Kiệt thì. . . . . .

Người ta thật sự rất có đạo lý.

Trong lòng mâu thuẫn, cảm giác lần này đúng là không nên ra ngoài, vốn định tìm kiếm cơ duyên đột phá bình cảnh, nhưng không ngờ là ma chướng lại đến nhanh hơn và mạnh mẽ hơn so với cơ duyên, không những không đột phá bình cảnh, mà còn bỏ thêm một tảng đá lớn, ép tới mức anh ta sắp không thở được.

Phiền lòng loạn ý, kinh Phật cũng không còn thơm nữa.

Liêu Văn Kiệt cũng thật không biết nói gì, hắn thấy Pháp Hải nhân phẩm không tồi, có tâm giúp anh ta tránh đi ma chướng, cho nên cố ý để cho Nhện tinh chạy.

Kết quả Nhện tinh đi rồi, ma chướng của Pháp Hải vẫn đúng hạn mà đến như trước.

Bởi vậy có thể thấy được, Nhện tinh chính là một ngòi nổ, ma

chướng của Pháp Hải đã có từ trước, chỉ là vẫn luôn bị xem nhẹ mà thôi.

Hết cách, hắn chỉ có thể dùng chiến thắng liên tiếp để dời đi sự chú ý: "Pháp Hải, vẫn còn hâm mộ kim thân của tôi sao?"

"Này thì không có, mặc dù Phật pháp của bần tăng không cao thâm bằng Liêu huynh, nhưng tu luyện đến nay cũng đã đến cảnh giới Kim cang bất hoại, chỉ cần cho tôi thêm một chút thời gian, tin rằng có thể nâng cao một bước, cô đọng ra kim thân giống huynh." Pháp Hải tin tưởng mười phần nói.

Liêu Văn Kiệt thưởng thức chuỗi Phật châu của Nhện tinh, giơ ngón tay cái lên: "Lợi hại, mới tu hành hai mươi năm đã luyện thành Kim cang bất hoại thân, không giống tôi, không đến một năm đã luyện ra Kim thân bất diệt."

Pháp Hải: ". . . . . ."

Anh ta hít sâu một hơi, cúi đầu niệm vài câu Phật hiệu, lúc này mới dập tắt được sân niệm (ý hận) bùng lên trong lòng.

"Pháp Hải, tôi nói thật đấy, hai mươi năm. . . . . Không đúng, hai mươi năm là tính đến bây giờ, thời gian anh luyện thành Kim cang bất hoại thân nhất định là ngắn hơn, thiên tư tuyệt đỉnh này, thật làm cho tôi hâm mộ ghen tị hận."

Câu này là lời nói thật, tự mình hiểu lấy mình, Liêu Văn Kiệt rất rõ ràng nguyên nhân mình có thể luyện thành Pháp tướng kim thân.

Đầu tiên là việc môn thần thông này vào tay có liên quan đến việc con rết tinh Từ Hàng Phổ Độ khoác da Phật làm nhiều việc ác, hắn xử lý Từ Hàng Phổ Độ, người ở phía trên thưởng môn thần thông này cho hắn, lúc ở đại điện Từ Hàng, liền thuận thế đưa đến trước mặt hắn.

Ở đây còn có nhân quả của tiểu hòa thượng Bạch Vân, Như Lai Thần Chưởng không truyền vô ích, hoàn lễ đến thật mau.

Ngoài ra chính là hệ thống nạp điểm, không có hệ thống, chỉ riêng Kim cang bất hoại thân sẽ phải luyện vài chục năm, thần thông Pháp tướng kim thân lại càng không cần phải nói, không có cơ duyên lớn, có thể cả đời cũng không luyện thành được.

Tư chất như hắn còn như thế, Pháp Hải lại chỉ dùng mười năm, thậm chí ngắn hơn đã luyện thành Kim cang bất hoại thân. . . . . .

Liêu Văn Kiệt có lý do hoài nghi, tên này thật ra chính là người nào dó chuyển thế, đến thế gian làm bài tập, trải nghiệm đau khổ.

Nếu nhớ không lầm, hai con rắn tiểu Thanh, tiểu Bạch chính là kiếp nạn của anh ta, sau này, con đường tu hành một đường bằng phẳng, có điều, bị tâm ma quấy nhiễu, đời này không thể tiến thêm một bước.

“A di đà Phật!”

Nghe Liêu Văn Kiệt mặt ngoài hâm mộ, nhưng thật ra lại đang mèo khen mèo dài đuôi, Pháp Hải liên tục niệm Phật hiệu, có lý do để hoài nghi, ma chướng của anh không phải Nhện tinh, mà là Liêu Văn Kiệt.

Lúc mới gặp, anh trông mặt mà bắt hình dong, không phân biệt được thiện ác xem Liêu Văn Kiệt thành ma đầu. Mặc dù đã mau chóng tỉnh ngộ, không khiến cho ma chướng lập tức xuất hiện, nhưng cũng đã reo xuống một hạt mầm.

Chương 743: Tôi muốn anh trợ giúp tôi tu hành 2 Gặp được Nhện tinh, anh và Liêu Văn Kiệt nảy sinh bất đồng trong vấn đề hàng yêu, giảng đạo lý Phật pháp không có tinh thâm như Liêu Văn Kiệt, nên ma chướng cứ như vậy nảy sinh.

Kim cang bất hoại thân tu hành hai mươi năm, so với Kim thân tu hành chưa đến một năm, trong lòng chua xót, kinh hãi vì chính mình cũng chưa có chặt đứt thất tình lục dục, chỉ là ý niệm tham sân si ở trong đầu được che dấu sâu hơn so với người bình thường, ma chướng càng phát triển lớn dần lên.

Sau một chuỗi các cú đấm liên hoàn, Pháp Hải nhận ba lượt đòn nghiêm trọng, mặc dù thân thể bình yên vô sự, nhưng trong tâm linh lại cảm giác không thể chịu đựng nổi một cách sâu sắc.

Còn có, đã ba cú đấm rồi, kế tiếp hẳn là hết rồi nhỉ?

Oanh long long!!

Tia chớp xẹt qua bầu trời, mây đen dày đặc, đen kịt như một khối sắt, gió cuốn âm trầm, khiến Pháp Hải càng thêm nhập tâm, hiện tại tâm trạng của anh ta cũng giống với ông trời vậy.

Buổi sáng ánh mặt trời rực rỡ, gió xuân phơi phới thích hợp vận động buổi sáng, nhưng sau khi Liêu Văn Kiệt xuất hiện liền đổi ngược, càng ngày càng đen, càng ngày càng nhìn không thấy mặt trời, cuồng phong nổi lên, thổi đến mức khiến anh ta có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Ầm ầm ầm!

Tia chớp cắt qua tấm màn đen trải dài ngàn dặm, sấm sét nổ tung, mưa to như trút nước kèm với gió lốc thổi quét qua, khiến toàn thân Pháp Hải ướt sũng.

Liêu Văn Kiệt giơ chiếc ô màu đỏ lên, hỏi Pháp Hải có muốn che chung hay không, anh ta lắc lắc đầu, đang chuẩn bị nói lời cảm ơn, đột nhiên hai mắt rét lạnh, bộc phát ra sát ý kinh người.

“Liêu huynh, rừng trúc phía trước lại có yêu quái, đợi tôi. . . . .”

Bộp!

Không đợi Pháp Hải rời đi, Liêu Văn Kiệt đè lại bờ vai của anh ta, lắc đầu nói: “Không vội, xem trước một chút rồi nói sau, cùng một cái hố, anh không muốn hôm nay bị té ba lượt chứ?”

Có đạo lý, xem trước một chút rồi nói sau.

Pháp Hải gật gật đầu, đỉnh đầu mưa to tầm tã, sóng vai bước đi cùng với Liêu Văn Kiệt đang cầm ô đỏ, nhanh chóng xâm nhập vào rừng trúc, tìm được nơi phát ra yêu khí.

Hai con rắn khổng lồ một xanh một trắng chiếm cứ khoảng không ở trên rừng trúc, cái lưỡi dài màu đỏ phun ra nuốt vào, giống như trong đêm đen có một ngọn lửa đang nở rộ, bốn con mắt màu vàng tỏa ra ánh sáng giống như đèn lồng khiến cho da đầu người ta run lên.

Pháp Hải nhìn hai con rắn yêu lâm vào trầm tư, chỉ suýt chút nữa, may mà Liêu Văn Kiệt ngăn cản, bằng không anh thật sự sẽ có thể trong vòng một ngày, bị té ở cùng một cái hố ba lần.

Trong rừng trúc mưa to u ám, lại ngăn không được ánh mắt của Pháp Hải, anh thấy rất rõ ràng, một thôn phụ có nhan sắc không tầm thường đang trở dạ sinh con ở trong rừng trúc, mưa rào gió dữ vô tình trút xuống, hai con rắn yêu lấy thân che gió che mưa giúp người này vượt qua cửa ải khó khăn.

“A di đà Phật, để cho Liêu huynh nói đúng rồi, hai con rắn yêu làm việc thiện giúp người, vừa rồi là tôi xúc động.” Pháp Hải cảm khái một tiếng, mắt thấy sự thật, thừa nhận yêu có yêu tốt, ý nghĩ một lưới bắt hết của anh thật là hạn hẹp.

Nhìn thấy hai con rắn yêu bản tính thiện lương, mặc dù Pháp Hải đã đánh mất đạo lý kiên trì nhiều năm, nhưng lại đột nhiên cảm thấy trong lòng giống như buông xuống được một tảng đá

lớn, cười nói: “Thiện tai thiện tai, thiện ý giúp người có công, đêm nay bần tăng liền ngoại lệ tha cho các ngươi một con đường sống, hi vọng các ngươi tự giải quyết cho tốt.”

Liêu Văn Kiệt: “. . . . . .”

Nói như thế nào nhỉ, hòa thượng kia vừa khẩu thị tâm phi* vừa sĩ diện, lại còn ngạo kiều.

*Khẩu thị tâm phi: nghĩ một đàng làm một nẻo

*Khẩu thị tâm phi: nghĩ một đàng làm một nẻo

Nụ cười trên mặt Pháp Hải ngày càng đậm hơn, thấy thôn phụ thuận lợi sinh được một bé trai, hai mẹ con đều bình an vô sự, liền muốn cởi áo cà sa che mưa gió cho hai người.

“A di đà Phật, phi lễ chớ nhìn, Phật môn lấy sắc giới làm trọng!”

Mới vừa bước hai bước, Pháp Hải liền nghiêm mặt lui về, trong đầu hiện lên hình ảnh mẹ con ôm nhau, cúi đầu liên tục niệm Phật hiệu.

Liêu Văn Kiệt nghiêng đầu nhìn về phía thôn phụ đã sinh sản thuận lợi, vì sao đêm khuya lại một mình chạy đến chỗ sâu trong rừng trúc để sinh con, vì sao lại cởi hết đến ngay cả cái khăn trùm đầu cũng không chừa, vì sao ở phía trên có hai ngọn đèn lớn như vậy mà lại vẫn làm như không thấy?

Còn nữa, vì sao dáng người lại tốt như vậy?

Liêu Văn Kiệt vuốt cằm lâm vào trầm tư, nếu hoài nghi ở đây có âm mưu, vì Pháp Hải mà bố trí, thì có phải là lòng hắn quá dơ bẩn rồi không?

“Liêu huynh, nam nữ khác biệt, tình cảnh này chúng ta phải

nên tránh đi mới đúng.” Thấy Liêu Văn Kiệt nhìn chằm chằm thôn phụ không chớp mắt, Pháp Hải xụ mặt nhắc nhở.

“Phải.”

Nhìn tiểu Bạch và tiểu Thanh ở phía trên rừng trúc, Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, xoay người đi theo Pháp Hải.

“Liêu huynh!”

Trên đường, Liêu Văn Kiệt tự hỏi, Nhện tinh có khả năng chính là công cụ, nhân tiện tự hỏi chính mình có thể nào cũng là công cụ hay không, nghe được giọng nói trầm thấp nghiêm túc của Pháp Hải, theo bản năng liền nhìn qua.

“Sao vậy, còn đang nghĩ đến dáng người của thôn phụ không có mặc quần áo?”

“Huynh, huynh. . . . . .”

Pháp Hải kinh ngạc toát mồ hôi lạnh, nhưng trên mặt đầy nước mưa, không phân biệt được.

“Chỉ đùa một chút, Phật pháp của anh cao thâm như vậy, nhất định đã sớm phòng bị nữ sắc.”

Chương 744: Nước chảy róc rách sẽ được mùa xuân đền đáp 1 Liêu Văn Kiệt cong khóe miệng, mang theo ý cười như có như không: “Sao vậy, có vấn đề gì không nghĩ ra sao?”

Trái tim Pháp Hải run lên ba cái, đoán là trong lòng Liêu Văn Kiệt đã biết rõ, suy sụp giận dữ nói: “Bần tăng đánh giá cao định lực của chính mình, lục căn không tịnh lại nhập ma chướng, này nên làm thế nào cho phải?”

“Bình thường, tôi vừa nhìn liền biết, anh từ nhỏ đến lớn đều độc thân, ngay cả tay của con gái cũng chưa từng sờ.”

Liêu Văn Kiệt hắc hắc nói: “Anh không có trải qua nữ sắc, cho nên đối với việc này tràn ngập ảo tưởng, chém không đứt thì sẽ vẫn còn loạn, sinh ra tâm ma là chuyện khó tránh khỏi.”

Pháp Hải mừng rỡ, vừa nghe lời này liền biết hỏi đúng người, gấp gáp nói: “Liêu huynh, vậy còn huynh, huynh đã trải qua kiếp nạn nữ sắc sao?”

“Trải qua, còn là rất nhiều.”

“Xin Liêu huynh hãy cho biết, làm thế nào để vượt qua kiếp nạn này?”

“Không biết.”

Liêu Văn Kiệt lắc lắc đầu, bổ sung nói: “Nói đúng ra, tôi vẫn còn đang giãy dụa ở trong kiếp nạn, nghiệm chứng một biện pháp phá kiếp, thành hay bại thế nào hiện tại khó mà nói.”

“Có thượng sách gì?”

“Thuận theo kiếp nạn, không cần sợ, càng không nên kháng cự.”

Liêu Văn Kiệt chậm rãi nói: “Gặp được cô gái mình rung động, liền theo đuổi tới tay, nước chảy đá mòn, đến lúc đó núi không phải núi, nước cũng không phải là nước, thì tôi có thể phá kiếp mà ra.”

“Có nắm chắc không?” Pháp Hải hoài nghi nói.

“Có chút nắm chắc, có chút không thể nắm chắc. . . . . .”

Nói xong, thấy vẻ mặt Pháp Hải mê mang, Liêu Văn Kiệt nắm tay ho nhẹ hai tiếng: “Biện pháp này tôi không đề nghị anh thử, phiêu lưu quá lớn, bất cẩn một cái sẽ hãm sâu vào trong đó, trầm mê nữ sắc không thể phá kiếp.”

“Ngay cả một chút biện pháp cũng không có sao?”

“Đừng nóng vội, tôi còn có hai biện pháp.”

Liêu Văn Kiệt dựng thẳng hai ngón tay lên: “Thứ nhất, tính thịnh trí tai, cát di vĩnh trì.”

*Tính thịnh trí tai, cát di vĩnh trì: tính dục quá mạnh sẽ đưa đến tai họa, cắt mãi không đứt

*Tính thịnh trí tai, cát di vĩnh trì: tính dục quá mạnh sẽ đưa đến tai họa, cắt mãi không đứt

“Biện pháp thứ hai là gì?”

Không phải Pháp Hải có ý gì, anh là người tu hành, tầm quan trọng của tu thân không cần nói cũng biết, tứ chi không trọn vẹn không nằm trong phạm vi lo lắng.

“Tôi có một môn bí thuật, tên là ‘Chấp tâm ma’, có thể hiển hóa ảo cảnh, khiến người ta đối diện trực tiếp với tâm ma, hung hiểm trong đó không cần nói cũng biết, anh suy nghĩ cho kỹ rồi. . . . . .”

Chương 745: Nước chảy róc rách sẽ được mùa xuân đền đáp 2

“Không cần suy nghĩ.”

Pháp Hải không chút do dự nói: “Liêu huynh, tôi muốn huynh trợ giúp tôi tu hành!”

Liêu Văn Kiệt: “. . . . . .”

Cái tên hòa thượng này, sao lại sửa sạch lời kịch rồi?

“Giúp cậu qua cơn độ kiếp không thành vấn đề, nhưng sau này đừng nhắc đến những câu như ‘giúp tôi tu hành’ trước mặt tôi, nghe có vẻ hoảng đấy. ” Liêu Văn Kiệt bóp trán thở dài và mong Pháp Hải bớt nói những câu rắc rối như vậy, đặc biệt là đừng nói trước mặt hắn.

“Cảm ơn sư huynh đã giúp đỡ, không sớm thì muộn, bây giờ chúng tôi bắt đầu ngay đi!”

Pháp Hải nghe vậy vui mừng khôn xiết, ma niệm mới sinh ra, thảm họa dễ dàng vượt qua và với sự chỉ dẫn của Liêu Văn Kiệt – người đang trải qua lịch kiếp, chỉ cần một nửa nỗ lực đã thành công thoát khỏi tâm ma.

“Không vội, trước khi độ kiếp, chúng tôi cần tìm hiểu một chút, cậu đã trải qua những kiếp nạn nào.”

Liêu Văn Kiệt nói: “Nếu không, ngay cả kẻ địch của mình mà cậu còn không biết, làm sao có thể trừ khử đây?”

“Sư huynh, không phải bần tăng trải qua sắc kiếp (kiếp nạn về dục vọng) hay sao?”

“Không phải.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu: “Pháp Hải, háo sắc là bản chất của con người và là bản năng duy trì nòi giống của sinh mệnh, cuộc sống sẽ không tự đánh bại bản thân nó, điều này mâu thuẫn với chính nó, nếu cậu nghĩ rằng tâm ma của mình là dục vọng thì cậu sẽ không bao giờ có thể trải qua kiếp này.”

“Sư huynh, cậu nghiêm túc chứ?”

Pháp Hải vẻ mặt nghiêm nghị, phản bác nói: ” Người xuất gia lục căn trong sạch, sắc dục không dứt, bụi trần không thoát, nếu tiếp tục tham sắc dục sẽ đọa vào ma đạo, ý nghĩ của cậu rất nguy hiểm.”

“Trước hết, cậu là một người xuất gia, tôi không phải. Thứ hai, tình dục và sắc dục là hai thứ khác nhau, đừng nhầm lẫn chúng.”

Liêu Văn Kiệt nói: “Pháp Hải, lần đầu tiên nhìn thấy cậu, tôi đã phát hiện ra rằng cơ thể của cậu có một vấn đề rất nghiêm trọng, vấn đề này vẫn chưa được giải quyết, cho dù cậu có đụng dao vào cơ thể và phong ấn ngũ âm lục trần, cũng không có cách nào để xóa bỏ tâm ma.”

“Mời sư huynh chỉ giáo.”

“Cậu quá nông nổi!”

“???”

Pháp Hải sững sờ, không hiểu điều này có nghĩa là gì.

“Cậu là một cá thể, không phải là hóa thân của Phật sống, dù

gì bây giờ cậu cũng chỉ là một con người.”

Liêu Văn Kiệt nghiêm mặt nói: “Con người có thất tình lục dục (bảy cảm xúc, sáu ham muốn) và tôim độc: tham, sân, si, tôi cũng vậy và cậu cũng vậy, điểm này không ai là ngoại lệ.”

“Sư huynh, cậu xem thường bần tăng quá, tôi tu luyện Phật pháp nhiều năm, sớm đã xóa bỏ những ý nghĩ đó…”

“Đừng ngắt lời tôi.”

Liêu Văn Kiệt tức giận trừng mắt nhìn Pháp Hải: “Nếu không tin tôi nói cậu nông nổi, thì tôi hỏi cậu, cậu không có thất tình lục dục, tâm ma của cậu làm sao mà có?”

“…”

Pháp Hải không nói nên lời, cúi đầu thầm niệm Phật.

“Pháp Hải, cậu không phải là thánh nhân, cậu có thất tình lục dục, cũng như tham sân si, chỉ là lòng tự trọng cao và không muốn thừa nhận nó.”

Đôi mắt của Liêu Văn Kiệt phát ra hồng quang, nhìn chằm chằm vào mắt Pháp Hải, vạch trần lớp mặt nạ giả dối của cậu tôi: “Cậu nghĩ mình là thần, nghĩ mình là Phật, nghĩ mình đã dứt bỏ thất tình lục dục, sẽ không tồn tại thứ cảm xúc phàm phu tục tử. Vậy nên khi cậu nảy sinh dục vọng, cậu đã bị dao động, bắt đầu tự vấn chính bản thân, mù quáng không hiểu rõ bản thân, đây mới là tâm ma của cậu. ”

“Tôi không có!”

Pháp Hải cắn răng trừng mắt nhìn Liêu Văn Kiệt, gằn từng chữ: “Sư huynh quá lời, bần tăng chỉ là không thể nếm trải dục vọng.”

“Hì hì, thực sự chỉ là dục vọng thôi sao?”

Liêu Văn Kiệt nhếch miệng cười: “Cậu tự xưng là thần, giết yêu không bao giờ tỏ lòng thương xót, chỉ vì cậu cho rằng yêu ma đều là thứ xấu xa, dù cậu không làm ác, yêu có yêu đạo, nhân có nhân đạo, yêu cũng không nên ở cùng người, cậu khư khư cố chấp, thiện ác bất phân, không rõ đúng sai, đây là si! ”

“Nhện tinh thành tâm kính ngưỡng Thần Phật, hai trăm năm tu hành thiện pháp, không đúng với yêu ma trong lòng cậu nghĩ, tôi ra tôiy ngăn cản, không bày tỏ thành tâm của cậu, cậu đã mời tôi giao đấu, đây là sân! ”

“Tôi vạch trần tâm ma trong lòng cậu và kéo cậu từ trên cao rơi xuống, trong lòng cậu không cam tâm tình nguyện, chấp niệm không chịu buông, đây là tham!”

“Pháp Hải, thừa nhận đi, cậu có tất cả mọi thứ từ tham, sân, si, có Phật trong lòng, xem chính mình là Phật, dục vọng của cậu mạnh hơn ai hết …”

“Câm miệng!”

Đôi mắt của Pháp Hải mở to, gân xcậu ở cổ nổi lên, áo cà sa trắng phồng lên trong cơn cuồng phong, ngay lập tức bị một cơn mưa rào trút xuống.

Tà niệm sinh sôi nảy nở, nắm đấm lớn như cồn cát giơ lên, bọc vàng hừng hực vọt thẳng vào má Liêu Văn Kiệt.

Giữa không trung, nắm đấm dừng lại.

Vẻ mặt của Pháp Hải kinh hãi dừng lại, ngồi khocậu chân tại chỗ, tay cầm tràng hạt, miệng tụng kinh để thoát khỏi dục vọng điên cuồng.

“Thật là sát khí nặng nề, nắm đấm này đầy tham, sân, si.”

Liêu Văn Kiệt khẽ cười: “Pháp Hải, tôi vừa dùng sức mạnh của ‘chấp tâm ma’ để gợi lên tâm ma trong lòng cậu, cảm thấy thế nào, chuyện tới nước này, cậu còn ngụy biện gì không?”

“Như sư huynh đã nói, bần tăng đã rơi vào ma chướng, không chỉ chậm chạp chưa tỉnh ngộ mà còn duy trì ma lực cao, ngang ngược làm càn, nổi dậy hành vi bất chính, giết người khác kiếm lợi cho riêng mình.” Pháp Hải ngừng tụng kinh và nói khàn khàn.

“Biết điều thì tốt rồi, nhưng tôi sợ rằng cậu biết điều đó mà vẫn không thừa nhận nó, đó là điều tồi tệ nhất.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu và cười nói: “Tuổi trẻ, cậu không thể tránh khỏi sai lầm, tài năng của cậu thật tuyệt vời, nửa đầu cuộc đời sẽ suôn sẻ, lòng tự trọng cao là rất bình thường, bây giờ mới bước tới bên vực thẳm, vẫn còn có thể cứu chữa. ”

“Sư huynh cứu tôi.”

“Nói không chừng, chỉ có cậu mới có thể cứu cậu.”

Liêu Văn Kiệt nói: “Pháp Hải, ma chướng lớn nhất của cậu là không thể hiểu rõ mình, thừa nhận mình là người phàm, tâm ma của cậu đã biến mất một nửa, và một nửa còn lại …”

Hắn suy tư một lúc, nói tiếp: “Nhân sinh trên đời, không thể tách ra khỏi thế tục trên mọi mặt, nếu không thể tránh khỏi thế tục, cậu nên học cách thoát tục.”

“Những người tu hành thế hệ chúng ta chỉ có tu dưỡng hoàn thiện bản thân, tu dưỡng tư cách đạo đức, mới có thể không ngừng cải chính bản thân!”

“Cậu ăn chay niệm Phật, ngồi thiền để tịnh hóa thân tâm, nhưng đây chỉ là phương tiện chứ không phải mục đích, muốn nhìn thấu thế gian, muốn sang thế giới khác, chỉ có thể giữ vững chủ tâm và không ngừng tu chính bản thân …”

“Ví dụ một thời gian dài, cậu thấy điều cần trách mà không trách, gặp quỷ mà tâm an tĩnh, thì sẽ không có quỷ chướng nào quấy nhiễu nữa!”

Liêu Văn Kiệt nói xong thở dài: “Đây là ý kiến của tôi, phù hợp với tôi, nhưng không nhất thiết phù hợp với cậu, cho nên tôi không ép cậu làm, đá núi có thể mài ngọc, hãy tham khảo một chút.”

“Cảm ơn sư huynh đã chỉ ra sai lầm!”

Pháp Hải đứng dậy, chắp tay và cúi đầu thật sâu.

“Không có gì, tôi vừa mới mấp máy môi thôi.”

Liêu Văn Kiệt nhận lễ này, Pháp Hải có phẩm chất tốt, là một nhà sư tốt, hắn sẵn sàng ra tay giúp đỡ.

Thế gian không biết có bao nhiêu phiên bản Pháp Hải, hắn không rõ, nhưng có một con rồng được xăm ở bả vai, ngâm nga kêu lớn xã hội súc quỷ – Pháp Hải, tính đi tính lại cũng chỉ có một người.

Trong câu chuyện này, Pháp Hải khư khư đi theo con đường của mình, không rõ đúng sai, nhất định phải hàng yêu phục ma, thứ đã gây ra thảm họa thủy mạn Kim Sơn, hòa thượng của Kim Sơn Tự không thể chạy thoát trong trận hồng thủy này.

Ngoài ra, nó còn lan sang các thành trấn lân cận, dẫn đến gia đình tan nát và vô số thương vong.

Nếu có thể giúp Pháp Hải vượt qua cái ác trước và tránh được thảm họa này, Liêu Văn Kiệt sẽ không từ chối, và không có lý do gì để từ chối.

Về phần kết thúc trước thời hạn, mâu thuẫn giữa Pháp Hải và hai con rắn không có, hơn nữa con đường luyện tâm nhanh chóng

kết thúc, ảnh hưởng đến việc đánh giá cuối cùng, vì vậy mà có ít tiền hơn …

Mặc dù Liêu Văn Kiệt cảm thấy đau khổ, nhưng chỉ có thể nhận ra, nếu thực sự quan tâm đến điều này, đó mới gọi là kết thúc.

Chương 746: Nước chảy róc rách sẽ được mùa xuân đền đáp 3 Đương nhiên, đây đều là những chuyện sau này, trong lòng Liêu Văn Kiệt biết rất rõ người vượt qua tai ương là Pháp Hải, không phải hắn, thành bại đều nằm ở Pháp Hải, tất cả những gì hắn có thể làm là để anh ta tránh đi đường vòng.

“Sư huynh, sức mạnh ‘chấp tâm ma’ của anh có thể tiến hóa thành ảo cảnh, vậy hãy bắt đầu ngay bây giờ thôi.”

“Đừng gọi tôi là sư huynh, nghe không thoải mái.”

“Được rồi, sư huynh.”

“…”

Liêu Văn Kiệt trợn mắt, tức giận nói: “Đừng gấp gáp, bất cứ lúc nào cũng có ảo cảnh, trước tiên chờ cậu hiểu rõ lòng mình, rồi lấy thân phận là người phàm trần đọc lại kinh phật, tôi sẽ giúp cậu diệt trừ hoàn toàn tâm ma.”

“Sư huynh hao tâm rồi.”

“Tôi chỉ lười nhác mà thôi, với năng lực và trí tuệ của cậu, từ một góc độ khác có thể đọc lại Kinh Phật, chắc chắn sẽ có thể hiểu được một số chân lý tuyệt vời để có thể sửa đổi chủ tâm, có lẽ sẽ làm cho tâm ma tự tan biến, cậu cũng không cần phải ra tay… ”

“Dù vậy, cũng phải cảm ơn lời khuyên của sư huynh.”

Pháp Hải khom người hành lễ, trong mắt hiện lên vẻ ngưỡng

mộ, nghĩ đến chuyện gì đó, khó hiểu nói: “Theo sư huynh, thứ mà bần tăng trải qua không phải là dục vọng, còn anh thì sao? Sư huynh có trí tuệ tuyệt vời, cũng không thiếu nghị lực, tâm tính như anh vậy mà không qua được sắc kiếp, thật không thể tin được. ”

“Không còn cách nào khác, muốn trách thì trách lũ nữu yêu tinh quá quyến rũ, làm cho tôi bị mấy bộ xương khô mỹ nhân đó quyến rũ không thể kiềm chế được, sau một thời gian dài, thậm chí còn là một vài niềm vui nhỏ.”

Vừa nghe lời này, Liêu Văn Kiệt lập tức đập ngực dậm chân: “Pháp Hải, cậu cẩn thận, đừng dấn thân vào con đường cũ của tôi, nếu không hối hận cũng đã muộn rồi!”

“Đáng sợ vậy sao?”

Pháp Hải không khỏi ngạc nhiên, sau đó ánh mắt kiên định nói: “Sư huynh, anh đừng lo lắng, nước chảy róc rách sẽ được mùa xuân đền đáp, hôm nay anh giúp bần tăng tu…..luyện…”

“Ừm !?”

“Hôm nay sư huynh giúp bần tăng độ kiếp lịch ma, ngày khác bần tăng nhất định sẽ trả lại gấp mười lần, một trăm lần, lên núi đao xuống biển lửa, sẽ cố gắng hết sức giúp sư huynh vượt qua kiếp nạn sắc dục tâm ma. ”

“Đi thôi, cậu còn không bằng tôi, không rõ đúng sai, cậu giúp tôi chỉ thêm lộn xộn.” Liêu Văn Nghiêu xua tay, không để trong lòng, Pháp Hải muốn gây rối, cũng không tìm thấy được người đâu.

Gió núi và mưa rào ngừng lại, cả hai rời khỏi Tử Trúc Lâm.

Pháp Hải ra ngoài lần này để tìm kiếm cơ hội phá ma chướng trong tim, khi đã tìm thấy cơ duyên sẽ quyết định quay trở lại Kim Sơn Tự để nghiên cứu kinh Phật.

Liêu Văn Kiệt không còn nơi nào để đi, nên tình cờ được Pháp Hải mời đi cùng rồi cũng vui vẻ gật đầu.

Nói đi nói lại, con đường luyện tâm lần này có liên quan đến Pháp Hải và hai con rắn, hai nơi Kim Sơn Tự và Tây Hồ là địa điểm chính diễn ra vở kịch, phía Tây Hồ, hắn sẽ không trà trộn vào mà để tâm ma của Pháp Hải đối phó …

Từ từ!

Liêu Văn Kiệt nhướng mày: "Pháp Hải, vừa rồi tôi bảo cậu nghiên cứu lại kinh Phật, sẽ mất khoảng bao lâu?"

"Một năm là đủ!"

"…"

"Sao vậy, sư huynh?"

"Đừng gọi tôi là sư huynh, tôi không có người sư đệ đần độn như cậu."

Liêu Văn Kiệt giận dỗi nói: "Tôi mới nghĩ ra thôi, tính tình của tôi không thích hợp ở trong chùa, hai ngày nữa tôi sẽ rời đi, cậu từ từ ăn chay niệm Phật, một ngày nào đó cảm thấy bản thân đã làm lại được, hãy đi Hàng Châu tìm tôi, tới lúc đó sẽ nói chuyện ảo cảnh. "

Một năm là quá dài, nếu không phải vì sợ Pháp Hải không chịu nổi, bây giờ Liêu Văn Kiệt muốn ném anh ta vào ảo ảnh, để đối diện trò chuyện ổn thỏa với tâm ma.

Không còn cách nào khác là đi đến Tây Hồ, hy vọng phiên bản này cũng có thể ca hát!

Có phần thưởng của minh chủ "Vẫn là qua đó xem bản gốc" …

(????)

Sau hai ngày ăn cơm chay ở Kim Sơn Tự, Liêu Văn Kiệt sắp như Lỗ Đề Hạt* rồi, vội vàng tạm biệt Pháp Hải, đi trong đêm đến Hàng Châu.

(Lỗ Đề Hạt*: là Lỗ Trí Thâm, là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết văn học cổ điển Trung Hoa Thủy hử. Lỗ Trí Thâm là một trong 108 anh hùng Lương Sơn Bạc. Biệt hiệu là Hoa Hòa thượng, tên thật là Lỗ Đạt, vốn làm chức Đề hạt ở Đông Kinh, vì giết Trấn Quan Tây Trịnh Đồ nên bị truy nã, phải cắt tóc đi tu trên núi Ngũ Đài sơn, làm môn đệ của trưởng lão Trí Chân.)

(Lỗ Đề Hạt*: là Lỗ Trí Thâm, là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết văn học cổ điển Trung Hoa Thủy hử. Lỗ Trí Thâm là một trong 108 anh hùng Lương Sơn Bạc. Biệt hiệu là Hoa Hòa thượng, tên thật là Lỗ Đạt, vốn làm chức Đề hạt ở Đông Kinh, vì giết Trấn Quan Tây Trịnh Đồ nên bị truy nã, phải cắt tóc đi tu trên núi Ngũ Đài sơn, làm môn đệ của trưởng lão Trí Chân.)

Hắn đặc biệt nghi ngờ rằng Pháp Hải đã lén thêm phần ăn cho mình, nếu không thì không có cách nào có thể lý giải nổi về bắp thịt gân đó.

Ngoài ra, những hình xăm của Pháp Hải thuộc về pháp thuật, những người giả mạo không thực sự thêu hoa văn trên cơ thể.

Liêu Văn Kiệt sắp có được pháp thuật này, dự định sẽ nghiên cứu kỹ và thử dán lên bản thân mình.

Mạnh hay không cũng không quan trọng, nhưng nhất định phải đẹp!

...

Thành phố Hàng Châu.

Cầu nhỏ ngõ sâu, lưu thủy nhân gia (*vùng sông nước), phong cảnh diễm lệ, đậm vị cổ xưa, chứa chan tình cảm vùng sông nước

Giang Nam.

Liêu Văn Kiệt thuê một chiếc thuyền nhỏ khoảng một ngày để đi du lãm dọc con sông trong thành phố, lặng lẽ ghi lại bao quát cảnh vật và chọn một vài con đường mòn làm điểm dừng chân cho chuyến viễn du.

Lần sau lui tới Tây Hồ và Kim Sơn Tự, tốc độ sẽ nhanh hơn nhiều.

Khi con thuyền cập bến, Liêu Văn Kiệt đi dạo trên phố, vì ngoại hình nổi bật nên các cô gái không ngừng chỉ chỉ trỏ trỏ.

Chương 747: Đừng giả làm chính nhân quân tử 1 Hắn ngoảnh mặt làm ngơ, không thèm liếc mắt một cái, vô duyên vô cớ để khiến đối phương không hiểu lầm, hắn sẽ không nở một nụ cười.

Pháp Hải phải mất một năm để nghiên cứu kinh Phật, ước chừng phía bên Tây Hồ cũng tương tự như vậy, tính toán thời gian, Bạch Xà thông đồng với Hứa Tiên, sau đó sinh ra một đứa con, vừa đúng lúc Pháp Hải xuất quan nghiên cứu chuyên sâu.

Ngay cả khi Pháp Hải không vượt qua tâm ma bên trong của mình, Liêu Văn Kiệt vẫn có tự tin ngăn chặn thảm họa này, nước mới ngập Kim Sơn mà thôi, uống hết là được.

Nói như vậy, nhưng phải đề phòng, hai con rắn và Hứa Tiên cũng nên sắp xếp trước, nếu không lầm thì Hứa Tiên ban đầu là một học đồ ở y quán, có một người anh rể làm sai dịch …

Hãy nhớ rằng, đó là Hứa Tiên có thể ca hát, không chung cảnh ngộ với người phàm như Pháp Hải.

Liêu Văn Kiệt vỗ trán, xóa bla bla về Hứa Tiên khỏi kho thông tin và sắp xếp lại trí nhớ của mình.

Còn có một phiên bản khác của Truyền thuyết Bạch Xà trong

kho ký ức của hắn, tuy không được ưa chuộng như trong truyện biết ca hát, nhưng cũng cực kỳ kinh điển.

Hứa Tiên, một thương gia bán thuốc ở Hàng Châu, đang đi phà bên Tây Hồ thì bắt gặp một người phụ nữ xinh đẹp dắt theo một cô hầu gái đi dạo, người phụ nữ đó họ Bạch, là người còn sống sót sau khi chồng chết.

Khi trời mưa to, Hứa Tiên đã cho Bạch phu nhân mượn ô, khi tới nhà để nhận lại ô, không biết tại sao, đã đi đến bên giường của Bạch phu nhân.

Nếu thật mất tiền, nếu đùa mất trí nhớ!

Điều cần hiểu đều hiểu, không hiểu thì chắc chắn là giả vờ, nên ở đây không cần giải thích.

Sau đó, Hứa Tiên nhiều lần dùng tiền của Bạch phu nhân để mua hàng, tất cả đều là tiền ăn cắp của quan phủ nên nhiều lần đã phải vào ngục.

Bạch phu nhân không thể ngụy biện, bị phát giác thân phận yêu quái, đã làm thì phải làm đến cùng, quyết giết những người trong cuộc.

May mắn thay, Pháp Hải, hòa thượng của Kim Sơn Tự đi ngang qua, hàng phục Bạch phu nhân và nha hoàn Tiểu Thanh, đồng thời trấn áp hai con yêu quái dưới tháp Lôi Phong.

Liêu Văn Kiệt rất ấn tượng với phiên bản này, lý do không liên quan gì đến việc sự sống sót của Bạch phu nhân, mà là bởi vì Tiểu Thanh, phiên bản Tiểu Thanh này không phải là muội muội, cơ thể là một con cá trắm tinh giống đực, một đại lão do nữ cải trang đích thực.

Tuy nhiên, phiên bản này có một điểm chung với thế giới mà Liêu Văn Kiệt hiện đang sống, đó là Bạch Tố Trinh tiếp cận Hứa

Tiên không phải để báo đáp lòng tốt, mà là tình yêu nảy nở và muốn có một người đàn ông.

Vừa đúng lúc, Hứa Tiên đẹp trai lại trung thực!

“Thật trùng hợp, bần đạo cũng đẹp trai và rất lương thiện.”

Liêu Văn Kiệt tấm tắc lấy làm kinh ngạc, đối với sự trung thực của Hứa Tiên, sẽ không đầu hàng hai con rắn yêu này.

“Sư huynh, vào chơi một lát rồi đi!”

Nghe thấy âm thanh này, Liêu Văn Kiệt vui vẻ nhìn, thấy rằng trời còn chưa tối, kỹ viện tất nhiên đã mở cửa kinh doanh.

Vừa định nói ‘bộ dạng dư thừa lại tăng lên rồi’, thấy rõ tấm biển nơi phát ra âm thanh, lập tức không nhìn một cái mà nói nhạt một tiếng và bỏ đi.

Sòng bạc.

Đùa gì vậy, mọi người đều biết, người như anh Liêu thề là không độ trời chung với bài bạc và thuốc phiện, làm sao có thể vào đó chơi.

Năm phút sau, một người đàn ông cao lớn lực lưỡng từ cuối phố đi tới, đầu tóc và mắt mũi hổ báo, mặt đầy dữ tợn với bộ râu quai nón, hai cánh tay lộ ra, đùi to hơn so người thường, có thể nói là Lí Quỳ* tái thế, Phàn Khoái* sống lại.

(Lí Quỳ* là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết Thủy hử, thân hình vạm vỡ và khuôn mặt hung dữ. Phàn Khoái* là công thần khai quốc nhà Hán trong lịch sử Trung Quốc , có sức khoẻ lại dũng cảm hơn người.)

(Lí Quỳ* là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết Thủy hử, thân hình vạm vỡ và khuôn mặt hung dữ. Phàn Khoái* là công

thần khai quốc nhà Hán nhà Hán trong lịch sử Trung Quốc lịch sử Trung Quốc , có sức khoẻ lại dũng cảm hơn người.)

Trên đường, người qua đường đều tránh xa kẻo bị kẻ xấu bắt lấy mà nghiền nhuyễn trên mặt đất.

Đúng vậy, người đàn ông lực lưỡng này do Liêu Văn Kiệt biến hình.

Suốt một năm trời, hắn không thể ngày nào cũng sống trong nhà trọ mà cũng phải mua một căn nhà, kiếm kế sinh nhai đàng hoàng nên mới ngụy trang thành một người đàn ông trầm lặng và khôi ngô giữa đám đông.

Bằng cách này, sẽ không khơi dậy sự nghi ngờ cho những nội ứng bên cạnh Hứa Tiên.

Chủ động bỏ qua mảnh vàng trong ô đỏ, Liêu Văn Kiệt sải bước vào sòng bạc, hôm nay hắn muốn đại khai sát giới để lũ khốn nạn điều hành nhà bạc phải trả giá tức ói máu.

Nửa giờ sau, sòng bạc đóng cửa, Liêu Văn Kiệt rời đi với những tiếng càu nhàu, cùng với đó là một vài trò ăn vạ.

Quẹo vào trong ngõ, Liêu Văn Kiệt đi đến sòng bạc bên cạnh, vài tên côn đồ mặt mày bầm rập đang quỳ rạp trên mặt đất.

Một trong số bọn chúng sau khi ăn cơm trưa bị đau bụng, trong quần chảy ra một thứ hỗn hợp đặc sệt bẩn thỉu, nhìn ánh mắt kinh tởm của đồng bọn, hắn căn bản là đợi chết.

“Chết tiệt, tên quái quỷ gì vậy, đánh được nhiều như vậy!”

“Đừng sợ, tất cả sòng bạc trong thành phố đều do Viên lão đại điều hành, Viên lão đại sẽ không tha cho anh ta, hôm nay ở chỗ chúng tôi kiếm tiền, ngày mai, tới sòng bạc khác để anh ta ăn bao nhiêu thì phải nôn ra bấy nhiêu. ”

“Phù!”

“Khốn nạn, tôi không cho anh đắc ý!”

...

Sòng bạc thứ ba.

Sau khi Liêu Văn Kiệt vào cửa, phát hiện bầu không khí bất ổn, các con bạc không có gì, mấu chốt là ông chủ và mấy người của sòng bạc, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc và khiếp sợ, còn có chút sự chế giễu.

Chương 748: Đừng giả làm chính nhân quân tử 2 Liêu Văn Kiệt suy nghĩ một chút, chẳng qua là tin tức mà vài sòng bạc trao đổi cho nhau, bọn côn đồ đang trên đường tới.

Vấn đề lớn đến mức nào, không lẽ họ lại có thể mời Pháp Hải qua?

Mười phút sau, chủ sòng bạc toát mồ hôi hột, Liêu Văn Kiệt vung tay đổi tiền đồng thành bạc.

Đúng lúc này, ngoài cửa có tiếng bước chân lộn xộn, một vài người đàn ông trung niên mặc áo bào đen bước vào.

Người đàn ông cao ráo với cơ thể cường tráng, mái tóc dài bù xù tới bả vai, mũi sư tử, miệng rộng, hai bên thái dương và má hóp lại, lông mày hếch lên, độ hung tợn hơn kẻ ác mà Liêu Văn Kiệt biến thành thậm chí ba phần.

Kỳ lạ, trên đời lại có một người có diện mạo ghê tởm như vậy!

Liêu Văn Kiệt trợn tròn mắt, trong lòng, hắn và Pháp Hải là nhân vật tiêu biểu của phe chính nghĩa, người đàn ông mạnh mẽ trung niên này vừa khớp trái ngược, diện mạo là xấu xí, tội ác nặng, thuộc phe phản diện rửa đâu cho hết.

“Tiểu tử được lắm, còn đạp đổ ba sòng bạc của Viên Bá Thiên tôi, cậu rất gan dạ đó!”

“Viên Bá Thiên…”

Liêu Văn Kiệt thầm gật đầu, cái tên đầy khí thế thời Phục hưng đã lâu không được nghe thấy.

“Tiểu tử, cậu mới đến đây à?”

Thấy Liêu Văn Kiệt nghe tên mình nhưng không có phản ứng gì, Viên Bá Thiên nheo mắt lại: “Cậu đập phá chỗ của tôi là không hiểu quy củ, hay là bị người ta xúi giục? Nếu như bị người khác xúi giục, ai đứng sau cậu? Ai, nói ra, tôi sẽ xem xét chỉ đánh gãy hai chân của cậu! ”

“Không có ai chỉ thị, tôi tới đây hoàn toàn là vì tiền.”

Liêu Văn Kiệt liếc nhìn chén sàng trên bàn: “Sao, mở cửa làm ăn có lời cũng có lỗ, anh không thể không chịu lỗ?”

“Hừ, nếu cậu muốn kiếm tiền, thì tôi cùng cậu chơi hai ván.”

Viên Bá Thiên đặt chén sàng xuống, từ trong tay rút ra một nắm bạc: “Một ván quyết định thắng thua, lớn hay nhỏ?”

“Không thể nào, sẽ không có ai thực sự cho rằng lấy một nắm tiền lẻ ra, tôi sẽ đánh bạc với hắn?”

Liêu Văn Kiệt cười nhạo, mặt mày hung dữ râu ria xồm xoàm nhảy lên, tức giận nó: “Họ Viên kia, nếu anh nói đánh cược thì đánh cược, tôi mất mặt nhiều rồi!”

“Cậu muốn như thế nào?”

“Thêm tiền.”

“…”

Sau một hồi im lặng, Viên Bá Thiên khua tay để tiểu đệ lấy năm thỏi vàng rồi đập xuống mặt bàn.

“Tiểu tử, có vẻ như cậu là một con người rất hợp với tính khí của tôi, vậy sẽ phá lệ để chơi với cậu.”

Viên Bá Thiên với vẻ mặt hung dữ nói: “Nhìn cả người cậu trên dưới cũng không đáng bao nhiêu tiền, năm thỏi vàng này đủ mua tính mạng của cậu, nếu cậu thắng thì cầm tiền ra khỏi thành phố Hàng Châu, đừng để tôi gặp lại, nếu cậu thua thì từ nay sẽ làm ăn với tôi, lo việc kinh doanh sòng bạc. ”

“Được rồi, tiền từ trên trời rơi xuống tại sao không lấy chứ.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, với năm thỏi vàng này, chưa kể nhà cửa và công việc, nha hoàn xinh đẹp đều có thể mua được hơn chục thứ.

“Hừ!”

Viên Bá Thiên cười lạnh, nhìn thẳng vào Liêu Văn Kiệt, cầm chén sàng lắc lắc, qua ba tới năm vòng, đột nhiên cầm chén sàng đập xuống bàn.

“Một ván quyết định thắng thua, lớn hay nhỏ?”

“Một điểm, nhỏ.”

“Hahaha-”

Viên Bá Thiên ngẩng đầu cười, nâng chén sàng lộ ra một nắm tro tàn: “Tiểu tử, có cược có chịu đừng chơi xấu, bắt đầu từ hôm nay, mạng của cậu sẽ là của Viên Bá Thiên tôi.”

“Tên râu mép như tôi lại bị gọi là ‘tiểu tử’, mắt của anh thực không tốt.”

Liêu Văn Kiệt tiến lên phía trước hai bước, giơ lên bồ phiến

đại thủ thổi bay tro tàn: “Nhìn rõ nhé, một điểm, nhỏ, anh thua rồi.”

Viên Bá Thiên nhìn xuống, nụ cười trên mặt bỗng trùng xuống, một mặt sàng khắc ? điểm hiện ra trong đống tro tàn đã bị thổi bay.

“Tuy rằng mắt anh không được tốt, nhưng ra tay phóng khoáng hết chỗ nói, hôm khác hết tiền, tôi sẽ tới tìm anh.” Liêu Văn Kiệt cất năm thỏi vàng đi, cười toe toét và vỗ vai Viên Bá Thiên, bày tỏ sự coi trọng anh ta.

“Chờ đã, dừng lại cho tôi.”

Viên Bá Thiên hét lên và bắt đàn em xung quanh đóng cửa lại, chĩa kiếm vào Liêu Văn Kiệt: “Chiêu này của tôi chưa bao giờ thua, cậu giở trò, ván này không tính.”

“Thật là buồn cười, anh nói không tính là không tính, sòng bạc do nhà anh mở… Ồ, thật sự là của nhà anh.”

Liêu Văn Kiệt sải bước về phía Viên Bá Thiên: “Quy tắc của sòng bạc chịu cược chịu thua, anh đã chơi xấu, vậy đừng trách tôi thủ đoạn nham hiểm, đừng giả làm chính nhân quân tử. ”

“Hahaha”

Viên Bá Thiên nghe xong nhếch miệng cười lớn, xắn tay áo bước lên trước: “Chỉ là một ván bạc mà thôi, có tay là được, hôm nay đánh gãy chân cậu, cho cậu biết kết cục của con chó nhe răng với chủ.”

“Tôi cũng hiểu, trước đây nuôi một con chó ngốc hung dữ với chủ, sau đó thì bị chết mất.”

Liêu Văn Kiệt giơ nắm đấm nện xuống, thẳng hướng nắm đấm mà Viên Bá Thiên xuất ra, sau một tiếng kêu ghê rợn, rồi nâng một

cú đã thẳng vào tường.

Trong sòng bạc, không có bầu không khí tốt đẹp, đánh người như treo tranh, thật sự kinh người, nhất là bức họa có tên là Viên Bá Thiên thì càng kinh hãi hơn.

“Họ Viên kia, lo trị thương cho tốt, đợi tôi tiêu hết tiền sẽ tới đánh với anh!”

Chương 749: 1: Hơn hai mươi tuổi mới mở Huyết Luân Nhãn, có phải là quá phế hay không? Rời khỏi sòng bạc, Liêu Văn Kiệt tìm một con hẻm nhỏ không người,thay đổi hình dạng.

Hắn một tay đút túi, đem vàng thỏi chà xát thành từng viên kim cầu nhỏ, tìm một quán trà, hỏi thăm chuyện mua bán nhà cửa.

Mấy đồng tiền chìa ra, ông chủ sảng khoái nói rõ tình huống, cũng chỉ cho Liêu Văn Kiệt mấy con đường.

So với tưởng tượng của Liêu Văn Kiệt còn phức tạp hơn, hắn cho rằng một tay giao tiền một tay giao hàng, đem khế ước vào tay liền xong việc.

Kết quả lúc này đã có thương nhân mua bán bất động sản, ngoại trừ trung gian kiếm chênh lệch giá, còn có thẩm định viên quan phủ thẩm định bất động sản, còn phải nộp thuế khế ước các thứ.

Mắt thấy sắc trời sắp chuyển tối, Liêu Văn Kiệt vội vàng đi huyện nha một chuyến, sớm làm một ít thủ tục.

Nếu là trước kia, loại ở nhà lậu hắn nhất định là ở không được,hắn với Yến Xích Hà giống nhau, chùa Lan Nhược các loại miếu bị phá mới là điểm đến của hắn.

Hiện tại không giống, có thần thông ‘Chấp Tâm Ma’, làm suy yếu uy lực chính là huyễn thuật, không chỉ phải hoàn tất thủ

tục,mà còn phải giải quyết vấn đề không có thân phận chính thức.

Hơn hai mươi tuổi mới mở Huyết Luân Nhãn, có phải là quá phế hay không?

Mặc dù đã hoàn tất thủ tục, còn phải sử dụng huyễn thuật thúc giục nhân viên làm việc của quan phủ tăng tốc giải quyết thủ tục nhưng Liêu Văn Kiệt vẫn ở lại làm khách hai ngày mới nhìn thấy người bán nhà.

Trạch viện đã xem qua trước, một chữ, sáng sủa.

Người bán họ Lý, năm nay gần bảy mươi tuổi, trước kia cũng là người làm đại quan, thân thế gia đình trong sạch, rất có thanh danh liêm khiết, bởi vì hai năm thiên tai không ngừng, Lý gia lại thích làm từ thiện, bất đắc dĩ mới bán một bộ dinh thự tổ tiên truyền lại.

Dưới sự dẫn dắt của người trong quan phủ, Liêu Văn Kiệt đi tới Lý phủ, gặp được vị Lý Mậu Xuân tuổi gần thất tuần, được xưng là "Lý Thiện Nhân".

Người Lý gia thưa thớt, Lý Mậu Xuân tuổi gần năm mươi mới có một con trai, không phải là đại tộc gì, nhưng bởi vì tổ tiên có nhiều người làm quan trong, nội tình phong phú thanh danh rất cao, nói là danh môn vọng tộc cũng không quá đáng.

Lý Mậu Xuân năm xưa làm quan, không thích mấy kẻ lừa gạt trên quan trường, hơn nữa ông ta không hám vinh lợi, chỗ nào cũng bị người đời xa lánh, thế là dứt khoát từ quan quy ẩn, lấy điền sản tổ tiên để lại làm ăn mua bán nhỏ.

Nhắc tới ông ta thì không thể không nói đến kỳ tích gần năm mươi tuổi có con, hai vợ chồng ngày thường vui vẻ hiền lành, vẫn không có con nối dõi, liền nhịn ăn ba ngày đi chùa Quốc Thanh lễ Phật, ở trước tượng Quan Âm cầu mong có được một đứa con trai,

đặt tên là Lý Tu Duyên.

Những thứ này, đều là người trung gian của quan phủ nửa đường nói cho Liêu Văn Kiệt, người bán thân thế trong sạch, lựa chọn kỹ càng lọc ra, để cho hắn không cần lo lắng sau khi mua nhà mua đất gặp phải chuyện phiền lòng quấy rối.

“Lý đại nhân, có lễ.”

“Liêu công tử nói đùa, Lý phủ đã sớm không còn Lý đại nhân gì, Lý thất tuần ngược lại có một người.” Lý Mậu Xuân sờ râu cười nói.

Người hiện đại nhìn người đầu tiên nhìn mặt, cổ nhân cũng vậy, bắt đầu từ giá trị nhan sắc, sau mới đến nhân phẩm.

Lấy thừa tướng làm ví dụ, vì sao ông ta cực kỳ yêu Quan Nhị gia(1), là bởi vì ôn tửu trảm Hoa Hùng?(2)

(1),(2) đọc Tam quốc Diễn Nghĩa để biết thêm thông tin

(1),(2) đọc Tam quốc Diễn Nghĩa để biết thêm thông tin

Không phải, trước khi trảm Hoa Hùng, Thừa tướng đã yêu Nhị gia ngay từ cái nhìn đầu tiên, chỉ bởi vì Nhị gia đẹp trai, râu lại đẹp, chọc trúng điểm high của Thừa tướng.

Mặc dù Nhị gia liên tục phát ra thẻ người tốt, khiến thừa tướng chết tâm nhưng thừa tướng vẫn bất khuất, nằm mơ cũng muốn có được thể xác và tình cảm của Nhị gia.

Đương nhiên, cũng có thể có liên quan đến sở thích cá nhân của thừa tướng,đó là ông ta thích đồ vật có chủ.

Nói đến chính truyện, nhan sắc Liêu Văn Kiệt cũng chọc trúng điểm high của Lý Mậu Xuân, thầm nói không long thì cũng phượng, hắn không phải vật trong ao.

“Đã là như thế, văn bối liền xưng hô một tiếng Lý tiên sinh đi.”

Liêu Văn Kiệt chắp tay, xưa gặp được người lớn tuổi có học vấn, không biết xưng hô như thế nào, dùng ‘tiên sinh’ là đúng rồi.

Lý Mậu Xuân gật gật đầu, bảo hạ nhân dâng trà, đơn giản cùng Liêu Văn Kiệt tán gẫu vài câu.

Tuy nói là bán nhà, nhưng dù sao cũng là sản nghiệp tổ tiên truyền lại, ông ta nhất định phải hỏi rõ ràng để tránh trở thành người bán nhà hối hận.

Liêu Văn Kiệt bên này đã sớm chuẩn bị xong lý do, chứng thực bản thân tuyệt đối không phải là nói dối.

Hắn đến Hàng Châu để thăm người thân, không bao giờ nghĩ rằng người thân và bạn bè đã qua đời được nhiều năm, thấy phong cảnh đẹp của thành Hàng Châu, cộng với là một người ăn no, chuyện gia đình không có gì cần lo lắng, quyết định ở lại và định cư.

Thân thế đơn giản, không có khổ đại cừu thâm, phương diện gia học ba đời đều mở y quán hành

y, hắn định cư ở thành Hàng Châu cũng sẽ như thế.

Hành y rất tốt, không chỉ có thể cứu người tích lũy công đức, còn có thể nghiên cứu dược lý, có thể trợ ngoại tu hành đan thuật.

Chương 750: 2: Hơn hai mươi tuổi mới mở Huyết Luân Nhãn, có phải là quá phế hay không? Liêu Văn Kiệt đổi một môn ‘Vọng Văn Vấn Thiết’(3) ở chỗ hệ thống, hai trăm điểm tài lực nói nhiều không nhiều lắm, phi thường thực dụng, sau này đến thế giới cổ đại, cũng có thể phát huy tác dụng.

(3) vọng, văn, vấn, thiết; (bốn phương pháp chữa bệnh của Đông y; nhìn, nghe, hỏi, sờ.) Gọi là “tứ chẩn”

(3) vọng, văn, vấn, thiết; (bốn phương pháp chữa bệnh của Đông y; nhìn, nghe, hỏi, sờ.) Gọi là "tứ chẩn"

Nếu thật muốn nói có cái gì không tốt chính là đầu năm nay vạn lần đều hạ phẩm, chỉ có đọc sách mới cao, chứ địa vị xã hội của đại phu thật sự là bình thường,chân thật một chút, ngay cả bình thường cũng không bằng.

Liêu Văn Kiệt cũng muốn đổi thân phận thành người đọc sách, bởi vì Hứa Tiên của thế giới này là một vị tiên sinh dạy học, bất kể là làm học sinh hay là làm giáo viên, đều có thể dễ dàng tiếp cận đối phương.

Nhưng nghĩ lại hắn đành bỏ cuộc.

Là học sinh có thể 8-9 ngày vắng mặt, làm giáo viên, kiến thức của hắn không thể đem dạy được, địa lý thiên văn, vật lý hóa học, toán sinh học, thể thao ngoại ngữ…

Thật không may, dạy những điều này sẽ gây hiểu lầm với con cái của họ.

Lại có, hai ngày trước Liêu Văn Kiệt đi ngang qua thư viện, cùng vị Hứa Tiên kia gặp mặt một lần, hơn hai mươi tuổi đã gần ba mươi tuổi, trong thành chỉ có anh ta là người đẹp, nếu như hắn cũng ở học viện lui tới, Bạch Xà xuân tâm manh động nhất định sẽ không chỉ coi trọng ai đó!

Không ổn!

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là làm đại phu tốt, đau đầu ấm não mấy bệnh nhỏ lấy "Vọng Văn Vấn Thiết" đến chẩn trị, nghi nan tạp chứng dùng đạo thuật 'Xuân Phong Hóa Vũ' để trị liệu, lại có phương diện ẩn giấu khó tả, hắn còn có phương thuốc chú Cửu truyền thụ cho.

Có thể tưởng tượng được, thần y một đời sắp xuất hiện.

Nếu không, với khuôn mặt này của hắn, lăn lộn làm cao thủ phụ khoa cũng không thành vấn đề.

Trò chuyện không lâu sau đó, Lý Mậu Xuân gật gật đầu, đối với Liêu Văn Kiệt phi thường hài lòng, ký kết khế ước, nguyện ý đem tổ trạch bán lại.

Liêu Văn Kiệt tại chỗ trả tiền và thuế, tiễn người trong quan phủ đi, cũng nhận chìa khóa từ tay Lý Mậu Xuân.

“Liêu công tử, tổ trạch đã lâu không được quét dọn, nếu cậu muốn mau chóng chuyển vào, tôi có thể nhờ hạ nhân hỗ trợ quét sạch.”

“Vậy thì phiền Lý tiên sinh, vô công bất thụ lộc, tôi nguyện trả thêm một khoản tiền.”

“Cái này không cần…”

“Lý tiên sinh không cần nhiều lời, lúc tới tôi đều đã hỏi thăm, ông bán lại nhà chỉ vì muốn làm việc thiện mà trong nhà không xoay được vốn mới đem nhà bán lại.”

Liêu Văn Kiệt chắp tay nói: “Lý Thiện Nhân, cái danh này xứng đáng, tôi có tâm hành thiện, lại không hiểu quy củ trong đó, nếu lần sau có cơ hội, mong khẳng khái nhận một ít công đức của tôi.”

Lý Mậu Xuân nghe vậy mặt lộ ra ý cười, đối với Liêu Văn Kiệt càng thêm thưởng thức, đáng tiếc ông ta già rồi mới có con, đã vậy còn không phải con gái, bằng không thật sự có chút ý nghĩ kia.

“Cha, con về rồi đây.”

Bên ngoài nhà, tiếng người truyền đến, thanh niên mười bảy mười tám tuổi cầm lồng chim đi tới.

Nhìn thấy con trai Lý Tu Duyên, Lý Mậu Xuân liên tục lắc đầu:

“Du thủ hảo nhàn, còn ra thể thống gì nữa!”

Đều trách ông ta, hai vợ chồng già mới có con, đối với Lý Tu Duyên quá mức sủng nịch, dẫn đến đứa nhỏ này có chút lười nhác, làm cái gì cũng không được, ăn cái gì cũng để thừa.

Ưu điểm may còn có ít, đó là dưới sự hun đúc của hai vợ chồng đã hình thành một trái tim tốt, thích giúp người khác giải quyết vấn đề.

Mặc dù thường là vô ích.

Liêu Văn Kiệt: Σ(?‘д’?」)”

Nhìn thấy Lý Tu Duyên, trong nháy mắt Liêu Văn Kiệt hoảng sợ, liếc mắt một cái liền nhìn ra tên này chính là nhân vật chính.

Ngũ quan đường nét cùng Lý Ngang có ba phần tương tự, lại có chút thân thuộc của Châu Tinh Tinh , mơ hồ có thể thấy được dáng người Châu Tinh Trì, Xa Văn Tinh, Tả Tụng Tinh.

Chắc chắn không sai, Pháp Hải chỉ là một đệ đệ thêm đầu mà thôi, vị Lý Tu Duyên này mới là chính chủ của con đường luyện tâm .

“Lý Tu Duyên, cái tên này. Cẩn thận ngẫm lại,...”

Liêu Văn Kiệt nhíu chặt mày, hắn phi thường tin tưởng, mình tuyệt đối ở chỗ nào đó đã nghe qua.

Nhớ không ra cũng không sao, không cần rối rắm Lý Tu Duyên là ai, suy nghĩ lại một chút về việc có liên quan đến bộ mặt này là được.

Phương pháp loại trừ được cắt bỏ giảm bớt, Liêu Văn Kiệt trong nháy mắt nghĩ thông suốt mấu chốt, Lý Tu Duyên chính là đại danh đỉnh đỉnh Tế Công, đạo tế hòa thượng, Hàng Long La Hán

chuyển thế.

Rượu thịt xuyên qua ruột, Phật Tổ để trong lòng.

Thế nhân nếu học ta, như tiến vào ma đạo.

Cho dù là người không biết danh húy gia tể Tế Công, cũng sẽ nghe qua bài thơ này, vả lại thường xuyên có người cắt đoạn lấy nghĩa, chỉ lấy nửa câu đầu ra nói chuyện.

Tất cả những điều này không quan trọng, quan trọng là, người đã hành động điên rồ không nói, kết hợp với các ngôi sao kia cùng khuôn mặt của Lý Ngang, trông thậm chí còn kiêu ngạo hơn.

Lý Tu Duyên cầm lồng chim vào phòng, nhìn thấy Liêu Văn Kiệt lúc này kinh hãi: "Cha, vị soái ca này là ai a, vậy mà có thể có ba phần anh tuấn của con!"

Liêu Văn Kiệt: (?_?)

Chỉ là đổi tên đổi thân phận thôi, bên trong vẫn là mùi vị kia, quá sặc mũi, hơn nữa còn thích tự lừa mình dối người.

- Suốt ngày hồ ngôn loạn ngữ, một chút quy củ cũng không có!

Chương 751: 1: Ngốc với thành thật là hai chuyện khác nhau Lý Mậu Xuân nghiêm mặt giáo huấn một câu, Lý Tu Duyên vừa thấy cha mình muốn dạy người, dưới chân như bôi dầu, xách lồng chim chạy không thấy bóng dáng.

"Liêu công tử thấy cười, tôi già đến mức không quản giáo nổi..."

Lý Mậu Xuân mặt cười khổ, không sợ người so người, chỉ sợ hàng so hàng, xem xong con trai nhà mình, lại nhìn Liêu Văn Kiệt nhà người khác, chỉ cảm thấy hắn càng thêm xuất chúng.

"Không sao, người trẻ tuổi hoạt bát một chút là chuyện tốt."

Liêu Văn Kiệt thuận miệng nói, nằm vùng hành động +2, về sau phải thường xuyên đến Lý phủ.

“Lý tiên sinh, tôi vừa mới tới thành Hàng Châu hai ngày, đối với một việc này không hiểu rõ lắm, có một cái tên ‘Viên Bá Thiên’ thường xuyên nghe nói, hỏi thì người qua đường liền biến sắc, làm cho tôi hết sức phiền lòng.”

- Viên Bá Thiên!

Lý Mậu Xuân nghe vậy sắc mặt khẽ biến: “Ác nhân khi nam bá nữ, làm việc không từ thủ đoạn, Liêu công tử đột nhiên nhắc tới anh ta làm cái gì, chẳng lẽ là cậu trêu chọc anh ta rồi?”

“Vậy cũng không phải, chỉ là trong hai ngày nghe không dưới mười lần, tò mò anh ta làm ác nhiều, vì sao còn chưa bị quan phủ bắt đi.”

“Ai, nói đến lại hổ thẹn, ác nhân này…”

Lý Mậu Xuân lắc đầu, mờ ẩn nói ra nguyên nhân.

Mẹ của Viên Bá Thiên là nhân sĩ Hàng Châu, cha là đại quan trong triều, thường trú ở kinh sư, bởi vì tính tình thuở nhỏ bướng bỉnh, lại không phục quản giáo, Viên cha e sợ con trai ở kinh sư gây ra đại họa, liền ném anh ta đến thành Hàng Châu tự sinh tự diệt.

Bởi vì cha mẹ hai bên gia tộc thế lớn, hơn nữa người này có thù tất báo, dân chúng bình dân không dám trêu chọc, quan phủ nhận được đồ tốt của anh ta nên đối với anh ta mở một con mắt nhắm một con mắt,từ đó mới tạo thành ác nhân thành Hàng Châu không ai dám quản. Liêu công tử yên tâm, tôi mặc dù không còn làm quan, nhưng còn có vài phần mặt mũi, cho dù cậu trêu chọc Viên Bá Thiên, có tôi ra mặt, tên đó sẽ không dám làm gì cậu.” Lý Mậu Xuân an ủi.

Liêu Văn Kiệt: "..."

Ông suy nghĩ nhiều rồi, con trai ông cho Viên Bá Thiên một cái tát, anh ta liền dám giết cả nhà ông, đến gà chó còn không chừa, ngay cả gián đang mang thai cũng không buông tha.

Bởi vì sợi dây này của Lý Tu Duyên, Liêu Văn Kiệt tận lực kết giao, bộ dạng đẹp trai nói chuyện lại dễ nghe, Lý Mậu Xuân đối với hắn càng thêm thưởng thức, từ đơn giản tiếp khách ngắn ngủi phòng khách, liền biến thành nói chuyện lâu trong thư phòng.

Liêu Văn Kiệt là người ngoài nhưng Lý Mậu Xuân liền nói với hắn rất nhiều tình huống ở địa phương, biết được địa chỉ hắn mở y quán còn chưa định, liền chủ động hỗ trợ thu thập, một bộ thái độ thân thiện như đối với hậu bối nhà mình.

Đương nhiên, Lý Mậu Xuân cũng không phải vô sự ân cần, hy vọng sau khi y quán khai trương, có thể để cho con trai Lý Tu Duyên của ông ta đi qua làm học trò.

Lý gia tài sản thật ra vẫn còn có thể có dư lực làm từ thiện, Lý Mậu Xuân không cầu biết Lý Tu Duyên học được bao nhiêu y thuật,chỉ cần theo đó mở rộng tầm mắt, đừng lúc nào cũng chơi bời lêu lổng, mỗi ngày không có việc gì làm.

Chuyện tốt đưa tới cửa, Liêu Văn Kiệt khẳng định sẽ không cự tuyệt, Lý Tu Duyên hiện tại chỉ biết dắt chim chọi dế, sau khi bị sét đánh mới lập tức biến thành Giáng Long La Hán chuyển thế, lại lấy lại kim thân đời thứ mười ba để lại nhân gian, cũng là một vị thiên nhân cấp bậc thần tiên lục địa.

Bởi vì vị thiên nhân này cùng các thần tiên khác đánh cuộc nên không thể sử dụng pháp lực, cho nên cảnh giới mặc dù có, nhưng không cách nào thi triển pháp lực.

Bất quá không quan trọng, Hàng Long La Hán cũng không phải

là lần đầu tiên chuyển thế, Thập Bát La Hán phụng mệnh Thích Ca, thường trú nhân gian phổ độ chúng sinh, chuyển thế cũng giống như ăn cơm uống nước, đã sớm thành thói quen.

Nơi này muốn nói một câu, Hàng Long La Hán địa vị rất cao, khoác lên mình da của La Hán,nhưng bản thân lại là đệ tử thân truyền Thích Ca 'tôn giả Ca Diếp'.

Phật tổ Niêm Hoa, Ca Diếp Nhất Tiếu, chính là khen Phật pháp cao minh, một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ "Niêm Hoa Chỉ" cũng xuất phát từ điển cố này.

Về phần quả vị của La Hán không bằng Bồ Tát, khoảng cách về đích 'Phật' lại kém mười vạn tám ngàn dặm…

Theo quan điểm của Liêu Văn Kiệt, nghe một chút là được, không cần quá để ý, bát đại Bồ Tát cũng không phải Phật, không cần ba lời một mặt nói rõ làm gì..

Điều khiến Liêu Văn Kiệt có chút rối rắm chính là, một vị cao nhân lợi hại như vậy, thế mà lại chống mặt Châu Tinh Tinh cùng Lý Ngang, ngẫm lại liền rất có xuất diễn, rất khó nghiêm túc.

Còn nữa, Lý Tu Duyên xuất hiện, trong nháy mắt liền nâng tầm thế giới này lên.

Trong bối cảnh câu chuyện của Pháp Hải và hai con xà tinh, có Nam Cực Tiên Ông của núi Côn Luân, Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, một trong sáu ngự.

Bởi vì địa vị quá cao,bị Liêu Văn Kiệt cho vào làm bối cảnh nền thôi chứ chưa bao giờ trông cậy vào đại ký này sẽ xuất hiện.

Nhưng hiện tại không giống, Lý Tu Duyên cũng chính là hiện thân của Hàng Long La Hán, lập tức kéo tấm bối cảnh từ trong hư vô mờ ảo ra, máu chảy đầm đìa bày ra trước mặt Liêu Văn Kiệt, để cho hắn tại chỗ từ trong lòng nhặt lên nguyên tắc xử sự làm người

khiêm tốn.

Chương 752: 2: Ngốc với thành thật là hai chuyện khác nhau Thứ lỗi cho Liêu Văn Kiệt vô tình, thiên đình trong trí nhớ thật mộc mạc, các thần tiên cũng hảo low, nhất là bộ dáng ngoan cố của Ngọc Hoàng đại đế cùng Vương Mẫu,

Mặt khác, quan hệ thiên đình lộn xộn đến mức đầy ắp khe hở, cái khác trước không nói, vì sao

Hàng Long La Hán lại xuất hiện ở Thiên Đình, còn trưng ra một bộ dáng đương nhiên, quê hương ông ta không phải ở thế giới Tây Thiên Cực Lạc sao?

Vì sao Quan Âm Bồ Tát lại có địa vị cao như vậy ở Thiên Đình?

Vì sao Ngọc Hoàng đại đế có thể tùy ý xử trí Hàng Long làm bậy… Tuy rằng ông ta đích xác có thể, nhưng Phật tổ thì không cần mặt mũi sao?

Bởi vì suy nghĩ quá nhiều, dẫn đến Liêu Văn Kiệt đầy bụng nghi ngờ, vấn đề lớn nhất, con đường luyện tâm hai lần trước, đều có Đạo Phật truyền thừa thế gian, thế giới con đường luyện tâm lần thứ ba này có liên quan hay không?

Nếu như không có, có phải mỗi thế giới đều có bối cảnh thần hệ độc lập của riêng mình hay không, nếu có, thế giới thần tiên của thế giới này có thể hàng lâm ở thế giới con đường luyện tâm hai lần trước hay không?

Nói thẳng ra một chút, các tiên phật có thể hàng lâm đến thế giới của Liêu Văn Kiệt hay không?

Quan Âm Bồ Tát và Châu Tinh Trì ở đây…

Liêu Văn Kiệt: (—`’—)

Ngẫm lại, Quan Âm Bồ Tát khuôn mặt hẳn là có vài phần tương tự với Yudy Tang, trong đó… Cái này chỉ là ngẫu nhiên thôi!

Trong đầu rối bời, Liêu Văn Kiệt không có khẩu vị gì, được Lý Mậu Xuân giữ lại lý phủ dùng cơm trưa, vốn là thức ăn chay với trà nhạt, ăn vào như nhai sáp.

Ngồi Lý phủ một ngày, ăn cơm tối xong, Liêu Văn Kiệt từ biệt Lý Mậu Xuân, cầm đèn lồng đi về phía Lý phủ cũ, hiện tại là Liêu phủ.

Liêu Văn Kiệt xuất tiền, Lý Mậu Xuân xuất nhân, quét dọn một ngày, đồ đạc cũng được sắp xếp chỉnh tề, đêm nay có thể ở lại.

Trong phủ không có an trí người hầu, Liêu Văn Kiệt cũng không tính toán làm như vậy, cầm đèn lồng đi đường đêm, còn đang suy nghĩ quan hệ giữa thế giới này và thế giới kia.

Một lúc lâu sau, hắn quyết định buông tha, chờ Lý Tu Duyên biến thành Hàng Long, lại từ trong miệng cậu ta nói chuyện.

Hàng Long thứ hai như vậy, đánh chết Viên Bá Thiên làm uy hiếp, nhất định biết đều biết.

“Nói đi cũng phải nói lại, Hàng Long La Hán chuyển thế thành Tế Điên, ngôn hành cử chỉ phóng đãng không kiềm chế được, nếu Pháp Hải nhìn thấy cậu ta, có thể tâm ma lập tức tan thành mây khói hay không?”

Liêu Văn Kiệt tưởng tượng cảnh hai người gặp mặt, không cần nói, khả năng này rất lớn.

Tâm ma của Pháp Hải nằm ở bản thân, nghiêm khắc với kỷ luật, nghiêm khắc với luật nhân, cho rằng mình là Phật, cũng nghĩ tất cả mọi người biến thành Phật. Lấy một sa điêu Hàng Long vỗ lên mặt anh ta, nói cho anh ta biết, đây mới là Phật, cam đoan ý nghĩ gì cũng không còn, tại chỗ đại ngộ buông xuống chấp niệm.

Cũng không loại trừ một khả năng khác, lực đập quá mạnh, Pháp Hải không chịu nổi, tâm tính sụp đổ, hỏa táng tại chỗ thiêu ra Xá Lợi Tử(4).

(4) Xá Lợi Tử viên ngọc, pha lê hoặc viên ngọc giống ngọc trai được tạo ra sau khi thân thể của các cao tăng phật giáo được hỏa táng.

(4) Xá Lợi Tử viên ngọc, pha lê hoặc viên ngọc giống ngọc trai được tạo ra sau khi thân thể của các cao tăng phật giáo được hỏa táng.

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, sẽ không sai, Xá Lợi Tử của Pháp Hải cùng cậu ta có duyên.

Đang đi, đường phố phía trước đột nhiên an tĩnh lại, cửa hàng hai bên dường như đã thương lượng trước, cửa lớn nhà cửa đóng chặt, chỉ có một hai ngọn đèn lồng treo ở đầu cửa, hào quang yếu ớt mơ hồ có thể thấy được con đường gạch đá trải ra một tầng độ ẩm.

Yêu khí!

Liêu Văn Kiệt nhướng mày, dưới chân không dừng lại, cầm đèn lồng tiếp tục đi tới, trên mặt một bộ suy nghĩ thất thần.

Phía trước, một ngọn đèn lồng quang mang sáng lên, trong sương mù mông lung, mơ hồ có thể thấy được hai bóng người.

Hai nữ nhân, quần áo phục sắc một xanh một trắng, ngũ quan xinh đẹp trang điểm đậm, dáng người quyến rũ trêu người, toàn thân đều tản ra mị thái kinh người, làm cho người ta liếc mắt một cái liền nhịn không được tim đập nhanh hơn.

Liêu Văn Kiệt nhìn thoáng qua, bình tĩnh thu hồi ánh mắt, không thể nghi ngờ, nữ yêu tinh là chị em Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh.

Nhưng vấn đề là, hai người này không đi thông đồng Hứa Tiên, tới tìm hắn làm cái gì?

Tình cờ gặp gỡ là không có khả năng là ngẫu nhiên, trong bối cảnh thế giới tràn đầy tiên phật này, bất luận ngẫu nhiên nào cũng là một phần tất nhiên.

Liêu Văn Kiệt sắc mặt ngưng trọng, nhíu mày cùng hai nữ yêu tinh tránh người mà qua, bước chân không thay đổi, một chút cũng không có ý quay đầu nhìn trộm bóng lưng.

Bên kia, sau khi tránh mình mà qua, Tiểu Thanh quay đầu nhìn Liêu Văn Kiệt, thấy hắn không hề phản ứng, giơ tay chọc chọc vào eo liễu xà của chị nhà mình.

“Ai nha!”

Bạch Tố Trinh thuận thế ngã ngồi trên mặt đất, tiếng kêu kiều mị, nghe thấy liền thương xót.

“Chị, chị không sao chứ?”

“Tiểu Thanh, mau tới đỡ chị, đèn tối mù mịt nhìn không rõ, chị giẫm lên tảng đá nên vấp đến chân.”

“Vậy làm sao bây giờ, cách nhà còn có một khoảng cách, em thân đơn lực bạc, nhưng không có biện pháp nâng chị đi hết đoạn đường này.”

“……”

Liêu Văn Kiệt: (?_?)

Thật cmn rồi, hay không cùng các nàng đùa giỡn ta?

Cước bộ dừng lại, Liêu Văn Kiệt vừa mới dâng lên ý niệm trong đầu, liền bị nhanh chóng áp chế, một lần nữa khởi động đi về phía Liêu phủ.

Chương 753: Chương 352.3: Ngốc với thành thật là hai chuyện khác nhau Đúng như dự đoán, hai nữ yêu tinh này đêm nay canh cây đợi thỏ, mai phục nơi này là vì muốn thông đồng với hắn.

Sẽ không sai, thường xuyên bị yêu diễm hàng sắc thông đồng, hắn tự phụ mắt sẽ không nhìn nhầm, nữ yêu tinh bố trí cảnh tượng, ánh đèn đạo cụ đầy đủ, chỉ đích danh đạo tính vì hắn mà đến.

Vậy câu hỏi đặt ra là, quyến rũ hắn làm gì, bởi vì hắn đẹp trai, cho nên xuân tâm nảy sinh?

Cũng có khả năng này, nhưng khả năng không lớn, Bạch Xà Truyện có rất nhiều, phiên bản nhưng bất luận là phiên bản nào, lựa chọn hàng đầu của Tiểu Bạch thông đồng đều là Hứa Tiên, đã là quan phối mặc định.

Ngẫm lại địa điểm tu luyện hai con rắn gọi là Tử Trúc Lâm, ngẫm lại đêm đó bồi Pháp Hải gặp được thôn phụ sinh con, lại ngẫm lại hắn giúp Pháp Hải vượt qua kiếp nạn tâm ma, Liêu Văn Kiệt cảm thấy vô cùng khó chịu.

Bởi vì giá trị càng lớn, nên hắn thay thế vị trí của Hứa Tiên.

Thật thú vị!

Quả thật, hai con rắn yêu mị, rất hợp thẩm mỹ của hắn, chủ động áp sát, không có lý do để cự tuyệt.

Nhưng loại cảm giác được tính kế này, bị lấy ra làm người công cụ, quả thực làm hắn phi thường khó chịu.

Làm công cụ cũng không sao, Pháp Hải phẩm hạnh không tệ, ngươi tình ta nguyện, nhãn hiệu của người công cụ này hắn nhận, có thể đưa hai mỹ nữ tới cửa dụ dỗ anh ta vào cuộc…

Hừ, xem thường ai đây!

Liêu Văn Kiệt dưới chân tăng nhanh, xách đèn lồng đi ra đường, thân ảnh biến mất trong đêm tối tràn ngập sương mù. ”

Chị, người nọ đi rồi.”

“Chị nhìn thấy rồi.”

Bạch Tố Trinh đứng dậy, nhìn Liêu Văn Kiệt rời đi: “Cho rằng hắn là người thành thật, không nghĩ tới hắn thật sự thành thật như vậy, lần này khó làm rồi.”

“Thành thật!?”

Tiểu Thanh kinh ngạc nói: “Chị xác định hắn ta thành thật, mà không phải ngu ngốc?”

“Nha đầu ngốc, ngốc và thành thật là hai chuyện khác nhau, kẻ ngốc nhìn thấy chị ngã xuống, sẽ lập tức tới đỡ chị, người thành thật nhìn thấy chị ngã xuống, muốn hỗ trợ lại ngượng ngùng, chỉ có thể làm bộ như không phát hiện.” Bạch Tố Trinh trả lời.

Tiểu Thanh như có điều suy nghĩ gật gật đầu, nghiêng đầu nói: “Chị, chị tìm nam nhân em có thể lý giải, nhưng chị đã nói với em, hòa thượng trong rừng trúc pháp lực cao cường, có thể tránh thì tránh, tuyệt đối không thể dễ dàng trêu chọc. Vậy tại sao phải chọn hắn, hắn cùng hòa thượng kết bạn đồng hành, trêu chọc hắn tương đương là trêu chọc hòa thượng. ”

“ Cảm giác tới rồi, chị có thể có biện pháp gì, chỉ có thể thuận theo tâm ý.”

Khóe miệng Bạch Tố Trinh nhếch lên, thấy em gái vẻ mặt mờ mịt, giơ tay lên nhéo một cái trên mặt nàng: “Chỉ có thể có mà ý không thể nói ra, hôm nào đó chờ em gặp được nam nhân khiến em động tâm, em tự nhiên liền hiểu.”

“Được rồi, chị pháp lực cao cường, chị nói gì cũng đều đúng.”

Tiểu Thanh không cho là đúng, sau đó hỏi: “Có phải rất nguy hiểm hay không, hòa thượng cùng hắn ta nói chuyện vui vẻ, biết đâu cũng là người trong tu hành, vậy hai chúng ta chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao?”

“ Không,chị có thể nhìn thấy hòa thượng thân mang pháp lực, trên người hắn cái gì cũng không có, ngoại trừ tràn đầy huyết khí luyện võ, còn lại bình thường, chính là một phàm nhân. ”

Nói đến đây, thấy Tiểu Thanh vẫn lo lắng như trước, Bạch Tố Trinh cười nói: “Em mới tu hành năm trăm năm, nhìn không thấu là rất bình thường, tu thêm năm trăm năm nữa sẽ hiểu được, có một số việc không làm giả được.”

“Nhưng trông hắn ta rất cao thâm khó lường, em có chút sợ hắn ta.”

“Vậy chính là một khả năng khác, hắn là người trong thần tiên, pháp lực cường đại ngay cả chị cũng nhìn không thấu.”

“Chị, cách nói này càng không đáng tin cậy.”

“Vậy không phải là xong rồi sao, hắn chính là một người bình thường.”

Bạch Tố Trinh kéo tay Tiểu Thanh lên, đi về phía cuối đường phố: “Nếu em không yên tâm, hôm nào tìm cơ hội thử lại, thật thật giả giả thử một lần liền biết.”

Cầu vòm bên bờ sông Thủy Đạo, hướng đông trăm bước có thể nhìn thấy một cửa y quán không lớn không nhỏ.

Trong từ đường, sắc mặt hai người trẻ tuổi ngồi đối diện ngưng trọng, Liêu Văn Kiệt và Lý Tu Duyên.

Liêu Văn Kiệt giương mắt nhìn, miệt thị nói: “Tu Duyên, chuẩn bị tốt chịu chết rồi sao?”

Lý Tu Duyên lạnh lùng cười: “Anh Kiệt, lời này tôi nên nói mới đúng, phí tang lễ đã chuẩn bị tốt chưa, nếu còn chưa, tôi có thể cho anh mượn hai tấm đồng.”

“Ranh con miệng còn hôi sữa, hai cái tấm đồng giữ lại tự mình dùng đi, ‘Đại tướng quân’ của tôi cũng không phải là ăn chay.”

“Đừng đùa, Thiết Bá Vương của tôi cũng không phải nhé. A, hình như nó thật đúng là ăn chay.”

Lý Tu Duyên trên mặt 囧một cái, Lý gia đời đời tín Phật, hàng ngày trà thô cơm nhạt ít mặn, đích thật là ăn chay.

Lời nói tàn nhẫn buông xong, hai người lấy ra thẻ tre, bắt đầu chọi dế.

Có thể là lúc nói lời ác độc bị thua khí thế, Thiết Bá Vương của Lý Tu Duyên xuất trận liền yếu đi ba phần,sau mấy hiệp, liền bị Đại Tướng Quân đối diện chém xuống ngựa, gãy một đoạn cánh.

“Ah! Thiết Bá Vương của tôi——” Lý Tu Duyên đấm ngực dậm chân, một bộ bi thương lão tử đã chết.

“Chẳng cần Thiết Bá Vương, đổi tên thành “Tiểu Cường” là được rồi, Tu Duyên, với khuôn mặt này của cậu nên nuôi Tiểu Cường.” Liêu Văn Kiệt chửi bới một tiếng.

-“ Khinh người quá đáng, ngày mai cho anh biết sự lợi hại của tôi!”

Lý Tu Duyên rầm rì chít chít, ngoài miệng không phục,nhưng trong lòng lại vui vẻ cười ra tiếng heo kêu.

Chương 754: 1: Cô nương, khí lực thật lớn. Lý Mậu Xuân ném cậu đến y quán, bảo cậu học hỏi xem nhiều, trải qua nhiều nhân gian ấm áp, mở mang tâm trí,như vậy sẽ không cả ngày du thủ nhàn rỗi hồ nháo.

Kết quả thì sao, Liêu Văn Kiệt còn bị cậu ta dạy hư đây!

Đắc ý. JPG

“Anh Kiệt, y quán của anh mở cửa ba ngày, ngoại trừ phụ nữ, một bệnh nhân chân chính cũng không có, có nghĩ đến việc đổi nghề bán dế không?”

“Hồ ngôn loạn ngữ.”

Liêu Văn Kiệt lườm Lý Tu Duyên một cái: “Vừa mới khai trương chính là như vậy, chờ ngày nào đó, thanh danh thần y truyền ra ngoài, bệnh nhân sẽ chủ động tới cửa.”

“Là như vậy thật sao?”

“Ừm, đều diễn như vậy, sẽ không sai.”

“Tôi ngược lại cảm thấy có liên quan đến bộ câu đối dán trước cửa ngươi, quá kiêu ngạo, đổi lại là tôi cũng sẽ không tiến vào.” Lý Tu Duyên chỉ chỉ ngoài cửa.

Ngã hữu bất tử dược, nhất lạp giải thiên nhiên.

Quân hữu vạn quán tài, tuế nguyệt nhãn tiền hôi.

“Anh Kiệt, câu đối của anh không được gọn gàng cho lắm, có chút hoa mỹ. Nên bỏ tiền ra để tìm một học giả trong học viện giúp anh viết lại.”

Lý Tu Duyên lắc đầu, cậu không phải đại phu, từ góc độ bệnh nhân mà xuất phát, phòng y quán này vừa nhìn liền biết chết vì tiền, vào cửa chẳng khác nào phá sản.

“ Như vậy là được rồi, tôi cảm thấy rất tốt.”

Liêu Văn Kiệt nhún nhún vai, so với câu đối này, khiến hắn không biết nói gì chính là tên y quán.

Bảo An Đường

Nếu nhớ không lầm, Bạch Tố Trinh tài trợ cho tiểu bạch kiểm Hứa Tiên mở y quán liền gọi tên này.

Thế giới trước mắt này, Hứa Tiên là một tiên sinh dạy học, không tồn tại 'Bảo An Đường' y quán, tấm bám trước cửa là Lý Mậu Xuân tặng, nói là học phí của Lý Tu Duyên, Liêu Văn Kiệt suy nghĩ mạnh mẽ thay đổi sẽ có tác dụng ngược lại, dứt khoát liền treo nó lên.

"Đúng rồi, Tu Duyên, hôm nay là tiết Thanh Minh, cậu không cùng cha mẹ đi tế tổ?" Liêu Văn Kiệt liếc mắt nhìn sắc trời bên ngoài, âm trầm, tùy thời có thể mưa.

"Buổi sáng tế tổ, hiện tại cha mẹ hẹn bằng hữu đi Đạp Thanh rồi, đám người kia già đến mức sắp đi không nổi đường, nói một câu muốn mà muốn lòng vòng ba lần, tôi mới không thèm đi!" Lý Tu Duyên ghét bỏ nói.

Tết Thanh Minh còn được gọi là lễ Đạp Thanh, tảo mộ tế tổ và đi chơi Đạp Thanh là hai chủ đề lễ tục của lễ hội Thanh Minh, tuy gia đình Lý gia thiếu nhưng bằng hữu nhiều, hô bằng gọi hữu ra ngoài đạp thanh phải kéo dài mấy ngày.

"Cậu chủ ! Cậu chủ" Bên ngoài y quán, hạ nhân Lý gia bước nhanh vào.

"Làm sao vậy, Lai Phúc, hoảng hốt như vậy vợ anh sinh à. Ồ quên, anh không có vợ. "

"Không phải a, cậu chủ, là lão gia bên kia xảy ra chuyện."

Lai Phúc giải thích, đoàn người hoành tráng đang đi hành , cũng không biết là nguyên nhân gì, tập thể đang ăn bỗng đau bụng , cảnh tượng đồ sộ khiến người ta chịu không nổi.

- Lợi hại như vậy!

Lý Tu Duyên mở to hai mắt, đột nhiên nghĩ tới cái gì, hỏi: “Cha mẹ tôi đâu, bọn họ thế nào?”

“Lão gia phu nhân không có việc gì, để tôi trở về lấy thuốc tìm lang trung, lại không khéo hôm nay là tiết Thanh Minh, đi ngang qua mấy y quán cũng không có cái nào mở cửa…” Lai Phúc giảng giải tình huống, bởi vì người lầy lội thật sự quá nhiều, vả lại đều là những nhân vật có đầu có mặt, không muốn lộ ra vẻ khói coi trước mặt mọi người, liền phái hạ nhân tới tìm lang trung.

“Trên đường có cái gì rồi nói sau,Tu Duyên, đem rương thuốc trên lưng, chúng ta đi một chuyến.”

“Bên kia phỏng chừng mùi rất nồng, cha mẹ không có việc gì, tôi cũng không đi.” Lý Tu Duyên liên tục xua tay, đại sự hạng nhất bây giờ là tìm kiếm người thừa kế Thiết Bá Vương, ngày mai trả lại sự sỉ nhục hôm nay.

……

Bên hồ, Liêu Văn Kiệt cõng hòm thuốc không nói gì, chờ hắn ngồi thuyền chạy tới hiện trường vụ án, bởi vì thời gian trì hoãn, đoàn người đã bị đem đi.

Lại chạy một chuyến vô ích.

Ngẫm lại hình như cũng không phải chuyện xấu gì, ảnh tượng tập thể mấy chục người chia bè kết phái quả thực rất thấm người.

Đi tới bến phà, một chiếc thuyền hoa liên tục đi xa, Liêu Văn Kiệt nhìn bầu trời âm u, chuẩn bị tìm một góc dịch chuyển về nhà.

Vừa chuẩn bị động thủ, phát hiện tầm mắt rơi trên người, một lúc lâu sau cũng không dời đi, nhíu mày nhìn về phía phát ra.

Thuyền tranh trong hồ!

Bạch Tố Trinh dựa vào bên cạnh thuyền, nhìn bến phà từ xa, ngón tay quấn quanh tóc, khóe miệng ý cười si mê ngốc nghếch.

Đêm đó trời quá tối, Liêu Văn Kiệt không thấy rõ mặt cô, gặp thất bại là chuyện rất bình thường, nhưng hôm nay không giống nhau, cô tự tin dung mạo dáng người có thể làm cho người thành thật không kiềm chế được.

Chắc chắn rồi!

“Chị, hoàn hồn! Nếu thật sự thích hắn, tìm bà mối tới cửa nói dâu là được rồi, tội gì phải tốn nhiều công việc, vạn nhất hắn quá thành thật, không chịu vào bẫy thì làm sao bây giờ?” Tiểu Thanh ở trên ván thuyền, trên thân là người, dưới thân là đuôi rắn.

Đuôi rắn màu xanh đậm quét tới quét lui, người chèo thuyền làm như không thấy, phảng phất tất cả mọi người đều có đuôi, không có gì kỳ quái.

“Nam hoan nữ ái thì nên do hai người làm chủ, tìm bà mối nói dâu, thêm một lớp gông cùm ngược lại lại không đẹp.”

Chương 755: 2: Cô nương, khí lực thật lớn. Bạch Tố Trinh lườm Tiểu Thanh một cái: “Hơn nữa, chị muốn chính là trái tim của hắn, không phải người của hắn.”

“Có gì khác nhau, trái tim là một bộ phận của thân thể, chị chiếm được người của hắn, tương đương đợi đến khi hắn tâm.”

Tiểu Thanh không hiểu lắm, sảng khoái nói: “Theo ý kiến của em, không bằng thừa dịp nửa đêm canh ba chung quanh không có người, ta đè tay chân hắn lại, như vậy cũng giống như chị mong muốn.”

- Phi, nói cái gì mà nói đần độn vậy!

“Em cũng không nói bậy, miệng chị đều chảy nước miếng.”

- Miệng toàn hồ ngôn loạn ngữ!

Bạch Tố Trinh khẽ nói một tiếng, ngắm đến đuôi rắn của Tiểu Thanh, thúc giục nói: “Nhanh lên, chị muốn thi mưa, em mau thu đuôi lại đi.”

“Treo cổ cũng phải thở dốc, cái đuôi này theo em năm trăm năm, đột nhiên phân nhánh, dù sao cũng phải cho em chút thời gian thích ứng một chút.” Tiểu Thanh oán giận liên tục, chị gái thay đổi rồi, sau khi nghĩ đến nam nhân sẽ không thương nàng nữa.

“Hôm nay không được, thật vất vả mới đợi cho đến khi hắn ra cửa một mình, nói cái gì cũng không thể bỏ qua cơ hội này, Tiểu Thanh…”

Bạch Tố Trinh giơ tay nắm cằm em gái lên: “Đừng phá hỏng chuyện tốt của chị, em nhảy xuống hồ đi!”

Tiểu Thanh: “…”

Mặc kệ Tiểu Thanh thở phì phì miệng, Bạch Tố Trinh bưng chén trà trên bàn nhỏ lên, phất tay đem nước trong chén bay lên giữa không trung, thi pháp hô vân hoán vũ, đem mây mưa âm trầm trên bầu trời kéo xuống.

Ầm ầm!

Sấm sét xẹt qua, bầu trời xám xịt lóe lên, thoáng chốc mưa rào trút xuống, mưa rơi liên tục, quấy nhiễu sương mù trên mặt hồ mông lung.

Liêu Văn Kiệt cầm ô lên, yên lặng chờ thuyền hoa tới gần, nữ yêu tinh ý đồ rõ ràng, hướng tới thân thể hắn, trùng hợp, hắn cũng có ý định thèm muốn thân thể cho đối phương .

Cả hai bên đều có ý định, đây là tình yêu.

Bất quá, lần này không giống, nữ yêu tinh tự cho là nhất kiến chung tình, kì thực sau lưng có người giúp đỡ, mục đích muốn đưa hắn vào cuộc, giúp Pháp Hải vượt qua kiếp nạn tâm ma.

Phân tích xuống, Bạch Tố Trinh thuộc tầng thứ nhất, cho rằng mình ở tầng thứ hai, người giúp đỡ ở tầng thứ hai, cho rằng mình ở tầng thứ ba.

Liêu Văn Kiệt có nguồn tình báo đặc biệt, biết rõ toàn bộ kịch bản, tương đương thần thông có thể bấm ngón tay đoán tương lai, tự nhận mình đang ở trong không gian.

Lo lắng đối diện thật sự có thần thông có thể bấm ngón tay đoán tương lai, giả sử tầng thứ hai thực sự là ở trong không gian của đối phương, Liêu Văn Kiệt quyết định ổn thỏa một chút, ngay cả mỹ sắc mê người, cục diện này cũng không thể vào.

Khó khăn có chút lớn, nhưng kinh nghiệm chủ động của hắn cũng không phong phú, hơn nữa cùng bùn loãng vẫn là có thể, nếu không đủ…

Giống như Tiểu Thiến ở chùa Lan Nhược, Tiểu Thanh cũng ngang hàng, coi như lấy hai xà tinh đến tu hành!

Thuyền tranh đến gần bến phà, Tiểu Thanh không tình nguyện tới gần mép thuyền nữa, miệng lẩm bẩm những lời u oán như ‘Chị đã thay đổi rồi, không còn là chị trước kia nữa’.

Bạch Tố Trinh tươi cười không thay đổi, len lén duỗi chân, đem em gái nhà mình đá vào trong nước.

- Tõm!

“%$@#**——”

“Công tử, gió to mưa to, không bằng vào thuyền tránh mưa, để cho thuyền gia tiễn anh một đoạn đường.” Thuyền cập bờ, Bạch Tố Trinh vươn tay về phía Liêu Văn Kiệt.

“Đa tạ ý tốt của cô nương, tôi rất thích trời mưa, dung nhập tự nhiên rất có ý cảnh, hơn nữa…”

Liêu Văn Kiệt chỉ vào chỗ sủi bọt bên cạnh thuyền: “Tôi vừa mới nhìn thấy có người rơi xuống nước, hình như là bị cô đá xuống.”

“Công tử nói đùa, dưới nước là em gái của tôi, em ấy từ nhỏ đã quen thuộc với thủy tính, hơn nữa thích diễn trò trong ngày mưa, là tự mình nhảy xuống.”

“Quá nguy hiểm, tôi đi xuống cứu cô ấy.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, một bước bước lên mũi thuyền, ném ô mưa muốn nhảy xuống nước.

- Công tử cẩn thận!

Bạch Tố Trinh giữ chặt ống tay áo Liêu Văn Kiệt, mũi thuyền lắc lư, cô trượt chân, ngã vào trong ngực Liêu Văn Kiệt.

Đôi mắt nhìn nhau, nhu tình mật ý, trong đó ẩn chứa tình yêu, cũng không phải là có thể giải thích cho lí do yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Liêu Văn Kiệt: (—”—)

Bấm ngón tay tính toán, con rắn bị say nắng.

Còn nữa, con rắn này vậy mà lại thật là ấm áp, eo thật nhỏ, thật mềm mại…

Sóng nước lảo đảo liên miên, mặt hồ mở ra sương mù mờ mịt, Liêu Văn Kiệt nhướng mày, giật mình cảm thấy kiều diễm trong

không khí quá nồng đậm, tự nhảy ra bầu không khí ái muội, chủ động đỡ Bạch Tố Trinh.

Người thứ hai lưu luyến không rời, một đôi mắt đẹp đặt trên người Liêu Văn Kiệt, cũng không nói lời nào, cứ như vậy nhìn hắn.

“Cô nương, có thời gian nhìn tôi, không bằng đi xuống đem em gái cô vớt lên.”

“Không cần quản cô ấy, không chết được đâu.”

“Như vậy sao có thể được, mạng người quan trọng sao có thể đùa giỡn.”

Liêu Văn Kiệt liên tục lắc đầu, tung người nhảy lên… Nhưng nhảy không được, hai chân bị Bạch Tố Trinh kéo trở về vị trí cũ.

- Cô nương, lực cánh tay thật tốt!

Liêu Văn Kiệt cảm khái một tiếng: “Khí lực này, đại hán tầm thường cũng không thể so sánh được, tương lai nếu ai cưới cô, vậy thật đúng là xui xẻo.”

Bạch Tố Trinh: “…”

Đều do Tiểu Thanh quấy rối

“Công tử hiểu lầm rồi, tôi từ nhỏ thân thể yếu ớt nhiều bệnh, liền học được chút thuật Kỳ Hoàng(1), liên tiếp luyện tập một môn phương pháp thổ nạp(2).”

(1)Một trong những kỹ năng môn phái của chùa Hóa Sinh

(1)Một trong những kỹ năng môn phái của chùa Hóa Sinh

(2) Một phương pháp luyện tập. Đề cập đến phương pháp tập luyện khí công điều chỉnh các chức năng của cơ thể bằng cách thở ra khí đục và hít vào khí trong, hoặc kèm theo cách phát âm.

Phương pháp là sử dụng phương pháp hít vào toàn bộ, đầu tiên thở ra không khí, thả lỏng bụng một cách tự nhiên, sau đó hít vào để mở phổi, sau đó từ từ thở ra để tăng cường quá trình thở.

(2) Một phương pháp luyện tập. Đề cập đến phương pháp tập luyện khí công điều chỉnh các chức năng của cơ thể bằng cách thở ra khí đục và hít vào khí trong, hoặc kèm theo cách phát âm. Phương pháp là sử dụng phương pháp hít vào toàn bộ, đầu tiên thở ra không khí, thả lỏng bụng một cách tự nhiên, sau đó hít vào để mở phổi, sau đó từ từ thở ra để tăng cường quá trình thở.

Chương 756: 1: Cứng quá dễ gãy Bạch Tố Trinh nhu mị nói, "Khí lực có lẽ là lớn hơn một chút, nhưng cũng chỉ là cùng con gái so sánh thôi, so với tráng hán quả thật tuyệt đối không kịp."

- Thì ra là như thế!

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, một bộ bừng tỉnh đại ngộ nói: "Tôi còn cảm thấy kỳ quái, cô nương thân đơn lực bạc, lại bình thường không có gì lạ, nhìn thế nào cũng không phải thần lực trời sinh, hóa ra là trong người tập võ."

Bạch Tố Trinh: "..."

Cô biết người thành thật không biết nói chuyện, nhưng tên này cũng quá không biết nói chuyện, trước kia khẳng định không ít lần bị đánh.

Nhưng mà không quan trọng, đây là chuyện tốt, biết nói chuyện đã sớm bị những cô gái khác cho vào tay rồi, nào còn đến phiên cô!

"Cô nương, em gái cô còn ở trong nước, trước tiên vớt cô ấy..."

"Công tử yên tâm đi, thời gian dài như vậy cũng còn chưa chết đuối, khẳng định không chết được. Không cần để ý đến cô ấy, bên

ngoài mưa lớn, chúng ta đi vào tránh mưa đi.”

Nói xong, Bạch Tố Trinh liền dùng lực cánh tay của người tập võ, kéo Liêu Văn Kiệt vào thuyền.

Cơn mưa rào dứt, mưa thưa hơn, sương giăng trên mặt hồ dày đặc, nên thơ như tranh vẽ mang vẻ đẹp cổ kính,rất tự nhiên.

“Công tử, bèo nước gặp nhau, tôi còn chưa biết tên anh.”

“Bèo nước gặp nhau chung quy đã qua khách, biết hay không biết có gì khác nhau, cô nương không cần cưỡng cầu.” Liêu Văn Kiệt lắc đầu.

“Công tử nói như vậy sai rồi, trăm năm tu được cùng thuyền độ, duyên một chữ diệu không thể tả, làm sao có thể nói là cưỡng cầu đây?” Bạch Tố Trinh cười nói, mở lò nhỏ bên cạnh xua tan hàn ý, nước mưa ướt đẫm quần áo dính trên người, trong nháy mắt khom lưng, đường cong xinh đẹp nhìn không sót một chút nào.

Tiểu Liêu: Đại ca, cái hố này nhảy một cái cũng không sao.

Đại Liêu: Ít nói mấy lời đó lại đi, lợi ích đều thuộc về cậu, tôi không quan trọng.

Tiểu Liêu: Không, đại ca, mắt, tay, miệng bọn họ đều nói đây là cơ hội tốt.

Phải, đại ca! X3

Trong đầu, cuộc đấu tranh tư tưởng ngắn ngủi kết thúc, Liêu Văn Kiệt quay đầu nhìn về phía mặt hồ, khuôn mặt nghiêm túc bắt đầu ngâm thơ:

Vân đê san dục ám, âm minh ảm thụy phương

Phóng thanh phiên cấp lãng, vũ quá thủy tranh sầu

Nhất phiên tân trướng thủy, san sắc dĩ mông mông

Giang hồ quy hạo đảng, giao lũng khởi…

Bài thơ đến cuối cùng, mi Liêu Văn Kiệt như nằm vùng ngăn lại, không thích hợp, bài thơ có cảm xúc này rất không thích hợp!

“Công tử, sao anh không niệm tiếp?”

Bạch Tố Trinh rót rượu đưa tới, đôi mắt cắt nước sương mù tan ra, nếu không phải cảnh tượng không thích hợp, không chừng kế tiếp sẽ phát sinh cái gì.

“Một người thô, mới sơ học nông cạn, về sau không bao giờ làm thơ nữa.”

Liêu Văn Kiệt nghiêm mặt đẩy ly rượu đưa tới: “Tửu lượng của tôi không tốt, phỏng chừng cô nương cũng không sai biệt lắm, uống nhiều sẽ xảy ra chuyện, đề nghị đổ xuống hồ.”

“Công tử lo lắng nhiều rồi, một bình mà thôi, huống hồ chỉ là làm ấm áp thân thể, có thể xảy ra chuyện gì?”

Bạch Tố Trinh một tay chống cái bàn nhỏ, một tay đưa chén rượu tiến lên, mái tóc dài ướt đẫm ngưng tơ hóa bó, thuận theo dán vào cổ thon dài trắng nõn, mang theo nước mưa lướt qua xương quai xanh tinh xảo.

Liêu Văn Kiệt: (— ‘’?)

Sai lầm, nữ yêu tinh này cũng không phải hoàn toàn bình thường không có gì lạ, trong ngực có khe rãnh mạnh hơn Tiểu Thiến nhiều.

Đối diện, Bạch Tố Trinh nâng chén rượu, khóe miệng ý cười dần dần đậm, cô liền biết, lấy mị lực của cô, chịu bỏ chút công phu, người thành thật cũng phải ngoan ngoãn không thành thật.

“Cô nương, không cần khuyên nữa, tôi quả thật không thể, tửu lực có hạn, còn có…”

Liêu Văn Kiệt nhìn về phía người lái thuyền mặc áo tơi: “Không biết là tôi cảm giác sai rồi, hay là thật sự là như thế, con thuyền này sao lại không nhúc nhích vẫn ở tại chỗ đây?”

“Có thể là người lái thuyền mệt mỏi, công tử, nếu không uống rượu, tôi nơi này còn nấu canh thịt bò, anh…”

“Tín Phật, thực chay, không gần nữ sắc.”

Liêu Văn Kiệt lấy ra phật châu của lão hòa thượng nhện tinh kia, cầm trong tay chơi đùa.

Chả trách thành thật như vậy!

Nhận thấy được linh khí trên phật châu, Bạch Tố Trinh âm thầm gật đầu, suy đoán Liêu Văn Kiệt cùng Pháp Hải đồng hành, tám chín phần mười cũng là bởi vì hai người có chung ngôn ngữ.

Cứng quá dễ gãy!

Cô buông chén rượu trong tay xuống, Liêu Văn Kiệt nghiêm phòng tử thủ, tiếp tục thông đồng, khả năng sẽ từ xà tinh biến thành hồ ly tinh.

Hôm nay đến đây, ngày khác hẹn lại.

Bạch Tố Trinh cười nói: “Công tử, thì ra anh cũng tin Phật, thật sự là quá trùng hợp, tôi từ nhỏ đã đối với trí tuệ Thiền Tông thập phần mê muội, trong nhà cất giấu rất nhiều phật kinh điển cổ. Có chút có thể hiểu, có chút không hiểu rõ, nếu công tử có hứng thú, hôm nào hẹn nhau cùng nhau nghiên cứu một chút. ”

“Lực bất tòng tâm, gần đây tôi gặp được một hòa thượng, mới tin không được bao lâu.”

“Thì ra là vậy a…”

Bạch Tố Trinh thầm nghĩ phiền toái, người thành thật dầu muối không vào, rượu cũng không uống, hẹn hò cũng không cho, cứ tiếp tục như vậy, thật đúng như lời Tiểu Thanh nói, chỉ có thể nửa đêm bốn phía không có người.

Hai người một câu không nói, nửa canh giờ sau, người lái thuyền lảo đảo đưa thuyền vào bờ, Liêu Văn Kiệt gật đầu cảm ơn, tỏ vẻ hôm nào đó nhất định mời cô làm khách ăn cơm, liền cầm ô đi xuống thuyền.

Chương 757: 2: Cứng quá dễ gãy “Chờ một chút, công tử xin lưu bước.”

Bạch Tố Trinh vụng trộm duỗi chân, đá hai chiếc ô dầu bên cạnh thuyền xuống nước, nói với Liêu Văn Kiệt đang quay đầu: “Tuy mưa chuyển nhỏ, nhưng mưa phùn cũng dày đặc, một người phụ nữ như tôi, thân thể đơn bạc, chịu không nổi gió lạnh mưa lạnh, có thể thỉnh công tử mượn ô dùng một chút hay không?”

“Ách, tôi vừa mới thấy cô đá ô…”

“Đúng rồi, chính là bởi vì tôi đá ô xuống nước, hiện tại mới không có cách nào che gió che mưa, có thể thỉnh công tử mượn ô dùng một chút hay không?”

“Được rồi, cô nương độ tôi một đoạn đường, cho cô mượn ô là đương nhiên.” Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, hắn có thể làm sao bây giờ, đối phương cũng không biết xấu hổ.

“Đa tạ ô của công tử.” Bạch Tố Trinh tươi cười tiếp nhận ô.

“Cũng không phải, cô là cứng rắn muốn tôi mới…”

“Công tử, tôi ở đầu ngõ Song Hoa Phường, người nhà gia đình họ Bạch, nhớ rõ hết mưa trời nắng đến lấy ô.” Không đợi Liêu Văn

Kiệt cự tuyệt, Bạch Tố Trinh thúc giục người lái thuyền nhanh chóng chèo thuyền, chèo thuyền tranh hướng một bến phà khác chạy tới.

Liêu Văn Kiệt nhún nhún vai, một cái ô mà thôi, đi tính toán là hắn thua.

Giữa hồ.

Tiểu Thanh lắc đuôi dài nằm sấp bên cạnh thuyền, che miệng cười không ngừng, sau đó bị Bạch Tố Trinh vẻ mặt buồn bực đạp xuống nước.

“Ọc Ọc”

Ngâm nước lạnh trong chốc lát, Tiểu Thanh bò lên thuyền tranh, phất đi vết nước trên mặt, cười hì hì nói: “Chị, thường ngày nghe chị nói chị đối phó nam nhân rất lợi hại, hôm nay vừa thấy, quả nhiên không tầm thường, tiểu muội rất bội phục.”

Bị em gái chế nhạo, Bạch Tố Trinh tức giận nói: “Đi, đừng ở trước mặt chị nữa, bằng không đem em trói dưới thuyền, để cho em thanh tỉnh thanh tỉnh, một lần ngâm mình là đủ.”

“Chị hiểu lầm rồi, em là thật lòng bội phục chị.”

Tiểu Thanh giơ tay ngăn trở ý cười trên mặt: “Người nọ không gần nữ sắc, đối với chị trăm phương ngàn kế xa lánh, thậm chí là nghiêm phòng tử thủ, vẫn là không bằng thủ đoạn cao cường của chị.”

-Ha ha, em có thể nhìn ra cái gì?

“Hôm nay chị hỏi hắn muốn mượn ô, ngày mai hắn đi đến phủ lấy ô, kêu thiên thiên không nghe, kêu địa địa bất linh, em giúp chị đè hai tay hắn lại, sau đó…”

Tõm!

Tiểu Thanh ngã xuống nước, vẻ mặt ủy khuất thò đầu: “chị, chị làm gì cứ đá em xuống nước, em cũng không nói sai mà.”

“Tiểu Thanh, đã nói bao nhiêu lần, nói chuyện yêu đương là chuyện của hai người, quan trọng ngươi tình ta nguyện, không phải sơn tặc thổ phỉ cướp áp trại phu nhân, loại ý nghĩ này của em tốt nhất nên nhanh chóng sửa lại.”

“Nhưng chị cũng thấy được, người nọ dầu muối không vào, nếu chị không trói hắn lên giường, đừng nói tâm, đến người chị cũng không chiếm được đâu.”

Tiểu Thanh lắc đầu, nhướng mày với lấy ô của Liêu Văn Kiệt: “Em cá, ngày mai hắn ta tuyệt đối sẽ không tới lấy ô, ngươi tình ta nguyện không đáng tin cậy, hay là đổi biện pháp của em càng ổn thỏa hơn, trước tiên có được người của hắn, ở chung lâu, là có thể chậm rãi chiếm được trái tim của hắn.”

Bạch Tố Trinh trợn trắng mắt, làm bộ muốn đá, Tiểu Thanh sợ tới mức rụt trở lại trong nước.

“Chị biết ngày mai hắn sẽ không tới lấy ô, muốn đến lấy ô cũng chỉ là tìm cớ, em yên tâm, chị có nhiều biện pháp để hắn chủ động tới cửa.”

“Thật hay giả vậy, chị đừng lừa em, em thấy rất rõ ràng, hắn đối với chị một chút hứng thú cũng không có.”

“Có, hắn vừa mới nhìn trộm ngực chị.”

“Chị, chị xác định là hắn trộm ngắm, mà không phải chị lộ ra cho hắn xem?”

“……”

Tõm!

Vừa mới hóa hình không bao lâu, Tiểu Thanh tuy rằng có thể nói tiếng người, nhưng không biết nói tiếng người, lại bị đạp vào trong nước lần nữa.

.....

Ngày hôm sau, Bạch Tố Trinh cầm ô, ở trong nhà trông mong đứng một ngày, từ bình minh đợi đến hoàng hôn, cũng không thấy Liêu Văn Kiệt gõ cửa, rầu rĩ không vui một đêm, ngã trên giường trằn trọc.

Sáng sớm hôm sau, cô từ trong đầm nước đình viện vớt ra Tiểu Thanh còn đang ngủ, phụ tai dặn dò một câu, để cho cô ấy cầm ô ra ngoài.

Tiểu Thanh mơ mơ màng màng, nghe không rõ lắm, bị một cái tát đánh đến thanh tỉnh, lầm bầm ôm ô, vẻ mặt ủy khuất đi về phía y quán.

Chẳng phải đã có thêm năm trăm năm đạo hạnh sao, không câu được nam nhân liền đem cô ra trút giận.

Nhất thời nhịn càng nghĩ càng tức giận.

Bảo An Đường

Liêu Văn Kiệt đang cùng Lý Tu Duyên chọi dế, xa xa nhận thấy được yêu khí liền gần, một cái tát đem Lý Tu Duyên ném đến bên cạnh, nhặt lên một quyển y thuật làm bộ đang đọc sách.

Lý Tu Duyên thầm nghĩ xui xẻo, biết có bệnh nhân tới cửa, thu hồi ống trúc dế, lẻn đến hậu viện một mình đùa giỡn.

Tiểu Thanh đi vào y quán, đặt ô ở trước mặt Liêu Văn Kiệt, nhớ kỹ lời cảnh cáo của Bạch Tố Trinh, nho nhã lễ độ nói: “Công

tử, chúng ta lại gặp mặt.”

Khí chất quá mức xinh đẹp, trang bị thanh thuần cũng khó che giấu mị ý giữa hai hàng lông mày.

Liêu Văn Kiệt buông sách y xuống, hoang mang nói: “Cô nương này, chúng ta đã gặp qua chưa?”

“Gặp qua, hôm trước ở trên thuyền tranh, chị tôi mời anh đi phà, tôi lúc ấy cũng ở đó.”

“A, thì ra cô chính là em gái bị đá vào trong nước.”

Chương 758: 1: Chuẩn bị trừ yêu Liêu Văn Kiệt bừng tỉnh đại ngộ, đón ô: “Chỉ là một chiếc ô, tôi tưởng chị em cô đã quên, không nghĩ tới còn đặc biệt cho nó trả về. Phiền tới cô nương tự mình đi một chuyến, sớm biết như thế, tôi nên đi lấy lại mới đúng. ”

“Bây giờ đi cũng không muộn, thật không giấu diếm, ngày đó chị gái tôi bị phong hàn, về đến nhà liền nằm bệnh trên giường, tôi đến đây ngoại trừ trả lại ô, còn muốn mời anh đi khám bệnh cho chị ấy.” Tiểu Thanh đọc lời thoại theo kịch bản, suy nghĩ một chút, tựa hồ nên tiết lộ một tiếng thở dài, vội vàng bổ sung nó.

Tiểu Thanh: ε =(’o’*)

Liêu Văn Kiệt: (?_?)

Chỉ có kỹ năng diễn xuất này, cũng không biết xấu hổ, quả thực là không đem Liêu mỗ để vào mắt.

“Công tử, sao anh không nói lời nào?”

-Không có gì,chỉ là rất kỳ quái cô ngâm mình trong nước nửa canh giờ cũng không bị cảm lạnh, chị gái cô dính chút mưa liền ngã xuống, đạo lý này tôi nghĩ không ra a!”

Tiểu Thanh: "..."

Phải làm sao bây giờ, trong kịch bản dường như không có đoạn này.

Vấn đề của Liêu Văn Kiệt siêu khó, trong kịch bản Bạch Tố Trinh đưa ra không có đoạn đối thoại này, Tiểu Thanh suy nghĩ trước suy nghĩ sau, quyết định dùng phương pháp của mình giải quyết vấn đề.

Cứng lại!

- Vấn đề của công tử thật nhiều, anh tinh thông thuật kỳ hoàng, ôm ấp thân thể chị tôi, vừa vặn ghé thành một đôi, mau đi theo tôi đi!

Cô một phen nắm lấy cổ tay Liêu Văn Kiệt, ban mày ban mặt cưỡng đoạt dân nam, lôi kéo hắn kéo ra ngoài y quán.

"Cô nương, tay cô cũng thật khỏe."

Liêu Văn Kiệt giả vờ giãy dụa hai cái rồi buông tha chống cự, bị Tiểu Thanh kéo đến cửa, thuận tay nhặt rương thuốc treo trên vai, trước khi ra cửa kêu gọi một tiếng, để Lý Tu Duyên trong phòng chăm sóc y quán tốt.

Đợi sau khi hai người rời đi, Lý Tu Duyên thò đầu ra, đóng cửa y quán lại, lại khóa lại.

Trông quán thế này, bảo quản tuyệt đối không có sai sót!

Bên kia, Tiểu Thanh dẫn Liêu Văn Kiệt đi về phía Bạch phủ, đi phía trước dẫn đường, vòng eo vặn vẹo biên độ khoa trương, làm cho người ta có một loại cảm giác dưới cổ tất cả đều là cái đuôi.

Nói cô ấy là một con rắn, không có gì sai.

Nhưng từ góc độ người khác mà nói, biên độ mông Tiểu Thanh

quá mức làm bộ, Liêu Văn Kiệt đi theo phía sau nhìn hồi lâu, liên tục lắc đầu, một người chiếm hai con đường, thật sự quá kiêu ngạo.

Tiểu Thanh cô nương, còn chưa thỉnh giáo chị cô tên gì?

“Anh nói chị hả, chị ấy họ Bạch, tên là Tố Trinh…”

Tiểu Thanh đang lo Liêu Văn Kiệt không theo kịch bản ra bài, vừa nghe vấn đề này, đi thôi, đem tình báo của mình và chị gái bán đi không còn một mảnh.

Hai người mỗi người một người nghe một người nói, đi qua mấy con cầu nhỏ qua sông, đi tới

Bạch phủ nằm ở đầu ngõ Song Hoa Phường.

Đại viện tường cao, ngõ hẻm sâu thẳm u tĩnh, trước cửa dương liễu thanh thanh, một phái cổ sắc cổ kính.

Liêu Văn Kiệt đứng trước cửa nhíu mày, Bạch phủ là pháp thuật biến hóa ra, mặc dù không có trùng thiên yêu khí, nhưng bản chất chính là một mảnh đất trống, phối hợp với hai con xà yêu định cư ở nơi này, cho hắn một loại cảm giác như Déjà Vu.

Sơ suất, hẳn là thiết lập cho thư sinh mới hợp tình hợp lý chứ.

- “Làm sao vậy, công tử, mau vào đi!” Tiểu Thanh đứng ở cửa, vung quạt tranh vẫy tay với Liêu Văn Kiệt.

“Thật kỳ quái, tôi nhớ rõ lúc trước khi mua đất đi ngang qua nơi này, nơi này hẳn là không có đại viện này mới đúng.”

“Trong thành nhiều trạch viện như vậy, nhất định là công tử anh nhớ lầm rồi.”

“Có lẽ vậy đi.”

Liêu Văn Kiệt từ chối cho ý kiến, cõng rương thuốc đi vào phòng, không đi được hai bước, phía sau hai cánh cửa mở rộng không gió tự động đóng, chi nha hợp nhất lại.

Bạch phủ ngoại trừ hai chị em, không còn ai khác, hoa sen đình uyển lạnh lùng, một đoàn sương mù mờ mịt phiêu đãng mặt ao, hoa hồng, hoa lục diệp, âm trầm quỷ dị nói không nên lời.

Liêu Văn Kiệt: Là nitơ lỏng, rắn yêu thêm nitơ lỏng.

"Công tử, chị tôi ở trong phòng, khí sắc cô ấy không tốt, không muốn gặp người, tôi sẽ không đi vào tìm xui xẻo." Tiểu Thanh lắc lắc vòng eo rời đi, cuối hành lang quẹo hai vòng, ngồi xổm bên ngoài khuê phòng Bạch Tố Trinh nghe ở góc tường.

Đều là xà yêu, nhất thanh nhất bạch tính cách rõ ràng.

Thanh Xà tính tình tản mạn, thích chơi không am thế sự, Bạch Xà thiên tính thiện lương, lưu luyến hồng trần, hướng tới vạn vật chi linh thất tình lục dục.

Hai chị em kết bạn đi tới thành Hàng Châu phồn hoa, Bạch Tố Trinh đối với tình cảm nam nữ mà nói, một bộ dáng rất có kinh nghiệm. Bởi vì cô tu thêm năm trăm năm, pháp lực càng cao, nắm tay càng lớn, Tiểu Thanh tuy rằng cảm thấy chỗ nào đó không đúng, nhưng vẫn tin.

Ngay cả người cũng không hiểu rõ tình cảm của mình, một khi đã yêu liền cho rằng mình hiểu được…

Chỉ có thể nói, một người thực sự dám dạy, một thực sự dám học!

Trước mắt, Tiểu Thanh đang ở quang minh chính đại trộm học kinh nghiệm trêu chọc tiên tiến của chị nhà mình, đợi một ngày nào đó học thành xong xuất sư, chính mình cũng thông đồng với một người thành thật.

Liêu Văn Kiệt đi vào khuê phòng của Bạch Tố Trinh, chỉ cảm thấy hương thơm đập vào mặt, gian phòng hơi tối tăm múa lụa mỏng, lư hương thiêu lên khói xanh lượn lờ, quang ảnh phản chiếu, vừa có xinh đẹp lại vắng vẻ.

Chương 759: 2: Chuẩn bị trừ yêu Trên khuê phòng, Bạch Tố Trinh nhìn Liêu Văn Kiệt đẩy cửa đi vào, âm thầm khen ngợi em gái mình, pháp lực vận chuyển, bên ngoài thân mồ hôi toát ra, thấm ướt cái áo trên người vốn không được cho là áo lót.

Liêu Văn Kiệt đi tới bên giường, đập vào mắt… Rất không chịu nổi, hắn từ trong rương thuốc lấy ra một miếng vải trắng, đắp lên cổ tay Bạch Tố Trinh, ba ngón tay bắt mạch chẩn đoán bệnh tình.

Đại khái tình huống liếc mắt một cái liền hiểu, đơn giản là hai chữ tư xuân, tiêm một mũi bảo quản thuốc đến bệnh trừ, nhưng nên phối hợp biểu diễn không thể làm như không thấy, quá trình nên đi vẫn là phải đi.

“Công tử, miệng khô mồ hôi nhiều, đau đầu ấm não, tay chân vô lực, tinh thần lười biếng chán ghét, đây là bệnh gì?” Bạch Tố Trinh thần thái biếng nhác, đôi mắt nửa mở nửa nhắm, giơ tay phất đi mái tóc dài ướt đẫm mồ hôi trên gương mặt.

“Nếu như tôi không nhìn lầm, Bạch cô nương hẳn là do dầm mưa. Khụ khụ, hàn ý nhập thể, sốt.

-“ Chả trách nóng như vậy, theo ý kiến của công tử, nên trị liệu như thế nào mới tốt?” Bạch Tố Trinh giơ tay lên quạt gió, khí thổ như lan.

Liêu Văn Kiệt chỉ coi như không phát hiện, cơ hội như mưa đánh tới, bị hắn che ô ngăn cản tất cả: “Bạch cô nương không cần lo lắng, sốt có hại cũng có lợi, không nhất định là chuyện xấu, khi sốt chức năng miễn dịch của cơ thể người rõ ràng tăng cường, có lợi cho việc loại bỏ mầm bệnh và thúc đẩy bệnh khỏi hẳn.”

Bạch Tố Trinh: "..."

Kỳ Hoàng chi thuật cô cũng có nghiên cứu, nhưng đoạn này như thế nào lại nghe không hiểu đây?

"Công tử hiểu rất nhiều, nhưng đau đầu ấm não thập phần khó chịu, có thể thuốc đến bệnh trừ hay không?"

"Là thuốc nhưng cũng ba phần là độc, chỉ là sốt không nên uống thuốc,khi nào hạ nhiệt, uống nhiều nước là được."

Liêu Văn Kiệt thu hồi vải trắng, khép hòm thuốc lại muốn cáo từ: "Nghe Bạch cô nương nói, hẳn là cũng hiểu chút y thuật, chỉ là phong hàn cảm mạo, không làm khó được cô, tôi sẽ không quấy rầy."

"Chờ một chút!"

Bạch Tố Trinh giơ tay lên giữ chặt ống tay áo Liêu Văn Kiệt, thật vất vả mới lừa được người vào phòng, không chịu dễ dàng thả hắn rời đi, mặt lộ vẻ sầu não nói: "Thật không giấu diếm, ngoại trừ đau đầu ấm não, hai ngày nay tôi không nghĩ cơm cũng không muốn trà, tức ngực buồn phiền, trong đầu tất cả đều là bóng dáng công tử, đây là bệnh gì?"

"Hẳn là chán nản, đề nghị ra ngoài đi dạo nhiều hơn."

"....."

Bạch Tố Trinh nghe vậy trợn trắng mắt, ôm ngực nói: "Công tử cũng không thèm liếc mắt một cái liền dễ dàng đưa ra kết luận, có phải quá võ đoán hay không."

- Vậy theo Bạch cô nương, chẩn đoán như thế nào mới không tính là võ đoán?

Liêu Văn Kiệt nhướng mày, cũng không thể sờ ngực được, nam

nữ thụ thụ bất thân.

“Nếu là tức ngực buồn phiền, ít nhất cũng phải sờ sờ ngực mới có thể phán định nguyên nhân bệnh.” Đuôi lông mày Bạch Tố Trinh khẽ nhíu: “Nói đến cũng lạ, từ khi công tử xuất hiện, tim tôi lại đập nhanh hơn vài phần.”

Trái tim không nghe lời như vậy, không bằng ném luôn đi.

Liêu Văn Kiệt âm thầm chửi bới, nói thẳng: “Tôi là đại phu, nam nữ khác nhau, chúng ta vẫn nên bắt mạch đi!”

“Có một số bệnh chỉ dựa vào mạch tượng là chẩn đoán không ra được, vẫn là thực dụng thực dụng một chút thì tốt hơn, về phần nam nữ khác nhau…”

Bạch Tố Trinh siết chặt cổ tay Liêu Văn Kiệt, điềm đạm đáng thương nói: “Anh là y, tôi là bệnh, nam nữ có cái gì không thể so sánh được với cứu người làm đầu đây.”

“Có đạo lý, là tôi hồ đồ.”

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, dưới ánh mặt kinh ngạc của Bạch Tố Trinh, sảng khoái giơ tay lên đặt ở ngực cô.

Bạch Tố Trinh: “...”

A, sao lần này không từ chối?

Hơn mười hơi thở qua đi, Liêu Văn Kiệt thu tay lại, nghiêm túc gật đầu: “Chẩn đoán, là uất ức, đề nghị ra ngoài đi dạo nhiều hơn.”

(??????????) X2

Bên dưới cửa sổ ngoài phòng, Tiểu Thanh bĩu môi, chị nhà mình chính là giả tạo, sớm dùng biện pháp của cô cho xong, như vậy ngày này sang năm Liêu Văn Kiệt hẳn là làm cha rồi.

Đáng ghét, chẳng lẽ thật sự muốn dùng biện pháp của Tiểu Thanh?

Trong phòng, Bạch Tố Trinh phẫn nộ nghiến răng, tâm ý của cô đều biểu đạt rõ ràng hơn, Liêu Văn Kiệt không mắc câu, hoặc thà là nói vài câu cự tuyệt, đằng này lại hoàn toàn là giả bộ hồ đồ.

Thật tức giận!

Lão nương có cái gì không tốt, anh không chịu mắc câu, tôi lại càng muốn anh mắc câu!

Ngay tại thời điểm Bạch Tố Trinh nghiến răng nghiến lợi, Liêu Văn Kiệt nhướng mày, Tiểu Thanh ngoài phòng kêu thảm thiết không ngừng, đuôi dài đảo qua, ở trước cửa sổ xẹt qua bóng đen.

“Bạch cô nương, em gái cô tựa hồ…”

“Cô ấy không sao, có thể là nghe lén đụng vào tường.”

Trên mặt Bạch Tố Trinh hiện lên một tia bối rối, thấy Liêu Văn Kiệt đi về phía cửa sổ, vở kịch cũng không thèm diễn nữa, bước nhanh xuống giường đi tới bên cạnh Liêu Văn Kiệt, ôm lấy cổ hắn thổi ra một làn khói trắng.

Hương Phong xông vào mũi, Liêu Văn Kiệt dưới chân nhoáng lên một cái, dựa vào đầu vai Bạch Tố Trinh hôn mê.

“Thật nguy hiểm, thiếu chút nữa đã bại lộ.”

Bạch Tố Trinh vỗ vỗ lưng Liêu Văn Kiệt, đẩy cửa sổ trước mặt ra, bất mãn với Tiểu Thanh đang lộ ra đuôi rắn: “Để cho em bình thường hảo hảo tu luyện em lại không nghe, hiện tại tốt rồi, ngay cả hình người cũng không duy trì được.”

Chương 760: 1: Tôi thích em gái cô “Chị mau cứu em, bên ngoài có người ra tay…”

Tiểu Thanh nằm sấp dưới cửa sổ co lại thành một đoàn, mùi lưu huỳnh trong không khí không thể xua đi khiến cô thống khổ không chịu nổi, liều mạng liều mạng quăng đuôi dài màu xanh đậm.

“Biết rồi, em lại nhẫn nhịn, chị sẽ đuổi thối đạo sĩ đó đi.”

Bạch Tố Trinh lắc đầu, một tay đỡ Liêu Văn Kiệt, một tay bưng chén trà trên bàn lên, hắt nước lên giữa không trung, thi triển pháp thuật hô phong hoán vũ.

……

Bên ngoài Bạch phủ, một lớn hai nhỏ ba thân ảnh chặn cửa, thân hình gầy gò của đạo sĩ mù tên là “Toàn Chân Tử”, ba ngày trước theo yêu khí tìm được điểm dừng chân của hai chị em, coi như hôm nay là ngày lành, tới cửa bắt yêu.

“Đầu xà yêu này có đạo hạnh ngàn năm, bắt về đem lên lò luyện đan, có thể giúp ta phản hậu quy tiên, pháp lực càng lên một tầng…”

“Sư phụ, mùi lưu huỳnh đều tản ra.”

“May a, vừa vặn thời cơ đã đến.”

Toàn Chân Tử hét lớn một tiếng, phất tay lấy ra kiếm gỗ, kiếm chỉ song phong, chỉ thẳng vào cửa viện hư ảo Bạch phủ: “Hai người các con bảo vệ tốt pháp khí, chuẩn bị bắt yêu!”

Ầm ầm ——— mây đen cuồn cuộn đè xuống, trời giáng xuống mưa rào, trong nháy mắt đem ba thầy trò bao phủ trong màn mưa.

Bột lưu huỳnh vờn quanh Bạch phủ một vòng bị nước mưa cuốn trôi, ngay cả lòng tin của Toàn Chân Tử cũng xua tan không ít, ông ta bấm ngón tay tính toán, lẩm bẩm tính toán xem bỏ sót thứ gì không.

“Sư phụ, còn bắt yêu sao?”

“Xà yêu biết được thuật hô phong hoán vũ, pháp lực so với tưởng tượng của ta cao cường hơn không ít, không đúng, ngoại trừ cái này ra ta còn có bỏ sót một thứ. Rốt cuộc là cái gì…”

Toàn Chân Tử liên tục bóp ngón tay, cuối cùng sắc mặt trắng bệch, chảy ra hai lượng máu, nói với hai đồ đệ: “Mau đi, nơi này còn có yêu tà khác, vi sư ta hàng không phục được, nếu không đi mạng nhỏ khó bảo toàn!”

Ba thầy trò đội mưa bước nhanh rời đi.

Bạch Tố Trinh bên này, đuổi đi đạo sĩ xen vào việc của người khác xong liền đem Liêu Văn Kiệt đặt ở trên giường, dựa vào bên người, giơ tay khẽ vuốt ve sườn mặt hắn.

Càng nhìn càng thích.

“Chị, nước miếng của chị lại chảy ra.” Tiểu Thanh thò đầu ra ngoài cửa sổ.

“Đi, đừng quấy rối, nếu không phải em thiếu chút nữa hiện ra nguyên hình, chị đã sớm bắt được hắn.”

- Em mới không tin đâu!

Tiểu Thanh hừ hừ một tiếng: “Chị, hay là dùng biện pháp của em đi, thừa dịp hắn mê man không tỉnh, đem gạo sống nấu thành cơm, đến lúc đó chị ỡn bụng to tới cửa, còn sợ hắn không nhận nợ?”

“Lại nói bậy.”

Bạch Tố Trinh phất tay hãm cửa sổ lên, nhìn chung quanh, rón rén bò lên giường, vẻ mặt mừng thầm nằm úp sấp bên cạnh Liêu Văn Kiệt.

Cảm thấy hơi thiếu một chút!

Cô liền túm lấy tay Liêu Văn Kiệt, khoác lên vai mình, cảm thấy mỹ mãn nheo mắt lại bắt đầu giả vờ ngủ.

Liêu Văn Kiệt: "..."

Chuyện gì đang xảy ra, vậy mà không có làm gì hết?

Cô tiếp tục đi chứ!

"A làm sao mình có thể nằm ở đây?"

Trước khi vào đêm, Liêu Văn Kiệt nâng trán ngồi dậy, giơ tay lau đi son phấn trên mặt.

Lúc này, cửa phòng đẩy ra, Bạch Tố Trinh bưng chén sứ nhỏ lắc lư vào phòng: "Công tử, anh tỉnh rồi!"

"Quấy nhiễu giường của cô nương, thất lễ."

"Không có gì, một chút chuyện nhỏ ấy mà."

"Không, đây cũng không tính là chuyện nhỏ."

Liêu Văn Kiệt nghiêm túc nói: "Bạch cô nương có bệnh trong người, nằm trên giường hai ngày, lại đổ không ít mồ hôi, tôi nằm ở phía trên, bị nhiễm phong hàn chẳng phải là oan uổng cho tôi rồi sao."

Bạch Tố Trinh: "..."

Canh hạt sen nấu nửa canh giờ đột nhiên không muốn cho Liêu Văn Kiệt uống.

"Kỳ quái, sao đang yên đang lành lại ngất xỉu?"

Liêu Văn Kiệt đuổi giày đứng lên, nhíu mày nói: "Tôi nhớ rõ

lúc ấy ngoài cửa sổ có tiếng động, tiến lên kiểm tra, sau đó…”

“Sau đó anh liền ngất đi.”

Bạch Tố Trinh nói: “Tôi vì công tử bắt mạch, là do mệt mỏi tích tụ gây ra, về sau nhớ kỹ điều hòa chế độ ăn uống, nghỉ ngơi nhiều hơn mới đúng.”

“Là như vậy sao, nhưng tôi luôn cảm thấy chỗ nào không đúng, tôi nhớ rõ lúc ấy đứng ở bên cửa sổ, Bạch cô nương cô tới ôm tôi một chút, sau đó tôi liền không có ý thức nữa.”

“Công tử nhất định là phải nhớ kỹ, mộng cảnh cùng hiện thực không phân biệt rõ ràng.”

“Có thể là vậy .”

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, không nói gì nữa.

“Công tử, đây là canh hạt sen tôi nấu cho anh, thanh tâm thuận khí, an thần dưỡng dạ dày, anh mê man một ngày, vừa vặn có thể dùng vật này dưỡng dạ dày.”

“Vậy thì đa tạ.”

Liêu Văn Kiệt giơ tay lên nhận chén sứ, bị Bạch Tố Trinh tránh ra, người sau cầm canh múc nhẹ, đặt ở bên bờ môi đỏ thổi thổi, cuối cùng chậm rãi đưa về phía hắn.

Vốn định cự tuyệt, nhưng nhìn thấy thần sắc chờ mong của Bạch Tố Trinh, hắn nhíu nhíu mày, yên lặng mở miệng.

Bạch Tố Trinh mặt lộ ra mừng rỡ, không chán phiền một muỗng tiếp theo một muỗng, thẳng đến trong chén thấy đáy mới dừng lại.

“Công tử, hương vị như thế nào?”

"....."

Liêu Văn Kiệt không nói gì, từ trên xuống dưới nhìn kỹ Bạch Tố Trinh một lát, giơ tay vỗ vỗ bả vai cô: "Hôm nay,tôi đối với một người con gái vừa thấy đã ái mộ, phong tư ước hẹn, săn sóc chu đáo, ích chất lan tâm, cử chỉ đoan trang, vạn loại ngôn ngữ đều không thể miêu tả hết."

Chương 761: 2: Tôi thích em gái cô Cái miệng nhỏ nhắn giống như xoa mật vậy, Bạch Tố Trinh nghe được tâm hoa nộ phóng, buông chén sứ xuống, cầm tay Liêu Văn Kiệt.

"Người con gái kia đang ở trong Bạch phủ, nhưng tôi không biết tâm ý của cô ấy như thế nào, cũng không dám mở miệng hỏi, trong lòng phiền muộn thập phần thấp thỏm."

"Nguyện ý, người nọ đối với công tử nhất kiến chung tình, cũng là thập phần nguyện ý." Bạch Tố Trinh liên tục gật đầu, khóe mắt cười thành đầu lưỡi liềm.

Sớm biết người thành thật so với vẻ ngoài xinh đẹp lại càng thêm quan tâm bên trong, lúc gặp mặt liền hiền thê lương mẫu, mà không phải khoe khoang phong tao.Cũng may bây giờ còn kịp!

"Lời này là thật?" Liêu Văn Kiệt lộ vẻ vui mừng.

"Thiên chân vạn xác, tôi…"

"Thật tốt quá, thật không giấu diếm, người tôi thích là em gái cô."

Liêu Văn Kiệt đặt hai tay lên vai Bạch Tố Trinh, vui sướng nói: "Lại nói tiếp còn phải đa tạ Bạch cô nương, nếu không phải cô cầu nối mai mối, để cho Tiểu Thanh cô nương đem ô trả lại, bực này xứng đáng không biết hầu niên mã nguyệt bao giờ mới có thể tìm được."

"..." Trong phòng x2

Bạch Tố Trinh ngơ ngác tại chỗ, ngoài cửa sổ, Tiểu Thanh ngã tại chỗ, ót đập xuống đất, đau đến không rõ nguyên nhân.

Tình huống gì đây, liên quan gì đến cô chứ, đây không phải là nam nhân chị gái mình nhìn trúng sao, như thế nào giờ chị ấy lại biến thành lương phối rồi?

Chờ một chút, chị mình khổ tâm tích lũy, dùng đủ mọi thủ đoạn cũng không câu được nam nhân, còn cô cái gì cũng không làm mà hắn lại chủ động dán lên…

Điều này có nghĩa là cô mạnh hơn nhiều so với chị gái của cô?

Hạnh phúc, vui sướng. JPG

Nhiều hơn năm trăm năm đạo hạnh thì như thế nào, bản lĩnh câu đàn ông so với cô còn kém một vạn năm nhá!

Ngoài cửa sổ, Tiểu Thanh che miệng cười trộm, Bạch Tố Trinh trong phòng vẻ mặt nhìn quỷ, cô chỉ chỉ mặt mình, sau đó lại chỉ chỉ mắt của mình… Thắt lưng, cuối cùng chỉ chỉ chân, trợn to hai mắt cái gì cũng không nói.

Ý nghĩa là.

Lão nương dung mạo xinh đẹp như hoa, tú ngoại tuệ trung, lên được sảnh đường, xuống được phòng ngủ, chơi được phong tao, giả bộ thuần tình, rốt cuộc điểm nào không bằng em gái ngốc nghếch?

Đồ ngốc!

Hiểu được ý tứ của Bạch Tố Trinh, Liêu Văn Kiệt trong lòng đưa ra đáp án, nhỏ giọng nói: "Hôm nay sắc trời đã tối, tôi về nhà viết hai bài thơ tình, qua vài ngày lại tới tìm Tiểu Thanh cô nương,

kính xin Bạch cô nương giúp tôi mỹ ngôn vài câu trước mặt cô ấy. Nói lại hổ thẹn, Liêu mỗ lớn như vậy, lần đầu tiên trong lòng có nơi thuộc về, nếu Bạch cô nương không giúp tôi, tôi thật không biết nên làm cái gì bây giờ là được.

“A, a…”

“Bạch cô nương, cô sẽ giúp tôi, đúng không?”

“A, a, a…”

- Vậy thì cứ quyết định như vậy đi, thật cám ơn cô!

Liêu Văn Kiệt ôm lấy Bạch Tố Trinh, ở sau lưng dùng sức vỗ hai cái, sau đó cõng rương thuốc lên, bước chân nhẹ nhàng rời đi.

Còn ngân nga hát.

Đợi Liêu Văn Kiệt rời đi, Tiểu Thanh vẻ mặt bĩu lạnh đi vào phòng, hoàn toàn không ý thức được khuôn mặt đen nhánh của tỷ tỷ mình, dương dương tự đắc nói: “Chị, thấy chưa, cái gì gọi là mị lực, cái này chính là gọi là mị lực, em chỉ là tặng một cái ô, ở trước mặt hắn vặn vẹo xoay eo, hắn liền thích em.”

Tiện tỳ, ai bảo ngươi xoay thắt lưng!

Bạch Tố Trinh trong mắt phun lửa, trên mặt trong suốt cười: “Thanh nhi, em lại đây, chị gái có một bảo bối muốn đưa cho em.”

“Bảo bối gì, là nam nhân của chị sao?”

Tiểu Thanh vui vẻ tiến lên, nửa đường đột nhiên dừng lại, ánh mắt đề phòng nói: “Chị, sau lưng chị có phải là tàng kiếm hay không?”

“Không có.”

“Không có khả năng, em đều nhìn thấy mũi kiếm toát ra.”

Tiểu Thanh hít một hơi khí lạnh, liên tục đi đến bên cửa sổ, nhìn ngang nhìn dọc, trong ánh mắt Bạch Tố Trinh chỉ thấy được hai chữ 'ăn rắn'.

Muốn chết, đây là chuẩn bị giết chết cô, sau đó mạo danh thay thế, cùng Liêu Văn Kiệt song túc song tê tiết tấu đây mà!

-Chị, chị bình tĩnh một chút, đừng quên lời thề tình thâm của chị em chúng ta!

Tiểu Thanh hung hăng nuốt nước miếng, để Bạch Tố Trinh bình tĩnh một chút, tình cảm chị em mấy trăm năm, không đến mức vì một người đàn ông mà bỏ.

"Ha ha, chị em tình thâm, vậy ngươi ở trước mặt hắn xoay lưng lắc eo làm gì?"

"Em là rắn nha!"

"Bớt nói nhảm,ngươi chính là cố ý."

"A a a ————"

Bên ngoài Bạch phủ, Liêu Văn Kiệt nghe được loáng thoáng tiếng kêu thảm thiết, giơ tay móc lỗ tai: "Chậc, nhân gian tự có chân tình, hy vọng đêm nay đừng có rắn chết."

Là cặn bã nam, Liêu Văn Kiệt rất rõ ràng một đạo lý, trên thế giới không có tình yêu bất liệt, ngoài miệng nói yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên, thực tế chính là thèm ăn.

Tỷ như hắn nhìn thấy Bạch Tố Trinh lần đầu tiên, liền rất thèm ăn, vừa mới được cho ăn canh hạt sen, càng ăn thèm ăn.

Đáng tiếc vấn đề quá lớn, dù có nản lòng cũng phải chịu đựng!

Bộ dáng hồn vía mộng quẩn của Bạch Tố Trinh, bộ dáng kiều mị không phải hắn không gả, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng có thể

đoán được nguyên nhân, đơn giản là bị người an bài hồng tuyến, tự cho là tình yêu đến.

Đây không phải là trọng điểm, với tư cách là người thụ hưởng, Liêu Văn Kiệt chỉ muốn nói, phàm là loại an bài này, hy vọng sau này tăng cường lực lượng.

Trọng điểm chính là,dám an bài Bạch Tố Trinh kéo hắn vào cuộc,hắn liền rất khó chịu!

Chương 762: 3: Tôi thích em gái cô Muốn hắn vào cuộc nào dễ dàng như vậy,cùng nữ yêu tinh thông đồng mà thôi, trước kia cũng không phải chưa từng trải qua.

Chỉ cần hắn hơi phát lực, chủ đề từ câu nam nhân, liền biến thành tỷ muội kết nghĩa lục đục.

“Tịnh chỉnh những chuyện phá hoại này, trước tiên nói tốt, giúp Pháp Hải độ kiếp, cá nhân mình rất vui vẻ, nhưng hiện tại mà nói mình đột nhiên không muốn vẽ chân cho rắn!”

Liêu Văn Kiệt lẩm bẩm: “Muốn ta hồi tâm chuyển ý ngoan ngoãn xuất lực, không thành vấn đề,chuyện liên quan đến tôn nghiêm vinh nhục của bần đạo, còn có tiết tháo quyết tâm không thay đổi…”

“Phải thêm tiền nhá!”

Lẩm bẩm chấm dứt, Liêu Văn Kiệt dịch chuyển biến mất, trở về nhà bắt đầu tu luyện.

Có thể là do thế giới thuận lợi cho tu luyện, tu luyện trong thành Hàng Châu, hiệu quả so với thế giới hai lần luyện tâm lần trước đều mạnh hơn rất nhiều.

Ngoài ra, tốc độ luyện tập pháp thuật cũng nhanh hơn không ít.

Hai ngày trước, Liêu Văn Kiệt bắt mấy con quạ đen, rất nhanh liền quen thuộc luyện thành pháp thuật " Chú Định Tâm ".

Pháp thuật của Tri Thu Nhất Diệp, một loại định thân thuật, nguyên lý là giam cầm tâm thần của đối thủ, vẽ đất làm cho tâm linh và thân thể tách biệt, từ đó đạt được hiệu quả định thân.

Cùng thuật tầm nhân của Chung Phát Bạch giống nhau, chú định tâm cũng là có giới hạn trên, hắn phỏng chừng một chút, đối phó bình thường yêu quái trăm năm vấn đề không lớn, còn đối phó Bạch Tố Trinh cơ hồ là không có khả năng, Pháp Hải càng không cần nói.

Về phần Tiểu Thanh…

Thật khó để nói.

Theo lẽ thường mà nói, hắn không nắm chắc xà yêu định cư năm trăm năm, nhưng nhìn tư thế mệt mỏi của Tiểu Thanh có thể tưởng tượng được, nói là đạo hạnh năm trăm năm, thời gian dốc lòng tu luyện cũng không nhiều.

Không cần phải vướng vào khả năng của vấn đề này, một ngày khác có cơ hội, thử một lần là biết.

Thất bại cũng không sao, người đứng đắn ai lại lấy môn pháp thuật này hàng yêu phục ma a!

Hiện tại thuật chủ công của Liêu Văn Kiệt là từ Pháp Hải tập được Văn Thân Thiếp Chỉ, có thể là bởi vì kim thân nên hắn tu luyện môn pháp thuật này rất khó khăn, rõ ràng chỉ là ở trên người thêm một phác thảo, lại thủy chung không thể ra lệnh, ngay cả bước đầu tiên cũng không đột phá được.

……

Mấy ngày kế tiếp, Liêu Văn Kiệt trong mộng tu luyện vào buổi

tối, ban ngày ngồi nhàn nhã ở y quán, mỗi buổi chiều, liền để Lý Tu Duyên trông cửa hàng, chính hắn thì ra ngoài đi dạo trên đường.

Kinh phí đã xin, không biết cấp trên khi nào phê duyệt xuống, sau khi phê duyệt lại đặt ở đâu.

Quy củ hắn hiểu, cũng giống như công pháp tu luyện kim thân pháp tướng, loại cơ duyên này sẽ không trực tiếp đưa đến trước mặt, nhất định phải xem nhiều mới có thể gặp được, vả lại tám chín phần mười là ở thành Hàng Châu.

Bảy ngày liên tiếp trôi qua, Liêu Văn Kiệt không tìm được cái gọi là cơ duyên, nhưng thành Hàng Châu lớn nhỏ địa phương ngược lại cho hắn đi dạo một lần.

Thu hoạch rất nhiều, ngoại trừ ác nhân cửu thế Viên Bá Thiên, hắn còn tìm được điểm dừng chân của gà rừng cửu thế – Di Hương viện.

Lại nói tiếp Viên Bá Thiên thật sự là gia nghiệp lớn, không chỉ bao trọn tất cả sòng bạc trong thành, ngay cả kỹ viện cũng do anh ta mở.

Vô công rồi nghề!!

Bảy ngày sau, đêm đó, Liêu Văn Kiệt thay trang phục thư sinh, vừa đi tới cửa, cửa phòng liền bị gõ.

Mở cửa ra liếc mắt một cái, là Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh, một người cõng một kiện hành lý, nhìn phong trần mệt mỏi.

Đây là nhịp điệu để chạy!

Bảy ngày không thấy hai chị em kết nghĩa này, thoạt nhìn, hình như càng xinh đẹp, Liêu Văn Kiệt lộ vẻ kinh hỉ: “Tiểu Thanh cô nương, sao cô… Còn có Bạch cô nương, các cô làm sao tới đây?”

Bạch Tố Trinh nghiến răng mở miệng, không nói lời nào.

Tiểu Thanh thấy sắc mặt chị gái không vui, vội vàng nói: “Là như vậy, tôi cùng chị ở trong nhà vui đùa, không cẩn thận đốt nhà, trong thành không có thân nhân có thể nương tựa, muốn qua nhà công tử ở lại vài ngày.”

“Liều mạng như vậy sao?”

“Liều mạng cái gì?”

“Không có gì, ý của tôi là, bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh, muốn ở lại bao lâu cũng không thành vấn đề.”

“Công tử, anh một thân trang phục là chuẩn bị đi đâu?”

“Di Hương viện, kỹ viện rất nổi danh.”

“???” X2

Hai nàng ót lướt qua một loạt dấu chấm hỏi, nhất là Bạch Tố Trinh, suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra, trước mắt đặt sẵn lại không cần, vậy mà lại làm ra vẻ không có việc gì muốn đi Di Hương viện?

Một lúc lâu sau, cô bừng tỉnh đại ngộ, cứu vớt hình tượng người thành thật của Liêu Văn Kiệt:

“Tôi biết rồi, kỹ nữ cũng là người, cũng sẽ sinh lão bệnh tử, công tử đến Di Hương viện là vì đi khám bệnh, đúng không?”

- Không phải a, chính là tìm vui vẻ!

(??????) x2

Di Hương viện.

Đại sảnh lầu một đầy ắp, tiếng đàn ngân nga, oanh oanh yến

yến xen kẽ trong đó, thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng nghiêm túc.

Liêu Văn Kiệt mở quạt gấp đi vào cửa, phía sau đi theo nữ giả nam trang Bạch Tố Trinh, một thân bạch y, nhẹ nhàng công tử, nếu như không phải là đang mặt thối, vậy thì càng tốt.

Theo ý của Liêu Văn Kiệt, đêm nay hắn là mang Lý Tu Duyên đến,nhưng lo lắng Lý Mậu Xuân có nguy cơ bị tức chết, vừa vặn Bạch Tố Trinh lại chủ động đụng vào họng súng, liền đổi thành đồng đội của hắn.

Chương 763: 1: Nhìn sau gáy là biết đẹp trai rồi! Bạch Tố Trinh cũng giống như vậy, đều là người gặp nạn, lại liên quan đến kiếp nạn tâm ma của Pháp Hải, đổi thành cô không chừng hiệu quả tốt hơn.

Trong nháy mắt hai người xuất hiện, toàn bộ giá trị nhan sắc của đại sảnh tầng một kéo cao năm mươi phần trăm, ngược lại cũng có thể lý giải là, trong đại sảnh có quá nhiều người đàn ông xấu xí.

Bởi vì nhan sắc hai người quá mức xuất chúng, nũng nịu cười nói tạm thời dừng lại, các tiểu tỷ tỷ hai mắt tỏa sáng, nuốt nước miếng, theo bản năng nâng thắt lưng quần.

Điều này làm cho ân khách hết sức khó chịu, ý tứ chính là tiền trong tay đại gia không thơm sao?

“Hai vị công tử sao mới tới, các cô nương đều chờ nóng nảy.” Di chuyển lắc quạt hoa tiến lên, phong vận vẫn còn, khóe mày mang theo nụ cười, vừa nhìn liền biết hành nghề nhiều năm, là một cựu chiến binh.

“Lời không thể nói lung tung, hai huynh đệ ta đêm nay là mộ danh mà đến, trước kia đều là đi ngang qua.”

Liêu Văn Kiệt vung quạt gấp, một mặt trống rỗng, một mặt

mực dày viết hai chữ ‘Tâm Ma’.

“Nhìn cái miệng của tôi này, lại bắt đầu nói bậy, hai vị công tử đích xác là lần đầu tới.”

Tú bà nhìn ra Bạch Tố Trinh là nữ giả nam trang, không có vạch trần,thấy quá nhiều, biết Liêu Văn Kiệt mới là chính chủ, cười nói: “Hai vị công tử, là chuẩn bị ở lầu một nghe nhạc khúc, hay là trực tiếp lên lầu hai nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt?”

“Lầu hai, lên cao nhìn xa mới có hứng thú ngâm thơ.”

Liêu Văn Kiệt cười ha hả nói,nhân lúc người không để ý, tay áo rơi xuống một viên kim châu nhỏ.

Tú bà nhanh tay lẹ mắt, khom lưng nhặt kim châu lên: “Công tử, thiện tiền của ngài đã rớt rồi.”

Liêu Văn Kiệt vung quạt, không sao cả nói: “Rớt thì rớt đi, coi như ta góp vốn, để cho lão bản các ngươi sửa xong cầu thang, rách nát, xem ra đã có vài năm.”

Tú bà liên tục gật đầu, nụ cười như hoa, trước ngực run rẩy, kéo tay Liêu Văn Kiệt đi lên lầu hai: “Đa tạ công tử khẳng khái, bên này mời ngài, coi chừng dưới chân.”

Bạch Tố Trinh mặt đen đi theo phía sau, không vui, rất không vui, phi thường không vui.

Nhìn bộ dáng kinh nghiệm phong phú của Liêu Văn Kiệt, khẳng định thường ngày không ít lần đi tới tìm vui vẻ, cùng người thành thật trong suy đoán của cô hoàn toàn là khác một trời một vực.

Bạch Tố Trinh tự cho ánh mắt của mình vô cùng tốt, sẽ không nhìn lầm, thành thật chính là thành thật, giả vờ chính là giả không ra.

Vì vậy, câu hỏi đặt ra, tại sao lại có mâu thuẫn trước và sau,tại sao lại có sự tương phản lớn như vậy?

Suy tư một lát, chỉ có thể cho rằng Liêu Văn Kiệt gặp trường diễn kịch, vì để cho cô hết hy vọng, cố ý diễn vở kịch này.

Nghĩ như vậy, nhất thời thoải mái hơn nhiều.

Sau khi hai người lên lầu, trầm mặc trong đại sảnh vỡ vụn, trong không khí tràn ngập vị chua chanh, các tiểu tỷ tỷ khuyên thế nào cũng khuyên không được.

“A, có rắm mà bộ dạng đẹp trai, còn không phải là muốn bị ngựa ăn.”

-Đúng vậy, bộ dạng đẹp trai cũng chỉ có vậy thôi !

“Còn có thể là nằm dưới thì sao.”

“Không chỉ vậy, còn có thể bị xe đụng!”

“……”

Các tiểu tỷ tỷ đồng loạt trợn trắng mắt, bộ dạng đẹp trai là vô dụng, nhưng người ta không chỉ đẹp trai, còn có tiền a!

……

Tầng hai, phòng cổ phong.

Bàn tròn bày biện điểm tâm, bình phong ngăn trở vân sàng màu hồng phấn, đối diện là một cây đàn chay, cùng với lư hương khói xanh đang lan ra.

Tú bà đẩy cửa ra, thấy Bạch Tố Trinh theo sát phía sau Liêu Văn Kiệt, trong lòng lĩnh hội cười cười.

Cô ta rót trà nước cho hai người, mị nhãn hướng Văn Kiệt một

chút: “Công tử, Di Hương viện là nhạc viện số một số hai trong thành, có cô nương rất quen thuộc , tôi có thể đề cử mấy vị như hoa mỹ quyến, cam đoan làm cho ngài hài lòng.”

“Có đại tỷ tỷ cô ba phần xinh đẹp, ta liền cảm thấy mỹ mãn.”

Liêu Văn Kiệt vốn định khách sáo một câu như vậy, nhưng lại sợ tú bà đến thật, quyết đoán lấy ra mấy viên kim châu: “Lâu ngày nghe được diễm danh của Tiểu Ngọc cô nương Di Hương viện, đêm nay mộ danh mà đến, để cho nàng hảo hảo trang điểm trang điểm một chút, đừng để huynh đệ ta thất vọng.”

“Công tử đợi một chút, cái này tôi sẽ an bài thỏa đáng cho ngài.”

Tú bà thu tiền, lắc quạt hoa rời đi, bóng lưng xinh đẹp, vừa nhìn đã biết rất hiểu nam nhân.

“Công tử, vị tiểu Ngọc cô nương kia rất đẹp sao?”

Bạch Tố Trinh nghiến răng nghiến lợi hỏi, vốn định nói một câu ‘Chẳng lẽ so với cô còn xinh đẹp hơn’, nhưng sợ Liêu Văn Kiệt gật đầu đồng ý, rơi vào kết quả tự làm mất mặt mình, cũng không dám hỏi ra miệng.

“Cũng được, so với Bạch cô nương cô tự nhiên là không bằng.”

“Thật sao?”

Bạch Tố Trinh âm thầm mừng thầm, rất nhanh liền phản ứng lại: “Đã như vậy, vậy sao anh còn đến Di Hương viện làm cái gì, ở nhà thật tốt, ở nhà tôi… Và em gái của tôi chơi đàn cho anh. ”

“Nghe có vẻ tốt, nhưng …”

Liêu Văn Kiệt lộ vẻ sầu não: “Nhưng vừa nghĩ đến cùng Tiểu Thanh cô nương ở một mình, tôi liền tâm hoảng ý loạn, không biết

có bao nhiêu lo lắng.”

“Đây là lý do anh ra ngoài tìm vui vẻ?”

-Đương nhiên!”

Liêu Văn Kiệt vung quạt che mặt, nhỏ giọng ở bên tai Bạch Tố Trinh nói: “Cô không biết đâu, Tiểu Ngọc cô nương Di Hương viện cùng em gái Tiểu Thanh của cô rất giống nhau, tôi luyện tập thêm vài lần, lần sau cùng em gái cô nói chuyện sẽ không tâm hoảng ý loạn.”

Bạch Tố Trinh: (?_?)

Cô rất tức giận!

Chương 764: 2: Nhìn sau gáy là biết đẹp trai rồi! Còn nữa, cô cảm thấy Liêu Văn Kiệt hình như không phải tới tìm vui vẻ, mà là đến khuyên phong trần nữ tử tòng lương*.

*Tòng lương: gái điếm lấy chồng

*Tòng lương: gái điếm lấy chồng

Vui buồn lẫn lộn, rất hạnh phúc, cũng rất không hạnh phúc!

Có thể là ý tứ trong ánh mắt quá rõ ràng, Liêu Văn Kiệt dễ dàng nhìn thấu ý nghĩ của Bạch Tố Trinh, cười mà không nói gì.

Từ xưa đến nay, đàn ông thường mắc hai loại bệnh, một là dễ cởi quần áo, hai là khuyên tiểu thư tòng lương.

Xuống nước, mình có khả năng đến một phát, sau khi một phát kết thúc, để cho đối phương nghe theo khuyên bảo, lại hưởng thụ tinh thần thăng hoa.

Kỳ thật không phức tạp như vậy, liền cùng cái gì lúc trước dâm như ma, vậy sau đó thánh như Phật là một đạo lý, đơn giản là

hiền giả trước cùng hiền giả sau mà thôi.

Tối nay thì khác.

Liêu Văn Kiệt mấy ngày nay không đi dạo tìm cơ duyên, suy nghĩ làm thêm chút tắc nghẽn cho người đứng phía sau, ác nhân cửu thế còn đang liệt nua ở nhà, cửu thế khất cái không tìm được, vậy chỉ có thể lấy gà rừng cửu thế nói chuyện.

Nếu không đem cơ duyên đưa tới cửa, hắn liền đem gà rừng cửu thế chuộc thân, lại đem nó đưa đến chùa Kim Sơn, mỗi ngày nghe Pháp Hải niệm kinh.

Phá ba vị cửu thế xui xẻo, để cho Hàng Long độ cũng không thể độ được.

Bạch Tố Trinh không rõ kiếp nạn, có loại suy đoán này là rất bình thường, Liêu Văn Kiệt không giải thích, bưng chén trà nhấp một ngụm.

“A!”

“Làm sao vậy, trà không dễ uống?”

“Có mùi rượu.” Liêu Văn Kiệt vẻ mặt ghét bỏ.

“Không thể nào, tôi nếm thử.”

Bạch Tố Trinh lấy tinh thần, nâng chén trà của Liêu Văn Kiệt lên ngửi ngửi, là có mùi rượu, nhưng không phải rất rõ ràng.

Nghĩ đến thể chất Liêu Văn Kiệt tửu lượng không tốt, khóe miệng cô khẽ nhếch lên, cẩn thận kề sát vào bên tai, một hơi khói trắng thổi ra.

Liêu Văn Kiệt lắc đầu hôn mê, Bạch Tố Trinh nhẹ nhàng tiếp nhận ôm lấy, đỡ hắn ở bên cạnh bàn nằm sấp, lẩm bẩm muốn ở trước mặt cô tìm vui vẻ, nằm mơ cũng không có khả năng.

Đúng lúc này, gà hoang cửu thế Tiểu Ngọc lắc quạt hoa đi vào, nhìn thấy Bạch Tố Trinh lúc này sửng sốt.

“Phụ nữ?!”

“……”

Bạch Tố Trinh nhíu mày, diện mạo của Tiểu Ngọc đích xác cùng em gái Tiểu Thanh có ba phần tương tự, nhưng cũng chỉ là dung mạo tương tự, khí chất kém quá nhiều.

Tiểu Ngọc thân đầy phong trần, trong lòng cũng không phải là lương gia, Tiểu Thanh tuy cũng tao mị thấu xương, nhưng cô ấy tao nhã càng thêm tự nhiên, yêu thân hóa nhân, thuộc về trời sinh mị cốt, đối với nam nhân lực hấp dẫn càng lớn.

Bởi vì Tiểu Thanh không hiểu tình cảm nam nữ, sẽ không lợi dụng ưu thế của bản thân, mới thoạt nhìn có vẻ ngốc nghếch.

Bạch Tố Trinh có thể rất có trách nhiệm nói một câu, hai nàng so sánh, muội muội cô Tiểu Thanh phong tao hơn nhiều.

“Nữ nhân thì nữ nhân đi, tôi không sao cả…”

Tiểu Ngọc lắc quạt hoa tiến lên, nhìn thấy Liêu Văn Kiệt đang nằm sấp trên bàn, lúc này trước mắt sáng ngời, sau gáy thật anh tuấn, tú bà không lừa gạt cô, vị này mới là kim chủ tìm vui vẻ.

- Nơi này không có chuyện của cô, đi qua đánh đàn đi!

“Sao lại không có chuyện của tôi, không phải tôi nói khoác nhưng giống như đánh đàn, tôi hầu hạ nam nhân so với cô còn thành thục hơn…” Nghe được lời nói của Bạch Tố Trinh, Tiểu Ngọc vô cùng bất mãn, đôi mắt nhìn nhau trong nháy mắt, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, sững sờ mất thần trí, thành thành thật thật đến trước tố cầm đàn đàn.

Bạch Tố Trinh cười lạnh một tiếng, ôm Liêu Văn Kiệt mê man ngã xuống bàn, đẩy cửa sổ bay đi, ẩn nấp trong bóng đêm.

……

Ngày hôm sau, Liêu Văn Kiệt đẩy cửa phòng ra, trước mặt nhìn thấy Bạch Tố Trinh bưng chậu đồng đi tới, nghi hoặc nói: "Tối hôm qua sảy ra tình huống gì, tại sao tôi lại ngất xỉu?"

"Công tử đã quên sao, trong nước trà pha rượu, vừa vặn công tử lại không thắng được tửu lực."

"Như vậy a…"

Liêu Văn Kiệt mờ mịt gật gật đầu, nhận chậu đồng đi vào trong phòng, Bạch Tố Trinh đi theo, bộ dáng như nữ chủ nhân, thong dong cầm lấy khăn mặt thấm ướt, sau khi vắt khô nhẹ nhàng lau lên mặt Liêu Văn Kiệt.

Liêu Văn Kiệt không cự tuyệt, rửa mặt sạch sẽ, dùng xong điểm tâm liền đi về phía y quán.

Một canh giờ sau, Lý Tu Duyên đến muộn, thuận tiện còn mang theo một lão hòa thượng.

Hòa thượng năm có bảy mươi, râu xám trắng, một thân áo vải màu xám áo cà sa, mặc mộc mạc, thần sắc vui vẻ, lông mày dài buông xuống cằm rất đặc sắc.

"Anh Kiệt, vị này là chủ trì Pháp Không của chùa Quốc Thanh, cùng cha mẹ tôi quen biết nhiều năm, sáng nay khi đi qua cửa đến nhà tôi, đột nhiên phạm vào bệnh, tôi liền đem ông ấy mang tới."

Lý Tu Duyên nói xong, đến gần Liêu Văn Kiệt phụ tai nói: "Theo tin tức của tiểu đạo nhà tôi, cha mẹ tôi trước kia không sinh được con, đi Quốc Thanh tự cầu tôi, lúc ấy tìm tới chính là ông ta, còn có tin tức nhỏ, tên của tôi cũng là ông ta lấy cho."

“Hiểu rồi.”

Liêu Văn Kiệt âm thầm gật đầu, cười chắp tay: “Thì ra các hạ chính là đại sư Pháp Không, nghe đại danh từ lâu, hôm nay vừa thấy quả thật dáng vẻ phi phàm.”

“Thí chủ khách khí, bần tăng là phàm tục, không thể nhận lời khen ngợi này.” Pháp Không hai tay chắp lại, hơi thi lễ.

“Đại sư mời vào bên trong tôi trước tiên bắt cho ông một mạch.”

“Phiền cậu rồi.”

Chương 765: 1: Sư huynh lại ham nữ sắc rồi! Liêu Văn Kiệt mời Pháp Không vào nội đường, hồng quang trong mắt chợt lóe, một hòa thượng rất bình thường, thân thể phàm thai, có chút pháp lực nhưng cũng không có nhiều điểm khác biệt.

Mười phút sau, Liêu Văn Kiệt chẩn đoán xong, kê ra phương thuốc đem cho Lý Tu Duyên bắt thuốc, cười nói với Pháp Không: “Đại sư, việc làm ăn nhỏ cũng không thu sổ sách, cũng không thu xá lợi tử, ông xem cái này… Làm thế nào để thanh toán?”

“Trong túi bần tăng ngượng ngùng, nguyện cho thí chủ đọc một đoạn kinh văn, không biết ý như thế nào?”

“ Một đoạn?”

Liêu Văn Kiệt mở to hai mắt: “Dược liệu thượng đẳng được lựa chọn kỹ càng, mỗi một viên đều là hái khi tắm rửa những tia nắng đầu tiên của buổi sáng sớm, trân quý phi phàm, một đoạn kinh văn không đủ, ít nhất phải niệm mười ngày mười đêm.”

- A Di Đà Phật!

Pháp Không hai tay chắp lại, khẽ lắc đầu: “Thí chủ, lòng người

không đủ rắn nuốt voi, người tham lam cuối cùng cũng bị lòng tham hại."

"Đại sư, cái này không gọi là tham lam, cái này gọi là tiến tâm."

Liêu Văn Kiệt nhếch miệng cười: "Không sợ đường xa, chỉ sợ chí ngắn, phải có mộng tưởng, cho dù xa xôi, tôi người này vẫn rất tiến bộ, vì thế có thể mỗi ngày đi Di Hương viện."

"Thí chủ xuất khẩu thành vàng, bần tăng được dạy."

"Không dám, da mặt đơn thuần dày mà thôi."

Loại chuyện trả tiền khám bệnh này không thể trì hoãn được, Liêu Văn Kiệt ngay tại chỗ liền để cho lão hòa thượng đọc một đoạn kinh văn, người sau nói chính là [Hoa Nghiêm Kinh], dương dương tiêu sái nói mấy ngàn chữ, Liêu Văn Kiệt nghe được trợn tròn mắt.

Đoạn kinh văn này hắn nghe không hề có cảm giác, không có hiệu quả giác ngộ bản lĩnh đại trướng tại chỗ thì thôi, ngay cả hiệu ứng đặc biệt của kim liên dâng lên khắp nơi cũng không thấy.

Thật sự chỉ là một đoạn kinh thánh bình thường, hòa thượng niệm, hắn nghe, sau đó liền xong việc. Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, một lát sau, Liêu Văn Kiệt hít sâu một hơi: "Dám hỏi đại sư, đều nói một hoa một thế giới, một cây một bồ đề, thế giới rốt cuộc có bao nhiêu thế giới đây?"

Cơ duyên tới cửa, không có lý do cái gì cũng không phải, đoạn kinh văn này khẳng định có cách nói khác , chỉ là hắn còn chưa phát hiện ra mà thôi.

"Bần tăng Pháp Không, gọi là chư pháp do nhân duyên sinh ra, cũng không có thực thể tồn tại độc lập, thí chủ nếu như có điều suy nghĩ, một hạt bụi trong tay thí chủ cũng là một mảnh thế

giới.”

“Không, tôi nói không phải cái này, ông lúc này cũng đừng giả bộ không biết gì hết.”

“A Di Đà Phật!”

Pháp Không hai tay chắp lại, thấp giọng hô hào Phật, trầm ngâm một lát, chậm rãi nói: “Ba ngàn thế giới vốn dĩ vô cùng, bần tăng không biết nên bắt đầu từ đâu.”

“Đơn giản một chút, thế giới khác cũng có đại sư tồn tại sao?”

“Có, cũng có thể không có.”

“Làm thế nào để làm cho có, làm thế nào để làm điều đó?”

“Nhảy ra ngoài tam giới, lăng không ở trong Ngũ Hành.”

“Đại sư, có thể nói tiếng người được không?”

“Thiện.”

Pháp Không nghe vậy gật gật đầu, sau đó… Sau đó, tôi ngừng nói chuyện.

Liêu Văn Kiệt trợn trắng mắt, muốn tàn nhẫn một chút cố ý đập vào ót của Pháp Không, nhưng lại sợ hai chân đối phương đạp một cái liền trực tiếp qua đời.

Chờ một chút, chờ mười ngày sau, tất cả kinh niệm xong lại hỏi một lần nữa, nếu đến lúc đó vẫn là loại nói chuyện này, hắn chỉ có thể… Hắn cũng không có biện pháp, so với Pháp Không hai chân đạp một cái, hắn càng sợ đối phương xé ngụy trang trở thành toàn thân kim quang lóe lên, sáng chế ra chủy thủ đại kim tên là ‘Đạo lý’.

Y quán giao cho Lý Tu Duyên chăm sóc, Liêu Văn Kiệt đem

Pháp Không kéo về nhà, nói ra tất hành, để ông ta ở nhà niệm mười ngày kinh.

Thời điểm Pháp Không niệm kinh, Liêu Văn Kiệt đem Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh cũng gọi tới, một người là nghe, ba người cũng là nghe, thứ tốt muốn mọi người cùng nhau chia sẻ.

Kết quả trong mắt Bạch Tố Trinh chỉ có hắn, tai trái vào thánh thư tai phải ra, nghe mười ngày nhưng gió thoảng qua tai.

Tiểu Thanh càng thêm không chịu nổi, ngày đầu tiên liền ngủ ngay tại chỗ, sau đó chín ngày không thấy bóng dáng, ngay cả gió bên tai cũng không nghe thấy.

Bản thân tự có duyên, Liêu Văn Kiệt khuyên thế nào các cô đều nghe không vào vậy hắn cũng không có biện pháp.

Mười ngày sau, Pháp Không cáo từ rời đi, Liêu Văn Kiệt nhìn bóng lưng trợn trắng mắt: “Một câu là có thể giải quyết xong chuyện, lãng phí mười ngày của tôi.”

Cơ duyên hắn đã nhận được, một cái UFF gia tốc tu hành, cũng có thể nói là ngộ tính, nhưng chỉ có thể dùng cho công pháp thần thông phật môn, ví dụ như Văn Thân Thiếp Chỉ của Pháp Hải.

Nói cách khác, chuyện của UFF lúc trước, đọc một đoạn kinh thánh đi qua, lại thêm một câu ‘Thí chủ hảo ngộ tính’ cũng kết thúc.

Bởi vì Liêu Văn Kiệt cứng rắn kéo, Pháp Không thật sự đem cái UFF này lên mười ngày, tràn đầy ý tứ trào phúng, chê cười hắn tự cho là thông minh.

Lại bởi vì đánh không lại, thù này tạm thời ghi nhớ, dựa theo cách nói của Pháp Không, thế giới khác cũng có tồn tại ông ta, về sau còn có thể gặp phải.

Về phần thân phận thật sự là ai, đối phương tựa hồ cũng không có ý tứ giấu diếm, chỉ nhìn Lý Tu Duyên, Liêu Văn Kiệt liền trong lòng biết rõ.

Còn có một điểm khiến Liêu Văn Kiệt vô cùng bất mãn, UFF có thể tăng trưởng công pháp thần thông phật môn, lại không tăng trưởng được thần thông 'Kim Thân Pháp Tướng'.

Chương 766: 2: Sư huynh lại ham nữ sắc rồi! Đại khái nguyên nhân có thể là môn thần thông này mặc dù đến từ Phật môn, cơ sở đặt đáy lại là nội đan công + tứ tung ngũ hoành của Cửu Tự Chân Ngôn, cùng với sáu ngày luyện Đại Âm Tiên Kinh bản sai, không nói thì thôi, nói phật bất phật, lệch không ra bộ dáng.

Kim thân ngược lại còn tốt, ở chỗ hệ thống khép lại, mấu chốt là pháp tướng, ngưng luyện không được, thiếu một vật tham chiếu, không biết bước tiếp theo nên tiếp tục như thế nào.

.....

Lại là mấy ngày sau, sắc trời âm u không thấy ánh mặt trời, mưa rào không ngừng, thành Hàng Châu tích nước nghiêm trọng, dòng sông dâng lên càng ngày càng dọa người.

Bởi vì nước đọng, Liêu Văn Kiệt hai ngày không đi y quán, đứng trước cửa sổ lòng có cảm giác, nhìn về phía thượng nguồn trong thành.

Lục địa thần tiên chi cảnh đã đến siêu phàm thoát tục. Giống như vô sư tự thông, biết được ngự phong thuật, thân niệm tự nhiên nhất thể, không cần bói quẻ bấm tính cũng có thể cảm ứng được họa phúc hung cát. Buổi sáng thức dậy hắn liền nhận thấy không ổn, hôm nay sợ có thiên tai giáng xuống.

"Công tử, tôi vì anh nấu canh hạt sen đã phơi lạnh rồi."

Bạch Tố Trinh bưng chén sứ trắng nhỏ, đung đưa hương

phong đi tới trước mặt Liêu Văn Kiệt, múc canh, khẽ dựa vào bên miệng đụng chạm, chậm rãi đưa tới.

Liêu Văn Kiệt cười nhạt, hưởng thụ mỹ nhân hầu hạ.

Có một số việc không cần phải rõ ràng, trong lòng mọi người rõ ràng là được, hắn thu cơ duyên, liền biểu lộ nguyện ý nhảy vào cục diện của Pháp Hải, đã như vậy, Bạch Tố Trinh bên này cũng không cần tiếp tục từ chối. Tuy nhiên, cần rụt rè vẫn phải rụt rè.

Ngoại trừ nguyên tắc lập thân 'không chủ động, không cự tuyệt', còn bởi vì lúc trước nói với Bạch Tố Trinh, hắn thích chính là Tiểu Thanh, không phải Tiểu Bạch.

Đột nhiên đồng tình biệt luyến, sẽ có vẻ như là hắn là cặn bã nam, tuy rằng quả thật là cặn bã nam nhân, nhưng Bạch Tố Trinh không biết a!

Để không làm cô thất vọng, Liêu Văn Kiệt quyết định giả vờ, cho cô một lời nói dối trắng trợn. Mỗi ngày được Bạch Tố Trinh chăm sóc tỉ mỉ, thói quen thành tự nhiên, trong cuộc sống không thể không có cô, lâu ngày sinh tình quá độ cũng không tệ.

Có tình có nghĩa có trách nhiệm, chuyển biến cũng sẽ không quá đường đột, có lẽ còn có thể nhìn thấy thanh bạch mở xé, ngẫm lại liền đáng tin cậy.

Một chén canh hạt sen đút xong, Bạch Tố Trinh cơ hồ sắp dán lên người Liêu Văn Kiệt, đôi mắt hai người nhìn nhau, thân hình càng gần sát.

Đúng lúc này, một đạo sấm sét vang lên, Liêu Văn Kiệt thân thể chậm lại, yên lặng đẩy Bạch Tố Trinh trong ngực ra, nhìn bầu trời đen kịt, nói thầm: "Nhìn sắc trời này, chắc lại là một trận mưa lớn sắp đến, không biết năm nay có thể đột nhiên xảy ra lũ lụt hay không."

Bạch Tố Trinh tức giận nhìn ông trời một cái, sớm không sấm sét, muộn không sấm sét, hết lần này tới lần khác lại sấm sét vào lúc này.

Tức chết rắn!

Cô vén tóc dài qua đầu vai, quấn quanh đầu ngón tay, tay kia sau lưng bấm nút, nhất thời nhíu mày.

“Công tử, đột nhiên nhớ tới một chuyện, trong viện Bạch phủ chôn một rương vàng bạc tài bảo, tôi dẫn em tôi đi qua một chuyến, thừa dịp mưa to thành tai họa đem nó đào ra, miễn cho bị nước nhấn chìm.”

“Bạch cô nương, loại thời tiết này cũng đừng ra ngoài, trên đường tích nước chưa cạn, ngã xuống thì làm sao bây giờ?”

“Công tử không cần lo lắng, tôi cùng em gái đều luyện võ, chút nước đọng này còn không làm khó được chúng tôi.”

- Tôi cũng luyện qua mấy chiêu, võ nghệ coi như có thể, tôi đi cùng các cô!

“Không cần, tôi cùng em gái đi liền trở về, không mất bao nhiêu thời gian.”

Không đợi Liêu Văn Kiệt nói cái gì, Bạch Tố Trinh bước nhanh đẩy cửa, đem Tiểu Thanh từ dưới cửa sổ xách ra, che ô biến mất trong màn mưa.

Nhìn theo bóng hai người rời đi, Liêu Văn Kiệt nhìn về phía chân trời, thân hình nhạt dần biến mất.

.....

Thành Hàng Châu, mưa lớn mấy ngày không ngừng, thế nước dâng cao tràn qua sông, còn có các sông hồ chung quang bị bồi lấp,

trùng kích bờ kè như hổ rình mồi.

Bạch Tố Trinh mang theo Tiểu Thanh đứng trên ngọn núi, xa xa nhìn thấy sóng nước từ thượng nguồn liên miên vọt tới, thanh thế nổ vang, nhân lực còn xa mới có thể ngăn cản.

“Tiểu Thanh, mưa xối xả thành thiên tai, giờ mà tràn vào trong thành tất thành đại họa, nhanh chóng dùng công pháp khống chế nước.”

Tiểu Thanh nghe vậy gật đầu, so pháp lực cô có thể chần chừ do dự, kém xa Bạch Tố Trinh, nhưng thần thông của chủng tộc tự mang theo năng lực khống chế nước, có thể trợ một tay.

Hai người liên thủ thi triển thần thông, dòng nước lũ cuồn cuộn tựa như va chạm vào bình chướng vô hình, thanh thế cuồn cuộn đột nhiên dừng lại, sóng nước quay cuồng, tiếng nổ vang rung động bộc phát, sóng sau chồng lên nhau, thanh âm như thiên quân vạn mã chạy qua, chấn động triệt để mây trời.

Sóng lớn ngập trời lan tràn cao vọt, theo Bạch Tố Trinh chỉ huy, phân hóa thành mấy đạo dung nhập vào dòng nước ngầm dưới lòng đất, hướng biển rộng phương xa phóng khoáng mà đi.

Hai con rắn cộng lại tu vi một ngàn năm trăm năm, trừ đi đạo hạnh của Tiểu Thanh, có thể ngay cả một ngàn ba trăm năm cũng không có, cho dù có thiên phú thần thông, trị thủy hoạn vẫn như cũ chưa khống chế được.

Bạch Tố Trinh trong lòng lo lắng, e sợ chậm trễ quá lâu Liêu Văn Kiệt chờ lâu không thấy người về, một mình ra ngoài tìm kiếm. Điều gì sẽ xảy ra nếu hắn rơi xuống nước đây?

“A Di Đà Phật!”

Thân ảnh màu trắng mang theo đặc hiệu lóe sáng bay tới, Pháp Hải đứng ở trong núi, nhìn dòng nước lũ chảy không ngừng, nhíu

mày nói: “Thiên tai nhân họa phàm nhân tất phải trải qua, nhưng với tấm lòng từ bi của phật, để cho bần tăng giúp các ngươi thoát khỏi vận rủi.”

Chương 767: 1: Công việc nặng nhọc tương đối phù hợp với em! Dứt lời, anh ta khoanh chân ngồi xuống, quanh thân mở ra kim quang nhàn nhạt, cũng chưởng thành đao hướng thủy hoạn đè xuống.

“Cam lộ chi tuyền, địch trừ hung uế, dương chi khánh sái, phổ tán sầu đoàn, ta hôm nay cầm chú, sạch sẽ chu toàn.”

“Mở!!”

Thủy cảnh chia làm hai, vô hình chi phong ,trấn an dòng nước lũ đang xao động bất an, dẫn dắt nó tràn vào dưới đất.

Áp lực đột nhiên giảm xuống, Tiểu Thanh nhỏ giọng tựa vào bên tai Bạch Tố Trinh nói: “Chị, là hòa thượng đêm đó, anh ta cũng tới.”

“Ừm, xem ra chúng ta và anh ta còn rất có duyên phận.” Bạch Tố Trinh nhỏ giọng trả lời một câu, lúc mới gặp không để ý Pháp Hải, chỉ lo nhìn Liêu Văn Kiệt, vừa thấy đã yêu, không còn cách nào quên nữa.

“A Di Đà Phật! Người sống, người tốt, người từ bi.”

- Pháp Hải trị thảm họa lũ lụt, quay đầu mỉm cười gật đầu với hai nàng, bộ dáng rất coi trọng các ngươi: “May mà sư huynh đã nói trước, không uổng công ta thả các ngươi một con đường sống, thiện, thiện…”

“Ý?!

” Thiện đến một nửa, Pháp Hải kinh giác không ổn, nếu không có cảm giác sai, trên người hai con xà yêu có một cỗ khí tức làm

cho anh ta vô cùng quen thuộc.

Chuyện lạ, các nàng làm sao lại có liên quan đến sư huynh? Chẳng lẽ sư huynh lại trầm mê nữ sắc? Đang muốn thốt ra, phương xa thiên mạc thủy long cuồn cuộn nổi lên, uốn khúc như lôi xà nhanh chóng rời đi.

Mây đen mờ nhạt tỏa sáng chói mắt, hơi nước đầy trời từ trên trời kéo dài đến mặt đất, bao gồm cả màn đen của mây đen, quay cuồng thu lại, giống như rút tơ hội tụ một đoàn, bị vân kình trung tâm ẩn sâu nuốt vào.

"Trùng hợp vậy, không lẽ sư huynh cũng tới trị thủy!" Pháp Hải mừng rỡ, trong nháy mắt liền đem hai con rắn ném ra sau đầu, tại chỗ nhảy dựng lên, bắn thẳng lên bầu trời phương xa mà đi.

"Chị, sư huynh của hòa thượng kia cũng đang trị thủy, chúng ta có muốn đi qua xem một chút hay không?" Tiểu Thanh trong lòng sinh tò mò, muốn nhìn xem cao nhân trị thủy bộ dạng như thế nào.

"Không được."

Thấy thanh thế phương xa ngập trời, Bạch Tố Trinh âm thầm líu lưỡi, thẳng hô không trêu được: "Hòa thượng này trong miệng nhân từ, kì thực động một chút liền hô đánh kêu giết, sư huynh anh ta chưa nhất định sẽ dễ nói chuyện hơn anh ta, chúng ta vẫn là đừng tự tìm phiền toái, đem quần áo sấy khô sạch sẽ trở về."

"Hừ, trở về xem chị quyến rũ Liêu công tử sao?" Tiểu Thanh bĩu môi, Bạch Tố Trinh luôn miệng nói chị em tình thâm, kết quả lại thối không biết xấu hổ cướp nam nhân của cô…

Tiện tỳ, rõ ràng là cô tới trước!

Trong màn trời mây mù, hơi nước cùng sương mù hợp thành sông lớn mênh mông, ở trung tâm, gặp cá voi dài hút nước biến

mất không thấy.

Liêu Văn Kiệt lăng không mà đứng, lấy thần thông "Hát Thủy" thu mưa đầy trời, hồng quang bên cạnh chạy đi, mở ra tầng tầng huyết sát hồng quang, ngăn cản thỉnh thoảng sấm sét đánh xuống.

"Sư huynh, tôi đến giúp anh."

Chùm ánh sáng phương xa tung hoành mà đến, trâm vàng tròn trịa nâng lên kim quang hộ thể, ngăn màn mưa sấm sét xâm nhập.

Liêu Văn Kiệt nhìn về phương xa, gật gật đầu với Pháp Hải, hồng quang trong mắt chợt lóe, toàn lực đẩy ra huyết sắc niệm lực, tăng tốc thu nước mưa lũ quét.

Mây đen đen áp chế chuyển biến nhạt đi, khói trời xám tro phai đi hoàng hôn, mặt trời ban ngày, chiếu lên rừng mưa, đất ngập nước bốc lên sương mù mông lung.

Như mộng như ảo, khói bay mờ ảo, mây trôi trải dài núi non, sau cơn mưa cầu vồng hiện lên, như cây cầu dài bảy màu nối liền hai nơi.

Pháp Hải thu hồi kim thoa, bay đến bên cạnh Liêu Văn Kiệt: "Sư huynh, mấy ngày không gặp, bản lĩnh thần thông của anh lại có tịnh tiến, thật đáng mừng."

"Đợi lát nữa rồi nói sau, tôi đi phóng nước trước."

Liêu Văn Kiệt ra hiệu, hai mắt chăm chú nhìn về phía bầu trời xanh biếc, thân thể biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lần nữa, đi tới trên biển rộng mênh mông.

Theo hắn phất tay nhảy múa, thiên địa chợt biến sắc, mây đen bao phủ bầu trời biển lớn, một tiếng sấm qua đi, phiêu đãng nổi lên mưa phùn.

Hát thủy + xuân phong hóa vũ, về sau hắn cũng là long vương.

Màn mưa buông xuống, Liêu Văn Kiệt trong nháy mắt trở về, cười nói với Pháp Hải: "Có một đoạn thời gian không gặp, kinh thư thấy thế nào, kiếp nạn tâm ma đã trải qua xong rồi sao?"

"Nhờ sư huynh chỉ điểm, bần tăng chỉnh đốn được tâm ma bình thường lại đọc kinh thư, đã không còn tâm ma loạn ta tu hành."

Pháp Hải chắp hai tay lại, hơi thi lễ, lòng tin gấp trăm lần nói: "Đoán chừng toàn bộ kinh thư đọc xong, liền có thể trùng tu tâm cảnh đại viên mãn, đến lúc đó sẽ không còn lo lắng gì nữa."

Lá cờ này cắm xuống, bần đạo đều có thể nhìn thấy mộ phần của anh.

"Kiêng kiêu kiêng khem, đi về phía trước, nhớ kỹ không thể tự mãn, tâm tính của cậu có vấn đề, vẫn là quá kiêu ngạo."

Liêu Văn Kiệt nhíu mày nhắc nhở một câu, sau đó nói: "Cũng đừng một mực đọc sách, tu hành không thể rời khỏi 'hành', ví dụ như hôm nay trị thủy, không thể vắng mặt, cũng không thể đến trễ."

"Sư huynh nói rất đúng, công đức gia thân, tu hành trăm lợi mà không có hại, lẽ ra nên ích thiện nhiều." Pháp Hải cười gật đầu.

"Không đúng, loại suy nghĩ này của cậu không đúng, sao lại nghe có chút ý tứ vì công đức mới làm việc tốt đây?"

Liêu Văn Kiệt nghe vậy sửng sốt, vì mục đích mà trả giá hành động, vì làm việc tốt mà làm việc tốt…

Ách, hình như không có gì không đúng, mặc kệ xuất phát điểm

là cái gì, chuyện tốt chung quy vẫn là việc tốt, cũng có người thuận lợi được trợ giúp.

“Sư huynh, làm việc thiện có công đức, có gì không đúng?”

Chương 768: 2: Công việc nặng nhọc tương đối phù hợp với em! “Không có gì, là tôi nghĩ nhiều…”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, hắn mở y quán, trị thủy hoạn, xuất phát điểm cũng là hàng ngày làm một việc tốt tìm chút công đức, nơi này sẽ không lập bài phường gì nữa.

Hơn nữa Pháp Hải nói không sai, cứng rắn chỉ điểm vài câu, ngược lại có khả năng đem người ta có suy nghĩ lệch lạc.

Nhất là Pháp Hải hiện tại, ở bên cạnh tâm ma nhiều lần nhảy ngang, vẫn là ít nói là tốt.

“Sư huynh, bần tăng vừa mới trị được lũ lụt, gặp phải hai nữ yêu xinh đẹp, tôi ở trên người các nàng cảm ứng được khí tức của anh.”

Trên người Bạch Thanh nhị xà, Pháp Hải nhận thấy được khí tức của Liêu Văn Kiệt, nhưng Liêu Văn Kiệt bên này, bởi vì có ‘Ngưng Khí Quyết’ hộ thân thu liễm, anh ta cái gì cũng không cảm ứng được.

Lại hỏi liền nói đến, Pháp Hải nói chuyện thẳng tới thẳng lui quen rồi, không hiểu cái gì gọi là quanh co lòng vòng.

“Anh nói mấy cô đêm đó Tử Trúc Lâm đã gặp qua sao,tôi trong thành Hàng Châu tình cờ gặp, tôi thấy tâm địa các cô ấy không tệ, rất thiện lương, liền để các cô ấy ở nhà tôi.” Liêu Văn Kiệt không giấu diếm.

“Sư huynh, nữ yêu tao mị thấu xương, anh cùng các cô ấy sớm chiều ở chung, vạn nhất động chân tình thì làm sao bây giờ?” Pháp

Hải lo lắng nói.

“Hắn là không, tôi đã trải qua nữ sắc rồi, chút định lực này vẫn còn có thể.”

Liêu Văn Kiệt sờ sờ cằm, chân tình không có, sắc tâm ngược lại chém không hết.

Bất quá không sao, chỉ cần hắn không chủ động, không cự tuyệt, bất động tình, chỉ tham thân thể sẽ không có lo lắng tình kiếp.

Ngay cả con đường luyện tâm chấm dứt, thắt chặt thắt lưng quần đem người rời dời đi, hai con rắn này cũng không phải phàm phu tục tử, thọ mệnh lâu dài sẽ không nói chết liền chết. Thật sự muốn trong lòng có áy náy, chờ về sau hắn tìm được biện pháp trở về giới này, lại tiếp tục tiền duyên tốt đẹp, bổ sung thiếu nợ liền xong việc.

Chờ một chút, vì sao lại là hai con xà yêu, không phải chỉ có Tiểu Bạch sao?

Liêu Văn Kiệt sắc mặt ngưng trọng, sơ suất, hình như không cẩn thận, hắn so với trước kia càng cặn bã hơn.

“Sư huynh, bần tăng vừa trải qua tâm ma, biết rõ kiếp nạn đáng sợ. Anh là lục địa thần tiên, thần thông quảng đại, chỉ thiếu một tờ chiếu lệnh là có thể xếp vào tiên ban, tu hành không dễ dàng, không thể trầm mê yêu nữ mỹ sắc, hủy đi tiền đồ tốt đẹp.” Pháp Hải chân thành nói.

Chương 769: 3: Công việc nặng nhọc tương đối phù hợp với em!

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu: “Tôi cảm nhận được, dù sao cũng không sửa được bao lâu,mất có một năm, hủy đi rồi lại luyện là được.”

“……”

Pháp Hải trong lòng đau xót, khóe miệng giật giật nửa ngày, cuối cùng hai tay chắp lại, thấp giọng niệm một câu phật hiệu.

“Ha ha ha, cậu vừa mới phạm phải nhao giới, muốn mắng người đúng không?”

“Không có.”

“Có thì có, ở trước mặt tôi còn giả bộ cái gì.”

Liêu Văn Kiệt cười tiến lên, ôm lấy bả vai Pháp Hải: “Có là đúng rồi, cười đùa giận dữ mắng chửi đều thành văn chương, người còn sống mới giống người hơn, muốn làm Phật thì trước tiên nên làm tốt người.”

“Sư huynh nói rất đúng, bần tăng được dạy dỗ.”

Pháp Hải không phải rất quen kề vai sát cánh, nhưng nếu là Liêu Văn Kiệt, vậy thì không thành vấn đề, tiếp tục nói: “Về hai yêu nữ kia, mặc dù có thiện tâm thiện hành, nhưng hồng trần chi ý quá nồng đậm, sư huynh cùng các cô ấy đi quá gần, tất sẽ bị nó dụ dỗ, vô duyên vô cớ nhiễm hồng trần khí trên người các cô ấy, vẫn

là đem các cô ấy đuổi đi là tương đối tốt."

"Yên tâm, tôi tự có chừng mực, sẽ không để cho các cô ấy nếm được vị ngọt."

Liêu Văn Kiệt cười nói: "Ngược lại là cậu, người lịch kiếp bồ tát bùn qua sông tự thân khó bảo toàn, nên dốc lòng tu hành tu tính, suy nghĩ quá nhiều đối với cậu không tốt."

"Nhưng mà…"

"Không có nhưng nhị gì hết, nói đến định lực, tôi so với cậu mạnh hơn nhiều, ít nhất sẽ không bởi vì nhìn thấy thôn phụ trần truồng…..Này, cậu đi đâu, tôi còn chưa nói hết đâu!"

Nhìn theo thân ảnh Pháp Hải biến mất, Liêu Văn Kiệt trên mặt ý cười thu liễm, theo tình huống trước mắt mà xem ra, Pháp Hải đã chú ý tới Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh, kiếp nạn cũng đích xác cùng các cô ấy có liên quan.

Đổi thành Hứa Tiên ở đây, nhất định là mạnh mẽ cạo râu, để cho anh ta rời xa nữ sắc.

Nhưng đổi lại là hắn…

Liêu Văn Kiệt sờ sờ cằm, dưới tình huống đánh không lại, chẳng lẽ Pháp Hải muốn bắt hai nữ yêu trở về cạo độ?

Sẽ không phải vậy đi, vô luận nhìn thế nào, hai con xà yêu đều là người bị cặn bã nam nhân gây họa mới đúng, trấn áp các cô ấy có thể thay đổi cái gì?

Hơn nữa, trong nguyên tác Pháp Hải cưỡng ép bắt Hứa Tiên, là bởi vì mình không vượt được sắc kiếp, mới muốn cường độ Hứa Tiên, ít nhiều cũng có chút ghen tị Hứa Tiên trái ôm phải ấp.

Hiện tại Pháp Hải bị hắn đánh thức, nhận rõ tâm ma chân

chính của mình, mà hắn không phải Hứa Tiên, mâu thuẫn trên không thành lập, ngay cả xung đột bắt người cũng không tìm được.

Liêu Văn Kiệt chế giật, không rõ nguyên nhân vừa là tặng nữ yêu tinh, vừa đưa cơ duyên, kéo hắn vào cuộc rốt cuộc là vì cái gì?

“Chẳng lẽ ván này Pháp Hải không phải trọng điểm, kiếp của anh ta đã chấm dứt, kế tiếp chính là một người qua đường chèo thuyền, nhiều lắm là ra ngoài hô hai tiếng đại uy thiên long…”

Liêu Văn Kiệt như có điều suy nghĩ, nhìn về phía thành Hàng Châu: “Xa ở chân trời gần trước mắt, có lẽ một kiếp này là tình kiếp của Bạch Tố Trinh, mình chính là tâm ma của cô ấy.”

Cũng không phải không có khả năng, dù sao cũng là Tử Trúc Lâm cũng không phải A Miêu A Cẩu gì cũng có thể ở bên trong tu luyện thành người, vả lại đích xác có Bạch Tố Trinh trải qua gian nan, cuối cùng đắc đạo thành tiên.

Nghĩ đến đây, Liêu Văn Kiệt hai mắt híp lại, lúc trước vào cuộc, hắn cũng chỉ thu một phân tiền.

Thua cmnr!

……

- Chuyện gì xảy ra, người sao lại không thấy đâu!

Liêu phủ, Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh xử lý xong lũ lụt, vội vàng trở về nhà, người trước trong lòng có bất an, vào cửa liền bắt đầu tìm Liêu Văn Kiệt.

Mấy tiếng gọi không thấy đáp lại, tìm kiếm xung quanh cũng không thấy bóng người, gấp đến độ trán đổ mồ hôi.

“Chị, chị không cần gấp gáp, có thể là đang ngủ thiếp đi ở nơi

nào.” Tiểu Thanh lục lọi trong phòng Liêu Văn Kiệt, mở nắp ấm trà ra, xác nhận bên trong không có người bị giấu người, tùy tiện đậy lại.

“Làm sao có thể không nóng nảy, nhất định là thấy hai chúng ta nửa ngày không trở về liền một mình đi Bạch phủ.”

Bạch Tố Trinh giơ tay lên bấm bấm tính tính, không ra kết quả trong lòng càng thêm lo lắng, xoay người đi ra ngoài phòng. Cô đang muốn bay tới Bạch phủ, hai chân vừa mới rời khỏi mặt đất, trong tầm mắt liền xuất hiện bóng dáng Liêu Văn Kiệt xách ô trở về.

Một hơi không kịp phanh lại, Bạch Tố Trinh suýt nữa đụng phải mái hiên, sau khi rơi xuống đất bước nhanh về phía Liêu Văn Kiệt: “Công tử, mưa gió vừa mới dừng lại, anh đây là đi đâu, làm sao ngay cả quần áo cũng bị ướt hết vậy?”

“Không có gì, tôi thấy cô cùng Tiểu Thanh một lúc lâu không về, e sợ hai người các cô xảy ra tình huống gì, tâm tư khó yên, liền ra ngoài đi một chuyến.”

Liêu Văn Kiệt bình thản nói: “Lúc đi trời còn chưa rõ ràng, mưa gió lớn nên quần áo cũng ướt.”

“Công tử…”

Bạch Tố Trinh nghe vậy rất cảm động, tuy nói một chút mưa nhỏ căn bản không bị cô để vào mắt, nhưng Liêu Văn Kiệt không biết a, còn tưởng rằng cô cùng Tiểu Thanh chỉ là tiểu thư cùng nha hoàn nhà giàu bình thường.

Tình niệm vừa động, cô nhịn không được nâng tay Liêu Văn Kiệt lên, hai tay nắm chặt trong lòng bàn tay.

” Bạch cô nương, các cô đi con đường nào, sao tôi qua lại không gặp được các cô?

“Chuyện này không quan trọng, công tử quần áo ướt đẫm, tôi hầu hạ anh đổi thân mới, miễn cho hàn khí nhập thể.” Bạch Tố Trinh chăm chú nhìn Liêu Văn Kiệt, trong mắt toàn là nhu tình ái mộ không thể hóa giải.

“Quần áo đến rồi!”

Tiểu Thanh ôm trường sam tới gần, một cái tát tát vào tay Bạch Tố Trinh, cô đối với tình cảm nam nữ không hiểu lắm, nhưng ý thức lãnh địa là thiên tính sinh vật, xà cũng không ngoại lệ, không muốn tất cả đồ đạc của mình bị chị gái nhà mình câu đi.

Dù sao Liêu Văn Kiệt thích cô trước, chính tai nghe sẽ không có giả, tất cả mọi thứ đều không có ngoại lệ.

“Tiểu Thanh, quần áo công tử giao cho chị là được rồi, em đi phòng củi nấu nước đi.”

“Không cần, em tới trước, quần áo cũng là em lấy tới.”

“Ngoan, nghe lời, em vụng về, công việc nặng nhọc tương đối thích hợp với em.”

- Ha ha, chị cũng không phải có bao nhiêu tinh tế!

“.....”

s(□¯□¯)σ～?? ～?? (¯へ□ #) tiện tỳ, chỉ bằng ngươi cũng muốn cướp nam nhân của ta! x2

Liêu Văn Kiệt: (????????)

Cố lên, Tiểu Thanh, tranh giành đồ của mình không có gì mất mặt, coi chừng cô!

Trong phòng, hơi nước bốc hơi, tầm mắt bị sương mù mông lung ngăn cản, mơ hồ có thể thấy được một bồn tắm đặt dưới đất.

Cao nửa người, hai mét vuông, rất rộng rãi, vừa nhìn đã biết là một bồn tắm rất có ý tưởng.

Liêu Văn Kiệt tựa đầu vào mép bồn tắm, hai tay đặt ở hai bên, trên mặt phủ một tấm vải trắng, thân thể ngâm trong nước nóng.

(??????????????)

“Sảng khoái~~~

Bồn tắm là do hắn tìm thợ mộc làm, căn nhà gỗ không lớn không nhỏ này vốn là phòng tham khảo thiết kế bố cục của phòng xông hơi khô sửa đổi mà thành.

Nước nóng là Tiểu Thanh đốt, tuy rằng ngoài miệng cô không chịu thua, nhưng lại thật sự động tay vào làm, ở trước mặt Bạch Tố Trinh chính là em gái , bị cô ấy kéo đi không đến một lát liền ngoan ngoãn đi phòng củi làm công việc nặng nhọc.

Không đánh nhau trực diện, ngay cả âm dương quái khí cũng chỉ có vài câu ngắn ngủi, quả thực làm cho Liêu Văn Kiệt cho rằng đáng, bất quá không sao, có hắn âm thầm trợ giúp, Tiểu Thanh nhất thời bị đánh bại, quay trở lại hay không còn chưa biết.

Két !

Cửa gỗ đẩy ra, Liêu Văn Kiệt nghe tiếng bỏ vải trắng trên mặt ra, vây quanh bên hông che một chi độc tú.

Lòng người phức tạp, tài lộc không thể bỏ sót, nam hài một mình lang bạt xã hội, thân không có vật dài sẽ không làm ra trò trống gì.

- Bạch cô nương,cô làm sao lại vào đây?

“Tôi muốn vì công tử tắm rửa thay quần áo.”

Bạch Tố Trinh mặc áo lót, vai thơm lưng đẹp, cánh tay ngọc

trắng như tuyết trong sương mù như ẩn như hiện, da thịt trắng sứ so với tiểu y màu trắng trên người còn hơn một bậc, cả người trắng đến phát sáng.

Chương 770: 1: Còn chưa xong đâu! Bởi vì khí chất quá mức xinh đẹp, hai cánh môi đỏ tựa như hoa máu đỏ tươi, điểm xuyết trên giấy vẽ màu trắng, đẹp đến có chút tà dị.

Yêu nữ!

Liêu Văn Kiệt âm thầm đánh giá, liếc Bạch Tố Trinh gia cảnh bần hàn một cái, sau đó lại nhìn thoáng qua, đột nhiên nghĩ tới cái gì, đỏ mặt quay đầu nhìn về phía bên cạnh.

Vừa nhìn đã biết là một người thành thật có sắc tâm không có sắc đảm!

“Bạch cô nương nói đùa, nam nữ thụ thụ bất thân, chuyện tắm rửa thay quần áo này tôi tự mình làm là được, cô nên đi ra ngoài trước đi.”

“Công tử không cần lo lắng nhiều, chỉ là lau lưng mà thôi, có thể xảy ra chuyện gì đây?” Bạch Tố Trinh đi tới phía sau Liêu Văn Kiệt, hai tay mười ngón tay đè lại bả vai hắn, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Tuy nói như thế, nhưng chung quy cũng không ổn, tôi tắm rửa xong sẽ đi ra ngoài.”

Liêu Văn Kiệt tay chống mép bồn tắm đứng dậy, bị cánh tay luyện võ của Bạch Tố Trinh đè xuống, người sau vòng tay ôm lấy hắn: “Công tử đội mưa tìm kiếm, tâm ý em đã nhận được,không biết tâm ý của em, công tử có nhận được hay không?”

Nhận được, gần như vậy, ót làm sao có thể không cảm nhận được.

“Tâm ý của Bạch cô nương, tôi tự nhiên hiểu được, nhưng

mà…”

Liêu Văn Kiệt rối rắm một lát, chậm rãi nói: “Nói đến lại khó có thể mở miệng, mấy ngày nay sớm chiều ở chung, tôi đối với cô thầm sinh tình cảm… Nhưng vừa nghĩ đến em gái Tiểu Thanh của cô, lại nhìn chị em các cô tranh chấp, trong lòng tôi sinh ra áy náy, đã hạ quyết định rời đi, không quấy rầy tình nghĩa chị em các cô nữa.

Từ hay được dùng cho cặn bã nam nhân nhất là người thành thật, cho nên hắn không muốn nói ra mấy câu cặn bã ‘Tôi muốn ở cùng một chỗ với cô, nhưng cũng không bỏ được em gái cô’, điểm này, Bạch Tố Trinh phải tự mình ý thức được mới tốt.

Bạch Tố Trinh nghe vậy sửng sốt, thầm mắng một tiếng tiện tỳ, đều là lỗi của Tiểu Thanh, tặng ô liền tặng ô, xoay eo làm cái gì a!

Ngày mai liền đem thắt lưng rắn nước của nó đánh thành nước gập thắt lưng, xem nó còn vặn vẹo như thế nào!

Trầm ngâm một lát, Bạch Tố Trinh mỉm cười: “Công tử hồ đồ, một chữ tình là khó chịu nhất, tình cảm vừa sinh ra, há lại nói tránh đi là có thể tránh được.”

“Theo Bạch cô nương, tử cục này nên giải như thế nào đây?” Liêu Văn Kiệt thỉnh giáo.

- Đơn giản!

Bạch Tố Trinh di chuyển bước vào trong bồn tắm, ngồi ngang trên người Liêu Văn Kiệt, hai tay ôm lấy cổ hắn.

Nam nữ thụ thụ bất thân, Liêu Văn Kiệt không dám giãy dụa, chỉ mở to hai mắt: “Bạch cô nương, bình tĩnh một chút.”

“Không, tử cục bất phá bất lập, đây chính là sách lược tốt mà

công tử muốn.”

Bạch Tố Trinh đè hai tay Liêu Văn Kiệt kháng cự, cúi đầu đưa lên nụ hôn dài, một lát sau ngẩng đầu mím môi, mị hoặc nói: “Như thế nào, còn nhớ rõ Tiểu Thanh là ai không?”

“Nhớ kỹ, nhớ kỹ.”

- Thật phiền toái!

Bạch Tố Trinh nhỏ giọng nói thầm, lại là một nụ hôn sâu đưa lên, ở bên tai Liêu Văn Kiệt cọ xát, phun ra hương phong nói: “Công tử, hiện tại thì sao, còn nhớ rõ Tiểu Thanh là ai không?”

“Ách, có chút không nhớ rõ…”

“Đúng không, tôi đã nói có thể mà, hôm nay để cho công tử quên cô ấy không còn một mảnh!” Khóe miệng Bạch Tố Trinh nhếch cười, ý vị thâm trường nhìn thoáng qua cửa sổ.

Em gái, do dự dẫn đến thảm họa, đạo lý này em cũng không hiểu, như thế nào cùng chị đây tranh nam nhân?

Hừ, súp cũng không để lại cho ngươi!

“Công tử~~~”

Liễu Nhược Phi trước gió ———— vô lực, sau khi tuyết rơi hoa mai càng loang lổ———— ngoài cửa sổ, Tiểu Thanh đốt củi đến mặt đen phẫn nộ bất bình, lấy khăn tay màu xanh trong ngực cắn lại, thầm nghĩ việc này không ổn.

“Nói cái gì nam nữ chi tình quan trọng ngươi tình ta nguyện, cuối cùng còn không phải là học phương pháp của ta…”

Nghe được giai điệu du dương trong phòng, tâm tình Tiểu Thanh có chút đau đớn, cũng không biết là bởi vì chị gái cướp nam nhân của mình mà thương tâm, hay là bởi vì chị gái có nam nhân

mà thương tâm.

Cũng may vấn đề không lớn, sự thật đã chứng minh, ở phương diện câu nam nhân này, năm trăm năm so với một ngàn năm lợi hại hơn nhiều,chị gái cũng chỉ ngoài miệng nói lợi hại vậy thôi, chuyện đến trước mắt vẫn còn phải dùng biện pháp của cô đây.

Đã như vậy, vậy thì không có gì phải sợ, nam nhân trước cho chị mượn vài ngày, chờ sự mới mẻ trôi qua, cô xuất động xuất kích đem hắn ngủ trở về.

Đến lúc đó sẽ báo thù, cô ôm nam nhân ngạo nghễ, sau đó nhục nhã Hoàng Liên Hoa.

Nghĩ đến khuôn mặt Bạch Tố Trinh tức giận đến biến hình, Tiểu Thanh liền nhịn không được trong lòng đắc ý, hạ thấp thanh âm cười ra tiếng: “Hừ, hươu chết tay ai còn không chưa biết, tiện tỳ, để ngươi làm càn trong chốc lát, sau này có lúc ngươi phải khóc!”

……

Bởi vì mùa mưa, gió lạnh cộng mưa liên tiếp mấy ngày, đã lâu không thấy mặt trời, bệnh nhân trong thành tăng vọt, y quán quý hiếm, trước cửa các nhà xếp hàng dài.

Liêu Văn Kiệt cũng không ngoại lệ, lúc trước bởi vì mặt hắn quá non nớt, rất khó cho người ta ấn tượng lương y, chỉ có đại cô nương tiểu tức phụ đến phòng khám bệnh.

Có bệnh cũng đến, không bệnh cũng đến, nói là để hắn bắt mạch , kì thực lén lút lút lấy bàn tay nhỏ bé của hắn sờ sờ mó mó.

Chương 771: 2: Còn chưa xong đâu! Bây giờ thì khác, dưới tình huống cầu vượt quá cung, bệnh nhân ở nơi khác không xếp hàng được, chỉ có thể đến Bảo An Đường thử vận khí, thử một lần…

Mẹ kiếp, tiểu bạch kiểm cư nhiên là một thần y!

Kinh ngạc nhận ra Liêu Văn Kiệt bệnh nặng bệnh nhỏ đều có thể chữa được, nghi nan tạp chứng cũng có thể dùng thuốc đến trừ bệnh, ngay cả tật xấu ở phương diện kia cũng có thể chữa khỏi, danh tiếng của Bảo An Đường vang lên, được đông đảo nam nhân khen ngợi.

Liêu Văn Kiệt từ tiểu bạch kiểm nhảy lên trở thành thần y, danh tiếng rất tốt, không dám nói trước không có ai sánh cùng, so vai cùng Hoa Đà, Biển Thước, cùng đám người thần y khác vạn lần không thành vấn đề.

Cmn quá đáng, bởi vì có thể trị cái kia, liền Hoa Đà, Biển Thước đều tỏ vẻ bị xúc phạm.

Hơn nữa bên này, Bạch Tố Trinh tinh thông thuật Kỳ Hoàng, lúc y quán bận rộn có thể chia sẻ áp lực cho Liêu Văn Kiệt, Tiểu Thanh thì không được, ham chơi không học, sắc thuốc cũng làm không xong.

Câu nam nhân thì càng không được, Bạch Tố Trinh không chỉ dính người, còn rất quấn người, nghiêm phòng tử thủ tích thủy không lọt, một chút cơ hội ở chung cũng không cho cô.

Mắt thấy ánh mắt Liêu Văn Kiệt nhìn mình càng ngày càng đứng đắn, có xu hướng phát triển thành đối đãi với em gái, Tiểu Thanh nhìn thấy, nóng nảy trong lòng, quyết định liều lĩnh mà mạo hiểm, học bá vương ngạnh thượng cung.

Vào một đêm nguyệt hắc phong cao, cô đánh lén Liêu Văn Kiệt đang đi đường đêm, lại bị nữ hiệp bịt mặt đi ngang qua dẹt thành đầu heo, sinh giận ba ngày, cuối cùng cũng thành thật từ bỏ.

Ít nhất bề ngoài là thành thật, hừ hừ lẩm bẩm chị gái một phen tuổi tác, kiến thức rộng rãi nói đều đúng, em vợ loại vật này,

chị muốn là được rồi, em gái không dám oán hận.

.....

Mùa xuân qua đi rồi đến mùa hè.

Bạch Tố Trinh tìm thợ mộc, đem hoa viên Liêu phủ cải tạo, sửa một cái hồ sen không lớn không nhỏ, còn dựng một cây cầu gỗ nhỏ, thuận tiện thêm nitơ lỏng.

Một gian biệt viện hảo hảo bị cô chỉnh đến yêu khí.

Tiểu Thanh giơ đuôi rắn đồng ý, yêu tính khó sửa, so với ngủ trên giường gỗ, cô càng thích ngủ dưới gầm cầu hơn.

Phòng tắm cũng bị sửa lại, trời nóng bức, vách tường bốn bên nhà gỗ bị phá bỏ, đổi thành rèm châu sa mỏng.

Mỗi lần Liêu Văn Kiệt đi ngang qua, đều có thể nhìn thấy hai chị em đang chơi đùa trong nước, phối hợp với nitơ lỏng trong không trung, ở trong mắt hắn, đây không phải là bồn tắm, đây là nồi cát, đang hầm canh xà song long đấu.

Tình trạng này tiếp tục cho đến khi đến mùa đông mới được cải thiện.

Bởi vì trời lạnh, Bạch Tố Trinh từ trong lòng gọi thợ mộc tới lắp tường gỗ, mỗi ngày cùng Tiểu Thanh ăn mặc giống như chăn bông phong ấn, không chỉ không đi y quán, xoay eo cũng không có lưu loát như trước.

Hôm nay, Liêu Văn Kiệt từ Lý phủ mang về một bộ lẩu đốt than, cảm khái, thì ra thời đại này, người phương Nam cũng đã ăn lẩu rồi.

Ọc ọc——— lửa than bốc lên, Liêu Văn Kiệt cho miếng thịt vào nồi, một lát sau gắp một miếng đặt vào bát Bạch Tố Trinh.

“Nương tử, thừa dịp nóng ăn.”

“Đa tạ tướng công…”

Bạch Tố Trinh lười biếng bưng chén, đũa không nhúc nhích, vài cái liền không còn khẩu vị, ôm lấy bả vai Liêu Văn Kiệt: “Tướng công, sắc trời đã tối, nên đông… Khụ, ý em là đến giờ đi ngủ rồi.

- Không thể, trời còn chưa tối!

Liêu Văn Kiệt khóe miệng mang theo nụ cười, nhìn ngoài cửa sổ tuyết rơi tán loạn, vẻ mặt thi hưng đại phát: “Nương tử, ngày mai cảnh tuyết Tây Hồ nhất định đẹp không sao tả xiết, không bằng ba người chúng ta chèo thuyền, ý của em như thế nào?”

“Không được, gần đây thân thể mệt mỏi vô lực, để Tiểu Thanh bồi chàng đi.” Bạch Tố Trinh chống lên vai Liêu Văn Kiệt, buồn ngủ.

“Em cũng không muốn đi, ai thích đi thì đi…”

Tiểu Thanh từ trong nồi lẩu gắp ra một khối thịt, bỏ vào miệng nhai nuốt xuống, híp mắt tỏ vẻ ăn say, liền ngã vào trong ngực Liêu Văn Kiệt.

Lần này ngã xuống, nhất thời hai mắt tỏa sáng, giống như phát hiện lò sưởi, gắt gao ôm lấy kiên quyết không chịu buông tay.

Bạch Tố Trinh ỉu xìu đẩy Tiểu Thanh hai cái, lại ở đỉnh đầu hắn vỗ vỗ ba cái, liền ôm lấy cổ Liêu Văn Kiệt không quản nhiều nữa.

Trời quá lạnh, muốn ngủ đông, lười tính toán.

Đêm đó, Liêu Văn Kiệt ôm Bạch Tố Trinh ngã trong chăn, tay sờ soạng, bắt ra một cái cọ lò sưởi Tiểu Thanh.

-“ Tiểu Thanh, sao cô lại ở đây?” Liêu Văn Kiệt kinh hãi, nắm chặt vạt áo không biết bị ai kéo ra.

“Trời lạnh, trước kia mùa đông, tôi đều là cùng chị ngủ.”

“Thật hay giả, hai người các cô sưởi ấm như thế nào. Không, cho dù đó là sự thật cũng không phải là bây giờ.” Liêu Văn Kiệt vỗ vỗ đầu cô: “Ngoan, trở về phòng mình, ngày mai để người ta làm cho cô một cái lò.”

“Không cần, sau này mùa đông tôi sẽ ngủ ở đây.” Tiểu Thanh ôm lấy cánh tay Liêu Văn Kiệt, điềm đạm đáng thương nhìn về phía Bạch Tố Trinh.

Yếu đuối, bất lực và đáng thương, trời lạnh vẫn không thể ăn. JPG

Đã nhìn thấy, là Tiểu Thanh động thủ trước, hắn vô tội.

Liêu Văn Kiệt không nói gì nhìn về phía Bạch Tố Trinh, kết quả người sau một thái độ khác thường, chỉ trừng mắt nhìn Tiểu Thanh một cái, lại không có hạ hắc cước đem cô đạp xuống giường.

Lại một lần nữa yêu tinh bỏ qua đánh nhau, làm cho Liêu Văn Kiệt cảm thấy thất vọng sâu sắc, chỉ có thể thở dài thật dài, đè xuống bụng đầy oán giận, trái ôm phải ấp thành thành thật thật đi ngủ.

Vô vị, tổ sư gia một chút ý tứ muốn ăn cơm cũng không có, hy vọng lần sau lại giảm bớt chút khó khăn, trực tiếp đổi thành tổ sư gia trực tiếp gieo mạ trong miệng hắn cho xong.

Chương 772: 1: Sư huynh trở thành người đều là lỗi của hai con yêu nữ kia. Trong chăn, hai con rắn trườn tới trườn lui, cuối cùng mặt đối diện nằm ở một chỗ. Con rắn sáng lên, không gian tối đen như mực nhất thời rực sáng, tràn ngập mùi nhựa giả của

hai chị em.

“Tiểu Thanh, thời tiết chuyển lạnh, chị nhất thời tâm thiện, cho em một chỗ dung thân, nhưng em cũng đừng có một tấc tiến một thước.”

Bạch Tố Trinh ghé vào chân Liêu Văn Kiệt, nhỏ giọng cảnh cáo. Chị em là chị em, tình yêu là tình yêu, đây là hai điều khác nhau, nếu chị em dám cướp đi tình yêu của mình, vậy cô ấy dám lột da chị em của mình.

“Chị, chị lại oan uổng em, người ta thật sự là tới đây sưởi ấm, chị không nhận ra em hơn nửa năm nay thật sự thành thật sao.”

Tiểu Thanh vẻ mặt ủy khuất, nằm sấp trên đùi Liêu Văn Kiệt, cẩn thận thăm dò nói: “Đúng rồi chị, mỗi ngày nhìn chị cùng công tử khanh khanh ta ta, em cảm thấy mình học không sai biệt lắm, muốn tìm một người thành thật thử một chút.”

“Tình cảm kia rất tốt, bất quá đạo hạnh của em không đủ, mạo muội thử rất dễ xảy ra loạn, chỉ biết ra sao nhỡ lại rơi vào kết quả thương thần, thương tâm rồi lại thương thân.” Bạch Tố Trinh cười như không cười trả lời.

- Thương thần thương tâm em hiểu, nhưng thương thân là có ý gì?

“Tiểu yêu tinh, em ngẫm lại chút đi.”

“ Chị nói chuyện luôn cao thâm khó lường như vậy, em là người mới bắt đầu, nghĩ không ra những đạo lý thâm bí này.”

Tiểu Thanh nhảy qua đề tài làm thân thể không khỏe, cười gượng nói: “Còn nữa, em theo chị học lâu như vậy, một chút cảm giác thất tình lục dục cũng không có, thật kỳ quái.”

Bạch Tố Trinh nắm lấy mặt Tiểu Thanh, nũng nịu cười nói:

“Đó chính là vì em còn chưa gặp đúng đối tượng, chuyện tình cảm này chú ý từ đầu đến cuối, đổi lại là mục tiêu vừa nhìn đã yêu thì em sẽ hiểu thôi.”

“Có phải cũng cần phải gặp thành thật hay không?”

“Tùy em thôi, nhưng đừng là cái chăn này là được.”

-Vậy mục tiêu tùy chọn quá nhiều!

- Em hiểu là tốt rồi!

“Ha ha ha…” x2,

Trong chăn tiếng cười nũng nịu không ngừng truyền ra,có thể khiến người ta ngán chết.

Liêu Văn Kiệt: (?_?)

Hai yêu tinh này, buổi tối không hảo hảo đi ngủ, ghé vào đùi hắn lục đục, là coi hắn bị điếc, hay là cảm thấy người thành thật ngốc nghếch ngốc dễ khi dễ? Lại nói đây không phải là làm chính sự, phi, là không ngủ ngon, coi chừng hắn che góc chăn đến cung cấp oxy cho tình yêu.

……

Mùa đông rất dài, đặc biệt là đối với rắn, hai người phụ nữ quấn trong chăn bông cả ngày, dùng thời gian có hạn mà ngủ thành vô hạn.

Bạch Tố Trinh còn đỡ hơn một chút, đạo hạnh thâm sâu, bản năng chống đỡ ngủ đông định lực còn mạnh, Tiểu Thanh thuộc loại hoàn toàn xong đời, không ôm Liêu Văn Kiệt thì không đến một lát sau liền bắt đầu tay chân cứng ngắc.

Không phải cứng ngắc trên thân thể, mà là cô theo bản năng cảm thấy mình sẽ bị đông cứng, cho nên cả ngày không có tinh

thần phấn chấn, thầm nghĩ vĩnh viễn bị phong ấn trong chăn bông.

Ba người ngủ chung một cái chăn, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện không may, vào một đêm nào đó, Bạch Tố Trinh trêu chọc Liêu Văn Kiệt như đùa giỡn, kết quả đem chính mình trêu chọc không được, dục vọng đốt lên, hỏa tinh bắn tung tóe, thiêu đốt Tiểu Thanh.

Liêu Văn Kiệt cùng Tiểu Thanh đều tỏ vẻ vạn phần hối hận, Bạch Tố Trinh hờn dỗi mấy ngày, còn mắc bệnh lạ mộng du, chân thường xuyên không nghe sai khiến, sẽ nửa đêm đem Tiểu Thanh từ trong chăn đạp ra ngoài.

Có một lần liền có vô số lần, phạm sai lầm cũng giống như vậy, giống như 'tỷ tỷ cho nương tử một cơ hội, ta cam đoan lần sau sẽ không bao giờ bao giờ', đó đều là nói nhảm nói linh tinh.

Bạch Tố Trinh ngay từ đầu đã không hiểu, mùa đông qua đi, bởi vì mệt mỏi mà chỉ số thông minh một lần nữa bị đóng băng, mãi sau mới phản ứng lại. Đáng tiếc đã quá muộn, ngoại trừ lột da Tiểu Thanh ném lên tường, thật sự nghĩ không ra biện pháp khác.

Mặt khác, cô cảm thấy người thành thật tuyệt đối không thành thật, nhiều lần đều nhìn thấy người thành thật trốn trong chăn cười trộm.

Rắn rất tức giận. JG

Tức giận, cô cũng không có biện pháp nào tốt, chỉ có thể an ủi mình, cục diện trước mắt kỳ thật rất tốt, đàn ông có, cũng không cần cùng em gái tách ra, thực sự là nhất cử lưỡng tiện. Nhưng vẫn còn rất tức giận! .....

Mùa đông đi mùa xuân đến, và một mùa mưa mới trong năm.

Năm nay không có thiên tai lũ lụt nữa, nhưng trời âm khí thấp quả thực khiến người ta phiền muộn không thôi, Liêu Văn Kiệt

trấn giữ y quán, trong nhà có hai con rắn dài ngâm mình trong bồn tắm chơi đùa.

Tiểu Thanh thấy bốn phía không có người, thả ra nửa đoạn đuôi màu xanh, híp mắt ngủ gật, khóe miệng mang theo nụ cười vô cùng an nhàn.

Nam nhân đã đoạt về, cũng không cùng chị gái tách ra, cho rằng mình thành công phản sát, là người thắng lớn nhất.

“Tiểu Thanh, mau thu cái đuôi lại, vạn nhất tướng công trở về, bị chàng nhìn thấy thì làm sao bây giờ?” Bạch Tố Trinh trách cứ một tiếng.

“Thì sao chứ, chẳng lẽ còn có thể bị dọa chết?”

Tiểu Thanh lơ đút, nhíu mày nói: “Chị, có đạo lý đó là gạt được nhất thời nhưng không giấu được một đời, hắn chỉ là thành thật, cũng không phải ngu ngốc, sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện chúng ta không phải người, không bằng tìm cơ hội nói rõ ràng.”

Chương 773: 2: Sư huynh trở thành người đều là lỗi của hai con yêu nữ kia. “Khi nào thì hắn làm cho em cảm thấy hắn thành thật vậy, nếu như là do chị nói, vậy đó là lỗi của chị…”

Bạch Tố Trinh nói thầm một câu, sau đó thở dài: “Chuyện này chị cũng đã suy nghĩ qua, nhưng nhân yêu thù đồ, chị sợ tướng công biết chân tướng, chúng ta duyên phận như vậy liền hết.”

“Sẽ không, tướng công thích chúng ta như vậy, làm sao có thể nói đoạn liền đoạn?”

“Hắn thích chính là thân người chúng ta, không phải yêu…”

Bạch Tố Trinh sờ sờ đầu Tiểu Thanh, khuôn mặt đầy sầu não: “So sánh với cái này, chị càng lo lắng một chuyện khác, đều đã gần một năm, chị còn chưa mang thai cốt nhục của tướng công. Nếu

tướng công lại lập thiếp thị, mà người nọ lại vừa vặn mang thai, vậy chị em chúng ta nên tự xử như thế nào?"

"Ăn chết cô ta!"

"Đừng nói ngu ngốc, có một số việc không thể làm, một khi làm thì không có cách nào quay đầu lại."

"Vậy thì coi trọng tướng công một chút, để cho hắn không có tâm tư đi tìm nữ nhân khác."

Tiểu Thanh cười hắc hắc, ghé tai ở bên tai Bạch Tố Trinh nhỏ giọng vài câu: "Thế nào, biện pháp này như thế nào?"

"A, em cmn a!"

"Chán ghét, rõ ràng là do chị dạy rất tốt."

Hai nữ yêu tinh vỗ bọt nước, cười đùa ngứa ngáy đùa giỡn thành một đoàn, đúng lúc này, Bạch Tố Trinh trong lòng đột nhiên có cảm giác, giơ tay bấm tính, trong bóng tối có loại cảm giác… Có chuyện gì đó đang xảy ra hôm nay!

……

Ở phía bên kia, hướng của Bảo An Đường.

Pháp Hải tay cầm phất trần, vui vẻ ha hả đi về phía y quán, người có chí chuyện lại thành, một năm tĩnh tọa khổ sở tâm tính, kiếp nạn tâm ma tận trừ, Phật pháp càng lên một tầng, cố ý tới tìm Liêu Văn Kiệt báo hỉ.

Nói đến cũng lạ, anh ta bế quan hơn nửa năm, vừa xuất quan, người đầu tiên nghĩ đến không phải bái Phật, mà là cùng Liêu Văn Kiệt gặp mặt ôn chuyện. Nếu như có thể, hy vọng nghe sư huynh khen anh ta hai câu.

Nhìn xa trông rộng thấy Bảo An Đường, Pháp Hải trên mặt ý

cười càng sâu, người qua đường nói, Liêu thần y Bồ Tát tâm địa của An Ninh Đường cứu mạng lại cứu nghèo không lấy một xu, còn thường xuyên cùng Lý gia cùng nhau làm việc thiện, vui vẻ hiếu thi, là một người mười phần tốt.

Cười cười, Pháp Hải có chút cười không nổi. Bởi vì người qua đường còn nói, Liêu thần y không chỉ có y thuật cao minh, còn có hai vị như hoa mỹ quyến, làm người bên ngoài ghen tỵ đến chết.

Nghe được như hoa mỹ quyến, lại còn là hai người, Pháp Hải lập tức nghĩ đến năm ngoái khi trị thủy đã gặp Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh, xinh đẹp quyến rũ, thân thể hồng phấn khô lâu.

“Sẽ không đâu, trí tuệ sư huynh bây giờ, cho dù trải qua sắc kiếp cũng nên nhẹ nhàng phóng khoáng, tuyệt đối sẽ không trầm mê trong đó…”

Pháp Hải lẩm bẩm một câu, kiên quyết không tin tin tức của người qua đường, chưa từng nghĩ tới, từ xa nhìn Bảo An Đường, phát hiện y quán yêu khí tràn ngập, không phải là công lao một ngày mà thành, rõ ràng là thường xuyên có yêu quái lui tới.

Tình hình hơi nghiêm trọng! Pháp Hải dừng chân hồi lâu, miệng lưỡi khô ráo, sợ hãi hình tượng hoàn mỹ của Liêu Văn Kiệt trong đầu bị hao tổn, không dám đi qua hỏi chân tướng.

“Sẽ không, nhất định là mình nghĩ nhiều, sư huynh sẽ không, chắc chắn hắn cũng không có khả năng trầm mê nữ sắc, hắn chỉ là hàng yêu phục ma, độ hai yêu quái buông đồ đao xuống, giống như mình lúc trước. Phải,chính là như vậy. ”

Pháp Hải vui mừng gật gật đầu, sắc mặt ngưng trọng nói: “Coi như là trầm mê nữ sắc, đó cũng không phải là lỗi của sư huynh, là yêu nữ gia hại hắn, sư huynh đang cùng đấu pháp.”

Lẩm bẩm nửa ngày, Pháp Hải lâm vào trầm mặc lâu dài, giải

thích không thông, cho dù tự lừa mình dối người, sơ hở logic cũng nhiều lắm.

Cái khác không nói, với năng lực của Liêu Văn Kiệt, trấn áp hai yêu nữ đâu cần một năm lâu như vậy? Vậy khẳng định không thể, lúc trước điểm phá tâm ma, giúp anh ta tu hành cũng chỉ có mấy câu công phu.

Nghĩ đến đây, trong lòng Pháp Hải không hiểu tại sao bi thương: "Sư huynh hoàn hảo như vậy sao có thể có vết nhơ này, hắn trở thành người nhất định là do hai con yêu nữ kia.

Đúng, đều là lỗi của yêu nữ, nếu như không phải các nàng trăm loại hấp dẫn, sư huynh lại không đành lòng hạ sát thủ, tuyệt đối sẽ không chìm sâu vào kiếp nạn dâm sắc.

Pháp Hải hai mắt híp lại, sát khí bắn ra, Liêu Văn Kiệt có đại ân với anh ta, lần này tuyệt đối không thể ngồi yên mặc kệ.

Nếu Liêu Văn Kiệt dựa vào chính mình cũng không đi ra kiếp nạn, vậy thì để cho anh ta làm thay, bắt hai yêu nữ trấn áp dưới chân núi, đợi các nàng lộ ra nguyên hình, khẳng định có thể làm cho Liêu Văn Kiệt tỉnh ngộ, kịp thời thoát thân kiếp nạn.

Nói làm là làm, Pháp Hải nhìn thật sâu về phía Bảo An Đường, sải bước đi về phía Liêu phủ yêu khí nặng nhất trong thành.

……

Liêu phủ.

Cảm ứng được hôm nay có họa tới cửa, Bạch Tố Trinh để cho Tiểu Thanh chuẩn bị sẵn sàng, nhân thủ một thanh trường kiếm màu trắng, dĩ bất biến ứng vạn biến.

"A Di Đà Phật!!"

Đại môn mở rộng, tiếng Phật đinh tai nhức óc, Pháp Hải sải bước đi vào đình viện, không để ý yêu khí tùy ý có thể thấy được, tập trung đặt ở trên người Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh, sắc mặt trong nháy mắt đen thành đáy nồi.

Chương 774: 1: Kỹ năng trùng điểu lại dám múa rìu qua mắt thợ! Nó quá dày.Khí tức trên người hai yêu nữ là của Liêu Văn Kiệt thật sự quá nồng đậm, phảng phất như cả ngày dính vào nhau, như thể cắt cũng không cắt hết được.

“Đáng hận!”

Pháp Hải mắt muốn nứt ra, hai mắt đỏ bừng nói: “Yêu nghiệt, sư huynh ta hảo tâm độ hóa các cô xuất kiếp, vì sao phải đem thù báo hại đạo hạnh hắn?”

“???” x2

Con lừa hói, sư huynh của anh là ai! Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh hai mặt nhìn nhau, sư huynh Pháp Hải các cô biết, năm ngoái thời điểm trị thủy hoạn xa xa đã gặp qua, pháp lực cao cường thế gian hiếm thấy, bởi vì sợ đối phương cùng Pháp Hải giống nhau hô đánh hô sát, cũng không dám đi qua góp vui, cho nên cũng không rõ đối phương có bộ dáng gì.

Thấy cũng chưa từng thấy qua, lại nói thêm bắt đầu từ đâu mà hại? Tiểu Thanh nói thẳng: “Hòa thượng, chúng ta đều chưa từng thấy qua sư huynh anh, thứ nhất không có ân tình, thứ hai không có hại, anh không nên vu khống người tốt.”

” Yêu nghiệt lớn mật, còn dám ở đây đảo ngược trắng đen!”

Pháp Hải tức giận đến cả người run rẩy, anh ta cũng không phải mù, hai yêu nữ cả người đều là khí tức Liêu Văn Kiệt, có thể tưởng tượng được, khẳng định là luân phiên gây ra tai họa, hơn nữa chắc chắc đoạn thời gian sống cùng nhau còn không ngắn.

Đáng thương sư huynh của anh thời thời khắc khắc không quên hành thiện tích đức, có hàng ma tướng, có đại công đức, một đời thanh danh lại bị thảm bởi hai yêu nữ độc ác, quả thật càng nghĩ càng đau.

Bạch Tố Trinh trong lòng biết Pháp Hải thần thông quảng đại, không dám cùng anh ta đánh nhau: "Đại sư, anh có phải hiểu lầm cái gì hay không, tôi cùng em gái an phận làm người, chưa từng thấy qua sư huynh anh…"

"Cất miệng, sư huynh làm việc thiện cả đời bị các cô liên thủ gia hại, hiện tại chuyện đến đây còn không chịu hối cải, đáng thương cho sư huynh ta. Đừng nói nhiều nữa, trước mặt bần tăng há có thể để cho các cô miệng lưỡi thư hoàng, đùa bỡn thị phi!"

Pháp Hải trợn mắt trợn tròn, quanh thân kim quang nở rộ, tay cầm pháp ấn, lạnh lùng nói: "Yêu nghiệt, hôm nay bần tăng muốn đem các cô đánh ra nguyên hình, trả lại chính danh cho sư huynh ta."

"Đều nói không biết sư huynh anh, hòa thượng như anh như thế nào còn không …"

"Tiểu Thanh, không cần nói nhiều với anh ta."

Bạch Tố Trinh giữ chặt Tiểu Thanh, truyền âm nói: "Hòa thượng pháp lực cao cường, không nên ở đây tranh đấu với anh ta, chúng ta đi trên sông, núi nhiều người ít, cũng miễn cho bị tướng công nhìn thấy."

Dứt lời, không đợi Tiểu Thanh gật đầu liền kéo cánh tay cô bay lên bầu trời: "Hòa thượng, trong thành nhiều người mắt tạp, nếu anh không muốn làm tổn thương người vô tội, liền đến giữa núi non hàng yêu phục ma."

"Thiện tai, thiện tai."

Pháp Hải khẽ hô một tiếng phật hiệu, nhìn hai cô bay lên trời xa, âm thầm thở dài: “Khó trách sư huynh lại trầm mê trong đó, hai nữ yêu này cũng có chỗ…”

Trầm ngâm một lát, anh ta hừ lạnh một tiếng, tu hành không dễ dàng, cơ duyên càng không dễ dàng, yêu nữ cho dù có ngàn lý do, cũng không nên lấy sắc tướng dụ dỗ đạo hạnh của sư huynh anh ta. Nhìn bóng người từ xa dần thu nhỏ lại, thân hình Pháp Hải nhảy lên, hóa thành một đạo kim quang đuổi theo.

□□|? ′?)

Góc tường, Liêu Văn Kiệt thò đầu nhìn ánh sáng Pháp Hải đi xa, gãi gãi đầu, nghĩ không thông. Nhìn ra được, Pháp Hải hôm nay hoàn toàn không có việc gì liền đi tìm việc, tám phần là tâm ma lại tới.

Tâm ma lần trước là Pháp Hải tự cho mình là quá cao, coi mình là Phật, đột nhiên phát hiện suy nghĩ nhiều, lúc tỉnh mộng khó có thể tiếp nhận, tâm cảnh tan vỡ các loại chấp mê bất ngộ.

Lần này, lần này là vì cái gì? Cũng không phải là thấy sư huynh anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, khí vũ bất phàm…

Dáng vẻ đường đường, tư thế oai hùng… Ngọc thụ lâm phong thắng cả Phan An, một đường hoa lê áp hải đường… Băng Tuyết thông minh, lôi đình tinh nhuệ… Cho nên muốn lấy sư huynh làm cơ sở, cho nên chèn ép yêu nữ ? Hẳn là không, Pháp Hải này chỉ là vẽ phong cách có chút lệch lạc, đối với nữ sắc vẫn rất hưởng thụ.

Suy nghĩ một chút, Liêu Văn Kiệt trong lòng có một suy đoán lớn mật, bởi vì ý nghĩ quá mức tự kỷ, tạm thời đặt nó sang một bên, dịch chuyển tại chỗ biến mất không thấy.

Còn nữa, Pháp Hải tâm ma thật nhiều, chỉ thu một phần tiền

thì thiệt thòi chết.

.....

Núi non trùng điệp, tẩu thế hùng hồn hiểm trở bất ngờ, sông lớn quang co, sóng biển cuồn cuộn. Màn tối ảm đạm che khuất bầu trời, xám xịt bao phủ bốn phía, cuối chân trời một mảnh mơ hồ, áp lực âm trầm nói không nên lời. Một trắng một xanh hai đạo lệ ảnh lơ lửng giữa không trung, tay cầm trường kiếm cùng một đoàn kim quang đối diện nhau, dưới chân là sóng nổi lên từng cơn giận dữ.

“Tiểu Thanh, hòa thượng pháp lực cao cường, chị không có chắc chắn địch lại anh ta,em nhớ kỹ, thấy thế sự không ổn nhất định phải sớm chuồn đi, tránh cho một người cũng trốn không thoát.” Bạch Tố Trinh sắc mặt ngưng trọng, truyền âm cảnh cáo nói.

“Chị, không cần nói lời tiêu cực, chưa chiến mà khiếp sợ trước thì không thể đánh lại được.”

Ý chí chiến đấu của Tiểu Thanh tràn đầy, trả lời: “Về nhân số chúng ta chiếm ưu thế, chị em đồng tâm, có em giúp chị một tay, không có lý do gì phải sợ anh ta.”

Chính là bởi vì có em giúp chị một tay, chị mới sợ anh ta!

Chương 775: 2: Kỹ năng trùng điểu lại dám múa rìu qua mắt thợ! Bạch Tố Trinh cho Tiểu Thanh một ánh mắt, để cho thủy xà tự mình liêu tâm, tiếp tục truyền âm nói: “Hôm nay hai người chị và em gặp kiếp nạn, muốn thoát thân, nhất định phải có một người tiếp nhận kiếp nạn, sau khi em rời đi nhớ hảo hảo làm người, nhớ rõ mỗi ngày làm việc thiện tích đức, giữ tướng công đừng để hắn ở bên ngoài làm bậy.”

“Tướng công rất thành thật, sẽ không…”

Tiểu Thanh phản bác một câu, giật mình phát hiện hiện tại

không phải là lúc nói chuyện này, lo lắng nói: “Em cùng tướng công sớm chiều ở chung, vậy chị thì sao, chị làm sao bây giờ?”

“Chị tu hành ngàn năm, đã thoát khỏi yêu thân, làm việc thiện tích đức lại tích góp không ít công đức, hòa thượng không dám làm gì chị.”

“Chị không lừa em?”

“Đừng nói nhảm, đợi lát nữa thông minh một chút, lấy ra sức mạnh thông minh bình thường của em tranh sủng với chị, ngàn vạn lần đừng cố chấp…”

“A Di Đà Phật!”

Một tiếng phật hào cuồn cuộn trải ra, hồng âm lôi chấn, lay động liên thiên âm vân, dẫn đến lôi quang thiểm điện nổ tung không ngừng, mưa phùn liên miên dày đặc mà xuống, thiên địa mông lung càng thêm âm trầm.

Pháp Hải cầm phất trần trong tay nhìn về phía hai nữ nhân, trên mặt đầy vẻ từ bi không vui nói: “Tu hành không dễ dàng, ta đọc được các cô trong lòng có thiện niệm, hiện tại theo ta trở về chùa Kim Sơn lễ Phật, từ nay về sau thanh đăng cổ phật thường làm bạn, thề sẽ không hấp dẫn sư huynh ta nữa, ta liền phá lệ cho các cô một con đường sống.”

“Hòa thượng thối, đều nói không biết sư huynh anh, có phải anh nghe không hiểu lời người hay không!” Tiểu Thanh giận dữ, há mồm hấp dẫn, ngậm miệng hấp dẫn,lời nói giống như hành vi cử chỉ của hai chị em các cô rất phóng đãng.

Ách, tuy rằng rất phóng đãng, nhưng đó là ở nhà, danh xưng khuê phòng vui vẻ, lúc đặt ở bên ngoài, các cô diễn tiểu thư khuê các rất giống là được rồi.

“Minh ngoan bất linh! Tự tìm đường chết!”

Pháp Hải hít sâu một hơi, mắt nhắm mở ra, trong mắt bạo phát ra một đoàn kim diễm: “Đại uy thiên long, bàn nhược chư Phật, thế tôn địa tàng, bàn nhược bá ma hồng, hiện hình!”

Kim quang phóng lên trời, phật quang mênh mông xẹt ra gợn sóng màu vàng, như thủy triều dâng lên bốn phương tám hướng.

Một năm tĩnh tọa tu thiền, Pháp Hải phá tâm ma trọng lập tâm cảnh, pháp lực càng ngày càng cao, trong quang ảnh trùng trùng điệp điệp, ẩn hữu vô tận âm thanh phạm thiên nổi lên, một tia phật quang liền có thể phổ độ chúng sinh.

Kim quang đầy trời cuồn cuộn mà đến, ý chí chiến đấu của Tiểu Thanh lập tức dập tắt, yêu khí tán loạn, bi hô một tiếng, thân thể lung lay sắp đổ.

Mắt thấy Tiểu Thanh sắp bị đánh hiện ra yêu thân, Bạch Tố Trinh phất tay múa thủy tụ, trong yêu khí sâm sâm, ẩn chứa tiên quang che chở, vững vàng bảo vệ mình cùng em gái.

“Hảo yêu nghiệt, vừa có ý thành tiên, lại còn lưu luyến hồng trần…”

Pháp Hải nhíu mày, Bạch Tố Trinh tự lầm còn chưa tính, còn muốn kéo Liêu Văn Kiệt xuống nước, dụng tâm quả thực hiểm ác, anh ta hừ lạnh một tiếng: “Điêu trùng tiểu kỹ lại dám múa rìu qua mắt thợ, hôm nay thu phục các cô, trấn áp dưới chân chùa Kim Sơn, bất luận là đối với chính các cô, hay là đối với sư huynh ta, đều là một kiếp nạn.”

“Áo cà sa!”

Pháp Hải khẽ quát một tiếng, thân mặc áo cà sa màu trắng bay lên trời đón gió thay thế bầu trời âm u, bao phủ một phương thiên địa.

“Ban nhược bá ma hồng! Bàn nhược bá ma hồng! Bàn

nhược…”

Phật âm quanh quẩn trong thiên địa, bầu trời tứ phương trắng xóa nở rộ kim quang, giống như một bàn tay che trời, mang theo uy áp vô tận hướng Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh áp tới.

“Hừ!”

Bạch Tố Trinh ném ra trường kiếm, ngân quang điểm phá kim quang, muốn xé rách một tay che trời, né tránh tìm một con đường sống.

Đáng tiếc pháp lực chênh lệch rất lớn, Pháp Hải sớm đã khác xưa, cũng không thấy anh ta có động tác gì, đầy trời kim quang hội tụ mà đến, đinh một tiếng văng ngân mang ra, chấn Bạch Tố Trinh đến sắc mặt tái nhợt, khóe miệng tràn ra một luồng máu tươi.

“Pháp lực thật mạnh, hòa thượng này lại lợi hại như vậy…”

Bạch Tố Trinh trong lòng hoảng hốt, nghĩ tới nghĩ lui cũng không rõ chính mình cùng Tiểu Thanh vốn hảo hảo làm người, vì sao lại trêu chọc đến loại tai họa này.

Thật sự là chạy trốn kiếp nạn? Nhìn Tiểu Thanh uyển động, cô cắn chặt răng, kiếp nạn ở phía trước, trốn không thoát cũng phải chạy trước đã, ít nhất phải có một người tránh thoát.

Mặt sông nước lũ cuồn cuộn, Bạch Tố Trinh sử dụng thần thông Phiên Giang Đảo Hải*, chống đỡ tám cột thủy long cuốn dựng, ngăn cản một tay che trời từ trên trời giáng xuống, đồng thời ngự phong mà đi, mang theo Tiểu Thanh hướng đông bỏ chạy.

*Phiên sông đảo hải: dời sông lấp biển.

*Phiên sông đảo hải: dời sông lấp biển.

Phật quang áp chế, Tiểu Thanh toàn thân vô lực, ngã trên

người Bạch Tố Trinh suy yếu nói: “Chị, chị mang theo em thì không trốn thoát được đâu, hiện tại để em ném xuống, chị có thể có thêm vài phần khả năng thoát thân.”

“Câm miệng, nếu không phải bình thường em lơ là tu luyện, chỉ biết ăn uống vui chơi, hôm nay cũng sẽ không đến nỗi một chiêu cũng đánh không lại.” Bạch Tố Trinh trách cứ một tiếng, gắt gao nắm lấy em gái, một chút ý tứ buông tay cũng không có.

“Hừ, pháp thuật như vậy cũng đòi chống đỡ, nghĩ áo cà sa của ta nào dễ dàng như vậy.”

Chương 776: 1: Kim Thân còn thiếu nửa bước Pháp Hải mắt lạnh coi thường, phất tay quét xuống phất trần, chỉ thấy sợi tơ trắng hóa nịt, vô tận kéo dài ra, dùng một chiêu quét ngang thiên quân cắt đứt tám con thủy long thông thiên liên địa.

Không có cột chống đỡ, áo cà sa hạ xuống tốc độ nhanh hơn ba phần, cơ hồ trong nháy mắt liền đi tới đỉnh đầu hai chị em.

Phật quang uy thế vô song, Bạch Tố Trinh lộ vẻ tuyệt vọng, tiếc nuối nói: “Đáng tiếc, sáng nay vội vàng chia tay, chỉ lo cùng em chơi đùa, quên nấu cho tướng công một chén canh hạt sen.”

“Thu!”

Hàng yêu sắp tới, Pháp Hải không chút do dự, lật chưởng hạ áp, thúc dục cà sa đem phương thiên địa này gói lại.

Bạch Tố Trinh nhắm chặt hai mắt, ôm chặt Tiểu Thanh trong ngực, Liêu Văn Kiệt phàm phu tục tử, hôm nay chia tay, cho dù có lúc gặp lại, cũng chỉ có thể vì mộ phần của hắn mà diệt cỏ.

“Kiếm hóa vạn thiên, thắng tà thần kiếm, khu yêu phục ma!”

Thanh âm quen thuộc vang lên bên tai, Bạch Tố Trinh không thể tin mở mắt ra, áo cà sa che khuất bầu trời trong ánh vàng đột

nhiên bị một sợi chỉ màu đỏ xé ra, lộ ra bầu trời âm u phía sau.

Đại kiếm huyết khí yêu dị ngút trời cắt qua không trung, từ đông sang tây, giống như cắt giấy đem áo cà sa kim quang pháp lực chia làm hai.

Bạch Tố Trinh không để ý kình thiên quang kiếm, trong đôi mắt kinh ngạc chỉ có bóng dáng Liêu Văn Kiệt, lăng không mà đứng, huyết quang sương mù dày đặc vờn quanh, nhìn đến cực kỳ không lành.

Xác nhận không nhìn lầm người, sắc mặt cô trong nháy mắt tái nhợt, hóa ra phu quân chính là sư huynh đến từ trong miệng Pháp Hải, năm ngoái giả đại thần thông trị thủy chính là hắn.

Nếu hắn lợi hại như vậy, vì sao phải làm bộ như phàm phu tục tử? Vì sao biết rõ chị em các cô hai người là yêu lại giả vờ như không biết, cũng không đánh giết? Hắn là ai vậy? Tại sao hắn không phải là một người bình thường…

Vốn là người quen thuộc, giờ phút này lại vô cùng xa lạ, Bạch Tố Trinh cắn chặt môi dưới, một phen thâm tình khó buông, trong lòng tràn đầy oán niệm xen lẫn sợ hãi, đứng dưới nước mưa lạnh lẽo chỉ có tâm hàn, theo bản năng ôm chặt lấy Tiểu Thanh.

“Chị, người nọ…”

Phật quang tản đi, sắc mặt Tiểu Thanh dần dần chuyển biến tốt đẹp, thấy rõ bóng dáng Liêu Văn Kiệt, lúc này kinh hỉ nói: “Đó không phải là tướng công sao, sao hắn lợi hại như vậy, sao chưa bao giờ nghe hắn nói?”

“Ừm, đúng vậy.” Bạch Tố Trinh cười thảm một tiếng, bịt mắt Tiểu Thanh, đè đầu vùi đầu vào vai mình, mắt trợn tròn nhìn thẳng Liêu Văn Kiệt, muốn hắn hướng hai chị em mình giải thích.

Ánh mắt đâm sau lưng, Liêu Văn Kiệt trong lòng lạnh lẽo, trực

tiếp lựa chọn không nhìn, nhìn về biển xa, tức giận nói: “Cậu cái tên này, luôn có thể chỉnh ra một ít thủ đoạn mới, tâm ma cứ lần lượt xuất hiện, cậu rốt cuộc là Pháp Hải, hay là tỏi tây thành tinh?”

“Sư huynh, kiếp nạn tâm ma của bần tăng đã chấm dứt, hiện tại là sư huynh anh gặp kiếp nạn.”

“Có sao, tôi làm sao không biết.”

“Hồng phấn khô lâu*, hết thảy đều trống rỗng, sư huynh có đại trí tuệ, tội gì chấp mê bất ngộ?“Pháp Hải tận tình nói.

“Tôi trầm mê nữ sắc. A phi, con mắt nào của cậu nhìn thấy tôi trầm mê nữ sắc?” Liêu Văn Kiệt trợn to hai mắt, tuy rằng quả thật có, nhưng Pháp Hải lại không phát hiện, không có bằng chứng lại dám nói lung tung, thật sự cho rằng vu oan hãm hại không cần phải chịu trách nhiệm sao!

Hồng phấn khô lâu: ở Trung Quốc cổ đại dùng để chỉ, thứ nhất là phụ nữ dùng sắc đẹp để làm mê muội đàn ông, lừa gạt đàn ông và thậm chí giết họ. Thứ hai ám chỉ một người phụ nữ có vẻ ngoài xinh đẹp nhưng lòng dạ độc ác đến đáng sợ.

Hồng phấn khô lâu: ở Trung Quốc cổ đại dùng để chỉ, thứ nhất là phụ nữ dùng sắc đẹp để làm mê muội đàn ông, lừa gạt đàn ông và thậm chí giết họ. Thứ hai ám chỉ một người phụ nữ có vẻ ngoài xinh đẹp nhưng lòng dạ độc ác đến đáng sợ.

“Sư huynh, anh luôn miệng nói không có trầm mê nữ sắc, vì sao trên người hai yêu vật kia tất cả đều là khí tức của anh?”

Pháp Hải chỉ về phía Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh: “Tôi ở thành Hàng Châu đều nghe nói, anh cùng yêu vật sớm chiều ở chung, mỗi ngày như hình với bóng, thời gian đã được một năm.”

“Tình không biết bắt đầu từ đâu, cứ trước sau sâu, dùng

chuyện tình chí thâm sao có thể gọi là mê nữ sắc?"

Liêu Văn Kiệt nháy mắt mấy cái, nhìn về phía hai chị em : "Theo ý kiến của tôi, tình yêu không nói đạo lý, như vậy chỉ có thể là trời ban lương duyên, trong số phận nhất định là tôi đọa kiếp nạn này trốn không ra."

Hiệu quả không tốt lắm, đạt được một cái ót phẫn nộ bất bình, Tiểu Thanh ngẩng đầu nở nụ cười, cũng bị một cái tát.

Liêu Văn Kiệt: (?_?)

Pháp Hải chết tiệt, há mồm sư huynh, ngậm miệng sư huynh, trước mặt cung kính, sau lưng âm đao đâm người. Uổng công hắn tốt bụng độ kỳ xuất tâm ma, không nghĩ hồi báo còn chưa có, lại dám ở ở hậu viện của hắn phóng hỏa, quả thực đáng hận!

Liêu Văn Kiệt bĩu môi, không nhìn thấy lòng từ bi của người nhà ở Pháp Hải, qua vai rồng cùng lưng gai ngược lại thấy được.

Nói đến đây, Liêu Văn Kiệt cũng biết, việc này không trách được Pháp Hải, chuyện Bạch Tố Trinh sớm muộn gì cũng sẽ phát sinh, đơn giản là trách hắn giấu diếm thân phận, đeo mặt nạ giả nói chuyện yêu đương.

Đối với việc này Liêu Văn Kiệt chỉ có thể nói, lần sau còn có thể!

Dù sao nếu hắn không giấu diếm, lấy đâu ra ôm trái phải ấp? Nếu không đã sớm dọa Tiểu Thanh chạy mất rồi.

Chương 777: 2: Kim Thân còn thiếu nửa bước Mặt khác, hắn quả thật có giấu diếm, nhưng Bạch Tố Trinh cũng không nói thật nha, mọi người năm mươi bước cùng một trăm bước, không thể bởi vì hắn đi thêm vài bước liền đơn phương trách tội hắn.

Càng nghĩ càng có đạo lý, hợp tình hợp lý, trong nháy mắt sẽ

không thiệt thòi.

“Sư huynh, đêm đó ở Tử Trúc Lâm, anh cũng không phải nói như vậy.”

Nghe được Liêu Văn Kiệt nói tình cảm, Pháp Hải nhất thời mặt đen sạm: “Tôi nhớ rất rõ ràng, anh cảnh cáo bần tăng phương pháp đột phá kiếp nạn dâm sắc chính là cắt đứt vĩnh viễn.”

“Không chỉ vậy tôi còn nói một phương pháp khác, kiếp nạn trước mắt không cần thuyết phục, cứ bắt tay là làm.”

“Không sai, sư huynh anh là đã từng nói như vậy. ”

Pháp Hải hít sâu một hơi, sắc mặt chỉnh lại: “Bần tăng lúc ấy có lời, đại ân cho không tất phải báo, nếu có một ngày sư huynh trải qua kiếp nạn không cách nào thoát thân, tôi cho dù liều mạng lên núi đao xuống biển lửa cũng phải cứu anh ra.”

“Cho nên tôi mới nói cậu chỉ biết giúp đỡ…”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, hắn cực lực ngăn cản, Pháp Hải sống chết không nghe, vậy thì không đi theo quy trình nữa, giơ nắm tay nói: “Giống như lần trước, đi qua một hồi lại nói đạo lý, ai mạnh hơn thì càng có đạo lý.”

- Thiện tai!

Kim quang trong mắt Pháp Hải chợt lóe, Phật một năm trước ngồi khô, tự nhận bây giờ không còn như xưa, đã đuổi kịp bóng lưng sư huynh.

“Pháp Hải, trước khi đánh, tôi muốn hỏi trước một câu, cậu cảm thấy sư huynh tôi thế nào?” Liêu Văn Kiệt nhướng mày.

“Sư huynh là người trời, cơ duyên, trí tuệ, nghị lực đều không thiếu, nếu thật muốn nói thế gian có người hoàn mỹ vô khuyết,

bần tăng nguyện ý thừa nhận đại khái cũng chỉ có sư huynh.” Pháp Hải nói thẳng.

“...” X2

Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh hai mặt nhìn nhau, nếu như, nếu vạn nhất không đoán sai, nghe lời tỏ tình thâm tình này liền biết nguyên nhân Pháp Hải muốn bắt các cô .

“Hiểu rồi.”

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, sau đó lại lắc đầu: “Pháp Hải, tôi cho rằng cậu là tỏi nên tâm ma nối tiếp nhau đến, kết quả cậu hóa ra vẫn chưa có đi ra khỏi tâm ma, ngạo mạn cho rằng người ưu tú hơn cậu trên thế gian chỉ có thể là thần, còn yêu cầu đối phương phải hoàn mỹ vô khuyết.”

Pháp Hải nhíu mày, phủ định nói: “Lời này sai rồi, tôi đã phá kiếp mà ra, tâm cảnh đại viên mãn, Phật pháp tiến thêm một bước chính là minh chứng tốt nhất.”

“Điều đó chỉ có thể chứng tỏ chấp niệm của cậu tiến thêm một bước, trên tử lộ càng đi càng xa.” Liêu Văn Kiệt bĩu môi: “Bày ra sự thật giảng đạo lý, loại người xấu xa như tôi đều có thể bị cậu khen hiếm có hoàn mỹ, còn dám nói mình không sai?”

“...” X3

Tràng diện nhất thời lâm vào yên lặng, ngoại trừ Pháp Hải không biết tiếp lời như thế nào, Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh cũng lâm cảnh không nói gì, chỉ có mưa phùn mông lung vẫn đang tiếp tục.

“Đến đây đi, cậu nói tâm cảnh mình đại viên mãn, phật pháp tu vi tiến thêm một bước, vậy để cho sư huynh đến thử một hai, xem có phải là thật hay không.”

Liêu Văn Kiệt hai mắt híp lại, động thủ trước một bước, trong mắt nổi lên hồng quang, dùng thần thông 'Chấp Tâm Ma' trùng kích tâm thần Pháp Hải.

"A Di Đà Phật——"

Pháp Hải vội vàng nhắm mắt lại, không dám nhìn nhau với Liêu Văn Kiệt, thấp giọng nhẩm phật hiệu, dưới pháp lực gia tăng, y bào quanh thân động đậy, mắt thường có thể thấy được sóng khí mạnh mẽ đang cuồn cuộn xuống.

Bạch Tố Trinh ôm Tiểu Thanh bị sóng khí thổi ra xa, thần tiên đánh nhau phàm nhân gặp tai ương, hai người bọn họ tuy không phải phàm nhân, nhưng trong trận cao cấp này, cùng phàm nhân cũng không khác nhau bao nhiêu, muốn xem cuộc chiến cũng phải đứng xa một chút mới được.

Mây khí thanh không, mưa đầy trời tan đi, Pháp Hải như tắm rửa dưới ánh mặt trời, bạch y kim quang, mặt không có hỉ bi, tựa như một pho tượng Phật giáng thế.

Hình thần như kiếm!

Liêu Văn Kiệt cũng chỉ thành kiếm, dùng pháp môn nhân kiếm hợp nhất bổ ra sóng khí phật môn trùng kích mà đến, một kiếm này bổ ra không chỉ là sức gió, còn có phật ý xen lẫn trong đó.

- Kiếm quy tu du, thắng tà thần kiếm, khu yêu phục ma!

Thanh kiếm khổng lồ màu máu nằm ngang trong khoảng không, theo lệnh của Liêu Văn Kiệt, một nửa bầu trời bị nhuộm đỏ, thân kiếm khổng lồ được tạo thành bởi sự tập hợp của vô số thanh kiếm nhỏ đâm thẳng vào Pháp Hải.

Huyết khí ngút trời mà đến, trán Pháp Hải mở ra hoa văn dọc màu vàng, tay áo phồng lên, kim quang từ bên trong thân thể lộ ra, một quyền hướng kiếm phong ấn xuống.

Ầm ầm!!!

Quyền ý mãnh liệt bộc phát, bễ nghễ thiên hạ, có ta vô địch, dùng cứng đối cứng oanh kích lên mũi kiếm.

Phật nói tất cả trống không đều là đau khổ, yên tĩnh, cái biến mất là hư không, là dập tắt, là vọng tưởng thoát khỏi phiền não.

Âm thanh khủng bố chợt yên tĩnh, phong phong vân thế đình chỉ, đại giang chảy không ngừng cũng theo đó dừng sóng biển phập phồng.

Một giây sau, thời gian tạm hoãn khôi phục bình thường, thanh kiếm quang mang từng tấc từng tấc vỡ vụn, huyết khí trong nháy mắt vỡ nát, kiếm Thắng Tà kêu rên một tiếng lui về bên cạnh Liêu Văn Kiệt.

- A, cậu luyện thành kim thân rồi?

Liêu Văn Kiệt kinh ngạc một tiếng, Pháp Hải phật pháp cao thâm, một quyền này ngưng tụ tu vi cảm ngộ của hắn, uy thế cường đại không có gì lạ, mấu chốt là da dày phòng ngự đã vượt xa thân thể mình đồng da sắt.

Chương 778: 2: Kim Thân còn thiếu nửa bước Không hổ là cậu ta, thiên phú kinh người, một con đường chết cũng có thể đi ra cảnh giới mà người thường không kịp mong đợi.

“Được sư huynh chỉ điểm, nhất thời may mắn.”

Pháp Hải thu quyền giấu ở trong tay áo, một luồng máu tươi màu vàng theo đầu ngón tay rơi xuống, kim thân còn thiếu nửa bước, còn chưa tu thành viên mãn.

Liêu Văn Kiệt nhìn thấy trong mắt, cười nói: “Hữu tình nhắc nhở một chút, học ai cũng được, ngàn vạn lần đừng học tôi, kim thân của tôi không phải kim thân phật môn chính thống, cậu muốn

học tôi liền bước lên con đường lệch lạc.”

“Đa tạ sư huynh chỉ ra sai lầm.”

“Tâm khẩu bất nhất, nếu cậu nhất định phải học, một thức ‘Như Lai thần chưởng’ này sư huynh tôi cũng có thể dạy cậu, nhưng trước khi học suy nghĩ trước…”

Liêu Văn Kiệt giơ tay lên, mặt không chút thay đổi nói: “Tôi không tu Phật, một chưởng này đánh cũng không phải từ bi!”

Dứt lời, hắn bước lên trước một bước, một chưởng vỗ về phía trước, lăng không mở năm ngón tay, đè ép bốn phía quanh Pháp Hải, đem anh ta khóa chặt không cách nào thoát thân.

Kình phong ập tới, không gian chậm lại, thân thể Pháp Hải cứng ngắc, nhất thời khó có thể nhúc nhích.

Chỉ cảm thấy chưởng ấn trong tầm mắt càng phóng càng lớn, trong nháy mắt xuất chưởng, cũng đã đánh vào trong lòng anh ta, bởi vì tốc độ quá mức kinh người, thế cho nên anh ta nhịn không được hoài nghi thứ tự nhân quả của một chưởng này.

Rốt cuộc là Liêu Văn Kiệt hạ chưởng trước, hay là anh ta trúng chiêu trước, sau đó mới nhìn thấy một chưởng này vỗ xuống.

Tâm tư chuyển hóa chỉ trong nháy mắt, Pháp Hải hô hào Phật hiệu, nắm quyền xông thẳng lên, hướng về phía chưởng ấn màu đỏ che khuất bầu trời trong tầm mắt mà xông ra.

Quyền chưởng chạm vào nhau, âm thanh to lớn không thể nghe thấy, chỉ có sông núi hơi chấn động.

Bạch Tố Trinh vây xem sắc mặt trắng bệch, Tiểu Thanh trong ngực càng là trợn trắng mắt, hai người vừa lui lại lui, cho đến khi cảm giác áp lực không còn mới dừng lại.

“Chị, hắn thật sự là tướng công sao?”

Nhìn dấu tay thật lớn lõm xuống trong núi, Tiểu Thanh hung hăng nuốt nước miếng, suy nghĩ cách Liêu Văn Kiệt giải quyết hai chị em các cô, tám phần cũng chỉ là chuyện một cái tát.

Nghĩ như vậy, ngày xưa cô cổ linh tinh quái trêu đùa, Liêu Văn Kiệt mỉm cười không thèm để ý chút nào, chỉ ở giữa giường dạy cô làm người, tính tình không phải là tốt bình thường.

– Không có, là hỗn đản, sớm đã chết!

Bạch Tố Trinh tức giận không có chỗ xả, người bên gối phật đạo song tu, vũ lực đã là tuyệt đỉnh nhân gian, thời gian cô ngủ cùng dài như vậy mà một chút cũng không nhận ra…

Là cô quá ngu ngốc, hay là Liêu Văn Kiệt quá biết lừa gạt phụ nữ?

Ngẫm lại, hắn là cả hai đều có.

Trong núi, bàn tay khổng lồ lún sâu dưới lòng đất, đất đá sụp đổ, nước đọng chảy ra, bất quá chỉ chốc lát sau liền hình thành một hồ nước nhỏ.

Thân hình Pháp Hải lảo đảo từ trong nước đọng bay lên, quần áo rách rưới lộ ra hình xăm hình rồng trên vai, đỉnh đầu lơ lửng kim thoa, phất trần trong tay che nửa khuân mặt, trên mặt tràn đầy khó tin.

Quá nhanh.

Anh ta cho rằng một năm tinh tu, tốc độ tu luyện tâm cảnh đại viên mãn đã đủ nhanh, không nghĩ tới Liêu Văn Kiệt còn có thể nhanh hơn, pháp lực thần thông so với một năm trước mạnh hơn không biết bao nhiêu…

Cũng đúng, Liêu Văn Kiệt từ phàm phu tục tử trưởng thành thành lục địa thần tiên, nhưng mới một năm, lại thêm một năm nữa, không có lập địa thành thánh đã rất là cho người tu hành trong thiên hạ vài phần mặt mũi.

Nghĩ đến đây, trong lòng Pháp Hải càng thêm tin phục, xa xa nhìn Liêu Văn Kiệt.

Đập vào mắt, hồng quang bao phủ thiên địa, một phương huyết sắc địa ngục thành hình, gợi lên tâm tư bách chuyển ngàn hồi của anh ta, chỉ có đại khai sát giới mới có thể bình ổn.

Pháp Hải vô cùng sợ hãi, vội vàng quay đầu không dám nhìn nữa, trong lòng tự hỏi, hồng quang là của thần thông Chấp Tâm Ma, điểm ấy không thể nghi ngờ, anh ta chỉ liếc mắt một cái liền tâm tình khó bình ổn, chẳng lẽ thật là sự anh ta chưa qua tâm ma.

“Hiện giờ, bần đạo chính là tâm ma của cậu.”

Bên tai kinh hãi thanh âm Liêu Văn Kiệt, Pháp Hải sợ tới mức trợn to hai mắt, vung phất trần càn quét bốn phương, không phân biệt được mình đang ở hiện thực, hay là bị tâm ma cũ kéo vào trong ảo cảnh.

“Văn chư pháp không, nhất xứ tâm tịnh, Phật khả mộng chứng đạo, là ảo cảnh hay là hiện thực, rất trọng yếu sao?”

Bên tai thanh âm lại nổi lên, từng chữ tru tâm, chấn Pháp Hải đến hai mắt đỏ thẫm, lúc này hét lớn một tiếng, bên ngoài thân kim quang lưu chuyển qua hình xăm rồng trên vai, nhanh chóng đi xuống ở cánh tay vai.

“Đại uy thiên long, thế tôn địa tàng, bàn nhược chư Phật, bàn nhược bá ma hồng , phi long tại thiên…”

- Đi!

Ngọn lửa màu vàng rạng rỡ bốc lên phật quang, cự long trăm mét sống động như thật mang theo sóng nhiệt cuồng bạo, xông vào trên cao nuốt mây phun sương, dệt phật quang chiếu rọi đại địa.

Vẫn chưa kết thúc.

- Di Sơn!

Pháp Hải vung phất trần, sợi tơ màu trắng quấn quanh, du thoát giữa núi non đại trạch, theo một tiếng quát lớn của anh ta, cứng rắn nhổ năm ngọn núi lên, hướng Liêu Văn Kiệt vung thẳng mà đi tới.

Ảo cảnh cũng tốt, chân thật cũng được, đến bao nhiêu anh ta đều phải một lực phá vỡ bấy nhiêu.

Chương 779: 1: Ba cái năm cái có thể không thể như mong muốn, nhưng hàng vạn hàng tỷ cái có thể áp thần. Năm ngọn núi di chuyển ngang lên, bị Pháp Hải dùng thuật di sơn chuyển lên giữa không trung, hỏa long đè lại kim vân mà đến, du hành vờn quanh ngọn núi, trong khoảnh khắc chiếu sáng toàn bộ thân núi.

Không khí bỗng nhiên trầm xuống, kim quang hóa diễm, tràn đầy thần quang, trong thiên địa khắp nơi đều là một mảnh vàng rực rỡ.

Ầm

Năm ngọn núi dấy lên phật quang hỏa diễm màu vàng, sóng nhiệt mênh mông tung hoành, thần quang ở giữa không trung phiêu đãng như thủy triều, dưới uy lực của trời đất, người như con kiến hôi, nhỏ bé đến mức không đáng nhắc tới.

- Phi Thăng!

Theo Pháp Hải quát khẽ một tiếng, hỏa long chiếm lấy năm ngọn núi Kim Diễm, dẫn dắt khí tức hóa thành một thể, đại thế

không thể ngăn cản.

Uy áp tàn phá khủng bố, linh hồn người xem kinh hãi, trong tiếng nổ vang chấn điếc, hỏa long khống chế ngũ phong, lấy tốc độ kinh người rơi xuống, oanh kích hướng sông núi mà đi.

“Đến rất tốt.”

Liêu Văn Kiệt hai mắt híp lại, hồng mang trong mắt lóe lên, kiếm thẳng tà bên cạnh khẽ kêu chấn động, mũi kiếm đứt gãy gào thét mà lên, nghênh phong trường đến cột kình thiên.

Huyết khí mê man, nhiễm bẩn kim quang.

Tựa như một hô hấp luật động, huyết vụ mỏng manh kịch liệt quay cuồng, ở phía trên sông núi giương lên sóng máu đỏ tươi.

Vòng xoáy khổng lồ hình thành, những đám mây phương xa theo lốc xoáy múa múa, chảy ngược theo dòng sông lớn, trong nháy mắt hình thành hơn mười cột nước, quần long quấn quanh, xông thẳng vào giữa vòng xoáy huyết sắc.

Huyết kiếm hoành hành giữa không trung, kiếm khí ngưng tụ mà không đột nhiên bộc phát, từng đạo huyết sắc từ trong vòng xoáy phát tiết ra.

Luồng khí thông suốt, cuồng phong thê lương, cắt núi, nghiền nát hỏa long.

Trăm trượng hồng quang liên tục múa, hỏa long kêu rên mà đứt, ngọn núi từng tấc từng tấc sụp đổ, tan thể thành ngàn vạn, lay động đuôi lửa màu vàng, tựa như sao băng rơi xuống sông núi đại địa.

Ầm ầm! !

Bóng đen kim quang rơi xuống sông núi đại trạch, không

ngừng nổ tung vang lên kinh thiên động địa, đá vụn bắn ra, bọt nước tung bay, từng đóa hoa bụi bặm thổ tung, bụi bặm trải khắp bốn phương tám hướng.

Theo sông núi liên miên chấn động, sóng lửa cực hồng lan tràn lấy thế sét đánh không kịp bưng tai thiêu đốt đến khói đen bốc lên ngùn ngụt.

Σд??)

Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh ngạc nhiên nhìn, tuy nói vừa mới bắt đầu đã biết người bên gối không phải phàm phu tục tử, có đại thần thông dời núi lấp biển, nhưng tận mắt chứng kiến trận chiến này, vẫn là nhịn không được hoài nghi mình có đang ở trong mộng cảnh hay không.

Thật không đúng sự thật!

Bạch Tố Trinh: Lúc trước quyến rũ hắn không bị đánh chết, có tính là vận khí tốt hay không?

Tiểu Thanh: Không hổ là mình, người đàn ông lợi hại như vậy mà bị mình đè ép phục tùng.

Còn nữa, Liêu Văn Kiệt cùng Pháp Hải hoàn toàn là hai loại họa phong, một cao tăng phật môn, một cái tà ma lệch đạo, hai người này làm sao gom thành sư huynh đệ vậy?

Lấy tính khí nóng nảy của Pháp Hải kêu đánh kêu giết, trong mắt không chứa được một hạt cát, vì sao lại kính trọng Liêu Văn Kiệt?

Chẳng lẽ… Thật sự là nghiện sắc đẹp sao?

“Chị, đang bốc cháy.”

Thấy Bạch Tố Trinh mặt đen không nói lời nào, Tiểu Thanh ở

trên thắt lưng cô chọc chọc, ánh mắt hỏi có thi triển thần thông khống thủy dập lửa hay không.

Bạch Tố Trinh lắc đầu thở dài, có hai vị đại thần thông ở đây, các cô mà ra tay thì chỉ có rước tủi nhục thôi.

Quả nhiên, theo Liêu Văn Kiệt phất tay hướng lên bầu trời, mây đen bị phật quang xua tan trùng hợp, mưa phùn mông lung chuyển đến mưa rào.

Có thể là cảm thấy mưa không đủ, hắn há mồm sử dụng thần thông 'Hát nước', dẫn nước sông thi mây bố mưa, dùng tốc độ nhanh nhất dập tắt đám cháy.

Khắp nơi cháy đen, vài phần khói xanh, non xanh nước biếc không còn, mưa rơi xuống đất, sóng khói bắn tung tóe.

"Sư huynh thần thông quảng đại, bần tăng không bằng."

Pháp Hải đỉnh đầu kim thoa, tay nắm phất trần, ngoài miệng nói 'Anh thật mạnh', trên mặt lại chiến thêm ba trăm hiệp thần sắc.

"Không bằng thì mau thu tay đi, hôm nay cậu nhất định không hạ được yêu, cũng không độ được bần đạo xuất kiếp."

Liêu Văn Kiệt dựa lưng vào đại kiếm huyết sắc, nhân kiếm hợp nhất, mưa không chạm người, hai mắt hồng quang tràn đầy: "Muốn độ người trước độ mình, cậu ngay cả chính mình cũng không độ được, lấy đâu ra tư cách độ tôi?"

- A Di Đà Phật, ta không vào địa ngục ai vào địa ngục!

Pháp Hải lẩm nhẩm phật hiệu, nhắm mắt nói: "Bần tăng từng có lời, lên núi đao xuống biển lửa cũng muốn giúp sư huynh chống lại kiếp nạn dâm sắc, hôm nay cho dù thất bại, cũng chỉ cầu có thể khắc một cái cảnh tỉnh trong lòng sư huynh."

- Được, cậu đã cố chấp như thế, vậy tôi sẽ thành toàn cho cậu!

Liêu Văn Kiệt thu hồi hồng quang hai mắt: "Pháp Hải, cậu trước phật ngồi khô một năm, thân tĩnh tâm bất tĩnh, hôm nay sẽ để tôi giúp cậu một tay, làm cho tâm tư của cậu mát lạnh."

"Thỉnh sư huynh chỉ giáo."

Pháp Hải nhíu mày, vẫn không dám mở mắt, trong lòng biết lời này nói ra, kế tiếp Liêu Văn Kiệt nên phóng đại chiêu.

"Thuật thủ di sơn này của cậu không tệ, nhưng núi thế gian chung quy hữu hình vô tình, bần đạo cũng có thuật một tay dời núi lấp biển, cậu tinh tế thưởng thức một chút."

Chương 780: 2: Ba cái năm cái có thể không thể như mong muốn, nhưng hàng vạn hàng tỷ cái có thể áp thần. Liêu Văn Kiệt khóe miệng khẽ nhếch, thân thể biến mất tại chỗ, một bước bước ra đứng trên cao, một chưởng đánh xuống phương hướng của Pháp Hải.

Núi, là núi Tiền; Ý, là khu quỷ thông thần.

Đồng tiền Tiên Thiên mang theo ý cảnh, có đại thế, giống như kiếm ý trong miệng Yến Xích Hà, một trận đắc thế đánh đâu thắng đó, trước kia Liêu Văn Kiệt không hiểu, sau khi trở thành lục địa thần tiên, tìm được thế trong Tụ Bảo Bồn.

Ba cái năm cái có thể không thể như mong muốn, nhưng hàng vạn hàng tỷ cái có thể áp thần.

Điều kiện tiên quyết là, số lượng đủ nhiều, nhiều đến thần tiên cũng không cách nào cự tuyệt!

Theo một chưởng rơi xuống, dòng nước lũ màu vàng ào ào rơi xuống, tựa như cửu thiên cửu thủy treo ngược xuống, kim quang chói mắt lóng lánh trăm dặm, sáng rực làm người ta không mở

được mắt.

Bạch Tố Trinh ở phương xa quan sát nheo mắt lại, ngay từ đầu không hiểu dòng sông màu vàng là vật thể gì, chỉ cảm thấy chói mắt dị thường.

Sau khi thấy rõ, ngay cả Tiểu Thanh bên cạnh, nhất thời trợn mắt cứng lưỡi, khuôn mặt mị ý mười phần ngày xưa, giờ phút này môi đỏ khẽ mở, thêm vài phần ý ngốc nghếch.

Hai cô ngạc nhiên, Pháp Hải cũng không ngoại lệ, nhìn vô số đồng tiền hướng mình đè tới, ước chừng sửng sốt ba giây mới phản ứng lại.

Rất nhiều tiền!

Chẳng lẽ sư huynh là thần tài chuyển thế?

Ý nghĩ trong lòng thoáng qua, Pháp Hải hừ lạnh một tiếng, giơ lên kim thoa trên đỉnh đầu thu tiền.

Nghe khẩu khí của Liêu Văn Kiệt, anh ta còn tưởng rằng là thần thông lợi hại gì, kết quả chỉ là Kim Sơn…

Coi thường ai đây!

Pháp Hải trong lòng nghẹn một hơi, thầm nghĩ tiểu đồng tiền nhỏ cũng dám tự xưng là di sơn, anh ta ngược lại muốn nhìn xem là Liêu Văn Kiệt có nhiều tiền, hay là kim thoa của anh ta có thể chứa cả sơn hải!

Rầm rầm kim quang rực rỡ tiếp tục không ngừng, ung dung từ trên trời giáng xuống, từ thác nước đến sông lớn, lại nghênh đón bão táp gia tăng, biểu hiện ra biển vàng.

Che trời che nắng, khí thế hào hùng.

Dần dần, nụ cười của Pháp Hải dần dần cứng lại, tiền của sư

huynh tựa hồ so với tưởng tượng của anh ta hơi nhiều hơn trăm triệu điểm.

Sau vài hơi thở, xu hướng uống rượu từ kim thoa đang nuốt tiền trên đỉnh đầu tiền đột nhiên dừng lại, liền rất đột ngột, một giây sau, Pháp Hải sắc mặt đột nhiên biến đổi, chạy trốn tại chỗ. Trễ rồi.

p/s : Kim thoa là cái bát vàng.

p/s : Kim thoa là cái bát vàng.

Bên ngoài thân kim thoa vỡ ra một khe hở, rung động một tiếng qua đi, giữa núi rừng kim quang nổ tung, sấm sét nổ tung, dòng nước lũ màu vàng chôn vùi núi non, trải dài mà rơi xuống ngăn chặn sông lớn

Đại thế đánh úp lại, Pháp Hải giơ quyền hướng lên trời, a một tiếng liền bị đồng tiền bao phủ, một tiếng uỵch cũng không kịp có.

“Chung quy vẫn là bần đạo kỹ cao hơn một bậc…”

Trong lúc nói chuyện, Liêu Văn Kiệt nhíu mày, kim thân quả thật bất phàm, dưới đại thế ngập trời này, Pháp Hải lại còn có thể dư lực giãy dụa.

-Cái này cũng không được, thân bất tĩnh, tâm sao có thể tĩnh!

Liêu Văn Kiệt lấy ra quyển sách nhỏ từ trong ngực, năm ngón tay lướt qua trang sách.

Thiên địa tự nhiên, uế khí phân tán, động trung huyền hư, hoảng lãng thái nguyên.

Bát phương uy thần, sử ngã tự nhiên

.....

Hung uế tiêu tán, đạo khí thường tồn, cấp cấp như luật lệnh.

Chú văn hóa phù, lấy chữ làm khóa, lấy khí làm xích, cẩm văn cấm chú ngưng tụ, uyển chuyển phong tỏa, kim sắc đại sơn chậm rãi thành hình, hòa trộn các yếu tố làm một, không bỏ sót cái gì.

Nhìn từ xa, Kim Sơn* hùng vĩ, hiên ngang trên mặt nước, nhìn ra như ngọn núi nhỏ.

*Kim Sơn : núi vàng

*Kim Sơn : núi vàng

Giải quyết xong tất cả, Liêu Văn Kiệt đáp xuống trên đỉnh Kim Sơn, giơ tay lên vênh mặt: “Pháp Hải, đạo lý lớn đã cùng cậu nói quá nhiều, lần này sẽ không nói nữa, nhưng chúng ta nói một chút thông tục dễ hiểu.”

“Sư huynh, nếu như là nói đến bần tăng kiếp nạn tâm ma, vậy cũng không cần nhiều lời, bần tăng đã tìm hiểu xong, tâm ma của tôi chính là anh.” Trong Kim Sơn truyền ra thanh âm của Pháp Hải.

Tỉnh mình tỉnh thân, hắn đại khái là hiểu được cái gì.

Tu hành hai mươi năm, một thân thần thông không có kẻ địch lại, cả ngày bị người khen Phật chuyển thế, nghe nghe nghe, Pháp Hải chính mình đều tin.

Sau khi gặp được Liêu Văn Kiệt, thấy đối phương chỉ tu hành một năm, liền luyện thành kim thân bất diệt, trong miệng khen ngợi tư thế thiên nhân của sư huynh, kính nể đồng thời trong lòng khó tránh khỏi có chút ghen tị.

Lại bị Liêu Văn Kiệt chỉ điểm, hiểu rõ tâm ma bản thân, nhận thấy chênh lệch kéo dài, lòng ghen tị càng sâu.

Đột nhiên vừa nhìn Liêu Văn Kiệt bị hai yêu nữ mỹ sắc mê

hoặc, vừa mừng vừa giận, mừng chính là sư huynh không phải người hoàn hảo, cũng có chỗ không bằng anh ta, tức giận chính là sư huynh nhân vật bực nào lại để hai yêu nữ quyến rũ, cho dù tư sắc thượng thừa, cũng không nên để cho sư huynh ưu ái có thừa.

Họ không xứng đáng!

“Không, tôi muốn nói không phải cái này, hôm nay không nói đạo lý.”

Liêu Văn Kiệt nhún nhún vai, nói thẳng: “Cậu dai dẳng như sợi gân vậy, nếu giờ chịu nhận tử lý vậy tôi sẽ không nói nhảm nữa, hôm nay lấy đức phục người đem cậu trấn áp, năm trăm năm sau chúng ta lại nói chuyện tâm ma.”

“.....”

Chương 781: 1: Đánh nhau đi, đánh nhau đi “Hảo hảo tu luyện, tôi cũng không muốn năm trăm năm sau chỉ nhìn thấy mấy viên Xá Lợi Tử.”

Nói xong những lời này, Liêu Văn Kiệt dịch chuyển biến mất tại chỗ, lắc mình đi tới trước mặt Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh, cười ha hả mở tay: “Nương tử, hòa thượng đối với các em thô lỗ đã bị ta đã đem đi trấn áp, hài lòng chưa?”

“Hài…”

Tiểu Thanh đang gật đầu đáp ứng, bị Bạch Tố Trinh che miệng kéo sang một bên, người sau sắc mặt lạnh như băng nói: “Đạo trưởng thần thông quảng đại, chị em tôi hai người tư thế bồ liễu, lại là xuất thân yêu vật, vô đức vô năng, không dám được đạo trưởng xưng là nương tử!”

“Nương tử chớ tức giận, nghe ta giải thích, chuyện xảy ra có nguyên nhân…”

- Tôi không nghe!

"....."

Liêu Văn Kiệt gãi gãi đầu, nếu không nghe, vậy còn đứng tại chỗ làm gì?

Đây không phải là để lắng nghe sao!

"Tôi liền hỏi một câu, bản lĩnh thông thiên của anh, khẳng định đã sớm nhận ra chị em chúng ta hai người là yêu, vì sao vẫn làm bộ như không biết?"

"Là ta không đúng, nhưng nương tử em cũng không nói thật nha, ta chỉ là giấu diếm chuyện nhỏ mang pháp lực,còn em ngay cả chủng tộc đại sự cũng..."

"Câm miệng, anh là anh..."

Bạch Tố Trinh cắt ngang lời giải thích của Liêu Văn Kiệt, run rẩy giơ tay lên, cô muốn nghe không phải mấy cái này, cắn răng nói: "Anh, không nói đạo lý!"

Liêu Văn Kiệt: Đúng rồi, là hắn không đúng, cùng hiền thê lương mẫu phiên bản Bạch Tố Trinh ở lâu, thiếu chút nữa quên mất cùng nữ nhân giảng đạo lý, bản thân chính là một loại hành vi không nói đạo lý.

Đã lâu không có cặn bã, tay nghề đều xa lạ. Nghĩ đến đây, Liêu Văn Kiệt phất tay lấy quạt gấp ra, mở ra trước mặt hai cô, chỉ vào hai chữ "Tâm ma" viết bằng mực dày đặc: "Tuy rằng ta vẫn làm bộ như không biết, nhưng gợi ý đã sớm cho, ta là tâm ma của Pháp Hải, cũng là tâm ma của em. Tựa như nương tử em đã nói qua, một chữ tình là khó chịu nhất, từ một khắc em nhìn thấy ta, tình kiếp của em liền đến."

- Một lúc lâu sau không nghe nhắc tới mình, Tiểu Thanh bật

tay Bạch Tố Trinh ra, chỉ chỉ mình: “Vậy còn em thì sao, tướng công cũng là tình kiếp của em sao?”

“Đây lại không phải, em chỉ là một cái đầu thừa thôi. ”

“……”

Không nói đến Tiểu Thanh vẻ mặt bi ai như đã chết, Bạch Tố Trinh nhìn hai chữ ‘tâm ma’ trên quạt gấp trầm mặc hồi lâu, cuối cùng hai mắt chăm chú nhìn Liêu Văn Kiệt: “Vấn đề cuối cùng, anh…”

“Đã yêu rồi!”

“Đã yêu rồi!”

Liêu Văn Kiệt nghiêm túc trả lời, bất luận khi nào, bất luận ở đâu, không làm bất cứ suy nghĩ gì, ‘đã yêu rồi’ đều là câu trả lời tiêu chuẩn nhất.

Khi bạn gái hỏi bạn ‘ có bao nhiêu bạn gái cũ ‘, câu trả lời tiêu chuẩn là hai sẽ không sai.

Về phần là hai người nào…

Theo tra nam mà nói thì đó là một người tôi không yêu, một người không yêu tôi.

Nhân tiện, câu trả lời này có một số cũng áp dụng để hỏi về bạn trai cũ , copy lại là xong.

“Tướng công nói đáp án tôi muốn nghe nhất, nhưng nhìn thấy hai chữ ‘Tâm Ma’, tôi thật không biết anh đang nói thật hay giả…”

Bạch Tố Trinh thở dài: “Hồi tưởng lại khoảng thời gian đã từng sông chung với nhau,tôi đối với tướng công vừa thấy liền ái mộ, hiện tại cẩn thận cân nhắc, mấy lời này quả thực làm cho người ta sợ hãi.”

“Tình kiếp đều như vậy, có thể nhìn thấu sẽ không gọi là kiếp nạn.”

“Người thương tâm cũng không phải là anh,anh nói đương nhiên như vậy…”

Bạch Tố Trinh tức giận trừng mắt nhìn Liêu Văn Kiệt một cái: “Nếu là tình kiếp vậy thì tôi không có lý do gì sai một lần nữa, nghiệt duyên cứ như vậy kết thúc, kính xin đạo trưởng giơ cao đánh khẽ, về sau đừng tới tìm chị em chúng ta nữa!”

Lời này nói, bần đạo đánh cuộc, không quá ba ngày em sẽ ngoan ngoãn trở về nấu canh hạt sen.

“Chị, tình kiếp của chị lại không với quan với em, tại sao lại không để tướng công đến tìm em?” Đột nhiên bị lôi vào cuộc chiến, Tiểu Thanh vô cùng bất mãn, cho rằng là Bạch Tố Trinh muốn kéo cô xuống nước.

“Em câm miệng, nhìn không ra hắn một mực lừa gạt em sao?”

“Em vui.”

Tiểu Thanh nâng cằm lên, hỏi ngược lại: “Tướng công ưu tú như vậy, không tìm hắn còn tìm ai, là chị tự mình nói trên đời này không có ai ưu tú hơn hắn mà?”

Lời này thích nghe, nói nhiều hơn chút đi, tốt nhất là nói thành cuốn sách luôn đi.

Liêu Văn Kiệt âm thầm gật đầu, khó trách có Bạch Tố Trinh xinh đẹp ở phía trước, hắn vẫn đánh lên chủ ý lên Tiểu Thanh, vốn tưởng rằng mình quá cặn bã, một cái không đủ tất cả đều muốn, hiện tại ngộ ra, rõ ràng Tiểu Thanh cái miệng nhỏ nhắn này bôi mật, đáng đời được hắn thích.

Còn nữa, nếu Pháp Hải có tâm tính của Tiểu Thanh, cầm được

buông được, vô tâm vô phế không quan tâm cái gì thì đã sớm tu thành một pho tượng Phật, nào còn có tâm ma phá sự.

“Nói điên khùng cái gì cậy, yêu tính khó sửa,em như vậy thì làm gì có dáng vẻ con gái nhà người ta nữa.”

Bạch Tố Trinh tức giận gần chết, không muốn em gái tiếp tục bị lừa, mạnh tay kéo nó đi, thân hình nhất bạch nhất thanh đi xa.

Liêu Văn Kiệt không có cản trở, nếu không nhìn lầm, phương hướng hai cô rời đi, hình như là thành Hàng Châu.

Là trở về thu thập vàng bạc, hay là cho hắn một cơ hội nói lời ngon tiếng ngọt?

Liêu Văn Kiệt trầm ngâm ba giây, quyết đoán đáp xuống Kim Sơn, khoanh chân mà ngồi tu luyện hai canh giờ, đợi đến chiều mới không nhanh không chậm đứng dậy,hướng về phía nhà mình mà bay.

Chương 782: 2: Đánh nhau đi, đánh nhau đi Ba ngày liên tiếp,sóng êm biển lặng.

Theo tin tức trên đường nhỏ, Bạch phủ ở đầu ngõ Song Hoa Phường một lần nữa được xây dựng lại, chính là một năm trước đột nhiên xây dựng, sau đó lại đột nhiên bốc cháy, hiện tại lại đột nhiên xây dựng, đại viện cổng cao đóng chặt, có người ban đêm đi ngang qua, nghe được bên trong truyền ra tiếng đàn quỷ dị.

Còn có tin tức nhỏ, ác nhân nổi danh trong thành Viên Bá Thiên dưỡng thương xong liền lại ầm ĩ bị người đánh, tính ra, đây là lần thứ ba trong năm nay anh ta bị người ta bầm thành đầu heo.

Khởi đầu tốt đẹp, mới đầu mùa xuân đã bị dập tẹt ba lần, dự kiến sẽ vượt qua kỷ lục chín lần năm ngoái.

Thuận tiện nhắc tới, năm ngoái, Viên Bá Thiên trên giường hộc

máu,còn tiểu ra máu, bị người vô danh qua đường đánh cho hoài nghi nhân sinh, chỉ số thông minh đều rớt không ít.

Liêu phủ.

Trăng sao thưa thớt, trong vườn kèm theo tiếng côn trùng hót, trong phòng tắm bạch sa phiêu đãng miếng, Liêu Văn Kiệt ngâm trong nước, mặt phủ vải trắng tĩnh tâm tu luyện.

Thật ra là ngủ thiếp đi.

Hơn một năm nay, tốc độ phát triển của hai cỗ niệm lực trong cơ thể nhanh đến kinh người, sau khi tiến vào lục địa thần tiên chi cảnh, tốc độ tu luyện của hắn chẳng những không chậm lại, ngược lại càng tu càng nhanh, nhanh đến mức giống như tẩu hỏa nhập ma.

Cũng không có gì thái quá, thiên phú kinh người chính là như vậy.

Đối với hành trình luyện tâm lộ chậm chạp lần này, Liêu Văn Kiệt tuyệt đối không sốt ruột, thậm chí còn hy vọng càng chậm một chút, thời gian dài ý nghĩa thời gian tu luyện càng nhiều, hơn nữa trước mắt thế giới này quả thật rất thích hợp để tu luyện, thời gian chờ càng lâu càng tốt.

Một năm nay, thuật Văn Thân Thiếp Chỉ của Pháp Hải hắn cơ bản nghiên cứu không sai biệt lắm, tham khảo bản chất thì đây là hộ pháp thần của thiên long bát bộ.

Pháp Hải lấy phật quang nuôi thành hỏa diễm, luyện thành môn pháp thuật này, đặt ở trường hợp của Liêu Văn Kiệt , phật quang không có, hồng quang ngược lại muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Nhưng nếu cứ như vậy, môn pháp thuật này liền thành gân gà, cùng công hiệu của kiếm thắng tà lặp đi lặp lại, luyện hay không

luyện cũng không sao cả.

Một môn pháp thuật rất thực dụng, không nói uy lực như thế nào, giả vờ đẹp trai đùa giỡn đã là giỏi rồi, không thể luyện phế được.

Liêu Văn Kiệt đang chờ đợi cơ duyên khi nào đến, thế giới này hữu thần hữu tiên, muốn tìm cơ duyên không khó, mặc dù không có, da mặt hắn dày như vậy, tự bịa đặt sáng tạo ra một cái cơ duyên cũng không phải là việc khó.

Tỷ như Lý Tu Duyên, vị Hàng Long La Hán này chuyển thế này không sai biệt lắm cũng nên thức tỉnh.

Một luồng gió mát ập tới, trong không khí phiêu đãng nổi lên mùi son phấn quen thuộc, Liêu Văn Kiệt mở mắt ra, xuyên thấu qua vải trắng, mơ hồ nhìn thấy một bóng người tóc dài xõa vai chậm rãi đi về phía mình.

Khóe miệng hắn nhếch lên, đêm thứ ba mới tới, tính tình còn rất kiên cường.

Bạch Tố Trinh: (?_?)

Đi ngang qua đây, muốn nhìn xem ba ngày không gặp Liêu Văn Kiệt đang làm cái gì, có nâng chén mời minh nguyệt hay không, kết quả lại nhìn thấy một bóng dáng an dật ngâm mình trong hồ nước ngủ say.

Cô rất tức giận muốn lấy ra trường kiếm màu trắng, đinh đinh đang đang chém lên người Liêu Văn Kiệt, vài lần không thể phá phòng liền thở phì phò ném trường kiếm xuống, cởi quần áo váy dài, xõa tóc dài, chìm vào nước nằm sấp trong ngực Liêu Văn Kiệt.

“Nương tử sao lại đến,em hại ta khổ sở dày vò ba ngày, trà không nghĩ cơm không muốn, thắt lưng quần đều rộng một vòng rồi đây.” Liêu Văn Kiệt cười tủm tỉm lấy vải trắng xuống, ôm lấy

thắt lưng thủy xà rộng bằng bàn tay trong ngực, say sưa ngửi ngửi trong mái tóc của cô.

“Em không đến,chàng không thể đi tìm em sao?” Bạch Tố Trinh rầu rĩ không vui nói.

“Là nương tử em không cho ta…”

- Lấy cớ!

Bạch Tố Trinh trực tiếp cắt đứt, căm phẫn nói: “Chàng biết rõ em sẽ tới, cho nên không sợ hãi, không sốt ruột , muốn làm em mất mặt đúng không.”

“Nương tử hiểu lầm rồi, ta thành tâm hy vọng em có thể thoát ra tình kiếp cho nên mới không đi tìm em.”

Liêu Văn Kiệt nâng cằm Bạch Tố Trinh lên, cúi đầu dựa vào, cắn chặt đôi môi đỏ mọng mê người: “Hiện tại xem ra, nương tử là vẫn chưa đoạn tuyệt được, quyết định tự bạo tự bỏ, phải không?”

Bạch Tố Trinh sắc mặt ảm đạm, giống như Liêu Văn Kiệt nói, trong vòng ba ngày khổ tâm tu luyện, không muốn bất cứ chuyện gì có liên quan đến chữ ‘Tình’, thế nhưng sự tình không như mong muốn, càng không muốn lại càng nghĩ, càng muốn buông xuống lại càng không buông xuống được, tra tấn đến chính mình ngay cả tu luyện cũng không yên lòng.

“Em không bỏ được tướng công, biết rõ mình sẽ bị lừa, vẫn là trở về…”

Người phụ nữ tốt, đáng tiếc gặp phải ta!

Liêu Văn Kiệt trong lòng thở dài, âm thầm thề, lần sau gặp phải loại nữ nhân tốt này, còn có thể vẫn tiếp tục dây dưa.

“Tướng công, chàng là vì tình kiếp mà đến, hay là thật sự là

yêu em?" Bạch Tố Trinh vuốt ve hai má Liêu Văn Kiệt, đầu ngón tay xẹt qua, hai mắt si si nhu tình.

"Đương nhiên là yêu em, còn có thể giả?"

Liêu Văn Kiệt một bộ dáng đương nhiên: "Nếu ta vô tình vô nghĩa với nương tử, Liêu phủ đã sớm người đi nhà trống, còn không phải là vì chờ em trở về sao."

"Em coi như thật sự tin tưởng chàng."

Chương 783: 3: Đánh nhau đi, đánh nhau đi Bạch Tố Trinh trong lòng than thở, chính mình thật sự quá ngốc, biết rõ là một cái hố lửa còn nhảy vào trong, nhưng không có biện pháp, cô chính là thích, chính là muốn nhảy, kéo cũng kéo không được.

"Nương tử lo lắng nhiều rồi, vốn dĩ là thật mà." Liêu Văn Kiệt nắm lấy tay Bạch Tố Trinh, thâm tình chân thành nói.

"Làm thế nào để chứng minh?"

"Nắm tay em, cùng em đến già,ta dùng cả đời bồi em, như thế nào?"

"....."

Không có lời ngon tiếng ngọt, đơn giản một câu đi đến bạc đầu, nghe được câu này Bạch Tố Trinh đôi mắt phiếm sương, cô yêu cầu không nhiều lắm, có một câu thề không đến bạc đầu không rời này, cho dù là thật hay là giả cũng không sao cả.

Theo nụ hôn thâm tình của cô, trong bồn tắm lập tức phiêu đãng sương mù mông lung, hiệu ứng đặc biệt nitơ lỏng trở lại, cả viện lại trở nên yêu khí.

"Tướng công, đêm khuya rồi, nên đi ngủ rồi."

Bạch Tố Trinh ghé vào bên tai Liêu Văn Kiệt, mị nhãn như tơ,

hướng hắn thổi ra mùi khói trắng.

Trước kia lo lắng Liêu Văn Kiệt là phàm phu tục tử, giữa giường không dám tận hứng, hiện tại không cần sợ, cô tính toán có bao nhiêu khí lực sử dụng bấy nhiêu khí lực.

- Không phải đã đi ngủ rồi sao!

Liêu Văn Kiệt ngửi sâu hương phong, thập phần hưởng dụng, trước kia lo lắng bị Bạch Tố Trinh nhìn ra không phải phàm phu tục tử, giữa giường không dám tận hứng, hiện tại không cần sợ, hắn tính toán có bao nhiêu khí lực sử dụng bấy nhiêu khí lực.

Khi mưa phùn gió xuân đi qua, Bạch Tố Trinh vén lên bên tai tóc ướt sũng, mở miệng lộ ra răng nanh, không nhẹ không cắn nặng lên cổ Liêu Văn Kiệt.

Liêu Văn Kiệt mỉm cười, không thèm để ý chút nào, nhìn về phía chân trời trăng sáng, đột nhiên nghĩ tới cái gì, xuất khẩu thành cặn bã nói: “Nương tử, Tiểu Thanh đâu, sao lại không thấy cô ấy trở về cùng em?”

Bạch Tố Trinh trợn trắng mắt, hung hăng cắn Liêu Văn Kiệt một ngụm, tức giận nói: “Em ấy cho rằng em còn đang bế quan, canh giữ ở cửa hộ pháp, tính toán thời gian, hiện tại hẳn là đang dựa vào cửa lớn ngủ thiếp đi.”

-Chậc, lừa em gái canh cửa, chính mình lại đi ra tìm nam nhân, nương tử em thật xấu nha!”

“Người em tìm chính là nam nhân của em, chỗ nào xấu?”

Bạch Tố Trinh kiều mị liếc Liêu Văn Kiệt một cái, đang muốn nói cái gì đó, đột nhiên sắc mặt biến đổi, thở phì phì chìm vào trong nước.

Hiệu quả nitơ lỏng càng đậm, Liêu Văn Kiệt giống như đang

tắm trong bát canh trắng, tay chống cằm, chờ tiểu yêu tinh tiếp bồi uống canh.

Một bóng màu xanh bay tới, Tiểu Thanh lén lút xuất hiện, cứ ba bước quay đầu lại một lần, một bộ dáng lén lút chột dạ.

Xác nhận phía sau không có tiện tỳ mặc áo trắng, cô mới cười hắc hắc, hướng Liêu Văn Kiệt trong ao nước ném một cái mị nhãn, cởi quần áo xuống nước, ôm lấy người yêu, đưa lên một nụ hôn thơm. –

"Tướng công, ba ngày không tới gặp người ta, tâm của chàng thật tàn nhẫn nha!" Tiểu Thanh hàm ý chứa mị oán giận dỗi một tiếng.

Phía sau em thậm chí còn tàn nhẫn hơn!

"Không có biện pháp, chị em đều mở miệng nói vậy, cho dù ta đi qua, cũng là kết cục bị đuổi ra khỏi cửa."

"Làm sao có thể, chàng lợi hại như vậy, phất tay là có thể đem em cùng chị bày biện chỉnh tề, nếu chàng quyết tâm xông vào, chị ấy có thể ngăn cản chàng sao?" Tiểu Thanh lắc đầu, sau đó ghé tai nhỏ giọng nói: "Hơn nữa, đây không phải còn có em sao, trong ứng ngoài hợp bắt chị ấy dễ dàng, đạo sĩ em giúp chàng đè hai tay chị ấy lại…"

Em có thể nói ít hơn hai từ!

"Khụ khụ, Tiểu Thanh, cẩn thận ngôn từ, đó chính là chị em mà."

"Đừng nói đến chị ta nữa, tiện tỳ tâm địa xấu xa, nhắc tới chị ta em liền tức giận!"

Tiểu Thanh lão đại ủy khuất nói: "Chính cô ấy không cần tướng công, thế mà còn không cho em tới đây, thật sự coi người ta

trở thành nha hoàn. Cũng may em thông minh, giả bộ như hai người cùng chung một kẻ địch lừa gạt cô ấy hai ngày, hôm nay vụng trộm tới đây, cô ấy còn bị lừa gạt đây!"

" Phải, phải, em là người thông minh nhất." – Liêu Văn Kiệt lau mồ hôi lạnh trên đầu, cảm giác canh rắn ngày mai không cần đút nữa, e sợ bị ảnh hưởng ngay lập tức một bước chân đi ra khỏi ao, trốn ở phía sau cột nhìn trộm.

Liêu Văn Kiệt: (????)

"À, tướng công chàng đi đâu, ở trong ao ngủ không tốt sao?"

Tiểu Thanh kinh ngạc không thôi, đứng dậy muốn đi theo, đột nhiên trên vai trầm xuống, sợ tới mức cô kinh hô một tiếng, nụ cười cứng ngắc quay đầu lại.

Nếu như không đoán sai, người phía sau hẳn là đang bế quan tu luyện.

"Chị, chị đến khi nào?"

"Từ lâu rồi, lời em nói, một chữ chị cũng không bỏ sót, tất cả đều nghe được a~."

Bạch Tố Trinh nghiến răng nghiến lợi, há có lý này, nếu không phải cô sớm tới một bước… Không đúng, rõ ràng cô nhìn thấu Tiểu Thanh trong lòng khó lường, mới sớm tới một bước!

Liêu Văn Kiệt: (????)

Đánh nhau, đánh nhau đi!

- Cái gì, chị vậy mà đã tới từ lâu rồi!

Tiểu Thanh giận dữ: "Sớm nói cùng tướng công ân đoạn nghĩa tuyệt, vì sao chị đã tới từ lâu rồi? A, em hiểu rồi, độc phụ nhà chị, rõ ràng là mượn cơ hội diệt trừ em, sau đó cùng tướng công song

túc song tê!”

Liêu Văn Kiệt: (????)

“Hừ, ít ở trước mặt chị đây đánh trận, hư tình giả ý cấu kết tướng công hại chị đây, còn muốn đè hai tay chị đây lại, em thật đúng là em gái tốt của chị mà!”

- Đúng vậy, chính là như vậy đấy?

Chương 784: 1: Nổi danh khắp thiên hạ Tiểu Thanh một tay chống thắt lưng, không hề sợ chút nào, thời đại thay đổi, chỉ cần cô đứng bên tướng công, tiểu yêu ngàn năm như chị ta còn có thể lật tay diệt sao, cô đã không còn sợ hãi nữa rồi nhé.

Bạch Tố Trinh lạnh lùng cười, nhìn thấu chỗ dựa của Tiểu Thanh: “Tiểu yêu tinh, em quay đầu lại nhìn xem, tướng công nhà em ở đâu?”

“Tướng công đương nhiên là…”

Tiểu Thanh vừa quay đầu, ngạc nhiên phát hiện người đã đi cột trống không, tướng công cô đứng đây không biết từ lúc nào đã không còn.

(?Д?≡?Д?)

“Còn gì để nói không?”

- Em không phục, rõ ràng là các ngươi liên thủ chèn ép em, em đối với tướng công tình thâm, em muốn gặp tướng công!

“Hiểu là tốt rồi, hôm nay để chị đây liền cho em biết, vì sao em mãi mãi chỉ là em gái…”

Lá sen đón ánh năng mặt trời vô cùng xanh, hoa sen dưới ánh mặt trời đỏ rực, hồ Tây vào mùa hè đẹp không gì sánh được, ngửa đầu lên chính là bầu trời xanh thẳm như được gột rửa.

Nhưng mà quá nóng.

Y quán

Phật phật

Liêu Văn Kiệt tay cầm quạt gấp, cảm khái lại là một ngày nóng đến mức bệnh nhân không muốn ra ngoài.

Chuyện tốt, ít người thì đóng cửa sớm, về nhà cùng yêu tinh đánh nhau.

Đang nghĩ ngợi thì Lý Tu Duyên bước nhanh vào, bưng ấm trà trước mặt Liêu Văn Kiệt lên, tu ừng ực vài ngụm.

Liêu Văn Kiệt liếc Lý Tu Duyên một cái, ở phía sau cậu ta nhìn thấy một gã mập mạp đen thui quen mắt, bốn năm mươi tuổi, vẻ mặt ngốc nghếch, chân trần, tóc tai bù xù, tạo hình thập phần sắc bén.

Dùng phương thức so sánh tướng mạo của Lý Tu Duyên, ngũ quan của hắc mập cùng Tào Đạt Hoa có ba phần tương tự, lại cùng Quỷ Vương Đạt thoáng thoáng giống nhau, mơ hồ lại có thể thấy được bóng dáng Xa Thân Nhân.

Liêu Văn Kiệt đẩy kính không tồn tại, nếu như không đoán sai, vị năng lực thấp này hẳn là Phục Hổ La Hán.

Phục Hổ hạ phàm hiện thân, cách Lý Tu Duyên biến thành Hàng Long không xa!

“Anh Kiệt, giúp em xem một chút, ông ta còn có thuốc chữa hay không?”

Lý Tu Duyên buông ấm trà xuống, thấy Liêu Văn Kiệt đang đánh giá vị năng lực thấp, vội vàng kéo ông ta đến bên người.

“Bồ câu bồ câu.”

Phục Hổ cười ngây ngô ra tiếng, hai tay hướng Liêu Văn Kiệt nhào tới, thịt mỡ trên người rung động, nhìn như người trong sáng thuần khiết.

Rầm!

Liêu Văn Kiệt chậm rãi thu chân lại, chỉ vào Phục Hổ bị đạp dán trên tường, lắc đầu nói: "Chữa không được, chờ chết đi, không cứu được."

"Không phải chứ, có cần tàn nhẫn như vậy hay không."

Lý Tu Duyên vội vàng tiến lên, đem đệ đệ năng lực thấp đang dán trên tường xuống, oán giận nói: "Anh Kiệt, em biết ông ta không cứu được, tùy tiện hỏi một chút mà thôi, nhưng anh cũng

không thể ra tay nặng như vậy, ngộ nhỡ làm hỏng đầu óc thì làm sao bây giờ?"

Liêu Văn Kiệt vô tình nói: "Với chỉ số thông minh trước mắt của ông ta, đánh hỏng đầu óc không chừng là chuyện tốt."

- Có đạo lý a!

Lý Tu Duyên gật gật đầu, sau đó nghĩ đến cái gì, nghi hoặc nói: "Anh Kiệt, anh tinh thông y thuật, xin hỏi độc dược đã hết hạn thì là không độc hay là càng độc?"

"Cậu mua một gói thử xem không phải sẽ biết sao."

Liêu Văn Kiệt nhếch miệng cười, từ trong ngực lấy ra một cái bình sứ nhỏ: "Look, tôi mới nghiên cứu chế tạo 'Hàm tiếu bán bộ điên', giết người vô ảnh vô hình, cậu mua về nhà đợi một năm rưỡi, chờ hết hạn rồi mới dùng, đến lúc đó sẽ biết đáp án."

Nghe có vẻ không đáng tin cậy lắm.

Lý Tu Duyên liên tục lắc đầu, lúc trước Liêu Văn Kiệt cho

Dưỡng Nhan Đan cũng không tệ, vợ chồng Lý Mậu Xuân dùng hết, khí sắc có chút thay đổi, thoạt nhìn còn trẻ hơn mấy tuổi.

“Tu Duyên, vị đại thúc đầu óc không tiện sử dụng này, cậu nhặt từ đâu ra vậy?”

“Ông ta cũng không phải đại thúc, ngày hôm qua vừa mới sinh ra, chính là ở nhà tranh nhà tôi, nói ra anh có thể không tin, tình huống lúc ấy là như vậy…”

“Nghe có vẻ như là một yêu quái.”

Liêu Văn Kiệt nhướng mày, quạt che mặt, lộ ra hai chữ “Tâm ma”: “Tu Duyên, loại yêu quái không rõ lai lịch này mà cũng dám thu nhận, cha mẹ cậu nghĩ như thế nào?”

- Tâm địa thật tốt!

Hai người đang nói, đột nhiên trên đường cái một trận huyên náo ồn ào, xa xa liền nhìn thấy một đám người vây quanh một cái kiệu đi tới.

Chuẩn xác mà nói là một cái cáng, ván giường sửa đổi, la chướng màu hồng phấn kéo ra, chính là đầu bài Tiểu Ngọc quần áo nửa cởi trong Di Hương viện.

Dưới hông, một người đàn ông nằm xuống hình chữ đại, miệng sùi bọt mép, sắc mặt xanh đen, thỉnh thoảng co rút.

- A, người nọ không phải Hoàng Đại Phú sao!

“Thật đúng là, anh ta nổi danh sợ vợ, không nghĩ tới lại có lá gan đi Di Hương viện, chữa khỏi thì cũng chết chắc.”

“Nhất cử thành danh thiên hạ biết, nhưng loại danh tiếng này không cần cũng được!”

“Cũng không nhất định, chết dưới hoa mẫu đơn làm quỷ cũng

phong lưu, cưỡi anh ta chính là Tiểu Ngọc của Di Hương viện, thổi đàn kéo hát tinh thông, tay nghề rất lợi hại."

"Sao anh lại rõ ràng như vậy, anh đã thử qua rồi à?"

"Đại ca, tôi nói là âm luật, cậu đang nói cái gì vậy?"

"Tôi nói cũng là âm luật, anh nói cái gì nữa vậy?"

"....."

Chương 785: 2: Nổi danh khắp thiên hạ "Anh Kiệt, tình huống gì xảy ra ở đó vậy?" Lý Tu Duyên thò đầu đi xem.

"Mã thượng phong*."

*Nghĩa là chết vì làm tình

*Nghĩa là chết vì làm tình

Liêu Văn Kiệt giải thích một câu, thấy Lý Tu Duyên không hiểu lắm, nhỏ giọng nói: "Chính là lúc hành sự đột nhiên chết, nguyên nhân tử vong rất đa dạng, về phần của vị này... Hẳn là không biết lượng sức mình vượt cấp khiêu chiến, có thể còn dùng dược vật trợ hứng.

- Vậy anh còn không đi cứu người! "

Không chữa được, người đã lạnh rồi, không cứu được.

- Liêu Văn Kiệt lắc đầu, lần thứ hai đưa ra chẩn đoán, không giống Phục Hổ, vị Hoàng Đại Phú này trì hoãn quá lâu, là thật sự không cứu được.

Trên đường phố, vợ của Hoàng Đại Phú nghe tin chạy đến hiện trường, tập hợp một nhóm người thân, ngăn kiệu của Tiểu Ngọc đứng cãi nhau.

Sức chiến đấu của Tiểu Ngọc kinh người, một giết bảy, mắng đến một đám lưu phụ không hề có sức trả lời.

“Một đám đàn bà mặt vàng, suốt ngày ríu rít xiêu vẹo, nhìn không được nam nhân liền tới mắng ta, Di Hương viện chúng ta là mua bán đứng đắn, còn nộp thuế đầy đủ! Còn nam nhân các ngươi, lão nương đều biết, cả đám toàn là gà lệch lạc!”

Tính thương tổn rất lớn, tính vũ nhục cũng cực mạnh, mắng chiến đến thăng cấp, theo một tiếng phát lệnh súng ‘headshot’, đánh tại chỗ không thể cãi lại được.

Nói đến cũng rất kỳ quái, rõ ràng là nữ nhân đánh nhau, vậy mà tuyển thủ nam tham chiến lại càng nhiều, nhất là bên cạnh Tiểu Ngọc, vây quanh có người mấy người qua đường.

Lý Tu Duyên lắc đầu, cũng đã lâu như vậy, vậy mà không ai quan tâm Hoàng Đại Phú đã lạnh, thở dài nói: “Ban ngày ban mặt, nam không tự tôn, nữ không tự ái, một chút xấu hổ cũng không có, đáng đời các ngươi bị sét đánh.”

Ầm ầm! !

Vạn dặm bầu trời trong vắng chợt nổi gió, mây đen vô biên hội tụ lại, bình địa một tiếng sấm sét, rầm rầm bổ vào chân Lý Tu Duyên.

Cmn!

Nguy hiểm tử vong vừa cận kề, Lý Tu Duyên nuốt nước bọt, lau mồ hôi lạnh trên đầu, tại chỗ muốn chạy trốn lại phát hiện chân mềm nhũn không điều khiển được, vội vàng cầu cứu Liêu Văn Kiệt bên cạnh.

“Anh Kiệt, mau tới đây kéo tôi một cái, chân tôi tê dại hết rồi.”

Nói xong, không thấy bên cạnh có động tĩnh gì, quay đầu nhìn

thấy Liêu Văn Kiệt một đường chạy về y quán, đã sớm không còn bóng dáng.

-Tôi cmn, nói nghĩa khí là như vậy sao!

Lý Tu Duyên trợn mắt há hốc mồm, ngửa đầu nhìn bầu trời, thương lượng nói: “Ông trời, ngài

cũng thấy được rồi đấy, nhiều người như vậy nên bị đánh mới đúng, phiền ngài đánh chuẩn một chút, đừng làm người tốt bị thương.”

?

Cường quang xẹt qua, tia chớp đánh thẳng vào ót Lý Tu Duyên, khói đen bật ra tại chỗ.

Đám người đang cãi nhau đùa giỡn thấy thế, sợ tới mức bốn phía thét chói tai, lẩm bẩm làm chuyện xấu nhiều thật sự sẽ bị sét đánh, mấy người xoay người liền chạy không thấy bóng dáng, chỉ có Hoàng Đại Phú từ đầu đến cuối vẫn không nhúc nhích, lẳng lặng nằm trên ván giường.

“Hàng Long La Hán hiện thân, hạ phàm phổ độ chúng sinh!”

Lý Tu Duyên… Không, là Hàng Long La Hán tạo hình xong, vén kiểu tóc pháo hoa vừa mới làm, nhìn thoáng qua Tiểu Ngọc đang chật vật mà chạy.

” Gà rừng cửu thế, hôm nay ta còn có đại sự phải làm, hôm khác lại đi tìm ngươi.”

Dứt lời, ông ta bước nhanh vào Bảo An Đường, từ dưới gầm bàn kéo Phục Hổ si si ngốc nghếch ra, cảm động nói: “A Hổ, vì giúp tôi, cậu thế nhưng lại biến thành bộ dáng này, hảo huynh đệ giảng nghĩa khí, nợ cậu số tiền kia tôi sẽ không trả.”

Liêu Văn Kiệt nhiếp đi gấp quạt, nhíu mày nói: “Tu Duyên, cậu bị đánh đến choáng váng sao?”

“Anh nhận lầm người rồi, Lý Tu Duyên là tôi, nhưng tôi cũng không phải Lý Tu Duyên…”

Hàng Long thuận miệng trả lời một câu, kéo Phục Hổ đi ra ngoài phòng, ba giây sau, cậu ta quay trở lại, trợn to hai mắt nhìn Liêu Văn Kiệt: “Đại ca, tôi đều phải đi, sao anh không ngăn cản tôi?”

“Lời này, xưa nay không quen biết, tại sao tôi phải ngăn cản cậu?”

“Đừng giả vờ, tôi hiểu mà.”

Hàng Long vén tóc pháo hoa dài trước mặt, trong lòng có ý cười nói: “Anh là một lục địa thần tiên, vô duyên vô cớ ở trong thành mở y quán, còn cùng thân thể chuyển thế của tôi quan hệ thân mật, khẳng định là nhận được tin tức mới tới giúp tôi, đúng không?”

“Phiền phối hợp một chút, ra cửa rẽ trái, chỗ này của tôi sẽ không tiễn.”

- Không thể chứ, không nên nha!

Thấy Liêu Văn Kiệt một bộ tư thế không liên quan đến mình, Hàng Long giơ tay bấm tính một phen, càng tính càng loạn, càng tính càng không có đầu mối, chỉ đành thừa nhận nhân duyên của mình trên trời không tốt như trong tưởng tượng.

“Hắc hắc hắc…”

Mắt Hàng Long vừa chuyển, xoa xoa tay tiến lên: “Nếu anh đã nhìn ra, vậy tôi cũng không gạt anh nữa, không sai, tôi chính là Hàng Long La Hán chuyển thế.”

“A.”

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, nhìn về phía người có năng lực thấp đang tè ra cửa, không nói gì, “Có phải cậu còn muốn nói, ông ta là hảo huynh đệ Phục Hổ La Hán của cậu không?”

“Ách, về tình huống của A Hổ, nói đến thì tương đối dài.”

Hàng Long gãi gãi đầu, một lúc lâu sau mới nghẹn ra một câu: “Đại ca, đừng giả vờ, người khác không tin ông ta là Phục Hổ, anh cũng không phải người thường, cần gì phải giả bộ hồ đồ.”

Chương 786: Chương 367.1: Không dám cùng trăng sáng tranh huy “Lão đệ, không giả bộ hồ đồ không được a, cậu xem hai người các ngươi, một người so với một quả dưa hấu nứt, rõ ràng là đồng đội heo hạ phàm tìm đối thủ thần thánh.”

Theo đuổi văn học. Liêu Văn Kiệt thở dài nói: “Tôi bình thường xuyên qua một lục địa thần tiên, cánh tay nhỏ chân nhỏ, vai diễn không thể chọn, tay không không thể làm ra chuyện gì, xen vào khẳng định sẽ xui xẻo, không giả hồ đồ chẳng lẽ chủ động chịu chết sao?”

- Tôi cmn, cái gì gọi là chủ động chịu chết, sự tình làm xong, công lao có một nửa của anh là được rồi!

“Không ổn, nguy hiểm quá lớn.”

“Kỳ thật không có nguy hiểm lớn như vậy, lần này tôi hạ phàm, là cùng mấy vị thần tiên đánh cuộc, dưới tình huống không cần pháp lực, cảm hóa gà rừng cửu thế, ác nhân cửu thế, ăn mày cửu thế, thay đổi vận mệnh của bọn họ…”

Hàng Long giải thích: “Để cho đám thần tiên cao cao tại thượng kia hiểu được, vận mệnh của con người không phải là định mệnh, không nên cả ngày cao cao tại thượng, luôn lấy “định mệnh” nói chuyện, coi phàm nhân như con kiến hôi cỏ rác, không

quan tâm đến khổ cực của bọn họ.”

“Vất vả cho cậu rồi.”

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, sau đó nói thẳng: “Cậu nói tôi đều hiểu, nhưng đây là nhiệm vụ của cậu, có quan hệ gì với tôi?”

“Bởi vì tôi không thể dùng pháp lực nha!”

Nói bậy, cậu vừa rồi lại bấm vừa tính, còn dám nói mình vô dụng pháp lực?

Liêu Văn Kiệt trong lòng chửi bới, không nói gì, nói: “Xin lỗi, tôi không nghĩ thông suốt trong đó có quan hệ logic tất yếu gì, phiền cậu trước khi nói chuyện trước tiên giải thích một cái.”

“Không thành vấn đề, logic rất thông thuận, tôi không thể dùng pháp lực, anh dùng sẽ không thành vấn đề.”

Hàng Long cắn môi, mị nhãn ném ra: “Đại ca, nhân gian tự có chân tình, giúp phàm nhân đi ~!”

Liêu Văn Kiệt trầm ngâm một lát, lắc đầu: “Vẫn là không được, đây là khảo nghiệm của cậu, là cậu đến cảm hóa bọn họ, tôi xen vào ra thể thống gì nữa?”

“Không để anh hỗ trợ độ người đâu, việc này tôi đến là được, tôi lo lắng nhiệm vụ đơn giản như vậy, đám người trên trời kia sẽ âm thầm ngáng chân đùa giỡn lại làm cho tôi không có cách nào hoàn thành ván cược.”

-Xin hỏi, những người này đều là ai đây?

“Không ai hết, tôi đắc tội ở trên tương đối nhiều người, nhiều nhất chính là Diêm La Vương, Tài Thần, Nhị Lang Thần, Ngọc Hoàng Đại Đế, Vương Mẫu…”

Nói xong, Hàng Long phát hiện tình huống có chút không đúng,

Liêu Văn Kiệt cười dẫn hắn ra khỏi y quán, sau đó treo biển hiệu "Nghỉ việc ba năm", đóng cửa sổ khóa cửa lớn ném cậu ta ra ngoài phòng.

-Tôi cmn, cái này cũng quá thực tế!

Chùa Quốc Thanh.

Hàng Long chọn một cây gậy trúc đi ở phía trước, trên dây thừng dài ở cuối cây gậy trúc treo đùi gà, lấy thức ăn làm vật hấp dẫn, đem Phục Hổ một đường câu lại.

Liêu Văn Kiệt đi theo cuối cùng, ngoài miệng nói cự tuyệt, thân thể vẫn rất thành thật tiến lại gần.

"Hắc hắc hắc, anh Kiệt, tôi liền biết anh tâm địa từ bi lại cùng Phật là tôi đây có duyên, nhất định sẽ giúp tôi mà."

Hàng Long nhướng mày, pháp lực toàn thân của cậu ở lại thiên đình, hiện chỉ lấy lại ký ức trước khi chuyển thế, tuy nói cảnh giới siêu phàm thoát tục làm cho cậu lấy thân thể phàm nhân thi triển một ít thần thông, thân thể phàm chính là thân thể phàm, có chút việc trong lòng có thừa mà lực không đủ.

Có một pho tượng lục địa thần tiên đi theo bên người, có thể tránh được rất nhiều phiền toái của cậu, cho dù phía trên vụng trộm hạ hắc thủ, chỉ cần không phải là kẻ không biết xấu hổ lấy chân thân hàng lâm thì đến ít hay nhiều đều vô ích thôi.

Dù sao cũng là lục địa thần tiên, thần thông quảng đại đủ để xếp hạng tiên ban, kém chỉ là một tờ điều lệnh mà thôi.

Hơn nữa nhìn bộ dáng Liêu Văn Kiệt, nom có vẻ không phải con đường tu hành dưỡng tính, Phật đạo song tu ăn rất thoải mái, đi đâu làm hộ pháp cũng dư dả.

"Cậu suy nghĩ nhiều rồi, tôi giúp không phải cậu, mà là chính

tôi.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, hắn đến chùa Quốc Thanh là vì muốn gặp trụ trì Pháp Không, có mấy vấn đề phải hỏi rõ ràng.

Lần trước khi đặt câu hỏi, lão hòa thượng ấp úng, vòng vo cùng hắn đánh câm, lần này vô luận như thế nào cũng phải nói rõ ràng.

Có một nói một, những vấn đề này không giải quyết luôn Liêu Văn Kiệt thật sự không dám nhúng tay vào ván cược của Hàng Long La Hán và các thần tiên khác.

Theo con đường luyện tâm lần này, Pháp Hải khẳng định không phải là nhân vật chính, dựa vào lương tâm, giảng đạo lý, Pháp Hải chỉ là đi sai đường mà thôi, bản chất là một hòa thượng tốt, sẽ không lại càng không có tư cách làm BOSS cửa ải.

Hai con rắn càng không có khả năng, tuy rằng đạo hạnh của các cô rất sâu, thủ đoạn cũng không kém, nhiều lần khiến Liêu Văn Kiệt đặt mình vào hiểm địa, nhưng điểm hoạn nạn này, hắn cắn răng cũng vượt qua được, tiểu quái tinh anh không cần lo lắng, không đáng được chức danh BOSS.

Nghĩ tới nghĩ lui, nhân vật chính chỉ có thể là Hàng Long, cho dù là nhìn mặt, Liêu Văn Kiệt cũng nghiêng về kết luận này.

Hiện tại vấn đề đã đến, Hàng Long ở trên trời đắc tội người khác khắp nơi, hào ngôn lập ra ván cược, hạ phàm thay đổi vận mệnh của ba cửu thế xui xẻo, cục diện lớn như vậy, Liêu Văn Kiệt tiêu tốn kim thân trăm cân của mình, rất tự biết rõ tỏ vẻ không theo kịp.

Chương 787: 2: Không dám cùng trăng sáng tranh huy Nhưng nói đi cũng phải nói lại, con đường luyện tâm cục diện lớn như vậy, đem hắn ném vào có ý nghĩa gì, ở đâu?

Liêu Văn Kiệt trầm ngâm một lát, quyết định hỏi trụ trì Pháp Không, nếu như có thể trả lời chính xác mấy câu hỏi của hắn, vậy thì không có gì phải lo lắng.

“Không sai, chính là ở đây.”

Trong nháy mắt bước vào đại môn chùa Quốc Thanh, Hàng Long liền nhạy bén nhận thấy được huyết mạch tương liên như có như không, nhiều năm trước, luân hồi của hắn tu thành một khối kim thân, ngay tại chùa Quốc Thanh này.

Ầm!

Một làn khói trắng nổ tung, dưới đất chui ra một lão giả cầm gậy gỗ đào, cao gầy thanh nốt, vừa nhìn đã rất có hàm dưỡng.

“Lão huynh, anh rốt cuộc cũng tới, tôi chờ anh đã lâu.” Lão giả tiến lên bắt lấy cổ tay Hàng Long, túm lấy cậu ta xong liền đi về phía đại điện.

“Đại ca, ông là ai?”

“Tôi là thần thổ địa nơi này, phụng mệnh thủ hộ kim thân của anh, hiện tại anh tới rồi, nhiệm vụ của tôi cũng kết thúc.”

Thổ địa công như trút được gánh nặng, dùng thủ thuật chướng nhãn*, dẫn Hàng Long từ đại điện đi vào, một đường chạy đến hậu điện, nhỏ giọng chỉ vào một cỗ thi hài màu vàng hoa đoàn gấm vóc ở trung tâm.

*Chướng nhãn: che mắt

*Chướng nhãn: che mắt

Tọa hóa kim thân, thân thể xá lợi, ngàn vạn năm không thối không hỏng.

Hàng Long nhìn kim thân, xác tọa chậm rãi ngẩng đầu, cắm

trên mở ra, canh chầm động đậy, dường như đang cùng cậu ta nói chuyện với nhau.

-May a!

Trong mắt Hàng Long bạo phát ra một đoàn kim quang, mạnh mẽ lắc đầu, đem kim quang trong mắt vứt bỏ.

Có bộ kim thân này, có thể bảo vệ thân thể cậu ta bất diệt, tự do xuyên qua tam giới, lại có một lục địa thần tiên làm hộ pháp miễn phí, mặc kệ âm mưu quỷ kế gì, cậu ta cũng không sợ hãi.

Hàng Long đạt được kim thân, nhiệm vụ thổ địa hoàn thành, lau mồ hôi trên đầu, lắc lư tại chỗ chui xuống đất, để lại một làn khói xanh bốc lên.

Hàng Long phất tay cáo biệt, đang định rời đi, phát hiện thủ thuật chướng nhãn trên người tiêu trừ, lại nhìn tượng Phật Quan Âm Đại Sĩ* ở chính giữa đại điện, hai tay chắp lại bái lạy.

*Quan Âm Đại Sĩ: Quan Âm Bồ Tát

*Quan Âm Đại Sĩ: Quan Âm Bồ Tát

Trụ trì Pháp Không từ trong góc chui ra, kinh ngạc nói: “Ý, cậu không phải Tu Duyên sao, từ khi nào lại ở đây?” –

“Thì ra là trụ trì Pháp Không, thật tốt quá, tôi đang muốn tìm ông!”

Hàng Long xoa xoa tay tiến lên, ôm lấy bả vai Pháp Không, một bộ dáng mọi người rất quen thuộc: “Nói thì dài, cho nên tôi nói ngắn lại, Lý Tu Duyên ông quen biết đã không còn nữa, cậu ta là Hàng Long La Hán chuyển thế, cũng chính là tôi, tôi chính là Hàng Long.”

“A…”

“Lần này tôi hạ phàm là vì làm mấy chuyện đại sự liên quan đến thương sinh, về phần là chuyện gì, ông cũng không cần quản.”

Hàng Long túm lấy lông mày dài của Pháp Không: “Nhìn bộ dáng này của ông, tư chất bình thường, tương lai khẳng định không có gì to tát, nể tình ông ở chùa Quốc Thanh ăn chay niệm Phật nhiều năm, không có công lao cũng có khổ lao, tôi nể mặt một chút, gọi ông một tiếng sư phụ, thế nào, có phải rất có ý tứ hay không?”

“……”

Pháp Không nháy mắt, mắt trái mơ hồ, mắt phải mê man, các tiểu hòa thượng bên cạnh tức giận nhìn Hàng Long, đối với lời nói điên cuồng của cậu ta không thể nhịn được nữa.

“Trụ trì,cậu ta là người điên, không cần để ý tới cậu ta, đuổi ra ngoài là xong.”

“Nhưng ta cảm thấy cậu ta nói chuyện rất rõ ràng, không giống như người điên, hơn nữa khi cậu ta còn rất nhỏ, tôi đã rất thưởng thức cậu ta.”

Pháp Không cười cười, nói với tiểu hòa thượng: “Đi, đem một kiện tăng bào kia lại đây.”

“Được ạ.”

Tiểu hòa thượng cúi đầu rời đi, trong lòng có phẫn nộ, không muốn để tiện nghi cho tên giả mạo Hàng Long La Hán Lý Tu Duyên, liền từ trong tạp phòng vật lấy ra một kiện tăng bào rách nát.

“Hoàn mỹ!”

Hàng Long mừng rỡ, hai tay tiếp nhận mũ áo tăng khoác lên người, vừa bẩn vừa thối: “Sư phụ, dựa theo lệ thường của chúng

ta, người lấy cho tôi một pháp hiệu đi.”

“Nhìn cậu điên điên khùng, gọi là Tế Điên là được rồi.”

“Tên tốt, nếu không phải sư phụ ông pháp lực thưa thớt bình thường, tôi đều phải hoài nghi ông là đại lão chuyển thế.”

Hàng Long… Không, hiện tại hẳn là gọi Tế Điên mới đúng, cười ha hả ôm lấy vỏ não của Pháp Không, ấn vào trong ngực vỗ vỗ, đối với tạo hình cùng pháp hiệu của mình vô cùng hài lòng.

Ôi! !

Đúng lúc này, một mảnh kêu rên truyền đến, chỉ thấy trước cửa chùa Quốc Thanh, lảo đảo chạy vào mấy tên ăn mày. Quần áo bẩn thỉu rách rúa, mặt mũi bầm dập, nguyên bản mỗi tôn trưởng lão, hiện tại cách Nhị sư huynh chỉ kém một Sa sư đệ.

Theo đó, là một đám tráng hán ngũ đại tam thô, người đàn ông áo đen cầm đầu tóc dài xõa vai, hai hàng lông mày như cháy rừng quấn quanh, mười phần ác nhân tướng.

Ác nhân cửu thế Viên Bá Thiên.

“Xuýt xoa, có cần vận may như vậy hay không, ác nhân cửu thế chủ động tới cửa.”

Năm mới hớn hở, dư quang liếc nhìn vào trong nhóm ăn mày, có một tên tư chất đặc biệt xuất chúng, sinh ra hẳn nên là mệnh ăn mày : “Ăn mày cửu thế cũng ở đây, quả thực không thể tốt hơn, cái này quá ổn!”

“Viên Bá Thiên!!”

Không giống như Tế Điên, các vị khách hương trong chùa nhìn thấy Viên Bá Thiên cùng một đám chó săn, sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, bảo vệ vợ con mình, tất cả đều chạy về phía cửa sau chùa.

Chương 788: 1: Nhân sinh một đời, cỏ một thu “Ha ha ha, đi đâu, toàn bộ đều lưu lại cho ta.”

Viên Bá Thiên vung tay lên, lười phản ứng với tên ăn mày thối, để cho tiểu đệ vọt vào đại điện, anh ta muốn ở trước tượng Quan Âm cầu có được mấy đứa con.

Một năm nay, mỗi ngày anh ta không phải bị người ta đánh bẹp, chính là trên đường bị người ta đánh bẹp, một đời tai danh mất hết, cơ hồ trở thành trò cười sau trà dư tửu hậu.

Nhưng không sao, nhiều lần như vậy cũng không đánh chết anh ta, đối phương rõ ràng trong lòng có cố kỵ, đã như vậy,anh ta cũng không có gì phải sợ.

Hôm nay, thương thế đã dưỡng được bảy tám phần, anh ta liền khẩn cấp gọi mấy con chó dưới chỗ ngồi tới, muốn chấn động hung danh Viên Bá Thiên có thể khiến trẻ con nín khóc.

Các hòa thượng sợ tới mức đóng chặt cửa điện, Tế Điên thì xoa xoa tay tiến lên, một người ngăn trở Viên Bá Thiên cùng chó của anh ta.

” Hòa thượng thối, ngươi, sao ngươi lại thối như vậy?”

“Không thối làm sao gọi là hòa thượng thối, thí chủ anh nói có đúng không?”

Tế Điên nhướng mày, nụ cười vô cùng từ bi, đổi thành hòa thượng khác, khuôn mặt tươi cười này có thể rất khó xuất hiện, nhưng cậu ta lại có thể hoàn mỹ khống chế, làm cho người ta cảm thấy cậu ta là cao tăng đồng thời còn cảm thấy cậu ta cực kì thiếu nợ.

- Cmn, cười so với lão tử còn xấu hơn, đánh bẹp tên đó cho ta!

.....

Trong đại điện, trụ trì Pháp Không ngồi xổm trước cửa, cẩn thận thò đầu ra nhìn ra ngoài, thấy Tế Điên một người vây quanh một đám ác hán, sử dụng phật môn vật lý từ bi độ nhân pháp, khẽ lắc đầu, niệm một tiếng phật hiệu.

“Đại sư, có phải cảm thấy có chút khó khăn không?”

Liêu Văn Kiệt từ phía sau cột lương đi ra, đứng ở bên cạnh pháp không, hướng tể nãi nãi miệng: “Tôi nghe nói Tu Duyên là Hàng Long La Hán chuyển thế, ở thiên đình cùng người cá cược, hạ phàm độ ác nhân cửu thế, ăn mày cửu thế, gà rừng cửu thế, cũng không biết có thể thành công hay không.”

“A Di Đà Phật, thế gian đã không còn Lý Tu Duyên, hoặc là nói cho tới bây giờ vốn không có Lý Tu Duyên.” Trước mặt Liêu Văn Kiệt, Pháp Không sẽ không giả vờ, nói thẳng biết chuyện như vậy.

“Đại sư, đừng diễn nữa, tôi biết ông là ai.”

Liêu Văn Kiệt nhỏ giọng nói: “Thứ cho tôi nói thẳng, vị Hàng Long La Hán này vội vàng hảo nghĩa, tính tình có chút quá gấp gáp, tuy rằng cậu ta một lòng hướng người, nhưng lại xem thường lòng người, lần này đánh cuộc sợ là muốn thua a!”

“Có Liêu thí chủ ở đây, Tế Điên có kinh vô hiểm, vô lự cũng vậy thôi.”

“Lời này sai rồi, Liêu thí chủ là phàm nhân, có thể giúp Pháp Hải đã là cực hạn rồi.”

Liêu Văn Kiệt nhỏ giọng nói: “Đại sư, ông xem thần phật đầy trời này, lại nhìn Liêu thí chủ, một con đom đóm nhỏ, trên mặt đất có lẽ có thể chói mắt, đặt lên trời liền không được, hắn dựa vào cái gì cùng trăng sáng tranh huy?”

“Thí chủ không cần sầu lo, ngày hôm nay không phải thì là ngày kia, tiên này không phải thì tiên kia.” Pháp Không ý vị thâm

trường cười cười.

“Hay là vẫn câu nói kia, thế giới có bao nhiêu thế giới, tiên phật lại có bao nhiêu tiên phật?”

“Nhảy ra ngoài tam giới, không ở trong Ngũ Hành, thí chủ cho rằng chỉ có một, vậy cũng chỉ có một, thí chủ cho rằng có vô số, vậy liền có vô cùng vô tận.”

Pháp Không hai tay chắp lại: “Giống như bần tăng, là vô tướng, là Pháp Không, cũng là hữu tướng, cũng là vô hạn.”

“Nghe không hiểu, xin hãy nói tiếng người.”

“Thí chủ, cậu có đại trí tuệ, đã hiểu rồi mà.”

Pháp Không cười cười, chỉ vào Tế Điên ngoài cửa sổ: “Trong lòng cậu ta có mê chướng, lần này hạ giới mặc dù là độ nhân, kỳ thực là độ mình. Liêu thí chủ năng giả làm nhiều lao động, đã vượt Pháp Hải, vậy phiền cậu cũng cho Tế Điên một vé lên thuyền đi!”

“Đại sư, ông hiểu tôi mà, muốn lên thuyền của bần đạo, phải mua vé trước mới được. ”

“Vé thuyền ở trên người Tế Điên.”

Ây ya ~

Cửa đại điện đẩy ra, Tế Điên vẻ mặt khó chịu đi vào phòng, Liêu Văn Kiệt cùng Pháp Không song song chuồn đi, Tế Điên mặc kệ Pháp Không, tiến lên ngăn Liêu Văn Kiệt.

“Anh Kiệt, anh thành thật nói cho tôi biết, Viên Bá Thiên bị người ta đánh một năm, có phải là do anh đã làm không?”

“Đúng vậy, có vấn đề gì không?”

Liêu Văn Kiệt sảng khoái thừa nhận, Tế Điên có thể bấm tay

tính, sau khi lấy được kim thân pháp lực tiến thêm một bước, giấu diếm với cậu ta không có bất kỳ ý nghĩa gì.

“Thảm rồi, anh hại chết tôi rồi.”

Tế Điên giơ tay che mặt: “Viên Bá Thiên bởi vì mỗi ngày đều bị người ta đánh bẹp, học khôn học khéo không ít, từ ác hán mãng phu lại trở nên cẩn thận thận trọng, thấy tôi một quyền thu thập một tiểu đệ của anh ta, ngay cả một câu ác độc cũng không có, xoay người liền chạy mất dáng.”

“Chuyện tốt, cứ như vậy việc cậu cảm hóa anh ta mới có chất lượng .”

“Không phải chuyện tốt, vốn không có phiền toái như vậy…” Tế Điên vẻ mặt u oán, chỉ thiếu đòi Liêu Văn Kiệt phụ trách.

“Nói thật, việc này cũng không thể trách tôi, chưa nói đến tôi cũng không rõ Viên Bá Thiên là ác nhân cửu thế, sự xuất hiện của anh ta cùng cậu tất nhiên có quan hệ, cho dù biết, thì tôi cũng đánh anh ta thôi.” Liêu Văn Kiệt không chừa đường lui.

“Tại sao?”

“Cậu cũng thấy rồi, Quan Âm Đại Sĩ trước mặt, ông ta đều dám làm nữ, giống như loại hạng người phát điên này, không đánh chết anh ta, đều là bởi vì tôi sợ làm bẩn tay mình.”

Chương 789: 2: Nhân sinh một đời, cỏ một thu Liêu Văn Kiệt chỉ vào Tế Điên, chính khí hạo nhiên nói: “Ăn mày cửu thế cùng gà rừng cửu thế còn chưa tính, cửu thế thật sự sẽ hại người, không cho anh ta nằm ở trên giường, chẳng lẽ trơ mắt nhìn anh ta đi ra ngoài gây họa cho người khác?”

“A cái này…”

Một phen nói làm Tế Điên không nói nên lời, thậm chí còn có

chút xấu hổ.

“Mặt khác, về việc cậu cùng các thần tiên đánh cuộc, cá nhân tôi cho rằng rất có vấn đề.”

Liêu Văn Kiệt giơ tay lên vung quạt gấp, che nửa khuôn mặt, hai mắt híp lại, lấy hai chữ “Tâm Ma” để bày tỏ: “Hàng Long, nếu cậu thật lòng muốn độ người, xuất phát điểm là vì chứng minh cho các thần tiên thấy nhân gian có chân tình, lúc trước không nên đáp ứng cái đánh cuộc này, ít nhất không nên cửu thế đều xuất hiện ác nhân. Liên tiếp cửu thế, ở thế gian hại người, cậu xác định mình đang giúp phàm nhân nói chuyện?”

“……”

Tế Điên bị nói thân thể cứng lại, sắc mặt biến hóa mấy lần, gian nan mở miệng nói: “Mặc dù là ác nhân cửu thế, nhưng nhân quả của anh ta trên đời toàn bộ do tôi cùng các thần tiên tiếp nhận, nếu tôi thua, hậu quả ác của ác nhân cửu thế sẽ do tôi một mình gánh vác.”

“Nhân sinh một đời, cỏ cây một thu, cậu gánh được hậu quả ác của ác nhân cửu thế, nhưng gánh được trái đắng của những người khác sao?” Liêu Văn Kiệt hai mắt hồng quang chợt lóe, cười hắc hắc, chậm rãi thu hồi quạt gấp.

Tế Điên như bị sét đánh đứng tại chỗ, mơ hồ, phát hiện một cỗ ánh mắt của ông nội, cậu ta nhìn thấy khắp người sinh hàn.

Ngẩng đầu nhìn lại, là tượng Phật của Quan Âm Đại sĩ ở giữa đại điện, bảo tướng trang nghiêm, không bi không vui.

Tế Điên nuốt nước miếng, lắc đầu xua tan tạp niệm trong đầu, kiên định nói: “Đúng cũng tốt, sai cũng tốt, tôi hiện tại chỉ có một con đường để đi, cảm hóa ác nhân cửu thế, gà rừng cửu thế,ăn mày cửu thế, chứng minh cả đời con người cũng không phải là

định mệnh, cho dù là các thần tiên không cho những người này một cơ hội, bọn họ cũng có thể thay đổi vận mệnh của mình.”

Nói xong, cậu ta không đợi Liêu Văn Kiệt trả lời, bước nhanh ra khỏi đại điện, từ trong ổ ăn mày xách ra đại tràng heo của người ăn mày cửu thế , khụ khụ, là Chu Đại Thường.

Là người nổi tiếng trong số những người ăn xin, Chu Đại Thường trong giới rất có hiền danh, người đời tặng biệt danh “Ăn mày Đại chủng”, viết tắt là “Đại chủng”.

Đại khái ý tứ là mặt dày vô sỉ, không cầu tiến không có tiền đồ, mượn thiện tâm người khác mạnh đùa giỡn vô lại, ngươi dám cho một phần, anh ta liền dám muốn một khối.

Đặt trong tam quan của người bình thường, biệt danh này cũng không phải là ca ngợi, đặt ở trong tổ ăn mày, đây là từ trung tính, đám ăn mày một mặt cảm khái Chu Đại Thường mặt dày vô sỉ, một mặt lại khinh bỉ anh ta mặt dày vô sỉ.

Nếu như thế giới này có Cái Bang, Chu Đại Thường khẳng định là một…

Ừm, nhất định sẽ bị Kiều bang chủ hoặc Hồng bang chủ một phát Hàng Long Thập Bát Chưởng đánh chết, đổi thành Hoàng bang chủ cũng vậy, đem Cẩu Bổng hầu hạ.

Nói tóm lại, chưa bao giờ thấy một người ăn xin không cầu tiến như vậy!

“Làm, làm gì…”

Bị Tế Điên một mình dẫn ra, Chu Đại Thường tỏ vẻ hoảng hốt một nhóm, cầu xin nói: “Đại sư, tôi không có tiền, chén vỡ cho ngài, lúc buồn phiền đánh ta mong xuống tay nhẹ một chút.”

“Hắc hắc hắc, Đại Chủng đúng không, cậu vận khí tới rồi,

muốn đổi mạng.”

Tế Điên cười hắc hắc, mặc kệ Chu Đại Thường giãy dụa, đem anh ta kéo về phía Lý phủ.

Trong ba cửu thế, ác nhân cửu thế Viên Bá Thiên hướng dẫn khó khăn nhất, Tế Điên nhất thời nghĩ không ra biện pháp đáng tin cậy, quyết định bắt đầu từ ăn mày có độ khó thấp hơn.

Người ăn xin thiếu cái gì?

Tiền.

Tiền có thể không phải là toàn năng, nhưng có tiền, ít nhiều có thể tìm thấy một chút lòng tự trọng.

Tế Điên cảm thấy rất đáng tin cậy, quyết định trở về thay quần áo cho Chu Đại Thường, khoác cho anh ta một tầng tôn nghiêm, miễn là có chút cải thiện, cậu đều có lòng tin thay đổi ăn mày cửu thế, để cho anh ta nguyện ý tự lực cánh sinh, về sau không bao giờ cầm bát rách đòi cơm nữa.

……

Lý phủ.

Tế Điên kéo Chu Đại Thường cùng Phục Hổ năng lực thấp đi vào, đập vào mắt là tường đổ cột sụp, khắp nơi hỗn độn, một Lý phủ hảo hảo bị đập thành nhà dột nát, cường độ có thể so với hiện trường phá dỡ.

Đúng lúc này, vợ chồng Lý Mậu Xuân ra ngoài chơi bời dẫn gia phó* trở về, nhìn thấy trong nhà bị người ta phá hủy, nhất thời kinh hãi không thôi.

*Gia phó: người làm trong nhà

*Gia phó: người làm trong nhà

Nhưng mà, so với trong nhà bị người ta đập phá, hai vợ chồng càng quan tâm đến con trai nhà mình, bộ dáng lôi thôi khiến phu nhân Vương thị lo lắng không thôi.

“Tu Duyên, mẹ nghe nói con bị sét đánh, thân thể con… Ổn rồi sao?”

“Không vấn đề gì, Tiểu Lôi mà thôi, không quan trọng. ”

Tế Điên vén tóc pháo hoa lên, cười nói: “Con thay đổi một bộ tạo hình mới, cảm giác đặc biệt phong cách, đi trên đường tỷ lệ quay đầu lại siêu cao, không tin mẹ cũng thử xem.”

“…” X2

Vợ chồng Lý Mậu Xuân trợn mắt há hốc mồm, lúc này, Lý Mậu Xuân ở trên vách tường duy nhất trong viện còn nguyên vẹn, nhìn thấy một hàng chữ sơn đỏ lớn viết.

“Lý Tu Duyên, ta thề muốn giết cả nhà ngươi, Viên Bá Thiên lưu chữ…”

Lý Mậu Xuân hít một hơi khí lạnh, không chỉ có ông ta, những người khác cũng nhìn thấy, Tế Điên âm thầm gật đầu: “Chữ tốt, nhìn không ra người này bộ dạng hung thần ác sát, thư pháp ngược lại không kém… Cũng đúng, anh ta xuất thân kinh sư quan lại nhà, từ nhỏ đã có danh sư chỉ điểm.”

Chương 790: 3: Nhân sinh một đời, cỏ một thu – Tu Duyên, con làm sao có thể trêu chọc người như Viên Bá Thiên?

Lý Mậu Xuân tức giận không thể kiềm chế, ngoại trừ tức giận con trai nhà mình chủ động gây họa, mặt khác là tức Viên Bá Thiên vô vương vô pháp.

Lý gia đời đời làm quan, tổ tiên là Mã Thái Tông, quan cư trấn quốc quân tiết độ sứ, Lý Mậu Xuân ông ta tuy lâu không làm quan,

nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa, Viên Bá Thiên khinh người quá đáng, quả thực không đem Lý gia bọn họ để vào mắt.

Lý Mậu Xuân tu thân dưỡng tính không muốn trêu chọc thị phi, nhưng cũng sẽ không để mặc người khi dễ, hôm nay Viên Bá Thiên làm nhục thể diện Lý gia ông ta, nói cái gì cũng phải đem món nợ này đòi lại.

- Lão gia, không tốt, Viên Bá Thiên giết sạch súc vật cả nhà chúng ta, ngay cả gián chuột cũng không buông tha!

“Còn có một con gián đang mang thai, thật sự là quá tàn nhẫn.”

“May mà chúng ta đều cùng lão gia phu nhân ra ngoài, bằng không Viên Bá Thiên khẳng định sẽ không bỏ qua cho chúng ta…”

“……”

Các gia phó khác lần lượt báo cáo tình huống xấu, Lý Mậu Xuân nghe được bên tai ong ong vang, một hơi cũng không hít đến…

A một tiếng, lại hít tới một hơi, tiếp tục.

- Lão gia, ông không sao chứ?” Phu nhân Vương thị lo lắng không thôi, Lý Mậu Xuân tuổi tác đã cao, lại trải qua trận đại loạn này, ngàn vạn lần đừng ngã bệnh.

“Tôi không có việc gì, chỉ là có chút bực bội, từ từ hít thở là được rồi.”

Lý Mậu Xuân cười nhạt một tiếng để phu nhân Vương thị không cần khẩn trương, Liêu Văn Kiệt từng xem bệnh ông ta, nói tương lai ông ta vui có buồn có, ít nhất còn có thể sống thêm ba năm nữa.

Tế Điên: Σ(O_O;)

“Không có lý a, cha hẳn là sẽ bị tức chết mới đúng, làm sao có thể một hơi lại tiếp tục chứ?”

- Tu Duyên, đứa nhỏ con có phải điên rồi hay không, sao dám nói chuyện với cha con như vậy!

“Là điên rồi, cho nên con hiện tại tên là Tế Điên, không phải Lý Tu Duyên.”

“……”

Phu nhân Vương thị nghe vậy, trước mắt tối sầm, lảo đảo lui ra sau hai bước, dưới chân lắc lư…

A một tiếng, được Lý Mậu Xuân đỡ lấy, liền đứng vững.

- Cmn, là vị đại lão nào âm thầm ra tay, làm hỏng cơ duyên kiếp sau của bọn họ!

Tế Điên thấy thế giận dữ, Lý Mậu Xuân cùng phu nhân Vương thị vốn nên hôm nay thọ chung chính tẩm, bởi vì bọn họ ân ái cả đời lại khiêm nhường thích từ thiện, kiếp sau không chỉ có thể tiếp tục tiền duyên, còn là mệnh cách của Hoàng đế Hoàng hậu.

Một cửu ngũ chí tôn, một mẫu nghi thiên hạ, tôn quý phi phàm, hiện tại hoàn toàn không còn.

“Rốt cuộc là ai, bao nhiêu thù bao nhiêu hận, vậy mà có thể làm ra chuyện thối nát không biết xấu hổ như vậy.”

Tế Điên giơ tay bấm tính, sau đó trợn to hai mắt, lẩm bẩm nói: “Anh Kiệt, anh đang làm cái gì vậy, vợ chồng bọn họ vất vả khổ khổ cả đời, sao anh có thể làm hỏng chuyện tốt của bọn họ?”

“Đào đào đào” Tế Điên đang chuẩn bị đi tìm Liêu Văn Kiệt đòi một lời giải thích, thấy huynh đệ nhà mình Phục Hổ đang đào hố,

trong lòng có cảm giác, hỗ trợ ở trong hố đào ra một thanh bồ phiến*.

*Bồ phiến: quạt hương bồ, quạt làm bằng cây hương bồ.

*Bồ phiến: quạt hương bồ, quạt làm bằng cây hương bồ.

“Phục Hổ, vì đem cây quạt này đưa đến tay tôi, ủy khuất cậu.”

Tế Điên nắm quạt, lòng tràn đầy cảm động, không biết lúc nào chỉ có thể đem bùn trên tay bôi lên mặt Phục Hổ.

……

Liêu phủ.

Tế Điên theo trí nhớ đi tới, từ xa liền nhìn thấy yêu khí vờn quanh bầu trời trạch phủ, nồng đậm chém cũng không tan, cúi đầu mắng tà môn.

Trong trí nhớ thuộc về Lý Tu Duyên, Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh là chị cả hàng xóm có sức hấp dẫn kinh người, nhìn một lát sẽ tim đỏ mặt. Đổi thành Tế Điên mà xem, kết quả hoàn toàn trái ngược, chị cả không có, yêu quái ngược lại có hai con.

“Không có lý do a, đều là lục địa thần tiên, không thể nào nhìn không ra người bên gối là yêu quái, chẳng lẽ là…Nghiện nữ sắc?”

Tế Điên trầm ngâm trong chốc lát, cảm giác không đáng tin cậy, thành Hàng Châu không thiếu mỹ nhân, thiên hạ lại càng không thiếu, với năng lực của Liêu Văn Kiệt, muốn mỹ nhân nào cũng dễ dàng có được, bởi vì sắc đẹp liền trầm mê hai nữ yêu, khả năng không lớn.

Đã như vậy, khẳng định có thâm ý khác!

Mang trong lòng nghi hoặc, Tế Điên gõ cửa Liêu phủ, thấy hai cánh cửa trực tiếp mở ra, cậu ta to gan, lắc quạt bồ liền đi vào.

Đi ngang qua hồ sen dựng cầu gỗ, Tế Điên rất nhanh liền nhìn thấy Liêu Văn Kiệt đang ôm hai nữ yêu cười hắc hắc.

Tế Điên : (:3 」∠)≡

Liếc mắt nhìn lại, Liêu Văn Kiệt là một quỷ háo sắc, rửa cũng không cách nào rửa sạch, nhìn kỹ, hắn thật đúng là một quỷ háo sắc.

“Nhìn không thấu, nhìn không thấu…”

Tế Điên lắc quạt ngồi đối diện Liêu Văn Kiệt: “Anh Kiệt, tôi đã đủ điên rồi, anh lại còn ma hơn tôi.”

“Lời này bắt đầu từ đâu?”

Bạch Tố Trinh bóc nho đưa lên miệng, Liêu Văn Kiệt há mồm cắn, sau đó đem hạt nho phun ra trong tay cô, ôm lấy hai cái thắt lưng thủy xà: “Hàng Long La Hán pháp lực cao cường, cảnh giới xa xôi, lấy nhãn lực của cậu, khẳng định nhìn ra được tôi đang hàng yêu.”

“Thứ cho tôi nói thẳng, tôi chỉ thấy da mặt dày.” Tế Điên cạn lời.

“Vì tránh sinh linh lầm than, tôi lấy thân thể huyết nhục làm lao, giam cầm hai yêu không cách nào đi xa hại người, cảnh giới trực tiếp bức Phật tổ…”

Chương 791: 1: Cậu hảo hảo hiếu thảo đi Liêu Văn Kiệt không để ý đến thịt mềm bị bóp ở bên hông trái phải, kinh ngạc nhìn về phía Tế Điên: “Người khác nhìn không ra, là bọn họ ghen tị không muốn thừa nhận, như thế nào ngay cả cậu cũng lâm vào mê chướng?”

“Ừm, là lỗi của tôi, anh Kiệt đã không còn da mặt rồi.”

- Cậu nói chuyện thật khó nghe, nhưng mà quên đi, chỉ có thể nhịn, ai bảo cậu là Hàng Long La Hán, mà tôi chỉ là một phàm nhân đây!

Liêu Văn Kiệt thổn thức một tiếng, ghé tai thổi gió bên tai Tiểu Thanh, đợi người sau từ trong ngực hắn lấy quạt gấp mở ra, lúc này mới tiếp tục nói: "Khí run rẩy, thần tiên lấy thế áp người, phàm nhân yếu đuối không dám giận cũng không dám nói, chỉ có thể nhịn nhục trộm sinh, phàm nhân chúng ta khi nào mới có thể đứng lên."

Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh nghe được che miệng cười trộm, một trái một phải ngã trên vai Liêu Văn Kiệt, liền thích bộ dáng tướng công không đứng đắn nhà mình, vừa xấu xa vừa đáng ghét, có thể khiến người ta yêu thích không thôi.

Tế Điên nghe vậy trợn trắng mắt: "Anh Kiệt, anh đã có thần tiên lục địa rồi, kim thân bất diệt, không rơi luân hồi, thế mà lại không biết xấu hổ tự xưng mình là phàm nhân?"

- Vẫn luôn đúng là như vậy!

Liêu Văn Kiệt nhún nhún vai: "Hàng Long, vô duyên vô cớ, cậu không đi tìm ba người cửu thế, tới tìm tôi làm cái gì?"

"Hỏi rất hay."

Tế Điên vẻ mặt khó chịu: "Tuy rằng tôi đã không còn là Lý Tu Duyên nữa, nhưng vợ chồng Lý Mậu Xuân dù sao cũng là cha mẹ một đời của tôi, anh phá hỏng cơ duyên kiếp sau của bọn họ, hôm nay nói cái gì tôi cũng đều phải vì bọn họ mà đòi một lời giải thích."

"Cơ duyên kiếp sau, có ý gì?" Liêu Văn Kiệt vẻ mặt mê mang, tỏ vẻ nghe không hiểu Tế Điên đang nói cái gì.

"Hôm nay là ngày vợ chồng Lý Mậu Xuân thọ chung chính

tẩm, sinh cùng giường, tử đồng huyệt, kiếp sau tuy lại không còn tình, nhưng lại có mệnh cách chí tôn của Hoàng đế Hoàng hậu, quả thực có thể làm người khác ghen tị chết.”

Tế Điên bình luận một câu, sau đó không biết nên nói gì: “Hiện tại tốt rồi, anh ăn ngon uống một bữa bồi bổ, bọn họ tay già chân kéo dài ba năm, mệnh hoàng đế không còn, anh nói xem, cái này phải bồi thường như thế nào?”

“Ha ha ha…”

Liêu Văn Kiệt cầm lấy quạt gấp, che nửa mặt, cười đến híp mắt.

“Anh Kiệt, anh cười cái gì vậy?”

“Tôi cười cậu hiếu thật hiếu.”

“Không giống, tôi đã sớm nói qua, Lý Tu Duyên là tôi, nhưng tôi không phải Lý Tu Duyên.”

Tế Điên lắc đầu: “Vợ chồng bọn họ cả đời này vốn nên dưới gối không có con, vui vẻ từ thiện mới hơn năm mươi tuổi mới có con nối dõi, có thiện nhân ắt có thiện quả, khi bọn họ thọ chung chính tẩm, tôi sẽ xuất hiện thay thế Lý Tu Duyên, quả thực hoàn mỹ đến không thể hoàn mỹ hơn.”

“Có đạo lý, nhưng tôi nhớ rõ trước kia cậu không phải nói như vậy.”

“Đó là Lý Tu Duyên, không phải tôi…”

“Không, tôi nói chính là cậu, Hàng Long La Hán.”

Liêu Văn Kiệt cười hỏi: “Còn nhớ cậu cùng thiên thượng thần tiên đánh cuộc, hạ giới chuyển thế thành người, mục đích là vì cái gì?”

“Độ ba người cửu thế.”

“Đây là quá trình, không phải mục đích, đừng đảo ngược.”

- Cũng đúng!

Tế Điên lắc quạt hương bồ, nhíu mày nói: “Đám thần tiên trên trời kia cảm thấy phàm nhân thọ không quá trăm, vận mệnh sớm đã được định số, cho nên nhìn không thấy nhân gian đau khổ. Tôi không phục, cho rằng nhân gian tự có chân tình, căn bản cũng không có số mệnh tuyệt đối đáng nói, cho nên mới có ba loại ác nhân, ăn mày cùng gà rừng nhất định cửu thế luân hồi bất biến.

- Đúng vậy, nếu cậu đã nói như vậy, vì sao hiện tại lại muốn vợ chồng Lý Mậu Xuân tin vào mệnh? ”

“ A cái này…”

Tế Điên nghe vậy như bị sét đánh, động tác quạt lắc dừng lại không nhúc nhích, nếu Liêu Văn Kiệt không đề cập tới, cậu ta căn bản không ý thức được điểm này, cứng ngắc mở miệng nói: “Nói như vậy tôi kỳ thật cùng đám người trên trời kia giống nhau, sống thành người mình ghét nhất?”

“Đúng vậy, tên hề chính là chính bản thân cậu.”

Liêu Văn Kiệt nghiêm túc gật gật đầu, họa phong biến đổi, châm chọc nói: “Cậu cho rằng thần tiên trên trời đều là ngu ngốc, chỉ có một mình cậu là kẻ thông minh?”

“……”

“Cười chết người, bọn họ dám đánh cuộc với cậu, là bởi vì bọn họ rõ ràng ván này chỉ thắng không thua. Cậu kỳ thật cũng giống như bọn họ, đều tin tưởng phàm nhân có mệnh số không thể thay đổi, về phần cậu dám đánh cuộc…”

Liêu Văn Kiệt nhướng mày, hồng quang trong mắt hiện lên: "Đơn giản, cậu cảm thấy mình áp đảo số mệnh phàm nhân, chỉ cần cậu ra tay từ nhỏ, vận mệnh của ba người cứu thế liền có thể nói sửa liền sửa."

"....."

Tế Điên trợn to hai mắt, một lúc lâu không có hô hấp, nghe có chỗ nào không đúng, nhưng lại tựa hồ rất có đạo lý.

Trong lúc nhất thời, trong đầu cậu các loại ý niệm mâu thuẫn đồng loạt nổi lên, chém không ngừng, lý còn loạn, suy nghĩ giống như một đoàn loạn mã, ong ong dây dưa ở một chỗ, ầm ĩ đến nỗi cậu đau đầu muốn nứt ra.

Liêu Văn Kiệt không nói thêm gì nữa, để Bạch Tố Trinh bên cạnh đưa một quả nho tới, người sau lột vỏ nho, sau khi bỏ hạt khẽ mở răng hàm cắn chặt, vẻ mặt thẹn thùng, hướng hắn đưa tới.

Yêu tinh, bần đạo sớm muộn gì cũng bị hủy trong tay em mà.

Chương 792: 2: Cậu hảo hảo hiếu thảo đi Liêu Văn Kiệt âm thầm đánh giá, tiếp nhận nho tinh tế thưởng thức, cảm khái hàng yêu phục ma thật sự quá khó khăn, cũng chính là hắn đã như vậy, người bình thường khẳng định không chịu nổi.

Bên cạnh, Tiểu Thanh thấy cẩu nam nữ lang tình thiếp ý, lúc này hừ lạnh một tiếng, cũng lột một quả nho hướng Liêu Văn Kiệt đưa tới.

Em gái chính là em gái, nhìn tranh hồ lô chỉ có thể học được hình dạng, giả trang thanh thuần so với chị gái nhà mình kém vài phần mị hoặc, cho nên tình thú, phi, cho nên nho thiếu đi chút hương vị ngây ngô.

"Anh Kiệt, anh không ở trên trời, cũng không phải thần tiên, vì sao có thể nhìn thấy rõ ràng sự tình như vậy?" Một lúc lâu sau, Tế

Điên chậm rãi mở miệng, bộ dáng thỏa mãn.

Không hổ là Hàng Long La Hán, một chút liền thấu hiểu, Pháp Hải nếu có phần ngộ tính này, cũng không đến mức hiện tại còn đang bị đè dưới Kim Sơn.

Nói đến đã ba tháng trôi qua, không biết mới luyện được một nửa kim thân kia đã đói chết chưa?

Liêu Văn Kiệt trong lòng thầm nghĩ, nghiêm túc nhìn về phía Tế Điên: "Về vấn đề này, tôi có nguồn tình báo đặc thù, tình huống cụ thể không thể nói cho cậu biết, nhưng ngoại trừ điểm này, còn có quan sát của chính mình."

Nguồn tin tình báo không phải là cốt truyện quen thuộc, mà là trụ trì Pháp Không của chùa Quốc Thanh, người sau này tiết lộ một số nội tình về Hàng Long.

Một chút, không tính là nhiều, vừa vặn đến chỗ Liêu Văn Kiệt tìm hiểu hiểu.

"Xin hãy nói."

"Theo tôi quan sát, cậu đối với lần đánh cuộc này tin tưởng mười phần, cho rằng cảm hóa ba người cửu thế dễ như trở bàn tay, điểm ấy cậu không cần phủ nhận, lời nói cử chỉ lúc trước của cậu đã bán đứng ngươi thật sâu."

Liêu Văn Kiệt nhướng mày: "Lấy Viên Bá Thiên làm ví dụ, cậu trách tôi nâng cao độ khó, lời nói này cũng giống như chơi trò chơi, căn bản là không để ba người bọn họ vào mắt. Cứ như vậy, căn bản không đem mệnh số phàm nhân để vào mắt, ôm loại tâm tính này, đánh cuộc của cậu tất sẽ bại không thể nghi ngờ."

- "Này, anh cứ như vậy, bước bỏ qua có phải quá nhiều hay không?" Tế Điên chửi bới một tiếng, có người bị mạo phạm nói.

“Đại khái tình huống chính là như vậy, cậu may mắn được tôi sớm giúp loại bỏ mấy phương án cảm hóa vô dụng, tỷ như dùng bạo chế bạo đối phó Viên Bá Thiên, chiêu này cậu không cần thử lại.”

“Vậy thật sự là cảm ơn.”

Tế Điên gật gật đầu, cùng Liêu Văn Kiệt tán gẫu trong chốc lát, thu hoạch rất phong phú, thừa nhận lòng từ bi đối đãi phàm nhân của mình đích xác rất có vấn đề, cậu cùng các thần tiên đánh cuộc, cố ý nâng đỡ ác nhân chiếm tỷ lệ càng nặng.

“Đúng rồi, cậu lại đây, tôi có một thứ cho cậu xem một chút.”

“Cái gì?”

Tế Điên khoanh chân trên mặt đất, hai tay kéo về phía trước, di chuyển đến trước người Liêu Văn Kiệt.

Ba!

“Mẹ kiếp, tại sao anh lại đánh tôi?”

Tế Điên che nửa mặt, đang yên đang lành, nói đánh liền đánh, thật sự coi cậu là Hàng Long La Hán không có tướng giận sao?

“Cái tát này vừa rồi nên đánh, nhưng dù sao tôi cũng là phàm nhân, vạn nhất cậu không ý thức được sai lầm, lựa chọn hoàn thủ cùng tôi đánh nhau, tôi khẳng định đánh không lại cậu.”

Liêu Văn Kiệt nhún nhún vai, đương nhiên nói: “Hiện tại cậu ý thức được sai lầm, cảm thấy mình đuối lý, tôi có thể yên tâm đánh.”

Tế Điên : ?) `??)

Quá cmn có lý, cậu ta không thể phản bác.

“Đúng rồi, vợ chồng Lý Mậu Xuân bên kia, tuy rằng cậu không phải Lý Tu Duyên, nhưng cậu cũng nói, Lý Tu Duyên chính là cậu.”

Liêu Văn Kiệt gấp quạt che mặt, cười xấu xa nói: “Chữ Hiếu này rất khó làm cũng rất dễ làm, cậu có ba năm, hảo hảo làm, đừng đem nhân quả mang đến kiếp sau.”

- Không ổn đi, tôi hiện tại nói rõ thân phận từ con trai của bọn họ biến thành thần tiên bọn họ bái kính, mọi người cùng ở một mái hiên, thật xấu hổ nha!”

“Chỉ cần cậu không xấu hổ, xấu hổ chính là bọn họ.”

Liêu Văn Kiệt thu hồi quạt gấp, thay đổi nụ cười đùa giỡn lúc trước, trịnh trọng nói: “Cậu muốn cảm hóa ba người cửu thế, dưới tình huống không cần pháp lực, đơn giản chính là một chữ ‘yêu’, nhưng chữ này khảo nghiệm thời gian nhất, yêu ai có thể trợ giúp, cậu tự mình đi nghĩ biện pháp đi!”

Tế Điên khập khiếu vào mộng mới tỉnh, đứng lên cúi đầu thật sâu.

Đúng rồi, muốn cảm hóa ba cửu thế, nếu như không phải xuất phát từ nội tâm, mà là lấy thân phận thần tiên cao cao tại thượng, bố thí cùng thương hại bọn họ, sợ là cần đụng phải tro bụi, nhất định không có công mà trở về.

Trong đầu lý ra một suy nghĩ, Tế Điên trầm ngâm một lát, hỏi: “Anh Kiệt, tình yêu bao hàm rất đa dạng, ba người cửu thế mỗi người đều thiếu tình yêu, gà rừng cửu thế Tiểu Ngọc thiếu chính là tình yêu nam nữ, tự hỏi, tôi không có khả năng yêu cô ta, chẳng lẽ muốn đi lừa cô ta sao?”

“Cái này phải xem thủ đoạn của cậu.”

Liêu Văn Kiệt ôm lấy Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh: “Cũng giống như tôi cùng hai vị nương tử, ngay từ đầu tôi chỉ là trầm mê

mỹ sắc của các cô ấy, có dục vô tình chỉ nghĩ phong lưu khoái hoạt, nhưng lâu ngày sinh tình, trái tim này của tôi không phải cũng chậm rãi bị các cô ấy thu phục sao!”

Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh cười trộm,lời này thích nghe, phiền nói nhiều một chút.

Anh có chắc là anh đã nhầm đâu không?

Tế Điên nhíu mày không nói, thứ cho cậu ta nói thẳng, Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh không thể nghi ngờ là tình yêu đích thực, mà Liêu Văn Kiệt… Lâu ngày có lẽ có, có trả giá chân tình hay không, thật đúng là khó nói.

Đột nhiên, cậu ta bừng tỉnh đại ngộ, gật gật đầu tỏ vẻ hiểu.

Chương 793: 1: Tận lực trừ tà Giống như cậu ta hiện tại đi tận hiếu, tuy rằng cậu không phải Lý Tu Duyên, nhưng trong mắt vợ chồng Lý Mậu Xuân, cậu chính là cốt nhục ruột thịt.

Mà bên Tiểu Ngọc…

“Anh Kiệt, không đúng nha, tôi nghĩ mãi như vậy, vẫn là không đúng nha!”

Tế Điên nhíu mày thành chữ “Xuyên”, bảo Liêu Văn Kiệt trước tiên đừng vội vàng cùng yêu nữ mày tới mắt lui: “Anh biết không, thần tiên cùng phàm nhân không thể kết hợp, nếu như tôi cùng Tiểu Ngọc kết hợp, tôi sẽ biến thành một khối gỗ thối, vậy thật sự sẽ chết nổi lên.”

“Cậu không xuống địa ngục, ai xuống địa ngục?”

“……”

“Làm sao vậy, nói không đúng?”

“Không có, thật có đạo lý, quả thực là một lời đánh thức người

trong mộng.”

Tế Điên hai tay chắp lại, vui mừng gật gật đầu: “Tôi không xuống địa ngục, ai xuống địa ngục, hay a!”

Đưa mắt nhìn Tế Điên lắc quạt bước đi, theo bước chân lục thân bất nhận rời đi, Liêu Văn Kiệt lộ vẻ khinh bỉ, nói với hai cô: “Đem người ta nói thành xuống địa ngục, loại người không biết xấu hổ này, ta lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên gặp.”

“…” X2

“Làm sao vậy, chẳng lẽ không phải sao?”

“ Tướng công, em đi lấy gương cho chàng.”

- Hí hí, yêu nữ dám nói ra cuồng ngôn, ăn một côn cái hàng yêu phục ma của bần đạo đi!

Y quán

Tế Điên cầm quạt hương bồ đi tới, thấy bệnh nhân không ít, xếp hàng cần không ít thời gian, vung quạt đuổi toàn bộ đám người này đi.

“Xùy xùy～”

Tiễn nhóm bệnh nhân này đi, cậu ta ngồi trước mặt Liêu Văn Kiệt, bưng ấm trà lên uống cạn.

“Này, những người đó là bệnh nhân, cậu làm như vậy có còn lương tâm không?”

“Cho nên tôi đem bọn họ đều chữa khỏi nha!”

“Tôi nói không phải cái này.”

Liêu Văn Kiệt cạn lời, “Tôi thu tiền đi khám bệnh, cậu lại chữa

khỏi bệnh nhân, nếu hôm nay tôi bận rộn, lương tâm của cậu có ổn không?"

"Có đạo lý, cái này biến ra cho anh một chút hoàng kim."

"Đừng, quạt của cậu dùng một lần ít một lần, tiết kiệm một chút đi."

Liêu Văn Kiệt vội vàng phất tay, hoàng kim của cậu để lâu thơm cũng thành thối, ai thích ai cần thì lấy, dù sao hắn cũng không cần.

Nói đến đây, Liêu Văn Kiệt nhìn quạt hương bồ trong tay Tế Điên, thứ tốt, tuy rằng chỉ có thể dùng ba lần một ngày, còn mang theo hao mòn không thể chữa trị, nhưng nghĩ thầm chuyện thành công, cơ hồ không gì không làm được, là một bảo bối tốt.

Cũng chính là ràng buộc Tế Điên , những người khác không dùng được, nếu không…

Hừ hừ, nói đến hổ thẹn, hắn cảm thấy quạt hương bồ cùng mình có duyên.

-Nói đi, hôm nay lại tới tìm tôi làm gì?

Liêu Văn Kiệt nhìn ra bên ngoài, không nhìn thấy Phục Hổ ngốc ngốc nghếch nghếch, cũng không thấy ăn mày cửu thế Chu Đại Thường đầy vết loét độc.

Rất ngoài ý muốn, hắn cho rằng Tế Điên sẽ mang Chu Đại Thường tới đây, để hắn hỗ trợ chữa trị vết loét độc trên người Chu Đại Thường, trước tiên từ thân thể giúp anh ta tìm lại tự tôn.

Có một nói một, ảnh hưởng của sạch và bẩn đến một người vẫn còn rất lớn, những người sạch sẽ và gọn gàng sẽ luôn luôn chú ý đến vệ sinh cá nhân, những người bẩn thỉu …

Tương tự như nợ nhiều hơn cũng không lo lắng, chấy nhiều hơn không ngứa, không sợ hãi.

Điều này, ngoài con người, động vật cũng vậy.

Giống như mèo.

Con mèo sạch sẽ theo bản năng sẽ ít nằm dưới gầm giường, nhưng một khi nó cho rằng bộ lông của mình không sạch sẽ như vậy sẽ biến thành một bãi chất lỏng, theo dòng chảy nằm ở đâu cũng không sao cả.

“Về việc cảm hóa ba người cửu thế như thế nào, cũng giống như anh Kiệt nói, độ khó không phải lớn như bình thường, tôi đặc biệt tới tìm anh oán giận một chút, để phát tiết một chút áp lực muốn đánh người của tôi.”

Tế Điên vẻ mặt buồn bực: “Ngày hôm qua tôi mang Đại Chủng về nhà, kết quả…”

“Đợi lát, nhà cậu không phải không còn sao?”

“A, cái này đơn giản, Lý gia còn có trạch dinh khác, Viên Bá Thiên đập một bộ còn có một bộ khác, cũng chính là công phu chuyển nhà của nhà tôi.” Tế Điên giải thích vài câu.

Lý phủ ngày hôm qua bị đập, vợ chồng Lý Mậu Xuân mang theo người hầu đi qua một căn trạch viện khác, hiện tại liên hệ quan hệ nhân mạch của tổ tiên, tính toán tìm chút xui xẻo chọc chết lão tử Viên Bá Thiên Viễn ở kinh sư.

“Ngày hôm qua tôi đem Đại Chủng mang về nhà, giống như đối đãi với cốt nhục ruột thịt quan tâm anh ta, yêu thương anh ta, thiếu chút nữa đem cha mẹ tôi biến thành cha mẹ anh tôi, kết quả tên này đem tình yêu của tôi đối với anh ta là ta đang phát thần kinh, ôm nguyên tắc có tiện nghi không chiếm vương bát đản, an tâm thoải mái hưởng thụ cuộc sống khoái hoạt của thiếu gia nhà

giàu.”

“Chuyện tốt a, không phải tất cả ăn mày đều có thể sống thành đại thiếu gia.”

Chương 794: 2: Tận lực trừ tà

“Nếu thật sự là như vậy tôi cũng không cần đau đầu.”

Tế Điên nói dài: “Đại Chủng là điển hình bùn nhão không đỡ được tường, từ nhỏ bị cha anh ta thấm nhuần ý niệm ăn mày, sinh ra là ăn mày, đến chết cũng là ăn mày, cho anh ta ngày tháng thiếu gia, anh ta cũng cảm thấy sau này còn có thể trở về ăn mày.”

“Ví dụ như vừa rồi, tôi cho một xấp hoàng kim lớn, bảo anh ta đi tửu lâu gọi vây cá mập rửa chân, kết quả anh ta nói anh ta thích ăn mông gà, thật sự là há có lý này!”

“Vậy cậu dẫn hắn đi Di Hương viện a, tới tìm tôi làm gì?”

“……”

“Làm sao vậy, tại sao lại nhìn tôi như vậy?”

“Đại ca, mệt anh còn là lục địa thần tiên, tôi hảo hảo oán giận với anh, anh không chỉ điểm hai cái thì thôi, vậy mà còn đang ban ngày ban mặt, oang oang càn khôn trước mặt Hàng Long La Hán chuyển thế là tôi.”

Tế Điên vẻ mặt ghét bỏ, không có phiền toái làm nhanh một chút, cậu ta Hàng Long chỉ có huynh đệ, không ham nữ sắc.

“Tôi cũng không nói sai, cho cậu mang Đại Chủng đến Di Hương viện chỉ là chỉ chút lệch lạc thôi.”

Liêu Văn Kiệt từ trong tay áo lấy quạt gấp ra, vung lên một tiếng: “Đại Chủng là người, cho dù anh ta có mệnh cách của ăn mày cứu thế thì cũng là một người, mà là người thì có dục vọng của mình…”

“Dục vọng của con người lại chia làm rất nhiều loại, còn bé thì ăn uống ngủ nghỉ, lớn rồi thì hút thuốc, uống rượu, đánh bài, hư vinh cao cấp các loại tinh thần thỏa mãn, cuối cùng siêu phàm nhập thánh. Ách, cái này tương đối hiếm thấy, lấy cậu làm ví dụ, hạ phàm cảm hóa ba cửu thế, phổ độ chúng sinh, đây chính là dục vọng cuối cùng.”

- Anh Kiệt, tôi không phải người!

Sắc mặt Tế Điên chỉnh lại, mỗi lần cùng Liêu Văn Kiệt khoác lác đánh rắm, người sau đều có thể cho cậu một chút thủ đoạn mới, ví dụ như lần này nói về dục vọng, ngoại trừ đem cậu bao trùm trong đó, còn lại đều không có gì không ổn.

“Có lẽ đi, dù sao theo tôi thấy, thần tiên cũng là người, chẳng qua bọn họ làm được chuyện người bình thường không làm được.”

Liêu Văn Kiệt nhún nhún vai, không muốn rối rắm đề tài này, tiếp tục nói: “Trông cậy vào Đại Chủng có dục vọng cuối cùng không thực tế lắm, dục vọng còn bé cùng khi lớn anh ta làm ăn mày nhiều năm như vậy, đã sớm thỏa mãn, vậy chỉ có thể bắt đầu từ tinh thần thỏa mãn.”

“Cho anh ta tiền, phải không?”

“Người bùn nhão không đỡ được tường, cho anh ta tiền thì có thể như thế nào, cậu có thể cho bao nhiêu, cậu liền dám tiêu bao nhiêu, tiêu xong bưng chén vỡ lên, anh ta vẫn là ăn mày cửu thế kia.”

Liêu Văn Kiệt cười hắc hắc: “Cho anh ta yêu, để cho anh ta ở tinh thần cảnh giới đạt được thỏa mãn, lâu ngày, anh ta tự nhiên cũng không bỏ được, đến lúc đó cậu đột nhiên đuổi anh ta ra ngoài, anh ta sẽ để có được tình yêu của cậu, từ đó phát ra từ nội tâm mà thay đổi.”

-Hay a!

Tế Điên liên tục gật đầu, tỏ vẻ lại học được kiến thức mới, tuy rằng Liêu Văn Kiệt nói rất nguy hiểm, nhưng không ảnh hưởng đến ý tứ biểu đạt, người thông minh vừa nghe liền hiểu.

“Nói thật, ba người cửu thế, cá nhân cảm thấy, ăn mày cửu thế cùng gà rừng cửu thế có khó khăn, nhưng chỉ cần cho bọn họ thỏa mãn tinh thần, đều còn có thể cứu, duy chỉ có ác nhân cửu thế, đây là khuyến cáo để hỏa táng tại chỗ.” Liêu Văn Kiệt rất không khách khí nói.

“Anh Kiệt, trừ ác vụ tận, trừ bỏ không chỉ là thân thể Viên Bá Thiên, còn có ác niệm của anh ta, nếu không kiếp sau anh ta vẫn là ác nhân.” Tế Điên liên tục lắc đầu, cậu cũng muốn đơn giản thô bạo, nhưng vấn đề là tình huống không cho phép a.

“Hàng Long, chúng ta nhỏ giọng một chút…”

Liêu Văn Kiệt vẫy vẫy tay về phía Tế Điên, khép lại quạt gấp rơi mạnh xuống, ở bên tai cậu ta nhỏ giọng nói: “Ác nhân cửu thế cũng là người, không bằng một lần vĩnh dật, để cho anh ta không có kiếp sau không phải là được sao?”

“Cmn, anh Kiệt, ý của anh rất nguy hiểm!”

Tế Điên trợn to hai mắt: “Loại ý nghĩ này của anh cùng đám thần tiên trên trời kia có gì khác nhau, hơn nữa, nếu thật sự làm như vậy, tôi cảm hóa gà rừng cửu thế cùng ăn mày ý nghĩa ở đâu?”

“Vậy được.”

Liêu Văn Kiệt thở dài: “Viên Bá Thiên tính cách ngang ngược, khi dễ người đã quen, tinh thần thỏa mãn hơn bất cứ ai, dưới tình huống không cần pháp lực, muốn cảm hóa anh ta cơ hồ không có khả năng.”

Liêu Văn Kiệt cho rằng Viên Bá Thiên không có khả năng bị cảm hóa, còn có một nguyên nhân khác, ngoại trừ thiết lập chín mươi ác nhân, Viên Bá Thiên còn bái một tà thần làm lão đại.

Những thứ Tế Điên có thể cho Viên Bá Thiên, Tà Thần có thể tăng gấp mười lần, gấp trăm lần, chênh lệch chênh lệch, ngay cả khả năng so sánh cũng không có.

Làm thế nào để cảm hóa, với tình yêu mạnh mẽ và với mục đích tinh tế?

“Tôi còn có cây quạt này, một ngày ba cơ hội, không có khả năng cũng sẽ biến thành có khả năng.” Tế Điên tự tin.

“Hàng Long, cậu có thể nghĩ như vậy, tất nhiên là chuyện tốt, nhưng tôi nói nhiều như vậy, kỳ thật cùng cậu hạ phàm đánh cuộc ước chừng có một xung đột rất lớn. Hôm qua tôi đã nói, tình yêu là thời gian thử nghiệm nhất, một ngày yêu, suốt đời là tình yêu. “

Liêu Văn Kiệt nhìn Tế Điên: “Theo tôi được biết, cậu chỉ có ba ngày cảm hóa bọn họ, thời gian vừa đến cậu liền thua, cậu định làm sao bây giờ?”

“Hắc hắc hắc…”

Tế Điên lắc lắc quạt hương bồ, lông mày nhíu lên: “Anh Kiệt, anh quá coi thường tôi, chuyện cho tới bây giờ,tôi đã không quan tâm đánh cuộc gì nữa rồi.”

“Thật vậy?”

-Thật sự!

Tế Điên chém đinh chặt sắt nói: “Lúc trước cùng bọn họ đánh cuộc là tôi qua loa, tôi thừa nhận, tôi không có phần thắng, tôi không có bản lĩnh trong vòng ba ngày cảm hóa bọn họ.”

“Nhưng cược ước có thể buông xuống, cảm hóa ba chuyện bọn họ không thể buông xuống, nhân gian tự có chân tình, buông chấp niệm xuống, tôi đối với những lời này lĩnh ngộ lại sâu thêm một tầng.”

“Tôi dùng thời gian kiếp này bồi bọn họ ba cái tiêu hao, hao tổn không thắng, tôi còn có kiếp sau. Bọn họ có cửu thế, tôi cũng có cửu thế, huống hồ tôi còn mang theo ký ức chuyển sinh, có lý do gì phải sợ bọn họ?

” .....”

Chương 795: 1: Hương vị rất xông Liêu Văn Kiệt không nói gì, quạt gấp mở ra, lộ ra một mặt trống rỗng. Cảm khái không hổ là Hàng Long, cảnh giới này, ngộ tính này so với Pháp Hải hết hy vọng mạnh hơn nhiều lắm.

“Còn nữa, tối hôm qua tôi lại tính qua, kiếp này tôi chiếm tiện nghi cha mẹ, bởi vì bổ sung quá lợi hại, không có vào ngày thọ chung chính tẩm mà chết đi, số mệnh thay đổi, kiếp sau không có mệnh Hoàng đế nữa.”

Tế Điên cười hắc hắc, khuôn mặt vô cùng ngông cuồng: “Nhưng làm việc thiện tích đức cả đời, phần công đức này ai cũng không có cách nào mài mòn, một đời mệnh hoàng đế biến thành đại phú đại quý cửu thế.

Mệnh có thể sửa, hai vợ chồng bọn họ chính là chứng cớ tốt nhất, nếu tính như vậy, đánh cuộc tôi đã thắng. Nói xong, Tế Điên liền lắc quạt hương bồ rời đi, bóng lưng vẫn kiêu ngạo thiếu đánh như trước.

“Một chặng đường luyện tâm!”

Liêu Văn Kiệt âm thầm gật đầu, hệ thống đối với mỗi lần luyện tâm an bài đều nắm chắc tinh chuẩn, gắt gao giữ chặt cảnh

giới cùng thực lực của hắn, khảm hợp hoàn mỹ, nhỏ giọt không lọt.

Chú Cửu, Yến Xích Hà, Pháp Hải, Hàng Long, xem người như gương, chiếu lên người mình, làm hắn được lợi không nhỏ.

Chú Cửu lần đó, hắn học được trong tu hành người cần phải làm việc thiện tích đức, ngẩng đầu không hổ thiên, cúi đầu không hổ người, bên trong không hổ lòng.

Lần đó Yến Xích Hà, hắn học được lực lượng không phân biệt chính tà, bản chất nằm ở bản thân. Tâm chính tắc chính, tâm bất chính, ngay cả làm quan địa phủ, ngay cả khoác lên mình da vàng, bên trong đều là yêu ma.

Pháp Hải và Hàng Long liền đơn giản hơn, theo tình huống trước mắt mà nói, hai tên gia hỏa tâm cao khí ngạo này làm ví dụ ngược lại, dùng hành động thực tế cho thấy, làm người không nên đứng quá cao, không có ai có thể áp đảo chúng sinh.

“Học được, học được.”

Liêu Văn Kiệt đứng lên, đóng cửa y quán lại, đã là giữa trưa, đã muộn như vậy, đã đến lúc về nhà hàng yêu rồi.

“Mở cửa đi!”

“Kiệt ca, mở cửa nhanh lên, đêm hôm khuya khoắt đừng chơi với rắn nữa, chuyện bên này gấp hơn a!”

Đêm đen gió lớn, trước cửa Liêu phủ, Tế Điên một tay cầm quạt hương bồ, một tay giơ lên điên cuồng gõ cửa, nếu không phải sợ chạy thẳng vào sẽ bị đánh thành đầu heo thì cậu ta đã sớm đá tung cửa.

“Mẹ kiếp, đồ khốn nạn, cũng không nhìn coi bây giờ là mấy giờ hả, hàng xóm láng giềng ngày mai không cần đi làm sao?”

Nửa đêm canh ba cho dù là Dạ Quỷ** gõ cửa, người trung thực như Liêu Văn Kiệt cũng không nhịn được chửi tục, cầm lưng quần chạy ra cửa lớn, một cước bay lên đạp hai cánh cửa và Tế Điên bay ra ngoài.

Dạ Quỷ: ma đi đêm.

"Cậu bị điên à, ban ngày thì thôi đi, đêm hôm khuya khoắt còn tới phá rối giấc mộng đẹp của người ta, rốt cuộc là cậu cảm hóa ba người cửu thế, vẫn là tôi cảm hóa ba người cửu thế?" Liêu Văn Kiệt nhảy lên cánh cửa, tức quá mà, liên tục nhảy mấy lần.

Tế Điên nằm dưới cánh cửa gào khóc thảm thiết, vừa gào vừa nói: "Kiệt ca, xảy ra chuyện lớn rồi, nếu không thì tôi cũng không tới tìm anh ngay lúc này."

"Có bao lớn, có quan trọng hơn việc bần đạo dùng thân trấn áp yêu ma, chờ lĩnh hội cảnh giới vô thượng âm dương đại đạo?"

Liêu Văn Kiệt tức giận nói: "Tôi nói cho cậu biết, nếu tương lai tôi không được trường sinh bất lão, Hàng Long La Hán cậu phải chịu toàn bộ trách nhiệm, dù cậu bán kim thân của mình cũng phải nghĩ biện pháp bồi thường cho tôi trường sinh bất lão."

"Đừng giỡn nữa, tình huống rất nghiêm trọng đó!"

Tế Điên đẩy cánh cửa trên người ra, nhặt lên cây quạt phẩy phẩy: "Chuyện Phục Hổ tự mình xuống trần bị phát hiện, người bên trên ở trong thành giáng xuống ôn dịch, đến lúc đó tổn thương bao nhiêu người, chết bao nhiêu người, toàn bộ tội nghiệt đều tính lên người nó."

Liêu Văn Kiệt: "..."

Thần tiên có lòng dạ đen tối như này thật chưa thấy nhiều. Trước tình huống tồi tệ này, Hàng Long trước kia là bộ dạng cao cao ở trên, so sánh với bọn họ quả thực là một đóa hoa trắng**.

**Đoá hoa trắng: chỉ sự đơn thuần không mưu mô.

“Phục Hổ đã trở về nhận tội, tình huống hiện tại là, ôn dịch đã bắt đầu lan rộng, nhất định là chết không ít người.”

Tế Điên bắt lấy cổ tay Liêu Văn Kiệt: “Tôi tính qua rồi, anh có biện pháp giải quyết tuyệt đối đừng nói cho tôi nếu anh quyết khoanh tay đứng nhìn.”

“Cho nên tôi nói, cậu hạ phàm rốt cuộc là đến độ người hay là đến hại người, sao tôi cảm thấy nếu không có cậu thiên hạ có thể thái bình ít nhất mấy trăm năm nha?” Liêu Văn Kiệt nhổ một ngụm nước bọt, cả người biến mất không thấy đâu.

Sau một lúc lâu, gió nổi mây kéo đến, sấm chớp trong đám mây đen dày đặc nổ ra một đường xích trắng, mưa ào ào rơi xuống, xua tan hơi nóng dâng lên từ mặt đất.

Tế Điên dọn dẹp hai cánh cửa, tắm mình trong mưa, cậu ta há miệng nếm nước mưa, chép miệng một cái nói: “Nước mưa này thật là lợi hại, trừ tà chữa thương chuyên khắc ôn dịch, mà số lượng nhiều bao no luôn, tôi muốn gọi nó là ‘Cơn mưa đúng lúc’ Liêu Văn Kiệt.”

Chíu!

Liêu Văn Kiệt thở hổn hển xuất hiện, tuy là Long vương nhưng phân lượng nước của hắn thiếu nghiêm trọng, dùng thuật Tam Giới Tiểu Na Di chạy đến bờ sông, uống vào nước rồi làm mưa xuống mới có được trận mưa lớn sấm chớp đùng đùng với diện tích bao phủ kinh người trước mắt này.

Sở dĩ tiêu hao nghiêm trọng, chủ yếu do thi triển công hiệu trừ tà của xuân phong hoá vũ, một hơi thở nuôi một toà thành, so với đối phó mười Pháp Hải còn mệt hơn.

Chương 796: 2: Hương vị rất xông Không được, yếu thành như

vậy, trở về chỉ sợ không trấn áp được yêu vật!

“Kiệt ca, tôi biết anh làm việc rất đáng tin.” Tế Điên tiến lên trước, hai tay chấp thành hình trái tim lộ ra vẻ sùng bái thẹn thùng.

Muốn ăn đòn đây mà.

“Mẹ nó, đồ khốn khiếp nhà cậu ăn cơm người ta mà không làm việc, ba ngày hai bữa toàn đi phá hoại, xin cậu thương xót, đập đầu chết trên kim thân tha cho mọi người con đường sống dùm cái!”

Liêu Văn Kiệt thở hổn hển nói, chỉ cần Tế Điên nguyện ý trở về trời, ba người cửu thế cứ để hắn giải quyết.

Ác nhân cửu thế Viên Bá Thiên nghiền xương thành tro, hồn phi phách tán không được chuyển thế; gà rừng cửu thế tiểu Ngọc, mua đứt Di Xuân Viện để cô ta làm bà chủ, lại giới thiệu vài người thành thật thân thể cường tráng từ đây vui vẻ làm phú bà bao nuôi trai trẻ; ăn mày cửu thế Chu Đại Thường, thành lập Cái Bang, nâng đỡ anh ta làm bang chủ, thuyết giáo trong mộng dạy Thuỳ Mộng La hán quyền, bồi dưỡng thành một đại hiệp nhất đẳng.

Chẳng phải giải quyết xong rồi sao!

Làm mưa kết thúc, Liêu Văn Kiệt hít sâu một hơi, biết sự việc không có đơn giản như vậy, kiếp Hàng Long cần Hàng Long để phá, người khác nhiều nhất chỉ trợ giúp, giành không được.

“Không phải a, đại ca, lần này là họa từ Phục Hổ… Cũng không đúng, Phục Hổ cũng là người bị hại, quan trọng là đám thần tiên trên kia không coi con người là người.”

“Đừng nói nữa, về sau tôi gọi cậu là đại ca, xin thương xót, mau độ ba người cửu thế dùm đi. Nếu mà còn tiếp tục, cái thành Hàng Châu này có thể chịu nổi hay không khó mà nói, dù sao thì

bần đạo không chịu nổi nữa.”

Liêu Văn Kiệt đưa tay đỡ tường, nhắc nhở: “Cậu tới rất đúng lúc, nhưng cũng muộn mấy bước, ôn dịch đã lan ra, tôi chỉ có thể cam đoan nước mưa trừ được hơn phân nửa, nhưng ngày mai trong thành khẳng định không ít người đau đầu nhức óc, đau bụng tiêu chảy.”

“Sẽ như thế nào, chết rất nhiều người không?”

“Không đến nỗi như thế, nhưng mùi sẽ rất nồng.”

“...”

...

Ngày hôm sau, đúng như lời Liêu Văn Kiệt, người qua lại trên đường đều che mặt mà đi, cửa hàng hai bên đường có hơn phân nửa đóng cửa ngừng buôn bán. Tế Điên đi trên đường, thỉnh thoảng còn nghe thấy âm thanh bi ai từ bàng quang ‘xì xì’ kêu lên, ngay sau đó là tiếng mắng chửi của người qua đường.

Bảo An đường cũng đóng cửa, nghe đồn, Liêu thần y cũng bất hạnh trúng chiêu, hiện đang ở trong nhà điều dưỡng thân thể.

“Ôn dịch biến thành tiêu chảy, quả thực có lời!”

Nhìn từng người ôm bụng, mặt lộ vẻ khó ở, Tế Điên hài lòng gật đầu, từ sau tường túm ra đồ đệ mới nhận của mình Chu Đại Thường.

Ăn mày cửu thế mệnh quá tiện, Tế Điên thử mấy lần cũng không thể vì nó mà lập lại tự tôn, quyết định đổi con đường khác đem nó thu làm đệ tử, mang theo bên người quản giáo chặt chẽ, lấy mình làm gương bồi dưỡng nó thành một hòa thượng tốt.

Mặc dù người làm sư phụ là hắn hút thuốc, uống rượu, uốn

tóc còn thích ăn thịt. Nhưng mà không quan hệ, Tế Điên biết mình là một hòa thượng chính trực.

“Đại Chủng, con đã là đệ tử của ta, vi sư phải lập quy tắc cho con tránh cho con phạm điều kị.” Tế Điên cầm bình rượu hồ lô uống một hớp: “Chúng ta làm hòa thượng, quy tắc có rất nhiều, điều kị cũng có rất nhiều, nhưng những điều này chỉ là bề ngoài, mục đích chính là tâm tịnh không tạp niệm. Hiện tại con chỉ là đệ tử tục gia mới nhập môn, định lực không đủ, vi sư sẽ không nói nhiều quy tắc, trước tiên chúng ta đơn giản một chút.”

“Sư phụ người quyết định là được, dù sao con cũng không dám nói, con cũng không dám hỏi.” Chu Đại Thường nhỏ giọng thì thầm, trước đó cậu ta cũng có thắc mắc sau đó liền bị ăn đánh.

Lúc này, Chu Đại Thường mặc một thân áo dài tiểu sa di**, tóc tai lộn xộn tóc, dở dở ương ương.

**Tiểu sa di: tên gọi của người xuất gia sơ cấp được thụ 10 giới.

Nhìn tạo hình liền biết, cùng kiểu với Tế Điên.

“Đại Chủng, con nghe kỹ cho ta, từ hôm nay trở đi thân phận của con không còn là tên ăn mày nữa, con là hòa thượng.” Tế Điên trợn tròn mắt, nhìn Chu Đại Thường lắc đầu phản bác, giơ tay nắm thành nấm đấm bóp vang “răng rắc”.

“Ừng ực!”

Chu Đại Thường liên tục gật đầu: “Được rồi, sư phụ, con đã biết, con không phải tên ăn mày, con là một…”

“Tránh ra, tên ăn mày thối tha, không được cản đường.”

Ba người qua đường ôm bụng nhanh chóng chạy qua, bộ dạng gấp gáp tựa hồ là đang tìm bụi cỏ hoặc góc tường. Đại Chủng bị

họ gào liền cúi đầu khom lưng, khúm núm tránh qua một bên.

“Á đù, ngươi cái đống bùn nhão, đối với sư phụ ta còn không có cung kính như vậy.”

Tế Điên nhìn, tức đến vặn vẹo, nhìn chằm chằm ba bóng lưng rời đi, cây quạt trong tay đột ngột vung lên.

Ánh lửa nổi lên, mông ba người bốc khói, đốm lửa nhỏ bị cọ cháy phừng lên, đốt cho bọn họ kêu gào như sói tru.

Danh hiệu ‘chuyên gia đốt mông’ hình thành.

Lửa là lửa giả, thuật che mắt mà thôi, nhưng ba người đi đường kia không biết, thật sự cho rằng quần bị cháy, sau một hồi hoảng hốt lo sợ, trong bụng lại quặn đau, nằm bò ra đường như sắp chết.

Cũng may hôm nay tất cả mọi người đều giống nhau, nếu không thì nhất định có thể nổi tiếng một thời gian.

“Đại Chủng, qua đây, chúng ta tiếp tục.”

Giải quyết ba tên quấy rối, Tế Điên vẫy tay bảo Chu Đại Thường tới gần chút, có cái bảo bối tốt muốn cho cậu ta nhìn xem.

Chu Đại Thường lắc đầu liên tục, đã bị một lần nên biết đi qua chắc chắn bị đánh.

“Hàng Long Tề Thiên Đại Thánh, chí bá Tôn giả giá lâm!”

Chương 797: 1: Tin tôi không sai đâu Phía xa nghe được một tiếng gào to, Tế Điên dấu hỏi đầy đầu nhìn sang, vốn tưởng gặp người quen, kết quả là đạo sĩ dỏm giả danh lừa bịp.

Đạo sĩ mặt mày xấu xí để hai sợi râu chuột nhỏ dài, bộ dáng như kẻ trộm, vừa nhìn đã biết không phải người tốt.

Bất quá không quan hệ, ông trời rất công bằng, đóng một cánh cửa của đạo sĩ râu chuột còn đặc biệt để thêm một ổ khoá trên cửa.

Trên mặt đạo sĩ râu chuột mọc ra một vết bớt dài. Cho nên, mọi người lần đầu nhìn thấy vết bớt dài trên mặt ông ta, sẽ tự động bỏ qua bộ dạng gian xảo của ông ta.

“Các vị hương thân phụ lão, mọi người nghe ta nói một lời, lần này người dân cả thành đều bị tiêu chảy, kì thực là trận ôn dịch, tuyệt đối không thể khinh suất.”

Đạo sĩ râu chuột đi trên đường cái, đong đưa pháp linh, mở miệng dối trá: “Tối qua ta lên Tây Thiên đàm phán cùng Ngọc Hoàng đại đế, chỉ cần các ngươi góp đủ một ngàn lượng bạc cho ta, ta làm một tràng pháp sự, liền có thể thay các ngươi tiêu tai giải…”

“Gạt người cũng không biết, so với Kiệt ca kém xa.”

Tế Điên mặt lộ vẻ khinh thường, lời nói dối giả dối như vậy, khẳng định không ai tin.

Nhưng mà không hẳn vậy, người đi trên đường cảm thấy rất có lý, vây quanh đạo sĩ râu chuột hỏi thăm, một phen cò kè mặc cả, muốn đem mức giá giảm còn mười lượng.

“Ta làm trận này pháp sự sẽ giảm thọ 10 năm, là 10 năm đó, lấy mười lượng bạc liền muốn ta làm, các ngươi là xem thường Ngọc Hoàng đại đế hay là xem thường ta?”

“Yêu ngôn hoặc chúng, thấy ông lải nha lải nhải, nhất định là kẻ ăn nói hàm hồ!”

Tế Điên tính tình xúc động ghê gớm, đại khái hiểu rõ dụng ý vì sao Phật Tổ thường để hắn luân hồi nhân gian, quạt hương bồ liên tục vung hai lần làm trên mặt đạo sĩ râu chuột xuất hiện hơn hai

vết bớt, hình thành thế chân vạc vững chắc.

Vốn cho rằng như vậy thì quần chúng vây xem nhìn thấy báo ứng tới nhanh quá sẽ tản đi, kết quả đạo sĩ râu chuột khóc rống lên tỏ vẻ Ngọc Đế đang trừng phạt, một ngàn lượng bạc, một chút cũng không thể thiếu.

Ngoài ra, còn muốn tìm người chịu chết, mỹ danh là —— tế thần!

Trong lúc Tế Điên trợn mắt hốc mồm, khoảng một trăm người chen lấn xông vào Di Hương viện, chọn ra người tế thần tốt nhất, là gà rừng cửu thế tiểu Ngọc.

"Á đù, nếu nói trong đó không có sắp đặt trước, đánh chết ta cũng không tin."

Tế Điên hướng mặt lên trời nhổ nước miếng, lúc rơi xuống 'lụp bụp' một tiếng đập trên mặt Chu Đại Thường, cậu ta sắc mặt bình tĩnh, thậm chí còn nghĩ muốn nếm thử mặn nhạt.

Chu Đại Thường nhớ rất rõ, hôm nay Tế Điên không chỉ uống rượu còn ăn thịt chó.

Vào lúc ban đêm, trên pháp trường Thái Thị Khẩu chất giàn thiêu, tiểu Ngọc bị trói trên cọc gỗ, Tế Điên lẫn vào quần chúng vây xem, chuẩn bị chờ thời cơ cứu tiểu Ngọc ra.

"Chuyện lạ nha, Kiệt ca đâu rồi, đã nói sẽ hỗ trợ, sao không thấy người đâu… Chẳng lẽ còn đang trừ yêu?

Phía xa, ác nhân Cửu thế Viên Bá Thiên ẩn thân chỗ tối, hai mắt hơi híp nhìn chăm chú Tế Điên, trong mắt ẩn giấu sát khí.

Lại xa một chút, một bóng đen đứng sau bức tường, trong mắt hồng quang loé lên, yên lặng nhìn thân ảnh Viên Bá Thiên, ánh trăng chiếu xuống, phản chiếu ánh sáng trắng ngà lạnh lẽo.

“Hắc hắc hắc…”

“Giờ lành đã đến!”

Ở Thái Thị Khẩu, đạo sĩ râu chuột trước pháp đài nhảy đại thần** xong, tay cầm bó đuốc liền muốn nhóm lửa.

Nhảy đại thần**: nghi thức cầu phúc mong bình an. Dân gian gặp tai ương, người dân tiến hành cúng bái, lập đàn cầu khấn, mời đạo sĩ, lên đồng,...để xua đuổi tà ma, tiêu tai giải nạn.

Tiểu Ngọc bị trói trên cột, trong miệng nhét khăn, thấy thế liều mạng lắc đầu, nước mắt ào ào chảy xuống.

Đối lập với tình trạng của tiểu Ngọc đó là quần chúng vây xem bốn phía, cũng không biết là ai dẫn đầu, từng tốp người xúc động phẫn nộ, giơ nắm tay hò hét “Thiêu cô ta.”

“Tin thần tiên không bằng tin chính mình, từng người từng người thật sự là giả ma làm bậy…”

Tế Điên thấy thế lắc đầu, trong lòng cảm khái sâu sắc, từ trong đám đông bước ra ngăn trước mặt đạo sĩ râu chuột: “Vị đạo trưởng này, ông xác định sau khi thiêu chết em gà rừng này thì sau này sẽ không còn ôn dịch nữa?”

“Đó là đương nhiên, ta đã thương lượng với Ngọc Đế rồi.”

“Vậy nếu vẫn còn thì làm sao?”

Tế Điên quơ quơ cây quạt hương bồ, ngay trước mặt quần chúng vây xem, lớn tiếng nói: “Đạo trưởng, ông đừng hiểu lầm, không phải không tin ông, chủ yếu là mọi người góp một ngàn lượng bạc nên việc này phải hỏi rõ ràng.”

Quần chúng vây xem nghe xong, lập tức bình tĩnh lại, đúng là một ngàn lượng không phải con số lượng nhỏ, phải hỏi rõ ràng.

Mọi người đảo mắt, đạo sĩ râu chuột áp lực như núi, nuốt nước bọt nói: “Hòa thượng thối, có phải người là đến gây sự, hay là nói con gà rừng trên đó cùng một giuộc với ngươi?”

“Đạo trưởng, đừng nói sang chuyện khác, tôi muốn hỏi một câu, lỡ như thiêu gà rừng mà ôn dịch vẫn không biến mất, một ngàn lượng bạc có trả lại không?” Tế Điên lớn tiếng chất vấn, đám người vây xem liên tục gật đầu, so với gà rừng thông đồng với ai mọi người càng quan tâm chuyện tiền nong hơn.

“Khẳng định biến mất, ta đã thương lượng xong với Ngọc Đế.”

“Vậy được, đạo trưởng có lòng tin như vậy, tôi không có gì để nói.”

Chương 798: 2: Tin tôi không sai đâu Tế Điên cười hắc hắc, quay đầu nhìn về phía quần chúng vây xem: “Tất cả mọi người chú ý, đêm nay giám sát chặt chẽ một chút, tuyệt đối đừng để đạo trưởng thừa dịp trời tối chuồn mất, dù sao cũng là một ngàn lượng, cuộc sống không dễ không chịu nổi mất mác.”

Đám người liên tục gật đầu, từng đôi mắt nhìn đạo sĩ râu chuột như nhìn trộm nhìn đến ông ta mồ hôi đầm đìa.

“Đạo trưởng, tôi nghe nói nếu chỉ là lừa gạt tiền, nhiều nhất là ói tiền ra rồi bị đánh một trận. Cũng không nặng đâu, nhiều lắm là bị đánh hai ba canh giờ, không chết được.”

Thấy đạo sĩ râu chuột do dự, Tế Điên tới gần hai bước, lấy quạt che miệng, nhỏ giọng nói: “Nhưng nếu là phóng hỏa thiêu chết người, đến lúc đó không chỉ bị đánh, còn bị quan phủ bắt đi chặt đầu, vậy thật sự là ngỏm củ tỏi.”

“A cái này. . .”

Đạo sĩ râu chuột run tay, bó đuốc rớt xuống đất, mắt lớn trừng mắt nhỏ nhìn Tế Điên. Sau một lúc lâu mắt lệch môi nghiêng, lại

bắt đầu nhảy đại thần.

Ngay tại lúc mọi người cho rằng đạo sĩ râu chuột bị động kinh, ông hét lớn một tiếng, mang vẻ mặt nghiêm túc nói: “Các vị hương thân phụ lão, Ngọc Hoàng đại đế vừa mới cho ta biết, ngài đã thấy thành ý của chúng ta, ôn dịch thiên tai vài ngày nữa sẽ có thể tự biến mất, cho nên không cần làm pháp sự, người dùng để tế thần cũng không cần nữa, chỗ này ta còn dư mấy trăm lượng, mọi người lấy về chia nhau đi.”

Vừa nghe ôn dịch sẽ biến mất còn nhận được tiền trả lại, chủ yếu là tiền trả lại , quần chúng vây quanh lập tức không còn buồn ngủ, chọn ra mấy người đại diện vây quanh đạo sĩ râu chuột, vui vẻ mừng rỡ như được ăn tết, không còn ai lại quan tâm tiểu Ngọc bị trói trên giàn thiêu.

“Quá ngu ngốc, đáng đời các người bị thần tiên xem thường.” Tế Điên phất phất cây quạt, nhanh chân đi về phía giàn thiêu.

Đúng lúc này, một mũi tên lửa từ trong bóng tối bắn ra hướng thẳng đến giữa lưng Tế Điên, câu ta hú lên quái dị, ngã nhào xuống đất, lại ngẩng đầu, mũi tên lửa đã dẫn lửa từ dầu hỏa trên giàn thiêu, thế lửa hừng hực bỗng nhiên mạnh mẽ phừng lên.

“Á đù, đã biết sẽ như vậy mà.”

Mặc kệ xung quanh hô to cứu lửa, kì thực quần chúng chỉ vây xem náo nhiệt không đi cứu hoả, Tế Điên nhảy vào trong biển lửa, tay đấm chân đá đá bay từng đống củi lửa, chỉ mấy bước đã vọt tới trước mặt tiểu Ngọc.

Trong mắt người ngoài, đây là một người võ nghệ cao cường nhưng không chú trọng dáng vẻ, vẫn là hoà thượng thối lôi thôi lếch thếch.

Trong mắt tiểu Ngọc, bởi vì thêm khoản anh hùng cứu mỹ

nhân, hình tượng Tế Điên trong nháy mắt cao lớn hơn nhiều, vừa đẹp trai vừa có tướng, chiếc áo thầy tu trắng phong độ nhẹ nhàng, nói về giá trị nhan sắc, chỉ kém một chút so với đêm đó nhìn thoáng qua cái ót.

...

“Đáng chết, vậy cũng không bắn trúng.”

Trong bóng tối, Viên Bá Thiên để cung tên xuống, mắt thấy Tế Điên vọt tới bên cạnh tiểu Ngọc, tàn nhẫn cười một tiếng, cầm lấy phác đao** dựa ở góc tường.

**phác đao: binh khí lưỡi dài, hẹp, cán ngắn, sử dụng bằng hai tay.

Ngay lúc thân hình hai người như chồng lên nhau, anh ta tiến lên trước một bước, lấy phác đao làm thành cây lao ném ra, vẻ mặt hung tàn hé răng cười càng sâu, tưởng tượng Tế Điên cùng tiểu Ngọc bị phác đao xiên thành xâu.

Nhưng mà không có, phác đao sau khi rời tay liền đứng im bên cạnh, không động chút nào.

Nụ cười Viên Bá Thiên cứng đờ, thuận chuôi đao nhìn về sau, tại điểm cuối nhìn thấy một bàn tay lớn cỡ cây quạt hương bồ đang nắm chặt, cánh tay còn to hơn bắp chân người bình thường, lông đen mọc dày như bàn chải thép.

“Lại là ngươi!”

Nhìn rõ khuôn mặt người đến, Viên Bá Thiên phẫn nộ không thôi, từ 1 năm trước nhìn thấy gương mặt này ở sòng bạc, anh ta liền liên tục chịu 1 năm đánh đập tàn nhẫn.

Tuy là sau đó người thần bí đánh hắn chưa từng lộ diện, nhưng tiết tấu và lực đạo quen thuộc khiến Viên Bá Thiên tin

tưởng không nghi ngờ, người mỗi lần đánh hắn đều cùng một người.

“Họ Viên, trước kia tửu gia** đã nói với anh, đến khi tiền xài hết, sẽ tới đánh anh.”

**tửu gia: khẩu ngữ phía Bắc thời Tống Nguyên, cách xưng hô của ta, tôi.

Khuôn mặt giống Phàn Khoái** của Liêu Văn Kiệt nhếch miệng cười một tiếng, hào khí ngất trời nói: “Đại trượng phu lấy trung thực làm đầu, không thể làm người thất tín, hiện tại tửu gia xài hết tiền rồi, giữ đúng lời hứa, lại tới đánh anh đây.”

Phàn Khoái**: công thần nhà Hán giúp Lưu Bang giành thiên hạ. Là người nghĩa khí.

“Đánh rắm! Đừng cho là tôi không biết, anh đánh tôi căn bản không phải vì tiền, đơn thuần vì muốn đánh tôi.”

“Aiya, nhìn không ra anh mặt mày thô lỗ, thế mà cũng có đầu óc.”

Liêu Văn Kiệt kinh ngạc một tiếng, sau đó chỉ vào góc tường: ”Nếu anh đã biết, vậy tôi không cần giả vờ nữa, đúng vậy, gặp chuyện bất bình không lùi bước, tôi chính là ‘Anh hùng hảo hán đi ngang qua’ trong truyền thuyết, tự mình nằm im, tôi không muốn trước lúc sử dụng bạo lực với anh phải sử dụng bạo lực bắt anh nằm im.”

“…”

Có chút rối, Viên Bá Thiên vuốt vuốt đầu, cũng không vuốt ra gì.

Anh ta lắc lắc đầu, một tay đánh gãy phác đao bên cạnh, cười gằn nói: “Tiểu tử, anh thảm rồi, tôi đã luyện thành Kim Chung

Tráo Đại Thành, thiên hạ không ai có thể làm thương tổn được tôi, món nợ lần trước chúng ta hôm nay tính từng chút một."

Chương 799: 3: Tin tôi không sai đâu Dứt lời, anh ta đứng tấn ổn định, hai tay vận kình, quanh thân áo đen toát lên chân khí.

Chỉ nghe "xẹt xẹt" một tiếng gấm lụa xé nát, áo Viên Bá Thiên nổ tung, cơ bắp nổi cuồn cuộn, ngoài thân hiện ra một tầng kim quang.

"Ha ha ha, tôi xem anh lấy cái gì đấu với tôi…"

Bụp!

Liêu Văn Kiệt ra quyền đấm mặt Viên Bá Thiên, đánh vào bộ mặt đang cười ha ha không chút kiêng dè của anh ta. Sau khi rút nắm đấm về, lộ ra một bộ mặt ngơ ngác và hai đường máu mũi.

"Chỉ như vậy? !"

…

Một nơi khác, Tế Điên ôm tiểu Ngọc vẫn chưa hoàn hồn về Di Hương viện.

"Nữ thí chủ, cô nghỉ ngơi cho tốt, bần tăng không nán lại nữa." Tế Điên đem tiểu Ngọc đặt lên giường, quay người muốn rời đi.

"Chờ một chút, đại sư, tôi còn không biết đại sư tên gì?"

"Tế Điên, xuất gia ở chùa Quốc Thanh, thí chủ có hứng thú có thể đến thắp nhang, trau dồi tư tưởng."

"Cái tên thật lạ…"

Tiểu Ngọc tràn đầy không nỡ, kéo ống tay áo Tế Điên: "Đại sư, tôi vẫn còn rất sợ, đại sư có thể ở lại với tôi một chút không?"

“Cô yên tâm, ôn dịch đã trừ, sẽ không có ai bắt cô đi tế trời nữa.”

“Nhắc đến việc này, lão nương liền… Khụ khụ, ruột gan của tôi lại co rút đau đớn.”

Tiểu Ngọc nắm tay Tế Điên muốn hướng đến chỗ tim mình ấn mấy cái, mấy lần dùng sức nhưng không thành, vẻ mặt ủy khuất nói: “Thật tức chết người mà, những tên đàn ông thúi kia bình thường ở trên giường đối với tôi rất tốt, đến lúc châm lửa lại không chút lưu tình.”

“A di đà phật!”

Tế Điên chắp tay trước ngực, cười chỉ điểm bến mê: “Bình thường, bọn họ tới tìm cô giống như ngồi bồn cầu, lúc ngồi tất nhiên rất thoải mái, nhưng tuyệt đối sẽ không sinh ra tình cảm với bồn cầu.”

“Đại sư, đại sư nói chuyện thật là khó nghe, không thể uyển chuyển một chút hay sao?”

“Biết khó nghe thì còn có thể cứu, đơn giản chút, về sau làm cái gì cũng được, đừng làm bồn cầu.” Tế Điên không ra vẻ cao tăng nữa, chưa nói được mấy câu, lại lộ ra dáng cà lơ phất phơ ngày thường.

“Thế nhưng đại sư, tôi không làm bồn cầu thì có thể làm gì, ngoài việc nằm xuống lấy tiền, cái gì tôi cũng không biết.”

“Không thể nào, cô cảm thấy mình cái gì cũng không biết, là bởi vì cô quen với việc nằm xuống thu tiền, nghĩ lại xem, cô khẳng định có cách kiếm sống khác.” Thấy gà rừng cửu thế còn hiểu biết như vậy, Tế Điên cảm thấy an ủi sâu sắc, nhịn không được mà khích lệ.

“Tôi nghĩ xem…”

Tiểu Ngọc ngồi trên giường nhíu mày, một lát sau hai mắt tỏa sáng, vui vẻ nói: “Tôi nhớ ra rồi, ngoài nằm xuống lấy tiền, thật ra tôi còn có cách kiếm tiền khác.”

“Nói nghe một chút.”

“Đại sư, anh hiểu mà, chính là…”

Tiểu Ngọc cười tủm tỉm gật đầu, ghé vào tai Tế Điên nhỏ giọng nói, sau đó liên tục gật đầu, càng nghe càng vui vẻ, nhịn không được khen ngợi: “Lợi hại, không ngờ cô còn có nhiều thủ đoạn như vậy, lúc trước là tôi đã xem thường cô rồi.”

Tiểu Ngọc bắn ra ánh mắt quyến rũ, mê hoặc nói: “Đại sư, có muốn thử hay không, không lấy tiền, coi như báo đáp ân cứu mạng của đại sư.”

“Được nha, được… A phi, được cái rắm!”

Khuôn mặt tươi cười của Tế Điên đột nhiên ngừng lại, lấy quạt hương bồ vỗ vỗ đầu, có chút ảo não nói: “Mẹ kiếp, làm sao tôi lại cùng cô nói những thứ này, nhất định là gần đây qua lại nhiều với Kiệt ca, bị anh ta truyền nhiễm sắc tâm.”

“Đại sư, Kiệt ca là ai, anh còn muốn kêu thêm người tới?”

Tiểu Ngọc nghe vậy lập tức bất mãn: “Được rồi, kêu người thì kêu đi, chỉ một lần này thôi, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa, về sau đại sư lại gọi thêm người đến tôi sẽ thu phí.”

“Á đù, cô thật sự là tính gà khó sửa!”

Tế Điên lắc đầu rời đi, ba giây sau lại trở về, thử nói: “Cô đã không nghĩ ra, vậy tôi chỉ cho cô một con đường sáng, thấy cô tướng mạo không kém, có thể thử bán đậu hũ bên đường, danh tiếng đậu hũ Tây Thi hẳn là sẽ rất đắt khách.”

...

“Cho nên, cậu chính là khuyên cô ta đi bán đậu hũ?”

Trong góc hẻm, Liêu Văn Kiệt cùng Tế Điên đứng sóng vai, hàng đậu hũ đối diện dùng cây gậy trúc chống lên tấm vải che, mỗi lần có một vị khách mua đậu hũ, tấm vải che sẽ lắc lư năm ba phút.

Tin đồn một truyền mười, mười truyền trăm, nghe nói gian tiệm đậu hũ này có không ít đàn ông tốt cần kiệm biết quản gia đều chủ động đi ra ngoài mua thức ăn, cũng tỏ vẻ ngày xưa ăn thức ăn mặn nhiều, hôm nay muốn ăn thanh đạm chút, hành lá trộn đậu hũ cũng không tệ.

Trước tiệm đậu hũ xếp một hàng dài, chuyện làm ăn không phải tốt bình thường.

ε＝(ˊo`*)))

Tế Điên thở dài, quạt hương bồ vỗ đầu một cái, miễn cưỡng giải thích nói: “Là tôi đánh giá cao cô ta, không đúng, là tôi đánh giá thấp cô ta, bán đậu hũ cũng có thể bán ra trò như vậy, cô ta thật đúng là một nhân tài.”

“Hàng Long, đừng có khen, theo tôi thấy…”

Liêu Văn Kiệt sờ lên cằm, trầm ngâm nói: “Tiểu Ngọc vừa mới ra làm ăn không có kinh nghiệm gì, về sau cô ta sẽ biết, dùng phương pháp này bán giá rẻ, tốn thời gian, kinh phí lớn, chi ra với thu vào quá chênh lệch, không phù hợp trật tự thị trường vốn.”

“Cho nên cô ta sẽ đổi phương thức bán khác, đúng hay không?” Tế Điên mong đợi nói.

“Không, cô ta sẽ tuyển thêm người từ Di Hương viện, mở rộng quy mô kinh doanh tiệm đậu hũ, mở ra nhiều kênh để tiêu thụ

hơn.”

“# $%. . .凸. . .~...”

Chương 800: 1: Cả đời đều căn cứ vào thời gian nghỉ việc và nghỉ phép. Tế Điên nghe xong chửi bới, lời lẽ vô cùng kịch liệt.

“Đúng rồi, đêm qua tại Thái Thị Khẩu gặp được Viên Bá Thiên, anh ta âm thầm hạ độc thủ, muốn xử lý cậu cùng tiểu Ngọc. Không chỉ vậy, võ nghệ Viên Bá Thiên cao lên không ít, giống như bị điên, Kim Chung Tráo đại thành hiện đã đao thương bất nhập.”

“Lợi hại như vậy, vậy anh ta hiện tại thế nào rồi?”

“Ít nhất phải nằm nửa năm.”

“Tuyệt diệu a!”

Tế Điên gật đầu, trước mắt đang nghiên cứu con đường cảm hoá cửu thế ăn mày và gà rừng, không có tâm tư lo đến ác nhân cửu thế, nằm nửa năm rất tốt nha.

“Hàng Long, có chuyện này cậu làm rất không đúng, sẽ xảy ra vấn đề lớn.”

“Kiệt ca mời nói.”

“Cậu không nên để ba người cửu thế này chạm mặt, tựa như cậu đồng thời theo đuổi ba cô gái, tách ra lừa từng người hay tập hợp một chỗ để lừa một lượt không thể coi như nhau được. Phương diện này tôi có kinh nghiệm, tin tôi không sai đâu.” Liêu Văn Kiệt chia sẻ kinh nghiệm nói.

“Không thành vấn đề, Viên Bá Thiên nửa năm đầu sẽ nằm một chỗ!”

“Không, không có đơn giản như vậy, tôi hoài nghi anh ta đêm nay liền có thể khỏi bệnh.”

Liêu Văn Kiệt hai mắt nhắm lại, nhắc nhở: “Hành động Viên Bá Thiên rất có vấn đề, nếu như tôi không có đoán sai, Viên Bá Thiên tuyệt không chỉ là cửu thế ác nhân đơn giản như vậy, phía sau anh ta còn có người, mà lại còn vì cậu mà tới.”

“Anh nói là đám thần tiên trên trời kia…”

Tế Điên hướng bầu trời chỉ chỉ: “Bọn họ thấy tôi ở nhân gian một đường thuận buồm xuôi gió, chỉ sợ bàn cược đánh sai, cho nên dùng ám chiêu giở trò lừa bịp, vụng trộm liên hệ với Viên Bá Thiên?”

“Có lẽ vậy!”

“Không đúng, không có lý do.”

Tế Điên nhíu mày nói: “Tôi đã bỏ đi bàn cược, không quan tâm thắng bại, bọn họ tội gì vẽ vời thêm chuyện, cũng không thể nhàn rỗi không chuyện gì làm, đơn thuần nhìn tôi khó chịu, cho nên muốn mượn tay Viên Bá Thiên để giáo huấn tôi?”

“Tôi không biết, nhưng cũng không loại trừ khả năng này. Tôi có sao nói vậy, là một người qua đường thuần túy, không phải tôi chủ quan, nhìn anh thật sự rất thiếu đòn.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu tỏ vẻ khẳng định, sau đó nói bổ sung: “Viên Bá Thiên nằm trên giường 1 năm, mỗi lần xuống đất không được mấy ngày, lại sẽ bị người thần bí đánh tới nằm xuống lại, ôm tổn thương dẫn đến không có khả năng tập võ. Đột nhiên luyện thành Kim Chung Tráo, tôi nói là anh ta liên tục chịu bị đánh cả 1 năm, dẫn đến đả thông hai mạch Nhâm Đốc, cậu cảm thấy tin được không?”

“Viên Bá Thiên lớn lên xấu như vậy, khẳng định không có khả năng, đổi thành tôi còn tạm được.”

“Ừm, tôi cũng cảm thấy như vậy.”

“Anh Kiệt, nghe anh nói kiểu này, tôi cảm thấy cần thiết kiểm tra một chút phía sau Viên Bá Thiên là ai.”

Tế Điên nhíu mày vắt óc suy nghĩ, lấy hiểu biết của cậu ta với đám thần tiên trên trời kia, phía sau Viên Bá Thiên tuyệt đối là một người khác hoàn toàn.

Trên trời 1 ngày, dưới đất 1 năm, cậu ta đã chủ động nhận thua, thừa nhận đánh cược thất bại, chờ cậu ta độ xong ba lần cửu thế quay về Thiên Đình, các thần tiên có oán báo oán có cừu báo cừu, có rất nhiều cơ hội giẫm cậu ta một cước, không cần thiết nóng lòng nhất thời.

Lại nói, coi như gấp gáp chờ không được, cũng không nên thông qua mượn tay Viên Bá Thiên ngáng chân chứ.

Cửu thế ác nhân là một trong những đánh cược, 3 ngày đánh cược chưa kết thúc, vụng trộm liên hệ với Viên Bá Thiên tương đương gian lận, tạo cho cậu ta lấy cớ nếu đánh cược thất bại, các vị thần tiên tinh thông tính kế, sẽ không phạm loại sai lầm cấp thấp này.

Vậy sẽ là ai chứ?

Tế Điên thở dài một hơi, cảm khái chính mình thực tế đắc tội quá nhiều người, phóng tầm mắt nhìn tới, trên trời dưới đất tất cả đều là người hiềm nghi.

...

Liêu phủ.

Liêu Văn Kiệt ngâm mình trong bồn nước có tác dụng đặc biệt chứa nitơ lỏng, chống tay lên thành bồn, ngước nhìn vầng trăng tròn trên bầu trời đêm.

Tế Điên sớm bước vào cảnh giới vượt qua tham lam của mình,

quên đi tất cả tạp niệm, chuẩn bị hao tổn kiếp sau cửu thế cùng ba lần cửu thế, khi cậu ta giác ngộ ra điểm này, cậu ta đã thành công rồi.

Dù sao cũng là Hàng Long La Hán chuyển thế, cho dù không cần pháp lực, cũng có trí tuệ cùng nghị lực vượt qua người thường, Liêu Văn Kiệt rất xem trọng cậu ta, xem biểu hiện trên mặt ngoài, Tế Điên không có khả năng cũng không có lý do thua.

Cứ như vậy, con đường luyện tâm lần này có lẽ sắp kết thúc.

Pháp Hải bên kia không sao cả, 20 năm tu luyện đến nửa bước kim thân, ngộ tính của anh ta có lẽ so với Tế Điên kém rất nhiều, nhưng cũng vượt xa những người tu hành khác, thức tỉnh cả tâm trí và thân thể là chuyện sớm muộn.

Con đường luyện tâm không có lập tức kết thúc, đến tám phần có quan hệ với vị Tà Thần kia, hiện tại Tế Điên đi điều tra Viên Bá Thiên, khoảng cách chân tướng nổi lên mặt nước không còn xa nữa.

Con đường luyện tâm kết thúc, nghĩa là Liêu Văn Kiệt nhất định phải rời đi, tướng công của hai nàng rắn không cánh mà bay.

Nhưng mà Liêu Văn Kiệt đáp ứng ở bên các cô cả đời, cũng tất nhiên không phải lung tung khoác loác, sau khi nói chuyện cùng Pháp Không, sớm muộn gì hắn cũng sẽ tìm cách quay lại thế giới này.

Chương 801: 2: Cả đời đều căn cứ vào thời gian nghỉ việc và nghỉ phép. Chỗ không ổn duy nhất, là hắn hứa hẹn một đời sẽ nương theo thời gian nghỉ việc và nghỉ phép.

Có thể là cách nói chuyện hành động của Liêu Văn Kiệt mịt mờ biểu đạt ra cái gì, Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh lòng có cảm giác, đêm nay một mực dính ở bên cạnh hắn không hề rời đi.

Không sai, hai đầu rắn cũng ở trong bồn tắm.

Còn vì sao chỉ thấy bóng người mà không thấy bóng rắn thì ai hiểu thì hiểu, không hiểu thì cứ nghĩ tiếp.

Đột nhiên, Liêu Văn Kiệt nhướng mày, phất tay một cái lấy quần áo, đứng dậy vận khí, sấy khô nước đọng ngoài thân, mặc quần áo liền biến mất.

Trong bồn tắm, tiểu Bạch tiểu Thanh thăm dò, hai mặt nhìn nhau không rõ ràng cho lắm.

….

Bên ngoài Liêu phủ, Liêu Văn Kiệt lách mình xuất hiện, bước nhanh xông đến hẻm nhỏ nơi xa, tìm thấy hai bóng người dính đầy máu từ trong bóng tối.

Tế Điên cùng Tiểu Ngọc.

Người trước mặt mũi bầm dập, nơi vị trí bụng có ba lỗ máu, cách cái chết chỉ còn nửa bước, người sau…

Đã lạnh.

Liêu Văn Kiệt nhìn đến sững sờ, vội vàng ngồi xổm trước người Tế Điên, thi triển thuật xuân phong hóa vũ, đem người đang đến bờ tử vong kéo lại.

“Anh Kiệt, tình huống có chút nghiêm trọng!”

“Là rất nghiêm trọng, Tiểu Ngọc đã không còn.”

“Không, tôi nói không phải tiểu Ngọc, cô ta không có việc gì, chết không được, tôi sẽ nghĩ biện pháp cứu sống cô ta.”

Tế Điên dựa vào bên tường, lấy ra cái quạt hương bồ phía sau mông, hữu khí vô lực phẩy phẩy: “Tôi dựa theo thông tin của anh,

đêm tối thăm dò hang ổ của Viên Bá Thiên, kết quả trong nhà giấu một đám tà ma ngoại đạo, dường như đã biết tôi sẽ tới, đã sớm chuẩn bị cạm bẫy ôm cây đợi thỏ, còn bắt Tiểu Ngọc làm con tin…"

Tế Điên chậm rãi nói rõ tiền căn hậu quả, cậu ta dùng cây quạt mời Đạt Ma Tổ sư thượng giới, đánh cho yêu ma quỷ quái tan tác. Lại không nghĩ đến, sau khi Đạt Ma Tổ sư thi triển pháp thuật, Viên Bá Thiên đột nhiên nhập ma, vặn gãy cổ con tin Tiểu Ngọc, liên tiếp đâm Tế Điên ba đao rồi mới bị đánh ngã.

Quạt hương bồ có thể trong vòng một ngày thi triển ba lần phép thuật, lần thứ nhất khiến Tế Điên biến thân thành Đạt Ma, lần thứ hai bị cậu ta lấy ra để đi đường, lần thứ ba thì là đem Viên Bá Thiên và đám yêu ma quỷ quái đặt ở dưới tháp Lôi Phong.

"Bên trên tòa tháp bên Tây Hồ, tôi vẫn luôn quan sát thật lâu, luôn cảm thấy thiếu chút gì đó, hóa ra vật chống chân."

Tế Điên sắc mặt trắng bệch, lấy ra hồ lô rượu uống một hớp: "Thật là xui xẻo, độ khó cảm hóa cửu thế ác nhân lại tăng thêm, còn có phía sau anh ta là ai cũng không có điều tra ra, thật buồn bực."

Liêu Văn Kiệt nghe vậy nhíu mày, nửa ngày không nói chuyện.

"Anh Kiệt, sắc mặt anh không đúng nha!"

Tế Điên nghi ngờ nói: "Là tôi biểu đạt không đủ rõ ràng, hay anh phát hiện ra điều gì không ổn?"

"Không có gì, so với yêu ma quỷ quái trong nhà Viên Bá Thiên, tôi lo lắng cho tình huống của Tiểu Ngọc hơn, cậu dự định làm sao cứu sống cô ta?"

"Tôi vụng trộm nói cho anh, anh đừng nói ra ngoài."

Tế Điên liếc nhìn bốn phía, nhỏ giọng nói: " Linh Chi Thảo ở Núi Côn Luân có thể cứu người chết sống lại, là linh thảo trước kia Nam Cực Tiên Ông gieo xuống, có một con Tiên Hạc nhiều năm trông coi."

"Ách, cậu tuyệt đối đừng nói với tôi, cậu từng đắc tội Nam Cực Tiên Ông."

Liêu Văn Kiệt mặt đen thui, càng ngày càng cảm thấy Tế Điên cùng Lý Ngang rất giống, một kẻ bệnh, một kẻ điên, lại đều là kẻ mèo chê chó ghét, đi đến đâu đều sẽ bị người khác ghét bỏ.

"Thế thì không có, bất quá tôi từng đắc tội Tiên Hạc đồng tử, lần này muốn cầm Linh Chi Thảo, chỉ có thể dùng lừa gạt, à không phải, chỉ có thể dùng trí để lấy." Tế Điên mặt nghiêm túc nói.

"Tùy tiện đi, dù sao người cần làm, cậu kiểu gì cũng dính dáng."

Liêu Văn Kiệt nhổ nước bọt một tiếng, nhớ không lầm, Linh Chi Thảo ở núi Côn Luân vốn nên là bị Tiểu Bạch cùng Tiểu Thanh đánh cắp, là vì Tiểu Thanh uống xong rượu hùng hoàng hiển lộ nguyên hình liền hù chết Hứa Tiên.

Trụ trì Pháp Không của chùa Quốc Thanh, phi, là đại lão phía sau màn cảm thấy hắn so với Hứa Tiên càng đẹp trai quyến rũ hơn, liền ngay lập tức sửa lại kịch bản, để hắn thay thế nhân vật nam chính, hiện tại không có Hứa Tiên, cũng liền không có một đoạn bị hù chết này.

Liêu Văn Kiệt cho rằng không có chuyện Linh Chi Thảo, còn muốn thuận tiện gần đây đem theo nó đi, bây giờ xem ra đã không còn cơ hội.

Nghỉ ngơi đủ rồi, Tế Điên nâng lên thi thể Tiểu Ngọc, muốn đem vào Liêu Phủ, gặp phải sự mãnh liệt cự tuyệt của Liêu Văn

Kiệt, gãi gãi đầu quyết định đưa tới chùa Quốc Thanh.

“May mắn sư phụ vừa ngơ ngẩn lại ngốc nghếch, rất dễ nói chuyện, để người hỗ trợ trông giữ thi thể Tiểu Ngọc, đoán trước người chắc chắn sẽ không cự tuyệt.”

Tế Điên vừa nói vừa đi về hướng chùa Quốc Thanh, đi được vài bước, phát hiện Liêu Văn Kiện vẫn đang ngồi xổm tại chỗ, lập tức ném ra ánh nhìn vẻ khó hiểu: “Anh Kiệt, đi mau, anh ngồi xổm đếm kiến sao?”

“Trước tiên chờ chút đã, tôi còn có một vấn đề muốn suy tính một chút…”

Liêu Văn Kiệt sắc mặt ngưng trọng, thở ra hít vào, trong lòng mặc niệm bộ dáng xấu xí của Phục Hổ La Hán, nửa ngày sau mới chậm rãi đứng dậy.

Đến đây, Tế Điên cuối cùng cũng hiểu ra, liền nhổ nước bọt xuống đất, nguyền rủa tên vô liêm sỉ không cần mặt mũi nào đó sớm muộn gì cũng chết trên tay yêu quái.

…

Chương 802: 1: Địa Ngục Tam Đầu Khuyển Chùa Quốc Thanh.

Trụ trì Pháp Không nằm tại phòng ngủ ngủ say, trong mơ hồ, cảm giác hai cặp mắt tràn ngập tà ác ẩn tàng trong bóng tối, không kiêng nể gì cả dò xét thân thể của ông ta.

“Ai?”

Pháp Không đột ngột mở mắt, đưa tay sờ về phía thiền trượng ở đầu giường.

“Sư phụ, là ta, đệ tể ngầu nhất trong số các đệ tử của ngươi Tế Điên.”

Tế Điên tiến lên che miệng Pháp Không, đưa tay đặt ở trước mặt, ra hiệu ông ta đừng nói chuyện, nhỏ giọng nói: “Tiếp tục chủ đề lần trước, ta là Hàng Long La Hán chuyển thế, hạ phàm xử lý mấy việc đại sự, ngươi tư chất ngu dốt, cụ thể sự tình gì biết được đối với ngươi không tốt, ta liền không nói.”

Pháp Không nghe vậy, đầu tiên là gật gật đầu, sau đó lắc đầu.

“Cỗ thi thể này để ở tạm ở chỗ của ngươi một thời gian, cô ta là người bị chết oan, ta muốn đi Địa Phủ thu hồi linh hồn của cô ta, vì để tránh cho ngươi làm hư hao thi thể, ta lấy đi kim thân ở hậu điện, chờ ta sau khi trở lại, xác nhận thi thể không có vấn đề gì lại đem kim thân vật quy nguyên vị, không có vấn đề chứ?”

“Ách, có vẻ rất công bằng, dường như là không có vấn đề.”

Pháp Không mặt lộ vẻ mê mang, đột ngột tỉnh táo lại: “Không được, kim thân không thể rời khỏi chùa Quốc Thanh, lỡ gây ra đại họa ai cũng không đảm đương nổi, ngươi không thể làm như thế.”

“Nói nhảm nhiều quá, anh Kiệt anh canh chừng ông ta, tôi đi lấy kim thân, sau đó chúng ta xuống Địa phủ.”

Tế Điên dưới chân như bôi mỡ, lắc mình một cái ra khỏi phòng ngủ, hiện tại thân thể của cậu ta là phàm nhân, muốn lên trời xuống đất, nhất định phải có kim thân mới được.

“Tế Điên, bình tĩnh một chút, không được a!”

Pháp Không té lộn nhào đi tới cạnh cửa, nhìn thấy bóng dáng của Tế Điên đã biến mất, đứng dậy vỗ bụi rồi bình tĩnh ngồi lại trên giường.

“Đại sư, diễn kỹ tốt đấy.”

Liêu Văn Kiệt giơ ngón tay cái lên, hắn nếu có diễn kỹ bậc này, cam đoan số lượng bạn gái chỉ nhiều không ít.

“Thí chủ nói đùa, bần tăng không hiểu cậu đang nói cái gì.”

“Không hiểu liền không hiểu đi, tôi còn có mấy vấn đề, còn muốn mời đại sư chỉ điểm một chút.”

Liêu Văn Kiệt cười nói: “Vị Tà Thần phía sau Viên Bá Thiên kia, là do đại sư ông an bài sao?”

“A di đà phật, người xuất gia không nói dối, chuyện của Hắc La Sát chỉ là cơ duyên xảo hợp, hắn lừa gạt Tế Điên mang kim thân xuống Địa Ngục, là vì mượn cơ hội thu hồi la sát quyền trượng bị trấn áp dưới tượng Phật Quan Âm đại sĩ, cùng bần tăng không có bất cứ quan hệ nào.”

“Tôi không tin!”

Liêu Văn Kiệt bĩu môi: “Lấy sự thần thông đại sư, cửu thiên thập địa, tứ hải bát hoang, muốn tính chút gì đó chỉ cần bấm ngón tay liền được, Hắc La Sát sao có thể so sánh với một cọng lông đùi của ông?”

“Hả?!”

“Cọng tóc, ý tôi nói là cọng tóc.”

“Anh Kiệt, tôi đã giải quyết xong, đã cùng kim thân hợp hai làm một, đi nhanh đi!”

Tế Điên mang theo dây lưng quần đi vào nhà, thấy Pháp Không trụ trì nằm ở trên giường, một bộ dáng bị người đánh cho bất tỉnh, lập tức bất mãn nói: “Ngươi hạ thủ quá nặng đi, mặc dù sư phụ ông ta vừa ngơ ngẩn vừa ngốc nghếch lại còn cổ hủ, là một hòa thượng ngốc không có tư chất gì, nhưng dù sao tôi cũng gọi ông ta một tiếng sư phụ, anh nói đánh ngất xỉu liền đánh ngất xỉu, không khỏi quá không nể mặt tôi.”

Liêu Văn Kiệt: “...”

Có mắt đều thấy được, cùng hắn không có bất cứ quan hệ nào, rõ ràng là trước khi Tế Điên tới, Pháp Không nằm uỵch xuống giường, tự thân giả vờ ngất.

Còn có, hắn có thể chịu trách nhiệm với câu vừa nói, Tế Điên gặp phải rắc rối rồi, nhưng mà phần ngôn luận ngày hôm nay, ngày sau tránh không khỏi rắc rối.

“Tin tức tốt, vừa mới thời điểm tôi lấy kim thân, gặp thổ địa công.”

Tế Điên nắm lấy tay Liêu Văn Kiệt, đến góc chùa Quốc Thanh ngồi xổm xuống, thì thào như một tên trộm: “Theo thông tin đáng tin cậy, kiếp nạn Tiểu Ngọc bỏ mình, khẳng định phải tiến vào Uổng Tử thành, tôi cùng Diêm La Vương có khúc mắc, trông cậy vào hắn mở cho một con đường là không thể nào.”

“Cho nên?”

“Đừng nóng vội, tôi còn chưa nói xong, tiếp nữa mới là mấu chốt.”

Tế Điên đắc ý cười nói: “Trước khi vào Uổng Tử thành, có một đoạn là địa bàn của Tà Thần Hắc La Sát, gia hỏa này mặc dù là một kẻ vô lại, nhưng anh ta so với Diêm La Vương dễ nói chuyện hơn. Bằng vào thân phận Hàng Long La Hán của tôi, tự mình đến gặp anh ta, không nói mời khách ăn cơm, xếp đặt ba ngày yến hội, tốt xấu cũng phải cho tôi chút mặt mũi, hồn phách Tiểu Ngọc không đáng tiền, tôi mở miệng đòi hỏi, anh còn có thể cự tuyệt không thành toàn?”

“Ý nghĩ rất tốt, tràn ngập phong cách không biết xấu hổ của cậu, chiếu theo xu thế này, tiếp theo cậu sẽ bị đánh.” Liêu Văn Kiệt nhổ nước bọt một tiếng, loại cảnh tượng này nhìn thấy quá thường xuyên, không thể sai được.

“Hắc hắc hắc, kia là tôi thường ngày không có vẻ kiêu ngạo gì, cho nên anh không rõ ràng tôi ở trên trời có địa vị gì, không phải tôi khoác lác, về sau anh thăng thiên làm thần tiên, chỉ cần báo tên của tôi…”

“Làm sao vậy, tiếp tục nói a.”

“Được rồi quên đi, anh vẫn là đừng báo tên của tôi, sẽ bị người khác đập bẹp.”

Tế Điên lấy ra quạt hương bồ che mặt, tự mình biết mình, cậu ta liền không hố Liêu Văn Kiệt: “Tóm lại, mặc dù thanh danh của tôi không phải rất tốt, nhưng địa vị vẫn còn rất cao, Hắc La Sát loại này tiểu thần bất nhập lưu chưa từng nghe qua này nhìn thấy tôi, khẳng định sẽ chủ động tới ôm đùi, sẽ không sai đi.”

“Quá tốt rồi, tôi rửa mắt mà đợi.”

Chương 803: 2: Địa Ngục Tam Đầu Khuyển “Không có vấn đề, chuẩn bị kỹ càng, chúng ta hiện tại liền xuống Địa ngục.”

“Đợi lát nữa!”

Liêu Văn Kiệt đưa tay hô ngừng, mắt liếc phương hướng phòng ngủ của Pháp Không, nghiêm mặt nói: “Cẩn thận mà suy xét, tôi cảm thấy, nên mang theo một kẻ tay chân, miễn cho Hắc La Sát chuẩn bị đen ăn đen, mà hai chúng ta lại đánh không lại anh ta.”

“Anh Kiệt, anh quá cẩn thận.”

Tế Điên bị chọc cười: “Nơi địa phủ kia tôi thường xuyên đi, rất quen thuộc, thổ địa công, thổ địa công vừa nói tôi liền rõ ràng, Hắc La Sát chính là một tiểu Tà Thần bất nhập lưu, dưới tay Diêm La Vương kiếm cơm ăn, bắt bớ vài cái cô hồn dã quỷ, loại hàng này, anh Kiệt anh trở tay chụp một cái liền chụp được mười mấy hai mươi tên, anh ta dám đen ăn đen, chúng ta liền đen ăn đen ăn đen,

chia đều ăn đủ, đem gia sản của anh ta phân ra."

Vậy cậu đúng là một thần tiên tốt!

Liêu Văn Kiệt giơ ngón tay cái lên, một bàn tay đặt trên vai Tế Điên, sau đó biến mất tại chỗ, lách mình đi tới bờ sông.

Dưới ánh trăng tròn, Kim Sơn cách sông mà trông, chú văn xiềng xích thỉnh thoảng hiện lên một tia sáng bạc, hơi thở uy nghiêm phả vào mặt khiến người ta hít thở không thông.

Tế Điên trừng to mắt, vì thế núi khí khái mà khuất phục, thật sâu cảm khái nói: "Ta kháo, thật nhiều tiền."

Liêu Văn Kiệt trợn mắt một cái, phất tay tán đi chú văn xiềng xích giam cầm Kim sơn, đem Kim Sơn Càn Khôn đã sụp đổ vào không gian hệ thống.

Tiền đông tiên thiên khắp núi quét sạch sành sanh, lộ ra Pháp Hải ngồi xếp bằng, thân ảnh trôi nổi giữa không trung.

Nửa bước kim thân không thay đổi mảy may, lúc trước bị ép thành dạng gì, hiện tại vẫn là dạng đó.

"Ồ, thế mà là tên hòa thượng?"

Tế Điên kinh ngạc một tiếng, cậu cho rằng trong Kim sơn là nhân tình của Liêu Văn Kiệt, trong nhà nuôi hai con xà yêu làm sủng cơ, bên ngoài Kim ốc tàng kiều, lấy danh nghĩa hàng yêu phục ma nuôi một tiểu tình nhân.

Hòa thượng cái gì đây, thật ngoài ý muốn, trong lòng nghĩ như vậy không hợp với tính cách của Liêu Văn Kiệt.

"Sư huynh, tôi tâm ma chưa định, vì sao đột nhiên thả tôi ra?" Pháp Hải chậm rãi mở mắt, hai đạo kim quang bắn ra, tiêu tán ở giữa không trung, ngữ khí có chút bất đắc dĩ.

Ngụ ý, hắn mượn Kim sơn tĩnh tâm dưỡng tính, thật vất vả mới ngăn chặn hỗn loạn do tâm ma dư nghiệt gây ra, kết quả tâm ma phóng xuất ra đại chiêu, trực tiếp chủ động hiện thân.

Ba tháng tọa thân trong lao lại không đạt thành, rất tiếc nuối.

“Chuyện có nguyên do, không thể không đến.”

Liêu Văn Kiệt chỉ vào Tế Điên đang phất phất quạt hương bồ bên cạnh: “Vị đại sư này pháp hiệu ‘Tế Điên’, là Phật môn cao nhân, các cậu làm quen một chút.”

“Phật môn cao nhân?”

Pháp Hải từ trên xuống dưới, tỉ mỉ dò xét Tế Điên vài lần, nhíu mày, mặt lộ vẻ hoang mang không hiểu, không chút do dự mở ra mi tâm thiên nhãn, kim quang nở rộ lại lần nữa dò xét qua.

Không nhìn còn khá, xem xét phía dưới, lập tức hít sâu một hơi: “Chùa Quốc Thanh kim thân, anh là ai, vì sao có thể hợp thân làm một cùng cỗ kim thân này?”

“Ta kháo, tiểu hòa thượng này thật là phách lối!” Tế Điên thì thầm vào tai Liêu Văn Kiệt, hoàn toàn không để ý đến gương mặt đỏ bừng của Pháp Hải sau khi nghe thấy.

“Người trẻ tuổi đều như vậy, tôi cũng là không ưa cậu ta quá ầm ĩ mới đem cậu ta đặt ở nơi này.” Liêu Văn Kiệt đồng dạng nhỏ giọng trả lời.

“Hiểu, tôi cũng tới ép một chút.”

Tế Điên nhìn về phía Pháp Hải, một tay đem quạt hương bồ gác tại sau lưng, khiêm tốn nói: “Bần tăng Tế Điên, trước khi chuyển thế làm người là Hàng Long La Hán, cậu hẳn nghe nói qua, không chừng còn bái qua.”

Pháp Hải: "..."

...

Âm tào địa phủ, vong vực tử cảnh.

Giữa thiên địa sương mù mông lung, quanh năm không tiêu tan, một vầng trăng máu treo trên bầu trời cao, xuyên thấu sương mù xám xịt, nhàn nhạt truyền ra một chút ánh sáng.

Bên trên đại địa, dốc đứng sông núi trải rộng, sườn đồi, huyết hải, vực sâu, đầm lầy muôn hình muôn vẻ, gió lạnh rít gào cuốn qua, vạn quỷ tề âm, rất có phong phạm của nơi Âm giới u tối.

"Đáng chết, trùng hợp như vậy đến địa bàn của Diêm La Vương."

Ba bóng người lén lút hiện ra từ không trung, một trong số đó thò đầu ra nhìn, chỉ vào thành trì nơi xa liên miên không ngừng, nhỏ giọng thì thào: "Nói cảnh cáo trước, bởi vì tôi sửa đổi Sổ Sinh Tử, Diêm La Vương rất không chào đón tôi, vì tôi, hắn còn chuyên môn nuôi Địa Ngục Tam Đầu Khuyển tuần tra, nếu như hai người có bị phát hiện, đừng trách tôi trở mặt không quen biết tại chỗ chạy..."

Vừa nói xong, lén lút hướng ra sau nhìn lại, thấy chung quanh không có ai, cúi đầu thầm mắng hai tiếng không có nghĩa khí, nhanh như chớp hướng chạy về hướng rời xa thành trì.

"Quá không có nghĩa khí!"

Tế Điên đuổi kịp Liêu Văn Kiệt cùng Pháp Hải, thở hổn hển như một con chó chết: "Tôi chỉ vừa mới hợp thân làm một với kim thân đời mười ba, cũng không phải thật sự hồi phục pháp lực, làm phiền các anh thời điểm chạy trốn kéo tôi một cái, nếu không thực sẽ mệt chết người."

Liêu Văn Kiệt nhún nhún vai, Pháp Hải bên cạnh cúi đầu thầm niệm Phật, rất khổ cực, nhìn thấy Hàng Long La Hán như vậy, anh ta không dễ dàng mới từ tràn ngập nguy hiểm tu luyện tới cảnh giới tâm cảnh viên mãn, khoảng cách sụp đổ chỉ kém một Phục Hổ La Hán giáng lâm.

Từ khi 3 người kết bạn, trên đường đi đều là Tế Điên cùng Liêu Văn Kiệt blah blah, Pháp Hải một chữ đều không nói.

Chương 804: 3: Địa Ngục Tam Đầu Khuyển So sánh một chút, đổi thành 3 người cùng Đường Tăng đi Tây Thiên thỉnh kinh, Pháp Hải chính là vị ít nói nhất kia.

Không sai, chính là Bạch Long Mã.

Dù sao Sa sư đệ còn có vài câu lời kịch thường treo bên miệng, Pháp Hải là một chữ cũng đều không nói.

Đi tới đi lui, 3 người dần dần rời xa thành trì, đột nhiên, Tế Điên đột ngột đưa tay, dùng ngôn ngữ tay chân ra hiệu Liêu Văn Kiệt cùng Pháp Hải ẩn nấp, mang hai người đi tới ngồi xổm trong bụi cỏ dưới đầu gió.

Chỉ trong chốc lát, hai con một đen một trắng, ba con chó khổng lồ hung dữ lao vụt qua, chảy nước miếng rơi xuống đất, làm mặt đất tan thành hai hố sâu, khói độc màu tím bốc ra.

“Đó là cái dị thú gì, tại sao phải trốn tránh bọn chúng?”

Liêu Văn Kiệt ngạc nhiên nói, nhìn dáng vẻ của Tế Điên, dường như rất e ngại bọn chúng, chẳng lẽ là hậu duệ huyết mạch Thần thú gì đó?

Nếu thật là như vậy, vậy hắn coi như không khách khí, chữ đen không thiếu mấy ngụm nữa đâu!

“Địa Ngục Tam Đầu Khuyển a!”

"..."

Liêu Văn Kiệt: (? _?)

OMG Địa Ngục Tam Đầu Khuyển, thế mà thật sự là ba đầu chó!

Hắn còn tưởng rằng là địa ngục bên này tiến đánh địa ngục Olympus sát vách, cướp Địa Ngục Tam Đầu Khuyển trông cửa, không nghĩ tới là Diêm La Vương nuôi ba con chó.

Không nói nên lời, Liêu Văn Kiệt đành phải gãi gãi đầu, giả bộ khó hiểu: "Thật kỳ quái, tôi cứ tưởng Địa Ngục Tam Đầu Khuyển sẽ là ba con chó đen lớn. Không ngờ một trong số chúng lại có màu trắng. phẩm vị của Diêm Vương thực sự là khó hiểu."

"Kỳ thực trước kia là ba con đen, về sau bị tôi cùng Phục Hổ bắt một con đem hầm, Diêm La Vương hết cách, nhất thời tìm một con trắng đến góp đủ số, dùng quen rồi thì một mực không đổi nữa."

Tế Điên chép miệng một cái, hoài niệm nói: "Nếu không phải pháp lực của tôi đều lưu tại trên trời, hôm nay kiểu gì cũng phải bắt một con cho các anh nếm thử hương vị."

(? _?)x2

Liêu Văn Kiệt vẫn còn tốt, biết Tế Điên từ trước đến nay không để tâm nhân tình thế thái, Phục Hổ cùng hắn ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, cũng không phải thứ gì tốt, trợn mắt một cái liền bỏ qua.

Pháp Hải mới đến, ảo tượng về thần tượng bị phá hủy, phát hiện người thật cùng chân thân được lưu truyền trong sách hoàn toàn không giống, không chỉ trợn mắt, còn bắt đầu hộc máu.

Ba người tiếp tục bước nhanh, đợi cho triệt để rời xa thành trì, tránh khỏi phạm vi thế lực của Diêm La Vương, lúc này mới lòng

còn sợ hãi mà nhẹ nhàng thở ra.

Hôm nay cậu ta tới cứu người, không nên cùng Diêm La Vương tính toán chuyện cũ, ân ân oán oán chờ sau này quay về Thiên Đình lại nói.

Cách đó không xa có sông lớn chắn đường, một cây cầu đơn độc treo lơ lửng, du hồn dã quỷ đi trên cây cầu này, hơn phân nửa đều bị rơi xuống sông, bị quỷ sai dọc sông câu lên, áp giải tới phương hướng thành trì.

Một bà lão đun một cái nồi to, đưa một bát canh nóng cho những cô hồn dã quỷ qua cầu, những du hồn dã quỷ này lại bị một nhóm quỷ sai khác dẫn đi.

Liêu Văn Kiệt tò mò nhìn qua, không cần nghĩ, chén kia khẳng định chính là mạnh bà thang đặc sản của hoàng tuyền.

“Đừng nhìn, tôi từng đùa qua, lão thái bà chưa từng nói chuyện, rất làm người ta sợ hãi.”

Tế Điên chào hỏi hai người mượn đường qua sông, thời điểm Liêu Văn Kiệt đi lại trên cầu, mơ hồ cảm thấy phía sau có ánh mắt nhìn mình, quay người lại, cái gì cũng không có.

Đi qua cầu Nại Hà, Tế Điên blah blah nói: “Người tại Âm gian ít nhiều cũng sẽ có chút khó chịu thân thể, nhưng tôi có kim thân, hai người các người một người tự mang kim thân, một người nửa bước kim thân, lẽ ra không ngại… Ồ, anh Kiệt, anh lại đang nhìn cái gì?”

Tế Điên thuận theo ánh mắt Liêu Văn Kiệt nhìn lại, kia là một khối đá lớn nằm yên tại bên cạnh cầu Nại Hà, đá có ba màu, lại có hai vết nứt, màu sắc khác nhau.

Đá Tam Sinh.

“Đi nhanh đi, đi đường quan trọng, khối đá vỡ này rất kiêu ngạo, không phải ai cũng cho mặt mũi, tôi trước kia tới qua, nó liền đối với tôi hờ hững lạnh lẽo.”

Tế Điên giải thích một câu, thấy Liêu Văn Kiệt đối đồ của Âm gian dường như cảm thấy rất hứng thú, chỉ là thúc giục một tiếng, cũng không để ở trong lòng.

Trước kia thời điểm cậu ta đến Địa Phủ, cũng tràn đầy lòng hiếu kỳ với những thứ đồ ngổn ngang này, thời gian lâu sau, không còn cảm thấy kinh ngạc, liền trở nên không hứng thú nữa.

“Ách, ta cảm giác khối đá Tam Sinh này…”

Liêu Văn Kiệt rất muốn nói một câu hữu duyên, suy nghĩ có thể sẽ bị đánh, liền không nói nữa, tâm huyết dâng trào đi đến trước đá Tam Sinh, đưa tay sờ tại vết nứt bên trên.

Chạm đến phía dưới, đá Tam Sinh lập tức đáp lại, trong đầu hắn tiếp nhận tin tức, có thể tra được tình huống của đá Tam Sinh.

Liêu Văn Kiệt: “…”

Nhìn, hay là không nhìn?

Trầm ngâm một lát, hắn quyết định nhìn.

Làm một người tu hành, hắn chỉ tin kiếp này, không tin kiếp sau, cho nên hậu thế không cần thiết nhìn.

Nói trắng ra chính là sợ, nếu như thấy được, mang ý nghĩa kiếp này tám phần không thành, lực tác động so với tâm ma càng mạnh hơn.

Không thể nhìn, đánh chết cũng không nhìn.

Kiếp này cũng không có gì đẹp mắt, chỉ có một số thứ mang màu sắc, vậy cũng chỉ còn kiếp trước.

Chương 805: 1 Thật hiếu kì, hắn không phải người của thế giới này, đá Tam Sinh thật sự có thể giúp hắn nhìn thấy kiếp trước?

Thần niệm xuyên vào Tam Sinh Thạch, Liêu Văn Kiệt trước mắt hiện ra một vùng tăm tối, sương mù mông lung cảnh tượng rất có Minh Phong, nếu không phải bên người không có Tế Điên cùng Pháp Hải, nói là phòng chụp ảnh chưa đổi đều không đủ.

Quái sự, xem kiếp trước, không phải là ngôi thứ nhất phi ngựa đèn hình thức sao?

Liêu Văn Kiệt phất tay tản ra phía trước màu xám mê chướng, lòng có cảm giác hướng phía trước đi đến, cũng không biết đi được bao lâu, một cái thân mặc màu trắng nho sam bóng lưng đập vào mi mắt.

Ngọa tào, tốt anh tuấn cái ót!

Trường Y tung bay, Di Thế độc lập, công tử nhẹ nhàng, ôn nhuận như ngọc.

Liêu Văn Kiệt âm thầm gật đầu, như thế anh tuấn cái ót, là hắn kiếp trước không sai.

Còn có, trêu chọc yêu tinh quỷ vật ưa thích nguyên nhân tìm được, hội ngâm thơ mặt trắng nhỏ, nữ yêu tinh nhóm liền tốt cái này một thanh.

“Vị này… Ách, đại ca?”

Liêu Văn Kiệt tiến lên hai bước, vỗ vỗ thư sinh bả vai, nói ngay vào điểm chính: “Đều là người một nhà, nói nói ngươi là chết như thế nào, ta cũng tốt tham khảo một chút.”

Có thể là bởi vì Liêu Văn Kiệt quá hội nói chuyện phiếm, lại hoặc là nguyên nhân khác, thư sinh không nhúc nhích, thân thể

cứng ngắc liền theo điêu khắc một dạng.

Tình huống càng phát ra quỷ dị, Liêu Văn Kiệt hít sâu một hơi, tiến lên hai bước hướng thư sinh khuôn mặt nhìn lại.

Đập vào mắt là một đoàn lăn lộn quỷ quyệt hắc vụ, thư sinh không có mặt.

Liêu Văn Kiệt trong lòng trầm xuống, yên lặng lui ra phía sau mấy bước, bốn phía màu xám sương mù tản ra, từng cái giấu tại trong bóng tối thân ảnh hiện hình, giống như thư sinh, mỗi một cái đều cứng ngắc như là điêu khắc.

Nhìn ăn mặc hoá trang, có cầm thương đeo đao võ tướng, có tay cầm quạt lông lấy khăn buộc đầu văn sĩ, có nông phu, có thương nhân, có cổ nhân hoá trang người, cũng không thiếu hiện đại hóa ăn mặc.

Không chỉ có cực hạn tại người, còn có Thụ Tinh tẩu thú, cùng một số đoán không ra cụ thể bộ dáng dị loại.

Thậm chí…

Giới tính cũng không phải rất cực hạn.

Tinh La Kỳ Bố, số chi không rõ, riêng là Liêu Văn Kiệt nhìn thấy, liền có hơn ngàn nhiều.

Liêu Văn Kiệt: (một `’ một)

Một người làm sao có thể có nhiều như vậy kiếp trước, cho dù có, Tam Sinh Thạch cũng không có khả năng toàn bộ biểu diễn ra, đã hắn không có vấn đề, vậy thì cho thấy khối đá này có vấn đề.

Thần niệm thu nạp, ngay tại Liêu Văn Kiệt chuẩn bị rời đi thời điểm, bỗng nhiên nhìn thấy sương mù cuối cùng xuất hiện một dãy núi lập vách tường.

Vách núi tuyệt bích cao ngất tận trời, nghèo hiểm chi cực , khiến cho người hoa mắt.

Liêu Văn Kiệt theo vách đá nhìn lên, trong lòng bỗng nhiên nhảy một cái, vậy căn bản không phải cái gì sơn mạch, mà chính là cả người khoác trường sam màu đen, ngồi ngay ngắn ở ghế đá bên trên Cự Nhân. Bởi vì hình thể quá mức to lớn, tại hắn thị giác bên trong, liền giống với con kiến ngưỡng mộ voi, không phải cao sơn cũng là cao sơn rồi.

Cự Nhân diện mục hắc vụ lăn lộn, tĩnh mịch im ắng, cùng cái khác điêu khắc không có gì khác biệt, không nên nói một cái chỗ khác biệt, Cự Nhân đang đối mặt tất cả mọi người, phảng phất tại chờ đợi triều bái.

“Nhìn cái kiếp trước mà thôi, khiến cho theo đập phim kinh dị một dạng…”

Liêu Văn Kiệt khóe mắt ma quỷ, nơi này quá quỷ dị, không nên ở lâu, quả quyết đem thần niệm từ Tam Sinh Thạch bên trong rút khỏi.

“Kiệt ca, thế nào, nhìn thấy cái gì, có phải hay không rất thất vọng, cảm thấy mình kiếp trước một chút ý tứ đều không có?” Tế Điên tiến lên trước, hắn đối Liêu Văn Kiệt kiếp trước không hứng thú, hiện tại chỉ quan tâm tiểu Ngọc hồn phách, đã kéo thời gian rất lâu, nếu ngươi không đi liền không còn kịp rồi.

“Hàng Long, ngươi nói một người có thể có bao nhiêu lần kiếp trước, bao nhiêu lần Luân Hồi?”

Liêu Văn Kiệt mấp máy đôi môi khô khốc, nói bổ sung: “Ta nói là dưới tình huống bình thường, như ngươi loại này mang theo trí nhớ chuyển thế không tính.”

“Ta đây nào biết được, ta không bình thường tốt a!”

Nói xong, gặp Liêu Văn Kiệt một mặt bất mãn, Tế Điên nắm tay ho nhẹ một tiếng, làm cao tăng hình dáng: “Phàm tất cả tướng, Giai thuộc hư ảo, hết thảy hữu vi pháp, Giai như ảo ảnh trong mơ, như lộ cũng như điện, ứng tác như là xem.”

“Có ý tứ gì, làm gì đột nhiên nói cái này?”

“Ý tứ rất đơn giản, kiếp trước mà thôi, nghiêm túc ngươi liền thua.”

“Nói thật, ngươi xác thực rất cần ăn đòn.”

Liêu Văn Kiệt khóe miệng co quắp rút ra, rất nhớ phân hưởng một chút tại Tam Sinh Thạch trông được đến quỷ dị hình ảnh, bởi vì quá kinh dị doạ người, hắn cuối cùng lựa chọn im miệng.

...

Sơn mạch, đường lát đá.

Vụn vặt lẻ tẻ u hồn từ bốn phương tám hướng tụ đến, tại Quỷ Soa chỉ dẫn dưới, đạp vào đường lát đá hướng Vong Xuyên Hà phương hướng đi đến.

Đám u hồn khuôn mặt si ngốc, hai mắt vô thần, nếu không có oán khí, chấp niệm cực nặng người, đều ngoan ngoãn nghe theo Quỷ Soa an bài, một câu phàn nàn cùng nghi vấn đều không có.

Liêu Văn Kiệt ba người phóng qua sơn mạch, phía trước rộng mở trong sáng, là một mảnh trải rộng vũng bùn đầm lầy đá vụn bình nguyên.

Chương 806: 2 Bình nguyên khô cạn, sương mù bao phủ ở giữa mang theo huyết sắc, đầm lầy trên mặt đất lẻ tẻ phân bố trong đó, ừng ực hướng ra phía ngoài đảo khói độc.

Tuyệt đối Âm Gian địa lý, Dương Gian mọc ra không loại này

hình dạng mặt đất địa hình.

“Cuối cùng đã tới!”

Tế Điên đi cà nhắc nhìn một chút, chỉ Đông Phương nói: “Cái hướng kia là Uổng Tử thành, phàm là trong lòng có oán niệm uổng mạng người đều bị giam ở bên trong, thẳng đến tận mắt nhìn đến mưu hại bọn hắn người đạt được phải có báo ứng, oán khí tán đi, mới có thể bị Quỷ Soa mang đi , ấn lúc còn sống thiện ác hoặc phần thưởng hoặc phạt.”

“Hàng Long, phiến bình nguyên này rất lớn, ngươi xác định có thể tìm tới Hắc la sát?”

“Ta có Kim Thân chỉ dẫn, chỉ là Tiểu Tà thần, bấm ngón tay tính toán liền có thể tri kỳ tung tích.”

Tế Điên cười đắc ý, sau đó khiêu mi nói: “Chẳng qua tôi muốn tìm là nhỏ ngọc, Hắc la sát tung tích không quan trọng, lớn như vậy một mảnh bình nguyên, hữu tâm tính vô tâm, nhất định có thể đuổi tại Hắc la sát trước đó tìm được trước tiểu Ngọc.”

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, cùng Pháp Hải song hành theo sau lưng Tế Điên, hướng tiểu Ngọc vị trí bay đi.

Hắc la sát là Địa phủ Tà Thần, nói là ‘Tà’ thần, chỉ vì nó chức vụ cần thiết, giống như Phật Đạo hai nhà đều có tạm giữ chức Thiên Ma một dạng, làm công việc bẩn thỉu việc cực áo lót mà thôi.

Nghe một chút là được, không cần quá so đo, không chừng ngày nào người ta thăng chức tăng lương, liền thay đổi chính diện nhân vật mới áo lót rồi.

Theo Tế Điên, Hắc la sát cũng là như thế, một địa phủ bất nhập lưu quan sai, cần cù chăm chỉ đánh thẻ đi làm, chỉ đợi một ngày kia ngồi vào văn phòng.

Đối với cái này, Liêu Văn Kiệt không cho gật bừa, biết rõ nội dung cốt truyện, hắn biết rõ Hắc la sát là thật? Tà Thần.

Nhiều năm trước, Hắc la sát buông xuống nhân gian mang đến tai hoạ, Phật tổ đem đánh xuống địa ngục, trừng phạt nó dẫn độ oan hồn, cũng giam cầm nó thần lực, đem quyền trượng trấn áp tại nước thanh chùa Quan Âm giống dưới.

Liền Liêu Văn Kiệt trước mắt nắm giữ tình báo, Hắc la sát cụ thể thân phận không rõ, khả năng thật là một cái không chuyện ác nào không làm Tà Thần, cũng có thể là là Phật tổ sớm an bài người một nhà.

Dù sao lão đại, biết rõ đào hố diệu dụng.

Ngày sau có Phật môn đệ tử lịch luyện, đem hướng trong hố quăng ra, liền có thể tự biên tự diễn một trận đại kiếp, đã thêm hố, lại có thể trợ đệ tử thành công phá kiếp mà ra.

Tại hữu hạn tư nguyên dưới, đem lợi ích tối đại hóa, hết lần này tới lần khác người ta là từ sinh ra từ tiêu, ngoại nhân còn tìm không ra cái gì mao bệnh.

Hai loại khả năng, Liêu Văn Kiệt càng thêm có khuynh hướng loại sau, thuần chủ quan nhân tố, tâm thái hắc, suy bụng ta ra bụng người, gặp chuyện trước suy nghĩ âm mưu luận.

Đây cũng là hắn đem Pháp Hải mang tới nguyên nhân, duy nhất cái Tế Điên không an toàn, mang lên Pháp Hải cái này Kim vấn đề, túng có phong hiểm cũng có thể gặp dữ hóa lành.

Vận khí tốt, đem tràng diện bộ phim làm đủ, cố gắng đều không đến tiếp sau, tại Âm Gian liền đem Hắc la sát giải quyết.

...

“Tìm được!”

Tế Điên lấy Kim Thân gia trì Phật quang phá vỡ mê vụ, mặt lộ vẻ mừng rỡ nụ cười.

Kịch vốn đã biên tốt, chân hắn giẫm kim sắc Phật Vân từ trên trời giáng xuống, đem mê thất tại Uổng Tử thành Đại Bình Nguyên tiểu Ngọc mang về nhân gian.

Anh hùng cứu mỹ, anh hùng cứu mỹ xoát một đợt độ thiện cảm, về sau lại cảm hóa cửu thế gà rừng liền dễ dàng nhiều.

Ý nghĩ rất tốt, nhưng hiện thực từ trước đến nay rất nòng cốt, kế hoạch vĩnh viễn không đuổi kịp biến hóa, kể trên ý nghĩ đơn thuần mơ mộng hão huyền.

Chỉ gặp đá vụn bên trên bình nguyên, to lớn hắc ảnh nhanh chân hướng Uổng Tử thành phương hướng đi đến.

Hắc la sát.

Thân cao chừng có mười mét, mặt mũi hung dữ, đầu sinh sừng thú, nhìn nó tạo hình, không biết còn tưởng rằng là kinh phí không đủ, lâm thời tìm sát vách phòng chụp ảnh Ngưu Ma Vương tới cứu tràng.

Tại chi tiết phương diện, Hắc la sát cùng Ngưu Ma Vương cũng có sự khác nhau rất rớn chỗ, cái trán sinh ra liếc một chút, treo một chuỗi khô lâu xuyên thành treo châu.

Hắc la sát tay cầm xiềng xích màu đen, kéo dài chỗ cuối cùng, lôi kéo tiểu Ngọc ngơ ngơ ngác ngác hồn phách.

“Sách, thấp như vậy xác suất đều bị ta gặp, vận khí thật không tốt.”

Tế Điên thở dài một tiếng, đối Liêu Văn Kiệt cùng Pháp Hải nói ra: “Âm Gian có Âm Gian quy củ, Hắc la sát có thể thương lượng, không có nghĩa là hắn không cần tuân thủ quy củ. Có hại âm đức

chuyện từ ta ra mặt, các ngươi hai cái đừng nói chuyện, đứng tại ta đằng sau, đem giá đỡ bày lên đến là được rồi."

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, Pháp Hải chắp tay trước ngực, trong lòng mặc niệm phật hiệu, thường ngày, loại yêu cầu này hắn tuyệt đối sẽ không đáp ứng, nhưng hôm nay…

Liền rất không hợp thói thường.

Tận mắt nhìn đến Hàng Long La Hán hình dáng, cùng tính tình thật, cảm giác Liêu Văn Kiệt mang đến cho hắn điểm này tâm ma có vẻ như cũng không ra hồn.

Là chính hắn yêu cầu quá cao, lấy tướng không để ý đến căn bản, chỉ có thấy được có hình dạng, lại quên đi có hình dạng đều là hư tướng.

Tham, Sân, Si, chậm, nghi, ngũ độc đến từ chấp niệm, chỉ cần trong lòng không có chấp niệm, ngũ độc có tồn tại hay không vu biểu tượng căn bản không trọng yếu.

Chương 807: Tôi chính là ma 1 Cho tới nay, đều là hắn điên đảo ngắm thứ tự, mới có tâm ma vung đi không được.

"Uy, phía trước cái kia người nào, ngươi đứng lại đó cho ta!"

Tế Điên mang theo Tả Hữu Hộ Pháp rơi xuống đất, vênh váo tự đắc chỉ Hắc la sát nói: "Khác bốn phía nhìn loạn, nói cũng là ngươi, đần độn, đáng đời ngươi ở chỗ này làm khuân vác."

Hắc la sát dừng bước lại, mặt không biểu tình quay người, ở trên cao nhìn xuống nhìn xuống Tế Điên.

"Ây…"

Đối mặt Hắc la sát hai mắt, Tế Điên vô ý thức rùng mình một cái, nói đến không thể tưởng tượng nổi, tại cái nào đó trong nháy

mắt, hắn thế mà đối một cái bất nhập lưu Tà Thần dâng lên vẻ sợ hãi.

“Khó trách tất cả mọi người ưa thích đem chính mình trở nên vừa cao vừa lớn, UU đọc sách vạn vạn vạn. uu K An SHu. MCo m lần sau ta cũng cả một cái lớn.”

Tế Điên nhỏ giọng thầm thì, từ tâm lui ra phía sau hai bước, cảm nhận được đến từ Tả Hữu Hộ Pháp cường lực trợ giúp, ngưu khí hống hống nói: “Thời gian quý giá, liền không che giấu ngắm, ta là trên trời Hàng Long La Hán, phụng mệnh chuyển thế hạ phàm.”

Hắc la sát tiếp tục mặt không biểu tình, nhìn Tế Điên ánh mắt như là đối đãi thiểu năng trí tuệ.

Gặp tự giới thiệu hiệu quả không lớn, Tế Điên suy nghĩ có thể là bộ môn khác biệt, khuyết thiếu uy hiếp lực, lạnh hừ một tiếng nói: “Trên trời đại sự cùng ngươi một cái Tiểu Tà thần không quan hệ, ngươi chỉ cần biết rằng, ta Hàng Long giao hữu rộng khắp, vừa vặn cùng cấp trên trực tiếp của ngươi Diêm La Vương là hảo hữu chí giao, hiện tại cho ngươi một cái vuốt mông ngựa thời cơ, thả ngươi trong tay oan hồn, ta muốn dẫn nàng người Hồi ở giữa.”

“Thả người có thể, nhưng ta không thể tay không mà quay về.”

“Hiểu, muốn chỗ tốt đúng không.”

Tế Điên điểm một cái Hắc la sát, hắn liền ưa thích loại này có rảnh tử có thể chui tiểu soa, hướng Liêu Văn Kiệt đưa tay chà xát.

“?”

“Tiền!”

Có thể sử dụng tiền giải quyết không còn gì tốt hơn, sợ là sợ có ít người thèm không phải tiền của ngươi, mà chính là thân thể

của ngươi.

Liêu Văn Kiệt trong lòng nói thầm, vung tay lên, tại Tế Điên trước mặt sắp xếp ra 10 vạn cái đồng tiền, tầng tầng tự nhiên, vuông vức xếp xong, đừng nói một người bình thường linh hồn, tại Địa phủ mua cái một quan viên nửa chức đều dư xài rồi.

Kim quang chói mắt, Tế Điên dùng bồ phiến che mặt, nhỏ giọng nói: "Kiệt ca, làm gì cho nhiều như vậy?"

"Vậy cũng là nhiều?"

"Ây..."

Tế Điên trừng mắt nhìn, hướng Hắc la sát nhô ra miệng: "Với ta mà nói, chút tiền lẻ này không tính là cái gì, một ngày tiêu vặt thôi, nhưng đối với cái đồ đại ngốc mà nói, số tiền này đủ để cho hắn bí quá hoá liều, kích phát ra càng nhiều tham niệm. Nói giá không phải như thế nói, ta dám đánh cược, hắn câu tiếp theo cũng là thêm tiền, không phải vậy ta tại chỗ đem những này tiền ăn hết."

"Ta không cần tiền, ta đối tiền không hứng thú."

Hắc la sát lắc đầu, chỉ chỉ tiểu Ngọc linh hồn, mặt mũi hung dữ ghê tởm sắc mặt cười gằn nói: "Ta có hai điều kiện, thỏa mãn trong đó bất kỳ một cái nào, các ngươi đều có thể đem hồn phách mang đi."

"Không thể nào, có tiền đều không kiếm lời, ngươi đến cùng muốn cái gì?"

Tế Điên trong nháy mắt cảnh giác lên, miễn phí thường thường là đắt nhất, hắn tuy nhiên chưa từng nghe qua câu nói này, nhưng cũng không ảnh hưởng hắn hiểu được đạo lý này.

Hắc la sát cười ha ha: "Có chơi có chịu, chỉ cần ngươi đem

những này tiền tại chỗ ăn xong, liền có thể đem linh hồn mang đi."

Tế Điên: (? _?)

"Hàng Long, nghe rất đáng tin, ta cảm thấy có thể."

Liêu Văn Kiệt thọc Tế Điên sau lưng, thúc giục nói: "Thừa dịp Hắc la sát không có xách yêu cầu khác, tỉ như ăn thời điểm không thể uống nước, tranh thủ thời gian ăn, dù sao làm ăn rất khó nuốt xuống."

Không phải ngươi ăn, ngươi đương nhiên cảm thấy đáng tin.

Tế Điên tức giận trừng Liêu Văn Kiệt liếc một chút, có chơi có chịu là không thể nào, trực tiếp hỏi Hắc la sát yêu cầu thứ hai là cái gì.

"Yêu cầu thứ hai đơn giản hơn, lấy vật đổi vật, muốn linh hồn, liền lấy ngươi Kim Thân đến trao đổi."

"Ta dựa vào, ta Kim Thân chỉ là nhìn lấy Kim, cũng không phải thật hoàng kim, không đáng tiền tốt a!"

Tế Điên rất là im lặng, tiến lên hai bước nói: "Huống hồ ngươi một địa phủ người hầu Tà Thần,

Bắt ta Kim Thân cũng vô dụng, nếu như muốn thay cái bộ môn không lý tưởng, nói thẳng ra liền tốt, ta cùng Phật tổ rất quen, quay đầu hỗ trợ chuyển lời, điều ngươi đi Linh Sơn nhìn đại môn."

"Tiểu tử, có người hay không nói cho ngươi, ngươi lúc nói chuyện rất cần ăn đòn."

"Có, ngươi không là cái thứ nhất, cũng sẽ không là cái cuối cùng."

Tế Điên lơ đễnh, tiếp tục nói: "Khác ghét bỏ, nhìn đại môn có thể, dù sao cũng tốt hơn bị người cưỡi."

“Ha ha ha ”

Hắc la sát ngửa đầu cười to, nhìn xuống Tế Điên ánh mắt dần dần trở nên lạnh: “Tiểu tử, ngươi thì tính là cái gì, Thích Ca Mâu Ni cũng không dám nói như vậy với ta. Một lần cuối cùng, muốn trong tay của ta Quỷ Hồn, hoặc là cầm Kim Thân đổi, hoặc là xéo đi.”

“Nói ta cuồng vọng, ngươi rõ ràng so ta còn cuồng…”

Tế Điên nhanh chóng đong đưa bồ phiến, suy nghĩ có Liêu Văn Kiệt ở bên người, lại chính mình cả đời độ nhân không dùng được Kim Thân, thẳng thắn chút đầu nói: “Vương bát đản, thật sự là sợ ngươi rồi, Kim Thân cho ngươi, đem tiểu Ngọc hồn phách cho ta.”

Chương 808: Tôi chính là ma 2 Có Liêu Văn Kiệt cùng Pháp Hải lưỡng đại hộ pháp, tăng thêm xung quanh lại không có người chứng kiến, hoàn toàn trước tiên có thể đem Hắc la sát đè xuống đất ma sát, lại đem linh hồn mang đi.

Nhưng là không được.

Âm Gian có Âm Gian quy củ, Diêm La Vương công chính nghiêm minh, Hắc la sát có thể thương lượng, nhìn như mâu thuẫn, kì thực đều bao hàm tại đông đảo quy củ bên trong.

Tế Điên nợ quá nhiều không lo, chính mình không quan trọng, nhưng hắn muốn vì Liêu Văn Kiệt cùng Pháp Hải cân nhắc, dù là hai người kia cũng không quan trọng, tiểu Ngọc hồn phách cũng nhất định phải lấy danh chính ngôn thuận lý do rời đi Âm Gian.

Đương nhiên ngắm, nếu như tiểu Ngọc hồn phách xuống dốc đến Hắc la sát trên tay, lấy đã nói pháp đồng đều không thành lập.

Chỉ nếu không có ai trông thấy, này tiểu Ngọc hồn phách liền chưa bao giờ từng tiến vào Âm Gian.

“Chờ một chút.”

Liêu Văn Kiệt đè lại Tế Điên bả vai, khẽ lắc đầu: “Hàng Long, bình tĩnh một chút, Kim Thân không thể cho hắn.”

“Kiệt ca, đều lúc này, ngươi còn băn khoăn ăn chuyện tiền?”

Tế Điên len lén liếc mắt Hắc la sát, nhỏ giọng nói: “Kim Thân mà thôi, nếu không phải vật hiếm thì quý, phía trên không cho làm loạn, ta mỗi một thế đều có thể ngưng luyện ra một bộ, đổi tiểu Ngọc hồn phách rất vẽ được rồi.”

“Không, ta nói không phải cái này.”

Liêu Văn Kiệt mặt không chút thay đổi nói: “Trước đó liền đã nói với ngươi, cửu thế ác nhân Viên Phách Thiên phía sau có người, hắn giết tiểu Ngọc, tiểu Ngọc linh hồn lại vừa vặn đến ngắm Hắc la sát trong tay, ngươi liền không cảm thấy trong này quá xảo hợp sao?”

Tế Điên dao động cây quạt tay có chút dừng lại, cau mày nói: “Rất có đạo lý, nhưng cái này suy đoán quá mạnh mẽ ngắm, không nói đến ta cùng hắn không oán không cừu, cho dù có, trực tiếp muốn mạng của ta tốt bao nhiêu, tội gì vẽ vời cho thêm chuyện ra muốn ta Kim Thân.”

“Sợ là sợ hắn cầm tới Kim Thân, trở mặt không nhận nợ, không chịu đem tiểu Ngọc hồn phách giao ra.”

“Hắc hắc hắc, nếu thật là dạng này, vậy thì quá tốt rồi, ta liền Kim Thân đều không cần cho hắn.”

“...”

Liêu Văn Kiệt hít sâu một hơi, tình báo không ngang nhau, cùng Tế Điên không có cách nào giao lưu, nhưng có một chút hắn không bình thường vững tin, quyết không thể đem Kim Thân giao

cho Hắc la sát.

Trước khi đến hắn liền không làm tốt thiện ngắm chuẩn bị, tại Âm Gian đem Hắc la sát giải quyết, miễn cho họa loạn truyền chí dương ở giữa, lại là một trận sinh linh đồ thán.

Cân nhắc đến Hắc la sát khẩu khí không nhỏ, có thể là cái nào đó lão đại áo lót, hướng Liêu Văn Kiệt không bình thường từ tâm không có làm chim đầu đàn, hướng một mực không lên tiếng Pháp Hải thiêu thiêu mi, ra hiệu hắn đem tiểu Ngọc hồn phách đoạt tới.

Pháp Hải ngây ra một lúc, hắn là nghiêm túc hòa thượng, trắng trợn cướp đoạt tuyệt đối không được…

Chí ít hiện tại không được, đã giới rồi.

“Hắc la sát bố trí Phật tổ, trong lời nói đối nó cực kỳ bất kính, Pháp Hải ngươi là Phật môn đệ tử, lẽ ra phải do ngươi đi giáo huấn một chút hắn.”

Nói với Pháp Hải xong, Liêu Văn Kiệt ngược lại nhìn về phía Tế Điên: “Pháp Hải ra tay không nhẹ không nặng, chờ một lúc đánh nhau, sợ rằng sẽ tác động đến tiểu Ngọc hồn phách, người xuất gia lòng dạ từ bi, ngươi đem nàng mang xa một chút.”

“Diệu a!”

Tế Điên gật gật đầu, Hắc la sát đối Phật tổ bất kính, Pháp Hải xuất thủ giáo huấn, hắn lòng dạ từ bi bảo vệ tiểu Ngọc hồn phách, coi như Diêm La Vương tới cũng tìm không ra nửa điểm mao bệnh.

Mỗi ngày một cái chiếm cứ đạo đức điểm cao tiểu kỹ xảo, Tế Điên biểu thị vừa học đến rồi.

“A di đà Phật!”

Không ngừng Tế Điên học được ngắm, Pháp Hải cũng cảm

thấy rất có đạo lý, chắp tay trước ngực hô tiếng niệm phật, bên ngoài thân đẩy ra nhạt đạm kim quang.

“Ha ha ha ”

Hắc la sát ngửa mặt lên trời cười to, nhấc chân chà đạp mặt đất, tại một trận sơn băng địa liệt qua đi, sâu không thấy đáy đen kịt hạp cốc xé rách bình nguyên, như là một trương toét ra ác ma miệng rộng, chế giễu không biết lượng sức Liêu Văn Kiệt ba người.

Hắc la sát đưa tay đem xiềng xích tính cả tiểu Ngọc hồn phách ném thâm uyên, nhe răng cười nhìn qua ba người: “Một bộ Kim Thân đổi một cái linh hồn, cái này cũng không nguyện ý, vậy liền đem ba người các ngươi Kim Thân đều ở lại đây đi!”

“Đại Uy Thiên Long, thế tôn Địa Tàng, Bát Nhã chư Phật, Bát Nhã bá mà hồng!”

“Phi Long Tại Thiên!”

“Qua!”

Tại Hắc la sát mở ra thâm uyên địa ngục đồng thời, Pháp Hải kéo trên thân tàn phá không chịu nổi màu trắng áo cà sa, lộ ra xã hội người hình xăm thiếp giấy.

Kim Sắc Cự Long nghênh phong phát triển, trong trời cao xua tan che trời hôi vụ, cuồn cuộn Phật quang phủ kín, tại hơi hơi rung động trong không gian, đẩy ra từng tầng từng tầng chướng mắt kim sắc Liên Y.

Hơn ba tháng trước cùng Liêu Văn Kiệt đánh một trận, áo cà sa, phất trần, Kim Bát các loại pháp khí hư hao, chỉ có đầu này vô thượng phật pháp cô đọng hộ pháp Kim Long vẫn còn ở đó.

Lại bởi vì ba tháng Họa Địa Vi Lao, phật pháp tu vi tiến thêm một bước, Kim Long chiếm cứ bầu trời thôn vân thổ vụ, sinh động

như thật còn như thực thể, cường hoành uy thế làm cho người liên tục ghé mắt.

“Không tệ, đầu này tiểu xà cũng là có mấy phần hỏa hầu, so với bình thường Bát Bộ chúng mạnh hơn nhiều.”

Chương 809: Tôi chính là ma 3 Trăm mét Cự Long phun ra nuốt vào Phật quang hỏa diễm mà đến, Hắc la sát cười lạnh, cánh tay run lên, một quyền hướng lên trời đánh tới.

Hoành ép quyền ấn xé rách mạn thiên phi vũ khí lưu, Kim Long thân hình ngừng lại giữa không trung, oanh một tiếng vang thật lớn qua đi, lâm không xoay chuyển nhi té bay ra ngoài.

“Tê tê tê ----” x3

Liêu Văn Kiệt ba người đồng thời hít sâu một hơi, trong đó lấy Tế Điên kinh ngạc nhất, một cái bất nhập lưu Tiểu Tà thần, trước đó hắn liền tên đều chưa từng nghe qua, lại có thực lực mạnh mẽ như thế…

Sự tình ra khác thường tất có yêu, Hắc la sát muốn hắn Kim Thân khẳng định có âm mưu!

Lúc này, Viên Phách Thiên sau lưng hắc thủ có phải hay không Hắc la sát đã không trọng yếu, bảo trụ Kim Thân mới là việc cấp bách.

Việc này lớn, Tế Điên quay người liền muốn chạy trốn.

Bỗng nhiên, hắn ánh mắt xéo qua liếc về thâm uyên vết nứt, hùng hùng hổ hổ ngừng lại, cùng Liêu Văn Kiệt lên tiếng chào hỏi, thả người nhảy lên nhảy vào.

Thiện hành không phân lớn nhỏ, cứu người không phân bao nhiêu, biết rõ cái này hố rất sâu, Tế Điên vẫn là nhảy.

Liêu Văn Kiệt nhìn chằm chằm Tế Điên bóng lưng, đối Pháp Hải đưa mắt liếc ra ý qua một cái, tà ma ngoại đạo người người có thể tru diệt, bọn họ nghiêm trang nói sĩ các loại Thượng, không cần theo Hắc la sát nói nhảm nhiều, cùng tiến lên là được rồi.

Pháp Hải rất tán thành, thả người nhảy lên nhảy lên trên trời, chân đạp Cự Long, tắm rửa Phật quang hỏa diễm, miệng niệm kinh văn hướng Hắc la sát đánh tới.

Liêu Văn Kiệt mã bộ trầm ổn, chắp tay trước ngực đập ở trước ngực, hai mắt đỏ thẫm toàn lực vận chuyển huyết sắc niệm lực.

Trong lúc nhất thời, không gian chung quanh hắn đánh nổ, dưới chân địa mặt tốt như sóng nước đẩy ra Liên Y, vô số đá vụn bị cơn lốc quét mang theo, quét ngang bốn phương tám hướng.

Khắp nơi oanh minh run rẩy, cuồn cuộn bụi bặm như trụ, đột ngột từ mặt đất mọc lên, bay thẳng u ám Thiên Minh.

Một giây sau, Âm Gian sương khói mông lung điên cuồng gào thét mà đến, như là nhận chỉ dẫn, tại trên không trung chiếm cứ nằm ngang.

“Thắng tà!”

Theo Liêu Văn Kiệt quát khẽ một tiếng, phía sau trùng thiên ngút trời, bắn thẳng đến hắc ám màn trời bên trong, một thanh Hồng Vân cự kiếm hiển hóa, phần ngoài kiện hàng Âm Vân mê vụ, hỏa thiêu lượn lờ quỷ dị khói đen.

Cự kiếm Kình Thiên, nằm ngang không trung quan sát chúng sinh sâu kiến, thẳng trảm mà xuống, vô biên khí lãng tung hoành khuấy động, thanh thế giống như hủy thiên diệt địa.

Hắc la sát ngửa mặt lên trời nhìn lại, một bàn tay đánh bay gào thét mà đến Kim Long, nghiêng nhìn vào đầu rơi xuống hàng ma đại kiếm, một đạo ngưng thực quyền ấn đột nhiên vung hướng

không trung.

Ầm ầm! !

Kinh Lôi điếc tai, bão táp khí lưu lao xuống khắp nơi, thúc ép chúng sinh đền tội thụ tru.

Quyền ấn vỡ bờ kiếm phong vỡ tan mấy đạo lỗ hổng, lại không có thể ngăn cản nó đánh rớt xu thế, tại một tiếng oanh minh rung động qua đi, cự kiếm trảm đến Hắc la sát đỉnh đầu.

Uổng Tử thành trước bình nguyên đột nhiên chấn động, vô số đá vụn nổ tung, biển động cao cao giơ lên, không khí hóa thành cương phong gào thét, thổi hướng Âm Gian cái khác nơi hẻo lánh.

“Sư huynh, ngươi không sao chứ?”

Pháp Hải thu hồi Kim Long, nhảy lên nhảy đến Liêu Văn Kiệt bên người, gặp nó thở hồng hộc, vội vàng tiến lên đem đỡ lấy.

“Không có việc gì, tình huống có chút nghiêm trọng, Hàng Long qua lâu như vậy cũng chưa trở lại, khẳng định là gặp được phiền toái, ngươi xuống dưới tìm hắn, bên này ta tới đối phó.” Liêu Văn Kiệt nhìn về phía khói bụi chưa tán hố sâu, toàn lực xuất thủ một kiếm khó khăn lắm phá phòng, ngẫm lại đều có chút không chân thực.

Áo lót, tuyệt đối là áo lót.

Trước mặc kệ đối phương ngụ ý như thế nào, là có hay không hội thống hạ sát thủ, đem Hàng Long Kim Thân đưa đến nhân gian tổng sẽ không sai.

“? ? ?”

Pháp Hải nghe vậy kinh ngạc hướng Hắc la sát phương hướng nhìn lại, phát giác được làm người sợ hãi khí tức chậm rãi dâng

lên, không nói hai lời, thả người hướng trong thâm uyên nhảy vào.

Hắn biết Liêu Văn Kiệt có một tay Tam Giới Tiểu Na Di thần thông , có thể tự do người lui tới ở giữa phủ, chính mình theo bên người, ngược lại sẽ trở thành liên lụy.

Khói bụi chậm rãi tán đi, Hắc la sát lay động nhỏ xuống máu đen bả vai, trong mắt trêu tức ý vị nồng đậm: "Tốt một chiêu mượn thiên địa chi thế, ngươi có thể tuỳ tiện điều động Âm Gian chi lực, hoặc là tu luyện pháp môn khác thường tầm thường, hoặc là xuất thân lai lịch bất phàm… Đến cùng là cái nào, chính ngươi rõ ràng sao?"

Liêu Văn Kiệt không làm trả lời, hai mắt nhắm nghiền, sau đó bỗng nhiên mở ra.

Chấp tâm ma!

Huyết hồng ánh sáng lóe lên liền biến mất, ấn chiếu ở trong mắt Hắc la sát, một cái chớp mắt khiến cho thân thể cứng ngắc, như bị sét đánh ngu ngơ nguyên địa.

Cơ hội tốt!

Liêu Văn Kiệt đưa tay vỗ tới một chưởng, cuồn cuộn cương phong dòng lũ bên trong, che khuất bầu trời hồng sắc chưởng ấn mang theo vô tận khủng bố cự lực, ép đến Hắc la sát trước người.

Bành!

Hắc sắc quyền ấn chống đỡ, lấy điểm phá diện, tuỳ tiện ngăn lại thanh thế không thể địch nổi cự chưởng.

"Ha ha ha, ta chính là ma, ở đâu ra tâm ma."

Hắc la sát nắm tay phải chống đỡ bàn tay lớn màu đỏ ngòm, sau đó quyền trái oanh ra, đánh nát máu chưởng mặt ngoài vỡ tan.

Chương 810: 1: Thù này nhất định phải trả Trên hai tay, cơ bắp cương kiêu thiết chú bành trướng một vòng, tại Liêu Văn Kiệt trợn mắt hốc mồm bên trong, lấy cậy mạnh đem Như Lai Thần Chưởng xé vỡ thành hai mảnh.

“Sát tính không đủ, từ bi cũng không đủ, do do dự dự không biết lấy hay bỏ, cái này bàn tay đánh cho là cái gì cứt chó!”

“Không sai, đánh cũng là cứt chó…”

Liêu Văn Kiệt vô ý thức trả lời, nói xong cũng hối hận ngắm, thói quen mà thôi, miệng so đầu nhanh, là thân thể chính mình động, đại Liêu không lưng cái này nồi.

“Hừ hừ, ta cùng Thích Ca Mâu Ni vật tay thời điểm, cũng từng được lĩnh giáo hắn Phật chưởng, cả hai so sánh đơn giản khác nhau một trời một vực.”

Hắc la sát đưa tay cũng chưởng, chậm rãi hướng Liêu Văn Kiệt vỗ tới: “Một chưởng này là ta lấy thân thể lĩnh ngộ mà đến, dùng để giết ngươi dư xài.”

Mây đen lăn lộn, Cuồng Lang nước cuồn cuộn, bừng bừng sát khí một đường đánh đâu thắng đó.

Liêu Văn Kiệt trong lòng hồi hộp, trong mắt hồng quang tăng vọt, thế đại lực trầm một chưởng vỗ ra, huyết quang hắc vụ va nhau, vừa đối mặt công phu, hồng quang liền bị hắc vụ nuốt hết.

Ầm ầm ----

Sức mạnh mạnh mẽ bộc phát, UU đọc sách vạn vạn vạn. uu K An SHu. MCo m âm trầm màn trời càng thêm ảm đạm, tràn lan Cụ Phong hóa buộc, cắt nứt thiên địa, tại bình nguyên phía trên bổ ra giăng khắp nơi thâm uyên khe rãnh.

Liêu Văn Kiệt bị đánh bay đến ngoài ngàn mét, thân thể rơi

xuống đất ba lần, bắn lên ba lần, sau cùng khảm vào một phương núi trong đá.

“Khục! Khụ khụ ---- ”

Bất Diệt Kim Thân kinh hãi, toàn thân cao thấp đều đang đồn đưa vô biên đau nhức ý, hắn cúi đầu ho nhẹ mấy tiếng, khóe miệng tràn ra hiện ra kim quang dòng máu màu đỏ.

Oanh! !

Thân ảnh màu đen từ trên trời giáng xuống, hai chân cắm vào mặt đất, chấn động đến đất đá tung tóe.

Hắc la sát ở trên cao nhìn xuống nhìn xuống, nhanh chân hướng Liêu Văn Kiệt đi đến: “Ngươi Kim Thân không tệ, cùng ta hữu duyên, thuộc về ta.”

Liêu Văn Kiệt liên tục ho khan, tóc dài rủ xuống che chắn khuôn mặt, chỉ gặp hai đạo hồng quang, phía sau hắc vụ tràn lan lăn lộn, hóa thành hình thể cùng Hắc la sát chênh lệch không hai hắc sắc hình người hình dáng.

“Pháp tướng? !”

“Nói rất đúng, ngươi không cứu được thương sinh, lấy pháp lực tu vi của ngươi, chỉ xứng quỳ gối cầu xin ta ban cho bọn họ một con đường sống thôi.”

Hắc La Sát tung người nhảy lên, nhảy qua vực sâu rơi vào trước người Tế Điên, trong mắt tràn đầy châm chọc nói: “Tiểu tử, còn có một vấn đề nữa, ngươi không sợ ta cầm kim thân của ngươi xong rồi lại không đáp ứng thả bọn họ ra, sau đó ra tay giết hai người bọn họ sao?”

“Sợ.”

Tế Điên nhìn Liêu Văn Kiệt bị Hắc La Sát xách trong tay, do dự trong mắt tản đi, kiên định nói: “Tôi rất sợ anh trở mặt không đáp ứng, nhưng tôi muốn thử một lần, nếu thử, bọn họ có khả năng sống sót, không thử, bọn họ một chút hy vọng cũng không có.”

“Ha ha ha ————”

Hắc La Sát rất hài lòng với câu trả lời của Tế Điên, ngửa mặt lên trời cười to vài tiếng, bay lên một cước đá bay Tế Điên. Tế Điên cả người bay giữa không trung phun ra hai ngụm máu, kim thân bị đánh rơi rời khỏi thể, rơi xuống bên chân Hắc La Sát.

Người thứ hai nhặt lên kim thân, lại cất tiếng cười to.

Tiếng cười kiêu ngạo như Trương Vô Kỵ khiến cho Tế Điên nghe được lửa giận trong lòng dấy lên, cố gắng không thay đổi khuôn mặt giữ vững tươi cười nói: “Kim thân đã đưa cho anh rồi, hiện tại có thể thả hai người bọn họ chưa?”

“Không, kim thân là ta cướp được, không phải ngươi cho ta.”

Hắc La Sát càn rỡ cười to, phất tay đem Liêu Văn Kiệt cùng với xiềng xích, tất cả cùng ném vào trong vực sâu không đáy, sau đó nhấc chân đạp đất, đem khe nứt sâu giống như miệng ác ma khép lại.

“Tại sao, anh rõ ràng đã đáp ứng trao đổi với tôi, tại sao…”

“Bởi vì ta là ma!”

Hắc La Sát nhấc chân cười to, đem kim thân rời đi, trước khi đi còn không quên nhấc chân đạp Tế Điên một cái. Một cước này lực mạnh mẽ nặng nề, Tế Điên chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng đảo lộn, một ngụm máu phun ra, toàn thân từ trên xuống dưới đau đớn nói không nên lời.

-“ Tiểu tử, biến lên nhân gian kiểm chứng đi, đêm nay khi

nguyệt thực âm u hiện lên cũng chính là lúc ta trở về nhân gian!Ha ha ha ————”

Tiếng cười không kéo dài quá lâu, đợi Tế Điên bị một cước đá bay ra khỏi âm phủ trở về nhân gian, Hắc La Sát nhíu mày nhìn về phía kim thân trong tay.

Phấn vàng phiêu linh, gió âm thổi qua rải rác bốn phương tám hướng.

“Thà rằng hủy đi cũng không đem cho ta, chậc chậc đúng là kẻ ngu xuẩn tự cho mình là thông minh, thật sự cho rằng kim thân của ngươi hiếm lắm sao…”

Chùa Quốc Thanh.

Mặt đất trước đại điện nổ tung, Tế Điên trong làn khói dày đặc “A a a” từ trong sương khói bay ra, sau đó lại “Ai yaa a a” rơi xuống đất, nằm sấp trên mặt đất một lúc lâu không đứng dậy nổi.

Đau quá! Một cước của Hắc La trong nháy mắt lấy cậu nửa cái mạng, nếu như không phải cố ý để lại cái mạng cho cậu thì hẳn lúc này đã lạnh thấu xương rồi.

“Đáng hận! Anh Kiệt, Pháp Hải, là tôi hại các anh…”

Tế Điên nắm quyền đấm đất, khóe mắt ướt át nước mắt rơi. Bầu trời hơi sáng, đêm tối trôi qua, đón bình minh, nhưng cậu lại không nhìn thấy một chút bình minh, ngay cả tiền đồ cũng không sáng nổi, cảm giác cả thế giới đều tối đen một mảnh. Trong đại điện, các tiểu hòa thượng líu ríu hô hào, cãi vã bàn luận tại sao kim thân đột nhiên không biết tung tích, hẳn là nên lập tức báo quan mới đúng.

Chương 811: 2: Thù này nhất định phải trả Cơ hồ là cùng lúc mặt trời mọc, hương khói cung phụng trong đại điện không ngừng tan đi, một đám thần tiên thần lực che chở không còn nữa, giống

như đã thương lượng xong, tất cả đều chạy mất bóng dáng. Thổ địa công công chui ra khỏi mặt đất, từ trong cỏ đem Tế Điên ra: "Đại ca, đã nói anh không nên cầm kim thân chạy loạn khắp nơi thế mà anh nhất định không nghe, lần này thì xong rồi, anh gây ra đại họa rồi."

- "Làm sao vậy, tôi lại gây ra đại họa gì?" Hai mắt Tế Điên ảm đạm nhìn bầu trời xanh, một bộ dạng cá muối.

" Thần tiên bên trong chùa nói, anh trêu chọc tà ma giáng thế, nhân quả dây dưa quá lớn, nếu đứng quá gần anh sẽ gặp xui xẻo, họ không muốn cùng anh ở chung dưới một mái nhà, toàn bộ đều chuyển nhà chạy trốn hết rồi."

Thổ địa công lắc đầu, mắng vài câu không có nghĩa khí, sau đó vỗ vỗ bả vai Tế Điên: "Bọn họ nhiều người, cho nên tôi tuy rằng tinh thần ủng hộ anh, nhưng cũng vì chén cơm chung thân, cũng chỉ có thể cùng bọn họ đứng chung một chỗ, tôi trước tiên tránh nạn, anh tự cầu phúc đi!"

Tế Điên không nói gì nhìn Thổ địa công công chạy trốn, cố nén đau đớn trên người đứng lên, từng bước từng bước đi vào đại điện.

Cmn!

Trong nháy mắt khi Tế Điên đi vào, từng bức tượng thần đều bị lật đổ, tượng vàng lớn nhỏ ảm đạm vô quang, chân chính trình độ làm cho người căm chó ghét, liếc mắt một cái cũng ngại không muốn liếc. Tế Điên cười thảm một tiếng, không để ý tới đám đồng liêu không đáng tin cậy này, cậu cũng không để ý đám tiểu hòa thượng đang kinh hô quái dị xung quanh, nhíu mày nhìn về phía tượng Quan Âm Đại Sĩ lớn nhất trong điện.

"Đại Sĩ, nếu như ông nghe được, phiền nói cho tôi biết một tiếng, tôi rốt cuộc là làm sai ở chỗ nào?"

Dứt lời, tượng Quan Âm nứt ra mấy khe hở, tượng vàng lớn vỡ vụn thành mảnh vụn đầy đất.

-Không có khả năng, bọn họ nhìn không thấu thì thôi, vì sao Đại Sĩ ông cũng nhìn không thấu.

Chẳng lẽ thật sự là tôi sai rồi sao?"

Sắc mặt Tế Điên biến hóa, khóe miệng tràn ra một ngụm máu đỏ tươi, trợn to hai mắt: "Không, tôi không sai, là đám thần tiên các ngươi cao cao tại thượng quen rồi, đời người không quá trăm năm nhưng lại so với các ngươi có tình có nghĩa hơn nhiều."

Dứt lời, Tế Điên vung quạt hương bồ, muốn khôi phục lại tượng Quan Âm Đại Sĩ bị nghiền nát. Dùng tâm tư của Quan Âm Đại Sĩ để chữa trị tượng vàng Quan Âm Đại Sĩ bị hư hại, kết quả không thể tưởng tượng được, quạt hương bồ tan rã, một thân quạt tan hết, trên tay Tế Kiệt chỉ còn lại một chuôi quạt.

"Tự nhiên lại như vậy…"

Tế Điên ngơ ngác tại chỗ, sau đó vỗ mạnh vào đầu, hối hận nói: "Chết tiệt, sớm biết quạt sẽ bị hủy thì mình nên làm sống lại Tiểu Ngọc trước cho xong, Đại Sĩ ông đại từ đại bi đi mà, lại cho tôi một cơ hội khác được không?"

Không có đáp lại, quạt hương bồ chỉ còn lại chuôi quạt, hồn phách của Tiểu Ngọc ở bên trong chùa không qua được đêm nay sẽ trở về địa phủ, lại lần nữa bước lên con đường Uổng Tử Thành*.

*Địa ngục

*Địa ngục

"Không có, sao lại cái gì cũng không có chứ…"

Tế Điên dựa vào cửa điện đại điện, thần thái mệt mỏi, tinh

thần uể oải, không ngừng khuếch tán khí áp suy đồi ra bên ngoài.

“Tế Điên, kim thân đâu? Cậu giấu kim thân ở đâu rồi?” Trụ trì Pháp Không nghe tin mà đến, nhìn thấy cả phòng tượng thần vàng nghiêng ngả, ngay cả tượng vàng của Quan Âm Đại Sĩ cũng sụp đổ, trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa đi đời nhà ma.

“Không còn kim thân nữa, tôi vì cứu Tiểu Ngọc mà mang theo kim thân xuống địa phủ, hại anh Kiệt cùng Pháp Hải mất mạng…” Tế Điên hữu khí vô lực trả lời.

“Ah, cậu có bị điên không! Tôi đã sớm cảnh cáo cậu, kim thân không thể rời khỏi chùa miếu thế mà cậu nhất định không nghe, hiện tại gây ra đại họa, người thần cộng phẫn, hết thảy đều xong rồi.

Pháp Không thở hổn hển nói: “Theo tôi được biết, chùa Quốc Thanh ẩn giấu một bí mật lớn, truyền thuyết địa phủ có một tà thần tên là “Hắc La Sát”, anh ta làm việc ác nhiều vô kể, muốn hủy diệt sinh linh nhân gian, bị Phật tổ tự mình hàng phục, cũng đem quyền trượng của anh ta trấn áp dưới tượng Quan Âm… Hiện tại chùa Quốc Thanh không có thần lực gia trì, lại không có kim thân có thể chế ngự Hắc La Sát, anh ta liền có thể tự do lui tới địa ngục nhân gian, đại họa hàng lâm, không biết sẽ có bao nhiêu người vì vậy mà chết đây.”

- Còn có chuyện như vậy sao, cmn sư phụ, ông, hòa thượng nhà ông sao lại không nói sớm cho tôi biết chứ?”

- Cậu cũng không hỏi tôi a!

“A cái này…”

Tế Điên nháy nháy mắt, hình như thật đúng là như vậy, cười khổ không thôi: “Sư phụ, kim thân của tôi còn chưa viên tịch, vẫn ở chùa Quốc Thanh làm chủ trì, loại chuyện này tôi cũng không

biết, ông từ đâu nghe được tin tức này?"

"Tế Điên, cậu lại..."

Pháp Không oán giận một câu, nhỏ giọng nói: "Tối hôm qua lúc cậu và Liêu lang trung vụng trộm đến phòng tôi, tôi lúc đó đang nằm mơ, trong mộng có Quan Âm Đại Sĩ chỉ điểm, tôi đang định nói cho các cậu biết, kết quả bị Liêu lang trung đánh ngất xỉu."

"Là vậy à..." Tế Điên bĩu miệng, liên tiếp cơ duyên trùng hợp như vậy, cũng không biết nên trách ai đây.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, cho dù cậu biết thì vẫn sẽ xuống địa phủ xông vào một lần, một người không thể so sánh với thiên hạ, nhưng nên cứu vẫn phải cứu.

Chương 812: 3: Thù này nhất định phải trả "Sư phụ, sư phụ bây giờ có nằm mơ không, nhìn xem Đại Sĩ còn đang nằm hay không, nếu có, phiền ông hỏi một chút, dưới tình huống không có kim thân thì làm sao có thể đuổi Hắc La Sát trở về địa phủ, để cho anh ta vĩnh viễn không có cách nào đi tới nhân gian?"

"Có a!" Pháp Không đương nhiên nói: "Đem kim thân của cậu tìm về, nghĩ biện pháp đánh vào trong cơ thể Hắc La Sát là có thể tiêu diệt anh ta."

"Cái này chỉ sợ không được, kim thân bị tôi tự bạo hủy diệt rồi."

"Cái gì?!" Pháp Không trợn mắt cứng lưỡi, trợn trắng mắt, lần này thật sự ngất đi.

"Sư phụ, ông tỉnh lại a!"

Tế Điên đánh thức Pháp Không, người sau cắn chặt môi, trong mắt tràn đầy nước mắt: "Tế Điên, rốt cuộc là cậu bị cánh cửa nào kẹp đầu, vì sao lại nghĩ không ra biện pháp mà phải phá hủy kim

thân?”

“Tôi cũng không muốn, tôi cho rằng Hắc La Sát muốn kim thân, là vì lấy đó làm vật dẫn dắt, hàng lâm nhân gian đồ thán sinh linh.”

Tế Điên mở to hai mắt, giải thích: “Vì không muốn anh ta thực hiện được tôi đành phải hủy kim thân, hiện tại tôi lên cũng không thể lên trời, xuống cũng không thể vào đất, đơn thuần là một người bình thường , thần tiên cũng không phải, tổn thất cũng rất lớn!”

Nói đến đây, Tế Điên bắt đầu động não, Hắc La Sát nghĩ hết biện pháp muốn hủy diệt kim thân của cậu, hiện tại lại bị cậu chủ động hủy, ân tình lớn như vậy, không biết Hắc La Sát có thể bán cậu một cái mặt mũi hay không, về sau thường trú tại địa phủ, không đến nhân gian nữa. Không có vấn đề gì phải không?

“Vậy không có kịch để diễn, bây giờ không có kim thân, trừ phi Phật tổ hàng lâm, bằng không không ai có thể ngăn cản Hắc La Sát, mọi người cùng nhau chờ chết đi.” Pháp Không suy sụp thở dài, đặt mông ngồi bên cạnh Tế Điên.

“Không phải chứ, sư phụ, tôi biết Hắc La Sát rất lợi hại, nhưng ngoại trừ Phật tổ không ai có thể chế phục nổi anh ta có phải có chút khoa trương hay không, còn có…”

Tế Điên chửi bới nói: “Nếu thật sự là như thế, thế thì dựa vào kim thân là có thể tiêu diệt Hắc La Sát cũng không khỏi quá coi trọng tôi đi. Nói thật là tôi không thích lắm, cứ coi như là tôi già rồi đi chăng nữa thì tôi xứng đáng với cái này sao?”

“Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, kim thân còn có một chút.” Pháp Không trước mắt sáng ngời, từ trong miệng lấy ra hai cái răng vàng, cười ha hả đưa tới trước mặt Tế Điên.

“Mẹ kiếp, sư phụ, ông thân là trụ trì của chùa Quốc Thanh, vậy mà dám lấy quyền mưu tư, trộm răng vàng trên kim thân của tôi!”

Tế Điên chép tay đoạt lấy hai cái răng vàng, ánh mắt u ám chậm rãi sáng lên, cười khinh bỉ nói: “Coi như tôi nhìn lầm ông, không nghĩ tới ông hóa ra là hòa thượng như này.”

“Tế Điên, cậu đừng bới người khác, tôi không có răng, mượn một chút mà thôi, không thể tính là trộm.” Pháp Không mạnh mẽ giải thích một câu.

“Lời này của ông, chả nhẽ lúc ông mượn răng vàng, ông được kim thân cho mượn rồi sao?”

“Nhưng kim thân cũng không cự tuyệt a!”

Tế Điên nghe vậy ngạc nhiên, hình như thật đúng là có lý này, lại học được một cái.

Thời gian cấp bách, sau khi cảm khái xong cậu ta nhảy dựng lên tại chỗ, nhe răng nhếch miệng nhịn xuống đau đớn, hỏi thăm thi thể Tiểu Ngọc, bước nhanh tới điện ngoài trời chùa Quốc Thanh.

Nơi này rất quen thuộc, kiếp đó,cậu còn gọi lúc đó là lúc tính kinh, thường xuyên đứng ở trước tường này suy nghĩ. Lúc đầu còn có chút tác dụng, lâu ngày liền dứt khoát đem vách tường nói thành hình dáng của cậu luôn.

Nhìn lại quá khứ, Tế Điên nhớ lại nở một nụ cười, sau đó ở trong góc tìm được thi thể Tiểu Ngọc được bạch bố che kín: “Thời gian của bần tăng không còn nhiều lắm, tám chín phần mười không chịu nổi nguyệt thực đêm nay, nhưng tôi đã nói muốn cứu cô một mạng, tuyệt đối nói được làm được.”

Nói xong Tế Điên nắm chặt chuôi quạt hương bồ, một tay giơ

lên đỉnh đầu, hét lớn một tiếng, hô to tên của hảo huynh đệ Phục Hổ La Hán.

Kim quang từ trên trời giáng xuống, một thân chính trang, Phục Hổ tay cầm thiền trượng hiện thân, ông ta một phen đè lại bả vai Tế Điên: "A Long, mau đi theo tôi, tôi đã giúp anh cùng cấp trên thương lượng xong, chỉ cần anh trước mặt mọi người chủ động nhận thua, nói một ít lời chịu thua, lại liên tục hạ xuống cấp ba, liền có thể tiếp tục làm thần tiên."

"Phục Hổ, hảo huynh đệ, có thể giúp tôi đến trình độ này, cậu khẳng định không ít lần cầu người." Tế Điên cảm động nói.

- Đừng nói nhảm nữa, đi thôi!

"Không được, tôi không thể đi." Tế Điên đè lại bả vai Phục Hổ: "Hảo huynh đệ, giúp tôi một việc cuối cùng, núi Côn Luân có một gốc linh chi thảo, tôi thèm nó đã lâu, mặc kệ cậu dùng biện pháp gì, sắc dụ cũng được, mau chóng giải quyết tiên hạc đồng tử trông coi, đem linh chi thảo mang đến nơi này."

"Không phải chứ, anh lại phát điên cái gì vậy?"

.....

Cuối vực sâu, cả vùng đất hắc ám, nước tù yên tĩnh không nhúc nhích, vạn năm bóng loáng giống như gương.

Một bóng người từ trên trời giáng xuống giống như có ai đang rắc bột mịn vậy, giữa không trung lột ra thân thể màu vàng, cũng không biết rơi xuống bao lâu, một đầu đâm vào mặt nước, gợn sóng kinh động không ngừng.

Sâu trong nước tù, Liêu Văn Kiệt chìm sâu như khối sắt, tóc dài trôi nổi như cỏ dại, trên mặt da vàng bong tróc đen kịt, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt đỏ như máu mở ra.

Cơ duyên của hắn đến rồi! Còn nữa, cho một cơ duyên mà thôi, có cần phải ra tay nặng như vậy không?

Làm như chỉ có Hắc La Sát biết diễn kịch vậy, bộ hắn không biết vậy chắc…... Thù này tạm thời ghi nhớ, đánh không lại không sao, sau này gặp phải đồ tử đồ tôn, khẳng định phải tìm cách thu lại chút lãi!!!

Chương 813: 1: Kim thân viên mãn, pháp tướng mới thành Sâu trong nước tù, Liêu Văn Kiệt khoanh chân ngồi, dùng phương thức hấp thụ linh khí trời đất tạo hình lại cơ thể kim thân, chỉ khác mỗi bây giờ không giống với những người tu hành khác, hắn hấp thu không phải là linh khí, mà là âm khí.

Đầm nước tù này chính là âm khí hóa lỏng, phẩm chất cực cao, người thường dính vào sẽ hóa thành máu, linh hồn chạm vào cũng sẽ bởi vì không chịu nổi năng lượng âm hàn trong đó, lâm vào cảnh đóng băng vĩnh viễn yên lặng.

Liêu Văn Kiệt không lo lắng về phương diện này, trở lại âm gian, giống như về đến nhà, tùy tiện hít một hơi đều là mùi thơm.

Nội Đan Công + Cửu Tự Chân Ngôn + Huyết Hải Ma La ba cái đồng thời vận chuyển, hồng lam hai màu tuần hoàn phục hồi, mỗi một chu thiên*trôi qua, liền có âm khí bị luyện hóa, kim thân bị tổn hại dùng tốc độ bằng mắt thường có thể thấy được nhanh chóng được tạo thành.

*Chu Thiên là một câu nói thường thấy trong môn khí công.

*Chu Thiên là một câu nói thường thấy trong môn khí công.

Kim thân tan vỡ một lần, sau khi tái tạo càng lên một tầng cao hơn.

Liêu Văn Kiệt cũng chưa thỏa mãn lắm, cơ duyên Hắc La Sát tặng hắn cũng không chỉ như thế, kim thân còn có không gian đột

phá hơn.

Chỉ thấy hắn phất tay nâng ở trước người, một ngọn lửa ma thuật màu đen nhảy lên không ngừng trong năm ngón tay, mặc dù chỉ có một nhưng nom rất kiêu ngạo phóng túng.

Lúc trước kim thân của Liêu Văn Kiệt chịu đựng thiêu đốt, cuối cùng một giây trước khi hoàn toàn sụp đổ cũng chịu được lực lượng bá đạo hủy diệt trong đó, miễn cưỡng tiếp thu một luồng lửa ma thuật ẩn giấu trong cơ thể.

Có thể xem như chính hắn thu, cũng có thể xem như Hắc La Sát tặng.

Nói là cơ duyên, cũng không phải cho không, thiên hạ không có tiện nghi nào nhặt được miễn phí, có thể lấy được bao nhiêu chứ, ngoại trừ được đối phương nguyện ý cho bao nhiêu, thì còn phải xem mình có thể tranh thủ bao nhiêu.

Chỉ thấy Liêu Văn Kiệt năm ngón tay siết chặt, ngọn lửa ma thuật màu đen theo cánh tay thiêu đốt kim thân, lại một lần nữa đem kim thân đốt đến loang lổ vỡ thành từng đạo vết nứt.

Lấy âm khí hóa lỏng hội tụ kim thân, cứ như vậy một bên đốt một bên tu bổ, không ngừng cường hóa cường độ kim thân.

Kim thân nhanh chóng tái tạo, cường độ lần lượt được tăng cường, cho đến khi ngọn lửa ma thuật không cách nào làm bị thương mới chậm rãi dừng lại.

Kim thân tái tạo viên mãn.

Nhìn lại thế giới, có một sự khác biệt so với khi hắn mới bước vào vùng đất lục địa thần tiên, mỗi sức mạnh siêu nhiên của hắn đều có thể làm chủ mà không cần thầy dạy, tất cả đều do thế giới nuôi sống hắn trở lại.

Cách thế giới nhìn hắn cũng có sự khác biệt, cái khác trước không nói, chỉ riêng ngoại hình đã thêm bộ lọc mài da, tu thân, làm trắng, so với trước còn đẹp trai hơn.

Liêu Văn Kiệt chậm rãi mở mắt ra, giãn toàn thân, xương cốt rắc rắc, há mồm hút ngọn lửa ma thuật trong lòng bàn tay vào trong miệng.

Dưới thân thể màu vàng nhạt, mơ hồ có thể thấy được một đám sương mù màu đen đang lang thang, hoặc là biến thành rắn, hoặc là quạ đen vỗ cánh, theo Liêu Văn Kiệt mi tâm sáng lên một đoàn hồng quang huyết nhãn, đám sương mù màu đen liền thâm nhập vào trong đó, lúc này mới yên lặng bất động.

Đến lúc này, cơ duyên đã chấm dứt, bày ra trước mặt Liêu Văn Kiệt có hai con đường.

Một là vận dụng pháp môn học được từ Pháp Hải, đem ngọn lửa ma thuật luyện chế thành Văn Thân Thiếp Chỉ, đây cũng là ý nghĩa của ngọn lửa ma thuật mà Hắc La Sát tặng cho.

Liêu Văn Kiệt giúp anh ta diễn một vở kịch, trợ giúp Tế Điên sớm nhìn thấu tâm ma.

Hai là quay lại căn nguyên, thông qua ngọn lửa ma thuật này, truy tìm thân phận thật của Hắc La Sát, xác nhận xem thân phận của anh ta rốt cuộc là ai.

Thích Ca Mâu Ni, bằng không còn có thể là ai.

Tìm kiếm bí mật sau lưng ngọn lửa ma thuật không có ý nghĩa gì lớn, Liêu Văn Kiệt dùng đầu ngón chân đều có thể đoán được thân phận của Hắc La Sát, chọn con đường thứ hai cũng không có ý nghĩa gì.

Nhớ lại những kiến thức trong Tam Sinh Thạch, hắn trầm ngâm một lát, buông tha thần thông của Văn Thân Thiết Chỉ, lựa

chọn con đường thứ hai.

Lông mày đỏ như máu, hai mắt mở ra, phóng ra bóng đen của ngọn lửa ma thuật, hiện ra một đám sương mù trong màn nước lạnh lẽo.

Liêu Văn Kiệt nín thở ngưng thần, hai mắt nhíu mày nhắm chặt, chỉ có đôi mắt đỏ trước trán mở to, theo cảm ứng của 'Chấp Tâm Ma', có thể phá hư vô vọng thẳng đến căn nguyên.

Tầm mắt xuyên qua thông đạo huyết sắc, phía trước mở ra ánh sáng, là một mảnh vô hạn quang minh.

Trong vũ trụ vô tận, tinh hà chảy xuôi, chư giới tựa như cát sông Hằng, sinh sinh diệt diệt không dứt, số lượng không thể đếm được.

Một quang ảnh khoanh chân ngồi, khuôn mặt mơ hồ, hai tay kết 'Pháp Định Ấn', dựa lưng vào một vầng mặt trời, xua đuổi bóng tối, chiếu sáng vạn vật vũ trụ.

Tầm mắt tiếp tục đi về phía trước, xuyên thấu qua quang ảnh vô hạn, ở sau lưng tìm được một mảnh hắc ám.

Vũ trụ đen kịt, một pho tượng ma thần sừng sững trên Hắc Liên*, một đầu, ba mắt, sáu tay, tóc rắn, im lặng bất động, rất có tướng vô thượng hàng ma.

*Hắc Liên: hoa sen màu đen

*Hắc Liên: hoa sen màu đen

Ngay trong lúc tầm mắt Liêu Văn Kiệt đã định hình, Mi tâm ma thần nhìn thẳng vào mặt hắn, trong nháy mắt tầm mắt chạm vào nhau, đá người, đóng cửa, đem ý thức của Liêu Văn Kiệt đuổi về trong cơ thể mình.

Phật ba thân!

Thích Ca Mâu Ni là hóa thân, có sinh có diệt, có thể nhìn thấy. Đại Nhật Như Lai là pháp thân, vô sinh vô diệt, không thể nhìn.

Đại Nhật Như Lai hàng ma hiện ra bộ dáng tức giận, tên là Đại Hắc Thiên.

“Hắc hắc hắc…”

Chương 814: 2: Kim thân viên mãn, pháp tướng mới thành Trong nước tù, Liêu Văn Kiệt nhếch miệng cười, toàn lực vận chuyển niệm lực hai màu hồng lam, biểu hóa hắc sắc pháp tướng khoanh chân mà ngồi.

Theo vô tận âm hàn khí cuốn tới, thân hình mông lung dần dần ngưng thật, khuôn mặt đường viền thánh khiết, có nam cũng có nữ, mi tâm điểm sáng một đạo tâm ma mê hồn, hai tay phân chia thành sáu…

Pháp tướng mới thành, uy áp vô hình xuyên thấu qua mười tám tầng địa ngục, trong nháy mắt quét ngang toàn bộ âm phủ thiên địa.

……

Nhân gian, Chùa Quốc Thanh.

Khi sắc trời đến hoàng hôn, các tăng nhân lớn nhỏ trong chùa vì dị tượng nhân thần cộng phẫn, sợ tới mức chạy sạch sẽ.

Chỉ có Tế Điên đi tới đi lui trong phòng, trong tay cầm chuôi quạt hương bồ, trong lòng tràn đầy lo lắng, thỉnh thoảng nhìn bầu trời ngoài phòng một cái.

“A Long, tôi đã trở lại.”

Một đạo kim quang rơi xuống đất, Phục Hổ nhảy lên trước

người Tế Điên, đem một gốc cây linh chi thảo màu tím đặt ở trước mặt cậu, lau mồ hôi lạnh trên đầu: “May không nhục mệnh, bày ra tiên hạc đồng tử đem linh chi … Này, anh có nghe tôi nói không vậy?”

Tế Điên chép tay đoạt lấy linh chi thảo, mặc kệ Phục Hổ oán giận, mở hai tay Tiểu Ngọc đã cứng ngắc, đem linh chi thảo với chuôi quạt cùng nhau nhét vào trong lòng bàn tay cô.

Không có động tĩnh. JPG

“Ý, làm thế nào mà một chút động tĩnh cũng không có?”

Tế Điên trợn to hai mắt, quay đầu nhìn về phía Phục Hổ: “Phục Hổ, ngàn vạn lần đừng nói cho tôi biết là cậu hái nhầm cỏ!”

“Trần trụi một mảnh núi, ngoại trừ tiên hạc chỉ có một viên linh chi thảo này, cái chỗ kia chính là anh để cho người ta đi hái, tôi cũng không phải người mù, làm sao có thể hái sai!”

Phục Hổ giải thích một câu, sau đó phất tay đánh một đạo kim quang tiến vào trong cơ thể Tiểu Ngọc: “Linh chi thảo có năng lực khải tử hoàn sinh, nhưng mà linh dược tiên gia lợi hại hơn nữa, phàm nhân cầm cũng vô dụng thôi, anh đây là là quan tâm quá sẽ loạn.”

Tế Điên không nói gì, thấy hồn phách của Tiểu Ngọc dung nhập vào trong cơ thể, thi thể sống lại, có nhịp tim có hô hấp, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Lần này hạ phàm không chạy vô ích, ít nhất cứu được một người.

“A Long, cô ta không phải là gà rừng cửu thế sao, anh sao lại quan tâm cô ta như vậy?” Phục Hổ mặt lộ ra khó chịu.

“Bất kể là gà rừng cửu thế hay là những người khác, tôi đối

với tất cả mọi người đều rất quan tâm.”

Tế Điên nói xong, vỗ vỗ bả vai Phục Hổ: “Đương nhiên, người tôi quan tâm nhất vẫn là cậu, hảo huynh đệ của tôi.”

Phục Hổ nghe vậy cảm thấy vô cùng vui mừng, sau đó nhíu mày nói: “Thời gian không còn sớm, mau đi thôi, anh biết đấy, đám người phía trên kia là mặt mũi tốt nhất, anh để cho bọn họ chờ anh, đến lúc đó khẳng định sẽ thay đổi thủ đoạn chỉnh ngươi.”

“Tôi lại còn có việc phải làm, sẽ không trở về đâu.”

“Cái gì, tôi không nghe rõ, phiền anh nói rõ ràng một chút.” Phục Hổ móc lỗ tai ra, vẻ mặt ngây thơ.

“Tôi không xuống địa ngục, ai xuống địa ngục.

Tế Điên bình tĩnh nói: “Nếu trên thế giới thật sự có mệnh, vậy bắt đầu từ lúc tôi hạ phàm, tất cả đều là định mệnh, kiếp nạn này bởi vì tôi mà đến, không trốn được.”

- A Long, anh đang nói cái gì vậy tôi nghe không hiểu a!

“Nếu như trên thế giới không có mệnh, một kiếp này khắp nơi đều là sinh cơ, tồn tại hay không đều nằm ở sự lựa chọn cá nhân của tôi, không trốn được.”

“.....”

Mắt thấy Phục Hổ hai mắt mờ mịt, Tế Điên vỗ vỗ bả vai ông ta: “Hảo huynh đệ, cậu trở về trước, chờ tôi bận rộn xong liền đi tìm cậu,một ngày trên trời bằng một năm dưới đất , chúng ta rất nhanh có thể gặp lại.”

“Nhưng mà…”

Phục Hổ rối rắm một lúc lâu, luôn cảm thấy chỗ nào có không ổn, nhíu mày nói: “A Long, có cái gì tôi có thể giúp được, cứ việc

nói, ngàn vạn lần đừng khách khí với tôi.”

-Có!

Tế Quyên cười vỗ tay: “Tôi cùng ba người cửu thế chơi rất vui vẻ, phiền cậu hướng mấy vị thần tiên phía trên nói một chút, nếu lại có chuyển thế, nhất định phải an bài tôi cùng bọn họ một chỗ.”

“A?!”

“Chỉ có vậy, ngàn vạn lần nhớ phải mang lời của tôi đến…”

Tế Điên đẩy Phục Hổ rời đi, lúc xoay người khẽ thở dài, điều kiện tiên quyết là đêm nay có thể sống sót, theo cậu thấy, kết quả tốt nhất cũng là hồn bay phách tán, thuận tiện lôi kéo Hắc La Sát đồng quy vu tận.

“Anh… Là thần tiên?”

Góc tường, Tiểu Ngọc thức tỉnh mặt đầy phức tạp, ký ức khi bị giết, ký ức hồn phách lưu lạc Uổng Tử Thành, cùng với cuộc đối thoại vừa rồi giữa Tế Điên Hoàng Long và Phục Hổ, cô đều thấy rõ ràng.

“Không sai, kiếp này tôi tên là Tế Điên, trước khi chuyển thế tên là Hàng Long…”

Tế Điên quyết đoán thừa nhận, đem mình hạ phàm, cùng với ba người cửu thế đánh cuộc nói hết ra, một chút giấu diếm cũng không có.

Tiểu Ngọc nghe vậy, tâm tư đối với Tế Điên càng thêm phức tạp, có yêu thương, có cảm ơn, thậm chí còn có một tia phẫn hận.

Nếu như không phải các thần tiên nhàm chán đánh cược, vận mệnh của cô cũng sẽ không bi thảm như thế, gà rừng cửu thế, chỉ ngẫm lại đã làm cho lòng người sinh ra tuyệt vọng, một chút hy

vọng yêu thương cùng được yêu cũng không nhìn thấy.

Nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Tiểu Ngọc, Tế Điên cổ vũ nói: "Tiểu Ngọc, tin tưởng chính mình, bất kể là yêu hay là được yêu, cô đều có quyền tranh thủ."

"Ha ha, anh nói thoải mái quá, anh là thần tiên, đương nhiên đứng nói chuyện không đau thắt lưng." Tiểu Ngọc lạnh lùng cười: "Anh nói có người yêu tôi, thật sự là buồn cười, sẽ có người yêu một cái bồn cầu sao?"

Chương 815: 1: Mỗi ngày tôi không phải anh tuấn, chính là trên đường đi anh tuấn – Có, tôi chính là người đó!

Tế Điên nghiêm túc nói: "Trước tiên đừng vội vàng phủ định, tôi có thể chứng minh mình không nói dối, thần tiên cùng phàm nhân không thể ở cùng một chỗ, nếu như tôi cùng cô kết hợp, cho dù chỉ là uống chén rượu, tôi cũng sẽ bị Thiên Đình trừng phạt, dần dần biến thành một khối gỗ."

"Ý anh là sao, anh muốn cưới tôi, sau đó biến thành gỗ để chứng minh anh yêu tôi?"

"Đúng vậy, nhưng không phải bây giờ."

Sắc mặt Tế Điên ảm đạm: "Tôi đáp ứng một bằng hữu, muốn vì phụ thân kiếp này tận hiếu ba năm, chờ bọn họ thiện chung qua đời, đến lúc đó tôi không còn vướng bận, nguyện ý nâng kiệu đến cửa cưới cô."

"Anh, anh…"

Tiểu Ngọc tim run lên, mạnh mẽ biến sắc nói: "Anh lừa tôi, anh chỉ là vì cảm hóa tôi, chứ không thật sự yêu tôi!"

"Có lẽ vậy, tôi đích xác không hiểu được tình yêu nam nữ…"

Tế Điên chắp hai tay lại, cười nói: “Tiểu Ngọc, bất luận cô có nguyện ý gả hay không, trên thế giới này đều có một người nguyện ý vì cô biến thành gỗ, nguyện ý vì cô mà chết, cô còn cảm thấy không có ai yêu cô sao?”

Phía trước chùa Quốc Thanh, Tế Điên sau khi tiễn Tiểu Ngọc thất hồn lạc phách liền bước nhanh chạy tới về phía đại điện.

Ba năm tới cậu đều đã lên kế hoạch tốt, đem đồ đệ Chu Đại Thường dạy thành một hòa thượng tốt, nếu như không thành công,sau khi hầu hạ vợ chồng Lý Mậu Xuân xong liền đem toàn bộ gia sản phó thác cho Chu Đại Thường, để anh ta đổi họ ‘Lý’, tiếp nhận hương khói đại nghiệp của Lý gia.

Sau đó đến chỗ Tiểu Ngọc, cưới cô rồi biến thành gỗ.

Kiếp này, cậu cơ bản cứ như vậy an bài.

Không có cảm hóa được ba người cửu thế cũng không sao, kiếp sau lại tiếp tục.

Lúc chuyển thế tìm Phục Hổ giúp đỡ, an bài cùng Viên Bá Thiên làm anh em sinh đôi, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, ăn ngủ đánh đệ đệ, cần phải để Viên Bá Thiên lĩnh ngộ một đạo lý, có hung ác đến đâu, anh ta cũng chỉ là đệ đệ.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết để làm ra những an bài này là cậu có thể sống sót trong đêm nay.

Tiền đồ u ám vì ba người cửu thế, Tế Điên suy nghĩ trước sau, suy nghĩ chỉ có tay chân là có thể đánh một phen.

“Mình anh tuấn như vậy, vừa nhìn đã biết là loại người dùng miệng nịnh hót, không am hiểu dùng nắm tay để phục người, những áp lực này là mình nên thừa nhận sao?”

Tế Điên ngồi xổm dưới tượng Quan Âm đào hố, vừa đào đất

vừa oán giận, một lát sau ném ra một cái rương gỗ dán niêm phong.

“A, Om Mani Padme Hum*... Lục Tự Đại Minh Chú, vậy đúng rồi, chính là nó.” – Tế Điên sờ sờ niêm phong trên rương gỗ, tò mò tờ giấy vàng này có hiệu quả trấn áp Hắc La Sát hay không, suy nghĩ một chút, chung quy cũng không dám vọng động xé nó xuống.

*Đây là câu chân ngôn của Quan Thế Âm Bồ Tát

*Đây là câu chân ngôn của Quan Thế Âm Bồ Tát

“Vạn nhất xé niêm phong, tiết lộ khí tức quyền trượng, dẫn đến Hắc La Sát sớm hiện thế, vậy mình tội quá lớn…”

Trong não tưởng tượng cảnh Hắc La Sát từ địa phủ nhảy đến nhân gian, một đường ngang ngược đụng thẳng, nào nào gặp giết người đó, tạo thành thảm cảnh máu chảy thành sông, Tế Điên run rẩy một cái, từ thiên điện tìm đến dây thừng, buộc xong rương gỗ lớn, đem nó cõng ở phía sau.

- Xuất phát!

Mất đi kim thân, Tế Điên chỉ là người bình thường hơi có pháp lực, khi dễ Viên Bá Thiên một chút thì không thành vấn đề, nhưng cõng rương gỗ lớn gần hai trăm cân vượt rừng luyện tập, mệt chết cũng cõng không làm được.

Chỉ thấy cậu ta cõng rương gỗ lên, mặt đỏ cổ thô đi đến cửa đại điện, tự nhiên phía sau ầm một tiếng, cả người cậu nhẹ tênh ngã nghiêng về phía trước, vẻ mặt ngây thơ bay lên giữa không trung, ngã một con hổ đói vồ thức ăn.

Nhìn dáng người, có đôi khi, chiêu này cũng gọi là chó vồ cức. ^^

Tế Điên ngã đến đầu óc đều đau, hai tay ôm đầu lăn hai vòng,

tại chỗ đứng lên nhìn, nhất thời không biết nói gì trợn trắng mắt.

Rương gỗ lâu năm chôn trong bùn đất, từ chính diện lại nhìn bên trong cái rắm cũng không có, dưới rương sớm đã mục nát, chịu không nổi sức nặng của quyền trượng, cho nên không đi hai bước liền lộ đáy.

"Không thể nào chứ, thứ trọng yếu như vậy mà dùng một cái rương gỗ rách để đựng, $$%..."

Trong lòng Tế Điên tức giận, giơ tay giận dữ chỉ lên trời, sau đó nháy mắt mấy cái, khô khống nói: "Lão nhân gia nhà ông nhất định là quý nhân quên nhiều chuyện, lần sau đừng sơ suất như vậy nữa, tìm một hòm sắt mà đựng đi, như thế sẽ không thủng đáy, đồ keo kiệt...."

Ngẫm lại rương sắt lớn càng không cõng nổi, Tế Điên cảm khái mọi việc không thuận lợi, nhặt quyền trượng cõng ở phía sau, đem niêm phong xé ra, cẩn thận nhét vào trong ngực, bước nhanh về phía bên ngoài Quốc Thanh.

Hắc La Sát từng nói qua, đêm nay khi nguyệt thực chí âm, chính là lúc anh ta trở về nhân gian, điểm dừng chân đầu tiên chính là lấy đi quyền trượng bị trấn áp dưới tượng Quan Âm.

Hắc La Sát không có quyền trượng vẫn đánh bại kim thân Liêu Văn Kiệt, nếu lại để cho anh ta lấy được quyền trượng, vậy còn mạnh nữa!

Huống hồ, Hắc La Sát ma khí ngập trời, động tí lại đòi hủy thiên diệt địa, Tế Điên thật sự sợ mất răng, một chiêu của Hắc La Sát đến cả ngọc cũng nát thành bụi , thế thì kéo cả thành chôn cùng nhau mất.

Vẫn là chạy xa một chút tương đối thỏa đáng, ra khỏi thành, rừng rú âm u không ít, chỗ đó ít người qua lại.

Ví dụ như Liêu Văn Kiệt trấn áp Pháp Hải ở ven sông ít người đi, dùng để đối phó Hắc La sát không thể thích hợp hơn.

Chạy vài bước, Tế Điên nhìn màn đêm dần dần đen kịt, nói thầm: "Qua loa quá, sớm biết rương gỗ không rắn chắc, mình nên chuẩn bị một con khoái mã cho xong."

-Hêy!

Chương 816: 2: Mỗi ngày tôi không phải anh tuấn, chính là trên đường đi anh tuấn Đang nói, tiếng quát lớn phía trước truyền đến, ánh đèn xa đánh lên mặt Tế Điên, chói đến mức cậu vội vàng giơ tay che mặt.

Đợi xe ngựa tới gần, lúc này mới phát hiện, người lái xe là người quen.

Pháp Không.

"Ý, sư phụ, không phải sư phụ đi rồi sao, sao lại trở về?" Tế Điên đầu tiên là kinh ngạc không thôi, sau đó đại hỷ nhảy lên xe ngựa, đúng là tiên nhân chỉ đường, Pháp Không đến quá kịp thời.

"Không có a, tôi vẫn luôn ở đây."

"Không thể nào, tôi rõ ràng nhìn thấy ông mang túi lớn túi nhỏ ra cửa, bộ dáng đợi một lát cũng không muốn ở, sao lại thành không đi rồi?"

"Tôi vội vàng đi ra ngoài thành làm việc, túi lớn túi nhỏ đều là pháp khí, toàn bộ chứa ở trong xe….Cậu làm gì vậy?"

Dây cương bị đoạt, Pháp Không tránh được một cước mà Tế Điên đạp tới, hai tay gắt gao nắm chặt xe ngựa: "Tế Điên, đây là xe ngựa của chùa, cậu cũng đừng làm bậy, thừa dịp tôi còn chưa tức giận, nhanh chóng thu tay lại, không cần sai lầm một lần nữa."

“Sư phụ, ông nghĩ đi đâu vậy.”

Tế Điên cạn lời giải thích: “Tôi bấm ngón tay tính toán, Hắc La Sát hôm nay thoát khỏi vây khốn, sẽ đến chùa Quốc Thanh lấy đi quyền trượng của anh ta nên tôi quyết định xả sinh thủ nghĩa cứu người, mang theo quyền trượng đi đến nơi không có người, mời Hắc La Sát quyết một trận tử chiến.”

- Vậy cậu chẳng phải là chết chắc sao!

“Đúng vậy, cho nên tôi mới muốn đạp ông xuống xe, miễn cho ông chết chung cùng tôi.”

Nói đến đây, Tế Điên lại một cước đá ra, bị Pháp Không lấy La Hán Quyền chống lại, không thể thành công đắc thủ.

“Sư phụ, tôi vội vàng đi chịu chết, nếu ông thức thời thì nhanh chóng xuống xe, miễn cho đến lúc đó lại kéo chân tôi.”

“Tế Điên, tôi không phải bồi cậu đi chịu chết, mà là giúp cậu, chúng ta cùng nhau hàng yêu phục ma.”

Pháp Không cảm thấy: “Không biết vì sao, lần đầu tiên nhìn thấy cậu, tôi liền vô cùng thưởng thức cậu. Tôi cũng có tuổi tác rồi, kiếp này tu không thành chính quả gì, không bằng học cậu xả sinh thủ nghĩa, cũng tốt cho kiếp sau tích lũy chút công đức.

- Sư phụ!

Tế Điên vô cùng cảm động: “Sư phụ, ông thật sự là giảng nghĩa khí, nhưng tôi vẫn là câu nói kia, ông yếu muốn chết, đi theo chỉ biết kéo chân tôi thôi, có thể đừng đi hay không!”

“Tế Điên, tôi yếu hơn một chút, nhưng một người kế ngắn, hai người kế dài, cậu ngẫm lại xem khẳng định có chỗ có thể dùng được tôi.”

“Nói như vậy, nhưng có đạo lý cũng không thay đổi được sự thật ông gà đâu, tôi đã rất yếu rồi ông so với tôi còn yếu hơn…”

Tế Điên đang oán giận, đột nhiên trước mắt sáng ngời: Sư phụ, tôi nghĩ đến một chiêu diệu kế, cần ông phối hợp với tôi hoàn thành, nếu như gặp vận chó mà nói không chừng có thể thành công tiêu diệt Hắc La Sát.

“Diệu kế gì?”

“Ma đầu Hắc La Sát này, kiêu ngạo ương ngạnh, cuồng vọng tự đại, trong mắt không có tình người, hơn nữa còn thích ngửa đầu cười to. Sư phụ ông không nhìn thấy thôi,anh ta bình thường đã xấu, cười rộ lên càng xấu hơn, sao có thể tiêu diệt nhân loại được chứ, diệt không nổi…”

“Khụ khụ, Tế Điên, chính sự quan trọng hơn.”

“Thật ngại quá, tôi lỡ mồm.”

Tế Điên áy náy một tiếng, sau đó gian trá cười nói: “Hắc La Sát mười lần mở miệng, hơn phân nửa là cất tiếng cười to, chỉ cần sư phụ ông giúp tôi hấp dẫn sự chú ý của anh ta, tôi liền có thể thừa dịp anh ta ha ha ha, đem răng vàng ông trộm kia nhập vào trong cơ thể anh ta.”

“Làm thế nào để nhập?”

“Ném vào a, bằng không thì sao?”

“…” X2

“Tế Qi, nghe có vẻ nguy hiểm của tôi càng lớn, nếu không đổi lại là tôi ném, cậu đi hấp dẫn sự chú ý của Hắc La Sát.”

“Không ổn, sư phụ ông mắt già hoa cả mắt, nhất định sẽ ném lệch.”

Tế Điên lắc đầu, bộ dáng nhìn rất giống Pháp Không: “Hơn nữa về mặt bán mặt mà nói, tôi thật sự quá đẹp trai, sư phụ ông vừa nhìn đã biết chính là nhân vật hài hước, cái gì cũng không cần làm, đến chỗ đó có thể khiến Hắc La Sát cười đến không khép miệng lại được, trọng trách chọc cười của anh ta liền giao cho ông.”

“....”

.....

Giữa sườn núi, đường núi quanh co, xe ngựa không cách nào tiếp tục đi về phía trước.

Tế Điên cõng quyền trượng, cùng Pháp Không đi bộ, mắt thấy thời gian sắp đến nửa đêm, cách bờ sông còn có một khoảng cách lớn, đành phải không cưỡng cầu nữa, chọn một chỗ nhiều cây cổ thụ dừng lại.

“Tế Điên, nơi này có được không?”

- Lời này, chỗ này khẳng định không được a!

Tế Điên lắc đầu, sau đó an ủi nói: “Nhưng mà không cần lo lắng, hai chúng ta một người yếu hơn một người, chống lại Hắc La Sát không có chút phần thắng nào, cho nên điểm này vấn đề nhỏ cũng không tính là vấn đề.”

Vấn đề rất nghiêm trọng, lo lắng cũng vô dụng, không cần phải suy nghĩ quá nhiều, cứ tận lực là xong.

Pháp Không nghe xong liên tục gật đầu, dựa vào bên cạnh cây thở dốc, mỹ danh là điều trị tinh khí thần, đợi lát nữa thi triển pháp lực vô thượng đem Hắc La Sát hàng phục.

Chân trời mây đen dần dày đặc, chó ăn trăng*, trăng tròn bị xé rách nát bấy, từng chút từng chút chìm vào trong bóng tối.

*Ở Trung Quốc gọi là chó ăn trăng, chứ không gọi là gấu ăn trăng như Việt Nam mình. Cute chưa ^^

*Ở Trung Quốc gọi là chó ăn trăng, chứ không gọi là gấu ăn trăng như Việt Nam mình. Cute chưa ^^

- -

- -

Không có vật chiếu sáng trên bầu trời, ánh sáng xa của Pháp Không theo đó tắt lại, rừng sâu tối đen như mực trong nháy mắt tràn ngập âm u quỷ khí, từng gốc cây cổ thụ làm cho người ta cảm giác chúng đều có câu chuyện riêng.

“Tế Điên, hảo tà môn ghê, có phải yêu ma tới hay không.”

Chương 817: 1: Nụ cười của một người đàn ông thành thực “Suỵt~” Tế Điên cũng chỉ thẳng bên miệng, hai mắt hiện lên kim quang, một lát sau, cậu ta hít một hơi khí lạnh, túm lấy Pháp Không như cháu trai nắm tay đại thúc, hướng xuống núi đoạt đường chạy như điên.

Ầm ầm! !

Núi rừng rung động, mặt đất mở ra khe nứt, một móng vuốt ma quỷ màu đen thò ra, tiếng cười cuồng cuồng vang vọng giữa núi non trùng điền.

Pháp Không lúc trước còn luôn miệng nói muốn hàng yêu phục ma lúc này chân mềm nhũn, được Tế Điên cõng ở phía sau, quay đầu báo cáo Hắc La Sát càng đuổi càng gần, đảm nhiệm tác dụng gương chiếu hậu.

“Tế Điên, lại chạy nhanh một chút, anh ta sắp đuổi kịp rồi.”

- Cmn hòa thượng nhà ông, ông cho rằng là ai làm cho tôi chạy

không được!

Mặt đất dưới chân chấn động, trong lòng Tế Điên biết trốn không được, ây ya một tiếng trật chân, cùng Pháp Không ngã vào trong bụi cỏ.

Ầm!

Hắc La Sát nhấc chân giẫm đạp lên mặt đất, trong sơn cốc xé rách một khe nứt thâm uyên, cúi đầu nhìn Pháp Không run rẩy, nhe răng cười nói: "Chạy a, hòa thượng thối, sao ông không chạy nữa đi!"

"Ta chạy mệt mỏi, nghỉ ngơi một lát không được sao?"

Pháp Không run rẩy trả lời một câu, chống cành cây đứng lên, ưỡn ngực ngẩng đầu nói: "Ma đầu, cậu xong rồi, ta quyết định dùng toàn thân giải số để thu thập cậu. Thừa dịp bây giờ còn kịp, ta không muốn sát sinh, ma đầu nhà cậu mau cút đi!"

"Ha ha ha, ta thật sợ nha!"

Cũng giống như Tế Điên dự liệu, Hắc La Sát bị chọc đến vui vẻ không chịu nổi, ngửa đầu cười to, răng hoa đều thấy rõ ràng.

Một cơ hội tuyệt vời!

Kim quang trong mắt Tế Điên đang ẩn thân trong bóng tối tăng vọt, dốc hết toàn lực nhảy lên không trung, trong tay nắm chặt hai cái răng vàng, mục tiêu rõ ràng là miệng to như chậu máu của Hắc La Sát.

Nếu như góc độ thích hợp, cậu liền đem răng vàng ném vào cổ họng và mắt, nếu như không thích hợp, cậu liền trực tiếp cho vào miệng, cùng Hắc La Sát đồng quy vu tận.

Ba!

Hắc La Sát đang cười to giơ tay nắm lấy Tế Điên, mặt không chút thay đổi nói: “Tiểu tử, ngươi muốn làm gì đây?”

“Ách…”

Đầu đổ mồ hôi trượt qua hai má, Tế Điên lúng túng mà không mất lễ phép cười: “Nếu tôi nói lạc đường, không cẩn thận đi tới nơi này, anh có tin không?”

- Hừ, ngươi tiểu tử này, chỉ bằng ngươi cũng muốn giết ta, nằm mơ đi!

Hắc La Sát hai mắt bắn sát khí, giơ tay lên ném Tế Điên lên trời tối, cười lớn thưởng thức hình ảnh vật rơi từ trên cao.

Người Tế Điên ở giữa không trung, kêu to như heo bị giết, đột nhiên hồng quang chợt lóe, cậu phát hiện thân thể nhẹ nhàng, dường như bị thứ gì đó bắt được.

Mở mắt ra, trong tầm mắt là khuôn mặt vô cùng quen thuộc, nước mắt nước mắt giàn dụa: “Anh Kiệt, anh lại anh tuấn!”

“Bình thường thôi, mỗi ngày tôi không phải anh tuấn, chính là trên đường đi anh tuấn.”

Liêu Văn Kiệt phất tay buông Tế Điên xuống, nhìn về phía sau lưng: “Quyền trượng của Hắc La Sát đúng không, thứ nguy hiểm như vậy há có thể mang theo chạy loạn khắp nơi, đưa tôi trước, miễn cho bị anh ta cướp đi.”

Quyền trượng toàn thân màu vàng, dài khoảng một thước năm, bốn phía không có lưỡi, tựa như giản không roi, không có chuôi, chỗ tay cầm có tổng cộng chín cái đầu lâu nhỏ.

Cái giản

Cái giản

tưởng tượng đây là cây trượng của HLS nhưng mà chỗ tay cầm có 9 cái đầu nha.

tưởng tượng đây là cây trượng của HLS nhưng mà chỗ tay cầm có 9 cái đầu nha.

– –

– –

Một binh khí rất bá đạo, Liêu Văn Kiệt cầm nó trong tay, nhìn không ra cách sử dụng.

Có thể là do bị vây trong phong ấn, cũng có thể là binh khí tùy tiện được tìm thấy nên căn bản không có ý định để cho nó xuất hiện.

Bất kể là loại nào, chỉ cần có liên quan với Đại Nhật Như Lai thì tuyệt đối là thứ tốt.

Rất có duyên!

Liêu Văn Kiệt trong tay trống rỗng, quyền trượng biến mất không thấy, không có tiến vào ô đỏ, mà là ném vào trong pháp tướng.

Giống như ô đỏ bình thường hay mang bên mình, ném vào trong pháp tướng cũng giống như vậy, không gian độc quyền, an toàn bảo mật, không cần sợ đánh bị người bạo trang bị nữa.

“Anh Kiệt, còn có cái này, anh cất đi…”

Tế Điên từ trong ngực lấy ra giấy niêm phong, vụng trộm nhét vào trong tay Liêu Văn Kiệt, nhỏ giọng nói: “Đây là giấy niêm phong phong ấn quyền trượng của Phật Tổ, lúc đối phó với Hắc La Sát khẳng định có thể phát huy tác dụng.”

Lấy niêm phong của Phật tổ đi dán Phật tổ, người trẻ tuổi cậu

rất có ý tứ nha!

Liêu Văn Kiệt trong lòng chửi bới, bên ngoài lại dùng sức gật gật đầu, quyết đoán ném giấy niêm phong vào trong pháp tướng: "Hàng Long, vất vả cho cậu rồi, trong khoảng thời gian tôi vắng mặt cậu mạo hiểm tính mạng sắp xếp mọi thứ chu toàn chiến đấu với Hắc La Sát, nhất định đã chịu hết khổ sở, kế tiếp giao cho tôi đi!"

Ban đầu dùng Quyền trượng cùng Lục Tự Đại Minh Chú đánh Hắc La Sát, Liêu Văn Kiệt càng nhìn Tế Điên càng cảm thấy yên lòng, nguyện gọi cậu ta là đẹp trai nhất trong đám người Lý Ngang, Châu Tinh Tinh, Stephen Châu.

Quyền trượng tạm thời còn chưa chỉnh đốn rõ ràng, nhưng cũng không quan trọng, Lục Tự Đại Minh Chú lấy ra là có thể dùng, có lẽ không thể so sánh với quyền trượng, nhưng là vật xuất phát từ trong tay Đại Nhật Như Lai cũng là một thần khí.

Nếu sau này có yêu nữ dám ở trước mặt hắn làm mưa làm gió, liền lấy Lục Tự Đại Minh Chú chống lại, giơ tay dán lên trán đối phương, đem trấn áp tại chỗ.

"Tôi còn tốt, mấu chốt là anh ý, Hắc La Sát lợi hại như vậy, có nắm chắc phần thắng không?" Tế Điên nhìn xung quanh, bổ sung một câu: "Còn Pháp Hải đâu, anh ta ở đâu?"

Chương 818: 2: Nụ cười của một người đàn ông thành thực "Phần thắng không dễ nói, cũng không thể đánh giá đối phương bằng mắt. Ý tôi là phải nhìn vào thiên thời địa lợi nhân hòa. Liêu Văn Kiệt nói: "Về phần Pháp Hải, không cần lo lắng tình cảnh của anh ta, tôi bị Hắc La Sát phá vỡ kim thân, rơi vào địa ngục vô gian, tìm được cơ duyên phá phong mà ra, một thân bản lĩnh lên một tầng cao mới, Pháp Hải phúc duyên thâm hậu, có công đức hộ thân, đoán chừng tình huống cùng tôi không khác biệt lắm, dù sao cũng không chết được là được."

Nói đến đây, Liêu Văn Kiệt nghi hoặc nhìn về phía Hắc La Sát đối diện, Tế Điên đã có chí xả thân cứu người, tâm tính mài giũa viên mãn, có tình yêu lớn, so với thần tiên chơi trò chơi nhân gian lúc mới hạ phàm kia, có thể nói là thay da đổi thịt.

Kịch bản đến trình độ này, đã không cần phải đi tiếp nữa, còn gác lại để diễn cái gì nữa đây?

Cho dù có đầu có kết thúc, vừa rồi Tế Điên nắm lấy răng vàng tung người nhảy lên, cũng là một kết thúc không tồi, có thể kết thúc.

Liêu Văn Kiệt không hiểu lắm, đoán không ra ý nghĩ của Hắc La Sát đối diện, mặt lộ ra nghi hoặc hướng Pháp Không nhìn qua, muốn nghe xem vị ông lớn này có chỉ giáo gì.

Không có gì, chỉ có một cái gáy.

Rốt cuộc tình huống gì đây, ông ngược lại nên nói chuyện nha!

Không nói lời nào cho ánh mắt cũng tốt, cả ngày sau gáy, trách sầu người!

Liêu Văn Kiệt gãi đầu, bên cạnh thấy vậy, nhỏ giọng nói: “Anh Kiệt, có phải phần thắng quá thấp không nắm chắc không?”

Phần thắng 100%, tất thắng không thể nghi ngờ, bởi vì đối phương căn bản cũng không tính là thắng, mấu chốt là nên rời sân hay không rời sân làm cho người ta mông lung.

Tế Điên đem hai cái răng vàng đặt ở trong tay Liêu Văn Kiệt: “Đây là hai cái răng vàng cuối cùng của kim thân, đánh vào trong cơ thể Hắc La Sát là có thể tiêu diệt anh ta.”

“Cái này…”

Liêu Văn Kiệt nhướng mày: “Tôi nhớ rõ cậu và kim thân hợp

làm một, nếu kim thân hao hết, cậu cũng sẽ bị hủy diệt… Đúng không?"

" Là có loại khả năng này, nhưng hiện tại không còn cách nào khác, Hắc La Sát bất diệt, không biết sẽ có bao nhiêu người bởi vì anh ta mà chết, dùng một cái mạng nhỏ của tôi đi đổi, quả thực kiếm không ít máu."

- Nói thì như thế, nhưng cậu cũng đã đáp ứng tôi, muốn hầu hạ đến khi vợ chồng Lý Mậu Xuân chết, huống hồ, nếu không có cậu thì ai đi ba người cửu thế cảm hóa?

Liêu Văn Kiệt lắc đầu: "Đừng vội xuống địa ngục, cậu còn sống còn có tác dụng, tôi đi qua cùng Hắc La Sát so hai ba chiêu, nếu thật sự đánh không lại, tôi mới có thể cân nhắc đem cậu và anh ta đồng quy vu tận."

- Vậy anh cẩn thận một chút!

"Không sao, muốn chết nào dễ dàng như vậy."

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, phất tay đưa Tế Điên đến bên người Pháp Không, mắt đỏ mở ra, nhìn về phía Hắc La Sát.

Khí thế áp bách cường đại mà ra, Hắc La Sát cười lạnh một tiếng đáp lại, hai cỗ khí tức ma thần đụng nhau, cả núi rừng đột nhiên chấn động, phát ra tiếng nổ vang như trời lở đất nứt.

Một bên, Tế Điên chỉ cảm thấy không khí trong nháy mắt sền sệt, tựa như núi non từ đầu xuống dưới đè đến người không thở nổi.

Thấy Pháp Không giơ tay che ngực, cậu vội vàng tiến lên hai bước, một tay khiêng ông ta lên vai, sải bước chạy xuống chân núi.

Liêu Văn Kiệt: "..."

Thật xấu hổ!

Người khác phá quan sẽ có đột phá, sẽ đánh một đám acc nhỏ giả vờ bị bức bách, giờ đổi thành hắn, đối tượng giả vờ bị bức bách lại là hai đại hào mãn cấp Hắc La Sát cùng Pháp Không.

Lúc trước không biết Hắc La Sát là ai còn chưa tính, hiện tại đã biết… Đáp lại câu nói kia của Pháp Hải, quả thật là múa rìu qua mắt thợ mà.

Xấu hổ. JPG

Dư quang nhìn đến khi Tế Điên chạy xa, Liêu Văn Kiệt sắc mặt cổ quái nói với Hắc La Sát: “Phật tổ, chuyện Hàng Long đã vậy rồi, ông lưu lại… Đừng hiểu lầm, không phải đuổi ông đi, mà là Hàng Long nhìn chỉ như tên ngốc thôi, chờ cậu ta phản ứng lại thì không ổn đâu.

P/s: Vì chỉ có LVK biết thân phận thật của HLS nên chỉ có LVK đổi xưng hô.

P/s: Vì chỉ có LVK biết thân phận thật của HLS nên chỉ có LVK đổi xưng hô.

- Đạo sĩ thối, ngươi giấu quyền trượng bổn tọa ở đâu?

Hắc La Sát nghiến răng nghiến lợi, hai mắt đỏ thẫm gắt gao nhìn chằm chằm Liêu Văn Kiệt, thâm cừu đại hận, hận không thể uống máu của hắn, ăn thịt hắn.

(—`’—)

Liêu Văn Kiệt nhíu mày, mắt đỏ tập trung vào Hắc La Sát, từ trên xuống dưới đánh giá ông ta một lần.

Khí tức không thay đổi, nhưng khí thế hoàn toàn bất đồng, so với việc nói là diễn xuất, chi bằng nói là trưởng lão ném một bia

đỡ đạn vào lấp hố.

“Hắc hắc hắc…”

Liêu Văn Kiệt nhếch miệng nhe răng cười, nếu đối diện không phải là trưởng lão, vậy hắn liền không giả bộ làm lương thiện đáng yêu nữa.

Bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh,không, thuận theo thiên mệnh hắn vẫn có thể.

Sương đen bành trướng, thân thể Liêu Văn Kiệt đột nhiên chấn động, lam hồng hai màu tuần hoàn hiện lên, một pho pháp tướng sáu tay đứng tại chỗ.

Pháp bảo cao ba trượng, sáu tay một đầu, toàn thân trắng như tuyết, khuôn mặt tuấn mỹ kiêm vừa có tướng nam vừa có tướng nữ, mắt đỏ dựng thẳng mở ra, huyết khí quang mang phóng lên trời.

Yêu diễm tà dị!

Thánh thiện và cao quý!

Từ xa nhìn lại, tựa như một gốc bạch liên vô hạ sinh ra trong huyết hải, hai loại khí chất mâu thuẫn đến cực điểm, hết lần này tới lần khác lại hoàn mỹ dung hợp thành một thể, khiến người ta hành bái đồng thời lại khiến lòng người sinh tà niệm vô biên.

Chương 819: 3: Nụ cười của một người đàn ông thành thực Pháp tướng hiện thân, không gian đột nhiên sinh dị biến, vặn vẹo, lõm xuống, sụp đổ, giống như một tảng đá rơi xuống hồ, mặt nước, không khí như nước mở ra từng tầng gợn sóng.

Oanh !!!

Hắc La Sát đứng mũi chịu sào, giơ quyền kích nước gợn sóng,

bị cuồng bão khí lưu chấn động bay ngược ra, thân hình to lớn hơn vạn thước rơi xuống bờ sông, thâm nhập thật sâu vào trong núi.

"Không chịu nổi một kích…"

Liêu Văn Kiệt nỉ non một câu, Phật tổ logout, chỉ lưu lại một cái vỏ tà thần, chỉ tiếc quyền trượng, phẩm cấp chỉ sợ không cao như trong tưởng tượng của hắn.

Năng lực mới có thích ứng với pháp tướng, không gian dị biến khôi phục bình thường, Liêu Văn Kiệt lắc mình dịch chuyển, tượng sáu tay đứng trên bầu trời bên bờ sông.

Một chưởng, hai chưởng… Bốn chưởng… Sáu chưởng.

Sáu tay liên tiếp vung xuống, sáu đạo huyết sắc chưởng ấn chồng lên nhau, không cách nào hình dung sự bá đạo của chưởng thế từ trên trời ầm ầm rơi xuống, cuồng bạo khí lưu cuồn cuộn khuếch tán, oanh truyền đến chân trời phương xa.

Sau đó, tiếng chuông hồng minh vang lên, núi của Hắc La Sát sụp đổ thành đất bằng phẳng, trong tiếng kinh thiên động địa bạo phát, cuồn cuộn nước lũ bốn phương tám hướng tràn ra.

Bụi bặm tràn ngập, thậm chí che lấp dòng sông đang chảy xiết.

Sát khí tiêu diệt sinh cơ, đợi huyết sắc tản đi, thân thể Hắc La Sát cứng lại thành đá đầy vết nứt, chậm rãi sụp đổ thành bột phấn.

Thiên Cẩu bỏ chạy, trăng tròn tái hiện trên cao, một luồng ánh trăng trắng phủ lên pháp tướng trắng tinh, ánh trăng mông lung, pháp tướng quay cuồng, trong suốt sinh quang, mỹ luân mỹ quyến.

Liêu Văn Kiệt thu hồi pháp tướng, nhắm mắt đứng giữa không trung, lần đầu dùng thần thông này đối phó với địch, trong lòng có

cảm giác thu hoạch được rất nhiều.

Một lát sau, thân hình hắn chớp động, dịch chuyển đến bên cạnh Tế Điên, người sau đang cõng Pháp Không chạy trốn, nhìn thấy Liêu Văn Kiệt liền vô cùng sửng sốt.

“Anh Kiệt, sao anh lại tới đây?”

Tế Điên hít một hơi khí lạnh: “Nói trước đi, cánh tay nhỏ hay bắp chân nhỏ của tôi không có kim thân gia trì, không chịu nổi sự giày vò của anh cùng Hắc La Sát đâu, sư phụ ông ấy so với tôi còn không bằng, nhanh chóng đem Hắc La Sát mang đến nơi khác đánh nhau, ngàn vạn lần đừng ảnh hưởng đến ao cá nhỏ này.”

“Đánh xong rồi, Hắc La Sát đã chết.”

“???”

Gáy Tế Điên bay qua một chuỗi dấu chấm hỏi, nhanh như vậy đã giải quyết được Hắc La Sát, vậy lúc trước do dự dự lại là do xảy ra chuyện gì?

Sớm biết vậy thì vừa rồi cậu liền không thèm chạy trốn.

“Hàng Long, thời điểm xử lý Hắc La Sát, trong lòng tôi có cảm giác, muốn lên trời làm thần tiên, cậu cảm hóa chuyện của ba người cửu thế, chỉ sợ tôi không giúp được gì.”

“Không thể nào, tôi nhớ rõ quá trình không phải như vậy…”

Tế Điên nghi hoặc một câu, cũng không để ở trong lòng, nói thẳng: “Anh Kiệt không cần lo lắng, ba người cửu thế tôi đã có định kế, giọt nước mòn đá không phải là công lao một ngày, tôi có rất nhiều thời gian kiên nhẫn.”

Nói thật, tôi vẫn cảm thấy lần hạ phàm này thực sự là một hồi khảo nghiệm

Có một câu, Tế Điên không nói, cho tới nay, cậu đều cảm thấy lần hạ phàm này thực sự là một hồi khảo nghiệm.

Tựa như người có thể cảm hóa ba người cửu thế chỉ có chính bản thân bọn họ, người có thể giúp cậu ta vượt qua khảo nghiệm lần này cũng chỉ có chính bản thân cậu ta mà thôi, mượn tay người khác là không có khả năng thành công.

“Được rồi, tôi đưa các ngươi về chùa Quốc Thanh.”

“Đợi lát nữa, anh Kiệt, anh không cảm thấy thiếu một người sao?”

“Có sao?”

- Pháp Hải a!

Tế Điên trừng to hai mắt: “Hắc La Sát đều bị tiêu diệt, Pháp Hải lại còn chưa xuất hiện, chuyện này không hợp lý a!”

“Không cần quản Pháp Hải, anh ta là cái loại chết não, một con đường đi tới đi lui không ra được, nhãn lực nắm chắc cơ duyên còn thua xa tôi, chờ khi nào anh ta hiểu được liền sẽ xuất hiện thôi.” Liêu Văn Kiệt nhún nhún vai, đè lại bả vai Tế Điên cùng Pháp Không, dịch chuyển mang theo hai người trở về đại điện chùa Quốc Thanh.

(’ o’*))

Nhìn thấy tượng Quan Âm rách nát, Tế Điên liền thở dài: “Đại Sĩ, tình huống ông cũng thấy được rồi đó, con đường tôi chọn không sai, tuy là nhất thời gập ghềnh nhưng mà cũng chỉ là khảo nghiệm trước khi thành công thôi, tôi tin tưởng Đại Sĩ làm như vậy, cũng là vì gia tăng độ khó khảo nghiệm cho tôi.”

Trong lúc nói chuyện còn vụng trộm thẳng lưng, tựa hồ còn có chút đắc ý.

Liêu Văn Kiệt liếc Pháp Không một cái, thấy ông ta cúi đầu, hai tay chắp lại niệm Phật hiệu, nhịn không được trợn trắng mắt.

“A, quạt của tôi!”

Chương 820: 1: Rất có phong cách hội họa

Sau khi Tế Điên ngứa ngáy, giơ tay sờ sờ liền rút ra một cái quạt hương bồ mới tinh, vui vẻ nhảy vài cái, phất tay đảo qua, phục hồi tượng Quan Âm bị hư hại trong đại điện.

“Đại sư, tôi nhớ rõ lúc trước đã hỏi qua ông, Hắc La Sát có phải là do ông an bài hay không, ông nói hết thảy đều là cơ duyên trùng hợp, nhưng tôi thấy kết quả cũng không phải như vậy.”

Liêu Văn Kiệt tới gần Pháp Không, nhỏ giọng nói thầm một câu, nếu sớm nói Hắc La Sát là acc Phật Tổ, vậy thì hắn thà ngoan ngoãn nằm thẳng còn hơn là bị đánh một trận mập.

Mối thù này…

Chưa nói đến thù, nhưng mà xin ông ta chút cơ duyên khẳng định là không quá phận đâu nhỉ.

- Liêu lang trung, đã trễ như vậy, sao cậu còn ở chùa miếu?

Pháp Không vẻ mặt mờ mịt, nhìn thấy thần bài cung phụng chung quanh đều sụp đổ ngã xuống như là một bãi phế tích tan hoang, cho đến khi phát hiện kim thân hậu điện mất tích không thấy, mới trợn mắt ngất bất tỉnh.

Liêu Văn Kiệt: “…”

Kiến thức này lại được tiếp thu!

……

Đem hai cái răng vàng giao lại cho Tế Điên, Liêu Văn Kiệt thân hình chợt lóe, trở lại Liêu phủ trong nhà.

Hắn cởi bỏ quần áo, thân thể chìm vào bồn tắm, hơi nước tản mát khí tức, đem hai con xà yêu triệu hoán mà đến.

- A, tướng công, chàng lại anh tuấn!

Tiểu Bạch Tiểu Thanh liên tục mà đến, cười khanh khách dựa vào Liêu Văn Kiệt, Bạch Tố Trinh giơ tay lên phất qua khuôn mặt Liêu Văn Kiệt, mắt lộ ra vẻ si mê.

Nghiện nam sắc, không cách nào tự kiềm chế.

Xem ra liền biết, nếu cô muốn bình yên vượt qua tình kiếp, tám phần là không cần tìm kịch bản nào xa xôi.

“Ta cũng không muốn, có thể là tư chất quá xuất chúng, không cẩn thận đạo hành đại tiến, vừa mới nhận được chiếu lệnh trên trời, ngày mai muốn đi trên trời làm thần tiên.” Liêu Văn Kiệt thuận miệng nói.

“Cái gì!?” x2

Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Thanh kinh hãi thất sắc, lao nhao nói thiên nhân cách nhau, Liêu Văn Kiệt lên trời làm thần tiên rồi vậy hai người bọn họ nên đi đâu.

“Tướng công, đều nói ‘Một người đắc đạo, gà chó thăng thiên’, chàng đi lên trời làm thần tiên, mang theo chị em chúng ta hẳn là không thành vấn đề chứ?” Tiểu Thanh điềm đạm đáng thương hỏi.

- Là em đều nói gà chó thăng thiên nha, rắn khẳng định không được a!

Liêu Văn Kiệt cười trả lời một câu, thấy Tiểu Thanh vẻ mặt thất vọng, hôn lên mặt cô một cái: “Đừng suy nghĩ lung tung, các

em nỡ ta, ta còn luyến tiếc các em hơn, chờ ta ở trên thăm dò đường, liền đem các em đón lên."

"Nhưng một ngày trên trời bằng một năm dưới hạ giới, như vậy chẳng phải là mấy năm không thể cùng tướng công song túc song tê sao?"

Bạch Tố Trinh lộ ra vẻ không nỡ, chợt nghĩ tới cái gì đó, hồ nghi nói: "Tướng công, chàng không phải vì thấy tiên nữ trên trời xinh đẹp nên cảm thấy chị em chúng ta hai người không xứng với chàng nữa, tính toán vứt bỏ chúng ta không để ý nữa đúng không?"

Bộp!

Bọt nước nổi lên, Bạch Tố Trinh hừ kiều một tiếng, mặt đỏ như hoàng hôn ngã vào trong ngực Liêu Văn Kiệt.

"Tiểu yêu tinh, em nói cái gì nói ngu ngốc vậy, ta là loại người này sao?"

Liêu Văn Kiệt cười hắc hắc: "So với tiên nữ, ta càng thích yêu nữ hơn, những hàng hóa trên trời kia sao có thể so sánh với các em, có đang đến tận miệng ta cũng không hiếm."

Em không tin đâu! X2

Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh đồng loạt trợn trắng mắt, lúc trước hai người bọn họ cũng là đưa không công, cũng không thấy Liêu Văn Kiệt cự tuyệt… Mới cự tuyệt hai lần liền thản nhiên ôm trái ôm phải.

-Tướng công, ngày mai chàng sẽ đi sao?

"Đúng vậy."

- Tướng công, sắc trời không còn sớm đâu!

“Quả thật, đã đến lúc đi ngủ…”

Liêu Văn Kiệt trái phải ôm lấy hai cỗ thân thể đẫy đà mềm mại, mặt lộ ra nụ cười của một người đàn ông thành thật, pháp lực tiến bộ vượt bậc, hoàn toàn không ảnh hưởng đến lời thề lúc ban đầu của hắn, ờm, thề cả đời không đội trời chung với cờ bạc và ma túy…

Biệt thự.

Vòng xoáy màu đen nghịch chuyển, Liêu Văn Kiệt đặt mông ngồi trên sô pha, sảng khoái duỗi thắt lưng, híp mắt mở TV xem.

Ba lần luyện tâm lộ, mỗi một lần so với một lần thời gian lại càng dài ra, nhất là lần này, trước sau cộng lại gần một năm rưỡi thời gian.

Người tiên khác biệt, cổ nhân không lừa được mình a, đây đều là kinh nghiệm tiền bối cao nhân tổng kết a!

Liêu Văn Kiệt có chút xúc động, từ khi bước lên con đường tu hành, thời gian đối với hắn mà nói càng ngày càng không đáng giá, sinh lão bệnh tử cũng từng chút một cùng hắn giống như người xa lạ.

Bởi vì tính cách này, cảm khái rất nhanh đã trở thành mây khói, trở nên đặc biệt chờ mong.

Nói đến lại hổ thẹn, quái cặn bã, tuy không phải vật thị phi, nhưng đã lâu không hẹn hò với bạn gái, cảm giác giống như là thay đổi một nhóm người mới…

【Tát Đậu Thành Binh (phân thân ngàn vạn, tán ảnh vô cùng)】

【 Thuật Bộ Tinh (quan sát hiện tượng trời đất, đoán mệnh số)】

【 Đảm Sơn (dời núi lấp biển, thế không thể ngăn cản)】

【Tài: 10000】

Hệ thống thưởng vào sổ sách, Liêu Văn Kiệt nhắm mắt cảm ngộ một lát, giơ tay vén lên một nhúm tóc dài, đầu ngón tay kiếm mang màu đỏ lóe lên, chém mái tóc dài đứt gãy rơi đầy trên thảm.

Thuật "Tát Đậu Thành Binh" vận chuyển, hơn mười bóng người giống như trang phục của hắn đứng thẳng, làm cho phòng khách vốn rộng rãi trong nháy mắt chật chội không ít.

Liêu Văn Kiệt nhíu mày nhìn lại, hơn mười bóng người ánh mắt đờ đẫn, nếu không có khống chế của hắn, không có năng lực chủ động cùng ngoại giới trao đổi. Dưới tình huống bị động, nếu có người tập kích, phân thân sẽ tự mình phản kích, nhưng phản kích hoàn toàn dựa vào bản năng, không hiểu sách lược chiến thuật, không hiểu hạ thủ lưu tình, càng không có tác phong thân sĩ thương hoa tiếc ngọc, nếu không đánh chết đối phương tuyệt đối sẽ không dừng lại.

Phất tay rút pháp thuật ra, lại Liêu Văn Kiệt nhìn ra bầu trời đêm ngoài cửa sổ, đập vào mắt là một mảnh âm trầm, đêm nay thời tiết không tốt lắm.

(?_?)

Mình có kỳ thuật Bộ Tinh, có thể quan sát thiên tượng, trắc mệnh số, gặp hung hóa cát, nghịch tử cả đời, thế mà lại bởi vì đêm nay trời âm nên không tính ra!

"Lừa ông nội ai chứ pháp thuật dỏm này, nếu không phải bần đạo biết bay, chắc còn phải xem dự báo thời tiết trước."

Chương 821: 2: Rất có phong cách hội họa Hắn chửi bới một câu, cầm lấy tờ báo lật lật, sau đó giơ tay buộc tóc dài, biến kiểu tóc trở về lúc trước , khi con đường luyện tâm còn chưa mở ra.

Cẩn thận nhặt mái tóc dài rơi xuống thảm, lòng bàn tay Liêu Văn Kiệt sáng lên một đoàn hồng mang, trong khoảnh khắc liền đem nghi vấn 'Vì sao nhà anh lại có tóc nữ nhân khác' sớm bóp chết ở trong nôi.

Tuy rằng hắn có lý, nhưng đàn bà con gái không nói đạo lý, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, không cần phải tự tìm không thoải mái cho mình.

Giải quyết xong "chứng cứ phạm tội", Liêu Văn Kiệt đi vào phòng tắm, ngâm vào trong bồn tắm, vừa nhắm mắt nghỉ ngơi, lật lại ký ức một năm rưỡi trước, vừa nhớ lại vừa thuận tiện ôn tập bài học cặn bã đã rất lâu không dùng.

Lần này luyện tâm lộ, dài khoảng một năm rưỡi là lần dài nhất, mỗi ngày không phải giúp người vượt qua tâm ma, chính là hàng yêu phục ma, trấn áp yêu nghiệt rục rịch.

Rõ ràng đã nói không có tâm ma quấy nhiễu, có thể yên tâm lớn mật mà buông thả, kết quả vẫn giống như hai lần trước, không thể chủ động đi thông đồng với em gái nào hết. Lừa đảo mà !

Lần sau hắn nhất định không thể như thế này được!

Đứng dậy rời khỏi phòng tắm, Liêu Văn Kiệt lau khô vết nước trên người, sờ qua áo ngủ, lại mở giao diện hệ thống.

【 Nội Đan Công (Hóa Huyền)】

Không chút do dự, một vạn điểm tài lực vừa mới bắt đầu liền dùng toàn bộ để thăng cấp Nội Đan Công, đem nó từ 'Đăng Phong' tăng lên 'Hóa Huyền', vận công pháp một lần, tốc độ tu luyện lại tăng nhanh không ít.

Bởi vì hồng lam niệm lực đã ở trong cơ thể hình thành tuần hoàn, âm dương bổ sung, hai người không phân biệt lẫn nhau, cũng không phân ra thành nhiều kết quả gì , cho nên nâng cao tốc

độ tu luyện của Nội Đan Công tương đương là toàn phương thức tăng lên một lần.

Công pháp tiến vào cấp bậc Hóa Huyền, Liêu Văn Kiệt thấy được nhắc nhở tiếp theo, 'Đăng Phong' sau đó là 'Hóa Huyền', 'Hóa Huyền' sau đó là 'Quy Chân'.

Điểm này, trước kia khi có Thần Chưởng Như Lai, Liêu Văn Kiệt đã biết, theo hệ thống nhắc nhở, bất luận công pháp võ học nào, một khi bị phán định là cấp bậc Hóa Huyền, liền không cách nào sử dụng tài lực thăng cấp.

Võ học tiến vào Hóa Huyền, cảnh thế mới thành, là điểm cuối của võ học nhân gian, võ đạo bắt đầu.

Vào cảnh này, nếu mới khai thiên địa, tiền đồ không thể hạn chế, cũng có vô cùng biến số tùy chọn. Đi như thế nào, bước lên con đường kia, cần võ giả tự mình lựa chọn, hệ thống không có cách nào phán đoán, càng không có khả năng phán đoán.

Ví dụ như 'Như Lai thần chưởng' hiện tại của Liêu Văn Kiệt, được trưởng lão đích thân giảng dạy, cấp bậc tiến thêm một bước, được hệ thống đánh giá là 'Quy Chân'.

Võ đạo chỉ có thể dựa vào ngộ cùng pháp thuật chỉ có thể dựa vào tu luyện khá giống nhau, không có cách nào dùng điểm tài lực để tạo thành trưởng.

Nhân tiện, sau khi Như Lai Thần Chưởng định cấp là 'Quy Chân', hệ thống rất thân mật nhắc nhở cấp bậc tiếp theo.

Chưởng pháp 'Như Lai Thần Chưởng' của Phật tổ thế mà còn có khả năng tiến thêm một bước, hoặc là nói, thế mà còn không phải là điểm kết thúc…

Liêu Văn Kiệt rối rối rắm rắm, chỉ có thể cho rằng một thức chưởng pháp này tên là 'Như Lai thần chưởng', mà không phải

‘Liêu Văn Kiệt chi thủ’, đạo học của người khác thì cho dù có giống người khác đến đâu cũng là của người khác, vĩnh viễn cũng không cách nào trở thành của mình.

Tự nghĩ ra loại chuyện võ học này, Liêu Văn Kiệt tạm thời không lo lắng lắm, với tố chất thân thể hiện tại của hắn, tùy ý đánh ra một quyền một cước, so với bất kỳ võ học nhân gian nào còn cường đại hơn, võ học tiến vào võ đạo chi cảnh, cũng không phải hai ngày ba ngày có thể ngộ ra, phải xem cơ duyên như thế nào đã.

Chờ ngày nào đó coi như là ngày lành, ngồi xổm trong rừng sâu, cảm ngộ tự nhiên biến hóa, vận khí tốt không chừng có thể thấy một người đi ra.

Cuối cùng chính là “Tam Giới Tiểu Na Di”, môn thần thông này phi thường cường đại, trong tất cả các pháp thuật thần thông thu vào tay, chỉ có môn này là Liêu Văn Kiệt liên hệ siêng năng nhất.

Nguyên nhân thì không cần nói, đều hiểu.

Lần trước đối chiến với Hắc La Sát, Tam Giới Tiểu Na Di phát động thất bại, không thể thành công vẫn khiến Liêu Văn Kiệt canh cánh trong lòng đây.

Cẩn thận quen rồi, tự nhiên giờ như vậy liền làm hắn ăn không ngon ngủ không yên.

Quả thật, Hắc La Sát là mã giáp của Phật Tổ, ở trước mặt ông ta chạy trốn thất bại cũng không tính là mất mặt, Hầu Tử năm đó cũng là thần thông quảng đại, sau khi ngâm nước tiểu cũng bị trấn áp năm trăm năm đó thôi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Hắc La Sát chỉ là một cái áo giáp, theo Pháp Không, cũng chính là Quan Âm Đại Sĩ mà nói, Phật Tổ mã giáp ngàn vạn, Hắc La Sát cũng không có bao nhiêu cường

đại.

Liêu Văn Kiệt cảm thấy Hắc La Sát là món ăn ngon nhất của Phật tổ, ngay cả ông ta cũng có thể không cần tốn nhiều sức phá Tam Giới Tiểu Na Di, đổi thành người khác khẳng định cũng không ngoại lệ.

Nghĩ như vậy, Liêu Văn Kiệt càng sầu, món ăn thành như vậy, cuộc sống còn sống như thế nào đây?

Trước còn chưa rời khỏi con đường luyện tâm, hắn liền thử khả năng thăng cấp Tam Giới Tiểu Na Di, hệ thống biểu thị có thể dung luyện môn thần thông này, nhưng cần tốn chút tiền nhỏ bổ sung thần thông thiếu sót.

Không đắt, bỏ đi một ngàn điểm tài lực làm phí mở lò, còn lại chỉ tốn năm vạn điểm tài lực thôi.

Thấy vậy, Liêu Văn Kiệt trong nháy mắt không còn ý nghĩ gì hết, năm vạn điểm, không bằng đem hắn bán đi a.

Chương 822: 3: Rất có phong cách hội họa Tốt nhất là bán cho một vài thần tiên tỷ tỷ đặc biệt có thân phận địa vị, lớn hơn hắn một chút cũng không sao, hắn không ghét bỏ.

Nữ đại ba nghìn, xếp hạng tiên ban. Nữ đại ba vạn, Vương mẫu đút cơm. Nữ đại ba mươi vạn, Phật Tổ*đứng trước cửa.

*Theo người xưa, các chư Phật chỉ có nam, nhưng mà các vị Phật khi hạ phàm thì có thể biến thành vô số thân phận, nam có nữ có, nhiều nước thì cho rằng Phật là nữ, nên mới có một số tượng Phật mang hình dạng nữ. Tuy nhiên là nam hay nữ thì ngài vẫn là tín ngưỡng cao đẹp của các phật tử.

*Theo người xưa, các chư Phật chỉ có nam, nhưng mà các vị Phật khi hạ phàm thì có thể biến thành vô số thân phận, nam có nữ có, nhiều nước thì cho rằng Phật là nữ, nên mới có một số

tượng Phật mang hình dạng nữ. Tuy nhiên là nam hay nữ thì ngài vẫn là tín ngưỡng cao đẹp của các phật tử.

Nữ đại ba trăm vạn, tiên giới tùy ngươi tính toán. Nữ đại ba mươi triệu, lục giới mặc cho ngươi chuyển. Nữ đại ba trăm triệu, Bàn Cổ là đệ tử của ngươi.

Không cầu ba mươi triệu, ba trăm triệu, chỉ cần ba trăm vạn hắn liền thỏa mãn.

Người trong tu hành, chỉ cầu kiếp này, không vọng kiếp sau, chén cơm mềm trải dài ba trăm vạn năm này ăn không dập đầu.

Nghĩ đến đây, Liêu Văn Kiệt lại thổn thức một tiếng, nằm trên sô pha bắt đầu ngủ, không, là bắt đầu tu luyện.

Chuyện hẹn hò với bạn gái không cần gấp gáp, vừa mới chấm dứt con đường luyện tâm, hắn chỉ muốn nghỉ ngơi một chút, huống hồ đối với các cô mà nói, Liêu Văn Kiệt chỉ là công việc quấn thân, hai ba ngày không thấy người mà thôi.

“Quyết định vui vẻ như vậy, đêm nay ngủ, ai cũng đừng nghĩ…”

-Đô Đô! Đô Đô!

@#$....

Giơ tay sờ qua điện thoại di động, Liêu Văn Kiệt mặt không chút thay đổi nghe máy, người không ngủ buổi tối có rất nhiều, nhưng đem buổi tối trở thành ban ngày, đồng hồ sinh học hoàn toàn đảo lộn, hắn chỉ biết một người.

Lý Ngang.

“Hiểu rồi, bệnh viện tâm thần Thanh Sơn đúng không, tôi sẽ đi qua.”

Liêu Văn Kiệt buông điện thoại xuống, nhanh chóng thay một thân thường phục, lắc mình biến mất trong phòng khách.

Tối nay đi ngủ, ai cũng đừng hòng gọi hắn ra ngoài, nhưng nghĩ đến Lý Ngang đã bị đuổi ra khỏi nhân tịch, cũng không tính là nuốt lời.

.....

Bệnh viện Tâm thần Thanh Sơn.

Mấy học giả uyên thâm đang nói chuyện vui vẻ, không có dân thường lui tới, mười hai giờ đêm vẫn đèn đuốc sáng trưng như trước.

Liêu Văn Kiệt từ trong bóng đen phía sau cây đi ra, nhìn chung quanh một chút, tìm được một nguồn phóng xạ niệm lực cực lớn, bước nhanh về phía vị trí của nó.

Dọc theo đường đi, không ít bệnh nhân nhiệt tình chào hỏi, một bộ dáng bạn bè thân thiết, Liêu Văn Kiệt cũng không nói nhiều, cười đáp lại, hẹn ngày khác tụ tập chơi mạt chược.

Nhưng chỉ một lát sau, hắn tìm được Lý Ngang trong phòng VIP, người sau đẩy kính râm, kinh ngạc nói: “A Kiệt, cậu dùng phương tiện giao thông gì sao lại đến nhanh như vậy?”

“Lúc ra khỏi cửa vừa vặn có máy bay đi ngang qua liền bắt đi đến đây.”

“Chả trách nhanh như vậy.”

Lý Ngang nói xong, nhét Lily vào trong ngực Liêu Văn Kiệt, một tay xách vali lên, một tay ôm lấy bả vai hắn, đi về phía cuối hành lang.

“Lý Ngang, một thời gian không gặp, anh không phát hiện ra

tôi có gì thay đổi sao?”

Liêu Văn Kiệt sờ sờ mặt, rất kỳ quái, lấy mạch não của Lý Ngang hẳn là sẽ chửi bới một chút mới đúng.

Chẳng lẽ kính râm quá đen, không thấy rõ?

“Thay đổi? Thay đổi gì?”

“ Tôi lại đẹp trai nha!”

“Có không?”

Lý Ngang dừng bước, kéo kính râm đặt trên sống mũi xuống, nghiêm túc nhìn Liêu Văn Kiệt ba giây, sau đó ngưng trọng gật gật đầu: “Không sai, quả thật lại có vài phần, cố gắng thật tốt, sắp đuổi kịp tôi rồi.”

Liêu Văn Kiệt: (?_?)

Trách hắn tự nhiên cho rằng mình có thể đoán được mạch não Lý Ngang, nhất định là thần công đại thành, cho nên có chút tự mãn.

“A Kiệt, tôi biết cậu trở nên đẹp trai nên muốn tìm người trình diễn một chút, không kịp thời khen cậu là tôi không đúng.”

Lý Ngang vỗ vỗ vai Liêu Văn Kiệt, tốt bụng an ủi: “Nhưng điều này cũng không thể trách tôi, cậu biết đấy, tôi luôn luôn không bao giờ chú ý đến những thứ không đẹp trai bằng tôi.Thật không may, trên đời này tất cả mọi người so với tôi đều xấu xí, cho nên tôi kết giao bằng hữu chưa bao giờ quan tâm đối phương giá trị nhan sắc như thế nào, dù sao cũng không có cửa với tôi.”

” Được rồi, anh vui vẻ là được rồi.”

Liêu Văn Kiệt trợn trắng mắt, bắt Lý Ngang nhanh chóng khai báo, buổi tối không ngủ gọi hắn rốt cuộc là vì chuyện gì.

“Thật không giấu diếm, hai ngày nay tôi tới linh cảm, đang nghiên cứu làm thế nào xuyên không.”

- “Thì ra là như thế!” Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, từ những phát biểu trên không khó có thể phân tích, Lý Ngang lại phát bệnh thần kinh.

“Đêm nay gọi cậu tới đây, là bởi vì tôi gặp phải một vấn đề khó giải quyết, muốn tìm cậu giúp một chút.”

“Vì sao không tìm người khác, nếu như là thiếu sự hỗ trợ lý luận, bệnh viện này hẳn là có không ít siêu nhân vật lý.” Liêu Văn Kiệt chửi bới một tiếng: “Anh đi hỏi một chút, có lẽ sẽ có người nói chuyện với anh ba ngày ba đêm về đề tài của Einstein.”

“Tôi đã hỏi, nhưng họ nói với tôi rằng Einstein đang khoe khoang, du hành thời gian là không thể thực hiện được, ngay cả khi thành công, đó cũng là không gian song song.”

Lý Ngang nhún nhún vai: “Theo ý của họ, quá khứ của tôi không phải là quá khứ của tôi, tương lai của tôi cũng không phải là tương lai của tôi, chỉ cần nghe thôi là đã thấy nhàm chán rồi.”

- Cho nên anh còn chưa định từ bỏ ý định?

- Đương nhiên không, tôi cảm thấy tôi có cảm hứng rồi!

Lý Ngang đi tới căn phòng cuối cùng ở cuối hành lang, mở vali ra một lúc lâu cuối cùng lấy ra một chùm chìa khóa, mở cửa phòng bị khóa, cho Liêu Văn Kiệt thấy cái gọi là cảm hứng của anh ta.

Một người đàn ông.

Chương 823: 1: Ai cho ông cái mặt dày này vậy phiền giới thiệu cho tôi nữa. Một người đàn ông dáng vẻ trẻ con, tóc dài râu xám trắng, khuôn mặt lại tràn đầy sức trẻ như thiếu niên, không thấy một chút nếp nhăn.

Giờ phút này ngồi trên một cái ghế, mặc đồng phục tiêu chuẩn của bệnh viện tâm thần, hai tay trói ngược phía sau, hai chân bị buộc chân ghế, ngoài miệng còn dán một miếng băng dính.

Nếu như là ở trong tầm hầm thì trông vô cùng có phong cách hội họa, mỗi tội đây lại không phải trong tầng hầm.

Cảm giác có chút quen mắt, Liêu Văn Kiệt bật đèn lên, cẩn thận nghiên cứu khuôn mặt của người đàn ông này một chút, nhất thời không nói nên lời.

Hình dạng cùng chú Cửu giống nhau, lại như cùng chú Phong có quan hệ huyết thống, không cần nghĩ nữa, đây nhất định là một đạo sĩ nghiêm trang.

Quả nhiên, thần niệm đảo qua, Liêu Văn Kiệt ở trong cơ thể nhận thấy được dấu vết niệm lực, tựa hồ là bị thương.

“Ô ô ô——”

Nhìn thấy Lý Ngang một thân đen nhánh, người đàn ông kịch liệt giãy dụa, ánh mắt bối rối cùng với khi gặp quỷ… Không, đối với những người trong tu hành thì Lý Ngang đáng sợ hơn nhiều so với ma quỷ.

“Lý Ngang, cảm hứng này… Anh lấy từ đâu ra vậy?”

Liêu Văn Kiệt rất là không biết nói gì, giơ tay túm lấy râu dài của người đàn ông, mỗi lần cùng Lý Ngang đi cùng một chỗ đều sẽ bị người khác hiểu lầm, không khác trong dự liệu là bao, lần này cũng không ngoại lệ, khẳng định đã bị người đàn ông này đánh mác đồng đảng của tà ma.

Trường này hắn lười không muốn giải thích.

“Tôi không bắt, là cảnh sát đưa ông ta tới đây.”

Lý Ngang trong mắt tỏa sáng, cách kính râm đều có thể nhìn thấy tà hỏa nhảy lên: “Tên này bị nhốt hai ngày, trong lúc đó còn có một lần vượt ngục thất bại, lúc mới tiến vào, miệng toàn hồ ngôn loạn ngữ, còn mặc một thân cổ trang, trong mắt người khác, ông ta chỉ là một người tâm thần, nhưng tôi biết, ông ta đích thật là một đạo sĩ, còn thành công xuyên qua thời không.”

“Có một nói một, đối phương cũng không thèm sự tán thành của anh.”

Liêu Văn Kiệt nhún nhún vai, tiến lên hai bước xé băng dính dán trên miệng người đàn ông, giơ lên chứng chỉ cảnh sát của mình: “Tên, tuổi tác, giới tính, môn phái, tu hành bao nhiêu năm, từ triều đại nào tới đây?”

“……”

Người đàn ông im lặng không nói, dường như bị Lý Ngang chỉnh không nhẹ, cắn chặt răng cũng không chịu nói gì.

- Lão huynh, ông cái gì cũng không nói, chúng tôi biết làm sao để giúp ông bây giờ?” Liêu Văn Kiệt lại chìa ra chứng chỉ cảnh sát: “Thấy không, cục quản lý thời gian và không gian, chuyên môn bắt giữ loại phần tử buôn lậu nhập cảnh trái phép như ông. Thành thật khai báo rõ ràng, bằng không đừng trách tôi tâm ngoan thủ lạt, gieo cho ông mấy trăm tâm ma. ”

“Hai người các anh trễ như vậy không ở trong phòng mình, chạy đến nơi này làm gì?”

Giọng nữ thanh lệ từ cửa phòng truyền đến, người đàn ông nghe âm thanh nhìn lại, trên mặt hiện lên một tia hoảng sợ, lại nhìn Liêu Văn Kiệt cùng Lý Ngang, thần sắc hoảng sợ nhanh chóng quá độ đến tuyệt vọng.

Mắt nhắm lại, không giãy dụa nữa.

Liêu Văn Kiệt nhướng mày, xoay người nhìn về phía cửa, người tới là nữ bác sĩ của bệnh viện tâm thần, một bộ áo blue trắng, tóc dài buộc thành đuôi ngựa, mặt trắng hướng lên trời lộ ra vẻ đẹp trời sinh.

Giống như người đàn ông bị trói, dung mạo nữ bác sĩ cũng rất quen mắt, dùng câu nói cũ kia, ngũ quan cùng Bạch Tố Trinh có ba phần tương tự, lại cùng Tiểu Thiến như có huyết thống, mơ hồ có thể thấy được bóng dáng đám người Phó Thanh Phong, Mạc Sầu, Tiểu Tuyết.

Liêu Văn Kiệt chửi bới một tiếng quen thuộc, không trách được liền không chửi bới khuôn mặt nữ bác sĩ gì nữa.

"À, bác sĩ Hoàng, trễ như vậy còn chưa tan tầm…"

Lý Ngang tiến lên hai bước, mặt mũi già nua không hề che giấu: "Trời tối rồi, một mình cô trở về có chút nguy hiểm, tôi đưa cô đi!"

"Lý Ngang, phòng bệnh này không phải của anh, có phải anh lại trộm đúng không?" Bác sĩ Hoàng cảnh giác lùi lại hai bước, hai tay cầm hồ sơ bệnh án che trước ngực.

"Không có, tôi đi ngang qua mà thôi."

Lý Ngang giơ tay lên trên cái vách tường ngay lập tức bị né tránh, cười hắc hắc không chút xấu hổ, đẩy kính râm tiếp tục nói: "Cô biết không, tôi nổi danh với biệt danh tâm địa nhiệt tình, vừa vặn nghe được trong phòng có động tĩnh, e sợ bệnh nhân lạ đất lạ cái không phục, xuất hiện tình huống xấu hổ lại không có nhân chứng chụp ảnh làm bằng chứng, liền tốt bụng vào cửa nhìn thoáng qua."

"Anh ta là ai?"

Bác sĩ Hoàng cảnh giác nhìn Liêu Văn Kiệt, gương mặt xa lạ,

chưa từng thấy qua, tuy rằng rất xinh đẹp, nhưng đây cũng không phải là lý do Liêu Văn Kiệt đột nhiên xuất hiện ở bệnh viện tâm thần.

“Người qua đường mà thôi, bác sĩ Hoàng không cần quản hắn, tôi vụng trộm nói cho cô biết nhá, đừng nhìn hắn như vậy thôi nhưng rất có bản lĩnh còn không thiếu tiền, đặc biệt còn rất lăng nhăng, chỉ riêng bạn gái đã có…”

Ầm!

(?¯.) ┍┛☆☰ (ピ)?■-■

Liêu Văn Kiệt bay lên một cước đá Lý Ngang ngã xuống, vỗ vỗ bụi không tồn tại trên ống quần, khuôn mặt nghiêm túc lấy ra thẻ cảnh sát, nói với bác sĩ Hoàng: “Về bệnh nhân này, cảnh sát nghi ngờ ông ta có liên quan đến một vụ án, giả điên giả ngốc là để trốn tránh thẩm vấn, hy vọng cô phối hợp với chúng tôi một chút, thẩm vấn sơ qua rốt cuộc ông ta là điên thật hay điên giả.”

“Bây giờ?”

Bác sĩ Hoàng rất kinh ngạc, cảnh sát vẫn còn làm việc lúc 12 giờ đêm…

Thứ cho cô nói thẳng, đáng tiếc gương mặt anh tuấn như vậy lại là bệnh nhân mới tới.

Chương 824: 2: Ai cho ông cái mặt dày này vậy phiền giới thiệu cho tôi nữa. Không phải cô suy đoán linh tinh , mà là trường hợp tương tự bác sĩ Hoàng đã từng tận mắt chứng kiến, câu cửa miệng của một bệnh nhân chính là ‘Tôi là FBI, Interpol, mật thám liên bang, khắc tinh tội ác’.

Sau đó, tình hình là cái gì bác sĩ Hoàng cô cũng không rõ ràng, theo tin tức của Tiểu Đạo, bệnh nhân đã xuất viện để quay phim.

“Bây giờ có chút muộn.”

Liêu Văn Kiệt liếc mắt ra ngoài cửa sổ một cái, cười nói: “Nhưng mà không sao, cô đưa tôi về nhà thì sẽ không sao hết.”

-Cmn!

Lý Ngang nhào ra đất nghe vậy không thể nhịn được nữa, nhảy dựng tại chỗ, phát hiện kính râm không có ở đây, ngồi xổm xuống nhặt lên đeo.

-Cmn!

Lý Ngang chỉ vào Liêu Văn Kiệt thối không biết xấu hổ: “Thật sự là há có lý này, A Kiệt rõ ràng đã có bạn gái, hơn nữa còn có mấy người, thế nhưng còn không biết xấu hổ ở chỗ này thông đồng với bác sĩ Hoàng, còn ở trước mặt tôi, quả thực là không để tôi vào mắt.”

- Đừng nói bậy, tôi độc thân có được không?

Liêu Văn Kiệt khinh miệt hừ một tiếng: “Trước khi nói người khác thối nát không biết xấu hổ, một số người nên nhìn mình trước, ví dụ như anh, tôi nhớ rõ anh có bằng hữu, còn không chỉ có một.”

- Vậy thì như thế nào, tôi lớn lên đẹp trai nha!

“……”

……

Trong phòng làm việc, bác sĩ Hoàng liên hệ với cục cảnh sát, xác minh thân phận của Liêu Văn Kiệt, xác nhận hắn thật sự là cảnh sát, không phải bệnh nhân mới nhập viện hôm nay, gật đầu đồng ý hỗ trợ thẩm vấn, chẩn đoán xem người đàn ông thần bí kia rốt cuộc là điên thật hay giả điên.

Bác sĩ Hoàng lật xem hồ sơ, cách bàn làm việc hỏi người đàn ông: “Nói xem nào, còn nhớ tên mình không?”

“Bần đạo là cư sĩ* Thảo Lư, tên thế tục sớm đã không quan trọng, nếu nhất định muốn tôi nói ra một cái tên, liền gọi là Thảo Lư là được rồi.”

*Cư sĩ : người tu hành tại gia

*Cư sĩ : người tu hành tại gia

Thảo Lư sắc mặt lạnh lùng: “Yêu Cơ, bần đạo kỹ năng không bằng cô mới bị yêu pháp của cô bắt, không còn lời nào để nói. Hiện giờ, cô còn có hai đại cao thủ tương trợ, tôi tự biết chạy trốn vô vọng, muốn giết liền giết, muốn chém liền, không cần giả mù nói nhảm một ít lời vô nghĩa.”

- Lại nữa rồi…”

Bác sĩ Hoàng nhìn thoáng qua Liêu Văn Kiệt, có chút đau đầu nói: “Nói rất nhiều lần, tôi không phải Thi Thi, cũng không phải Yêu Cơ, tôi là bác sĩ điều trị chính của ông, ông có thể gọi tôi là bác sĩ Hoàng, cũng có thể gọi tôi là Gigi.”

- Gà gà?!

Liêu Văn Kiệt dựa vào cửa, nghe được cái tên này, thiếu chút nữa dưới chân trượt ngã.

“A Kiệt, cậu cũng cảm thấy rất kỳ quái, đúng không?”

Lý Ngang nhỏ giọng nói: “Tôi vẫn cảm thấy may mắn cô ấy họ Hoàng, chứ không phải họ Đại hay Tiểu, nếu không tên đọc cùng một chỗ, không có vấn đề cũng trở nên có vấn đề.”

“Cho dù là họ bình thường, chỉ riêng cái tên tiếng Anh này cũng rất có dũng khí..”

“Hey hey …” x2

Gigi:(?_?)

Cô rất nghi ngờ việc kiểm tra thông tin bên phía cảnh sát là sai, bởi vì bất kể nhìn thế nào, những người có thể chơi với bệnh nhân kỳ cựu như Lý Ngang đầu óc sẽ không bình thường.

Lười biện bạch với Liêu Văn Kiệt một cái, Gigi tiếp tục hỏi: “Thảo Lư, lúc ông lại gọi tôi là Thi Thi, lúc lại nói tôi là Yêu Cơ, tôi cùng hai người này trông rất giống nhau sao?”

- Không phải giống, các cô rõ ràng chính là một người!

Có lẽ là tự biết khó thoát chết, Thảo Lư dứt khoát lưu loát kể lại nguyên nhân hậu quả: “Thị trấn Thi Gia huyện Nghi Thủy, có một người con gái tên là Thi Thi, bởi vì dung mạo tú lệ, bị quỷ vương Phù Tang của Quỷ Vương Sơn thèm thuồng. Cha mẹ Thi Thi chết dưới quyền uy của quỷ vương, cô ấy vì cứu vớt tính mạng của dân chúng trong trấn, đáp ứng gả cho quỷ vương, trên đường xuất giá do hành thích quỷ vương thất bại, bị nhiếp đi hồn phách, hóa thành Yêu cơ của quỷ vương …”

Liêu Văn Kiệt gãi gãi đầu, Thảo Lư kể lại câu chuyện, hắn một chút ấn tượng cũng không có, nhưng có một chỗ, hắn chưa chưa cần nhìn thấy đầu cũng đã đoán trúng đuôi.

Chủ sở hữu khuôn mặt của Thi Thi, Yêu Cơ, Gigi Hoàng lại biến thành quỷ rồi!

Thảo Lư tiếp tục kể lại nguyên nhân trước đây, anh ta mang theo đồ đệ đi ngang qua thị trấn Thi Gia, thấy quỷ vương làm nhiều điều ác, liền hành hiệp trượng nghĩa, dùng hết bản lĩnh toàn thân cùng quỷ vương đánh nhau.

Tiếc là không địch lại, thất bại.

Quỷ vương Phù Tang pháp lực cao cường, Thảo Lư trong lòng biết không phải là đối thủ của ông ta, trước tiên là luyện chế kim giáp, ngân giáp hai thần tướng, sau đó sử dụng Thiên Địa Huyền Môn của thuật ngự sử Kỳ Môn Độn Giáp, muốn mượn lực lượng thiên địa tiêu diệt quỷ vương.

Vô tình thất thủ.

Thảo Lư cùng hai đồ đệ, cùng với quỷ vương Phù Tang toàn bộ bị Thiên Môn cuốn vào trong đó…

“Người tốt không bao giờ nói mình tốt, câu chuyện này tôi không thích lắm.”

Gigi nhíu mày bình luận một câu, thấy Thảo Lư nhắm mắt chờ chết, bất đắc dĩ lắc đầu, đứng dậy đi đến bên cạnh Liêu Văn Kiệt: “Tình huống anh cũng thấy, bệnh nhân có giả điên giả ngốc hay không, còn cần chẩn đoán thêm, phiền ngày mai anh lại một chuyến.”

“Cảm ơn G. Bác sĩ Hoàng, tình hình tôi đã biết, bệnh nhân rất nguy hiểm, tôi sẽ đưa ông ta đi ngay bây giờ. ”

Liêu Văn Kiệt nhắc đến trang phục cổ đại của Thảo Lư, hỏi: “Lúc ông ta được đưa tới đây, quần áo cùng vật dụng tùy thân, tất cả đều là đạo cụ trộm cắp từ studio bên cạnh, mong cô giao lại cho tôi, tôi sẽ phụ trách trả lại.”

“Không được, cái này không phù hợp với quy trình, anh muốn đem người mang đi, nhất định phải ngày mai đến làm thủ tục.” Gigi nhíu mày nói.

Trực giác nói cho cô biết, Liêu Văn Kiệt rất có vấn đề, không thể dễ dàng để hắn mang Thảo Lư ra khỏi bệnh viện.

“Tôi có quyền làm như vậy, nếu bác sĩ Hoàng cảm thấy không ổn, có thể khiếu nại với sở cảnh sát, bên kia sẽ cho cô một lời giải

thích.” Liêu Văn Kiệt mỉm cười, không để ý Gigi ngăn cản, mang theo Thảo Lư rời khỏi văn phòng.

……

Chương 825: 3: Ai cho ông cái mặt dày này vậy phiền giới thiệu cho tôi nữa. Phòng chứa thức ăn.

Lý Ngang lấy chìa khóa ra mở cửa, Liêu Văn Kiệt buông trói trên người Thảo Lư ra, đẩy ông ta về phía trước.

Thảo Lư đại nghĩa lẫm liệt nhìn hai người, lông mày một chút cũng không nhíu.

“Đừng nhìn, không ai giết ông đâu, thay quần áo xong, chúng ta đi giết quỷ vương.”

Liêu Văn Kiệt tức giận nói, khuôn mặt chú Cửu cái gì cũng tốt, chính là quá hết hy vọng, không biết tình huống của Thảo Lư như thế nào, có tật xấu sĩ diện hay không.

Thảo Lư hừ lạnh một tiếng, trên mặt tràn đầy không tin: “Sĩ có thể giết không thể nhục, muốn giết liền giết, không cần thay đổi thủ đoạn để nhục nhã tôi!”

“Thật phiền phức…”

Liêu Văn Kiệt nháy mắt với Lý Ngang: “Lý Ngang, vị cư sĩ này thân thể bị thương, khi xuyên qua thời gian không gian bị thương không nhẹ, không chỉ đầu óc bị hỏng, ngay cả ánh mắt cũng trở nên không tốt, không phân biệt được người tốt người xấu, anh giúp ông ta trị liệu một chút.”

“Không được, sữa gần đây đã tăng giá.”

“Không phải anh còn có búa sao?”

“Vậy tôi không thành vấn đề.”

Lý Ngang vui vẻ gật đầu, mở hộp dụng cụ ra, tay trái gấp ghế, tay phải cầm búa, nhe răng cười đi về phía Thảo Lư.

Người thứ hai trong lòng có bi thương, tu hành nhiều năm, chết ở một góc không người hỏi thăm, cảm thán vì mình không đáng giá.

Ầm!

Một cái búa đập ở Thiên Linh Cái, Thảo Lư trợn trắng mắt ngã xuống đất, kế tiếp là hình ảnh Lý Ngang nhảy dựng lên, chiếc ghế gấp bay lên xuống theo cây búa.

Mười giây sau, Lyon ném ghế gấp lại, chống lưng thẳng lưng, sảng khoái hừ hừ một tiếng.

Giống như mỗi một người bị búa hưởng lợi, Thảo Lư một lòng chờ chết phát hiện mình bị bạo chùy đánh một trận, không chỉ không chết, còn thương thế hoàn toàn khôi phục như cũ, nhất thời cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

“Cậu, cậu, cậu…”

“Đừng nghĩ lung tung, sẽ có tâm ma.”

Liêu Văn Kiệt bước nhanh đến bên cạnh Thảo Lư, quát lớn bên tai anh ta một tiếng, chấn đến ông ta run rẩy tại chỗ, một lúc lâu sau cũng không thoát khỏi trạng thái ngây ngốc.

Hơi ù tai, nhưng vấn đề không lớn, kết quả mạnh hơn đạo tâm bất ổn gấp trăm lần.

“Cư sĩ, thật không giấu diếm, đoán ông cũng đã nhìn ra, sau khi ông bị Thiên Môn cuốn vào, tiến vào thời không hỗn loạn, đi tới hiện tại mấy trăm năm sau.”

Liêu Văn Kiệt nói: “Ông có thể đến, hai đồ đệ của ông tự nhiên

cũng có thể, đồng nghĩa, quỷ vương Phù Tang cũng không ngoại lệ."

"Các cậu… một câu không biết có nên nói hay không, hai vị thật sự là người tốt?"

Cư sĩ Thảo Lư thay quần áo xong, trầm mặc một lúc lâu nghẹn ra một câu người không muốn nghe, tự giác thấy không ổn, bổ sung một câu: "Không cần hiểu lầm, tôi không phải nghi ngờ cái gì, mà là tâm chướng bất bình, thật sự không có cách nào tin tưởng hai vị."

Liêu Văn Kiệt lắc đầu: "Chúng tôi nói cái gì không quan trọng, mấu chốt là cư sĩ cảm thấy thế nào , nếu như ông quyết tâm nhận định tôi và Lý Ngang là tà ma xiêu đạo, vậy chúng tôi nói cái gì cũng không có ý nghĩa."

- Quả thật là như thế!

Thảo Lư thi lễ: "Là tôi không nên phạm phải sai lầm lấy tướng mạo đánh người."

"....."

Liêu Văn Kiệt trợn trắng mắt, cái gì gọi là lấy tướng mạo đánh người, nói giống như hắn thoạt nhìn giống như người xấu vậy.

Cái nồi này không cõng nổi, đều là lỗi của Lý Ngang, cùng anh ta đứng gần mới bị đánh dấu 'tà ma xiêu đạo'.

"Hai vị, còn có một vấn đề, hy vọng các cậu chỉ ra lỗi sai cho tôi."

Thảo Lư hít sâu một hơi, nói ra phẫn uất nghẹn trong lòng hồi lâu: "Thảo Lư tu hành nhiều năm, không dám nói đã duyệt hết cao nhân thiên hạ, nhưng cao thủ đương thời đều biết tôi, cũng có thiên phú phi thường, coi như là có chút danh tiếng, nhưng…

nhưng…”

Ông ta nhìn Lý Ngang một chút, sau đó lại nhìn Liêu Văn Kiệt, rất là mất mát: “Hai vị tuy làm việc quỷ dị, nhưng tuổi còn trẻ đã có một thân bản lĩnh mạnh mẽ, Thảo Lư tự thẹn không bằng, muốn hỏi một câu, là hai vị thiên tư vượt xa người thường, hay là giới tu hành hiện giờ đều là như thế?”

Lý Ngang khinh thường hừ hừ: “Ếch ngồi đáy giếng, ông mà cũng được coi như thiên phú phi thường, ai cho ông da mặt dày này vậy, nhất định phải giới thiệu cho tôi nữa!”

“Lý Ngang, đừng nói bậy, cư sĩ coi là thật thì làm sao bây giờ?”

Liêu Văn Kiệt trách cứ một tiếng, sau đó nói: “Cư sĩ, nói đến vấn đề này sợ ông chê cười, tôi cùng Lý Ngang tư chất bằng nhau, cũng chỉ khi dễ ông một chút còn có thể . Bây giờ giới tu hành so với cường giả lợi hại của chúng tôi còn nhiều hơn, không có thần thông dời núi lấp biển, lấy sao hái trăng, ra ngoài đều ngại tự xưng là cao nhân.

-Thật sự là như thế…

Thảo Lư trong lòng vô cùng chua xót, một thân ngạo cốt đánh rơi phàm trần, bộ dáng uyển chuyển trong nháy mắt già nua mấy tuổi.

“Cư sĩ, không cần phải mặt mày ủ rũ, con đường tu hành trở ngại lúc nào cũng dài, sớm hai năm muộn hai năm cũng không gọi là gì, ông còn trẻ, để cho bọn họ vài năm thì làm sao đâu, tuổi trẻ chính là vốn liếng, chúng ta chờ được.” Liêu Văn Kiệt vỗ vỗ bả vai Thảo Lư, ngữ trọng tâm trường khuyên răn.

“Nhưng bần đạo đã là năm hoa giáp*, chờ không nổi.” Thảo Lư cười khổ lắc đầu.

*Hoa giáp: 60t

*Hoa giáp: 60t

“Không sai biệt lắm, tôi và A Kiệt cũng mới hơn hai mươi tuổi.”

“……”

Thảo Lư không nói gì, che ngực sắc mặt khác thường, Thiên Linh Cái toát ra khói xanh, mồ hôi to như hạt đậu ào ào chảy xuống.

“Lý Ngang, đừng quấy rối, xem anh làm cư sĩ sợ kìa!”

“Sao, cậu rõ ràng cũng vui vẻ ở trong đó.”

“……”

Hai người bắt đầu vui vẻ đấu võ mồm, Thảo Lư một chữ cũng không nghe vào, đợi sắc mặt thoáng chuyển biến tốt đẹp, mới lên tiếng cắt ngang: “Hai vị, chuyện quỷ vương Phù Tang bởi vì tôi mà lên, cũng nên để tôi mà chết, đợi tôi tìm được hai đệ tử, liền chỉnh đốn lại…”

Chương 826: 1: Uống sữa bằng lỗ mũi “Cư sĩ, quỷ vương Phù Tang cưỡng cưới mỹ nữ, tôi thâm tâm hận, không cần cùng ông ta nói đạo nghĩa làm gì, mọi người cùng nhau lên mới là chính lý.”

Liêu Văn Kiệt nghiêm túc nói: “Chuyện tìm đồ đệ không vội, chúng ta trước tiên nói về ‘Thiên Địa Huyền Môn’, tôi đối với chuyện ông xuyên qua thời gian không gian như thế nào càng thêm tò mò, nếu thuận tiện, phiền ông nói kỹ chút.”

“Cái này…”

Thảo Lư nhíu chặt: “Việc này liên quan đến bí mật sư môn, thứ cho tôi không cách nào thành thật nói ra.”

“Quả thật là nên như vậy, sư môn truyền thừa nên giữ kín

miệng như bình.”

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, nháy mắt với Lý Ngang, người sau lúc này hừ lạnh một tiếng: “A Kiệt, cậu vụng trộm nhìn tôi làm gì, chẳng lẽ muốn tôi hát mặt trắng hù dọa ông ta sau đó cậu hát mặt đỏ lừa gạt bí pháp sư môn của người ta, có phải hay không?”

Liêu Văn Kiệt: (?_?)

Mẹ ơi, đồng đội lợn thần thánh, không cần sớm hay muộn, bây giờ thôi hắn đã bị Lý Ngang gài bẫy đến chết rồi.

“Cư sĩ, Lý Ngang toàn ăn nói linh tinh, ông đừng nghe anh ta nói bậy, tôi không ham muốn bí mật sư mộn của ông.”

Liêu Văn Kiệt nghiêm túc giải thích, xuyên không cái gì chứ, hắn cũng chẳng hiếm lạ gì: “Sự thực là tôi đang nghiên cứu về Kỳ Môn Độn Giáp, sợ rằng một ngày nào đó xuyên vào không gian khác như ông, mới đặc biệt hỏi thăm một tí.”

“Có lý, quả thực rất nguy hiểm!”

Thảo Lư nghiêm túc gật đầu, bất kể Liêu Văn Kiệt xuyên đến thời không nào, người tu hành ở bản địa đều gặp nguy hiểm.

Không nói rõ nguyên nhân, ngộ nhỡ ngày nào đấy Liêu Văn Kiệt chữa lợn lành thành lợn què, mở Thiên môn xuyên không như ông…

Ta không giết Bá Nhân, nhưng Bá Nhân lại vì ta mà chết*, cục diện như vậy, Thảo Lư không đành lòng.

(*Câu tục ngữ trong Tấn Thư)

Nếu nói rõ nguyên nhân, một mặt sẽ tiết lộ truyền thừa của sư môn, mặt khác, ngộ nhỡ Liêu Văn Kiệt cố ý giả vờ, vì để lừa ông để lộ phương pháp mở Thiên môn, chẳng phải là chưa đánh đã

khai sao.

Thảo Lư tiến thoái lưỡng nan, cuối cùng ông thở dài, nếu không phải đánh không lại, lo gì được cái này mất cái kia, mọi người ngồi xuống nói lý lẽ là xong việc rồi.

“Cư sĩ, đừng chỉ cố thở dài, nói chuyện đi chứ.”

Thấy Thảo Lư ngây người, Liêu Văn Kiệt nhịn không được thúc giục.

“Trước tiên, tìm được quỷ vương Phù Tang đã, chờ sau khi tiêu diệt quỷ vương, tôi sẽ kể toàn bộ tình hình cụ thể cho các hạ.”

Thảo Lư khẽ cắn môi, đưa ra quyết định, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, huống hồ giới tu hành trăm năm sau quá bất thường, ông ta chỉ muốn mau chóng tiêu diệt quỷ vương, trở về thời không của bản thân làm thế ngoại cao nhân.

“Được thôi, vậy thì xuất phát nào.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, ngửa đầu nhìn trời, hai mắt lóe lên một vết ánh đỏ.

Từng tia ánh sao xuyên qua mây đen rơi xuống, vây quanh thành tinh đồ phiên bản thu nhỏ ngay trước mặt hắn, còn có Cửu Cung Bát Quái cùng 12 địa chi* xếp thành tầng tầng lớp lớp, trở nên vô tận, thấy Thảo Lư tắc lưỡi không thôi, quả nhiên hắn không thể hòa nhập vào thời đại này.

(*Địa chi được chia làm 12 chi khác như sau: Tý, Sửu, Dần, Mão, Thìn, Tỵ, Ngọ, Mùi, Thân, Dậu, Tuất Hợi.)

Quá yếu, không xứng.

“A Kiệt, ngươi đang làm gì?”

Thấy hai tay Liêu Văn Kiệt đặt trên tinh đồ khua qua khua lại,

Lý Ngang đẩy kính râm: “Hơn nữa, đây là pháp thuật gì, sao trước kia chưa từng thấy cậu dùng đến?”

“Thuật bộ tinh!”

“Loại thời tiết quỷ quái này, một vì sao đều không nhìn thấy, mà cũng có thể sử dụng thuật chiêm tinh?”

Lý Ngang ngẩng đầu nhìn trời, nếu không có gì ngoài ý muốn, trong 24 giờ nhiều mây âm u, gió nam cấp 3 đến cấp 4, xác suất mưa 50%. . . Chính là dự báo thời tiết nói như vậy.

“Là bộ tinh, không phải chiêm tinh.”

Liêu Văn Kiệt phất tay tản thuật bộ tinh, cau mày nói: “Tôi không tìm được quỷ vật lớn mạnh nhập cảnh ở gần đây, có hai khả năng, một là quỷ vương Phù Tang không bị cuốn vào Thiên môn, hai là hắn gặp được cao nhân, bị tiêu diệt hoặc phong ấn rồi.”

“Quỷ vương mà kém thế, còn chưa xuất hiện đã lĩnh cơm hộp rồi.”

Lý Ngang lẩm bẩm, bổ sung: “Có khả năng thứ ba không, thuật bộ tinh của cậu không đáng tin cậy, không tính ra quỷ vương đang ở đâu, cho nên viện lý do gạt bọn tôi?”

“Không có loại khả năng này, nếu anh muốn phản bác tôi, chi bằng nói Quỷ Vương có pháp bảo ẩn giấu tung tích, nhờ đó qua mắt được thuật bộ tinh của tôi.”

“Trùng hợp quá, tôi đang muốn nói đến cái này.”

“. . .”

Liêu Văn Kiệt trợn mắt, bởi vì lúc trước đạp Lý Ngang một cú trước mặt người đẹp, khiến hắn rất mất mặt, nên hiện tại hắn gây

chuyện phá đám khắp nơi.

Tên nhỏ mọn, làm người nên rộng lượng một chút thì có gì không tốt.

Thảo Lư vừa mới đến, không biết nhiều về thời không trước mặt, lại thêm Liêu Văn Kiệt liên thủ với Lý Ngang lừa dối, không dám phát biểu bình luận gì, cau mày nói: “Trận chiến ngày đó, quỷ vương Phù Tang rơi vào trong trận địa, Thảo Lư tận mắt thấy hắn bị cuốn vào Thiên môn, hiện tại không rõ tung tích, kính nhờ các hạ tính toán kỹ lưỡng thêm lần nữa.”

“Không tính ra cũng không sao, ôm cây đợi thỏ chờ hắn chủ động xuất hiện.”

Liêu Văn Kiệt nhíu mày: “Nếu như tôi đoán không sai, vị bác sĩ Hoàng kia chính là Thi Thi hoặc là Yêu Cơ chuyển thế, quỷ vương Phù Tang trầm mê sắc đẹp của cô, nhất định sẽ nghĩ mọi biện pháp có được cô.”

Thảo Lư kinh hãi: “Các hạ, sao cậu không nói sớm, bác sĩ Hoàng rời đi đã lâu, ngộ nhỡ cô ấy gặp bất trắc thì phải làm sao?”

Chương 827: 2: Uống sữa bằng lỗ mũi “Không cần lo lắng, bên người cô ta có tai mắt của tôi, trông coi chặt chẽ 24 giờ, sẽ không có bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào.” Liêu Văn Kiệt bình tĩnh gật đầu, lúc Gigi rời đi bệnh viện, có một đội quạ âm thầm theo dõi, sắp có biển số nhà Gigi trong tay.

“Trông coi chặt chẽ 24 giờ . . cậu trong coi như vậy, đứng đắn sao?”

Lý Ngang đưa tay ôm lấy bả vai Liêu Văn Kiệt, hoàn toàn không quan tâm Thảo Lư ngay bên cạnh, cười khà khà: “Nếu cậu đứng đắn thì xem như tôi chưa nói gì, còn nếu không đứng đắn, thì tôi muốn học cái này.”

“Tôi xem như anh chưa nói gì.”

Liêu Văn Kiệt ghét bỏ đẩy Lý Ngang ra, nói với Thảo Lư: “Tôi biết trong lòng ông lo quỷ vương Phù Tang, không tìm thấy tung tích của ông ta thì đến ngủ cũng không yên, bây giờ thì lên đường đến nhà bác sĩ Hoàng thôi.”

Nói xong, hắn vung tay, dựa vào thuật Ngự Phong nâng chính mình và Thảo Lư lên, bay thẳng vào trời đêm tối tăm.

“Đệt, A Kiệt lợi hại từ lúc nào vậy!”

Lý Ngang hô to, vội vàng mở vali xách tay, lấy máy phi hành vô địch giá 36 đồng 8, rút tại chỗ, đuổi sát theo phương hướng Liêu Văn Kiệt dần dần biến mất.

Thảo Lư ở giữa không trung, quan sát đô thị đèn đuốc sáng trưng dưới chân, lại nhìn Liêu Văn Kiệt an tĩnh thoải mái, trong lòng càng kiên định, thời không trước mặt quá nguy hiểm, chút đạo thuật cỏn con kia của ông, vẫn là mau về nhà thì tốt hơn.

Vèo!

Gió lớn gào thét, Lý Ngang ôm hoa bách hợp Lily và vali xách tay đuổi đến, chờ không được nói: “A Kiệt, có chuyện gì vậy, tôi nhớ trước đây cậu không biết bay, đột nhiên trở nên lợi hại như vậy, có phải là gần đây ăn linh đan diệu dược gì không?”

“Gần đây thường uống sữa tươi, dĩ nhiên là lợi hại.” Liêu Văn Kiệt không muốn nói nhiều, thuận miệng trả lời qua loa.

“Không thể nào, mỗi ngày tôi đều uống sữa tươi, không thấy bản thân mạnh lên bao nhiêu.”

“Uống không đúng cách.”

Vẻ mặt Liêu Văn Kiệt nghiêm túc, xoay người: “Việc quan

trọng, tôi chỉ nói cho một mình anh, đừng truyền ra ngoài. Dùng lỗ mũi uống sữa tươi, một lần một lít, trong lúc uống không thể dừng lại lấy hơi, một lần vào buổi sáng và buổi tối, đảm bảo anh sẽ phát hiện bản thân sẽ mạnh lên mỗi ngày."

"Thế mà lại có chuyện như vậy, xem ra là tôi coi thường sữa bò rồi…"

Lý Ngang nghiêm túc gật đầu, nhét Lily vào trong ngực Liêu Văn Kiệt, ở trên không trung trực tiếp mở sữa bò, đổ vào trong lỗ mũi.

Bởi vì là lần đầu nếm thử, một lít sữa đóng chai, có hơn phân nửa rơi vãi, cũng không biết xối trúng tên xui xẻo nào.

"A Kiệt, không làm được."

"Ngu ngốc, ai bảo anh trực tiếp rót, dùng ống hút nha!"

"Hiểu rồi."

". . ."

Thảo Lư không nói gì, yên lặng ghi nhớ phương pháp mạnh lên nhờ uống sữa tươi, cảm thấy chuyến đi này có lời. Cứ như vậy, nói cho Liêu Văn Kiệt bí thuật mở Thiên Địa Huyền Môn cũng không lỗ, coi như là trao đổi.

Nhưng một lát sau, ba người đáp xuống sân thượng của khu dân cư cao cấp.

Lý Ngang ngồi xổm ở một bên, tiếp tục khiêu chiến dùng lỗ mũi uống sữa tươi một lần một lít, có thể tượng tưởng được, với tính cách cố chấp thành cuồng của anh ta, cùng số lượng sữa bò dự trữ trong vali xách tay, trừ khi thực tế không thể uống nổi, nếu không chắc chắn sẽ không dừng lại.

Liêu Văn Kiệt đứng trên bờ sân thượng, nhíu mày nhìn về phía cửa sổ nhà Gigi, nếu như hắn không lầm, trong nhà bác sĩ nữ có một đạo khí tức khác.

Không phải quỷ, là người.

. . .

Gigi đẩy cửa bật đèn lên, đặt túi lớn túi nhỏ xuống, uể oải nằm trên sofa, một ngày bận rộn, lại bởi vì ba người bệnh tâm thần mà không thể không tăng ca tới đêm khuya, hiện tại vừa buồn ngủ vừa mệt mỏi, chẳng muốn nhúc nhích chút nào.

Híp mắt trong chốc lát, trước khi sắp ngủ, cô vỗ mặt ngồi dậy, mở mục thu âm trên điện thoại bên cạnh.

Có ba tin đến, hai tin đầu có liên quan đến công việc, một tin là bạn trai cũ gọi điện quấy rầy.

Một năm trước, Gigi quen biết bạn trai cũ A Bản, người này vừa gặp đã yêu cô, theo đuổi nửa năm, hai người thành quan hệ yêu đương.

A Bản cực kỳ che chở Gigi, người đàn ông ấm áp có thể so sánh với chó liếm*, là người bạn trai cực kỳ chất lượng.

(*Chó liếm: thường chỉ người đàn ông, trong mối quan hệ tình cảm nam nữ, biết rõ đối phương không thích mình nhưng vẫn dây dưa, mặt dày mày dạn theo đuổi)

Về sau, Gigi dần dần phát hiện không ổn, tính ghen tuông của A Bản rất nghiêm trọng, tính chiếm hữu cực cao, trong công việc gọi điện thoại với đồng nghiệp nam, A Bản đều truy hỏi tới cùng như là phát điên vậy.

Hết lần này đến lần khác, Gigi khổ không thể tả, sinh hoạt và công việc đều không thể chịu đựng được tình yêu nặng nề của A

Bản, lựa chọn chia tay với anh ta.

Từ đó, A Bản âm hồn bất tán, vì để tránh né anh ta, Gigi lựa chọn rời xa xã giao, dù có việc hay không đều sẽ bố trí tăng ca, không chỉ đổi số điện thoại di động, đến chỗ ở đều phải chuyển đi chuyển lại.

Nghe được tin nhắn thoại, Gigi biết địa chỉ mới của mình lại bại lộ, châm một điếu thuốc lá giải sầu.

Lúc khua tay tản khói, cô đột nhiên phát hiện trong cái gạt tàn có khác một đuôi thuốc lá khác, khí lạnh từ bàn chân xông thẳng lên trán, dọa cô đến tỉnh cả ngủ, nhìn điếu thuốc liền biết, là nhãn hiệu thuốc lá A Bản thường hút.

Anh ta đang ở trong phòng.

“Gigi, sao em về muộn vậy?”

Chương 828: 3: Uống sữa bằng lỗ mũi Giọng nói tràn ngập yêu thương và lo lắng vang lên phía sau lưng, Gigi bị dọa đến nhảy lên tại chỗ, rời xa ghế sofa nhìn lại phía sau, trong ánh mắt là bạn trai cũ A Bản.

“Sao anh lại ở đây, không đúng, sao anh vào được?” Vẻ mặt Gigi đề phòng, giơ điếu thuốc che ở trước người, giấu diếm liếc nhìn về phía điện thoại.

Nhịn không nổi nữa, lần này cho dù như thế nào đều phải báo cảnh sát.

“Anh gọi điện thoại đến văn phòng của em, em không nghe máy, cho nên đặc biệt tới, tạo cho em một bất ngờ.”

A Bản bọc khăn tắm trên đầu, tóc ẩm ướt đã khô, hoàn toàn xem nơi này như nhà mình, không hề khách sáo: “Gigi, anh biết em đang trốn tránh anh, vô dụng thôi, chúng ta vẫn yêu thương lẫn

nhau, trốn cũng trốn không thoát.”

“Tôi đã nói rất nhiều lần rồi, đây là ảo giác của anh, chúng ta đã kết thúc từ 3 tháng trước rồi.”

“Là 3 tháng lẻ tám ngày. . .”

Nói đến đây, A Bản nhìn lên đồng hồ trên vách tường, bổ sung: “10 tiếng 23 phút.”

“. . .”

Vẻ mặt Gigi sụp đổ, thấy A Bản tới gần, nhanh chóng vòng qua ghế sofa tránh xa.

“Gigi, trước kia là anh sai, anh quá điên rồi, có thể cũng là vì anh quá yêu em, quay về bên cạnh anh, gả cho anh đi!” A Bản vòng quanh ghế sofa truy đuổi Gigi, có thể là vì không mặc quần, không có gì ràng buộc, lực cản quá lớn kiến anh ta không thể chạy nhanh, trông thấy trước sau đều đuổi không kịp Gigi, A Bản giẫm chân lên ghế sofa, bay tới giữa không trung bổ nhào vào cô.

“Gigi, cho anh thêm một cơ hội, anh thật sự rất yêu em.”

Thấy Gigi đột nhiên không có động tĩnh, ngoan ngoãn không phản kháng, A Bản mừng rỡ, cho rằng thành ý của mình đã cảm động cô, quả quyết dỗ ngon dỗ ngọt cô.

“A Bản, anh xác định anh yêu tôi, mà không phải là vẻ đẹp thanh xuân của tôi sao?”

Gigi yếu ớt lên tiếng, âm thanh vang vọng khắp phòng khách, ánh đèn lấp lóe trên vách tường, tia sáng trở nên vô cùng tối tăm, chiếu rọi xuống dưới, trong nháy mắt, khuôn mặt xinh đẹp của cô trở nên lạnh lẽo đến mức không có chút hồng hào nào.

Chợt nhìn, trông rất đáng sợ.

Trong lòng A Bản dao động, xua tan tình huống khủng bố trong đầu, gật đầu liên tục: “Đương nhiên, tình yêu anh dành cho em đến chết cũng không thay đổi, cho dù em biến thành bà lão, anh vẫn yêu em như thế.”

“A Bản, tôi lớn tuổi hơn bà lão nhiều đấy.”

Gigi cười âm trầm, đưa tay sờ lên gương mặt, giật xuống một tấm da người, không còn sắc đẹp, chỉ có một cái đầu lâu, hàm trên hàm dưới đóng kín.

“Quỷ! Quỷ!”

A Bản sững sờ, nhảy lên ghế sofa lại bị trượt chân vấp té tại chỗ, lảo đảo bò về phía cửa chính.

“A Bản, anh muốn đi đâu, không phải nói yêu tôi sao?” Gigi đắp da người lên, ken két phịch phịch, tách cái cằm bị lệch ra, vẻ mặt u oán đi về phía A Bản.

“Cô không được qua đây! Cô không được qua đây a! !”

A Bản không ngừng thét lên, run rẩy sờ chốt cửa, mặc kệ trên dưới toàn thân chỉ có một chiếc khăn tắm, nhảy dựng lên giật cửa mà chạy.

Trong phòng.

Gigi trợn mắt hốc mồm ngồi ở trên ghế sofa, đầu ngón tay kẹp lấy một nửa thuốc lá, xem hết toàn bộ quá trình lên cơn của bạn trai cũ, không biết nên đánh giá gì.

“Không cần cám ơn, giúp người khác vui vẻ là tôn chỉ trước sau như một của tôi, tuyệt đối đừng vì cảm ơn mà giữ tôi ở lại qua đêm.” Liêu Văn Kiệt kẹp một nửa thuốc lá trong tay Gigi, hút một hơi, dập tắt thuốc lá trong gạt tàn.

“Anh, anh làm gì A Bản?”

Thấy dáng vẻ vốn quen thuộc của Liêu Văn Kiệt, Gigi ôm lấy gối ôm trên ghế sofa, miễn cưỡng có cảm giác an toàn, trong lòng nói thầm khóa cửa chẳng có kỷ luật gì cả, ai cũng có thể đường đường chính chính đi vào.

“Tạo cho anh ta một chút ảo thuật, để anh ta cảm giác mình nhìn thấy quỷ.”

“Ảo, ảo thuật. . . Không đúng, là thôi miên. . .”

Gigi mới nói được một nửa, vội vàng nhắm mắt lại, đồng thời hai tay che lỗ tai, hi vọng chính mình không bị thôi miên.

“Muộn rồi, hiện tại mới phản ứng thì đã không kịp.”

Liêu Văn Kiệt nhếch miệng cười, nhìn về cửa phòng bĩu môi, âm trầm nói: “Cô cho rằng tôi đến đây bằng cách nào, cạy cửa bẻ khóa sao? Ha ha ha, nghĩ kỹ đi, là cô lái xe đưa tôi trở về, giữa đường chúng ta còn ăn khuya bên đường đấy!”

Gigi: “. . .”

Làm ơn nói cho cô, chỉ là ăn khuya.

“Yên tâm, chỉ là ăn khuya, khách sạn tình nhân cái gì, chỉ là dừng xe nhìn thoáng qua, không đi vào.”

Nói xong, thấy vẻ mặt Gigi bi thương chết tâm, Liêu Văn Kiệt trợn mắt, khó chịu nói: “Chị à, đây là vẻ mặt gì vậy, không những không phát sinh chuyện gì, cho dù có, chỉ dựa vào vào gương mặt này của tôi cũng là cô được lợi.”

“Thật sự không có gì sao?”

“Không có, tôi nói không thích khách sạn, cô liền mang tôi về nhà.”

“. . .”

“Được rồi, không đùa cô nữa, chúng ta nói chuyện chính đi!”

Liêu Văn Kiệt nhìn về phía cửa phòng, lông mày nhíu lại: “Nói một cách công bằng, bạn trai cũ thật sự rất yêu cô, đáng tiếc là cảm xúc quá dữ dội, đến mức ngày nhớ đêm mong, trạng thái tinh thần xuất hiện vấn đề.”

“. . .”

“Nhưng cô không cần phải lo lắng, tôi đã dọa anh ta bỏ chạy, một quãng thời gian rất dài về sau, anh ta đều sẽ theo bản năng né tránh những hồi ức liên quan đến cô.” Liêu Văn Kiệt nói: “Nếu như cô cảm thấy không ổn, có thể để anh ta xuất hiện trên danh sách ca bệnh của cô, dù sao tinh thần anh ta quả thực hơi là lạ.”

“Đây là chuyện chính anh muốn nói sao?”

Chương 829: 1: Thể chất giữa người với người hoàn toàn không giống nhau “Không phải, tôi sợ chuyển chủ đề quá nhanh, cô nhất thời không tiếp thu nổi, mới cố ý chuyển giao một chút.”

“Cảm ơn anh, tôi đã chuẩn bị sẵn sàng rồi!”

Gigi trợn mắt, hít sâu mấy hơi, chậm rãi nói: “Anh không phải cảnh sát, rốt cuộc anh là ai, vì sao lại theo dõi tôi?”

“Là cảnh sát Hồng Kông, không thể giả được.”

Liêu Văn Kiệt đưa thẻ cảnh sát ra, sau đó nói: “Tôi không phải cảnh sát bình thường, mà là thuộc ngành đặc biệt, những vụ án qua tay tôi, người bình thường đều không bao giờ được tiếp cận, ừm, ngoại trừ người bị hại .”

Gigi nghe vậy lập tức cảnh giác, cô không ngu ngốc, nghĩ đến cư sĩ Thảo Lư bị Liêu Văn Kiệt mang đi, hiểu sơ sơ cái gì đó: “Thảo

Lư không phải bệnh nhân, cũng không phải tội phạm gì, chuyện ông ta nói đều là thật, đúng không?"

"Không sai, cư sĩ Thảo Lư nói câu nào cũng là thật, ông ta quả thật là đạo sĩ, lúc hàng yêu phục ma đi nhầm vào đường hầm thời không, xuyên qua thời gian mấy trăm năm, đi đến thời đại của chúng ta."

Liêu Văn Kiệt chân thành nói: "Cô gái Thi Thi và hồn phách sau khi chết biến thành Yêu Cơ trong câu chuyện, chính là kiếp trước của cô, đây cũng là nguyên nhân Thảo Lư nhận lầm người, các cô không chỉ có bề ngoài giống nhau như đúc, ngay cả nội tâm cũng là không khác gì nhau."

"Cứ cho là thế, đó cũng là chuyện đời trước! Tôi không nhớ rõ gì, anh tìm tôi cũng vô dụng, tôi không có cách nào giúp các anh bắt quỷ vương." Gigi liên tục lắc đầu , người bình thường từ chối tiếp xúc với những sự vật mới mẻ gây nguy hiểm đến tính mạng.

"Cô hiểu lầm rồi, tôi tới tìm cô là vì bảo vệ cô, không phải lấy cô làm mồi nhử."

Liêu Văn Kiệt nhún vai, dựa vào trên ghế sofa: "Quỷ vương vô cùng si mê cô, đời trước cô trốn khỏi ông ta, đời này ông ta sẽ không từ bỏ, sớm muộn cũng sẽ đến tìm cô, khiến cô trở thành Yêu Cơ một lòng một dạ với ông ta."

Gigi bất lực thở dài: "Loại cách thức bảo vệ này, có khác gì việc xem tôi là mồi nhử . . ."

"Mồi nhử sẽ nguy hiểm đến tính mạng, còn cô thì không, chỉ đơn giản như vậy."

Liêu Văn Kiệt lấy điện thoại di động ra gọi cho Lý Ngang, bảo anh ta mang Thảo Lư tới, vừa nghe máy, phía đối diện đã truyền tới tiếng Lý Ngang nhảy cẫng hoan hô, hắn khiêu chiến thành công

một lần một lít sữa bò, hơn nữa cả quá trình đều dùng lỗ mũi không hề dừng lấy hơi, sau khi uống xong, thể chất quả thật đã mạnh lên.

"Đệt, tôi nói rồi mà!"

Liêu Văn Kiệt im lặng ngắt điện thoại, thể chất giữa người với người hoàn toàn không giống nhau, lời này quả thật không sai.

Đổi lại là những người khác uống nhiều sữa bò như vậy, đã phải tiễn hắn lên đường đến bệnh viện, Lý Ngang thì không sao, bảo hắn uống sữa tươi sẽ mạnh lên, hắn thực sự có can đảm trở nên mạnh mẽ.

Một lát sau, cư sĩ Thảo Lư đẩy cửa phòng ra, thuận tiện giúp Lý Ngang chuyển lời, anh ta đạt được lợi ích, không hứng thú với quỷ vương Phù Tang, đi tìm các bạn gái nghiên cứu thể chất rồi.

Liêu Văn Kiệt gật đầu, hắn hiểu, Lý Ngang đêm nay uống sữa bò quá nhiều, cũng phải để các bạn gái uống nhiều hơn vài hớp.

. . .

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Ngày thứ hai, Gigi gọi điện thoại cho bệnh viện, báo mình bị bệnh, xin nghỉ ba ngày.

Liêu Văn Kiệt đứng bên cửa sổ, lần lượt cho gọi điện thoại cho các bạn gái, xác định thời gian hẹn hò với từng người một. Hành vi vô sỉ như vậy, thấy Gigi nghiến răng nghiến lợi, cũng không biết đám bạn gái của Liêu Văn Kiệt là ai, nếu không nhất định sẽ tố cáo với từng người.

"Ngài Liêu, cậu nói quỷ vương rất nhanh sẽ đến tìm tôi, cụ thể là bao lâu?"

“Khó nói lắm, hình như quỷ vương gặp phải rắc rối.”

Liêu Văn Kiệt nhíu mày nhìn về phía cư sĩ Thảo Lư: “Nhân lúc hiện tại vẫn là ban ngày, quỷ vương sẽ không xuất hiện, đúng là đang nhàn rỗi, trước tiên tìm hai đồ đệ của ông.”

Thảo Lư liên tục gật đầu, ông chính là đang chờ câu này, đứng ở bên cửa sổ, lấy ra một tờ giấy vàng từ trong ống tay áo, dùng niệm lực vẽ tranh vào khoảng không, gấp thành hình hạc giấy, thả bay lên không trung.

Gigi tràn ngập hiếu kỳ, tiến lại gần, thấy hạc giấy bay vào giữa không trung thì biến thành chim bồ câu trắng, kinh ngạc há to miệng.

Nhìn hóa trang và câu thiền của Thảo Lư đã biết, thứ ông ta thi triển không phải ma thuật, mà là đạo thuật.

Liêu Văn Kiệt nhìn thấy quen mắt, chiêu này so với thuật tìm người của Chung Phát Bạch truyền thụ thì dù có cách làm khác nhau nhưng hiệu quả như nhau, chỉ khác một chút, chẳng hạn như lúc thực hiện pháp thuật không thông qua trung gian xác định khí tức, cũng là bởi vì sư đồ liên tâm, lược bỏ bước này.

Về việc hạc giấy biến thành chim bồ câu trắng, học được chiêu này sẽ không bao giờ chết đói. . .

Rất không hợp thói thường!

Một quyền đánh nát ngọn núi, so với việc bỗng dưng tạo ra một sinh mệnh, thì cái trước càng có khả năng, cái sau có độ khó vô cùng lớn.

Liêu Văn Kiệt không cho rằng Thảo Lư có bản lĩnh này, nói thẳng: “Cư sĩ, chim bồ câu trắng vừa rồi là sao vậy, ông nuôi thú cưng sao?”

“Ừm, là tôi nuôi nhốt bồ câu đưa tin, phong ấn vào trong bùa vàng, dùng để liên lạc với đồ đệ, rất nhanh nó sẽ tìm thấy Tiểu Huy, cũng sẽ mang vị trí này về.” Thảo Lư vuốt râu, cảm thấy đáng tin cậy.

Thoáng một cái, đã tới buổi chiều.

Trong phòng, ba người mắt lớn trừng mắt nhỏ, Thảo Lư bị nhìn đến mức mặt đỏ tía tai, lẩm bẩm bồ câu đưa tin nuôi nhiều năm, tuyệt đối sẽ không thất bại, nhất định là xảy ra chuyện ở đâu đó rồi.

Chương 830: 2: Thể chất giữa người với người hoàn toàn không giống nhau Liêu Văn Kiệt trừng mắt: “Đừng chờ nữa, thả thêm một con bồ câu đi, chúng ta đi theo, sẽ biết nguyên nhân rõ ràng.”

“Không có bồ câu nữa, tôi chỉ nuôi một con, nhưng hạc giấy muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu.”

Trên mặt Thảo Lư đỏ lừ, vội vàng đứng bên cửa sổ, thi triển pháp thuật, gấp giấy vàng thành hạc giấy, thả vào không trung.

Ầm ầm — ----

Sấm sét xẹt qua, bầu trời u ám, mưa rào trút xuống, hạc giấy bay nhảy vài lần trong trong nước mưa, vèo một tiếng rơi xuống tầng một.

Liêu Văn Kiệt đang định đuổi theo, nhìn thấy thế trừng to mắt: “Cư sĩ, tôi từng thấy rất nhiều hạc giấy, không dám nói đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, nhưng da giòn dễ vỡ như thế này, vẫn là lần đầu thấy.”

“Nói ra không sợ các hạ chê cười, pháp thuật của tôi cần tránh nước, chỉ cần hơi dính nước lập tức mất hoàn toàn sức mạnh.” Thảo Lư cảm thấy xấu hổ, nhìn về bầu trời mưa dầm liên miên,

cảm giác ông trời nhằm vào ông ta.

“Vậy ông còn dám một mình đi tìm quỷ vương Phù Tang, mấy ngày tới, thỉnh thoảng sẽ có mưa rào.” Liêu Văn Kiệt chế giễu, sớm biết Thảo Lư không đáng tin cậy, vừa mới để đám quạ theo bồ câu đưa tin đi tìm sự thật.

. . .

Trước khi đêm đến, Liêu Văn Kiệt nấu ba bát mì trong bếp, vừa ăn vừa nói thầm, Thảo Lư bạch có khuôn mặt tương tự chú Cửu, làm việc chẳng đáng tin chút nào.

Đang nói thì một luồng tàn hồn tiến vào, Thảo Lư giao lưu vài câu với nó, lập tức mặt đen lại.

“Sao rồi?”

“Bồ câu đưa tin bị nhị đồ đệ Mã Thượng Phong của tôi ăn hết, cho nên mới không thể bay trở về.”

“Không thể nào, đã mã thượng phong* rồi, thế mà vẫn còn có lòng dạ ăn uống?”

(*Mã thượng phong: tình trạng đột quỵ khi đang quan hệ tình dục)

Liêu Văn Kiệt giơ ngón cái lên, mặc dù Thảo Lư làm việc không đáng tin cậy, nhưng việc thu nhận đồ đệ trái lại tình cờ trùng hợp với chú Cửu, dường là gương mặt này tự mang theo lời nguyền.

“Các hạ hiểu lầm rồi, nhị đồ đệ của ta họ Mã, tên Thượng Phong, là Mã Thượng Phong, không phải mã thượng phong.” Thảo Lư đưa tay chấm nước, viết tên đồ đệ lên bàn.

“. . .” x2

“Được thôi, cậu ta vui vẻ là được rồi.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu: “Tranh thủ thời gian ăn mì, ăn xong đi tìm bọn họ, bồ câu đưa tin hẳn là đã nói địa chỉ cho ông. . . ông làm vẻ mặt gì vậy, tuyệt đối đừng nói bồ câu đưa tin trở về gặp ông, chính là vì để ông giúp nó báo mối thù bị giết chết.”

Thảo Lư ấp úng, giơ tay dùng tay áo che lại gương mặt đỏ ửng.

Lần này đừng nói Liêu Văn Kiệt, ngay cả Gigi đều thấy sư đồ ba người Thảo Lư không phải rất đáng tin cậy.

Bình bịch. JPG

Một con hạc giấy như gà mắc dịch bay từ ngoài cửa sổ vào, trực tiếp rơi xuống bát trước mặt Thảo Lư , hồi quang phản chiếu khua khua cánh, sau đó không còn động tĩnh gì nữa.

“. . .” x2

Liêu Văn Kiệt và Gigi ngẩng đầu nhìn Thảo Lư, mặt người này như táo đỏ, lông mày như vãi đái, nhặt hạc giấy lên, mở ra.

“Tốt quá rồi, tiểu Huy đưa tin, bọn họ ở nhà chủ thượng.”

Thảo Lư đột ngột vỗ bàn một cái, mừng rỡ lên tiếng, phát hiện Liêu Văn Kiệt và Gigi đều đang hoang mang, nhịn không được hỏi: “Hai vị, các cậu là người địa phương, xin hỏi ‘nhà chủ thượng’ ở nơi nào?”

“Tôi không biết nhà chủ thượng ở đâu, tôi chỉ biết ‘nhà của chúa’.”

Liêu Văn Kiệt chế giễu, giơ tay lên trời chỉ chỉ: “Ngoại quốc có vị thần gọi là ‘Chúa’, địa vị. . . có thể xem như Phật Tổ, Phật Tổ sống ở thế giới cực lạc phía tây, chỗ đấy gọi là thiên đường.”

“Có ý gì?”

“Ý là hiện tại nếu tôi tiêu diệt ông, nhất định ông sẽ có xác suất lên thiên đường.” Liêu Văn Kiệt tức giận nói.

“Không thể nói như vậy, theo tôi được biết, chắc hẳn ‘nhà chủ thượng’ ý chỉ nhà thờ, cư sĩ, hai đồ đệ của ông có thể đang ở nơi đó.”

. . .

Hồng Kông ước chừng có không ít nhà thờ, ba người dựa theo hướng hạc giấy bay, khoanh tròn mấy mục tiêu trên bản đồ, lái xe lần lượt tìm kiếm.

Vận mệnh rất tốt, khi tìm đến nhà thờ thứ hai, Thảo Lư đã ngửi được mùi bồ câu đưa tin của bản thân trong không khí, còn thơm ngào ngạt.

Yên lặng mặc niệm ba giây cho bồ câu đưa tin, Thảo Lư nổi giận đùng đùng đi vào nhà thờ, tìm kiếm bóng dáng hai tên đồ đệ.

Nhân viên trực ban tại nhà thờ ngăn Thảo Lư lại, khi biết được Tiểu Huy và Mã Thượng Phong là đồ đệ của Thảo Lư thì chửi mắng ông ta một trận. Thì ra lúc ban ngày, Mã Thượng Phong bắt được bồ câu đưa tin, đốt sách vở trong nhà thờ nướng bồ câu, bị bắt tại chỗ, đuổi khỏi nhà thờ.

Thảo Lư tức giận đến mức suýt chút nữa quất hắn, Liêu Văn Kiệt thì không như vậy, dưới ánh nhìn nơm nớp lo sợ của Gigi, hắn liếc nhìn nhân viên, người này giống như trúng tà, nói gì nghe nấy, mở cửa để ba người đi vào nhà thờ.

“Các hạ, căn nhà thờ này có cái gì không ổn sao?”

“Trước kia không có, các ông đến thì có.”

Liêu Văn Kiệt nhìn thánh giá trong nhà thờ, tự nhủ: “Khó trách tính không ra quỷ vương Phù Tang đang ở đâu, thì ra quả thật bị

phong ấn, coi như hắn vận may tốt, hiện tại là thời đại mạt pháp, mặc kệ là phía đông hay là phía tây, đối phó yêu ma quỷ quái cũng không nhanh nhẹn như ngày xưa. . .”

“Các hạ, cậu nói phía đông phía tây cái gì?”

Tiếng lẩm bẩm quá nhỏ, Thảo Lư không nghe rõ, mơ hồ nghe được hai chữ ‘phong ấn’, quan sát tượng thánh giá , giơ tay lên bấm đốt ngón tay.

Chương 831: 1: Tiếc hay cho gương mặt điển trai, sinh ra trên người đàng hoàng thì tốt biết bao nhiêu Mấy lần thử nghiệm đều không có kết quả, Thảo Lư lại cảm thán, thời đại thay đổi rồi, tùy tiện gặp được một ngôi chùa, đều có thể phong ấn pháp khí mạnh mẽ của quỷ vương.

“Đừng tính nữa, người ta là dùng thánh quang, không cùng hệ thống với chúng ta.”

Liêu Văn Kiệt chắp tay hành lễ với thánh giá, giọng nói áy náy, sau đó giơ tay chém một nhát kiếm quang màu đỏ, chém tượng thánh giá thành hai nửa.

Thánh giá biến thành hai khúc, nửa khúc trên nghiêng dọc theo mặt cắt mà trượt xuống.

Trong chốc lát, gió lạnh nổi lên bốn phía, ớn lạnh thấu xương kèm theo sát khí cuồng bạo, gió mạnh tựa như quét sạch toàn bộ đại điện của nhà thờ.

“Ha ha ha — -- ”

Sương mù dày đặc, cùng với tiếng cười ngông cuồng, không chút e dè, một bóng đen ngưng tụ, chậm rãi ra khỏi sương mù.

Với râu quai nón, tóc dài xõa vai, quỷ vương Phù Tang cải trang thành võ tướng, thắt lưng đeo hai thanh kiếm katana, phía

sau cắm bốn lá cờ nhỏ, chia thành bốn màu đỏ, xanh, vàng, đen, trên lá cờ đều viết một chữ ‘Hỏa’.

Kỳ tật như phong, kỳ từ như lâm, xâm lược như hỏa, bất động như sơn, nan tri như âm, động như lôi chấn*.

(*nhanh như gió cuốn, chậm tựa rừng già, quyết liệt như lửa cháy, án binh bất động như núi đá, chặt chẽ không sơ hở như mây mù, tiến công như sấm chớp)

Câu này trích từ ‘Binh pháp Tôn Tử? Bài Quân tranh’, sau khi truyền đến Nghê Hồng, được tóm tắt thành ‘Phong Lâm Hỏa Sơn’, tinh thần bất khuất trong biểu tượng chiến đấu.

Quỷ vương Phù Tang chỉ dùng một chữ ‘Hỏa’, ý ông ta rất đơn giản, lúc công thành chiếm đất, mãnh liệt vô tình như ngọn lửa bừng bừng.

“Quỷ vương!”

Thảo Lư chắp ngón tay thành kiếm, trường kiếm sau lưng khẽ vang lên âm thanh, sau khi rời vỏ, rơi vào trong tay ông ta.

Kẻ thù gặp nhau, sắc đẹp trước mắt.

So sánh giữa hai bên, quỷ vương Phù Tang quả quyết lựa chọn vế sau, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ nhìn Gigi, trực tiếp xem nhẹ Thảo Lư cùng với lợi kiếm trong tay ông.

Bị quỷ vương nhìn chằm chằm, ánh mắt mang theo tính xâm lược và tràn đầy nhớ mong, dục vọng , Gigi chỉ cảm thấy áp lực nặng nề, đột nhiên nghĩ đến bạn trai cũ A Bản của mình, theo bản năng co người lại, đến sau lưng Liêu Văn Kiệt, mượn cơ thể này cản trở ánh mắt của quỷ vương.

Quỷ vương thấy vậy thì sững sờ, nụ cười trên môi cứng đờ, thay cho ánh nhìn yêu thương là sát ý nồng nặc, đôi mắt quỷ sâu

thăm thẳm lóe lên ánh xanh, nhìn chằm chằm Liêu Văn Kiệt, không hề chớp mắt.

Thấy rõ là tên tiểu bạch kiểm, sát khí hừng hực thêm ba phần.

Liêu Văn Kiệt: (? _?)

Đẹp trai có chỗ không tốt, chính là gây thù chuốc oán khắp nơi, rất khó nhận được thiện cảm từ những người cùng giới tính.

Nghĩ đến đây, Liêu Văn Kiệt cảm thấy cực kỳ tủi thân, giơ tay ôm lấy bả vai Gigi, nhếch miệng cười khinh thường, làm động tác cắt yết hầu với quỷ vương Phù Tang.

“Giết!”

Tính sát thương và vũ nhục cực mạnh, quỷ vương nổi giận, rút trường đao chém về phía Liêu Văn Kiệt.

Đột nhiên, khóe mắt liếc qua mũi nhọn xẹt qua không trung nhắm đến, quỷ vương lập tức tỉnh táo, vội vàng nâng đao chặn đánh, ngăn mũi kiếm đâm vào ngực ông ta.

Một tiếng keng sắt thép va chạm, quỷ vương cầm đao chém vào ánh sáng phòng thân lạnh lẽo, dày đặc, lùi lại phía sau vài bước, đề phòng cảnh giác Thảo Lư.

“Đạo sĩ thối, lại là ông! Ông giết Yêu Cơ của tôi, hiện tại lại âm hồn bất tán, lần trước ông chạy thoát, nhưng lần này không còn may mắn như vậy đâu.”

“Yêu nghiệt chết đi!”

Ngôn ngữ không thông, nước đổ đầu vịt, quỷ vương và Thảo Lư đều nói lời hung ác, vung đao, cầm kiếm chém giết tại chỗ.

Keng!

Những đốm lửa nhỏ bắn tung tóe, trường kiếm trong tay Thảo Lư vừa chuyển, người ở giữa không trung, run rẩy đốt vài tấm bùa vàng, đồng thời ném về phía Quỷ Vương, đột nhiên bị đánh trúng một chưởng.

Chưởng phong gào thét, gió lốc bất ngờ ập tới, thổi bay ghế dài trong nhà thờ.

Bùa vàng dựa vào sức gió, trong chớp mắt, những ngọn lửa lác đác bộc phát thành sóng lửa cuồn cuộn, ầm ầm áp sát quỷ vương.

Trong sóng lửa, những bùa vàng chưa bị đốt hết dẫn đầu tiên phong, biến thành các mãnh thú sư tử, hổ, gấu… thấp thoáng mập mờ, nhưng có thể nhìn thấy từng luồng kim quang lấp lóe.

Đồng tiền.

Thảo Lư phong ấn pháp khí đồng tiền vào bùa vàng, giấu vào bên trong đợt tấn công của biển lửa.

Quỷ vương Phù Tang hừ lạnh, hai tay cầm đao khoanh tròn, gió lạnh thấu xương nổi lên cuồn cuộn.

Quỷ khí khủng bố mênh mông, băng phong cuốn ngược mà lên, tạo ra mặt nạ quỷ to lớn, miếng lớn dính máu mở ra, một đầu đâm về phía sóng lửa đầy trời.

Ầm! !

Băng hỏa song khắc, sức lực ngang nhau, trên mặt nạ quỷ khảm đầy đồng tiền màu vàng, không ngừng kêu leng keng, sau tiếng nổ vang, gió lạnh phân tán mọi hướng.

Thấy khắp nơi trong nhà thờ bừa bộn, quỷ vương chỉ sợ làm Gigi bị thương, phất tay dùng đao chém xuống, nhảy ra ngoài cửa sổ, lẩn trốn vào rừng.

“Yêu nghiệt, chạy đi nơi nào!”

Một tay Thảo Lư cầm kiếm, nhón mũi chân đạp gió, hóa thành một bóng đen, bám theo sát quỷ vương.

Chương 832: 2: Tiếc hay cho gương mặt điển trai, sinh ra trên người đàng hoàng thì tốt biết bao nhiêu Bên kia, Liêu Văn Kiệt kéo theo Gigi ngồi xổm ở phía sau cửa, đợi hai người rời đi, mới phủi bụi trên người rồi đứng lên.

“Này, anh lợi hại như vậy, sao không đi giúp Thảo Lư?”

Thấy Liêu Văn Kiệt đi về phía thánh giá, không chút lo lắng, hoàn toàn không có ý định cứu giúp, Gigi sốt ruột nhịn không được.

Nghe Thảo Lư kể lại câu chuyện mấy trăm năm trước, trong ấn tượng của cô, Thảo Lư hoàn toàn không phải đối thủ của quỷ vương Phù Tang, nhờ vào trận pháp để đối đầu với ông ta đều thất bại.

“Thực ra Thảo Lư rất mạnh, cho dù đánh không lại, trong chốc lát cũng không chết được.”

Liêu Văn Kiệt đứng trước tượng thánh giá vỡ nứt: “So ra, bên này khó giải quyết hơn nhiều, ngẩng đầu ba thước có thần linh*, tôi đã phá hủy chén cơm truyền đạo của người khác, không tranh thủ sửa sang lại, về sau sẽ bị người ta gây khó dễ.”

(*ý chỉ thần linh luôn có mặt ở mọi nơi, cho dù làm chuyện xấu xa gì cũng không thể qua mắt, che giấu đạo trời)

“? ? ?”

Gigi đầu đầy dấu chấm hỏi, không hiểu Liêu Văn Kiệt đang nói cái gì.

Liêu Văn Kiệt cũng không giải thích, trong miệng mặc niệm thần chú Tịnh Thiên Địa, năm ngón tay mở ra nắm lấy vết nứt vỡ nửa khúc trên của tượng thánh giá.

Xiềng xích màu trắng nhô lên từ lòng bàn tay của hắn, quấn chặt thánh giá, đặt nó để vào chỗ cũ, theo thần chú Tịnh Thiên Địa, phù văn biến thành dây xích buộc chặt, chỗ hở nứt vỡ của tượng khép lại từ từ, khôi phục về trạng thái chưa từng bị hư hại.

Vẫn chưa kết thúc.

Liêu Văn Kiệt lấy mặt dây chuyền thánh giá lớn từ trong ngực ra, đầu ngón tay gảy nhẹ, đợi mặt dây chuyền phát ra ánh sáng thánh khiết, giơ tay dán nó vào chỗ vừa mới sửa trên tượng thánh giá

Ánh sáng truyền đến, tượng thánh giá từ ảm đạm đến thắp lên ánh sáng trắng, cuối cùng ánh sáng vụt tắt, biến mất không còn tăm tích.

“Xong rồi.”

Liêu Văn Kiệt thu dây chuyền về, vỗ tay: “Sửa chữa và mở mang ánh sáng, vật về trạng thái ban đầu, lần này thì không còn vấn đề gì nữa.”

Gigi nhìn toàn bộ quá trình, trợn mắt há hốc mồm nói: “Anh. . . Anh không phải tự xưng là đạo sĩ sao, vì sao lại có thánh giá, vì sao lại có đồ vật của tôn giáo phương tây?”

“Cô nghĩ nhiều rồi, thực ra không có phức tạp như vậy.”

Liêu Văn Kiệt nhíu mày, lén lút chỉ vào thánh giá: “Ra ngoài lăn lộn kiếm sống, phải nói đến thể diện, mọi người không có xung đột lợi ích, đều là vì hàng yêu trừ ma, chỉ cần cô nể mặt cho bọn họ, bọn họ cũng sẽ không làm cô mất mặt.”

“Anh, sao anh thành thục như vậy? !”

“Kinh nghiệm nhiều, thấy nhiều, dĩ nhiên sẽ hiểu.”

Liêu Văn Kiệt nhún vai: “Tôi không tiếp xúc nhiều với phía tây, nhưng các đại lão ở phía đông vẫn là rất dễ nói chuyện, chẳng hạn như lần trước tôi. . . Thôi bỏ đi, nói chuyện này với cô cũng vô dụng, cô chỉ cần biết, đầu năm nay tiên phật không xuất hiện, yên tâm tin tưởng khoa học là được rồi.”

Nói thì đơn giản lắm!

Gigi nuốt ngụm nước bọt, qua đêm nay, cô chỉ sợ rất khó tiếp tục tín ngưỡng khoa học.

“Tút tút! Tút tút tút — -- ”

Đang định vào trong rừng cây xem Thảo Lư cùng Quỷ Vương đánh xong chưa, điện thoại trong ngực Liêu Văn Kiệt đột nhiên vang lên, vẫn là bộ điện thoại Nghê Hồng kia, hắn hắng giọng một cái, móc điện thoại di động ra nghe.

“Alo alo, a, là chị Rui à, đột nhiên gọi điện thoại cho tôi vậy. . .”

“Không phải không được, là chị nói, tự nhiên muốn gọi lúc nào thì gọi lúc đấy, mấu chốt là tôi đang tra án. . . Hết cách rồi, thực sự bận quá.”

“Ba ngày sau. . . hoi gấp, hay là năm ngày đi, tôi xử lý công việc một chút đã.”

Ầm ầm!

Đang nói, bầu trời tối đen, ánh trắng chợt lóe lên, sấm chớp xẹt qua mây đen, khắp nơi mưa to như trút nước.

“Không có tiếng gì, không phải bom nổ, chỉ là sét đánh mà

thôi. . . Yên tâm đi, vì chị tôi cũng sẽ chú ý an toàn.”

“Không nói nữa, đồng nghiệp của tôi sắp bị người ta đánh chết rồi, lát nữa gọi lại.”

Liêu Văn Kiệt nhíu mày, Rui Kisugi gọi hắn đi Tokyo tham gia triển lãm tranh, nguyên nhân là anh em Heinz đoàn tụ, Kranef sẽ trả lại toàn bộ vinh dự cho anh em nhà mình tại buổi họp báo triển lãm tranh, cảnh tượng rất đáng nhớ, Rui Kisugi đang thiếu vòng trang sức đeo tay.

Viện cớ.

Liêu Văn Kiệt dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, triển lãm tranh cũng tốt, buổi họp báo cũng được, đều là Rui Kisugi viện cớ. Đơn giản là muốn gọi hắn đến Nghê Hồng dính lấy nhau một thời gian, tốt nhất là để hắn tại Nghê Hồng ổn định cuộc sống, mãi mãi cũng không trở về Hồng Kông.

Liêu Văn Kiệt không hứng thú với ân oán của anh em Heinz, nhưng rất hứng thú với Rui Kisugi, quyết định đi một chuyến, tính toán thời gian, sắp xếp lịch trình vào 5 ngày sau đó.

Hơn nữa, hắn đi Nghê Hồng, dù sao cũng tốt hơn so với việc Rui Kisugi đến Hồng Kông.

Cúp điện thoại, Liêu Văn Kiệt thấy vẻ mặt Gigi hiếu kỳ, bình tĩnh cười, giải thích: “Bạn gái bên Nghê Hồng của tôi gọi điện thoại tới, nói nhớ tôi rồi.”

Gigi: (? ? ?)

Dựa vào lương tâm mà nói, quả là hiếm có kẻ cặn bã giống như Liêu Văn Kiệt, đáng tiếc cho gương mặt điển trai, sinh ra ở người đàng hoàng thì tốt biết bao nhiêu.

Oành!

Một bóng đen bay tới từ phía xa, ngã trên vùng đất trống bên ngoài nhà thờ.

Là Thảo Lư.

Chương 833: 3: Tiếc hay cho gương mặt điển trai, sinh ra trên người đàng hoàng thì tốt biết bao nhiêu Đạo pháp ông ta tu hành có tai hại chí mạng, gặp nước sẽ vô hiệu, cho dù là nước sông, nước mưa, nước biển hay là nước máy, chỉ cần dính đến nước, lập tức trở nên lúc linh nghiệm lúc không.

Ông trời không tốt, trút xuống một trận mưa lớn, khiến Thảo Lư bị dội cho ướt sũng, bị quỷ vương Phù Tang đè lại, điên cuồng đánh đấm, suýt chút nữa bị đánh chết.

“Khụ khụ!”

Thảo Lư phun ra một ngụm máu, thất tha thất thiểu đi đến bên người Liêu Văn Kiệt, xấu hổ nói: “Bần đạo vô năng, quỷ vương có lợi thế về thời tiết, tôi không thắng được hắn.”

Trời không mưa, ông cũng không đánh lại quỷ vương!

Nể gương mặt của chú Cửu, câu nói này Liêu Văn Kiệt chỉ là nghĩ trong đầu, cũng không hề nói ra.

Ầm ầm! !

Sấm sét vang dội, lôi xà bện thành lưới trên trời cao, quỷ vương Phù Tang hứng lấy màn mưa, trường đao ở bên cạnh, vẻ mặt tươi cười dữ tợn, đi về phía khu đất trống ngoài nhà thờ.

“Yêu Cơ, mặc dù em phản bội tôi, lựa chọn tên tiểu bạch kiểm này, nhưng tôi sẽ không trách em, em chỉ là nhất thời bị sắc đẹp mê hoặc, cuối cùng sẽ hiểu ra tôi mới là người yêu em nhất.”

Gigi nghe không hiểu tiếng Nghê Hồng, không biết quỷ vương

đang nói cái gì, thành thật tránh sau lưng Liêu Văn Kiệt, tránh né ánh nhìn thăm thẳm, lửa xanh lóe lên liên tục của quỷ vương

“Cư sĩ, ông nghỉ ngơi một lát, tôi đến gặp quỷ vương Phù Tang.”

“Các hạ, dù cậu bản lĩnh cao cường, nhưng quỷ vương cũng không phải hạng người tốt đẹp gì, tuyệt đối đừng. . .”

Lo lắng Liêu Văn Kiệt kiềm chế bản lĩnh cao cường, lật thuyền trong mương*, Thảo Lư tốt bụng nhắc nhở một tiếng, vừa nói được một nửa, thấy Liêu Văn Kiệt phất tay vén mở màn mưa, quả quyết nuốt nửa câu sau trở vào.

(*lật thuyền trong mương: xảy ra sự cố không đáng có)

Không có việc gì, chiếc thuyền lớn như vậy, cho dù bị lật thì cũng có thể san bằng mương.

Mưa to như trút nước, theo cái phất tay của Liêu Văn Kiệt, màn nước dần dần tách ra hai bên.

Quỷ vương Phù Tang thấy vậy kinh hãi, không dám tin Liêu Văn Kiệt bị ông ta định nghĩa là một tên tiểu bạch kiểm lại có năng lực như vậy, quỷ hỏa trong mắt bùng lên, vô cùng chăm chú nhìn về phía hắn.

Trong tầm mắt, một gương mặt đẹp trai tầm thường không có gì đặc sắc, nhìn thế nào cũng thấy giống một phàm nhân, không có lấy một điểm đặc thù nào.

Quỷ vương nghi thần nghi quỷ, liếc mắt nhìn Thảo Lư đang ôm ngực điều tức dưỡng khí, hừ lạnh một tiếng, nhặt kiếm xông về phía Liêu Văn Kiệt.

“Giả thần giả quỷ, không cần biết cậu là ai, hôm nay cậu nhất định phải chết.”

Cuồng phong gào thét, ánh đao lạnh lẽo tấn công tới, quỷ khí nháy mắt tràn ra, chấn động khiến rừng cây xung quanh run lẩy bẩy.

Keng!

Một tiếng kim loại vang lên giòn tan, quỷ vương Phù Tang kinh ngạc nhìn Liêu Văn Kiệt một tay nắm chặt lưỡi đao, một thân máu thịt vậy mà lòng bàn tay không những đao thương bất nhập, còn có một lực đạo vô tận ẩn giấu trong đó, cho dù ông ta ra sức rút, cũng không thể rút trường đao ra.

“Không tồi, đao tốt, tôi nhận nhé.”

Liêu Văn Kiệt lật tay lại, cứ vậy mà nắm chặt lưỡi đao, cướp đao từ trong tay quỷ vương.

Tay hắn búng nhẹ lưỡi đao, nghe thấy một tiếng kêu khẽ dư âm mãi không tiêu tán, lại nhìn lưỡi đao đen nhánh như mực tựa hồ không có ánh sáng, nhưng lại có vài tơ máu chạy trên đó, liên tục cảm khái duyên phận tới rồi.

Thanh trường đao này vì tìm hắn, không tiếc xuyên qua không gian, vượt qua thời gian mấy trăm năm.

Người không thể vô tình giống như cây cỏ, Liêu Văn Kiệt âm thầm gật đầu, nói gì thì nói nhưng không thể phụ tấm lòng của nó.

“A, bảo đao gia truyền của tôi, trả….”

Rầm!

Quỷ vương xông lên cướp lại, bị Liêu Văn Kiệt một tay hất mạnh xuống đất, hoa mắt chóng mặt, xiên xiên vẹo vẹo bò dậy, ngã sấp liên tục mấy lần, cuối cùng không còn cách nào đứng vững.

“Ăn nói xằng bậy, rõ ràng là trường đao mà bần đạo đánh rơi nhiều năm trước, biến thành bảo đao gia truyền nhà ông lúc nào.”

Liêu Văn Kiệt hừ lạnh một tiếng: “Đừng cho rằng bản thân là người chết thì lớn nhất, liền có thể nhận loạn thân thích, một cháu trai như ông, cho không tôi cũng không thèm.”

“...” x2

Gigi đưa tay che miệng lại, hiếu kỳ nhìn về phía Thảo Lư cư sĩ, dám hỏi một câu, người tu hành đều như vậy sao?

Còn có, phe nào là nhân vật chính diện, sao cô không phân rõ được thế này!

Thảo Lư giơ tay che mặt, ống tay áo đạo bào ngăn trước mặt, cao nhân làm việc ắt phải có ý nghĩa sâu xa, ông ta lĩnh hội không thấy, vậy nên không tùy tiện đánh giá.

Giữa sân, Liêu Văn Kiệt Liêu Văn Kiệt đút tay vào túi quần, thanh trường đao hắn lừa được ở chỗ “Phi Ưng” Jackie, linh thú Hắc Mãng trong kí túc xá nội bộ, bởi vì không phong ấn hoàn toàn, hắn vẫn luôn không hài lòng lắm với thanh trường đao này.

Hai thanh trường đao đều cắm trên đất, Liêu Văn Kiệt Liêu Văn Kiệt phất tay ném xuống dây xích màu trắng, dựa vào Tịnh Thiên Địa thần chú để trói buộc, lôi linh thú phong ấn trong đó ra ngoài.

Oành!!

Một con cự mãng thân dài mười mét rơi xuống, đang ngủ ngon thì bị đuổi ra khỏi nhà, dám tức nhưng không dám nói, ngoan ngoãn cuộn thành một vòng. Đầu nằm rạp trên mặt đất, đồng tử màu vàng không có chút dao động nào, chỉ có chiếc lưỡi luôn thè ra rụt vào, để người ta biết nó là một vật sống.

Chương 834: 1: Trận bát quái bảo kính. Linh thú thoát khỏi

phong ấn, phía ngoài mặt trường đao chằng chịt vết nứt, nháy mắt vỡ vụn thành mảnh sắt vụn rơi đầy trên mặt đất.

Liêu Văn Kiệt vung tay thu mảnh vỡ lại, dây xích màu trắng quấn quanh Tam Hắc, lấy Tịnh Thiên Địa Thần Chú làm phù hiệu phong ấn, mạnh mẽ đem linh thú cự mãng ném vào trong một thanh trường kiếm mới.

Tuy rằng hắn chưa từng học qua mấy loại thuật pháp phong ấn, một không có kinh nghiệm, hai không có cách thức, phương thức phong ấn đơn giản mà thô bạo kém xa Âm Dương Sư từng phong ấn cự mãng, nhưng cảnh giới của hắn cao, thực lực mạnh, phẩm cấp của Tịnh Thiên Địa Thần Chú cũng mạnh hơn thuật phong ấn của Âm Dương Sư nhiều, miễn cưỡng lôi kéo, thành công phong ấn linh thú vào trong thanh đao.

Ngoài Tam Hắc suýt bị dày vò tới chết, còn lại không có gì là không ổn.

“Đao của tôi….”

“Của tôi.”

Liêu Văn Kiệt giơ chân đạp lên người quỷ vương Phù Tang, con mắt đỏ ở ấn đường mở ra, nhìn thẳng con quỷ này.

Trong tầm mắt của quỷ vương, theo con mắt đỏ mở ra, ông ta nhìn thấy một biển máu tĩnh mịch phía sau lưng Liêu Văn Kiệt, một chiếc bóng màu trắng thuần khiết từ trong biển máu xông ra, sóng lớn kinh thiên nổi lên, thế sóng vô biên hướng về phía ông ta ập tới.

Biển máu chấn động, tâm thần quỷ vương Phù Tang vùng vẫy không quá nửa giây, sau đó tan thành mây khói, hai ngọn lửa trong mắt ngừng lay động, lưu lại một câu nói trước lúc lâm chung.

“Thần…”

Liêu Văn Kiệt nắm đao trong tay, đâm xuống thể xác của quỷ vương, kiếm ý mạnh mẽ đấu đá, tro bụi phiêu tán khắp nơi.

Hắn nhặt đoản đao lên, rút khỏi vỏ xem xét, xác nhận là vật mà bản thân làm mất, liền đem cất vào trong Pháp Tương cùng trường đao.

...

Ngoài nhà thờ.

Mưa rào đã tạnh, Liêu Văn Kiệt nhớ mong các bạn gái, lần nữa thúc giục Thảo Lư làm phép tìm kiếm hai tên đồ đệ ăn hại.

Tận mắt nhìn thấy Liêu Văn Kiệt chém giết giống như chơi đùa quỷ vương Phù Tang, Thảo Lư cảm nhận sâu sắc được rằng nơi đây không nên ở lại lâu, không cần Liêu Văn Kiệt nhiều lời, suy nghĩ rời đi của ông còn cấp bách hơn bất kì ai.

Ba phút sau, ông ta thi pháp thành công, tìm được vị trí của đồ đệ.

Gigi lái xe vội vàng lên đường, tại bờ sông cách hai cây số, tìm thấy hai tên đồ đệ sắp chết đói của Thảo Lư.

Đại đồ đệ Tiểu Huy, thân mặc giáp lưới màu bạc, đã đi theo Thảo Lư nhiều năm, bản lĩnh bình thường, am hiểu đào hầm; nhị đồ đệ Mã Thượng Phong, người cao ngựa lớn, anh dũng mạnh mẽ, là quan võ nhất phẩm của triều đình, phụng mệnh tiêu diệt quỷ vương Phù Tang, là đồ đệ Thảo Lư mới thu nhận.

Một thần đem theo hai cái hố, dựa theo tiêu chuẩn của chú Cửu, Thảo Lư thi pháp lúc linh lúc không hết lần này tới lần khác, thua xa chú Cửu ổn định.

Liêu Văn Kiệt nhìn thấy vậy lắc đầu liên tục, nếu không phải gặp được đạo sĩ tốt bụng là hắn đây, sư đồ ba người đơn độc

chiến đấu với quỷ vương, tám chín phần mười phải quỳ gối.

Thảo Lư một lòng muốn đi, không quan tâm Tiểu Huy và Mã Thượng Phong đã đói tới mức ngực dán vào lưng, vừa bày trận pháp, đưa hai đồ đệ đặt tại vị trí tam tài, vừa nói bí thuật của trận pháp cho Liêu Văn Kiệt.

“Trận này tên là “Trận Bát Quái Bảo Kính”, lấy ánh trăng làm chất dẫn, mượn lực của thiên địa hàng yêu trừ ma, nhưng kỳ môn độn giáp biến hóa vô cùng vô tận, tôi dùng trận pháp này để đối phó quỷ vương, mở nhầm thiên môn mới dẫn tới lần xuyên không này.”

Thảo Lư kể xong sự huyền bí của trận pháp, muốn khởi động lại thiên môn trở về thời không của mình, nghĩ một lát, vẫn khai báo thành thật: “Trận pháp có thể vì người khống chế, nhưng thiên môn không thuộc về sự khống chế của tôi, sư đồ ba người bọn tôi xuyên không tới đây, có đường để đi, có thể bình an trở về thời không của chúng tôi.”

“Các hạ luyện được pháp này, tuyệt đối phải nhớ rõ, không được thay đổi loạn lực lượng của thời không, nếu không ắt sẽ gây tai họa lớn, có đi không có về, hối hận thì đã muộn!”

“Cảm ơn cư sĩ đã nhắc nhở, tôi sẽ không làm bậy đâu.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, trong đầu hiện lên mật quyết của “Trận Bát Quái Bảo Kính”, quay người kéo Gigi lòng đầy hiếu kỳ ra xa.

“Kỳ môn độn giáp, bát quái bảo kính, lên.”

Trăng tròn giữa trời, Thảo Lư và hai đồ đệ bước vào trận, dựa vào ánh trăng phản chiếu ở bảo kính trong tay, thành công mở ra Trận Bát Quái Bảo Kính hàng yêu trừ ma.

Thảo Lư chủ trì đại trận, bất động ổn định trận hình, đợi mây trôi che phủ ánh trăng, mạnh mẽ mở ra lực lượng của thiên địa,

mở ra thiên môn có thể xuyên qua thời không.

Ầm ầm oành!!

Cuồng phong gào thét, mây đen ngập trời.

Phía xa, Liêu Văn Kiệt phất tay đánh tan cơn gió lốc kéo tới, nhìn thấy năng lượng bộc phát của ánh trăng rất rõ ràng, phá tan vòng xoáy màu đen trên đầu ba người Thảo Lư, đường hầm thời không khủng bố nguy hiểm dị thường, ẩn giấu năng lực nuốt trọn vạn vật.

Lực hút cực lớn quét tới, kéo ba người Thảo Lư, trận pháp và cả cây có xung quanh nuốt hết toàn bộ.

Đường hầm thời không mở ra rất nhanh, cũng rất nhanh kết thúc, dường như nháy mắt đã không thấy ba người Thảo Lư, chỉ để lại trên mặt đất một cái hố đen.

Liêu Văn Kiệt: (— `0 —)

Thứ cho hắn vô tình, trông nguy hiểm như vậy, không phải là Thảo Lư đi đời rồi chứ!

Còn có, thiên môn mở ra khiến hắn liên tưởng tới con đường luyện tâm, lúc mở đầu cũng là lốc xoáy màu đen như vậy.

Chỉ là, lúc hệ thống mở thông báo vừa an toàn vừa yên tĩnh, toàn bộ quá trình tĩnh lặng, động tĩnh nhỏ hơn thiên môn nhiều.

Chương 835: 2: Trận bát quái bảo kính. “Có thẻ là có liên quan, có cơ hội nhất định phải thử xem sao…”

Liêu Văn Kiệt trầm ngâm một lát, cơ hội lúc nào cũng có, nhưng không phải bây giờ, đợi qua thêm hai lần mở ra con đường luyện tâm nữa, đánh quái, thăng cấp, đến lúc đó tìm tòi nghiên cứu cũng chưa muộn.

“Đám Thảo Lư họ thật sự xuyên không tới à?”

Gigi nhìn bống bừa bộn trên mặt đất bên bờ sông, vẫn cảm thấy có chút không chân thực, hay ngày nay sự việc xảy ra giống như nằm mơ vậy.

“Ấy, sao cô vẫn ở đây, tôi còn tưởng rằng sự việc kết thúc, cô phải lái xe về nhà rồi mới đúng.”

Liêu Văn Kiệt ngạc nhiên nhìn Gigi: “Nếu như đợi tôi, ý tốt này xin nhận, tôi tự đi, không cần đợi.”

Gigi: “...”

Cho dù là kéo quần lên liền không nhận người, nhưng cũng không khỏi quá nhanh đi, quần còn chưa kịp cởi mà!

Sờ lương tâm nói, hai ngày nay ở cạnh Liêu Văn Kiệt được nghe được thấy, theo Gigi thấy, bạn gái của tra nam chắc chắn một bàn tay cũng không đếm hết.

Cho dù hắn ta trông đẹp trai, đạo pháp cao cường, là một người đàn ông bản lĩnh, Gigi cũng không định treo cổ trên cái cây này, thử một chút cũng không.

Nhưng cô không treo là một chuyện, Liêu Văn Kiệt không cho treo dây để treo lại là chuyện khác.

Không theo đuổi cũng không nói lời âu yếm, trước đó chơi đùa cho ai xem!

Gigi đen mặt quay người, lòng tự trọng không cho phép cô tự treo dây lên, nếu đã đuổi người ngay tại chỗ, vậy thì cô không ở lại thêm nữa.

“Đợi đã!”

Liêu Văn Kiệt gọi Gigi đang định quay người rời đi, lấy từ

trong ngực ra một tấm danh thiếp: “Cô chỉ là một người bình thường, hai ngày nay những thứ không nên thấy đã thấy quá nhiều, sợ rằng rất khó để trở lại cuộc sống bình thường, vừa hay công ty tôi còn thiếu một thư kí, nếu có hứng thú, có thể gọi điện thoại cho tôi.”

Gigi: “...”

Có ý gì, không chủ động, còn muốn cô theo đuổi ngược lại?

Xem thường ai vậy!

Gigi nghiến răng bước lên xe, đạp chân ga phóng đi, trong lòng âm thầm thề, cho dù cô không cách nào quay trở lại cuộc sống bình thường, cho dù sau này cô gặp phải quỷ, cũng tuyệt đối không gọi số điện thoại trên danh thiếp.

Đưa mắt nhìn Gigi đã đi xa, Liêu Văn Kiệt rút điện thoại ra, gọi một cuộc, sau khi xác nhận không có sai lầm, biến mất không còn bóng dáng.

...

Cốc cốc cốc!

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Mộng La buông điện thoại xuống, mở cửa thấy Liêu Văn Kiệt, nhất thời kinh ngạc không thôi.

“Ấy, vậy mà ở cửa thật nè, em tưởng rằng anh chỉ tùy tiện nói vậy thôi.”

Để Liêu Văn Kiệt vào nhà, Mộng La âm thầm mừng rỡ, ngoài mặt lại không biểu hiện ra chút nào: “Hôm nay em có việc, không đến quán bar đúng giờ, nhất thời lười biếng, sao anh đoán được em đang ở nhà?”

“Tâm linh tương thông, nếu không thì sao?”

“Miệng lưỡi trơn tru, còn lâu em mới tin!”

Mộng La khinh thường, đột nhiên phát hiện có chỗ nào đó không đúng, đưa tay sờ sờ mặt Liêu Văn Kiệt: “Kì lạ, là em nhớ anh quá à, sao lại cảm thấy anh đẹp trai hơn nhỉ?”

“Gần đây tu luyện có chút thành tựu, hiệu ứng ngược phía dưới, giá trị nhan sắc cũng theo đó mà tăng lên.”

“Thật à, tu hành còn có chỗ tốt như vậy?”

“Vô cùng chắc chắn, nếu không tin cho em tự mình thực hành một chút thuật pháp anh mới học được.”

“Em chẳng thèm, quyến rũ như vậy, chắc chắn anh sẽ không yên lòng.”

“Thử một chút, chơi vui lắm.”

Liêu Văn Kiệt đưa tay cầm một chiếc vòng chu sa, đưa hơi nước tới, nhanh chóng viết hai chữ “Sắc lệnh” trong lòng bàn tay, cười hì hì nhìn Mộng La vỗ một phát vào không trung.

“Định!”

Nghê Hồng, Tokyo, nhà Kisugi.

Bởi vì đã tìm thấy người cha Michael Heinz đã mất tích nhiều năm, quán cà phê Mắt Mèo mở trước sở cảnh sát mất đi ý nghĩa chiến lược, thời gian mở cửa biến thành tùy duyên, ba chị em nhà Kisugi tâm trạng tốt mới tới mở cửa, đóng cửa liên tiếp mấy ngày liền là chuyện bình thường.

Cũng vì rất có cảm tình với quán cà phê Mắt Mèo, không nhẫn tâm bỏ hoang nơi này, ba chị em đang suy nghĩ tới khả năng cho thuê lại quán.

Cho ai thuê, là một vấn đề đáng để bàn luận.

Những điều này không liên quan đến Liêu Văn Kiệt, hắn đang bị Rui Kisugi dày vò trong phòng, hơn một tiếng rồi, sau đó không hề có ý muốn dừng lại.

Đừng hiểu lầm, chỉ là thử đồ mà thôi, cái loại lời nói luôn luôn xuất hiện lặp đi lặp lại ấy, hơn nữa lại còn là loại dày vò lâu dài gây mệt mỏi, tối qua đã tiến hành rồi.

“Chị Rui, bộ tây trang màu đen đầu tiên là đẹp rồi, không cần chọn nữa.”

Liêu Văn Kiệt im lặng nhìn về phía Rui Kisugi nhiệt tình không giảm, biết cô ta có niềm đam mê mua sắm và thay đồ, nhưng như vậy thì cũng thật khoa trương, thay hai mươi bộ tây trang, bộ nào cũng được làm thủ công, phía sau còn ba chiếc xe đẩy vẫn chưa thử.

Chỉ có thể nói, dáng vẻ cô ta rải tiền đẹp đến ngây người!

“Bộ kia tầm thường quá, tôi muốn cậu ăn mặc đẹp trai chút.”

Rui Kisugi đứng trước xe đẩy xem xét, chọn tới chọn lui, lôi ra một bộ tây trang có đường vân, bởi vì khí chất quá thành thục, lại bị cô vứt bỏ không thèm để ý tới.

“Nói một lời đề nghị với tư cách người qua đường, xét từ góc độ lợi ích của chị, bạn trai chị đã rất đẹp trai rồi, chị khiến cho anh ta ăn diện càng đẹp trai, chỉ có thể dụ tới một đàn ong bướm, từ đó dẫn tới sức cạnh tranh càng lớn hơn.” Liêu Văn Kiệt trêu chọc.

“…”

Chương 836: 1: Họp Sakagura Tay Rui Kisugi đang chọn quần áo cứng đờ, có vẻ là đạo lí này là thật, chỉ nghĩ tới khoe khoang bạn trai nhà mình, quên mất rằng đám bitch ngoài kia người này không biết xấu hổ hơn người kia.

Quả thật, bạn trai nhà mình tình cảm đối đãi mười phần như một, sẽ không làm loạn bên ngoài, nhưng cậu ta không làm loạn, không có nghĩa đám con gái kia không làm loạn.

Lúc đầu, cô ta cũng là làm loạn mới có được.

Nghĩ tới đây, Rui Kisugi giơ tay ho khẽ một tiếng, sau khi che dấu sự lúng túng, lấy bộ tây trang đen đầu tiên ra, bảo Liêu Văn Kiệt mau mặc lên.

Thay đồ xong, Rui Kisugi ôm cánh tay Liêu Văn Kiệt đứng trước gương, lẩm bà lẩm bẩm nói: "Hai người xứng đôi như vậy, ngày mai không đi đăng kí kết hôn, thật sự quá đáng tiếc."

Mặc dù âm thanh hơi lớn, nhưng dù sao cũng là lời lẩm bẩm, Liêu Văn Kiệt quyết định tôn trọng sự riêng tư của Rui Kisugi, ngẩng đầu nhìn trần nhà, làm như không hề nghe thấy.

Từ khi tìm thấy người cha mất tích, nhóm trộm cắp Mắt Mèo đã giải tán, đem từng tác phẩm nghệ thuật đã đánh cắp trước đây trả lại vị trí cũ, Rui Kisugi liền giống như con người mất đi mục tiêu.

Mỗi ngày không phải xử lý sản nghiệp gia tộc trị giá hàng tỷ, thì là nghĩ mọi cách tiêu tiền đã kiếm được, giản dị tự nhiên, buồn tẻ lại vô vị.

Kết quả là, mục tiêu lớn nhất bây giờ của cô ta là mau chóng kết hôn với Liêu Văn Kiệt, từ đó giúp chồng dạy con, trải qua cuộc sống của một người phụ nữ bình thường mà mình mơ ước.

Rui Kisugi lẩm bẩm xong, đợi một lúc lâu cũng không nghe thấy tiếng Liêu Văn Kiệt trả lời, tức tới mức nghiến răng.

Đột nhiên, một hộp quà tinh xảo xuất hiện trước mặt, nhìn độ lớn của hộp quà, tim Rui Kisugi không khỏi đập thình thịch.

Là nhẫn cầu hôn, nhất định là nhẫn cầu hôn.

Không hề so đo việc không có chút cảm giác cầu hôn nào, cô không đợi được mà mở hộp quà ra, phát hiện là một viên thuốc đen thui, nhất thời tâm lạnh đi một nửa.

“Đây là cái gì, nhẫn kim cương đã nói đâu?”

“Đừng làm loạn, tôi nghèo như vậy, lấy đâu ra nhẫn kim cương.”

“Tôi cho cậu!”

“…”

Liêu Văn Kiệt trợn trắng mắt, cầm viên thuốc lên nhét vào miệng Rui Kisugi, sau đó không thèm quan tâm thành phần của thuốc là gì, cùng với sự tin tưởng hắn, hỏi cũng chẳng thèm hỏi một câu liền nuốt xuống.

“Không phải chị thắc mắc tại sao tôi lại đẹp trai lên à, nguyên nhân là do viên thuốc này.”

Liêu Văn Kiệt giải thích: “Viên thuốc này tên là “Dưỡng Nhan Đan”, thuốc tôi phí hết tâm tư mới có thể xin được, không dám nói có thể vĩnh viễn giữ gìn thanh xuân, nhưng tuyệt đối có thể kéo dài thời gian lưu giữ của phụ nữ, kết quả cụ thể thế nào, qua vài ngày nữa chị mới có thể cảm nhận được.”

Trước khi bước vào con đường luyện tâm lần thứ ba, Liêu Văn Kiệt đã từng đưa cho Châu Tinh Tinh một viên, trước mắt tung tích không rõ, không rõ tình hình thử nghiệm ra sao.

Liêu Văn Kiệt cũng không thành vấn đề, dựa vào hiệu ứng mà vợ chồng Lý Mậu Xuân, cùng với các cô gái không có bệnh khác tới tìm hắn mà nói, hiệu quả của thuốc không tầm thường, đã đạt được kết quả mong muốn.

“A Kiệt, trong tay cậu còn thành phẩm không?”

“Sao, nếu như là cho Hitomi và Ai, thì không cần thiết, hai người họ vẫn còn trẻ, tạm thời không cần dùng.”

“Giải thích một chút, cái gì gọi là bọn họ còn trẻ chưa cần dùng?”

Khóe mắt Rui Kisugi giật giật, quả nhiên không ngoài dự đoán của cô, tiểu yêu tinh bên ngoài còn chưa ra tay, tiểu yêu tinh trong nhà đã tới trước mặt anh rể tăng ấn tượng tốt rồi.”

“Việc này…”

Liêu Văn Kiệt đau đầu nói: “Tùy việc mà xem xét, Hitomi mới 21 tuổi, ai cũng chỉ mới 20, dưỡng nhan đan không hợp với bọn họ, chị năm nay đã gần 25, vừa đúng….”

“21!”

“Được rồi, chị vui là được.”

...

Đêm khuya, sức cùng lực kiệt dỗ Rui Kisugi đi ngủ, Liêu Văn Kiệt để lại một con quạ báo động, sau khi biến thân trong nhà vệ sinh xong, nháy mắt biến mất không còn dấu vết.

Đã lâu không mặc đồ đen của Kurosaki Ichigo, ai không biết còn tưởng hắn bốc hơi khỏi nhân gian rồi, nhất định phải làm ra một chút cảm giác tồn tại, biểu hiện rằng hắn vẫn luôn ở đó.

Lục Địa Thần Tiên chi cảnh đường như là một đường ranh giới, độ khó của lần thăng cấp sau có thể nói là vô cùng lớn, cho dù công pháp vẫn đang tự mình vẫn chuyển thời thời khắc khắc, tốc độ tu luyện nhanh tới mức không có bạn bè, Liêu Văn Kiệt cũng không đoán được lần đi vào con đường luyện tâm tiếp theo là

lúc nào.

Không thể nói ra một thời hạn, chỉ có thể là xa xôi khó vời, cảm giác cả đời này cũng không có khả năng.

Trừ khí có cơ duyên lớn rớt xuống mặt.

Về phần huyết trì vô cùng to lớn ở không gian đó, bị Liêu Văn Kiệt định nghĩa thành nguồn năng lượng lớn nhất của thế giới trước, cũng vì hắn trở thành Lục Địa Thần Tiên, năng lượng ẩn chứa trong đó từ cấp bậc "mẹ kiếp", rớt xuống thành cấp bậc "chỉ có vậy".

Chưa hoàn toàn hấp thụ xong, xem như một không gian trữ vật cực lớn để dùng, trước mắt dùng để nuôi kiếm, kiếm Thắng Tà đặt trong đó nuôi dưỡng lâu ngày, gửi gắm hy vọng từ thay đổi về lượng biến thành thay đổi về chất.

Lúc Hắc La Sát nhỏ đối chiến với Phật tổ, thanh kiếm này cũng không hề phát ra chút màu sắc nào, nói cách khác, đã không còn xứng với hắn nữa.

Chương 837: 2: Họp Sakagura Cũng may vấn đề không lớn, cũng không phải hoàn toàn không có khả năng tăng lên cấp cực phẩm, Lục Địa Thần Tiên chi cảnh ảo diệu phi phàm, mỗi ngày giao lưu với thế giới, đều có những thu hoạch xa xỉ, vô sự tự không lĩnh ngộ được một chút bản lĩnh thần thông.

Ví dụ như luyện khí.

Hắn định sau khi kiếm Thắng Tà hút khô không gian huyết trì, đổi một ít nguyên liệu quý hiếm từ của hàng hệ thống, sau đó dung luyện quyền trượng của Hắc La Sát, rèn đúc lại kiếm Thắng Tà một lần nữa.

Bởi thì trời đã về khuya, những người chính trực đều đã đi ngủ, Liêu Văn Kiệt chẳng cách nào gặp được CP Yomi và

Tsuchimiya trong nhà Kagura, ngược lại là gia chủ nhà Kagura – Kagura Gagaku đêm hôm khuya khoắt không ngủ, Liêu Văn Kiệt lấy cớ điện thoại hết pin, trò chuyện cùng ông ta trong sân một tiếng liền.

Quét mặt xong, đột nhiên nhớ ra mồi câu "Karasuma Renya" của mình vẫn để ở bên ngoài, vội vàng rút điện thoại ra đánh động.

"Moshi moshi, là tôi, đầu dây bên đó là Gin hả?"

"..."

"Không nói chuyện, chắc là đúng rồi, Gin cậu vẫn thẹn thùng như vậy à."

Liêu Văn Kiệt ngước mắt nhìn trăng trên trời: "Nói ra chắc anh không tin, trị an của Nghê Hồng quá kém, khoảng thời gian trước điện thoại của tôi bị người ta trộm mất, phí hết sức lực mới lấy lại được. Chẳng phải sao, điện thoại vừa sạc đầy liền gọi cho anh, BOSS chưa chết chứ?"

"..."

"Gin, không nói là có ý gì, muốn tôi đi theo mặc niệm à?"

"Rút lại lời nguyền rủa của cậu đi, sức khỏe của BOSS vẫn tốt lắm!"

Bên kia đầu dây, Gin nghiến răng nghiến lợi, cực kỳ tức giận nói: "BOSS bảo tôi và cậu giữ liên lạc, xác nhận cậu vẫn luôn ở Nghê Hồng, nhưng mấy ngày liền mở điện thoại, từ đầu đến cuối tôi đều không có cách nào gọi điện cho cậu được."

"Bị trộm rồi, lỗi là ở sự trị an của Nghê Hồng, đều do đồn cảnh sát không giúp đỡ."

Liêu Văn Kiệt tiện tay quăng chiếc nồi ra ngoài, sau đó cười nói: “Gin, đừng giận, anh mặc một bộ đồ đen kiêu ngạo đi trên đường mà không bị kiểm tra, có thể thấy năng lực của đồn cảnh sát rất kém, không bắt được trộm cũng là điều bình thường.”

“Khốn nạn, tôi nói không phải cảnh sát…”

Gin càng tức giận hơn, hai câu liền nói xong, xác nhận kẻ khốn nạn làm người ta tức chết không đền mạng là bản thân không còn nghi ngờ gì nữa, tuyệt không có khả năng giả mạo, không muốn tiếp tục nói nhảm nữa, trực tiếp cúp máy.

“Tính tình nóng nảy như vậy, đáng đời anh còn trẻ mà tóc bạc đầy đầu.”

Cất điện thoại xong, Liêu Văn Kiệt nhìn lên trời, năm ngón tay giơ ra trước nắm lại, dẫn tới một vệt ánh sao từ trên trời.

Thuật bộ tinh.

…

Đêm tối lân cận cảng Tokyo, đèn đường chiếu sáng ảm đạm, nhà kho vắng vẻ rách nát không chịu nổi, trước cửa có hai chiếc ôtô và hai chiếc xe máy đang đỗ.

Trong đó có một chiếc xe con, là loại Porsche 356A vô cùng hiếm gặp, là miếng thịt đầu tim mà Gin vô cùng yêu quý, địa vị vĩnh viễn ở trên người cộng tác Vodka.

“Khốn nạn, tôi nói không phải đồn cảnh sát…..”

Gin tức giận cúp máy, vứt mẩu thuốc lá trong miệng đi, lấy chân đạp lên, hung hăng đạp đạp mấy phát.

Vodka vừa từ trong nhà kho đi ra thấy thế, im lặng không lên tiếng lui về, tâm tình của đại ca rất tệ, anh ta không muốn tìm xui

xẻo đâu.

Trong nhà kho, ánh trăng xuyên qua cánh cửa đang mở rộng, cùng với cửa thông gió rách nát, lờ mờ nhìn thấy được mấy bóng người đang ẩn nấp trong bóng tối.

Khung cảnh này, vừa nhìn là biết tổ chức gian ác đang họp.

Trừ Vodka, bên trong nhà kho còn có ba nam ba nữ, đều là ba tay súng bắn tỉa Karubadosu, Chianti, Cohen, cùng với ba người phụ trách thu thập tình báo Vermouth, Kir, Bourbon.

Một lát sau, Gin chỉnh lại mặt lạnh bước vào nhà kho, lấy bật lửa ra, bật lửa châm điếu thuốc đang ngậm trong miệng: "Tiếp tục chuyện lúc nãy đi, nhiệm vụ lần này do tôi và Vodka thi hành, các người…."

"Gin, so với nói việc này, không nói một chút xem anh gọi điện cho ai à?"

Vermouth cười hỏi: "Gin trong ấn tượng của tôi luôn giữ một chiếc đầu lạnh, đột nhiên nổi trận lôi đình, đại lão ở xa cũng nghe thấy anh gầm thét… tôi rất muốn biết người ở đầu dây bên kia là ai!"

Một chị gái dáng người cao gầy, tóc vàng mắt xanh, giá trị nhan sắc xuất chúng, người mặc bộ đồ da điều tra bó sát, có thể là vì kích cỡ bộ quần áo nhỏ, khóa kéo kéo tới một nửa trước ngực liền dừng lại.

Giờ phút này, hai tay khoanh dựa vào tường, khiến người ta cảm nhận sâu sắc rằng trăng đêm nay thật tròn.

So sánh một chút, Kir và Chianti cũng mặc bộ đồ như vậy như vậy nhưng vô cùng vừa người, khóa kéo lên tận cổ, khiến người ta thổn thức không thôi, mặt trăng phía trước vẫn tròn hơn.

Một đám người phóng ra ánh mắt hứng thú, bọn họ cũng rất tò mò người thần bí nào đã khiến cho thiết lập nhân vật của Gin sụp đổ, trước đây e ngại địa vị của Gin không dám hỏi nhiều, giờ đây có Vermouth mở miệng, cơ hội khó tìm, tất nhiên phải tìm hiểu thật kĩ mới được.

“Đối phương là ai không liên quan tới cô, quản tốt cái miệng của bản thân đi, đừng hỏi những việc không nên hỏi.”

Gin lạnh lùng chuyển chủ đề không mấy vui vẻ, vành mũ che mất nửa khuôn mặt trong bóng đêm, chỉ nhìn thấy ngọn lửa đỏ thẫm của tàn thuốc: “Tiếp tục chuyện trước đó đi, nhiệm vụ lần này do tôi và Vodka thi hành, các người không cần lộ mặt, một khi kẻ phản bội….”

Nói được một nửa, mắt Gin đột nhiên co lại, rút khẩu Beretta M92F bên hông ra, bắn một phát vào bóng tối sâu thẳm phía cửa nhà kho đang mở.

Tiếng súng chói tai trong đêm vô cùng vang dội, mấy người trong nhà kho đồng loạt rút súng, sau khi ẩn thân che giấu liền nâng sự đề phòng lên.

“Nè nè, nguy hiểm quá, suýt chút nữa cái mạng nhỏ này của tôi đã mất rồi.”

Chương 838: 3: Họp Sakagura Liêu Văn Kiệt từ trong bóng tối bước ra, chỉ vào chiếc mũ đen trên đầu vẫn còn đang tỏa ra hơi nước, vết đạn xuyên qua, khoảng cách bắn trúng đầu chỉ kém một phát run tay.

“Spirytus, sao cậu lại ở đây?”

Thấy rõ là Liêu Văn Kiệt, Gin thu súng lại, nhíu mày nói: “Lúc gọi điện thoại, cậu không nói cậu đang ở gần đây.”

“Chẳng phải là đã lâu không gặp, muốn cho anh một bất ngờ

à.”

Liêu Văn Kiệt nhấc mũ ra, mặt tỏ vẻ lòng đầy sợ hãi, phàn nàn nói: “May mà kĩ thuật bắn súng của nhân thể miêu biên đại sư* anh lại có tiến bộ, nếu không hôm nay tôi chết chắc.”

*Nhân thể miêu biên đại sư: ngôn ngữ mạng, ý chỉ chế nhạo trong game bắn súng kỹ năng thiện xạ của người chơi quá tệ, không thể bắn trúng kẻ địch. Vì kĩ năng tệ nên tất cả số đạn bắn ra đều bắn vào phía bên cạnh kẻ địch.

*Nhân thể miêu biên đại sư: ngôn ngữ mạng, ý chỉ chế nhạo trong game bắn súng kỹ năng thiện xạ của người chơi quá tệ, không thể bắn trúng kẻ địch. Vì kĩ năng tệ nên tất cả số đạn bắn ra đều bắn vào phía bên cạnh kẻ địch.

“Xí!”

Gin nhổ tàn thuốc đi, hung hăng đạp lên, nghe ngữ khí, có vẻ như hối hận lúc bắn súng không áp sát chút.

“Spirytus…”

Trong nhà kho, đám người Sakagura thu lại vũ khí, nghe thấy một biệt hiệu mới trước giờ chưa từng nghe qua, đều nhìn về phía Liêu Văn Kiệt đánh giá.

Nam: Một khuôn mặt ẻo lả, trông như yếu không ra gió, nhưng lại giống như một người độc ác.

Nữ: Một khuôn mặt xinh đẹp, trông giống như một người vô hại, nhưng lại giống như một người độc ác.

Đạn bay qua đầu, khoảng cách tận mắt thấy chỉ còn cách đầu vào centimet, vậy mà còn có thể mặt không đổi sắc…

Được rồi, chỉ có điểm này, bọn họ cũng có thể làm được,

nhưng có thể khiến cho Gin tức đến phát nổ, nhưng lại không thể làm gì, không phải nhân vật hung ác thì ai mà tin!

Dù sao bọn họ cũng không tin.

“Xin chào các vị tiền bối, tôi là thành viên mới của Sakagura, biệt hiệu “Spirytus”, lần đầu gặp mặt, vẫn mong sau này chỉ bảo nhiều hơn.”

Liêu Văn Kiệt đứng bên cạnh Gin, kề vai sát cánh bị đẩy ra một cách lạnh lùng, cười hì hì vẫn tay với mọi người: “Mới tới, không hiểu quy tắc, nếu có nói điều gì không nên nói, không cần nghĩ nhiều, chắc chắn là tôi cố ý đó.”

“...” xN

Mọi người nghe vậy im lặng, làm việc bẩn thỉu mệt nhọc nhiều năm như vậy, lần đầu tiên biết tên tổ chức là Sakagura.

Nghĩ kỹ lại, hình như không có gì không ổn, cũng khá hợp lí.

Mặt khác, bọn họ có chút nghi ngờ người mới tự xưng là “người mới” này, sôi nổi suy đoán thân phận thật của hắn.

“Gin, cậu ta là ai?”

Vermouth lọ vẻ mặt nghi ngờ, cán bộ kỳ cựu của Sakagura, vô cùng chắc chắn trước giờ chưa từng gặp Liêu Văn Kiệt, biệt hiệu Spirytus cũng chưa từng nghe thấy.

Nếu thật sự là người mới, vậy thì thái độ nhẫn nhịn kia của Gin vô cùng khả nghi.

“A, trăng hôm nay tròn quá!”

Nhìn thấy trang phục của Vermouth, mắt Liêu Văn Kiệt sáng lên, giơ ngón tay cái lên bày tỏ thừa nhận, đảo qua Kir và Chianti, thất vọng thu ánh mắt lại: “Bình thường, vẫn là mặt trăng chỗ này

tròn hơn.”

“...” xN

Trong thời gian hai câu nói, người mới liền dùng tài ăn nói xuất sắc, giải thích rõ nguyên nhân lúc đó Gin sụp đổ thiết lập nhân vật.

Có sao nói vậy, bọn họ cảm thấy tính tình của Gin thật sự quá tốt, đối phó loại người mới này, nên đóng cửa lại, đám tiền bối tất cả cùng lên, tay cầm tay chỉ bảo hắn quy tắc của tổ chức.

Đồng thời, bọn họ lại bắt đầu tò mò, người mới không biết nói chuyện, tại sao Gin có thể nhịn tới bây giờ?

“Không cần để ý tới cậu ta!”

Mặt Gin như phủ băng nói: “Cậu ta chỉ là khách của BOSS thôi, không liên quan tới tổ chức chút nào, cứ coi như cậu ta không tồn tại là được.”

Khách của BOSS!

Nghe tin bất ngờ ấy, trong lòng mọi người suy nghĩ, những ý nghĩ không giống nhau.

“Này, đại sự cơ mật tùy tùy tiện nói ra như vậy thật sự được à?”

Liêu Văn Kiệt không nói gì nhìn về phía Gin, giơ tay lần lượt gọi qua nhân viên nhà máy rượu, một người cũng không buông tha bao gồm cả Vodka,: “Ngẫm lại xem, nếu trong nhà kho này có FBI, cảnh sát hình sự quốc tế, cảnh sát Nghê Hồng nằm vùng, anh đem quan hệ giữa tôi và BOSS tiết lộ ra, bọn họ cảm thấy tôi ngứa mắt, lấy mỹ nhân kế dụ dỗ làm ít công lao, phái mỹ nữ chuyên môn quyến rũ tôi, tôi không chịu nổi nghiêm hình tra tấn, đem tình báo của BOSS nói ra ngoài…”

“Gin, nhà máy rượu bị niêm phong, BOSS phá sản bị bắt đi, tất cả đều là tại anh, anh có trách nhiệm không thể trốn tránh.”

Nói đến đây, Liêu Văn Kiệt nói một câu rất sâu sắc vỗ vỗ bả vai Gin, sau đó cười tủm tỉm nhìn về phía một đám nhân viên nhà máy rượu: “Các nằm vùng ở đây, việc hướng dẫn tiêu diệt nhà máy rượu đã giao cho các người rồi, nếu nhất định phải sử dụng mỹ nhân kế với tôi, vậy thì không cần thổi đâu, tôi rất dễ bị nữ sắc dụ dỗ.”

(?_?) XN

Nếu thực sự có nằm vùng thì nghe những lời như vậy bọn họ cũng sẽ không ngu ngốc đến gần cậu đâu!

Muốn mỹ nhân kế á, nằm mơ đi!

Gin đè thấp vành mũ, không nói một chữ, tay trái duỗi vào trong ngực muốn lấy đồ ra, lại duỗi lại lấy, rõ ràng là đến bờ vực không thể nhịn được nữa.

“Gin , tôi rất nghiêm túc nói chuyện với anh, cũng phiền anh hợp tác nghiêm túc một chút. Chuyện nằm vùng liên quan trọng, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, chọn ngày không bằng gặp ngày , thừa dịp hôm nay tôi cũng ở đây, chúng ta liên thủ làm một phiếu lớn, giết toàn bộ bọn họ đi.” – Nói xong, Liêu Văn Kiệt từ trong ngực lấy ra miếng giấy tiện lợi cùng bút, lẩm bẩm vẽ một sơ đồ ngắn, đưa tới trước mặt Gin.

Chương 839: 1: Này người mới, có phải cậu đối với tôi có ý kiến không? Nằm vùng – phản đồ – phế vật-nằm vùng – Gin- người qua đường đẹp trai- nằm vùng – phản đồ – nằm vùng

“Anh xem, ngoại trừ người qua đường đẹp trai, còn lại tất cả đều là hạng người khó lường, anh đã bị bao vây rồi.”

Liêu Văn Kiệt giơ tay lên trên sơ đồ, trừ đi Gin, vừa vặn tám

người, hoàn mỹ khôi phục lại hiện trường nhà kho.

Tiểu đệ ngoan cố đang đứng ở bên kia Gin, ngắm nhìn sơ đồ, nhíu mày hỏi một câu: “Spirytus, vì sao ngoại trừ nằm vùng cùng phản đồ, bên cạnh đại ca còn có phế vật, đó là ai?”

Liêu Văn Kiệt trầm mặc một lát, nói với Gin cũng đang trầm mặc: “Đúng không, sơ đồ này một chút vấn đề cũng không có.”

“Các anh đang xem cái gì…”

Vermouth di chuyển tiến lên, thấy rõ nội dung trên sơ đồ, nhất thời khó chịu nói: “Người mới tới, có phải cậu có ý kiến với tôi không?”

“Không dám, nhìn vị trí khóa kéo liền biết, chị là một người phụ nữ xấu xa.”

Liêu Văn Kiệt nghiêm túc lắc đầu, một lần nữa sửa đổi sơ đồ, lần thứ hai đặt ở trước mặt Gin.

Nằm vùng – phản đồ – nằm vùng oa lí hoành* -phế vật – Gin- người qua đường đẹp trai- nằm vùng – phản đồ – nằm vùng

” Hoàn mỹ, như vậy hắn sẽ không còn vấn đề gì đi!”

*Oa lí hoành: chỉ những người nhu mì nơi công cộng nhưng lại là bạo chúa ở nhà.

*Oa lí hoành: chỉ những người nhu mì nơi công cộng nhưng lại là bạo chúa ở nhà.

“…” X3

Vodka huýt sáo nhìn sang một bên, Gin không nói gì, cảm thấy lần sửa đổi này rất đáng khen ngợi, dùng oa lí hoành để hình dung Vermouth là không có gì đáng để bàn cãi.

Vermouth thì không, bị mạo phạm đến, lạnh lùng nói: “Gin, tôi xác nhận lại một chút, hắn thật sự là khách của BOSS sao? Nếu như không phải, hy vọng anh mau chóng xử lý hắn, miễn cho tổ chức nội đấu dẫn đến kết quả không thể kết thúc. ”

“ Xin lỗi, làm cho cô thất vọng, nếu thật sự có thể xử lý, Gin đã sớm động thủ rồi, anh ta nhịn tôi cũng không phải một ngày hai ngày.”

Liêu Văn Kiệt nhún nhún vai, giơ tay điểm vài điểm trong mấy người, cuối cùng dừng lại ở bản thân Bourbon: “Ví dụ như da đen này, lớn lên giống nam chính trong truyện tranh nhiệt huyết, nhìn thế nào cũng không giống như kẻ xấu, khả năng nằm vùng là rất lớn, đề nghị xử lý.”

Bourbon: “...”

“Lại ví dụ như vị tiền bối này.”

Liêu Văn Kiệt chỉ về phía Kir: “Nhìn khóa kéo của cô ấy, dưới cổ không bỏ sót chút nào, loại phong cách này cũng không giống như người phụ nữ sống trong bóng tối, đề phòng khả năng nằm vùng, đề nghị xử lý.”

Kir: “...”

Vermouth: “...”

Hai người từ chối bình luận, dùng khóa kéo làm tiêu chí phân biệt một người phụ nữ là tốt hay xấu, không khỏi quá hời hợt đi.

“Lại nói đến vị này…”

-Được rồi!

Lúc Liêu Văn Kiệt giơ ngón tay về phía Chianti, Gin thật sự nhịn không được nữa, rút súng đặt lên vành nón Liêu Văn Kiệt:

“Spirytus, cậu là khách của BOSS không sai, nhưng cậu không có quyền khoa tay múa chân với tổ chức, tối nay tôi cũng không mời cậu tham gia tụ hội.”

“Cái gì mà vô tình vậy chứ, người ta rõ ràng cũng là vì tốt cho tổ chức, một tổ chức tà ác thành công tất nhiên sẽ dẫn tới nằm vùng, tôi hoài nghi trong kho hàng có hai hoặc năm kẻ thì có cái gì không đúng?”

Liêu Văn Kiệt rầm rầm đi tới bên cạnh, dựa vào vách tường nhắm mắt lại, hạ thấp vành mũ triệt để dung nhập vào trong bóng tối.

Trong nháy mắt, khí tức ẩn nấp biến mất, nếu không phải là cố ý quan sát, hoàn toàn cảm ứng không ra nơi này có người tồn tại.

Nhân viên nhà máy rượu nhìn mà nhíu mày, tính toán khả năng mình bị Liêu Văn Kiệt theo dõi, khả năng sống sót khi gặp phải ám sát là bao nhiêu.

Kết quả đánh giá không phải rất hữu ích, tổ ba người bắn tỉa lại theo bản năng sờ sờ cổ mình, cảm giác vũ khí trong tay chính là một cây gậy lửa, một chút tác dụng cũng không có.

“Không cần để ý đến hắn, chúng ta tiếp tục.”

Gin liếc mắt nhìn Liêu Văn Kiệt, lần lượt nói: “Nhiệm vụ lần này do tôi cùng Vodka chấp hành, các người không cần lộ diện, một khi phản đồ…”

“Chờ một chút!”

“……”

Gin mặt không chút thay đổi, tuyệt đối không tức giận, anh ta biết chắc những lời này còn chưa nói hết, nhất định sẽ bị Liêu Văn

Kiệt xen vào.

“Gin, tôi đột nhiên nhớ tới một chuyện.”

Liêu Văn Kiệt nhắc nhở: “Vừa rồi lúc tôi rình mò, anh bắn một phát vào tôi, thanh âm rất lớn, phòng ngừa bị cảnh sát vây quanh, hẳn là nên nhanh chóng đổi chỗ khác.”

“...” XN

Có vẻ hơi hợp lý.

- Ha ha ha, đi sân thượng đi!

Liêu Văn Kiệt đẩy vành mũ lên, nhếch miệng nhe răng cười nói: “Đề nghị lên sân thượng, nơi đó là nơi nằm vùng đánh thẻ nhiều nhất, có tình cảm gia tăng, cho nên du ngoạn khó tránh khỏi sẽ có chút cảm khái, nhân cơ hội này, tôi cũng có thể bắt được sáu bảy nằm vùng tại chỗ.”

“...” XN

Nơi này ngay cả hắn tổng cộng mới có chín người, làm gì có nhiều nằm vùng như vậy!

Có lẽ là bởi vì bị Liêu Văn Kiệt liên tục dẫn dắt, hoặc có lẽ là bởi vì vẻ mặt hắn chắc chắn, mọi người hai mặt nhìn nhau, cảm giác nhìn ai cũng giống nằm vùng.

.....

Chương 840: 2: Này người mới, có phải cậu đối với tôi có ý kiến không? Cảnh chuyển tiếp, hai chiếc xe chạy nhanh trên đường cao tốc, ba chiếc xe máy dẫn đầu, Porsche 356A ở giữa, phía sau là một chiếc xe màu đen của nhóm ba người bắn tỉa.

Trên chiếc Porsche 356A, Gin lái xe không chút thay đổi, hàng ghế sau là vẻ mặt buồn bực Vodka, lấy hình thể của anh ta mà nói,

ghế sau Porsche 356A chật hẹp phi thường không thân thiện.

Nhưng không có biện pháp, anh ta không thể trêu vào 'người mới' chiếm ghế lái phụ, đại ca Gin càng không có khả năng.

Không nói Gin đối với xe cổ che chở hơn hết thảy, sẽ không để cho những người khác dễ dàng nhúng chàm, sờ một chút vô lăng cũng không được, cho dù có thể, Vodka anh ta còn có thể làm cho đại ca hai tay ôm đầu gối lui ở hàng ghế sau sao?

Ừm, cũng từng có nghĩ tới, nhưng cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi.

"A, phong cảnh buổi tối thật đẹp a!"

Liêu Văn Kiệt tay dựa vào cửa sổ xe, trong tầm mắt là bóng lưng Vermouth và Kir đi xe máy, áo da phác họa dáng người xinh đẹp, vòng cung eo nhìn không sót một tý nào, đã vậy bên dưới nổi bật chân dài thẳng tắp.

"Gin, lần sau họp nhất định phải gọi tôi tới."

Liêu Văn Kiệt nghiêm túc xoay người, chỉ trích: "Đều là lỗi của anh, đáng lẽ phải sớm nói trong nhà máy rượu có nhiều chị gái xinh đẹp như vậy nếu không nhỡ điện thoại di động của tôi bị trộm thì sao ?"

Gin tiếp tục mặt không chút thay đổi, chỉ là tay cầm vô lăng lại siết chặt.

"Có một nói một, tôi mãnh liệt hoài nghi hai vị tiền bối Vermouth cùng Kir là nằm vùng, đem các cô ấy giao cho tôi, tôi nắm chắc trong vòng một tuần hỏi tận gốc, tra ra thân phận thật sự của các cô ấy."

"....."

-Này, tôi đang nói chuyện với anh đó, được hay không, cho

chút phản ứng a!

“Năm năm trước, nhân viên điều tra FBI Akai Shuichi bí danh ‘ Rye’ lẻn vào tổ chức…”

“Đợi lát nữa, cái tên Rye này tôi tựa hồ đã nghe nói qua ở đâu.”

Liêu Văn Kiệt nhíu mày, nắm tay vỗ vào lòng bàn tay, bừng tỉnh đại ngộ nói: “Nhớ rồi, là một học sinh trung học, chơi bóng rổ, từng tham gia đại hội toàn quốc.”

Đoán trước được câu trả lời sẽ rất không đáng tin cậy, Gin không tức giận, thậm chí còn có tự đắc ‘Quả nhiên không ngoài dự liệu của mình’, tiếp tục nói: “Akai Shuichi vừa thành công đột nhập vào tổ chức, dựa vào năng lực bản thân chiếm được tên trong tổ chức ‘Rye’…”

Akai Shuichi lấy thực lực cá nhân mạnh mẽ được tổ chức khẳng định, chỉ dùng thời gian ba năm, địa vị liền gần ngang bằng Gin.

Hai năm trước, Akai bí mật liên lạc với FBI, tiến hành bắt giữ Gin, nhưng bởi vì sai lầm của đồng đội, dẫn đến hành động thất bại, thân phận nằm vùng bị bại lộ, trốn khỏi tổ chức trở về Mỹ.

Bởi vì anh ta quá mức ưu tú, đối với tổ chức cũng quá mức hiểu biết, bị tổ chức coi là cái gai trong mắt, nhiều lần phái người ám sát muốn diệt trừ.

Nói là nói như vậy, nhưng bị một tên nằm vùng leo lên cao tầng, tiết lộ cơ mật tổ chức, tổn thất thảm trọng, nhằm vào Akai Shuichi mà ám sát ít nhiều đều có chút ý tứ thẹn quá hóa giận.

Lần hành động đó cũng giống như vậy, vì sự bố trí của Akai Shuichi đem anh ta dẫn vào trong cạm bẫy.

Khi lẻn vào tổ chức là dùng phương thức tiểu bạch kiểm, quyến rũ thành viên tổ chức Miyano Akemi.

Miyano Akemi thực lực bản thân bình thường, không hề sở trường gì đáng nói, theo Gin mà nói, ngoại trừ bộ dạng xinh đẹp, còn lại không có chỗ nào dùng được, là một thành viên bình thường tương tự như bình hoa.

Nhưng cha mẹ và em gái của Miyano Akemi đều là những nhân viên nghiên cứu khoa học quan trọng của tổ chức, sau khi cha mẹ chết, giá trị của em gái Miyano Shiho đã được phóng đại vô hạn, lấy được tên trong tổ chức ‘ Sherry’.

Akai Shuichi chính là lợi dụng tầng quan hệ này, lần lượt xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ mới thuận lợi leo lên cao.

Sau khi thân phận của Akai Shuichi bị bại lộ, tổ chức diệt trừ tất cả nhân viên nội bộ có liên quan đến anh ta, chỉ có Miyano Akemi vẫn được để yên, chính là lấy cô ta làm mồi nhử, để câu được Akai Shuichi.

Hiệu quả nói chung là vô ích trong suốt hai năm sau.

Bệnh nặng cần phải dùng liều thuốc nặng để chữa, Gin tự mình bày mưu tính kế hành động, lấy danh nghĩa tổ chức hạ lệnh, yêu cầu Miyano Akemi đi cướp một tỷ yên, đồng thời hứa hẹn sau khi hoàn thành nhiệm vụ cô và em gái Miyano Shiho có thể rời khỏi tổ chức, khôi phục thân phận tự do.

Đây là một tín hiệu nói cho Akai Shuichi biết, tổ chức không có ý định tiếp tục nuôi sâu gạo, nếu không xuất hiện sẽ giết chết bạn gái cũ của anh ta.

Miyano Akemi lẻn vào ngân hàng mấy tháng, ngày mai chính là lúc động thủ, Gin gọi tới một tình báo viên cùng tay súng bắn tỉa, chỉ chờ Akai Shuichi vừa xuất hiện, cho dù thế nào cũng giết,

không lưu lại một con đường sống.

Liêu Văn Kiệt nghe vậy trầm mặc, hồi lâu sau chậm rãi mở miệng: “Gin, anh thành thật nói cho tôi biết, có phải tổ chức thật sự thiếu tiền hay không mới đánh cờ ngoài mặt là để tiêu diệt Akai Shuichi, thực chất là muốn cướp tiền nên bày ra vụ cướp ngân hàng lần này?”

Gin lười giải thích, tùy Liêu Văn Kiệt nghĩ như thế nào thì nghĩ, không sao cả.

“Từ góc độ khả quan mà nói, không chứa bất kỳ cảm xúc chủ quan nào, tôi rất không coi trọng hành động ám sát lần này, Akai Shuichi sẽ không xuất hiện đâu.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, không nói đến Akai Shuichi kết giao cùng Miyano Akemi mục đích là vì mượn quan hệ nhân mạch do cha mẹ Akai Shuichi để lại, lợi dụng thành phần chiếm đa số.

Cho dù thật sự có tình cảm, vì một người bạn gái cũ hai năm không gặp mà liều mạng nguy hiểm, cũng không phù hợp với phong cách làm việc của nằm vùng cho lắm.

Cuối cùng…

Chương 841: 3: Này người mới, có phải cậu đối với tôi có ý kiến không? “Gin, Akai Shuichi có thể xuất hiện hay không không biết, mấu chốt là tình báo, anh cứ như vậy xác định anh ta có thể nhận được tin tức Miyano Akemi sắp bị giết?”

“Đương nhiên, bởi vì anh ta là Akai Shuichi.”

Mắt Gin lộ ra hung quang, từ khi nhắc tới tên Akai Shuichi, anh ta liền lâm vào một loại trạng thái vô cùng cuồng nhiệt, viết tắt là phấn khởi.

Trong một khoảnh khắc, chiếc Porsche 356A được sơn màu

xanh lá cây.

“Nghe có vẻ thú vị, hai ngày sau hành động thu lưới nhất định phải mang theo tôi nhó, yên tâm, tôi sẽ không làm loạn, chỉ làm quần chúng ăn dưa thôi, tôi tuyệt đối sẽ không quấy rầy anh cùng Akai Shuichi quyết đấu đâu.”

Liêu Văn Kiệt phất phất tay, đợi Porsche 356A dừng xe, đẩy cửa xe đi về phía bóng tối: “Bữa tiệc tối nay tôi sẽ không quấy rầy nữa, hy vọng hai người có thể vui vẻ.”

Vodka cố gắng di chuyển lên ghế phụ, tò mò nói: “Đại ca, nếu hắn không phải là thành viên của tổ chức, tại sao lại tiết lộ kế hoạch ám sát cho hắn làm gì?”

“Chỉ cần có thể đuổi hắn đi, kế hoạch gì cũng không sao cả…”

Gin châm thuốc lá, khởi động xe lên đường, có một câu không nói, anh ta lo lắng Liêu Văn Kiệt ở lại không đi sẽ hết lần này đến lần khác cắt ngang nội dung hội nghị.

Loại lo lắng này không phải là không có mục đích, giống như Vermouth nói, kể từ thời điểm Liêu Văn Kiệt kiệt xuất hiện tại nhà kho, phong cách của tổ chức đã bị lệch lạc.

……

Dịch chuyển trở về biệt thự Kisugi, Liêu Văn Kiệt thay quần áo, tắm rửa thay đổi nguyên dạng, sau đó chui vào trong chăn, ôm lấy Rui Kisugi bắt đầu tu luyện.

Mặt ngoài mà đánh giá, hắn tu luyện đến trình độ cảnh giới bây giờ, tính cả thời gian luyện tâm lộ cũng chỉ hơn hai năm, thuộc về thiên phú dị bẩm, là kỳ tài tu luyện vạn người có một, sinh ra nên ăn chén cơm này.

Nhưng chỉ có chính hắn biết, thiên phú chỉ là một phương

diện, siêng năng mới là nguyên nhân chủ yếu nhất, khắc khổ tu hành hắn vẫn là có thể chịu được.

Ngày hôm sau, Liêu Văn Kiệt cùng Rui Kisugi đi đến sân chơi thỏa mãn trái tim thiếu nữ, cô đột nhiên mãn nguyện không thể kể siết.

Có thiếu nữ vị thành niên Ai Kisugi làm bóng đèn, ôm lấy cánh tay anh rể nhà mình, tiêu sái trái tim thiếu nữ tỏ vẻ cũng muốn đi sân chơi. Cũng nhấn mạnh, loại này của cô mới gọi là chân chính là trái tim thiếu nữ, chị cả thuộc loại biến chất đã hết hạn rất nhiều năm.

Kết quả có thể tưởng tượng được, bị trấn áp thảm thiết, cửa cũng không thể đi ra ngoài.

Ngày thứ ba, Liêu Văn Kiệt dỗ nữ tổng giám đốc bá đạo đến tập đoàn tài chính không đáng nhắc tới làm việc, lấy cớ đến nhà Tomizawa tìm bạn học cũ ôn chuyện, dịch chuyển chạy đến địa điểm đã ước định nhìn thấy Gin cùng vodka.

Hôm qua, Miyano Akemi và hai thành viên ngoại vi khác được tổ chức tuyển dụng đã hoàn thành nhiệm vụ của mình và cướp đi một tỷ yên trong ngân hàng.

Đêm đó, Vodka liền giết chết hai tên xui xẻo, cũng lưu lại vết son môi của Miyano Akemi ở hiện trường vụ án, đem tội danh giá họa lên người cô.

Hiện tại, Miyano Akemi theo kế hoạch đến kho bãi bỏ hoang, nếu như Akai Shuichi không xuất hiện nữa, giá trị cuối cùng của cô cũng sẽ biến mất, trở nên thật sự không có gì.

Hoàng hôn, nhà kho bỏ hoang.

Porsche 356A dừng lại, Vodka cố gắng chui ra khỏi chiếc xe cổ điển, thành thật đi theo sau đại ca và ‘người mới’.

Trong kho hàng, Miyano Akemi chờ đợi từ lâu nhìn thấy ba người, hơi ngây người một chút, có một gương mặt mới trước kia chưa từng thấy qua.

Liêu Văn Kiệt tuân thủ ước định, chỉ làm quần chúng ăn dưa, châm một điếu thuốc, dựa vào cửa kho, yên lặng xem Gin và Vodka phát huy.

“Vất vả cho cô rồi, Miyano Akemi .”

Gin châm điếu thuốc nhét vào miệng, lạnh lùng nhìn về phía Miyano Akemi : “Tiền đâu, cô cất ở đâu?”

Cùng lúc đó, trong tai nghe truyền đến thanh âm, tổ ba người bắn tỉa đang nấp ở trên cao, xác nhận xung quanh không xuất hiện nhân vật khả nghi.

Nói cách khác, Akai Shuichi không tới.

Có Vermouth chỉ ra rằng hành động đáng ngờ nhất của tân binh Spirytus, có lẽ là Akai Shuichi ngụy trang, đề nghị Gin lập tức rút súng bắn chết hắn.

Gin chỉ coi như không nghe thấy, phân tích đầy đủ ác ý, Akai Shuichi cao 1m9, ngụy trang thành Liêu Văn Kiệt rất khó khăn, cần cắt cụt toàn bộ từ dưới đầu gối.

Một lần làm đen hai người đáng ghét, Gin tâm tình đại khoái, không nóng lòng thanh lý Miyano Akemi , quyết định kéo dài thời gian, tranh thủ chút thời gian cho Akai Shuichi. Nếu không, không thể nhìn thấy số mệnh của kẻ thù, anh sẽ rất thất vọng.

“Tiền không có ở chỗ tôi, tôi giấu tiền ở nơi khác.”

Miyano Akemi nói thẳng: “Em gái của tôi ở đâu, một tay giao người một tay giao tiền, anh đã đáp ứng tôi, chuyện này chấm dứt liền để chị em chúng tôi rời khỏi tổ chức.”

“Chỉ sợ có chút khó khăn, tầm quan trọng của Sherry đối với tổ chức không phải là thứ cô là có thể so sánh, tổ chức cần năng lực của cô ta, tôi không có quyền thả cô ta rời đi.”

- Anh lừa tôi!

Miyano Akemi cắn răng lấy khẩu súng lục ra, hướng Gin chĩa súng tới.

“Đồ bàn bà ngu ngốc, cô bị lừa không phải một lần hai lần, thế mà còn chưa rút ra được giáo huấn.”

Bị súng lục chĩa vào, Gin không thèm để ý chút nào, không phải trong súng không có đạn mà là có lòng tin tránh được trước khi cô nổ súng, cười lạnh nói: “Hai năm trước, cô vốn nên bị tổ chức thanh lý, bởi vì đề nghị của tôi, cô mới có thể kéo dài hơi tàn sống đến bây giờ.”

“Cái gì?!”

Chương 842: 1: Ai ya, trượt tay! Nghe được Gin nói, bàn tay nắm súng của Akemi khẽ run lên, trước mắt hiện lên đường nét khuôn mặt của Akai Shuichi.

Đoàng !

Một tiếng súng vang lên, Miyano Akemi vô lực ngã xuống, Gin chậm rãi thu hồi súng lục, trong mắt tràn đầy khinh miệt cùng khinh bỉ.

Một phần là đối với Miyano Akemi , chín phần là đối với Akai Shuichi, nghĩ không Akai Shuichi ưu tú như vậy, vì sao tiêu chuẩn chọn vợ lại kém đến mức khiến người ta tức giận. Vô luận nhìn thế nào, Miyano Akemi đều là một cái bình hoa, ngoại trừ khuôn mặt xinh đẹp dáng người tốt, không có một chỗ nào hữu dụng.

Em gái mặc dù cũng ngu ngốc, nhưng ít nhất còn là một nhà

khoa học hàng đầu có bộ não tốt, cô ta thì không có gì cả.

Nếu Liêu Văn Kiệt biết nghi hoặc của Gin, nhất định sẽ đối với anh ta cười nhạt, cũng cho Akai Shuichi từng chút từng chút khen ngợi. Dáng người xinh đẹp dáng người tốt, đối với người yêu đến chết không thay đổi, quả thực là mẫu bạn gái hoàn mỹ nhất.

“Gin , giết tôi, anh sẽ không bao giờ biết tiền ở đâu…”

Miyano Akemi ngã xuống vũng máu, sắc mặt tái nhợt toát mồ hôi lạnh: “Anh nói hai năm trước, tổ chức nên thanh lý tôi là có ý gì?”

“Cho nên mới nói cô là một người bàn bà ngu ngốc, chuyện cô giấu tiền trong két sắt, tôi đã sớm điều tra được.”

Gin hướng Vodka nháy mắt, để cho anh ta sờ xác lục lọi chìa khóa két sắt, xuất phát từ ác ý thú vị, thân thiện trả lời câu hỏi Miyano Akemi : “Tổ chức cho cô sống thêm hai năm, là để dẫn kẻ phản bội ra ngoài, hành động lần này cũng như vậy, đáng tiếc… Anh ta có vẻ cũng không coi trọng cô!”

Liêu Văn Kiệt: “…”

Đây là giết người tru tâm, hay là ghen tị tranh sủng?

Vì sao mỗi lần nhắc tới đề tài liên quan đến Akai Shuichi, Gin liền trở nên gay gắt với người ta như vậy?

“Thì ra là như vậy…”

Miyano Akemi nghe vậy thất vọng, sau đó khóe miệng nhếch lên nụ cười nhàn nhạt, an tâm nói: “Thật tốt, anh ấy không đến… Thật may.

Gin nhíu mày, trong mắt hiện lên hung quang, rút súng nhắm ngay vào đầu của Miyano Akemi.

Bộp!

Liêu Văn Kiệt giơ tay đè lại Beretta M92F, đè nòng súng xuống, tay kia lấy ra máy ảnh, hướng về phía Miyano Akemi chụp nhanh.

“Cậu đang làm gì vậy?”

“Khuôn mặt xinh đẹp như vậy, thuần khiết phảng phất như bách hợp trong bóng tối, đánh hoa không khỏi quá đáng tiếc, làm cho cô ấy chậm rãi chầu trời là được rồi.”

Liêu Văn Kiệt nhìn ảnh, khóe miệng hơi nhếch lên, hài lòng nói: “Huống hồ, nói đến cũng thấy hợp lý, tôi đối với tiền bối Sherry có chút ý nghĩ, không chừng có thể dựa vào di ảnh này cùng cô ấy ở chung một chỗ.”

Mơ mộng!

Gin trợn trắng mắt, đem súng lục thu vào trong ngực, bên kia, Vodka thành công nhặt xác, từ trong túi áo của Miyano Akemi tìm được chìa khóa két sắt.

“Chúng ta đi thôi.”

Gin lãnh khốc xoay người, Vodka theo sát phía sau, Liêu Văn Kiệt vung ảnh chụp Miyano Akemi trên mặt đất, cười tủm tỉm nói: “Tạm biệt, đại tỷ tỷ xinh đẹp, tin tức về cô bất hạnh gặp nạn, tôi sẽ tự mình truyền đạt cho tiền bối Sherry, nhớ chúc phúc cho chúng ta a!”

Ba người nghênh ngang rời đi, chỉ để lại Miyano Akemi mất máu quá nhiều, sinh mệnh như ngọn nến dần dần yếu ớt.

……

Cười nhạo!

Một chiếc xe tay ga đậu ở cửa nhà kho, Conan tắt màn hình

LCD theo dõi trên kính, bước nhanh vào nhà kho.

Nói đến cũng thật tình cờ, nhất định là an bài vận mệnh, hoặc là khứu giác bẩm sinh của một thám tử đối với vụ án, Miyano Akemi bút danh Hirota Masami cùng hai tên khác cướp ngân hàng, Conan cũng có mặt tại hiện trường.

Hai bia đỡ đạn bị bắn chết trong đêm, hiện trường có son môi còn sót lại từ Miyano Akemi, Conan đoán cô cách cái chết không xa, dán thiết bị theo dõi trên xe của cô, dựa vào ván trượt sử dụng năng lượng mặt trời để theo dõi đến đây.

Bên trong nhà kho, nhìn thấy Miyano Akemi trong vũng máu, Conan trong lòng đột nhiên, tiến lên ngồi xổm bên cạnh cô. Không kiểm tra thương tích, cũng không gọi xe cứu thương, nhìn lưu lượng là biết, mất máu quá nhiều, đã không cứu được nữa.

Conan im lặng không nói, hai tay nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Miyano, trước khi qua đời, mang đến cho cô một hơi ấm áp cuối cùng.

“Lại là em à, Thám tử nhỏ…”

Miyano Akemi hô hấp gian nan, giống như hồi quang phản chiếu nắm chặt tay Conan, nói nhanh: “Đi nhanh, chị chỉ là một cái mồi nhử, xung quanh còn có người tổ chức, bọn họ nhất định sẽ giết em.”

“Tổ chức?”

Conan trong nháy mắt liên tưởng đến Gin cùng Vodka, lần này cùng khứu giác của thám tử danh tiếng không liên quan, hai người này là thủ phạm khiến cậu nhỏ đi, ấn tượng sâu sắc, nghe được quần áo đen, ý nghĩ đầu tiên chỉ có thể là bọn họ.

“Cái này cho em.”

Miyano lấy ra một chìa khóa từ dưới thân: “Một tỷ yên bị chị giấu trong két sắt ở phía đông bến xe Beika, vừa rồi chị đã lừa bọn họ, nhưng không kéo dài được bao nhiêu thời gian, trước khi bọn họ phản ứng lại, mau đưa chìa khóa cho cảnh sát.”

“Nhưng mà…”

“Không nhưng nhị gì hết, mau đi.”

Đang nói, Miyano Akemi lộ ra vẻ hoảng sợ, trong tầm mắt, Liêu Văn Kiệt một thân đen tươi cười cùng ấm áp đứng ở phía sau Conan, khóe miệng nhếch lên, hàn quang lóe ra.

Chương 843: 2: Ai ya, trượt tay! Conan nhạy bén nắm bắt được biểu tình không khống chế được của Miyano Akemi , lặng yên không một tiếng động sờ về phía chân tăng lực ở giày, trong đầu nhanh chóng viết ra bản nháp, chuẩn bị diễn ra một quyết định ngay lập tức.

Bốp!

Gáy đau nhói, Conan nhào xuống đất, ngay cả ai phía sau cũng không biết.

Một nhào này, như mây bay nước chảy, dứt khoát lưu loát, ngay cả những diễn viên diễn xác chết cũng diễn không bằng.

“Ai ya, tay trơn.”

Liêu Văn Kiệt ngồi xổm xuống, từ trong tay Miyano Akemi cầm chìa khóa két sắt thật, vẻ mặt trêu tức nói: “Vốn định thừa dịp đặc biệt mới chạy về, không ngờ lại có thu hoạch ngoài ý muốn, Gin cùng Vodka hai tên này thật sự là, làm việc một chút cũng không đáng tin cậy.”

“Cầu xin cậu, buông tha đứa nhỏ này, cậu ấy cái gì cũng không biết.”

“Đây là di ngôn sao?”

Liêu Văn Kiệt giơ tay ấn lên vết thương của Miyano Akemi, đầu ngón tay dính chút máu: “Lát nữa tôi muốn đi tìm tiền bối Sherry, truyền đạt tin dữ chị bất hạnh qua đời, có cái gì muốn nói với cấy không, thừa dịp hiện tại còn kịp, chậm sẽ không có cơ hội.”

Đôi mắt đẹp của Akemi dần dần xám xịt, nỉ non nói: “Buông tha… Đứa nhỏ này…”

“Khó quá không làm được, tên này một quyền đánh xuống sẽ khóc thật lâu, làm sao có thể buông tha cậu ta được!”

Liêu Văn Kiệt lẩm bẩm một câu, lòng bàn tay nhanh chóng chữa lành vết thương của Akemi, sau đó dùng đầu ngón tay dính máu cắt đứt một sợi tóc, dùng thuật Tát Đậu Thành Binh, lại tạo thành một cỗ thi thể giống như Miyano Akemi .

Xử lý xong những chuyện này, Liêu Văn Kiệt khiêng Miyano Akemi đang mê man, đi về phía chỗ tối của nhà kho, trước khi biến mất, nhẹ nhàng chỉ một cái.

Conan vẻ mặt mê mang bò dậy, trong tay cầm chìa khóa két sắt, đột nhiên tỉnh táo, nhìn thi thể Miyano Akemi lâm vào trầm mặc thật lâu.

Biện pháp bảo vệ cơ thể khởi động, Conan quên đi chân tướng bị đánh gục, trí nhớ tự động bổ sung, Miyano Akemi sau khi đưa chìa khóa cho cậu ta đã chết vì mất quá nhiều máu.

Một lúc lâu sau, Conan gọi điện thoại cho phòng cảnh sát, liên lạc với người quen cũ ở cảnh sát.

Tối hôm đó, cục cảnh sát tìm được một tỷ yên bị cướp trong két sắt ở nhà ga, căn cứ vào điều tra hiện trường, xác định chủ mưu vụ cướp ngân hàng Hirota Masami là sợ tội tự sát, cộng thêm

hai đồng bọn đều chết dưới tay cô, vụ cướp 1 tỷ yên như đá rơi xuống đáy, tuyên bố kết án, tiến vào phòng lưu trữ ăn tro bụi.

.....

Biệt thự Kisugi, Rui Kisugi chỉ vào Miyano Akemi trên sô pha, tức giận đến nỗi ngực hoành tráng phập phồng lên xuống.

Nam nhân nhà mình chạy ra ngoài chơi bời một ngày, sau khi xong việc còn mang theo một tiện nhân xinh đẹp có khuôn mặt hồ ly tinh trở về, càng đáng ghét chính là, thế nhưng lại không biết xấu hổ muốn cô hỗ trợ chiếu cố cô ta.

Ôi, cặn bã!

Người phụ nữ đó có gì tốt, khô ráp, còn không tròn chút nào!

Càng nghĩ càng tức giận, khoảng cách từ "Vụ giết người trong mật thất của gia tộc Kisugi" chỉ thiếu một Conan hoặc Mori Kogoro.

"Đừng nghĩ lung tung, cô ta là nhân chứng thôi, không phải là người phụ nữ lộn xộn gì, tôi và cô ta cũng không có bất kỳ quan hệ gì."

Liêu Văn Kiệt chửi bới một tiếng, cứu người xong hắn liền hối hận, không biết đối với Miyano Akemi nên an bài như thế nào, suy nghĩ một lúc lâu, quyết định đem ký ức phong ấn, ngũ quan trên mặt tinh chỉnh, mang về biệt thự Kisugi.

Gia nghiệp lớn, người giúp việc bưng trà đưa nước, có nhiều hơn một người cũng không đáng gì, thiếu một người cũng không ít đi bao nhiêu.

-Hừ, so với nhân chứng, khả năng tình nhân còn lớn hơn đi!

Rui Kisugi hoàn toàn không nghe giải thích, đáp lại câu nói kia,

cùng nữ nhân giảng đạo lý là vô dụng, lý trí như cô khi tình cảm gặp phải uy hiếp cũng sẽ trở nên đặc biệt không nói đạo lý.

“Đích thật là nhân chứng, hơn nữa còn mất trí nhớ, chị biết đấy, tôi ở bên Nghê Hồng không có quyền chấp pháp, chỉ có thể đặt ở nhà chị nuôi thôi, dù sao cô ra cũng không khiến chị thiếu một miếng ăn mà.”

Liêu Văn Kiệt nghiêng đầu, nhỏ giọng nói : “Nếu chị không đồng ý, tôi chỉ có thể đưa cô ta về Hồng Kông, lại nói tiếp, công ty linh dị của tôi còn thiếu một thư ký!”

Nghe được câu uy hiếp này, Rui Kisugi một trận nghiến răng, điên cuồng túm tóc Liêu Văn Kiệt, đồng ý để người ở nhà.

“Chỉ một lần này thôi, sau này không được mang theo nữ nhân tứ cố vô thân trở về nữa.”

Rui Kisugi bẻ nghiêng mặt Liêu Văn Kiệt sang một bên, thở phì phì nói: “Chả trách tôi gọi điện thoại, cậu nói đang từ Hồng Kông tới đây, thì ra không phải cùng tôi tham gia triển lãm tranh, mà là đến phá án.”

“Tôi cũng không muốn, chủ yếu là quá bận rộn, đến đều đến rồi thì thuận tiện xử lý vụ án một chút thôi mà.”

Liêu Văn Kiệt lộ vẻ mệt mỏi, ôm lấy Rui, thương thần nói: “May mà còn có chị, bằng không lúc mệt mỏi ngay cả một bến cảng cũng không tìm được, tôi chỉ có thể một mình đi trong đêm tối.”

Nghe nói như vậy, oán khí của Rui trong nháy mắt tan thành mây khói, đau lòng nói: “Vừa mệt lại có nguy hiểm, công việc này bỏ đi, sau này cậu cái gì cũng không cần làm, không muốn tiếp nhận sản nghiệp Kisugi cũng không sao, tôi nuôi cậu cả đời, cậu chỉ cần tiêu tiền là được.”

- Không được a!

Liêu Văn Kiệt nhẹ nhàng cúi đầu, ở khóe miệng Rui Kisugi khẽ hôn một cái: “Giống như lúc trước tôi bảo chị đừng làm Mắt Mèo, chị nói trước khi tìm được chú Michael sẽ không thu tay, tôi cũng có kiên trì của mình, có một số việc chỉ có tôi mới có thể làm.”

Chương 844: 1: Để người trong nhà tiêu thụ còn hơn để người ngoài chiếm được tiện nghi Rui Kisugi rầu rĩ không vui, Liêu Văn Kiệt ôm lấy cô lại, đi về phía phòng ngủ bên cạnh: “Mệt mỏi một ngày, gân cốt đều cứng đờ, giúp tôi xả nước, tôi muốn ngâm mình trong bồn tắm.”

“Có muốn tôi giúp cậu đánh thức người giúp việc mới tới, để cho cô ta lau lưng cho cậu không?”

“Ý, không thể nào, người giúp việc nhà Kisugi còn có loại dịch vụ này sao?”

“A, cậu mơ đi!

……

Một đêm không có gì xảy ra, sau khi tỉnh lại, Miyano Akemi nhanh chóng hòa nhập vào cuộc sống mới, trở thành một người giúp việc thực tập mới, không quan tâm đến những ký ức còn thiếu.

Cách làm vô tâm vô phế làm cho Rui Kisugi có chút cảnh giác, đổi thành bất kỳ người nào mất trí nhớ, đều sẽ nghĩ hết biện pháp tìm lại, Miyano Akemi lại an tâm thoải mái, tuyệt đối không sốt ruột. Chuyện xảy ra khác thường tất có bí mật, cô cho rằng Miyano Akemi rất có vấn đề, tám chín phần mười là làm bộ mất trí nhớ, mục đích chính là lấy thân phận nữ giúp việc tiếp cận tiểu bạch kiểm trong phòng ngủ của cô.

Liêu Văn Kiệt đối với chuyện này hoàn toàn không biết, chỉ

biết Rui Kisugi càng ngày càng dính người.

-Đô Đô! Đô Đô ————

Điện thoại vang lên, Liêu Văn Kiệt giơ tay lên kết nối, rất ngoài ý muốn, người gọi tới là Nogami Saeko .

Có một khoảng thời gian không trực tiếp trêu chọc vị tiểu tỷ tỷ này, hắn rất tò mò hiệu quả đạt được như thế nào.

“Cái gì, cô chắc chắn?”

Nghe được tin tức của đối phương trong điện thoại, Liêu Văn Kiệt lộ vẻ kinh ngạc: “Lợi hại, không hổ là cô, tôi thuận miệng nhắc tới, vậy mà thật sự bị cô tìm được.”

- Không thành vấn đề, nói một địa chỉ, tôi hiện tại qua!

“Cẩn thận hỏi một câu, băng video giết người kia, cô chưa từng xem qua chứ?”

“……”

Cúp điện thoại, Liêu Văn Kiệt khoát tay với Rui Kisugi, rời khỏi bể bơi riêng trong vườn hoa, thay quần áo, bảo tài xế lái xe đưa mình đến phòng cảnh sát.

Sau khi hắn rời đi, người sống nằm trên ghế bãi biển Rui Kisugi mắt kéo kính râm xuống, lấy điện thoại ra và gọi điện thoại.

Chương 845: 2: Để người trong nhà tiêu thụ còn hơn để người ngoài chiếm được tiện nghi

Trên đường phố Tokyo, chiếc xe từ từ di chuyển, điểm đến là một quán cà phê gần sở cảnh sát, Nogami Saeko và Liêu Văn Kiệt đã đồng ý gặp nhau lúc 12 giờ trưa.

Liêu Văn Kiệt ngồi ở hàng ghế sau của chiếc xe, suy ngẫm những ký ức liên quan đến 'băng video giết người'.

Cái gọi là băng video giết người, đơn giản là tiểu tỷ tỷ Sadako, nữ quỷ nổi tiếng, bất kỳ người nào xem qua băng video, đều sẽ bị oán khí nguyền rủa ở trong đó, sau bảy ngày làm việc mà chết.

Cũng không tuyệt đối là vậy, dù sao cũng là Nghê Hồng, thứ đứng đắn rất nhiều, thứ không đứng đắn càng nhiều, quỷ trong băng video mà Saeko tìm được có cái gì đó.

Cũng không loại trừ trùng hợp ngẫu nhiên, khi người chết xem băng video không thể miêu tả, bị một người thần bí nào đó viết tên lên sổ tay.

Nói đến chính truyện, về băng video về nữ tỷ tỷ Sadako, Liêu Văn Kiệt biết hai phiên bản, khoa học viễn tưởng và điện ảnh kinh dị.

Phiên bản khoa học viễn tưởng vì thế giới quan của nó nên được Liêu Văn Kiệt đánh dấu chấm hỏi, nghiêng về phiên bản điện ảnh kinh dị hơn.

Nói như vậy đi, thế giới quan của phiên bản khoa học viễn

tưởng tương tự như [Ma trận], cắt bỏ hiệu ứng đặc biệt, là một câu chuyện lý luận kinh dị nghiêm ngặt, khoa học.

Nếu đó là phiên bản này, Liêu Văn Kiệt cần phải đánh giá lại bối cảnh thế giới hiện tại, xem xét khả năng mình là một chuỗi mã code.

Nhưng khả năng không lớn, cùng manh mối khác của tình báo trong tay đang có xung đột nghiêm trọng, tạm thời không lo lắng.

Ngoài ra, trong phiên bản này tiểu tỷ tỷ Sadako là loài lưỡng tính, sẽ không bò ra khỏi TV, nhưng có siêu năng lực 'trừng ai mang thai', lực sát thương Max, khả năng lây nhiễm Max, có được năng lực đồng hóa hủy diệt thế giới, cực kỳ giống đặc vụ Smith trong [Ma trận].

Ngược lại, Sadako phiên bản điện ảnh kinh dị thật sự là tiểu tỷ tỷ, tóc dài phiêu phiêu, bạch y tiên khí, có thể phá vỡ thứ cứng rắn, từ trong màn hình bò ra tiến hành tương tác cùng người xem video, thân thiết hơn nhiều.

Đồng dạng, tuy rằng năng lực nguyền rủa của cô ta cũng gần như không giải được, có tính khuếch tán không thể nghịch chuyển, nhưng loại này muốn phân biệt đối tượng không thể nghịch chuyển cô ta muốn hủy diệt thế giới còn chưa đủ lớp đâu.

Nói nhiều như vậy, tình huống cụ thể như thế nào, phải đợi sau khi bắt tay vào xem băng ghi hình mới có thể đưa ra phán quyết cuối cùng.

.....

Quán cà phê, chỗ ngồi gần cửa sổ, 11:45 trưa, khoảng cách thời gian ước định còn kém mười lăm phút.

"Tiên sinh, chào anh, xin hỏi còn cần dịch vụ khác không?"

“Không cần, tôi đang chờ người.”

Liêu Văn Kiệt phất phất tay để cho nhân viên phục vụ dáng người tốt né tránh mình ra, đợi sau khi rời đi, vẻ mặt hắc tuyến sờ sờ góc bàn.

Quả nhiên, máy nghe lén đã được cài đặt.

Tuy rằng nhân viên phục vụ che giấu rất tốt, ngụy trang cũng có thể, nhưng dáng người thật sự quá tốt, bất luận là nhìn bên cạnh hay là nhìn bóng lưng, Liêu Văn Kiệt đều có thể dễ dàng nhận ra đối phương.

Bên kia, Ai đặt xong máy nghe lén nhanh chóng đeo lên người, ở trong hẻm nhỏ một lần nữa cải trang, mũ lưỡi trai, râu ria, áo gió màu vàng, sau khi ngụy trang thành ông chú trung niên lại đi vào quán cà phê, chọn một vị trí cách Liêu Văn Kiệt không xa không gần ngồi xuống.

“Chị cả, máy nghe lén đã lắp xong, em đang ở hiện trường.”

Nhỏ giọng đáp lại xong, Ai Kisugi vụng trộm liếc mắt Liêu Văn Kiệt, trong mắt bát quái tràn đầy hỏa diễm hừng hực thiêu đốt.

Nghe nói anh rể gần đây rất không thành thật, ngày hôm qua nhặt được một nữ nhân mất trí nhớ về nhà, mất trí nhớ không phải trọng điểm, trọng điểm là người phụ nữ này bộ dạng rất đẹp, còn ngốc nghếch, vừa nhìn liền biết đặc biệt nghe lời.

Theo tin tức, đây là lần đầu tiên, nhưng không phải là lần cuối cùng, hôm nay cũng sẽ như vậy.

Đối với loại bát quái này, Ai Kisugi là không tin, mị lực của chị cả không ai sập được, anh rể không có lý do đi tìm được tình mới. Cho dù có, nữ nhân mất trí nhớ ngày hôm qua cô đã xem qua, bộ dạng không tệ, nhưng khô ráp, nói một câu không khiêm tốn, còn không bằng cô đâu.

Nếu anh rể có ý nghĩ cảm thấy canh tác trên mảnh ruộng của chị cả có chút ngán, thì ở nhà đổi một mảnh ruộng canh tác khác là được, tội gì phải bỏ gần cầu xa, tìm một mảnh đất khô cằn khai hoang.

Logic nghiêm ngặt, phân tích cẩn thận, hợp lý và thuyết phục.

Ai Kisugi yên lặng gật đầu, tóm lại, cuộc sống riêng tư của anh rể nhà mình rất cần kiểm điểm, nếu không có ở bên ngoài làm bậy thì là do chị cả quan tâm thì suy nghĩ lung tung quá nhiều.

Nói như vậy, chỉ cần có thể ăn dưa, ai đúng ai sai không quan trọng, cô vui vẻ mới là quan trọng nhất.

Nghĩ đến đây, cô che miệng cười trộm, liếc mắt nhìn ót Liêu Văn Kiệt, sau đó lại liếc mắt một cái, cảm khái người sau gáy đẹp trai như vậy thật không thấy nhiều, bị chị cả cướp được thật đáng tiếc.

Nếu đêm đó cô cũng đi du thuyền từ thiện, mà không phải ở nhà chơi game, không chừng cái gáy đẹp trai này sẽ thuộc về cô.

Lúc trước, Ai Kisugi còn chửi bới qua, Rui Kisugi cùng nam nhân vừa mới gặp mặt chưa từng ôm ấp ôm ấp hai lần,thế mà lúc dán vào người ta ngược lại tuyệt đối không rụt rè.

Về sau mới biết được, là kết cấu của cô nhỏ, chị cả không hổ là chị cả, liếc mắt một cái chọn trúng người ưu tú nhất, sau đó nhanh đao chém loạn, nhanh như chớp đem hắn ngủ.

Hiện tại tốt rồi, đã quen với anh rể có giá trị nhan sắc cao, chỉ số thông minh cao và năng lực cực mạnh, lại nhìn những người đàn ông khác, cảm giác mỗi người đều là táo thối, không phải chỗ này không được, chính là nơi đó không tốt, bình thường còn cảm thấy minh tinh rất đẹp trai, hiện tại lại nhìn…

Cái gì mà, so với sau gáy anh rể cô cũng không bằng đâu.

Có một nói một, Ai Kisugi trong lòng mặc dù không tin, nhưng đối với bát quái lần này vẫn thập phần chờ mong, hy vọng là thật, Liêu Văn Kiệt đích xác ở bên ngoài có hồ ly tinh.

Cứ như vậy, anh rể hoàn mỹ không ít đi một mắt lăng nhăng, cô cũng không cần chỉ có thể trong mộng mơ lại…

Khụ khụ, không có dã tâm gì cả đâu nhé, càng không có ý nghĩ cạy góc tường chị cả, chính là cảm thấy nước phù sa không chảy ra ruộng người ngoài, để người trong nhà tiêu thụ còn hơn để người ngoài chiếm được tiện nghi

Ai Kisugi cũng biết suy nghĩ của mình rất không tốt nhất định sẽ bị chị cả đánh bạo đầu, nhưng cô cũng không có biện pháp, từ nhỏ thiếu tình yêu, đối với bạn bè cùng trang lứa tâm lý không đủ thành thục thì vô cảm, ngược lại đối với đại ca ca lớn tuổi lại cực kỳ thiên vị.

Hơn nữa Liêu Văn Kiệt tìm lại được người cha mất tích nhiều năm, bổ sung cho giấc mơ từ nhỏ đến lớn của cô, một giây liền bạo phát độ hảo cảm, hình tượng từ anh rể đẹp trai tiến hóa thành siêu anh hùng che mưa che nắng, thỏa mãn toàn bộ ảo tưởng của cô về bạn trai hoàn mỹ, có chút suy nghĩ khó tránh khỏi.

Loại cảm giác này, nếu đổi thành đứa con trai khác tương đương với mối tình đầu thuần khiết của bọn họ —— chị cả ôn nhu ôm eo của cha mẹ bên cạnh, cười rộ lên ánh mắt giống như trăng lưỡi mọc, ngọt ngào.

Đáng tiếc, chị cả biến thành chị dâu, phần tình cảm ấp ủ khát vọng này, không còn trắng tinh như tờ giấy như trước nữa.

……

Đúng 12 giờ.

Một bóng dáng yên lặng đi vào quán cà phê, nhìn xung quanh

một lát, nhìn thấy một cái ót độc chiếm một tầng trong ghế, mặt lộ vẻ cười nhạt đi về phía nó.

Ngũ quan tinh xảo, khuôn mặt xinh đẹp, áo khoác màu đen + váy công sở quá đầu gối, bên trong mặc áo sơ mi trắng, đạp một đôi giày cao gót, đột nhiên hiện ra tỷ lệ dáng người khiến người khác ghen tỵ.

Nogami Saeko.

Thấy rõ người phụ nữ này, Ai Kisugi theo bản năng hít một hơi khí lạnh, tham khảo chị cả nhà mình, kiểu dáng người phụ nữ này tựa hồ được Liêu Văn Kiệt thiên vị hơn.

Không đúng!

“Chị cả, người của chị ở đâu, đối tượng anh rể gặp mặt là đại mỹ nhân.”

“Chị biết rồi, chị đang trên đường, rất nhanh sẽ đến.”

“Vậy chị tự cầu nhiều phúc đi, cũng may máy nghe lén đã được lắp đặt, bằng không chị cái gì cũng không biết về anh rể. ” Ai Kisugi chửi bới một câu, liếc trộm sau gáy một cái, nín thở ngưng thần nghe máy nghe lén đối thoại truyền đến.

Trong tọa độ, Liêu Văn Kiệt nhìn thấy Nogami Saeko, ngạc nhiên nói: “Có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới Saeko cô sẽ đến đúng giờ, tôi còn tưởng rằng phải đợi nửa tiếng.”

“Không có biện pháp, tôi cũng không phải bạn gái đại tiểu thư của anh, không có nhiều đặc quyền như vậy, sợ để cho anh chờ thời gian quá dài, tôi tới đây liền không nhìn thấy anh.” Nogami Saeko liếc liêu Văn Kiệt một cái, từ lúc chia tay ở sa mạc, ngoại trừ liên lạc qua điện thoại, hai người cũng chưa từng gặp mặt, hiện tại nhìn thấy Liêu Văn Kiệt, có chút lo được lo mất.

Gần đây hắn thế nào?

Sao hắn không đến gặp cô ấy?

Có phải lại có bạn gái mới hay không…

Ôi, cặn bã!

“Lời này nói ra tôi liền không thích nghe, Saeko, cô không nên tự coi thường mình, mỹ nữ ở đâu cũng có đặc quyền.”

Liêu Văn Kiệt nhướng mày, hạ thấp giọng nói: “Đồ vật ở đâu, mang đến không?”

“Chuyện này trước không nóng nảy…”

Chương 846: Chương 391.3: Để người trong nhà tiêu thụ còn hơn để người ngoài chiếm được tiện nghi Saeko nhíu mày nhìn Liêu Văn Kiệt: “Là tôi sai hay sao mà sao lại cảm giác anh trở nên đẹp trai hơn vậy?”

Trong lúc nói chuyện, thần sắc của cô rất là u oán, lâu như vậy không gặp, thế nhưng một chút hàn huyên cũng không có, đến một câu ‘Cô vẫn xinh đẹp như vậy’ cũng được mà.

Một dạng đứng đắn giả bộ cho ai xem đây, có bản lĩnh lúc trước anh đừng trêu chọc a!

“Anh tuấn của tôi là chuyện đương nhiên, đừng nhìn, sẽ gây nghiện đấy, mau nói đồ vật ở đâu?”

“……”

Bên này, Ai Kisugi nhíu mày, cô không biết Liêu Văn Kiệt có thân phận cảnh sát Hồng Kông, thoạt nghe đoạn đối thoại này, càng nghe càng cảm thấy không đúng.

Bên kia nghe lén cuộc đối thoại Rui thoáng thở phào nhẹ

nhõm, đúng như dự đoán, “bạn gái đại tiểu thư” trong miệng hồ ly tinh chính là cô.

Chuyện tốt, chứng tỏ Liêu Văn Kiệt khi hành tẩu giang hồ, vẫn đem cô treo ở bên miệng, chưa bao giờ lấy hình tượng độc thân tỏ vẻ.

Nhưng cái tên “Saeko ” này làm cho Rui Kisugi siêu cấp khó chịu, trước kia Liêu Văn Kiệt nhắc tới, là một nữ nhân hình vuông, eo thô chân ngắn, ngực lép mông xẹp, đối với cô không có bất kỳ uy hiếp gì, cùng ‘đại mỹ nhân’ mà Ai Kisugi hình dung khác nhau một trời một vực.

Đối thoại nghe được cũng khiến cô kinh hồn bạt vía, Liêu Văn Kiệt lễ phép cự tuyệt, Saeko từng bước ép sát, rõ ràng là muốn làm hắn.

Ôi, tiện nhân!

Biết rõ người khác đã có bạn gái, còn ở chỗ này khoe khoang phong tao, quả thực không biết xấu hổ.

“Đồ vật nguy hiểm như vậy tôi đương nhiên sẽ không mang tới đây, đã niêm phong…”

Nogami Saeko càng thêm bất mãn, đối với Liêu Văn Kiệt có chút lạnh lùng thái độ thập phần kháng cự, hừ lạnh một tiếng nói: “Hẹn anh gặp mặt vào thời điểm này, là cho anh cơ hội thể hiện phong độ thân sĩ, đi lên cũng chỉ nói công việc, không định mời tôi ăn cơm sao?”

“Có đạo lý, tôi không nên như vậy với mỹ nhân.”

Liêu Văn Kiệt nghiêm túc lên tiếng, trong đôi mắt của Saeko giơ lên một ngón tay, gọi em gái phục vụ có dáng người, gọi hai phần cơm đơn giản.

“Thất vọng, sớm biết vậy tôi thà giải quyết bữa trưa ở phòng cảnh sát.”

Nogami Saeko thở dài một tiếng, cặn bã nam nhân thật sự quá cặn bã, còn chưa câu được, đã lười tiêu tiền trên người cô.

“Yên tâm đi, với giao tình của hai chúng ta, tôi còn có thể bạc đãi cô sao, chờ giải quyết chuyện lần này, tôi mời cô ăn một bữa cơm lớn, địa điểm tùy cô chọn.” Liêu Văn Kiệt cam đoan.

“Cái này cũng không khác nhau lắm nhỉ, bạn gái đại tiểu thư của anh có tiền như vậy, mỗi ngày nhận được tiền tiêu vặt khẳng định không ít, tôi cũng không khách khí.”

“Khinh thường ai đây, tôi rất có tiết tháo, chưa bao giờ tiêu tiền của cô ấy nhé.” Liêu Văn Kiệt bĩu môi.

“Chậc, tôi có thể rất có trách nhiệm nói cho anh biết, lời này không ai tin đâu.”

“……”

Hai người nói chuyện vừa nói vừa cười, chỉ chốc lát sau, bữa ăn đơn giản được đưa đến, tiếp tục vòng thứ hai vừa ăn vừa tán gẫu.

Bên này, không chỉ là Rui Kisugi mà Ai Kisugi cũng nghe ra, hồ ly tinh thèm thuồng sắc đẹp của Liêu Văn Kiệt nhà mình, biết rõ Liêu Văn Kiệt là hoa có chủ, còn mượn lý do công việc, sáng tạo ra cơ hội một mình ở chung.

Đáng hận, tại sao cô không nghĩ đến chiêu này!

“Chị, sao chị còn chưa tới, chờ bọn họ ăn xong, anh rể sẽ bị bắt cóc chạy mất đó.” Ai Kisugi thúc giục một tiếng.

“Kẹt xe…”

“...” X2

“Đúng rồi,chị cả, đối phương là người của sở cảnh sát, anh rể làm sao có thể liên quan đến loại người này, có phải hắn có bí mật giấu diếm không nói cho chị biết không?”

Trước đây là một nữ đạo tặc, lại mỗi lần đi trộm vô cùng thành công, Ai Kisugi đánh giá sở cảnh sát từ trước đến nay luôn gắn liền với mấy tên ngốc, nhưng loại khí tràng như Nogami Saeko rất mạnh, vừa nhìn đã biết cho dù không phải là cảnh sát giỏi cô vẫn tương đối sợ hãi.

“Không cần em quản, giám sát chặt một chút cho chị, trước khi chị chạy tới quán cà phê, nhất định phải giữ chặt bọn họ.”

.....

Mười phút sau, hai người dùng cơm xong.

Ngay khi bọn họ chuẩn bị rời đi, lúc Nogami Saeko đi ngang qua một chỗ ngồi, nhíu mày nhìn về phía ba thực khách cúi đầu không nói, giơ tay làm búa đấm lên đầu một người trong đó.

- Đau quá!

Ba muội muội xinh đẹp ngẩng đầu, trên mặt tràn đầy kinh ngạc, hậu tri hậu giác nói: “Tiền bối Saeko, trùng hợp gặp được chị như vậy, thật sự là quá ngoài ý muốn.”

“Là rất trùng hợp.”

Nogami Saeko liếc mắt nhìn ba người một cái: “Không làm việc tốt, theo dõi tôi đến quán cà phê, là muốn tôi gọi điện thoại cho cấp trên của các cô sắp xếp thêm một ít công việc sao?”

- Biết sai rồi, tất nhiên không cần a!

“???”

Nhìn ba mỹ nữ mặc thường phục, Liêu Văn Kiệt ót bay qua một chuỗi dấu chấm hỏi, phòng cảnh sát này không thích hợp cho lắm, vậy mà lại có nhiều mỹ nữ có nhan sắc cực tốt như vậy, thật sự quá không hợp lý.

Dám hỏi một câu, còn tuyển người gác cửa không?

Bên kia, Ai Kisugi kéo chuông báo động phòng không, quân địch lại xuất hiện ba máy bay, vả lại đều là mỹ nữ, Rui Kisugi không đến cũng không cần đâu.

Chương 847: 1: Tự bịa đặt + dỡ mài giết lừa Sau khi giới thiệu ngắn gọn, Liêu Văn Kiệt biết được ba vị nữ cảnh sát lần lượt tên là Miyamoto Yumi, Naeko Miike, cùng với Sato Miwako, hai người đầu tiên là nữ cảnh sát của bộ giao thông cơ quan cảnh sát quốc gia, người sau giống như Nogami Saeko, là cảnh sát hình sự của bộ hình sự, cấp bậc thanh tra.

“Sato Miwako, cái tên này mình hình như đã nghe nói qua ở đâu…”

Liêu Văn Kiệt trầm ngâm một lát, sau đó bừng tỉnh đại ngộ, chả trách cảm thấy quen tai, thì ra là nữ cảnh sát ở phim trường Conan tới đây, cùng ở phòng cảnh sát Tokyo, Nogami Saeko cùng các cô quen biết không có gì không ổn.

“Phải, anh Liêu biết tôi à?”

Sato Miwako tò mò hỏi, giống như đùa giỡn nhíu mày với Liêu Văn Kiệt.

Nogami Saeko: (?_?)

Bình tĩnh một chút, cái hố này nhảy lên là muốn ăn mừng ngày của mẹ đó, đứa ngốc này!

“Nghe người ta nhắc tới, là một đứa trẻ tên là Edogawa Conan,

cậu ta đi khắp hiện trường án mạng, từng nhắc tới tên “Hoa của phòng cảnh sát” Sato Miwako.”

“Conan! Anh Liêu và Conan cũng quen biết sao?”

Sato Miwako kinh ngạc không thôi, cảm khái thế giới thật sự quá nhỏ.

“Ừm, một tiểu gia hỏa luôn gây phiền toái cho người ta, tiết lộ cho cô một cái tình báo, cái đầu nhỏ của Conan đấm lên rất thoải mái, một quyền đánh xuống có thể khóc thật lâu, nếu không tin,cô có thể thử xem.” Liêu Văn Kiệt giơ ngón tay cái lên, tự mình thực hành, sẽ không sai.

“Chả trách…”

Sato Miwako sờ cằm nghiêm túc suy nghĩ, thì ra đây chính là nguyên nhân Mori Kogoro luôn đánh Conan, có cơ hội nhất định phải thử cảm giác.

Hai người xuất phát từ lễ phép tán gẫu vài câu, sau đó ba nữ tướng Sato Miwako kéo Saeko sang một bên.

- Saeko tiền bối, chị từ đâu tìm được soái ca này vậy, trên tay còn có hàng tồn kho sao?”

“Hai người đang hẹn hò à?”

“Đã từng lên giường chưa?”

“……”

Vấn đề càng ngày càng lộ liễu, hơn nữa không bằng nên trực tiếp tra tấn đi, Saeko giơ tay cắt ngang, tức giận nói: “Đừng đoán lung tung, chỉ là bằng hữu bình thường, tôi tìm hắn hỗ trợ mới hẹn gặp mặt ở chỗ này.”

“Thật sự chỉ là bằng hữu bình thường sao?”

- Tôi không tin!

“Đúng vậy, đẹp trai như vậy, bạn bè bình thường quá lãng phí!”

“Để tránh lãng phí, tôi ủy khuất một chút, làm hắn là được rồi.”

“Ha ha, ban ngày nằm mơ.”

Nogami Saeko vẻ mặt ghét bỏ, da cười thịt không cười nói: “Người ta có bạn gái rồi, là tập đoàn tài chính Kisugi ất nổi danh kia, bạn gái của hắn chính là người cầm lái tập đoàn tài chính, đại tiểu thư nhà Kisugi bộ dáng xinh đẹp lại có tiền, các cô không có cơ hội đâu.”

“Tôi biết vị đại tiểu thư kia, khí tràng tràn đầy, siêu đẹp trai!”

“Không hổ là tiền bối, không ra tay thì thôi, vừa ra tay chính là cướp bạn trai của tập đoàn lớn.”

Sugoi~~!

“……”

Nogami Saeko cạn lời, còn chưa nói cái này thoạt nghe là rất kích thích.

Tạm biệt đảng bát quái của ba sở cảnh sát, Liêu Văn Kiệt theo Saeko rời khỏi quán cà phê, đi về phía bãi đậu xe gần đó.

Ai Kisugi một đường bám theo, mắt thấy hai người ngồi trên xe, mà chị cả Rui Kisugi vẫn còn đang kẹt xe trên đường, bất chấp rất nhiều, đem ngụy trang ném vào bụi cỏ, hướng xe đi tới.

Điểm đến của chiếc xe là gì, không quan trọng, bởi vì có rất nhiều điều có thể được thực hiện trong xe.

Đừng nhìn cô còn nhỏ chỉ là một học sinh trung học, nhưng các cô gái thường trưởng thành sớm, biết nhiều hơn những chàng trai ngây thơ.

Nhìn bề ngoài, đó chỉ là một chiếc xe hơi, bình thường không có chỗ nào khác thường, nhưng phối hợp với một nam một nữ thì không giống, ghế mềm trở nên cứng rắn, ghế cứng biến thành ổ cắm, ra mạng người chứ đùa.

“Anh rể!!”

Một giây trước khi xe khởi động, Ai Kisugi tiến đến bên cửa sổ xe, cười hì hì gõ gõ cửa sổ xe: “Thật trùng hợp, vậy mà lại gặp anh ở chỗ này, là trốn chị cả cùng mỹ nữ hẹn hò sao?”

“Nói lung tung.”

Liêu Văn Kiệt trợn trắng mắt, ý vị thâm trường nói: “Là rất trùng hợp, một Tokyo lớn như vậy đều có thể làm cho anh gặp được em, nhất định là trùng hợp tăng lên kỳ tích, vậy tiểu yêu em ở chỗ này làm gì?”

“Em cùng bạn bè đi dạo phố, vừa vặn đi ngang qua, nhìn thấy anh rể là anh a. Hắc hắc, liền tới đây chứng thực một chút. ” Ai Kisugi nhanh chóng mở cửa xe phía sau ngồi vào.

Tự bịa đặt + dỡ mài giết lừa*, sau khi lên xe tuyệt đối không đề cập đến chuyện bạn bè cùng cô đi dạo phố như thế nào.

*Dỡ mài giết lừa: lợi dụng đối phương không để ý mà ra tay.

*Dỡ mài giết lừa: lợi dụng đối phương không để ý mà ra tay.

Liêu Văn Kiệt nhìn về phía Saeko, người sau nhún vai tỏ vẻ không sao cả, khởi động xe rời khỏi bãi đậu xe.

“Anh rể vị đại tỷ tỷ xinh đẹp này là ai, không giới thiệu một

chút sao?”

Ai Kisugi thăm dò bên tai Liêu Văn Kiệt, một bộ dáng thân mật vô gian, chị cả không có ở đây, chỉ có thể để cô cùng hồ ly tinh đấu trí đấu dũng trước.

Nghĩ đến đây, cô yên lặng khen ngợi mình, vì gia đình hòa thuận, cô thật sự là tan nát cõi lòng, anh rể của chị khi nào mới có thể trưởng thành đây.

“Tôi tên là Nogami Saeko, cảnh sát hình sự của cục cảnh sát, cấp bậc cảnh sát là thanh tra.” Nogami nhìn gương chiếu hậu, mặt lộ vẻ cười nhạt làm một cái tự giới thiệu.

Chỉ là một cái nhìn lại mỉm cười, đã tạo cho Ai Kisugi rất nhiều áp lực, kinh nghiệm trộm cướp chuyên nghiệp nói cho cô biết, vị nữ cảnh sát này rất khó đối phó, ít nhất không phải là người cô có thể giải quyết, cần chị cả nhà mình tự mình xuất mã.

Chương 848: 2: Tự bịa đặt + dỡ mài giết lừa “Tôi tên là Ai Kisugi, là một học sinh trung học…”

Ai Kisugi bán manh cười, sau đó sùng bái nói: “Thật lợi hại, cảnh sát Nogami còn trẻ như vậy đã là thanh tra, nhất định phá không ít vụ án lớn, mạo muội hỏi một câu, cảnh sát Nogami năm nay bao nhiêu tuổi vậy?”

“Hai mươi mốt.”

- Gạt người!

“…” X3

Liêu Văn Kiệt trợn trắng mắt, hắn phi thường tin tưởng, tuổi thật của Nogami Saeko tuyệt đối không chỉ hai mươi mốt tuổi, có khả năng sinh cùng năm với Rui Kisugi.

Tuổi còn trẻ đã là thanh tra, ngoại trừ năng lực cá nhân xuất chúng, còn có một nguyên nhân trọng yếu, cha cô là giám đốc cơ quan cảnh sát quốc gia, thành viên đời thứ hai tiêu chuẩn.

Dù sao cũng là Nghê Hồng, tình huống bài tư luận bối nghiêm trọng, điểm này phòng cảnh sát cũng không ngoại lệ, không có cha ruột làm quan lớn, dù có năng lực xuất chúng như thế nào, tốc độ thăng chức cũng phải chậm một chút.

Lại nói tiếp, Liêu Văn Kiệt rất hứng thú với giám đốc cơ quan cảnh sát quốc gia, nhiều tình tiết trên thế giới chồng chéo lên nhau, nhưng giám đốc chỉ có thể có một, có cái gì xui xẻo là bị đánh rớt ngay.

“Ai, anh nhớ hôm nay em nên đi học mới đúng, vì sao lại cùng bạn bè đi dạo phố, trốn học sao?”

“Không có, em xin nghỉ trước, sau đó ra ngoài dạo phố, không có trốn học.”

Ai Kisugi đưa ra lý do không chê vào đâu được, hiện tại trọng điểm không phải là cô có trốn học hay không, mà là anh rể muốn mượn đề tài phát huy đuổi cô xuống xe, cô gánh vác thay mọi người trong gia tộc, là phòng tuyến cuối cùng trước mắt, nói cái gì cũng sẽ không xuống xe.

“Được rồi, vậy anh tạm thời cho rằng em xin nghỉ.”

Liêu Văn Kiệt đau đầu xoa đầu, sau đó nói: “Ai, nếu như nhớ không lầm, em ngoại trừ sợ độ cao, còn tương đối sợ quỷ, đúng vậy chứ?”

Nghe nói như vậy, thần sắc Nogami Saeko có chút mất tự nhiên đứng lên, lúc ở Hồng Kông đã từng chứng kiến Sở Nhân Mỹ mặc áo xanh tóc dài, mất rất lâu mới diệt trừ bóng ma.

“Làm sao vậy, anh rể anh muốn đi địa phương có quỷ sao, vậy

thật sự là quá tốt, từ nhỏ đến lớn em còn chưa từng thấy qua quỷ, vẫn luôn muốn mở rộng kiến thức."

Ai Kisugi lơ đễnh đáp, không sai, cô đích xác không có năng lực chống cự với truyền thuyết đô thị như âm hồn ma quỷ nhưng dùng thủ đoạn lừa gạt trẻ con để lừa gạt cô á, không khỏi có chút khinh thường người khác.

Hôm nay, cô sẽ không xuống xe bất cứ điều gì.

"Đúng vậy, có quỷ, hơn nữa còn là loại lệ quỷ rất lợi hại, cô ta rất lợi hại cũng rất khủng bố, so với bất kỳ một người nào em có thể tưởng tượng được còn đáng sợ hơn." Liêu Văn Kiệt sâu kín lên tiếng, thấy Ai Kisugi vẻ mặt không sao cả, ngược lại sắc mặt Saeko tái mét, quyết đoán im lặng chấm dứt đề tài này.

- Anh rể, sao anh không nói tiếp đi, em siêu chờ mong!

Ai Kisugi hắc hắc lên tiếng, quả nhiên không ngoài dự đoán của cô, cái gì ma quỷ gì đó cũng là gạt người, chính là muốn lừa cô xuống xe: "Đúng rồi, anh rể anh còn chưa nói muốn đi đâu bắt quỷ đâu?"

"Đi…"

Liêu Văn Kiệt nhất thời nghẹn lời, nhìn về phía Nogami Saeko đang lái xe: "Quên hỏi rồi, Saeko, cô để băng video ở đâu?"

"Nhà tôi."

"……"x2

Nhận thấy tầm mắt tràn đầy ý tứ khinh bỉ phía sau, Liêu Văn Kiệt khóe miệng giật giật, cạn lời: "Thứ nguy hiểm như vậy, thế mà cô dám đặt ở trong nhà, thật không biết nên nói với cô cái gì là tốt."

“Anh cũng đã nói, thứ nguy hiểm như vậy đặt ở nơi khác, chẳng hạn như két sắt của cơ quan cảnh sát quốc gia , trong trường hợp bị người tốt lật ra, sẽ chỉ làm tăng nạn nhân không cần thiết thôi, đặt trong nhà tôi, ít nhất có thể làm giảm nguy cơ xảy ra tình huống này.”

Nói đến đây, trắng trợn liếc Liêu Văn Kiệt một cái: “Thay vì trách tôi, chi bằng nó anh trước, đột nhiên đến Tokyo hẹn hò với bạn gái cũng không nói cho tôi biết một tiếng, hại tôi gọi điện thoại cho anh ở Hồng Kông thế nào cũng không liên lạc được.”

“Ngoài ý muốn, là chuyện rất đột ngột.”

Liêu Văn Kiệt thuận miệng nói qua loa một câu, quay đầu nhìn về phía Ai với thần sắc mất tự nhiên: “Không lừa em đâu, thật sự có quỷ, hiện tại xuống xe còn kịp.”

Ai Kisugi: □(□ˆ□)□ “Hừ! Quỷ gì đó, em, em mới không sợ đâu!”

“Ai, chân em đang run kìa.”

- Chân của em, em liền thích làm cho nó run đó!

” Được rồi, em vui là được. ”

……

Nhà Nogami Saeko nằm trong một khu dân cư cao cấp cách cơ quan cảnh sát quốc gia năm km, một người sống một mình, bởi vì là trưởng nữ trong nhà, thường xuyên bị cha làm quan lớn an bài xem mắt, không chịu nổi phiền não mới dọn ra ngoài.

Không giống như hầu hết phụ nữ trong phòng lộn xộn, trong nhà của Nogami Saeko sạch sẽ và gọn gàng, quét dọn rất sạch sẽ, còn một mùi thơm nhàn nhạt, trêu chọc mọi người ngứa ngáy.

Không loại trừ việc để đưa đàn ông đến nên đã dọn dẹp trước.

Ai Kisugi đẩy kính mắt không tồn tại, nhắm mắt theo phía sau Liêu Văn Kiệt, giống như thám tử đánh giá chung quanh căn phòng của Saeko, không có màu hồng phấn mà thiếu nữ yêu thích, phong cách trang trí tối giản, bài trí cũng khá trống rỗng.

Có chuẩn bị trước!

Sẽ không sai, Ai Kisugi cắn móng tay, người phụ nữ này cùng chị cả quá giống nhau, độc lập tự cường, giả bộ phong tao, cũng chơi được cao lãnh, là loại anh rể thích nhất.

Chương 849: 3: Tự bịa đặt + dỡ mài giết lừa "Saeko, đồ vật ở đâu?"

"Két sắt."

Nogami Saeko lấy găng tay cao su ra, ném cho Liêu Văn Kiệt một bộ, tự mình đeo một bộ, mở cửa tủ sách, lộ ra két sắt lạnh lẽo màu lam đậm.

"Để tôi."

Liêu Văn Kiệt đè tay Saeko lại, để cô sang một bên, không để ý chìa khóa đưa tới, ngồi xổm trước két sắt, phất tay một cái liền dễ dàng mở nó ra.

Saeko hơi sửng sốt, thở dài nói: "Phiền lần sau dùng chìa khóa cùng mật mã mở cửa, xem trình diễn trực tiếp của anh, hiện tại tôi không chỉ không có lòng tin vào cái két sắt này, đối với cửa chống trộm của tôi một chút chờ mong cũng không có."

Ai Kisugi liên tục gật đầu, giới chuyên môn đối với việc này tỏ vẻ vô cùng hoang mang, cạy cửa trượt khóa không khó, nhưng Liêu Văn Kiệt một tay này đã không còn là kỹ năng sinh tồn nữa rồi, cảm giác như đang hack.

"Không liên quan gì đến bản thân tôi, là két sắt nhà cô quá

không tiết tháo, đụng một chút là được.”

Liêu Văn Kiệt nói qua loa một câu, lấy ra một túi lưu trữ từ trong két sắt, mở niêm phong xác nhận băng ghi hình bên trong, để cho Saeko đem máy ghi hình vào phòng ngủ.

“Trong phòng khách cũng có TV…”

“Tôi biết, nhưng các cô không thể nhìn.”

Liêu Văn Kiệt vỗ vỗ túi lưu trữ trong tay, ngăn hai cô gái ở ngoài cửa phòng ngủ: “Quá trình sẽ rất hung tàn, không muốn mỗi đêm liên tục gặp ác mộng, liền thành thật một chút ở trong phòng khách.”

Nói xong, hắn đóng cửa phòng ngủ lại, khóa cửa ngăn chặn khả năng hai người tiến vào.

Bên ngoài phòng, Ai Kisugi và Saeko hai mặt nhìn nhau, người sau cười khẽ một tiếng, tháo găng tay cao su xuống: “Ai đúng không, muốn uống gì?”

……

Phòng ngủ.

Liêu Văn Kiệt kết nối máy ghi hình với TV, cắm vào băng ghi hình, đang định xem thì đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, lục lọi tìm kiếm trong phòng ngủ.

Nơi tủ quần áo nguy hiểm, cạm bẫy rất nhiều, lục lọi mất không ít thời gian, cuối cùng tìm được một cái máy nghe lén dưới tủ tv.

Yo!

Liêu Văn Kiệt dập tắt máy nghe lén, bĩu môi nói: “Đều nói phụ nữ quá thông minh không được người khác thích, sao cô lại học

không được vậy!”

Một lần nữa xác nhận rằng thông tin trong phòng sẽ không bị rò rỉ, Liêu Văn Kiệt kéo rèm cửa sổ lên, nhấn điều khiển từ xa trong căn phòng hơi tối tăm, lẳng lặng thưởng thức nội dung trong băng video.

“Xẹt Xẹt Xẹt ————”

Màn hình nhiễu sóng, âm thanh yếu ớt, sau một loạt các ống kính màu đen trắng không rõ ý nghĩa, Liêu Văn Kiệt ấn nút tạm dừng, trong hình là một bức ảnh cận cảnh của khuôn mặt chỉ có mắt.

Ánh mắt của phụ nữ, màu sắc của hình ảnh đen trắng ảm đạm, mơ hồ có thể nhìn thấy trên đó viết một chữ ‘Sadako’.

Video hoàn tất, Liêu Văn Kiệt lắc lắc đầu, trong ngực lấy hai chiếc điện thoại di động ra, một cái cũng không vang.

“Thú vị, vậy mà lựa chọn cố ý tránh né…”

Liêu Văn Kiệt nhướng mày, mở cửa phòng ngủ ra, thò đầu nói: “Video không tệ, tôi chuẩn bị quét thêm vài lần, nếu có điện thoại di động của ai hoặc điện thoại trong phòng vang lên, lập tức gọi tôi ra ngoài, ngàn vạn lần không được nghe máy, hiểu chưa?”

Hai người phụ nữ đang uống cà phê gật đầu, mặc dù không rõ ràng, nhưng… khuôn mặt hiếm hoi nghiêm túc kia, bèn lắng nghe hắn

Cửa phòng ngủ đóng lại, Liêu Văn Kiệt tiếp tục tua lại băng video, nhiều lần quan sát, không thổi không đen, chỉ cần tiểu tỷ tỷ Sadako dám liếc mắt nhìn hắn một cái, hắn liền dám thuận theo mò mẫm, tháo nắp giếng nhà cô.

“Cái kia…”

Ai Kisugi bưng ly cà phê, thần sắc có chút dồn dập, Liêu Văn Kiệt có chuyện gì đó hình như thật sự là đang bắt quỷ, khiến người sợ quỷ như cô thập phần khẩn trương, cảm giác dưới sô pha giấu thứ gì đó, đổi thành rụt chân dựa vào sofa.

“Làm sao vậy?”

Ai Kisugi rụt chân dựa vào sofa, mặt mang theo hoang mang xoa xoa cổ chân, bộ dáng hối hận hôm nay mang giày cao gót.

“Cảnh sát Saeko và anh rể rất quen biết sao?”

“Xem như vậy đi, hỏi cái này làm cái gì?”

“Chính là tò mò, anh rể hắn rốt cuộc là làm công việc gì…”

Không có cách nói tiếp!

Chuông điện thoại vang lên, cửa chính lại bị gõ, hai người lui trên sô pha, theo bản năng dựa vào đối phương.

“Ting Tong ————”

Sau vài lần nhấn chuông cửa, điện thoại di động trong lòng Ai Kisugi đột nhiên vang lên, sợ tới mức hai người đồng loạt run rẩy.

Ai Kisugi nuốt nước bọt, lấy điện thoại ra nhìn, vỗ vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm.

“Dọa chết mình rồi, thì ra là chị cả đến rồi.”

“……”

Nogami Saeko thần sắc cứng đờ, chậm rãi nhìn về phía cửa lớn, mới có loại cảm giác lén lút cạy góc tường người khác, kết quả vừa mới cuốc, phát hiện nóc nhà nhà người ta đứng ở bên cạnh nhìn liền cảm giác lo lắng.

Thật xấu hổ!

Cũng may vấn đề không lớn, Isayama Yomi có thể làm chứng, là tên cặn bã kia trêu chọc cô, cô cái gì cũng chưa từng đáp lại, cho dù có ôm ôm ấp ấp, cũng là nể mặt mũi của cặn bã nam nhân kia, sợ một mình hắn diễn thì quá mất mặt.

Nghĩ đến đây, cô cười nhạt, duy trì tươi cười đi về phía cửa lớn.

Ai Kisugi bước nhanh đuổi theo, Saeko không có ở đây, không chỉ cảm giác dưới sô pha có người, mà cảm giác phía sau rèm cửa sổ có người cũng càng ngày càng mãnh liệt.

Chương 850: 1: Đối thủ ngang tài ngang sức Cửa phòng mở ra.

Rui Kisugi nhìn thấy em gái nhà mình lui ở phía sau Saeko, thầm mắng một tiếng phản đồ, lại nhìn dung nhan tinh xảo đến mức làm cô đều có chút động tâm, không nhịn được sinh ra địch ý mãnh liệt.

Đây là kình địch!

Trong lòng, tiểu ác ma kéo chuông báo động, như là e sợ thiên hạ không loạn không được.

Tiểu thiên sứ lăng lăng dập lửa chung quanh làm cho Rui Kisugi yên tâm chớ nóng nảy, không chừng là hiểu lầm, Liêu Văn Kiệt cùng Nogami Saeko chỉ là qua lại trong công việc bình thường thôi, cũng chính là bạn bè bình thường thôi.

Đẹp như vậy, làm thế nào có thể là một người bạn bình thường! Tiểu ác ma ghé tai nói, bởi vì quá có đạo lý, tiểu thiên sứ tại chỗ phản bội, biến thành hai tiểu ác ma phóng hỏa bốn phía.

Rui Kisugi hít sâu một hơi, mặt lộ ra nụ cười, lễ phép vươn tay ra: “Lần đầu gặp mặt, tôi là Rui Kisugi”

“Xin chào tiểu thư Kisugi, tôi là Nogami Saeko .”

Nogami Saeko trong lòng cảm khái, cô mới chỉ nhìn thấy Rui Kisugi trong ảnh, ngoài đời thật vẫn là lần đầu tiên. Chỉ có thể nói, không hổ là nữ nhân làm cho cặn bã nam nhân thần hồn điên đảo, ngoài đời so với ảnh chụp càng hoàn mỹ hơn, có chút bị kinh diễm.

Dưới ánh mắt chăm chú của Ai Kisugi, hai bàn tay trắng nõn nắm chặt lấy nhau, nụ cười song phương càng thêm xán lạn.

Cục cao cấp, sát khí ẩn ở vô hình, như có như không.

Ai Kisugi suy nghĩ mình chín mươi cân điền vào, sợ là ngay cả một cái hố bom cũng nhét không vừa, quyết đoán đứng sang một bên xem kịch.

Một lúc lâu sau, cô mới nhớ tới họ mình, vẻ mặt nghiêm túc đứng sau lưng chị cả nhà mình.

“Tiểu thư Nogami Saeko thật sự là xinh đẹp, lần trước khi tôi hỏi A Kiệt, anh ấy hình dung cô đến ngực lép mông xẹp, chân ngắn eo to mặt hào phóng, hiện tại nhìn thấy ngoài đời, chậc, là hắn quá khoa trương rồi.”

“Có thể thông cảm, nếu đổi lại tôi có một người bạn trai hay ăn giấm lại thiếu cảm giác an toàn, cũng không dám miêu tả đồng nghiệp nam quá ưu tú.”

Nogami Saeko duy trì nụ cười tao nhã, lúc mới bắt đầu, cô đối với chuyện phá hư tình cảm giữa người khác đặc biệt để ý, không muốn làm người chen chân.

Vậy mà chỉ cùng Rui Kisugi tán gẫu một câu, loại ý nghĩ này liền bị dập tắt, phảng phất là gặp phải địch nhân định mệnh, thua ai cũng được, duy chỉ có không thể thua Rui Kisugi.

Còn có mấy đứa nhỏ sống trong lời nói của quỷ cặn bã kia nữa, cô phải quyết tâm!

“Tiểu thư Nogami Saeko nói chuyện thật dễ nghe, khó trách có diễm danh ‘Nữ hồ ly cơ quan cảnh sát quốc gia’, tôi nhìn thấy đều động tâm.” Rui Kisugi trên mặt tươi cười xán lạn, trong mắt lại viết một đoạn ——tiện nhân, thế nhưng còn dám giả bộ thuần khiết?

“Tiểu thư Kisugi cũng không kém, A Kiệt thường xuyên khoe khoang trước mặt tôi bạn gái mình là người như thế nào, là một người phụ nữ hoàn mỹ vô khuyết, chỉ kém tôi một chút.”

“Lời này khách khí rồi, A Kiệt chính là như vậy, lúc nói chuyện thích nhường mặt mũi cho người khác, tiểu thư Nogami Saeko không cần phải cho thật.”

“Tiểu thư Kisugi thật sự cảm thấy như vậy sao, vậy cô nhất định đối với hắn không hiểu rõ lắm.”

Khóe miệng Nogami Saeko nhếch lên: “Tôi và A Kiệt quen biết nhau đã lâu, theo tôi được biết, hắn ta cái gì cũng tốt, chỉ có nói chuyện là thường xuyên đắc tội với người khác.”

“Hoàn toàn ngược lại, hắn cả ngày nói lời ngon tiếng ngọt, chỉ có ở trước mặt người ngoài mới nói chuyện không lưu tình.”

“Ha ha ha———” x2

Ai Kisugi nhìn hai mắt tỏa sáng, đối thủ ngang tài ngang sức, ván này thật đặc sắc.

Cô theo bản năng sờ sờ bên người, không sờ được đồ ăn vặt, thầm nghĩ một tiếng đáng tiếc, ván này khoảng cách hoàn mỹ còn kém một chút.

Cái bắt tay dài dằng dặc chấm dứt, Nogami Saeko hỏi thăm

xong mời khách vào nhà, Rui Kisugi cười nhạt gật đầu, hai người đồng thời đem tay thu lại sau lưng.

Hươu ngựa, người phụ nữ này rất mạnh mẽ! X2

Bên cạnh ghế sô pha Rui Kisugi nhìn thấy hai tách cà phê trên bàn trà, không nói gì liếc mắt nhìn Ai Kisugi một cái, để cho cô đi đầu làm tiên phong, kết quả lại hòa khí với địch nhân.

May mà cô đến kịp thời, bằng không không chỉ người yêu không còn, ngay cả em gái cũng sẽ bị địch thu được.

“Ai, anh rể em đâu, người đi đâu rồi?”

“Phòng ngủ.”

Ai Kisugi chỉ vào cửa phòng đóng chặt, ở bên tai Rui Kisugi nhỏ giọng nói thầm: “Hôm nay anh rể cứ quái quái, nói là muốn tới bắt quỷ, kết quả cầm một đĩa video mang vào phòng, liền không đi ra nữa.”

“Bắt quỷ?!”

Rui Kisugi kinh ngạc một tiếng, cô chỉ biết Liêu Văn Kiệt có thân phận bí mật của cảnh sát, bởi vì nguyên nhân này có liên quan đến cục cảnh sát, chứ chưa từng nghe hắn nhắc tới tính chất công việc của mình có liên quan tới mấy việc linh dị.

Nogami Saeko cười tủm tỉm bưng một tách cà phê, nhìn thoáng qua phòng ngủ: “Quả nhiên là như thế, tiểu thư Kisugi đối với bạn trai của mình không hiểu rõ lắm!”

“Nghe lời này có vẻ như tiểu thư Nogami Saeko đối với bạn trai của tôi rất hiểu rõ?”

“Không dám, chỉ là cùng hắn vào sinh ra tử vài lần, có một lần bị vây khốn trong lúc cùng đường, cùng hắn bị chôn sâu dưới đất,

thiếu chút nữa liền cùng nhau mất mạng." Saeko tươi cười sáng lạn, đều là người thông minh, không cần phá ván này là cô thắng.

Rui Kisugi híp mắt lại, đang định nói cái gì đó, cửa phòng ngủ đột nhiên mở ra, Liêu Văn Kiệt thò đầu, nhìn thấy ba cô gái trong phòng khách, hơi sửng sốt một chút.

Chương 851: 2: Đối thủ ngang tài ngang sức "Chị Rui, sao chị lại tới đây. Quên đi, k quan tâm những thứ này, tôi cần một cái mồi nhử, các cô ai tới?"

Dứt lời, Rui Kisugi cùng Nogami Saeko đồng thời đứng lên, bảo trì tốc độ đi về phía phòng ngủ.

Thật thú vị!

Ai Kisugi cảm thấy mỹ mãn, phục hồi tinh thần, lại hoảng sợ phát hiện trong phòng khách chỉ còn lại một mình cô, không đúng, trong phòng khách khắp nơi đều là người, từ trên ghế salon nhảy lên, đi theo phía sau hai người kia đi vào phòng ngủ.

Trong phòng dưới rèm cửa sổ, Liêu Văn Kiệt khoanh chân ngồi xuống đất, trước mặt là tv đang nhiễu sóng, nhìn thấy ba cô gái đi vào phòng, nghi hoặc nhướng mày nói: "Chị Rui, sao chị lại tới đây… Không đúng, ba người các cô tiến vào làm gì?"

Thoáng cái, khí lạnh bao trùm toàn thân ba cô gái.

Ai Kisugi khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, một tay một cái, ôm chặt lấy cánh tay Rui cùng Nogami Saeko, lúc này sẽ không chọn đứng phe ai nữa, ai có thể cho cô ấm áp, người đó chính là chị gái tốt của cô.

"Đùa chút thôi, kiểm tra tố chất tâm lý của các cô một chút thôi."

Liêu Văn Kiệt nhíu mày nói: "Không có một người đủ tư cách,

các cô không phải mồi nhử tôi muốn tìm, đều đi ra ngoài đi!”

Rui Kisugi cùng Nogami Saeko đồng loạt hừ lạnh một tiếng, một trái một phải, ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh Liêu Văn Kiệt. Một màn này, trực tiếp đem Ai Kisugi nhìn choáng váng, đều ở lại, vậy cô là đi ra ngoài hay là không đi ra ngoài?

Sau một thời gian ngắn suy nghĩ, cô quyết định ở lại, phòng khách có quá nhiều người, so sánh thấy phòng ngủ yên tĩnh hơn nhiều.

Liêu Văn Kiệt hai bên trái phải bảo địa phong thủy bị chiếm, Ai Kisugi nhìn lại, suy nghĩ nhìn Liêu Văn Kiệt, mặc kệ hai chị cả kia tầm mắt lạnh lùng như đao phong, vẫn lộ ra một tấm biểu tình ngây thơ ‘Em vẫn còn là một đứa trẻ’, khoanh chân ngồi trong ngực Liêu Văn Kiệt.

Ấm áp!

Chị cái gì đó đã không sao cả, về sau có anh rể là được.

“Xẹt! Xẹt xẹt xẹt ————”

Mấy nhiễu sóng hiện lên trên màn hình, ba cô đối với âm thanh dòng điện điếc tai không nghe thấy, chỉ có thể nghe được tiếng tim đập của mình càng ngày càng nhanh, ngay khi các cô cảm thấy nhiễu sóng dài đằng đẵng, thì một vầng trăng tròn đen trắng mơ hồ xuất hiện trên màn hình.

Ngay sau đó, là một nữ tử nhìn vào gương trang điểm, hình ảnh mơ hồ khó che giấu khuôn mặt xuất chúng.

Ai Kisugi nhắm mắt lại, run rẩy rụt vào trong ngực anh rể nhà mình, đồng dạng, hai bên trái phải Rui Kisugi cùng Nogami Saeko cũng ôm lấy cánh tay Liêu Văn Kiệt.

Liêu Văn Kiệt: (????)

Đều thấy nhá, là các cô động thủ trước!

Tuy rằng xem đi xem lại băng video không dưới hai mươi lần, nhưng khả năng bỏ sót hình ảnh quan trọng là phi thường cao, Liêu Văn Kiệt ấn nút tua chậm, hưởng thụ, phi, phẫn uất chính mình có chút không chịu nổi, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, không chớp mắt nhìn chằm chằm màn hình TV.

Nhiễu sóng càng ngày càng nhiều, bóng tối liên tục lóe lên, cuối cùng là một ống kính dài, một cái giếng khô.

Đoạn video kết thúc, Liêu Văn Kiệt ho nhẹ một tiếng, Rui Kisugi cùng Nogami Saeko lúc này tỉnh ngộ, buông ra cánh tay đang ôm chặt, Rui Kisugi nhướng mày, lại ôm cánh tay vào trong ngực đánh dấu thân phận bạn gái chính hiệu.

Chỉ có Ai Kisugi là không quan tâm, rụt vào trong ngực Liêu Văn Kiệt không chịu rời đi.

“Reng Reng Reng————”

Đúng lúc này, điện thoại di động của ba cô đồng thời vang lên, không khí trong phòng chợt ngưng trọng, khí tức âm lãnh chậm rãi tràn ngập ra.

“Đừng hoảng hốt, tôi đã thử qua rồi, sẽ không mang thai đâu.”

Nói xong ba cô nghe không hiểu, Liêu Văn Kiệt thò tay sờ sờ trên người Ai Kisugi, từ trong túi lấy điện thoại di động ra, sau khi kết nối đặt ở bên tai.

“A… xẹ…xẹt ————”

Thanh âm không rõ ý nghĩa truyền ra, Liêu Văn Kiệt trợn trắng mắt, thẳng thắn nói: “Quá cấp thấp, như vậy không dọa được người…”

Nói xong, hắn phát lại băng video một lần nữa, đợi hình ảnh chuyển tới giếng khô, ấn nút tạm dừng trên điều khiển từ xa.

Liêu Văn Kiệt không nói một lời, hai mắt nhìn chằm chằm vào màn hình TV, chuẩn xác mà nói là giếng khô trong màn hình. Rui Kisugi cùng Nogami Saeko không rõ nguyên nhân, một lát sau, sắc mặt dần dần chuyển sang hoảng sợ, thân thể cứng ngắc không cách nào di động, chỉ có thể trơ mắt nhìn trong giếng khô bò ra một cái bóng mặc quần áo trắng, khoảng cách đến màn hình càng ngày càng gần.

“Chị, anh rể, làm sao vậy. Sao lại không có động tĩnh gì thế?” Ai Kisugi liều mạng rụt vào trong ngực Liêu Văn Kiệt, giọng nói run rẩy.

Liêu Văn Kiệt tầm mắt không thay đổi, cằm chống lên đầu Ai Kisugi, tốt bụng an ủi nói: “Không cần sợ, là quỷ.”

“A a a!!”

Dứt lời, Ai Kisugi thét một tiếng thét chói tai, so sánh thì Rui Kisugi cùng Nogami Saeko rụt rè hơn nhiều, mặt hoảng sợ che miệng.

Màn hình TV, một đôi bàn tay trắng bệch không huyết sắc vươn ra, mười ngón tay móng tay bị rút ra, nhìn thấy hai cô liền sởn tóc gáy, liền mạch chen chúc bên cạnh Liêu Văn Kiệt.

Sadako!

“Lợi hại, tuy rằng biết rõ cô là ảo giác, nhưng có thể lừa gạt đôi mắt của tôi, có thể thấy được siêu năng lực của cô quả thật có vài phần đáng mong đợi.

Liêu Văn Kiệt rút cánh tay đang bị vùi trong ngực, bỏ con cấu trúc đang ôm cây ra, tiến lên một bước đè đầu Sadako lại, đem cô mắc kẹt trong màn hình TV không thể tiến cũng không thể lui.

Chương 852: 1: Lợi dụng BUG của Sadako Vén mái tóc dài lạnh lẽo lên, Liêu Văn Kiệt hai mắt híp lại nhìn về phía khuôn mặt vặn vẹo, không nhìn đôi mắt trắng tràn ngập oán độc cùng hận ý kia, trong hai mắt hắn nở rộ hào quang đỏ tươi.

“Hắc hắc hắc…”

Có một câu chuyện phiếm, kiếp trước lướt qua năm trăm lần, đổi lại kiếp này một lần nhìn lại.

Có chút đạo lý, nhưng cẩn thận ngẫm lại có chút không đáng tin cậy, nếu như cách nói này là thật thì Sadako đang đối mặt với Liêu Văn Kiệt không khỏi có chút xui xẻo, thế mà lại ở kiếp trước cùng hắn lướt qua năm trăm lần.

Trước TV, Liêu Văn Kiệt đè đầu Sadako lại, năm ngón tay túm chặt một sợi tóc dài âm lãnh, theo hồng quang trong mắt hắn tản đi, khuôn mặt vặn vẹo cứng ngắc của Sadako khôi phục bình thường, biến thành một khuôn mặt thiếu nữ ngây ngô.

Mười tám mười chín tuổi, ngũ quan phối hợp thanh lệ thanh nhã, mái tóc đen tự nhiên xõa xuống, như gấm đen sền sệt, vốn nên có nhộn nhạo trong đôi mắt thanh xuân,lại có thể bắt được một chút yên tĩnh hiếm có so với bạn bè cùng trang lứa.

Tuổi trẻ chia làm hai loại sớm, dậy thì sớm và trưởng thành sớm, đôi mắt này…

Mệt mỏi như một người đàn ông trung niên, quá mệt mỏi.

Nogami Saeko cùng Rui Kisugi ngạc nhiên nhìn Sadako từ lệ quỷ chuyển thành thiếu nữ nhà hàng xóm, nếu sớm nói sau mái tóc đen là gương mặt nhu nhược, bộ dáng rất dễ bắt nạt thì các cô liền không cần sợ như này.

Không đợi hai người mở miệng nói cái gì, Sadako kẹt trên màn hình TV vỡ vụn, hóa thành sương đen tan thành mây khói.

“A Kiệt, cậu để cho cô ta thành Phật à?”

“Không có, cũng không có khả năng này, tôi không thiện lương như vậy, cô ta cũng không đủ tư cách.”

Liêu Văn Kiệt nhún nhún vai, ở bên phía Nghê Hồng, thành Phật là siêu độ thăng thiên, tức là người chết tránh xa phiền não: “Tuy rằng Sadako khi còn sống là một người đáng thương, nhưng sau khi chết cũng không phải là loại thiện loại gì, oán khí quá nặng, sát nghiệt quá nhiều, đã không rửa sạch được rồi.”

Đối phó loại quỷ loại này, hắn sẽ có một phần lòng trắc ẩn, nhưng nên giết vẫn cần giết.

Nghe được đối thoại xung quanh, Ai Kisugi vụng trộm mở mắt ra, không nhìn thấy quỷ, lực chú ý của chị cả cùng hồ ly tinh cũng không ở trên người mình, yên tâm thoải mái làm đà điểu, tiếp tục lui vào trong ngực anh rể nhà mình.

Liêu Văn Kiệt giơ tay lên xoa xoa đầu Ai Kisugi, nắm lấy cổ áo cô, mặc kệ giãy dụa ai ya gì đó, đem cô từ trong ngực xách ra ngoài.

Giữa ban ngày ban ngày, còn ra thể thống gì nữa!

Kéo rèm cửa phòng ngủ ra, Liêu Văn Kiệt dựa lưng vào bệ cửa sổ, ánh mắt như đao đảo qua ba cô gái.

Ánh mắt quá mức sắc bén, hơn nữa thủ đoạn trừ tà vừa mới nhìn lệ quỷ quá mức quỷ dị, ba cô bị nhìn đến tay chân luống cuống, chỉ cảm thấy gió lạnh thổi qua cổ, nổi da gà nơm nớp lo sợ.

“Sao, làm sao vậy?”

“Không có việc gì, chỉ là đang suy nghĩ một ít vấn đề…”

Liêu Văn Kiệt thuận miệng nói, phất tay trước người, năm

ngón tay rút qua gió nhỏ, tựa như mang theo lực kéo, từ trên người ba cô mỗi người kéo ra một luồng hắc khí.

Ba luồng hắc khí ở lòng bàn tay hóa thành sương đen cuồn cuộn, mơ hồ có thể thấy được một khuôn mặt quỷ không gầm thét tiếng động, Liêu Văn Kiệt mặt không chút thay đổi nắm tay, đem luồng hắc vụ này bóp tan.

Không biết có phải là ảo giác hay không, ba cô gái mơ hồ nghe được một tiếng thét chói tai thê lương, Ai Kisugi phản ứng lớn nhất, sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, một trái một phải ôm lấy cánh tay hai đại tỷ tỷ.

Vấn đề rất lớn, tối nay không có gối ôm không ngủ được.

- Cảm tạ ba vị phối hợp, tình huống bên này tôi xử lý tương đối ổn thỏa, các cô rất an toàn, mỗi người ai về nhà nấy đi!

Liêu Văn Kiệt cầm điều khiển từ xa, lại phát video, xác nhận từ đầu đến cuối đều là một mảnh nhiễu sóng lúc này mới lấy băng video ra, nhét vào túi áo của mình.

Máy lưu trữ thông tin không tồi, nếu một ngày nào đó hắn bị treo, có thể nhập thông tin cá nhân vào trong đó, để tìm được kẻ xui xẻo thích hợp, hoàn thành đoạt xá trọng sinh.

“A Kiệt, cậu đi đâu vậy?”

“Izu.”

Liêu Văn Kiệt giải thích: “Băng video chỉ là thiết bị đầu cuối di động để Yamamura Sadako lưu trữ oán khí cùng nguyền rủa thôi , bản thân cũng không có năng lực tính toán gì, điều duy nhất có thể làm được chính là điều ra thông tin, có khả năng sao chép, cũng chính là phát tán nguyền rủa…”

Phương pháp miêu tả quá chuyên nghiệp, ba cô gái nghe không

hiểu, Liêu Văn Kiệt chỉ có thể tận lực dùng phương pháp giải thích khoa học tương tự để cho các cô hiểu được nguyên lý nguyền rủa của Yamamura Sadako.

Lúc trước hắn đã thử qua, khi một mình xem băng video Yamamura Sadako ban đầu không xuất hiện, sau khi gọi ba người bình thường đến nguyền rủa lập tức quấn lấy ba người.

Bởi vậy có thể thấy, băng video này mặc dù sợ cứng, nhưng quả thực không phải là bộ dáng rất thông minh, cơ chế tự bảo vệ và cơ chế kích hoạt khi ghi lại cũng không hoàn hảo.

"Lúc tôi cùng Yamamura Sadako đối diện nhau, mạnh mẽ đọc tin tức mã hóa trong băng video, có thể xác nhận chỗ chôn cốt của cô chính là Izu, giải quyết cô ta triệt để như vậy sau này sẽ không bao giờ có băng video giết người nữa."

"..." X3

Mặc dù nghe không rõ lắm, nhưng bộ dáng thật lợi hại!

Rui Kisugi nhíu mày, biết được tính chất công việc thật sự của bạn trai mình, trong lòng hơi chua xót, khó trách mỗi lần để cho hắn từ chức không làm, đều sẽ không chút do dự bị cự tuyệt, còn nói có một số việc ngoại trừ hắn người khác muốn làm cũng không có năng lực.

Chương 853: 2: Lợi dụng BUG của Sadako Liêu Văn Kiệt che giấu sự thật, Rui Kisugi có thể giải quyết, giống như đi châu Phi để tìm người cha mất tích Michael. Một người khiêng hết, yên lặng che mưa chắn gió, miễn là liên quan đến một chút nguy hiểm, cũng sẽ không để cho cô biết.

Tên ôn nhu chết tiệt này, ngẫm lại liền...

Rui Kisugi kẹp chặt hai chân, đôi chân dài tơ đen hơi vuốt ve, rất nhanh lại khó chịu, cô cái gì cũng không biết rõ ràng, thế mà

Saeko lại rõ.

Nogami Saeko vì công việc nên biết bí mật của Liêu Văn Kiệt, điểm này không có gì đáng trách, nhưng Rui Kisugi lại không quan tâm nhiều như vậy, bạn trai nhà mình có bí mật trọng đại, người biết cũng không phải là cô, mà là một con hàng xinh đẹp có khuôn mặt hồ ly tinh.

Rất tức giận. JPG

“Anh rể, em cũng sẽ đi Izu.”

Ai Kisugi giơ tay lên phát biểu, lời nói đầy đủ nói: “Em cảm giác nguyền rủa trên người còn chưa đuổi sạch, đề phòng vạn nhất, nhất định phải mang theo em.”

“Là tôi không nói rõ ràng, hay là em không nghe rõ ràng, anh đi Izu là trừ linh, mà em… sợ nhất là ma. ”

“ Có anh rể ở đây, em liền không sợ.”

Ai Kisugi nghiêm túc gật đầu, chính là bởi vì sợ quỷ, cô mới tính toán canh giữ bên cạnh Liêu Văn Kiệt, lúc này kẻ ngốc đều biết nơi nào an toàn nhất.

“Được rồi, em vui vẻ là được rồi.”

……

Chiếc xe chạy trên đường cao tốc đi theo hướng Izu.

Nogami Saeko lái xe, trên ghế lái phụ là Rui Kisugi, hàng ghế sau có Liêu Văn Kiệt cùng Ai Kisugi ngồi.

Phương án sắp xếp chỗ ngồi logic nghiêm túc, Liêu Văn Kiệt vốn định ngồi ghế phụ, kết quả vừa mở cửa xe, Rui Kisugi liền cười nói lời cảm ơn, dáng người tao nhã ngồi vào.

Về phần nguyên nhân hai người bọn họ lên xe, nói đến cũng chân thật, Saeko cùng Rui Kisugi với Ai giống nhau, cho dù Liêu Văn Kiệt rất có trách nhiệm nói cho các cô nguyền rủa đã bỏ hết, bên người không có quỷ vật, không hề có cảm giác khắp nơi quanh các cô đều là quỷ nữa, cũng nhất quyết muốn đi theo.

Trên xe yên tĩnh lâu dài, thỉnh thoảng bị âm dương quái khí của hai vị nữ nhân ở hàng ghế trước cắt đứt, Ai Kisugi ngồi ở hàng ghế sau, ôm bả vai anh rể nhà mình, một bên cảm khái cảm giác an toàn tràn đầy, một bên thở dài trình độ âm dương quái khí không đủ kịch liệt, còn xa kích thích như lúc mới gặp mặt.

Trai hạc tranh giành, cá muối nằm thắng.

Liêu Văn Kiệt không nói gì nhìn về phía trước, hai vị mỹ nữ tranh giành tình cảm có chút lệch hướng, hẳn là phải vây quanh căn nguyên nhiều hơn mới đúng, nhìn cục diện này trước mắt này nếu tiếp tục đấu tiếp, Ai Kisugi nghiễm nhiên trở thành người thắng lớn nhất.

Nói cũng thú vị, Nogami Saeko và Rui Kisugi ngoài ý muốn không đối phó nhau, có lẽ là cảm thông khiển trách lẫn nhau, hai người bọn họ thật sự quá giống nhau.

Tính cách cũng tốt, phong cách làm việc cũng tốt, đều có thể tìm được bóng dáng của nhau, vả lại đều là trưởng nữ trong nhà, đều có hai em gái thiên kiều bá mị…

Không đúng, Nogami Saeko không chỉ có hai em gái, ngoại trừ em gái thứ hai là cảnh sát kiêm thám tử Nogami Reiko, học sinh trung học kiêm em gái thứ ba Nogami Yuika, còn có một đôi em gái sinh đôi nhỏ tuổi, năm nay mới sáu bảy tuổi.

Chỉ có thể nói, giám đốc Nogami của cơ quan cảnh sát quốc gia là một nhân vật máu mặt, liên tục đầu tư năm ngân hàng thương mại.

“A Kiệt, nếu người bình thường xem băng video giết người, cộng với vận khí không tốt, không gặp được chuyên gia như anh thì bọn họ còn có phương pháp khác tự cứu mình không?” Saeko rất coi trọng băng video, chính xác mà nói, là sợ hãi năng lực giết người không giải thích được của nó.

“Có, có thể lợi dụng BUG*của Yamamura Sadako.”

*Lợi dụng BUG (卡BUG) : đây là một thuật ngữ trong game, tức là lợi dụng lỗ hổng của lập trình để kiếm tiền, vàng và vật phẩm khác. BUG của Yamamura chính là không thể giết đối phương luôn mà đợi 7 ngày sau mới khiến đối phương chết.

*Lợi dụng BUG (卡BUG) : đây là một thuật ngữ trong game, tức là lợi dụng lỗ hổng của lập trình để kiếm tiền, vàng và vật phẩm khác. BUG của Yamamura chính là không thể giết đối phương luôn mà đợi 7 ngày sau mới khiến đối phương chết.

Liêu Văn Kiệt nói: “Người xem băng video sẽ không chết vào ngày hôm đó, lời nguyền sẽ phát tác sau bảy ngày, trong thời gian này, sao chép băng video thành bản sao, giao cho người khác xem là có thể giải trừ nguyền rủa.”

Đây là một cách rất phổ biến, những người đã xem video này phải chia sẻ nó cho người khác trong vòng bảy ngày, nếu không họ sẽ nhận được một cuộc gọi ẩn danh, không chuyển không phải là người Nghê Hồng.

“Loại phương thức tự cứu mình này, là…Sadako cố ý?”

Đúng vậy, mục đích là phân liệt khuếch tán theo cách này, tựa như virus, tuy rằng mỗi khi sao chép một bản sao, người bình thường đều sẽ tiêu hủy băng video gốc, nhưng luôn có một ít người có phương thức tư duy tương đối kỳ quái sẽ giữ lại nó…”

Liêu Văn Kiệt nhíu mày nói, may mắn tiểu tỷ tỷ Sadako từ

trong TV bò ra thật sự là quá tốt, đổi thành phiên bản khoa học viễn tưởng virus bệnh đậu mùa, phiên bản biến dị siêu năng lực, vừa có thể thông qua băng video, lại có thể thông qua chữ viết tin nhắn khuếch tán truyền bá, đó mới gọi là vô giải.

Rui Kisugi nghe hai người đối thoại, không khỏi lại nổi lên một cỗ chua xót, muốn đem bí mật trên người Liêu Văn Kiệt lột sạch sẽ, lại sợ hỏi thăm trực tiếp sẽ bị Saeko cười nhạo.

Nhẫn nhịn, buổi tối là sân nhà của cô, đến lúc đó lại đục nền cũng không muộn.

.....

Izu, Pacific Island Resort, Nhà gỗ B4.

Dưới sự chỉ thị của Liêu Văn Kiệt, chiếc xe đến đích lúc bốn giờ chiều, vừa xuống xe, ba cô gái Rui Kisugi, Ai Kisugi và Nogami Saeko liền đi theo.

Ba cô thần kinh căng thẳng, trong tầm mắt có một căn nhà gỗ lớn rất bình thường, hai tầng, thiết kế chống ẩm. Giữa nền móng và nhà gỗ có cột chống đỡ, một tầng lan can bao quanh, che khuất ánh mặt trời không cách nào chiếu vào, có vẻ không gian phía dưới nhà gỗ tối đen.

Chương 854: 1: Thực lực ngang nhau Một luồng gió lạnh cuốn tới, xuyên thấu hàng rào bảo vệ, phát ra tiếng gào thét u u, giống như quỷ vật kêu rên ai oán.

Hoàn toàn là hiệu quả tâm lý, nếu không có Liêu Văn Kiệt báo trước nơi này chôn một cỗ xương khô, các cô sẽ không cảm thấy gian nhà gỗ này có cái gì không ổn.

Rầm!

Liêu Văn Kiệt một cước đá văng ra hàng rào lưới, sải bước đi

về phía trong bóng tối, Saeko theo sát phía sau, bật đèn pin chiếu sáng, giật mình phát hiện phía trước không xa là một cái giếng cổ bịt kín, nhất thời cứng ngắc tại chỗ.

Liêu Văn Kiệt hoàn toàn không sợ hãi, đầu ngón tay sờ qua phiến đá che giếng cổ, nhận thấy được oán niệm và tin tức Yamamura Sadako để lại, khẽ thở dài, một cái tát đem phiến đá đập ra.

“Ba mươi năm vây trong giếng không chết, cho dù cô có siêu năng lực tái sinh siêu tốc, cũng không khỏi cũng có chút khoa trương…”

Liêu Văn Kiệt lẩm bẩm một câu, mỉm cười với giếng sâu đen kịt: “Tiểu tỷ tỷ, thời gian không đợi người, tôi đi vào nha!”

Dưới sự trợn mắt há hốc mồm nhìn chăm chú của ba cô gái, Liêu Văn Kiệt một tay chống đỡ bên cạnh giếng, thân thể lên xuống một cái, trực tiếp từ miệng giếng rơi xuống.

Tình huống quá đột ngột, Rui Kisugi vội vàng đưa tay bắt, vớt được tịch mịch.

“Không cần lo lắng, hắn rất lợi hại, làm loạn cũng không phải một lần hai lần, sẽ không có việc gì.”

Mắt thấy Rui có ý nghĩ đi theo tìm hiểu đến tột cùng, Nogami Saeko đè bả vai cô lại, khẽ lắc đầu: “Tin tưởng hắn là được rồi, cô đi theo, sẽ chỉ gây thêm phiền toái cho hắn.”

Ai Kisugi nghe vậy nhướng mày, lời thật lòng luôn khiến người ta khó chịu, cảm giác Saeko là đang cố ý.

Hai nữ nhân mắt to trừng mắt nhỏ, Ai Kisugi cầm đèn pin chiếu sáng qua lại, ba trăm sáu mươi độ không góc chết, không bỏ sót bất kỳ một khoảng trống nào.

Ba giây sau, cô đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, nuốt một ngụm nước miếng nói: “Nói đi cũng phải nói lại, vừa rồi lúc anh rể nhảy vào, hai người có nghe thấy tiếng rơi xuống đất không?”

Rui Kisugi cùng Nogami Saeko đồng loạt sửng sốt, đúng rồi, từ sau khi Liêu Văn Kiệt nhảy vào, không có tiếng rơi xuống đất cũng không có tiếng rơi xuống nước.

Da đầu ba người tê dại, Nogami Saeko chậm rãi hạ nguồn điện sáng, vách đá bên giếng khô đào bới loang lổ, tảng đá nhô lên lõm xuống, ánh sáng đi tới nửa đường, bị sương đen nồng đậm gắt gao ngăn cản.

Mặt phẳng màu đen yên tĩnh sâu thẳm, tựa như giếng cổ vô đáy, không có một tia gợn sóng.

- Lẩm bẩm! x3 ……

Lại nói bên kia, Liêu Văn Kiệt xoay người nhảy xuống giếng, nhảy qua sương đen trong chớp mắt đột nhiên cảnh sắc trước mắt đại biến.

Thiên địa bốn phương sương xám mông lung, người ở giữa không trung tự do rơi xuống, phía dưới là miệng núi lửa cuồn cuộn khói đen, nham thạch nóng chảy màu đỏ sền sệt toát ra, một luồng khí cực kỳ mãnh liệt nóng rực lao đến.

-Vô vị!

Liêu Văn Kiệt hai mắt hiện lên hồng quang, miệng núi lửa không còn nữa, mũi chân nhẹ nhàng hạ xuống, trước mắt là thế giới màu sắc đen trắng đơn điệu.

Lần này không phải ảo giác, mà là hắn tiến vào một tổ quỷ, lấy bản thân siêu năng lực cường đại cùng oán niệm ngưng tụ nồng đậm mà thành quỷ sào.

Sau khi cô bị ném vào giếng cổ, không ăn không uống kéo dài ba mươi năm, cho nên thời gian thành hình tổ quỷ không lâu lắm, nhiều nhất là hai năm.

Không vội vàng tiêu diệt tổ quỷ này, Liêu Văn Kiệt đọc tin tức, một câu chuyện oán niệm đầy đủ trải ra trước mặt hắn.

Mẹ của Yamamura Sadako tên là Yamamura Shizuko, sinh ra ở Oshima, một trong bảy đảo ở Izu, là dân làng bình thường của làng Sashikiji, bất ngờ có được siêu năng lực như tiên tri, từ đó làm quen với giáo sư tâm thần Ikuma Heihachiro.

Giáo sư Ikuma đã đưa Shizuko đến Tokyo với ý định phá vỡ sự thật về siêu năng lực một cách khoa học, do đó cho phép mọi người có siêu năng lực.

Chính xác là ông ta muốn đạt được siêu năng lực.

Bởi vì kinh phí thí nghiệm không đủ, thí nghiệm đứt quãng, giáo sư Ikuma quyết định dùng hình thức biểu diễn để tạo nên sự nổi tiếng, để Shizuko biểu diễn trực tiếp siêu năng lực, từ đó có được sự đầu tư của những người có tiền.

Chưa kể, giáo sư Ikuma vẫn có chút bản lĩnh, tuy nhiều năm thí nghiệm vấp ngã, thất vọng nơi công sở, nhưng tình trường lại nở rộ, thành công làm to bụng Shizuko, sinh ra Sadako.

Xem xét ông ta là một người đàn ông đã vợ, hành vi này nên được khinh miệt.

Cũng bởi vì giáo sư Ikuma vẫn chưa ly hôn, Sadako chỉ có thể đi theo mẹ là Shizuko, lấy họ là ‘Yamamura’.

Nói đến chính truyện, khoảng thời gian gây quỹ vừa vặn đúng lúc đứa con thứ hai của Shizuko chết non, tâm thần không yên, siêu năng lực lúc linh lúc không, năng lực diễn xuất nhìn thấu thất bại.

Kết quả là, thời gian trước còn bị treo trên hotsearch “Siêu năng lực của sứ giả Shizuko” bị lật ngược thảm khốc, được công chúng định nghĩa là lừa đảo.

Nhưng mà Shizuko chưa cần thương tâm, không có biệt danh “Siêu năng lực siêu sứ giả”, các phóng viên lại thêm cho bà ta một danh hiệu mới —— yêu nữ.

Trong chuyến lưu diễn cuối cùng, siêu năng lực nhìn thấu tương lai thất bại, bị phóng viên xào bới mỉa mai, đúng lúc đứa nhỏ chết non, tinh thần bị tàn phá, Sadako còn trẻ tuổi giận dữ, dùng siêu năng lực vượt xa Shizuko của mình, giết chết phóng viên này ngay tại chỗ.

Câu chuyện sau đó đơn giản, thí nghiệm của giáo sư Ikuma bị đình chỉ, bản thân ông ta đã bị đánh bại, Shizuko suy sụp tinh thần, nhất thời nghĩ không thông, nhảy núi lửa tự tử.

Chương 855: 2: Thực lực ngang nhau Giáo sư Ikuma không cam lòng thất bại, giận dỗi muốn chứng minh bản thân, ngược lại bắt đầu nghiên cứu Sadako, đồng thời làm thí nghiệm trên người mình, trải qua nỗ lực không ngừng, đem chính mình chơi đến chết.

Sau một đoạn thời gian, là quá trình Sadako từ tiểu nha đầu trưởng thành thành thiếu mỹ nữ, đại khái là ngốc bạch điềm→ tình yêu → thất tình→ bệnh kiều hắc hóa → đại sát tứ phương.

Tất nhiên, trong đoạn phim này, Sadako vai hình tượng nạn nhân, bởi vì siêu năng lực gặp phải sự xa lánh, không được tín nhiệm, từng chút một trượt xuống vực sâu.

Giáo sư Ikuma sợ siêu năng lực của Sadako, lo lắng cô ta không khống chế được tiếp tục hại người, một cây gậy đánh cho ngất xỉu, ném xuống giếng khô, bịt kín nắp giếng.

Sadako dùng năng lực tự chữa bệnh ngoan cường sống sót

trong giếng ba mươi năm, trong lúc đó ý đồ bò ra khỏi giếng khô toàn bộ thất bại, tích lũy ba mươi năm oán niệm, lại phối hợp với siêu năng lực, khiến cô biến thành lệ quỷ vô cùng cường đại.

Cái chết của mẹ, sự vô tình của cha, cùng với bản thân bị xã hội đánh đập, Sadako hận ý đối với nhân loại mạnh đến mức khiến người ta tức giận, cô dùng niệm lực dùng hình thức sóng điện đem hình ảnh trong đầu truyền ra ngoài, khắc vào máy ghi hình của biệt thự nghỉ dưỡng, lúc này mới có băng video giết người.

Tiểu tỷ tỷ không có ý nghĩ gì khác, đơn thuần chính là giết người, mãi cho đến khi giết sạch mới thôi.

Cảnh tượng đen trắng trong tổ quỷ phát xong, tuần hoàn ngược lại, mở đợt phát sóng thứ hai, dưới tình huống không có phím tạm dừng, sẽ giống như máy đọc phát đi phát lại đến thiên hoang địa lão.

Liêu Văn Kiệt giơ tay sờ cằm, trong mắt hiện lên vẻ suy tư, một lúc lâu sau bừng tỉnh đại ngộ, lẩm bẩm: “Thì ra là như thế, khó trách siêu năng lực của cô cường đại như thế lại yếu ớt không chịu nổi, thì ra cha ruột của cô có người khác… Cũng khó trách Ikuma sẽ không chút do dự giết chết cô, ông ta hẳn là cũng ý thức được điểm này. ”

Dứt lời, thế giới màu đen trắng biến mất không thấy, cảnh sắc bên trong tổ quỷ lại thay đổi.

Trên bãi đất trống hoang vu, cành cây khô rụng lá tản ra khí tức mục nát, một cái giếng khô dựng thẳng trước người Liêu Văn Kiệt cách đó không xa, không lâu sau, mái tóc dài buông xuống, Sadako mặc quần áo trắng từ trong đó bò ra, lắc lư thân thể hướng hắn đi tới.

“Hiểu rồi, tôi sẽ giúp cô thực hiện nguyện vọng, cũng đưa tên

gia hỏa khiến cô bi kịch cả đời xuống địa ngục.”

Liêu Văn Kiệt giơ tay lên OK, sau đó trong mắt hồng quang nở rộ, huyết khí kích động mà lên, điên cuồng lan tràn bốn phương tám hướng, lấy thế đánh đâu thắng đó tràn ngập toàn bộ tổ quỷ, chấn động toàn bộ nguy cơ tùy thời đều có thể nghiền nát.

Hồng quang lóe lên, thân hình Sadako đang di động cứng đờ tại chỗ, trước ngực áo trắng tràn ra vết máu màu đen, cả người sụp đổ thành sương đen, bị huyết quang nồng đậm bao phủ xóa bỏ.

“Nhưng mà hỗ trợ cũng chỉ là hỗ trợ, cô thật sự quá nguy hiểm…”

Hồng quang trong mắt Liêu Văn Kiệt càng sâu, lẩm bẩm tự nói xong, chỉnh đốn lại tinh thần, sắc mặt nghiêm túc niệm lên Tịnh Thiên Địa thần chú.

“Thiên địa tự nhiên, uế khí phân tán,...”

“Trung Sơn thần chú…”

-Hung uế tiêu tán, đạo khí thường tồn tại, cấp cấp như luật lệnh!”

Tịnh Thiên Địa thần chú niệm không được mấy chữ, tổ quỷ liền sụp đổ, Liêu Văn Kiệt quật cường đọc toàn bộ bài, phất tay rút ra một mảnh chỉ đỏ, quấn lấy một cỗ thi cốt trong giếng khô.

.....

Miệng giếng, Liêu Văn Kiệt thăm dò đè lại bên cạnh giếng, một cái nhảy ra, phía sau lưng đeo dây đỏ quấn quanh con thục, bên trong là hài cốt Yamamura Sadako.

Một trong những mong muốn của cô, rời khỏi giếng khô.

“A Kiệt, cậu không sao chứ?”

Ba người con gái rời xa bên giếng đứng thành một hàng, cẩn thận vây xem, không dám tùy tiện tiến lên, các cô rất tự biết, thân thể phàm thai khó đỡ ảo giác quỷ vật, sợ mình bị quỷ lừa gạt.

- Đã xong rồi!

Liêu Văn Kiệt trong lòng còn sợ hãi nói: “Không hổ là lệ quỷ nổi danh trên bảng, trận chiến này thế lực ngang nhau, cô ta thật sự là quá mạnh.”

Một người đầy máu, một người đầy lam, thế lực ngang nhau không tìm ra điểm yếu.

Ba người Rui Kisugi vẫn là có chút do dự, Liêu Văn Kiệt cũng không giải thích, đem nắp giếng một lần nữa đắp lại, kêu ba người rời đi.

Bên cạnh chiếc xe, Liêu Văn Kiệt vỗ vỗ nóc xe, nói với ba người: “Tự mình trở về đi, tôi muốn đưa hài cốt Yamamura Sadako về quê cô ấy, các người đi theo tôi sẽ trì hoãn không ít thời gian, gặp lại ở Tokyo.”

“Chờ, chờ một lát.”

Ba cô gái không tình nguyện, Rui Kisugi nói: “Cậu đi một mình… Đại khái phải mất bao lâu mới có thể xử lý xong sự tình?”

Liêu Văn Kiệt không cần suy nghĩ: “Một mình tôi mà nói, sẽ không kéo dài đến rạng sáng mai.”

“Tôi và Ai đi biển chờ cậu, khách sạn Queen, khách sạn lần trước chúng ta đi nghỉ.”

“OK!”

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, xoay người đi vào sâu trong rừng

rậm của resort, bất quá chỉ trong chốc lát, cả người liền biến mất vô tung.

-Tên này là dùng hai chân chạy đi sao?" Rui Kisugi lẩm bẩm, cảm giác bí mật trên người nam nhân nhà mình càng ngày càng nhiều…Lại càng yêu thích không thôi.

……

Oshima, Đảo Núi lửa.

Bờ biển đá lởm chởm, trên đảo có mấy vùng đất không bằng phẳng, có cảng thông thuyền ra bên ngoài, thôn quê của Sadako và Shizuko liền ở trên hòn đảo này.

Chương 856: 1: Chúc phúc hay nguyền rủa Trên đảo có một ngọn núi Mihara, là núi lửa đang hoạt động, ngọn núi lửa mà Shizuko tự sát, cũng là núi lửa mà Liêu Văn Kiệt nhìn thấy khi nhảy xuống giếng.

Trên đường núi của hòn đảo, một thanh niên mặc âu phục màu đen đi nhanh, khuôn mặt trung tính, dây đỏ buộc tóc dài thành một bó, có thể nói đẹp trai, cũng có thể đánh giá là mỹ lệ, nếu không phải trên người rắn chắc thì có thể làm cho người ta rất khó xác nhận giới tính của hắn. Đó là Liêu Văn Kiệt.

Hài cốt Yamamura Sadako đã được đưa về, anh họ Shizuko còn sống, gia tộc năm xưa dựa vào đánh bắt cá kiếm sống, hiện đang kinh doanh khách sạn.

Liêu Văn Kiệt buông hài cốt xuống, không giải thích nhiều, hồng quang trong mắt chợt lóe, nói cho bọn họ biết thân phận thi cốt, cũng hỏi thăm một ít tình huống của Shizuko, sau đó liền cáo từ rời đi.

Trong tổ quỷ, Liêu Văn Kiệt thu được một tin tức quan trọng, bản thân Shizuko là một người bình thường, siêu năng lực ngẫu

nhiên đến, cũng không phải sinh ra đã có.

Điểm ấy không đủ kinh ngạc, đã từng chứng kiến ‘tượng điêu khắc Aphrodite’, Liêu Văn Kiệt rất rõ ràng, đừng nhìn trước mắt là thời đại mạt pháp, mỗi người đều tu hành không dễ dàng, nhưng đồ vật kỳ lạ cổ quái tuyệt đối không ít, đạo sĩ có lai lịch có được sức mạnh của gia tộc cũng không phải là nói bậy.

Nguồn siêu năng lực của Shizuko, cũng là đến từ một bức tượng đá, là một bức tượng thần thánh được thờ trên đảo.

Tên của các vị thần được gọi là – En-no-Ozuno*

Bên kia đảo hướng về hải cảng, sóng lớn đánh vào vách đá, nước biển ngàn năm không biết mệt mỏi rửa vách đá sáng như gương, cảnh tượng tráng lệ như tranh vẽ, phối hợp với hoàng hôn trầm lắng trông cực kỳ hào hùng.

Dưới sự hướng dẫn của những người qua đường nhiệt tình, Liêu Văn Kiệt đến đây, ngôi đền duy nhất trên đảo, nơi lưu giữ bức tượng ‘Thần Linh’ En-no-Ozuno bằng đá.

Vốn trên đảo không có đền thờ, tượng đá En-no-Ozuno được cất giữ trong hang động trên vách đá.

Ước chừng là một mùa hè nào đó sau khi chiến tranh Thái Bình Dương kết thúc, quân Mỹ đóng quân ở đây ném tượng đá trong động xuống biển, một màn này vừa vặn bị Shizuko nhìn thấy, là một tín đồ thành kính, Shizuko ghi nhớ vị trí của tảng đá, sau đó cùng thanh mai trúc mã xuống biển trục vớt, khiến cho tượng đá gặp lại mặt trời.

Sau khi mất đi, các tín đồ trên đảo đã bỏ tiền ra xây dựng đền thờ, nói cách khác, ngôi đền này theo lịch sử thì thời gian xây dựng không dài, chưa đầy năm mươi năm.

Hoàng hôn, đền thờ đóng cửa, Liêu Văn Kiệt theo bậc thang đá

đi vào trường viện, liếc mắt một cái, liền đem tòa đền thờ chiếm diện tích không lớn này thu vào đáy mắt.

Giơ tay phất qua khóa đồng không đáng lo ngại, rắc rắc một tiếng giòn vang qua đi, hắn đẩy cửa đi vào chính điện, nhìn thấy tượng đá được cung phụng.

Cao nửa người, điêu khắc đơn giản, đường nét có thể thấy được là một lão giả râu bạc hai tay mười ngón chắp lại, bởi vì được các tín đồ thành kính yêu thương, hoa đoàn gấm vẳn, trên người quấn vải tơ đỏ, thoạt nhìn cũng rất vui mừng.

Liêu Văn Kiệt liếc mắt một cái cũng không nhìn lần thứ hai, giả, mô phỏng cao đi chăng nữa cũng không tính là gì.

Tám chín phần mười là từng có kinh nghiệm một lần, sợ tượng đá lại bị người ta ném xuống biển, cho nên bày ra một cái bắt chước nhìn người.

Về phần chân phẩm ở đâu, điểm này không làm khó được Liêu Văn Kiệt, đi tới phía sau tượng đá, bạo lực xốc lên gạch làm cửa ngầm, theo bậc thềm đá đi vào.

Trong lối đi tối tăm, hai mắt hắn nổi lên hồng quang, đem hai bên bích họa nhìn rõ ràng.

Ghi lại sự tích cuộc đời của En-no-Ozuno, giữa các đoạn văn có mấy tấm ảnh đi kèm, trừ đi mấy phần đặc biệt, còn lại ít ỏi mấy trăm chữ vẫn rất khách quan.

Một ngàn ba trăm năm trước, vào năm Thiên Hoàng Jomei thứ sáu, En-no-Ozuno bắt đầu nổi danh, ông ta thân mang huyết mạch hoàng thất Nghê Hồng, thuở nhỏ đã được xưng là thần đồng.

En-bo-Ozuno khi còn cải đạo sang Phật giáo, tìm được 'Như Tâm Kinh' và "Khổng Tước Minh Vương Kinh" trong núi sâu, ba mươi tuổi đại thành chú thuật, hàng yêu phục ma nâng cao pháp

lực cường đại, thu phục hai quỷ thần theo hầu hai bên tả hữu là Zenki và Goki có năng lực tiên nhân.

Vào thời điểm đó ở Nghê Hồng, dưới sự che chở của chính phủ, các nhà sư người đã chết trong việc nghiên cứu kinh sách trong ngôi đền không thể ra khỏi nhà.

Để an bình, En-no-Ozuno lúc tu hành trèo đèo lội suối, không quên hàng yêu trừ ma, từ đó mở ra một tông phái Phật giáo mới – Tu Nghiệm Đạo.

Một hòa thượng có lòng từ bi, chân đi xuống đất, cần cù khẩn trương cứu chúng sinh, ở một nơi thưa thớt hòa thượng như Nghê Hồng, quả thực chính là Phật sống chuyển thế, cho nên lập tức thu hoạch được vô số tín đồ.

En-no-Ozuno thân thể có huyết mạch hoàng thất, ở trong dân gian uy vọng cực cao, Thiên hoàng đối với việc này phi thường khó chịu, cho rằng En-no-Ozuno có ý nghĩ tạo phản.

Nhưng bởi vì đánh không lại, Thiên hoàng liền phái người bắt mẹ của En-no-Ozuno, buộc ông phải khuất phục, lưu đày ông đến bán đảo Izu.

Trên đảo Oshima thuộc Izu, En-no-Ozuno thấy cuộc sống của người dân nơi đây rất khó khăn, liền truyền thụ kiến thức tiên tiến về thủy sản, nông nghiệp, lại thu hoạch một lượng lớn tín đồ nữa.

Đây cũng là nguyên nhân trên đảo mọi người nhiều thế hệ sùng bái tượng đá của ông ta, dân lấy thức ăn làm trời, En-no-Ozuno cho bọn họ hy vọng sinh tồn, ông ta chính là ‘Thần Linh’ của hòn đảo này.

Sau đó, Nghê Hồng khắp nơi thường xuyên xảy ra thiên tai, dân gian lưu truyền, là do thần lực của En-no-Ozuno gây nên, ông ta đối với việc lưu đày của mình gặp phải thập phần bất mãn.

Sau một trận đấu tranh chính trị ngầm, En-no-Ozuno được ân xá và rời khỏi bán đảo Izu.

Trong ghi chép, cuộc đấu tranh chính trị liên quan đến En-no-Ozuno vẫn chưa kết thúc, đại xá chỉ là sự nhượng bộ của Thiên hoàng dưới áp lực thôi chứ thực chất vẫn coi ông ta là cái gai trong mắt.

En-no-Ozuno không chịu nổi quấy nhiễu, mang theo mẹ rời khỏi Nghê Hồng, đến Đại Đường định cư.

Chương 857: 2: Chúc phúc hay nguyền rủa Mấy chục năm sau, khoảng thời gian Võ Tắc Thiên bên Đại Đường chấp chưởng thiên hạ, trên biển trôi nổi tượng đá của En-no-Ozuno, mọi người liền cung phụng nó trong động tu hành ở trên vách núi.

Vận đổi sao dời, tượng đá từng được sùng bái bị lấp dưới biển, sau đó lại được tín đồ sùng đạo Shizuko trục vớt về, lập đền thờ xây dựng.

Liêu Văn Kiệt: (—’’—)

Hắn nhướng mày, ghi chép trên bức bích họa cũng không có chỗ đáng ngờ, nhưng lại mơ hồ khiến hắn cảm thấy thiếu một cái gì đó.

Rõ ràng, Shizuko đạt được siêu năng lực, hoặc là nói là khả năng đặc biệt, là bởi vì bà ta vớt tượng đá, nhận được “Thần Linh” chúc phúc.

Nhưng nếu…

Mười năm sau khi tượng đá bị mất và được tìm lại, Shizuko, người có được siêu năng lực, nhảy vào núi lửa và chết, và một thập kỷ sau, siêu năng lực hơn là Sadako rơi xuống giếng khô của mẹ cô.

Hơn nữa đoạn bổ sung này, Shizuko nhận được rốt cuộc là chúc phúc hay là nguyền rủa liền khó nói.

Người có dã tâm lớn như Liêu Văn Kiệt có khuynh hướng tin rằng đây là nguyền rủa, dù sao cũng là Nghê Hồng, mười thần linh thì tám người là yêu ma quỷ quái, còn lại mới là hai huyết thống thuần khiết, thậm chí còn suốt ngày trộm gà trộm chó.

Trước khi đến đây Liêu Văn Kiệt cho rằng như vậy, nhưng khi nhìn thấy văn tự trên bích họa, hắn lại có một chút suy đoán mới.

Mặc kệ En-no-Ozuno trở về là đi Đại Đường, hay là ngồi hóa tại chỗ, hoặc là trực tiếp chết trong đấu tranh chính trị, nhưng đột nhiên xuất hiện tượng đá từ trên biển bay tới đều có chút lai lịch không rõ ràng.

Thứ cho Liêu Văn Kiệt nói thẳng, một bức tượng đá đường viền mơ hồ, ngũ quan cũng không rõ ràng lắm, người trên đảo dựa vào cái gì mà cho rằng nó là tượng đá của En-no-Ozuno?

“Vấn đề rất lớn, nghi vấn rất nhiều, nhưng cũng may bần đạo đủ cường đại, nghĩ không ra những vấn đề này cũng không sao, đem người có vấn đề xử lý là được.”

Liêu Văn Kiệt bước nhanh qua thạch đạo, trước mắt là hang động đá núi đột ngột quái dị, đền thờ được xây dựng bên vách núi, địa đạo thông thẳng qua sơn động tu hành, tượng đá giả dùng để trưng bày, hàng thật vẫn được đặt trong sơn động.

Đi bộ trong sơn động quanh co, phía trước cuối cùng cũng truyền đến tiếng nước biển đập vào vách đá, hơn mười ngọn nến thắp sáng, một bức tượng đá cao nửa người bị dây thừng trắng buộc lại, lẳng lặng dựng thẳng ở giữa sơn động.

Liêu Văn Kiệt hai mắt hiện lên hồng quang, lẩm bẩm nói: “Thì ra là như thế, xuất phát từ sự chúc phúc ác quỷ, quả nhiên là

nguyền rủa…”

Hồng quang đảo qua, chân dung của bức tượng đá này ở trong mắt Liêu Văn Kiệt mảy may tất hiện, là một kiện pháp khí, chủ nhân đời trước thần thông quảng đại, đúng là En-no-Ozuno không thể nghi ngờ.

Bên trong tượng đá, phong ấn hai đầu ác quỷ, tùy tiện chọn một người đi ra, so với Quỷ Vương Phù Tang thời gian trước đã gặp cường đại hơn mấy chục lần.

Dựa theo tiết tấu thời đại Mạt Pháp, thời gian càng tiến về phía trước, thực lực vững chắc của giới tu hành lại càng cường đại .

Cư sĩ Thảo Lư đến từ nhà Minh mấy trăm năm trước, đại khái là Quỷ Vương Phù Tang là ma đầu hiếm thấy trên thế gian, cơ hồ sắp chạm tới trần nhà, nhưng đổi lại là nhà Đường một ngàn ba trăm năm trước, Quỷ Vương Phù Tang cũng có chút không thể lên đài.

Liêu Văn Kiệt sờ sờ cằm, nếu như hắn không đoán sai, hai đầu ác quỷ bên trong tượng đá chính là hai thần Zenki và Goki thực lực mạnh nhất dưới trướng En-no-Ozuno, thực lực đủ để xưng thần ở Nghê Hồng, cũng chính là cái gọi là quỷ thần.

Thời gian ngàn năm trôi qua, phong ấn càng ngày càng yếu ớt, lực lượng của hai vị quỷ thần có thể ảnh hưởng đến ngoại giới, siêu năng lực của Shizuko cùng với Sadako cũng là nhờ ma lục quỷ thần .

“ Ai, đều tại trưởng lão mấy ngàn năm trước là ông không ra tay giết hết hai quỷ thần kia mà lại phong ấn chúng, làm cho hậu thế có thể sử dụng ma lực của nó .”

Liêu Văn Kiệt chửi bới một tiếng, có lẽ là lâu ngày sinh tình,

En-no-Ozuno không đành lòng giết chết hai quỷ thần đi theo mình, lựa chọn phong ấn cùng lấp biển, mặc cho chúng nó tự sinh tự diệt.

Hoặc do là một hòa thượng ngoại lai biết niệm kinh nên En-no-Ozuno mới đến một chút cũng không khiêm tốn liền bị hòa thượng Đại Đường dạy dỗ quy củ đông thổ, một thân pháp lực đại ngã, không đủ lực để giết chết hai quỷ thần, đành đem chúng phong ấn bên cạnh tượng đá cùng ném xuống biển rộng.

“Cho dù là vì cái gì đi chăng nữa chỉ phong ấn không giết là sai lầm nghiêm trọng, để cho bần đạo đem đoạn lịch sử này vẽ lên dấu chấm hết đi!” Liêu Văn Kiệt phất tay ra một chiêu, trường đao ở trong tay, lưỡi đao màu đen chậm rãi ra khỏi vỏ.

Lưỡi đao hiện ra, cuồng bạo sát ý tràn ngập toàn bộ sơn động, trường đao vốn nên đen kịt như mực, giờ phút này lóe ra huyết quang đỏ tươi, khí tức tà dị khiến người ta liếc mắt một cái liền sinh ra ma niệm.

Keng!

Hồng quang hiện lên, tượng đá cao nửa người phân chia thành hai nửa, sau khi Liêu Văn Kiệt thu đao vào vỏ, hai đoàn sương đen quay cuồng thành hình, hóa thành ma ảnh hai quỷ khí một nam một nữ vô cùng sâm nhiên.

Người phụ nữ dung mạo diễm mỹ, mặc hoa phục màu tím, có chút giống nữ phục thời Đường, nhưng càng thêm buông lỏng.

Hoa phục hai vai nghiêng ra, bả vai xương quai xanh lộ ra bên ngoài, dải ruy băng vị trí thắt lưng thu lại, chân dài màu hồng phấn ở chỗ xẻ tà như ẩn như hiện, hai chân không có giày, ngón chân tinh xảo như hạt sen bôi sơn móng tay màu đỏ, nhẹ nhàng chạm đất, nhẹ nhàng lơ lửng giữa không trung.

Quỷ thần Goki.

Liêu Văn Kiệt nghiêm túc nhìn lại, chỉ thấy Goki tóc dài dựng thẳng lên cao, trâm cài xen kẽ trái phải, cổ thon dài, lại đi xuống phía dưới…

Phong loan như tụ, sóng biển như giận dữ, làm cho người ta nhịn không được muốn ngâm thơ.

Chương 858: 1: Bà cũng xứng với chân bần đạo ? Khi ngươi nhìn xuống vực sâu, vực sâu cũng đang nhìn chằm chằm ngươi.

Liêu Văn Kiệt đánh giá Goki, Goki cũng đang đánh giá hắn, một đôi mắt lười biếng kiều mị, ngậm ngùi mang vui nhìn Liêu Văn Kiệt, dường như đang trách cứ hắn ánh mắt không thành thật, nhìn về phía nơi không nên nhìn.

Liêu Văn Kiệt giây lát liền hiểu, vẫn thẳng thắn nhìn, sợ giả vờ là người thành thật cái gì cũng không nhìn sẽ khiến đối phương tức giận.

Về phần người đàn ông mà nói, ngũ đại tam thô, mặt đầy thịt, trần truồng có thể nhìn thấy hình xăm lớn, bởi vì không có gì đáng nhìn một chút, dư quang khóe mắt Liêu Văn Kiệt dừng lại nửa giây để thể hiện sự tôn trọng.

Quỷ thần Zenki.

Zenki: "…"

Mắt thấy vợ nhà mình cùng Liêu Văn Kiệt mặt mày tới lui, một người nháy mắt, một người trêu trọc, lúc này hừ lạnh một tiếng, sải bước tiến lên chắn trước người Goki.

- Chậc, thật xấu, hại tôi cho rằng gặp phải quỷ rồi!

Liêu Văn Kiệt lớn tiếng lẩm bẩm một câu, mà sau đó sắc mặt

lại nghiêm trọng: “Hôm nay giết chết một nữ quỷ tên là Yamamura Sadako, không biết là có phải con gái hai vị không. Nhưng mà không cần thương tâm, cô ta là đứa nhỏ hiếu thuận, trước khi lâm chung nhờ tôi hỗ trợ, đem cha mẹ chân chính của cô ta giết chết, cũng may một nhà đoàn tụ trong hồn bay phách tán. ”

“Sadako? Đó là ai?”

Goki nghi hoặc một tiếng, đột nhiên nghĩ tới cái gì, hai mắt híp lại nhìn chằm chằm phía sau gáy Zenki: “Nói, ông ở bên ngoài có con gái đã bao lâu rồi?”

- Nói bậy, nói bậy!

Zenki cười nhạo, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm tiểu bạch kiểm: Ta không biết ngươi nói con gái là đang nói ai, nể tình ngươi thả vợ chồng ta thoát khốn, hôm nay tha cho ngươi một mạng, mau đi!

“Hắc hắc hắc…”

Liêu Văn Kiệt khóe miệng nhếch lên, chậm rãi rút đao, sát khí nồng đậm quấn lấy cổ Zenki và Goki: “Đừng hiểu lầm, thả các người ra kỳ thực không có ý tốt, muốn mượn đầu người của hai vị tế tự vong hồn.”

“Ha ha ha ————” Zenki cười đến rơi nước mắt, phất tay xua tan sát khí nồng đậm: “Lại dám nói chuyện với đại gia như vậy, ngươi cho rằng ngươi là ai, Kamo-no-Edachi-no-kimi-no-Ozuno sao?”

Thời đại đã thay đổi rồi!

Zenki rất rõ ràng, thời gian một ngàn ba trăm năm, thế giới này sớm đã khác trước, thế gian không còn loại tu hành giả như Kamo-no-Edachi-no-kimi-no-Ozuno nữa rồi.

Ông ta bây giờ là bất khả chiến bại.

“En-no-Ozuno chết hơn một ngàn năm, tôi đương nhiên không phải ông ta, về phần tên của tôi, hạng người vô danh tiểu nhân vật không đáng nhắc tới mà thôi, nói các ngươi cũng không biết, tôi sẽ không tự báo gia môn đâu.”

Liêu Văn Kiệt giơ tay câu: “Mau tới đây lĩnh chết đi, sau khi tế vong hồn, tôi còn muốn vội vàng trở về hẹn hò, không có ý định lãng phí quá nhiều thời gian trên người các ngươi đâu.”

- Không biết tự lượng sức mình!

Zenki híp mắt, phát hiện ánh mắt Goki tiếp tục không tốt, biết bà ấy còn canh cánh trong lòng chuyện của con gái, lúc này sải bước đi về phía Liêu Văn Kiệt.

Trận chiến này, ông ta muốn đánh kéo dài một chút, ngàn vạn lần không thể dùng quá sức đánh chết Liêu Văn Kiệt.

Tốt nhất là ở lúc năm mươi năm mươi, cuối cùng kết thúc bằng một chiến thắng bi thảm, như vậy, có thể tranh thủ đồng tình thuận tiện dời đi lực chú ý của Goki , để cho bà ấy đừng lúc nào cũng nhớ đến con gái gì đó.

Nói đến cũng ủy khuất, Sadako sinh ra đối với ông ta mà nói là ngoài ý muốn, phong ấn của En-no-Ozuno kéo dài ngàn năm, tuy rằng dần dần suy yếu nhưng khoảng cách triệt để thoát ly khỏi phong ấn còn cần mấy chục năm, ông ngẫu nhiên gặp Shizuko cảm thấy người phụ nữ này lớn lên không tệ, so với hoa nhà có tư vị khác nhau, liền lấy ra tiêu hao thời gian một chút.

Chơi đùa mà thôi, ông ta cũng không muốn có con gái gì đó đâu.

Huống hồ, từ góc độ di truyền mà nói, Sadako đích xác không phải con gái của ông, song phương không tồn tại quan hệ huyết

mạch.

Ông là quỷ, vả lại còn đang ở trong phong ấn, không có khả năng làm cho Shizuko mang thai sinh con.

Chỉ là thời gian bù giờ, trong mộng cảnh Shizuko dùng sức quá mạnh, dẫn đến Sadako chưa sinh ra đã dính vào lực lượng của ông ta, lúc này mới có một 'con gái'.

Nghĩ đến đây, Zenki trong lòng sinh ra ủy khuất vô hạn, cái nồi này ông ta không cõng, cũng cự tuyệt thừa nhận quan hệ với Sadako.

Đồng thời, suy nghĩ phải diễn như thế nào mới có thể khiến Liêu Văn Kiệt kiên trì lâu hơn một chút, quan trọng nhất là, đừng để Goki nhìn ra ông ta đang diễn kịch.

Khi dời đi sự chú ý của vợ nhà mình, mỗi người đàn ông đều là thiên tài, Zenki cũng không ngoại lệ, trong nháy mắt suy nghĩ ra một kế khả thi.

Ông ta cười lạnh đi tới trước mặt Liêu Văn Kiệt, dựng thẳng nắm đấm nói: "Tiểu tử, người trẻ tuổi không biết trời cao đất rộng như ngươi, ta thấy…"

Ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, Liêu Văn Kiệt dựng thẳng quyền đứng tại chỗ, Zenki thì như đạn pháo nổ tung trong không khí, lướt qua bên cạnh Goki, nặng nề oanh kích sơn động thạch bích, toàn bộ thân thể đều khảm vào sâu.

Cơn lốc xoáy thổi qua sơn động, không khí gào thét kêu rên, Goki không để ý váy bị gió mạnh thổi lên, hai chân dài giao nhau, mặt không chút thay đổi lơ lửng giữa không trung.

Có tiến bộ, lần này diễn trò lừa gạt bà ta, thế nhưng lại ra sức

như vậy. Cho nên nói, đàn ông có đôi khi cho rằng mình rất thông minh, kỳ thật ông ta căn bản cũng không biết, một người vợ chân chính thông minh sớm đã nhìn thấu hết thảy, chỉ là lười khẳng định mà thôi.

Cạnh!

Chương 859: 2: Bà cũng xứng với chân bần đạo ? Trong vách đá nghiền nát, Zenki chống cánh tay bò ra, lắc đầu xua tan đau đớn, trong mắt tràn đầy khiếp sợ.

Một quyền vừa rồi, làm cho ông ta nhớ tới nỗi sợ hãi từng bị En-no-Ozuno chi phối, lúc mới gặp, hòa thượng lúc há mồm quyền cước không có mắt, nhưng lúc ngậm miệng sinh tử trên trời cũng đánh ông ta như vậy

“Ngươi, ngươi rốt cuộc là ai?”

Zenki hoảng sợ lên tiếng, trong lúc nói chuyện thân thể bành trướng mà nổi lên, lộ ra bộ dạng vốn có.

Ác quỷ màu đỏ thân cao hai thước khuôn mặt dữ tợn, hình thể khôi ngô, đầu mọc hai sừng, tay cầm một thanh rìu lớn màu đen, sát phạt khí theo âm trầm quỷ vụ ngút ngút trời…

Không đứng lên thì thôi, đứng lên không gian trong sơn động liền có hạn, quỷ vụ vờn quanh quanh người ông ta, chỉ có một đôi mắt quỷ màu xanh biếc trong sương mù sâu kín tỏa sáng.

“Không quan trọng, dù sao qua ngày hôm nay, ông chính là một tử quỷ, có biết tên của tôi rất có quan trọng à?”

Liêu Văn Kiệt có chút tiếc nuối nhìn về phía Goki , vốn tưởng rằng nhắc tới chuyện Sadako là có thể nhìn thấy hai quỷ thần nội đấu xé rách, kết quả nữ quỷ này không chỉ lòng dạ rộng mở mà đối với hành vi vụng trộm qua lại với con người của Zenki ở bên ngoài không thèm để ý chút nào.

Thật tốt, nếu đôi cánh của hắn có thể được rộng lượng như vậy thì tốt biết bao.

“Goki, tiểu quỷ này…. tên gia hỏa này không phải phàm nhân, mau đem lực lượng của bà cho tôi mượn, liên thủ tru sát hắn!”

Zenki nhanh chóng thúc giục, nhưng mà cũng không có trứng dùng, Goki trợn trắng mắt, lười phản ứng với ong ta, tiếp tục đối với Liêu Văn Kiệt mặt mày truyền tình.

Không chỉ là Zenki , Goki cũng biết thời đại đã thay đổi, hiện giờ giới tu hành tất cả đều là gà với chó, không ai có thể tạo thành uy hiếp đối với bọn họ.

Ít nhất ở Nghê hồng một mẫu ba phần đất này, vượt qua ngàn năm thời gian bọn họ là vô địch.

Nhìn thế giới yếu ớt này, Goki đối với En-no-Ozuno năm đó trở mặt không nhận quỷ, đem hận ý hành vi vô sỉ phong ấn của bọn họ giảm đi một chút, nếu không phải có En-no-Ozuno, bọn họ không nhất định có thể bình bình an an sống đến bây giờ.

“Đáng giận, bà là người đàn bà ngu xuẩn.”

Thấy Goki không động đậy, Zenki mắng một tiếng, hai tay đâm vào cơ bắp phồng lên, mạch máu thô to vọt, vận hết toàn thân man lực, hét lên một tiếng, vung rìu lớn hướng Liêu Văn Kiệt mà đánh.

“Đi chết đi!!”

Gió rìu mang theo sóng khí cuồn cuộn như nổ tung, trong nháy mắt vượt qua khoảng cách hơn mười thước, dưới không khí bị xé rách bay thẳng xuống đỉnh đầu Liêu Văn Kiệt.

Ding!

Liêu Văn Kiệt giơ trường đao trong tay lên, vân đạm phong

khinh đỡ được chiếc rìu ngay lập tức bổ xuống, ở trước khuôn mặt dữ tợn cứng ngắc của Zenki thư giãn năm ngón tay, lăng không ấn một chưởng.

Zenki rút người bạo lui, thế nhưng hết thảy phản kháng đều là vô ích, gió mạnh dữ dội ầm ầm đập nát toàn bộ đầu Zenki.

Liên tiếp mang theo nửa phần thân thể nổ tung, máu bẩn, nội tạng, xương vụn theo cuồng bạo khí lưu trải ra, trải rộng trên vách tường thạch động.

Đôi mắt Goki đột nhiên co rụt lại, diễn xuất vô luận như thế nào cũng không có khả năng làm được một bước này, lần này không phải cừu tới, tiểu bạch kiểm đối diện đích thật là một nhân vật ngoan độc, chỉ dựa vào man lực của Zenki chắc chắn xa xa không địch lại.

Goki gào thét một tiếng, bên ngoài thân tản ra đường vân giống như độc đằng, trán sinh ra một sừng, sau khi biến thân, dáng người khí chất càng thêm xinh đẹp, nhất là bộ hoa phục ban đầu khoác, mơ hồ có xu hướng không chịu nổi, sắp tràn ra.

Một thanh đoản chủy ở trong tay, Goki biến thân hoàn tất như dịch chuyển xuất hiện bên cạnh Liêu Văn Kiệt, sau đó bị một cái tát dán vào mặt, nhanh như dịch chuyển cũng bị khảm vào trong vách đá.

“Thật ngại quá, tôi cũng không muốn đánh mặt, nhưng bà ăn mặc thật sự quá nghèo, đánh đâu cũng không thích hợp, chỉ có thể đánh mặt.”

Liêu Văn Kiệt áy náy một tiếng, phất tay chém xuống kiếm khí màu đỏ, keng một tiếng xẹt qua sơn động, đem thân thể Goki ngăn ngang chém thành hai nửa.

Phòng ngự bình thường, thiết giáp phía trước nhìn cũng dày,

kì thực không chịu nổi một kích.

Chém xuống một đao này, Liêu Văn Kiệt lẳng lặng đứng tại chỗ chờ đợi, chỉ thấy trong sơn động, lốc xoáy hai màu đỏ tím cuồn cuộn nổi lên, âm hàn quỷ khí dày đặc, gào thét quấn quanh một chỗ, bạo phong hóa thành mũi khoan từ cửa động vách đá vọt ra ngoài.

Trên mặt biển ngoài đảo, Zenki hiện hóa thân hình, trong lòng còn sợ hãi sờ cổ: "Là ảo thuật của En-no-Ozuno sao, bây giờ rốt cuộc là thời đại gì, vì sao còn có người tu hành cường đại như vậy?"

Hai quỷ thần liếc nhau, đồng thời dâng lên một ý niệm trong đầu, năm đó En-no-Ozuno đem bọn họ phong ấn, thời gian trôi qua, sau khi sống lại lấy được trí nhớ cùng pháp lực kiếp trước, lại tới tìm hai người bọn họ làm tay đánh.

Không đúng, En-no-Ozuno tuy rằng xuống tay hung ác, nhưng nói chuyện dễ nghe, cùng Liêu Văn Kiệt chỉ nghe thấy thanh âm liền nổi trận lôi đình hoàn toàn là hai loại phong cách khác nhau.

Buzz!!

Hồng quang gào thét mà đến, trong nháy mắt đã biến mất, một khắc xẹt qua biển rộng mênh mông kia, sóng gió ào ào của hàng vạn con sóng biến mất, nhẹ nhàng len lỏi xuống dưới.

Khi cơn bão tan đi, thân thể của Zenki và Goki lại bị cắt làm đôi, hai hồn ma khóc lóc thảm thiết và đột nhiên cảm thấy một hiện thực bi thương.

Chương 860: 3: Bà cũng xứng với chân bần đạo ? Mặc kệ thời đại này có tu hành hay không, bọn họ mỗi khi tiêu hao một phần khí lực, liền cần tĩnh dưỡng một đoạn thời gian rất dài mới có thể khôi phục, liên tục bị đánh bạo hai lần, khí tức suy nhược không

còn một mảnh.

Dưới nguy cơ, hai quỷ không còn gào thét nữa, Goki nhào vào trong cơ thể Zenki , hai màu đỏ tím dung hợp để thân thể hùng vĩ của Zenki trải ra hoa văn màu tím dữ tợn.

Trán Zenki tái sinh một góc, cảm thụ năng lượng khổng lồ trong cơ thể, nhịn không được ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng.

Gào!

Chùm ánh sáng màu đỏ theo đuôi mà đến, từng đạo, từng tầng từng tầng, giống như mèo với chuột, khi thân thể Zenki bị cắt, năng lượng trong cơ thể ông ta đồng thời cũng bị tiêu hao, cũng gieo ra sợ hãi không thể ngăn cản trong lòng ông ta.

Tiết tấu này ta rất quen thuộc, năm đó En-no-Ozuno chính là đánh ta như vậy, sau đó lại kéo ta vào.

Zenki trong lòng giật mình, đại khái hiểu được cái gì, dừng lại thân ảnh đang bỏ chạy, dựng lên rìu lớn chắn trước người, ở trên mặt biển đen kịt cất tiếng hô to: “Ngươi thắng, ta cùng Goki nguyện ý thần phục, cam chịu làm thức thần, từ nay về sau phụng ngươi làm chủ!”

Một lần sinh, hai lần quen thuộc, đầu hàng không chỉ có thể tìm cho mình một chủ nhân cường đại, còn không cần bị đánh, không dập đầu.

Chính là chủ nhân mới này thoạt nhìn có chút chói mắt, đạo đức bại hoại so với En-no-Ozuno kém xa, Zenki suy nghĩ sau này muốn cuộc sống trôi qua bình yên, chỉ sợ phải thường xuyên ở ngoài cửa canh gác rồi lại canh gác.

“Muốn làm thức thần của tôi, bản lĩnh của hai người các ngươi còn kém một chút.”

Hồng quang chợt lóe, Liêu Văn Kiệt đứng ở phía sau Zenki, một đạo kiếm khí đảo qua, đau đến mức Zenki oa oa hô to.

Hắn đối với hai thức thần này không có hứng thú, đồ chơi chậm chân có Tam Hắc là đủ rồi, sở dĩ không có lập tức hạ sát thủ, là bởi vì đáp ứng Sadaka tiễn cha cô ta đi, sẽ không để cho ông ta một chút vui vẻ nào.

“Ta biết, chứng minh thực lực đúng không, ta cùng Goki sẽ làm cho ngươi hài lòng.”

Tiết tấu quen thuộc làm cho Zenki hiểu lầm càng sâu, thân thể lóe ra biến mất, lần thứ hai xuất hiện, đã đi tới phía trên miệng núi lửa Mihara thuộc đảo Oshima.

Ông ta đâm đầu vào miệng núi lửa, lập tức, núi lửa đang ngủ say xoay người tỉnh lại, gầm gừ phun cột khói màu đen lên bầu trời.

Núi Mihara rung động không ngừng, sóng biển cuồn cuộn hạ xuống, toàn bộ Oshima cũng lắc lư theo, một bộ dáng núi lửa tận thế bộc phát.

Liêu Văn Kiệt dịch chuyển lóe lên miệng núi lửa, nhíu mày nhìn về phía cự nhân dung nham đang bò ra, thân cao trăm thước, sức nóng kinh người, bất luận đặt ở thời đại nào, đều là thiên tai không gì có thể sánh bằng.

Rầm! !

Huyết hồng kiếm quang lướt qua, núi lửa đang chấn động lập tức đình chỉ, thân thể của cự nhân dung nham nở rộ huyết sắc liên hoa, tứ phân ngũ liệt ngã vào trong miệng núi lửa.

Cạnh đó Zenki thở hồng hộc quỳ một gối xuống đất, không cách nào thừa nhận lực lượng tiêu hao kịch liệt, bị ép rời khỏi trạng thái hợp thể.

Đường vân bên ngoài cơ thể tiêu tán, thay vào đó là cánh tay Goki chống đất, sắc mặt tái nhợt, cảm giác thở dốc áp bách của bà ta mười phần, rõ ràng chỉ thở ra rồi thở ra, lại làm cho người ta nhìn trăm lần không chán …

Thật kỳ lạ!

Liêu Văn Kiệt dịch chuyển rơi xuống đất, đao phong chỉ về phía hai vị quỷ thần: “Niệm tình phu thê các ngươi sâu đậm, cho các ngươi một cơ hội lựa chọn, ai chết trước?”

“Ngươi đã nói chỉ cần chúng ta biểu hiện ra lực lượng của mình, sẽ…”

-Tôi cũng chưa từng nói qua, hơn nữa, cho dù tôi nói cũng chỉ là tùy tiện nói mà thôi, ông tự nhiên còn coi như là thật, quỷ một ngàn ba trăm năm trước thật sự là ngây thơ đến đáng yêu!

Liêu Văn Kiệt trực tiếp lên tiếng cắt ngang, sắc mặt lạnh lùng vô cùng: “Muốn lăn lộn với tôi, ông cũng xứng?”

Khuôn mặt Zenki ngơ ngác, một giây sau, trong mắt hiện lên hung quang không chết không thôi, hét lớn một tiếng…

Kiếm quang đảo qua, đầu bay lên, rơi thẳng vào miệng núi lửa.

“Đại nhân, không cần giết ta, ta nguyện ý trở thành thức thần của ngài, toàn tâm toàn ý hầu hạ ngài.”

Goki nhìn sắc mặt càng ngày càng trắng bệch, hồi tưởng lại ánh mắt híp lúc trước của Liêu Văn Kiệt, cắn mạnh lộ ra một nụ cười mị lực, không cẩn thận còn xé rách bên váy xẻ tà.

Thân hình bà ta nằm ngang trên mặt đất, hai chân dài đan xen, sờ đùi Liêu Văn Kiệt…

Ánh sáng đỏ, đầu người, miệng núi lửa.

Liêu Văn Kiệt trong mắt hồng quang hiện lên, đem thi thể không đầu đá vào núi lửa: “Bà lại tính là cái gì, cũng xứng với chân bần đạo?”

Liên tục chém giết hai quỷ thần, Liêu Văn Kiệt trong lòng biết bọn họ còn dư thừa năng lượng, còn chưa chân chính tử vong, lại nhìn núi lửa Mihara rục rịch, phất tay, từ hư không bên người kéo ra xiềng xích màu trắng.

Phong Sơn!

Xiềng xích từ trong hư không kéo dài ra, lấy Tịnh Thiên Địa thần chú làm cơ sở, dùng niệm lực dẫn chỉ xuyên kim, hình tượng thực thể hóa ra.

Lần luyện tâm thứ ba, Liêu Văn Kiệt lấy Kim Sơn trấn áp Pháp Hải, đã từng dùng một chiêu này, sớm nhất có lẽ là lúc quay trở lại trận chiến của lão yêu Hắc Sơn.

Theo thực lực bản thân tăng cường, nhất là sau khi tiến vào lục địa thần tiên chi cảnh, cảm ngộ của Liêu Văn Kiệt đối với thế giới càng ngày càng nhiều, nhận được phản hồi cũng ngày càng tăng, thi triển phương pháp này càng thêm thuận tay.

Chương 398.1: Trên đời này không có người phụ nữ nào không ghen, chỉ có người phụ nữ không yêu cậu thôi .

.

Chỉ thấy chín sợi xích có xu thế tứ tung ngũ hoành, nối liền nam bắc, xuyên qua đông tây, dệt thành lưới từ trên trời giáng xuống, che lại toàn bộ núi Mihara.

Vị trí trung tâm nhất là miệng núi lửa hít khói đen.

Xiềng xích một khi hạ xuống, ngọn núi rung động trong khoảnh khắc yên lặng, khói đen đột nhiên dừng lại, xu hướng bộc

phát không còn nữa, ngọn núi lửa này…

Bị hủy bỏ!

Ít nhất trước khi Liêu Văn Kiệt chết, ngọn núi lửa này đừng nói là bộc phát, tiếp tục hoạt động phun ra một vòng khói cũng không làm được.

“Lấy mẹ Trái Đất, a không, lấy tải trọng của tiểu tỷ tỷ Trái Đất, giúp chị vắt sạch một viên mụn nhọt, hẳn là không ảnh hưởng đến nỗi làm chị nổi giận. Đi!”

Liêu Văn Kiệt vuốt cằm suy tư một lát, phất tay gọi tới một đoàn mây trắng, suy diễn một lát phát hiện vấn đề không lớn, quyết đoán cho rằng sẽ không ảnh hưởng đến nội tiết tố của tiểu tỷ tỷ Trái Đất.

Ào ào ———— thanh âm dây xích kéo kéo vang lên, Liêu Văn Kiệt nghiêng đầu nhìn về phía động đen trên miệng núi lửa, trong tầm mắt, sợi xích dài màu trắng quấn lấy một đoàn quỷ vụ đỏ tím, quỷ vụ giãy dụa muốn thoát thân, nhưng thủy chung không cách nào thoát ra.

“Tại sao! Tại sao chứ, cho dù là ngươi hay là En-no-Ozuno cũng đều coi chúng ta như công cụ mà đối đãi?”

Một đoạn là thanh âm của Zenki, một đoạn là thanh âm của Goki, tiếng gầm gừ tuần hoàn mà lên, luân phiên phối hợp thành thạo. Chính là oán khí nồng đậm một chút, nếu không phải xích màu trắng quấn lấy, khói đen cuồn cuộn phóng lên cao, đảm bảo có người sẽ cho rằng núi lửa lại bắt đầu hoạt động.

“Đừng có mà bừa bãi nói dối người tốt, En-no-Ozuno coi các ngươi là công cụ, dùng xong liền ném, tôi cũng không phải…”

Liêu Văn Kiệt nhếch miệng cười, hợp tình hợp lý nói: “Tôi coi các ngươi như đồ chơi, thế nhưng các ngươi không phải loại tôi

thích, không có giá trị chơi đùa, tôi tư tưởng hẹp hòi lại không muốn chia sẻ cho người khác, cũng chỉ có thể hủy diệt."

"GÀO!!"

Quỷ vụ hóa thành khuôn mặt dữ tợn gầm thét, tả đột hữu xung vẫn bị gắt gao giam cầm như trước, dưới xiềng xích siết chặt, sương mù dần dần tiêu hao không thành hình dạng, lúc sắp chết, chỉ có thể không ngừng phát ra quỷ ngữ nguyền rủa.

"Được rồi, nhìn các ngươi thời gian không còn nhiều phần, tôi sẽ để cho các ngươi trước khi chết hiểu rõ một điều."

Liêu Văn Kiệt mặt không chút thay đổi nói: "En-no-Ozuno vốn nên giết các ngươi vào một ngàn ba trăm năm trước, nhưng ông ta lại không có động thủ, mà là lựa chọn phong ấn, ông ta có suy nghĩ gì tôi không rõ ràng lắm, tôi chỉ biết hai ngươi các ngươi quá nguy hiểm, không nên tồn tại thời đại này."

"GÀO ————"

Tiếng gầm gừ của quỷ ụ mạnh mẽ kịch liệt, trách cứ Liêu Văn Kiệt liên tục nói dối, hắn cường đại như thế, trong lúc lật tay có thể đem bọn họ xóa bỏ, rốt cuộc bọn họ gây ra nguy hiểm như thế nào chứ?

"Không dễ nói, biết đâu một ngày nào đó tôi chết thì sao?"

Liêu Văn Kiệt giơ tay sờ sờ cằm, nhíu mày nói: "En-no-Ozuno không đành lòng giết các ngươi, đổi lại tôi nếu thu lại hai người các ngươi, thành lập tình nghĩa chiến hữu trường kỳ, lựa chọn có vẻ phỏng chừng cùng ông ta cũng không sai biệt lắm, trước khi chết cũng không có cách nào xuống tay. Đau dài không bằng đau ngắn, thay vì để cho các ngươi lần nữa gặp phải sự phản bội cùng phong ấn quấn quanh, chi bằng sớm chặt đứt nghiệt duyên, hiện tại đã làm thịt các ngươi. "

Cái này cũng được coi là lý do?

Sương đen dần dần tiêu hao hầu như không còn, một tiếng ai oán gầm thét cuối cùng chấm dứt, triệt để biến mất trong thiên địa.

“Quên nói, En-no-Ozuno không đành lòng giết các ngươi, quyết định mượn tay hậu nhân…”

Liêu Văn Kiệt lẩm bẩm một tiếng, cảm khái chính mình thật sự quá ôn nhu, vì để cho hai quỷ thần an tường qua đời, không đem chân tướng phản bội nói ra, tránh cho bọn họ trước khi chết đau đớn.

Mặt khác, En-no-Ozuno thật sự là quá lừa gạt người, mình không muốn làm người xấu, liền đem phiền toái lưu lại cho hậu thế, lấy mỹ danh cả đời của mình cùng Zenki, Goki hữu tình hữu nghĩa.

Cũng không nghĩ tới, hai quỷ thần động đậy dẫn đến động đất núi lửa, hết lần này tới lần khác Nghê Hồng lại nằm ở vành đai núi lửa Thái Bình Dương, kéo một phát mà động toàn thân, hậu nhân nuốt không trôi.

Cũng may có người nhiệt tình như hắn đi ngang qua, thực lực lại vừa vặn siêu nhiều hơn hai quỷ thần một chút, nếu không không chừng sẽ cuốn lên gió tanh mưa máu gì đó, không chừng không cần đợi đến ngày mốt, càng không cần đợi đến năm 2012, tiểu đảo liền bị phá chìm.

Liếc mắt nhìn ba ngàn điểm tài lực mà hệ thống thưởng, Liêu Văn Kiệt lẩm bẩm một tiếng, thân hình chợt lóe biến mất tại chỗ.

……

Khách sạn Queen, suite trên tầng cao nhất.

Ánh đèn trong phòng toàn bộ sáng lên, cửa tủ quần áo mở rộng, ngay cả ngăn kéo bàn trang điểm to bằng bàn tay cũng không buông tha, xác nhận tất cả các góc ẩn đều chiếu sáng xong, thuận tiện phong tỏa rèm cửa sổ, khiến cho cả gian phòng sáng như ban ngày.

Trên sô pha trong phòng khách, ba người phụ nữ khoanh chân lượn mình, Ai Kisugi ngồi ở giữa, một tay ôm lấy một cánh tay, đối diện là TV âm lượng cực lớn, đang phát sóng chương trình hài hước.

Chưa thoát khỏi cái bóng của Sadako, ba người phụ nữ chỉ có thể đánh lạc hướng sự chú ý của họ theo cách này.

Lúc này, phía dưới chương trình hài hước xuất hiện một hàng phụ đề, là về dự báo nguy hiểm về động đất núi lửa Mihara, ba người phụ nữ nhìn mà sửng sốt, núi Mihara hàng ngày run rẩy không có gì kỳ quái, mấu chốt là núi Mihara cách bán đảo Izu một cái nhìn trên biển, nếu thật sự có động đất thì rất có thể ảnh hưởng đến nơi này.

Chương 398.2: Trên đời này không có người phụ nữ nào không ghen, chỉ có người phụ nữ không yêu cậu thôi

Không đợi các cô thảo luận không bao lâu lại xuất hiện một dòng phụ đề, cảnh báo động đất liên quan đến núi Mihara được giải trừ.

Ở Nghê Hồng loại tình huống này thuộc về hoạt động thông thường, ba cô gái thấy thế không suy nghĩ nhiều, thuận thế kết thúc thảo luận về trận động đất.

Rui Kisugi có không ít vấn đề thắc mắc liên quan đến Liêu Văn Kiệt, muốn giữ thân phận bạn gái chính hiệu, không muốn hỏi Nogami Saeko, trong lòng tâm sự nặng nề lại làm bộ như không có chuyện gì xảy ra.

“Chị cả, chị Saeko, về TV, lúc trước em đã muốn hỏi, có thể đột nhiên mất điện hay không, cả gian phòng một mảnh tối đen, chỉ có TV nhảy lên một dải nhiễu sóng, sau đó quần áo trắng. Ô ô ô…”

Đề tài quá mức muốn chết, Rui Kisugi trực tiếp che miệng quạ của em gái mình, uy hiếp để cho cô thành thật một chút, bằng không ném vào phòng vệ sinh, khóa cửa lại tắt công tắc điện.

Vừa nghe lời này, Ai Kisugi lập tức thành thật, cười gượng hai tiếng: “Ha, ha, em chỉ là đùa một chút giảm bớt một chút bầu không khí xấu hổ. Hơn nữa, anh rể đã tiêu diệt nữ quỷ, không có khả năng…”

Cốc cốc cốc!!

Cửa phòng lại bị gõ, không khí trong phòng trong nháy mắt lạnh lẽo, Rui quay đầu nhìn về phía đồng hồ, mới tám giờ tối.

Liêu Văn Kiệt nói nhanh nhất sẽ trở về lúc rạng sáng, vẫn còn hơn ba giờ nữa, không có khả năng là hắn. Khách sạn Queen là sản nghiệp của nhà Kisugi, tầng trên cùng chỉ phục vụ riêng cho thành viên gia tộc và bạn bè, không cho bên ngoài thuê, cũng không tồn tại khả năng khách đi nhầm cửa, càng không có nhân viên phục vụ tới quấy rầy.

Vì vậy, câu hỏi đặt ra, ai gõ cửa?

Ba cô gái hai mặt nhìn nhau, tiếng gõ cửa đứt quãng giống như bước chân tử thần, nghe ở bên tai, đạp ở trong lòng, đồng loạt nuốt nước miếng.

Chỉ chốc lát sau, tiếng gõ cửa dừng lại, ba cô còn chưa kịp thở dốc, rắc rắc một tiếng vang nhẹ, cửa phòng khóa trái trực tiếp bị mở ra.

Gió lạnh cuốn vào trong phòng, thổi đến da đầu ba người con

gái tê dại, xuất phát từ sợ hãi theo bản năng ôm lấy nhau.

Ai:)'?'(

Cảm giác áp bức chết tiệt, mạnh đến mức bóp méo thế giới!

"Không phải chứ, mới không được bao lâu mà tình cảm giữa hai người đã tốt như vậy?"

Liêu Văn Kiệt đi vào trong phòng, kinh ngạc nhìn rõ một màn trên sô pha, sau đó chửi bới nói: "Mau buông con tin ra, Ai còn trẻ, chịu không nổi loại áp lực này, có cái gì đều hướng về phía tôi này."

Thấy rõ là Liêu Văn Kiệt, ba cô gái đồng thời thở phào nhẹ nhõm, tự động xem nhẹ chuyện tốt trong miệng của hắn, vây quanh tiến lên tạp thất tạp bát hỏi.

"A Kiệt, sao lại trở về nhanh như vậy, không phải nói phải đến mười hai giờ sao?"

"Tình huống như thế nào, thi cốt có được đưa về không?"

"Anh rể, các chị ấy bắt nạt em."

"....."

Thanh âm quá mức hỗn loạn, giống như tiến vào trang trại nuôi vịt, Liêu Văn Kiệt giơ tay chặn lỗ tai, thầm nghĩ giá trị nhan sắc của trang trại nuôi vịt này thật sự quá cao.

"Hoàn mỹ thu quan, sự kiện băng video tử vong đã được giải quyết, tôi hơi mệt mỏi, hai người tiếp tục xem TV, tôi đi tắm ngâm mình một lát." Liêu Văn Kiệt nhún nhún vai, xoay người đi về phía phòng tắm.

"Anh rể, em giúp anh lau lưng..."

Rầm!

Một phát đâm sầm vào cửa, Rui Kisugi bày ra uy nghiêm của người đứng đầu một nhà, đuổi em gái ồn ào đi, đi theo phía sau Liêu Văn Kiệt tiến vào phòng tắm, trước khi đóng cửa hơi nhếch khóe miệng nhìn thoáng qua.

Đó là nụ cười của người chiến thắng!

Nogami Saeko: (?_?)

Người phụ nữ rụt rè làm cho cô dừng bước, nhưng vừa nghĩ đến khuôn mặt tươi cười đắc ý, nhất thời tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, hôm nay sỉ nhục, ngày sau nhất định sẽ trả lại gấp bội.

Lấy tiết tháo của cặn bã nam nhân rơi xuống giá trị âm, cô tự tin mấy tháng sau, mặt mang theo ánh sáng của người mẹ, hạnh phúc sờ bụng hẹn Rui ra uống trà.

Ngẫm lại tựa hồ có chỗ nào không đúng, dường như tiện nghi toàn bộ bị cặn bã nam chiếm đi.

Nhưng mà không sao, cặn bã nam nhân có lẽ là người thắng lớn nhất, nhưng cô cũng không thiệt thòi, dù sao Rui Kisugi thua là đúng rồi!

……

“Chị Rui, chị có chút bắt nạt người ta.”

Trong phòng tắm, Liêu Văn Kiệt nghiêm túc, nói với người đã giúp hắn cởi áo cởi quần, nói: “Tôi và Saeko là bạn bè bình thường, quan hệ đồng nghiệp là bởi vì trong công việc từng tiếp xúc, chị khiêu khích cô ấy như vậy, nhỡ đâu kích thích ý chí chiến đấu của cô ấy, sợ là phải phản tác dụng, vốn dĩ cô ấy đối với tôi không có hứng thú gì, nhỡ đâu bây giờ cô ấy giận dỗi cũng muốn

cướp bạn trai của chị, cũng chính là tôi thì làm sao."

"Con mắt nào của cậu thấy cô ấy không có hứng thú với cậu?" Rui Kisugi không tức giận nói.

"Con mắt nào cũng thấy, là chị suy nghĩ quá nhiều, Saeko là người tốt, cô ấy sẽ không làm loạn."

Liêu Văn Kiệt nằm vào bồn tắm, cười nói: "Ngàn vạn lần đừng nói là do tôi lúc trước hình dung cô ấy quá xấu xí, nhìn vào biểu hiện ghen tuông của chị bây giờ, tôi thấy cách làm của tôi không sai."

- Hừ!

Rui Kisugi hừ lạnh một tiếng, cởi quần áo ra, xõa tóc dài đi vào bồn tắm, rích vào ngực Liêu Văn Kiệt, oán giận nói: "Trên đời này không có người phụ nữ nào không ghen, chỉ có người phụ nữ không yêu cậu mà thôi, cậu cho rằng tôi làm như vậy là vì ai?"

"Được được được, chị có đạo lý nhất, tôi cái gì cũng không nói."

"Cái này còn được…."

Chương 861: 1: Nếu không phải là bị tắc động mạch não thì không thể nói ra những lời như vậy được. Rui Kisugi gật đầu cười, vẽ vòng tròn trên ngực Liêu Văn Kiệt: "Lừa đảo, rõ ràng có nhiều bí mật như vậy, kết quả một cái không nói cho tôi biết, hại tôi bị cô ấy cười nhạo, trái tim đều tan nát."

"Thật hay giả vậy, để tôi xem một chút…"

Liêu Văn Kiệt chăm chú nhìn một lát, nghiêm túc gật đầu: "Thật đúng là, cũng may vụn nát chưa tan, không nói nữa, để tôi thử xem có thể gắn nó lại như ban đầu hay không."

Ngày hôm sau trên mặt đất ở giữa phòng khách, Liêu Văn Kiệt đúng giờ tỉnh giấc, rút tay không biết nên đặt ở đâu ra, đẩy cánh tay và chân dài đè lên người ra, lưu luyến rời khỏi đống son phấn, đi vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Lục địa thần tiên chi cảnh, bụi không dính người, bụi không thể dính, một trăm năm không tắm rửa cũng không hôi thối, mỗi ngày kiên trì là vì để cho bản thân thanh tịnh.

Hm, không suy nghĩ sâu xa nữa, hắn vẫn là một con người.

Về phần ngủ dưới đất giữa phòng khách, tối hôm qua cái gì cũng không phát sinh, chỉ là vô cùng đứng đắn ngủ chung thôi.

Nguyên nhân là sắc trời đã tối, Rui Kisugi ngáp liên tục, nằm sấp trong ngực Liêu Văn Kiệt tỏ vẻ nên đi ngủ rồi, thuận tiện chèn ép hồ ly tinh một chút.

Tình cảm của cô với hắn rất tốt nhé, không có nơi nào để cắm kim đâu, muốn đào góc của cô á, nằm mơ!

Chưa từng nghĩ tới, Nogami Saeko còn chưa bắt đầu phản kích, kiên định làm hậu thuẫn-Ai Kisugi tại chỗ phá hủy tượng đài của chị cả nhà mình.

Cô sợ quỷ, một mình ngủ không được, muốn mượn anh rể dùng mấy đêm, chờ đến khi sợ hãi biến mất liền đem người trả lại.

Nếu không phải là bị tắc động mạch não thì không thể nói ra những lời như vậy được.

Ai Kisugi giận tím mặt, tại chỗ cự tuyệt thỉnh cầu vô lễ, mẹ Marie qua đời sớm, Ai Kisugi nhỏ nhất là do một tay cô nuôi lớn, người tính không bằng trời tính, không nghĩ tới lại làm chị lại làm mẹ, khổ nhọc nuôi dưỡng lại thành một thứ như vậy.

Sớm biết là một con sói mắt trắng, lúc trước trực tiếp ném đi

cho đỡ tốn tiền.

Nhưng thấy em gái điềm đạm đáng thương, đôi mắt to ngập nước chợt lóe lên, Rui Kisugi mềm nhũn, quyết định ở phòng khách đánh một ván, đêm nay chơi bài suốt đêm.

Vì sao là trải ván, mà không phải trên giường chơi bài, là bởi vì ý nghĩa của giường và ván hoàn toàn bất đồng, một khi lên giường, cho dù chuyện gì cũng không làm thì quan hệ giữa hai bên cũng sẽ trở nên không rõ ràng.

Liêu Văn Kiệt vừa nghe là chơi bài, lập tức trượng nghĩa ngỏ lời mời cả Nogami Saeko, cũng đề nghị chơi poker thoát y.

Đề nghị bị phủ quyết, Rui Kisugi đã gặp qua bài ma thuật của Liêu Văn Kiệt, trước kia không hiểu, hiện tại rõ ràng, căn bản không phải là ảo thuật gì, mà là lấy pháp thuật gian lận.

Cho dù Liêu Văn Kiệt không gian lận, Rui Kisugi cũng có lý do để hoài nghi Nogami Saeko sẽ vẫn thua, cho nên đêm nay cô làm ủy viên kỷ luật, chấm dứt tất cả các trò chơi bài có màu sắc.

Cứ như vậy, chơi đến nửa đêm, ba cô nàng mắt líu díu ngã xuống, Liêu Văn Kiệt chọn một vị trí trăng sáng bằng phẳng, tu luyện đến bình minh.

Giữa trưa, Ai Kisugi người cuối cùng từ trên mặt đất đứng lên, giơ tay gọi điện thoại xin nghỉ học, đối với chị cả nhà mình quấn chặt lấy, muốn ở lại Izu nghỉ ngơi.

Rui Kisugi vẻ đồng ý, đến đều đến rồi, thuận thế nghỉ ngơi vài ngày cũng tốt.

Bởi vì là nghỉ phép, Ai Kisugi liền gọi điện thoại, đem chị em vừa tỉnh lại đã mất tích không thấy tăm hơi Hitomi Kisugi gọi đến Izu.

Trong lúc nhất thời, chị em ba đóa hoa nở rộ, làm cho Nogami Saeko áp lực như núi đè, nhịn lại nhịn, cuối cùng không nhịn được, đem hai em gái Nogami Reika và Nogami Yuika gọi tới hộ giá.

Gặp mặt mới biết được, Ai Kisugi cùng Nogami Yuika lại là bạn học cùng lớp, đúng là same same nhau…

Chỉ có thể nói, không phân biệt nam nữ, không quan tâm tuổi tác, người ưu tú đều có một trái tim kiêu ngạo, nhìn nhau không vừa mắt là lí do hợp tình hợp lý.

Sáu nữ nhân tụ tập cùng một chỗ, trong nháy mắt liền nổ tung.

Ba ngày sau kỳ nghỉ kết thúc qua loa, mùi khói thuốc súng quấn quanh không tan, Liêu Văn Kiệt có chút không nỡ, không thể nhìn thấy hiện trường quần chúng nóng bỏng kích thích, thật sự là quá đáng tiếc.

Đáng tiếc cũng vô dụng, màn tranh hậu này nếu còn không trở về, Michael sẽ rất bi thương phát hiện, trước kia là ông ta bỏ lại ba đứa con gái trốn đông trốn tây, hiện tại là ba đứa con gái ném ông ta ra lập nhóm đi ra ngoài hi hi ha ha.

……

Cùng lúc đó trên núi Mihara, bởi vì lần trước núi lửa phun trào dấy lên nghi vấn trùng trùng điệp điệp, đến đột nhiên đi càng đột ngột, chuyên gia địa chất thăm dò hai ngày, rút ra một kết luận giật gân, tầng tầng lớp lớp báo cáo, dẫn đến một nhóm du khách thân phận thần bí.

Lúc này núi Mihara được liệt vào cấm địa, bắt đầu từ lưng chừng núi, thông đạo lớn nhỏ lên núi đều bị phong tỏa, không có giấy chuyên môn thông hành, bất luận kẻ nào cũng không được tự tiện tiến vào.

Báo cáo của chuyên gia địa chất vừa thối vừa dài, tổng kết lại một câu, núi Mihara trong một đêm từ núi lửa đang hoạt động biến thành núi lửa chết, trong vòng ngàn năm sẽ không có khả năng bộc phát.

Bởi vì mỗi người đều có tật xấu, thích sử dụng từ vựng khoa trương để mô tả sự vật, chỉ cần xem xét tình huống theo thiên niên kỷ là ok, không cần phải quá nghiêm túc, hơn nữa sự khác biệt giữa núi lửa chết và núi lửa đang hoạt động là rất mơ hồ, không có định nghĩa thống nhất, giá trị của báo cáo này còn đang được thảo luận.

Nhưng các chuyên gia địa chất rất khẳng định, núi Mihara hoạt động dị thường nay đã chết, không bao lâu nữa sẽ bị xóa tên khỏi ba ngọn núi lửa di động lớn nhất thế giới.

Chương 862: 2: Nếu không phải là bị tắc động mạch não thì không thể nói ra những lời như vậy được. Sự tình quá cổ quái, hơn nữa cư dân trên đảo nhắc tới hiện tượng linh dị của núi Mihara ngày hôm đó, dải ruy băng màu trắng, quái thú gầm gừ vân vân, làm cho thế lực giới tu hành chính thức trong dân gian đều đến đây tìm kiếm chân tướng.

Rất nhanh, tượng đá En-no-Ozuno, dấu vết chiến đấu hỗn loạn ở trong sơn động tu hành, siêu phong ấn đáng sợ của miệng núi lửa lần lượt hiện ra mặt nước.

Các thế lực khắp nơi ý thức được tình huống không đơn giản như trong tưởng tượng.

Ngay hôm nay, một đoàn bảy người đến miệng núi lửa, có Âm Dương sư, có tăng nhân Nghê Hồng, cũng có những người mặc trang phục pháp sư.

Nguyên nhân Âm Dương sư cùng tăng nhân đến nơi này rất đơn giản, vì En-no-Ozuno mà đến, ông ta được xưng là “tiên nhân”

uy vọng ở Nghê Hồng cực cao, ngàn năm sau cũng có một mảng lớn ủng hộ cùng tín đồ.

En-no-Ozuno cũng không chỉ có thân phận tăng nhân, không chỉ là người sáng lập ra Tu Nghiệm Đạo, mà còn để lại pháp môn tu hành trực tiếp khai sinh ra Âm Dương sư nhất mạch. Thời kỳ Bình An của Nghê Hồng chính là thời kỳ thịnh vượng nhất của Âm Dương, Kamo cùng Abe hai đại gia tộc đều cùng họ có mối quan hệ mật thiết với nhau.

Đơn giản mà nói, vị này chính là tổ sư gia trong truyền thuyết.

Nhưng mà hôm nay, Âm Dương sư cùng tăng nhân đều chỉ là nhân vật góp vui thôi, lão thái thái mặc quần áo pháp sư mới là nhân vật chính, bà ta có một thời gian ngắn có khả năng dự đoán tương lai, còn có khả năng đặc biệt quay ngược quá khứ, địa vị có thể so sánh với gấu trúc khổng lồ của sở thú Ueno ở Tokyo…

Tuy rằng loại so sánh này có chút không đúng, nhưng đại khái ý tứ là giống nhau, năng lực của lão phù thủy dị thường trân quý, nếu bà ta và gấu trúc khổng lồ đồng thời rơi xuống nước, nếu phải quyết định cứu ai trước, không mở quốc hội mười năm, căn bản không có cách nào giải quyết được vấn đề.

Nói đến chính truyện, sau khi lên đến đỉnh núi, tăng nhân chậm rãi ngồi xổm xuống, đợi lão pháp sư nhảy xuống lưng ông ta, mới đứng dậy thi lễ nói: “Đại nhân Asama, phiền bà trèo núi lội nước đến đây, thất lễ rồi.”

“Không có gì, xương già liền gắp xuống hố rồi, ngẫu nhiên hoạt động một chút cũng rất tốt.”

Pháp sư Asama híp mắt cười cười, trán nhíu mày sâu đến mức có thể kẹp chết muỗi: “Thật lâu không leo núi, đột nhiên leo lên đỉnh núi, tôi đều cảm thấy mình trẻ hơn mấy chục tuổi.”

Mọi người xem nhẹ sự thật lão pháp sư bị núi đè gần chết, nhao nhao gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Nghỉ ngơi một lát, pháp sư Asama hai tay chắp lại, mặc niệm một đoạn chú văn rất dài, hai tay đồng thời vung ra, đối diện với phương hướng miệng núi lửa, mở ra một màn ảnh trong suốt như sóng nước.

Chất lượng hình ảnh nói chung miễn cưỡng coi như rõ ràng, khoảng cách 1080P là xa.

Nhân tiện, P là số khung hình, xác định mức độ rõ ràng của video, có nghĩa là độ phân giải, đừng nhìn thấy 720P, 1080P là nhấp vào nó.

Người ta là một video đứng đắn.

Trên màn hình ánh sáng, hình ảnh im lặng, tần suất quét đáng lo ngại, vì vậy nội dung đứt quãng, thường xuyên xuất hiện tình huống nhảy giây.

Bởi vì không còn có lựa chọn nào khác, mọi người chưa từng oán giận cái gì.

Bóng lưng gầy gò mặc âu phục màu đen đi tới góc nhỏ ở đền thờ cung phụng tượng đá Ozuno, phất tay đẩy cửa lớn ra, trực tiếp đi vào địa đạo, một đao chém ra tượng đá En-no-Ozuno chân chính, thả ra Zenki cùng Goki.

Âm Dương sư vây xem phấn chấn không thôi, không có thanh âm không sao, kẻ ngốc đều có thể đoán được, hai vị này chính là quỷ thần thường làm bạn với En-no-Ozuno, vả lại rất có khả năng là thức thần mạnh nhất.

Còn nữa, Goki thật lớn, vừa nhìn đã rất có hàm dưỡng.

Đang nghĩ, Âm Dương sư trợn mắt há hốc mồm nhìn về phía

màn ảnh, hai vị quỷ thần bị ma sát đè trên mặt đất, toàn bộ quá trình không có một tia lực phản kháng.

Hình ảnh chiến đấu có thể thấy được, không phải hai vị quỷ thần quá yếu, mà là đối phương quá mạnh, tiện tay ra một kích đều ẩn chứa lực lượng cường đại không cách nào tưởng tượng được.

Hai vị quỷ thần trốn đông trốn tây, sau khi hợp thể vẫn không địch lại, rơi vào miệng núi lửa hóa thành cự nhân dung nham, nhưng vẫn là bị ngược đãi, thảm hơn là bị song song chém đầu, thi thể vị vứt xuống dung nham.

Âm Dương sư nhìn thấy đau đớn vô cùng, đáng tiếc lớn như vậy… Khụ khụ, thức thần cường đại như vậy, cho ông ta có phải tốt không, đưa làm tổ tông cam đoan mỗi ngày ba bái chín dập, cũng cung phụng hàng ngày.

Kế tiếp, là hình ảnh tây trang tóc dài phất tay kéo tới xiềng xích, trấn áp núi lửa phun trào, phong ấn nó thành núi lửa chết.

Trông rất thoải mái, cho họ một ảo ảnh rằng họ cũng có thể làm được.

Cuối cùng, tây trang tóc dài tay cầm ngôi sao, giống như đang bói quẻ, hai vị quỷ thần trọng biến ác quỷ, lớn tiếng gầm thét, bị vô tình gạt bỏ.

-Là Cửu Tự bí ẩn*, tăng nhân núi Koya các người đã gặp qua… người này chưa?"

*Tức Cửu Tự Chân Ngôn

*Tức Cửu Tự Chân Ngôn

Âm Dương sư tò mò nhìn về phía tăng nhân, trước khi hỏi tỉ mỉ suy tư một lát, xác nhận mình một chút ấn tượng cũng không

có.

“Chưa từng thấy qua, bất luận là hắc đao trong tay hắn hay là huyết quang, đều nhìn thấy điềm xấu,núi Koya sẽ không có loại cường giả này.” Tăng nhân quả quyết lắc đầu, xuất gia không đánh vọng ngữ, cho nên…

“Đại nhân Asama, vì sao chỉ có bóng lưng, mà không cho nhìn chính diện?” Trong đám người, có người tò mò nói.

Quả thật, mái tóc dài buộc ở sau gáy rất đẹp, nhưng chỉ nhìn sau gáy, quỷ mới biết được thân phận thật sự của người thần bí, ít nhất phải cho một khuôn mặt chính diện mới được.

Chương 863: 1: Tu hành có tương lai, đường lên trời chưa dứt! “Tôi đang một mực nhìn…”

Trong lúc trán pháp sư Asama đổ mồ hôi, theo thân thể bà ta không ngừng rung động, hình ảnh trên màn ảnh chậm rãi chuyển động, dần dần lộ ra bộ mặt thật của người thần bí.

Đầu tiên là mặt nghiêng, sau đó là một avatar lớn ở phía trước.

Một khuôn mặt tối tăm, giống như một lỗ đen trong vũ trụ, bóp méo ánh sáng với lực hấp dẫn vô cực, làm cho mọi người không thể nhìn thẳng vào bộ mặt thực sự.

Ngay khi pháp sư Asama cắn chặt răng, chuẩn bị chà xát đại chiêu, trong hắc động sáng lên một đạo hồng quang, tựa như ánh mắt dựng thẳng, vô hạn uy nghiêm xuyên thấu qua màn sáng, thẳng vào trong tâm thần mọi người.

“Phụt!!” X7

Màn sáng tiêu tán, một đoàn bảy người toàn bộ hộc máu, trong lúc pháp sư Asama thân thể yếu ớt ngã ngồi trên mặt đất, hai mắt thất thần không còn tiêu cự, nỉ non nói: “Kamisama…”

*Kamisama : trong tiếng Nhật tức là chúa hoặc là thần linh.

*Kamisama : trong tiếng Nhật tức là chúa hoặc là thần linh.

Xa xa trong bụi cỏ núi rừng, một lão giả để râu ngồi xổm xuống, ghét bỏ nhìn về phía đầu trọc bên cạnh.

- Con lừa hói, ông tới nơi này làm gì?

“Sao vậy, đạo sĩ có thể đến, hòa thượng thì không? Nhà ông à ?”

“……”x2

“Có thể đến, đạo sĩ có thể đến, hòa thượng tự nhiên có thể đến.”

Vừa nghe hòa thượng nói chuyện, đạo sĩ liền đau răng, nhịn không được chen chúc nói: “Ý của tôi là, một người không làm được cái gì như ông đến đây làm cái gì, chẳng lẽ muốn với sư… lão pháp sư hoa dưới ánh trăng?”

Đạo sĩ danh hiệu Thường Xung Tử, ‘Thường’ là ngũ thường chi đạo, lấy nhân, nghĩa, lễ, trí, tín, “Xung” tức đạm bạc khiêm tốn, có ý tất cả đều là hư vô trống rỗng, là một cái tên rất hay.

Hòa thượng pháp hiệu Chính Tâm, trạc tuổi cùng đạo sĩ, nhất thời gặp phải miệng hôi thối, công phu trên miệng lưỡi không phân cao thấp, động thủ cũng tám lạng nửa cân, cho nên mỗi lần gặp mặt đều phải châm chọc khiêu khích một phen.

Có thể lý giải, cao thủ đến cấp bậc này của bọn họ, đối thoại bình đẳng như bạn bè với nhau rất ít, đếm tới đếm lui cũng chỉ có mấy người như vậy, ngoài miệng không nói, trong lòng vẫn rất hiếm lạ.

Huống hồ, trước mặt tiểu bối phải duy trì hình tượng cao

nhân, lúc không có người ngoài, véo hai câu cũng có thể sống động một chút tâm tư, miễn cho cả ngày ngồi nghiêm chỉnh, không chừng lúc nào liền thành lão ngốc ngây người không hay.

“Chỉ bằng lão yêu bà này cũng muốn cùng bần tăng hoa dưới ánh trăng, bà ta cũng không tè bậy nhìn xem mình còn có mấy cái răng, đổi lại là mấy chục năm trước, khi bà ta còn là đại mỹ nhân, bần tăng không chừng…”

“Tiếp tục, khi bà ta còn là một đại mỹ nhân, ông sẽ ở lại như thế nào?”

Thường Xung Tử tay túm râu, vẻ mặt chờ mong: “Gấp chết người nha, ông mau nói chuyện nha!”

- Miệng chó không mọc ra ngà voi, đáng đời gấp chết ông, bần tăng đã bỏ sắc rồi!”

“Tôi không tin…”

Thường Xung Tử khinh miệt một tiếng, sau đó khuỷu tay đẩy Chính Tâm, tò mò nói: “Tôi nói nghiêm túc, tôi đến núi Mihara là tìm hiểu thực hư, Thiên Tinh Bàn biểu hiện núi này có đại thần thông thay trời đổi đất, chuyện liên quan đến quốc tế hữu nghị, không thể không đến, còn ông góp vui cái gì?”

“Tôi thấy ông một mình tới đây, liền vụng trộm đi theo.”

Chính Tâm ánh mắt long lanh ngại ngùng, đưa ra một câu đáp án, đang lúc Thường Xung Tử vô cùng cảm động, ông ta chợt mặt mày hớn hở: “Đạo sĩ thối này, từ ngày sinh ra đã miệng thối đắc tội người khác, ở địa bàn của người khác làm càn, tám chín phần mười sẽ dẫn tới đánh nhau ẩu đả, bần tăng suy nghĩ cơ hội này nói cái gì cũng không thể buông tha, đặc biệt tới đây đạp hai cước vào ông.”

“…” X2

Mắt to trừng mắt nhỏ, Thường Xung Tử tức giận mà vạch trần: “Vậy cũng tốt hơn ông, năm đó ông đi Thiếu Lâm Tự khiêu chiến đồng nhân trận, bị người ta đánh thành đầu heo ném vào nước mương thối phía sau núi, khuôn mặt kia, bần đạo tôi có thể cười cả đời.”

“Ông nói bậy, đó không phải là do bị đồng nhân đả thương, mười tám người mình đồng da sắt đó tôi hoàn toàn có thể thoát ra mà không cần đánh trả, là do lão bất tử Mộng Di chơi xấu, nói nếu hoàn hảo xông qua đồng nhân trận liền cho tôi vào Tàng Kinh Các ở ba ngày ba đêm, kết quả tôi đi ra, lão ta lại nói tôi không dùng xông, thông quan không có hiệu quả, không cho tôi vào Tàng Kinh Các, tôi cùng lão ta giảng đạo lý, lão ta nhất định không nghe, còn đánh tôi…”

Nói đến đây, Chính Tâm đầy oán khí: “Tên gia hỏa nhỏ nhen, tôi nói chứ lão ta một câu không biết xấu hổ, lão ta liền nhìn chằm chằm mặt bần tăng rồi đánh.”

“Ai ya, ông xong rồi, phương trượng mắt nhỏ, ông lại dám nói ông ta nhỏ nhen, nếu bị ông ta biết, khẳng định sẽ đuổi giết ông dù có xa vạn dặm đi nữa.” Thường Xung Tử vẻ mặt vui sướng khi thấy người gặp họa.

Chính Tâm lơ đi: “Hừ, Mộng Di lại không có Thiên Nhĩ Thông, làm sao có thể biết được.”

- Tôi nói cho ông ta biết!

“Vậy ông cũng xong rồi, tôi nói lão ta nhỏ nhen, ông nói ông ta mắt nhỏ, tôi bị đánh thì ông cũng chạy không thoát đâu.”

“……”x2

Lại là một phen mắt to trừng mắt nhỏ, hai người cảm thấy Mộng Di tuổi tác đã cao lại bị bệnh tim mạch vành, nếu để ông ta

biết hai người nói xấu ông ta, khẳng định không chịu nổi nhỡ đâu lại tiễn ông ta đi thì toi. Một chút chuyện nhỏ, giải quyết nội bộ là được, không cần thông báo cho ông ta.

Đang trầm mặc thì trong miệng núi lửa, một nhóm bảy người hộc máu ngã xuống đất, nghỉ ngơi một lát, tăng nhân cõng pháp sư, trở về xuống núi.

Một màn này Thường Xung Tử như có điều suy nghĩ, túm lấy râu ria, tinh quang trong mắt lóe ra không ngừng.

Chương 864: 2: Tu hành có tương lai, đường lên trời chưa dứt! ” Đạo sĩ thối, bảy tên kia bị thương, có muốn thừa dịp bọn họ đơn độc hay không…” Chính Tâm giơ tay lên ra động tác, ý tứ không cần nói cũng biết.

Thường Xung Tử nghe được tay run lên túm lấy mấy cái râu Chính Tâm làm ông ta đau đến nhe răng trợn mắt, cạn lời: “Ông điên rồi hay là bị mù mắt vậy, nơi này là núi Mihara, là địa bàn của người ta, rõ ràng là hai chúng ta xong rồi.”

“Nhưng bọn họ chỉ có bảy người, chúng ta chiếm ưu thế, đánh xong liền chạy, kích thích.”

Chính Tâm càng nói càng cảm thấy có đạo lý, liên tục gật đầu nói: “Hơn nữa, nơi khỉ ho cò gáy này ông che mặt, tôi bịt đầu, ai có thể đoán được hai chúng ta là ai, ông nói đúng không?”

Đúng cái đầu nhà ông!

Thường Xung Tử trợn trắng mắt, lười phản ứng, tâm tư tuyệt đối không giống hòa thượng Chính Tâm, tức giận nói: “Bần đạo đến núi Mihara là có nhiệm vụ trong người, ông muốn thì tự tìm cách đánh một mình đi, đừng làm chậm trễ tôi làm chính sự.”

Dứt lời, Thường Xung Tử trong miệng niệm quyết, năm ngón tay bấm tính, một lúc lâu sau trên mặt hiện lên kinh sắc, dưới sự

ngạc nhiên nhìn chăm chú, giống như gặp ma quỷ nhanh chóng chạy về phía miệng núi lửa.

“Nói cái gì địa bàn của người khác nên khiêm tốn một chút, kết quả chính ông kiêu ngạo nhất.” Chính Tâm nói thầm một câu, bước nhanh đuổi kịp bước chân Thường Xung Tử.

Hai người đứng ở phía trước miệng núi lửa, Thường Xung Tử liên tục tính toán, từ trong ngực lấy ra một khối la bàn, cắn rách đầu ngón tay thi pháp, cuối cùng cũng chỉ thành kiếm, lâm không ở phía trên la bàn vẽ một giọt máu tạo thành ký hiệu ‘Sắc lệnh’.

Giọt máu tiêu tán không có gì, phía trên la bàn hiện lên toàn cảnh núi Mihara thu nhỏ, không biết còn tưởng rằng trong tay ông ta cầm máy chiếu, đang chụp ảnh lập thể.

Thường Xung Tử ngưng mắt nhìn lại, chỉ thấy núi Mihara thu nhỏ lại bị chín đạo xiềng xích vây khốn, kết cấu bị phế, không ở giữa xu thế thiên địa sơn xuyên, trở thành một đống đất không có cũng không sao.

“Làm sao vậy, có cách nào giải thích không?”

“Phong thủy của Mihara bị phế đi.”

- Chuyện tốt a!

“Sau này sẽ không còn núi lửa phun trào nữa, cũng không có động đất.”

“Bi kịch a!”

“……”

Thường Xung Tử nghe vậy, thiếu chút nữa bị nghẹn chết, hung tợn trừng mắt nhìn Chính Tâm một cái: “Hiện tại không phải lúc thích hợp bị phế, có người thần thông trấn áp ngọn núi này, hôm

nay hắn có thể phế núi Mihara, ngày mai có thể đi Tần Lĩnh dạo chơi, ngày mốt có thể chặn sông Hoàng Hà, hiểu chưa?"

"Hít ————"

Chính Tâm hít một hơi khí lạnh, không thể tưởng tượng nổi nói: "Thế gian lại có nhân vật như thế, cái này… cái này không khoa học, có phải ông đã tính toán sai rồi hay không, ông nhìn lại đi, xem xét cẩn thận hơn. "

"Nhìn bao nhiêu lần đều giống nhau, có lẽ la bàn bát quái của bần đạo sẽ tính sai, nhưng Thiên Tinh Bàn tuyệt đối sẽ không có sai."

Thường Xung Tử lo lắng không thôi, nhìn chín sợi xích trên núi Mihara, lẩm bẩm: "Nhìn bố cục phong ấn, rõ ràng là Cửu Tự Chân Ngôn Tứ Tung Ngũ Hoành, chính là không biết người áp chế phong ấn là cao nhân Nghê Hồng còn đang ẩn thể hay là chúng ta bên kia còn có tiền bối cao nhân trú ở thâm sơn cùng cốc… Cũng không đúng, núi Mihara lại không trêu chọc bọn họ, tại sao lại ra tay tàn nhẫn như vậy?"

"Cao nhân làm việc tất có cao thâm khó lường, hắn chính là đánh rắm, ông cũng sẽ cảm thấy có thâm ý khác."

Chính Tâm chèn ép một câu, sau đó nói: "Nghĩ nhiều như vậy làm cái gì, không chừng người ta chỉ là ăn nhiều tỏi tây, phi, là tâm tình không tốt, đi ngang qua nơi này nhìn ngọn núi này khó chịu, lật tay đem nó đập diệt."

"Có đạo lý."

Thường Xung Tử gật gật đầu, không nói thì thôi, nói thì thật đúng là có vài phần khả năng.

Phong ấn đơn giản thô bạo, đơn thuần lấy đại thế đè người, muốn nói có gì tinh diệu, thứ cho ông ta mới sơ học nông cạn, thật

sự không nhìn ra chi tiết gì.

Nói cách khác, phong ấn tiện tay thi hành, đối phương cũng không tốn quá nhiều tâm tư.

Nhưng mà đây mới là đáng sợ nhất, tùy tùy tiện tiện liền phế đi một ngọn núi, nếu chịu tốn tâm tư…

Thường Xung Tử trong lòng lo sợ, hít sâu một hơi: “Đây đã không còn là vấn đề nhiệm vụ nữa, chuyện liên quan đến gia quốc thiên hạ, bần đạo hôm nay chính là liều mạng không cần, cũng phải liếc mắt nhìn thấy vị cao nhân tôn vinh này.”

Ông ta đem la bàn đặt ở dưới chân, tay cầm kiếm quyết(1), chân đạp thiên khương, miệng niệm Cửu Diệu(3), liên tiếp chín lần qua đi, cũng chỉ điểm ở vị trí mi tâm.

(1)Kiếm quyết

(1)Kiếm quyết

– –

– –

(2)Cửu Diệu- navagraha là một khái niệm của thiên văn học và chiêm tinh học Ấn Độ.

(2)Cửu Diệu- navagraha là một khái niệm của thiên văn học và chiêm tinh học Ấn Độ.

- Mở!

Chỗ trán Thường Xung Tử, một đạo bầu trời xanh thẳm mở ra, hai mắt ông ta nhắm nghiền, lấy con mắt trên trán nhìn thế giới, nhanh chóng duyệt qua toàn bộ đỉnh núi Mihara.

“Có quỷ khí lạnh lẽo, phong ấn không chỉ trấn áp ngọn núi

này, còn tiêu diệt một…hai đầu ác quỷ… Thì ra là như thế, trấn áp ngọn núi này là bởi vì ác quỷ dẫn ra nhung nham…"

"A, xiềng xích màu trắng này dĩ nhiên là dùng Tịnh Thiên Địa thần chú viết mà thành, quái dị, dĩ nhiên còn có loại thao tác này sao!"

"Thấy rồi, nhìn thấy…"

Giống như pháp sư Asama, trong nháy mắt thấy rõ khuôn mặt thần bí nhân, một đạo hồng quang xuyên biên giới mà đến, đánh tan con mắt trên trán Thường Xung Tử, chấn đến cả người ông ta run rẩy như cầy sấy, một luồng máu tươi tràn ra khóe miệng, mềm nhũn nằm sấp trên mặt đất.

"Này, ông không sao chứ?"

Vội vàng tiến lên đỡ, thấy Thường Xung Tử mặt không có huyết sắc, Chính Tâm kinh ngạc nói: "Chuyện gì xảy ra, ông rốt cuộc thấy được cái gì mà lại bị dọa thành như vậy?"

- Tu hành có tương lai, đường lên trời chưa dứt!

Trong mắt Thường Xung Tử hiện lên một tia cuồng nhiệt, nắm chặt cánh tay Chính Tâm: "Ai nói tu hành xuống dốc, hoàn toàn là đánh rắm, thế gian còn có lục địa thần tiên."

"Ông điên rồi sao?"

"....."

Thường Xung Tử nghe vậy chậm lại, một lát sau trong mắt cuồng nhiệt tiêu tán, mặt lộ ra vẻ mặt sầu muộn vô hạn: "Đáng thương đáng tiếc, thế gian lại còn có lục địa thần tiên, vậy làm cho những người khác sống như thế nào đây!"

Nói xong, chính là một trận lẩm bẩm, người bên trái không

nên, người bên phải không công bằng, giống như máy đọc lại lẩm bẩm không dứt.

“Lúc thì khóc, lúc thì cười, quả nhiên ông điên rồi.”

Chính Tâm nhặt la bàn lên, một cái vuốt quét sạch máu tươi trên mặt đất, cõng Thường Xung Tử chạy vào sâu trong rừng cây, mấy cái chớp nhoáng liền không còn bóng dáng.

.....

Tokyo, gần quán cà phê.

Hai chiếc xe dừng lại, dưới vẻ mặt khó chịu của Rui Kisugi, Liêu Văn Kiệt đi ra

Chương 865: Trang bị Thượng Đế 1 khỏi ghế phụ, gõ cửa sổ xe Saeko, một mình dẫn cô đến một góc hẻo lánh.

“Cô hiểu cho tôi, chuyện video giết người, tôi không muốn lên tiếng, nếu cô định viết báo cáo, ngàn vạn lần đừng thêm tên tôi, yêu ai cũng được, dù sao cũng không phải là tôi là được.”

“Ai~~~”

Nogami Saeko thở dài, tâm tư hoàn toàn không có đặt trên băng ghi hình, nghe nói như vậy rất là thất vọng: “Tôi nhớ người nào đó ở trong sa mạc nói qua, mấy đứa nhỏ kia sẽ vô cùng đáng yêu, nhưng thời gian dài như vậy trôi qua, cha của đứa nhỏ vẫn là cặn bã nam nhân, một chút ý nghĩ mới mẻ cũng không có.”

“Không quên tình đầu, thủy chung như một, loại nam nhân này gặp phải ngàn vạn lần đừng buông tay.”

Liêu Văn Kiệt chân thành tán thưởng, sau đó nói: “Băng video giết người đã giải quyết xong, lại giúp tôi kiểm tra xem, còn có sự kiện linh dị nào khác hay không, ví dụ như ngôi nhà ma ám Saiki,

Hanako trong nhà vệ sinh, cô gái tám thước lái taxi.”

Nói xong, hắn nhướng mày với Saeko, vô cùng coi trọng vị công cụ này.

“Nghe có vẻ như một truyền thuyết đô thị …”

Nogami Saeko gật gật đầu, đang muốn xoay người rời đi, chợt liếc tới chiếc xe của Rui, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, một cái phất tay đem Liêu Văn Kiệt đặt ở góc tường.

“Bình tĩnh một chút Saeko, nhất thời không được tức giận.”

“……”

Thấy Liêu Văn Kiệt dễ dàng bị mình đẩy đến góc tường, còn làm vẻ mặt ngượng ngùng dối trá, Saeko sửng sốt không thôi, lấy son môi ra bổ sung trang điểm, một ngụm cắn vào…

Trên cổ áo.

Liêu Văn Kiệt: “…”

Chỉ có thế này thôi á?!

Sau khi lưu lại vết son môi, Nogami Saeko như báo được đại thù, vui vẻ ngâm nga một giai điệu quay về xe, đưa theo hai người em gái lái xe rời đi.

Một bên khác, đúng như dự đoán, Liêu Văn Kiệt vừa ngồi lên ghế lái phụ, liền bị Rui Kisugi nhìn thấy vết son trên cổ áo.

Hitomi Kisugi và Ai Kisugi cũng nhìn thấy, ngửi thấy mùi hồ ly tinh dơ bẩn trong không khí, dựa vào nộ khí tăng nhanh như gió bão của chị mình, hai người ngồi ở phía sau mặt đầy kỳ vọng.

Cực ngoan. JPG

“A Kiệt, vết đỏ trên cổ áo cậu là cái gì thế?”

“Son môi, nếu không còn có thể là gì.”

“...” x3

Khóe miệng Rui Kisugi giật giật, thấy dáng vẻ vô cùng bối rối của Liêu Văn Kiệt, có một cảm giác rất bất lực đấm một phát vào không khí: “Tất nhiên tôi biết đó là vết son, tôi hỏi vết son từ đâu mà ra?”

“Saeko in lên.”

Liêu Văn Kiệt im lặng lắc đầu: “Chị Rui, đã bảo chị đừng trêu chọc cô ta, giờ thì tốt rồi, cô ta vì để báo thù chị, trước khi đi còn lưu lại vết son trên áo tôi, chỉ vì làm cho chị tức giận.”

Có ý gì, mình tức giận có nghĩa là bình mắc lừa rồi?

Mặt Rui Kisugi lộ vẻ không vui: “Cậu lợi hại như vậy, nếu không chủ động, cô ta có thể hôn cậu, còn để lại vết son à?”

“Chính là vì tôi quá lợi hại, liều mạng giãy dụa không để cô ta thực hiện được, vốn là vết son in trên môi nhưng giờ lại in trên cổ áo.” Liêu Văn Kiệt nhún vai, những câu hỏi cùng loại như vậy quá nhiều, không có chút áp lực nào đáng nói.

Rui Kisugi bị nói cho không còn gì để đáp lại, tức giận đnáh tay lái, lái xe về phía nhà mình.

Tối hôm đó, bởi vì Liêu Văn Kiệt hắn khinh địch, không may bị địch đánh dấu, chịu khổ bị người bên trên lăng nhục đủ kiểu.

Cùng lúc ấy một góc nào đó ở Tokyo, một thân hình nhỏ bé khoác chiếc áo màu trắng đang đi loạng choạng, tương phản hoàn toàn với cảnh mơ mơ màng màng xa hoa trụy lạc.

Nhà khoa học của Sakagura, Miyano Shiho, biệt hiệu “Sherry”.

Mấy ngày trước, Miyano Shiho biết được tin chị gái Miyano Akemi bị giết, lúc đầu vốn không tin, sau này chứng cuồng loạn, dần dần khiến nàng tỉnh táo lại, thăm dò chân tướng về cái chết của chị gái mình.

Trừ việc bị Gin giết, nội bộ tổ chức thanh lí kẻ phản bội là điều bình thường, không có gì khác về tình hình cụ thể, chị gái phản bội thế nào, vì sao lại phản bội, Miyano Shiho hoàn toàn không biết gì cả.

Nhiều lần hỏi thăm không có kết quả, Miyano Shiho bắt đồng chống cự lại hành động, trước khi có được đáp án chính xác, phải gián đoạn việc tiếp tục nghiên cứu thuốc.

Bên phía Sakagura cũng không nhân nhượng, trực tiếp ném cô ta xuống tầng hầm, không phải, là phòng tối dùng để nghiên cứu, sau đó tiếp tục xử lí kết quả chưa quyết định.

Đã từng thấy các nhà khoa học khác chống đối lại tổ chức, Miyano Shiho không cho rằng mình có bao nhiêu quý giá, trái đất rời xa ai, ngày hôm sau vẫn tiếp tục chuyển động bình thường, rất có khả năng cô ta sẽ bị tổ chức xử quyết.

Không thể khoanh tay chờ chết, cô lấy thuốc APTX4869 từ trên người ra, một ngụm nuốt xuống.

Thân là nhân viên nghiên cứu phát minh thuốc, trong tay Miyano Shiho quản lí một số lượng lớn chuột bạch thí nghiệm, chuột bạch ở đây, không chỉ là một con chuột màu trắng trong phòng thí nghiệm, còn là người ghi chép cung ứng hàng hóa của tổ chức.

Dù sao cũng là tổ chức lớn, dịch vụ phục vụ hạng nhất, giá cả cũng xứng đáng.

Trong phần đông người dùng, chỉ có Kudo Shinichi sống không

thấy người, chết chẳng thấy xác, tổ chức từng hai lần phái người vào nhà Kudo tìm kiếm tung tích, Miyano Shiho thân là nhân viên nghiên cứu cũng đi theo.

Lần thứ nhất, không có thu hoạch, bốn phía phủ đầy bụi bặm, phòng khách đã lâu không có người tiến vào.

Lần thứ hai, Miyano Shiho phát hiện quần áo lúc nhỏ của Kudo Shinichi toàn bộ đã biến mất, từng có ghi chép thí nghiệm biến nhỏ chuột bạch, cô to gan đưa ra giả thiết, Kudo Shinichi và chuột bạch đã biến nhỏ giống nhau.

Chương 866: Trang bị Thượng Đế 2 Thân là một nhà khoa học, Miyano Shiho lúc đó lập tức tỉnh táo, đề phòng mình trong phòng Kudo Shinichi…. không, là cướp chuột bạch về tay trước, tổ chức bổ một đao này giết chết, sau đó liền ghi xác nhận tử vong của cậu lên báo cáo điều tra.

Miyano Shiho thừa nhận, uống thuốc này có chút đánh cược, dù sao cũng được xưng là thuốc độc hoàn mỹ 100% dẫn tới cái chết, Kudo Shinichi may mắn không chết, không có nghĩa là cô cũng có thể sống.

Sau khi thành công biến nhỏ, Miyano Shiho chạy thoát qua đường vứt rác, kéo thân thể mệt mỏi chầm chậm đi không mục đích, trạm tiếp theo không biết nên dừng chân ở đâu.

Đùng đùng đoàng!

Mây đen trên trời bùng lên ánh sáng, như con rắn xuyên qua chạc cây, một trận mưa rào đột nhiên ập tới, trong con ngõ nhỏ âm u, một bóng đen hai mắt đỏ tươi vỗ cánh bay đi.

Mưa xối lên người, đầu óc Miyano Shiho đang mờ mịt bỗng chốc tỉnh táo lại đôi chút, nhớ tới còn manh mối Kudo Shinichi này, tìm đúng hướng phố Beika, biến mất trong bóng đêm.

Ống kính di chuyển, mục tiêu là tầng 2 nhà Kudo Shinichi phố Beika, Miyano Shiho mệt mỏi ngã xuống, tên béo Agasa Hiroshi ở cách vách nhặt đi.

Nhân đây nói một câu, tên của tiến sĩ Agasa chính là Agasa Hiroshi, nếu như thêm một danh xưng tôn kính, thì chính là tiến sĩ Agasa Hiroshi*.

*Trong tiếng Nhật Hiroshi nghĩa là tiến sĩ.

*Trong tiếng Nhật Hiroshi nghĩa là tiến sĩ.

Sau khi Miyano Shiho bị nhặt đi, con quạ đen đang nghỉ chân trên lan can vỗ cánh bay đi….

Triển lãm tranh, buổi họp báo.

Nghệ thuật gia nổi tiếng Kranef Heinz tổ chức buổi họp báo này, bày tỏ trước khi buổi triển lãm bắt đầu, có một việc quan trọng muốn tuyên bố.

Cánh truyền thông lũ lượt kéo tới, vô cùng có hứng thú với Kranef Heinz, mọi người không rõ thân phận của vị họa sĩ này không giới, không sao, trên báo viết tác phẩm của ông đáng giá bao nhiêu tiền, là mọi người sẽ biết, hóa ra đây là một cường giả.

Ba chị em nhà Kisugi cũng ở đây, bởi vì ánh đèn flash ở buổi triển lãm quá nhiều, không phù hợp với nguyên tắc làm người không huênh hoang, Liêu Văn Kiệt từ chối làm đồ trang sức khoác tay của Rui Kisugi, tìm một góc vắng người đứng.

Chủ yếu là sợ chiếm ống kính, có những tờ báo vì để kích thích lượng tiêu thụ, lấy hắn ra làm tiêu đề, vừa hay cảnh ôm ấp bị ống kính chụp lại sau đó bị mấy cái cánh ở Hồng Kông bên kia thấy….

Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, tiêu đề này

không lên cũng được.

Tin tức về buổi họp báo mới phát ra không bao lâu, hai anh em Heinz liền dắt tay nhau xuất hiện, hai khuôn mặt trông giống nhau như đúc, khiến cho đám phóng viên ở hiện trường ngây ra một lúc lâu mới có phản ứng.

Kranef quăng ra một tin tức lớn, những tác phẩm liên quan tới ông, thực ra đều là do em trai Michael Heinz sáng tác, bản thân ông không liên quan chút nào tới việc sáng tác.

Sở dĩ nói như vậy, là bởi vì hai anh em họ tình cảm thắm thiết, lúc Kranef chủ động nhận sai, Michael cũng tha thứ cho hành vi phản bội trước đây của ông ta, còn suy nghĩ đến vấn đề thể diện của anh trai, nên mới có cách nói này.

Đối với các câu hỏi mà phóng viên đặt ra, Michael và Kranef giải thích là, Michael không thích lộ mặt, danh tiếng sẽ chỉ ảnh hưởng đến cảm xúc của ông ta mà thôi, vậy nên tìm anh trai giúp đỡ, dùng danh tiếng của Kranef đối ngoại phát biểu tác phẩm.

Đầu năm nay, không, phải nói là cả giới nghệ thuật, từ xưa tới nay, không có một nhà thuật gia quái gở nào xuất đầu lộ diện chào hỏi người khác, đám phóng viên tuy dù có nghi ngờ, nhưng không nói, đang suy nghĩ có tiêu đề bài báo ngày mai rồi.

Hành vi não tàn của hai anh em não tàn này, không cần sửa chữa, rập khuôn kịch bản vốn có cũng có thể kéo tới làn sóng quan tâm của dư luận.

Liêu Văn Kiệt bên này, đứng trước một bức tranh quan sát, bối cảnh trong bức tranh là một mảng đỏ tươi, phong cách vẽ quỷ dị, tựa như đang miêu tả khung cảnh bên trong địa ngục.

Chỉ thấy một cánh tay màu đỏ to lớn vươn ra từ trong khe hở, năm ngón ngoằn ngoèo như ban tay ma quỷ, trên đó có một con

quạ mắt đỏ đang đậu. Phía dưới bàn tay ma quỷ là bóng tối bao phủ, ẩn giấu một hình người, mờ nhạt không dễ dàng nhận ra.

Đầu ngón tay ma là một mảng lớn dây đỏ kéo dài, mỗi một sợi dây đều trói một khuôn mặt người đang vặn vẹo, khống chế hành động của bọn họ, ngụ ý nhân loại bị dục vọng của ma quỷ chi phối, tự đắm mình trong trụy lạc biến thành ma quỷ mới.

Tên bức tranh đơn giản dễ hiểu, "Giao dịch giữa ma quỷ và ma quỷ" , nội hàm khiến con người ta tự mình suy ngẫm.

Trong lòng một nghìn độc giả có một nghìn Hamlet*, người khác nghĩ thế nào, có bị dẫn dắt hay không, có phải quyết định thay hồn đổi xác làm người một lần nữa không, Liêu Văn Kiệt không rõ, hắn cảm thấy bản thân bị bôi xấu.

*Hamlet là vở bi – hài kịch của nhà văn, nhà soạn kịch người Anh William Shakespeare.

*Hamlet là vở bi – hài kịch của nhà văn, nhà soạn kịch người Anh William Shakespeare.

Nếu không phải hắn có lòng tốt giúp đỡ, Rui Kisugi bây giờ vẫn là một người có tiền độc thân, Heinz cũng chỉ có thể lang thang khắp nơi, không biết ngày nào đó sẽ chết ở một góc nào đó không người hỏi thăm.

Nhân từ như hắn, vậy mà lại bị khắc họa thành hình tượng ma quỷ, Heinz quả là không hiểu có ơn phải báo chút nào.

Càng nghĩ càng tức, Liêu Văn Kiệt suy nghĩ cách báo thù, đêm nay để Rui Kisugi tới trả món nợ của cha mình đi.

"Tút tút! Tút tút tút ----"

Chương 867: Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện. 1 Chuông điện thoại reo lên, Liêu Văn Kiệt xuôi theo cửa hông đi ra

hành lang trưng bày, sau khi nhận điện thoại, là từ công ty Linh Dị Tam Kiệt ở Hồng Kông gọi tới.

Bởi vì chiếc điện thoại ở Hồng Kông đó không cách nào liên lạc, Chung Phát Bạch liền gọi tới số điện thoại thường dùng ở Nghê Hồng này, mục đích gọi tới rất đơn giản, có một vị khách quen tới thăm, muốn hắn mau chóng liên hệ.

Trước khi cúp máy, Chúng Phát Bạch để lại một dãy số, Liêu Văn Kiệt trực tiếp gọi qua, chuông reo chưa tới vài giây, đối phương đã cười nói với hắn.

“Phi Ưng” Jackie, NPC cũ.

Một lát sau, Liêu Văn Kiệt vừa lòng thỏa ý cúp máy, không hổ là Phi Ưng Châu Á, NPC cũ phát nhiệm vụ mới, khuôn mặt vừa nhìn liền thấy ngập tràn kỹ xảo đó.

Mấy ngày trước, Jackie nhận được điện thoại của một người bạn bá tước cũ ở Tây Ban Nha, vì để tìm kiếm năm món thần khí mất tích ở bên ngoài – Trang bị Thượng Đế.

Theo như ghi chép trên thánh kinh, trang bị Thượng Đế do thiên sứ đem tới nhân gian, là vũ khí tặng cho con người chống lại ma quỷ, tới nay đã thất lạc tám trăm năm tồi.

Theo như cách nói của bá tước, sở dĩ muốn Jackie mau chóng tìm thấy năm món đồ này, là vì bá tước nhận được tin tức, có một giáo phái thần bí khác cũng đang tìm kiếm trang bị Thượng Đế.

Không rõ nguyên nhân, không rõ mục đích, tóm lại, phải đuổi kịp tốc độ tìm kiếm trang bị Thượng Đế của họ.

Khôn khéo như Jackie, nghe tới đây liền biết trong chuyện này còn có ẩn tình khác, anh ta và bá tước có quan hệ hợp tác lâu năm, vẫn hi vọng ngày nào đó đối phương giúp hắn tẩy trắng cái danh tiếng xấu đạo tặc đó, nên không thể từ chối yêu cầu này.

Một mình lên đường lại sợ nguy hiểm, anh ta liền liên lạc với Liêu Văn Kiệt, hy vọng Liêu Văn Kiệt nể tình bạn bè hợp tác lúc tìm vàng trên sa mạc, hợp tác thêm lần nữa.

Liêu Văn Kiệt vui vẻ đồng ý, lần hợp tác trên sa mạc đó quả thực rất vui vẻ, tuy rằng từ đầu tới cuối chỉ gặp mặt một lần, nhưng điều đó không quan trọng, trong thế giới của người trưởng thành cho phép sai lầm, hai bên đều cho rằng từng có quan hệ hợp tác, vậy thì chính là hợp tác.

Hơn nữa, trang bị thượng đế mất tích đã tám trăm năm, năm món trang bị, thân mặc bộ thần khí này, có thể lấy cơ thể người phàm đập tam ma quỷ, vừa nghe đã thấy rất thú vị.

Không cần quan tâm thứ đồ chơi này là thật hay giả, có năng lực chống lại ma quỷ hay không, Liêu Văn Kiệt đều đồng ý đi một chuyến.

Nói ra hổ thẹn, thái độ làm người tương đối keo kiệt, không nỡ đổi điểm tài lực lấy nguyên vật liệu, kiếm Thắng Tà ngừng không thăng cấp, nếu như có thể lấy được trang bị này….

Thao tác cụ thể còn phải xem tình hình để quyết định, dù sao cần cho thể diện thì vẫn phải cho, hắn có thể không tin, nhưng không thể không để ý.

Thời gian hẹn với Jackie là một tuần sau, theo ý của Liêu Văn Kiệt, tình báo, trang bị, kế hoạch vân vân đều cần tới Jackie giải quyết, mà hắn cũng phải nhân thời gian này xử lí một chút chuyện công việc, để sau này có thể toàn tâm tiến vào hành trình mạo hiểm.

Hiểu thì đều hiểu cả, tra nam quả thực rất bận, ít hơn một tuần, không có cách nào nộp thuế đầy đủ cho các nhà.

Cũng may vào lúc hắn bận, nhân vật sớm đã được thiết lập

đầy đủ, nếu không đã sớm bị lộ rồi.

Thời gian nhoáng một cái, tòa thành nào đó ở Châu Phi, khách sạn.

Phi Ưng Jackie đợi hai ngày mới thấy Liêu Văn Kiệt, lúc đó nhổ một nước bọt nói: "Anh Kiệt, nói thật, nếu hôm nay anh còn không xuất hiện, tôi liền tự mình làm."

"Xảy ra chuyện gì, trong điện thoại cậu cũng không nói như vậy."

"Bá tước gửi thông báo tới, bảo tôi tăng nhanh tốc độ, có vẻ như môn phái thần bí đó đã lấy được một phần của trang bị Thượng Đế."

"Hiểu rồi, nói rõ cho tôi biết thong tin trong tay cậu."

Liêu Văn Kiệt gật đầu, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, trước khi Jackie mở miệng, mượn phòng vệ sinh của anh ta dùng một chút, lần nữa xuất hiện, đã bôi bôi vẽ vẽ lên mặt mình, vẽ một tấm mặt nạ giống khuôn mặt vốn có đến bảy tám phần, nhìn tổng thể càng thêm thành thục.

Lần này không dùng thuật biến thân, chỉ là vẽ đơn giản một chút, nhưng tư chất trời ban khó mà che giấu, biến xấu thất bại, vẫn đẹp trai như cũ.

"Anh Kiệt, như vậy là có ý gì?" Jackie không hiểu.

"Không có ý gì, dù sao anh cũng là một tên trộm, đi gần anh quá, sẽ ảnh hưởng tới giá trị của tôi, hóa trang một chút che giấu thân phận."

Liêu Văn Kiệt giải thích xong, nói tiếp: "Trong thời gian hợp tác đừng gọi tên tôi, gọi biệt danh, anh là Phi Ưng, vậy thân là đồng đội tôi là là…. tôi nghĩ xem, gọi "Liệp Ưng" là được.

“Ok, tôi không vấn đề gì.”

Jackie nhún vai, bày tỏ vấn đề không lớn, tận cho tới khi anh ta đưa Liêu Văn Kiệt rời khỏi khách sạn, khởi động xe lái về dãy núi phái xa, lúc này mới thấy có gì đó không đúng.

...

Khe núi, đường phía trước có thể đi, Jackie dừng chiếc xe việt dã lại, lôi bản đồ đã được đánh dấu ra.

“Căn cứ vào điều tra của tôi, giữa núi có một bộ tộc sinh sống ngăn cách với thế giới, là một phần của trang bị Thượng Đế, bảo kiếm Thánh Linh được họ coi như thần vật mà thờ phụng, cần một vài kỹ thuật linh hoạt.”

Jackie nhíu mày, nói tới việc mượn đồ, anh ta rất chuyên nghiệp, bởi vì quanh năm mượn đồ nhưng không trả, vậy nên luyện được một cơ thể chịu đòn rất tốt, bình thường mười mấy người đàn ông đánh cũng không đánh chết được anh ta.

Hai ngày nay đợi Liêu Văn Kiệt, Jackie cũng không phải là cả ngày ở trong khách sạn đợi, từ nhỏ đã là một người không chịu ngồi yên, đã tra xét qua tình hình bộ tộc đó một lần, trang bị đã mua sắm đầy đủ hết, bất cứ lúc nào cũng có thể triển khai hành động.

Gọi Liêu Văn Kiệt tới giúp đỡ, là vì “trang bị Thượng Đế” vừa nghe đã biết rất mơ hồ, vấn đề chuyên nghiệp cần người chuyên nghiệp xử lí, phí ra sân gì đó đều dễ thương lượng.

Chương 868: Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện. 2 “Nơi này là tế đàn, là trung tâm của bộ tộc, bảo kiếm Thánh Linh được khảm bên phải tượng đá, lấy kiếm đi không phải vấn đề lớn, mấu chốt là làm sao đem kiếm an toàn ra ngoài.

Jackie chỉ vào đường cong trên bản đồ, chậm rãi nói: “Kế

hoạch của tôi là, sau khi trộm bảo kiếm, chạy trốn theo đường bãi cỏ ở con dốc sau núi, nơi này là sườn núi, có một bụi cây, tôi đã sắp xếp tàu lượn ở đó, chỉ cần…"

"Đợi chút."

Liêu Văn Kiệt giơ tay hô dừng, ngước mắt nhìn lên mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, mặt không biểu tình nói: "Theo như tôi biết, có rất nhiều chỗ dinh dưỡng không tới được, mọi người thiếu vitamin A, nên mắc bệnh quáng gà, tình hình của bộ tộc này có vẻ cũng gần như vậy. Cho dù không phải, ban đêm đi đường chỉ cần không gặp phải quỷ, vậy thì an toàn hơn ban ngày nhiều, tại sao không lựa chọn ra tay vào ban đêm?"

"…" x2

Jackie im lặng một lúc lâu, sau đó ngửa đầu nhìn: "Liệp Ưng, cậu có điều không biết, trộm đồ ban đêm không có kỹ thuật, tôi là đạo tặc nổi danh, khinh thường việc bắt nạt người mắc bệnh quáng gà, nếu không cậu cho rằng tại sao tôi khăng khăng ra tay vào ban ngày?"

"Nghe lời tôi, bắt nạt một lần không có gì là xấu."

"Được rồi, lần này nể mặt cậu, lần sau sẽ không như vậy."

Jackie thở dài, bày ra vẻ danh dự bị tổn thương oan ức, lẩm bẩm cũng chính là vì Liêu Văn Kiệt, đổi thành người khác, nói gì anh ta cũng sẽ không đồng ý.

Hai người đi bộ tới nơi ở trên đỉnh núi của bộ tộc, trên đường vừa đi vừa nói, giống hệt như đi dã ngoài đạp thanh, không có chút cảm giác căng thẳng nào.

Nói tới việc sau khi chia tay ở sa mạc, Jackie lại khóc thút thít cảm thán một trận, một chuyến tới sa mạc, bảo vật không lấy được, chỉ kiếm được ba em gái và một chút lộ phí.

Nhìn biểu hiện, anh ta trái ôm phải ấp bên dưới còn kẹp một người, là chuyện đương nhiên của phe thắng trong đời người, tình hình thực tế chỉ có anh ta mới rõ, dùng một câu để khái quát.

Anh ta quả thực không phải người!

Jackie một bên nói lưng bị thương, không phải là đối thủ của đám thanh niên, một bên mặt mày hớn hở, bày tỏ rằng tuy có chút gian khổ, anh ta cũng sừng sững không ngã.

Bởi vì quá tầm thường, Liêu Văn Kiệt không nhịn được cắt ngang nói: "Thứ cho tôi khó mà hiểu được, đã có người xinh đẹp như hoa bên cạnh, tại sao vẫn còn đồng ý với yêu cầu của bá tước, có nguy cơ mạo hiểm tính mạng tìm kiếm trang bị Thượng Đế, ở bên cạnh người đẹp sống trong cơn say không tốt à?"

"Từ trong xương cốt tôi vốn là một người thích mạo hiểm."

"Ha ha, anh chắc chắn không phải xương cốt bị dày vò sắp rụng thành từng khúc?"

Liêu Văn Kiệt khinh thường cười, sau khi Jackie rơi vào im lặng, không nói tiếp vấn đề này nữa, chuyển sang nói về thông tin của trang bị Thượng Đế.

Jackie biết rất ít về việc này, chỉ biết trang bị Thượng Đế thật ra là ngũ trang Thượng Đế, từ "Thượng Đế" này cụ thể là God trong kinh thánh, hay một vị thần linh khác, cần phải để bá tước giải đáp câu đố này.

Nói xong, Jackie lại bổ sung thêm, thần thoại tôn giáo đều tham khảo lẫn nhau, không cần rối rắm về vấn đề khởi nguồn của trang bị Thượng Đế, trước đây anh ta cũng là một đứa trẻ tò mò, cho tới khi một lượng lớn tài liệu bày trước mặt.

...

Đêm, đen, trăng.

Đỉnh núi, tế đàn, tượng đá.

Liêu Văn Kiệt phụ trách canh gác, Jackie ném dây kéo, trườn lên đỉnh đầu tượng đá, nhẹ nhàng lấy bảo kiếm xuống, dưới sự phối hợp chặt chẽ của Liêu Văn Kiệt bình an trở về.

Hai người xuống núi theo đường cũ, cả quá trình lặng lẽ làm việc, vô kinh vô hiểm ngồi lên xe việt dã, chuẩn bị xuyên qua đồng bằng, lái xe về phía thành phố.

Chương 869: Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện. 3

Làm trộm nhiều năm, kinh nghiệm của Jackie phong phú, từng có trải nghiệm bị người đen ăn đen, nên rất rõ một đạo lí.

Nơi nguy hiểm nhất mới là nơi an toàn nhất, thời điểm cách thắng lợi gần nhất, cũng sẽ cách thất bại gần nhất, còn có một giáo phái thần bí khác đang tìm kiếm trang bị Thượng Đế, địa điểm dừng chân trước kia rất có khả năng đã không còn an toàn nữa.

Liêu Văn Kiệt không có ý kiến gì với việc này, ngồi ở ghế phó lái tỉ mỉ quan sát bảo kiếm Thánh Linh.

Một thanh kiếm đánh đơn, toàn thân màu trắng, chiều dài khoảng chín mươi centimet, nguyên liệu không biết, đã trải qua mấy nghìn năm nhưng không bị mài mòn.

Kì lạ là, chuôi thanh kiếm này có vẻ như từ khi ra khỏi lò liền không mở ra, hai lưỡi trơn chu, lại thêm cảm giác tay vô cùng nhẹ, rất giống một cây kiếm gỗ khắc đồ chơi.

Trò đùa trẻ con quá.

Mặt khác, Liêu Văn Kiệt vẫn chưa cảm nhận được phản ứng năng lượng ở thân kiếm, bảo kiếm Thánh Linh vẫn như một con cá muối chẳng động đậy tí nào, chẳng mảy may đáp lại.

Có lẽ nguyên nhân là do trang bị, chưa tập hợp đủ sẽ không có tác dụng.

Trong lòng Liêu Văn Kiệt suy tư, nghĩ rằng sẽ bẻ gãy nó, thử

một chút khả năng tự bảo vệ mình của thần khí.

Nghĩ một chút vẫn quyết định thôi, cất vào vỏ kiếm màu đen xong, tiện tay vứt ra ghế sau.

Xe việt dã chạy trên đường đất, đợi tới khi trời ló ánh bình minh, Jackie rút điện thoại ra, cười ha ha gọi điện, sau khi gọi xong giải thích với Liêu Văn Kiệt.

“Đối phương tên là Cusa, chuyên nhận chuyện làm ăn của loại người như tôi, ở nơi đó của anh ta có trang bị, cùng với các loại phương tiện giao thông, có lúc sẽ nhận hàng, chỉ cần giá cả hợp lí, tìm anh ta điều hòa mâu thuẫn của bộ tộc cũng không thành vấn đề.”

Đơn giản mà nói, Cusa là thương nhân trên bản đồ, kiêm chức tình báo và công việc phản bội.

Sở dĩ nói anh ta là kẻ phản bội, là bởi vì loại người trộm cắp như Jackie không đi tay không, Cusa vì vượt qua tình hữu nghị quốc tế, cũng có nghĩa là phục vụ tiền tài, chắc chắn sẽ bán tiết tháo của mình.

“Không cần nói với tôi những điều này, trong ngành này anh là chuyên gia, anh thấy không thành vấn đề, thì tôi cũng không thành vấn đề.” Liêu Văn Kiệt không hề gì, dừng lại nghỉ ngơi nửa ngày cũng không làm chậm trễ thời gian, kẻ tài cao thì gan cũng lớn, cũng không lo lắng bị Cusa đen ăn đen.

Nửa tiếng sau, Jackie dừng xe tại một nơi của bộ lạc.

Lúc này đã là nửa đêm, bên trong bộ lạc đèn đuốc sáng trưng, một đám người của bộ tộc tự nhiên cầm súng AK chờ đợi đã lâu, người đàn ông cường tráng cầm đầu nhìn thấy Jackie, hai tay dang ra mạnh mẽ ôm anh ta một phát.

“Thế nào, Phi Ưng Châu Á, lần này lại mang bảo bối gì từ quê

hương của tôi đi?”

“Anh nghĩ nhiều rồi, tôi và bạn tới đây du lịch, thuận tiện chụp một bộ sưu tập ảnh động vật hoang dã.”

Jackie và Cusa vỗ vai ôm ấp, chỉ Liêu Văn Kiệt giới thiệu: “Liệp Ưng, người cộng tác của tôi lần này, muốn mượn địa bàn của anh nghỉ ngơi một lúc, trước trưa mai sẽ rời đi.”

Cusa gật đầu với Liêu Văn Kiệt, sau đó nói với Jackie: “Không thành vấn đề, tôi sẽ giúp anh đổ đầy xăng, tiện kiểm tra luôn độ mài mòn của lốp xe.”

“Cusa làm qua loa là được, tôi là một kẻ nghèo khó, giá cao quá, lần sau tôi sẽ không tới nữa.”

“Ha ha ha ----”

Cusa cười to mời hai người vào trong bộ tộc, tán dóc vài câu liền muốn trở về nghỉ ngơi, trước khi đi còn chuẩn bị đặc sản địa phương cho gương mặt mới là, người trong bộ tộc cười lên một cái cả miệng đen sì.

Trời tối quá, ngay cả đối phương là nam hay nữ Liêu Văn Kiệt cũng không nhìn rõ, kiên quyết từ chối loại giao dịch tiền tài và thân thể này.

...

Tu luyện một đêm tới tận bình minh, Jackie ăn no uống say, nhận lấy hóa đơn từ trong phòng kế toán, bày ra vẻ mặt bỏ tiền đau thịt, gọi Liêu Văn Kiệt rời đi.

Chính vào lúc này, bụi đất phía xa bay lên, Cusa lái xe việt dã, còn đưa về một vị khách nữa.

Khách nữ.

Người Âu Mỹ, đường nét khuôn mặt rõ ràng, thấm đẫm vẻ đẹp của một người ngoại quốc nơi đất khách, tuổi tác khó nói, dù sao nhìn cũng khá thành thục, thành thục ở trên các loại ý nghĩa.

Tóc dài màu nâu buộc sau đầu, khí chất quả cảm lão luyện, mặc một bộ đồ thám hiểm, đeo một chiếc túi đeo vai màu đen.

Bởi vì trọng lượng rơi vào trước ngực, số mệnh của chiếc túi rơi vào khe núi, nổi bật…. quá nổi bật, cảm giác hơi giả, có chút không chân thực.

“Nhìn thấy chưa, nhà ăn này ít nhất có thể nuôi sống một bộ tộc, tôi nghi ngờ cô ta giở trò lừa bịp.” Vẻ mặt Jackie nghiêm túc nói, vấn đề học thuật, nhất định phải có một tấm lòng nghiêm túc ham học hỏi.

“Jackie, đánh giá của anh độc đoán quá, theo tôi thấy…. xí, người ta giở trò lừa bịp thì có liên quan gì tới anh?”

Ánh mắt Liêu Văn Kiệt nghiêng ngả, đột nhiên phát hiện tiết tấu bị lệch, lập tức giận dữ nói: “Theo như tôi thấy, chúng ta nên lên đường rồi.”

“Nhìn thêm chút nữa đi, dù sao cũng không phải trả tiền.”

“Được thôi.”

Trong lúc hai người đang lẩm bà lẩm bẩm, khách hàng nữ của Cusa cảm nhận được bị nói xấu sau lưng, nhíu mày nói: “Cusa, việc làm ăn của anh tốt quá, mỗi lần tới chỗ anh đều không thiếu khách hàng.”

“Hahaha, lần này không phải, nhìn thấy mũi to bên đó chưa, anh ta là Phi Ưng Châu Á, bên cạnh là cộng tác của anh ta – Liệp Ưng.”

Cusa cười giải thích: “Laura, đừng mãi nhìn tôi bằng ánh mắt

sắc như thế, bọn họ tới thảo nguyên du lịch, đi qua đây mượn chỗ này nghỉ ngơi một đêm, tính toán thời gian chắc cũng sắp đi rồi."

Khách hàng nữ tên Laura gật đầu, nói mục đích của chuyến đi lần này: "Tôi đang tìm nơi khởi nguồn của sự sống, có một tên điên để mắt tới chiếc hộp Pandora, nhưng tôi không biết rõ địa điểm cụ thể, chỉ biết nơi đó là một ngọn núi nguy nga đồ sộ, trong tay anh có manh mối gì không?"

"Không có, Pandora là nhân vật thần thoại của Hy Lạp, cô tới thảo nguyên ở Châu Phi để tìm kiếm manh mối…." Sắc mặt Cusa quái dị, lời phía sau không nói, ý nghĩa đã thể hiện rồi.

"Tôi biết việc này rất khó tin, nhưng bản đồ chỉ rõ, địa điểm chính là ở gần đây."

"Vậy à, để tôi nghĩ xem."

Cusa trầm ngâm một lúc, sau một phen cò kè mặc cả, mặt lộ ra vẻ bừng tỉnh: "Tôi nhớ ra rồi, có một ngọn "Thần Chi Thánh Sơn", nơi đó có một bộ lạc chiếm giữ, có lẽ trưởng lão nơi đó có thể giúp cô tìm ra manh mối."

"Đưa tôi đi."

"Laura, Thần Chi Thánh Sơn cách quá xa, lái xe tới đó cũng đã tối rồi, cô cũng thấy đó, tôi còn phải chiêu đãi những vị khách khác nữa, không thể…"

"Thêm tiền!"

"Đi thôi, bây giờ sẽ xuất phát."

Cusa gật đầu cực nhanh, cho người chuẩn bị vũ khí và xe việt dã, nói với Jackie một câu xin lỗi, liền lái xe việt dã vội vã rời đi.

Mắt nhìn theo xa việt dã đã đi xa, Jackie hít sâu một hơi: "Liệp

Ưng, ngửi thấy chưa, hương vị của mạo hiểm, nó đang thâm tình mời gọi chúng ta."

"Là hương vị của tiền tài!"

"Đều như nhau."

Jackie nhướn mày, chỉ về phía xe việt dã biến mất: "Cô gái vừa nãy, Cusa gọi cô ấy là "Laura", cái tên này tôi có chút ấn tượng. Nếu nhớ không nhầm, tên đầy đủ là Laura Croft, người Anh, một nhà khảo cổ học."

"Chưa từng nghe." Liêu Văn Kiệt lắc đầu.

Laura Croft là ai, hắn biết, chỉ là rất kì lạ, tại sao lại gặp đối phương một cách trùng hợp như vậy.

Chương 870: Tôi là người tốt 1 Lại nhìn Jackie bên cạnh, đại khái hiểu được nguyên nhân, giống như là triển khai một phần phụ của kịch bản, phần này Jackie đều liên quan tới trộm, kẻ trộm, đạo tặc, trộm mộ, nói không chừng tiếp theo sẽ còn mở khóa nhân vật mới.

"Cậu chưa nghe qua cũng là chuyện bình thường, bề ngoài cô ta là một nhà khảo cổ học, thực ra là một kẻ trộm mộ, là một loại người với tôi. Chỉ là cha cô ta rất nổi tiếng, chắc cậu từng nghe qua, tên là Richard Crawford, rất có sắc thái của một nhà khảo cố học trong truyền thuyết."

Jackie tràn đầy hứng thú nói: "Cô gái này mới chỉ ra mắt được năm sáu năm, nhưng lại rất có danh tiếng trong ngành, bởi vì…"

"Quá ác?"

"Ừm, cũng có nguyên nhân ở phương diện này."

Jackie không có cách nào phủ nhận, chỉ nghe tới cái tên đại

chúng hóa Laura này, quỷ mới liên tưởng tới Laura Croft, cho dù khách hàng của Cusa đều là trộm, anh ta cũng không đoán ra.

Jackie kiên quyết phủ nhận điểm chú ý của mình quá hèn mọn, là nhãn hiệu Laura hung thần ác sát nổi tiếng trong ngành, anh ta mới có thể đoán ra được thân phận của đối phương.

“Thế nào, có muốn đi theo xem thử không?”

“Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, đừng quên rằng chúng ta còn đem theo bảo kiếm Thánh Linh.” Liêu Văn Kiệt lắc đầu.

“Tôi biết, nhưng gen mạo hiểm khiến lòng tôi ngứa ngáy khó chịu…”

Jackie vò đầu bứt tai, cả người khó chịu nói: “Tôi thề, chỉ xem thôi, cái gì cũng không làm, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

“Được rồi, miễn cưỡng tin anh một lần.”

Trên đồng cỏ, một đường bụi xám từ mơ hồ đến trong trẻo, xuyên qua một nguồn nước, hù dọa một số lượng lớn động vật hoang dã chạy tán loạn.

“Cusa, chúng ta bị theo dõi, nếu tôi đoán không sai, chính là vị khách hàng Châu Á mũi to đáng yêu của cậu.”

Laura ở ghế phụ kéo kính râm xuống, giọng điệu rất khó chịu, như thể cô ta đang tự hỏi có phải là lần này đến phiên cô ta bị đen ăn đen.

Cusa hiểu ý ngay lập tức, tự nhiên nói: “Laura, cô nghĩ nhiều quá, cô là khách hàng tốt nhất mà tôi có trong tay, cô là người tốt nhất trong tất cả mọi người. Jackie quỷ nghèo đáng thương kia có thể so với cô sao?”

“Cho nên?”

“Không liên quan tới tôi, là Jackie tự mình theo tới.”

Cusa vỗ vỗ tay lái, cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Cô nghĩ chúng ta nên giải quyết như thế nào, tiếp tục lái xe bỏ qua Jackie, hoặc là dừng lại cho anh ta một chút giáo huấn?”

“Châu Á Phi Ưng thân thủ thế nào?”

“Tùy tình huống…”

Cusa suy nghĩ một chút và đưa ra đánh giá xác đáng: “Cho Jackie một cái thang hoặc một cái ghế, anh ta có thể đùa nghịch cô như khỉ, nhẹ nhõm mà đấu với 10 người đàn ông lực lưỡng, cô không thể là đối thủ của anh ta. Nhưng nếu như hai tay trống trơn, anh ta trừ chịu đánh cũng chẳng có gì ghê gớm. Còn nếu đổi thành tôi cùng anh ta đơn đấu, trong vòng ba mươi giây, tôi sẽ bị đánh ngã.”

“Đừng nói nhảm, trực tiếp nói thẳng cho tôi, tôi cùng anh ta đơn đấu, ai phần thắng lớn hơn.”

“Không lạc quan lắm, nên dùng súng.”

Đối mặt với các loại khách hàng lớn, Cusa nói chuyện mười phần uyển chuyển, dưới tình huống nỗ lực tận lực không làm thương tổn mặt mũi, khổ cực mà trình bày sự thật.

“Người Châu Á bên cạnh Phi Ưng thân thủ thế nào?”

“Cô nói Liệp Ưng…”

Cusa khẽ nhíu mày, thành thật nói: “Trước kia tôi chưa thấy qua người này, theo Phi Ưng nói, Liệp Ưng là người cộng tác mới của anh ta, cô biết đó, tám phần mười là tổ đội tạm thời, Liệp Ưng cung cấp tàng bảo đồ, Phi Ưng lấy tiền làm việc, phụ trách công

việc thám hiểm cùng bảo hộ.”

“Tôi là hỏi thân thủ như thế nào!”

“Không biết, nhưng hắn xem ra mềm nhũn, xem ra cô đánh một quyền có thể đánh cho hắn khóc thật lâu.”

“Tốt lắm, sau khi dừng xe anh giải quyết Phi Ưng, Liệp Ưng giao cho tôi đối phó.” Laura dứt khoát quyết định.

“Chuyện này không có khả năng!”

Giọng Cusa đanh lại ngay lập tức: “Tôi là người làm ăn, họ cũng là khách hàng của tôi. Cô biết quy củ của tôi …”

“Thêm tiền!”

“Laura, cô quả nhiên biết quy củ của tôi.”

Cusa giơ ngón tay cái lên, vỗ vỗ ngực bảo đảm nói: “Giao cho tôi đi, tôi giúp cô ngăn chặn Phi Ưng, chờ cô quật ngã Liệp Ưng, chúng ta liên thủ tiếp đối phó Phi Ưng.”

Lara trợn mắt một cái, đồng đội không chút tiết tháo, cùng may cô ta có tiền, nếu không chờ một lúc liền thành một chọi ba.

Bên kia, nhìn thấy xe địa hình của Laura dừng lại, Jackie giảm tốc độ, lúc đi ngang qua chân đạp phanh lại, vỗ vỗ cửa xe, cười nói: “Cusa, thật là trùng hợp, các anh cũng đi đường này?”

“Jackie, anh quá làm loạn, cái này khiến tôi rất khó xử.”

Cusa hướng Laura bĩu bĩu môi, người sau mặt mũi tràn đầy thiếu kiên nhẫn, đang lấy ra hai khẩu súng ngắn USP trên thắt lưng.

“Cusa, còn có vị tiểu thư Laura này, đây đều là hiểu lầm, tôi cùng Liệp Ưng không có ý gì khác, chẳng qua là cảm thấy các anh

thế đơn lực bạc, đại thảo nguyên lại nguy hiểm trùng điệp, cố ý theo tới bảo hộ các anh."

Jackie nói xong, Liêu Văn Kiệt hợp thời từ trong ống quần móc ra một thanh súng tự động, họng súng chỉ lên trời liên tiếp thả hai phát súng.

Vẫn chưa hết, hắn lấy ra một quả lựu đạn khác, rút vòng thả rồi ném ra xa 30 mét cho nổ.

Oành một tiếng hỏa cầu lăn xa, giữa không trung khói đen khét lẹt bốc lên nghi ngút.

Chương 871: Tôi là người tốt 2 Mạnh mẽ so sánh, rất có lực uy hiếp, hai thanh USP của Laura ngay lập tức không còn uy hiếp gì, Cusa liền liên tục gật đầu, cho rằng Jackie theo tới là xuất phát từ ý tốt.

"Đừng suy nghĩ nữa, có tôi cùng Liệp Ưng hộ tống, lần thám hiểm này đảm bảo vô cùng an toàn, mà lại miễn phí không cần tiền."

"..."

Laura trầm mặc không nói chuyện, so sánh hai bên hỏa lực, bên này của cô không có chút phần thắng nào, nhưng hộp ma Pandora can hệ trọng đại, cô không có lý do cũng không có khả năng đáp ứng hai tên cường đạo rõ ràng dự định đen ăn đen nhập bọn.

Laura quyết định vùng vẫy một lần nữa, nheo mắt lại: "Các anh chỉ nhìn thấy kho báu, nhưng không nhìn thấy nguy hiểm ẩn tàng phía sau kho báu. Có một tổ chức khác ẩn trong bóng tối, có năng lực điều động một đám lính đánh thuê tới, chỉ với một khẩu súng trường, các anh thậm chí còn không thể tự bảo vệ mình."

"Nghe có vẻ tuyệt vời, tôi là một nhà thám hiểm, theo đuổi sự

phấn khích là một niềm vui lớn trong cuộc đời tôi.”

Jackie cười đi xuống xe, hướng Laura vươn tay: “Thế nào, hợp tác vui vẻ?”

Laura vẫn bất động, sắc mặt lạnh lùng nói: “Cho đến khi các anh chứng minh được thực lực của mình, tôi sẽ không thay đổi quyết định.”

“Không phải đã chứng minh rồi sao?”

“Một loại khác.”

Laura khinh thường chế nhạo: “Tôi nghe nói Kungfu của Hoa Hạ rất lợi hại, nhưng những người Hoa Hạ tôi gặp thân thủ đều vô cùng bình thường, làm tôi không nhịn được hoài nghi lời chút có chút khoe khoang quá đáng.”

Phạm vi lời nói quá rộng, biểu hiện của Liêu Văn Kiệt và Jackie trở nên nghiêm túc trong giây lát.

“Cô, xuống xe.”

Thấy rằng hiệu ứng chế nhạo được kéo căng, Laura đưa tay chỉ về hướng Liêu Văn Kiệt ở ghế lái phụ: “Liệp Ưng phải không, nếu như anh có thể chứng minh thực lực của mình, tôi sẽ xin lỗi vì bản thân nói năng lỗ mãng, cũng tiếp nhận sự bảo hộ của các anh, cho đến khi tìm thấy kho báu mới thôi.”

Cô xác định là hắn?

Jackie thần sắc quái dị, mặc niệm ba giây rồi lui sang một bên.

Liêu Văn Kiệt mỉm cười, sau khi xuống xe, hắn vác súng trường lên vai, sải bước về phía Laura: “Nói ra thật xấu hổ, công phu quyền cước của tôi rất bình thường. Nếu không thể làm hài lòng cô, xin cho phép tôi nói lời xin lỗi trước.”

“Chờ đã, vì lý do công bằng, tôi sẽ bỏ súng xuống trước.”

Laura cởi hai khẩu súng lục, kéo khóa xuống, cởi áo khoác ngoài, bên trong cô mặc một chiếc áo vest thể thao, đường kẻ áo lót trên nền da màu đồng rất bắt mắt.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của ba người đàn ông đều tập trung ở đường viền áo lót. Phía bên trên đường viền kia…

Laura cúi người buông áo khoác xuống, khe ngực đối diện Liêu Văn Kiệt cùng Jackie, đợi ánh mắt của hai người cùng nhìn về phía ngực mình, cô ta che dấu nháy mắt với Cusa.

Theo kế hoạch hành động.

Nháy mắt xong, Laura đồng thời phát hiện, giống như Liêu Văn Kiệt cùng Jackie, Cusa cũng đang dùng vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chú ngực mình, cái gì kế hoạch đều bị ném sau ót.

Tức đến đau ngực. JPG

“Đến anh!”

Laura hai tay ôm vai, ra hiệu Liêu Văn Kiệt bỏ súng xuống, đến đánh một trận công bằng công chính, quyền thịt cận chiến.

“Tôi bỏ súng xuống, cô chẳng phải là càng không có phần thắng…”

Liêu Văn Kiệt nói nhỏ, đầu tiên là buông súng trường xuống, sau đó cởi áo khoác, đặt bao súng, lựu đạn, dao găm và những thứ khác quấn quanh người ngay ngắn trên mặt đất.

Súng trường x1, súng lục x2, súng tiểu liên x2, lựu đạn x5, dao găm chiến thuật …

“…” x3

Không nói đến Laura và Cusa, đến Jackie cũng không nói nên lời, không kìm được mà khinh bỉ nói: “Anh bạn, anh mang nhiều đồ như vậy, liền không chê nặng sao?”

“Lúc chơi game không phải đều như thế vậy sao?”

Liêu Văn Kiệt cũng không quay đầu lại phản bác một câu, hướng Lara ngoắc ngoắc ngón tay: “Tới đi, tốc chiến tốc thắng, đoán chừng ncô cũng không muốn lãng phí quá nhiều thời gian.”

“Anh nói đúng…”

Giọng nói chưa dứt, Laura đã bước tới, thân hình như một con báo cái với lực bộc phát kinh người, khoảnh khắc đường quyền liên tiếp đánh tới phía bên hông Liêu Văn Kiệt, những đường cơ trên cánh tay cô ta hiện rõ.

Trong tầm mắt, Liêu Văn Kiệt đầy người sơ hở, thế đứng nông rộng, hoàn toàn không có nửa điểm tụ lực phản kích cùng ngăn cản, Laura trong lòng mừng thầm, giống như Cusa nói vậy, một quyền này của cô ta, có thể đánh cho Liêu Văn Kiệt khóc thật lâu.

Chờ KO Liệp Ưng, lại nhặt lên khẩu súng dưới đất, chấn nhiếp Phi Ưng buông tay đầu hàng, đánh nổ bánh xe của bọn họ, liền có thể vứt bỏ hai tên cường đạo đen ăn đen này.

Trong chớp mắt, Lara đã nghĩ xong kế hoạch, tính khả thi rất lớn, cảm giác rất ổn.

Một giây tiếp theo, mắt cô ta tối sầm lại, bịch một tiếng ngã ngửa ra sau, một tiếng kêu cũng không có.

Cusa trợn mắt hốc mồm đứng bên cạnh xe, thấy Laura dáng người thoăn thoắt, lực bộc phát mười phần, Liêu Văn Kiệt như cọc gỗ đứng tại chỗ bất động, anh ta còn tưởng rằng đây là một trận thiên về một bên chiến đấu.

Vạn vạn không nghĩ tới, anh ta lại thật sự đoán đúng.

Ba ba ba!

Bên cạnh, Jackie vỗ tay vỗ tay, giống những gì anh ta tưởng tượng trong lòng, mỹ nữ chính là mỹ nữ, bị người đập dẹp đều đẹp mắt như vậy.

Động tác của Laura rất soái khí và dáng người cũng vô cùng bắt mắt, ngay cả sau khi bị một cú đấm vào mặt, tư thế ngã xuống thẳng tắp vẫn không mất đi vẻ đẹp của nó, đặc biệt là hai chân bị đạp lên theo quán tính sau khi nằm xuống, vì đó gia tăng mấy phần hoạt bát đáng yêu.

...

Chương 872: Tên chương thật đáng sợ 1 Sau 5 phút, hai chiếc xe việt dã một lần nữa khởi động.

Laura mặt không biểu tình cầm tay lái, trong lỗ mũi đút hai miếng băng gạc cầm máu, trên ghế lái phụ, là Liêu Văn Kiệt đang vui sướng huýt sáo.

Để tránh việc hai người không thành thật, Jackie đã ngồi lên phía trước một chiếc xe việt dã.

Phía trước, xe địa hình vọt qua vài cái hố, Liêu Văn Kiệt thu hồi tầm mắt, cảm khái nam nữ phối hợp, làm việc không mệt, cổ nhân thật không lừa hắn, đổi người lái xe một cái, lữ trình tiết tấu lập tức khoan khoái hơn hẳn.

“Bỏ đôi mắt chết tiệt của anh đi, đừng luôn nhìn vào nơi không nên nhìn!”

Laura nghiến răng nghiến lợi, sau khi bị một quyền quật ngã, cô ta hôn mê ngay tại chỗ. Cô ta phiền muộn mà nghĩ, cảm giác chính mình biến thành một nhân vật khôi hài, trong lòng kìm nén

một hồi, liền giống như thùng thuốc nổ đụng một cái liền bạo.

“Tôi cũng không muốn, nhưng Newton đã nói với tôi, không nhìn chính là không cho hắn mặt mũi.”

Liêu Văn Kiệt thở dài, sau đó nhướng mày: “Không sai, chính là Newton dưới gốc cây táo kia. Giống cô đều là người Anh, đừng nói cô không biết.”

“Cái TM này liên quan gì đến Newton chết tiệt !!”

“Bởi vì lực vạn vật hấp dẫn.”

Liêu Văn Kiệt dựng thẳng lên một ngón tay, phổ cập khoa học nói: “Lực hấp dẫn là lực hút lẫn nhau giữa các vật bất kỳ. Lực hấp dẫn giữa hai vật tỷ lệ thuận với tích số khối lượng của chúng và tỷ lệ nghịch với bình phương khoảng cách của chúng, khối lượng càng lớn và khoảng cách càng gần thì lực hấp dẫn càng lớn.”

Laura: (? _?)

Cảm giác về sau rốt cuộc không có cách nào nhìn thẳng lực vạn vật hấp dẫn.

Laura một mình hùng hùng hổ hổ, nói thầm bằng tiếng Pháp, Liêu Văn Kiệt không để ý, móc ra một tấm hình quạt quạt.

Đó là bức chân dung chính diện của Laura, trên đó có hai đường máu mũi, một mặt bi phẫn, ứng với câu nói kia, cốt lõi bên trong hài kịch là bi kịch, với khuôn mặt đau khổ này rất có cảm giác vui vẻ.

“Nói một chút, liên quan tới chiếc hộp Pandora, cô hiểu bao nhiêu, còn có cái kia tổ chức, bọn họ lại đến từ nơi nào?”

“…”

Laura im lặng, cho rằng Liêu Văn Kiệt không có ý tốt, phi

thường bài xích nói ra sự thật.

“Yên tâm, tôi là người tốt.”

“…”

Nghe được câu nói mỹ hóa bản thân làm cho người ta bật cười này, Laura càng không muốn mở miệng.

Mặc dù Laura có đủ các loại không tình nguyện, cự tuyệt làm người dẫn đường, cự tuyệt nói rõ về các quan hệ lợi hại của chiếc hộp Pandora, nhưng theo Liêu Văn Kiệt lấy ra súng ngắn, hà hơi lau thân súng cùng nạp đạn lên nòng, cô ta vẫn là mở miệng.

“Pandora đã mở chiếc hộp ma thuật cấm kỵ và mang đến thảm họa cho thế giới. Đây không phải là một câu chuyện thần thoại, mà là …”

Laura từ từ tiết lộ sự thật, chiếc hộp Pandora có liên quan trực tiếp đến nguồn gốc của sự sống. Năm 2300 trước Công nguyên, Pharaoh Ai Cập đã phát hiện ra cái nôi của sự sống, nơi khởi nguồn của loài người, một chiếc hộp có bề ngoài không đẹp đẽ.

Khi Pharaoh mở chiếc hộp, cái chết bên trong xuất hiện trên trái đất, sau đó đội quân của Pharaoh bị tiêu diệt hoàn toàn, chiếc hộp này chính là cái được gọi là Chiếc hộp Pandora.

Cái gì cũng có hai mặt, cái chết trong Chiếc hộp Pandora được giải phóng dưới hình thức một bệnh dịch, nhưng ngay từ đầu, chính bệnh dịch này đã sinh ra sự sống.

Con trai của Pharaoh đem chiếc hộp ma thuật đưa đến tận cùng thế giới, giấu đến một nơi an toàn hẻo lánh, 2000 năm về sau, bộ hạ của Alexander đại đế tìm tới chiếc hộp ma thuật, sau đó đại quân cũng chết bởi ôn dịch.

Alexander biết được sự đáng sợ của chiếc hộp ma thuật, ngài

đưa nó trở lại nơi mà Pharaoh đã tìm thấy chiếc hộp, một nơi vô định, một không gian bí mật mà chỉ có quả cầu ma thuật mới có thể mở ra.

Quả cầu ma thuật là chìa khoá, cũng là địa đồ, ghi lại địa điểm sơ khai, Alexander chính là thông qua quả cầu ma thuật này, mới có thể đem chiếc hộp ma thuật bình yên đưa về.

Về sau, Alexander đem quả cầu ma thuật giấu ở Thần Điện Hy Lạp Nguyệt, đại điện chìm vào đáy biển, nhiều lần chuyển tay đổi chủ, bị Jonathan Lais đạt được.

Đây là một người nổi tiếng, một nhà khoa học đoạt giải Nobel chuyên gia vũ khí sinh học hàng đầu thế giới, ông ta đã chế tạo ra vô số vũ khí sinh học và hóa học trong 15 năm qua. Ông ta coi thường tính mạng con người và không có lập trường chính trị. Miễn là tiền tại chỗ, ông ta không quan tâm đến vũ khí của mình sẽ giết chết ai.

“Nghe ý tứ của cô, quả cầu ma thuật ở trong tay Jonathan Lais?” Liêu Văn Kiệt hỏi.

“Đúng thế.”

Laura gật gật đầu: “Đây là người vô cùng nguy hiểm, ông ta…”

“Không vội, nếu quả cầu ma thuật nằm trong tay Jonathan Lais, vậy quả cầu kim sắc bên trong túi bên vai cô là gì, vật lưu niệm du lịch à?”

“…”

Laura căng ra một khuôn mặt, không muốn nói.

Liêu Văn Kiệt mỉm cười, cầm lấy ba lô từ hàng ghế sau, sau khi mở ra, liền lấy ra ma cầu màu vàng, xem xét trong chốc lát.

Một tia sáng đỏ lóe lên, quả cầu ma thuật nở ra với những chùm ánh sáng. Lấy chiếc xe việt dã làm trung tâm, hình ảnh ba chiều được chiếu lên, đó là một bức tranh hoàn chỉnh của toàn bộ trái đất.

Chương 873: Tên chương thật đáng sợ 2 Lara một cước đạp mạnh phanh, kinh ngạc nhìn tay nâng quả cầu ma thuật, mắt cô ta hoa lên, cảm giác người ngồi bên cạnh chính là một người máy, đang đọc thông tin trong quả cầu ma thuật.

“Thì ra là thế, cái gọi là cái nôi của sự sống là ‘Thần chi Thánh sơn’, chiếc hộp Pandora được giấu ở trên núi.”

Khi ánh sáng vàng trong mắt Liêu Văn Kiệt tan biến, hình chiếu lập thể do quả cầu ma thuật phóng ra cũng thu lại, phía trước, Jackie nhảy ra khỏi xe, chạy nhanh tới.

“Làm sao vậy, chuyện gì phát sinh, vừa mới là chuyện gì xảy ra?”

“Chuyện tốt, địa đồ cùng chìa khoá đều có, chúng ta có thể tự mình làm.”

Nói xong, Liêu Văn Kiệt thu thập quả cầu ma thuật, mở cửa, lịch sự đẩy Laura ra khỏi xe, ngồi vào ghế lái.

Jackie reo hò một tiếng, ngồi lên tay lái phụ, đóng cửa xe, ngay tại thời điểm xe việt dã một lần nữa khởi động, Laura nhanh chóng đuổi theo, thuận cửa sổ xe tiến vào ghế sau xe việt dã.

Xe việt dã cấp tốc tiến lên, chỉ lưu lại Cusa tại chỗ nhìn trời, sau một lúc lâu anh ta nhún nhún vai, mở ra một chiếc xe việt dã còn lại quay đầu xe.

Chưa lấy được tiền không sao, ký sổ, tính lợi tức cao nhất.

Trên chiếc xe địa hình, Liêu Văn Kiệt liếc nhìn vào kính chiếu

hậu trêu chọc nói: “Ngoài ý muốn, cô thế mà không có bị kẹt lại.”

Cửa sổ có chút nhỏ.

Laura nói thầm trong lòng, lặng lẽ nhặt hai khẩu súng ở hàng sau lên, thử chĩa súng vào đầu Liêu Văn Kiệt và Jackie mấy lần, nhưng một giây sau cùng lại từ bỏ.

“Chúng ta hợp tác đi, chỉ cần các anh đồng ý cùng tôi bảo vệ tốt hộp ma Pandora, tôi có thể trả cho các anh một khoản thù lao đáng kể, cũng đưa qua một bản đồ kho báu.”

“Không có hứng thú, cô đã chứng minh thực lực của mình, chính là một kẻ cản trở.” Liêu Văn Kiệt vừa cười vừa nói.

“Đây không phải là toàn bộ thực lực của tôi, tôi bắn súng rất lợi hại.”

“Ách, tay lái đang ở trong tay tôi, làm phiền đừng tự mình lái xe, cảm ơn phối hợp.”

“? ? ?”

Laura không hiểu ra sao, thấy Liêu Văn Kiệt không ném cô ra khỏi xe, quyết định cho rằng hợp tác đã đạt thành, ngữ điệu nói càng nhanh: “Jonathan · Lais là một kẻ điên, ông ta tìm kiếm hộp ma Pandora là vì đạt được virus bên trong, chờ chính ông ta nghiên cứu ra thuốc giải, liền sẽ phóng thích virus, mưu sát sinh mệnh trên toàn thế giới.”

“Thật hay giả vậy, điều này đối với hắn có lợi gì?”

Jackie lắng nghe sững sờ, vuốt vuốt, không thể hiểu được tư duy logic của Lais.

“Lais chuẩn bị bán thuốc giải độc cho những phần tử tinh anh, để làm sạch cái gọi là những người kẻ phàm phu tục tử mà ông ta

coi thường, dùng cái này để toàn thế giới thăng hoa, đẩy nhanh tốc độ tiến hóa."

"Đây coi là cái lý do gì vậy?!"

Sau khi nghe lời giải thích kỳ lạ, não bộ của Jackie càng thêm rối rắm, Liêu Văn Kiệt cũng vậy, đối với mạch não thần kỳ của Lais tỏ vẻ khiếp sợ, cảm giác loại người này có lẽ bị tắc máu não ít nhất phải 30 năm.

Mặt khác, loại người này mà có thể đạt được giải Nobel, Agasa Hiroshi lại không thể, thật là khiến người khác khó hiểu.

Phải biết, phát minh của Tiến sĩ Agasa Hiroshi đã nhiều lần phá vỡ định luật bảo toàn vật chất.

"Cái vị Lais kia, liền không từng suy xét qua, tinh anh sở dĩ là tinh anh, cũng là bởi vì phàm phu tục tử phụ trợ, không có phàm phu tục tử, tinh anh chẳng là cái thá gì sao?"

Liêu Văn Kiệt khinh thường một tiếng, trước mặc kệ định nghĩa về tinh anh cùng phàm phu tục tử, trình bày một cái đạo lý đơn giản nhất.

Thể hiện là nhu cầu cần thiết, tất cả mọi người giống nhau, liền không tồn tại cảm giác ưu việt, không có cảm giác ưu việt, làm sao thỏa mãn lòng hư vinh thể hiện?

Không thể làm ra vẻ, người sống cùng cá ướp muối khác nhau ở chỗ nào?

Hơn nữa, ai nói người bình thường không quan trọng, lúc trước nếu Ultraman Tiga nếu không có hắn chi viện trước truyền hình, có thể đánh thắng ốc biển lớn sao?

Bởi vậy có thể thấy được, Lais chắc chắn mắc chứng hoang tưởng, không chừng chính là ngày nào đó trong lúc nghiên cứu vũ

khí sinh hóa, chính mình trúng chiêu, đốt luôn đầu óc mình thành ngu ngốc.

Nghe được Liêu Văn Kiệt đặt câu hỏi, Laura bất đắc dĩ lắc đầu: "Nếu như tôi có thể hiểu được ý nghĩ của ông ta, tôi cách người điên chắc cũng không xa…"

"Có thể, tôi cùng Jackie sẽ hỗ trợ bảo hộ chiếc hộp ma thuật, mặc kệ nó bị ai đạt được, tóm lại sẽ không phải là Lais."

Nói đến đây, Liêu Văn Kiệt đạp phanh, ném chiếc ba lô có quả cầu ma thuật ra khỏi xe, rút súng lục bóp cò liên tục.

Pằng! Pằng! Pằng —— ——

Băng đạn bắn vào không khí, hắn đẩy cửa xuống xe, trong ánh mắt khó hiểu của Jackie và Laura, nhặt lên ba lô một lần nữa khởi động xe việt dã.

"Anh làm gì vậy?"

"Thử nhìn một chút chìa khoá có chắc chắn kiên cố không, nếu như có thể hủy nó, chiếc hộp ma thuật liền vĩnh viễn sẽ không xuất hiện trên đời, đáng tiếc thất bại."

Liêu Văn Kiệt tiếc nuối nói, sau đó liếc nhìn kính chiếu hậu: "Nói mới nhớ, cô đã biết quả cầu ma thuật là bản đồ và chìa khóa, tại sao cô lại muốn mang nó đến 'Thần chi Thánh sơn', đây không phải không có việc gì gây sự sao?"

"Không phải, tôi chỉ biết là quả cầu ma thuật ghi lại bản đồ, chỉ dẫn tôi đi tìm Thần chi Thánh sơn, không hề biết rằng nó chính là chìa khóa."

Lara ánh mắt vô cùng cổ quái, hỏi ngược lại: "Vì cái gì anh chỉ là sờ một chút liền có thể mở ra địa đồ, anh đối quả cầu ma thuật hiểu bao nhiêu, đến tột cùng anh là ai?"

“Nói ra dài lắm, nên tôi sẽ không nói.”

Chương 874: Tên chương thật đáng sợ 3 Liêu Văn Kiệt trực tiếp bỏ qua và tiếp tục nói: “Có rất nhiều thông tin được ghi lại trên quả cầu ma thuật. Truyền thuyết về nguồn gốc của sự sống là không chính xác, có được nó cũng nghiên cứu chế tạo không ra virus… Được rồi, không nói cái này, chúng ta nói một chút chủ đề thú vị.”

Chủ đề vừa rồi rất thú vị! x2

Lời nói được nửa chừng, đang lúc phấn khích đột ngột dừng lại, sự tò mò của hai tên trộm giống như bị mèo cào, khó chịu đứng ngồi không yên.

“Chiếc hộp Pandora nằm trong một thế giới đảo điên, nơi trời và đất hòa lẫn vào nhau, chung quanh không tồn tại khái niệm phương hướng. Dựa theo tôi phiên dịch, chỗ đó là một không gian phi thường không ổn định, sau khi đi vào, có thể sống sót đi ra khỏi hay không, thì phải nhìn vào bình thường có hay làm việc thiện tích đức, vận khí có tốt không.”

Liêu Văn Kiệt nói: “Ngoài ra, trước khi đến cửa vào thế giới, chúng ta phải băng qua một đoạn hẻm núi cấm địa, nơi có những thủ vệ bóng tối bị nguyền rủa, xuyên qua hiện thực cùng hư ảo, không cần ăn uống, không biết mệt mỏi. Bất cứ ai xâm nhập vào cấm địa sẽ bị bọn chúng giết chết.”

“Còn có loại quái vật này?”

Jackie nghe xong liền sợ, anh ta rời nhà trốn đi vì Bá tước tìm kiếm trang bị thượng đế, chính là vì thân thể không chịu đựng nổi, sắp bị ba người phụ nữ đào rỗng, nhưng nếu như nói anh ta sẽ phải chết ở bên ngoài, vậy anh ta tình nguyện chết trong nhà.

“Ừm, là sản phẩm của nguyền rủa.”

Liêu Văn Kiệt giải thích nói: “Thủ vệ bóng tối là một tập hợp các hồn phách, có thể chuyển đổi giữa ảo và thực. Mỗi khi giết chết một người xâm nhập cấm địa, năng lượng của thủ vệ bóng tối sẽ tăng lên một điểm, khi đạt đến một cực hạn nhất định, liền sẽ chia ra một thủ vệ mới.”

“Trên quả cầu ma thuật có ghi chép phương pháp tiêu diệt bọn chúng không?” Laura truy vấn, đối với lai lịch của Liêu Văn Kiệt vô cùng hiếu kì, hoài nghi thông tin cũng không phải là đến từ quả cầu ma thuật, mà là hắn vốn đã biết.

“Quả cầu ma thuật là chìa khóa. Khoảnh khắc cánh cửa được mở ra, thủ vệ bóng tối sẽ chết.”

Liêu Văn Kiệt đúng sự thật nói, nghĩ nghĩ, bổ sung một câu: “Không cần lo lắng bọn chúng, nghe có vẻ rất lợi hại, kỳ thật chỉ là ra vẻ vậy thôi.”

Đây là lời nói thật, hắn thấy, thủ vệ bóng tối chỉ ở mức bình thường, đánh bọn chúng dễ hơn nhiều so với chơi ‘Quái vật ngược thân’.

Nói đến đây, hắn lại bổ sung một số mẹo nhỏ, chẳng hạn thủ vệ bóng tối có tập tính không khác lắm với loài ếch, đối với vật thể di động vô cùng mẫn cảm, chỉ cần đứng bất động, liền có thể chết muộn một chút.

...

Thần chi Thánh sơn.

Bởi vì Liêu Văn Kiệt đọc được thông tin trong quả cầu ma thuật nên ba người không hề quấy rầy thổ dân bộ lạc sống tại ở đây, sau khi dừng xe, họ đi thẳng đến hẻm núi, đi dọc theo đường cong trải rộng.

Cùng lúc đó, hai chiếc trực thăng vận tải treo lơ lửng ở độ cao

thấp trên bầu trời, đội lính đánh thuê 15 người xuống theo dây thừng lao thẳng về phía hẻm núi.

Người dẫn đầu là Jonathan Lais, ông ta bị tin tưởng khả năng trộm mộ của Laura, sau khi quả cầu ma thuật bị cướp đi liền bám theo, cũng tới Thần chi Thánh sơn.

Vì vậy, những người tin tưởng nhân vật chính một cách vô điều kiện thường là những kẻ phản diện chứ không phải những người đồng đội heo xung quanh nhân vật chính.

“Nhanh lên! Nhanh hơn chút nữa, Laura ngay ở phía trước, đừng bị cô ta bỏ lại phía sau!”

Đến giữa hẻm núi, Lais thở hồng hộc… Được người khác cõng, kêu gọi nhóm lính đánh thuê tăng tốc, đừng để bị một người phụ nữ đánh bại ở thể lực.

Bên trong một nơi hẻo lánh, Liêu Văn Kiệt đưa mắt nhìn tiểu đội lính đánh thuê chạy xa, lắc đầu nói: “Nghe ông ta nói tôi liền biết, ông ta thường xuyên bị phụ nữ lừa gạt!”

“Không nhất định.”

Jackie thẳng thắn lắc đầu: “Người với người thể chất không thể quơ đũa cả nắm, ví dụ như nói tôi…”

Đường mòn hẻm núi, uốn lượn quanh co khúc khuỷu.

Vách đá đen dựng đứng thật giống như đã bị ô nhiễm, đất hoang không mọc một ngọn cỏ nào.

Con đường hẹp chỉ rộng chưa đầy hai mét, độ rộng chỉ đủ cho một người giơ hai tay, ngước đầu lên nhìn có thể thấy sao trời Ngân Hà, nhưng tựa như cùng ếch ngồi đáy giếng giống nhau, vĩnh viễn không có cách nào trông thấy mặt trăng.

Tầm nhìn không ảnh hưởng đến đội lính đánh thuê tiến lên, tất cả trang bị kiểu Đức, hơn mười chùm đèn pin chiến thuật, soi rõ đường núi.

Đang chạy thì Lais phát hiện có điều gì đó không đúng, đội lính đánh thuê chạy hết tốc lực, ông ta cũng đổi năm người cõng, vội vã chạy nhanh để đuổi kịp ba người Laura đã đi lên trước một bước.

“Ba kẻ khốn kiếp kia. . . Chẳng lẽ bọn chúng biết bay?”

Lais không phải là một tên ngốc, ngược lại là một kẻ gian trá, xảo quyệt và cũng rất thông minh, nghĩ một chút liền thấy tình huống không đúng, âm thầm làm thủ thế, để tiểu đội lính đánh thuê chia làm hai đường, một bộ phận đứng gác, một bộ phận lui về phía sau điều tra.

Ông ta hoài nghi mình bị lừa, thành cục đá dò đường cho Laura.

Tình huống không sai biệt lắm, chỉ khác là không phải Laura đã đùa giỡn ông ta, mà là Liêu Văn Kiệt, những người lính đánh thuê trở về tìm kiếm phía sau cái gì cũng đều không tìm được, trong thời gian ước định liền rút trở về.

Lais cân nhắc một lúc và quyết định tiếp tục đi đường, cả đội thả chậm tốc độ hành quân còn bố trí ba cạm bẫy phát động ven đường.

Nửa đêm, nhóm lính đánh thuê tinh thần căng thẳng đi ra khỏi hẻm núi, trước mắt rộng mở sáng tỏ.

Trên núi nhiều cây cối, ánh trăng đung đưa xuống cũng không thấy được toàn cảnh.

Chương 875: Người thành thật thực tế quá thảm 1 Ánh đèn pin chói lóa quét qua mặt đất, khắp nơi đều có đất cháy xém, cây

cối cắm rễ trên đá đen. Cũng không biết là do chúng đã hấp thụ chất dinh dưỡng đặc biệt trong đất hay vì lý do gì khác, cây cối cùng mặt đất đen nhánh giống nhau.

Tình cảnh này phảng phất giống như đã trải qua một trận cháy rừng, thảm thực vật trên mặt đất bị ngọn lửa tàn nhẫn nhấn chìm và tất cả chúng đều bị đốt cháy thành tro bụi.

Vừa thở phào nhẹ nhõm, nhìn thấy cảnh này, trái tim của đám lính đánh thuê lại treo lên, rừng cây quỷ dị làm bọn họ vô thức nghĩ đến quang cảnh trong địa ngục Faust ở Delhi, thứ cây cối khô cằn, từng cây vặn vẹo kia, kỳ thực chính là bàn tay ma quỷ.

Không thể trách bọn họ suy nghĩ quá nhiều, mà là do vùng núi này càng nhìn càng thấy quỷ dị, cây cối cháy xém còn tốt, đèn pin bật sáng, ánh sáng phản chiếu hiện rõ hình dáng cái bóng.

Núi đá mặt đất liền vô cùng tà môn, có lớp phủ hấp thụ ánh sáng riêng, nguồn sáng đèn pin soi sáng, một mảnh tối như mực không có khúc xạ ánh sáng, cảm giác như đạp lên một bước liền sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Nếu nói rằng không có gì ở đây, nhóm lính đánh thuê hoàn toàn không tin.

Lais cũng cảm thấy như vậy, nhưng với tư cách là người dẫn đội, ông ta không cho phép mình có suy nghĩ như vậy, lớn tiếng nói: “Cảnh giác với xung quanh, tiếp tục đi lên. Với hỏa lực của chúng ta, cho dù xuất hiện quái vật, cũng sẽ chỉ biến thành một xác chết được đưa vào phòng thí nghiệm.”

Có đạo lý.

Nhóm lính đánh thuê sờ súng trường trong tay, ba người ở phía trước thăm dò đường đi, mò đi về phía bên trong rừng núi tối tăm.

Sau khi cả đội vào sâu trong rừng, ba người Liêu Văn Kiệt bước ra khỏi hẻm núi, nhìn thấy ngọn núi kỳ lạ này, Jackie và Laura vừa lo lắng vừa phấn khích, không nhịn được muốn xâm nhập trong đó thăm dò một phen.

“Liệp Ưng, anh nói con quái vật ở trong khu rừng này đúng không?”

“Đúng vậy, đi trên một đường thẳng xuyên qua là lối vào một thế giới khác.”

Liêu Văn Kiệt nhìn về phía trước, dẫn đầu đi đến: “Đừng nhìn, nhanh chóng hành động, Lais bọn họ đã thành công thu hút sự chú ý của các thủ vệ bóng tối, đừng để hy sinh của họ vô ích.”

“Oa a, anh đã thành công thay đổi thành kiến của tôi đối với Lais, trước đó là tôi hiểu lầm ông ta, tôi xin lỗi.”

Laura cười theo sau, và nói đùa: “Ông ta một đường theo dõi suốt từ châu Á đến tận đây, vì lo lắng rằng tôi sẽ bị quái vật giết chết, nên đã đặc biệt dẫn một đội người đến cho con quái vật ăn trước. Tôi hoài nghi ông ta có phải hay không có chút thích tôi.”

“Chậc chậc, thật là khổ sở, ông ta vì cô mà hiến mạng, nhưng trong trí nhớ của cô còn không có bóng dáng của ông ta.”

. . .

Bên kia, đám lính đánh thuê chậm rãi đi trong rừng núi đen kịt, bởi vì tiếng gào thét trầm mặc dần dần vang lên xung quanh, Lais không còn thúc giục nữa, lấy súng lục ra đứng ở giữa đội ngũ.

“Gừ Gừ Gừ!!”

Tiếng gầm gừ lơ lửng không cố định, có khi dường như vang lên ngay bên tai, hết lần này tới lần khác quay người lại, lại cái gì đều nhìn không thấy, chỉ có một cây khô trụi lủi.

Trong lúc nhất thời, áp lực của đám lính đánh thuê tăng lên gấp bội, không biết là ai mà không kìm được áp lực, nổ một phát súng nổ vang trời, cả đội lập tức trở nên hỗn loạn.

Tiếng súng đại chấn, đánh vỡ sự tịch mịch.

Cơn mưa đạn bất ngờ khiến tiếng gầm im bặt, sự im lặng trước cơn bão chẳng kéo dài bao lâu, những bóng đen to lớn cao ba thước nhô ra từ vách núi, thân cây, đất đá, nhe răng và móng vuốt về phía nhóm lính đánh thuê.

Con quái vật tay dài chân dài, thân hình tam giác ngược, hai cánh tay dài nhỏ nối liền với bờ vai rộng và móng vuốt bằng xương đen sắc như dao. Hai vai nối thẳng với đầu, không có cổ, cả khuôn mặt chỉ có một cái miệng lớn, bên trong có nhiều lớp răng nanh mảnh mai như xương sườn mọc ra.

Thủ vệ bóng tối.

Chết bởi vong hồn nơi đây, bởi vì nguyền rủa mà biến thành quái vật.

Thoạt nhìn, những con quái vật này trông giống như những con ếch lớn bị lột da và đổ nhựa đường, chẳng trách bọn chúng đối với những vật thể di động vô cùng mẫn cảm.

Ầm! Ầm! Ầm! Phanh —— ——

Lais nguyên bản còn muốn hô dừng, sau khi nhìn thấy thủ vệ bóng tối liền quả quyết gia nhập cuộc chiến, tiếc là hỏa lực không đủ mạnh, để nhóm lính đánh thuê tranh thù thời gian ném lựu đạn.

Điều khiến đám lính đánh thuê tuyệt vọng chính là gậy lửa trong tay không thể dùng, thủ vệ bóng tối không sợ vũ khí nóng, mưa súng đạn bổ vào người, trực tiếp xuyên thấu qua, thậm chí không để lại một lỗ đạn.

Nhưng sát thương mà thủ vệ bóng tối gây ra cho họ lại là thật sự, mỗi lần vung vuốt, đều đem một tên lính đánh thuê đánh bay đến trên trời, người giữa không trung, huyết dịch óc hỗn hợp bay múa, trộn lẫn với từng khối mảnh vỡ nội tạng.

Trong trận hỗn chiến, một đôi bàn tay to đen sì nhô lên khỏi mặt đất, xuyên qua hai tên lính đánh thuê, nắm chặt lấy thân thể của bọn họ và kéo về phía mặt đất.

Sau tiếng gào thét, hai tên lính đánh thuê biến mất, trên nền đất đá phẳng lì xuất hiện hai vũng máu đen, mơ hồ có thể nhìn thấy hình người.

Đội hình đại loạn, nhóm lính đánh thuê chạy trốn tứ phía, trong tiếng thét sợ hãi chói tai, lần lượt bị bắn, thân thể mục nát thành máu đen, linh hồn lại trở thành 1 bộ phận của thủ vệ bóng tối.

Bởi vì sợ hãi, Lais rùng mình dưới tán cây khô, nhìn thấy một thủ vệ bóng đêm tiến lại gần, nhìn khẩu súng lục trống không đạn trong tay, tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Thở dốc ngột ngạt trên mặt đất, Lais nhất thời không cảm thấy đau đớn, khẽ nheo mắt mở mắt ra, phát hiện thủ vệ bóng đêm bò qua đỉnh đầu ông ta, cả người chậm rãi hòa vào trong cây lớn.

Lais sờ sờ thân thể của mình, tứ chi thân thể vẫn còn, nhịp tim rất nhanh.

Không chết.

Chương 876: Người thành thật thực tế quá thảm 2 Nhìn tên cận vệ bóng tối giết tên lính đánh thuê rồi từ từ rời đi, Lais phát hiện một người sống cách đó không xa, cũng giống như ông ta, may mắn núp dưới gốc cây.

Trong lòng ông ta suy tư, nghĩ đến một giả thuyết lớn mật, cho

rằng nguyên nhân do hoàn cảnh xung quanh, làm thoái hóa thị giác của thủ vệ bóng tối, nên nó đối với vật thể di động vô cùng mẫn cảm, nếu như không nhúc nhích, đứng tại trước mặt bọn nó cũng sẽ không bị liệt vào mục tiêu công kích.

Làm một nhà khoa học, Lais rất rõ ràng một đạo lý, giả thiết có thể lớn mật, nghiệm chứng nhất định phải cẩn thận.

Ông ta lấy tay phất phất cho tên lính đánh thuê, ra hiệu cho đối phương tranh thủ thời gian đi về hướng của ông ta, người kia còn đang mờ mịt, mắt thấy bên này còn người sống, không hề nghĩ ngợi, trườn về phía đó…

Phốc xích!!

Lợi trảo xuyên ngực, tên lính đánh thuê bị đẩy vào mặt đất, hóa thành một bãi chất lỏng màu đen sềnh sệch.

Lais gật gật đầu, nghiệm chứng hoàn tất, là thời điểm nghĩ biện pháp rời khỏi cái địa phương quỷ quái này.

Đáng tiếc, bên người mồi nhử quá ít, nếu là lại cho ông ta thêm mấy người sống, xác suất bình yên thoát thân nhất định có thể gia tăng không ít.

Khi đang nghĩ biện pháp đối phó, ông ta sửng sốt nhận ra tiếng bước chân, cứng ngắc quay đầu lại, trong tầm mắt là Liêu Văn Kiệt ba người đang tiến lại gần.

Đi bộ nhàn nhã, giống như đang dạo chơi ngoại thành.

Mẹ nó thật lố bịch!

Thấy 3 người tản bộ như là đang đi trong hậu hoa viên nhà mình, Lais sâu sắc cảm thấy mình lại bị lừa, một bên rủa ba người vui quá hóa buồn, một giây sau liền sẽ bị quái vật ăn tươi nuốt sống, một bên suy nghĩ 3 người vì cái gì còn chưa bị quái vật tập

kích.

Chắc không phải là quái vật ăn no rồi đi!

Có lẽ là không, địa phương quỷ quái này dân cư thưa thớt Quái vật đã sống ở đây nhiều năm, chắc hẳn chúng có thói quen tích trữ thức ăn.

Cuối cùng là vì cái gì?

Lais trăm mối vẫn không có cách giải, mắt thấy 3 người vừa đi vừa nói, chỉ còn lại có bóng lưng, không thể nhịn được nữa giơ súng lục lên chỉ hướng bọn hắn: “Laura, giơ tay lên, đừng ép tôi nổ súng.”

Hết đạn, nhưng mà không có việc gì, chuyện này chỉ có ông ta biết.

“Lais, ngươi thế mà còn sống, thật sự là mạng lớn.” Lara huýt sáo, không thèm để ý chút nào mình đang bị chĩa súng.

“Ba người các ngươi, đều tới đây cho tôi.”

Lais nằm xuống dựa vào gốc cây to, họng súng lướt qua 3 người:“Ai cũng đừng nhúc nhích, lũ quái vật ở đây…”

“Đừng để ý đến ông ta, súng hết đạn, giả vờ giả vịt thôi.”

Liêu Văn Kiệt bĩu môi, tiếp tục hướng rừng cây cuối cùng đi đến, Laura cười đối với Lais phất phất tay, quay người đi theo.

“Đáng chết! !”

Trên trán Les nổi lên những đường gân xanh, vịn cây khô chậm rãi đứng lên, duỗi chân chậm rãi rồi đi về hướng ba người họ đang rời đi.

“Hống hống hống —— —— ”

Phía sau kình phong gào thét, Lais thân hình cứng đờ, nói thầm ngươi nhìn không thấy ta, cùng thủ vệ bóng đêm chơi trò người gỗ.

Tuy nhiên nói thầm cũng không có ích lợi gì, miệng lớn đỏ lòm chụp vào đâu, răng nanh mở ra đóng lại, ôm chặt nửa người Lais, lôi vào trong cây lớn.

Không công bằng, ba người lớn như vậy ngươi không cắn, lại chuyên môn nhìn ta chằm chằm không thả, rõ ràng động tĩnh của bọn họ lớn như vậy.

Một khắc cuối cùng của sinh mệnh, Lais phát ra một tiếng kêu phẫn uất, cả người hóa thành một bãi dịch đen.

“Thật kỳ quái, vì cái gì quái vật không tập kích chúng ta?” Mắt nhìn thấy sắp đi ra khỏi rừng, Laura không thể nhịn được nữa hỏi.

Khi nghe thấy tiếng súng, cô nhận ra rằng con quái vật bắt đầu hoạt động, để tránh bi kịch, cô cũng chơi trò người gỗ như Lais, mãi đến khi Liêu Văn Kiệt nhìn chằm chằm mình với đôi mắt ngớ ngẩn, cô mới đỏ mặt và dừng lại, ngoan ngoãn theo sau đối phương.

Lại nhìn cách rời đi thảm hại của Lais, vấn đề này lại một lần nữa khiến cô khó chịu, trong lòng cô có chút suy đoán, muốn chứng thực một chút.

“Bởi vì quả cầu ma thuật, người bảo vệ bóng tối sẽ không tấn công người đang giữ quả cầu ma thuật.” Liêu Văn Kiệt giải thích.

“Hóa ra là như vậy!”

Jackie liên tục gật đầu, anh ta không tin.

Jackie biết Liêu Văn Kiệt là cao nhân có bản lĩnh, đối phương không muốn nói rõ có thể do có người ngoài như Laura, đã như

vậy, cùng là người mình, anh ta sẽ không hỏi thêm.

“Hóa ra là bởi vì quả cầu ma thuật.”

Laura gật gật đầu, cô ta cũng không tin.

Ngay từ khi Liêu Văn Kiệt mở bản đồ quả cầu ma thuật một cách dễ dàng, Laura đã nghi ngờ rằng có một mối quan hệ nào đó giữa Liêu Văn Kiệt và hộp ma Pandora, con quái vật không tấn công anh ta cũng có phần vì lý do này.

Nếu không không có cách nào giải thích cùng là đọc qua địa đồ, mà Liêu Văn Kiệt biết tất cả mọi chuyện, cô ta lại chỉ thấy địa điểm của Thần chi Thánh sơn.

Mặt khác, nhớ lại cảnh tượng gặp nhau cùng Liêu Văn Kiệt ở trên đại thảo nguyên, thấy thế nào đều là đối phương đang chờ cô ta.

Nói chính xác hơn, Liêu Văn Kiệt đang chờ cô ta đưa quả cầu ma thuật tới.

Người đàn ông này không phải người thường, hắn nhất định là có rất nhiều bí mật!

Sự hứng thú của Laura tăng lên rất nhiều, như thể cô ta đã khám phá ra một kho báu. Mở kho báu, cô ta sẽ có càng nhiều hiểu biết về thế giới này.

“Hống hống hống —— —— ”

Cả ba người rời khỏi khu rừng và đi đến một gò đá giống như một ổ kiến, khu rừng phía sau họ lại có tiếng gầm rú vang lên, thủ vệ bóng tối lần lượt xuất hiện, gầm rú về phía ba người Liêu Văn Kiệt.

Chương 877: Người thành thật thực tế quá thảm 3 Tiếng rống

giận dữ tràn ngập phẫn nộ, nhưng lại do dự không tiến tới, dường như đang sợ hãi điều gì đó.

Jackie và Laura đồng thời nhìn Liêu Văn Kiệt, muốn nghe xem nhân sĩ chuyên nghiệp đối với tình huống này có kiến giải gì.

“Tôi đã nói trước rằng quả cầu ma thuật là chìa khóa. Sau khi cánh cổng được mở ra, những vệ binh bóng tối canh giữ nơi này sẽ chết, bọn chúng phát giác điều này, không cam lòng tiêu vong như vậy, cho nên rống hai tiếng hù dọa chúng ta.” Liêu Văn Kiệt giải thích nói.

Thấy rằng hắn đang nói sự thật, Jackie và Laura quyết định tin tưởng.

Liêu Văn Kiệt cũng nghiêm túc, không nhìn đám thủ vệ bóng tối liên tục gào thét, từ bên trong túi đeo vai lấy ra quả cầu ma thuật, ném vào lỗ tròn trên gò đá.

Mặt đất ầm ầm rung động, ba người lùi lại mấy bước, sau khi gò đá sụp đổ, trên mặt đất có thêm một cửa hang rộng hai thước.

Cùng lúc đó, thủ vệ bóng tối trong tiếng kêu rên rỉ tan thành mây khói.

“Được rồi, chúng ta đi xuống dưới.”

Jackie buông dây thừng xuống, xoa xoa tay mặt mũi tràn đầy chờ mong, Lara cũng giống vậy, không nhịn được muốn tìm tòi sự thật.

Liêu Văn Kiệt đang định nhảy vào, phát hiện thấy hơi thở của một người sống trong rừng cây, cau mày nhìn vào bóng tối.

Chỉ thấy một chiếc đèn pin với ánh sáng mạnh, một người đàn ông cường tráng xuất hiện với khẩu súng trường trên tay, khoảng 30 tuổi, khuôn mặt đẹp trai và cái đầu hói, có thể là một quý ông

người Anh.

“Terry?!”

Nhìn rõ mặt người đàn ông, Laura hơi sửng sốt, lông mày cau lại.

“Laura! Quá tốt rồi, tôi rốt cuộc tìm được cô.”

Terry bước nhanh về phía trước, ôm vai Laura với vẻ lo lắng: “Cô bỏ tôi lại Châu Á, một thân một mình chạy tới đây, biết tôi lo lắng thế nào không?”

Mở miệng cặn bã, nghe xong chính là lão cặn bã.

Liêu Văn Kiệt nhíu nhíu mày, hướng Jackie đưa ánh mắt, hai người thuận dây thừng trượt xuống hang động, lưu lại Terry cùng Laura ôn chuyện.

“Liệp Ưng, nghe được không? Tôi nghi ngờ rằng tên Terry này có một chân cùng Laura.” Jackie đang đu dây, trên không trung cũng không quên nói chuyện phiếm.

“Tôi cũng nghĩ vậy, đáng tiếc cho một cây củ cải trắng màu đồng, bị tên cặn bã ủi mất.”

Liêu Văn Kiệt thổn thức không thôi: “Quá không công bằng, tên đàn ông cặn bã liền có thể lừa gạt em gái xinh đẹp, trung thực như tôi lại mãi độc thân, lúc nào mới có thể đến phiên một tên thành thật như tôi ra mặt.”

“Xác thực, chúng ta người thành thật thực quá thảm.”

“Về sau tôi sẽ không làm người thành thật.”

“Tôi cũng không làm.”

Dưới cửa hang, hai người than thở về sự bất công của Thượng

đế, ở ngoài cửa hang, Terry nhìn bóng dáng hai người biến mất, trong lòng lo lắng, sợ hãi không nói nên lời.

“Terry, anh hẳn phải biết nguyên nhân tôi bỏ anh lại.”

Laura hai tay ôm vai, không một chút nào vội vã xuống dưới, ý đồ Terry đến đây viết trên mặt, vì hộp ma Pandora mà đến, thứ cho cô ta vô tình, nằm mơ cũng sẽ không để Terry đạt được.

“Tôi biết, tôi đã hối cải để làm người mới, nhưng là cô. . .”

Terry nhìn thoáng qua cửa động: “Hai tên kia lén lén lút lút, đặc biệt là tên mặt trắn kia. Ngay từ cái nhìn đầu tiên đã thấy bọn họ không phải là người tốt. Cô tin bọn họ như vậy sao?”

“Tạm được, tôi cảm thấy hai người bọn hắn rất có thành tín, biết mình nên làm cái gì, lại không nên làm cái gì.”

“Cô liền không muốn nhìn thử hộp ma Pandora?”

Terry vứt súng đi và lo lắng nói: “Tôi cũng muốn xem thử, xin nhờ, chỉ cần liếc mắt một cái, tôi cam đoan chỉ nhìn thôi.”

Laura trầm mặc, có sao nói vậy, cô ta thật rất muốn nhìn một chút xem hộp ma Pandora hình dạng thế nào.

“Tốt, anh cam đoan, sẽ không làm gì khác, chỉ là nhìn một chút.”

“Tôi cam đoan!”

Dưới hang động, Jackie bỏ dây thừng lại, đi bộ dọc theo sườn núi dốc.

Đi mãi đi mãi, anh đột nhiên phát hiện có chỗ không đúng, thế giới dưới lòng đất này bốn phương thông suốt, mặc dù u ám, nhưng lại không ngừng có ánh sáng mạnh lóe lên đứt quãng, liên tục chiếu sáng nơi hoang vu này.

Là tia chớp.

Nhìn một chuỗi tia chớp cọ xát vào vách đá của hang động, bùng lên ánh sáng làm nguồn sáng chiếu sáng, Jackie bước nhanh hơn, hướng về phía trước. . . . . .

Không có phía trước, hoặc là nói bất kỳ một cái phương hướng nào cũng đều là phía trước.

Jackie trợn mắt há hốc mồm nhìn Liêu Văn Kiệt đi lên vách đá thẳng đứng, rồi sau đó lộn ngược đi trên đỉnh đầu anh, đột nhiên nhớ tới lúc trước Liêu Văn Kiệt đã có tóm tắt về thế giới kỳ dị này, theo bản năng nhấc chân dẫm lên vách đá.

Sau khi thử, quả thật là rất kỳ diệu.

Jackie bối rối phát hiện, khi anh đứng ở trên vách đá, toàn bộ cảm giác về phương hướng trên dưới, trái phải đều được thiết lập lại, vách đá ban đầu thành mặt đất, mặt đất ban đầu lại thành vách đá.

Nhảy một cái về phía trước, lập tức rớt xuống, trọng lực không có gì khác so với Trái đất.

Bởi vì nguyên nhân tâm lý, Jackie cảm giác không thoải mái lắm, thấy Liêu Văn Kiệt ngồi xổm trên vách đá nghiên cứu cái gì đó, liền đi nhanh đến xem thử.

“Liệp Ưng, chúng ta vẫn còn ở trên Trái đất chứ?”

“Anh có thể cho là như thế.”

Liêu Văn Kiệt đưa tay đâm vào tảng đá màu đen dưới chân, trọng lực trong hang động rối loạn, có quan hệ trực tiếp với việc kết cấu không gian không ổn định, mà nguyên nhân tạo thành không gian không ổn định, chính là do kết cấu vật chất của khoáng thạch không biết tên này.

Chương 878: Một đánh mười 1 Hoặc là nói, khoáng thạch này làm cho trọng lực không ổn định, do đó khiến cho kết cấu không gian hỗn loạn.

“Những khoáng thạch này có ánh kim loại, nhưng lại mờ đục, hẳn là khoáng thạch kim loại. . . . . Nhưng theo tôi được biết, khoáng thạch kim loại không dẫn điện. . . . . .”

Jackie hiểu biết nửa mùa, phỏng đoán nói: “Có lẽ là than chì, thoạt nhìn rất giống.”

“Không, thứ đồ chơi này còn quý hơn than chì.”

Liêu Văn Kiệt rút dao găm ra đâm đâm, tia lửa bắn ra, âm thanh leng keng thanh thúy, rất rõ ràng là một loại kim loại.

Thứ tốt!

Liêu Văn Kiệt thu dao găm vào, còn chưa tìm thấy chiếc hộp Pandora thì đã có niềm vui ngoài ý muốn.

Chuyến đi này không vô ích.

Người có duyên sẽ lấy được thiên tài địa bảo?

Không, đây là người ở hiền sẽ gặp lành.

Bởi vì ngày thường hắn tích đức làm việc thiện, cho nên đang lo thăng cấp kiếm Thắng Tà thiếu tài liệu, liền có một quặng mỏ quý báu chủ động đưa đến cửa.

Logic rõ ràng, có trật tự, sẽ không sai được.

Sau khi hai người đi trong hang động giống như tổ kiến này trong chốc lát, liền nhìn thấy một hồ nước nhỏ màu đen như mực ở trên đỉnh đầu, đang từ từ bốc lên khói trắng, ở vị trí trung tâm trôi nổi một chiếc hộp thần bí có chất liệu độc nhất vô nhị.

Chiếc hộp dài khoảng tầm 30cm, tỏa sáng bên trong hang động, giống như một trái tim đang đập từng nhịp ổn định, cùng với nhịp đập, hào quang màu vàng lúc sáng lúc tối.

Chiếc hộp ma thuật Pandora.

Jackie hú lên quái dị, dọc theo vách đá chạy xuống, với sợi dây thừng ở trong tay, thuần thục cuốn lấy chiếc hộp ma thuật ở giữa hồ.

Giây tiếp theo, sợi dây thừng bị nước hồ màu đen ăn mòn gần như không còn, Jackie chỉ có thể cầm nửa sợi dây thừng mà giương mắt nhìn.

“Thật là nhỏ mọn, tôi chỉ là nhìn xem thôi, chưa nói muốn mang nó đi. . . . . .”

Jackie nói thầm một tiếng, quay đầu hỏi Liêu Văn Kiệt đang đi đến: “Liệp Ưng, lúc trước cậu đề cập tới chiếc hộp ma thuật, nói thứ ở trong đó không phải là ôn dịch hay virus, vậy sự thật nó là cái gì?”

“Sự thật rất đơn giản, hơi suy luận một chút liền ra được.”

“Làm phiền nói tỉ mỉ đi.”

“Không được.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, nghiêm túc nói: “Jackie, không phải tôi không nói cho anh, chỉ có thể nói hiểu được thì hiểu, không hiểu thì tôi cũng không thể giải thích nhiều, anh cũng đừng hỏi nữa, không có lợi cho anh. Vũng nước này rất sâu, liên lụy đến rất nhiều thứ, anh không biết thì tốt hơn.”

Jackie: “. . . . . .”

Nếu có một cái ghế dựa ở bên cạnh, anh sẽ không để cho Liêu

Văn Kiệt kiêu ngạo như vậy.

Hờn dỗi một lát, Jackie thấy Liêu Văn Kiệt phất tay ném ra một bó dây tơ hồng, kéo chiếc hộp ma thuật ra khỏi hồ nước có tính ăn mòn cực mạnh, liền vô cùng hứng thú lại gần nhìn xem.

Đầu ngón tay Liêu Văn Kiệt vuốt ve chiếc hộp ma thuật, đọc tin tức thông qua các ký hiệu kỳ lạ trên hộp, sau đó trong ánh mắt khó hiểu của Jackie, ném chiếc hộp trở về lại trong hồ nước.

“Sao vậy?”

“Thời cơ chưa đến, hiện tại không thích hợp lấy đi.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, lấy đi chiếc hộp ma thuật, không gian độc lập sẽ sụp xuống, khoáng thạch cũng sẽ theo đó mà chôn vùi, tổn thất quá lớn.

“Vậy khi nào thì mới thích hợp?”

“Này. . . . . .”

Liêu Văn Kiệt vuốt cằm suy nghĩ, cẩn thận đưa ra một đáp án tương đối hợp lý: “Chờ ngày linh khí khôi phục, yêu ma quỷ quái đồng loạt hiện thế, lấy thần vật trong chiếc hộp ma thuật ra, có thể giữ gìn hòa bình thế giới.”

“Cái gì?”

“Có thể giữ gìn hòa bình thế giới, tiêu diệt kẻ xâm lược năm hành tinh lớn của hệ ngân hà.”

“. . . . . .”

Jackie câm nín, nhìn xung quanh, xác nhận xung quanh không có ghế dựa lần nữa.

Đáng ghét, vì sao không có ai chôn bảo vật ở trung tâm mua

sắm nội thất chứ?

“Này, hai người các cậu, vừa rồi tôi nhìn thấy các cậu vớt chiếc hộp lên, nói cho tôi biết, trong hộp là cái gì?”

Jackie nghe tiếng nhìn lại, ở phía trên đỉnh đầu, người nói chuyện là Terry.

Anh ta kề dao găm vào cổ Laura, một tay cầm súng USP của Laura, giờ phút này, họng súng đang chỉ vào Liêu Văn Kiệt và Jackie.

“Laura, sao cô cũng xuống dưới?”

Liêu Văn Kiệt ngẩng đầu nhìn lại, tổ quốc núi sông xinh đẹp tuyệt trần, núi cao hiểm trở của ngoại quốc cũng không kém, nhìn từ góc độ này, cũng rất đồ sộ.

Bên cạnh, vẻ mặt của Jackie cũng nghiêm nghị.

“Trả lời tôi, trong chiếc hộp ma thuật Pandora là cái gì?” Terry dùng Laura làm con tin, đi xuống dọc theo vách đá, dừng lại cách hai người năm mét.

“Không biết, chúng tôi nhát gan, không dám mở ra.” Jackie nhún nhún vai, dưới sự uy hiếp của Terry, đặt súng ở bên chân, giơ hai tay lên cao.

“Anh ném súng làm gì?”

“Anh ta có con tin. . . . . .”

Đối với nghi vấn của Liêu Văn Kiệt, vẻ mặt Jackie mê mang: “Sao vậy, tôi làm sai cái gì sao?”

“Nói thừa, con tin là Laura, chúng ta lại không quen cô ta.”

Liêu Văn Kiệt lầm bầm một tiếng, nói tiếp: “Tốt lắm, mới vừa

rồi anh ta chỉ có một con tin, bây giờ thì có ba người."

"Ha ha ha, nói rất đúng."

Chương 879: Một đánh mười 2 Terry thu dao găm lại, rút từ bên hông Laura ra một khẩu súng USP khác, đẩy cô ta về phía trước, hai tay cầm súng chỉ vào ba người.

Laura đen mặt đứng ở giữa Liêu Văn Kiệt và Jackie, căm giận nói: "Không quen con tin là ý gì, tôi tưởng chúng ta đã là bạn bè?"

"Bạn bè chỉ biết đào hầm, tôi cũng không hiếm lạ."

Liêu Văn Kiệt bĩu môi: "Nếu cô thành thật ở trên canh chừng anh ta, tôi và Jackie sẽ trở thành con tin sao?"

"Tôi cũng muốn nhìn xem chiếc hộp ma thuật Pandora nó như thế nào. . . . . ."

Laura nhỏ giọng lầu bầu, là một nhà khảo cổ học cực kỳ giàu tinh thần mạo hiểm, để cho cô trông cửa mà không phải là đi đào mộ, quả thật so với giết cô còn khó chịu hơn, cho nên khi Terry vừa nói ra, cô liền không kiềm chế được mà xuống hang.

Chỉ là không ngờ tới, tốc độ Terry rút dao lại nhanh như vậy, rõ ràng một giây trước còn thâm tình chân thành.

"Này, hai người các cậu, tán gẫu xong rồi chứ?"

Thấy hai người mắt đi mày lại trước mặt mình, Terry rất là khó chịu, châm chọc nói: "Laura, ánh mắt của em càng ngày càng kém, loại tiểu bạch kiểm yếu đuối này có gì tốt chứ? Bây giờ hồi tâm chuyển ý, cầm hộp ma thuật theo anh rời đi, anh cam đoan sẽ yêu em giống như xưa."

"Đừng có nói bậy, anh ấy không yếu một chút nào."

Laura sờ sờ cái mũi, nhớ tới cảnh tượng chính mình bị một

quyền đánh xỉu, lập tức buột miệng nói ra.

Thù này, dù thế nào cô cũng sẽ không quên.

“Đúng vậy, tôi rất cứng rắn, ít nhất so với anh thì cứng rắn hơn.”

Liêu Văn Kiệt liên tục gật đầu, không ngừng kích thích thần kinh Terry: “Từ bỏ đi, Laura thích đàn ông cứng rắn, ví dụ như tôi, anh không được, rất yếu, không có súng thì không làm được gì cả, cô ấy không thể nào thích loại người không cứng rắn nổi như anh được.”

“Thế nào, cậu muốn đấu một chọi một với tôi?”

Terry giận đến bật cười, nhìn Liêu Văn Kiệt từ trên xuống dưới, sau đó lại cười nhạo một trận. Không phải anh ta thổi phồng, đàn ông châu Á gầy yếu như Liêu Văn Kiệt vậy, anh ta có thể một đánh mười.

Ừm, ngoại trừ Lý Tiểu Long.

“Đúng vậy nha, có gan thì bỏ súng xuống, đấu với nhau một trận giữa những người đàn ông.”

“Ngu ngốc, sao tôi phải bỏ súng xuống chứ!”

Terry hừ lạnh một tiếng, không muốn tiếp tục nói nhảm: “Kiên nhẫn của tôi có hạn, nếu ba người các cậu không muốn trên người có thêm vài cái động, thì vớt hộp ma thuật lên.”

“Laura, có câu anh ta nói không sai, ánh mắt của cô thật sự rất kém, loại đồ bỏ đi này mà cũng có thể để ý.” Liêu Văn Kiệt khinh bỉ nói.

“Đừng nói nữa, tôi cũng rất khó hiểu. . . . . .”

Laura thở dài một tiếng, tuy nói đối với việc Terry phản bội

cũng không ngoài ý muốn, nhưng ít nhiều vẫn là có chút thất vọng, dù thế nào cũng không nghĩ tới, đối phương không một chút do dự, lập tức đặt dao lên cổ cô.

Còn nữa, người xem trọng Terry là cô của trước đây, tuổi trẻ không hiểu chuyện, không phải là cô bây giờ, cho nên cái nồi* này cô không mang được.

*Cái nồi: chuyện oan ức

*Cái nồi: chuyện oan ức

“Tôi nói rồi, kiên nhẫn của tôi có hạn!”

Sự lạnh lẽo trong mắt Terry tăng dần, bóp cò súng về phía Jackie đang cười ngây ngô xem cuộc vui.

Răng rắc!

Một tiếng giòn vang, không biết là USP bị kẹt hay là nguyên nhân gì khác, viên đạn không có bắn ra như mong muốn, khóe mắt Terry giật giật, bóp cò súng phía bên tay kia.

“???”

Vẻ mặt Jackie rối rắm, cái quái gì vậy chứ, vì sao cẩu nam nữ làm trò tán tỉnh nhau trước mặt bạn trai cũ, nhưng người bị bắn lại là anh chứ, chẳng lẽ cười cũng là cái tội sao?

Xã hội này đến cùng là làm sao vậy, còn có thể tốt hơn được không!

Jackie gào to không công bằng, đúng thật là viên đạn bị kẹt, thân thể anh bình yên vô sự, nhưng mà trái tim nhỏ bé của anh bị tổn thương nha.

Ca! Răng rắc! Răng rắc ————

Liên tục bóp cò súng, hai khẩu súng USP lại cứ không phối hợp, Terry mắng to Fuck you, hung tợn ném hai khẩu súng xuống đất.

“Cái quái gì vậy chứ, còn tưởng rằng ở trong có đạn.”

Liêu Văn Kiệt vỗ vỗ ngực, kéo khóa kéo áo khoác ra, lấy ra một khẩu súng chỉa về phía Terry, Jackie ở bên cạnh cũng nhe răng cười nhặt khẩu súng vừa mới ném xuống đất lên.

“Ừng ực!”

Terry nuốt mạnh một ngụm nước miếng, đưa mắt nhìn vũ khí duy nhất trên người, dao găm, quyết đoán ném lên mặt đất, ngoắc ngoắc ngón tay với Liêu Văn Kiệt: “Đến đây đi, ngay trước mặt Laura, đấu một trận giữa đàn ông với nhau, chứng minh sự cứng rắn của cậu.”

“Không cần, tôi đã chứng minh với cô ấy rồi, lúc ấy cô ấy còn ngất đi đấy.”

Liêu Văn Kiệt cười hắc hắc, bắn một phát súng vào bên chân Terry, khiến anh ta sợ tới mức nhảy cẫng lên, nói tiếp: “Đừng nói tôi dùng súng ức hiếp anh, Jackie, anh đi đối phó anh ta, dùng nắm đấm, để cho anh ta cũng cảm thụ một chút sự cứng rắn của anh.”

Jackie: “. . . . . .”

Mặc dù có chỗ nào đó không đúng, nhưng anh vẫn ném súng, lấy kẹo cao su ra nhét vào miệng, khiêu khích hất cằm về phía Terry.

“Trước tiên tôi hỏi một câu, chỉ cần tôi đồng ý với anh ta, các anh sẽ để tôi đi, đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Tôi không thành vấn đề.”

Nhìn Jackie đang đứng tại chỗ xoay eo lắc hông, vận động làm nóng cơ thể, khóe miệng Terry không khỏi nở nụ cười.

Vẫn là câu nói kia, thể loại người châu Á thấp lùn như thế này, anh ta có thể một lần đánh mười người.

Chương 880: Hai tầng áp lực 1 Ba mươi giây sau.

Jackie vỗ vỗ tay, nhặt súng trên mặt đất lên, phía sau là Terry đang quỳ rạp trên mặt đất rên rỉ, vẻ mặt hoài nghi nhân sinh.

Trước kia, anh ta nghe người ta nói mỗi người Hoa Hạ đều có võ công, giống như Lý Tiểu Long vậy, không có một tỷ cũng có tám trăm ngàn, khi đó anh ta không tin.

Bây giờ thì hơi tin rồi, nếu không thì không có cách nào khác để giải thích, anh ta đường đường là cựu Trung tá của đội Thủy quân lục chiến Hoàng gia, lại tùy tiện bị một tên lùn đánh cho không có sức đánh trả?

“Một tên đáng thương. . . . . .”

Thấy Terry nằm trên mặt đất rên rỉ, có thể là bị đánh đau, trong lòng Laura không đành lòng, mượn Jackie sợi dây thừng trói anh ta lại, xong việc thì tặng thêm hai đạp, toàn bộ đá vào trên mặt.

“Liệp Ưng, trong chiếc hộp ma thuật là cái gì?”

“Không rõ lắm, cảm giác bên trong có gì đó vô cùng nguy hiểm, cho nên không dám mở ra.”

Liêu Văn Kiệt nói: “Nếu cô có hứng thú, xin cho phép tôi và Jackie rời đi trước, đến lúc đó cô từ từ xem.”

“Hay là thôi đi!”

Laura lắc đầu, chỉ vào Terry trên mặt đất: “Nể mặt tôi, đừng giết người này, tôi muốn mang anh ta về nước.”

“Sao vậy, dư tình chưa dứt?”

“Vì truy tìm tung tích nơi quả cầu ma thuật rơi xuống, tôi mượn Terry từ trong ngục giam ra, người M16 rất khó ở chung, tôi phải đưa anh ta trở về.” Laura giải thích.

“Tùy tiện, dù sao tôi không sao cả.”

“Đa tạ, xem như tôi nợ anh một nhân tình.”

Laura gật gật đầu, nhặt hai khẩu súng USP của mình lên, khó hiểu vì sao hai khẩu súng lại bị kẹt cùng lúc, theo bản năng chỉa súng lên đỉnh đầu bóp cò.

Phanh!

Một tiếng súng vang, Terry và Laura đồng thời sửng sốt, Jackie đại khái hiểu được cái gì, bí mật nháy mắt với Liêu Văn Kiệt.

Huấn luyện viên, em muốn học chiêu này!

“Liệp Ưng, anh làm thế nào vậy?”

Trong hang động không có kẻ ngốc, Laura rất nhanh ý thức được Liêu Văn Kiệt đã động tay động chân với súng yêu của cô, ngay vào lúc cô bị đánh xỉu, hai khẩu súng bị Liêu Văn Kiệt cướp được.

“Đừng ngốc, tôi cũng không có loại bản lĩnh này, chắc là súng của cô có vấn đề, đề nghị trở về chỉnh lại.”

“Thần thần bí bí. . . . . .”

Laura nói thầm một tiếng, ba người kéo Terry rời khỏi hang động, ngay khi vừa ra khỏi, cửa hang liền sụp đổ, kiến trúc tập

hợp lại, cánh cổng khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Nhìn quả cầu ma thuật trên mặt đất, Laura nhíu mày, cá nhân cô cảm thấy những loại đồ vật thế này không nên bị tìm được, ví như chiếc hộp ma thuật Pandora, việc chìa khóa xuất hiện một lần nữa cũng không phải là chuyện tốt.

Chính vào lúc Laura đang rối rắm có nên đi đến Hy Lạp, đặt quả cầu ma thuật trở lại Đền Mặt Trăng hay không, thì cô ta nhìn thấy Liêu Văn Kiệt nhặt quả cầu ma thuật lên, phất tay một cái, đánh tan nó thành một đống tro bụi.

Tôi biết mà!

Trong lòng Laura run lên, quả nhiên giống như cô nghĩ, bất kể là quả cầu ma thuật hay là chiếc hộp ma thuật, Liêu Văn Kiệt đều nắm rõ bí mật trong đó như lòng bàn tay.

Suy xét đến việc hỏi cũng như không, Liêu Văn Kiệt nhất định sẽ không nói gì cả, Laura chôn sâu sự nghi hoặc trong đáy lòng, suy nghĩ ngày nào đó sẽ hẹn hắn ra ngoài uống một chén.

Không phải cô tự khen, tửu lượng của cô cũng khá.

. . . . . .

Xe việt dã băng qua thảo nguyên rộng lớn, Laura nằm ở hàng ghế sau đang thử điều chỉnh hai khẩu súng của mình, câu được câu mất trò chuyện về những kinh nghiệm mạo hiểm với hai người đàn ông ở hàng ghế trên.

Biết được hai người đang tìm kiếm trang bị Thượng Đế, Laura mượn Bảo kiếm Thánh Linh nghiên cứu một chút, không nhìn ra manh mối gì, lại rất có hứng thú với bộ trang bị năm món, đưa ra thỉnh cầu nhập đội.

Bị từ chối.

Terry không có nhân quyền, bị trói ở trên mui xe việt dã, thu hết toàn cảnh 360 độ phong cảnh bao la hùng vĩ vào đáy mắt, sự to lớn hùng vĩ và bao dung của thiên nhiên có thể gột rửa tâm hồn tà ác không biết hối cải của anh ta.

Nếu không thể, thì một gian phòng đơn nhỏ trong ngục giam cũng khá có sức thuyết phục.

Vừa đi vừa về, lúc gặp lại Bộ lạc của Cusa đã là giữa trưa ngày hôm sau, tinh thần Jackie mỏi mệt, không thể nào tiếp tục lên đường, đành lựa chọn để Cusa làm thịt một chút, nghỉ ngơi đến sáng ngày mai rồi tiếp tục lên đường.

Liêu Văn Kiệt vui vẻ đáp ứng, mang Bảo kiếm Thánh Linh về lều trại, chuẩn bị đêm nay đêm khuya tĩnh lặng, đi hang động lấy quặng mỏ, thuận tiện lấy luôn chiếc hộp ma thuật Pandora.

Ý tưởng tốt lắm, nhưng mà không đợi đến đêm khuya tĩnh lặng, Laura đã không mời mà đến, ngăn hắn ở trong lều trại.

“Liệp Ưng, tâm trạng của tôi không tốt!”

Laura mặc áo bra thể thao, ngồi lên drap giường da thú ngoắc ngoắc tay với Liêu Văn Kiệt, không có ý gì khác, lúc buồn bực nên thả lỏng gân cốt một chút.

“Này chỉ sợ không được, tôi có bạn gái, tôi rất yêu cô ấy.”

Liêu Văn Kiệt nghiêm mặt cự tuyệt, hắn không phải người tùy tiện, cho nên trước khi làm việc gì cũng phải nói rõ ràng trước, để tránh việc hạm đội trà trộn vào không nghe chỉ huy của tàu chiến đấu Hoàng gia.

“Anh xác định?”

Laura cười nhạt, nâng chân dài lên, trực tiếp khoát lên vai Liêu Văn Kiệt, khinh thường nói: “Cho anh một cơ hội nữa, tâm trạng

của tôi không tốt, cần giải quyết áp lực."

"Tuy rằng tôi rất yêu bạn gái, nhưng lấy việc giúp người làm niềm vui là tôn chỉ nhất quán của tôi, áp lực của cô tôi nhìn thấy, hai tầng, quả thật là rất trầm trọng." Liêu Văn Kiệt thở dài một tiếng, mọi người đều là bạn bè, hắn không thể thấy chết mà không cứu được, dù sao cũng thường xuyên chịu khổ chịu uất ức, lúc này đây cũng không tệ.

. . . . . .

Chương 881: Hai tầng áp lực 2 Trời vừa sáng, xe việt dã rời khỏi Bộ lạc.

Cusa hùng hùng hổ hổ tiễn bước bốn người, rồi trở về lều của mình ngủ bù, cả đêm ầm ĩ náo loạn, nếu lần sau lại có loại tình huống này, phải thu thêm phí bồi thường tinh thần vì tiếng ồn.

Xế chiều hôm đó, xe việt dã chạy vào một thành trấn gần đó, Laura bắt được liên lạc với đoàn đội, lúc này mới cáo biệt Liêu Văn Kiệt. Trước khi đi còn trao đổi phương thức liên lạc, tỏ vẻ lần sau nếu có áp lực khó có thể giải quyết, sẽ gọi điện thoại cho hắn.

Bởi vì nguyên nhân nào đó, mà thời gian cáo biệt hơi dài, kéo dài suốt một ngày.

Bên kia, Jackie cũng thu được liên lạc của Bá tước, hai người dùng tốc độ nhanh nhất tìm đến Tây Ban Nha, tại một tòa lâu đài, gặp được Bá tước Bannon.

Bên trong lâu đài, phòng tiếp khách được trang trí sang trọng với những tác phẩm nghệ thuật cổ điển, có thể nhìn thấy được các tác phẩm nghệ thuật quý giá có giá trị xa xỉ ở khắp nơi.

Bá tước Bannon tuổi chừng sáu mươi, đeo một đôi mắt kính, lịch sự nhã nhặn, tươi cười hòa ái, có vẻ là một quý tộc rất có lễ nghi và hàm dưỡng.

“Jackie, không hổ là cậu, chưa từng để cho tôi thất vọng.”

Mở vali xách tay ra, Bá tước Bannon nhìn thấy Bảo kiếm Thánh Linh, cầm lấy kính lúp, nghiên cứu trong trong ngoài ngoài thời gian rất lâu.

Liêu Văn Kiệt và Jackie ngồi ở trên ghế sofa, Jackie hiếu kỳ nói: “Bá tước, Bảo kiếm Thánh Linh có chỗ nào đặc thù sao, nhìn dáng vẻ của ông, dường như cái này chính là chính phẩm.”

“Tôi không thể xác nhận, chỉ giả bộ để trông có vẻ là tôi rất biết nhìn hàng thôi.”

Bá tước Bannon cười trả lời, thấy Jackie sửng sốt không nói gì, bồi thêm một câu: “Đùa chút thôi, tôi từng có một ít nghiên cứu về trang bị Thượng Đế, có tám phần nắm chắc xác nhận đây chính là Bảo kiếm Thánh Linh, để hoàn toàn xác nhận thì cần trải qua vài cuộc kiểm tra đo lường.”

Nói xong, ông ta nhìn về phía Liêu Văn Kiệt, mỉm cười lễ độ: “Jackie, cậu còn chưa giới thiệu cho tôi đồng bạn của cậu, cậu thanh niên anh tuấn này là ai?”

“Cộng tác của tôi, Liệp Ưng.”

“Cộng tác?”

Bá tước Bannon hiếu kỳ nói: “Tôi không nghe lầm chứ, Phi Ưng châu Á luôn luôn độc lai độc vãng, khi nào thì có cộng tác?”

“Trước kia là độc lai độc vãng, nhưng mà lần trước đến sa mạc tìm kiếm bảo vật, tôi đã ăn khổ lớn, suýt chút nữa đi đời nhà ma, để tránh giẫm lên vết xe đổ, chỉ có thể tìm một người cộng tác.”

Jackie chỉ Liêu Văn Kiệt: “Đừng nhìn Liệp Ưng tuổi còn trẻ, nhưng lợi hại hơn tôi nhiều, tôi phải trả giá rất lớn, mới mời được cậu ấy đến giúp tôi tìm trang bị Thượng Đế đó.”

“Vậy tôi đây cần phải làm quen cho đàng hoàng một chút.”

Bá tước Bannon tỏ ra hứng thú, trò chuyện cùng Jackie và Liêu Văn Kiệt một hồi lâu, thấy trời đã muộn, liền chủ động mời hai người ngủ lại, cũng bảo người hầu chuẩn bị tiệc tối phong phú một chút để chiêu đãi khách quý.

“Thời gian còn sớm, hai vị lại đường xa mà đến, vậy đi, tôi mang các cậu đi tham quan phòng đồ cổ của tôi một chút.”

Bá tước Bannon mỉm cười dẫn đường, người sống chính là vì danh, ông ta cũng không ngoại lệ, mỗi lần có khách đáng để kết giao tới cửa, sẽ mời đối phương đi phòng đồ cổ dạo một vòng.

Theo cách nói của ông ta, bộ sưu tập của ông ta có số lượng rất lớn, mỗi món đều có giá trị sưu tầm cực lớn, không ít viện bảo tàng ở châu Âu đều thường xuyên đến mượn bộ sưu tập của ông ta để triển lãm.

Nhà của Bá tước rất có tiền, riêng việc đi từ phòng tiếp khách đến phòng đồ cổ đã mất đến mười phút.

Xuống lầu, ngồi xe, xuyên qua hoa viên, đi vào phòng đồ cổ ở một tòa nhà lớn khác, khắp nơi đều là các món đồ vô giá.

Jackie nhìn mà rục rịch, là một kẻ trộm, chỉ nhìn không lấy, vô cùng khó chịu.

Tuy nhiên e ngại Bá tước Bannon có xuất thân từ chính phủ, công cuộc tẩy trắng của Jackie toàn bộ trông cậy vào ông ta, nên khó chịu cũng chỉ có thể nhịn.

Trong căn phòng đồ cổ như một phòng triển lãm thu nhỏ, Bá tước Bannon muốn giới thiệu đồ cổ cất giữ trước mặt Jackie, mỗi khi nhìn thấy vẻ mặt nhăn nhó đau khổ của Jackie, liền bật cười ha ha.

Lão già này cũng không đứng đắn cho lắm!

Liêu Văn Kiệt chửi thầm một tiếng, tìm kiếm xung quanh, phát hiện ở góc tường có một cái khiên phong cách cổ xưa, một phần của trang bị Thượng Đế—— Tấm khiên Tín Đức.

Tấm khiên có tạo hình đơn giản, không có trang trí gì lộng lẫy, đơn giản đến thô sơ, vừa nhìn, còn tưởng là một cái nồi.

“Liệp Ưng, cậu cảm thấy hứng thú với trang bị Thượng Đế sao?” Bá tước Bannon cười bước đến, hít hít tẩu thuốc trong tay.

“Đương nhiên, dù sao cũng là trang bị Thượng Đế, chỉ riêng cái tên này, cũng đủ để khiến cho phần lớn người cảm thấy hứng thú.” Liêu Văn Kiệt đương nhiên nói.

“Không không không, vị thần này cũng không phải là Thượng Đế trong Thánh kinh. . . . . Đương nhiên, nếu cậu nguyện ý tin tưởng hai người là một, tôi cũng sẽ không phủ nhận.”

“Có cách hiểu khác sao?”

“Nghe nói vào mấy ngàn năm trước, khi đó tâm tư của con người thuần phác, tôn giáo tà ác mê hoặc lòng người liền thừa cơ trỗi dậy.”

Bá tước Bannon giảng lại tư liệu mà mình đọc được: “Vị Thần đại biểu chính nghĩa và công lý phát động Thánh Chiến, tiêu diệt giáo phái tà ác này, vũ khí mà Thần sử dụng lúc chiến đấu chính là trang bị Thượng Đế. . . . . ”

Chương 882: Lần sau nhất định sẽ không 1 “Tương truyền rằng, trang bị Thượng Đế ký túc thần lực của Thần, kéo dài qua ngàn năm vẫn có thể khiến cho giáo phái tà ác kinh sợ, không thể tro tàn lại cháy như trước, cho nên, lại có một cách nói khác, chỉ có hủy diệt trang bị Thượng Đế, thì ma quỷ tà ác mới có thể tái hiện nhân gian.”

“Vừa khéo, tôi có biết một ma quỷ, tên là tiền tài.”

Jackie vô cùng đau đớn nói: “Bởi vì bị ma quỷ mê hoặc, tôi đắm mình trong sa đọa, liều mạng đi khắp nơi. . . . . Mượn đồ vật này nọ, mãi cho đến mấy năm gần đây, tôi nhìn thấu thủ đoạn của ma quỷ, quyết định toàn tâm hối cải, làm người một lần nữa.”

“Thôi dẹp đi, anh chỉ là kiếm nhiều tiền rồi, muốn rửa tay chậu vàng!” Liêu Văn Kiệt khinh thường nói.

“Liệp Ưng, đều là anh em, cậu cũng không khỏi bôi đen tôi quá nhiệt tình rồi.”

“Tôi không bôi đen, nếu anh thật sự muốn làm người một lần nữa, tôi chỉ cho anh một con đường sáng, quyên toàn bộ tiền của anh cho tôi là được.”

“Ha hả, tôi chỉ là muốn làm người một lần nữa, không có định xóa đi xây lại.”

Nhìn Liệp Ưng và Phi Ưng không chút do dự bôi đen nhau, lại còn làm không biết mệt, Bá tước Bannon xác nhận hai người bọn họ đúng thật là cộng tác, người càng từng trải, thì càng thích chó hơn, biết rõ chỉ có giữa bạn bè mới có thể ở chung hòa hợp như thế.

Hâm mộ, nhưng không nói.

“Đúng rồi, Bá tước, về ba món trang bị Thượng Đế khác, cùng với giáo phái thần bí kia, ông có manh mối gì không?”

“Không rõ lắm, có điều cũng không sao cả.”

Bá tước Bannon cười nói: “Năm món trang bị Thượng Đế tôi đã chiếm được hai món, chỉ cần bảo quản tốt chúng nó, cho dù truyền thuyết là thật, thì ma quỷ tà ác cũng không cách nào tái hiện lại trên nhân gian.”

“Nhưng mà nếu như vậy, không phải là ông sẽ càng nguy hiểm sao?”

“Đúng vậy, Liệp Ưng nói đúng, một khi đối phương có được tin tức, sẽ chuyển lực chú ý tới trên người ông.”

Jackie nhìn xung quanh, vô tình nói: “Thứ cho tôi nói thẳng, hệ thống an ninh của tòa lâu đài của ông chỉ bình thường, đừng nói hai món trang bị Thượng Đế, tôi có thể dọn sạch nơi này trong vòng một đêm.”

“Ha ha ha, cậu quá coi thường tôi rồi, cũng quá coi thường tòa lâu đài này của tôi.”

Bá tước Bannon cười cười, đưa tay lên miệng thổi một cái, chỉ trong chốc lát, liền có bốn con Dobermann và hai con Great Dane lao đến, ông ta vung tay lên một cái, sáu con cho dũng mãnh liền xếp thành một hàng, đồng loạt ngồi chồm hổm canh giữ ở trước cửa.

∪￣(∵工∵)￣∪x6

Thoạt nhìn, còn rất là cao lãnh.

“Trong tòa lâu đài này có 50 con chó dũng mãnh như thế này, không có tôi dẫn đường, bất kể kẻ nào cũng không thể tiếp cận phòng đồ cổ, lại càng đừng nói đến chuyện mang những thứ kia đi.”

Bá tước Bannon cười vỗ vỗ đầu chó, nháy mắt với Jackie: “Có điều cậu cũng không cần lo lắng, không có mệnh lệnh của tôi và con gái tôi, chúng nó sẽ không tùy tiện cắn người.”

Jackie lầm bầm nói: “Tôi đã đối phó với loại lính canh như chó săn nhiều rồi, không cắn người là vì chúng nó đã được ăn rất no. . . . . .”

“Tôi hiểu được ý của cậu, nhưng những bé con đáng yêu này đều là những giống chó được chọn lựa kỹ càng, trải qua huấn luyện vô cùng nghiêm khắc, không có mệnh lệnh của tôi, chúng nó sẽ không ăn đồ của bất cứ kẻ nào cho.” Vẻ mặt Bá tước Bannon kiêu ngạo, chó là người bạn trung thành nhất của con người, không có gì đang tin cậy hơn so với chúng nó.

“Thật hay giả, tôi không tin.”

Liêu Văn Kiệt tỏ vẻ nghi ngờ với việc này: “Việc này tôi rành nè, tôi cũng từng nuôi chó, vốn là một con sói, lúc mới nuôi cả ngày cứ nhe răng trợn mắt với tôi, sau khi ăn đòn vài lần thì đã học được lắc đuôi.”

“Ha hả a. . . . . .”

Bá tước Bannon cười mà không nói, một con sói bắt được từ trên núi, sao có thể đánh đồng với giống chó mà ông ngàn chọn vạn tuyển được chứ, ví dụ của Liêu Văn Kiệt không có ý nghĩa.

Cười không được bao lâu, thì ông ta liền không cười nổi nữa, chỉ thấy Liêu Văn Kiệt đi đến trước mặt 6 con chó, ngồi xổm người xuống, xòe bàn tay ra đặt ở trước mặt chúng nó.

Tình huống đột nhiên thay đổi!

Sáu con chó dữ trải qua huấn luyện nghiêm khắc, tuyệt đối không vui mừng với người xa lạ, vừa rồi vẫn còn ngồi chồm hổm thẳng tắp như cây thương, ngay lập tức liền lè lưỡi, lắc đầu vẫy đuôi, hộc đầu lưỡi xuy ha xuy ha, tỏ vẻ vô cùng nhiệt tình và thân thiện với Liêu Văn Kiệt, người lần đầu tiên gặp mặt.

∪¯? ¯∪x6

“Tay nào.”

Sáu con chó đồng loạt đặt chân trước lên lòng bàn tay Liêu Văn

Kiệt.

“Lăn lộn.”

Sáu con chó nằm rạp trên mặt đất, theo sự lay động của tay Liêu Văn Kiệt, lăn qua lăn lại trên hành lang, khiến Bá tước Bannon nhìn mà tái hết cả mặt.

“Đi, ngậm quyền trượng bên kia lại đây, chính là cái đen thui kia ấy. . . . . .”

Liêu Văn Kiệt vỗ đầu một con chó, đưa tay chỉ hướng vào một góc của phòng đồ cổ, truyền đạt mệnh lệnh với sáu cón chó.

Dưới sự chú ý của Bá tước Bannon, sáu con chó cưng của ông ta tranh nhau ngậm lấy một cây quyền trượng bằng sắt, trong đó có một con không chen vào được, nhảy lên nhảy xuống kêu ư ử, sau đó ánh mắt dần trở nên dữ tợn, lộ ra răng nanh sắc bén với cổ của các đồng bạn mình.

Chương 883: Lần sau nhất định sẽ không 2 “Để xuống đi, tao không muốn nữa.”

Liêu Văn Kiệt phất tay, đợi quyền trượng rơi xuống đất, sáu con chó đồng loạt đứng yên chờ đợi mệnh lệnh, hắn đưa tay chỉ về phía cuối hành lang, bảo chúng nó qua bên kia hóng mát.

Ba bước quay đầu lại một cái, sáu con chó lưu luyến không rời biến mất ở góc hành lang.

“Đúng không, tôi nói rồi tôi rất có kinh nghiệm!”

Liêu Văn Kiệt nhướng mày nhìn về phía Bá tước, lại chỉ nhìn được cái ót, chỉ đành phải nhìn về phía Jackie: “Thế nào, kỹ thuật dắt chó của tôi thế nào, có phải là rất lợi hại hay không?”

Jackie: (￣_? ￣)

Anh cảm thấy không tốt lắm, mặt mũi của Bá tước đều đã biến hình rồi, tám phần là sẽ rất khó để kết toán.

Giả vờ thất bại, Bá tước Bannon một mình hờn dỗi ở bên cạnh, Jackie cười khúc khích hai tiếng, nói sang chuyện khác: "Liệp Ưng, chưa từng nghe nói cậu còn nuôi chó, có cơ hội sẽ đến nhà cậu chơi, nhất định phải để cho tôi mở mang một chút."

"Khó."

"Sao vậy, cậu đã tặng nó cho người khác rồi à?"

"Đã chết."

". . . . . ." x2

. . . . . .

Bữa tối, con gái của Bá tước, May vào bàn, cùng với Liêu Văn Kiệt và Jackie, bốn người cùng nhau ăn tối.

Khí chất của Bá tước không tầm thường, là một ông lão đẹp trai, con gái của của ông ta, May cũng không kém.

Mặt nhỏ, đường nét tinh xảo, là một mỹ nữ chân dài tiêu chuẩn, chịu sự hun đúc của gia tộc, mỗi lời nói hành động đều vô cùng cao quý tao nhã, so với Laura hung dữ, không thể nghi ngờ là càng phù hợp thẩm mỹ người phương Đông hơn.

Vốn là tâm trạng của Bá tước Bannon đã không ổn, lúc ăn cơm tâm trạng càng kém, bởi vì May luôn không có hứng thú với thám hiểm và đồ cổ, nhưng sau khi nhìn thấy Liêu Văn Kiệt thì đột nhiên đổi tính, ở trên bàn cơm không ngừng hỏi hắn về những câu chuyện thám hiểm kích thích thú vị.

Thám hiểm cái rắm, hắn chính là kẻ trộm!

Đầu tiên là chó trung thành bị trộm, tiếp đến là trái tim của

con gái bị cướp, Bá tước Bannon dẫn sói vào nhà kinh ngạc phát hiện, thì ra ông ta mới là đầu sỏ gây tội, nếu không phải ông ta mời Liêu Văn Kiệt và Jackie ở lại dùng cơm, thì đâu có những chuyện này?

Chịu không nổi con gái ở trước mặt mình mắt đi mày lại với tên con trai nhà quê, bữa cơm này Bá tước Bannon có trải nghiệm cực kém, ăn được một nửa liền rầu rĩ không vui bỏ đi.

Jackie cũng rầu rĩ không vui, bữa tiệc thịnh soạn ở trước mặt, nhưng mà càng ăn càng mất ngon. Nghe May nói rất có hứng thú với thám hiểm, anh nhiệt tình nói về trải nghiệm của chính mình, thế mà nhiều lần bị phớt lờ, rốt cuộc phản ứng kịp.

May cảm thấy hứng thú không phải là trải nghiệm mạo hiểm, mà là nam diễn viên trong trải nghiệm mạo hiểm đó, cho dù câu chuyện mà Liêu Văn Kiệt kể không chút thú vị, thì May đều nghe vô cùng hứng thú, trong mắt tràn ngập sùng bái.

Phi, cẩu nam nữ!

Bữa tối chấm dứt, quản gia dẫn Liêu Văn Kiệt và Jackie đến phòng ngủ, vốn Jackie tưởng rằng phòng ngủ của mình ở ngay cách vách Liêu Văn Kiệt, kết quả sau khi quản gia sắp xếp ổn thỏa cho anh xong, liền dẫn theo một mình Liêu Văn Kiệt biến mất ở khu vực phòng khách.

Chưa nói đến chuyện đi đâu, lúc Jackie gặp lại Liêu Văn Kiệt, là trên bàn cơm vào giữa trưa ngày hôm sau.

Thân thể May hơi không khỏe, không đến dùng cơm, Bá tước Bannon cũng không khá hơn, toàn bộ quá trình đều nghiêm mặt nghiến răng nghiến lợi dùng cơm, bắt bệnh sơ sơ, khoảng cách thả chó cắn người chỉ kém một chút.

Jackie thầm nghĩ thật là bi kịch, Liêu Văn Kiệt là người thế

nào anh biết rõ, không nói đến chuyện kéo quần liền trở mặt không nhận người, nhưng tuyệt đối không thật lòng, chỉ là không có cự tuyệt sự mời gọi của May mà thôi. Không cần nghĩ cũng biết, tra nam ngủ với con gái Bá tước, mà anh là cộng tác, phần tiền còn lại nhất định là toi rồi.

Thảm hơn là, việc trông cậy vào Bá tước dùng bối cảnh Chính phủ giúp anh tẩy trắng cũng toi luôn.

Buổi tối, nhìn theo Liêu Văn Kiệt bị quản gia mang đi, Jackie vô cùng bực bội, thề lần sau còn gọi Liêu Văn Kiệt đi cùng, thì anh chính là chó.

Tận hưởng kỳ nghỉ phép vui vẻ ở tòa lâu đài đến ngày thứ ba, Bá tước Bannon không thể nhịn được nữa, tìm đến Liêu Văn Kiệt và Jackie.

Quả thật, ông là kiểu phụ huynh tôn sùng tự do yêu đương, sẽ không nhúng tay vào chuyện tình cảm của con gái, nhưng mà Liêu Văn Kiệt vừa nhìn liền thấy không thật lòng, thuần túy là ham muốn thân thể May mà thôi.

Tuy rằng May cũng đã trưởng thành, tuy rằng lúc trẻ ông ta cũng giống như Liêu Văn Kiệt, nhưng đây không phải là lý do để ông ta khoanh tay đứng nhìn, nếu không ra mặt ngăn cản, trời biết có thể ầm ĩ ra tai nạn chết người hay không.

“Jackie, việc sưu tập trang bị Thượng Đế có thể kết thúc rồi, tôi đột nhiên không có hứng thú với chúng nó nữa.” Gọng điệu của Bá tước Bannon cứng ngắc, ngụ ý, hợp tác chấm dứt, hai người nên rời đi.

“A này. . . . . .”

Jackie nghe vậy thì đau đầu, trách cứ liếc Liêu Văn Kiệt một cái, nếu hắn không làm bậy, thì đơn hàng này dù thế nào cũng sẽ

không bị hủy.

“Bá tước, tôi đề nghị ông suy nghĩ lại một chút.”

Liêu Văn Kiệt hơi có vẻ lo lắng nói: “Ông cũng biết, có một giáo phái thần bí đang sưu tập trang bị Thượng Đế, ông đang giữ hai món trong đó, nhất định sẽ bị bọn họ theo dõi, nếu tôi và Jackie không ở đây, bọn họ tìm tới cửa thì nên làm sao bây giờ?”

Chương 884: Lần sau nhất định sẽ không 3 “Vậy theo ý của cậu thì thế nào?”

“Tôi và Jackie sẽ tiếp tục ở lại một thời gian ngắn.”

“Không, tôi sẽ thuê một đội vệ sĩ, cái loại súng vác vai, đạn lên nòng ấy.”

Bá tước Bannon tức giận nói, nếu không phải chó trong nhà ăn thức ăn của ông ta, nhưng lại đều nghe lời Liêu Văn Kiệt, thì ông ta đã thả chó ra đuổi người từ lâu rồi, làm gì phải ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng.

“Nhưng mà. . . . . .”

“Không có nhưng mà.”

Bá tước Bannon ra hiệu bằng mắt cho quản gia, ông ta gật gật đầu, đặt hai cái va li xách tay lên bàn, sau khi mở ra, bên trong rõ ràng là hai món trang bị Thượng Đế.

Bảo kiếm Thánh Linh và Tấm khiên Tín Đức.

“Bá tước?”

Jackie khó hiểu nhìn về phía Bá tước Bannon, không hiểu ông ta có ý gì.

“Từ xa xôi vạn dặm mời cậu đến, là vì tìm kiếm trang bị

Thượng Đế, hiện tại tôi không có hứng thú nữa, hai món này xem như tiền bồi thường trả cho cậu, vừa vặn cậu và cộng tác của cậu mỗi người một món."

Bá tước Bannon nói: "Tôi không có trang bị Thượng Đế, đám người kia sẽ không tìm đến tôi nữa, còn có thắc mắc gì không?"

Có!

Nếu đám người kia không đến tìm ông, vậy tại sao còn muốn tuyển một đội vệ sĩ súng vác vai, đạn lên nòng?

Liêu Văn Kiệt nhíu mày lại, Bá tước đã thành công chọc giận hắn, cho nên đêm nay hắn mới trở lại, không ý gì khác, chỉ là nuốt không trôi cơn tức này.

"Bá tước, tôi có thắc mắc."

Nhiều năm giao tình, Jackie nhịn không được nhắc nhở, nói: "Ông đưa hai món trang bị cho tôi và Liệp Ưng, giáo phái thần bí không biết việc này, bọn họ vẫn sẽ đến tìm ông như trước, không bằng ông rải tình báo ra ngoài, tôi và Liệp Ưng giúp ông nhận phiền toái này."

Thật là một người tốt, thật là tiếc khi tìm Liệp Ưng làm cộng tác!

Trong lòng Bannon cảm động, vung tay lên lấy ra chi phiếu, xoạt xoạt vài nét bút, xé xuống hai tờ đưa cho Jackie: "Đây là một trăm vạn bảng Anh, không để cậu lên sân khấu vô ích, tôi sẽ làm theo lời cậu nói, sẽ cho người truyền ra ngoài."

Tiếp nhận hai tờ chi phiếu, Jackie không nghi ngờ gì nữa, nghĩ một trăm vạn bảng Anh chia một nửa cũng còn năm mươi vạn, còn có một món trang bị, tìm một người lớn gan mua, hành trình Châu Phi lần này ấm rồi.

“Liệp Ưng, tờ này cho cậu.”

“Không, tôi không có hứng thú với tiền.”

Liêu Văn Kiệt đẩy chi phiếu Jackie đưa đến ra, nói với Bá tước Bannon: “Hai món trang bị Thượng Đế về tôi, một trăm vạn bảng Anh về Jackie, lúc truyền tình báo, xin hãy sửa lại một chút, lượt bỏ đi tên của anh ta đi, nói hai món trang bị Thượng Đế đều bị tôi mua rồi.”

“Liệp Ưng, cậu xác định?”

Bá tước Bannon kinh ngạc hỏi, thấy Liêu Văn Kiệt không chút do dự gật đầu, cảm tình đối với hắn cải thiện hơn, đột nhiên hơi tán thưởng. Có tình có nghĩa không tham tài, Bá tước Bannon tìm thấy bóng dáng của mình lúc còn trẻ ở trên người Liêu Văn Kiệt.

Chủ yếu là đẹp trai, rất có cảm giác giá trị nhan sắc này sẽ đánh gục cả thành phố.

Tưởng tượng như vậy, Bá tước Bannon cảm thấy là con gái mình mê thân thể của Liêu Văn Kiệt, chứ không phải trái tim, dường như có chút bỏ gốc lấy ngọn.

Còn nữa, nếu như ông ta không cắt ngang, Liêu Văn Kiệt và May có thể lâu ngày sinh tình, tình yêu bén lửa, sau đó kết hôn sinh con?

Nếu như vậy, cũng không tồi. . . . . .

“Bá tước! Bá tước?!”

“Ngại quá, nghĩ tới chuyện khác.”

Bannon lấy lại tinh thần, cảm khái mình lớn tuổi, suy nghĩ cũng nhiều hơn, nhất là về chuyện của con gái, luôn nhịn không được mà quan tâm.

“Bá tước, về giáo phái kia, ông thật sự không có một chút tình báo nào sao?” Liêu Văn Kiệt hỏi.

“Cũng không thể nói là một chút cũng không có. . . . . .”

Bannon nhìn chằm chằm Liêu Văn Kiệt nhìn trong chốc lát, chậm rãi nói: “Trước đây trong một cuộc đấu giá ở Pháp, một phần trang bị Thượng Đế ‘Phúc Âm chiến ngoa’ bị một người mua đi, vị thương nhân kia đến từ Vương quốc Vespania.”

“Chưa từng nghe.”

“Là một tiểu quốc, nằm giữa Slovenia và Áo, nếu chưa nghe đến, có thể lật xem bài báo gần đây nhất, Nữ vương mới vừa qua đời không bao lâu, thời cuộc có chút hỗn loạn.”

Bá tước Bannon nói lại tình báo mà mình biết được: “Ngoại trừ cái này, bộ phận còn lại của trang bị Thượng Đế thất lạc ở đâu, tôi cũng không rõ ràng, có lẽ sau lưng vị thương nhân kia chính là giáo phái thần bí.”

“Tốt, lúc tung ra tình báo, hãy nói tôi mang theo hai món trang bị đi Vương quốc Vespania.”

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, sau khi dùng cơm ở chỗ Bá tước xong, liền cùng Jackie rời đi.

. . . . . .

Tại khách sạn, Jackie mặc quần áo thoải mái, khổ nỗi trong nhà có ba cái miệng luôn than khóc đòi ăn, không dám lập tức trở về, dự định tiếp tục nghỉ ngơi và hồi phục một thời gian ngắn.

Liêu Văn Kiệt mang theo hai cái vali xách tay, tỏ vẻ sẽ lập tức xuất phát, đi đến Vương quốc Vespania.

“Đại ân nhân, cậu thật đúng là không nhàn rỗi được một chút

nào.”

Jackie bùng nổ nói: “Nếu không phải do cậu ngủ với con gái của Bá tước, chúng ta hoàn toàn có thể ôm cây đợi thỏ, bây giờ thì tốt rồi, chủ động chạy đến địa bàn của bọn họ, bị người ta ôm cây đợi thỏ.”

Chương 885: Gặm đào gặm một cái no 1 Tuy nói như thế, nhưng Jackie lại không lo lắng cho an nguy của Liêu Văn Kiệt chút nào, rất tin tưởng hắn đủ khả năng để đối phó với đám người thần bí không có ý tốt kia.

“Đừng nói nữa, tôi vẫn còn tức đây!”

Liêu Văn Kiệt giận dữ nói: “Bất kể là Laura hay là May, tôi đều tôi mang trong mình một trái tim khao khát tình yêu, nhưng mà bọn họ lại phớt lờ, chỉ muốn làm những chuyện xấu hổ xấu với tôi, thật sự là. . . . . Thật sự là càng nghĩ càng đau lòng.”

“Là càng nghĩ càng vui vẻ chứ!”

Jackie trợn trắng mắt, anh thấy được, khóe miệng Liêu Văn Kiệt cong dần lên, rõ ràng là đang cười.

“Anh Kiệt, xác nhận lại một lần cuối cùng, cậu thật sự không cần năm mươi vạn bảng Anh? Cậu phải biết rằng, lúc tìm cậu làm người cộng tác, vẫn còn chưa trả tiền cho cậu đâu!”

“Không cần, anh giữ lại nuôi gia đình đi, lần sau lại có thám hiểm nữa, thì trước tiên gọi điện thoại cho tôi, nếu có hứng thú, tôi sẽ tổ đội cùng anh miễn phí.”

“Được, lần sau nhất định sẽ gọi!”

. . . . . .

Chia tay Jackie, buổi tối Liêu Văn Kiệt đến lâu đài, trò chuyện

tâm sự cùng May, nói chuyện trời đất trăng sao, sáng hôm sau còn cùng nhau ngắm nhìn bình minh.

Sau khi rời khỏi lâu đài, thân hình hắn chợt lóe, biến mất khỏi Trái đất, tiến vào không gian hỗn loạn trùng điệp Thần chi Thánh sơn.

Lấy quặng mỏ! Mở hộp!

Hắn đã thèm muốn bảo bối trong chiếc hộp Pandora từ lâu, nếu không bị mấy cô gái ham muốn thân thể của hắn phá ngang, thì đã lấy đi từ lâu rồi.

“Quả nhiên, phụ nữ chỉ biết ảnh hưởng đến tốc độ tu luyện của bần đạo, về sau nếu lại gặp phải phụ nữ đến phá, nhất định sẽ không để cho bọn họ dễ dàng nếm được ngon ngọt!”

Bên trong sơn động, kiếm khí màu đỏ bất khả chiến bại, từng mảng lớn khoáng vật nham thạch bị đánh rơi xuống đất.

Liêu Văn Kiệt khống chế số lượng quỷ thủ hồng tuyến kinh người, dùng thuật Tam Giới Tiểu Na Di vượt qua giới hạn, đem khoáng thạch đào được đưa vào không gian huyết trì, nơi dựng dưỡng Kiếm Thắng Tà được hắn đem làm không gian trữ vật siêu lớn.

Tài liệu hiện có, đã đủ để thay thế Kiếm Thắng Tà thăng cấp, nhưng Liêu Văn Kiệt cũng rõ ràng, con đường về sau còn rất dài, Kiếm Thắng Tà ngay cả thăng cấp cũng kém chút, không có cách nào mang đến cho hắn bao nhiêu trợ lực.

Hơn nữa trạng thái trước mắt của hắn không thiếu thủ đoạn công kích, cái thiếu chính là tích lũy cùng nội tình, cho nên quyết định chờ đợi, thu thập càng nhiều tài liệu, đem Kiếm Thắng Tà luyện lên cấp ba rồi chạy.

Kiếm Thắng Tà không vội, hộp ma thuật Pandora lại là chuyện

khác, bất luận là hộp ma thuật, hay là đồ vật trong hộp ma thuật thì đều là bảo vật có thể gặp mà không thể cầu.

Đào quặng thạch xong, Liêu Văn Kiệt phất tay đem hộp ma thuật ra, thân thể lóe lên biến mất.

Sau khi hắn rời đi, thế giới ngầm đầy mắt lở loét sụp đổ, không gian thu nhỏ lại đến kích thước bong bóng xà phòng, lạch cạch một chút không còn tăm hơi.

.....

Không gian huyết trì.

Ban đầu huyết khí ngút trời, bầu trời, hải dương, đại địa, huyết khí lượn lờ trong thiên địa vô tận, phóng mắt nhìn lại đều là màu đỏ như máu.

Hiện giờ, bởi vì Liêu Văn Kiệt khai thác không kiềm chế được, huyết sắc mỏng manh, màn trời màu đỏ giống như rắc phấn tẩy trắng, vị trí bên cạnh trắng nõn như giấy.

Điều này cũng từ bên cạnh nói rõ một vấn đề, hiện giờ trên địa cầu tìm không được lục địa thần tiên, chỉ bởi vì nếu vượt qua cấp bậc này cần năng lượng quá khổng lồ, dưới tình huống không mở treo, nhân gian tu sĩ cả đời cũng không cách nào thực hiện siêu thoát.

Giữa biển máu, một thanh kiếm bị gãy treo ngược, kinh mạch huyết mạch trong cơ thể kiếm rõ rõ ràng ràng, mỗi lần đi kèm luật động, liền có một vòng huyết vụ dung nhập vào trong đó.

Liêu Văn Kiệt đứng ở rìa đại lục, liếc mắt nhìn Kiếm Thắng Tà, cảm khái cơ duyên khó tìm, ngay cả khi Kiếm Thắng Tà đem toàn bộ không gian Huyết Trì thôn phệ, chỉ sợ cũng khó có thể bước vào cấp bậc thần khí.

“Khó rồi đây…”

Liêu Văn Kiệt thở dài một tiếng, khoanh chân ngồi xổm trên mặt đất, đầu ngón tay vuốt ve hộp ma thuật Pandora.

Ất Mộc Giả ở trên trời vi phong, ở dưới đất vi cây cối, hộp ma thuật toàn thân là tinh khí Ất Mộc, vô cùng trân quý.

So sánh với Giáp Mộc, Ất Mộc hữu hình mà vô sinh, nếu có Giáp Mộc xuất hiện, Ất Mộc tất nhiên trở thành vai phụ, hai cái này đồng thời đặt một chỗ, Giáp Mộc là đại thụ trời xanh, Ất Mộc là hoa hoa thảo mộc.

Bất quá, âm dương ngũ hành tương sinh tương khắc liên kết khinh bỉ vĩnh viễn cũng không đơn giản như vậy, vật trong hộp, Giáp Mộc không cách nào thừa nhận, gặp phải tất chết, chỉ có Ất Mộc mới có thể…

Chịu đựng thời gian dài hơn một chút, sau đó chịu đựng liền quen thôi.

Khí tức Canh Kim!

Lý thuyết chung về tính cách của Canh Kim: người tuổi Canh Kim mang theo tà ma cùng sức sống là tốt nhất.” Canh Kim là Dương Kim, chỉ bằng cách luyện tập trong lửa nó có thể được đúc thành 18 vũ khí. Theo quan điểm này, người Canh Kim rất giống người Giả Mộc, họ phải được đánh bóng trước khi làm ra. Vì vậy, vận thế của người tuổi Canh Kim đặc biệt gập ghềnh, nhất là về quan hệ giao tiếp và hôn nhân, đa phần đều đầy thăng trầm, khó có được cuộc sống gia đình hạnh phúc, hòa thuận.

Lý thuyết chung về tính cách của Canh Kim: người tuổi Canh Kim mang theo tà ma cùng sức sống là tốt nhất.” Canh Kim là Dương Kim, chỉ bằng cách luyện tập trong lửa nó có thể được đúc thành 18 vũ khí. Theo quan điểm này, người Canh Kim rất giống

người Giả Mộc, họ phải được đánh bóng trước khi làm ra. Vì vậy, vận thế của người tuổi Canh Kim đặc biệt gập ghềnh, nhất là về quan hệ giao tiếp và hôn nhân, đa phần đều đầy thăng trầm, khó có được cuộc sống gia đình hạnh phúc, hòa thuận.

Canh Kim vi dương, Ất Mộc vi âm, làm một phép ẩn dụ không thích hợp, Canh Kim là đao kiếm, sắc bén vô cùng, có thể trảm thương đại thụ trời xanh Giáp Mộc, nhưng thời điểm trảm Ất Mộc lại vô cùng phí sức.

Nói cách khác, chỉ có Ất Mộc yếu đuối mới có thể chịu được đầu ra mạnh mẽ của Canh Kim.

Chương 886: Gặm đào gặm một cái no 2 Hai người tương hợp, lực lượng phản kháng của Ất Mộc làm cho Canh Kim càng thêm cường đại, tiếp tục gia tăng cường độ phát ra Canh Kim, thừa nhận thương tổn lớn hơn.

Đạo lý thì chính là đạo lý này, nếu có ai cảm thấy có chỗ kỳ quái, vậy nhất định là do đề tài quá cao cấp, lòng người quá bốc đồng, động một chút liền dùng ánh mắt khác nhìn thế giới.

Nói đến chính truyện, hộp ma thuật Pandora toàn thân do tinh khí Ất Mộc chế tạo, vật bên trong chính là khí tức Canh Kim.

Về phần hộp gỗ vì sao được gọi là hộp ma thuật Pandora, trên hộp gỗ ghi lại bên trong chứa 'Ánh sáng hủy diệt', về sau, hộp gỗ được cho là có liên quan đến nguồn gốc của con người, khí tức Canh Kim lại được coi là nguồn gốc của ôn dịch…

Vấn đề này, Liêu Văn Kiệt sẽ không giải thích, chỉ có thể coi như là đây là vấn đề lịch sử để lại.

Bát quái càng truyền càng thái quá là một đạo lý, trải qua không hiểu giả bộ loạn biên, cùng với người tốt thêm dầu thêm muối, thật sự có người cho rằng Hầu Tử năm đó ở Bàn Đào viên

nơi định cư của Thất Tiên Nữ, đối với các loại các nàng làm như không thấy, chỉ lo gặm đào gặm một cái no.

Chết cười, loại lời này mà cũng tin, cũng không nghĩ tới vì sao Thất Tiên Nữ sau đó hạ phàm tìm một người thành thật, vì sao lại có màu sắc vừa vặn tương ứng với hồ lô oa, vì sao bảy hồ lô oa này có thể biến thành tảng đá.

Lần thứ hai trở về chính truyện, Liêu Văn Kiệt chậm rãi mở ra hộp ma thuật, đập vào mắt là bạch quang chói mắt, gió vô biên sắc bén cuốn lên lốc xoáy, hóa thành từng cái màu trắng bay luyện, oanh kích thân thể của hắn, bắn ra tiếng kim loại đập vào nhau.

Quần áo Liêu Văn Kiệt bay tán loạn, bạch quang sắc bén kinh khủng, ẩn chứa khí thế khủng bố, kim thân được tiểu Phật Tổ rèn ra cảm giác có chút kim châm ngứa ran.

– Thứ tốt!

Liêu Văn Kiệt đôi mắt lóe lên, giơ tay hướng trong hộp bắt lấy, một đoàn bạch mang trong lòng bàn tay hình thái biến ảo, tựa như cố dịch hỗn hợp, lại nhẹ nhàng không hề trọng lượng.

Hảo cương dùng trên lưỡi đao, luyện hóa khí tức Canh Kim dùng để Kiếm Thắng Tà khai phong, có thể làm cho trình độ lợi hại của nó lên một tầng, đủ để địch lại bất kỳ thần khí nào.

Nghĩ đến đây, Liêu Văn Kiệt nhìn thoáng qua Kiếm Thắng Tà ở xa xa, đợi đến lúc nó vo ve rung động, liền há miệng, một ngụm đem khí tức Canh Kim nuốt vào.

Đồ vật tốt như vậy, để thăng cấp cho Kiếm Thắng Tà quá lãng phí, vẫn nên là hắn trước cầm đi bổ sung đi.

Kiếm Thắng Tà: "..."

Bạch quang nhập thể, sắc mặt Liêu Văn Kiệt trong nháy mắt đỏ

lên, chỉ vì khí tức Canh Kim không muốn bị luyện hóa, ở trong cơ thể xông thẳng vào tìm kiếm cửa đột phá có thể rời đi.

Hồng lam lưỡng sắc niệm lực vận chuyển, Thái Cực Đồ sinh sôi không ngừng, dần dần trấn áp kiệt ngạo bất tuân của khí tức Canh Kim.

Liêu Văn Kiệt hai mắt nhắm nghiền, thân pháp màu trắng cao chừng ba trượng hiện hình, mi tâm tâm ma loạn thần mắt đỏ mở ra, một luồng bạch mang chậm rãi biến mất trong đó…

Hoàng hôn, Vương quốc Vespania.

Liêu Văn Kiệt ngồi ở góc quán bar, lật xem báo cáo gần đây về nước này, hai cái vali bên chân, bên trong đặt hai kiện trang bị Thượng Đế .

Giống như Bá tước Bannon nói, một quốc gia nhỏ của chế độ quân chủ lớn bằng bàn tay, được đặt ở châu Âu có diện tích đất đai phổ quát không lớn, cũng là em trai của anh trai mình.

Thật kỳ lạ!

Một lực lượng quân sự chủ yếu là cấm vệ binh hoàng gia, lực lượng quốc phòng của một quốc gia nhỏ thấp kém; Một quốc gia nhỏ có nền kinh tế bởi vì lãnh thổ nhỏ hẹp, dân số ít, dẫn đến một quốc gia nhỏ trông rất hạnh phúc, làm thế nào để được lưu trữ an toàn cho đến bây giờ, và không bị nuốt chửng bởi những kẻ lưu manh xung quanh, suy xét sau cùng thì Vespania như một vùng đệm quân sự nhỏ hơn.

Lẩm bẩm hai câu, Liêu Văn Kiệt liền không suy nghĩ nhiều nữa, nhắm mắt chờ giáo phái thần bí chủ động tới cửa.

Tại không gian Huyết Trì luyện hóa khí tức Canh Kim, hắn chỉ cảm thấy qua một cái chớp mắt, mà tốc độ thời gian trên địa cầu lại là qua ba ngày.

Thời gian ba ngày, cũng đủ để Bá tước Bannon phát tán tình báo, nếu đối phương thật sự có hứng thú với trang bị Thượng Đế , nhất định sẽ chủ động tìm tới cửa.

Không đến cũng không sao, quốc gia to bằng bàn tay này, tra ra một giáo phái cũng không khó, thoải mái đến thời gian dư dả, để hắn trở về Hồng Kông lắc lư một vòng.

Tám giờ tối, Liêu Văn Kiệt thất vọng rời khỏi quán bar.

Đánh giá quá cao đối phương, gương mặt anh tuấn như vậy cũng không nhìn thấy, đáng đời bọn họ đời này không gom đủ trang bị Thượng Đế.

Xách theo hai cái rương đi trên đường phố dưới ánh trăng, Liêu Văn Kiệt suy nghĩ tìm một khách sạn ở lại, đêm nay đi quán bar Mộng La ở Hồng Kông ngâm mình.

Không đi được hai bước, hắn liền nhìn thấy một người quen ở phía trước.

Bộ đồ thủy thủ của học sinh trung học màu xanh đậm, không phải Mori Ran còn có thể là ai.

“Tuy rằng rất muốn nói thế giới này thật sự quá nhỏ, nhưng mà. Vì sao cô lại ở chỗ này?”

Liêu Văn Kiệt đầu đầy dấu chấm hỏi đi tới, nhìn xung quanh, nói cũng không thể tưởng tượng nổi, nơi có Mori Ran tất có Conan lui tới, lần này thế nhưng không theo kịch bản mà diễn, làm hắn còn chuẩn bị để cho đầu Conan bị nắm đấm của mình đánh!

“Này, Ran, sao cô lại ở đây một mình? Đi du lịch nước ngoài sao?”

Liêu Văn Kiệt trừng mắt cá chết hỏi: “Tiên sinh Mori cùng Conan ở đâu mà buổi tối để cô một mình ở trong ngõ nhỏ nơi đất

khách quê người thế này, quả thực quá vô trách nhiệm, vạn nhất đám côn đồ bị thương thì làm sao bây giờ?"

"Anh là ai?"

Chương 887: Gặm đào gặm một cái no 3 'Mori Ran' tựa hồ là đang chờ người, cùng Liêu Văn Kiệt nhìn nhau một lát, đỏ mặt dời ánh mắt: "Vị tiên sinh này, Ran anh nói tôi không biết, anh nhận lầm người rồi, tôi và cô ấy chỉ là bộ dạng rất giống mà thôi, cũng không phải một người."

"Không thể nào chứ…"

Liêu Văn Kiệt trợn mắt há hốc mồm nhìn chằm chằm sừng nhọn trên đầu 'Mori Ran', giống đến cả xương cốt như vậy thế gian lại còn có người thứ hai?

Cmn quá thái quá rồi!

Cảm ứng được khí tức của đối phương đích xác không phải là Mori Ran, vả lại thiết giáp phía trước còn hơn một bậc, Liêu Văn Kiệt nhịn không được nhíu mày nói: "Ran, cô có phải mất trí nhớ hay không, cư nhiên ngay cả tôi cũng không nhớ rõ? Ngẫm lại đi, tôi tin rằng cô nhất định còn nhớ rõ, tôi là chính là bạn trai của cô, Kudo Shinichi đây!"

"???"

" Này, làm ơn nhường đường! Bây giờ đã là thời đại gì rồi còn dùng loại phương thức bắt chuyện cũ kỹ này, cậu là khảo cổ học sao?"

Giọng nữ cực kỳ đặc sắc từ phía sau truyền đến, Liêu Văn Kiệt nhướng mày, thầm nghĩ rất có ý vị giọng con gái, nếu như có được loại thanh tuyến này chính là một vị mỹ nữ, ông trời đối với cô ta không khỏi quá mức thiên vị đi.

Ông trời không phụ sự chờ mong của Liêu Văn Kiệt, không chỉ là đại mỹ nhân, còn là một vưu vật trời sinh, mũ lưỡi trai che tóc dài uốn sóng màu nâu, ngũ quan tinh xảo, đôi mắt mê người, miệng nhỏ chúm chím thoa lên đôi môi đỏ chí mạng.

Mỹ nữ mặc áo gió màu xám, bên trong là áo da liền thân màu đỏ, giày da quá đầu gối, hai chân đường cong trêu người, trước ngực càng khủng làm cho người ta không khỏi khen ngợi chất lượng áo da.

Một chiếc áo da tốt như vậy?

Với ánh mắt chuẩn chuyên nghiệp LPS của Liêu Văn Kiệt, người đẹp này bề ngoài, dáng người, khí chất đều không thể bắt bẻ, có thể nói là mẫu ngự tỷ tiêu biểu.

Ngược lại, Mori Ran thật thật giả giả trong nháy mắt liền trở thành gái nông thôn mới lên thành phố, lực hấp dẫn đột nhiên giảm 50%.

“À, hóa ra là một vị đại soái ca!”

Đôi môi đỏ mọng của nữ tử cong lên, tiến lên hai bước đứng trước người Liêu Văn Kiệt, cô thu hồi lời nói lúc trước, học vấn bắt chuyện như vậy khác nhau từ người này sang người khác, liền so với Liêu Văn Kiệt, kỹ xảo bắt chuyện của hắn không gọi là lão làng, mà là tràn ngập phong trào cổ điển xa hoa.

Liêu Văn Kiệt: (—”—)

Ngửi thấy một cảm giác quen thuộc trên người phụ nữ, không phải nước hoa quyến rũ, mà là hơi thở bên trong.

Nếu như hắn không đoán sai, vị này là một cặn bã không kém gì hắn.

Trùng hợp, hắn cũng cặn bã, không chừng có thể nói về đề tài

này một đêm.

“Soái ca, không định mời tôi uống một ly sao?”

“Chỉ là uống một ly?”

“Tên tham lam, chị đây còn có chính sự phải làm, không thể tiêu xài trên người anh quá lâu.”

“Trùng hợp, tôi cũng có chuyện khó giải quyết muốn xử lý, hơn nữa tên của tôi gọi là ‘chính sự’!”

“Giống như vậy, tên của chị đây là ‘khó giải quyết’.”

Nói đến đây, hai người nhìn nhau cười, nếu tất cả mọi người đều bận rộn, dứt khoát bỏ qua khâu uống rượu, trực tiếp xử lý chính sự khó giải quyết.

‘Mori Ran’ trợn mắt há hốc mồm nhìn cẩu nam nữ nói xong hai câu, liền tựa vào nhau đi về phía khách sạn bên cạnh, một lúc lâu sau phục hồi tinh thần, vội vàng đuổi theo hai người.

“Chị gái chân dài, chị nói gần đó có điểm dừng chân, còn có một vị tiên sinh quen biết đang chờ…”

- Để cho anh ta chờ! x2

“……”

……

Phòng khách sạn, ‘Mori Ran’ cắn ga giường, trong lòng mắng cẩu nam nữ cách vách, hai người này vô công phát triển một bộ da tốt, làm việc không đáng tin cậy.

Còn nữa, ‘Mori Ran’ thật sự quá thảm, chị gái chân dài ngoắc ngoắc ngón tay, bạn trai của cô Kudo Shinichi liền cùng cô ta đánh một đoàn nóng bỏng, lăn qua lăn lại đến bây giờ vẫn chưa yên

tĩnh.

Thiếu nữ phẫn nộ bất bình, phòng tắm phòng bên cạnh, hai bóng người nép mình trong bồn tắm.

Liêu Văn Kiệt ôm thân thể trong ngực, bưng ly rượu vang bên cạnh lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm: “Lại nói tiếp, tôi còn chưa biết tên của chị gái chân dài đâu?”

” Margo Fujiko, nghề nghiệp luật sư.”

” Margo Fujiko…”

Liêu Văn Kiệt khẽ nhíu mày, nhìn chằm chằm đôi môi đỏ mọng kiều diễm của cô gái nhìn một chút, tầm mắt không khống chế được trượt xuống, thuận miệng nói: “Cái tên thật quen thuộc, tôi hình như đã nghe qua ở đâu.”

“Chị đây là một luật sư rất nổi tiếng, nghe qua rồi rất bình thường, vậy còn cậu thì sao, cậu tên là gì?”

-Kudo Shinichi!

“Thật là cái tên quen thuộc, tôi hình như cũng đã từng nghe qua ở đâu.”

” Thám tử học sinh trung học nổi tiếng, ở bên Nghê Hồng rất nổi tiếng, chị nghe qua rồi cũng rất bình thường thôi.” Liêu Văn Kiệt đọc lại lời.

“Được rồi, vậy thì Kudo Shinichi.”

Margo Fujiko ôm lấy cổ Liêu Văn Kiệt, cắn môi đỏ nũng nịu nói: “Chị đây muốn ở quốc gia này một thời gian, tạm thời còn thiếu một người bạn trai, cậu có thể đề cử cho tôi một người không?”

“Thật không giấu diếm, tôi cũng là mới đến, nhân sinh không

quen, không có cách nào đề cử người thích hợp với chị."

Liêu Văn Kiệt áy náy một tiếng, sau đó nói: "Không thể giúp được gì, cảm thấy vô cùng bất an, đã như vậy, tôi mạnh dạn đề cử tôi làm bạn trai của chị một thời gian là được rồi."

- Cứ như vậy đi!

"Đương nhiên."

Hai người lại nhìn nhau cười, chén rượu vang đỏ buông tay, bồn tắm nước bắn tung tóe, tiếng sóng vẫn như trước.

.....

Chương 888: Mặc quần áo vào làm tôi thiếu chút nữa không nhận ra 1 Tình yêu làm cho người ta mê mẩn, tương ứng, luôn có một số người chưa trưởng thành khao khát tình yêu, sau khi trải qua thề non hẹn biển, lại phát hiện đối phương không phải là nửa kia lý tưởng của mình.

Vì vậy, giấc mơ tình yêu tan vỡ.

Sáng sớm hôm sau, Liêu Văn Kiệt xách quần lên, châm một điếu thuốc đưa cho Margo Fujiko, tiếc nuối nói: "Tối hôm qua quá xúc động, tôi cẩn thận suy nghĩ một chút, chúng ta vẫn nên chia tay đi?"

"What?!"

Margo Fujiko sửng sốt, thuốc lá trong tay không kẹp vững, rơi xuống ga giường. Cô cho rằng, những lời này nên do cô nói mới đúng, không nghĩ tới lại bị Liêu Văn Kiệt nhanh chân lên trước.

Không thể tưởng tượng nổi, cặn bã chìm nổi nhiều năm, trước kia đều là cô xách quần trở mặt không nhận người, bị người ta chia tay vẫn là lần đầu tiên.

“Chia tay.”

“Tại sao, chị đây không tốt với cậu à?”

“Đừng hỏi, hỏi chính là giới tính hai chúng ta không hợp nhau. Ồ, ý tôi là chị quá tốt, tốt hơn bạn gái cũ Ran của tôi, điều này khiến tôi rất căng thẳng.”

Liêu Văn Kiệt thổn thức một tiếng, vẻ mặt tràn ngập cảm giác tội lỗi cô đơn.

“Đối xử với cậu quá tốt cũng không phải là lỗi của tôi nha!”

Margo Fujiko vén ga trải giường lên, ngọc thể trần trụi, nằm nghiêng trong tầm mắt Liêu Văn Kiệt: “Có cần suy nghĩ một chút hay không, hoặc là… chị đây giúp cậu phóng thích áp lực một chút?”

Là cặn bã tung hoành nhiều năm, chỉ có cô bỏ người, không ai bỏ cô. Không thể chịu đựng được nhục nhã kỳ lạ này, trong lòng thề chỉ cần Liêu Văn Kiệt gật đầu, cô lập tức đề nghị chia tay, bảo trụ tỷ lệ thắng trăm phần trăm.

“Quả thật, không phải lỗi của chị, nếu không như vậy thì tốt rồi…”

Liêu Văn Kiệt chỉ một cái, đề nghị: “Chúng ta chia tay, sau đó chị tiếp tục đối xử tốt với tôi, như vậy tôi sẽ không có áp lực.”

Margo Fujiko: (?_?)

Lợi hại, cường địch này trước nay chưa từng có.

Nam tử hán đại trượng phu, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.

Liêu Văn Kiệt nói xách quần trở mặt không nhận người, liền xách quần trở mặt không nhận người, ngay cả chị gái chân dài ở

trên giường bổ một chữ mã, hắn cũng chỉ dùng ánh mắt phê phán nhìn nửa phút đồng hồ thôi

Nghiêm dĩ luật nhân, khoan dĩ đãi kỹ. (1)

(1)Nghiêm khắc mọi người và đối xử khoan dung với bản thân.

(1)Nghiêm khắc mọi người và đối xử khoan dung với bản thân.

- Đáng giận!

Đưa mắt nhìn Liêu Văn Kiệt xách hai cái rương rời đi, Fujiko Mine nghiến răng nghiến lợi đi về phía phòng tắm, rất khó chịu, có cảm giác mình bị vũ nhục làm sao ý.

Khó chịu ở đây là chỉ đến khía cạnh tâm lý, nhìn bước chân có chút lắc lư của cô liền biết, cô đối với biểu hiện tối hôm qua của Liêu Văn Kiệt vẫn rất hài lòng.

Cặn tóc dài buộc lên, thay trang phục công sở, đeo thêm một cặp kính tri thức, cặn bã nữ nhân cả người khí chất đại biến, trang điểm lạnh lùng, cho người qua đường cảm giác đầu tiên chính là vị nữ thần này không phải luật sư mà là bác sĩ.

“Chị gái chân dài, chúng ta hiện tại đi đâu?”

“Dưới lầu.”

“Vì sao lại là dưới lầu?”

“Có một người đàn ông đang chờ tôi.”

“……”

Rất nhanh, chỉ là xuống lầu, trừng mắt cá chết, “Mori Ran” vô cùng tuyệt vọng với thế giới đại nhân liền nhìn thấy lốp dự phòng

trong miệng chị gái chân dài, một nam nhân tay dài chân dài, diện mạo giống như khỉ.

Lupin III .

“Mine, cô rốt cục cũng tới, tôi chờ cô cả buổi tối.”

Nhìn thấy một thân chính trang giả làm thục nữ của Margo Fujiko, Lupin III tại chỗ nhảy dựng lên, hướng cô bay tới.

Nhào vào khoảng không, đập vào tường, dán mặt trượt xuống.

Sau ba hành động quen thuộc, Lupin III ôm đầu đứng lên, oán giận nói: “Tuy rằng đến trễ là phong cách trước sau như một của cô, trừ phi có tiền không nói, nhưng một đêm biến mất không thấy không khỏi cũng quá khoa trương, cô rốt cuộc đi đâu vậy, rõ ràng chúng ta đã hẹn xong thời gian.”

- Lupin, đêm qua tôi bị người ta khi dễ!

Margo Fujiko hai tay nâng mặt, một bộ dáng ầm ầm thương tâm muốn khóc, không có mặt mũi gặp người, ngoại trừ không có nước mắt, diễn xuất qua loa không để ý, còn lại không có gì không ổn.

Margo Fujiko là tên giả, tên thật của cô là Fujiko Mine… Đại khái, dù sao tên chính thức cô tuyên bố với bên ngoài là Fujiko Mine, người làm nghề tự do, thứ cô thích là tiền bạc và chính mình.

“Bị người khi dễ…”

Thoạt nghe lời này, Lupin III một trận nhe răng trợn mắt, không nói gì nhún nhún vai: “Nói xem, nạn nhân là tên nào, cô lại trộm được thứ gì tốt?”

“Không, lần này thật sự là tôi bị khi dễ.”

“Ha ha ha ————”

Sân thượng, Liêu Văn Kiệt khoanh chân ngồi, bên cạnh đặt hai cái vali.

“Thú vị…”

Cho tới nay, hắn đều cho rằng Lupin III chỉ là nhân vật trong tiểu thuyết, bởi vì thế giới này thật sự có tiểu thuyết về Lupin III, còn được chuyển thể truyện tranh, phim ảnh, cũng có rất nhiều sản phẩm ngoại vi, nhìn thế nào cũng không giống nhân vật tồn tại trong thế giới thực.

Không chỉ Lupin III tiểu thuyết của ông nội Lupin I cũng không ít, thần tượng của đạo chích Kid chính là Lupin I, tạo hình đều trùng khớp, chỉ là, từ một thân đen biến thành một thân trắng.

Hiện tại, nhân vật trong tiểu thuyết đột nhiên xuất hiện, không cần nói nhiều, Liêu Văn Kiệt lập tức tiếp nhận.

Vẫn là câu nói kia, đụng tới đều là trộm, trộm cắp, đại đạo, trộm mộ tặc, cùng với nữ phi tặc tối hôm qua làm hắn thoải mái cả thể xác lẫn tinh thần.

Cũng may hắn sớm đã phát hiện, lúc nghe được cái tên “Margo Fujiko” liền đánh mười hai phần cảnh giác, làm cho nữ phi tặc nếm được vị ngọt sau đó chém một thương, người sau mới chịu từ bỏ.

Nếu không, không chừng hiện tại còn đang triền miên đấu sức.

Nói đơn giản vài câu, Liêu Văn Kiệt đại khái hiểu được nguyên nhân Fujiko Mine và Lupin III xuất hiện ở Vương quốc Vespania, cùng với thân phận thật sự của ‘Mori Ran’.

Mira? Julieta? Weiss·Ballande?

Danh tính là công chúa của Vương quốc Vespania, người thừa kế của nhà vua, và lễ nhậm chức đang đến gần.

Chương 889: Mặc quần áo vào làm tôi thiếu chút nữa không nhận ra 2 Mẹ của công chúa Mira, Nữ hoàng Shakra (2), đã đi săn một thời gian trước đây và bị con trai mình, Hoàng tử Gill bắn nhầm bằng súng săn, hoàng tử sụp đổ tại chỗ và tự sát.

(2) Trong bản dịch tiếng Việt phim Lupin III vs Detective Conan, tên nữ hoàng là Sakura, nhưng mà mình tra tên quốc tế là Shakra, hơn nữa bà ý cũng không phải người Nhật nên mình dịch là Shakra nhé.

(2) Trong bản dịch tiếng Việt phim Lupin III vs Detective Conan, tên nữ hoàng là Sakura, nhưng mà mình tra tên quốc tế là Shakra, hơn nữa bà ý cũng không phải người Nhật nên mình dịch là Shakra nhé.

Công chúa Mira chịu nổi gánh nặng làm người thừa kế không, cộng thêm thanh âm phản đối trong nước càng ngày càng mãnh liệt, xuất xứ sang Nghê Hồng tránh né tiếng xấu, vừa vặn gặp được Mori Ran tướng mạo giống mình, hoán đổi thân phận khiến đối phương cõng nồi thành công chúa.

Fujiko Mine nhận được lời mời của bá tước Keith, chủ yếu là cho nhiều tiền, đem công chúa Mira chạy trốn từ Nghê Hồng mang về vương quốc Vespania, cũng thương lượng với Lupin III, đưa công chúa trở về vương cung.

Kế hoạch ban đầu là như vậy, bởi vì thân thể của Fujiko Mine cùng Liêu Văn Kiệt, không đúng giờ hẹn, dẫn đến kế hoạch không thể không thay đổi.

Fujiko Mine mang Mira về, một mặt là bá tước Keith cho quá nhiều tiền, cô ta không có cách nào cự tuyệt, mặt khác là cùng Lupin III hợp tác, chuẩn bị thừa dịp lần này tiến vào vương cung,

trộm đi gia bảo hoàng gia – vương miện nữ hoàng.

Đó là lý do tại sao hai tên cướp đến vương quốc Vespania, đến vì kho báu.

“Thật kỳ quái, rõ ràng chỉ là một vương miện bình thường, lại không khảm nạm bảo thạch quý giá gì, hàng tiện lợi mà thôi, vì sao Lupin anh để ý như vậy?” Fujiko Mine đầy nghi ngờ, hoài nghi Lupin III giấu diếm cô chuyện trong vương miện ẩn giấu bí mật quan trọng.

“Không thể nói như vậy, mặc dù không có bảo thạch quý giá, nhưng lại là một vương miện có lịch sử lâu đời, rất có giá trị sưu tầm, tôi muốn có được nó đã lâu.”

Lupin liếc mắt nhìn về phía phòng vệ sinh, xác nhận Mira cái gì cũng không nghe thấy, tiến đến bên cạnh Fujiko Mine nhỏ giọng nói chuyện, thuận tiện động tay động chân.

“Giá nặng hơn lịch sử!”

Fujiko Mine cười nhạt, gạt ra móng vuốt đang sờ của Lupin III, cô rất rõ ràng, hàng này là hành tây, mặt nạ từng tầng một, mấy lời từ trong miệng anh ta nói ra phải vừa nghe vừa đoán.

Đương nhiên, Fujiko Mine cũng giống như vậy, mười câu bảy giả ba chân, tin tưởng kết quả của cô chính là mất hết.

Bởi vì trời sinh vưu vật, rất nhiều người đều nguyện ý ở trên người cô mất mặt, cho dù tán hết một thân tinh huyết…., khụ khụ, tán hết tâm huyết cả đời cũng không tiếc.

Hai người thảo luận về chuyện vương miện trong chốc lát, Fujiko Mine dần dần mất đi hứng thú, nghiến răng nghiến lợi: “Tên khốn đáng ghét, rõ ràng chỉ là một tên bạch kiểm bộ dạng đẹp trai một chút mà thôi, lại dám bỏ rơi tôi, thật sự là càng nghĩ càng tức giận.”

-Tôi cũng rất tức giận!

Lupin hai tay ôm đầu gối, cuộn mình trên sô pha, bi thương nói: “Một mình tôi ở trong đêm tịch mịch khổ sở chờ đợi, không phải là vì Mine lại cùng một người đàn ông khác nói chuyện yêu đương sao, rõ ràng lúc trước chúng ta thề chỉ làm duy nhất của nhau.”

“Có loại lời thề này sao, tôi làm sao lại không biết?”

“Nhưng mà không sao, cho dù Mine tra tấn tôi thế nào, cô thủy chung là tình yêu không thay đổi của tôi.”

“Này, nói chuyện thì nói chuyện, tay anh sờ đâu đây!”

Một cái tát dính vào mặt Lupin III , Mine cắn móng tay nói: “Không được, tôi nuốt không trôi cục tức này, phải nghĩ biện pháp cho tiểu tử thúi kia một chút màu sắc.”

“Cho nên, cô có biết hắn là ai không?”

Lupin trong nháy mắt sẽ không mệt mỏi, một tên đàn ông có thể tránh được mị lực của Fujiko Mine, anh ta thập phần tò mò đối phương là người như thế nào.

Tuy nói người nọ cũng cởi quần, nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là đối phương chủ động nhấc quần lên, mà không phải bị Fujiko Mine một cước đá văng ra.

Điều này là rất khó sảy ra!

“Hắn nói hắn gọi là Kudo Shinichi, tên thám tử học sinh trung học đến từ Nghê Hồng, tuy rằng vừa nghe đã biết là giả, nhưng có lẽ đây là một manh mối.” Fujiko Mine phân tích, mạo hiểm nói ra cái tên Kudo Shinichi, chứng tỏ giữa hai người khẳng định quen biết.

Nghĩ đến đây, cô lấy ra bản phác thảo, mở bút, vẽ phác thảo chân dung Liêu Văn Kiệt.

“Kudo Shinichi, cái tên này hình như tôi đã từng nghe ở đâu…”

Lupin III thế sờ sờ cằm, lấy ra máy tính mang theo bên người, sau một phen thao tác bùm bùm, điều ra hồ sơ mới nhất của Kudo: “Mine, cô nhìn xem, là người này sao?”

“Không phải, khuôn mặt này quá non nớt, tối hôm qua người đó mạnh hơn cậu ta nhiều.” Fujiko Mine ngẩng đầu liếc mắt một cái, tiếp tục vẽ phác thảo.

“Không loại trừ khả năng đây chính là cậu ta, theo tư liệu cho thấy, vị thám tử học sinh trung học lừng danh này mất tích rất lâu rồi, sinh tử không rõ, không ai biết tung tích của cậu ta.”

“Thần bí như vậy?”

Fujiko III buông bút xuống, giơ bản phác thảo của mình, chọc vào mặt Liêu Văn Kiệt nói: “Chính là cái mặt đáng ghét này, cặn bã nam nhân, cặn bã nam nhân 100%, tôi vĩnh viễn đều không thể quên tổn thương hắn gây ra cho tôi.”

Là bởi vì cô không làm tổn thương nổi hắn, cho nên mới phẫn nộ bất bình thì có!

Lupin III trong lòng thầm nghĩ, nhìn thấy Liêu Văn Kiệt trên bản phác thảo trong lòng bàn tay, trầm ngâm một lát, từ ngăn kéo bàn làm việc lấy ra một xấp danh sách treo thưởng, lật mấy trang, lấy ra một tấm chụp để trước mặt Fujiko Mine.

“À, hắn vậy mà là tội phạm bị truy nã của Vương quốc Vespania, tình huống gì đây?”

“Là danh sách treo giải ngầm, ngày hôm qua tôi mới thu vào tay.”

Lupin III châm thuốc lá, nói: “Bạn trai nhỏ tối hôm qua của cô có biệt danh ‘Liệp Ưng’, hắn trộm bảo vật của một thương nhân địa phương, bị treo thưởng hai triệu bảng Anh, sống chết không nói, nhưng hai kiện bảo vật bị hắn trộm cắp nhất định phải trở về nguyên chủ.”

Chương 890: Mặc quần áo vào làm tôi thiếu chút nữa không nhận ra 3 – Hai kiện bảo vật…”

Fujiko Mine đem danh sách treo thưởng vo thành một cục tức giận ném ra ngoài cửa sổ: “Đáng giận, thảo nào tên kia mang theo hai cái vali, thì ra là hai kiện bảo vật!”

Cả đêm chỉ lo tán tỉnh hoa mỹ nam, bỏ qua hai kiện bảo vật gần trong gang tấc, cô phảng phất nhìn thấy hình ảnh một đống tiền rời đi, đau lòng muốn chết.

“Lupin, phải lập tức tìm được hắn, tôi muốn hai kiện bảo vật kia.”

“Nhưng vương miện…”

“Tôi yêu anh.”

“Tìm!!”

……

Trên nóc nhà, Liêu Văn Kiệt mở ra danh sách treo thưởng, hài lòng gật gật đầu.

Người đàn ông trên bức chân dung càng nhìn càng đẹp trai, tuy rằng là bộ dáng sau khi trang điểm, cùng bộ dạng ban đầu có không ít khác biệt, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến chuyện hắn khen bộ dạng đẹp trai.

Đáng tiếc là, trên phiếu treo thưởng cũng không ghi rõ phương

thức liên lạc, nếu không hắn đổi mặt, tự mình xách hai cái rương đi gặp mặt đối phương.

“Tuy rằng có chút không tình nguyện, nhưng vì hòa bình thế giới, mình lại chỉ có thể hy sinh sắc đẹp của mình.”

Liêu Văn Kiệt vuốt cằm thở dài một tiếng, hắn cũng không muốn, nhưng hắn không có lựa chọn nào khác.

Thuật Bộ Tinh gì đó tất nhiên là tốt, nhưng nguy hiểm vẫn có, không may tính sai, không may đánh rắn động cỏ thì làm sao bây giờ?

Vẫn là nên ổn thỏa một chút, hy sinh Tiểu Liêu một chút là tương đối đáng tin cậy!

……

Két!!

Cửa phòng đẩy ra, Lupin III và Fujiko Mine sóng vai đi ra, ở hành lang tính toán kế hoạch tác chiến.

“Mine, đừng nhìn thấy vương quốc Vespania là một nơi không lớn, nhưng chung quy vẫn là quốc gia, muốn ở trong biển người mênh mông tìm ra đối phương cũng không dễ dàng, cô còn có manh mối gì không?”

“Không có.”

Fujiko Mine cười ngọt ngào, manh mối gì đó là vấn đề Lupin III nên cân nhắc, việc của cô là phải suy nghĩ tiêu tiền như thế nào.

“Vậy tối qua cô đã làm gì… Quên đi, câu hỏi này đừng trả lời, tối nay cô sử dụng hành động thực tế để khôi phục lại tình hình hôm qua đi.” – Đang nói, hai người sững sờ tại chỗ.

Phía trước, Liêu Văn Kiệt xách theo hai cái vali xuất hiện, lúc

đi ngang qua bên cạnh bọn họ cũng không thèm liếc mắt một cái, đẩy cửa phòng ở cuối hành lang ra, vẻ mặt vì lái xe đêm mà bị thương, không chịu nổi mệt mỏi.

"..." X2

Lupin III cùng Fujiko Mine hai mặt nhìn nhau, đồng thời cùng nhìn thấy nghi hoặc trong mắt đối phương, so với vận khí tốt, càng nguyện ý tin tưởng mình bị bẫy.

Nếu là trường hợp đó, điều đó có nghĩa là cuộc trò chuyện vừa rồi của họ đã bị nghe lén.

Sắc mặt hai người biến đổi, rất nhanh lui về trong phòng, từ trên xuống dưới, kiểm tra trong ngoài tất cả đều kiểm tra một lần,nhưng cũng không tìm được đạo cụ nhỏ như máy nghe lén.

Không đúng!

"Lupin, anh nghĩ sao?"

"Hắn đang khiêu khích chúng ta, nhưng mà... Tôi không ghét điều này, thậm chí có một chút thích hắn ta."

Lupin III nhếch miệng cười, bởi vì thích, cho nên anh ta phải tự mình lấy đi hai cái vali.

"Trực giác của đàn bà con gái khiến tôi luôn cảm thấy chỗ nào đó không đúng. Vấn đề là, tôi không thể nói điều không đúng đó là gì." – Fujiko Mine nhíu mày, người đàn ông tối hôm qua còn như keo như sơn, hôm nay lại trở nên xa lạ như vậy, bất thình lình làm cho cô nghĩ tới hứng thú.

Mặt khác, biết rõ đối phương không có ý tốt, nhưng cô vẫn nhịn không được muốn đến gần một chút.

"Cô muốn làm sao bây giờ?"

“Tôi đi thăm dò chi tiết hắn một chút…” đẩy kính xuống, hai mắt híp lại nói: “Nếu như tất cả đều là trùng hợp, vậy không cần phải lãng phí quá nhiều thời gian trên người hắn, lấy đồ đổi tiền, ngày mai đưa Mira đến vương cung.”

“Vậy cô chú ý một chút, đừng để hắn dò xét được gì.”

” Ngốc nghếch, đêm qua đã bị hắn dò xét rõ ràng, hôm nay tôi đã thua không thể thua nữa, không thể cứ đứng ở thế bất bại.”

“……”

Không có cách nào tiếp tục như vậy được!

Nghe được tiếng gõ cửa phòng, Liêu Văn Kiệt mở cửa phòng ra, đập vào mắt là một bộ công sở, bèn giở vờ quy củ giống Fujiko Mine, kinh ngạc nói: “Vị tiểu tỷ tỷ này, xin hỏi chị tìm vị nào?”

“Kudo Shinichi, cậu là tên gia hỏa vô tình, mới bao lâu không gặp liền quên tôi rồi?”

“À, chị là…Margo Fujiko?”

Liêu Văn Kiệt vẻ mặt kinh ngạc, mở cửa phòng mời đối phương tiến vào, áy náy nói: “Thật ngại quá, chị mặc quần áo vào làm tôi thiếu chút nữa không nhận ra.”

Fujiko Mine: (?_?)

Hôm nay không trộm hết đồ của Liêu Văn Kiệt thậm chí đến cả quần cũng không còn thì sau này cô liền rửa mặt làm một nữ nhân tốt.

“Nói sai rồi, phi, ý của tôi là, chị đột nhiên ăn mặc đứng đắn như vậy, cực kỳ giống một luật sư, trong lúc nhất thời tôi không thể liên tưởng được chị với người phụ nữ không đứng đắn tối hôm qua, nhất thời mới không nhận ra chị là ai.”

Liêu Văn Kiệt gãi gãi đầu,cô ta là người không biết nói chuyện, còn phải nhẫn nại chút.

“Cái gì gọi là cực kỳ giống luật sư, tôi vốn là luật sư.”

Fujiko Mine bĩu môi, hai tay ôm vai Liêu Văn Kiệt tiến vào, dư quang ngắm vào vali bên cạnh sô pha, bất động thanh sắc đem cửa phòng đóng lại.

“Ý, chị gái, chị nói chuyện liền nói, tại sao lại động tay động chân, ban ngày ban mặt, thật ngại quá!” Liêu Văn Kiệt nắm chặt cổ áo, từng bước lui về phía sau, không cẩn thận liền lui vào phòng ngủ.

Yếu đuối, bất lực lại đáng thương. JPG

“Chị đây suy nghĩ, cứ như cậu nói đi, sau khi chia tay tiếp tục đối xử tốt với cậu, như vậy chị đây liền không có áp lực.” Trong mắt Fujiko Mine hiện lên một tia nghi hoặc, không dừng tay như vậy, thuận thế đè Liêu Văn Kiệt ngã xuống giường.

“Lời này là thật?”

“Đương nhiên.”

“Vậy thì đừng nói nhảm nữa, luật sư tỷ tỷ, chỉ có bộ quần áo này, chúng ta đi tắm đi.” Liêu Văn Kiệt nghiêm túc nói.

“Ai? Ai! Ai————”

“Có chuyện gì vậy, chị không muốn với tôi?”

- Không phải, ban ngày ban ngày, thật ngại quá a!

“Không sao, chỉ cần chúng ta không biết xấu hổ, vậy xấu hổ chính là người khác.”

Chương 891: Thần có chảy máu không? 1 Trên giường phòng

ngủ, Liêu Văn Kiệt ngoan ngoãn nằm thẳng, ngủ đến bất tỉnh nhân sự.

Fujiko Mine vén mái tóc dài lên, giơ tay chọc chọc trên mặt hắn, nhíu mày bất mãn nói: "Thế nhưng lại dễ dàng bị mê man như vậy, đáng tiếc gương mặt anh tuấn này, lúc trước là tôi đánh giá quá cao cậu."

Nói xong, cô nhéo nhéo da mặt Liêu Văn Kiệt, xác nhận không có thủ đoạn thay đổi gương mặt, đem áo và quần của Liêu Văn Kiệt đóng gói toàn bộ, nhét vào túi rác, từ cửa sổ ném đến con hẻm tối tăm sau lưng khách sạn.

Nói trộm đến quần lót của hắn cũng không còn, liền trộm đến quần lót của hắn cũng không còn, vì không muốn trở thành một nữ nhân tốt, Fujiko Mine kiên trì thực hiện lời thề của mình.

Sau khi đóng gói quần áo, cô lại dùng dây thừng đóng gói Liêu Văn Kiệt lại, miệng dán băng dính kín lại, buộc thành bánh chưng ném vào góc tường.

Giải quyết xong tất cả, Fujiko Mine đi vào phòng khách, cẩn thận mở hai cái vali ra, thấy rõ chân dung của hai kiện bảo vật, hơi sửng sốt một chút.

Một thanh kiếm và một tấm khiên, tạo hình mộc mạc, hoàn toàn không có vẻ đẹp xa hoa, không cao cấp chút nào.

"Ngay cả một hoa văn đàng hoàng cũng không có, thứ này thật sự trị giá hai triệu bảng Anh?"

Fujiko Mine cố gắng dựa vào năng lực thưởng thức cấp bậc chuyên gia của mình, phán đoán niên đại của hai kiện bảo vật, sau khi không thu hoạch được gì quyết định buông tha, sử dụng người công cụ Lupin III tiến hành giám định.

Cô đẩy kính và mang theo hai vali và rời đi.

Hai phút sau, cửa phòng đẩy ra, Fujiko Mine lại kiểm tra, xác nhận Liêu Văn Kiệt đích xác hôn mê, lúc này mới lẩm bẩm xé băng dính trên miệng hắn, cúi người hôn dài kiểu Pháp nhiệt tình.

Tuy rằng là một tên ngốc, nhưng tên ngốc này thật sự quá anh tuấn, không chiếm chút tiện nghi, sau này nhớ tới nhất định sẽ hối hận.

Tô môi xong, Fujiko Mine đẩy cửa rời đi.

Lần này là thật sự đi.

Trước khi đi, cô treo một tấm biển trên cửa phòng – đang hẹn hò với người đẹp, không quấy rầy.

……

Trước cửa khách sạn, trong chiếc xe Beetle đang đỗ, Lupin III nằm ở ghế lái, ngoài một câu trò chuyện đã nói xong cũng không nói gì với công chúa Mira ở hàng ghế sau nữa.

Lupin III là một LSP kỳ cựu, trên toàn thế giới đều có thể tìm được người yêu cũ của cặn bã nam nhân, nay lại hiếm khi đối với Mira không tâm sự ái mộ, mà là khuyên cô sau này cần trở thành một vị vua tốt.

LSP: chỉ người cặn bã, háo sắc

LSP: chỉ người cặn bã, háo sắc

Sở dĩ như thế, không phải bởi vì Fujiko Mine ở trên lầu thông đồng với đàn ông, anh ta xúc cảnh sinh bi không nhắc tới hứng thú tán gái, mà là…

Lupin III và mẹ của Mira, Shakra, nữ hoàng đã có một chân, nữ hoàng năm đó vì anh ta, thiếu chút nữa bỏ rơi cả nước không để ý, muốn cùng anh ta bỏ trốn.

Nữ hoàng Shakra bất ngờ chết, Lupin III nghe tin đến Vương quốc Vespania, nói là trộm đi 'Vương miện nữ vương' nhưng thật ra chỉ là một cái cớ, kỳ thực là đối với chân tướng tử vong của nữ hoàng có nghi ngờ, muốn tự mình điều tra rõ ràng.

Cho nên, đừng nhìn thấy Lupin III liên tục quỳ liếm Fujiko Mine liền cho rằng anh ta là một liếm.

Một cặn bã nam nhân chưa bao giờ thiếu giai nhân làm bạn, được mệnh danh là "du tâm đại đạo", đi tới đâu cũng có người nguyện ý sinh con cho anh ta, làm sao có thể là chó liếm được!

*Du tâm đại đạo: tên trộm trái tim

*Du tâm đại đạo: tên trộm trái tim

Ít nhất là trên trái đất, những người như vậy không được gọi là chó liếm.

Cho dù có đôi khi anh ta thật sự liếm rất ra sức.

Rầm!

Cửa xe đóng lại, Fujiko Mine ngồi lên ghế phụ, không để ý ánh mắt tò mò của Mira, trực tiếp mở hai cái vali ra.

"Lupin, kiểm tra hàng, kiếm và khiên là bảo vật gì, thật sự trị giá hai trăm vạn bảng Anh sao?"

……

"Tôi nhìn xem…"

Lupin III giả vờ nhìn trong chốc lát, thẳng đến khi Fujiko Mine kiên nhẫn cạn kiệt mới nhíu mày nói: "Hai triệu bán đi quá thiệt thòi, tôi cảm thấy hai kiện bảo vật này ít nhất trị giá hai mươi triệu bảng Anh."

- Xuýt Xoa!!" X2

Hai đạo thanh âm hít khí lạnh đồng thời vang lên, ánh mắt Fujiko Mine trực tiếp biến thành ký hiệu tiền bạc, Mira cũng thò đầu lên trước, vẻ mặt khó tin nhìn một kiếm một khiên.

"Đùa thôi, không ai bỏ ra 20 triệu bảng để mua một thanh kiếm và một tấm khiên đâu."

Lupin III nhún nhún vai: "Tôi không biết tên và lai lịch của hai bảo vật này, nhưng tôi có thể nhìn ra được, chúng có nội tình lịch sử sâu sắc đến khoa trương, là bảo vật vô giá, dùng bảo vật để hình dung là vũ nhục chúng."

"Bảo vật vô giá…"

Fujiko Mine nghe vậy trong nháy mắt nhụt chí, thứ cô ghét nhất chính là bảo vật vô giá, bởi vì loại vật này có thể rất có giá trị, cũng có thể vô giá trị, mà cô thích là kiếm tiền nhanh, dùng tiền mặt đầu tư cổ phiếu.

"Đúng rồi, Mine, tiểu soái ca trên lầu cô đã giải quyết xong chưa?"

"Xong rồi, rất dễ dàng liền giải quyết xong, dễ dàng đến mức tôi hoài nghi hắn đang lợi dụng tôi." Fujiko Mine che mặt, yên lặng trong bi thống, vô có tinh thần phấn chấn trả lời một câu.

"Là vậy a…"

Chương 892: Thần có chảy máu không? 2 Lupin III nhìn thoáng qua hướng khách sạn, trong lòng thoáng suy tư, thay đổi khuôn mặt tươi cười của khỉ: "Đi thôi, chúng ta đi quán bar ngầm dưới lòng đất, hai triệu bảng anh quá ít, có lẽ có thể cùng người mua nâng giá."

"Lupin, anh có thể nâng được bao nhiêu?"

“Cái này phải xem bọn họ có mấy người, mấy khẩu súng đã.”

Xe Beetle khởi động, chậm rãi chạy về phía trung tâm thành phố, trên cửa sổ tầng ba của khách sạn, Liêu Văn Kiệt tay cầm khăn ăn lau dấu môi trên miệng, nhìn theo chiếc xe rời đi.

……

Vào ban đêm, tòa nhà chưa hoàn thành, chiếc xe Beetle đậu trên bãi đất trống.

Tòa nhà bốn tầng chỉ có giá kết cấu chính, bốn mặt không có tường, tầm nhìn cực tốt, ánh trăng trắng bạc chiếu nghiêng, bóng tối của tòa nhà rõ ràng, có một loại mỹ cảm quỷ dị của phong cách hắc ám.

“Quá bất thường, vì sao tôi lại muốn cùng hai tên trộm các ngươi tiến hành giao dịch ngầm…”

Mira dựa vào hàng ghế sau và ghét bỏ nhìn Lupin III: “Tại sao tôi lại bị một tên trộm giảng dạy, tại sao một tên trộm lại nói chuyện có ý nghĩa như vậy?”

Ngoài miệng nói những lời phàn nàn, nhưng cơ thể rất trung thực, cô thích cuộc sống đầy tự do và mạo hiểm, không phải là một công chúa,không phải trở thành một nữ hoàng, cả đời bị mắc kẹt trong vương cung để sống cho người khác.

“Đừng nói như vậy, ngày mai chúng tôi sẽ đưa cô đến vương cung lĩnh tiền thưởng, cho nên hảo hảo quý trọng, thời gian vui vẻ đã không còn bao nhiêu.”

“A a a!!”

Mira phát tiết hét lên một tiếng, nằm sấp trên cửa sổ xe ảm đạm thương thần, hy vọng thời gian trôi qua chậm hơn một chút.

Hai chùm đèn pha được bật lên, chiếc xe màu đen dừng lại ở bãi đất trống, cách Beetle không đến mười mét.

Cửa xe đẩy ra, một người đàn ông trung niên mặc âu phục thẳng tắp bước xuống xe, phía sau có ba đại hán áo đen, tựa hồ là vệ sĩ của ông ta.

“Thật là một đám người nghiêm túc, phiền toái, tôi không quá am hiểu ứng phó với loại người này, hay Mine cô đi cùng bọn họ…”

Ầm!

Lupin III bị một cước đạp xuống xe, sau đó là hai cái vali trước sau đập vào đầu và mông anh ta.

“Mine, bộ dáng thô lỗ của cô cũng đẹp lắm.”

Lupin III quay đầu lại giơ ngón tay cái lên, trước mặt người đàn ông trung niên, mở ra một trong những vali, trưng bày toàn cảnh tấm khiên Sindh.

“Đây là thứ các ngươi muốn, cổ kiếm bày ở trong một cái rương khác, tiền ở đâu?”

“Chờ một chút, tôi muốn kiểm tra cẩn thận một chút.”

Chương 893: Thần có chảy máu không? 3

Người đàn ông trung niên ngồi xổm xuống, nhặt tấm khiên Sindh kiểm tra nhiều lần, cuối cùng hài lòng gật gật đầu, một người áo đen trở về xe, đem một rương tiền giấy đặt ở trước mặt Lupin III.

Không có ý giết người diệt khẩu, dĩ nhiên là một người mua giảng đạo lý.

Lupin nhướng mày, càng ngày càng không hiểu, dựa theo quy tắc giao dịch của quán bar ngầm, người mua mang theo một phần tiền mặt cùng người bán gặp mặt, xác nhận hàng hóa không có lỗi, nghiệm thu tại chỗ và đưa tiền.

Số tiền còn lại do người bán đến quán bar dưới lòng đất để trích xuất, để đảm bảo an toàn cho cả hai bên sẽ không xảy ra tình huống khó xử khi giao dịch.

Nói thì là như thế, nhưng quy định này nghe một chút là được, dù sao cũng là trao đổi thuộc về thế giới ngầm, quy tắc cơ bản nhất chính là không có quy tắc, nắm tay của ai lớn, người đó có thể tạo ra quy tắc.

Trong lúc nhất thời, Lupin III suy nghĩ lung tung, suy đoán quan hệ giữa người đàn ông trung niên và quán bar dưới lòng đất, không loại trừ khả năng bọn họ thuộc về cùng một thế lực.

Rất nhanh, một cái rương khác trước mặt Lupin III bị mở ra, nhìn thấy cái rương trống rỗng, người đàn ông trung niên cau mày, im lặng nhìn về phía Lupin III.

“Ha, ha, thật ngại quá, không nghĩ tới các ngươi lại tuân thủ quy củ như vậy, cho nên ta giấu kiếm lên nóc tòa nhà bỏ hoang.”

Lupin III gãi đầu cười áy náy: “Phiền chờ một lát, cái này… để tôi cho người lấy kiếm ra.”

“Không cần, cậu ở chỗ này đừng nhúc nhích, người của tôi đi qua lấy hàng, xác nhận giao dịch đạt thành, các ngươi có thể rời đi.” Người đàn ông trung niên mỉm cười đáp lại, bên cạnh một gã đại hán mặc áo đen đi thẳng đến nóc nhà, rất nhanh…

Không có tin tức.

Người đàn ông trung niên sắc mặt khó coi, Lupin III lộ ra vẻ xấu hổ, đưa tay gãi đầu: “Xin đừng hiểu lầm, tôi kiếm tiền rất có thành ý, nếu như xuất hiện ngoài ý muốn, vậy nhất định có người hãm hại tôi, nếu không…”

“Ông lại phái người lên xem một chút.”

- Cậu muốn chết!

Người đàn ông trung niên hừ lạnh một tiếng, rút súng chỉ về phía Lupin III, hai gã đại hán bên cạnh, một người hướng lên trời phóng thích pháo tín hiệu, một người tiến lên đem Lupin đè ngã xuống đất.

“Đau đau, dịu dàng một chút, tôi thật sự vô tội.”

Từng chùm đèn xe từ xa đến gần, tiếng động cơ dần dần nổ vang, người đàn ông trung niên từ trên cao nhìn xuống miệt thị Lupin III, ở trước mặt hắn ưu thế tuyệt đối đến đâu tất cả âm mưu quỷ kế đều là chuyện cười, Lupin III muốn ngồi giá không bằng nằm mơ còn đáng tin cậy.

Nhưng mà, cười không bao lâu, nụ cười của người đàn ông trung niên liền cứng đờ.

Tiếng động cơ dừng lại, đèn xe tắt, ưu thế tuyệt đối lại lạc đường đến bên Lupin III.

Dưới ánh trăng, một đạo bóng ma kéo dài, kiếm khách mặc kimono màu trắng vào sân.

Kiếm khách cao một mét tám, tóc dài màu đen xõa vai, khuôn mặt lạnh lùng, hai mắt nhắm nghiền, trên tay cầm một thanh Trảm Thiết Kiếm* có vỏ đao bằng gỗ, là đồng bạn kiêm vệ sĩ của Lupin III- Ishikawa Goemon*.

*Trảm Thiết Kiếm: Kiếm cắt sắt

*Trảm Thiết Kiếm: Kiếm cắt sắt

*Ishikawa Goemon XIII

*Ishikawa Goemon XIII

Trong lịch sử Nghê Hồng, vị Ishikawa Goemon kỳ lạ kia là của ông nội của ông nội anh ta… Cách nhau mười ba kiếp.

Vừa rồi, đoàn xe được pháo tín hiệu gọi tới đã bị anh ta ta tiêu diệt.

-Goemon , tôi ở chỗ này, mau tới cứu tôi!

Lupin III lớn tiếng kêu cứu, Ishikawa Goemon nghe vậy chỉ coi như không nghe thấy, cầm Trảm Thiết Kiếm đứng ở bên cạnh bãi đất trống.

“Ngươi, các ngươi là ai?”

Người đàn ông trung niên giơ súng chĩa vào Ishikawa Goemon, con tin Lupin III trong tay, nhưng một chút cảm giác an toàn cũng không có.

“Người làm ăn, chúng ta chỉ muốn cầu tài, tin tưởng tôi đi vừa

rồi đều là hiểu lầm…”

- Cậu câm miệng!

Người đàn trung niên xoay họng súng chỉ về phía Lupin III, khí tràng lạnh lùng của Ishikawa Goemon khiến ông ta cảm thấy không dễ trêu chọc, ngược lại, hi hi ha ha không có một tý lo sợ nào Lupin III vừa nhìn đã biết là quả hồng mềm mại.

“!”

Đúng lúc này, Ishikawa Goemon nhìn thoáng qua nóc tòa nhà chưa hoàn thành, cầm lấy Trảm Thiết Kiếm, mái tóc dài che nửa khuôn mặt, hai mắt nhắm chặt mở mạnh.

Lupin III thấy thế, thu hồi nụ cười trên mặt, tránh thoát đại hán đang kiềm chế mình, sau khi thao tác rầm rộ, ba người đàn ông trung niên bị anh ta thả xuống đất.

“Này, vị soái ca tên là ‘Kudo Shinichi’ ở trên kia, không xuống nói chuyện một lát sao?”

Lupin III giơ súng chỉ về phía tòa nhà chưa hoàn thành ra hiệu bảo Fujiko Mine nhanh chóng lái xe tới, vạn nhất đối phương bắt hai nữ nhân làm con tin, anh ta sẽ rất phiền phức.

Rầm!

Bóng đen lóe lên trên nóc tòa nhà, nhảy xuống bốn tầng lầu, vô thanh vô tức rơi vào chiếc xe Beetle đang khởi động.

Người điều khiển xe, Fujiko Mine nhận thấy trọng lượng thân xe thay đổi, quyết đoán mang theo Mira bỏ xe, đứng tới… Bên cạnh Ishikawa Goemon.

Lupin III quá ngu, vẫn là bên cạnh Ishikawa Goemon càng an toàn hơn.

“Phiền mấy vị chạy một chuyến, đem cái tôi muốn mang tới, đại ân không nói lời cảm ơn, tiểu ân tiểu huệ càng không cần, cho nên tôi sẽ không nói khách khí.” Liêu Văn Kiệt cõng bảo kiếm Thánh Linh, ánh mắt tập trung vào người đàn ông trung niên, trực tiếp không để ý ánh mắt u oán của Fujiko Mine.

Người phụ nữ này toàn thân đều là diễn kịch, tin cô ta kết quả chẳng khác nào mất hết.

“Ở đâu, cậu vẫn là quá khách khí đi.”

Lupin III một cước giẫm lên vali có tấm khiên Sindh, hỏi: “Là một tên trộm lớn, tình yêu của tôi đối với bảo vật vượt qua hết thảy, chỉ ngoại trừ Mine, cho nên có thể nói cho biết một chút, kiếm cùng khiên có quan hệ gì không?”

“Có thể.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu: “Bảo kiếm Thánh Linh và lá khiên Sindh là một phần của trang bị Thượng Đế mấy ngàn năm trước, Thượng Đế đã dùng vật này giúp nhân loại đánh bại ma quỷ, nanh vuốt của ma quỷ từ đó biến mất, sau nhiều năm im lặng lại bắt đầu rục rịch, muốn hủy diệt trang bị Thượng Đế để ma quỷ tái hiện nhân gian.”

“…” X4

Lupin bốn người trầm mặc, thứ cho bọn họ nói thẳng, bản đồ mở ra hơi lớn, nghe giống như giả.

“Nói xong rồi, anh Lupin, có thể đưa tấm khiên cho tôi không?”

“Có thì cũng có thể, nhưng tôi là một tên trộm, đem bảo vật trân quý nhường như vậy…”

“Lupin, đem đồ đạc cho hắn.”

Ishikawa Goemon vẫn đang không mở miệng xen vào, cắt đứt lời lải nhải của Lupin III, người sau ngạc nhiên quay đầu, con ngươi trong mắt chợt co rụt lại.

Chỉ thấy Ishikawa Goemon tay cầm vỏ đao, thân thể khẽ run, tiếp nhận áp lực thật lớn, kimono bị mồ hôi thấm ướt mở rộng, phảng phất như cả người vừa mới từ trong nước vớt ra.

Bên cạnh, Fujiko Mine thấy thế, cũng đang theo biểu tình ngưng trọng bất thình lình còn có chút mừng thầm.

Ngủ với một người đàn ông vừa đẹp trai vừa mạnh mẽ, làn sóng này kiếm được!

“Được rồi, khó khi được Goemon mở miệng, tấm khiên liền đưa cho cậu.” Lupin III hai tay buông ra, nhấc chân đá vali về phía Liêu Văn Kiệt.

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, đang muốn đem Bảo kiếm Thánh Linh bỏ vào vali, chợt nghe được Ishikawa Goemon chậm rãi mở miệng.

“Uy hiếp cường đại với trùng kích cường đại như vậy làm cho thân thể tôi không ngừng cảnh cáo, cậu thật sự là người sao?”

- Vẫn luôn như vậy!

- Tôi không tin!

Ishikawa Goemon hít sâu một hơi, tay cầm chuôi đao ngừng run rẩy: “Dám hỏi một câu, thần có chảy máu không?”

Liêu Văn Kiệt: “...”

Đừng náo loạn, câu này là lời thoại của anh sao?

“Theo tôi được biết, thần cũng sẽ chảy máu, chỉ cần anh đủ mạnh, thần cùng người sẽ đều giống nhau, bị giết cũng sẽ chết.”

Liêu Văn Kiệt trả lời qua loa, sau đó tiếp tục nói: “Nhưng mà đây không phải là vấn đề anh nên cân nhắc, chờ ngày nào đó anh có thể một đao chém Shikoku thành hai nửa, lúc lúc đó mới có tư cách tự hỏi thần có chảy máu hay không.”

“Nếu tôi muốn khiêu chiến ngay bây giờ?”

Ishikawa Goemon ánh mắt sáng quắc, trong đầu không ngừng tính toán góc độ chém Liêu Văn Kiệt, tuy nói kết quả đều không phải rất như mong muốn, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến quyết tâm khiêu chiến rãnh trời của anh ta.

Đối với người khác mà nói, đây là một khiêu chiến kiểu tự sát, anh ta thấy cũng là cơ duyên ngàn năm có một, một lần vung kiếm liền có thể theo dõi đến lĩnh vực cả đời đều không thể chạm tới, đây là may mắn cỡ nào chứ.

“Tôi nói lại lần nữa, nơi này không có thần.”

Liêu Văn Kiệt nhìn xung quanh, chỉ vào chính mình nói: “Nếu anh muốn cùng tôi chơi hai cái, trước khi hạ đao ngàn vạn lần suy nghĩ rõ ràng, tôi người này sẽ không chịu thiệt, bị đánh tuyệt đối sẽ đánh trả, lấy thân thể nhỏ bé của anh chỉ sợ không chịu nổi.”

“Tôi biết, nhưng nếu hiện tại từ bỏ nội tâm tôi sẽ gieo mầm sợ hãi, về sau…”

“Không có về sau, cảnh giới của tôi, anh không chạm tới được đâu, trong lòng có sợ hãi ngược lại là một chuyện tốt.”

“……”

Trời vừa nói chuyện đã chết.

Ishikawa Goemon hít sâu một hơi, tay cầm chuôi đao bước trước một bước, thân hình hơi khom người, bày ra tư thế rút đao hợp nhất.

“Goemon, bình tĩnh một chút. Chúng tôi còn chưa đi xa đâu!”

Lupin III khóe mắt co rút, lôi kéo Fujiko Mine và Mira chạy xa, ngồi xổm sau một bức tường sụp đổ.

Trảm Thiết Kiếm còn chưa ra khỏi vỏ, kiếm khí liền tập trung toàn thân Liêu Văn Kiệt, rậm rạp chằng chịt, tầng tầng lớp lớp bao phủ hắn trong đó, trong đầu Ishikawa Goemon cũng xuất hiện một tổ hình ảnh Liêu Văn Kiệt thân thủ dị địa.

Đáng tiếc đều là ảo giác.

Tay cầm đao nặng như ngàn cân treo sợi tóc, Ishikawa Goemon đứng yên tại chỗ, hai mắt nhắm nghiền, mồ hôi không ngừng chảy xuống hai má, một lúc lâu sau cũng không thể thành công rút đao ra khỏi vỏ.

- Tên đáng sợ, anh thật sự là quá mạnh!

Chương 894: Thần bị giết cũng sẽ chết 1 Liêu Văn Kiệt sờ sờ cổ, chửi bới nói: “Cmn, ông trời thật sự là làm bậy, thế gian có cường giả như anh, để cho những người khác sống như thế nào.”

Khi Fujiko Mine và Lupin III xuất hiện lần nữa, Liêu Văn Kiệt đã muốn chửi bới.

Nhìn công chúa Mira tương tự như Mori Ran chín phần chín có thể tưởng tượng được, tuyến đường Lupin III này là do Conan liên lụy ra, nhưng theo hắn biết, thế giới quan của Lupin III tương đối kỳ lạ, nhưng tự nhiên xuất hiện hung khí nhân gian cấp bậc ngàn người trảm trên chiến trường, loại người này nếu muốn phạm tội, Conan có thể chịu được không?

Nhân tiện, chiến trường ở đây không phải là vũ khí lạnh, mà là chiến trường hiện đại của pháo máy bay.

Chửi bới xong, Liêu Văn Kiệt mặc kệ Ishikawa Goemon tiếp tục

tạo hình iaido*, xoay người ngồi xổm trước mặt người đàn ông trung niên, một ngón tay chỉ xuống, “Bắt đầu phần trao đổi vui vẻ mà tôi hỏi ông nhé.”

*iaido

*iaido

Câu hỏi kết thúc, người đàn ông trung niên cùng hai gã bảo vệ áo đen ngửa đầu ngã xuống đất, Liêu Văn Kiệt đứng dậy thu thập hai cái vali, sải bước rời đi biến mất trong bóng đêm.

Ishikawa Goemon vẫn tạo hình iaido tại chỗ, trước người không có vật gì, cảm ứng được hơi thở còn lại của Liêu Văn Kiệt, Trảm Thiết Kiếm chậm chạp không thể ra khỏi vỏ.

“Goemon, người đã đi rồi.”

“Này, anh không sao chứ?”

Ba người đi ra khỏi góc tường, thấy Ishikawa Goemon bày ra tạo hình iaido, vẻ mặt muốn nhưng không làm được, thống khổ.

Ầm!

Đúng lúc này, một dải lụa trắng cắt phá bầu trời đêm, lập tức Trảm Thiết Kiếm ra khỏi vỏ , Ishikawa Goemon như trút được gánh nặng ngã ngồi trên mặt đất, thân hình gần như hư thoát tràn ngập mệt mỏi.

Lupin III cởi âu phục quạt gió cho Ishikawa Goemon, tò mò nói: “Chuyện gì xảy ra vậy, rõ ràng có thể vung kiếm, vì sao ngay từ đầu không làm như vậy, anh đang do dự cái gì?”

Ầm ầm! !

Tiếng nổ lớn sụp đổ truyền đến, mặt đất dưới chân nổ vang chấn động, Lupin III quay đầu nhìn lại, tòa nhà chưa hoàn thành

lúc trước bị dải lụa trắng quét qua cắt thành hai đoạn, nửa trên trượt xuống đất.

Chỉ có thế à?

Tiểu tràng diện, anh ta cùng Fujiko Mine đã thấy nhiều rồi.

Mira thì không, mới ra đời , nhận thức về thế giới chân thật không bằng đám người Lupin III, trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn trước mắt, lâm vào cảnh nghi ngờ nhân sinh.

Nhận thấy miệng há thành hình chữ O làm tổn hại đến hình tượng hoàng thất,cô hoảng hốt, hai tay che mặt, ánh mắt nhìn về phía Ishikawa Goemon kính như thiên nhân.

Rất nhanh, Mira lại ý thức được một điểm, là cô suy nghĩ thật đơn giản, cường giả chân chính đã xách hai cái vali rời đi. Một kích chặt đứt một tòa nhà bên cạnh, Ishikawa Goemon ngay cả đao cũng không dám rút ra trước mặt đối phương…

Không hiểu lắm!

Nhưng vừa nghĩ đến bóng lưng Liêu Văn Kiệt tối hôm qua ôm Fujiko Mine đến khách sạn, cùng với cuộc đối thoại hủy hoại tam quan giữa cẩu nam nữ, Mira ót bay qua một chuỗi dấu chấm hỏi.

Chẳng lẽ đây là thế giới của cường giả?

“Goemon, anh không sao chứ, không có việc gì nhanh chóng kêu chi một tiếng, không nhúc nhích làm tôi nhìn thật sợ hãi.”

Gió thổi nửa ngày, thấy Ishikawa Goemon vẫn nằm phẳng như một cương thi, Lupin III có chút nóng nảy: “Này, anh ngược lại nói chuyện nha!”

“Lupin, làm cho cậu lo lắng rồi, tôi không có việc gì, chỉ là…”

Tóc dài che mặt, Ishikawa Goemon vô thần nhìn trời: “Khi lần

đầu tiên ra khỏi vỏ, Trảm Thiết Kiếm nói cho tôi biết, chỉ cần tôi dám để nó ra khỏi vỏ, nó liền dám vỡ cho tôi xem. Lần thứ hai ra khỏi vỏ, cơ thể của tôi nói với tôi, miễn là tôi dám ra khỏi vỏ, nó dám sụp đổ tại chỗ; Kiếm đạo của tôi nói cho tôi biết, chỉ cần tôi dám ra khỏi vỏ, nó liền dám vứt bỏ tôi mà đi…"

"Ý anh là sao?"

"Tôi không có chuẩn bị tốt đã khiêu chiến thần, đối mặt thần với là cực hạn năng lực của tôi."

Ishikawa Goemon đau đớn nói: "Cho đến khi khí tức đối phương tan hết, tôi cũng không dám ra khỏi vỏ, thần ở trong lòng tôi… Gieo sợ hãi.

- "Này này, từng câu từng câu cứ thần với tiên, trên thế giới này thật sự có thần sao?" Lupin III đặt câu hỏi.

"Có, cảm giác nhìn lên bầu trời, không phải thần còn có thể là cái gì…"

"....."

.....

Đêm, núi hiểm trở, lâu đài hang động.

Kết thúc giao lưu hữu nghị với người đàn ông trung niên, tấm màn che của giáo phái thần bí được hé lộ, là một tổ chức gọi là Vạn Vật Giáo.

Tổ chức này nổi lên cách đây 10 năm và tin vào Chúa tể vạn vật, Đấng đã tạo ra thế giới. Hiện tại, tổ chức này chỉ hoạt động giải trí ở Vương quốc Vespania. Ảnh hưởng của tổ chức này vẫn chưa thoát ra khỏi vòng tròn và nó đã không lan sang các nước châu Âu khác.

Nguyên nhân có thể tưởng tượng được, có đám người chơi thánh quang kia đè ép, ai cũng đừng hòng làm loạn ở châu Âu.

Quy mô tổ chức của Vạn Vật Giáo tuy nhỏ, nhưng lại vững chắc ở vương quốc Vespania, có bối cảnh chính thức, được sự ủng hộ từ các thành viên hoàng thất, không phải là Nữ hoàng tiền nhiệm Shakra, mà là huynh trưởng của bà ta, bá tước Killard.

Liên quan đến tôn giáo và chính sự quốc gia, ý nghĩa của sự tồn tại của tổ chức Vạn Vật Giáo này lập tức phức tạp lên, Liêu Văn Kiệt đối với chuyện này cũng không quan tâm, hắn chỉ biết nơi đóng quân của Vạn Vật Giáo có phần còn lại của trang bị Thượng Đế.

Xem xét hai trong số các vũ khí của Thiên Chúa nằm trong tay của mình, Vạn Vật Giáo không có khả năng cướp nó đi được, ba bảo vật còn lại sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào tay mình, ông đây quyết định không lãng phí thời gian của mọi người nữa.

Không cần phải sớm hay muộn, bây giờ sẽ đi lấy nó ngay.

Chương 895: Thần bị giết cũng sẽ chết 2 Lâu đài hang động dựa vào núi mà xây, bên trong có càn khôn khác, ban đầu là sản nghiệp của bá tước Killard, nể tình bằng hữu cho Vạn Vật Giáo mượn.

Đóng quân nơi này có gần trăm tên tín đồ sùng đạo, tương tự như hình thức tu viện, tín đồ nơi này đều là tu sĩ, mỗi ngày ngoại trừ cảm tạ tôn giả Vạn Vật không gì không làm được, thời gian còn lại đều là ăn uống vui vẻ.

Điểm này mà nói, Vạn Vật Giáo vẫn rất có lực gắn kết, rắm không làm thì vẫn có cơm ăn, có rượu uống, có giường ngủ, chỉ cần hệ thống XP không sai, là ai thì cũng sẽ trung thành và tận tâm.

Cho nên, yêu cầu gia nhập Vạn Vật Giáo cũng cực kỳ nghiêm khắc, ngoại trừ người bản địa của Vương quốc Vespania, yêu cầu quan trọng nhất là trên không có cha mẹ, dưới không có thê tử, ở giữa còn không có thân thích bạn bè.

Rất kỳ lạ, nhưng giáo hội cũng đưa ra lời giải thích tương ứng, họ là giáo hội khổ tu bị cô lập, không khuyến khích phân chia tình cảm gia đình và tình yêu, vì vậy chỉ trong số đông đảo quần chúng độc thân để lựa chọn tu sĩ nhập học xuất sắc.

Mười năm sau khi xây dựng, Vạn Vật Giáo quy quy củ củ, dựa trên nguyên tắc khiêm tốn, chưa bao giờ có hành động vượt quá nào, ở Vương quốc Vespania phong bình không kém.

Nhắc đến Vạn Vật Giáo, ý nghĩ đầu tiên của dân chúng chính là… Muốn tham gia.

Lại nói bên này, Liêu Văn Kiệt thay một thân áo đen, đội mũ che nửa khuôn mặt, đi theo bước chân lục thân bất nhận, đi về phía trước tiến vào lâu đài hang động.

“Tạo hình đen kịt này, cùng mấy tên nhà máy rượu cơ bản không kém, phong cách phản diện thỏa đáng, dám nói mình là một giáo phái đứng đắn. Ha ha, lừa gạt ai đây, người đứng đắn ai mặc như vậy?”

Liêu Văn Kiệt lẩm bẩm, dưới sự hướng dẫn của người qua đường tốt bụng, xuyên qua lâu đài đến khu vực trung tâm của sơn động.

Rất nhanh, trước mắt xuất hiện một cái hầm thật lớn, nơi này là đại điện thính đường ở giữa núi, cung phụng tôn giả Vạn Vật không gì không làm được.

Vị thần linh này tạo hình tương đối cổ điển, bất luận từ góc độ nào mà nhìn, tượng đá tôn giả Vạn Vật đều là một con rắn.

Bất luận là phương đông hay phương tây, người thời nguyên thủy đều có chút sùng bái rắn, điểm này không có gì lạ, Liêu Văn Kiệt liếc mắt vài cái liền xuyên qua đại điện thính đường, hỏi người qua đường tốt bụng, tìm được phòng của đại giáo chủ.

Đại giáo chủ tuổi khoảng năm mươi, khuôn mặt tiêu chuẩn người phương Tây, khuôn mặt râu quai nón, nhìn xa rất uy nghiêm.

Giờ phút này, ông ta đang ôm trái ôm phải nằm trong đống son phấn ngủ vù vù, trán, hai má in đầy dấu môi.

Liêu Văn Kiệt nhìn thấy âm thầm gật đầu, không hổ là đại giáo chủ, tinh thần giác ngộ chính là cao, không bởi vì thân phận cao mà bày ra bộ dáng lung tung, vô cùng tuân thủ nghiêm ngặt giáo lý Vạn Vật Giáo, cùng chịu khổ với các tiểu đệ.

Để xây dựng phong cách giáo hội tốt, ông ta lấy mình làm gương, không để ý đến nguy cơ già yếu, các tiểu đệ ngủ với một em gái, ông ngủ hai, tinh thần hy sinh thực sự đáng quý.

Liêu Văn Kiệt nghiêm túc kính nể, đại giáo chủ công sự bận rộn, thật vất vả nghỉ ngơi một lát, không dám quấy rầy đối phương, cho nên không cần chào hỏi, trang bị Thượng Đế gì đó, trực tiếp lấy đi là được.

Không chút tiết tháo ở trong két sắt lấy chìa khóa đại điện tế đàn ra, Liêu Văn Kiệt yên lặng rời đi, trước khi đi còn không quên đóng cửa lại.

Trong sơn động dạo quanh hai vòng, cùng thủ vệ chưa từng gặp mặt chào hỏi, hắn mở cửa đá đại điện, thấy được cơ mật hạch tâm nhất Vạn Vật Giáo, tế đàn tế tự tôn giả Vạn Vật.

Tế đàn đại điện nằm trong lòng núi trống rỗng, đài tròn bằng đá mộc mạc, điêu khắc đồ đằng hình rắn, bên cạnh đài đá đặt mấy

kiện trang bị Thượng Đế.

Liêu Văn Kiệt không chú ý đến trang bị Thượng Đế, nhíu mày nhìn về phía tòa đại điện này, đối diện với vị trí đại môn, phía trước tế đàn là một vách đá. Hắn tiến lên đứng ở rìa vách núi, chỉ cảm thấy vực sâu thông thẳng lòng đất, dùng thị lực của hắn dĩ nhiên không cách nào dò xét đến vị trí chuẩn xác cuối bóng tối.

"Thú vị!"

Liêu Văn Kiệt nhướng mày, vực sâu này tuyệt đối không phải là thứ nhân lực có thể xây dựng, hắn có chút tin tưởng Vạn Vật Giáo là sản phẩm sau khi giáo phái tà ác tái sinh.

Hơn nữa tượng đá của rắn cũng rất có thể nói rõ vấn đề, trong không ít điển tịch tôn giáo, xà đồ đằng là tín ngưỡng cổ xưa, đều bị đánh dấu là nhân vật phản diện, là biểu tượng của ác ma ở nhân gian.

Đại khái sau khi xác định nguyên nhân và hậu quả, Liêu Văn Kiệt nhịn không được sinh ra khoái cảm hiểu biết bí ẩn, đi tới trước đài đá bày biện trang bị Thượng Đế, không nhìn còn tốt, xem xong sững sờ tại chỗ.

Thắt lưng, áo giáp, mũ sắt, giày chiến đấu, trên đài đá tổng cộng bày bốn kiện trang bị Thượng Đế.

Vì vậy, vấn đề đến, cộng với lá khiên và thanh kiếm trong tay của mình, trang bị Thượng Đế… Có sáu cái!

"Đợi chút, không phải là nói Thượng Đế có năm kiện bảo vật sao, vì sao lại thành có sáu kiện rồi?"

Trầm mặc một lát, Liêu Văn Kiệt yên lặng thu bốn kiện trang bị, đúng rồi, Thượng Đế vũ trang có sáu kiện không có gì không đúng.

Hắn nghĩ rằng trang bị Thượng Đế là năm trang phục, bởi vì Jackie và Bá tước Bannon thông tin sai lệch, dẫn đến sự hiểu lầm đầu tiên.

Thu bốn món trang bị, Liêu Văn Kiệt ở trên đài đá nhìn thấy một hàng chữ nhỏ, dấu hiệu quỷ họa phù không thể đọc hiểu, có thể suy đoán, phân biệt tương ứng với tên của sáu kiện trang bị.

Chương 896: Làm trống giỏ hàng 1 Hứng thú dần dần dày đặc, Liêu Văn Kiệt tràn đầy chờ mong liếc mắt nhìn vực sâu một cái, suy nghĩ liệu nhảy vào có thể gặp được bản thể tượng đá đại xà hay không.

Có một nói một, Tam Hắc càng ngày càng không cho lực, tấm khiên cũng đều chê da giòn, đã đến lúc thoái vị, thay đổi nạn nhân tiếp theo lên ngôi.

Không có lập tức nhảy xuống, Liêu Văn Kiệt ở trên tế đàn kiểm tra một lát, tìm được hai cái rãnh hình vuông, khe hở sọc trên mặt đá tế đàn dường như cũng muốn thăm dò một chút.

Muốn nhìn thấy "Thần" Vạn Vật Giáo, chỉ sợ không phải đơn giản là nhảy vào vực sâu như vậy.

Suy tư một chút, bình tĩnh phân tích, Liêu Văn Kiệt đi tới trước cửa đại điện, để cho thủ vệ nhiệt tình mang theo một tin nhắn, đem đại giáo chủ gọi tới.

Không bao lâu sau, Liêu Văn Kiệt tiếp tục nghiên cứu tế đàn, đại giáo chủ tức giận ngút trời mang theo mười thủ vệ long hành hổ bộ đi vào đại điện.

Thấy Liêu Văn Kiệt mông nằm sấp trên bàn thờ nghiên cứu, đại giáo chủ tức giận càng sâu, râu run rẩy nói: "Còn sửng sốt làm gì, bắt tội nhân báng bổ thần linh, ném vào vực sâu huyết tế!"

Dứt lời, đại giáo chủ đã bị các thủ vệ đồng loạt đặt xuống đất.

“Thằng khốn! Đám phản đồ các ngươi, điên rồi sao, có biết mình làm gì nữa không?!”

Đại giáo chủ miệng liên tục gào thét, hoài nghi Liêu Văn Kiệt là thủ phạm, liền nho nhã dẫn thủ tới chúc phúc, thẳng đến khi bị thủ vệ đẩy đến bên vách núi, lúc này mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

Là ông ta không đúng, làm đại giáo chủ thời gian quá dài, quá buông lỏng cảnh giác rồi.

“Cái kia là ai, chính là ngươi…”

Liêu Văn Kiệt cũng không quay đầu lại, đưa tay chỉ về phía địa giáo chủ: “Đừng nhìn, lại đây giải thích cho tôi một chút, bàn thờ tế đàn đều vẽ cái gì, phương thức mở ra là cái gì?”

Ngươi thì là cái gì chứ, cũng xứng với tôn giả Vạn Vật sao!

Đại giáo chủ trong lòng khinh thường, ngoài mặt điên cuồng chạy đến bên cạnh Liêu Văn Kiệt, nịnh nọt cười nói: “Vị tiên sinh này, tế đàn nối liền thánh địa, có thể trực tiếp triệu hoán tôn giả Vạn Vật hiện thân, cậu có muốn suy nghĩ một chút hay không?”

“A, không sai nha, tiểu tử ông hình như ngược lại là một tài năng có thể tạo ra.”

Có mấy người dẫn đường, tình huống lập tức dễ dàng hơn.

Dưới sự giải thích của đại giáo chủ, Liêu Văn Kiệt biết được tên của sáu trang bị Thượng Đế, lần lượt là mũ sắt cứu rỗi, áo giáp chính nghĩa, lá chắn tín đức, bảo kiếm Thánh Linh, thắt lưng lý tưởng, giày chiến đấu phúc âm.

Nói đến đây, đại giáo chủ bổ sung thêm một tiểu tri thức lạnh lùng, thần kỳ ở chỗ thật phi thường khiêm tốn, khiêm tốn đến mức giống như nắp nồi lớn bình thường cũng có thể làm tấm khiên, không hề thao tác hoa mỹ. Trang bị Thượng Đế sáu bộ vốn là

không có được đặt tên và thâm ý, tất cả đều đến từ não của tín đồ.

Cao cấp thì thế nào, đều là thổi phồng thôi.

Xét đến đại giáo chủ là dư nghiệt của giáo phái tà ác, loại lý do này Liêu Văn Kiệt chỉ nghe một chút liền không để ý, sau đó tiếp tục hỏi tình huống chi tiết về tế đàn.

Bởi vì Liêu Văn Kiệt hiền lành dễ gần, cùng với một ít đoạn hài hước dí dỏm xen lẫn trong lời nói, đại giáo chủ rất nhanh đã khuất phục dưới mị lực cá nhân của hắn, trong mắt hiện lên một tia hồng quang, lấp lánh long lanh bắn ra.

Tất cả bắt đầu từ hai mươi năm trước.

Vương quốc Vespania lúc bấy giờ có hai người thừa kế, hoàng tử Killard thuận vị thứ nhất, công chúa Shakra thuận vị thứ hai, trước đây tham vọng, có ý định mở rộng lãnh thổ để vương quốc Vespania trở thành bá chủ trên đất châu Âu, sau này…

Ừm, là một nhà môi trường.

Vương quốc Vespania là quốc gia có sức mạnh yếu và không thể chịu đựng được tham vọng của Hoàng tử Killard, do đó nhà vua đã truyền ngai vàng cho công chúa Shakra, mà nữ hoàng Shakra đã chết trong một cuộc săn bắn cách đây không lâu.

Hoàng tử Killard đau đớn mất ngai vàng, được phong tước bá tước, trở về lâu đài hang động cũ liếm vết thương, tìm kiếm cơ hội quay trở lại.

Kết quả thật đúng là bị ông ta tìm được.

Một lần mở rộng công trình lâu đài rất mất thời gian, Kirard bất ngờ đào ra di chỉ giáo phái tà ác mấy ngàn năm trước, sau khi khảo sát nhiều lần,ông ta xác nhận chức năng của tế đàn, cũng để cho phụ tá của mình thay đổi diện mạo, thành lập tổ chức gọi là

“Vạn Vật Giáo”.

Đúng vậy, phụ tá của Bá tước Kirard chính là đại giáo chủ, Vạn Vật Giáo phát triển đến nay, chính là do ông ta ở sau lưng yên lặng bày ra.

Chức năng của tế đàn khá đơn giản, tuân theo nguyên tắc trao đổi tương đương, hiến máu sinh linh, có thể làm trống giỏ hàng.

Máu sinh linh là thượng đẳng nhất cũng chính là máu của nhân loại.

Đây cũng là nguyên nhân Vạn Vật Giáo nhập hội điều kiện nhất định phải độc thân, không có thân thích bạn bè, không có người nhà chú ý, loại người này ở bên ngoài nhiều hơn một người ít một người sẽ không có quá nhiều sự chú ý, làm tế phẩm là thích hợp nhất.

Đương nhiên, tế đàn cũng không phải muốn mở liền mở, Liêu Văn Kiệt lúc trước ở trên tế đàn phát hiện hai cái rãnh, tức là là chìa khóa mở tế đàn. Trong một thời gian dài, hai chìa khóa đã bị mất,điều đó có nghĩa Killard sẽ mất hai mươi năm để thu thập lại chúng.

Nửa năm trước, Killard đầy tham vọng bắt đầu hiến tế lần đầu tiên, ông ta hướng tà thần ước nguyện, khát vọng có được lực lượng xưng bá thế giới.

Kết quả là, vương quốc Vespania xuất hiện chuyển động của vỏ trái đất, nơi đáng lẽ phải lộ ra bề mặt Mohorovicic ở độ sâu hàng chục ngàn mét lại mang theo một loại khoáng thạch hiếm chưa từng thấy.

Chương 897: Làm trống giỏ hàng 2 Khoáng thạch này được gọi là khoáng thạch Vespania, có một đặc tính kỳ diệu có thể hấp thụ hầu hết các sóng điện từ, làm cho radar không thể phát hiện.

Nếu khoáng thạch được lắp đặt trên máy bay chiến đấu hoặc tên lửa hành trình, nó có thể đạt được hiệu ứng tàng hình hoàn hảo, là công nghệ tàng hình tự nhiên, không có bất kỳ chất phụ gia nào khác.

Đây là đặc điểm tuyên bố bên ngoài của khoáng thạch Vespania,trên thực tế, các quan chức vương quốc Vespania đã che giấu một đặc điểm khác của khoáng thạch.

Khoáng thạch không chỉ có thể được áp dụng cho công nghệ tàng hình, ở một điện áp nhất định cũng có thể làm tê liệt tất cả các thiết bị điện tử xung quanh, kỳ diệu nhất là, hiệu quả tê liệt này không phải là phá hủy hoàn toàn mạch tích hợp, mà là buộc các đơn vị chiến đấu của đối phương bị đá khỏi tuyến đường cố định, phạm vi sát thương cụ thể và thời gian hạ cánh chậm trễ tùy thuộc vào liều lượng sử dụng khoáng thạch.

Nắm trong tay thần khí, Killard đầy tham vọng đi tìm em gái mình, nữ hoàng, yêu cầu khai thác khoáng thạch với số lượng lớn, tích lũy lực lượng quân sự đủ mạnh trước khi các quốc gia khác kịp phản ứng, để vương quốc Vespania đứng ở trung tâm của sân khấu thế giới.

Kết quả bị từ chối.

Lý do của Nữ hoàng Shakra là khai thác khoáng thạch có thể gây thiệt hại nghiêm trọng cho hệ sinh thái tự nhiên của Vương quốc Vespania và cáo buộc ý tưởng của Killard thực sự thiển cận.

Killard khiếp sợ tại chỗ, sau khi cãi nhau với em gái, tức giận rời đi, âm thầm lên kế hoạch thay thế chiếm ngôi.

Sau nửa năm bố trí tỉ mỉ, Nữ hoàng Shakra chết dưới súng săn của Hoàng tử Gill, hoàng tử Gill do ngộ sát mẹ ruột đã giơ súng tự sát, người thừa kế cuối cùng, công chúa Mira, để tránh vụ ám sát đã đến Nghê Hồng, tuyên bố một chuyến thăm hữu nghị với thế

giới bên ngoài.

Tình huống sáng tỏ, Liêu Văn Kiệt hưng phấn xoa xoa tay, sinh linh hiến tế tà thần vừa nghe liền rất đáng giá, quyết định hắn sẽ trở thành sứ giả chính nghĩa.

Lại hỏi một ít việc liên quan, hắn nói to trọng tâm vỗ vỗ bả vai đại giáo chủ, nói ông ta chiếu cố việc buôn bán gà rừng dưới chân núi cho tốt, không có hành vi bắt cóc dân nữ khẳng định là đáng được ghi nhận, nhưng cổ ngữ có nói, sắc là cạo cốt cương đao, mỹ nhân giết người không cần đao, câu hồn đoạt phách toàn bộ ở thắt lưng.

*Gà rừng: mấy chị gái bán hoa

*Gà rừng: mấy chị gái bán hoa

Đại giáo chủ thân là thế hệ 40, tuổi tác của ông ta vô luận như thế nào cũng không phải là đối thủ của đám gà rừng sau 70, huống chi ông ta còn thường xuyên đánh nhau, cứ tiếp tục như trước, thân thể bằng sắt cũng không chịu nổi.

Bá tước Killard có hùng tâm tráng chí, đại giáo chủ có tư thế ngọa long phượng hoàng, nếu là trầm mê nữ sắc quá độ, lúc mới bắt đầu khởi nghiệp lại sụp đổ, không khác gì bá tước mất đi cánh tay phải, thực sự là một chuyện đáng tiếc.

Còn có, đại giáo chủ cùng tiểu đệ cùng ngủ với gà rừng, nhìn bên ngoài là uống chung một dòng nước, có hiệu quả đánh vào cơ sở, cảm động lòng người, biểu hiện thực tế lại tương đối bình thường.

Một lần chơi hai người thể nào cũng có hiềm nghi khoe thân thể, không chỉ không khiến lòng người cảm động, còn có thể khiến người ta chỉ trích.

Các tiểu đệ dám giận không dám nói, Vạn Vật Giáo ly tâm ly

đức, lòng người tan rã, đội ngũ sẽ không dễ mang theo.

Cho nên Liêu Văn Kiệt đề nghị đại giáo chủ nên đổi một phương thức khác xâm nhập vào cơ sở, cùng các tiểu đệ tập thể dục, thoa dầu ô liu, đánh nhau thành một mảnh, hiệu quả bảo đảm xuất chúng. =))

Đại giáo chủ lộ vẻ chần chờ, hồng quang trong mắt nhảy lên, một lúc lâu sau lại gật gật đầu, Liêu Văn Kiệt nói rất có đạo lý, thoạt nhìn cũng không có ý xấu, ông ta quyết định tin tưởng xem sao.

“Cố gắng thật tốt, cánh cửa thế giới mới sắp mở ra cho ông.”

Liêu Văn Kiệt liên tục gật đầu, sải bước đi về phía vực sâu, tung người nhảy lên, nhảy vào vực sâu vô tận.

Bóng tối đập vào mặt, thâm sâu, âm lãnh.

Liêu Văn Kiệt hai mắt nở rộ hồng quang, chỉ thấy hai bên nham thạch thô ráp loang lổ, đỉnh đầu vách đá như một đường trời thu nhỏ lại đến biến mất, mà hắc ám phía dưới thì sâu không thấy đáy.

Hắn tăng nhanh tốc độ phi xuống, thân thể hóa thành thiên thạch hồng quang bao bọc, xẹt qua bóng tối dày đặc, dùng tốc độ kinh người rơi xuống nổ vang.

.....

Địa mạch thâm sâu, vết nứt quanh co quanh co như rắn dài, kéo dài về phía hai phương hướng đông tây.

Oanh !!!

Hồng quang từ trên trời giáng xuống, rơi xuống đất nổ vang, chấn động núi, phá vỡ sự tĩnh mịch vạn năm không thay đổi ở sâu

trong lòng đất.

Liêu Văn Kiệt nhảy ra khỏi hố lớn, nhắm mắt cảm ứng một lát, không tìm được nơi phong ấn tà thần ở địa mạch vực sâu, thất vọng lắc đầu, tung người hướng vết nứt phía đông bay đi.

Vốn tưởng rằng dưới lòng đất sẽ có cửa vào hang ổ tà thần, hoặc nếu không cũng là một không gian độc lập đan xen, kết quả tình huống so với tưởng tượng của hắn càng thêm phức tạp, muốn gặp tà thần chỉ có thể thông qua phương thức hiến tế này.

Trong trường hợp đó, hai chiếc chìa khóa trong tay bá tước Killard là thứ nhất thiết phải có.

Bay dưới lòng đất một lát, Liêu Văn Kiệt vội vàng phanh lại trước tầng đá đang bị gãy ngang, một đường đi cũng chỉ có địa mạo nơi này khác nhau.

Liên tưởng đại giáo chủ từng nói qua lần chuyển động của lớp vỏ trái đất nửa năm trước, hắn như có điều suy nghĩ gật gật đầu, thân thể hướng thẳng về phía đỉnh đầu, một giây trước khi đụng phải tầng đá cản đường liền biến mất không thấy.

Chương 898: Đáng tiếc không đổi được 1 Mạch khoáng sản Vespania, nằm giữa những ngọn núi và rừng cây, nửa năm trước, bề mặt Mohorovicic lộ ra, môi trường sinh thái xung quanh bị phá hủy, bị vạch vào khu vực cấm của quân sự, nghiêm cấm bất kỳ người nào ra vào.

Bởi vì lệnh cấm của Nữ hoàng Shakra, công tác khai thác khoáng sản Vespania một lần vô cùng chậm chạp, cộng thêm loại khoáng thạch này mang theo hiệu quả tàng hình, còn gọi là khoáng thạch u linh, kỹ thuật thăm dò khoa học thu được rất ít, tiếp tục làm chậm tốc độ khai thác, khiến cho vương quốc nắm giữ thành phẩm rất ít ỏi.

Liêu Văn Kiệt xuyên qua trong khoáng động, hai mắt đỏ đảo qua, lấy mấy khối khoáng thạch thô ráp, chuẩn bị trở về nghiên cứu một chút, vật này có khả năng làm tài liệu luyện khí.

Không thể không nói, ở phương diện hiếm có này, Vương quốc Vespania không nói dối bên ngoài, hắn đi dạo nửa giờ cũng chỉ tìm được khoảng hai mươi kg.

Hiệu suất đáng kinh ngạc, Liêu Văn Kiệt chờ mong ở trên người tà thần vớt được một phiếu lớn, rất nhanh liền không còn tâm tư đào khoáng sản nữa, sải bước đi ra khỏi khoáng động, tìm một binh lính tuần tra nhiệt tình, thay một bộ đồng phục sĩ quan của Vương quốc Vespania, lái xe hướng nhà bá tước Killard chạy tới.

……

Cung điện.

Liêu Văn Kiệt vẻ mặt không nói nên lời đi trong hoa viên, vị bá tước Killard này thật sự quá rêu rao.

Nữ hoàng với hoàng tử liên tiếp tử vong, người thừa kế còn sót lại là công chúa Mira lại liên tục bị ám sát, phàm là người có chút đầu óc, đều có thể đoán ra người thụ hưởng lớn nhất chính là kẻ chủ mưu đứng sau màn, Killard, thế mà ông ta còn kiêu ngạo đến nỗi đêm không thèm về nhà, trực tiếp ở văn phòng hoàng cung, sợ nhắc nhở không đủ rõ ràng hay gì, sợ người khác nhìn không ra hay gì.

Hại mình chạy một chuyến vô ích, Liêu Văn Kiệt ngẫm lại quyết định để yên, trước khi vào hoàng cung tính toán một quẻ, Killard hôm nay đứng đầu xui xẻo, không chỉ bị người vô danh đi ngang qua đánh bẹp một trận, còn có thể bị vạch trần hành vi xấu xa giết em gái soán vị.

Về phần ông ta sau này sẽ như thế nào, Liêu Văn Kiệt không tính, tám phần có thể đoán được, nhẹ thì vào tù nặng thì phong hàn chết bất đắc kỳ tử. Người ta đều thảm như vậy, người rộng lượng như hắn, thả một lần thì có gì to tát.

“Mình thật sự là quá lương thiện!”

Liêu Văn Kiệt cảm khái một tiếng, tầm mắt nhảy qua vệ binh dẫn đường, phát hiện một học sinh tiểu học thân cao đến cảm động.

Kính mắt cỡ lớn, nơ đỏ, áo sơ mi trắng, âu phục màu xanh lam, rõ ràng là tiểu quỷ, vừa đi vừa tự hỏi so với đại đa số người lớn còn thối hơn, làm cho người ta nhịn không được muốn… Ừm, ừm.

Edogawa Conan.

Tình huống gì đây, đoàn làm phim Conan đã đến Vương quốc Vespania để quay phim rồi sao, đen vậy?

Liêu Văn Kiệt hạ thấp vành mũ, bất động thanh sắc đi qua Conan, người sau hết sức chăm chú suy nghĩ, dường như đang suy luận cái gì, không chú ý tới người qua đường bên cạnh.

“Thật nguy hiểm, thiếu chút nữa đã bị cậu ta đụng vào.”

Cuối hành lang, bàn tay nắm lại của Liêu Văn Kiệt chậm rãi buông ra, quá đáng sợ, chỉ thiếu một chút, nắm đấm của hắn đã đặt trên đầu Conan. ^^

“Tình huống như thế nào, đã giải quyết xong chưa?”

“Xong rồi, đã dựa theo phân phó của ngài an bài thỏa đáng rồi.”

Trong văn phòng, Bá tước Killard hỏi cấp dưới, nhận được câu

trả lời khẳng định, cười gật đầu.

Bởi vì hôm nay tới cung điện có không ít khách, ông ta cố ý sai người an bài một bàn tiệc tối phong phú, địa điểm ở hoa viên hoàng cung.

Thực phẩm được chế biến cẩn thận, màu sắc và hương vị đầy đủ, đảm bảo rằng mỗi thực khách sẽ không được điều trị kịp thời trên đường đến bệnh viện.

Trong đó, bao gồm cái đinh trong mắt Killard, ngăn cản ông ta lên ngai vàng, trở ngại cuối cùng của ông ta – công chúa Mira.

Về phần khách khứa từ Nghê Hồng xa xôi mà đến, bọn họ ngoài ý muốn bỏ mình, Killard chỉ có thể bày tỏ sự tiếc nuối sâu sắc, quốc gia dưới sự quản trị của em gái ông ta, nữ hoàng Shakra nội ưu ngoại hoạn, lúc này mới dẫn đến sự kiện hoàng cung giật gân đầu độc giết người.

Nhưng mà không sao, Mira mặc dù đã chết, di chúc chúc chắc chắn vẫn còn, có ông ta tiếp nhận vị trí quốc vương, nhất định trong thời gian ngắn nhất lấy lại lòng dân, lãnh đạo Vương quốc Vespania đi trên con đường cường quốc.

Bằng cách này, linh hồn của một số thành viên bất hạnh của hoàng gia trên trời cũng sẽ được yên nghỉ.

Không ăn cũng không sao, trong cột đình có bom điều khiển từ xa, chỉ cần ông ta ấn nút, pháo hoa cỡ lớn sẽ như mưa sương đều dính vào, mỗi người đều có phần, thậm chí có thể bớt được khâu trên đường tới bệnh viện.

Kế hoạch hơi thô, nhưng Killard không quan tâm, thất bại cũng không sao.

Trên dưới hoàng cung là người của ông ta, thống lĩnh cảnh vệ hoàng cung bên cạnh công chúa Mira chính là một người, chỉ cần

ông ta ra lệnh một tiếng, liền có hơn trăm thủ vệ cầm súng giết, tại chỗ quét Mira cùng đám người nhàn rỗi vướng bận thành tổ ong vò vẽ.

- Cuối cùng cũng sắp kết thúc rồi!

Killard hai tay chắp sau lưng, trong mắt phản chiếu vào toàn bộ hoàng cung, bất kể là âm mưu hay dương mưu, ông ta đều có thể chơi chết tiểu nha đầu Mira kia.

Cái này có thể thua sao?

Không thể nào, nằm mơ cũng không thể.

Không có cách dừng lại nữa rồi!

Chương 899: Đáng tiếc không đổi được 2 Tiếng gõ cửa vang lên, cấp dưới tiến lên mở ra, nhìn thấy Liêu Văn Kiệt một thân quân phục, lúc này sửng sốt một chút.

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, không đợi cấp dưới nhiều lời, sải bước đi vào trong phòng: “Bá tước, khu mỏ bên kia có chút tình huống nhỏ, tôi đặc biệt tới…”

“Chờ một chút.”

Killard giơ tay cắt ngang, phất phất tay bảo cấp dưới đi ra ngoài canh cửa, đợi cửa phòng đóng lại, cau mày nói: “Chuyện gì xảy ra, tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, chuyện khu mỏ không nên tùy tiện báo cáo với tôi, sao cậu… A, ngươi là ai?”

Nhìn gương mặt anh tuấn trước mắt, Killard phảng phất nhìn thấy chính mình khi còn trẻ, nếu năm đó nếu ông ta cũng đẹp trai như vậy, ngai vàng nhất định là của ông ta, chứ không phải là đứa em gái không cầu không tiến được người cha yêu cái đẹp để cho.

“Tôi tên là Kudo Shinichi, là thám tử…”

Liêu Văn Kiệt ném mũ xuống, cười nhìn Killard, ánh hồng quang trong mắt chợt lóe rồi biến mất.

“Bỏ qua màn dạo đầu nhé, đi thẳng vào phần trả lời của tôi.”

“Chìa khóa tế đàn ở đâu?”

“Mất rồi.”

“???”

Liêu Văn Kiệt sững sờ tại chỗ, tiến lên hai bước phất phất tay trước mặt Killard, xác nhận đối phương đích xác đã trúng tâm ma ảo thuật của hắn, hỏi lần nữa, vẫn nhận được câu trả lời hai cái chìa khóa không cánh mà bay.

Cũng may Killard cũng không phải một chút manh mối cũng không có, đại khái biết được thân phận của tên trộm, cùng với chìa khóa đang ở đâu.

Nửa năm trước, khi Killard hiến tặng pháo hôi, đổi lấy vận chuyển của lớp vỏ trái đất, cho phép Vương quốc Vespania đạt được tiềm năng quân sự vô cùng mạnh mẽ.

Nữ hoàng Shakra vì vậy nghi ngờ, âm thầm mở cuộc điều tra, xác nhận mối liên hệ giữa tế đàn Vạn Vật Giáo và khoáng thạch Vespania trong hang động khoáng thạch, liền phái người trộm hai chìa khóa mở tế đàn từ nhà bá tước Killard, hạn chế dã tâm ông ta mở rộng hơn nữa.

Mưu trí và thủ đoạn của nữ hoàng đều không kém, đáng tiếc tâm không đủ tàn nhẫn, bà ta muốn dùng nó để gây áp lực lên Killard, để cho ông ta tuân thủ bổn phận, yên lặng lại làm bá tước thành thành thật thật.

Không ngờ, hành động này không có gì khác thường, làm cho Killard vốn nổi lên ý nghĩ sát tâm càng thêm kiên định, tự tay bắn

chết Nữ hoàng Shakra và hoàng tử Gill.

Ở phía bên kia, một mặt Killard lo lắng để làm sạch các chướng ngại vật lên đỉnh, một mặt vì không thể chịu đựng được sự thiếu tham vọng của nữ hoàng, cũng như những cân nhắc chiến lược cho một thế giới mới lớn hơn.

Khoáng sản Vespania dần dần được thế giới bên ngoài biết đến, các quốc gia nhỏ ít dân không giữ được bảo vật như vậy, muốn tự bảo vệ mình trước cơn bão thì phải nhanh chóng khai thác và chuyển đổi nó thành lực lượng vũ trang quân sự lớn mạnh.

Mặt khác, ông ta hoài nghi nữ hoàng Shakra đem hai cái chìa khóa giấu ở trong hoàng cung, thăm dò một hỏi ba không biết, âm thầm tìm kiếm lại không có kết quả, chỉ có thể chờ mình trở thành chủ nhân hoàng cung lại khai thác tiếp.

Không thành công tìm được chìa khóa khiến Liêu Văn Kiệt có chút thất vọng, quay lại cùng Killard tâm sự chuyện tế đàn cùng tà thần.

“Tôi thừa nhận, lúc ấy tôi có đánh cược!”

Killard chậm rãi nói, lúc mới tìm được tế đàn ông ta giống như đang ở trong thung lũng tìm được đường sống, trong tay vốn không có thực quyền, dã tâm tham vọng chỉ có thể viết trên giấy, ôm tâm tính ‘nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, vạn nhất là thật thì sao’, phái người tìm kiếm chung quanh hai cái chìa khóa.

May mắn thay, mò kim đáy biển đã làm cho ông ta thành công.

Khi đó, tế đàn là một trong những lựa chọn không đáng tin cậy nhất của Killard, nếu có thể dùng tế đàn trao đổi ngai vàng, ông ta 100% vui vẻ.

Đáng tiếc không đổi được.

Mãi cho đến khi lần hiến tế thành công nửa năm trước, vận chuyển của vỏ trái đất đã mang lại khoáng thạch Vespania, ông ta mới thực sự coi trọng tôn giả Vạn Vật toàn năng.

Nói cũng buồn cười, tên của thần là 'Tôn giả Vạn Vật', cái tên này cũng là do ông ta nghĩ ra.

Sau đó, ông ta nghiên cứu truyền thuyết về đại chiến chính tà mấy ngàn năm trước, nghi ngờ tín tướng trở về đoạt ngôi liền trở nên lo lắng đề phòng, e sợ một ngày nào đó một người qua đường đứng ra, mặc trang bị Thượng Đế loạn bão kim quang, thu tìm các kiện bảo vật để có thể thực hiện bất kỳ nguyện vọng nào tế đàn.

Bởi vì sợ hãi, hết sức ra sức, Killard hao phí lượng lớn nhân lực vật lực, chỉ dùng nửa năm đã thu thập được bốn kiện trang bị.

……

Bên này, hai người ở văn phòng trò chuyện thoải mái, Liêu Văn Kiệt ngồi trên ghế ông chủ, Killard cung kính đứng thẳng, giống như nhân viên tỉ mỉ báo cáo công việc.

Bên kia, Lupin III vươn tay tà ác về phía mục tiêu 'Vương miện nữ hoàng', không ngoài dự liệu của anh ta, bị người ta nhanh chân lên trước.

Cửa hầm cung điện mở rộng tầng tầng lớp lớp, thủ vệ hôn mê, vương miện nữ hoàng không cánh mà bay.

"Ha, ha, ha, thật kỳ quái, rốt cuộc là ai làm đây?"

Lupin III gãi gãi đầu, ở góc tường tìm được mô hình đồ chơi do Fujiko Mine để lại, theo tốc độ nhảy càng ngày càng nhanh của chấm đỏ trên đồ chơi, đồ chơi nổ tung tại chỗ, sóng khí nhấc lên ném Lupin III vào két sắt.

Cảm biến trọng lực, kích hoạt;

Cảm biến hồng ngoại, kích hoạt;

Cảm biến nhiệt, kích hoạt.

Ba lần bị knock-out, cơ quan phòng chống trộm két sắt khởi động, Lupin III cũng nổi, bị phong tỏa trong lồng sắt thép kín mít.

Chuông báo động vang lên, truyền đến toàn bộ hoàng cung, anh ta trước sau như một lại trở thành vật tế thần của Fujiko Mine.

Chương 900: Đáng tiếc không đổi được 3 “Ai ya, lần này phiền toái lớn rồi!”

Lupin III dựa vào góc tường, lấy ra máy liên lạc mang theo bên người, liên hệ với hai đối tác, thỉnh cầu chiến thuật trợ giúp.

“Tôi bị nhốt lại, có thể đến cứu tôi không?”

“A, tiết tấu quen thuộc này, ngàn vạn lần đừng nói cho tôi biết, vương miện đã sớm bị Mine trộm đi nhé.” Bên kia máy thông tin liên lạc, cựu sát thủ chuyên nghiệp, hiện là xạ thủ chuyên nghiệp Jigen Daisuke cạn lời.

“Không hổ là anh, thoáng cái liền đoán trúng.”

Lupin III trịnh trọng nói: “Máy phát điện làm bằng khoáng thạch Vispania của Fujiko đã đình chỉ thời gian hoạt động của tất cả các thiết bị điện tử trong hầm trong 30 giây và đánh cắp chiếc vương miện trước mặt tôi.”

“Lupin, sao cậu lại rõ ràng như vậy?”

“Bởi vì máy phát điện là do chính tay tôi chế tác, chu kỳ 30 giây cũng là tôi điều chỉnh!” Lupin III tràn đầy tự hào, anh ta lợi hại như vậy, Jigen Daisuke không khen hai câu quả thực là không được.

“Tút Tút————”

“Này! Này! Anh có còn đang nghe không vậy?”

……

Trên cao, Jigen Daisuke điều khiển máy bay chiến đấu lướt qua, Ishikawa Goemon tay cầm Trảm Thiết Kiếm khoanh chân ngồi trên cánh, đợi máy bay chiến đấu đến gần hoàng cung, anh ta tung người nhảy xuống, liên tục vung đao lên vách tường không biết xem như trần nhà hay mặt đất.

Trung tâm được xây dựng bằng vách tường sắt thép nặng nề, dưới nhát chém của Trảm Thiết Kiếm giống như đậu hũ được cắt chỉnh tề, Ishikawa Goemon mở ra năm vách tường, chuẩn xác đáp xuống trước mặt Lupin III.

Thu đao vào vỏ, Ishikawa Goemon bày ra khuôn mặt thối, ngoại trừ chém một đống vật vô vị, vẫn còn để tâm tới việc không dám đối mặt với Liêu Văn Kiệt vung đao ra khỏi vỏ.

Canh cánh trong lòng, đã thành bóng ma.

Ishikawa Goemon mặt không chút thay đổi lên máy bay rời đi, Lupin III vụng trộm lẻn đến một góc nào đó trong hoàng cung, mục tiêu của anh ta cho tới bây giờ cũng không phải vương miện nữ hoàng, mà là vì điều tra chân tướng cái chết của cố nhân.

Về phần cam tâm tình nguyện bị nhốt trong két sắt, chỉ có thể nói là bồi Fujiko Mine vui vẻ một chút, để cho đối phương thành công trộm vương miện.

Chỉ có điều, Fujiko Mine cũng không thể rời khỏi hoàng cung được, trong nháy mắt khi chuông báo động vang lên, toàn bộ hoàng cung liền bị xe cảnh sát tầng tầng lớp lớp vây quanh, trước khi vương miện tìm được, bất luận kẻ nào cũng không được tự tiện ra vào.

Nhân tiện, liên quan đến lực lượng cảnh giới của hoàng cung, cùng với mấy tầng cơ quan trong hầm, Lupin III trong lòng biết rõ, tình báo của Fujiko Mine cũng là từ trong miệng anh ta biết được, nhưng mà…

Lupin III lộ ra một tin tình báo,nhưng cũng không đề cập tới tốc độ xuất cảnh sau khi chuông báo động vang lên, dẫn đến Fujiko Mine có thể trộm vương miện, lại không có cách nào mang nó ra khỏi hoàng cung.

……

Văn phòng bá tước, Liêu Văn Kiệt đứng trước cửa sổ, nhìn theo máy bay chiến đấu gào thét rời đi, trong lòng suy tư vị trí chính xác của hai cái chìa khóa mà nữ hoàng Shakra cất giấu, người thừa kế ngai vàng công chúa Mira cũng có khả năng biết được.

Khả năng này rất lớn, quyết định dùng mỹ nam kế thăm dò một chút, sai cũng không sao, dù sao thiệt thòi ai cũng sẽ không thiệt thòi hắn đâu mà sợ.

Nhưng vừa nghĩ đến đối phương cùng Mori Ran có cùng một khuôn mặt, đột nhiên cảm thấy rất… Thật khó để xuống tay, nếu thật sự xảy ra chuyện gì đó, sau này cùng Mori Ran, Conan gặp mặt, tình cảnh kia ngẫm lại liền xấu hổ.

Cái gì, thuật bộ tinh sao?

Không cần thiết,động chút não là được, hắn phát hiện thao tác tìm chìa khóa rất thú vị, nếu thật sự tìm không thấy, lúc đó sẽ cân nhắc xem sao.

Rầm!

Cửa phòng bị thô bạo đẩy ra, nam tử mặc áo gió màu vàng đất đi vào văn phòng, bên cạnh là cấp dưới vẻ mặt bất đắc dĩ.

Cảnh sát điều tra đặc biệt của Interpol*, thanh tra Koichi Zenigata, nơi có Lupin III nhất định sẽ có ông ta.

Interpol:Tổ chức cảnh sát hình sự quốc tế

Interpol:Tổ chức cảnh sát hình sự quốc tế

“Bá tước Killard, Lupin III hiện thân, vương miện đã bị anh ta trộm đi, nhưng khi máy bay rời đi, anh ta vẫn chưa lên máy bay, trước mắt vẫn còn ở trong hoàng cung, tôi hy vọng ngài có thể tận lực phối hợp, trợ giúp tôi bắt anh ta quy án.”

“Không có vấn đề gì, tìm được vương miện là ưu tiên hàng đầu, tôi nguyện ý phối hợp với hành động của ông, thanh tra.”

Killard gật đầu: “Nếu công chúa không phản đối, thanh tra Zenigata có thể kiểm tra mọi ngóc ngách của cung điện, nhưng xin vui lòng không gây ra thiệt hại.Mặt khác, tôi đã sai người an bài dạ tiệc, ngay một giờ sau, nếu như khi đó thanh tra Zenigata còn chưa bắt được Lupin III, không ngại đến hiện trường yến hội tụ tập, không chừng Lupin III liền trà trộn vào trong đó.

“Cảm ơn, tôi sẽ bắt anh ta trong vòng một giờ.”

Thấy Killard ngoài ý muốn phối hợp, Koichi Zenigata thoáng thở phào nhẹ nhõm, đẩy cửa bước nhanh rời đi, lấy ra bản đồ hoàng cung trong ngực, trên đó đánh dấu mấy địa điểm có khả năng là chỗ ẩn nấp của Lupin III.

Phòng tắm,...

“Ông, cởi áo khoác ra.”

Liêu Văn Kiệt đóng cửa lại, nhận lấy áo khoác âu phục Killard đưa tới, suy nghĩ tìm chút vui vẻ trong bữa tiệc tối một tiếng sau.

Vốn là không có hứng thú, nhưng nhìn thấy Conan, liền nhịn

không được muốn hù dọa một chút.

Nếu hắn không đoán sai, Conan hẳn là lý luận sự thật về cái chết của Nữ hoàng Shakra và Hoàng tử Gill, và trong bữa tiệc hôm nay, hắn chính là Bá tước Killard.

Mặc áo khoác tây trang vào, thân hình khuôn mặt Liêu Văn Kiệt biến hóa, cả người giống như Killard trước mặt, ngay cả thanh âm cũng giống như đúc.

Sờ sờ điều khiển

Thu chân lại, đóng cửa, một quyền đánh vào mặt Killard, tức giận nói: "Trước khi bần đạo đến, tính toán chắc chắn hôm nay ông sẽ bị người ta đánh một trận bầm dập, nếu như ông không bị người ta đánh bầm dập, vậy tôi chẳng phải rất mất mặt sao."

Chương 901: Còn có thể loại này nữa à 1 Vườn hoa hoàng cung, đình ốc.

Tương tự như một bể chứa nước trong khu vườn ở Trung Quốc được kết nối bởi một cây cầu đá, nằm bên cạnh hồ bơi, khách có thể tham quan cá cảnh trong hồ bơi,và nhìn ra toàn bộ khu vườn.

Liêu Văn Kiệt cải trang thành bá tước Killard, phía sau có hai người hầu, trước tiên một bước chạy tới đình ốc, rất không khách khí ngồi ở chủ vị bàn dài.

Vương quốc Vespania là một nước có chế độ quân chủ, thân phận của Killard là bá tước, đây là cung điện hoàng gia, vị trí này hiện chỉ thuộc về công chúa Mira, ba ngày sau đó là ngày cô ta lên ngôi làm Nữ hoàng.

Chỉ trong chốc lát, nhân sự chủ chốt và khách nhân trong hoàng cung lần lượt đến.

Nhìn thấy ‘Killard’ kiêu ngạo ương ngạnh, những người này đều sửng sốt một chút, biết ông ta có ý nghĩ gì, nhưng cái này cũng quá trắng trợn, khiêm tốn làm chuyện không tốt sao?

Công chúa Mira mang trái phải hộ pháp mà đến, bá tước Keith tóc vàng soái ca, thống lĩnh cảnh vệ hoàng gia nam vương Kyle tóc đen tròn, người sau thấy ‘Killard’ một chút cũng không để công chúa vào mắt, ngay cả lễ nghi cơ bản cũng không tuân thủ, lúc này nhíu mày tiến lên.

Bị chặn lại.

Bá tước Keith đè vai Kyle lại, khẽ lắc đầu, kéo ghế bên cạnh ra để công chúa Mira ngồi xuống.

Vị trí khách nhân, cách ghế chính rất xa, sau khi dẫn Mira ngồi xuống, hai người một trái một phải bảo vệ cô ở giữa, toàn bộ quá trình im lặng không nói.

Chủ nhân cũng không nói gì, người ngoài càng không tiện nói gì, đoàn người Conan vào ngồi, cảm khái gia tộc hoàng gia vô tình, ngồi xuống bên cạnh công chúa Mira, dùng hành động thực tế chứng minh ủng hộ cô.

Chưa kể các loại chứng cứ đều cho thấy Killard chính là hung thủ giết nữ hoàng và hoàng tử, chỉ riêng Mira và Mori Ran đều giống nhau, bọn họ cũng sẽ không làm lựa chọn thứ hai.

Giờ cơm sắp tới, người cơ bản đến đông đủ, còn thiếu Zenigata, một giờ trôi qua, ông ta vẫn không thể tìm được Lupin III.

Liêu Văn Kiệt đánh một ngón tay cho các cô hầu gái lên ăn, lúc thì nhìn Mori Ran, lúc thì nhìn công chúa Mira: “Không thể tưởng tượng nổi, giống như là đang soi gương vậy, xác định không phải huyết mạch hoàng gia lưu lạc bên ngoài sao?”

"..." xN

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Mori Kogoro, lại giật mình phát hiện hành động này quá đả thương lòng tự trọng của người khác, lại đồng loạt dời đi ánh mắt thương hại.

Mori Kogoro gãi gãi đầu: "Ha ha ha, hẳn là không, nói đi cũng phải nói lại, lúc mới gặp công chúa tôi cũng rất kinh ngạc, nếu không phải tôi vô cùng xác định mình chưa từng tới Vespania, chưa từng quen biết nữ hoàng Shakra, tôi cũng phải hoài nghi..."

Á!

Mori Ran thu hồi chân dưới bàn ăn, nắm tay ho nhẹ một tiếng, bảo ba đừng nói bậy bạ, bởi vì cô sẽ chuyển cáo cho Kisaki Eri.

Mori Kogoro đau đến nhe răng trợn mắt, một cước này rất nặng, nước mắt ông ta đều chảy ra.

Liêu Văn Kiệt nhìn mà sửng sốt, sau đó nhếch khóe miệng cười cười, mặt là Mori Kogoro, bên trong lại là khí tức của Lupin III, đúng như dự liệu, Mori Kogoro chân chính hẳn là đang ngủ say ở một góc nào đó trong hoàng cung.

Còn nữa, người giúp việc bên trái phải hầu hạ bưng mâm cơm cho hắn , thiết giáp phía trước xếp chồng lên nhau quá dày, làm cho hắn nhịn không được nghĩ đến Fujiko Mine.

- Mỹ thực ở phía trước, các vị không cần khách khí, mời dùng!

Liêu Văn Kiệt cầm lấy dao nĩa, thấy mọi người ngồi nghiêm chỉnh, một người động đũa cũng không có, khẽ cười nói: "Yên tâm, hạ độc loại thủ đoạn cấp thấp này tôi khinh thường, bữa cơm này không có vấn đề gì, ăn đi không chết người đâu."

"..." XN

“Ha ha.”

Vừa thấy không ai tin, Liêu Văn Kiệt cũng không ngại, bảo người giúp việc rót ly rượu, dao nĩa cuộn lên mỳ, nhét đầy miệng rồi nuốt xuống.

Hiệu quả thử độc không tốt lắm, toàn bộ bàn ăn chỉ có một mình hắn ăn, những người khác đều đang nghiên cứu dao nĩa, thậm chí Conan bắt đầu khoa học phổ biến tìm ra nguồn gốc của dao nĩa.

“Thật ngại quá, để cho các vị chờ lâu.”

Koichi Zenigata thở hồng hộc chạy tới, miệng khô lưỡi khô, bưng chén rượu vang đỏ lên liền muốn nhuận miệng.

Dư quang lại thoáng nhìn thấy mọi người chờ đợi không hưởng thụ mỹ thực, chỉ có bá tước ‘Killard’ một mình ăn một bữa, ông ta nhịn không được khóe miệng giật giật, đem chén rượu bưng lên đặt trở về vị trí cũ.

Cổ họng này, không nhuận cũng được.

“Thanh tra Zenigata, vụ trộm vương miện, điều tra thế nào?” Liêu Văn Kiệt cầm lấy vải lau miệng lên, lau sạch vết bẩn trên miệng, toàn bộ diễn viên vào sân khấu, đã đến lúc bật máy.

“Tôi đang định nói chuyện này, nếu bá tước đã nhắc tới, chúng ta liền trực tiếp bắt đầu đi.”

Zenigata không muốn can thiệp vào phân tranh vương thất, ông ta chỉ vì Lupin III mà đến, không để ý bầu không khí xấu hổ ở đây, nói thẳng: “Vừa rồi, vương miện nữ hoàng bị trộm ở kho vàng trong hoàng cung, kẻ trộm không thể nghi ngờ, chính là Lupin …”

Ngay khi Koichi Zenigata hứng thú xông lên đàm luận về Lupin III, Conan thừa dịp mọi người bị chú ý hấp dẫn, nhảy xuống ghế

đến góc đình ốc, dùng súng gây mê hình đồng hồ nhắm vào ‘Mori Kogoro’.

Chương 902: Còn có thể loại này nữa à 2 Trong tình huống bình thường, Conan nhắm rất chuẩn, ngoại trừ xót Mori Ran, những người khác một phát headshot, ví dụ như Mori Kogoro cùng Suzuki Sonoko hiếm khi thoát khỏi ma chưởng.

Hôm nay ngoại lệ, Lupin III cải trang thành Mori Kogoro, hơi nghiêng người, dễ dàng tránh được kim gây mê, thuận tiện đem Koichi Zenigata đẩy vào trong hố.

Bộp!

Sau tiếng đâm thủng không khí yếu ớt không thể dò được, Zenigata trợn trắng mắt, loạng choạng ngồi trên ghế bên cạnh, thuận tay tạo hình thành ‘nhà tư tưởng’.

- Má!

Conan thầm nghĩ phiền toái, vội vàng điều chỉnh biến nơ biến âm, bắt chước âm thanh Koichi Zenigata. Đồng thời cảm khái vị cảnh sát này so với Mori Kogoro đáng tin cậy hơn nhiều, cái khác không nói, tạo hình hôn mê cực kỳ giống đang suy luận, quần chúng vây xem cảm giác cực từ đáng gờm.

“Thanh tra Zenigata, ông không sao chứ?” Liêu Văn Kiệt tốt bụng hỏi.

“Cảm ơn ngài bá tước quan tâm, tôi không sao, chỉ là đột nhiên nhớ tới một chuyện khác, công chúa Mira nhiều lần bị người khác ám sát, hung thủ phía sau hậu trường liền ẩn nấp trong chư vị, hơn nữa đã thành công sát hại nữ hoàng Shakra cùng hoàng tử Gill…”

“Chờ một chút!”

Liêu Văn Kiệt giơ tay lên kêu dừng lại, nghiêm túc đảo qua mọi người ở đây, nhướng mày nói: “Các người không cảm thấy kỳ quái sao, rõ ràng thanh tra Zenigata ở bên tay trái tôi, nhưng khi ông ta nói chuyện thì nguồn gốc của âm thanh lại ở bên tay phải tôi, còn có… Miệng của ông ta không nhúc nhích.

“Bá tước Killard, xin đừng chuyển đề tài.”

Conan tay cầm biến âm, trán nhỏ mồ hôi lạnh, mượn ưu thế dáng người thấp bé, chui vào dưới bàn dài.

Bởi vì có vải trắng bao phủ, không ai chú ý tới dưới gầm bàn có một người chui vào.

Ngoại trừ Liêu Văn Kiệt.

“Các vị khách đến từ Nghê Hồng, anh bạn nhỏ nhà các người chui xuống gầm bàn rồi, phiền các vị bảo cậu nhóc nhanh chóng đi ra, đừng làm chậm trễ suy luận đặc sắc của thanh tra Zenigata.” Liêu Văn Kiệt nhấc ly rượu vang lên, hơi lay động chất lỏng đỏ tươi trong chén.

- Thật sự quá xin lỗi!

Mori Ran đỏ mặt đứng lên, cúi đầu xin lỗi mọi người, xốc khăn trải bàn lên, đem Conan vẻ mặt ngây thơ lôi ra.

Conan: ∠(?□-□) ????

Đây là đâu? Tôi là ai? Chuyện gì đang xảy ra vậy?????

“Được rồi, thanh tra Zenigata, không có anh bạn nhỏ quấy rối nữa rồi, ông có thể tiếp tục nói.” Liêu Văn Kiệt lắc lắc ly rượu vang đỏ, lúc nhắc tới ‘anh bạn nhỏ’, còn cười nhìn Conan một chút.

- Hừ!

Conan hít một hơi khí lạnh, phiền phức rồi, chỉ số thông minh của Bá tước Killard cao hơn nhiều so với tưởng tượng của cậu, khả năng quan sát cũng cực kỳ nhạy bén, cậu có thể… bị bại lộ rồi.

Còn chưa hết, ngay khi Liêu Văn Kiệt thúc giục thanh tra Zenigata một chút, người sau ngáp ngáp tỉnh lại từ trong mê man.

Làm thế nào có thể, ngay cả một con voi cũng phải ngủ trong 30 phút, ông này là một con quái vật à?

Thật khiếp sợ mà, cậu đối với Lupin III biết rất ít, cũng hoàn toàn không biết Koichi Zenigata vì bắt Lupin III chịu bao nhiêu khổ sở, rơi bao nhiêu lệ.

Có thể nói như vậy là bởi vì Zenigata nhiều lần bại trận làm cho ý chí chiến đấu của thân thể ông ta không ngừng tàn phá, lần lượt vượt qua cực hạn, miễn là không giết chết ông ta thì đều sẽ khiến cho ông ta càng cường đại hơn.

Các loại thuốc như kim gây mê, Koichi Zenigata đã sớm miễn dịch.

Liêu Văn Kiệt đối với chuyện này cũng không biết, nhưng nhìn ra được thân thể Koichi Zenigata phi thường cứng rắn, suy nghĩ Conan lại không hề tiết chế bắn xuống như vậy, thể chất Mori Kogoro sớm muộn gì cũng có thể miễn dịch thuốc gây mê như Zenigata thôi.

“Thanh tra Zenigata, tiếp tục nói đi, tôi rất hứng thú với suy luận của ông, nhanh chóng nói cho chúng ta biết rốt cuộc là ai sát hại nữ hoàng cùng hoàng tử, còn tiến hành ám sát công chúa nhiều lần?”

Liêu Văn Kiệt khuôn mặt ngưng trọng, phẫn nộ nói: “Tôi vẫn cho rằng cái chết của hai vị thành viên hoàng gia là một lần săn

bắn ngoài ý muốn, không nghĩ tới dĩ nhiên là có người âm thầm bày ra hết thảy, đáng giận…”

Bộ dáng tràn đầy căm phẫn, giống như thật vậy.

Koichi Zenigata tiếp tục ngây thơ, đưa tay chỉ vào mình, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Conan thử lẻn vào dưới bàn, bị Mori Ran một quyền đánh vào đỉnh đầu, bốc khói nằm trên mặt bàn, lâm vào một mảnh tuyệt vọng.

Không được, cậu thật sự là không còn chiêu nào hết.

Mắt thấy nội dung phim đã sụp đổ, nam chính vì bạo lực gia đình mất đi năng lực hành động, khóe miệng Liêu Văn Kiệt nhếch lên, dựa theo kịch bản của mình bắt đầu đọc.

“Tôi biết rồi, chân tướng chỉ có một, Bá tước Keith, là cậu, cậu chính là hung thủ phía sau màn!”

Liêu Văn Kiệt vỗ lên bàn, ngón tay to hướng tả hộ pháp bên cạnh Mira, đau đớn nói: “Theo tôi được biết, cậu thèm muốn nữ hoàng Shakra độc thân nhiều năm, nhiều lần tỏ tình bị cự tuyệt, cho nên bởi vì yêu sinh hận, mới bí mật mưu sát hại em gái tôi.”

“Tôi không, tôi không có! Gia tộc Hayden phụng dưỡng vương thất 200 năm, đời đời không quên thân phận thần tử, tôi làm sao có thể…”

Đột nhiên trở thành tiêu điểm của toàn trường, Keith vội vàng đứng dậy giải thích, thanh danh của anh ta bị tổn hại không quan trọng, mấu chốt là danh tiếng của nữ hoàng không thể bị nhục.

“Được rồi, không cần giải thích, tôi tin tưởng cậu.”

Chương 903: Còn có thể loại này nữa à 3 Liêu Văn Kiệt gật gật

đầu, đổi thành hướng về phía hữu hộ pháp bên cạnh công chúa Mira, tức giận nói: “Kyle, không cần diễn nữa, tôi biết hết thảy đều là do cậu làm.”

“???”

Nồi đen ập đến khiến Kyle sợ tới mức nhảy dựng lên.

“Cậu là thống lĩnh cảnh vệ vương gia, ngày nữ hoàng cùng hoàng tử săn bắn, là cậu duy trì công tác an ninh ở đây, tất cả súng ống săn bắn cũng đều do cậu cung cấp, không phải cậu giết chết bọn họ còn có thể có ai ở đây nữa?”

Liêu Văn Kiệt trợn to hai mắt: “Thừa nhận đi, tất cả chứng cứ đều chỉ về phía cậu, còn có cái gì để ngụy biện!”

“Không, hung thủ cho tới bây giờ cũng không thể là tôi, thân phận chân chính của kẻ đó, trong lòng mọi người đều biết rõ.”

Kyle đen mặt nhìn về phía Liêu Văn Kiệt, nghiến răng nghiến lợi trong chốc lát, sau đó xoay người nói với “Mori Kogoro”: “Ngài thám tử, lúc trước ông nhờ tôi mang khẩu súng săn của nữ hoàng đến, nói chân tướng đều ở trong khẩu súng săn này, tôi dựa theo phân phó của ông mà mang nó tới đây.”

Nói xong, một khẩu súng dài đặt ở trước người ‘Mori Kogoro’.

“Ách… Tôi đã từng nói?”

Khóe mắt Lupin III co rút, thầm nghĩ một tiếng xui xẻo, sớm biết Mori Kogoro nhìn thấu hết thảy, liền đổi người giả mạo cho xong.

“Đúng vậy, ông nhờ Conan truyền lời cho tôi nói khẩu súng săn này là vật chứng quan trọng nhất.”

“Thì ra là như thế…”

Nghĩ đến Conan gây mê mình thất bại, ngộ thương Koichi Zenigata, mượn thân phận đối phương sử dụng biến âm suy luận, Lupin III nghĩ thông suốt hết thảy, cười gật đầu: “Không sai, là tôi nói, quả thật là tôi bảo Conan truyền lời cho cậu.”

Nói đến đây, Lupin III cúi đầu nháy mắt với Conan, xách cổ áo cậu nhét vào dưới gầm bàn.

Conan: “...”

Ý bác là sao, phối hợp với buổi biểu diễn?

Vì sao lại như vậy, chẳng lẽ bác Mori đã sớm biết thân phận của cậu?

Hẳn là không, nếu như Mori Kogoro thật sự biết, thì sẽ nhiều lần tha thứ cho cậu cùng Mori Ran tắm rửa ngâm suối nước nóng?

Conan trong lòng hoảng hốt một nhóm, suy nghĩ lần này đánh bài chấm dứt chính là thời gian chết của mình, bi thương điều chỉnh máy biến âm, tính toán trước khi chết kéo một cái đệm lưng.

“Ba à, ba đây là…”

“Suy luận kế tiếp tương đối hung tàn, ba không muốn để cho trẻ con nghe được.”

Lupin III rất không bình tĩnh, nhìn khuôn mặt giống nhau của Mori Ran và công chúa Mira, sâu sắc hoài nghi có phải đối tượng giả trang của mình cùng nữ hoàng Shakra từng có một chân hay không, rõ ràng Hoàng tử Gill chính là người châu Âu tóc vàng mắt xanh mà.

- Khụ khụ!

Dưới chân truyền đến tiếng ho khan, Lupin III vừa đúng lúc nắm tay đặt ở bên miệng, phối hợp với hình miệng nói: “Ngày săn

bắn, Hoàng tử Gill nhắm vào con cáo dưới gốc cây anh đào, đang muốn bắn, Nữ hoàng Shakra lại từ phía sau cây đi ra, muốn thả tiểu cáo bất hạnh liền bị đạn bắn trúng… Sau đó bá tước Killard chạy tới hiện trường, thấy hoàng tử sụp đổ cướp đi khẩu súng lục mà anh ta mang theo tự sát…"

"Trên đây, là lời khai của Bá tước Killard."

Lupin III nhìn về phía Liêu Văn Kiệt, ...

Lupin III nhìn về phía Liêu Văn Kiệt, xen vào nói: "Bá tước, tôi không nói sai chứ?"

"A, hẳn là không sai."

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, cái này coi như hắn không hỏi, có lẽ là đã nói qua.

"Rất tốt, vì Bá tước Killard không có nghi vấn về lời khai, tôi tiếp tục suy luận tiếp."

Lupin III nói: "Khi Hoàng tử Gill tự sát, anh ta cầm súng bằng tay phải và nhắm vào thái dương bên phải của mình… Ừm, công chúa Mira, cô cảm thấy thế nào?"

"Anh trai thuận tay trái." Mira phủ nhận, hoàng tử từ nhỏ đã được bồi dưỡng làm người thừa kế, mặc dù là thuận tay trái, nhưng lại được giáo dục dùng tay phải ăn cơm ký tên.

"Xuất hiện rồi, thuận tay trái kinh điển…"

Liêu Văn Kiệt liên tục gật đầu, giống như ba lựa chọn, không có câu chuyện thám tử thuận tay trái, là câu chuyện thám tử không hoàn chỉnh.

"Cái này là súng kéo sau xoay tròn, không đặt hàng, khóa kéo chứa đạn được lắp đặt ở bên phải…"

Lupin III kéo nòng súng, nghe thấy tiếng nòng lên viên đạn, chợt nghĩ tới cái gì đó, khóe miệng hơi nhếch lên: “Thì ra là như thế, thì ra là phương thức giết người như vậy, lúc trước là tôi bị lừa.”

Conan kéo khăn trải bàn ra, thò đầu nhìn chằm chằm Lupin III, nhíu mày bắt đầu hoài nghi.

Có hai khả năng!

Loại thứ nhất, Mori Kogoro rất thông minh, một mực giả ngu, loại thứ hai, người trước mắt này căn bản không phải Mori Kogoro

Vì mong muốn sống sót, cậu hy vọng sẽ là loại thứ hai.

Lupin III áy náy cười, đẩy một cái huých Conan trở lại dưới bàn, nắm tay ho khan hai tiếng, tiếp tục nói: “Bá tước Killard, sau khi ông bắn nữ hoàng, liền dùng súng lục sát hại hoàng tử ở cự ly gần, đổi hai khẩu súng, lại đem súng lục nhét vào tay phải hoàng tử, tạo ra tướng mạo hoàng tử tự sát… Đúng vậy chứ?”

“Còn có loại chuyện này…”

Liêu Văn Kiệt khẽ nhíu mày, hắn chỉ biết là Killard sát hại nữ hoàng cùng hoàng tử, thủ pháp cụ thể cũng không hỏi rõ lắm.

“Bá tước, còn định làm bộ nữa sao?”

“Không có, tôi muốn nghe chứng cớ, nếu là cậu nói bậy, vậy đừng trách tôi nổi giận!”

Chương 904: Hay cho một chiêu bốn lạng át nghìn cân 1
“Chứng cứ tất nhiên có, ở ngay trên tay tôi, khẩu súng trường đã giết chết nữ vương này.”

Lupin III bóp mặt Mori Kogoro, khuôn mặt cười phá lên giống như một con khỉ: “Từ vết tích của nòng súng và súng trường cho

thấy, sau khi ông giết nữ vương của tôi, liền đổi súng của mình cho súng của vương tử."

"Đây được coi là chứng cứ gì?"'

Liêu Văn Kiệt bĩu môi, vỗ một phát lên mông hầu gái bên cạnh, sau đó tiếp tục nghe gián điệp suy luận, ngay cả rượu trong ly của chủ nhân đã hết cũng không chú ý, kỹ năng diễn xuất của hầu gái này chỉ có thể đáng giá kém.

Một tiếng vỗ thanh thúy vang dội, Fujiko Mine ưm một tiếng, rót cho Liêu Văn Kiệt nửa ly rượu.

Thứ cho cô quá tra, phát hiện lực đạo và góc độ tập kích của bá tước "Killard" dường như đã từng quen biết, nhưng cụ thể là tên đàn ông nào thì có chút không nhớ ra.

Lẽ nào cô và bá tước có một chân?

Fujiko Mine bưng rượu vang đứng một bên, nhíu mày suy nghĩ, đối diện, Lupin III cũng nhíu mày, tiếng vỗ vào mông hầu gái quá mức quen thuộc, là âm thanh đặc thù của Fujiko Mine.

Âm thanh khắc sâu vào linh hồn, anh ta tự tin sẽ không nghe nhầm.

Vậy thì vấn đề là, tại sao Fujiko Mine lại đứng bên cạnh bá tước Killard, là ngụy trang trà trộn vào trong đó, hay là từ rất lâu trước kia đã có quan hệ nghiệp vụ với bá tước Killard?

Trong tình huống thông thường, Fujiiko Mine nhận tiền của bá tước, đưa công chúa Mira từ Nhật Bản về, phải bảo vệ toàn bộ hành trình của cô ta an toàn, về mặt lợi ích xung đột nghiêm trọng với bá tước Killard, không tồn tại khả năng kiếm tiền từ hai bên cùng lúc.

Nhưng vấn đề là, người phụ nữ này là Fujiko Mine, mọi việc

đều thuận lợi, đồng thời năng lực sinh tồn cực mạnh, quỷ mới biết cô ta có thể làm ra chuyện gì.

Lupin III suy nghĩ một chút, sau đó không nghĩ nhiều nữa, không cần biết phía dưới bàn ăn còn Conan bla bla, súng trường nhắm thẳng vào bá tước "Killard", bóp cò bắn pằng một phát.

Một tiếng súng vang lên, trong phòng một mảnh yên tĩnh, theo tiếng hét thảm thiết của đám hầu gái, hiện trường nhất thời trở nên hỗn loạn.

Bỏ qua đám người hầu đang nơm nớp lo sợ, có ba người công chúa Mira trợn mắt há mồm, có Mori Ran mặt đầy vẻ "ba ba hư rồi", còn có cả Zenigata Koichi không biết làm sao, rầu rĩ không biết có nên ra mặt nói hai câu chính nghĩa không.

Tiếng súng kết thúc, thần sắc Lupin III ngưng trọng, tất cả mọi người đều bị dọa một trận, chỉ có bá tước "Killard" dưới nòng súng mặt không đổi sắc tim không đập nhanh, từ đầu tới cuối vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt. Nhất là ly rượu vang trong tay vẫn lắc đều, từ lúc bị nhắm vào cho tới lúc tiếng súng vang lên, không có một dấu vết nào của sự hoảng sợ.

Bình tĩnh đến đáng sợ!

"Không hổ là bá tước một nước, trong loại tình huống này vẫn có thể giữ vững phong độ…. ừm, tôi còn tưởng rằng ông sẽ bị dọa sợ tới mức lăn xuống gầm bàn." Lupin III kính nể nói.

"Sao có thể, uy nghiêm của vương thất không dễ dàng bị tổn hại, cho dù trúng đạn mà chết, phong độ nên có cũng không thể để mất."

Liêu Văn Kiệt nâng ly rượu lên kính tất cả, khẽ nhấp một ngụm nhỏ: "Rượu vang không tồi, các vị thật sự không định nếm thử một chút à?"

“Hahaha, nếm thì thôi, biết rõ đồ có độc thì sẽ không ai động tới.”

Lupin III xoa đầu cười to, trong lòng lại có chút không cười nổi, khí tràng* của Killard quá mạnh, loại tự tin xuất ohast từ nội tâm đó quả là kiêu ngạo tới mức không có bạn bè, người đàn ông này chắc chắn không đơn giản như vẻ bên ngoài.

Khí tràng (气场): là năng lượng vô hình của con người – theo Triết học Trung Quốc và Đạo giáo, nó – dù ít hay nhiều – là thứ có thể nắm chắc quy luật tự nhiên. Người thuận theo quy luật tự nhiên, khí tràng càng lớn; người rời xa quy luật tự nhiên, khí tràng lại càng nhỏ. Quy luật tự nhiên cùng quy luật hoạt động của thân thể và tâm trí con người vừa vặn thống nhất với nhau.

Khí tràng (气场): là năng lượng vô hình của con người – theo Triết học Trung Quốc và Đạo giáo, nó – dù ít hay nhiều – là thứ có thể nắm chắc quy luật tự nhiên. Người thuận theo quy luật tự nhiên, khí tràng càng lớn; người rời xa quy luật tự nhiên, khí tràng lại càng nhỏ. Quy luật tự nhiên cùng quy luật hoạt động của thân thể và tâm trí con người vừa vặn thống nhất với nhau.

Lupin III khiếp sợ không thôi, công chúa Mira và tả hữu hộ pháp của cô ta cũng kinh sợ sự trấn định như thường của “Killard”, lần đầu tiên biết, người mà ngày thường bọn họ co thường còn có một mặt ngang ngược như vậy.

Có sao nói vậy, người đàn ông này trở thành quốc vương, có vẻ như cũng không tồi.

Nhưng không được, ông ta giết nữ vương và vương tử, là tội phạm lớn nhất của quốc gia, ai cũng có thể làm quốc vương, chỉ riêng ông ta là không thể.

“Khụ khụ, chúng ta nói tiếp.”

Conan dưới bàn ho khan một tiếng, Lupin III ngu ngốc trì độn, tay nắm thành nắm đấm chậm mất nửa nhịp, không chút xấu hỏi nào nói: “Bá tước Killard có thể ông không rõ, lúc vương tử Gill săn bắn thú sử dụng đạn giấy, chỉ có tiếng súng vang, không giết hại bất kì sinh mạng nào, tất cả những điều này đều là ý của nữ vương Shakra.”

“Người theo chủ nghĩa bảo vệ môi trường, có thể hiểu.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, vẻ bên ngoài là săn bắn, thực ra săn sự cô đơn, nghĩa là chỉ ra ngoài dạo chơi tìm vui vẻ mà thôi.

Lupin III nhìn “Killard” một cái thật sâu, gác người công cụ Conan qua một bên, nói: “Nữ vương Shakra cùng đi săn bắn, điều này khiến tôi thấy khá kì lạ, theo như tôi biết, bà ta không phải là người thích loại vận động này.”

Mira: “...”

Tại sao Mori Kogoro lại hiểu rõ mẹ mình như vậy, không lẽ đây là nguyên nhân mình và Mori Kogoro trông giống nhau đến vậy?

VÌ trường hợp không đúng, Mira quyết định đợi thời cơ thích hợp khác hỏi thăm, tiện thể nói cho Mori Ran biết, bạn trai của cô ta Kudo Shinichi và chị gái chân dài ngủ với nhau, hơn nữa không chỉ một lần.

Mori Ran bên này cũng rất mông lung, cha mình hiểu quá rõ nữ vương Shakra vốn chưa từng gặp mặt, cộng thêm việc cô và Mira khuôn mặt giống nhau như khắc ra, nhìn thế nào cũng thấy có hiềm nghi rửa không sạch, quyết định lúc về sẽ hỏi mẹ Kisaki Eri.

Chương 905: Hay cho một chiêu bốn lạng át nghìn cân 2 Còn nữa, Mori Kogoro hôm này có vẻ kỳ quái, phong cách cả người đều

thay đổi, không chỉ không vừa ngủ vừa suy luận, còn bóp méo mấy cái tạo hình ngu ngốc nữa.

Nhất là nổ súng, cô có nằm mơ cũng không nghĩ tới, cha mình sẽ bóp cò bắn thành viên vương thất của một nước.

Nghĩ tới Killard là hung thủ thật sự giết chết nữ vương Shakra, việc này….. nhìn kiểu gì cũng giống báo thì cho người tình cũ.

“Lúc nhìn thấy khẩu súng trường này, tôi bỗng nhiên hiểu ra, nữ vương đưa đạn giấy cho vương tử Gill, trong suốt cả quá trình săn bắn, khẩu súng duy nhất có thể cướp đi mạng sống, chỉ có khẩu súng trong tay bá tước Killard ông.”

Conan thừa cơ chen miệng, cho dù cả thế giới bị hủy diệt, thân phận bại lộ, cậu ta cũng phải nói ra suy luận.

Đam mê lớn, cấp trên, không nói ra không thoải mái, nói ra lại càng khó chịu.

“Về việc đạn giấy, cũng không phải là tôi giở trò lừa gạt, trong ghi chép săn bắn của vương thất có ghi chép lại rõ ràng, bá tước Killard, ông còn gì muốn nói không?”

Nói xong câu này, Conan như trút được gánh nặng, ỉu xìu bò từ dưới gầm bàn ra, tê liệt ngã lên ghế.

Tâm mệt, lần suy luận này biến đổi bất ngờ, so với việc ngâm suối nước nóng với Mori Ran còn mệt hơn.

“Không có gì muốn nói, chỉ là rất kì lạ, cậu nói tại sao tôi lại kiêu ngạo đến vậy?”

Liêu Văn Kiệt một tay cầm rượu, một tay chỉ bản thân, lắc đầu nói: “Rõ ràng biết rõ súng trường là chứng cứ lớn nhất, một khi bị phát hiện sẽ là bằng chứng sừng sững như núi không thể phá bỏ, lại cứ bỏ xó trong nhà kho phủ bụi như vậy không thèm nhìn tới,

thậm chí còn không hề cố kị mà xuất đầu lộ diện trong vương cung…. Chậc, kiêu ngạo quá, tôi cũng không nhìn nổi nữa.”

“Bởi vì không sao cả!”

Lupin III nói tiếp: “Bá tước có một lòng tự tin cực kì mạnh mẽ vào bản thân mình, cho rằng tội ác có bị bại lộ cũng chẳng sao, bởi vì ngày hôm nay, ông sẽ xử lí toàn bộ những người cản trở mình.”

“Không ổn đâu, nhiều người như vậy.”

“Có liên quan gì, đã nói là hạ độc vào thức ăn của đám người từ Nghê Hồng tới, giết Mira công chúa, bá tước Keith và thống lĩnh Kyle không may gặp phải bất hạnh, chỉ có ông bởi vì may mắn, mới có thể sống tiếp.” Lupin III tiên đoán.

“Quả thực có dự định như vậy, người đâu, mời mấy vị khách ăn!” Liêu Văn Kiệt nhếch miệng cười, mạnh mẽ đập vỡ ly rượu trong tay.

Sau đó cũng chẳng có hành động gì khác, đao phủ đã sắp xếp ổn thỏa một người cũng không xuất hiện, tập thể leo cây rồi.

Rời xa đình ốc của vương cung, Ishikawa Goemon đang ngồi ôm Trảm Thiết kiếm, bên cạnh là Jigen Daisuke đang bình tĩnh hút thuốc, hộ vệ của vương cung có tất cả năm mươi người, đã đánh ngã hết tất cả rồi.

Dưới Trảm Thiết kiếm là một vật thể không hoàn chỉnh, năm mươi kẻ xui xẻo quần áo tơi tả, chỉ còn lại vẻn vẹn một quần lót.

“Ai ya ya, sợ nhất không khí bỗng dưng yên tĩnh, chắc hẳn bá tước tiên sinh cũng rất xấu hổ phải không?” Lupin III thân thể căng lên, Killard không đơn giản, nhất định còn có chuẩn bị khác.

“Vẫn ổn, vốn dĩ cũng chẳng mong chờ gì vào đám phế vật đó.”

Liêu Văn Kiệt rút điều khiển bom từ xa trong túi ra, chỉ về chiếc trụ của đình ốc phía sau lưng: “Một chút ngạc nhiên nhỏ, chỉ cần tôi bấm nhẹ một phát, lập tức khiến cho các người và nữ vương đoàn tụ với nhau, vậy nên hi vọng mọi người bình tĩnh một chút, ăn uống tự nhiên, giữ vững bầu không khí hòa hợp, để cho sự việc có một cái kết viên mãn.”

“Đáng sợ, ngay cả bản thân cũng ở trong ván cờ…”

Lupin III nhíu mày: “Bá tước tiên sinh, tôi có thể cho rằng, ông khiến cho bản thân mình cũng rơi vào trong hiểm cảnh, là bởi vì không còn cách nào khác không?”

“Không, chỉ là cảm thấy như vậy rất thú vị, cũng thuận tiện cho một số người nào đó có cơ hội xếp lại hàng.”

Liêu Văn Kiệt cầm một ly rượu vang khác lên, bảo hầu gái rót rượu, không nhanh không chậm nhìn về phía tả hữu hộ pháp của công chúa Mira: “Keith, toàn bộ vương quốc Vespania, tôi coi trọng nhất là anh, nhưng nữ vương không biết thưởng thức, nhận lấy chức bá tước suông của một nước, thực ra là giúp nữ vương trông trẻ, anh thật sự muốn uống phí tài năng của mình trên mảnh đất nhỏ bé này sao?”

“Còn cả Kyle nữa, anh là thống lĩnh cảnh vệ của vương gia, võ dũng ai ai cũng biết, trên thực tế, anh chỉ là một bảo tiêu và công cụ đỡ đạn mà thôi, trong cơ thể anh nhiệt huyết sôi sục, thật sự cam tâm cô độc cả đời ư?”

“Hai vị, tôi có thể nghe thấy tiếng than khóc từ linh hồn hai người, Vespania yếu đuối đã khống chế các anh, cô ta không ứng với các anh!”

Liêu Văn Kiệt đặt ly rượu xuống, giơ tay về phía trước nắm lại, cảm xúc mãnh liệt hào hùng nói: “Nhưng các anh có thể thay đổi đất nước này, khiến cô ta trở nên có thể xứng với các anh, còn

chần chừ gì nữa, đàn ông nên phóng tầm mắt ra thế giới, oanh liệt xông pha một phen, tới đi, cùng tôi mở rộng bờ cõi của Vespania đi!"

"..." xN

Mọi người khiếp sợ trước dã tâm bừng bừng của bá tước Killard, nhưng lại không thể không thừa nhận, con hàng này diễn thuyết rất được, thân là một người nghe cũng cảm thấy nhiệt huyết sôi sục.

Bá tước Keith và Kyle cũng vậy, nghe thấy lời này, chỉ cảm thấy khí chất vương giả của Killard, khắp người đều đang tỏa ra kim quang, làm họ suýt chút nữa đã đồng ý cúi đầu làm tay sai.

"Bá tước Killard, diễn thuyết của ông quả thật rất xúc động, nhưng thứ cho không thể phục mệnh."

Keith nhìn công chúa Mira một cái, thấy thần sắc bối rối, nắm lấy tay cô biểu thị an ủi, lạnh lùng nói với "Killard": "Gia tộc Strinka nhiều thế hệ phục vụ vương thất, nhiệt huyết của tôi cũng sẽ chỉ vì vương thất mà chảy, không có một giọt nào vì ông mà chảy."

Kyle: Tôi đây cũng vậy!

"Chậc, hay cho một chiêu bốn lạng át nghìn cân, thật là đê tiện!"

Chương 906: Hay cho một chiêu bốn lạng át nghìn cân 3 Liêu Văn Kiệt vẻ mặt ghét bỏ: "Nước nhà nghĩa lớn nặng tựa nghìn cân, lại không địch lại bốn lạng thịt trước ngực, hai người các anh làm tôi thất vọng quá."

(? _?) xN

Kẻ đê tiện là ông mới đúng! xN

“Cậu, đây là lí do mà cậu giết mẹ và anh trai à, vì….. quyền lực?”

Công chúa Mira thì thào nói, cho dù rất sớm trước đó đã đoán được mẹ và anh trai bị cậu giết, đây cũng là lí do cô căm ghét trở thành nữ vương, nhưng khi chân tướng mở ra, lúc máu chảy đầm đìa hiện ra trước mặt, vẫn nhịn không được bị sự vô tình của vương thất đâm cho đau nhói.

“Một mặt là vì quyền lực, từ lúc bắt đầu, cá nhân tôi không có suy nghĩ về phương diện này…. được rồi, tôi thừa nhận, tôi có ý nghĩ trở thành quốc vương, nhưng nguyên nhân chủ yếu là nữ vương quá yếu kém.”

Liêu Văn Kiệt cười chế nhạo: “Các người nên biết sức mạnh khoáng thạch của Vespania, đủ để phá vỡ thế cân bằng quân sự của thế giới, là báu vật mà tất cả mọi người đều muốn sở hữu, nhưng nữ vương lại cấm khai thác, lí do là….. bảo vệ môi trường tự nhiên.”

“Chỉ vì điều này?!” Mặt Mira tỏ vẻ không thể tin được.

“Tất nhiên, một vị vua không có dã tâm, không có cách nào để khiến đất nước trở lên hùng mạnh, vị vua không thể vì nhân dân mà tranh thủ lợi ích, không có tư cách xưng vua.” Liêu Văn Kiệt vô tình nói.

“Làm phiền chút, tôi chen miệng một câu.”

Lupin III xoa cái đầu nhỏ của Conan: “Tôi cảm thấy nữ vương nói không sai, dựa vào sức mạnh nhỏ bé của Vespania, ngay cả vũ khí quân sự cũng phải vay mượn từ các nước bạn, quả thực không có cách nào bảo vệ khoáng thạch, nếu đã như vậy, dứt khoát không khai thác, tiếp tục giữ vững lập trường trung lập.”

“Phải đó, dựa vào sức mạnh của Vespania, nằm mơ cũng

không bảo vệ được khoáng thạch, vận mệnh của đất nước này chỉ có thể bị các quốc gia lớn mạnh khác thâu tóm, trải rộng căn cứ quân sự, trở thành một chiến trường tranh giành lợi ích của quốc tế."

Liêu Văn Kiệt gật thay cho khẳng định, sau đó nói tiếp: "Vậy thì các người có từng nghe một câu nói, khi người nào đó nghi ngờ nhà bạn có vũ khí có tính sát thương lớn, tốt nhất bạn nên có."

"..." xN

"Đây chính là nỗi buồn của quốc gia nhỏ, quyết định của nữ vương là đợi chết, quyết định của tôi là nổi dậy phản kháng, bà ta chèn ép tôi nửa năm, đất nước này quả thực không đợi nổi nữa rồi."

Liêu Văn Kiệt đứng dậy, rút khẩu Beretta M92F bên hông ra, chỉ về phía công chúa Mira ngây thơ mờ mịt, bá khí bừng bừng nói: "Keith, cơ hội cuối cùng, dốc lòng vì tôi…"

Pằng!

Tiếng súng phía xa truyền tới, M92F trong tay bị đánh bay, Liêu Văn Kiệt vẫy vẫy tay, khó chịu nhìn về phía nóc nhà xa xa: "Đáng hận, vậy mà dám làm phiền tôi tìm vui vẻ, cậu chết chắc rồi."

Chính vào lúc này, Fujiko Mine đóng giả hầu gái bất ngờ đánh lén, dẫn bóng đụng người nắm chặt lấy tay Liêu Văn Kiệt đang cầm điều khiển bom, dùng sức….

Bị Liêu Văn Kiệt kéo vào trong lòng.

"Sao lại đụng tôi?"

"A, việc này…"

Fujiko Mine ngượng ngùng cười, dùng sức ôm chặt lấy cánh tay Liêu Văn Kiệt, cũng ngăn cánh tay đang nắm chặt điều khiển của hắn lại, chớp mắt giờ vờ dễ thương nói: “Ờm, đột nhiên cảm thấy bá tước rất đẹp trai rất hấp dẫn, không cẩn thận nên yêu ngài mất rồi, lí do này có được không?”

“Haha!”

“Fujiko, làm tốt lắm.”

Lupin III nhảy lên, cất bước xung phong, nằm nghiêng trên bàn ăn dài, trượt xuống móc chân đá vào thắt lưng Liêu Văn Kiệt, tự tin đá một phát có thể khiến hắn hôn mê.

Liêu Văn Kiệt nghiêng người tránh, đợi lúc Lupin III trượt qua, một phát đạp ngã anh ta trên đất.

Ba người mất mặt ngã vào nhau, Liêu Văn Kiệt từ trên cao nhìn xuống, nhìn xuống Lupin III trượt qua đá thất bại, lạnh lùng nói: “Con khỉ, cậu muốn làm gì?”

“Aiya, giày da của bá tước bẩn rồi, tôi giúp ông lau.”

Trán Lupin III chảy mồ hôi, gãi đầu cười, sau đó cầm ống tay áo lau đôi giày trắng của Liêu Văn Kiệt.

Rất ra sức.

“Ha~~tui!”

“Phì phì phì~~~”

Ấy, giày trắng….

Tại sao âu phục lại phối với giày trắng, giày da đâu?

Nhìn kĩ lại, màu sắc của quần cũng không đúng lắm, chỉ có áo khoác âu phục được làm thủ công rất rất có phẩm vị, xứng đáng

với chức vị bá tước.

Lupin III nhíu mày, thuật dịch dung không cách nào làm giả được của anh ta bị nhìn thấu, người này….. thật sự là bá tước Killard sao?

Lupin III và Fujiko Mine đột nhiên nổi loạn, quá trình không tốt lắm, kết quả là ngã vẫn còn cố chịu, một người kẹp lấy tay trái Liêu Văn Kiệt, một người ôm chân phải hắn.

Keith và Kyle không kịp nghĩ nhiều tại sao hầu gái và Mori Kogoro lại có hành động khác thường như vậy, cơ hội tốt gần ngay trước mắt, nói gì cũng không thể bỏ qua, nhảy một phát lên bàn, xông nhanh tới.

“Khá lắm.”

Hai mắt Liêu Văn Kiệt híp lại, dùng sức rút tay trái, chưa từng nghĩ, tai trái trầm mê ôn nhu hương, đắm mình trong trụy lạc bị khóa cứng ngắc, hắn ra sức rút mấy cái, sửng sốt không thể nào rút ra được.

Nhưng không sao, tay trái nhỏ vẫn rất đứng đắn.

Liêu Văn Kiệt nắm khăn trải bàn trước mặt, trong nháy mắt Keith và Kyle xông tới, đột nhiên kéo mạnh một phát.

Nơi này phỏng theo cảnh tượng đạp phải vỏ dưa hấu, Keith và Kyle theo quán tính ngửa ra sau, ngã lên đống chén đĩa bừa bộn trên bàn, còn chưa bắt đầu đẹp trai đã kết thúc.

Chương 907: Chiến thuật ngửa ra sau 1 “Chỉ có vậy?”

Liêu Văn Kiệt ghét bỏ nói: “Keith, Kyle, khiến tôi thất vọng quá, hai người cũng từng là cao thủ đánh nhau lấy một địch mười, đáng tiếc bị nữ sắc rút cạn thân thể, vậy nên biến thành chân tôm mềm đến đứng không đứng được.”

Keith và Kyle vùng vẫy đứng dậy, vừa định nói gì đó, lại vì Liêu Văn Kiệt đột ngột kéo khăn trải bàn, lần nữa ngã xuống bàn ăn.

Bên cạnh, Koichi Zenigata đứng ngẩn người, nhìn thấy thân phật thật của hầu gái và Mori Kogoro, lông mày nhíu chặt.

Thân là Lupin chuyên nghiệp phụ trách điều tra của tổ chức Interpol, ông ta tới Vespania là để bắt Lupin III, không có tư cách nhúng tay vào việc đảo chính của vương thất.

Nhưng thân là một cảnh sát, ông ta không thích bá tước Killard vì quyền lực mà giết em gái, vậy nên bản thân không thể nhúng tay, nhưng cũng không ngăn cản Lupin III và Fujiko Mine.

Cùng là người xem, Mori Ran không nghĩ nhiều, nói đúng hơn là hành động nhanh hơn suy nghĩ, thấy cha Mori Kogoro bị bá tước tà ác ép dưới chân cưỡng ép lau giày, lập tức giận giữ không thể kiềm chế, rút ra được bài học kinh nghiệm của Keith và Kyle, đạp lên chiếc ghế bên cạnh mượn lực, nhảy vọt lên không trung eo phát lực, đá ra một cước độ khó cực cao.

Liêu Văn Kiệt nhíu mày, thứ cho hắn không thể giải thích, tại sao hết người này tới người kia thích tác nghiệp trên không vậy, không biết bay càng cao ngã càng thảm à?

Còn nữa, hình như Mori Ran mặc đồng phục!

Động tác lớn như vậy, đừng nói là tay súng bắn tỉa, phía bếp núc cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Liêu Văn Kiệt: (—`’—)?

Theo gió đá tới, hắn dùng chiến thuật ngửa ra sau để tránh, Mori Ran không làm hắn thất vọng, một cô gái thanh thuần ăn mặc trang điểm, không giống như Fujiko Mine cả người ăn mặc lòe loẹt.

Bay lên không đá hụt, cả người Mori Ran ở trên không trung thầm nghĩ không ổn, ánh mắt liếc sang nhìn bá tước tà ác cầm dao ăn lên, khuôn mặt nhỏ nhất thời trở nên trắng bệch.

Nghĩ nhiều rồi, dao không phải chuẩn bị cho cô ta, cái khác không nói, chỉ riêng trái tim bồ tát của người tha hương nơi đất khách vẫn phát phúc lợi, con dao này cũng không đến mức rơi lên người cô.

Vào lúc Mori Ran công kích, Conan điều chỉnh giày tăng lực, ấn vào thắt lưng phóng bóng plastic ra, mở toàn bộ công suất, một phát nhảy thẳng ra.

Thấy Killard võ lực kinh người, thân thể cũng không phải khỏe mạnh bình thường, một cước này của Conan là ứng phó toàn lực, quả bóng biến hình xoắn ốc đột nhiên tiến lên, như đạn ra khỏi nòng bắn tới mặt "Killard".

Liêu Văn Kiệt không chút hoang mang tránh đi cú đạp, thuận thế cầm dao ăn lên, trong nháy mắt quả bóng bay tới, một mũi nhọn xẹt qua, dễ như trở bàn tay đem một cát thành hai.

Phản ứng thần kinh thật đáng sợ, tên này không phải là đạn cũng đỡ được chứ?

Conan âm thầm kinh hãi, sau khi Mori Ran rơi xuống đất không còn cố chấp tác nghiệp trên không nữa, liên tiếp phát phúc lợi, phì, liên tục đá nghiêng đá ngang, đều bị Liêu Văn Kiệt nhẹ nhàng tránh né.

Theo một màn liên hoàn cước vừa nhanh vừa mạnh đá tới, khóe miệng hắn nhếch lên, cúi người túm áo của Lupin III, đem đầu đưa tới con đường liên hoàn cước.

"Aiya, thật đáng yêu…"

Bụp!

Lupin III đang muốn khen ngợi, bị một cước hung hăng đạp lên mặt, mặt vặn vẹo, ngũ quan nhăn thành cái bánh bao.

“A, ba ba…”

Đá một phát khiến cho cha mình mắt mắt ciêu miệng vẹo, mori Ran hít một ngụm khí lạnh, thất tha thất thểu lùi về sau, không khống chế được cân bằng phía bờ đình ốc, a một tiếng ngã vào trong hồ.

Trúng một đạp ngay giữa mặt, Lupin III đau tới mức rên hừ hừ, Liêu Văn Kiệt phất tay vứt sang bên cạnh, mặt lộ rõ vẻ không hài lòng nhìn Fujiko Mine.

“Cô còn muốn ôm tới bao giờ?”

“Ờm, tôi tưởng rằng bá tước ngài thích ngực lớn…”

Fujiko Mine cười ngượng ngùng, thả tay Liêu Văn Kiệt ra đứng sang một bên, sụp mi thuận mắt tựa như từ bỏ phản kháng, thật ra đang lén lút nháy mắt ra hiệu với Lupin III.

Vừa rồi cô ta lén lút ấn điều khiển bom từ xa, cũng đã khởi động máy tạo xung khoáng thạch Vespania trước đó, chu kì kéo dài 30 giây, máy tạo xung có thể là cho hệ thống an toàn của kim khố vương cung tạm dừng, cũng áp dụng với cây cột có gắn bom điều khiển từ xa bên trong.

Nếu đã không thể dùng vũ lực đánh bại bá tước “Killard”, vậy thì dùng bom đối phó, khiến ông ta tự làm tự chịu, chết dưới đống bom mà mình đặt.

Không cần biết Lupin III dùng cách gì, trong vòng 30 giây, khiến cho bá tước bất động là được.

Hiệu quả không tốt, ánh mắt cho không rồi, Lupin III đang ôm mặt lăn lộn trên đất, chắc là không nhìn thấy.

Liêu Văn Kiệt hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: “Cười chết người, tôi cũng không phải là Keith hay Kyle, phụ nữ sẽ chỉ ảnh hưởng tới tốc độ rút kiếm của tôi mà thôi.”

Keith: “...”

Kyle: “...”

Hai người bảo vệ trước mặt công chúa Mira bị xúc phạm, bị đè ép dưới sức mạnh võ lực có thừa của Liêu Văn Kiệt, từ chủ động công kích biến thành bị động phòng thủ, không dám mạo hiểm rời khỏi Mira.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Fujiko Mine xem xét thấy thời gian chẳng còn lại bao lâu, lập tức quay người bỏ chạy.

Chương 908: Chiến thuật ngửa ra sau 2 “Bom đã khởi động rồi, còn ba giây, nếu không muốn chết thì mau rời khỏi đây!”

Lời nói vừa dứt, cô ta quay người chạy ra khỏi đình ốc, tiện tay lôi theo, Mori Ran vừa mới trèo lên khỏi hồ nước.

“Gì cơ?!”

Hộc hộc!

Bột nước bắn lên, đám người trong đình ốc nghe vậy sững sờ, hoảng loạn chạy lung tung khắp nơi, từng người từng người nhảy xuống nước.

Lupin III bỏ chạy nhanh nhất, vừa nãy vẫn còn đang ôm mặt lăn lộn trên đất, vèo một phát đã bỏ chạy mất dạng, tốc độ đủ khiến cho một kiện tướng chạy ngắn nào đó trên thế giới phải im lặng.

Liêu Văn Kiệt không muốn dính bụi, quay người đi về phía ngoài đình, mới nhấc chân, không biết trên cổ chân mình đã có

một chiếc còng tay đặc chế từ bao giờ, một bên khác của còng tay móc ở chân bàn ăn.

“Thú vị, không hổ là Lupin III...”

Liêu Văn Kiệt nhếch miệng cười, không nhanh không chậm ngồi xổm xuống, mở chiếc còng tay đang khóa mình ra, cột đình sau lưng phồng lên, một luồng lửa mãnh liệt phun ra, oành một tiếng bao trùm cả đình ốc.

Cầu lửa màu quýt bay lên ngất trời, bột đá vụn bắn ra khắp nơi, sau khi quả cầu lửa cuồn cuộn dập tắt, đình ốc mất đi sự chống đỡ, sụp xuống thành một đống đổ nát, tro tàn bay lên, giơ tay không thấy năm ngón.

Nước hồ cạn, mực nước chỉ tới ngang hông, đám người ướt sũng đứng trong nước, nhìn đống phế tích, lòng vẫn còn run sợ đồng loạt thở phào một hơi.

“Ùng ục ùng ục ----”

Lupin III nghe thấy tiếng bọt nước bên cạnh, quay người nhìn, đột nhiên bừng tỉnh giơ tay, kéo Conan chiều cao cảm động lòng người từ trong nước ên.

Răng rắc!

Một chiếc còng tay đột nhiên xuất hiện, Lupin III buông tay, Conan vừa thở phào lại ngã vào trong nước, ùng ục ùng ục bắt đầu vòng thứ hai.

Lupin III cứng ngắc quay đầu, chỉ khuôn mặt biến hình của mình, không xấu hổ chút nào nói: “Thanh tra Zenigata, đây là đang làm cái gì, tôi là Kogoro mà! Ông bắt nhầm người rồi, bá tước Killard ở trong đình, ông nên….”

“Ùng ục ùng ục----”

“Haha.”

Koichi Zenigata còng hai tay Lupin III lại, sau đó mới lột mặt nạ trên mặt ra: “Khốn nạn, lúc anh gọi tên Fujiko, thì phải biết sẽ có giây phút này.”

“Ông chú, sao ông có thể như vậy, tôi vừa mới cứu vớt cả một đất nước đó!”

“Bớt nói nhảm đi, rõ ràng là anh đã trộm chiếc mũ của nữ vương.”

“Ùng ục ùng ục ---”

“Là Fujiko làm.”

Mặt Lupin III đầy vẻ oan ức, đưa tay vớt Conan từ trong nước lên: “Nhìn đi, tôi lại vừa cứu một tên nhóc vô cùng thông minh, tôi là người tốt…. ít nhất là hôm nay.”

Rầm rầm rầm!

Đang tranh luận, hai người nghe thấy từ đình ốc truyền tới tiếng động lạ, nghĩ tới khả năng nào đó, đồng loạt nuốt nước bọt, quay người nhìn về phía đống đổ nát.

“Không thể nào, ông ta là quái vật à?”

Đám người đứng trong hồ nước đều trợn mắt há mồm, trong tầm mắt, bá tước “Killard” cởi chiếc áo khoác âu phục bị hư hại ném sang một bên, quần áo sơ mi trắng, đạp lên đống đổ nát bụi bay mù mịt đi ra.

Mặt dính đầy bụi đất lộ ra vẻ nhếch nhác, nhưng trong mắt mọi người, một màn này không mảy may ảnh hưởng tới khí tràng mạnh mẽ phát ra từ trên người hắn. Nhất là vẻ mặt bình tĩnh đó, trong đó ẩn chứa uy nghiêm và tự tin mãnh liệt không gì có thể

sánh kịp, khiến cho tất cả mọi người đều vô thức tự ti mặc cảm.

Sắc mặt Mira tái nhợt, tự sờ lương tâm nói, chỉ riêng loại phong độ này, Killard hợp với vương vị hơn bất cứ ai.

Liêu Văn Kiệt đứng trên cây cầu đá nối liền đình ốc với vườn hoa, ngồi xổm xuống chìa tay về phía Mira ở trong nước, mặt không biểu tình nói: “Lên đi, uy nghiêm của vương thất không thể dễ dàng tổn hại, cô không thể chết ở trong nước!”

Mira cắn chặt môi, đẩy Keith và Kyle chắn trước mặt ra, nắm lấy bàn tay đang giơ về phía mình.

Tôn nghiêm của vương thất không thể dễ dàng tổn hại, chết trong nước quả thật quá nhếch nhác.

Pằng!

Một tiếng súng vang lên, sóng nhiệt xẹt qua mặt, Liêu Văn Kiệt bĩu môi đứng dậy, nhìn về phía vườn hoa, để lại bóng dáng của Mira bất lực đứng trong hồ nước.

Trong vườn hoa, Jigen Daisuke thổi thổi nòng súng đang bốc khói, Smith? Súng ngắn ổ quay Wesson M19, 0,357 tấc Anh đạn Magnum, vũ khí mà anh ta quen dùng, uy lực mạnh mẽ tuyệt đối không bị kẹt.

Bên cạnh anh ta, là Ishikawa Goemon đang nhắm mắt ôm Trảm Thiết kiếm.

Thấy hai người này xuất hiện, Lupin III hưng phấn vẫy tay, vứt Conan vào trong nước, không biết lấy đâu ra một lá cờ nhỏ, bắt đầu hò hét trợ uy.

“Ùng ục ùng ục ---”

“Xem ra, là hai người các anh giải quyết đám thuộc hạ phế vật

đó của tôi.”

Liêu Văn Kiệt ung dung thong thả cởi cúc tay áo, xắn tay áo lên đến khuỷu tay: “Khí thế không tệ, có lẽ có thể giúp tôi giải lao một chút, là cùng lên, hay từng người lên?”

“Đúng là một tên ngạo mạn…”

Jigen Daisuke kéo thấp vàng mũ xuống, việc phiền phức nhất xuất hiện rồi, thân là một tên trộm, anh ta không muốn ra tay với thành viên vương thất, cho dù Killard đã định chắc tội danh giết hại nữ vương và vương tử, nhưng bá tước vẫn là bá tước, sau này bị truy cứu, anh ta lại có thêm một tội danh trên lệnh truy nã.

Lời vừa nói xong, thấy Ishikawa Goemon bên cạnh không hề động đậy giống như đang ngủ, Jigen Daisuke thở dài, nòng súng ngắm chuẩn Liêu Văn Kiệt, bóp cò liên tiếp ba phát.

Pằng! Pằng! Pằng!

Chương 909: Chiến thuật ngửa ra sau 3 Sau ba tiếng súng, Liêu Văn Kiệt không hề nhúc nhích, Jigen Daisuke kéo vành mũ lên, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tuy nói anh ta không nhắm vào chỗ hiểm, ba phát này chỉ để làm địch bị thương, nhưng…

Đạn đi đâu mất rồi?

“Vậy mà lại có chuyện như vậy!!”

Ishikawa Goemon mở to mắt, tỉnh táo tới mức đôi mắt hiện lên vẻ cuồng nhiệt khi thấy cái mình thích, một chuyến đi tới đất nước Vespania này tràn ngập sự kinh ngạc, bá tước Killard tuyệt đối là một cường giả đáng giá một nhát chém.

Không giống lần trước….

Rất không thoải mái!

“Súng nhanh quá, là mọ cao thủ, suýt chút nữa làm tôi hoa mắt.” Liêu Văn Kiệt mở tay phải ra, dưới ánh mắt của đám người vây xem dưới kia, vứt ra ba đầu đạn đã biến dạng.

“Tay không mà đem đạn…”

Khóe mắt Jigen Daisuke giật giật, trà trộn vào thế giới ngầm nhiều năm như vậy, đã gặp không ít người đỡ đạn, nhưng quái vật nhẹ nhàng dùng tay đỡ đạn, vẫn là lần đầu tiên anh ta thấy.

“Quái vật, có bản lĩnh thì hai viên đạn này cũng đỡ luôn đi!”

Jigen Daisuke bóp cò súng, đợi đạn ra khỏi nòng, đột nhiên đổi tay cầm súng, một nhoáng trước khi bóp cò súng vung cổ tay, niệm lực bám vào trên đó, đầu đạn bắn ra theo đường xoắn ốc với tốc độ cực nhanh.

Pằng! Pằng!

Đầu đạn bắn sau nhưng đến trước, bay tới cách mặt Liêu Văn Kiệt hai mét, rồi đột nhiên đổi hướng, đổi thành bay tới vị trí ngực bụng của hắn.

Dư âm của tiếng súng kết thúc, gió nhẹ quét qua mặt hồ, thổi cho đám người trong nước cũng phải run lên vì lạnh, tâm cũng lạnh.

“Đáng sợ, suýt chút nữa không đỡ được.”

Liêu Văn Kiệt xòe tay ra, hai viên đạn trọng tay bị bóp nát nghiêm trọng, dẫn tới đầu đạn bị biến dạng. hắn nhếch miệng nhe răng cười, ngón tay cái đè một viên trong đó, bắn về phía Jigen Daisuke.

Bụp!!

Đạn rời khỏi tay, nổ trong không khí phía trước, thổi bay khói đang bay loạn.

Đối diện, Jigen Daisuke ngây ra, sờ thân thể mình từ trên xuống dưới, vẫn còn, không có lỗ, vậy nên….

Bắn lệch rồi?!

Không phải chứ, rõ ràng lúc xuất chiêu dáng vẻ rất đẹp trai.

Cây đại thụ cách hai mươi mét phía ngoài, nơi vết viên đạn bay xuyên qua nổi lên làn khói nhẹ, không tiếng động tố cáo một điều gì đó.

“Không tồi, thân thủ rất nhanh nhẹn, như vậy mà anh cũng tránh được, quả là một cao thủ.” Liêu Văn Kiệt nghiêm mặt gật đầu, ném viên đạn còn lại trong tay xuống hồ nước.

“Ờm, tôi không tránh….”

“Bớt nói nhảm đi, còn có thuật bắn súng gì thì mau lấy ra, đợi tôi chơi chán rồi, anh liền hết cơ hội.” Liêu Văn Kiệt hừ lạnh cắt ngang, ghét nhất những tên lề mà lề mề, một chút hứng thú cũng không có.

“…”

Jigen Daisuke không nói gì, đại khái là hiểu ra điều gì đó, im lặng lắp đạn vào súng.

Lúc này, Ishikawa Goemon bước lên trước, chắn trước Jigen Daisuke: “Đổi thành tôi lên, ông ta nhanh hơn đạn nhiều, hơn nữa sức chống đỡ của ông ta cũng rất mạnh, cho dù có thể bắn trúng cũng không thể làm ông ta bị thương.”

Liêu Văn Kiệt nổi lên hứng thú: “Ồ, nghe ý anh nói, thanh Trảm Thiết kiếm rách nát trong tay anh còn nhanh hơn đạn?”

“Không có gì Trảm Thiết kiếm chặt không đứt, ông có thể thử độ sắc bén của nó.”

Ishikawa Goemon cầm kiếm tiến lên, sự hưng phấn trong mắt thoáng chốc bị làm lạnh, khôi phục vẻ lạnh lùng thường ngày.

“Thú vị, thật ra tôi cũng luyện kiếm, bởi vì cô đơn tịch mịch, nên một khoảng thời gian không lấy ra chơi rồi.”

Nói tới đây, Liêu Văn Kiệt nhìn bốn phía, nhặt dao ăn dưới đất lên, đưa tới trước mặt thổi: “Dao ăn inox, vũ khí sắc bén của bàn ăn, có răng cưa, thiên về cắt thịt lớn, lưỡi đao dài nửa thước, trọng lượng trăm gram.”

“Dao ăn…”

Ishikawa Goemon khẽ nhíu mày, nhưng rất nhanh tỉnh táo lại, mặt không biểu tình nắm Thiết Trảm kiếm tiến lên phía trước, đứng cách hai mét trước mặt Liêu Văn Kiệt.

Không có Lupin III lắm mồm bla bla, anh ta chỉ có thể dựa vào lí để thu phục người, hơn nữa hiểu sâu sắc một đạo lí, tôn nghiêm mặt mũi không phải là người khác cho, là tự mình giành lấy.

Tay nắm chuôi đao, Ishikawa Goemon nhắm hai mắt lại, tâm lặng như nước, dựa vào phong ấn mắt mũi tai miệng năm ngũ quan làm phương thức cảm nhận, cường hóa siêu cảm quan, đem toàn bộ sự chú ý của thế giới hiện thực chuyển tới thế giới nội tâm.

Thế giới nội tâm của Ishikawa Goemon, trời đất một màu đen kịt, đường nét “Killard” đứng phía trên hồ nước, tùy theo mỗi lần hô hấp, mỗi một động tác rất nhẹ, không khí ở xung quanh đều đang chuyển động theo một quy luật, trên mặt nước cũng tản ra ra từng gợn sóng mà mắt thường không thể thấy được.

Những thứ này đều bị Ishikawa Goemon nhìn thấy vô cùng rõ

ràng.

Theo thế giới nội tâm im lặng vô tận, những sự việc nhỏ không thể thấy này, trong cảm nhận của Ishikawa Goemon ngày càng rõ ràng.

Nắm bắt, mô phỏng, phân tích, đại biểu cho việc đường nét "Killard" tầng tầng lớp lớp bị chải vuốt, không bỏ sót một sợi nào, tận cho tới khi tính ra được tất cả đường đi và sự công kích của "Killrad".

Con dao ăn bình thường không có gì nổi bật đó, nhỏ như một con dao giải phẫu, khiến cho tứ chi hắn bị xẻ thành thịt nát….

Chương 910: Không có nhược điểm 1 Nhìn thấy rồi!

Ishikawa Goemon đột nhiên mở mắt, dưới vẻ bề ngoài mạnh mẽ của đối phương, có một trái tim ngạo mạn, anh ta nhìn thấy một lỗ hổng duy nhất còn tồn tại.

Mình có thể giết ông ta!

Keng!!

Ánh sáng trắng nở rộ, lóe lên rồi biến mất, sau khi Thiết Trảm kiếm ra khỏi vỏ, tiếng nghe trong trẻo êm tai khoan thai mà tới.

Quần chúng vây xem nín thở tập trung, không dám thở mạnh, trong tầm mắt, Ishikawa Goemon giậm chân vung đao, Thiết Trảm kiếm xẹt qua cổ Liêu Văn Kiệt, lưỡi kiếm sắc nhọn lạnh lẽo có một không hai bị một con dao ăn nhỏ chặn lại, sự chênh lệch của hai người cực lớn, nhưng Thiết Trảm kiếm lại không có cách nào để tiến lên.

"Ùng ục ùng ục ---"

Âm thanh quấy rối vang lên, Lupin III vô thức đập một phát

vào trong nước, sau hai giây yên tĩnh, đột nhiên nhớ ra điều gì đó, cúi người mò Conan từ trong nước ra.

“Ông chú, tên nhóc đáng yêu như vậy, vậy mà ông cũng xuống tay được, trước đây tôi nhìn lầm ông rồi.”

“Cái gì?!”

Không nhìn Conan đang dùng ánh mắt cá chết khinh bỉ nhìn, Lupin III nhanh chóng quăng nồi cho Koichi Zenigata, bồi thường cho Conan một chỗ ngồi hạng nhất, ôm cậu ta im lặng xem trận chiến siêu đỉnh của hai vị đại cường giả.

Theo Lupin III thấy, đẳng cấp của hai người ngang ngửa nhau, nhiều lần siêu thần của Ishikawa Goemon chiếm ưu thế.

Một người qua đường đơn thuần, không chủ quan, công bằng vô tư.

Bá tước Killard ngôn cuồng tự cao tự đại, một vẻ phong thái ngạo mạn của lão tử là thiên hạ đệ nhất, bá đạo nhưng cũng kiêu ngạo, so sánh một chút, Ishikawa Goemon lạnh lùng thận trọng, tính tình thành thục không chỉ một điểm nửa điểm.

Ai thua ai thắng, rất khó chọn sao?

“Nhanh quá, lạnh quá, cổ của tôi có chút cảm giác lạnh rồi.”

Tay Liêu Văn Kiệt nắm dao, chặn trước mũi Thiết Trảm kiếm, gật đầu khen ngợi: “Bởi vì sự trì hoãn của cảm nhận, sẽ dẫn tới não nhận biết sai lệch, vậy nên bỏ qua năm giác quan, chỉ dùng tâm nhãn để vung đao, kiếm đạo của anh trông có vẻ rất đẹp trai.”

Bởi vì ngữ khí quá khoe khoang, lời tán thưởng nghe ra chỉ thấy vô cùng châm biếm.

“Phiền muộn sẽ quấy nhiễu tâm trạng, cũng sẽ ảnh hưởng tới

tốc độ rút kiếm.”

Ishikawa Goemon nhắm mắt lại, Thiết Trảm kiếm xẹt lóe lên ngân quang, sống như sét đánh chớp giật, trong nháy mắt chém về phía cổ tay cầm dao ăn của Liêu Văn Kiệt.

Đinh!

Tiếng sắt thép vang lên giòn tan, nhưng Thiết Trảm kiếm không gì không chém được lại lần nữa bị dao ăn sản xuất dây chuyền chặn lại.

“Anh nói buồn phiền sẽ ảnh hưởng tới tâm trạng, vậy sự phiền muộn của tôi là gì?” Liêu Văn Kiệt nổi hứng thú.

“Trống rỗng.”

“???”

“Bởi vì mạnh mẽ, rất ít thứ có thể gợi lên hứng thú của ông, cho dù là đối mặt với tôi, ông cũng chưa từng chuyên tâm, đây chính là sự phiền muộn của ông, sự ngạo mạn chắc chắn sẽ dẫn tới cái chết.”

Trong lúc nói chuyện, Ishikawa Goemon liên tục vung kiếm, mũi kiếm lóe lên ánh sáng trắng rực rỡ, đem theo sự sắc bén không gì có thể sánh nổi, liên tiếp không ngớt, lại như nước thanh tịnh trong suốt, hiện rõ vẻ đẹp kinh động lòng người.

Đối diện, Liêu Văn Kiệt đỡ kiếm đơn giản mà thô bạo hơn nhiều, dao ăn biến thành tàn ảnh, tùy theo thế tấn công như nước triều dâng của Thiết Trảm kiếm, từ đầu đến cuối không cách nào phóng qua.

“Trống rỗng đúng là có, nhưng không phải tôi, tôi quen một chị gái rất xinh đẹp, tên của cô ta là Không….”

Lời nói được một nửa, Liêu Văn Kiệt quả quyết dừng lại, giờ hắn đang là bá tước, lại thời thời khắc khắc nhớ tới sự vinh quang của hoàng thất, gạt đi lời nói khôi hài không phù hợp với thiết lập nhân vật uy nghiêm của hắn chút nào, lập tức trầm giọng nói: "Anh sai rồi, sai hoàn toàn, sự phiền muộn của tôi không phải là trống rỗng, mà là lo âu."

Dao ăn phun ra nuốt vào lệ quang màu đỏ, sát khí chấn động tới tâm thần không ổn định của Ishikawa Goemon lóa lên rồi biến mất, khó mà duy trì sự tỉnh táo, bị tay của Liêu Văn Kiệt giữ lấy đao, dựa vào một chiêu Lực Phách Hoa Sơn đè xuống đất.

"Lo âu?"

Ishikawa Goemon quỳ một chân trên đất. Một tay cầm chuôi kiếm, một tay để ở thân kiếm, khó khăn chống đỡ áp lực khổng lồ xuyên thấu của dao ăn.

Thuộc tính sức mạnh chưa từng là chỗ yếu của hắn, thế nhưng kiếm thuật xuất chúng, so sánh một chút, sức mạnh trong nháy mắt biến thành nhược điểm, toàn thân chiến đấu như thú một sừng.

"Tôi quá yếu, điều này khiến tôi bất an, sợ rằng một ngày nào đó bị người ta xem như con kiến mà giẫm chết."

Liêu Văn Kiệt thổn thức một câu, thấy Ishikawa Goemon mặt tràn ngập vẻ không tin, không khỏi bĩu môi: "Anh chưa từng gặp cường giả thật sự, vậy nên không thể hiểu, nếu như có một ngày, anh bị xem như một con chó chết đè trên đất mà chà đạp, muốn đánh sao thì đánh, anh sẽ hiểu sự lo âu của tôi."

"Không thể nào!"

Ishikawa Goemon kiên quyết phủ định, anh ta không tin trên thế giới còn có….

Đợi chút, hình như có thật, đêm đó một thoáng hiện thần, sự mạnh mẽ của đối phương khiến anh ta liên tục phải rút kiếm ra khỏi vỏ lòng tin cũng không nhấc lên nổi, chỉ sau khi người rời đi mới dám rút kiếm ra khỏi vỏ chém gào thét như một kẻ yếu đuối.

Nếu là vị thần này, giọng nói Ishikawa Goemon khẽ run: "Killard, lẽ nào ông cũng từng gặp, vị thần linh mặt đối mặt như ngước lên nhìn trời đó?"

Chương 911: Không có nhược điểm 2 "Tôi không biết người anh nói là ai, nhưng tôi khẳng định, chúng ta nói không phải là cùng một người."

Liêu Văn Kiệt nhếch miệng cười: "Hôm nay tâm trạng tôi tốt, sẽ để anh được hưởng thụ cảm giác bị đè trên mặt đất chà đạp, cơ hội hiếm có, tuyệt đối đừng chớp mắt….."

"Bởi vì sẽ chết người!"

Lời vừa nói xong, Liêu Văn Kiệt đè con dao ăn trong tay xuống, sức mạnh cực lớn ầm ầm kéo tới, gạch dưới chân Ishikawa Goemon nháy mắt vỡ ra như mạng nhện.

Đôi mắt Ishikawa Goemon đột nhiên co rút, không có thời gian kinh sợ sự mạnh mẽ của đối thủ, chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân kêu lục cục, ép chặt tới mức cơ bắp toàn thân phát ra tiếng gào thét như bị xé rách.

Bộp! Bộp!

Liêu Văn Kiệt giơ chân đá vào ngực Ishikawa Goemon, sau đó đá bay ngược ra sau, đập vào cây đại thụ hai người ôm không hết, phun ra một ngụm máu, mềm oặt vô lực ngã xuống đất.

"Không ổn, thân thể anh giòn quá, dựa vào thân thể như này để vung kiếm, sẽ chỉ làm hạn chế giới hạn của anh thôi. Nếu như hôm nay có thể kéo lại được một cái mạng, nhớ kĩ sau này mỗi

ngày chạy 10 kilomet, chống đẩy, gập bụng, đứng lên ngồi xuống 100 cái…. suýt chút nữa thì quên, tuyệt đối không được bật điều hòa.”

“Bá tước đại nhân, như vậy có thể trở nên mạnh mẽ à?” Trong đám người vây xem, Lupin III giơ tay phát biểu.

“Không, như vậy sẽ trở nên ngu ngốc.”

Bá tước Killard này có chút không đúng, có chút kì lạ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, rõ ràng lúc nãy vẫn còn một thân khí vương bá! xN

“Này, bác đừng có mà nói nhảm!”

Conan nhỏ giọng lẩm bẩm, thấy bá tước nghiền ngẫm theo dõi cậu ta và Lupin III, vừa nhìn vừa chậc chậc chậc, trong lòng hoảng loạn.

Rất lâu trước kia, lúc chiều cao vẫn còn là 1m74, lực chiến đấu cao cấp trong mắt cậu ta là Mori Ran, sau này bị tàu lượn siêu tốc quay cho một vòng, tầm mắt mới dần dần mở rộng, lần nữa định nghĩa lại lực chiến đấu cao cấp, đại khái là vì Liêu Văn Kiệt, Kyogoku ở một đẳng cấp khác.

Hôm nay, bảng xếp hạng lực chiến đấu lại được sắp xếp lại một lần nữa, Killard dẫn đầu bảng, Ishikawa Goemon xếp thứ hai, Liêu Văn Kiệt không may rớt xuống thứ ba.

Hiện thực tàn khốc nói với Conan, bóng đá không phải vạn năng, bước nhầm vào cục diện cao cấp nếu có thể mềm mỏng thì phải mềm mỏng, đừng có nhảy tới nhảy lui trước mặt BOSS.

Tất nhiên rồi, nên đẩy vẫn phải đẩy, nên bắn vẫn phải bắn.

“Đồ ngốc, không thấy tôi đang tranh thủ thời gian cho Goemon à?” Lupin III mặt lộ vẻ khó chịu, túm lấy cổ áo Conan, nhúng cậu

ta vào trong nước.

“Ùng ục ùng ục ---”

Ba giây sau, Conan được nhấc lên khỏi mặt nước, mặt không biểu tình phun nước lên mặt Lupin III: “Làm phiền lần sau lúc tranh thủ thời gian, đừng có đem tôi chắn trước mặt, ngoài ra, đồng lõa của bác có thể đánh được bá tước à?”

“Có thể thấy, trong lòng Ishikawa Goemon và vũ khí chiêm ưu thế, chỉ cần có thể nắm được nhược điểm của đối phương, thắng thua còn chưa biết.” Lupin III phân tích có lí có cứ.

Conan nghiêm túc nghe, một đám quần chúng vây xem cũng dỏng tai lên, muốn nghe cáo kiến của Lupin III, dù sao Ishikawa Goemon cũng là hi vọng cuối cùng của bọn họ.

“Lại nhìn đối thủ mà xem, ừm…..bá tước không có nhược điểm!”

(? _?) xN

“vậy chẳng phải là một chút phần thắng cũng không có à?”

Conan vô tình phun ra một câu: “Bác có cách tranh thủ thời gian cho đồng lõa, không bằng nghĩ thử xem cứu anh ta thế nào, bá tước vì thanh lí tai họa ngầm, chắc chắn sẽ giết anh ta.”

“Yên tâm đi, cứu Ishikawa Goemon rất dễ, tôi đã sớm nghĩ ra đối sách rồi.”

Lupin III vô cùng tự tin, ngửa đầu nói: “Đánh không lại thì gia nhập vào phe bá tước, chỉ cần chúng ta tập thể xin hàng, bá tước chắc chắn sẽ rất vui vẻ vì có thêm vài cái chân chó.”

Conan: (???)

Là lỗi của cậu, nói chuyện với Lupin III là cậu không đúng.

“Này, tên nhóc thối, biểu tình của cậu như vậy là sao?”

Lupin III tức giận: “Bớt xem thường người khác đi, tôi lau giày rất lợi hại đó!”

Conan: (???)

Nói như vậy thì, đầu của cậu ta đập rất thoải mái, bá tước sẽ vì điều này mà tha cho cậu ta một mạng?

Một bên khác, Ishikawa Goemon gian nan bò dậy, Jigen Daisuke cách đó không xa im lặng quan sát, chống đỡ mặt tinh thần cho đồng đội.

Không phải không giúp, mà là không thể, anh ta rất rõ tính cách của Ishikawa Goemon, lúc này mà giúp anh ta còn khó chịu hơn là giết anh ta.

Tứ chi Ishikawa Goemon lay động đứng dậy một lần nữa, trong mắt những người vây xem là một tạo hình vô cùng kì quặc, bởi vì trên dao ăn quán quanh một làn sát ý màu đỏ như có như không, hai mắt hắn nhắm lại nhíu chặt chân mày, khó mà giữ được cảnh giới siêu cảm quan tâm lặng như nước.

Tâm không lặng, không có cách nào ra khỏi vỏ, chỉ có một con đường chết.

“Sao vậy, tại sao không tấn công nữa, hay phải nói là thân thể anh đã yếu đuối đến mức kiếm cũng không cầm nổi nữa?”

Liêu Văn Kiệt chậm rãi tiến lên phía trước, dao ăn trong tay lóe lên ánh sáng đỏ, giống như lưỡi của một con rắn độc, sát khí lúc mạnh lúc yếu, khóa chặt Ishikawa Goemon, không ngừng quấy nhiễu tâm tình anh ta, khuấy cho thế giới nội tâm trở nên hỗn loạn.

Ishikawa Goemon hít thở sâu một hơi, nhớ tới cảm giác đêm

đó khi đối mặt với thần linh, quẳng đi ý nghĩ cầu thắng và cầu sống trong đầu, toàn bộ sự chú ý của tín niệm chỉ nghĩ làm sao để có thể rút Thiết Trảm kiếm ra khỏi vỏ.

Chương 912: Không có nhược điểm 3 Trong nháy mắt, thế giới nội tâm của anh ta chỉ còn lại sự tĩnh lặng như mặt nước, phía trước, là từng đợt bước chân sinh ra gợn sóng, chầm chậm tiến lại gần.

“Nhìn thấy rồi…”

Ishikawa Goemon đột nhiên mở mắt, Thiết Trảm kiếm ra khỏi vỏ, ánh sáng trắng hoa lệ xuất hiện trong nháy mắt, chém xuống dao ăn.

Hai người giao nhau, sức ép của sát ý đột nhiên mở ra trên Thiết Trảm kiếm, kiếm quang rực rỡ chói mắt không thể nhìn thẳng, Jigen Daisuke ở cự ly gần nhất không nhịn được mà kéo vành mũ xuống.

Cùng với sự khuấy động của kiếm quang, còn có sức mạnh như cuồng phong mưa bão, cắt đứt bốn phía, từng nhát kiếm xen kẽ sâu sắc.

Dao ăn vỡ vụn, Ishikawa Goemon không kịp tránh, bị kiếm khí bốn phía gây thương tích, máu tươi bay ra, lảo đảo lùi về sau.

“Bá tước, dao của ông gãy rồi, ông vẫn quá ngạo mạn.” Ishikawa Goemon mở mắt, thần sắc lộ rõ vui sướng.

“Có phải rất vui không, cảm giác đời người đã đi tới đỉnh?”

Liêu Văn Kiệt nhếch miệng cười, vứt dao ăn đã gãy vụn: “Tôi cố ý đó, người mà không giữ chữ tín thì không có địa vị, đã nói là sẽ cho anh thử một chút khoái cảm bị chà đạp, há có thể nuốt lời.”

“???”

Trong mắt Ishikawa Goemon hiện lên một tia nghi hoặc, trong giây lát, hàn ý vô biên ập tới, trong lòng mãnh liệt nổi lên một dự cảm không tốt.

Liêu Văn Kiệt chập tay thành kiếm, hai ngón tay được một tầng kiếm quang màu đỏ bao phủ, màu của máu tươi cướp hồn đoạt phách, mang theo sát ý nồng đậm khiến cho người ta muốn tan vỡ.

Ishikawa Goemon nheo mắt, một giây sau, da đầu tê dại, nhịp tim cũng theo đó mà dừng lại.

Chỉ thấy Liêu Văn Kiệt vung kiếm chỉ, màu đỏ như máu bay lên hơn mười mét, mũi kiếm cực lớn quét ngang vườn hoa vương cung, những nơi nó đi qua, cây đại thụ hòn đá lớn cũng bị chém làm đôi.

Thân thể mệt mỏi không theo nổi tốc độ phản ứng, hai tay Ishikawa Goemon nắm chặt Thiết Trảm kiếm phòng ngự, nháy mắt va vào nhau cùng ánh sáng đỏ đó, không còn sức chống đỡ, giống như con ruồi bị đập bay tới dưới chân Jigen Daisuke.

Thất bại thảm hại.

“Goemon…”

Jigen Daisuke cắn răng, không đành lòng đồng bọn bị thương nặng mà chết, quỳ xuống ép chặt vết thương đang phun máu.

Một trận chiến vô nghĩa, hai bên căn bản không phải là cùng một trình độ, rõ ràng là tự sát.

Ishikawa Goemon nằm trên đất nhìn trời, bắt đầu nghĩ về những sự việc đã trôi qua, thân là một kiếm khách tách ra khỏi cấp thấp một cách thú vị, hồi ức của anh ta chỉ có theo đuổi cường giả.

Nhớ lại đêm hôm đó, nếu như nói thần ở trên trời, cao cao tại thượng không thể chạm tới, vậy thì Killard chính là sương mù ẩn nấp dưới đất, vốn tưởng rằng Thiết Trảm kiếm có thể phá vỡ được mê chướng, kết quả….

Phá thì phá được rồi, nhưng sau màn sương mù đó lại là vực thẳm không đáy, là bóng đen cắn nuốt tất cả.

Ai mạnh ai yếu, Ishikawa Goemon không thể nào rút ra được phán đoán chính xác, đối với anh ta mà nói cũng chẳng quan trọng, bởi vì không phải kém, anh ta đến một cái cũng không đánh được.

“Này, tỉnh táo chút, đừng có tùy tiện nhớ lại kí ức đã qua.”

Jigen Daisuke tát một phát lên mặt Ishikawa Goemon, cắt đứt dòng hồi ức, xé quần áo ra, lấy vải băng vết thương.

“Thân thể vẫn quá yếu, nếu không có thể cọ xát thêm chút nữa.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, quay người nhìn về phía một đám miệng chữ O đang ngâm trong hồ, như gió bão ngang ngược, trầm giọng nói: “Bây giờ vương cung do tôi quyết định, ai đồng ý, ai phản đối?”

“Tôi đồng ý!”

Lupin III giơ tay hô to, ôm Conan rời khỏi đám quần chúng đang vây xem, thái độ chân chó bày ra vẻ mặt vô cùng trung thành: “Ánh mắt đầu tiên nhìn thấy bá tước…. không, lúc nhìn thấy bệ hạ, tôi kiền biết ông ấy là minh chủ lo việc nghĩa không thể chểnh mảng của đất nước Vespania.”

“Phải không, anh thật sự cảm thấy vậy à?”

“Vô cùng chắc chắn, thật đến mức không thể thật hơn được nữa.”

“Nếu đã như vậy, vậy tại sao lúc anh đóng giả thám tử Mori, vạch trần chân tướng tôi giết hại nữ vương và vương tử trước mặt mọi người?”

Liêu Văn Kiệt mặt đầy vẻ suy ngẫm, tầm mắt quét qua người Lupin III và Conan: “Còn nữa, khóa tôi ở đình ốc, người muốn tôi nổ chết là anh đúng không?”

“Bệ hạ, ngài hiểu lầm rồi.”

Trên trán Lupin III chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh,, nâng tay che mặt Conan, nịnh nọt nói: “Sự thật là, cả quá trình tôi đều phối hợp diễn xuất với bệ hạ, trinh thám cũng được, bom nổ cũng được, nếu không phải bệ hạ cảm thấy thú vị, nào có cơ hội để tôi thành công.”

“Có chút đạo lí, vậy thì tin anh một lần là được.”

“Tôi phản đối.”

Trong hồ nước, Mira nắm chặt nắm đấm, cắn răng nhìn Liêu Văn Kiệt: “Ông giết mẹ và anh trai tôi, đất nước này dù có thế nào cũng không thể giao cho ông.”

“Phản đối không có hiệu lực!”

Liêu Văn Kiệt nhảy vào trong hồ, đạp lên mặt nước bước về phía Mira: “Chỉ có người đồng ý mới có thể sống, người phản đối chỉ có một con đường chết, vậy nên phản đối không có hiệu lực.”

Keith và Kyle kịp thời chắn trước mặt Mira, đối mặt với “Killard” đang nhàn nhã đi bộ, đạp nước mà bước tới, áp lực cực kì to lớn.

Đánh thì không có khả năng đánh, vì đánh không lại, vậy thì chỉ có thể học theo Lupin III, đầu hàng gia nhập phe cánh của đối phương.

“Bá tước Killard, tôi và Kyle nguyện dốc toàn lực vì ông, từ giờ tuân theo tất cả mệnh lệnh của ông.”

Chương 913: Tên nhóc, cậu biết Kudo Shinichi không 1 Keith nhìn Kyle, xác nhận ý kiến mọi người giống nhau, nói tiếp: “Chỉ cần ông tha cho công chúa Mira, hai người chúng tôi sẽ giúp ông xử lí hết mọi mọi vật cản khi thượng vị.”

“Muộn rồi, tôi đã cho các anh cơ hội cuối cùng rồi, các anh không biết trân trọng, giờ có nói gì thì cũng đã muộn rồi.”

Liêu Văn Kiệt giơ tay gạt hai người ra, từ trên cao nhìn xuống thân thể đang run rẩy của Mira, ánh mắt lạnh lùng vô tình khiến người phía sau kiên trì hai giây không dám tiếp tục nhìn nữa.

Quá giống, dù nhìn thế nào cũng thấy giống Mori Ran như từ một khuôn đúc ra, xác nhận không có quan hệ máu mủ?

Hiểu rồi!

Chẳng trách người Nghê Hồng muốn thoát khỏi Châu Á gia nhập Châu Âu, còn công bố mình có máu người da trắng, hóa ra người ta không nói bừa, là có căn cứ xác thực.

“Bệ hạ, công chúa không làm lay động được sự thống trị của ngài, kiến nghị giữ lại một mạng cho cô ta, không những có thể thể hiện sự nhân từ của ngài, đối với việc thu thập thế lực phản đối trong nước cũng có chỗ tốt.” Keith vội vàng lên tiếng.

“Anh đang dạy tôi làm việc?”

“Không, không dám.”

“Diệt cỏ phải diệt tận gốc, tai họa ngầm không diệt trừ ắt sẽ xảy ra họa lớn.”

Liêu Văn Kiệt ngồi xổm xuống, nhìn thẳng hai mắt sợ hãi xen

lẫn sự quật cường bất khuất của Mira, nhếch miệng cười nói: "Nhưng mà, tôi có thể cho hai người một cơ hội, muốn công chúa sống, vậy thì lật tung hoàng cung lên tìm hai chiếc chìa khóa cho tôi."

"Chìa khóa?"

"Nửa năm trước, nữ vương trộm mất hai chiếc chìa khóa của tôi, tôi chỉ biết nó ở trong hoàng cung, vị trí cụ thể không rõ…."

...

Đêm, hoàng cung, thiền điện.

Ca múa mừng cảnh thái bình.

Liêu Văn Kiệt ngồi ở vị trí chủ tọa, một tay chống cằm, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Kéo hầu gái Fujiko Mine đang ngụy trang xuống phía dưới múa, theo lệnh quốc vương "Killard", trước khi tìm thấy chìa khóa, cô ta không được ngừng, buồn tiểu cũng không được.

Góc tường, một đám người đang ngồi xổm một cách chỉnh tề, thổn thức cảm thán, nhớ lại chuyện xảy ra ngày hôm nay, đều là không chấp nhận được.

Không theo lẽ thường một cách quá mức, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, nằm mơ cũng không dám mơ tới tình huống này.

Cũng không phải tất cả mọi người đều đang ủ rũ, hai người ngoại tộc tương đối rõ ràng, trên người bọc băng vải, Ishikawa Goemon với một tạo hình lõm, cùng với Mori Kogoro đang ngáy khò khò.

Con hàng này bị Lupin III dùng thuốc ngủ đánh ngã, lúc bị phát hiện, chỉ mặc một chiếc quần lót nằm trong nhà vệ sinh, Kogoro

ngủ say, danh bất hư truyền.

Keith và Kyle vì bảo vệ cái mạng nhỏ của công chúa Mira, quả quyết trở thành chân chó của bá tước Killard tà ác, người trước tay cầm súng lục, mặt không biểu tình giám sát đá người, nhất là Fujiko Mine, nếu dám ngừng lại thì đã có súng bên cạnh chuẩn bị sẵn.

Kyle dẫn vệ binh lật tung toàn bộ hoàng cung, dựa theo miêu tả của Liêu Văn Kiệt, tìm kiếm hai chiếc chìa khóa bị nữ vương giấu đi.

Nói là chìa khóa, thực ra là hai viên đá điêu khắc, dùng đặt vào lỗ khảm, là một bộ phận cực kì quan trọng tạo thành hoa văn tế đàn.

Chính vào lúc Fujiko Mine mệt tới mức chân nhũn ra, Kyle cầm một chiếc va-li bước nhanh vào, sắc mặt cô cùng kì quái.

Keith đi lên phía trước, nhỏ giọng hỏi: “Kyle, bên trong là?”

Đám người nghe lén lặng lẽ vểnh tai lên nghe trộm, thân phận tù binh không ảnh hưởng tới sự tò mò của bọn họ đối với chìa khóa, ví dụ như Conan và Lupin III, sự tò mò của hai người họ là lớn nhất, bá tước có cấp bậc giá trị vũ lực không thuộc về con người, đồ vật được ông ta coi trọng tất nhiên có giá trị kinh người.

“Trong va-li là vương miện của nữ vương, tìm thấy trong phòng của công chúa.” Kyle trả lời.

Đám người nghe vậy, đồng loạt nhìn Lupin III một cách khinh bỉ, trộm đồ thì cũng thôi, vậy mà còn đem tang vật giấu vào khuê phòng của công chúa, người đàn ông này quả là quá hèn hạ.

“Này, đừng nhìn tôi như vậy, vương miện không phải là tôi trộm.”

Lupin III vội vàng phủi sạch quan hệ, oan ức nhìn về phía Koichi Zenigata bên cạnh: “Ông chú, ở đây ông hiểu tôi nhất, mau nói cho bọn họ biết, vương miện là do Fujiko trộm, tôi cũng chỉ là người bị hại thôi.”

“Haha.”

Koichi Zenigata bên ngoài cười nhưng trong không cười, trợn trắng mắt nhìn Lupin III, lười muốn nói nhảm cùng anh ta.

“Chìa khóa đâu, vẫn chưa tìm thấy chìa khóa à?”

Keith lo lắng không thôi, vương thất đại biến, không có thực lực, việc duy nhất mà anh ta có thể làm là tận hết khả năng bảo vệ công chúa.

“Tôi không tìm thấy chìa khóa, nhưng tôi ở trong….. phòng làm việc của bá tước tìm thấy một người…”

Kyle cẩn thận từng li từng tí nhìn về phía ghế chủ tọa xa xa, nhỏ giọng nói: “Tôi tìm thấy bá tước Killard, ông ta mặt mũi bầm dập bị trói nhốt trong tủ quần áo, có thể xác nhận, là người thật không sai.”

“Kyle, cậu thật sự…. không đùa chứ?”

Keith như bị sét đánh, nếu như Killard ở trong phòng làm việc, vậy người ngồi trên ghế kia là ai?

“…” xN

Tiếng hai người nói chuyện rất nhỏ, nhưng bởi vì khoảng cách quá gần, toàn bộ đám người đang xếp hàng ngồi xổm trong góc tường đều nghe thấy, sau khi trải qua một thời gian ngắn kinh sợ, nhỏ giọng châu đầu ghé tai.

Chương 914: Tên nhóc, cậu biết Kudo Shinichi không 2 Conan

cắn móng tay bắt đầu suy luận manh mối, nhớ tới mỗi một hành động lời nói ngày hôm nay của "Killard", tìm ra manh mối có liên quan tới thân phận thật.

Lupin III như có điều suy nghĩ, lúc lau giày đã nghi ngờ, bá tước Killard không phải là thật, có người dịch dung thành dáng vẻ của ông ta. Giờ xem ra, cường giả thần bí giả mạo Killard, là vì hai chiếc chìa khóa mà tới.

Trong đầu chợt lóe lên một tia sáng, Lupin III như mèo bò tới bên cạnh Ishikawa Goemon, chọc chọc vào sau eo, gọi tạo hình lõm đang trong trạng thái tâm lặng như nước dậy.

"Goemon, có loại khả năng này không, vị thần trong lời anh, và bá tước Killard là cùng một người?"

Lupin III thừa nhận rằng khả năng rất lớn, vương quốc Vespania bé bằng bàn tay, không có lí nào lại xuất hiện hai cường giả có thể ngược Ishikawa Goemon tới mức hoài nghi nhân sinh, xác suất quá thấp.

Xác suất thấp không có nghĩa là không thể xảy ra, anh ta muốn nghe người bị ngược, khụ khụ, nghe ý kiến của nhân sĩ chuyên nghiệp.

"Không thể nào!"

Ishikawa Goemon quả quyết phủ định: "Cậu tinh thông thuật dịch dung chắc chắn hiểu rất rõ, trông mặt mà bắt hình dong là điều tối kỵ, làm thế nào để có thể phân biệt một người, không phải là dùng mắt, mà là thông qua hơi thở…"

"Được được được, anh nói đúng hết."

Lupin III cắt đứt lời thuyết giáo, nói thẳng: "Tôi đổi cách hỏi khác, nếu như vị thần tối hôm đó đóng giả thành bá tước, anh có thể phân biệt được không?"

"..."

Ishikawa Goemon im lặng, nhắm mắt lại tiếp tục tạo hình cong, thu lại lời nói lúc trước, là anh ta võ đoán rồi.

Lupin III nhận được đáp án, như mèo bò tới bên cạnh Conan: "Này, tên nhóc, cậu là người Nghê Hồng, đã từng nghe nói tới một người tên Kudo Shinichi chưa?"

"Hả!?"

Conan trừng to mắt, coi như Lupin III hỏi đúng người, toàn thể giới không ai có thể hiểu Kudo Shinichi hơn cậu.

"Là thám tử học sinh cấp ba có chút danh tiếng đó, cậu am hiểu suy luận như vậy, lại là người cùng một nước, chắc hẳn phải nghe qua rồi mới đúng."

Lupin III xoa cằm, sợ Conan không biết, đưa ra một vài từ ngữ quan trọng: "Giống tôi Kudo Shinichi rất đẹp trai, háo sắc, cuộc sống đời tư hỗn loạn...."

"Dừng lại một chút đã, có phải anh hiểu lầm gì đó về anh Shinichi không?"

Conan đen mặt cắt ngang, trông đẹp trai cậu ta không phủ định, khá đúng trọng tâm, nhưng háo sắc và đời tư hỗn loạn là có ý gì, lời ca ngợi mới nhất à?

Nếu như là ý trên mặt chữ, cậu ta ngay cả tay con gái còn chưa sờ qua được mấy lần, xác định là đang nói cậu ta?

"Không có hiểu lầm, tôi có mặt ở hiện trường, có thể làm chứng, Lupin tiên sinh nói đều đúng."

Mira nhỏ giọng xen vào nói, nói với Mori Ran đang dỏng tai lắng nghe bên cạnh: "Ran, vốn muốn một cơ hội nói riêng với cậu,

nhân lúc bây giờ thời cơ thích hợp, tôi khuyên cậu chia tay với Kudo Shinichi đi, đừng để tra nam lừa mất thanh xuân."

Cô tận mắt nhìn thấy, há có thể là giả!

Σ(□д(? ? ? ?)?

"Hai ngày trước tôi gặp Kudo Shinichi, ở ngay tại đất nước này, anh ta nhận nhầm tôi thành cậu, sau đó…"

Mira chỉ về phía Fujiko Mine đang nhảy trên sân khấu, khinh bỉ nói: "Bọn họ lên giường rồi, từ lúc gặp mặt tới khi xác nhận đến khách sạn thuê phòng, toàn bộ quá trình không tới một phút, nghe tôi nói một câu, loại đàn ông này không đáng để cậu lãng phí thời gian."

"A việc này…"

Mori Ran nghe tới mức há hốc miệng, rất muốn giải thích một câu cho Kudo Shinichi, ánh mắt liếc về phía Fujiko Mine đang nhảy trên sân khấu, đột nhiên có chút chần chừ.

Chị gái chân dài xinh đẹp, giá trị nhan sắc và vóc dáng không chê vào đâu được, bẩm sinh hấp dẫn như vậy, đừng nói đàn ông, thân là con gái mà cô cũng lén lút động lòng.

Nghĩ tới việc Kudo Shinichi đang mất liên lạc, xuất hiện tại vương quốc Vespania là điều không có khả năng xảy ra, Fujiko Mine vừa mới gặp mặt đã khiến người ta không thể nào từ chối, vì thế thuận nước đẩy thuyền…. không nhịn được sự hấp dẫn.

Có lí có cứ có nhân chứng, sắc mặt Mori Ran u ám tới đáng sợ: "Tên khốn đó, chẳng trách không chịu về Nghê Hồng…"

Có sát khí!!

Mí mắt Conan đột nhiên giật giật, lập tức gào lên nói: "Không

thể nào, tôi không tin, các người nói dối, anh Shinichi không phải loại người như vậy!!"

"Nhóc con, nhóc biết cái gì, người lớn nói chuyện đừng chen ngang. Không ai có thể cự tuyệt được sức quyến rũ từ Fujiko, thám tử học sinh trung học càng không ngoại lệ. Tôi là người từng trải, rất rõ nam sinh ở độ tuổi này, trong lòng họ đều có khao khát về một chị gái hoàn mỹ, Fujiko vừa hay thỏa mãn tất cả mọi ảo tưởng."

Lupin III một quyền nện vào đầu Conan, cảm giác tay thật đã, nhịn không được lại nện một quyền.

"Anh Shinichi là ngoại lệ, anh ấy chỉ thích chị Ran."

Conan rưng rưng ôm đầu nhịn đau giải thích, nhìn sắc mặt Mori Ran liền biết, bây giờ không giải thích rõ ràng, dựng lên hình tượng chung tình duy nhất nếu không sau này còn ăn đau.

"Oh ~ ~ ~ "

Chương 915: Bộp! Bộp! Bộp! 1 Ánh sáng trong mắt Lupin III lóe lên, bắt lấy cổ áo Conan: "Nhóc con, hình như nhóc rất tin tưởng Kudo Shinichi, có phải nhóc biết anh ta ở đâu?"

"Không, không biết, chỉ là…"

Mắt thấy Mori Ran đằng đằng sát khí nhìn qua đây, Conan quả quyết lắc đầu, phủ nhận quan hệ với Kudo Shinichi, trình bày từ góc nhìn khách quan: "Nghe nói thần tượng của anh Shinichi là thám tử Holmes, em cũng vậy cho nên… Người thích Holmes thì bụng dạ không xấu đâu!"

"Nhóc con, nhóc nói như vậy quá chủ quan."

Lupin III nhéo mặt Conan, chọt chọt mấy lần càng thấy hứng thú, vừa cười vừa nói: "Huống chi bụng dạ xấu với háo sắc là hai

việc khác nhau, không ai nói Kudo Shinichi là người xấu, chỉ nói anh ta háo sắc mà thôi."

"Thế nhưng…"

"Không có thế nhưng."

Lupin III nắm cổ áo Conan, xoay đầu cậu ta nhìn về phía Fujiko Mine: "Giả dụ nhóc là Kudo Shinichi hãy dùng ánh mắt người lớn để thưởng thức, nói tôi biết chị gái này có xinh đẹp không?"

Conan: "..."

Lần trước là Liêu Văn Kiệt lần này là Lupin III, đều là khi gặp mặt liền đoán được thân phận của cậu ta. Là cậu ta che giấu không tốt hay là trên thế giới quái vật thông minh quá nhiều, đáng ghét, tại sao họ không thể có trí thông minh như Mori Kogoro?

Lupin III bên đây chọt mặt Conan, hiếu kỳ học sinh trung học sao lại biến thành học sinh tiểu học. Một nơi khác, Kyle đem vali xách tay giao cho Liêu Văn Kiệt, nhịn rồi lại nhịn, thực sự nhịn không được.

"Bá tước, thủ vệ hoàng cung ở phòng làm việc của ngài phát hiện một người, ông ta và ngài giống nhau như đúc."

"Không thể nào, chính tay tôi đánh ông ta mặt mũi bầm dập, làm sao có thể giống nhau."

"..."

Kyle không phản bác được, thật không nghĩ tới, đối phương thế mà lại dứt khoát thừa nhận.

Ngẫm lại cũng đúng, thừa nhận thì đã sao, anh ta có thể làm gì đối phương, còn không phải ngoan ngoan nghe lời.

"Nhưng mà cậu ngược lại đã nhắc nhở tôi, trong hoàng cung

có hàng giả giống tôi như đúc thật không phải việc tốt …”

Liêu Văn Kiệt mở cái rương, nhìn vương miện bằng vàng đính đá quý, trầm ngâm nói: “Nếu không thì thế này, đem tội danh đổ lên người tên hàng giả đó, nói là ông ta giả mạo thân phận của tôi, lập kế hoạch giết hại nữ hoàng và hoàng tử.”

Kyle khiếp sợ, chưa nghĩ đến bước này.

“Còn do dự cái gì, dù sao cũng là Bá tước cậu của công chúa, cho dù chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực muốn ông ta đền mạng cũng sẽ gặp phải thế lực phản đối trong nước mạnh mẽ ngăn chặn, chi bằng thừa dịp bây giờ…”

Liêu Văn Kiệt ngẩng đầu nhìn Kyle: “Tận dụng thời cơ, cậu hiểu ý tôi chứ?”

“Hơ, không hiểu.”

Kyle đầu tiên là gật gật đầu, sau đó lắc mạnh đầu.

“Ngớ ngẩn, không hiểu thì đổi một người hiểu qua đây, lãng phí thời gian quý báu của tôi.”

“Đổi liền đây…”

Kyle luống cuống tay chân rời đi, rất nhanh Keith đến thay thế vị trí của anh ta, trán đổ mồ hôi đứng trước mặt Liêu Văn Kiệt, không biết nên xưng hô bằng gì.

“Có người giả mạo lấy thân phận của tôi giết hại nữ hoàng và hoàng tử, hiện tại nhân chứng vật chứng đều có, phạm nhân cũng đã nhận tội, cậu không muốn trả thù cho nữ hoàng và hoàng tử sao?” Liêu Văn Kiệt dụ dỗ nói.

“Chỉ sợ không được, bá tước Killard…”

“Giả!”

“Ơ…”

Keith lau mồ hôi lạnh trên trán, khô khốc nói: “Tôi biết ông ta là giả, nhưng cho dù là giả thì ở trong nước ông ta có lượng người ủng hộ rất lớn, nếu tùy tiện xử tử ông ta sẽ dẫn đến đất nước rối loạn, bất lợi cho…”

“Nói nhảm nhiều quá, tuyên bố với bên ngoài hôm nay hoàng cung có thích khách trà trộn, lỡ tay đem kẻ giả mạo bá tước giết chết, cái này chẳng phải xong rồi sao!”

Liêu Văn Kiệt phất tay: “Đêm dài lắm mộng, bỏ lỡ cơ hội lần này có thể ngày mai đất nước không chỉ rối loạn đơn giản như vậy đâu.”

“Tôi, tôi hiểu rồi.”

Sắc mặt Keith âm trầm gật đầu, trước khi rời đi còn hỏi: ”Tên thích… Tôi nói là bá tước thật cũng chính là anh thì làm sao?”

“Mất tích thôi, nếu không còn có thể làm gì?”

Liêu Văn Kiệt im lặng nhìn về phía Keith: “Đừng nói nhiều nữa, lúc nào thích khách mất tích quyết định bởi các anh khi nào có thể tìm được chìa khoá. Làm nhanh lên, đôi chân dài sắp không nhảy nổi rồi, người ta cũng rất vất vả đó nha!”

”Tôi hiểu rồi.”

Keith hơi khom lưng bước nhanh rời thiền điện, rất muốn hỏi tên họ tên thích khách nhưng cuối cùng vẫn nhịn không hỏi.

“Chậc, chính khách thối tha, trong sáng như mình không thể học hư bọn họ.”

Liêu Văn Kiệt cầm vương miện, đang định nghiên cứu đá quý để giết thời gian, đột nhiên phát hiện ra gì đó, đưa tay móc ra hai

cục đá hình thoi bốn cạnh vừa vặn đính ở nơi khó nhìn ra.

“Đây gọi là gì, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất?”

Liêu Văn Kiệt mặt mày quái dị, khó trách bá tước Killard lục tung hoàng cung cũng không tìm được hai viên chìa khoá, hóa ra là quên giúp nữ hoàng chải mép tóc.

Hắn lấy hai viên chìa khoá, sải bước đi về đám người đang ngồi xổm ở góc tường, lúc đi ngang qua Fujiko Mine, đưa tay vỗ mông một cái.

“Ra sức chút, không cho phép lười biếng.”

“Aiz ～ ～ ～ ”

Chương 916: Bộp! Bộp! Bộp! 2 Fujiko Mine yêu kiều thở hổn hển, chân lảo đảo ngã về phía tay Liêu Văn Kiệt. Đáng tiếc, hôm nay giữ hình tượng không gần nữ sắc, còn chưa nhào vào lòng người ta đã chụp ếch.

Lúc mọi người kinh ngạc nhìn, Liêu Văn Kiệt đưa tay đem vương miện đặt lên đầu công chúa Mira, xoay người đi ra thiền điện.

Tò mò, bản mẫu của mẹ Conan chính là Fujiko Mine, không biết khi cậu ta nhìn thấy đối phương sẽ nghĩ thế nào.

Ba giây sau Liêu Văn Kiệt trở lại, chỉnh lại vương miện trên đầu Mira, trịnh trọng nói: “Chuyện mọi người nói ban nãy tôi cũng nghe thấy. Tôi làm chứng, hoàn toàn có người tên Kudo Shinichi, đoạn thời gian trước tôi gặp được ở bên ngoài hoàng cung còn cùng cậu ta chơi một trò chơi suy luận.”

Nói xong, mặc kệ Conan tràn đầy khiếp sợ, Liêu Văn Kiệt rời khỏi cung điện, lần này đóng cửa lớn lại luôn.

"..." xN

Ishikawa Goemon đứng tạo dáng mở to hai mắt, tự lẩm bẩm: "Khí tức biến mất rồi, là cố ý che giấu hay là siêu năng lực... họ thật sự là cùng một người sao?"

Một lát sau, Kyle còn chưa tìm được chìa khoá trở lại thiền điện, thấy Mira đội vương miện, số người ngẩn người tại chỗ + 1.

"A, ngủ ngon thật ngon."

Mori Kogoro mở đôi mắt nhập nhèm mắt buồn ngủ, nháy mắt nhìn Mira vài giây, tự nhủ: "Ran không có khả năng đội vương miện, xem ra mình còn chưa tỉnh ngủ, đáng sợ, thế mà gặp ác mộng."

Ầm!

Trước mắt quyền phong xẹt qua, Mori Kogoro giật mình thấy con gái đen mặt nhanh chóng ngồi thẳng, nghiêm nghị nói: "Ran, con có nhìn thấy một tên khỉ đáng ghét không, ta nhớ ra anh ta động tay động chân vào chén nước của ta."

"Ngay sau lưng ba."

"Sau lưng?"

Mori Kogoro quay đầu, sau lưng trống không, không có một ai.

Mori Ran sững sờ nhìn, lúc này mới phát hiện bọn Lupin III biến đi đâu mất, không chỉ bọn họ ngay cả Conan cũng không thấy.

"Chết rồi, Conan bị bắt đi rồi! !"

...

Bên ngoài hoàng cung, khách sạn.

Ishikawa Goemon ẩn nấp trước cửa sổ đứng tạo dáng đón ánh trăng, Lupin III, Jigen Daisuke, Fujiko Mine vây thành vòng, ở giữa là Conan trong tư thế ngồi quỳ lộ vẻ hoảng sợ, thần thái động tác cực giống Mori Kogoro bị quyền phong đánh tỉnh.

“Thật hay giả vậy, cậu ta chính là Kudo Shinichi?”

Fujiko Mine chọc chọc đầu Conan, đối với lời nói của Lupin III có thái độ nghi ngờ, học sinh trung học biến thành học sinh tiểu học, không có chút khoa học nào.

“Ban đầu tôi cũng chỉ là phỏng đoán, hiện tại xem ra hẳn là vậy.”

Lupin III vừa cười vừa nói: “Đoạn suy luận trong vườn hoa hoàng cung là cậu ta giả mạo giọng nói của tôi, tôi vẫn luôn phối hợp với cậu ta, đạo cụ nhỏ trên người cũng rất thú vị.”

“Ha, ha, ha, hai chú còn có chị xinh đẹp, các người đang nói gì vậy ạ?”

Conan gãi đầu, ý đồ muốn lừa gạt cho qua, nhưng mà cũng không có tác dụng gì, bị Lupin III giơ tay đánh vào đầu, bị ép thừa nhận thân phận của mình.

Không thừa nhận, tiếp tục đánh.

“Lupin, cậu bé đáng yêu như thế, sao anh có thể nhẫn tâm xuống tay.”

Fujiko Mine ôm chặt đầu Conan bị ép đến khó thở, đau lòng nói: “Thật đáng thương, thân thể biến thành bộ dáng của một đứa trẻ, mỗi ngày còn phải ở cùng bạn gái, cậu nhất định kìm nén đến rất vất vả đi?”

Nói thực, là một người phụ nữ có niềm tin mãnh liệt đối với sắc đẹp của bản thân, cô ta rất sợ già đi, hi vọng có thể giữ mãi

nét thanh xuân, có thể giống như Conan biến lớn nhỏ tuỳ ý.

“Cậu ta trước kia vất vả hay không tôi không biết, nhưng bây giờ thì thật khổ nha, tôi đoán có vẻ cậu ta nhất định không chịu được nữa.” Lupin III cằn nhằn, đem Conan hô hấp khó khăn Conan túm ra bể khổ.

“Lupin, làm gì vậy, không thấy tôi lòng mẹ tràn lan sao?”

“Đợi lát rồi tràn lan, tôi có chuyện muốn hỏi thằng nhóc này một chút.”

Lupin III cười hắc hắc, đối mặt với Conan nói: “Cái người tự xưng Kudo Shinichi, người giả mạo thân phận của cậu thật ra cũng giả mạo bá tước Killard, lần đầu tiên nhìn thấy công chúa Mira anh ta liền nhận nhầm thành bạn gái cậu Mori Ran, hắc hắc… cậu hiểu ý tôi chứ?”

“Hiểu, người này tôi biết, thậm chí anh ta quen biết tôi.”

Conan gật đầu, người quen bên cạnh cậu ta có tính cách quái lạ không nhiều, có năng lực giả mạo Bá tước đã ít lại càng ít, nghĩ tới nghĩ lui cũng cũng chỉ còn lại người nào đó vô lương khốn nạn.

“Kia…”

Lupin III từ trong ngực lấy ra tranh chân dung của Liêu Văn Kiệt, do người biết hắn rõ nhất Fujiko Mine vẽ ra: “Nhìn xem, là người này sao?”

“Không, tướng mạo này kém hơn nhiều.”

“Đối với cao thủ tinh thông dịch dung mà nói, những này đều không thành vấn đề, nếu không có đoán sai đây hẳn là người thật.” Lupin III sờ sờ cằm.

“Các người tìm hắn làm cái gì? Đầu tiên, thực lực cách xa quá

rõ ràng, nếu như các người đi tìm hắn mà hắn lại không muốn thừa nhận, tám chín phần mười sẽ giết người diệt khẩu.” Conan cảnh cáo nói.

“Không cần hù dọa tôi, tôi chưa có dự định đi tìm hắn gây phiền phức.”

Lupin III lấy máy ảnh ra, chụp bức chân dung lưu lại: “Quái vật này là người nước nào, tên gọi là gì?”

“Có bạn gái chưa?” Fujiko Mine bổ sung một câu.

“Không biết.”

Conan mặt nghiêm túc lắc đầu, muốn lấy tin tức từ trong miệng cậu ta đâu có dễ như vậy, nhớ năm đó cậu ta trải qua cuộc huấn luyện hỏi cung tàn khốc nhất tại Hawaii…

Bộp!

“Đến từ Hồng Kông, cái khác hoàn toàn không biết.”

Bộp!

“Có thật nhiều bạn gái, cái khác hoàn toàn không biết.”

Bộp!

“Khốn nạn, anh rõ ràng có thể tra được, sao nhất định phải hỏi tôi, hắn biết nhất định sẽ đánh tôi.”

Bộp!

Chương 917: Chương 421: Sinh động như thật 1 “Nói ra chắc cậu không tin, chính là cảm thấy đánh đầu cậu rất dễ chịu.” Lupin III tràn đầy thành ý xin lỗi.

Conan: “…”

Tin, tại sao lại không tin, Lupin III không phải là người đầu tiên nói như vậy.

“Được rồi, không làm khó cậu nữa, tin tức như vậy đã đủ rồi.”

Lupin III lấy giấy bút ghi lại vài thông tin có liên quan với Liêu Văn Kiệt, đánh dấu lên các mục dáng vẻ đẹp trai, háo sắc, sinh hoạt cá nhân hỗn loạn, vân vân, bắt lấy tay Conan ấn xuống một dấu tay bắt mắt.

“Lupin, anh muốn làm gì?” Jigen Daisuke hiếu kỳ hỏi.

“Đánh dấu khu vực nguy hiểm, về sau nơi Hồng Kông này có thể không đến liền cố gắng không đi…”

Lâu đài Predjama.

Liêu Văn Kiệt tay cầm hai viên chìa khoá, đứng trước tế đàn chờ đợi, trên mặt tràn đầy ghét bỏ.

Lần trước hắn hơi nhắc đến chuyện về cánh cửa tân thế giới, kết quả đại chủ giáo liền nổi giận, đến mức Liêu Văn Kiệt vừa vào lâu đài phải che mắt lui về cổng.

Ở thời đại mạt pháp, ông ta áp chế đánh lui một tên lục địa thần tiên khiến cho người ta nghe thấy đã sợ mất mật không dám tiến lên, uy lực của đại chủ giáo khủng bố như thế.

Liêu Văn Kiệt thừa nhận việc này trách hắn, nếu hắn không nói chuyện về cánh cổng tân thế giới, đại chủ giáo cũng sẽ không cùng tiểu đệ đánh thành từng mảnh, càng sẽ không oanh oanh liệt liệt mở rộng đến toàn bộ vạn vật giáo.

Có thể hắn cũng chỉ tuỳ tiện nhắc tới một câu, ai biết đàn ông Châu Âu tràn đầy nhiệt huyết nói làm liền làm không chút mập mờ.

Bây giờ hay rồi, cánh cổng tân thế giới thật sự mở ra, đúng là con đường không đúng, tập thể đành đi cửa sau.

Hai tiếng sau, đại chủ giáo dẫn theo hai tên tiểu đệ bước nhanh đi đến cổng lâu đài, khom người đứng trước mặt Liêu Văn Kiệt: "Tiên sinh, toàn bộ đã làm thỏa đáng, dựa theo cậu dặn dò cả lâu đài đều được quét dọn sạch sẽ, người không phận sự đuổi đi hết chỉ lưu 10 người dùng cho hiến tế."

"Đã biết, đến tế đàn tìm tôi."

Liêu Văn Kiệt gật đầu, thân thể loé lên biến mất tại chỗ.

Đại chủ giáo thấy thế trên mặt thoáng hiện nét ngạc nhiên, rất nhanh trong mắt của hắn hồng quang sáng lên, vẻ ngạc nhiên được thay bằng thái độ cung kính, bước nhanh về phía tế đàn.

Tên họ, thân phận, lai lịch toàn bộ đều không biết nhưng không ảnh hưởng chút nào về việc đại giáo chủ sùng bái Liêu Văn Kiệt, trong lòng có cái thanh âm nói với ông ta, lời nói của Liêu Văn Kiệt chính là lời nói của thần, không cần do dự, tin tưởng liền xong việc.

Còn nữa, sau khi tin tưởng, đại chủ giáo giật mình khó hiểu vô cùng, giống như thiên tính được thức tỉnh căn bản không dừng được.

Còn có, lần trước khi thấy Liêu Văn Kiệt không có cảm giác gì, hiện tại càng nhìn càng đẹp trai, điều này khiến đại chủ giáo nghĩ thầm trong lòng không khỏi hoài nghi Liêu Văn Kiệt chính là người theo thiên mệnh cất giấu chìa khoá cửa sau của ông ta.

...

Tế đàn.

Liêu Văn Kiệt nháy mắt xuất hiện, lấy ra từ trong ngực hai

viên chìa khoá khắc bằng đá khảm vào rãnh trống, tạo thành đường vân triệu hồi hoàn chỉnh.

Bỗng nhiên, một không gian dị dạng chập chờn từ sườn đồi phía dưới truyền đến, bị cảm giác của hắn dễ dàng bắt được.

Nhìn quen mắt.

Nơi ở của tà thần là một nơi giống như tiểu thế giới của hồ máu không gian, khác biệt là nơi đây có dấu vết bị phong ấn. Theo truyền thuyết cổ, hắn là thần minh đại diện chính nghĩa gây nên.

“Thì ra không cần tế phẩm cũng được…”

Chương 918: Chương 421: Sinh động như thật 2

Liêu Văn Kiệt lông mày nhíu lại, thần minh không có chê trách chỉ phong ấn chứ không giết, đứng lặng chờ đợi vài phút. Khi đại giáo chủ thở hổn hển dẫn mười tên tiểu đệ đuổi đến, Liêu Văn Kiệt phất tay bảo bọn họ xéo đi.

Vừa đi vừa về giày vò một chuyến, đại giáo chủ một chút cũng không tức giận, khom người cáo lui, 11 người lấy tốc độ nhanh nhất rút lui khỏi lâu đài Predjama.

Đuổi xong, Liêu Văn Kiệt thuận tay bắt được không gian chập chờn, dùng thuật Tam Giới Tiểu Na Di thần thông nhảy vào, đi vào một thế giới màu xám sương mù mông lung.

Đất cát tung bay, ngày đêm che khuất như mây đen bao phủ.

Phía dưới mặt đất, núi đá màu xám đột ngột từ mặt đất mọc lên, nhiều núi dốc đứng hẹp dài chĩa thẳng đến bầu trời, bén nhọn như kiếm không có sức sống, một mảnh hoang vu, nhưng…

Rất xanh.

Bất luận là bầu trời hay là núi đá trên mặt đất, thậm chí ngọn núi cao chót vót như mũi kiếm đều chứa cát đá màu xanh lục lấp lánh phát sáng. Theo cách nói của khoa học, bên trong là chất đồng vị có tính phóng xạ.

Lại bởi vì tro bụi bao bọc che chắn, nguồn ánh sáng lục u ám, thế giới mông lung một mảnh.

Xanh đến trời đất u ám.

Liêu Văn Kiệt ngửi ngửi mùi vị trong không khí, không tìm được sinh khí, nhắm mắt cảm ứng một lát, phút chốc phía trước đi đến một tượng đá cực lớn.

Tượng đá điêu khắc hình rắn dài chừng ngàn mét, chiếm cứ ở giữa đỉnh núi, cả thể là màu xám, cái đầu như ngọn núi nhỏ nằm trên mặt đất, từng mai từng mai vảy rắn điêu khắc kỹ nghệ tinh xảo, nhìn xa trông sinh động như thật, giống như còn sống.

Thế giới bên này không có vật sống, sinh linh sử dụng công cụ đều là bóng quỷ cũng không có một cái, pho tượng này từ đâu mà tới nghĩ cũng biết.

Liêu Văn Kiệt khép tay thành kiếm phát ra ánh sáng đỏ cắt xuống, roẹt roẹt một tiếng bong ra từng màng mảng lớn đá vụn.

Cùng lúc đó, tượng đá điêu khắc chuyển sinh, thân thể mờ mịt đột nhiên sống lại.

Oành ầm ầm —— ——

Đầu rắn to lớn ngẩng cao, như sấm chớp nổ vang, lớp bụi đất trong lúc di chuyển dày lên, nghiền ép ngọn núi đổ nát, luồng khí cuồn cuộn bay tứ tung.

Hai đạo lục quang sáng lên, bóng tối đen nghịt chiếm cứ thành đoàn, không khí ở vùng đất hoang sơ phát ra tứ phía.

Chỉ thấy bóng đen vung vẩy đuôi dài, xua tan mê chướng đầy trời, hiển lộ ra thân rắn khuếch đại cực lớn khiến người ta chặc lưỡi.

Xì xì xì! !”

Cái lưỡi màu đen phun ra nuốt vào, con rắn lớn nhìn chằm chằm Liêu Văn Kiệt đứng ở đỉnh núi, đuôi dài bất an vung vẩy, khuấy động lên bụi bặm gợn sóng tầng tầng tản ra.

“Tuyệt diệu a!”

Liêu Văn Kiệt nhìn đến hai mắt tỏa sáng, chính là cái này, người thừa kế Tam Hắc có rồi.

Có lẽ đầu đại xà này quá xám xịt, không có vẻ ngoài đen thui cực tốt của Tam Hắc, nhưng là nó lớn nha!

Lớn chính là chính nghĩa!

Duy nhất không ổn là con rắn này tự thân nó mang lục quang đặc hiệu, có thể là gặm nhiều đá ở thế giới này nên thân rắn biến dị theo, Liêu Văn Kiệt hơi tới gần chút nữa, cả người liền xanh.

“Xì xì xì —— ---- ”

Con rắn lớn phun lưỡi gắt gao tiếp cận Liêu Văn Kiệt, hai bên đầu có gai xương làm bằng chất sừng, không biết là vừa tỉnh ngủ hay là vì nguyên nhân khác, đầu rắn dữ tợn thần sắc có chút mê mang.

“Nhìn thấy thì được, nhưng mà nói trước, nếu như chất lượng không đủ, là con rắn dỏm trông thì ngon mà không dùng được ta sẽ không muốn ngươi đâu.”

Cũng mặc kệ con rắn lớn có nghe được hay không, Liêu Văn Kiệt nói thầm một tiếng, phất tay triệu ra trường đao màu đen, kiếm khí gào thét mà xuống, trong nháy mắt bổ trúng tại ngay giữa đầu con rắn lớn.

Oành ầm ầm! !

Thân con rắn bị lệch, thân thể khổng lồ té ngửa, đè sập mấy chục ngọn núi nhọn.

Theo một tiếng rít vang lên, đại địa ầm ầm rung động, một đường rồng đất cuốn lên trùng thiên bụi bặm mang theo lực xung

kích khủng bố tiến mạnh về phía vị trí Liêu Văn Kiệt.

Kiếm khí màu đỏ liên tiếp rơi xuống, bầu trời chấn động, bụi đất như che trời lấp đất tràn ngập bay lên.

Trước bị người bạo lực đánh thức, giờ lại bị chém xuống một kiếm, dù là người tốt tính thế nào cũng sẽ có tật gắt ngủ khi rời giường, huống chi bản thân con tà thần này không phải là hạng người thiện lương.

Con rắn lớn cuốn lên thân thể khổng lồ không kiêng nể gì phá hư địa thế của tiểu thế giới, trong nhất thời phong ba gào thét, trời long đất lở, vô số tảng đá lớn ném tung tóe bốn phương tám hướng.

Thời gian cảnh duy trì trong 2 phút. Cự mãng (con rắn lớn) tà thần phun lưỡi đảo mắt qua dãy núi bừa bộn tìm kiếm bóng dáng kẻ xông vào.

Đúng lúc này, một huyết sắc chưởng ấn từ trong đám mây mờ xám nhô ra nhanh chóng phóng đại vô hạn, năm ngón tay nâng lên tựa như một mảnh lục địa ép ngang mà tới.

Trong không trung từng đạo gợn sóng nhấp nhô, hồng quang bay vào thế giới, ầm ầm đánh tan bụi cát tràn ngập sắc lục bên trong tiểu thế giới.

Cự mãng tà thần ngửa đầu sửng sốt, cảm thấy cả thế giới trừ huyết sắc chưởng ấn không còn gì khác, đồng dạng, nó cũng tìm không thấy chỗ có thể tránh né.

Ầm! ! !

Thiên địa sợ hãi, tiểu thế giới rên rỉ một tiếng, ở chỗ trung tâm dương lên gợn sóng cực đại xung kích quét ngang tám hướng. Xung quanh, ngọn núi cao nhọn từng tầng đổ sụp, ở trên mặt đất bổ ra từng đường khe hở thô to đen nhánh.

Bụi bặm bức bách áp lực vô hình, gắt gao dán xuống mặt đất không cách nào trồi lên, ở trung tâm khe hở đan xen, chưởng ấn thật sâu khảm vào mặt đất, tà thần vặn vẹo thân thể ở giữa lòng bàn tay.

Chạy!

Cự mãng đâm đầu vào đất đá, đào hang thoát đi.

Vài ngàn năm trước, tà thần cùng người đánh một trận, lúc ấy mới kết thúc được phân nửa, ai cũng không thể làm khó đối phương, nó bị phong ấn chỉ vì đối thủ biết ăn nói còn nó không hiểu ngôn ngữ của nhân loại, trợ lực càng ngày càng ít, nó bại vào chiến thuật biển người sau đó.

Vật đổi sao dời, thật vất vả có người dâng lên tế phẩm, mấu chốt là đả thông liên hệ giữa tiểu thế giới cùng ngoại giới, nó cho rằng cơ hội trở mình đã tới, ai có thể nghĩ…

Kẻ địch mạnh hiện thân, ngay cả trở mình cũng khó khăn!

“Chạy đi đâu, định đào mộ sao?”

Liêu Văn Kiệt vung trường đao quét ngang bắn ra mấy đạo kiếm khí màu đỏ cắt đứt mặt đất thành từng rãnh sâu, sau đó thả người xuống, một tay tung trảo móc vào núi đá, vung cánh tay đem khoảnh đất lớn nhổ lên tận gốc.

Thuật dời núi, có thể dời núi lấp biển, uy thế không cản nổi.

Dãy núi bị nâng lên giữa không trung từng đạo kiếm hồng quang chém lên, ngọn núi từ từ nhỏ dần, cự mãng thò đầu thăm dò bị kiếm khí xung kích, kêu thảm lùi về trong lòng núi.

Ngọn núi nhỏ dần, không gian để cho cự mãng ẩn thân càng ngày càng ít.

“Không tệ, lực phòng ngự rất mạnh, đủ làm tấm khiên rồi.”

Liêu Văn Kiệt âm thầm gật đầu, có lẽ cự mãng tà thần không có nắm được cơ hội ra tay công kích, nhưng đích thực có thể lấy thân thể này, khi gặp được cường địch phát động một kích trí mạng có thể triệu nó ra làm bia đỡ.

Nghĩ đến điều này, hắn quyết định thử một chút về hạn mức lực phòng ngự cao nhất của tà thần. Trường đao màu đen thu về tay, thân thể vừa chuyển hiện ra pháp tướng cao ba trượng trắng toát.

Pháp tướng thánh thiện sắc mặt bình tĩnh, đôi mắt hai bên mi tâm chậm rãi mở ra, một đạo bạch sắc quang ngưng động thực dày. Như tuyệt thế thần binh rút ra khỏi vỏ, kiếm kêu “bang” một tiếng bùng lên sôi sục.

Chương 919: Chương 421: Sinh động như thật 3 Bạch quang tỏa ra luồng khí lạnh lẽo, màu trắng thuần khiết óng ánh, đón gió lớn bổ vào không gian tách ra dãy núi tà thần ẩn thân bên trong. Xa xa bầu trời bị khuấy động lên luồng khí vô tận.

Răng rắc!

Không gian tiểu thế giới vang lên rắc rắc, ở điểm cuối từng tầng sụp đổ, hình thành vòng xoáy màu xám bao phủ diện tích cực lớn, điên cuồng nuốt chửng lấy đất trời xung quanh.

Liêu Văn Kiệt: “...”

Hắn biết công kích của mình là trình độ nào, chỉ là không nghĩ tới tiểu thế giới nhìn như kiên cố này lại yếu ớt đến như vậy.

Nhưng mà không sao, khoảng cách thế giới sụp đổ còn khoảng 10 giây, đủ thời gian để hắn đem tà thần đóng gói mang đi.

Giữa không trung, ngọn núi nổ tung thành mảng đá lớn, thân

thể cự mãng gãy thành mấy khúc rơi xuống đất, đầu rắn dữ tợn nhìn về phía Liêu Văn Kiệt, sau một tiếng "chíu" hóa thành tượng đá.

Sinh động như thật, giống như vật sống!

Liêu Văn Kiệt: "..."

Chưa từng ngờ tới lại diễn ra như vậy, hắn thu hồi lời nói trước đó, cũng không rõ công kích của mình là trình độ nào.

Đương nhiên, không loại trừ khả năng tà thần và tiểu thế giới hoàn toàn gắn liền với nhau, có vinh cùng vinh, có nạn cùng chịu, tiểu thế giới bị tổn hại mới dẫn đến tà thần bỏ mình.

Dựa theo cách phỏng đoán này, hắn chưa có dùng sức quá mạnh chỉ gây ra vết thương nhỏ không đáng kể mà tà thần gãy thành mấy khúc, cho thấy là do thế giới bị phá hư gây ra kết quả như vậy.

Mắt thấy thế giới sắp biến mất, Liêu Văn Kiệt im lặng thở dài, thân thể lấp lóe quay về bên cạnh tế đàn.

Chỉ trong vài giây, không gian chập chờn của thế giới dị dạng dưới sườn đồi hoàn toàn biến mất vô tung vô tích, khiến hắn không khỏi sinh ra ảo giác tế đàn cũng vô dụng rồi.

Răng rắc!

Mặt ngoài tế đàn vỡ ra mấy đường khe hở, nghiền thành bột mịn rơi đầy đất.

Liêu Văn Kiệt: (? _?)

Mọi việc không thuận, còn bị nhằm vào, sau này không phát biểu ý kiến nữa.

Phất tay quét bột mịn, Liêu Văn Kiệt nhảy lên nhảy vào sườn

đồi, chớp lóe đi tới đáy vực, ba bốn bận xác nhận không phải âm mưu của tà thần, thật đã tiêu vong, lúc này mới hậm hực rời đi.

...

Mạch khoáng Visbania.

Tiếng cảnh báo không dấu hiệu vang lên, mặt đất ầm ầm chấn động, khe hở trải rộng ra giống y như trận động đất nửa năm trước tạo ra bề mặt Mohorovicic. Binh sĩ đóng giữ nơi đây nhanh chóng rút lui, ngay cả thời gian đột kích khai quật đều không có.

Cho đến 2 tiếng sau, dư chấn mới chịu dừng lại, các binh sĩ cẩn thận từng li từng tí tiến lên, theo chỉ thị của bá tước Keith đi vào khu mỏ quặng.

Thông qua khảo sát và thống kê hiện trường, cho ra một kết luận vừa tốt vừa xấu.

Bề mặt Mohorovicic trở về lòng đất, khoáng thạch Visbania… Không còn.

Trừ mấy khối nhỏ được đào ra trong nửa năm, khoáng mạch Visbania bị chôn sâu chục ngàn mét dưới đất, nếu muốn khai thác mỏ muôn vàn khó khăn.

Bá tước Keith sai người tiếp tục đào bới, tâm sự nặng nề trở về hoàng cung, ngày diễn ra nghi thức đăng nhiệm nữ hoàng của công chúa sắp đến, biến cố đột nhiên xuất hiện không biết là tốt hay xấu.

Tuyên bố với bên ngoài khoáng mạch chìm sâu trong lòng đất, sẽ có người tin sao?

Bá tước Keith đau đầu không thôi, mặc kệ có người tin hay không, vì biểu thị sự trong sạch chỉ có thể trong thời gian tương lai mở cửa khu mỏ quặng, hoan nghênh chuyên gia địa chất từ các

quốc gia hữu nghị tới tìm hiểu.

...

Nghê Hồng, Tokyo.

Bởi vì chênh lệch múi giờ, phía đông so phía tây trước khoảng 7-8 tiếng đồng hồ, khi Liêu Văn Kiệt trở lại dinh thự nhà Kisugi mặt trời đã sắp ló lên rồi.

Không muốn làm kinh động nữ chủ nhân trong nhà, hắn tìm một cái phòng ngủ, một mình ngâm trong bồn tắm, cảm khái lần này đi Châu Âu khá bình thường, trừ thưởng từ hệ thống thì không có mò được bao nhiêu lời.

Hành trình đi Châu Âu chủ yếu chia làm hai việc chiếc hộp Pandora của thần chi thánh sơn, bởi vì bản thân không có lực sát thương gây hại cũng không có liên quan quá nhiều với nhân loại, hệ thống trực tiếp xem nhẹ không có thưởng gì.

Thu hoạch bên tà thần cũng bình thường, 2000 điểm tài lực liền đem hắn tống đi.

“Khó a ～ ～ ～ ”

Liêu Văn Kiệt ngửa đầu thở dài, cảnh giới lục địa thần tiên lại thăng lên, thăng cấp vô cùng khó khăn, cho dù tốc độ tu luyện của hắn nhanh đến không có bạn bè, khoảng cách cực lớn nhìn cũng không thấy điểm đầu.

Hệ thống bên đây cũng thế, thưởng càng ngày càng ít, hắn dự đoán trừ phi cứu vớt nguy cơ diệt vong của thế giới, nếu không sẽ không thưởng cho hắn thù lao hậu hĩnh.

Vươn lên quá chậm, bật hack thì bị ngăn cản điều này khiến cho Liêu Văn Kiệt rất là phiền muộn, quá yếu đuối rồi, thiếu cảm giác an toàn.

Lấy ra hai chiếc điện thoại, Liêu Văn Kiệt mở danh bạ gọi điện thoại cho đám cắc ké có khả năng có nhiệm vụ nhất, kết quả không như ý muốn, đám NPC gần đây sóng yên gió lặng, thời gian trôi qua đều rất thoải mái.

“Cả nguy cơ sinh tồn cũng không có, các người là bạn bè gì chứ?”

Liêu Văn Kiệt nói thầm một tiếng, mở ra danh bạ Nghê Hồng bên này, nhíu mày nhìn số điện thoại Nogami Saeko, hiệu suất cuồng công việc kinh người. Sử dụng hai loại cách thức, công cụ ban ngày và ban đêm khác nhau; là người công cụ khiến hắn hài lòng nhất khi làm nhiệm vụ.

Chương 920: Dưới chân đèn thì tối 1 Dù sao chỉ là người bình, chịu ảnh hưởng của hoàn cảnh xung quanh, nhiệm vụ cô ta ra dần dần không có giá trị lắm, không có bao nhiêu lợi lộc.

Chân muỗi nhỏ nhưng cũng có thịt, không lụm thì uổng!

Liêu Văn Kiệt nói thầm một câu, bấm số gọi cho Nogami Saeko.

Không ai bắt, có thể là còn đang ngủ.

Hắn bất đắc dĩ để điện thoại di động xuống, chuẩn bị về Hồng Kông tìm vài nhiệm vụ bí ẩn. Đúng lúc này, điện thoại vang lên, là Nogami Saeko hẹn hắn giữa trưa tại gặp mặt ở chỗ cũ.

Lần trước Liêu Văn Kiệt nhắc đến vài truyền thuyết đô thị, cô ta tìm được một trong số đó.

“Không hổ là cô, chưa bao giờ làm tôi thất vọng, nói nghe xem, là ăn mày trong nhà vệ sinh hay là bát xích nữ lái xe taxi?”

**Bát xích nữ (Bachi sama): tên nhân vật trong truyền thuyết chuyên giết trẻ em.

Ngoại ô thành phố Tokyo, ngõ hẻm nhỏ kéo dài đến giao lộ, xa xa quanh co khúc khuỷu.

Tre xanh hai bên tường viện chĩa ra, chim hót côn trùng kêu vang nghe vui tai, giữa cảnh đẹp tràn ngập sắc xanh là từng ngôi nhà dân tách biệt với phong cách nổi bật.

Liêu Văn Kiệt cùng Nogami Saeko đi bộ đến, xe con dừng ở đường cái, sau đó cầm túi hồ sơ trong tay dừng lại ở trước một nhà dân.

Bên trong cánh cửa gỗ cao bằng nửa người có thể thấy được đình viện xanh um tươi tốt, nơi ở mang nét cổ kính rất trang nhã nên thơ, nhìn thế nào cũng thấy có dính líu gì đến âm khí dày đặc từ ma vật.

Nogami Saeko lật xem hồ sơ, liếc nhìn biểu trát trống trước cửa: “Không sai, nơi này chính là nhà Saeki anh muốn tìm.”

Gọi là biểu trát, chính là cái thẻ viết tên họ dán trên tường mỗi nhà, là sản phẩm sinh hoạt văn hóa tại Nghê Hồng, đều có thể thấy trên khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Ngược dòng trở về thời xưa, ngành nghề bưu chính ở Nghê Hồng dần dần phát triển vào thời kỳ Đại Chính**. Bởi vì địa chỉ khu phố XX, tên OO, số nhà XO không nhất định có thể đặc biệt chỉ một hộ gia đình nào đó, có thể có nhiều nhà đều dùng cùng một địa chỉ dẫn đến gửi tin không tiện nên mọi người bắt đầu dán tên họ nhà mình ở trước cửa.

thời kỳ Đại Chính: thời kỳ trong lịch sử Nhật (1912-1926) trước nó là thời kỳ Minh Trị (1868-1912) và sau nó là thời kỳ quân phiệt Chiêu Hoà (1926-1989).

Như thế trông rất oách lại có cảm giác tự hào khi công khai lãnh thổ, văn hóa biểu trát rất nhanh được lan rộng . Về sau, vì

nguyên nhân tiết lộ thông tin cá nhân, văn hóa biểu trát bị nhiều người vứt bỏ.

Nhưng tại khu dân cư này, biểu trát là thẻ ghi số nhà không thể thiếu ở trước cửa, biểu trát trống không cho thấy căn nhà này không có người vào ở.

“3 năm trước, nhà Saeki phát sinh vụ án giết người, người chồng Saeki Takeo tàn nhẫn sát hại vợ Saeki Kayako, con trai bọn họ Saeki Toshio mất tích. . .” Nogami Saeko thuật lại vụ án giết người kỳ lạ.

Saeki Takeo không chỉ giết chết vợ Kayako, còn giết chết vợ con trai thầy giáo tiểu học Kobayashi Shunsuke mang thai 8 tháng, mổ bụng lấy đứa trẻ ném thành vụn.

Chỗ kỳ lại là, lúc Saeki Takeo rời khỏi hiện trường bị người dùng dao phay giết chết, vân tay trên hung khí là của Kayako.

Mà Kobayashi Shunsuke chết trong nhà Saeki, chết không rõ nguyên nhân.

Trong lúc nhất thời cảnh sát xử lý án này ngu người luôn, rốt cuộc là ai giết ai, đến tột cùng trình tự tử vong như thế nào mới chính xác, đề bài này không ai biết giải.

Ba năm sau đó, nhà Saeki cho thuê mấy lần, vụ thảm sát và mất tích kỳ lạ từ đó kết thúc.

Liêu Văn Kiệt gật đầu, tình huống hắn đại khái nắm rõ, chi tiết bên trong bởi vì lúc ấy thu thập thông tin không kỹ cho nên đã bỏ sót một ít.

Bất quá không quan hệ, hỏi một chút hai mẹ con ở bên trong thì rõ ràng rồi. . .

Nếu như bọn họ còn có thể trao đổi.

“Tút tút! Tút tút tút —— —— ”

Ngay tại Liêu Văn Kiệt đưa tay không lịch sự đẩy cửa gỗ, điện thoại trong ngực đột nhiên vang lên, hại hắn sững sờ tại chỗ, còn tưởng rằng Kayako tăng thêm dịch vụ cuộc gọi lúc nửa đêm**.

Cuộc gọi lúc nửa đêm**: tên một bộ phim điện ảnh, hung thủ gọi điện vào giữa đêm nhằm hù dọa, tra tấn tinh thần nạn nhân.

Nói gì nói, cũng may là hắn nếu đổi người khác khẳng định chống không nổi.

“Moshi Moshi**, đột nhiên gọi điện thoại cho tôi làm gì, có chuyện gì sao?”

**Moshi Moshi: xinh chào.

“. . .”

Nogami Saeko vểnh lỗ tai lên, muốn nghe xem người trong điện thoại là ai, nếu là Rui Kisugi thì cô ta không ngại kêu ra vài tiếng ‘dừng lại’, tạo hiểu lầm đang cùng Liêu Văn Kiệt chạy bộ trong phòng ngủ.

Nhưng mà không phải, nghe âm thanh bên trong điện thoại hình như là bạn nhỏ.

Người gọi điện là Conan, cậu ta bị đám người Lupin III bắt đi, ngồi thuyền trộm trở về Tokyo, tránh được hải quan kiểm tra ra không giấy tờ.

Trước kia Conan không thể bại lộ thân phận, hiện tại càng không thể. Vì Liêu Văn Kiệt dở trò mạnh dạng bôi đen hành vi của cậu, ‘Kudo Shinichi’ bị chứng thực cùng Mine Fujiko lăn giường, đã bị liệt vào sổ đen hình phạt tàn khốc nhất của Mori Ran.

Càng hỏng bét chính là trên con thuyền trở về Tokyo, Fujiko

Mine lấy lý do kiểm tra thân thể, thực ra là tìm tòi bí mật làm sao có thể biến lớn biến nhỏ còn làm một vài chuyện khó nói với cậu ta.

Sau khi xong chuyện còn khen cậu ta là đứa bé đáng yêu hiểu chuyện.

Ám ảnh tuổi thơ +1, có lẽ đã to bằng cái sân bóng rồi.

Chương 921: Dưới chân đèn thì tối 2 Conan muốn tự tử luôn rồi, vừa về tới Tokyo liền chủ động liên lạc với Liêu Văn Kiệt, hỏi xem những người khác ở đâu, đang làm gì, có phải còn đang ở Châu Âu.

Conan chắc chắn 100% người thần bí giả mạo Bá tước Killard là Liêu Văn Kiệt, áp dụng hai sự việc khác nhau suy luận quy nạp và chứng cứ quy nạp. Muốn xây dựng lại hình tượng xử nam chung tình nhất định phải bắt Liêu Văn Kiệt thừa nhận ngay trước mặt Mori Ran.

Độ khó rất lớn gần như không có khả năng thành công, nhưng vừa nghĩ tới Mori Ran lên cơn giận dữ, Conan cảm thấy bản thân nên thử một chút.

“Cũng không có gì, đương nhiên là ở Tokyo. . .cùng chị xinh đẹp nói chuyện yêu đương thôi. Nếu không thì sao, bảo hộ hòa bình thế giới hả?” Liêu Văn Kiệt xì khẽ một tiếng, hắn dám đánh cược, Conan nhất định mở ghi âm.

Cười chết, Conan quá coi thường hắn rồi.

Đường đường là đại sư thời gian, là người đàn ông chung tình hết mực, có năng lực biến hoá nhanh chóng, không lo chứng minh mình lại muốn nắm chứng cứ ăn thịt của hắn, nằm mơ đi!

“Đúng vậy, rất rảnh luôn, nhưng cũng không thể trách tôi, tôi cũng muốn làm nhân viên văn phòng sáng 9 giờ đi làm chiều 5 giờ

tan ca nhưng điều kiện không cho phép a!”

Liêu Văn Kiệt thổn thức, dáng dấp đẹp trai, dựa vào bản lĩnh kiếm cơm, phú bà ở Hồng Kông hay Nghê Hồng đều yêu hắn yêu đến khăng khăng một mực, tình nguyện đưa ra tất cả, thực lực như này có thể thành thật gia nhập gia tộc nhân viên văn phòng?

Hắn đồng ý, phú bà cũng không đồng ý!

Lúc vừa xuyên qua, hắn thực sự rất thích tiền, mục tiêu cuộc sống ‘Một gian nhà tranh, một mẫu ruộng, 100 triệu tiền tiết kiệm’ . Về sau đi lên con đường tu tiên, tầm nhìn mở mang, cảnh giới tinh thần thăng hoa, trở thành lời thề cùng cờ bạc ăn chơi không đội trời chung, tiền tài giống như bức họa mây trôi giữa trời, không còn lực hấp dẫn nào.

Hiện tại hắn có thể rất có trách nhiệm nói một câu, hắn đối với tiền không có hứng thú.

Điện thoại đầu bên kia, Conan tự chuốc nhục nhã, bị trích dẫn Versailles** làm cho mơ hồ, hậm hực kết thúc trò chuyện, cứng rắn tỏ vẻ chuyện này không xong đâu.

trích dẫn Versailles: là cách điệu thấp bản thân để khoe khoang.

Liêu Văn Kiệt lắc đầu tắt điện thoại, tâm cơ boy ném ra lời độc địa, cho thấy rõ là định dùng đầu to kích nắm đấm của hắn, lòng lang dạ thú mưu đồ quá lớn, hắn nói gì cũng sẽ chiều theo Conan.

“Thế mà là thằng nhóc, tôi cho nghĩ là bạn gái của anh gọi đến kiểm tra.”

Nogami Saeko trêu chọc, nhíu mày nói: “Đứa nhỏ kia là ai, nghe ngữ khí của anh, tựa hồ là quan hệ bạn bè, nhìn không ra anh còn rất thích trẻ em.”

“Cũng không có gì, nếu tôi không thích trẻ em, thì tương lai sao có thể cùng cô sinh nhiều đứa bé?” Liêu Văn Kiệt hỏi lại, mặc kệ Nogami Saeko sững sờ tại chỗ, đẩy cửa đi vào đình viện.

Nogami Saeko liếc trắng mắt, đi theo sau lưng Liêu Văn Kiệt, biết rõ là giả nhưng cô ta vẫn rất thích có những đứa bé đó.

Một mặt, bản thân rất thích con nít, nhất là đứa bé đáng yêu, mặt khác, vì có địch ý đối với Rui Kisugi, nếu như Rui Kisugi không có mà cô ta có, nghĩ nghĩ càng thấy vui sướng gấp bội.

Không những thế, mỗi lần ở cùng Liêu Văn Kiệt, cô ta sẽ cố ý kéo ra khoảng cách, muốn cho đối phương chủ động.

Thật mâu thuẫn.

“Saeko, cô đi theo tôi làm gì?”

Liêu Văn Kiệt đột nhiên dừng bước, đè lại vai Nogami Saeko, đẩy cô ra ngoài cửa.

“Ơ, ở bên cạnh anh không phải an toàn hơn sao?”

“Đúng là không sai, nhưng lần này cũng giống với nữ quỷ Yamamura Sadako lần trước, căn nhà này bị nguyền rủa, hình ảnh bên trong đối với người sợ quỷ rất không tốt.”

Liêu Văn Kiệt nhún vai: “Nếu như tôi không đoán sai, sau sự kiện băng ghi hình giết người kết thúc, cô liên tục mấy đêm phải để đèn mới có thể ngủ.”

“Đúng vậy, còn gặp ác mộng mấy ngày. . .”

Nogami Saeko lấy tay nâng trán, người sống một mình, mỗi đêm đều cảm thấy dưới giường có cái gì, vì thế chuyển về nhà ở, bị phụ thân cằn nhằn chuyện bạn trai, lỗ tai sắp bị giày vò đến đóng kén.

Thực không thể nhịn được nữa, thà rằng gặp ác mộng cũng không nguyện ý nghe phụ thân dông dài, kiên trì chuyển về chung cư độc thân.

“Vậy cũng chớ cưỡng cầu, tội gì bắt mình tội chịu, ở chỗ này đừng nhúc nhích, tôi rất nhanh sẽ đi ra.”

“Không, tôi vẫn là muốn vào xem, tôi tin tưởng thực lực của anh, có anh, tôi sẽ không gặp phải nguy hiểm.”

Nogami Saeko kiên trì nói, tự coi nỗi sợ hãi của bản thân không có đáng sợ như vậy, căn nguyên của nỗi sợ hãi phát ra chính là nội tâm của mình, cô ta không muốn bị sự sợ hãi trong nội tâm của mình trói buộc, điều này không xứng với niềm tin mà cô ta hướng đến.

“Được thôi, nhớ kỹ toàn bộ hành trình phải che miệng, nói thật, so với quỷ, tôi càng sợ cô dọa tôi hơn.” Liêu Văn Kiệt gật đầu cùng Nogami Saeko sóng vai đi vào nhà Saeki.

10 phút sau, lỗi gỗ ở sân nhà vang lên một tiếng mèo kêu bén nhọn, bóng quỷ màu đen quanh quẩn giữa không trung, sương mù tiêu tán biến mất.

Một đám quỷ đang nói lý, Liêu Văn Kiệt niệm vài câu Tịnh Thiên Địa Thần Chú, bọn chúng liền nghẹn ngào khóc rống, gào khóc trong vui vẻ, cười rời đi.

Cửa phòng đẩy ra, Liêu Văn Kiệt kéo vòng eo thon của Nogami Saeko đi ra, sắc mặt người sau có vẻ hơi khó coi, lúc bước đi có chút nhẹ nhàng phiêu diêu.

“Run chân rồi, đợi lát nữa còn có thể lái xe được không?”

Liêu Văn Kiệt chặn ngang ôm lấy Nogami Saeko, sờ đến phi đao trên đùi cô ta, nhịn không được ghét bỏ nói: “Lần thứ nhất thấy cô chơi đao đã muốn hỏi, đao nhỏ sắc bén như vậy không làm

bị thương chính mình sao?”

Chương 922: Dưới chân đèn thì tối 3 “Tôi cũng muốn hỏi, tại sao lúc ôm kiểu công chúa, tay anh còn sờ đến vị trí này?”

“Hỏi rất hay, tôi vừa biết được đáp án, coi như cô hỏi đúng người.”

Liêu Văn Kiệt mặt nghiêm túc phổ cập khoa học: “Theo nghiên cứu, tay có ý chí độc lập của mình, cô có, tôi có, mỗi người đều có, cô để ý một chút sẽ phát hiện, thường có lúc không quản được hai tay.”

“Ha ha, vậy anh bây giờ có thể quản nó không?”

“Vừa đang thử, vừa đang quản.”

. . .

Bởi vì Nogami Saeko nhũn chân, nên đợi một lát mới lái xe từ ngoại ô thành phố trở về, lại gặp kẹt xe giờ tan tầm, về đến thì đã gần 8 giờ tối.

“Nhà Saeki bị nguyền rủa cùng băng ghi hình giết người khác biệt ở chỗ. . .”

Trên đường đi, Liêu Văn Kiệt nói về chú thuật nguyền rủa của Kayako: “Nguyền rủa đến từ Kayako oán hận sâu nặng, người tiếp xúc nguyền rủa này mà chết sẽ sinh ra một nguyền rủa mới, oán khí bị Kayako hấp thu, nguyền rủa tựa như quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn.”

“Mà phẫn nộ của Kayako, nói ra cũng là người đáng thương, Sở Nhân Mỹ cô còn nhớ chứ, chính là nữ quỷ tóc dài, mặc đồ hóa trang màu xanh, tình huống của Kayako cùng cô ta không khác lắm, bởi vì xã hội và gả nhầm chồng dẫn đến bi kịch. . .”

“Đến nỗi con mèo đen kia, còn có đứa nhỏ ác linh Toshio đẹp trai toàn thân màu trắng, bọn họ một là sủng vật của Kayako, một là con trai cô ta, phụ trách dẫn tới người bị hại mới cho cô ta, cho nên vừa vào cửa, cô mới có thể nhìn thấy một đứa bé ngồi xổm bên chân, tiếng kêu cạc cạc là đang gọi Kayako . . .”

“Được rồi!”

Nogami Saeko đưa tay hô ngừng, ngửa đầu nhìn ngoài cửa, thấy cửa sổ căn hộ mình sống trên tầng lầu đen như mực, không vui liếc Liêu Văn Kiệt một cái: “Anh thắng, tôi không có can đảm đi lên một mình.”

“Saeko, cô đang nói cái gì, tôi nghe không hiểu, cái gì là tôi thắng rồi?”

Liêu Văn Kiệt mặt vô tội, nói như hắn cố ý gợi lên hồi ức khủng bố, giậu đổ bìm leo.

“Đừng có giả bộ, nếu anh không lên, tối nay tôi đi nhà phụ thân qua đêm.”

“Quên đi, vừa gặp mặt ông ta sẽ lải nhải chuyện yêu đương của cô, vẫn là tôi vất vả một chút tốt hơn.” Liêu Văn Kiệt quả quyết đẩy cửa xuống xe, cùng Nogami Saeko ở phía sau, đi vào chung cư cô ta.

Lần thứ hai đến nhà, hương thơm vẫn như cũ, gãi cái mũi ngứa ngáy.

“Tối nay anh ngủ sô pha, tôi biết cửa đối với anh chỉ để trang trí, cho nên không cho phép anh nửa đêm vụng trộm tiến vào phòng ngủ, càng không cho phép cố ý hù dọa tôi.”

“Saeko, lời này nên là tôi nói mới đúng, không cho phép nửa đêm viện cớ sợ quỷ chui ổ chăn của tôi, ý chí tôi rất yếu, không tin cô thử xem, cô vừa chui vào, tôi lập tức liền làm.”

Liêu Văn Kiệt mặt mũi tràn đầy phòng bị, đàn ông ra bên ngoài phải học cách bảo vệ mình cho tốt, chẳng hạn như trường hợp trước mắt này, chính là ví dụ tốt nhất.

Hắn cùng Nogami Saeko, một người không phải vạch lá tìm sâu, một người không phải ván đã đóng thuyền, đều là người độc thân, mà Nogami Saeko chủ động mời hắn ngủ lại trong tình huống này, truyền ra chuyện đêm nay cũng không có gặp sóng gió gì, Nogami Saeko không có thừa dịp dưới chân đèn thì tối làm gì với hắn, đoán chừng không có ai tin.

Là người trong cuộc, nhìn dưới góc độ chủ quan, dù sao Liêu Văn Kiệt không tin đâu.

Mười giờ tối, Nogami Saeko mặc áo choàng tắm, đội khăn trùm đầu đi ra từ phòng tắm, thấy Liêu Văn Kiệt ngồi nghiêm chỉnh trên sô pha, tập trung tinh thần xem tivi, cảm thấy âm thầm khinh bỉ, từ nhà bếp mang ra hai ly nước đá, đưa cho hắn một ly.

Liêu Văn Kiệt cầm nước đá, nghi ngoặc một chút, đổi ly của Nogami Saeko, lúc này mới một ngụm uống vào.

“Đừng có chảnh chọe, anh còn không có đẹp trai đến mức khiến người ta phạm tội, chí ít tôi sẽ không.”

Nogami Saeko nhấp một hớp nước đá, không sai, cô ta cho thêm đồ vào, là viên sủi an thần, đó là cái ly đang trong tay mình.

Liêu Văn Kiệt biết chiêu của cô ta rõ ràng rành mạch, để phòng lúc sự việc bại lộ đóng vai người bị hại, cặn bã nam cả quá trình đều không chủ động, không cự tuyệt, chết người cũng là nhà gái ra tay trước.

Cùng lý lẽ như vậy, chỉ cần cô ta không chủ động, nam cặn bã đêm nay sẽ chỉ giương mắt nhìn.

Nghĩ nghĩ liền thấy tức giận, cô xinh đẹp như vậy, nam cặn bã

phá giới một lần thì có sao đâu!

Dược hiệu tới rất nhanh, Nogami Saeko ngồi dựa vào ghế sô pha, ngã vào trong ngực Liêu Văn Kiệt, mí mắt dần dần nặng nề, trước khi ngủ say nhìn một màn cuối cùng, Liêu Văn Kiệt bưng lên ly nước có viên sủi đó, chậm rãi uống vào.

Nogami Saeko: “. . .”

Không thể tưởng tượng nổi, vậy mà còn có chiêu này?

Giơ lên ngón giữa thể hiện sự khinh bỉ, cánh tay cô ta rủ xuống, mê man nằm ngủ.

“Đánh giá cao cô rồi, nữ hồ ly đồn cảnh sát cũng chỉ có như vậy, tôi còn chờ mong cô ra chiêu cao cấp hơn.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, chặn ngang ôm lấy Nogami Saeko, đem đặt trên giường trong phòng ngủ, đang muốn quay người rời đi, ai nha một tiếng đổ vào bên người Nogami Saeko.

Không được, đầu quá choáng.

Trước khi ngủ mê, cái tay tự có ý chí riêng của hắn đem Nogami Saeko ôm vào lòng, thuận tiện đắp chăn lên.

Không có một bước lên mây, là bị nữ hồ ly dùng viên sủi an thần đánh ngã một đêm, thẳng đến hừng đông. . .

“Không bằng cầm thú, cút!”

Chương 923: Một chiếc thuyền đơn độc mắc ở bãi cát 1
“Không bằng cầm thú là tôi không đúng, tôi cho rằng ly nước có độc, không thể gặp lại cô, trong lúc đau đớn chỉ muốn cùng cô đến Yomi, cho nên uống nửa ly nước còn lại.”

(cvt: Yomi là hoàng tuyền nhé các đạo hữu.)

Liêu Văn Kiệt bất đắc dĩ thở dài, vốn muốn nói mình ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, đoán chừng Nogami Saeko không tin, dứt khoát không nói tới.

“Ha ha!”

Nogami Saeko trợn mắt nhìn Liêu Văn Kiệt, mặc vào áo ngủ đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

“Như vậy là xong rồi, quả nhiên, tin tức ngầm đều là gạt người.”

Liêu Văn Kiệt nhỏ giọng nói một câu, trước kia nghe qua một câu chuyện nhỏ, rất ấm áp rất thật lòng, hôm nay trải nghiệm thực tiễn, phát hiện hoàn toàn sai đều là nói dối.

Chuyện xưa là như vậy, bạn trai đỡ bạn gái uống say về phòng ngủ, ngồi bên giường không lên tiếng, cũng không đi, bạn gái ngày hôm sau liền khen anh ta.

Lừa đảo!

Hắn thử rồi, căn bản là không có khen!

Trong phòng vệ sinh, Nogami Saeko nghe được âm thanh cửa chung cư đóng lại, khẽ thở dài một cái, cảm khái đàn ông chính là mèo, muốn đến thì đến muốn đi thì đi, căn bản không giữ được.

Cô ta rửa mặt xong, ngay lúc thay đồ trang điểm, tiếng mở cửa truyền đến, thò đầu nhìn thấy Liêu Văn Kiệt cầm theo bữa sáng đi vào.

Âm u chuyển sang quang đãng, có chút ít vui vẻ.

Nogami Saeko lắc lắc chì kẻ mày trên tay, mong đợi nói: “Nói thực cho tôi, anh có từng trang điểm cho bạn gái anh không?”

“A cái này. . .”

Liêu Văn Kiệt gãi đầu, ngượng ngập nói: “Saeko, bạn gái mà cô nói. . . Là người nào?”

Nogami Saeko: (? _?)

Cô ta cố gắng vì trái tim thiếu nữ của mình cắm vào đôi cánh nhỏ, nhưng luôn bị Liêu Văn Kiệt vô tình nhổ ra, còn nướng cánh gà trước mặt cô ta.

Mười phút sau.

Nhìn xem người đẹp trang điểm nhẹ trong gương, Nogami Saeko kinh ngạc không thôi: “Lừa người à, anh thật không có trang điểm cho phụ nữ nào?”

“Không có.”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, hắn biết trang điểm là vì lúc trước hệ thống thưởng ‘thuật hoá trang’.

Về sau, thuật hoá trang, thuật dịch dung, súc cốt công ba kỹ năng bị hắn dung hợp thành ‘thuật biến thân’, tuy nói kỹ năng dung hợp rồi không còn thuật hoá trang, nhưng học rồi sẽ không quên, hắn hoá trang luôn rất được.

Lại nói, với cái mặt tinh xảo này của Nogami Saeko, chỉ cần không phải cố ý, không tồn tại khả năng vẽ xấu.

“Vậy tại sao kỹ thuật hoá trang của anh tốt như vậy?”

Nogami Saeko mặt lộ vẻ nghi ngờ, đàn ông biết trang điểm rất được phụ nữ thích, không tin Liêu Văn Kiệt không dùng chiêu này làm phụ nữ vui vẻ.

“Tôi học qua thuật dịch dung, hoá trang là kiến thức cơ bản.”

“Dạy tôi dịch dung, ngay bây giờ.”

Nogami Saeko hai mắt tỏa sáng, cô ta thèm môn kỹ thuật này rất lâu rồi, luôn không thể tìm được người thầy thích hợp.

“Dạy cô không có vấn đề, nhưng bây giờ dạy thế nào, không phải cô phải đi làm sao?”

Liêu Văn Kiệt hết lời nói: “Hôm qua cô xin nghỉ nửa ngày, hôm nay lại xin nghỉ, có phải là có chút không tốt lắm.”

“Không sao, phụ thân tôi là Tổng thanh tra đồn cảnh sát, không xin nghỉ cũng không sao.”

“. . .”

Liêu Văn Kiệt nhất thời nghẹn lời, đúng vậy, xém chút quên cô ta là con ông cháu cha.

. . .

Năng lực học tập của Nogami Saeko cực mạnh, lại vô cùng giỏi về suy một ra ba, tuyệt đối là một học sinh thông minh, chỉ dùng 5 ngày liền học được thuật dịch dung.

Bởi vì vừa mới tiếp xúc, về độ thành thạo có chút khiếm khuyết, còn lại gần như không tìm ra chỗ nào không ổn.

“Tại sao phải cải trang thành gương mặt này?”

Nhìn tác phẩm tốt nghiệp của Nogami Saeko, Liêu Văn Kiệt im lặng chấn vấn, tóc xoăn gợn sóng, đôi môi đỏ hồng, nốt ruồi duyên nơi khóe miệng, là gương mặt của Rui Kisugi.

Có thể là hai người phụ nữ này thật sự rất giống, Nogami Saeko đóng vai thành Rui Kisugi về khí chất cũng giống như đúc, trong ưu nhã cao quý lơ đãng toát ra một chút quyến rũ lười biếng, rất có cảm giác của người phụ nữ trưởng thành.

“Như thế nào, nhìn thấy mặt bạn gái, có phải là bắt đầu nhớ

cô ta rồi?”

Nogami Saeko nhíu mày, trêu chọc nói: “Đúng rồi, anh 5 ngày hoàn toàn không có tin tức, không sợ cô ta hoài nghi anh ở bên ngoài hái hoa ngắt cỏ?”

“Không tồn tại, hình tượng của tôi rất tốt.”

Liêu Văn Kiệt nghiêm túc giải thích, cho thấy tình cảm song phương kiên định, mà Rui Kisugi đối với hắn có tin tưởng, mặt khác. . .

Rui Kisugi cũng không biết hắn đang ở Tokyo, vẫn nghĩ hắn còn đang ở Châu Âu hoặc Châu Phi, tìm kiếm cái gọi là trang bị Thượng Đế.

“Có hơi là lạ. . .”

Liêu Văn Kiệt đưa tay xóa nốt ruồi khóe miệng Nogami Saeko, gỡ xuống tóc giả, lòng bàn tay nâng mặt, lần nữa hoá trang lại cho cô ta về khuôn mặt vốn có.

“Làm sao vậy, bởi vì nhìn thấy mặt bạn gái, liền sinh ra cảm giác tội lỗi?” Trông thấy mình trong gương, Nogami Saeko lại trêu chọc.

Liêu Văn Kiệt trợn mắt, 5 ngày thủ thân như ngọc, kiên trì giữ vững ranh giới cuối cùng không có bị Nogami Saeko nếm ngon ngọt, tự hào còn không kịp, sao có thể có thể có cảm giác tội lỗi.

Nhưng mà. . .

“Nhìn thấy nốt ruồi duyên, đột nhiên nhớ tới một. . . phụ nữ, chắc là phụ nữ đi, không chừng vẫn là yêu quái, ngày mai lúc làm việc cô giúp tôi tra một chút, có tin tức lập tức cho tôi biết.”

Chương 924: Một chiếc thuyền đơn độc mắc ở bãi cát 2 Liêu

Văn Kiệt trầm ngâm một lát, tiếp tục nói: “Tên phụ nữ đó là Kawakami Tomie, tên họ không quan trọng, ghi nhớ cái tên ‘Tomie’ này là được, tuổi tác hẳn là mười tám mười chín tuổi, bởi vì không có thực cũng có thể có chút sai lệch. . . Blah blah. . . Trọng điểm là nốt ruồi dưới khóe mắt, đây là đặc điểm lớn nhất của cô ta. . . Bilibili. . . Nhớ, tìm được đừng chạm mặt với cô ta, cô ta có lực mê hoặc mạnh mẽ, sẽ khiến cho người vô ý thức yêu mà không giết cô ta.”

Nghe xong Liêu Văn Kiệt miêu tả, Nogami Saeko thần sắc ngưng trọng gật đầu, hiếu kỳ nói: “Dựa theo sự miêu tả của anh, muốn tìm Tomie cũng không khó khăn, nhiều thông tin như vậy, cũng là siêu năng lực của anh nhìn thấy?”

“Có thể hiểu như vậy.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, bổ sung một câu: “Tôi chỉ là nhìn thấy, nhưng cũng không rõ có người này hay không, cho nên không tra được cũng rất bình thường.”

Lấy mị lực và thể chất đặc thù của Tomie, không có khả năng thời gian dài không có tiếng tăm gì, nếu như Nogami Saeko tra không được, chỉ có thể có hai loại khả năng, Tomie không tồn tại, hoặc là sớm đã bị người nhốt vào tầng hầm.

”Tôi hiểu rồi.”

Nogami Saeko gật đầu, liếc nhìn hoàng hôn ngoài cửa sổ: “Ngày mai anh đi đâu, lưu tại Tokyo vẫn là về Hồng Kông?”

“Về Hồng Kông.” Liêu Văn Kiệt quả quyết trả lời.

Gần nhất tâm tư hắn có chút không ổn, luôn luôn xoắn xuýt tốc độ tu luyện quá chậm, với hệ thống thưởng quá ít, thậm chí còn có chút chờ mong bậc thế giới cuối cùng xuất hiện nguy cơ.

Cái này thật không tốt.

Là bệnh, phải trị, hắn quyết định về Hồng Kông bình tĩnh, hẹn đám bạn, làm người bình thường một thời gian.

“Đêm nay. . . Ở lại bên cạnh em đi!”

Nogami Saeko tiến lên, kéo cổ Liêu Văn Kiệt, phút chốc nhìn nhau, da mặt không đủ dày, địch không lại cặn bã nam thâm tình tha thiết, vô thức nghiêng mặt nhìn chỗ khác.

“Thật hay giả, em bỏ cuộc rồi?” Liêu Văn Kiệt kinh ngạc nghi ngờ.

Liên tục năm đêm, hắn đều cùng Nogami Saeko đấu trí đấu dũng, sau đó nghĩ hết tất cả biện pháp, khiến hắn từ bị động phản kích biến thành chủ động xuất kích, đều đã thất bại kết thúc.

Liêu Văn Kiệt còn tưởng rằng cô ta sẽ tiếp tục kiên trì mấy tháng, không nghĩ tới từ bỏ nhanh như vậy.

Suy xét đến mị lực cá nhân và cộng thêm giá trị nhan sắc không hạn chế, cô ta lựa chọn từ bỏ ngược lại cũng hợp tình hợp lý, mà chính xác là, có thể kiên trì đến bây giờ thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

“Nói nhảm nhiều quá, chỉ hỏi anh một câu, ở hay không ở lại?”

“. . .”

Liêu Văn Kiệt không nói chuyện, chặn ngang ôm lấy Nogami Saeko, cô ta đúng, thời gian cấp bách đừng nói nhảm.

—— —— một chiếc thuyền đơn độc mắc ở bãi cát, có sào nhưng không có nước tiến lùi khó, lúc gặp được mưa to sông hồ tràn nước, không cần phí lực tuỳ ý đi về —— ——

Nói ngày thứ hai trở về Hồng Kông, nhưng làm cặn bã nam

không thể quá cặn bã, Liêu Văn Kiệt vẫn là ở lại cùng Nogami Saeko 2 ngày.

Xe mới cần lái nhiều, thuyền mới cũng không ngoại lệ, nhất là vừa xuống nước, lần đầu tiên của kinh nghiệm hải chiến là thời kỳ quan trọng, thuyền mới thiếu cảm giác an toàn nghiêm trọng. Có thuyền trưởng dẫn dắt và phụ đạo tâm lý có thể khiến độ thân mật bất ngờ tăng mạnh, đồng hồ thông số nổ tung cũng không thể không có khả năng.

Trái lại, thuyền trưởng xách quần bỏ đi, lần sau lại muốn chỉ huy thuyền hải chiến mới, sẽ chỉ được một kết quả nghe lệnh điều động nhưng không thực hiện, đừng nói là hải chiến, pháo hạm cũng không cho ngươi nhìn.

Vẫn là câu nói kia, làm cặn bã nam không thể quá cặn bã, nước trong bát phải giữ thăng bằng**, Liêu Văn Kiệt đưa mắt nhìn Nogami Saeko lái xe đi làm, nhanh chóng chạy đến nhà Kisugi.

nước trong bát phải giữ thăng bằng: chỉ không thiên vị, đối xử công bằng.

Làm việc phải đến nơi đến chốn, trước khi về Hồng Kông, hắn muốn cho Rui Kisugi xem sáu món đồ trang bị Thượng Đế, dùng cái này chứng minh gần đây bận việc đến túi bụi, không có thời gian ở bên ngoài hái hoa ngắt cỏ.

Thậm chí nếu Nogami Saeko chủ động liên lạc với Rui Kisugi, thông báo đã ngủ với bạn trai cô ta, khả năng này có thể xảy ra, còn rất lớn, nhưng Liêu Văn Kiệt không chút lo lắng, hắn là bị ép buộc, do Nogami Saeko hạ thuốc.

Huống hồ, sở dĩ bi kịch phát sinh, Rui Kisugi cũng phải chịu trách nhiệm, nếu như không phải cô ta ghen tuông bậy bạ, cố ý diễn cảnh ân ái trước mặt Nogami Saeko, biến khéo thành vụng kích thích lòng háo thắng của Nogami Saeko, thì bọn họ sẽ mãi là

quan hệ đồng nghiệp hợp tác.

Trả đũa, đổi trắng thay đen, Liêu Văn Kiệt luôn làm được.

Trở lại chuyện chính, trong căn nhà lớn không có một ai, ba chị em chắc đi làm, đi học hết rồi, bởi vì không còn nghề phụ mắt mèo, quán cà phê dần dần bỏ bê, dân thất nghiệp Hitomi Kisugi bị Rui Kisugi chộp tới công ty, làm trợ lý thực tập.

Michael · Heinz cũng không ở nhà, ông ta đối với sản nghiệp gia tộc chưa từng hỏi đến, kể từ cùng anh em Kranef · Heinz bắt tay hoà hảo, hai ông già tuổi tác cộng lại hơn 100 tuổi cả ngày dính nhau cùng làm nghệ thuật, không biết đã chạy đến nơi nào sưu tầm dân ca rồi.

Kranef không con cái, đem toàn bộ của mình đều chuyển đến nhà Kisugi, tài sản cơ bản tăng lên, dẫn đến đồ cưới của đại tiểu thư tăng vọt.

Nhưng mà cũng không gây ra sóng gió gì, người hầu nhà Kisugi đều biết, đàn ông nhà Kisugi không có hứng thú quản lý tài sản, chủ nhân đều là người không thích tranh giành nhà cửa.

Trong nhà không có ai, Liêu Văn Kiệt đem sáu món trang bị cất kỹ, nhắm mắt tại phòng ngủ nghỉ ngơi, tiến vào trạng thái tu luyện.

. . .

Chương 925: Một chiếc thuyền đơn độc mắc ở bãi cát 3 Hoàng hôn, đèn treo trong phòng ngủ sáng lên, Rui Kisugi nhìn thấy Liêu Văn Kiệt ngủ say trên ghế sa lon, hơi sửng sốt, vội vàng tắt đèn.

“Không cần, tôi đã tỉnh.” Liêu Văn Kiệt đứng dậy duỗi lưng một cái.

“Tôi không biết cậu trở về. . .”

Rui Kisugi mở đèn lên, tiến lên ôm lấy Liêu Văn Kiệt, mặt lộ vẻ vẻ đau lòng: “Đi lâu như vậy, nhất định cậu mệt lắm, tôi bảo người chuẩn bị một ít thức ăn, tối nay cậu nghỉ ngơi cho tốt.”

“Không sao, buổi sáng về đến, nghỉ ngơi cả ngày rồi.”

Liêu Văn Kiệt cúi đầu hôn nhẹ, ôm eo Rui Kisugi, đi đến trước trang bị Thượng Đế, chỉ vào sáu bộ nói: “Tình báo có sai sót, trang bị Thượng Đế có sáu món, cho nên tốn thêm vài ngày, chị nhìn xem, mấy món tác phẩm nghệ thuật này như thế nào?”

Rui Kisugi dựa vào kỹ năng tình báo kiểm tra, trừ khoa trương nhép môi, còn có siêu năng lực vừa nhìn liền có thể giám định tác phẩm nghệ thuật thật hay giả, truy đến cùng nguyên nhân. . .

Từ nhỏ đã có tiền, hàng thật thấy quá nhiều.

“Đây chính là trang bị Thượng Đế?”

Rui Kisugi cẩn thận kiểm tra một lát, ở trong mắt Liêu Văn Kiệt tấm khiên tín đức mộc mạc như cái nắp nồi, ở trong mắt cô ta lại rất có cảm giác niên đại lắng đọng, nhưng cũng bởi vì quá có niên đại, cô ta không tìm thấy vật tham chiếu, không thể đánh giá giá giá trị thật của tranh bị Thượng Đế.

“Như thế nào?”

“Có lẽ phụ thân sẽ thích, nhưng tôi càng muốn biết những ngày qua cậu có bao nhiêu khổ.”

Rui Kisugi đưa tay xoa mặt Liêu Văn Kiệt: “Một bộ sáu cái, muốn đem chúng tìm đủ cũng không dễ dàng, đừng nói lần này lại là dễ dàng không có gặp nguy hiểm.”

“Xác thực rất nhẹ nhàng, chỉ là đi đường hơi nhiều, từ Châu Phi đến Châu Âu, không phải vội vã đi đường thì chính là trên đường vội vã.” Liêu Văn Kiệt thành thật nói.

“Lại gạt tôi, mỗi lần đều như vậy.”

Rui Kisugi ôm cổ Liêu Văn Kiệt, ngẩng đầu hôn sâu, cô ta thích nhất ở Liêu Văn Kiệt, là cảm giác an toàn mãnh liệt khiến người ta sa vào.

Khi có Liêu Văn Kiệt ở bên, cô ta không cần duy trì tỉnh táo hay khôn khéo, buông xuống gánh vách, không còn trói buộc, trở thành cô gái nhỏ bốc đồng.

Sột soạt sột soạt —— ----

Rui Kisugi sắc mặt đỏ lên, đẩy tay Liêu Văn Kiệt: “Mệt mỏi thì nghỉ ngơi thật tốt, không được luôn nghĩ về chuyện sắc dục, chờ tôi giải quyết xong việc trong tay, cùng cậu đi nghỉ phép.”

“Việc trong tay?”

“Phụ thân cùng bác ở nước Đức, hôm qua gọi điện thoại cho tôi, muốn mua một tác phẩm nghệ thuật nhà Suzuki cất giấu. . .”

Người đứng đầu nhà Suzuki là tài phiệt Suzuki Shiro, ông ta có một người anh họ tên là Suzuki Jirokichi, là một trong những công thần và là người đặt nền móng cho sự phát triển lớn mạnh về tài chính của nhà Suzuki.

Sau khi lớn tuổi, Suzuki Jirokichi rút khỏi tầng quản lý, lĩnh chức cố vấn nhàn tản, chu du thế giới sưu tập các tác phẩm nghệ thuật danh họa, đá quý, vân vân.

2 ngày trước, Suzuki Jirokichi bỏ ra nhiều tiền mua hàng một viên đá quý báu—— ---- Blue Wonder.

Tương truyền, viên đá màu xanh da trời sáng long lanh này là nước mắt người cá biến thành, có năng lực thần bí có thể tránh được bão tố, bảo vệ thủy thủ.

Tại thời đại hàng hải hưng thịnh, người sở hữu con tàu 'Nữ thần biển cả' đạt được khối đá quý này, lấy vàng chế tạo thành tượng nữ thần, tay phải giơ cao viên đá 'Blue Wonder', tượng nữ thần hoàng kim làm tượng khảm ở đầu thuyền, ngụ ý chiếc thuyền này theo gió vượt sóng, vĩnh viễn đồng hành với thuyền và những tai nạn biển.

Khoan hãy nói, hiệu quả tiêu chuẩn của nó, con tàu 'Nữ thần biển ca' thật không có gặp qua bão tố, nhưng bởi vì bức tượng đầu mũi tàu quá đáng tiền, bị hải tặc cướp, tượng bị cạy ra mang đi.

Nhiều lần thay đổi, Blue Wonder rơi vào tay Suzuki Jirokichi.

Viên đá rất quý báu, nhưng giá trị nghệ thuật bức tượng đầu tàu càng giá trị hơn, anh em nhà Heinz vô cùng thích, bảo Rui Kisugi nện tiền mua.

Hôm nay cô ta đến thăm nhà Suzuki, Suzuki Jirokichi đứng trên tư cách bạn làm ăn hợp tác, có thể bán tượng, nhưng có tiền đề, muốn sau 2 ngày, ông ta muốn dùng viên đá dụ quái tặc Kid hiện thân, tự mình bắt Kid.

"Chờ một chút, sao đột nhiên lại kéo tới quái tặc Kid?" Liêu Văn Kiệt ngắt lời.

"Hình như là Suzuki Jirokichi cùng quái tặc Kid có ân oán cá nhân, mục đích tìm kiếm 'Blue Wonder' vì muốn bắt Kid. . ."

Rui Kisugi sắc mặt cổ quái: "Tôi hỏi qua nguyên nhân, theo cách nói của Suzuki Jirokichi, Kid từng cướp đi tiêu đề trang nhất của ông ta, cho nên. . . Nghe ra rất giả, tôi hoài nghi còn có nguyên nhân khác, chỉ là ông ta không muốn nói thôi."

"Được rồi, cái này không quan trọng, so với cái này, tôi quan tâm chuyện khác hơn."

Liêu Văn Kiệt cười nhìn về phía Rui Kisugi: "Nếu như quái tặc

Kid thành công đánh cắp viên đá, vậy cô làm sao, mắt mèo phải tái xuất giang hồ sao?"

"Mắt mèo! Ai là mắt mèo? Anh yêu, cậu quen biết mắt mèo?" Rui Kisugi che miệng kinh ngạc nói.

Liêu Văn Kiệt: ". . ."

Được rồi, như vậy liền tẩy trắng rồi!

"Phạch phạch ———"

Ánh đèn chiếu rọi xen kẽ màn đêm, hơn mười chiếc trực thăng xếp thành đội hình, trên bầu trời gầm rú bay qua.

Trên mặt đất, người hâm mộ giơ gậy huỳnh quang và biển báo, hét lên tên của Kid, fan nữ chiếm tỷ lệ vô cùng khoa trương, và tất cả đều ở độ tuổi hai mươi.

Chương 926: Bạn không độc thân ai độc thân 1 Về phần fan nam, nhìn bọn họ tràn đầy nhiệt tình lẫn lộn trong đám phụ nữ, có thể tưởng tượng được tình yêu của bọn họ dành cho Kid sâu đậm như thế nào.

Liêu Văn Kiệt hiểu, trước khi xuyên không, hắn cũng là fan tro cốt của một số thần tượng lưu lượng, yêu bọn họ đến sâu trong linh hồn.

Bỏ ra một số tiền nho nhỏ để tham gia nhóm fan, rồi khoe khoang, khen ngợi hết lời, ôm thần tượng lên trời cao, biến họ thành số một thế giới, rồi đăng ảnh học hát, chơi bóng. Về cơ bản, bạn có thể gặp mấy trường hợp này một cách tình cờ.

Nhất là những thần tượng bị dân mạng cuồng tín, fan nữ của bọn họ cực kỳ khát vọng, sau khi gia nhập nhóm nâng cao Idol, trách móc anti-fan, đều không cần chủ động hẹn trước, đảm bảo ứng dụng bạn bè cũng sẽ không bị cắt đứt.

Chính vì vậy, một số cư dân mạng nhận định là Kình Thiên Trụ, đừng lúc nào cũng đổ lỗi cho người khác, bạn phải tìm nguyên nhân từ chính bản thân mình, thậm chí dù bạn không có thần tượng, bạn không độc thân ai độc thân!

*Kình thiên trụ: một phép ẩn dụ cho những người có trách nhiệm.

*Kình thiên trụ: một phép ẩn dụ cho những người có trách nhiệm.

Nói đến chính truyện, bởi vì cơ sở khổng lồ của hội fan Kid, hiện trường tụ tập rất nhiều người, cảnh sát trên cơ sở bắt giữ Kid, lại điều động một lượng lớn lực lượng cảnh sát duy trì trật tự hiện trường, miễn cho người hâm mộ bởi vì quá hưng phấn dẫn đến thảm kịch giẫm đạp thương vong tại hiện trường.

Mặt khác, trong bảo tàng có vô số bảo vật trân quý, mặc dù phần lớn là hiện vật sao chép, nhưng nhiều người sẽ sinh ra hỗn loạn, không loại trừ sẽ có cơ hội tranh giành, công tác an ninh nhất định phải chuẩn bị đầy đủ.

Giữa các tòa nhà cao tầng, các sĩ quan cảnh sát cầm tấm chắn chống cháy nổ đã cố tình ngăn cản người hâm mộ đến gần bảo tàng, đảm bảo giao thông đường bộ bình thường, ít nhất là để một bên đường có thể di chuyển xe bình thường.

“Nhiều người như vậy, nhiều phóng viên như vậy, so với cảnh sát bắt trộm, càng giống Kid đang tổ chức buổi hòa nhạc hơn.”

Siêu xe màu trắng chậm rãi chạy, Liêu Văn Kiệt ngồi ở ghế lái phụ, nhìn cộng đồng người hâm mộ thanh thế to lớn ngoài cửa sổ, hướng Rui Kisugi đang lái xe cười hỏi: “Nhìn thấy Kid được hoan nghênh như vậy, đều là trộm, không biết Mắt Mèo có suy nghĩ gì không?”

“Vấn đề của cậu thật kỳ quái, làm sao tôi biết suy nghĩ của Mắt Mèo?”

Rui Kisugi mỉm cười, Liêu Văn Kiệt quái dị, luôn ở trước mặt cô nói một vài lời không rõ nguyên nhân, ví dụ như nhóm trộm cắp Mắt Mèo, hỏi giống như cô chính là một thành viên trong số đó vậy.

Rõ ràng bên cảnh sát đều tuyên bố với bên ngoài, nhóm trộm cắp Mắt Mèo là ba đại hán cơ bắp, miễn là người có mắt, đều có thể nhìn ra cô không phải, cũng không có khả năng là thành viên trong đó được.

“A Kiệt, đừng lấy Mắt Mèo ra nói chuyện nữa.”

Rui Kisugi nói: “Nhóm tác phẩm nghệ thuật trước kia bị Mắt Mèo trộm cắp đã được trả lại, bảo tàng bị đánh cắp cùng nhà sưu tập đều không truy cứu nữa, cho nên cảnh sát hủy bỏ lệnh truy nã Mắt Mèo rồi, Mắt Mèo đã thành lịch sử, về sau cũng sẽ không tồn tại nữa.”

“A, có tiền thật đáng sợ!”

“Cậu cũng có thể mà, chỉ cần chúng ta kết…”

“Oa a, viên đá quý kia chính là ‘Blue Wonder’ đi, quang minh chính đại bày ở trên nóc bảo tàng cũng không sợ cho không sao, nhà Suzuki nhất định là lừa lấy tiền bảo hiểm đúng không.” Liêu Văn Kiệt chỉ về phía bảo tàng giữa các tòa nhà cao tầng, tượng Nữ thần Hoàng Kim giơ cao đá quý màu xanh, lấp lánh dưới ánh đèn pha.

Rui Kisugi trợn trắng mắt, người đàn ông này càng ngày càng qua loa có lệ, nhưng cô vẫn rất thích.

……

Bảo tàng, một chiếc xe tải hộp giống như xe phát sóng của đài truyền hình, Rui Kisugi lái xe dừng lại, dẫn Liêu Văn Kiệt tiến lên, nhìn thấy chủ sở hữu của viên đá quý 'Blue Wonder', cố vấn tập đoàn Suzuki, Suzuki Jirokichi

Một lão đầu trọc hơn bảy mươi tuổi, thân hình cường tráng, lông mày dựng thẳng ngút trời, nhìn vô cùng bưu hãn.

Bắt đầu từ khi năm mươi tuổi, Suzuki Jirokichi liền chuyển quyền lực trong tay cho em họ Suzuki Shiro, cũng chính là cha của Suzuki Sonoko, treo chức cố vấn nhàn rỗi, đam mê đi du lịch vòng quanh thế giới, cũng như các sự kiện thể thao.

Trong hai thập kỷ, ông đã hoàn thành nhiều chuyến đi vòng quanh thế giới, đột nhập vào các khu vực không có người ở, off-road, thuyền buồm, lái máy bay và các cuộc thi khác, nổi tiếng là một người nghiện vàng.

Sở dĩ đạt được nhiều thành tựu đáng kinh ngạc như vậy, ngoài ý chí kiên cường của Suzuki Jirokichi dũng cảm thách thức đỉnh cao, còn có một lý do quan trọng không thể bỏ qua——— có tiền.

Dù sao đây đều là trò chơi của người có tiền, cũng có những người không giàu ngầm thì quý ngầm.

Có tiền chính là có thể làm bất cứ điều gì mình muốn, không phục không được.

Giống như một đám trực thăng bay trên bầu trời đêm nay, tất cả đều là Suzuki Jirokichi dùng để chụp ảnh tự truyện cho mình, bởi vì số lượng quá nhiều, trực thăng của cảnh sát không thể vào sân, chỉ có thể ở bên ngoài lăng phập vài cái, tỏ vẻ mình còn tồn tại.

Kết oán với đạo chích Kid, chỉ vì ông ta hoàn thành kỳ tích dùng máy bay tư gia đi vòng quanh thế giới một tuần, kết quả

trang đầu và phiên bản thứ hai đều là tin tức của Kid, bi thương bị chen chúc đến ba phiên bản.

Rõ ràng trước kia ông ta đều là trang nhất.

Suzuki Jirokichi canh cánh trong lòng về chuyện này, nghiên cứu động cơ gây án của Kid, biết được Kid là đạo tặc đá quý, đặc biệt dùng 'Blue Wonder' phát ra khiêu chiến với Kid, chỉ vì một trận tuyết trước bị sỉ nhục, thuận tiện lấy chuyện bắt được đại đạo tặc truyền kỳ làm bài tự truyện cuối cùng.

"Tiểu thư Kisugi, không nghĩ tới cô lại tới, lo lắng đá quý bị trộm đi sao?"

Suzuki Jirokichi mang theo bất mãn: "Yên tâm đi, tôi và đám cơ quan cảnh sát rác rưởi khác nhau, tôi dám gửi thư mời Kid, liền nắm chắc bắt được cậu ta, ít nhất có thể cam đoan đá quý sẽ không bị cậu ta trộm đi."

"Cố vấn Suzuki hiểu lầm rồi, hôm nay tôi chỉ đến xem náo nhiệt, muốn tận mắt chứng kiến hình ảnh tên trộm huyền thoại sa lưới." Rui Kisugi khách khí nói.

Chương 927: Bạn không độc thân ai độc thân 2 "Ha ha ha, cái này chỉ sợ không được rồi, cô đến sớm một ngày. Kid và tôi đã liên lạc, đêm nay cậu ta chỉ đến thăm dò, ngày mai sẽ ra tay với 'Blue Wonder'." – Suzuki Jirokichi cười giải thích, đối với Liêu Văn Kiệt được Rui Kisugi kéo rất là tò mò: " Tiểu thư Kisugi, cậu này là bạn trai cô sao?"

"Không, hắn là hôn phu của tôi."

- Thật sao, tiểu thư Kisugi đã đính hôn rồi sao?

Suzuki Jirokichi kinh ngạc một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Liêu Văn Kiệt biến đổi, dựa theo quy củ Nghê Hồng, sau khi nhập môn, địa vị chắc chắn rất cao, tầng lớp quyền lực của tập đoàn tài

chính Kisugi cũng bởi vậy mà biến hóa.

Nhưng…

Chuyện này không liên quan gì đến ông ta, hai mươi năm trước ông ta cũng mặc kệ sản nghiệp gia tộc, người nên quan tâm là em họ Suzuki Shiro.

“Đã đính hôn rồi, chỉ là còn chưa có tuyên bố với bên ngoài.” Rui Kisugi siết chặt cánh tay Liêu Văn Kiệt, vẻ mặt hạnh phúc của thiếu nữ.

Liêu Văn Kiệt: “…”

Được rồi, chị hạnh phúc là được.

“Không đơn giản, có thể làm cho tài nữ thương nghiệp đại danh đỉnh đỉnh ái mộ, người trẻ tuổi khẳng định có chỗ bất phàm.”

Suzuki Jirokichi thán phục một tiếng, bắt tay Liêu Văn Kiệt, sau khi trao đổi tên, biết được Liêu Văn Kiệt đến từ Hồng Kông lại không thể tưởng tượng nổi.

Thậm chí còn có chút khó chịu.

Mỹ nữ quốc gia tài mạo song toàn hơn nữa có tiền bị người nước ngoài cạy đi, tuấn kiệt trẻ tuổi của Nghê Hồng đang làm gì, ăn sao?

Nhưng…

Vẫn là câu nói kia, chuyện này có quan hệ gì với ông ta đâu, mục tiêu cuộc sống của ông ta chỉ có đạo chích Kid thôi.

Suzuki Jirokichi nói mấy câu chào hỏi tiêu chuẩn, mấy câu nói xong, bắt đầu nói về ân oán giữa mình và Kid, nhiều lần nhắc tới Blue Wonder của mình đi vòng quanh thế giới, sợ người khác

không biết giống nhau.

Theo ý của ông ta, đây là một trận chiến trả thù, là Kid đã đánh cắp danh dự của ông ta trước.

“Ai, tôi đã già rồi, năm nay bảy mươi hai tuổi, không còn trẻ tuổi tràn đầy sức sống như các người nữa, các người còn có mấy chục hai mươi năm nữa, tôi thì không có khả năng, lần này bắt Kid nhất định phải bắt được!” Suzuki Jirokichi ý chí chiến đấu tràn đầy.

Liêu Văn Kiệt: “...”

Suzuki Jirokichi suy nghĩ nhiều rồi, nếu không có gì bất ngờ, ví dụ như chờ Conan lớn lên, ông ta còn ít nhất hai mươi năm.

Đang nói, phế vật của sở cảnh sát trong miệng Suzuki Jirokichi đến trước xe phát sóng, yêu cầu ông ta ngay lập tức rút hết trực thăng, để cảnh sát có thể kiểm soát hiện trường tốt hơn.

Người này Liêu Văn Kiệt trước kia đã gặp qua, cơ quan cảnh sát quốc gia, thanh tra Nakamori, nơi có Kid khẳng định có ông ta, truy đuổi Kid nhiều năm, tự nhận mình là người hiểu Kid nhất.

Tuy nhiên, sự thật lại không phải vậy, ngay cả con gái duy nhất của ông ta cũng đã bị ăn cắp bởi Kid, trái tim mỹ nhân.

“Thật ngại quá, tôi muốn cùng vị thanh tra kia thương lượng một chút chuyện, hai vị cứ tự nhiên.”

Suzuki Jirokichi áy náy một tiếng, xoay người ghét bỏ nhìn Nakamori Ginzo, tức giận nói: “Lupin, đi theo ta.”

“!”

Liêu Văn Kiệt nhìn xung quanh, Lupin III vậy mà cũng ở chỗ này, đêm nay thật đúng là kinh hỉ không ngừng.

“Gâu Gâu!”

Một con chó săn đầu đeo kính bảo hộ phi công, đại khái là chó săn Harrier từ trong góc chạy ra, điên cuồng đi theo phía sau Suzuki Jirokichi.

Liêu Văn Kiệt: “...”

Lupin I, II, III đều bày tỏ sự xúc phạm, chỉ riêng tên ái khuyển của Suzuki Jirokichi cũng khiến ông ta bị trộm không còn một xu cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

“A Kiệt, dựa theo thời gian, quái đạo Kid sẽ xuất hiện lúc tám giờ tối, còn thiếu nửa giờ.”

Rui Kisugi kéo cánh tay Liêu Văn Kiệt: “Nhưng mà hôm nay cậu ta chỉ đến thăm dò thôi, sẽ không trộm đá quý, chúng ta phải đợi nửa tiếng nữa sao?”

Ban nãy đề cập đến thân phận vị hôn phu, Liêu Văn Kiệt vẫn giữ thái độ mặc định không giải thích làm Rui Kisugi tâm hoa nộ phóng, chỉ muốn tìm một góc không có người cùng Liêu Văn Kiệt tán gẫu kế hoạch cuộc sống sau này.

Về phần người cha Michael thèm khát bức tượng chân dung ở mũi tàu kia, hiện tại bị cô bỏ lại sau đầu rồi, một tác phẩm điêu khắc rách mà thôi, sao có thể so sánh với tương lai của gia tộc?

Chắc chắn không thể!

Đạo chích Kid muốn trộm thì cũng cứ trộm đi, dù sao cô cũng không sao cả.

“Chờ một chút đi, tôi luôn cảm thấy sẽ phát sinh chuyện rất thú vị.”

Liêu Văn Kiệt sờ sờ cằm, nắm tay có chút ngứa, dự cảm sẽ

phát sinh va chạm, trực giác của hắn từ trước đến nay chính xác, nghĩ đến lần này cũng sẽ không ngoại lệ.

Quả nhiên, bốn thân ảnh ba cao một lùn từ xa đi tới, theo thứ tự là Mori Ran, Conan, cùng với…

“Ah! Anh Văn Kiệt!!”

Bắt máy xác nhận mục tiêu soái ca, Suzuki Sonoko chạy như điên với tốc độ chạy nước rút 50 mét, phanh gấp trước mặt Liêu Văn Kiệt, nắm tay anh lắc qua lắc lại.

“Anh Văn Kiệt, anh đến từ khi nào, vì sao không nói trước một tiếng, có phải đến thăm em hay không…”

Chương 928: Đại sư huynh Đoạn Thủy Lưu 1 “Đến xem đạo chích Kid.”

Liêu Văn Kiệt vẻ mặt đen ngòi, tốt bụng nhắc nhở: “Sonoko bình tĩnh một chút, cô có bạn trai rồi, Kyogoku ở nơi đất khách quê người đang rất nhớ cô đó.”

“Hừ, cặn bã nói đi là đi, tôi đã chia tay với cậu ta rồi, bây giờ là độc thân.” Suzuki Sonoko vẻ mặt khó chịu, giận dữ mắng Kyogoku vài câu, nhưng vẫn buông tay Liêu Văn Kiệt ra.

Sau khi tỉnh táo lại, lúc này cô mới chú ý tới Rui Kisugi đang khoác tay Liêu Văn Kiệt, người sau lộ ra ý cười hiền lành, nhìn thấy da đầu cô tê dại hết cả lên, ngượng ngùng cười vài tiếng, nhanh như chớp chạy mất không thấy bóng dáng.

“Đại tiểu thư nhà Suzuki à, có vẻ cô bé là tiểu mê muội của cậu nhỉ?”

Ai Kisugi thổn thức nói: “Tuổi trẻ thật tốt, tràn đầy sức sống thanh xuân, so với cô ấy, hai mươi mốt tuổi tôi đã là một lão bà nặng nề rồi.”

“Chị đừng quá để ý đến Sonoko, miễn là ai bộ dạng đẹp trai cô ấy đều mê.”

Liêu Văn Kiệt chửi bới một tiếng, bất đắc dĩ nhìn về phía Rui Kisugi: “Nói đi cũng phải nói lại, chị Rui, tự tin của chị đi đâu mất rồi, gần đây luôn ăn chút giấm khó hiểu.”

“Tôi không có”

“Có, miễn là không phải người mù có thể nhìn thấy.”

Liêu Văn Kiệt thở dài, nhắc lại mình không gần nữ sắc: “Kỳ thật chị không cần thiết phải như vậy, chị biết tôi mà, thích vẻ bề ngoài xinh đẹp, phi, tôi thích tâm hồn thú vị mà không phải bề ngoài mỹ mạo, cũng giống như lúc trước chị đuổi theo tôi, tôi không phải cũng cự tuyệt vài lần…”

-Là cậu đuổi theo tôi, tôi cự tuyệt nhiều lần!

“Đúng không vậy, là chị đuổi theo tôi, tôi cự tuyệt nhiều lần, không nói sai a.”

-Là cậu đuổi theo tôi!!

Ai Kisugi tươi cười không thay đổi, chỉ là ngữ khí tăng thêm một chút.

“Được rồi, là tôi đuổi theo chị.”

Liêu Văn Kiệt nhún nhún vai, hảo nam không đấu với nữ nhân, không muốn rối rắm quá nhiều về vấn đề này nữa hướng con cá chết Conan đang nhìn ở xa xa phất phất tay, kêu cái đầu to nhanh chóng tới đánh.

Xa xa thấy Liêu Văn Kiệt phất tay, khóe miệng Conan co giật nhìn trái nhìn phải, trong lòng kêu xui xẻo, tuyệt đối không nghĩ tới sẽ ở chỗ này gặp được người không muốn nhìn thấy nhất.

Nguyên nhân Liêu Văn Kiệt gọi cậu qua, Conan dùng đầu ngón chân đều có thể đoán được, đơn giản là hoàng cung Vespania nhịn xuống không cho hắn đánh hai cái nên tính toán đêm nay một lần bổ sung đây mà.

Đùa chứ bị cái loại nắm đấm này đánh hai cái sẽ mất mạng! Ngu gì mà qua.

Nghĩ tới thảm tướng của Ishikawa Goemon XIII, Conan không khỏi lẩm bẩm, nhưng không đi qua cũng không được, bởi vì…

Liêu Văn Kiệt có chân, cậu không đi qua, không có nghĩa là đối phương không thể tới.

Nếu thật sự chờ đối phương tới, khẳng định còn muốn thêm mấy quyền nữa.

Nghĩ đến đây, Conan một trận chua xót, cậu hiện tại còn là một đứa bé, tại sao lại phải chịu một sức nặng không thể chịu đựng được trong cuộc đời như vậy?

Đột nhiên, Conan sáng mắt, phát hiện xe máy Suzuki Jirokichi đậu bên cạnh xe phát sóng.

Xe máy ba bánh, trên đó có mũ bảo hiểm chuyên dụng cho xe máy, phòng thủ hạng nhất, thích hợp cho một đứa trẻ bị cuộc sống hãm hại như cậu.

“Chị Ran, em thấy anh Văn Kiệt, em đi tìm anh ấy chơi nha.” Không đợi Mori Ran phản ứng, Conan ném một câu nói, liền chạy về phía xe máy.

“Cậu xem cậu thường xuyên bắt nạt anh bạn nhỏ kia, hại người ta phải chuẩn bị chu toàn mới dám gặp cậu.” Thấy Conan đội mũ bảo hiểm đi tới, Rui không nhịn được cười.

“Chị Rui, chị nghĩ đơn giản quá rồi, Conan cũng không phải

tiểu quỷ bình thường, tâm nhãn rất nhiều, về việc tôi thích bắt nạt…”

Liêu Văn Kiệt nhướng mày cười, khi Conan tới gần, nói trước mặt hắn: “Đầu Conan cảm giác rất tốt, một quyền đánh xuống vô cùng khoái, đợi lát nữa tôi vụng trộm cởi mũ bảo hiểm ra, cam đoan nếu chị thử một lần còn muốn thử lại lần thứ hai.”

Rui Kisugi không làm mấy chuyện bắt nạt trẻ con này, lắc đầu nhìn về phía bên cạnh, chỉ coi như không nghe thấy.

“Anh Văn Kiệt, anh đang nói cái gì vậy, làm sao mà tôi nghe không…”

Conan cố gắng lừa gạt qua cửa ải, chợt nghĩ tới cái gì đó, hơi khẩn trương nói: “Những lời này, anh còn nói với ai nữa vậy.”

“Không hổ là cậu, phản ứng nhanh thật.”

Liêu Văn Kiệt suy nghĩ một chút, sảng khoái nói: “Lần trước ở quán cà phê bên cạnh cơ quan cảnh sát quốc gia tình cờ gặp cảnh sát Sato, tôi đem chuyện đánh đầu cậu cực kì vui cho cô ấy, lúc ấy trông cô ấy nóng lòng muốn thử lắm, không biết hiện tại còn nhớ hay không.”

“……”

Khóe mắt Conan co rút, với tính cách nữ hán tử có chút tùy tiện của đám Sato Miwako, nhất định sẽ thực hành một phen cho coi.

Càng tệ hơn chính là, nhỡ mà thành công đánh đầu cậu rồi cảm thấy thật sự rất thoải mái,vậy thì chắc chắn những người khác trong phòng cảnh sát cũng sẽ tranh nhau thử.

Má, vậy thì lúc gặp hiện trường vụ án mạng chẳng phải cũng sẽ bị đánh sao, cuộc sống này còn có thể sống qua không?

“A, cánh lướt trên trời kia là đạo chích Kid sao?” Liêu Văn Kiệt kinh ngạc nhìn về phía phương xa.

“Ở đâu?”

Conan theo bản năng xoay người, nhìn thấy bầu trời đêm tối đen cùng một vầng trăng tròn, trong lòng lộp bộp một tiếng.

Trúng kế rồi!

Kid chấp nhận lời thách thức của Suzuki Jirokichi, trong thư trả lời sẽ đúng 8 giờ tối hôm nay mới xuất hiện, bây giờ thời gian còn thiếu hơn hai mươi phút, không thể xuất hiện sớm như vậy được.

Chương 929: Đại sư huynh Đoạn Thủy Lưu 2 Đáng tiếc là bây giờ nhận ra đã không kịp nữa rồi.

Binh!

Liêu Văn Kiệt giơ tay cầm mũ bảo hiểm xe máy lên, tháo dây khóa mũ bảo hiểm ra , nhanh tay đấm một cái vào đầu Conan, ba bước liền mạch, đến lúc Conan phản ứng lại, chỉ biết ôm đầu ngồi xổm trên mặt đất kêu đau.

Rui Kisugi: “...”

Quá khả nghi, vì sao Liêu Văn Kiệt luôn nhằm vào Conan, cô cũng không nhớ rõ đây là lần thứ mấy Liêu Văn Kiệt đánh vào đầu Conan, chẳng lẽ…

Đánh vào đầu Conan thực sự thoải mái như vậy sao?

Suy nghĩ một chút cô quyết định vẫn là buông tha ý định thử, thứ nhất tính cách cô chính là như thế, không làm được mấy chuyện bắt nạt anh bạn nhỏ, thứ hai ánh mắt khinh bỉ của quần chúng người qua đường làm cho cô có chút xấu hổ.

“Đúng vậy, cảm giác quen thuộc này, Kid bắt chước không nổi, là Conan 100% không sai được.”

Liêu Văn Kiệt thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ mũ bảo hiểm của Conan, vẻ mặt sợ hãi: “Là tôi suy nghĩ nhiều, tôi còn tưởng rằng Kid biến thành bộ dáng của cậu rồi nữa, cậu ta có kỹ xảo hóa trang xuất thần, tôi lại tưởng để phân biệt thân phận giữa chúng ta đồng thời phòng ngừa bị vạch trần tại chỗ mới đội mũ bảo hiểm tới.”

“Làm sao có thể chứ, nhìn hình thể liền biết. Kid sao có thể giả vờ là tôi?”

Conan ôm lấy mũ bảo hiểm đứng lên, khóe mắt ngậm một tia nước mắt, không diễn, quyền này chứa đựng quá nhiều nỗi nhớ của Liêu Văn Kiệt, thật sự rất đau.

Đau đến nỗi cậu thiếu chút nữa trả thù lại, báo cáo cho Rui Kisugi biết, vạch trần Liêu Văn Kiệt ở Vương quốc Vespania đủ loại hành vi ác độc, ví dụ như cùng Fujiko Mine lăn ga giường.

Lại bởi vì sợ đau, cho nên nhịn xuống.

“Có thể chứ, nói ra cậu có thể không tin, lúc cậu ta giả trang cậu siêu giống, cam đoan chị Ran của cậu đều không phân biệt được thật giả.”

“Ha ha, tôi mới không… Tôi biết rồi, tôi tin là được chứ gì!”

Hảo hán không chấp thiệt thòi trước mắt, Conan quyết định chuyển đề tài, thuận tiện nói thêm một chút tình báo hữu dụng: “Đúng rồi, anh Văn Kiệt, còn có chị gái xinh đẹp, vì sao hai người lại ở viện bảo tàng, đến xem Kid biểu diễn ảo thuật sao?”

“Bức tượng chân dung ở mũi tàu rất có giá trị nghệ thuật, chị gái xinh đẹp quyết định sưu tầm, vì thế đến thương lượng với cố vấn Suzuki ra giá mua, giá cả đã đàm phán xong, nhưng cố vấn Suzuki khăng khăng bắt được Kid mới chịu giao dịch chính thức,

cho nên bọn chị liền đến xem.” Rui Kisugi sờ sờ mũ bảo hiểm Conan đội, cười giải thích.

“Nhất định tốn không ít tiền đúng không?” Conan tò mò nói.

“Ha ha, cũng chỉ có mấy tỷ yên, đối với chị gái xinh đẹp không tính là gì đâu.” Liêu Văn Kiệt lơ đãng nói.

Conan: “...”

Không hiểu, thực sự không hiểu, tại sao chị gái lớn lên dịu dàng, xinh đẹp, dáng người tốt, khí chất tốt, nhưng lại tìm những kẻ quỷ quái chỉ thích bắt nạt trẻ em vậy chứ?

Chẳng lẽ ánh mắt thẩm mỹ của mấy thiên kim đại tiểu thư đều giống nhau sao, chỉ cần lớn lên đẹp trai là được?

“Này, có phải cậu nói xấu tôi trong lòng không?”

Liêu Văn Kiệt đè mũ bảo hiểm của Conan lại, đè cậu gật gật đầu, giận dữ cởi mũ bảo hiểm, lại một quyền đánh tới.

“Tôi biết ngay mà, nhóc ở trong lòng nói xấu tôi.”

“Đáng ghét…”

Conan túm lấy chiếc mũ bảo hiểm rộng thùng thình, suy nghĩ tìm tiến sĩ Agasa thiết kế một chiếc mũ bảo hiểm dành riêng cho trẻ em, cậu lễ phép cùng Rui Kisugi vẫy tay chào tạm biệt, chạy trốn chạy đến bên cạnh Mori Ran cầu ôm.

Không ổn, quá đau, không ôm một chút sẽ chết người.

“Quá mất mặt, loại tật xấu bắt nạt anh bạt nhỏ này của cậu khi nào có thể sửa lại?” Rui Kisugi lấy tay vịn trán, hồi tưởng lại khuôn mặt ủy khuất khóe mắt rưng rưng của Conan, liền có một loại cảm giác tội lỗi, cảm thấy bản thân là đồng đảng với Liêu Văn Kiệt.

Còn nữa, nếu Liêu Văn Kiệt duy trì thói quen vô lương tâm này trong thời gian dài, con cái của bọn họ chẳng phải sẽ xui xẻo sao.

“Đều là hiểu lầm mà thôi, tôi cũng chưa từng bắt nạt anh bạn nhỏ này….”

Liêu Văn Kiệt đang nói, nghe thấy tiếng kêu của Suzuki Sonoko, quay đầu nhìn thấy cô dẫn theo một nam thanh niên đi tới.

Thanh niên mặt thành thật, mộc mạc, mặc âu phục màu đen, đeo một cặp kính gọng đen, nhã nhặn, nhìn kỹ sẽ phát hiện là một soái ca khiêm tốn.

Cẩn thận hơn một chút, trên người thanh niên không phải mặc âu phục, mà là đồng phục màu đen.

“Người này…”

Liêu Văn Kiệt hai mắt híp lại, huyết khí tràn đầy như cột, là một võ giả thực lực cường đại, không phải người thường.

“Anh Văn Kiệt, giới thiệu cho anh một chút, vị này là sư huynh của Kyogoku, Lâm Bân, cũng giống anh là người Hồng Kông đấy!”

Suzuki Sonoko rầu rĩ nói: “Bởi vì chuyện của bác, cha tôi đặc biệt gọi điện thoại cho Kyogoku muốn anh ấy trở về hỗ trợ, kết quả tên hỗn đản này nói cái gì mà quá bận rộn, sau đó liền đề cử đại sư huynh đang giảng dạy ở bộ môn đối kháng ở trung tâm Tinh Anh Tokyo, cái gì vậy chứ, tên đáng ghét qua loa có lệ như vậy, đáng đời một ngày nào đó bị tôi đá.”

Nói xong, Suzuki Sonoko phát hiện không ổn, xấu hổ gãi gãi đầu: “Đại sư huynh anh đừng hiểu lầm, em không phải nói anh không tốt, mà là đang oán giận Kyogoku, làm bạn trai mà thái độ của anh ấy thật sự quá qua loa.”

“Không sao, anh cũng không để ý, cũng rất đồng ý với cách nói của em, Kyogoku có đôi khi rất chết não, không có bạn gái là kết quả mà cậu ta xứng đáng nhận được.”

Lâm Bân mặt không chút thay đổi trả lời một câu, lễ phép đưa tay về phía Liêu Văn Kiệt: “Xin chào, anh Liêu, bỉ nhân là Lâm Bân Đoạn Thủy Lưu Karate, tôi đã nghe Kyogoku nhắc tới anh, cậu ấy nói anh là một thiên tài võ đạo thực lực kinh người.”

Chương 930: Đều là đồng hương, anh Kiệt đây sẽ hại cậu sao 1
Liêu Văn Kiệt đưa tay nắm chặt với Lâm Bân, cảm nhận được lực đạo dần dần tăng cường, hơi sửng sốt: “A Bân, đều là người Trung Quốc, không cần phải nói tiếng Nghê Hồng trước mặt tôi, cảm giác khá kỳ quái.”

“Liêu tiên sinh nói phải, tôi tự giới thiệu lại một lần nữa.”

Lâm Bân đổi thành tiếng Trung Quốc, lần nữa tự giới thiệu bản thân, trong lúc nói chuyện không ngừng tăng cường lực nắm tay, thấy sắc mặt Liêu Văn Kiệt như thường không thay đổi, không khỏi gắt gao nhíu mày.

Đoạn thời gian trước, Kyogoku rời khỏi Nghê Hồng, bắt đầu con đường khiêu chiến đi du lịch thế giới, là hai sư huynh đệ mạnh nhất trong đồng môn, Kyogoku đặc biệt tới hỏi thăm sức khỏe với anh.

Hai người luận bàn đôi một phen, cảm giác trải nghiệm của Lâm Bân thập phần không xong, tuy rằng anh ta thắng, nhưng anh ta lớn hơn Kyogoku ba tuổi, có thể tưởng tượng được, chờ Kyogoku đi vòng quanh thế giới trở về, anh ta cũng không phải là đối thủ của sư đệ nữa.

Thắng ở hiện tại, lại thua trong tương lai về tiềm lực, trong lòng rất khó chịu.

Sau đó Kyogoku nói cho Lâm Bân một tin tức khiến Lâm Bân thập phần rối rắm, trong thế hệ trẻ, anh cũng không phải mạnh nhất, tương lai không phải, hiện tại cũng không phải.

Kyogoku nói một ít tin tức về Liêu Văn Kiệt, hai người cùng ra Hồng Kông, nếu có cơ hội, Lâm Bân có thể cùng Liêu Văn Kiệt luận bàn một chút.

Lâm Bân cũng cho rằng như vậy, ngày hôm sau liền nộp đơn lên tổng bộ trung tâm tinh anh, yêu cầu điều đến phân bộ Hồng Kông giảng dạy.

Không ngờ, hôm nay bảo vệ tập đoàn Suzuki lại gặp Liêu Văn Kiệt trước.

Ấn tượng đầu tiên, rất ngạc nhiên…tiểu bạch kiểm, phấn hoa đầy mặt, vừa nhìn đã biết không phải là thứ tốt gì.

Loại người này lại còn có một cô bạn gái xinh đẹp lại giàu có, quả thực khiến người ta khó hiểu.

“Giới thiệu đơn giản chút, tôi là Liêu Văn Kiệt, tuy rằng bộ dạng cậu tương đối gấp gáp, thoạt nhìn lớn tuổi hơn so với tôi, nhưng tuổi thật so với tôi nhỏ hơn, dựa theo quy củ bên chúng ta, sau này gọi tôi anh Kiệt là được rồi.”

Liêu Văn Kiệt cười tủm tỉm thừa nhận lực nắm tay không ngừng tăng cường, vân đạm phong khinh, không chút để ý.

Căn cứ vào tình báo lần trước hắn thu được từ Kyogoku, đại sư huynh Lâm Bân nhìn thì già rặn, thực tế còn đang tuổi đại học, nhiều nhất là hơn hai mươi tuổi, sở dĩ không học đại học mà là làm giáo viên ở trung tâm Tinh Anh là bởi vì anh ta thi không được.

*Xem Vua phá hoại để biết thêm về nhân vật Lâm Bân này

*Xem Vua phá hoại để biết thêm về nhân vật Lâm Bân này

Về phần bộ đồng phục và kính mắt này, là tiêu chuẩn của Đoạn Thủy Lưu để che dấu chân tướng bi thương của toàn bộ học viên.

-Làm sao vậy, lễ không thể phế, A Bân cậu ngược lại nói chuyện nha?

“Kiệt, anh Kiệt.”

- Lớn tiếng một chút, không nghe thấy!

“Kiệt, anh Kiệt.”

Lâm Bân nhỏ giọng lầm bầm, không phải không biết lớn tiếng, mà là quá xấu hổ.

Liêu Văn Kiệt lớn hơn anh ta ba bốn tuổi, gọi một tiếng anh Kiệt cũng không có gì sai, xưng hô rất bình thường. Có vấn đề chính là giọng điệu nói chuyện của Liêu Văn Kiệt, làm cho anh ta cảm thấy tiếng anh Kiệt này hô lên, giống như đang tiến hành xử phạt công khai nào đó.

Hơn nữa anh ta còn đang có ý nghĩ luận bàn với Liêu Văn Kiệt một chút, nếu cứ mở miệng anh ngậm miệng anh gì đó, khí thế đều tan đi không ít.

Không ổn.

“Vẫn nhỏ giọng như vậy, giống như không ăn cơm, nhưng mà thôi quên đi, mọi người không quen, tôi cũng không làm khó cậu.”

Liêu Văn Kiệt rút tay vỗ vỗ bả vai Lâm Bân, lại cảm giác ánh mắt Rui nhìn hắn có chút không đúng, từ bắt nạt anh bạn nhỏ biến thành anh bạn lớn cũng bắt nạt.

Để duy trì hình ảnh của một người đàn ông tốt, hôm nay

không bắt nạt nữa, một ngày khác lại nói sau.

“Liêu tiên sinh, tôi có chút chuyện muốn cùng anh luận bàn một mình, có thể mượn một bước nói chuyện chút không?” Lâm Bân nghiêm túc nói.

“Cậu xác định?”

Liêu Văn Kiệt nhướng mày, hiểu được Lâm Bân có ý gì, chỉ có thể nói đối phương đến trễ, phiên bản của hắn đã cập nhật ba đời rồi, lúc này xuất hiện cơ bản chẳng khác nào cho không.

-Tôi xác định!

“Được rồi, cùng cậu chơi một phen vậy.”

Liêu Văn Kiệt nhún nhún vai, nói với Rui Kisugi: “Chị Rui, đợi một lát nhé, tôi cùng A Bân đến bên kia luận bàn một lát, rất nhanh sẽ trở về.”

Rui Kisugi khẽ nhíu mày, đại khái đoán ra tình huống gì, gật gật đầu không nói gì.

“Đi, bên kia ít người.” Liêu Văn Kiệt ôm lấy bả vai Lâm Bân, đi về phía vườn hoa phía sau viện bảo tàng.

“A Bân, cậu tới khi nào, học karate vài năm rồi…”

“Chậc chậc, mười một tuổi thiếu niên như vậy, đến đây, cùng anh Kiệt nói chuyện chút, lúc cậu mới tới Tokyo ở đâu, bà chủ nhà đối với cậu có tốt không?”

“Lừa ai đây, nhân vật kinh điển như bà chủ nhà làm sao có thể chưa từng xuất hiện, cậu yên tâm cứ nói đi, một người một mình, tôi cam đoan không truyền loạn đâu.”

“Được rồi, tôi coi như cậu không có bà chủ nhà, đổi đề tài khác, thành tích của cậu không tốt, chuyện này cũng không sai

chứ?”

“Đừng ngụy biện nữa, Kyogoku chính miệng nói cho tôi biết, cậu ta vẫn luôn cười, cũng chưa từng dừng lại.”

“……”

Chương 931: Đều là đồng hương, anh Kiệt đây sẽ hại cậu sao 2 Khu vườn phía sau bảo tàng.

Lâm Bân cởi áo khoác đồng phục màu đen, gấp gọn gàng đặt dưới tàng cây, sau đó tháo kính gọng đen dùng để nhã nhặn, đặt lên áo khoác.

Đoạn Thủy Lưu Karate, Lâm Bân, xin chỉ giáo!

“Đợi lát nữa, tôi còn có mấy vấn đề, không hỏi không thoải mái.”

Ngay khi Lâm Bân bày ra tư thế đối kháng, Liêu Văn Kiệt giơ tay lên kêu dừng lại, khóe mắt trước co rút, xuất phát từ lễ phép, thu hồi động tác đối kháng, chờ Liêu Văn Kiệt hỏi xong vấn đề kỳ lạ của hắn ta.

“A Bân, theo tôi được biết, cậu và Kyogoku bởi vì cạnh tranh, quan hệ vô cùng bình thường, vì sao nguyện ý giúp nhà Suzuki trông coi đá quý?”

“Tôi quả thật cùng Kyogoku quan hệ bình thường, nhưng tập đoàn Tài Chính Suzuki cho quá nhiều, tôi không có cách nào cự tuyệt.” Lâm Bân mặt không chút thay đổi trả lời.

Suzuki Jirokichi tràn đầy tin tưởng vào việc mình có thể bắt được Kid hay không, người cầm lái tập đoàn, Suzuki Shiro thì không, khó hiểu tâm lý lạc quan của anh họ nhà mình từ đâu mà đến, để phòng ngừa Kid thành công đắc thủ, dẫn đến danh dự của tập đoàn Suzuki bị tổn hại, liền bỏ ra một số tiền lớn thuê đại sư

huynh Đoạn Thủy Lưu hai đêm.

“Chả trách…”

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu, thuận thế ném ra vấn đề thứ hai: “Vì sao không đi tán Sonoko đi, cô ấy là đại tiểu thư nhà Suzuki, lại là bạn gái Kyogoku, cưới cô ấy không chỉ nửa đời sau không cần cố gắng, còn có thể nhục nhã sư đệ quan hệ bình thường với cậu, cớ sao không làm?”

- “Anh muốn khiêu khích quan hệ sư huynh đệ chúng tôi?” Lâm Bân nhíu mày, trong lúc nói chuyện có chút tức giận.

“Làm sao có thể, chỉ có loại quan hệ huynh đệ nhựa hai người cùng nhau tháo dỡ thôi, còn cần phải khiêu khích sao?”

Ngược lại cũng vậy.

Có lý có căn cứ, Lâm Bân nhất thời không có cách nào phản bác, hừ lạnh một tiếng nói: “Nếu như anh muốn dùng phương pháp này khiêu khích quan hệ sư huynh đệ chúng tôi, tôi khuyên anh không cần uổng phí tâm cơ, tôi đã có cô gái mình thích, cô ấy đang ở Hồng Kông chờ tôi.”

Liêu Văn Kiệt: (?’?’?)

Dám hỏi, cô gái đó có phải là A Lệ không?

p/s : A Lệ trong trung tâm Tinh Anh ^^

p/s : A Lệ trong trung tâm Tinh Anh ^^

Nếu là như vậy, nghe anh Kiệt đây nói một câu, chuyện tình cảm tuyệt đối không được coi trọng quá nặng.

Đừng hỏi vì sao, tin là được rồi, đều là đồng hương, anh Kiệt đây còn có thể hại cậu sao?

“Này, ánh mắt của anh là cái gì vậy, tại sao đột nhiên đồng tình với tôi?”

Ánh mắt tràn ngập thương hại làm cho Lâm Bân cảm thấy bị mạo phạm, tức giận đùng đùng giải thích: “Chúng tôi là bạn học, thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, hẹn ước khi mái tóc dài đến eo của cô ấy, tôi sẽ trở về cưới cô ấy.”

Thật vậy, mái tóc dài quả thật đã đến thắt lưng.

Liêu Văn Kiệt gãi gãi đầu, nắm tay ho nhẹ một tiếng: “Cậu đừng hiểu lầm, tôi không phải hoài nghi cậu, chính là cảm thấy… Cái gì, cậu mười một tuổi đã tới Nghê Hồng, khi đó các ngươi… Làm thế nào một đứa trẻ có thể … Cậu nói đúng không?”

“Hừ, có thể nói ra loại lời này, liền chứng tỏ anh chưa từng trải qua sự hồn nhiên khó có thể đáng quý. ” Lâm Bân khinh thường cười nhạo, hơi hơi nâng cằm lên, bất thình lình còn có chút cảm giác ưu việt.

Hình ảnh quá đẹp, Liêu Văn Kiệt che mặt không dám nhìn, hắn đột nhiên cảm thấy mình cực kỳ giống nhân vật phản diện, hắn là nên nhuộm tóc vàng đi.

Nhưng mà nghĩ lại, hắn đột nhiên phát hiện chỗ nào không đúng, hình như…

Từ khi quen biết, vẫn là A Lệ hẹn hắn, mỗi lần đều đưa hắn đến rạp chiếu phim tối như mực, mượn hoàn cảnh đưa tay không thấy năm ngón tay, xuống tay với hắn, cuối cùng được toại nguyện.

Đúng vậy, rõ ràng là thân thể A Lệ bắt đầu trước, hắn chỉ là không bảo vệ tốt chính mình mà thôi.

Không sao đâu, hắn không phải nhân vật phản diện, A Lệ mới đúng!

Nghĩ đến đây, người bị hại Liêu Văn Kiệt trong nháy mắt trở nên phẳng lặng, hợp tình hợp lý hỏi ra một câu hỏi cuối cùng: "Theo Kyogoku nói, cậu và cậu ta là đệ tử kiệt xuất nhất thế hệ Đoạn Thủy Lưu này, chưởng môn tương lai chỉ có thể là một giữa hai người các cậu, cậu nắm chắc bao nhiêu?"

"Hỏi cái này làm gì?" Lâm Bân trong nháy mắt cảnh giác.

"Kyogoku nói cậu ta nắm chắc cực lớn, chúng ta đồng hương một hồi, tôi tự nhiên không phục, cho nên muốn nghe cậu nói một chút, tìm chút cân bằng tâm lý."

Liêu Văn Kiệt đi, nói: "Theo ý tứ của Kyogoku, cậu tuy rằng nhập môn sớm, nhưng cũng bỏ lỡ độ tuổi tốt nhất khai thác tiềm lực, dẫn đến thiên phú của cậu có thừa nhưng hậu kình không đủ, mà cậu ta..."

- Đủ rồi!

Lâm Bân hai tay nắm tay, khớp xương lạch cạch rung động: "Thiên phú cũng tốt, tiềm lực cũng được, đều là gạt người. Sư phụ xác định Kyogoku làm người thừa kế, không phải bởi vì tiền đồ của cậu ta không thể hạn chế, mà là bởi vì cậu ta là người Nghê Hồng, mà tôi lại là người Trung Quốc. Đáng ghét, nếu như tôi cũng là Nghê..."

Nói được một nửa, anh ta phát hiện Liêu Văn Kiệt lộ vẻ khinh bỉ, nhất thời sắc mặt đỏ lên: "Anh nhìn tôi làm gì, anh coi tôi không yêu nước sao, tôi vẫn chờ cửu thất được không!"

"Tôi cũng không nói gì cả."

"Ít xem thường người khác, nếu tôi không yêu nước, đã sớm đổi quốc tịch rồi."

"Vậy ai biết được, không chừng là phát hiện đổi quốc tịch cũng không cách nào biến thành người thừa kế, đơn giản là duy trì

nguyên trạng không thay đổi đúng k.”

Chương 932: Đều là đồng hương, anh Kiệt đây sẽ hại cậu sao 3
“Khốn nạn, không cần hắt nước bẩn cho tôi, cái này gọi là sư di trường kỹ dĩ tự di, tôi mang theo mộng tưởng đến Nghê…”

“Dừng, dừng, sai rồi, là sư di trường kỹ dĩ chế di.”

*Sư di trường kỹ dĩ chế di: học hỏi từ những người nước ngoài để nắm được cách chỉ huy của họ

*Sư di trường kỹ dĩ chế di: học hỏi từ những người nước ngoài để nắm được cách chỉ huy của họ

- Tôi biết, chỉ là không cẩn thận đọc sai!

p/s: một khi đã sai chính tả thì mọi lập luận sẽ vô nghĩa=)) Quê

p/s: một khi đã sai chính tả thì mọi lập luận sẽ vô nghĩa=)) Quê

“Thật hay giả, tôi không tin đâu nhó.”

“Đủ rồi!!”

Lâm Bân thẹn quá hóa giận, chỉ vào Liêu Văn Kiệt nói: “Tiểu tử thúi, có biết tôi nhịn anh thật lâu không, lần đầu tiên nhìn thấy anh, tôi liền cảm thấy siêu cấp khó chịu.”

“Bình thường tôi gọi loại tâm tính này là ghen tị.”

“Thối tha không biết xấu hổ!!”

Lâm Bân nghiến răng nghiến lợi, miệng lưỡi đấu không lại, tiến vào khâu vật lý: “Nói nhảm thì ít nói đi, Kyogoku tuổi còn nhỏ, kinh nghiệm chiến đấu không đủ, nhưng không có nghĩa là tiêu chuẩn Đoạn Thủy Lưu như tôi là như thế, hôm nay tới tìm

anh, chính là vì chứng minh karate là mạnh nhất.”

“Đừng nói mấy lời ngu ngốc nữa, trên đời này cho tới bây giờ chưa từng có mạnh nhất…”

Liêu Văn Kiệt giơ ngón tay lên trời, ánh mắt hơi biến hóa, chậm rãi nói: “Chỉ có mạnh hơn!”

“Nói to thế cũng không biết xấu hổ, tôi ngược lại muốn nhìn xem anh mạnh cỡ nào.”

Lâm Bân hít sâu một hơi, giá trị tức giận bị vây ở bên bờ vực bộc phát, chỉ thấy anh ta vững vàng bước chân, hai tay nắm tay thu tay, trong cơ thể bộc phát ra tiếng gân cốt ma sát.

Sau đó chân phải bước về phía trước một bước, thân hình thuận thế nghiêng về phía trước, theo chân phải đột nhiên đạp đất, quyền phải thu vào dưới bụng. Người ở giữa không trung giống như một cây kình cung kéo đến trăng tròn, nắm tay phải như hổ gầm oanh kích , chính là mũi tên ngưng tụ toàn bộ lực đạo của kình cung.

Mũi tên bén nhọn xé mở không khí, bao bọc khí lưu màu trắng, khí tức cuồng bạo đập vào mặt, thổi đến đại thụ phía sau Liêu Văn Kiệt ào ào rung động.

Hắn không né, đợi quyền phong đến gần, cũng chưởng thành đao, cắt ở chỗ mũi nhọn khí lưu cuồng bạo nhất.

Ba!

Một tiếng giòn vang qua đi, đôi mắt Lâm Bân đột nhiên co rút tại chỗ, đau đớn trên mu bàn tay không giống như giả dối, cú đấm nặng vừa rồi bị Liêu Văn Kiệt tát văng ra.

“Làm sao vậy, bàn luận lần này là một chiêu định thắng bại?”

Liêu Văn Kiệt lui về phía sau hai bước, vung tay, biểu tình khoe khoang nói: “Đau quá, cảm giác xương tay đều nứt ra, tiếp một lần nữa khẳng định về sau tôi cũng đừng hòng đánh quyền được nữa.”

Lâm Bân sắc mặt tái mét, nín thở ngưng thần tĩnh tâm, không theo đuổi một kích tất sát nữa, một cước chà đạp lên mặt đất, tay đao cắt về phía cổ Liêu Văn Kiệt.

Khí lưu cuồng bạo bao vây cánh tay, một kích này cũng thế mạnh mẽ nặng nề, nhưng so với trọng quyền vừa rồi một kích tất sát, chiêu thức này lại xoay vòng lưu lại không ít đường sống.

Bởi vì tốc độ quá nhanh, từ tĩnh chuyển động chỉ trong chớp mắt, khiến cho thân thể Lâm Bân kéo dài tàn ảnh, từ góc độ của người ngoài cuộc, phảng phất như là anh ta có được công năng đặc dị, khi xuất chiêu tay chân trở nên dài hơn.

Ba!

Lại là một tiếng giòn vang, đao tay bị một cái tát vô tình đánh ra.

Mũi chân Lâm Bân điểm xuống đất, thân hình xoay tròn, roi quấn lấy cơn lốc gào thét, tựa như một thanh loan đao, trong nháy mắt bài ra khí lưu màu trắng, chém về phía vị trí cánh tay Liêu Văn Kiệt.

Ba!

Liêu Văn Kiệt giơ tay lên đỡ lấy chân roi, trong cơn lốc thổi mạnh như núi Thái Sơn, năm ngón tay siết chặt cổ chân Lâm Bân, cắt đứt liên chiêu tiếp theo của anh ta, nhếch miệng cười.

Nguy hiểm!

Lâm Bân kinh hãi, một giây sau, trước mắt trời đất quay

cuồng, sóng khí khủng bố cắn nuốt toàn thân, tiếng nổ vang không ngừng nổ tung bên tai và trên người.

Ầm! Ầm! Ầm! ————, đá xanh trên mặt đất vỡ vụn, tiếng nổ liên tiếp không ngừng, từng mảng lớn đá vụn bị chấn động tung lên, sau đó lại bị bão cuốn đi, giống như ám khí bắn tung tóe khắp bốn phương tám hướng.

Liêu Văn Kiệt đánh loạn Lâm Bân một trận, trận chiến này không sử dụng bất kỳ kỹ xảo đối kháng nào, chỉ thuần túy dùng tố chất thân thể nghiền ép, hơn mười lần sau khi kết thúc buông tay, Lâm Bân tùy ý bay ngược ra, đập sập vách tường gạch đá ở hậu viện bảo tàng.

“A Bân, còn có thể đứng lên sao?”

Liêu Văn Kiệt nhấc ống tay áo lên, nhìn thời gian trên đồng hồ: “Không được thì tôi đi trước, động tĩnh lớn như vậy, vạn nhất bị cảnh sát tới hiểu lầm thành Kid sẽ không tốt.”

“Hai tên kia đang làm gì vậy?”

“Hẳn là đánh nhau. Đúng không?” – Bên trong xe phát sóng, màn hình chiếu hình ảnh giám sát khu vườn phía sau bảo tàng, một đám người nhìn đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, bộ phận cảnh sát cùng thanh tra Nakamori phụ trách bắt giữ Kid mí mắt điên cuồng, trong lòng thầm hô quái vật.

Đánh người là quái vật, bị đánh vẫn còn chưa chết cũng là quái vật.

“Tôi nhớ rõ bọn họ…”

Suzuki Jirokichi phục hồi tinh thần, chỉ ra thân phận của Liêu Văn Kiệt và Lâm Bân: “Đây là vệ sĩ do em họ tôi thuê, phụ trách trông coi Blue Wonder không bị Kid trộm đi, người còn lại là vị hôn phu của đại tiểu thư Kisugi, Rui Kisugi muốn mua đi Blue

Wonder, lo lắng đá quý bị Kid trộm đi, cho nên tới đây xem một chút."

"Thì ra là như vậy, tôi hiểu rồi."

Chương 933: Hôm khác ngược đãi cậu 1 Thanh tra Nakamori bừng tỉnh đại ngộ, ông ta không hiểu, ngược lại càng nghi hoặc, hai quái vật đến viện bảo tàng là vì bảo vệ đá quý, vì sao lại đánh nhau?

Còn nữa, sức chiến đấu khoa trương như vậy, Kid gặp phải bọn họ sẽ không bị thương chứ?

Chuyên nghiệp bắt Kid nhiều năm, Nakamori tự nhận mình không có tình bạn cơ sở với Kid, nhưng cũng không đành lòng nhìn cậu ta bị người ta chụp thành ảnh.

"Thanh tra Nakamori, anh biết được gì rồi, có thể giải thích một chút không?"

"Không cần hỏi tôi, ông nhìn lại một chút liền hiểu." Nakamori sắc mặt nghiêm nghị, trước tiên nhìn đồng hồ đeo tay, xác nhận cách thời gian Kid xuất hiện còn có mười phút, mới chỉ vào màn hình giám sát.

Trong hình ảnh, Lâm Bân đẩy gạch đá đè lên người ra, dùng tốc độ theo dõi không cách nào bắt được vọt tới trước mặt Liêu Văn Kiệt, lại dùng tốc độ nhanh hơn đập ngã một bức tường khác.

Ầm ầm!!

Lâm Bân ngã cắm vào đống phế tích gạch đá, hai chân ở bên ngoài kéo hai cái, thắt lưng phát lực, như một con cá chép đứng thẳng lên.

Anh ta thở hổn hển lau đi máu mũi trên môi, ánh mắt nhìn Liêu Văn Kiệt tựa như đang nhìn một con quái vật, đồng thời trong

lòng hoài nghi Kyogoku tiết lộ tình báo của Liêu Văn Kiệt cho anh ta là có mưu đồ.

Lâm Bân nhớ rất rõ, khi nhắc tới Liêu Văn Kiệt, nguyên văn của Kyogoku là 'Không đánh thắng, có chút chênh lệch, cũng không phải là không thể chiến thắng', cũng tỏ vẻ cao thủ khó tìm, đề nghị anh ta có cơ hội luận bàn với Liêu Văn Kiệt một chút.

Có quỷ mới tin cậu!

Cậu gọi cái này là có chút chênh lệch?

Thằng khốn sư đệ của anh ta thật tệ!

Sư huynh đệ hai người tiêu chuẩn nửa cân tám lạng, cho tới nay đều là Lâm Bân hơn một bậc, anh ta biết rõ tiềm lực thật sự của Kyogoku, cũng biết chênh lệch giữa hai người sẽ càng ngày càng nhỏ.

Đừng thấy bây giờ là anh ta tám lạng, Kyogoku nửa cân, không tới hai năm sẽ biến thành anh ta chín lạng, Kyogoku một cân.

Tương tự như vậy, Kyogoku luôn miệng thừa nhận có chênh lệch giữa Liêu Văn Kiệt, cũng chính là $5+2=7$, rõ ràng hơi kém tám lạng bây giờ của anh ta một chút mà.

Sẽ không sai đâu!

Có lẽ thành tích toán học của hai sư huynh đệ bình thường, nhưng trong vòng một đến mười phép cộng trừ vẫn rất tự tin, không có khả năng cũng không có lý do gì để phải tính sai.

Lúc đó anh ta còn dùng máy tính, còn kiểm tra một lần nữa mà. =))

Cho nên, trước khi giao thủ, Lâm Bân vẫn cho rằng, anh ta tám lạng, Liêu Văn Kiệt bảy lạng, cứ coi như bảy lạng nửa, không thể

nhiều hơn nữa đâu.

Đánh nhau xong, trái tim Lâm Bân dần dần chìm xuống đáy, anh ta dốc hết toàn lực đã bắt đầu thở dốc, đối phương lại còn chưa nghiêm túc tí nào đâu.

Chênh lệch quá lớn, ít nhất cũng có hai cân, có người nói dối.

Máy tính sẽ không nói dối, dù sao cũng đã nghiệm tính qua, nhân lực có cực hạn, Liêu Văn Kiệt cũng sẽ không trong thời gian ngắn đột nhiên cường đại nhiều như vậy, người nói dối kia chỉ có thể là Kyogoku.

Lâm Bân có lý do hoài nghi, bởi vì quan hệ giữa hai sư huynh đệ bình thường, Kyogoku chẳng qua chỉ có mình bị đánh, trên tinh thần nguyên tắc "có phúc cùng hưởng, có khó cùng chịu", ngoài mặt tới cửa bái phỏng, kì thực chính là truyền tin tình báo giả, kéo anh ta bị đánh xuống nước.

Người này tâm tư lại ác độc đến tận đây!

Bình tĩnh phân tích, suy nghĩ một chút, nhìn thấu. JPG

(mấy chữ trên ảnh là tên JPG luôn nhe ^^)

mấy chữ trên ảnh là tên JPG luôn nhe ^^)

Lâm Bân lạnh mặt vỗ bụi bặm trên đầu, xoay người đi về phía đại thụ đặt kính cùng áo khoác: "Kỹ thuật không bằng người, là tôi thua, nhưng tôi vẫn là câu nói kia, karate là mạnh nhất."

Rầm!

Lâm Bân đập đầu vào tường, cả đầu nhúng vào trong đó.

Bên này, Liêu Văn Kiệt thu chân lại, bĩu môi nói: "Kỹ thuật không bằng người thì đừng giả vờ, làm như giống như cậu thắng vậy, tôi cũng là câu nói kia, trên đời này không có mạnh nhất chỉ

có mạnh hơn."

Lâm Bân rút đầu cắm vào tường, tiếp tục mặt không chút thay đổi: "Anh hiểu lầm rồi, tôi nhận thua không phải vì sợ anh, mà là dã tâm của Kyogoku, muốn dùng kế mượn đao giết người hại tôi, nói cái gì cũng không thể để cho cậu ta thực hiện được."

"Cái gì?"

Liêu Văn Kiệt nghiêng đầu, không làm rõ suy nghĩ của đối phương.

Lâm Bân cũng không nói thêm gì, dưới tàng cây mặc áo khoác, đẩy kính gọng đen trên sống mũi, theo vách tường rách thành lỗ biến mất trong bóng đêm.

Kỹ xảo không bằng người, lưu lại chỉ biết tự làm mất mặt mình.

Huống hồ, có Liêu Văn Kiệt ở đây, Kid khẳng định không có cách nào trộm đá quý, có anh ta ở đây kết quả cũng vậy thôi.

Về phần một nửa hoa hồng mà gia đình Suzuki đã trả trước, anh ta bị đánh một trận béo cả người, coi như tiền chuyền nước là được.

Thấy Lâm Bân nói đi là đi, Liêu Văn Kiệt có chút trợn tròn mắt, một lúc lâu sau mới phản ứng lại, bị lừa, tên này rõ ràng là biết đánh không lại, bịa ra một lý do chạy trốn.

- Chạy được lúc nhất thời nhưng chạy không thoát cả đời, hôm khác còn ngược đãi cậu!

Liêu Văn Kiệt xoay người rời khỏi hậu hoa viên, đi ngang qua góc đường, thấy được Rui đã chờ đợi đã lâu, mỉm cười, tiến lên ôm lấy eo nhỏ nhắn.

“Đồng hương của cậu đâu?”

Chương 934: Hôm khác ngược đãi cậu 2 “Đi rồi, không phải chị đều thấy sao?”

“Tên đàn ông đáng ghét, uyển chuyển một chút cũng không biết, tôi là lo lắng cậu mới tới xem.”

“Tôi chán ghét như vậy, chị còn thích không?” Liêu Văn Kiệt nhướng mày, cười hỏi.

“Có một chút.”

“Vậy chị rất uyển chuyển.”

……

Tám giờ tối, Kid xuất hiện trong ngàn tiếng reo hò của người hâm mộ, đầu tiên là cánh lướt bay bay trên bầu trời đêm trăng tròn, hung hăng quét một làn sóng fan người qua đường, sau đó biến mất trong bom khói.

Sau khi xuất hiện lần nữa, cậu ta đứng trên bầu trời trên đường, hai bên trái phải là các tòa nhà cao tầng, đối diện là tòa nhà bảo tàng đặt đá quý ‘Blue Wonder’.

Mấy chiếc trực thăng bao quanh, ánh đèn chiếu đủ, Kid trong tiếng la hét của người hâm mộ biểu diễn một đoạn đi dạo trên không, lăng không đi về phía viên đá quý.

Tuy rằng không lộ diện, nhưng một thân áo choàng trắng + còn có thể giả vờ biến ảo thuật, đáng đời cậu ta có nhiều fan như vậy.

Liêu Văn Kiệt có thể tưởng tượng, trong xe phát sóng, Suzuki Sonoko một bộ dạng si mê hét lên .

Chỉ có thể nói, Kyogoku thật thảm.

“A Kiệt, cậu có thấy vừa rồi không, đây là loại ảo thuật gì, chẳng lẽ Kid có thể bay?”

Ai Kisugi tò mò nhìn Liêu Văn Kiệt: “Còn cậu thì sao, cậu có thể bay không?”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, nghiêm túc nói: “Chị Rui, tôi biết chị rất sùng bái tôi, nhưng chúng ta phải tin tưởng khoa học, con người làm sao có thể bay được!”

“Thật đáng tiếc, tôi còn tính nếu như cậu biết…”

Rui Kisugi cắn lỗ tai Liêu Văn Kiệt, nhỏ giọng nói một câu, người sau nghe được hai mắt tỏa sáng, liên tục gật đầu nói: “Tuy rằng hiện tại tôi còn chưa biết bay, nhưng tôi đang luyện, chị yên tâm, sẽ không để cho chị chờ lâu đâu.”

“Lừa đảo, tôi biết mà.”

Trên bầu trời, Kid không vội vàng đi về phía đá quý, Suzuki Jirokichi dưới áp lực, phải khởi động cơ quan, thu hồi tượng chân dung trên mũi tàu cùng với đá quý.

Kid thấy thế, để lại tuyên ngôn kiêu ngạo gặp lại lúc 12 giờ tối mai, ném bom khói biến mất không thấy.

Liêu Văn Kiệt thấy rất rõ ràng, từ đầu đến cuối, đều có một chiếc trực thăng lơ lửng trên bầu trời chỗ Kid, dùng hai sợi dây nhỏ như dây câu treo Kid, mà cậu ta chỉ cần theo trực thăng đi tới, làm ra động tác đi bộ là được.

Về phần tiếng bước chân rõ ràng, hẳn là đã ghi âm trước.

- Tên này thắt lưng không tệ, hạch tâm rất mạnh a!

Thấy Kid biến mất, fan lại chậm chạp không muốn rời đi, Liêu Văn Kiệt thầm nghĩ một tiếng may mắn, thúc giục Rui Kisugi

nhanh chóng lên xe, nếu không đi giao thông lại ùn tắc.

.....

Ngày hôm sau, lúc 23:30, Liêu Văn Kiệt dỗ dành Rui, một mình đến bảo tàng.

Đúng vậy, là hướng về phía Conan, thuận tiện trông coi đá quý không thật sự bị Kid lấy đi.

Conan cũng không làm hắn thất vọng, vừa đến viện bảo tàng không bao lâu, liền tự mình chủ động đưa tới cửa.

Binh!

“Xác nhận, là nhóc.”

Liêu Văn Kiệt thổi nắm đấm: “Nói đi, vội vàng tìm tôi có chuyện gì?”

Conan ma sát đầu xua tan nỗi đau, tốc độ nói nhanh nói: “Về đạo chích Kid, tối hôm qua anh cũng có mặt, cậu ta biểu diễn ảo thuật là nguyên lý gì?”

“Đây không phải là chuyện mà các bạn nhỏ nên quan tâm, bây giờ là 11 giờ 45 phút tối, cậu nên đi ngủ sớm đi.”

Liêu Văn Kiệt tốt bụng nhắc nhở: “Đi ngủ sớm dậy sớm mới có thể phát triển thân thể, đừng trách tôi không nhắc nhở cậu, nếu hai mươi năm sau chiều cao của cậu không thay đổi, đều là do thức đêm gây họa.”

“Đừng náo nữa, tôi rất nghiêm túc, anh nhất định đã nhìn thấu ảo thuật của Kid, mau nói cho tôi biết đi mà.”

“Kỳ thật cũng không phức tạp, chỉ là dưới ánh đèn tối đen, tất cả mọi người đều bị lừa.” Liêu Văn Kiệt cười hắc hắc: “Cho cậu một gợi ý, Kid còn có đồng bọn, người kia sẽ lái trực thăng.”

Conan nghe vậy trầm ngâm ba giây, suy nghĩ rõ nguyên lý trong đó, xoay người chạy về phía xe phát sóng, thừa dịp thời gian sung túc, nhanh chóng dụ dỗ mọi người đem chân tướng suy luận ra.

Hai bước chạy đi Conan phát hiện mình tại chỗ không nhúc nhích, lúc này mới chú ý tới, mình bị Liêu Văn Kiệt nắm lấy cổ áo xách lên giữa không trung.

“Làm gì?”

Conan biến sắc, đột nhiên nghĩ đến một khả năng, Liêu Văn Kiệt là trộm, Kid cũng là trộm, hắn tám chín phần mười chính là đồng bọn của Kid.

Khả năng rất lớn, Liêu Văn Kiệt ở hoàng cung Vespania biểu hiện ra thực lực, muốn bắt được Kid căn bản là dễ dàng, hết lần này tới lần khác trên du thuyền nữa, hắn một chút dục vọng bắt được Kid cũng không có.

Thật đáng ngờ!

Binh!

Liêu Văn Kiệt thổi nắm đấm, buông Conan đang chạy trốn không thành công xuống: “Tôi được rồi, cậu đi đi, nhớ lần sau tự giác một chút.”

Conan: “...”

Thu hồi lý luận lúc trước, là cậu nghĩ nhiều.

Xe phát sóng, Nakamori và Suzuki Jirokichi đếm ngược, nhìn chằm chằm vào màn hình không chớp mắt, chờ đợi Kid xuất hiện.

Theo một cách nào đó, họ giống như người hâm mộ của Kid hơn, là tình yêu đích thực với idol nhà mình.

Conan bước nhanh chạy vào, phát hiện Mori Kogoro không có ở đây, thiếu chút nữa vui vẻ cười ra tiếng, thiếu đi người khuấy đảo đầu tiên càng loại trừ được đáp án chính xác, dưới sự dẫn dắt của cậu, chân tướng rất nhanh sẽ hiện ra mặt nước.

Còn kim gây mê…

Nói đến lại xấu hổ, kim này còn có tác dụng lớn, cậu thích nổi bật, muốn tự tay bắt được Kid.

“Thanh tra Nakamori, có khả năng hay không, trên trực thăng…”

- Tiểu quỷ, không cần quấy rối!

Một quyền cước của Nakamori ở trên đỉnh đầu Conan, sau khi đánh xong sửng sốt một chút, theo tin tức từ cơ quan cảnh sát, con riêng của Mori Kogoro đánh rất có cảm giác, không nghĩ tới lại là thật. =))

Chương 935: Cậu đổi bạn gái rồi à? 1 Cảm giác trên tay cực tốt, Nakamori có chút nghiện, suy nghĩ tìm được cơ hội nhất định phải thử lại một lần nữa.

Cơ hội đến đúng lúc lắm.

Đếm ngược đến 12 giờ đêm, bầu trời một tiếng nổ lớn, Kid xuất hiện trong tiếng bom khói, dùng cách tiếp cận giống như đêm qua, dưới sự hộ tống của trực thăng và đèn pha, đi bộ trên không đi về phía tòa nhà bảo tàng, khoảng cách với tượng chân dung trên mũi tàu giơ cao đá quý càng ngày càng gần.

“Đến rồi! Kid xuất hiện rồi!”

Tức giận Kid kiêu ngạo, càng tức giận dân chúng vô tri coi đạo tặc là thần tượng, Nakamori nghiến răng nghiến lợi, một quyền đánh vào Conan…

Trống rỗng.

Nakamori quay đầu, phát hiện Conan không biết từ khi nào ngồi xổm đến bên góc tường, mắt trừng như cá chết đang im lặng trào phúng cái gì đó.

Tiểu quỷ đáng ghét, Kid đáng ghét!

“Thanh tra Nakamori, tình huống có thay đổi, tôi cần lập tức dời đá quý đi.”

Suzuki Jirokichi đen mặt nói: “Thay vì bị Kid dễ dàng lấy đi đá quý trước mặt mọi người, chi bằng để tôi đem đá quý giấu đi, đánh cuộc của tôi cùng cậu ta xoay quanh đá quý mà triển khai, chỉ cần cậu ta không thể trộm đá quý vào thời gian quy định, ván này coi như tôi thắng.”

“Ngài Suzuki, đây không phải là vấn đề đánh cuộc, cảnh sát chúng tôi đến bắt…”

“Không cần nói nữa, ý của tôi đã quyết, trang đầu ngày mai phải là tôi.”

“Nhưng mà…”

“Không có nhưng mà, đá quý của tôi, tôi nói chứ, trừ phi cảnh sát nguyện ý bồi thường tổn thất đá quý bị đánh cắp, nếu không hết thảy miễn đàm phán.”

“……”

Nghe nói như vậy, Nakamori nhất thời không còn sức lực, buồn bực lẩm bẩm người có tiền chết tiệt, nhanh chóng thông báo qua radio, để cho cảnh sát canh giữ bảo tàng chuyển đá quý đến nơi an toàn.

-“Ha ha ha!!”

Thắng lợi đến sớm, Suzuki Jirokichi ngửa mặt lên trời cười to rời khỏi xe phát sóng, Conan ở góc tường lạnh lùng cười, sờ sờ súng gây mê hình đồng hồ của mình, cẩn thận đuổi theo Suzuki Jirokichi.

Suzuki Jirokichi là bác của Suzuki Sonoko, vì mối quan hệ này, Conan đã đến thăm phòng sưu tập huy chương danh dự của Suzuki Jirokichi, rõ ràng tình yêu của ông già kỳ lạ này dành cho Kid vô cùng sâu đậm.

Thứ Suzuki Jirokichi muốn, cũng không phải là đánh cuộc thắng lợi, chỉ là một viên đá quý , Suzuki Sonoko căn bản cũng không thèm để ý qua, ông ta chỉ là muốn tự tay bắt được Kid mà thôi.

Đột nhiên thay đổi tính tình, cực kỳ coi trọng đá quý mà bỏ qua Kid, chỉ có thể nói lên một vấn đề.

Buổi diễn tập ngày hôm qua, hôm nay đúng hẹn mà đến, hết thảy đều là ra vẻ mê trận, lão đầu đã bị rớt túi, Kid không ở trên trời, mà là ở dưới đất.

……

Bầu trời đêm đột nhiên nổi lên mưa phùn, nhưng điều này không ảnh hưởng chút nào đến sự nhiệt tình của người hâm mộ, vẫy gậy huỳnh quang hô vang tên Kid, nhìn từ xa ánh sáng mặt đất nhảy múa, cảnh tượng vô cùng ngoạn mục.

Không trách fan kích động như vậy, áo trắng quần trắng áo choàng trắng, găng tay mũ đội cùng một tấm gương, hôm nay Kid tiếp tục hút fan, dẫn tới không ít người qua đường gia nhập đội ngũ fan.

Nhưng ngay sau đó, người hâm mộ đã phát hiện ra rằng Kid đêm nay có gì đó không ổn, giống như một con rối dưới sợi dây

thừng.

Hữu hình vô thần, không có linh hồn.

Trước sự ngỡ ngàng của người hâm mộ, thần tượng Kid của họ đột nhiên bị rò rỉ và nổ tung một đám khói trắng.

Hiện trường một mảnh hỗn loạn, fan không rõ nguyên nhân, cảnh sát vội vàng duy trì trật tự hiện trường, trong xe phát sóng Nakamori sứt đầu mẻ trán, sai người dùng tốc độ nhanh nhất tìm ra vị trí của Kid.

Ông ta không khỏi cảm thấy may mắn, cũng may nghe lời của Suzuki Jirokichi, nếu không bất thình lình bị Kid đánh lén một chút, đá quý khẳng định không giữ được.

Chẳng bao lâu, cấp dưới đã gửi cho ông ta một tin tốt.

Ngay khi 'Kid' bị rò rỉ khí, Suzuki Jirokichi giả vờ là một nhân viên dọn dẹp, đóng gói tượng chân dung trên mũi tàu như một túi rác và rời đi bằng xe máy từ cửa sau của bảo tàng.

- "Ha ha ha, lão đầu tử này vẫn là có chút tiếc đồ vật sao!" Nakamori cười không ngừng, một lần chuyển giao hoàn mỹ, nhất định Kid đêm nay tay không trở về.

Cười cười, Nakamori giật mình, cẩn thận ngẫm lại, một màn trước mắt này tựa như từng quen biết, tựa như đã gặp qua ở địa phương nào đó.

"Hít ————" khí lạnh vào miệng, xông thẳng vào khoang sọ, Nakamori run rẩy châm một điếu thuốc lá, mơ hồ trong lúc đó, nhìn thấy gương mặt dữ tợn gầm gừ của cấp trên, cùng với bóng lưng mình suốt đêm chạy báo cáo.

Rất ảm đạm.

……

Bên kia, Kid giả vờ là Suzuki Jirokichi lái xe máy ba bánh, nhanh chóng rời khỏi bảo tàng, chạy với tốc độ cao trên đường cao tốc.

“So với dự đoán còn thoải mái hơn, xem ra…”

“Xem ra người ta bị bắt rồi, đạo chích Kid tiên sinh.”

“???”

Bên cạnh truyền đến giọng nói của Conan, Kid ngạc nhiên quay đầu, chỉ thấy Conan vén tấm vải chắn lên, không biết từ khi nào ngồi trong chỗ bánh xe thứ ba, trên đầu còn đội mũ phi công chuyên dụng và kính bảo hộ.

” Vậy mà là cậu?”

Kid hơi sửng sốt, dùng gương mặt và thanh âm của Suzuki Jirokichi trả lời: “Tiểu tử kia, nhóc nhận nhầm người rồi, tôi nói thoải mái, là vứt bỏ Kid, thành công chuyển đá quý không bị trộm đi.”

“Loại lời này giữ lại nói với cảnh sát đi, xem bọn họ có tin tưởng hay không.” Conan nói, “Đừng lãng phí thời gian ngụy biện nữa, trên người cậu sơ hở quá nhiều, lần sau lại ngụy trang thành ngài cố vấn Suzuki, nhớ cần đem chó cưng như hình với bóng của ông ta mang theo bên người.”

“Ai, tên phiền toái.”

Kid thở dài, phất tay cởi mặt nạ dịch dung ra, đây không phải là lần đầu tiên cậu ta cùng Conan đối mặt, biết học sinh tiểu học trước mắt có năng lực lý luận vượt xa người thường, sống chết chống đỡ cùng không hề có ý nghĩa.

“Dừng xe sang bên đường ngay.”

Conan dựng lên súng gây mê hình đồng hồ, cool ngầu nói: “Tôi không muốn cùng tên trộm xuất hiện trong cùng một vụ tai nạn xe máy đâu, phiền toái giảm tốc độ dừng sang một bên.”

Chương 936: Cậu đổi bạn gái rồi à? 2 “Thật sự là tiểu quỷ đáng sợ, vừa thông minh vừa bình tĩnh, còn có một ít đạo cụ kỳ lạ cổ quái, may mà số lượng không nhiều lắm.” Kid không để ý đến súng gây mê, giảm tốc độ càng không thể giảm tốc độ, tốc độ chậm sẽ bị bắn, chỉ có tăng tốc mới có thể đảm bảo Conan vẫn không bắn.

“Này, nếu không giảm tốc độ, tôi sẽ thật sự bắn đấy.”

“Tôi cũng không tin đâu.” Kid cười nói: “Nếu cậu đã sớm nhìn thấu thân phận của tôi, vì sao không động thủ trong xe phát sóng, hiện tại cưỡi hổ khó xuống, có phải đặc biệt hối hận hay không?”

“Hoàn toàn ngược lại, tôi là cố ý, anh không biết khi nhìn thấy anh thành công trộm bức tượng trên mũi tàu tôi vui vẻ biết bao nhiêu đâu.” Conan thực sự rất hạnh phúc, nụ cười như thể không bao giờ dừng lại.

“Ý cậu là sao?”

Dự cảm bất thình loát khiến Kid căng thẳng trong lòng.

“Có lẽ mục tiêu của anh là đá quý ‘Blue Wonder’, nhưng bạn gái của một người nào đó đã nhìn trúng tượng trên mũi tàu rồi, chuẩn bị ngay cả đá quý cũng bị đóng gói mua đi, anh trộm đồ của bạn gái hắn, hắn sẽ không bỏ qua cho anh đâu.” Khóe miệng Conan nhếch lên, cười vô cùng gian trá.

Hôm nay là ngày may mắn, cuối cùng cậu cũng tìm được một quỷ chết thay chia sẻ áp lực.

“Ông ta, còn bạn gái… cậu đừng hòng hù dọa tôi, Suzuki Jirokichi rõ ràng là một lão già…”

Kid chửi bới một tiếng, nghĩ đến điểm mấu chốt, hỏi: “Đợi lát, ‘ông ta’ rốt cuộc là ai a?”

“Anh đã gặp qua, trên du thuyền từ thiện, anh giả trang thành chị Ran, ý đồ trộm được gia truyền gia bảo của nhà Suzuki ‘Ngôi sao đen tối’, lúc ấy có một ảo thuật gia nhìn thấu ngụy trang của anh, còn biểu diễn một lá bài ảo thuật khiến anh đoán không ra nguyên lý đó.”

Conan nói: “Hôm qua hắn cũng ở trong viện bảo tàng, ảo thuật đi dạo trên không của anh lại bị hắn phát hiện.”

-A, thì ra là hắn a!

Kid bĩu môi, khó chịu nói: “Đến bây giờ tôi vẫn chưa hiểu được hắn giấu bài poker ở đâu, đó căn bản không phải là ảo thuật, là ma pháp mới đúng.”

“Làm sao có thể, khoa học quyết định hết thảy, lấy đâu ra ma pháp?”

“Đích xác có, tôi liền biết một ma pháp sư đây.”

Kid không muốn nghiên cứu sâu về chủ đề này, liếc nhìn đá quý ‘ Blue Wonder’, nói: “Thám tử nhỏ, Blue Wonder này không phải là đá quý tôi muốn, ăn cắp nó chẳng qua là bởi vì phải đối mặt với những thách thức phải chiến đấu thôi. Vốn là vật vô dụng, còn có thể bởi vậy mà chọc phải một tên gia hỏa khác phiền toái, dứt khoát đem nó giao cho cậu đó.”

-“ Có ý gì, anh cảm thấy mình có thể trốn thoát” Conan sáng lên một khẩu súng gây mê hình đồng hồ, ra hiệu cho Kid đừng làm những điều ngu ngốc.

“Đương nhiên, chiếc xe máy này được trang bị thiết bị tăng tốc, chỉ cần tôi ấn nhẹ…”

Kid cười khởi động nút trên tay cầm, rầm rầm hai tiếng bu lông xoay tròn qua đi, đấu tay tự động thoát khỏi thân xe máy, mang theo Conan cùng mũi tàu giống như ma sát mặt đất, một đường tia lửa mang theo tia chớp.

- Đáng giận!

Nhìn Kid đi xa, Conan không cam lòng dậm chân, đá quý không bị trộm, vậy ai sẽ giúp cậu chia sẻ áp lực đây?

Binh!

Nắm đấm quen thuộc từ đỉnh đầu truyền đến, Conan ôm đầu ngồi xổm xuống đất, mắt đẫm lệ lưng tròng xoay người, nhìn thấy Liêu Văn Kiệt đứng bên cạnh cậu.

“Thật ngại quá, tôi đi ngang qua nơi này, kết quả đầu cậu tiến lại gần, một cái không chú ý, nắm đấm liền tự mình động.” Liêu Văn Kiệt cười gãi đầu, ra vẻ thuần túy chỉ là người qua đường, không rõ nguyên nhân, hiện tại còn rất mê mang.

“Tại sao, tại sao phải buông tha Kid? Anh luôn ở đó, nếu anh muốn, anh chắc chắn sẽ bắt được anh ta mà.” Conan lớn tiếng phàn nàn, tất cả các loại dấu hiệu cho thấy Liêu Văn Kiệt chỉ quan tâm đến cái đầu to của mình.

Liền rất không phục, không thử một chút, dựa vào cái gì cho rằng đầu Kid đánh nhau không thoải mái?

“Không biết cậu đang nói cái gì…”

Liêu Văn Kiệt nhún nhún vai, liếc mắt nhìn đường cao tốc xa xa, phất phất tay rời đi: “Thanh tra Nakamori mang theo chị Ran của cậu tới, tôi tránh trước, chúc cậu trên trang nhất vui vẻ.”

“Trang nhất?”

...

【Khiếp sợ! Đạo tặc Kid đại đào vong thất bại, người bảo vệ bảo vệ đá quý lại là cậu ta】

【Kid cùng học sinh tiểu học không thể không nói một đêm】

【Nghê Hồng kêu rên, phòng cảnh sát bất lực không bắt được Kid, chỉ có thể dựa vào học sinh tiểu học ngăn cơn sóng dữ, quốc gia như vậy còn có thể cứu được sao? 】

【Phòng cảnh sát tất cả các thành viên cúi đầu】

【... 】

Sáng hôm sau, Conan vinh dự đăng trên trang nhất, tuy nói trong ảnh thoạt nhìn cậu không yên lòng, một bộ dáng không hiếm lạ, nhưng Liêu Văn Kiệt vẫn nhìn ra được, tên này kỳ thật rất vui vẻ, phỏng chừng trong lòng đang cười trộm.

Liêu Văn Kiệt lật tờ báo, vừa đọc vừa lắc đầu, đổi thành hắn là Conan, nói cái gì cũng sẽ không đem mặt mình đăng trên báo.

Quá nguy hiểm, nếu Gin có thói quen đọc báo khi đi vệ sinh thì sao?

Rui Kisugi nguyện mua tượng chân dung trên mũi tàu từ tay Suzuki Jirokichi, bởi vì anh em Heinz còn đang làm mưa làm gió ở châu Âu, tượng chỉ có thể tạm giữ trong kho bạc trong nhà.

Liêu Văn Kiệt bồi cô hai ngày rồi đáp máy bay rời khỏi Nghê Hồng, trở về hang ổ ở Hồng Kông.

Trong mắt Rui là như vậy, cô tự mình đưa Liêu Văn Kiệt ra sân bay, sẽ không sai.

Thực tế là Liêu Văn Kiệt dịch chuyển chạy trốn, mài giũa thuyền mới 'Nogami Saeko', trong lúc đó còn thay đổi diện mạo, dùng áo giáp Kurosaki Ichigo lắc lư đi gia tộc khu ma sư một chuyến, cũng đuổi theo mấy cuộc điện thoại quấy rối cho Gin.

Chương 937: Cậu đổi bạn gái rồi à? 3 Đêm nay, Saeko thuê mấy đĩa video lừa chó giết chó độc thân, tắt đèn thắp nến, lui trên sô pha, ôm cánh tay Liêu Văn Kiệt, thưởng thức bộ phim ân ái ngọt ngào đến ngán người.

Hứng thú mới bắt đầu, trước kia độc thân không có người đi cùng, cô cũng không xem những câu chuyện cẩu huyết này.

Đô Đô! Đô Đô ———— nghe thấy chuông điện thoại di động vang lên, Saeko ấn nút tạm dừng trên điều khiển từ xa, tiểu quyền búa ở ngực Liêu Văn Kiệt, bảo hắn trong vòng mười chữ chấm dứt cuộc điện thoại, bằng không đêm nay chỉ có thể ngủ trên sô pha.

Nói là như thế, nhưng khi Liêu Văn Kiệt nhận điện thoại, vẫn dựng thẳng lỗ tai tiến lại gần, muốn nghe xem đối diện có phải là Rui hay không.

"Sao lại là cậu. Có việc gì gấp tìm tôi à?"

Người gọi tới là Conan, nghe giọng điệu dồn dập không giống giả dối, Liêu Văn Kiệt đành phải nhìn về phía Saeko, không đợi mở miệng, liền lấy được một cái ót.

"Bên tôi có chút tình huống nhỏ, cậu qua tìm tôi đi. Phải, đang ở bên bạn gái… Không phải chị gái xinh đẹp Kisugi a, là một chị gái xinh đẹp khác. "

Chuyện của người lớn, trẻ con không cần hỏi nhiều, tầng cao nhất của đại khách sạn Tomizawa có một phòng riêng của tôi, tôi sẽ gọi điện thoại cho lễ tân, trực tiếp đi thang máy lên là được."

Cúp điện thoại, Liêu Văn Kiệt xoay vai Saeko, một bên tặng nụ

hôn dài, một bên vừa mặc quần áo.

Đợi một nụ hôn chấm dứt, quần đã được chỉn chu.

“Saeko, chờ anh một lát, bên kia có tình báo trọng yếu cần tiếp nhận, nhất định phải tự mình có mặt.”

“Nói thật đi, đứa nhỏ kia không phải là con riêng của anh chứ?”

Nogami Saeko nghi ngờ không thôi, nhiều lần nhìn thấy Liêu Văn Kiệt cùng Conan nói chuyện điện thoại, ngữ khí lại không giống người lớn đối với bạn bè, rất là hoài nghi quan hệ giữa hai người.

“Không dám, cậu ta chính là ở hiện trường tội phạm đi lại mà thôi, anh cũng không chịu nổi loại đứa con ngoài giá thú này.” Liêu Văn Kiệt chửi bới một tiếng, ở trên trán Saeko khẽ hôn một cái, đẩy cửa rời đi, dịch chuyển đến phòng khách sạn.

Liên lạc với quầy lễ tân, hắn rót cho mình nửa ly nước nho, sau khi hồ bơi đầy nước, mặc một chiếc quần hoa đi vào ngâm.

“Sảng khoái~~~

Não vừa động nghĩ ra phương án chỉnh người rất thú vị, Liêu Văn Kiệt quấn khăn tắm đi vào phòng khách, phất tay lấy ra vali chứa đầy súng ống đạn dược.

Các lớp mở ra, trang bị la liệt, lấy một viên đạn rắc trên bàn trà.

Công tác chuẩn bị hoàn tất, Liêu Văn Kiệt một lần nữa ngâm mình trong bể bơi, đợi khoảng hai mươi phút, nghe thấy cửa phòng gõ, hắn chậm rãi treo khăn tắm, bưng ly rượu vang đi tới huyền quan.

Còn chưa mở cửa, liền nhận thấy bên ngoài phòng không chỉ có một mình Conan, còn có một cỗ khí tức quen thuộc khác.

Cửa phòng mở ra, Conan ôm ván trượt bán manh chào hỏi, bị Liêu Văn Kiệt trực tiếp xem nhẹ, tầm mắt nhìn về phía một học sinh tiểu học khác.

Khẩu trang, khăn quàng cổ, kính râm, mũ bóng chày, học sinh tiểu học che chắn kín mít, nhưng mái tóc trà che tai vẫn bị phản bội sâu sắc.

Miyano Shiho, cựu thành viên nhà máy rượu Sherry, hiện đang được đặt tên là Haibara Ai.

Liêu Văn Kiệt: (?_?)

Che chắn kín như vậy, duy chỉ có mái tóc mang tính biểu tượng không hề che giấu, bộ trang phục này rốt cuộc coi như ngụy trang, hay là sợ người khác không chú ý, cố ý làm nổi bật đặc điểm của mình?

“Conan, người này là ai, cậu lại đổi bạn gái rồi à?”

“Anh cho rằng tôi là anh sao, mỗi ngày không phải lại bồi bạn gái này, chính là lại bồi bạn gái kia à .”

Conan chửi bới một tiếng, thuận thế nói: “Chị gái xinh đẹp vừa rồi là ai, thiên kim đại tiểu thư nhà ai vậy?”

“Không phải thiên kim đại tiểu thư, cha cô ấy là giám đốc cơ quan cảnh sát quốc gia.”

“…” X2

Hai học sinh tiểu học đồng loạt trầm mặc, Conan hỏi ra câu hỏi nghẹn thật lâu: “Anh đạp hai chiếc thuyền, còn thường xuyên ở bên ngoài thông đồng, không sợ bại lộ?”

Mới có hai chiếc thuyền thôi á, khinh thường ai đây!

Liêu Văn Kiệt nhướng mày: “Không cần cậu quan tâm, hình tượng nữ sắc của tôi không gần xâm nhập vào lòng người, không có lý do gì sẽ bại lộ, trừ phi… Ai đó đã phản bội tôi.” Nói đến đây, hắn không có ý tốt nhìn về phía Conan, giơ tay lên thành nắm đấm, ý uy hiếp không cần nói cũng biết.

“Không, sẽ không, tôi rất quan tâm đến sinh mệnh của mình, sẽ không làm mấy chuyện ngu ngốc đó đâu.” Conan ôm đầu lui về phía sau một bước, vì giây phút của mình mà cảm thấy xấu hổ, cậu đã thay đổi, dưới cơn đau đầu, không còn là thiếu niên truy phong không sợ hãi kia nữa.

“Không sao cả, cho dù cậu làm mấy chuyện ngu ngốc cũng không sao, đồng ngôn vô kỵ, lời nói của trẻ con ai sẽ tin?” Liêu Văn Kiệt phất phất tay, để cho hai tiểu quỷ vào phòng rồi nói sau.

“Lời nói của trẻ con là không ai tin, nhưng trẻ con cũng sẽ có một ngày lớn lên.” Conan nhỏ giọng lầm bầu, ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào phòng, chớ khinh thiếu niên nghèo, khí thế rất đủ, nếu như không có hai tay ôm đầu thì càng tốt.

Cả quá trình Haibara Ai không nói một lời, đi theo phía sau Conan đi vào phòng, hai tay đút túi.

“Trẻ con có một ngày sẽ lớn lên, không có nghĩa là cậu cũng có.”

Liêu Văn Kiệt đóng cửa lại, nhìn bóng lưng Conan ý vị thâm trường nói: “Cho dù có, tôi cũng sẽ biến cậu thành trẻ con.”

Hai học sinh tiểu học đi vào phòng khách, nhìn thấy trong vali rực rỡ đầy vũ khí súng ống, cùng với những viên đạn tán loạn trên bàn trà, đều là vẻ mặt táo bón.

Chương 938: Tiền bối Sherry, đã lâu không gặp! 1 Phong cách

này, có gì đó không ổn!

Haibara Ai liếc Conan một cái, ánh mắt hỏi tình huống gì đây?

Trước khi đến, Conan thề với trời, tuy rằng Liêu Văn Kiệt âm hiểm giả dối, hoa tâm háo sắc, mạnh mẽ lăng nhược, đặc biệt thích khi dễ anh bạn nhỏ, khuyết điểm trên người đếm không xuể, nhưng hắn đích thật là một người tốt đáng tin cậy.

Sau khi đến, xuất hiện trước mặt Haibara Ai là một cặn bã bưng chén rượu vang đỏ, khoác khăn tắm, lộ ra nửa phần quần hoa.

Điều khiến người ta không biết nói gì chính là, nghề nghiệp của cặn bã nam nhân dường như là sát thủ… Và không loại trừ khả năng ngày mai hắn sẽ cướp ngân hàng.

Vì vậy, câu hỏi đặt ra, những người như vậy thực sự đáng tin cậy?

Conan gật gật đầu, nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài, lúc mới bắt đầu bị Liêu Văn Kiệt vạch trần thân phận, cậu lo lắng đề phòng một thời gian dài, về sau dần dần phát hiện, cặn bã nam nhân này phóng đãng bất kham bên ngoài, có một trái tim chính nghĩa cường đại.

Sau sự kiện ở vương quốc Vespania, cậu càng thêm kiên định điểm này, là một tên gia hỏa rất đáng tin cậy, chỉ cần quen với thói quen hàng ngày bị hố, thân là đồng bạn rất có cảm giác an toàn.

Về phần những vũ khí súng ống này, Conan tuyệt không thèm để ý, Liêu Văn Kiệt trong mắt cậu thuộc về cường giả đỉnh cấp nhân gian, súng ống giống như đồ chơi, đừng nói trên gấm thêm hoa, không kéo thấp sức chiến đấu đã là tốt rồi.

“Thật ngại quá, phòng có chút lộn xộn, tùy tiện ngồi, đừng khách khí.”

Liêu Văn Kiệt lấy nước nho rót vào ly rượu vang đỏ, phất tay quét sạch viên đạn trên bàn trà, rót một ly cho Conan và Haibara Ai.

“Dùng ly rượu vang đỏ để uống nước trái cây, anh thật đúng là… Thật độc đáo.”- Conan cáo nghi nhìn chằm chằm chất lỏng trong cốc, mãnh liệt hoài nghi Liêu Văn Kiệt kỳ lạ này đổ rượu vang đỏ vào hộp nước trái cây, mạnh mẽ giả mạo nước nho, lừa cậu và Haibara Ai uống rượu.

“Đừng nhìn làm gì, bên trong không có thêm gia vị đâu.”

Liêu Văn Kiệt đặt mông ngồi xuống, hướng về phía Haibara Ai chiếm sô pha đơn, ai ya nói: “Cậu dùng giọng điệu mới nhất của Kudo Shinichi nói chuyện với tôi mà không phải là âm thanh bán manh của Edogawa Conan, nếu không đoán sai, cô ta hẳn là cũng giống như cậu chứ?”

“Đúng vậy.”

Conan không có ý định giấu diếm, nói thẳng: “Tên hiện tại của cô ấy là Haibara Ai, tôi và anh đã đề cập đến tổ chức áo đen, trước đây Haibara Ai là một trong số đó, biệt danh ‘Sherry’, chất độc biến tôi thành nhỏ chính là do cô ấy phụ trách chế ra.”

“A, Sherry～～” Liêu Văn Kiệt kéo dài âm thanh, khóe miệng nhếch lên nhìn về phía Haibara Ai.

Haibara Ai lấy khẩu trang kính râm xuống, nghe được Liêu Văn Kiệt đọc ra bí danh của cô trong tổ chức, theo bản năng nhíu mày.

Giọng điệu xưng hô này không tốt, mang theo một chút ác ý, làm cho cô nhớ tới hồi ức hắc ám khi còn đang tổ chức, cho nên thập phần bài xích.

“Xin đừng dùng tên mã này, gọi tôi là Haibara là được rồi.”

“Được rồi, Sherry.”

Liêu Văn Kiệt so ra cử chỉ OK, giơ ly rượu vang trong tay lên: “Thông qua bộ dạng hiện tại của cô, nhất là màu tóc, tôi đại khái có thể đoán được bộ dáng của cô khi trưởng thành, nói như thế nào đây… Liền, cảm giác rất quen mắt, giống như đã từng quen biết, trước kia chúng ta có phải đã từng ngủ cùng không?”

“Này, tôi rất nghiêm túc nói chuyện với anh, anh có thể nghiêm túc một chút không?” Conan trừng mắt cá chết, cậu thề son sắt ở trước mặt Haibara Ai làm cam đoan, kết quả Liêu Văn Kiệt toàn bộ quá trình không đứng đắn, làm cho cậu rất mất mặt.

“Tôi rất nghiêm túc mà, gặp qua chính là gặp qua, cũng không thể dùng lương tâm em gái đến nói chuyện đi!”

Liêu Văn Kiệt chấn động, quay đầu nhìn về phía Haibara Ai: “Không cần thẹn thùng, ngủ qua liền ngủ qua, không có gì to tát, dù sao cũng là chuyện quá khứ.”

Haibara Ai trợn trắng mắt, rời khỏi trình tự đối thoại, kế tiếp lại nói thêm một chữ coi như cô thua chắc.

“Bạn gái cũ có chút cao lãnh, nhưng không trách cô ấy, là lỗi của tôi, trước kia tôi làm cô ấy bị thương quá sâu.”

Liêu Văn Kiệt áy náy nhìn về phía Conan, sau khi nói xong vỗ vỗ bả vai cậu: “Nếu như cậu định kết giao với cô ấy, yên tâm, tôi không có bất kỳ ý kiến gì, cũng không cần sợ chị Ran của cậu có ý kiến, tôi sẽ giúp cậu giải quyết cô ấy.”

“Đồ khốn nạn! Ai nói với anh cái ý nghĩ này!!”

Conan điên cuồng gãi đầu, hận không thể một quyền nhét vào mặt Liêu Văn Kiệt, bởi vì đánh không lại, chỉ có thể dời mục tiêu phát tiết, tấn tấn uống sạch nước nho trong ly đựng rượu.

Cậu ổn.

“Không phải chuyện tình cảm. Vậy cậu tới tìm tôi làm gì?”

“Đó là do Haibara trong những ngày gần đây đã cảm thấy như có ai đó đang âm thầm theo dõi cô ấy.” Conan nói: “Tôi nghi ngờ là đến từ tổ chức áo đen, nhưng điều tra cẩn thận với tiến sĩ Agasa lại không tìm thấy một nhân vật đáng ngờ.”

Liêu Văn Kiệt vừa nghe vừa gật đầu, Haibara vốn có cảm giác bị âm thầm giám thị, có thể là đến từ những con quạ đen kia. Gần đây hắn hoạt động ở Nghê Hồng nhiều, niệm lực tự động kết nối quân đoàn trinh sát cương thi, dẫn đến những vật chết này tuân theo hoạt động đến chỉ thị cuối cùng.

Tất nhiên, có một khả năng khác, Haibara tự dọa mình.

“Cho nên, tiếp tục nói đi, cậu dẫn cô ấy tới tìm tôi làm cái gì?”

“Ách, tôi hy vọng anh có thể chiếu cố cô ấy một đoạn thời gian.”

Conan nháy mắt mấy cái, bán manh nói: “Nếu như có thể gặp được những người tổ chức áo đen kia, hy vọng anh bắt sống hai người kia cho tôi được không.”

“Ha ha, cậu thật sự nên nằm mơ đi.”

Liêu Văn Kiệt quyết đoán lắc đầu, cự tuyệt ảo tưởng tốt đẹp của Conan.

“Tại sao, lấy thực lực của anh, bọn họ căn bản không thương tổn được anh.”

Chương 939: Tiền bối Sherry, đã lâu không gặp! 2 “Đây không phải là lý do tôi đặt nguy hiểm bên cạnh mình, lá gan của tôi rất nhỏ, dù sao cậu cũng đã nói, bên cạnh cô ấy có người giám thị, chỉ

có ngàn ngày làm trộm không có ngàn ngày phòng trộm, vạn nhất bọn họ đem chủ ý đánh vào trên người bạn gái của tôi, vậy tôi chẳng phải là bi kịch sao."

"Được rồi, là yêu cầu của tôi quá đáng."

Tham khảo Mori Ran, Conan tìm không ra lý do phản bác, lui về cầu thứ hai nói: "Vậy thì được rồi, tối nay giúp tôi một việc, anh dùng thuật dịch dung trang điểm, cùng tôi đi một chuyến khách sạn ở Haidochyou."

"Đến đó làm gì?"

"Hôm nay tôi cùng Haibara…"

Conan kể lại nguyên nhân, buổi chiều tan học, buồn tình cờ gặp một chiếc Porsche 356A màu đen, nhận ra là một chiếc xe yêu thích của Gin.

Conan đã sử dụng các kỹ năng được học ở Hawaii, cạy cửa thành công, cài đặt thiết bị nghe lén và theo dõi trên xe.

Theo dõi không quá một lát, Gin phát hiện máy nghe lén, thông qua một sợi tóc trà vô tình để lại của Haibara, phán đoán Sherry hoạt động trong thành phố này, cũng đang thu thập tình báo của tổ chức.

Như vậy, cách của Conan thuộc về vô ích, nhưng cậu cũng nhận được một thông tin quan trọng.

Gin và Vodka hẹn thành viên tổ chức 'Pisco' gặp nhau tại khách sạn thành phố Haidochyou và tiến hành một vụ ám sát tại bữa tiệc tối, trong đó đề cập đến chất độc APTX4869, viên nang màu đỏ và trắng biến Conan thành nhỏ bé.

Mặc dù Haibara Ai là nhân viên nghiên cứu và phát triển của APTX4869, nhưng tài liệu nghiên cứu và phát triển thuốc khổng lồ,

cô không thể nhớ tất cả, muốn nhanh chóng làm thuốc giải, làm cho hai người trở lại hình dạng ban đầu, thì thành phẩm của APTX4869 là không thể thiếu.

Conan đối với viên nang là bắt buộc, ngay cả khi khách sạn thành phố Haidochyou có kẻ thù trong bóng tối của mình-Gin, cũng không thể không đi.

Đổi lại trước kia, Conan sẽ một mình mạo hiểm, hiện tại không giống, bên cạnh có một cái chân thô to, không ôm được cũng không sao, liền mang theo Haibara Ai lại đây thử vận khí.

“Thì ra là như thế…”

Liêu Văn Kiệt nhíu mày vuốt cằm, hai ngày trước hắn gọi điện thoại thoại cho Gin, hẹn anh ta đến trung tâm giải trí ngồi trên mây bay xa liền bị cự tuyệt.

Lý do là người đàn ông ở Mỹ đế vừa xuống máy bay.

Hiện tại xem ra, rõ ràng là Gin không muốn cùng hắn gặp mặt.

Thật tổn thương người ta mà!

“Thế nào, có thể giúp tôi một lần không?” Conan chớp chớp đôi mắt to ngập nước, kỹ xảo bán manh đã luyện đến lô hỏa thuần thanh.

Binh!

Liêu Văn Kiệt thổi nắm đấm, ghét bỏ nói: “Lần sau đừng giả bộ đáng yêu trước mặt tôi, vừa nghĩ đến cậu là người trưởng thành, lại còn là nam giới, tôi liền cả người khó chịu.”

“Ở Nghê Hồng, phải hai mươi tuổi mới coi như trưởng thành.”

Conan ôm đầu, tốc độ tay nhanh chóng cố gắng xoa xoa nỗi đau: “Được hay không được, anh nói chuyện đi.”

“Được, cùng cậu đi một chuyến cũng không sao cả, tôi đi trang điểm, chờ tôi một lát.” Liêu Văn Kiệt ném khăn tắm xuống, mặc quần hoa đi về phía phòng vệ sinh.

Đưa mắt nhìn Liêu Văn Kiệt rời khỏi phòng khách, Haibara Ai mở miệng nói: “Cậu cứ như vậy tín nhiệm hắn?”

“Đúng vậy, tuy rằng phong cách làm việc của hắn rất không đáng tin cậy, nhưng chỉ nhìn kết quả, cậu sẽ phát hiện, rất ngoài ý muốn, phong cách làm việc của hắn không đáng tin cậy nhưng hiệu suất phi thường cao.” Conan liên tục gật đầu.

“Tớ không tín nhiệm hắn, luôn cảm thấy hắn đối với tớ có loại khó hiểu…”

Haibara ai oán dừng lại một lát, tìm không ra tính từ cụ thể để miêu tả ánh mắt Liêu Văn Kiệt nhìn cô, quái lạ, phảng phất vẫn luôn cười.

Có gì buồn cười đến vậy?

Đột nhiên, dư quang của cô bỏ qua Liêu Văn Kiệt ngồi ở vị trí sô pha, phát hiện phía sau gối tựa lộ ra một đoạn hộp kim loại.

Hít thở của Haibara Ai chợt chậm lại, tuy rằng chỉ là một đoạn ngắn, nhưng cô nhớ rất rõ ràng, loại hộp thuốc kim loại này là do phòng thí nghiệm đặt hàng, chuyên dùng để đựng thuốc APTX4869.

Có lẽ chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên, tình cờ gặp phải cùng một loại!

Haibara Ai sắc mặt tái nhợt, một bên an ủi chính mình, một bên đi tới trước gối, run rẩy đưa tay mở hộp thuốc kim loại ra.

“Này, quá bất lịch sự, làm sao có thể nhìn lung tung đồ đạc của người khác!” Conan đổ lỗi cho Haibara

“Câm miệng, cậu ngu ngốc, bị cậu hại chết rồi.”

Haibara Ai hít sâu một hơi, thấy rõ trong hộp thuốc có mười hai viên nang màu đỏ trắng, trước mắt tối sầm thiếu chút nữa ngất đi.

“Cái này, đây là…”

Conan đại não trống rỗng, cùng Haibara Ai mắt to trừng nhỏ, hai khuôn mặt một cái trắng hơn một cái.

Hao hết tâm tư không tiếc mạo hiểm cũng muốn lấy được viên nang, thế mà trước mặt lại có mười hai viên nang, nhưng bọn họ thế nào cũng không cao hứng nổi, đặc biệt là Conan, chóp mũi đổ mồ hôi, cả người đều không tốt.

Nếu, cậu nói, nếu Liêu Văn Kiệt cũng là thành viên của tổ chức áo đen, vậy mấy ngày nay cậu điên cuồng ở trước mặt đối phương đùa giỡn lý luận, còn đem Haibara Ai đang ẩn núp mấy ngày nay…

Đếu đây không phải là tự bạo, thì cái gì là tự bạo đây!

“Không không không, hắn là sẽ không, hắn đã sớm biết thân phận của tớ, nếu thật sự là thành viên của tổ chức, tớ khẳng định không sống được đến hiện tại. Lấy thân phận của tớ đối với hắn lý luận, không phải sát thủ chính là trộm, thông qua kênh đặc thù mua lô thuốc này hợp tình hợp lý!”

Conan lẩm bẩm, càng nói càng cảm thấy có đạo lý, chờ mong nhìn về phía Haibara Ai: “Cậu chưa từng gặp qua hắn, cho nên hắn không phải đâu, đúng không?”

Chương 940: Tiền bối Sherry, đã lâu không gặp! 3 Làm ơn, xin hãy chắc chắn nói ‘không’, nếu không cậu và thiểu năng trí tuệ không có bất kỳ sự khác biệt nào!

Haibara Ai vẻ mặt như nhìn thiểu năng trí tuệ, khuôn mặt nhỏ

nhắn trắng bệch nói: “Các thành viên tổ chức lấy bí danh lẫn nhau làm xưng hô, nhiệm vụ cũng không lén lút lui tới, rất nhiều thành viên tớ chỉ nghe qua mã hiệu, cũng không rõ diện mạo, chưa từng thấy qua hắn cũng là rất bình thường.”

Nói đến đây, Haibara Ai mắt liếc mắt nhìn phương hướng huyền quan, thừa dịp Liêu Văn Kiệt còn đang dịch dung, hết thảy còn kịp, hiện tại…

Bắn hắn bằng súng.

Vũ khí súng ống trong tầm tay, Haibara Ai nhặt lên một khẩu súng tiểu liên, ra hiệu cho Conan, hai người một người phụ trách đạp cửa, một người phụ trách nổ súng.

Khoảng cách gần như vậy, có tâm tính cũng vô tâm, Liêu Văn Kiệt chết chắc.

“Này, cậu điên à?”

Conan đầu to đều muốn nổ tung, đoạt lại súng ống đặt về vị trí cũ, thần kinh căng thẳng nói: “Vô dụng, tớ tận mắt nhìn thấy, phản ứng thần kinh cùng thân thể của hắn đều không phải cấp bậc con người, viên đạn căn bản không đả thương được hắn.”

“Vậy thì hạ độc.”

Haibara Ai chỉ vào viên nang màu đỏ trắng trong hộp thuốc kim loại: “Nếu tố chất thân thể của hắn vượt xa người bình thường, một viên APTX4869 không an toàn, vậy thì mười hai viên toàn bộ đổ vào nước nho.”

“Bình tĩnh một chút, mười hai viên thêm vào, người mù đều nhìn ra được, kẻ ngốc mới có thể uống.”

Conan nuốt nước bọt, an ủi Haibara Ai đồng thời thuận tiện an ủi mình: “Haibara , cậu quá khẩn trương, kỳ thật tình huống không

tệ như vậy, lúc trước tớ đã nói, hắn biết thân phận của tớ, nếu hắn là người của tổ chức, tớ đã sớm mất mạng rồi.”

“Có thể…”

“Thả lỏng, đừng tự mình dọa mình, nếu như hắn là người của tổ chức, thân phận chúng ta bại lộ không có chỗ trốn, đánh cũng không có khả năng là đối thủ của hắn, cho nên không cần phải lo lắng đề phòng, tiếp tục làm bộ không biết, sẽ không có việc gì.”

“Vậy cậu có nghĩ tới, lát nữa hắn dẫn cậu đi khách sạn Haidochyou, có thể giao cậu cho Gin hay không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Haibara Ai tiếp tục tái nhợt, nghĩ trái nghĩ phải, vẫn cảm thấy chạy trốn an toàn nhất.

Két!

Cửa phòng vệ sinh vang lên, Conan và Haibara run rẩy như điện giật, nhanh chóng nhét hộp thuốc kim loại trở lại gối tựa, ngồi nghiêm chỉnh, nhìn không chớp mắt.

Liêu Văn Kiệt một thân đen đi vào phòng khách, mặc vest, nhếch miệng cười cười với Haibara .

Răng bạc chợt lóe lên.

Nụ cười âm u. JPG

Quá thấm người, đôi mắt buồn bã của Haibara đột nhiên co lại, giây biến thành mặt không có huyết sắc: “Là anh… S, Spirytus.

- Tiền bối Sherry, đã lâu không gặp, cô trở nên đáng yêu không ít ha!

Trong phòng khách, hai học sinh tiểu học nhìn thấy một con quỷ như một tờ giấy trắng.

Conan đại não trống rỗng, sau khi Haibara Ai đọc ra tên mã

của Liêu Văn Kiệt ở tổ chức áo đen, toàn bộ trái tim tràn đầy chì lạnh chì vào hang băng, giống như gỗ không nhúc nhích, buông tha suy nghĩ.

Haibara Ai còn không bằng cậu , môi trắng bệch, trong mắt chứa đựng nỗi sợ chết sắp tới, bị Liêu Văn Kiệt xuất hiện dọa đến hồn không phụ thể.

“Vừa rồi, Gin gọi điện thoại cho tôi, nói tiền bối Sherry hoạt động ở phụ cận, để cho tôi lưu ý một chút. Tôi đang lo biển người mênh mông đi đâu tìm ngươi, vậy mà cô liền tự mình đưa tới cửa, nói thật, nếu không phải tôi trải qua huấn luyện nghiêm khắc, vô luận buồn cười đến đâu cũng sẽ không cười, vừa rồi thế mà lại đã cười ra tiếng.”

Liêu Văn Kiệt cười đắc ý, đi đến bên cạnh Conan, cúi người bên tai trầm giọng nói: “Về phần cậu, thám tử nổi tiếng, cậu quả nhiên không làm tôi thất vọng, lúc trước lưu lại cậu không thể nghi ngờ là một quyết định chính xác.”

Conan sắc mặt trắng bệch, nghe vậy run rẩy một cái, thân thể nhỏ bé càng run càng lợi hại.

Cậu nghĩ tới rất nhiều, ngoại trừ Haibara Ai bởi vì cậu chủ động đưa đến trước mặt họng súng, còn có tiến sĩ Agasa, Mori Ran, Người Công cụ Mori Kogoro, nhóm thám tử nhí, tất cả đều có liên quan đến Edogawa Conan cùng với những người có liên quan đến Kudo Shinichi, đều bởi vì sơ suất của cậu mà bị tổ chức áo đen kéo vào danh sách đen.

“Đừng sợ, Conan, cậu sẽ không có việc gì đâu. Lần này thành công bắt được tiền bối Sherry, tất cả đều là công lao của cậu, hơn nữa chúng ta tư giao rất mật, là đánh ra giao tình, về tình về lý tôi cũng sẽ không giết cậu đâu mà.”

Liêu Văn Kiệt xoa xoa cái đầu cứng ngắc của Conan, hảo ngôn

an ủi nói: “Lấy tư đồ của tôi… Với thân phận của tôi, ở nhà máy rượu ít nhiều cũng có một ít quyền lên tiếng, gọi điện thoại cho BOSS, lại cho ông ta vài câu ngon tiếng ngọt, sau này mọi người chính là người một nhà.”

Conan không nói gì, tiếp tục bị sốc.

Không có đáp lại, vở kịch một sừng diễn ra hoành hành, Liêu Văn Kiệt đành phải nhìn về phía Haibara Ai đang lui trên sô pha.

” Tiền bối Sherry, cô đã không giống chúng tôi nữa, nhà máy rượu chúng tôi đối với phản đồ luôn luôn là thái độ không khoan nhượng, nghĩ đến cô hẳn là nên là chuẩn bị tâm lý tốt.”

Liêu Văn Kiệt từ trong vali lấy ra khẩu súng lục Beretta M92F, rời khỏi hộp đạn, đem từng viên đạn trong suốt màu vàng nạp vào trong đó, thổn thức nói: “Thật đáng tiếc, tôi cho rằng chúng ta sẽ có một đoạn tình yêu khiến người ta hâm mộ, kết quả là tôi tự tay đưa cô lên thiên đường, càng nghĩ càng đáng tiếc, nếu cô không phản bội tổ chức thì tốt biết bao.”

Từng viên đạn được lấy ra hộp đạn, ở Haibara Ai nghe được lại không khác gì tiếng bước chân của tử thần tới gần. Bởi vì đối với tổ chức sợ hãi quá mãnh liệt, hai tay ôm đầu chờ chết, một chút ý nghĩ phản kháng cũng không có.

Chương 941: Nằm vùng làm khổ nằm vùng 1 “Tại sao?”

“Cái gì?”

Viên đạn lên nòng, Liêu Văn Kiệt xoay người nhìn về phía Conan đang đặt câu hỏi, người sau đã dựng lên súng gây mê hình đồng hồ: “Cái gì tại sao, tại sao lúc trước không giết chết cậu trước tiên hả?”

“Đúng vậy, tôi không tin anh là thành viên của tổ chức áo đen, tôi cho là anh khẳng định cũng có thân phận khác.” Conan cắn

răng nói.

Không phải chứ, đánh bài còn có thể tẩy sao?

Liêu Văn Kiệt nhướng mày: “Cậu nghĩ nhiều rồi, không có lập tức giết chết cậu đơn giản là vì tìm vui vẻ. Trước khi quyết định để cho cậu một con đường sống, tôi phát hiện khả năng lý luận của cậu là bất thường, giữ lại rất có lợi cho tổ chức.”

- Có lợi?

” Theo điều tra của tôi, tổ chức bị thâm nhập rất lợi hại, FBI, CIA, cảnh sát Nghê Hồng và các phòng ban khác đều bố trí nằm vùng trong tổ chức, bọn họ ẩn nấp nhiều năm, ẩn nấp rất sâu, tôi muốn đào bọn họ ra nhưng khổ sở không có chứng cứ quyết định.”

Liêu Văn Kiệt đương nhiên nói: “Nhưng mà có con cá lọt lưới này của cậu thì không giống, với tính cách yêu nổi bật của cậu sớm muộn gì cũng sẽ bị đám chuột này chú ý tới, tiền bối Sherry chính là ví dụ tốt nhất, chờ cậu cùng nhóm nằm vùng thiết lập quan hệ hợp tác, chính là lúc tôi bắt đầu thu lưới.

Cố gắng thật tốt nha Conan, tương lai của tổ chức sẽ giao cho cậu bảo vệ.

Conan khiếp sợ đến mức không thể làm gì được, tương lai của tổ chức giao cho cậu bảo vệ, đây là lời người có thể nói ra?

Cậu cắn răng, kiên trì với ý kiến của mình: “Tôi không tin, ở Vương quốc Vespania, anh đã cứu đất nước đó, có thể giúp đỡ những người xa lạ không quen biết, làm thế nào loại người này có thể là người xấu!”

À, cái này…

Nói nhiều hơn một chút đi, thích nghe.

“Vương quốc Vespania là cái gì, tôi đã từng đi tới chưa, cậu có phải nhận lầm người hay không?”

“……”

“Được rồi, nói nhảm đến đây dừng lại, cũng xin cất đồ chơi trẻ em của cậu đi, trong lòng cậu hẳn là biết, mấy thứ này không đả thương được tôi.”

Liêu Văn Kiệt không để ý đến khẩu súng gây mê hình đồng hồ, giơ súng nhắm vào Haibara Ai, đồng thời cầm lấy hộp nước nho trên bàn, chắn trước họng kim gây mê: “Chờ tôi xử lý xong thi thể tiền bối Sherry, liền dẫn cậu đi gặp Gin, thương lượng một chút việc cụ thể trừ bỏ nằm vùng, nhớ đến lúc đó nói chuyện lớn tiếng một chút, đừng làm tôi mất mặt.”

Biu~~ Kim gây mê đánh thẳng vào gáy Liêu Văn Kiệt, trong nháy mắt tiếp xúc trực tiếp bật ra, thấy tình cảnh này, mí mắt Conan nhảy mạnh vài cái.

“Ai, thật đáng tiếc, tôi tưởng cậu là người thông minh mới đề xuất cậu gia nhập tổ chức.”

Liêu Văn Kiệt đen mặt xoay họng súng: “Quên đi, chuyện nằm vùng tôi sẽ tự mình xử lý, mọi người quen biết một hồi, tôi sẽ không làm quá đáng, có di ngôn gì để lại cho chị Ran của cậu không?”

“Tôi không tin anh là người xấu.”

“Hiểu rồi, Kudo mới là đồng tình biệt luyến, cùng cô gái tên Sherry đi Mỹ Đế sống đi, bảo Mori Ran đừng chờ.”

Liêu Văn Kiệt so cử chỉ OK, dưới ánh mắt tuyệt vọng của Conan bóp cò.

Cạch!

Một tiếng vang nhẹ vang lên, Conan và Haibara Ai đồng thời run rẩy, ngơ ngác hồi lâu không thể hoàn hồn.

Liêu Văn Kiệt châm thuốc lá, nuốt mây phun sương nói: "Cẩn thận ngẫm lại, ở chỗ này xử lý hai thi thể sẽ rất phiền phức, lau máu, rửa mặt, phân loại rác, ngẫm lại liền đau đầu, không bằng chúng ta bắt xe đến bến tàu, thuận tiện mua một túi xi măng trên đường."

"Này, anh… anh căn bản là đang đùa với tôi đúng chứ?" Conan cứng ngắc quay đầu lại, sau khi thoát thân, trong lòng còn sợ hãi, sau lưng mồ hôi ướt đẫm một mảnh.

"Không thể nói như vậy, tôi là vì tốt cho cậu mà, cậu gần đây thuận buồm xuôi gió có chút tự cho là đúng, còn không biết sống chết đem tiền bối Sherry đưa đến chỗ tôi. Thay mặt các thành viên của tổ chức áo đen cho cậu một bài học." Liêu Văn Kiệt ném súng lục xuống, túm lấy mặt Conan một cái, sau đó thuận tay bổ sung một quyền.

Mặc kệ Conan có tin hay không, Liêu Văn Kiệt chính mình tin, lần này trêu chọc không chứa bất kỳ thành phần chủ quan nào, thuần túy là nhắc nhở Conan, học sinh tiểu học gần đây quá phiêu, biểu hiện tuyệt đối không giống học sinh tiểu học.

Lùi lại một vạn bước mà nói, cho dù chủ quan có chứa thành phần trêu chọc, xuất phát điểm của hắn cũng là tốt, là để phóng thích nhân tính ác, dùng càng nhiều thiện để đối mặt với mặt tối của thế giới.

Dù sao, hắn vẫn đúng.

Conan không tin, những lời nói như 'vì lợi ích của cậu' đều là gạt người, Liêu Văn Kiệt nói rõ là lấy hắn tìm vui vẻ.

Haibara Ai cũng không tin, vẫn hoài nghi thân phận Liêu Văn

Kiệt, tận mắt nhìn thấy hắn cùng Gin khoác vai sát cánh, còn có thể có giả sao?

“Anh là xảy ra chuyện gì, vì sao đột nhiên biến thành thành viên của tổ chức áo đen, hơn nữa còn lăn lộn… Cao cấp như vậy?!” Conan khẩn cấp hỏi ra nghi hoặc trong lòng, Haibara Ai đối diện vụng trộm dựng thẳng lỗ tai, muốn nghe Liêu Văn Kiệt quỷ biện.

“Chuyện cho tới bây giờ tôi cũng không gạt cậu, kỳ thật cũng không có gì để giấu diếm, nói vậy chắc cậu đã nhìn ra rồi.”

Liêu Văn Kiệt phun ra một hơi thuốc, nghiêm túc nói: “Đúng vậy, tôi là cảnh sát.”

“Phụt!”

Conan không nhịn được, cười ra tiếng, chờ đến lúc bịt miệng đã không còn kịp nữa rồi.

Binh!

Chương 942: Nằm vùng làm khổ nằm vùng 2 Liêu Văn Kiệt một quyền đập xuống, ý nghĩ thông suốt, từ trong ngực lấy ra thẻ cảnh sát, ném vào trong ngực Conan.

Tự mình xem, không giải thích.

“Cái này, cái này…” Khóe mắt Conan rút ra, một tấm thẻ cảnh sát Hồng Kông, dán ảnh bản thân Liêu Văn Kiệt, cấp bậc cảnh sát là thanh tra cao cấp.

Cmn quá không tin nổi!

Không phải nói Liêu Văn Kiệt không được, xét về năng lực mà nói, Conan cho rằng hắn đảm nhiệm chức vụ thanh tra cao cấp không có vấn đề gì, người có vấn đề chính là người này.

“Còn nhớ bán đảo Izu, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?”

Liêu Văn Kiệt nói: “Đây là lần đầu tiên tôi đến Nghê Hồng vì truy tìm một vụ án ly kỳ, bởi vì thông tin có chút mắc, vụ án kia bị phong tỏa vào phòng lưu trữ, gấp lại hồ sơ kết luận đã kết thúc, nhưng tôi biết, hung thủ chân chính tiêu dao ngoài vòng pháp luật, oan khuất của nạn nhân không thể được rửa sạch…”

“Tôi đến Nghê Hồng với lý do nghỉ ngơi, tiếp tục điều tra vụ án với tư cách cá nhân mà không có bất kỳ sự hỗ trợ nào.”

“Hung thủ là thành viên của tổ chức áo đen, anh vì thu được rất nhiều tình báo, mới nằm vùng gia nhập bọn họ?” Conan khởi động tiểu não linh hoạt, bổ sung toàn bộ cốt truyện sau đó.

“Nếu là như vậy thì tốt rồi, loại tổ chức nhỏ như nhà máy rượu, một người có thể đánh cũng không có, ba ngày có thể nhổ tận gốc, tôi còn chưa để vào mắt đâu.”

(?_?) x2

Vào nhà máy rượu vang để lấy bí danh trà trộn tổ chức áo đen, hơi vô lý nhưng cũng rất thuyết phục! X2

“Tổ chức của hung thủ ẩn giấu rất sâu, sau khi tiêu diệt hung thủ, tôi có hứng thú với tổ chức thần bí này, cũng trong quá trình điều tra liên tiếp diệt trừ mấy cán bộ của bọn họ.”

Liêu Văn Kiệt thu hồi thẻ cảnh sát của mình, nói: “Dưới tình huống bình thường, đối mặt với mọi cách khiêu khích của khắc tinh tội ác, thế lực tà ác nhất định sẽ không từ thủ đoạn tiến hành trả thù, kết quả cũng không có, tổ chức thần bí bình tĩnh dị thường, im lặng từ đó biến mất vô tung, mấy manh mối trên tay tôi cũng bởi vậy mà gián đoạn, không có cách nào tiếp tục chấp hành kế hoạch kéo cừu hận mang đi.”

Conan tập trung tinh thần lắng nghe, cậu biết rõ sức chiến đấu

của Liêu Văn Kiệt kinh người cỡ nào, cấp bậc thần bí có thể làm cho Liêu Văn Kiệt cảm thấy khó giải quyết…

Chương 943: Conan, từ bỏ đi, cậu và Gin không có tương lai đâu 1 -, Chương 963: KẾT CỤC

Ngược lại, nhà máy rượu thực sự là một tổ chức nhỏ.

“Điều tra lâm vào khốn cảnh, lúc này nhà máy rượu, cũng chính là BOSS của Gin chủ động liên lạc với tôi.”

Liêu Văn Kiệt vẻ mặt đùa giỡn nhìn Conan và Haibara Ai: “Cá lớn ăn cá nhỏ, cá nhỏ ăn tôm, quy luật rừng rậm áp dụng ở bất cứ đâu, thế giới ngầm tối tăm cũng vậy. BOSS vô cùng nguy hiểm trong mắt các ngươi, nhưng mà cũng chỉ là một con cá nhỏ mặc cho người ta vuốt ve mà thôi, ông ta bị tổ chức thần bí chèn ép đến không ngẩng đầu lên nổi, lựa chọn hợp tác với tôi.

- Hợp tác như thế nào?

” Ông ta làm mồi nhử, chờ tổ chức thần bí tới cửa liên lạc với tôi, tôi phụ trách xử lý đối phương. ”

” …” X2

Conan và Haibara Ai tâm trạng phức tạp, xuất phát từ một loại tâm lý nào đó, bọn họ hy vọng nghe được tổ chức rất mạnh, BOSS là bá chủ thế giới ngầm các loại đáp án.

Kết quả là, thực tế luôn luôn đơn giản hơn bạn nghĩ.

“Vậy tên mã của anh?”

Haibara Ai hỏi, đây là lần đầu tiên sau khi cô vào phòng, chủ

động nói chuyện với Liêu Văn Kiệt.

“Cần thiết thôi, cho tới bây giờ tôi cũng không phải là thành viên của nhà máy rượu, chỉ là khách của BOSS, cho nên mới có chuyện Gin nhiều lần đối với tôi không thể nhịn được nữa, cũng không dám trở mặt.” Liêu Văn Kiệt nhún vai.

Haibara Ai yên lặng phản bác trong lòng.

“Về phần mục đích muốn một cái bí danh…”

Nói đến đây, Liêu Văn Kiệt vỗ vỗ bả vai Conan, giơ ngón tay cái: “Nói vậy lại bị cậu đoán ra, không sai, muốn bí danh này không có ý gì khác, chuyên để dùng hù dọa cậu thôi.”

Conan: “…”

Cảm ơn anh rất nhiều!

“Cho nên, anh đã gặp BOSS, cũng biết thân phận của ông ta.” Haibara Ai tiếp tục nói.

“Đương nhiên, lão đầu kia vẫn rất có thành ý, lần đầu tiên gặp mặt liền đem tất cả bí mật đều nói cho tôi.”

Liêu Văn Kiệt khóe miệng khẽ nhếch lên, khi Conan nghe được tập trung tinh thần thì đột nhiên dừng lại: “Nhưng đừng trông cậy vào tôi sẽ nói cho các cô các cậu biết, ít nhất trong thời gian hợp tác không được, tôi còn cần ông ta làm mồi nhử, nếu ông ta xảy ra chuyện, tôi sẽ rất đau đầu.”

“…” X2

” Thật ra các người không cần rối rắm những thứ này, hộp thuốc kia đưa cho các người, nghiên cứu kỹ giải dược lớn nhỏ, chờ tôi bưng tổ chức thần bí kia ra, sẽ thuận tiện làm mất toàn bộ thành viên của BOSS và nhà máy rượu, đến lúc đó các người có thể

lấy lại tự do.”

“…” X2

Đồ long giả cuối cùng sẽ biến thành ác long, Conan và Haibara Ai nhất trí cho rằng Liêu Văn Kiệt đang đi trên con đường phản diện.

“Phiền toái chính là, tôi không rõ tổ chức kia khi nào lại xuất hiện, có thể là lần trước giết bọn họ quá ác, tôi đã thật lâu không nhận được tình báo của bọn họ.”

Liêu Văn Kiệt vuốt cằm, liên tục phát ra những lời khiến hai học sinh tiểu học kinh hồn sợ hãi: “Nằm vùng bên nhà máy rượu cũng đích xác đủ sặc, lần trước họp đã nhìn thấy vài người, giết chết những người này hẳn là không thành vấn đề chứ… Ừm, hẳn là không thành vấn đề, dù sao cũng là nằm vùng, không thiếu giác ngộ tùy thời hy sinh.”

“…“X2

Có vấn đề, rất có vấn đề! Nằm vùng tội gì làm khó nằm vùng! X2

“Quên đi, không muốn những thứ này nữa, đến lúc đó cho bọn họ một cơ hội, thừa nhận mình là nằm vùng đặt một con đường sống, nếu không thừa nhận, thống nhất xử lý theo phản diện.”

Liêu Văn Kiệt vỗ tay quyết định, nói với Conan: “Đi thôi, chúng ta đi khách sạn thành phố Haidochyou, giới thiệu Gin cho cậu biết một chút.”

“Thật, thật muốn đi sao?”

Chuyện đến nước này, Conan thập phần do dự, bản năng làm ra bài xích, lấy phong cách làm việc không đáng tin cậy của Liêu Văn Kiệt, nói giới thiệu Gin cho cậu quen biết là nhất định sẽ giới

thiệu Gin cho cậu quen biết sao.

Lừa người.

Nói thật, Conan rất sợ, sợ Gin bị Liêu Văn Kiệt không đáng tin cậy họa phong ảnh hưởng.

Nói như thế nào đây, Gin dù sao cũng là nhân vật phản diện áo đen độc nhất vô nhị trong lòng cậu, cao lãnh, cao ngạo, khi làm việc vân đạm phong khinh, toàn bộ quá trình lạnh lùng không nói một lời.

Vừa nghĩ đến cảnh Gin bị mang lệch, Conan liền không cách nào tiếp nhận.

"Đừng sợ, Gin không biết cậu là Kudo Shinichi, cũng không quan tâm cái gì là Kudo Shinichi đâu." Cho rằng Conan trong lòng có sợ hãi, Liêu Văn Kiệt hảo tâm an ủi: "Đừng coi mình quá quan trọng, cậu cho dù có là củ hành nào đi chăng nữa, Gin căn bản cũng không để ý đến đâu, anh ta chỉ quan tâm tiền bối Sherry thôi."

"....."

Conan im lặng, đó là lý do tại sao cậu lo lắng.

"Tôi muốn hỏi một điều."

Haibara Ai đột nhiên mở miệng: "Nguyên nhân chính khiến tôi đào tẩu khỏi tổ chức, là bởi vì tổ chức lấy danh nghĩa phản đồ xử tử chị gái tôi, tình huống cụ thể tôi cũng không rõ ràng, anh biết không?"

"Chị gái cô…"

Liêu Văn Kiệt sờ sờ cằm: "Có chút ấn tượng, tôi nhớ rõ cô ấy tên là cái gì đó Akemi."

“Miyano Akemi.”

“Đúng vậy, Miyano Akemi, chính là cái tên này, là một đại mỹ nữ rất phù hợp với quan điểm thẩm mỹ của tôi, cho nên tên của cô ấy tôi nhớ rất rõ ràng.”

Liêu Văn Kiệt bừng tỉnh đại ngộ, ở trong túi quần lật nửa ngày, đem ảnh chụp trước khi chết của Miyano Akemi đưa cho Haibara Ai: “Lúc cô ấy bị Gin giết chết, tôi ở hiện trường, tấm ảnh này chính là tôi chụp. Có một nói một, không thổi không đen, tôi chụp ảnh vẫn có thể tốt, như thế nào, hình ảnh có phải là rất đẹp không?”

Conan: “…”

Thu hồi lời nói trước đó, người này toàn thân thối rữa!

“Vốn định tự tay đem ảnh chụp của chị gái cô giao cho cô, nếu cần thiết, lại đem bờ vai ấm áp rộng rãi cho cô mượn dựa vào, kết quả tạm thời lòi đâu ra một nhiệm vụ, sau khi trở về Gin liền nói cho tôi biết, cô phản bội hiện không biết tung tích. Bây giờ mà nói, ảnh chụp có thể cho cô, bả vai coi như xong, dù sao bây giờ cô vẫn chỉ là học sinh tiểu học…”

Liêu Văn Kiệt nói không ngừng đi, Haibara Ai một câu cũng không nghe vào, mặt không chút thay đổi nắm ảnh chị gái trước khi đi, cuối cùng bởi vì không khống chế được cảm xúc, nước mắt đảo quanh hốc mắt, không nhịn được.

” Tiền bối Sherry, người chết như đèn tắt, nhìn thoáng một chút, nếu thật sự không được vậy tôi phá lệ, đem gối dựa cho cô mượn năm phút.”

Liêu Văn Kiệt vỗ vỗ bả vai Haibara Ai, bị vô tình đẩy ra, đưa gối ôm lên, lại bị ném vào góc tường, bất đắc dĩ, đành phải nhún nhún vai về phía Conan. Cố gắng hết sức rồi, không an ủi nữa.

Conan: "..."

Thật thiếu đánh!

Tên này không biết lúc nào nên đùa lúc nào nên nghiêm túc sao, trong lúc đau lòng của người khác vì mất chị gái, không an ủi cũng xin vui lòng ngậm miệng và giữ im lặng.

Conan điên cuồng trợn trắng mắt, nếu Haibara Ai nhặt khẩu súng lục bên chân chỉ về phía Liêu Văn Kiệt, cậu tuyệt đối không ngoài ý muốn.

Sau đó bị cậu đoán đúng, Haibara bi thương muốn chết, nhặt súng lục chỉ về phía Liêu Văn Kiệt, khóc chất vấn: "Vì sao, anh không phải cảnh sát sao, anh không phải rất lợi hại sao, vì sao không cứu chị ấy?"

"Haibara, bình tĩnh một chút, mau bỏ súng xuống."

Conan nhỏ giọng vo ve, nhỏ đến nỗi sợ Haibara Ai nghe thấy, đồng thời lặng lẽ like, lui về phía sau ghế sofa, phòng ngừa mình bị thương do nhầm lẫn. Dù sao Liêu Văn Kiệt bị hai phát súng cũng không chết được, không bằng tạm thời làm ống xả, phát tiết cho Haibara một chút cảm xúc tiêu cực đè nén trong lòng.

Trong mắt Conan, Liêu Văn Kiệt khi lấy ra ảnh chụp cùng mấy câu nói kia, trúng hai phát cũng không quá đáng. Thật sự là quá thiếu đánh.

Tên miệng thối lớn như vậy còn chưa bị người đánh chết, quả thực là kỳ tích y học!

Ngược lại, Conan không khỏi nhíu mày, như lời Liêu Văn Kiệt nói, hoàn toàn có thể cứu được Miyano Akemi, nhưng hắn lại không có, còn tương đối ác liệt chụp ảnh lưu niệm khi Miyano Akemi chết.

Hành vi phản diện hoàn toàn, vẫn là loại nhân vật phản diện phi thường biến thái.

Có gì đó không ổn! Điểm đáng ngờ rất lớn, bất kể là ảnh Miyano Akemi hay là Liêu Văn Kiệt miệng tiện tiện kích thích Haibara Ai, đều làm cho Conan có loại cảm giác quen biết.

Trong lòng cậu lộp bộp một tiếng,mẹ nó, này không phải là Liêu Văn Kiệt đùa bỡn phiên bản tăng cường của cậu sao!

Conan đẩy kính gọng đen cỡ lớn xuống, tròng kính hiện lên ánh sáng tên là trí tuệ, trực giác của thám tử nói cho cậu biết, suy nghĩ của cậu là đúng, tất cả mọi người đều bị lừa, Miyano Akemi còn sống, trước khi chết bị Liêu Văn Kiệt vụng trộm cứu đi.

Không đúng.

Chương 944: Conan, từ bỏ đi, cậu và Gin không có tương lai đâu 2

Trong nháy mắt, Conan lật ngược giả thiết của mình, nhớ rõ trong nhà kho, Miyano Akemi khai báo di ngôn với cậu còn đem chìa khóa két sắt giấu 1 tỷ yên giao phó cho cậu mà.

Thi thể sẽ không giả, cảnh sát xác nhận nhiều lần không sai, Miyano Akemi đích thật là chết đến không thể chết hơn nữa.

Conan trầm ngâm không nói, câu hỏi đặt ra, bằng chứng và lý luận trái ngược nhau, có một cái là sai, là cái nào?

Tất cả chứng cứ đều cho thấy Miyano Akemi đã chết, nhưng Conan chính là cảm thấy chỗ nào đó không đúng, trong lòng lột tơ rút kén, tầng tầng chải chuốt manh mối, hồi tưởng lại đêm đầu gặp Liêu Văn Kiệt.

Biệt thự nghỉ dưỡng trên bãi biển Izu, Tomizawa Tetsuharu bị con trai nhà mình tập kích vào ban đêm, vỏ não mở ra gần chết, rõ

ràng không thể cấp cứu, nhưng lại được Liêu Văn Kiệt cứu được một cách kỳ diệu. Tomizawa Tetsuharu có thể sống, không có lý do Miyano Akemi không được, nhất là dưới tình huống chị ấy còn là mỹ nữ.

Phương thức phạm tội đã có, tính khả thi lên tới 100% rồi, tiếp theo là động cơ.

Nếu như nói Liêu Văn Kiệt có lý do thấy chết không cứu, ví dụ như đang nằm vùng bất tiện, vậy thì Conan là không tin, có lẽ trên người quỷ háo sắc này có một đống tật xấu, thường xuyên làm cho người ta hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng tam quan vẫn không thành vấn đề, mạnh hơn đại đa số mọi người.

Nếu thật sự là vì thân phận bí mật khi nằm vùng, Liêu Văn Kiệt vừa mới hoàn toàn có thể giết người diệt khẩu, diệt trừ cậu và Haibara Ai.

Đơn giản hơn, che giấu dưới áo giáp của Spirytus, không để cho Haibara Ai nhìn thấy hộp thuốc kim loại.

Nói tóm lại, Liêu Văn Kiệt căn bản không quan tâm đến áo giáp của nhà máy rượu, nằm vùng lại càng vô căn cứ, cho tới bây giờ chưa từng nằm vùng.

Nghĩ đến đây, Conan hít sâu một hơi, phương thức phạm tội và động cơ đều có, Miyano Akemi còn sống, chụp ảnh chỉ là Liêu Văn Kiệt thỏa mãn thú vui ác của mình, đặc biệt lưu lại làm kích thích Haibara Ai.

Chỉ là cái xác đó có chuyện gì vậy? Câu hỏi này thật khó có đáp án! Bằng chứng sắt như núi, Conan rơi vào mâu thuẫn, cậu rất chắc chắn rằng Miyano Akemi vẫn còn sống, nhưng không có cách nào để lật đổ cái này.

Conan ở bên này diệt hết tế bào não của mình, Liêu Văn Kiệt

bên kia giơ hai tay lên dưới họng súng, nhu thuận nói: “Tiền bối Sherry, tôi cũng rất muốn cứu chị gái cô, nhưng nằm vùng mà, có đôi khi lúc nào cũng thân bất do kỷ.”

Ha ha, nói như thật, bạn gái của anh cũng chính là bị lừa gạt như vậy!

Khóe miệng Conan khẽ nhếch, vừa nghe liền biết chính là nói dối, nhiều lần đánh đập như vậy không phải là bị đánh không công, Liêu Văn Kiệt đừng mơ tưởng lại lừa được cậu.

“Huống hồ khi đó chị gái của cô vừa mới cướp ngân hàng 1 tỷ yên, tôi suy nghĩ loại người này cứu hay không cũng không sao cả, cũng không quản.”

“Tôi có một câu hỏi về 1 tỷ yên.”

Conan đi đến bên cạnh Haibara Ai, cho cô ấy một ánh mắt hơi yên tâm chớ nóng nảy, sau khi đè xuống họng súng, nói: “Trước khi Miyano Akemi chết, tôi là người cuối cùng gặp chị ấy, giấu chìa khóa 1 tỷ nhân dân tệ, là chị ấy tự tay giao cho tôi, lúc ấy tôi đã suy nghĩ, tổ chức áo… Nhà máy rượu có thực sự cần 1 tỷ yên này không?”

“A, cậu muốn nói cái gì?”

“Lấy phong cách làm việc cẩn thận của nhà máy rượu, sẽ không dùng phương thức cướp tiền mặt ngân hàng để thu thập tiền, ảnh hưởng quá lớn, nguy hiểm khó có thể tránh né, cho dù Miyano Akemi chỉ là thành viên bên ngoài, phương thức này cũng không nên, so sánh một chút, bắt cóc mấy tên nhà giàu an toàn hơn.”

Conan tự tin nói: “Hơn nữa, tổ chức có thể nghiên cứu ra thuốc APTX4869, sẽ không thiếu 1 tỷ nhân dân tệ, điểm này tôi đã tìm đến Haibara chứng thực, nhà máy rượu vốn hùng hậu, chỉ

riêng quỹ dự phòng của viện nghiên cứu đã vượt xa 1 tỷ yên."

"Cho nên thì sao?"

Liêu Văn Kiệt nhướng mày, sờ máy ảnh chụp nhanh, ấn nút chụp về phía Haibara

Tách!

Hình ảnh trong hình, Haibara trên đó buồn rồi lại buồn, khuôn mặt khóc lóc.

Liêu Văn Kiệt âm thầm gật đầu, biểu tình không tệ, lịch sử đen tối rất xấu hổ, sưu tầm.

Conan trước mắt sáng ngời, chính là cái này, hành động của Liêu Văn Kiệt làm cho cậu càng thêm tin tưởng suy luận của mình.

"1 tỷ yên chỉ là biểu hiện ra ngoài thôi,Gin sát hại Miyano Akemi là có mục đích khác, tôi cũng tin tưởng anh biết điểm này, cho nên lý do vừa rồi cũng không thành lập, anh không cứu Miyano Akemi, cũng không phải là bởi vì thân phận cướp ngân hàng của chịa ấy."

Nói đến đây, Conan dừng một chút, tiếp tục nói: "Huống hồ, lúc ấy Miyano Akemi không giao chìa khóa két sắt, tôi hoài nghi chị ấy cự tuyệt, chị ấy có tội nhưng cũng không phải là tội không thể tha thứ, lúc ấy anh ở đấy, tuyệt đối sẽ không bó tay đứng nhìn."

"Không hổ là cậu, phân tích có lý có căn cứ, nếu không phải không nhìn thấy người, tôi đều hoài nghi lúc ấy cậu đang ở hiện trường."

Liêu Văn Kiệt xoay người rót cho mình một ly nước nho, nói: "Miyano Akemi cự tuyệt giao chìa khóa, bị Gin một thương bắn ngã, Vodka lục soát thi thể, tìm được trên người cô ấy một cái chìa

khóa giả.”

“Chị tôi vì sao phải làm những việc này, vì sao chị ấy lại phản kháng tổ chức?” Haibara Ai cúi đầu, tóc dài che bóng, không thấy rõ biểu tình của cô.

“Vì cô, chị cô nguyện ý đi cướp ngân hàng là bởi vì Gin đã đáp ứng cô ấy, chỉ cần lấy ra 1 tỷ yên là có thể đổi lấy tự do cho cô thoát khỏi tổ chức.” Liêu Văn Kiệt lắc đầu, bình luận: “Chậc chậc, thật sự là một người con gái ngu ngốc, không có thuốc cứu.”

“Không cho anh nói chị ấy như vậy…” Haibara bi nộ mà giơ súng, lần thứ hai nhắm vào Liêu Văn Kiệt, người sau cũng phi thường nể mặt, bình tĩnh buông chén rượu vang xuống, tách tách một tiếng chụp ảnh, sau đó hai tay giơ cao khôi phục bộ dáng nhu thuận. Biểu tình tốt, so với vừa rồi càng thương tâm muốn chết.

“Này, có thể không trêu chọc nữa không, tôi sẽ phát điên mất!”

Chương 945: Cậu dựa vào đâu nói tôi là người tốt? 1

Conan vẻ mặt hắc tuyến, lúc này mới làm cho Haibara Ai tỉnh táo lại một chút, thở hồng hộc nói tiếp: “Nghe ý của anh, Gin lừa gạt Miyano Akemi cướp đoạt 1 tỷ yên, cùng với sát hại chị ấy đều là xuất phát từ cùng một mục đích.”

“Đúng vậy, Miyano Akemi từ đầu đến cuối đều là quân cờ, 1 tỷ yên cũng không quan trọng, đây kỳ thật là một vụ án giết người yêu, mục tiêu của Gin là thông qua cô ấy dẫn ra người yêu cũ, cảnh sát điều tra FBI Akai Shuichi. ”

“???” x2

Ai, tại sao đột nhiên mở khóa một nhân vật mới? Người yêu cũ lại có ý gì, Gin còn có một người yêu là cảnh sát FBI? X2 (Chết cười ^^)

(Chết cười ^^)

“Không thể nào, tiền bối Sherry cô không biết Akai Shuichi?”

Không nhìn Conan ngây thơ một khuôn mặt bức bách, Liêu Văn Kiệt kinh ngạc nhìn Haibara Ai hoàn toàn không biết gì, khẽ nhíu mày nói: “Cũng đúng, Akai Shuichi là nằm vùng của FBI, lúc cùng chị gái cô yêu đương, còn là người quan trọng của tổ chức, bí danh Rye, cô chưa từng nghe qua cũng có thể tha thứ.”

“Là anh ta?!”

Nghe được cái tên Rye, Haibara Ai biến thành nghiến răng nghiến lợi, nếu như không phải anh ta lợi dụng tình cảm của Miyano Akemi, người sau cũng không đến mức lưu lạc đến tình cảnh bi thảm như vậy.

“Chờ một chút, tôi không nghe rõ.” Conan có chút bối rối, lắp bắp nói: “Người yêu cũ của Gin và… là người yêu của Miyano Akemi, đây là tam giác luyến ái gì, làm sao mà tôi có chút không rõ ràng?”

Tình báo càng ngày càng rung động, Conan phát hiện mình càng ngày càng không hiểu Gin, trong suy nghĩ, thân ảnh cao lớn trong bóng tối cô đơn kia đang dần dần sụp đổ.

“Conan, đừng lừa gạt chính mình nữa, từ bỏ đi, cậu và Gin không có tương lai đâu.” Liêu Văn Kiệt nghiêm túc nói: “Tôi biết cậu đối với Gin là yêu thâm trầm, nhưng trên thực tế, Gin chỉ là cùng cậu chơi đùa mà thôi, anh ta chưa từng chú ý qua cậu đâu, cho dù không có Akai Shuichi, tiền bối Sherry cũng là trở ngại khiến cậu không cách nào lật thuyền.”

Conan: “…”

Mẹ nó, nói đùa mà thôi, mà làm như giống như hai người đã từng có cái gì đó vậy, rõ ràng cậu và Gin chỉ có duy nhất một lần

tiếp xúc thân thể, là ở ngõ đen phía sau của khu giải trí, Gin từ sau lưng cho cậu một gậy đây.

“Đừng nói giỡn nữa, nếu anh cái gì cũng biết, như vậy…” Conan hít sâu một hơi, nhìn thẳng Liêu Văn Kiệt nói: “Nói cho tôi biết, anh cứu được Miyano Akemi, chị ấy còn sống, đúng không?”

Nghe nói như vậy, Haibara Ai lúc này sửng sốt, cô so với ai cũng hy vọng Miyano Akemi còn sống, nhưng lý trí nói cho cô biết, đừng nằm mơ nữa, chị gái đã qua đời rồi.

“Tôi là muốn cứu cô ấy, đáng tiếc không thành công.”

Liêu Văn Kiệt hai tay buông ra, rất là bất đắc dĩ. Haibara Ai cúi đầu im lặng, dập tắt may mắn trong lòng, không ngừng cảnh cáo mình, không nên có chờ mong trong lòng nữa, nếu không sẽ chỉ thương tâm càng sâu.

“Tôi không tin, anh nhất định đã cứu chị ấy, chị ấy còn sống còn bị anh giấu ở nơi nào đó.” Conan kiên trì với quan điểm của mình

“Ai, cậu cái tên này, tôi không nói thật là vì tốt cho cậu, sợ tiền bối Sherry bạo đầu của cậu mà thôi, nếu nhất định muốn tôi nói thật…” Liêu Văn Kiệt bất mãn lẩm bẩm.

“Cái gì chứ, đừng nói lung tung, có quan hệ gì với tôi chứ!”

Conan lui về phía sau hai bước, cảm giác quen thuộc lại đến, trong lòng chuông báo động vang lên, hoài nghi Liêu Văn Kiệt mấy câu nói qua đi, Haibara Ai sẽ rút súng hướng về phía cậu mà bắn.

“Tình huống là như này, Gin một phát bắn trúng chị gái cô, bị thương rất nặng, nhưng cô ấy không chết tại chỗ, tôi lấy chụp ảnh làm cớ ngăn cản Gin đối với cô ấy nổ đầu bổ đao một kích trí mạng.”

Liêu Văn Kiệt nói với Haibara Ai nói: “Nguyên bản, kế hoạch đến nơi này đều rất hoàn mỹ, đáng tiếc một người khuấy đảo đột nhiên xuất hiện, kế hoạch cứu người tiếp theo hại tôi toàn bộ thất bại.”

“Là ai??”

Haibara Ai vội vàng hỏi, đồng thời lúc nói chuyện, lạnh lùng chọc chọc về phía Conan.

Conan: “...”

Có cái gì đẹp mắt chứ, tiết tấu này, người khuấy đảo không ai khác hơn cậu! Conan không bất ngờ chút nào, tất cả đều nằm trong dự liệu, bình tĩnh đẩy kính, lười giải thích cái gì đó.

“Lúc trước tôi cũng đã nói, 1 tỷ yên cũng tốt, thoát ly tổ chức cũng tốt, đều là Gin bịa ra nói dối, mục đích là thông qua Miyano Akemi dẫn ra Akai Shuichi .”

Liêu Văn Kiệt nghiêm túc nói: “Ngày hôm đó, cộng cả tôi, thì thành viên nhà máy rượu mai phục ở kho hàng tổng cộng có chín người, chỉ riêng tay bắn tỉa đã có ba người, chỉ cần Akai Shuichi vừa xuất hiện, tuyệt đối không có khả năng sống sót rời đi.”

“Anh ta không xuất hiện, phải không?” Haibara Ai lạnh lùng hỏi.

“Đúng vậy, trong ảnh chị gái cô trước khi chết mang theo nụ cười, cũng là bởi vì Akai Shuichi không tới, cô ấy rất sợ Akai Shuichi bởi vì mai phục mà chết, cho nên tôi mới nói cô ấy là người con gái ngốc.”

Liêu Văn Kiệt thổn thức một tiếng, ngốc như vậy, vì sao không an bài cho hắn chứ.

Thấy Haibara Ai sắc mặt không tốt, hắn nắm tay ho nhẹ một

tiếng: “Không nói nhiều mấy thứ bên lề nữa, chúng ta tiếp tục, sau khi tìm ra chìa khóa két sắt, thành viên tổ chức nhà máy rượu lần lượt rút lui, nhưng tay súng bắn tỉa vẫn ở lại tại chỗ chờ đợi, một lần rút lui là giả, Gin cho rằng Akai Shuichi sẽ xuất hiện vào thời khắc cuối cùng, cũng như để gặp lại Miyano Akemi một lần cuối.”

“Sau đó tôi xuất hiện.” Conan vội vàng giơ tay lên phát biểu, trước khi Liêu Văn Kiệt ném nồi, trước tiên cần một bước đoạt được nồi.

Binh!

“Cậu là hung thủ giết người, ai bảo cậu cướp đáp án đâu?” Liêu Văn Kiệt một quyền đập lên đầu Conan, phẫn nộ nói: “Tôi từ xa nhìn thấy Conan xuất hiện, sợ thân phận của cậu ta bại lộ bị giết, dùng radio tiết lộ tình báo giả rằng Akai Shuichi hiện thân ở nơi khác, đem đám người Gin rời khỏi chỗ…”

Chương 946: Cậu dựa vào đâu nói tôi là người tốt? 2

“Đoạn đấu trí đấu dũng khẩn trương kích thích này không nói kỹ, trực tiếp nhảy qua, kết quả là, bởi vì tôi không thể không đi theo Gin khi bọn họ rời khỏi kho hàng, bỏ lỡ thời cơ tốt nhất cứu Miyano Akemi, lúc chạy tới, hết thảy đều không kịp.”

Nói đến đây, Liêu Văn Kiệt giơ tay chỉ về phía Conan, lớn tiếng nói: “Chính là cậu, bởi vì hành vi không biết tự lượng sức mình của cậu đã hại chết Miyano Akemi.”

“Thì ra là như vậy…” Haibara Ai mặt không chút thay đổi nhìn Conan, tay cầm súng run rẩy.

“Đừng tin hắn, hắn lừa gạt con gái nhà người ta siêu lợi hại, tin là cậu liền xong rồi.” Conan bình tĩnh nháy mắt với Haibara Ai, sau đó nói: “Tôi vẫn không tin, Miyano Akemi khẳng định chưa chết, thừa nhận đi, anh đã cứu được chị ấy.”

“Nếu tôi cứu được cô ấy thì cậu còn có thể nhìn thấy thi thể sao?

“Tôi không có cách nào phản bác chuyện thi thể, nhưng suy luận của tôi nói cho tôi biết, Miyano Akemi chắc chắn còn sống.”

Conan ánh mắt sáng quắc nhìn Liêu Văn Kiệt: “Tôi tin tưởng anh là người tốt, anh cũng có năng lực cứu chị ấy. ”

“Conan-kun, cậu cũng là thám tử nổi tiếng đã trải qua các loại hiện trường mật thất và tội phạm IQ cao, hẳn là biết suy luận là suy luận, định tội là định tội, không có chứng cứ quyết định, chỉ dựa vào suy luận là không có cách nào kết tội.”

Liêu Văn Kiệt cười nhạo một tiếng: “Chết cười, cậu không có chứng cớ, dựa vào cái gì mà nói tôi là người tốt?”

“…” X2

Có gì để tự hào à? X2

Thấy Liêu Văn Kiệt không chịu buông lỏng, Conan nhất thời cũng chưa nghĩ ra biện pháp gì, đành phải nói với Haibara: “Tớ lấy cái tên Kudo Shinichi ra cam đoan, chị gái cậu chắc chắn còn sống, chỉ là tên này không muốn thừa nhận mà thôi.”

Hít thở của Haibara Ai chậm lại, e sợ hy vọng lại dập tắt, nhất thời không dám nói chuyện, chỉ đành trông mong nhìn Liêu Văn Kiệt.

Tách ! Ảnh nhanh chóng được chụp , biểu tình mới lại thu vào tay, Liêu Văn Kiệt liên tục gật đầu, chiếu theo tiến độ trước mắt, rất nhanh có thể gom đủ một bộ sưu tập cảm xúc.

Nếu Conan không có ở đây thì càng tốt, với kỹ xảo điều động cảm xúc của hắn, Haibara Ai thăng trầm, khẳng định có thể thể hiện ra không ít biểu tình tinh phẩm.

“Này, máu của anh có lạnh không vậy?” Conan vô cùng bất mãn: “Trêu chọc cũng bị anh trêu chọc qua, thú vị ác cũng đã thỏa mãn anh, Haibara đáng thương như vậy, chẳng lẽ anh thật sự định tiếp tục giấu diếm?”

Liêu Văn Kiệt lộ vẻ khó chịu, bĩu môi nói: “Cũng không có thỏa mãn đâu, bởi vì cậu lúc nào cũng quấy rối, tôi dự tính vui vẻ mới chỉ thu hoạch được một nửa thôi.”

“Cho nên… Tôi nói đúng rồi, Miyano Akemi quả thật chưa chết?” Conan nuốt một ngụm nước bọt, bên cạnh Haibara Ai nín thở, trong mắt nhanh chóng tích lũy lệ quang.

“Coi như là vậy đi!”

Không để cho hai người chờ đợi nhiều, Liêu Văn Kiệt đưa ra tấm ảnh, chứng minh sự thật Miyano Akemi còn sống.

Thấy Liêu Văn Kiệt gật đầu, giọng nói Haibara phát run, khẩn cấp nói: “Chị gái ở đâu,tôi có thể gặp chị ấy không?”

“Đây chính là nguyên nhân tôi giấu diếm không nói, nói cho các người Miyano Akemi còn sống, nhất định sẽ muốn cùng cô ấy gặp mặt, có một lần liền có hai lần, trực tiếp nhanh chóng đến mỗi ngày gặp mặt, nói như vậy, nơi cô ấy ẩn thân sẽ không còn an toàn nữa, tôi cũng sẽ trở nên vô cùng phiền phức.”

Liêu Văn Kiệt đau đầu thở dài: “Các người không biết đâu, lúc trước vì tìm cho cô ấy một nơi trú ẩn, tôi đã tốn bao nhiêu máu, phi, tôi nói là tinh lực cùng tâm huyết.”

“Tôi…” Haibara Ai đang muốn nói cái gì đó, Conan tiến lên một bước cắt đứt, biết rõ Liêu Văn Kiệt, đi thẳng vào vấn đề: “Nói đi, phải trả cái giá gì?”

“Vẫn là Conan-kun hiểu tôi!”

Liêu Văn Kiệt giơ tay lên, thừa dịp cháy nhà hôi của nói: “Tiền bối Sherry muốn gặp Miyano Akemi cũng không thành vấn đề, dù sao các người là chị em, tôi không có quyền ngăn cản. Nhưng lúc tôi cứu người lại xuất lực, chịu rủi ro phải trả đủ loại cái giá, chính là vì thu hoạch vui vẻ, hiện tại đầu tư thất bại, vui vẻ giảm một nửa, tổn thất của tôi ai sẽ bù đắp?”

“Kudo Shinichi có thể bù đắp, cậu ta thích chụp ảnh, cậu ta hoàn toàn có thể phối hợp với anh, bất luận tạo hình gì cậu ta cũng không thành vấn đề.”

Chuyện liên quan đến chị gái, chỉ số thông minh của Haibara Ai tại chỗ online, quyết đoán cắt trúng chỗ yếu hại.

Conan: “...”

Sơ suất, tuyệt đối không ngờ đồng đội bán cậu nhanh như vậy.

“Không có hứng thú, chụp ảnh một cậu bé đáng yêu, ngẫm lại liền ghê tởm.”

Không thèm nhìn mắt cá chết của Conan, Liêu Văn Kiệt ghét bỏ lắc đầu, nhếch miệng cười với Haibara, ánh sáng trắng tinh trong miệng hiện lên: “Như vậy được rồi, chờ tiền bối Sherry nghiên cứu ra giải dược biến lơn, cùng tôi hẹn một hồi đi!”

“Này, Haibara, bình tĩnh một chút, loại yêu cầu này đừng tùy tiện đáp ứng.” Conan nhỏ giọng nhắc nhở, quá nguy hiểm, đồng ý tương đương với thất bại.

“Không có vấn đề gì.”

Haibara Ai không để ý, một lần hẹn hò mà thôi, đi dạo phố, xem phim, nhiều nhất là ăn cơm, có thể có gì to tát.

Cũng không phải không biết rõ hắn là cặn bã nam nhân , cậu còn có thể thích đối phương? Conan liên tục lắc đầu, không ổn, lại

có một nạn nhân khác xuất hiện.

“Hào phóng!”

Liêu Văn Kiệt giơ ngón tay cái lên: “Nếu tiền bối Sherry hào phóng như vậy, tôi sẽ không mài giũa nữa, một tháng sau sẽ sắp xếp cho cô cùng chị gái gặp mặt.”

“Một tháng lâu như vậy, chị gái không có ở Nghê Hồng?”

“Ở đây, ngay tại Tokyo.”

“Vậy vì sao phải một tháng?” Haibara Ai trong nháy mắt cảnh giác, hoài nghi chị gái nhà mình bị hãm hại thảm hại, cần dưỡng thương một tháng.

Chương 947: Mặt cô đỏ như ấm pha trà 1

“Chị gái cô hiện đang ở nhà bạn gái tôi, công việc là người giúp việc…”

“Có phải là bạn gái thiên kim đại tiểu thư siêu giàu của anh không?” Conan xen vào, giọng điệu chua xót.

“Đúng vậy, nhà cô ấy rất lớn, cơ sở vật chất sinh hoạt đầy đủ, có người chuyên mua vật tư, không cần ra ngoài cũng có thể sống rất thoải mái, giảm bớt nguy cơ bại lộ thân phận.” Liêu Văn Kiệt giải thích.

“Cho nên, bởi vì nhà bạn gái anh quá lớn, phải mất một tháng để tìm được chị gái tôi?”

Haibara ai sắc bén chửi bới, không rõ đây là lý do gì.

“Vậy cũng không phải, thật ra là tôi nói với bạn gái về Hồng Kông xử lý công việc, trong khoảng thời gian này không ở Nghê Hồng, giờ đột nhiên đến nhà cô ấy không tiện lắm.”

“Cái này tính là cái gì, nói như thế nào cô ấy cũng là bạn gái của anh, nói dối quen thân. Ồ, tôi hiểu rồi.” Conan bừng tỉnh: “Anh có vụ án phải điều tra, sợ cô ấy lo lắng, cho nên mới dùng lời nói dối thiện ý lừa gạt cô ấy.”

“Không, tôi muốn hẹn hò cùng một người bạn gái khác, sợ cô ấy điều tra ra.”

(?_?) x2

Cặn bã! X2

Dần dần quen thuộc với cách tiếp cận của cặn bã, Haibara Ai hít sâu một hơi: “Tối nay sắp xếp tôi cùng chị gái gặp mặt, thêm một lần hẹn hò, biến thành hai lần.”

“Tiền bối Sherry, cô hiểu lầm rồi, đây không phải là vấn đề hai lần hay không hai lần, quả thật không tiện. Ba lần, lại miễn đàm phán nữa, nếu không một tháng sau gặp.”

“Thành giao!”

Liêu Văn Kiệt gật gật đầu: “Các người ở đây chờ, tôi đi mang Miyano Akemi tới đây, nếu thật sự nhàn rỗi đến hoảng hốt, giúp tôi sửa sang lại súng ống đạn dược một chút, quá loạn.”

Nói xong, hắn cởi áo khoác đi vào phòng ngủ, xem ra là tẩy trang. Cửa phòng ngủ vừa đóng, Conan lúc này nói: “Haibara cậu quá xúc động…”

“Không sao, ba lần hẹn hò mà thôi, sẽ không có việc gì.”

Haibara Ai lắc khoát tay áo, mong chờ cùng chị gái gặp mặt, không muốn cùng Conan nói nhảm.

“……”

Conan đau đầu thở dài, mấy câu nói, số lần hẹn hò liền từ một

lần biến thành ba lần, có thể tưởng tượng sau này sẽ như thế nào.

Cạch!

“Thật ngại quá, để cho các người chờ lâu, người tới rồi.” Liêu Văn Kiệt vặn mở cửa phòng ngủ đi ra, trên vai khiêng một người mặc trang phục hầu gái, chân dài, tóc đen dài rủ xuống, không nhúc nhích hình như ngủ rất sâu.

“...” X2

Nhìn Liêu Văn Kiệt khiêng Miyano Akemi từ trong phòng ngủ ra, mà không phải cái gọi là nhà bạn gái, Conan há to miệng tại chỗ, não bổ ra một loạt hình ảnh không thể miêu tả.

Haibara Ai khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nhìn thấy chị gái chạy trốn trong chỗ chết, chỉ có kinh không có hỉ, trong đầu phiêu qua một loạt vấn đề.

Tại sao chị gái lại ở trong phòng ngủ của Liêu Văn Kiệt? Tại sao chị lại ngủ thiếp đi? Tại sao mặc một bộ quần áo xấu hổ khiến người ta suy nghĩ về nó? Những ngày này hoàn toàn không có tin tức của chị ấy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nghĩ tới việc tính cách Liêu Văn Kiệt lăng nhăng háo sắc, cùng với giá trị nhan sắc Miyano Akemi không tầm thường, cộng thêm việc hiện tại đang mặc trang phục hầu gái, lại hôn mê bị đưa từ trong phòng ngủ ra, hai học sinh tiểu học rất khó không miên man bất định.

Không trách bọn họ, ám chỉ quá nhiều, đổi lại là người khác cũng sẽ có suy nghĩ lệch lạc, cũng chính là do trường hợp không đúng, nếu không chắc chắn hai người sẽ phải hỏi rõ ràng.

Đợi Liêu Văn Kiệt thả Miyano Akemi xuống, sau khi để cô ta nằm thẳng trên sofa, Haibara Ai và Conan lập tức vây quanh, hai người cố nén kích động, gạt tóc dài đang che mặt Miyano Akemi

ra, thâm tình nói: “Chị…. ấy, đây là ai?”

Nhan sắc của khuôn mặt dưới mái tóc không tầm thường, đường nét khuôn mặt có vài phần giống với Miyano Akemi, quả thật cũng là một mỹ nhân, nhưng không phải chính là không phải, Haibara Ai rất khẳng định, chị gái mình không phải khuôn mặt này.

“Xin lỗi, quên thu hồi rồi.”

Liêu Văn Kiệt nói một câu xin lỗi, gạt Haibara Ai và Conan đang cứng ngắc ra, thân thể che đi tầm mắt của hai người, hai tay xoa nhẹ lên mặt Miyano Akemi.

Trong mắt Conan chợt lóe lên một tia sáng, lúc này chính là thời cơ tốt nhất để phá giải thuật dịch dung của Liêu Văn Kiệt, nói gì cũng không thể bỏ qua, bước hai bước lên phía trước, mắt không chớp lấy một cái, gắt gao nhìn mặt Miyano Akemi.

Đáng tiếc, vẫn là tới muộn, còn chưa đợi cậu ta đứng xong, Liêu Văn Kiệt đã thu tay, loại bỏ lớp ngụy trang trên mặt Miyano Akemi.

“Đây, đây là ma pháp à?”

Conan lập tức nghẹn họng, mỗi lần ở chung với Liêu Văn Kiệt, một loạt thao tác thần kì, đều sẽ khiến cậu lung lay tri thức cơ bản đối với thế giới.

Sau mỗi một lần làm mới, cậu sẽ tin thế giới thật sự tồn tại ma pháp hơn một chút.

Dù sao Kaito Kid cũng nói như vậy.

“Đừng nói nhảm, đã là thời đại nào rồi, còn treo ma pháp ở trên miệng, chúng ta phải tin vào khoa học, tiếc cho cậu còn là một thần thám.” Liêu Văn Kiệt ghét bỏ nói, giơ tay vỗ lên mặt Miyano

Akemi, đem người từ trong cơn mê man gọi dậy.

“Ưm~~~”

Miyano Akemi chậm rãi mở mắt, sau khi trải qua hôn mê ngắn ngủi, đôi mắt nhanh chóng nhìn lên người Liêu Văn Kiệt, mặt đỏ bừng nói: “Tiên sinh, sao anh lại ở phòng tôi…. không, anh không thể như vậy, đại tiểu thư đã cảnh cáo tôi, nếu chúng ta…. cô ấy sẽ đuổi chúng ta ra khỏi nhà.”

Liêu Văn Kiệt: “...”

Chương 948: Mặt cô đỏ như ấm pha trà 2

Sạn có chút nhiều, hắn nhất thời không biết phải phun từ đâu ra một cái mới tốt, ví dụ dáng vẻ muốn từ chối nhưng vẫn muốn hoan nghênh của Miyano Akemi…

Đây là làm sao, mặt cô đỏ như ấm pha trà?

Trời xanh làm chứng, Liêu Văn Kiệt dám thề, lúc ở nhà Kisugi hắn rất thành thật, từ trước tới nay chưa từng nói với Miyano Akemi một câu nào, một chữ cũng không.

Trong giây lát, nghĩ tới điểm mấu chốt, hắn hiểu rồi, lại là do đẹp trai hại hắn.

“Chị, chị….”

Chính vào lúc Liêu Văn Kiệt đang thổn thức cảm thán, mắt Haibara Ai đỏ lên nhào vào trong lòng Miyano Akemi, chủ dám lén lút gạt sạch nước mắt trong màn đêm sau thẳm không người, nỗi nhớ nhung mà cô đè nén triệt để bùng nổ, không cách nào duy trì được dáng vẻ lạnh lùng, tuyến lệ mở mở, nước mắt chảy ra ào ào.

“Chị, là em, em là Shiho, em nhớ chị lắm!”

Cái ôm ấm áp vãn là mùi vị quen thuộc như vậy, Haibara Ai

nghẹn ngào nức nở: “Tốt quá rồi, chị còn sống thật sự tốt quá…”

Phụ nữ đều làm từ nước, Haibara Ai từ 18 tuổi biến thành 7 tuổi, sức kìm nén trng lòng rất lớn, rất nhanh, trước ngực Miyano Akemi đã ướt đẫm một mảng.

“A cái này….”

Hai tay Miyano Akemi dừng giữa không trung, nâng lên không được, hạ xuống không xong, ngại ngùng nói: “Em gái, em là ai?”

“???” x2

Conan đang ngẩng đầu nhìn trần nhà, để tránh cho tầm mắt không chịu nổi nước miếng liền chảy xuống, nghe thấy câu này, một hơi không dứt, kịch liệt ho khan tại chỗ.

Tình hình của Haibara Ai càng gay go hơn, tiếng khóc nháy mắt dừng lại, đông cứng lại như cột điện trong lòng Miyano Akemi.

Hình ảnh vô cùng tĩnh lặng!

Một lúc lâu sau, cô ta cứng ngắc quay người, đồng tử phóng đại nhìn Liêu Văn Kiệt, đè thấp âm thanh giận dữ nói: “Lại sao vậy, anh đã làm gì chị ấy, tại sao chị ấy không nhớ tôi nữa?”

“Ờm, đừng kích động, tôi đặt mối nguy hiểm ở nhà bạn gái, không có lí do gì không thêm một phần bảo hiểm.

Liêu Văn Kiệt nhanh chóng lấy máy ảnh ra, cạch một tiếng chụp lại biểu tình tức giận tới mất tiếng, chậm rãi nói: “Nói ra không sợ cô tức giận, chị cô trông không thông minh lắm, không xử lí một chút, cô ta phát hiện mình vẫn còn sống, chắc chắn sẽ nghĩ mọi cách liên lạc với Akai Shuichi.”

“Bởi vì trước đây đã từng bị FBI cảnh cáo, vậy nên hảo cảm

của cá nhân tôi đối với Akai shuichi không tốt lắm, không muốn tiếp xúc với tên phiền phức này."

"Tiên sinh, anh đang nói gì vậy, hai đứa trẻ này lại là ai?"

Mặt Miyano Akemi đầy vẻ mê mang, trông không thông minh lắm, là đang nói cô à?

"Im miệng, đừng nói chuyện."

"Ừm.'

"Chúng ta tiếp tục…"

Liêu Văn Kiệt vỗ đầu Haibara Ai, vuốt lên chiếc lông xù, nói tiếp: "Còn nữa, Sakagura trước giờ chưa chưa từng ngừng việc tìm kiếm tung tích của Akai Shuichi, nếu như lần theo dấu vết tìm tới nhà bạn gái tôi, mặc dù tôi không sợ, nhưng chỉ có nghìn ngày làm trộm, không có nghìn ngày phòng trộm, chỉ có thể làm một chút động tác trên người chị gái cô."

"Động tác gì?" Haibara Ai mở miệng nói.

"Dịch dung, tiện tay phong ấn kí ức lúc trước của cô ta, bịa ra một kí ức mới."

Yên lặng đợi Haibara Ai phát nổ, không có kết quả, Liêu Văn Kiệt bĩu môi, hơi bất mãn nói: "Bị cô đoán trúng rồi, bây giờ trong ngoài cô ta có hai trí nhớ, tôi có thể đánh thức kí ức đang ngủ say nơi sâu thẳm đó."

Dưới sự chú ý nín thở tập trung của Haibara Ai và Conan, hai tay Liêu Văn Kiệt đè đầu Miyano Akemi, mười ngón tay xuyên qua tóc, tìm kiếm huyệt vị bị đè ép lại.

"Tiên sinh, không nên như vậy, địa tiểu thư cô ấy…"

"Im miệng, nhắm mắt vào."

“Ừm.”

Miyano Akemi đỏ mặt nhắm mắt lại, ngoan ngoãn, nghe lời, là một hầu gái vô cùng phù hợp.

Ba giây sau, Liêu Văn Kiệt thu tay lại, thần sắc mê mang trên mặt Miyano Akemi biến mất, mí mắt từ từ mở ra, toát ra một vẻ vô cùng mệt mỏi.

Cô mơ một giấc mơ, giấc mơ rất dài, trong mơ cô là người hầu vô lo vô nghĩ, cuộc sống thường nhật đều là giúp ba vị tiểu thư sắp xếp tủ quần áo, thời gian nghỉ ngơi đều làm tổ trong phòng mình xem phim về tình yêu đau buồn, ăn đồ ăn vặt, sớm chiều làm bạn với sự vui vẻ, có rất nhiều tiếng nói chung với tam tiểu thư.

Một giấc mơ rất vô lý, nhưng không thể phủ nhận là, Miyano Akemi không từ chối giấc mơ này, vô lo vô nghĩ, mỗi ngày trôi qua thật vui vẻ là giấc mơ mà cô khao khát nhưng không thể chạm tới.

Chỉ đáng tiếc, trong mơ không có hình bóng của em gái và bạn trai cô, nếu bọn họ cũng ở đó, giấc mơ sẽ không còn gì tiếc nuối nữa.

Mơ dù sao vẫn là mơ, Miyano Akemi mở mắt, cô nhớ bản thân trúng đạn mất máu quá nhiều, nếu đoán không lầm, giấc mơ đó được gọi là dòng hồi ức, là tổng kết của cuộc đời cô.

“Đã lâu không gặp, chị gái xinh đẹp, còn nhớ tôi không?”

Liêu Văn Kiệt chỉ vào mặt mình, bước lên trước, lộ ra khuôn mặt tươi cười đầy thiện chí.

“Suỵt----”

Nháy mắt Miyano Akemi tỉnh táo lại, tất nhiên là cô nhớ, hình ảnh cuối cùng trong giấc mơ, là khuôn mặt cười giống hệt ma quỷ này, kí ức như mới, dù thế nào cũng không cách nào quên được.

Tại sao trong dòng hồi ức lại có khuôn mặt này, lẽ nào là ác mộng/

Sự sợ hãi trong lòng khó mà nói nên lời, sau khi tâm lí của Miyano Akemi lung lay mãnh liệt trong thời gian ngắn, trợn mắt một cái, trực tiếp ngất đi.

"..." x3

"Chị, chị."

Chương 949: Mặt cô đỏ như ấm pha trà 3

Haibara Ai giơ tay nhỏ ra, nắm lại trong không khí, trừ sự trống rỗng, không còn vật gì khác.

Cũng rất được!

"Hahaha, trông cô ấy kích động như vậy là biết, trong lòng vẫn luôn có tôi, chẳng trách ngại."

Liêu Văn Kiệt xoa cằm, khiến cho người đẹp trợn mắt + hôn mê, đây là điều không phải ai cũng dễ dàng làm được.

Kiêu ngạo. JPG

"Cái tên khốn nhà anh, anh rốt cuộc, anh rốt cuộc..."

Hai tay Haibara Ai nắm chặt, đổi mắt sưng lên vì khóc đỏ ửng, hận không thể bóp chết Liêu Văn Kiệt ngay tại chỗ.

Chị gái vốn đã chết lại đang sống, cô ta đối với Liêu Văn Kiệt trừ cảm ơn vẫn là cảm ơn, không chút khoa trương mà nói, phần ân tình này không thể không báo, đừng nói Liêu Văn Kiệt chỉ muốn hẹn gặp, cho dù hẹn tình một đêm, cô cũng sẽ không từ chối, nhưng....

Sau khi nhiều lần lên xuống, lạnh thấu tâm, cô chỉ muốn cảm

ơn cả nhà Liêu Văn Kiệt.

Việc đã đến nước này, cuối cùng cô đã hiểu, tại sao mỗi lần nhắc tới Liêu Văn Kiệt, Conan đều mang một dáng vẻ vừa yêu vừa hận, dáng vẻ cắn móng tay suy nghĩ về vụ án giết người trong căn phòng bí mật.

Lần sau, lần sau lúc Conan nghiên cứu căn phòng bí mật, làm ơn nhất định phải gọi cô ta.

“Bình tĩnh, bình tĩnh, lần trước lúc chị gái cô nhìn thấy mặt tôi, tôi và Gin ở cùng nhau, là một trong những kẻ đầu sỏ đã giết cô ấy.”

Liêu Văn Kiệt mỗi tay một đầu, vừa xoa vừa giải thích: “Sau đó nhặt cô ta về nhà, trực tiếp trồng kí ức mới vào, chưa từng giải thích điều gì, vậy nên trong kí ức sâu thẳm của cô ta vẫn dừng lại ở một khắc trước khi chết đó, bị tôi dọa rất bình thường.”

“Anh thích làm người xấu vậy à?”

Conan cạn lời hỏi, cảm giác có chút không đúng, sắp xếp lại từ ngữ một lần nữa: “Tôi nói là, lúc anh lưu lại ấn tượng cho người khác, luôn vô ý dẫn tới hiểu lầm, anh thích làm người xấu như vậy à?”

“Người xấu làm việc tốt, và người tốt làm việc xấu, cho dù chỉ có một lần, đều sẽ bị những người đứng xem phóng đại không ngừng, trong tâm lý học, cái này gọi là bất hòa nhận thức.”

Mặt Liêu Văn Kiệt nghiêm túc nói: “Cho tới nay, cô ấy đều cho rằng tôi là người xấu, vậy nên trong lòng tồn tại sự sợ hãi, nhưng nếu đột nhiên tôi đảo ngược hai khái niệm thiện ác lại, như vậy, tôi khẽ động một cái, nói không chừng có thể làm cùng cô ta rồi.”

“...” x2

Haibara Ai hung hăng trừng Conan một phát, đồ điên, không dưng hỏi việc này làm gì.

Conan trúng đạn, trong lòng mắng bản thân một câu, đúng vậy, không có chuyện gì lại lắm mồm, trước đây bị đánh còn ít à!

“Được rồi, hai chị em các cô từ từ nói chuyện, tôi và Conan không làm phiền nữa.”

Liêu Văn Kiệt đè đầu Conan lại, kéo cậu ta về phía thư phòng, vừa đi vừa nói: “Tiền bối Sherry, chị cô vốn không thông minh, đừng để cô ấy tiếp xúc với thiết bị truyền tin, tôi không muốn đem phiền phức tới cho những người bên cạnh mình, nếu cô không làm được, đừng trách tôi ra tay tiêu diệt phiền phức.”

“Tôi biết, tôi sẽ không để chị ấy làm loạn.”

Trong lòng Haibara Ai chợt lạnh, kiên định gật đầu, lắc chi Miyano Akemi tỉnh lại từ trong hôn mê.

Sau khi kinh ngạc ngồi dậy, mắt thấy Liêu Văn Kiệt đưa Conan đi, nháy mắt nhớ lại tình cảnh trong nhà kho. Lúc đó Liêu Văn Kiệt xuất hiện sau lưng Conan, mặt cười bất thiện, đao trong tay chém xuống.

Kí ức tiếp tục ùa về, cô ta cho rằng Conan gặp phải điều bất trắc, vội vàng…

“Chị.”

“???”

Hô hấp của Miyano Akemi đình trệ, nhìn em gái mình bị thu nhỏ lại mấy lần, cô không tin được dụi mắt, kinh ngạc nói: “Shiho, là em?”

“Là em, chị, đã không sao rồi.”

Haibara Ai ngồi lên sofa, bình tĩnh nằm trên cánh tay chị mình, cố gắng khiến cho nụ cười của mình ấm áp hơn một chút.

Không cố gắng không được.

Có lẽ do hai lần trước dùng lực quá mạnh, cảm xúc phát tiết ra cũng quá nhanh quá kịch liệt, vậy nên hiện tại trong lòng vô cùng bình tĩnh, cô muốn lau đi mấy giọt nước mắt nhưng cũng không làm được.

Ôm lấy chị mình, trong đầu Haibara Ai đều là Liêu Văn Kiệt, tên khốn này vẫn còn yên ổn sống đến bây giờ chưa bị người ta đánh chết, căn phòng bí mật bình thường sợ rằng không làm gì được anh ta, phải tính toán thật tốt mới được.

“Thuốc thần kì quá, uống xong lại biến nhỏ…”

Trong phòng khách, Miyano Akemi nghe nguyên nhân Haibara Ai bị biến nhỏ xong, than thở một hồi lâu, đột nhiên vẻ mặt cô thay đổi, kích động hỏi điện thoại của Haibara Ai.

“Chị, chị muốn làm gì?”

Hai mắt Haibara Ai khẽ híp lại, trong mắt loé lên một tia sáng không vui.

“Sherry, chị muốn liên hệ với một người, anh ấy…”

“Không, chị không muốn.”

Haibara Ai vô tình ngắt lời, nói thẳng: “Bỏ xuống đi, đoạn tình cảm này không đáng, chị vì anh ta mà đã phải trả giá một sinh mạng rồi, lẽ nào còn muốn có lần thứ hai sao?”

Haibara Ai không có chút hảo cảm nào với Akai Shuichi, cũng rất khó có hảo cảm.

Ngay từ khi mới bắt đầu, Akai Shuichi vì để thành công nằm

vùng trong tổ chức, mới tiếp cận Miyano Akemi tâm tư đơn thuần, nói cách khác, tình yêu của hai người ngay từ khi mới bắt đầu đã tràn đầy mục đích và lừa dối.

Sau này, thân phận nội ứng của Akai Shuichi bị bại lộ, vội vàng chạy trốn về Mỹ, hai năm ròng rã, địa vị của Miyano Akemi trong tổ chức vô cùng khó xử, mà Akai Shuichi chưa từng xuất hiện một lần.

Chương 950: Tôi đóng vai sắc quỷ rất đạt phải không1

Cũng là tra nam, cũng là bị lừa, nhưng Haibara Ai chấp nhận chị mình bị Liêu Văn Kiệt lừa, cũng không muốn chị mình ngã vào cái hố Akai Shuichi không bò ra được.

Ít nhất Liêu Văn Kiệt vô cùng chú trọng tới an toàn của bạn gái mình, tuyệt đối sẽ không để họ rơi vào hiểm cảnh, chỉ cần điểm này thôi, có thể giết chết Akai Shuichi ngay lập tức.

Trên miệng không nói ra, nhưng Haibara Ai đối với bạn gái của Liêu Văn Kiệt, thật ra có một chút hâm mộ.

“Không phải, Sherry em hiểu làm rồi, Dai-kun anh ấy….”

“Dai-kun? Đó là ai, lẽ nào là Dai Moroboshi? Không phải chứ, không lẽ ngay cả tên thật của anh ta chị cũng không biết?” Haibara Ai cực lực châm biếm, lời nói chế giễu, toàn là khinh thường.

“Chị biết, tên thật của Dai-kun là Akai Shuichi, trước khi FBI bắt Gin một ngày, anh ấy đã chủ động nói hết với chị rồi, bởi vì đã quen, chị vẫn thích gọi anh ấy là “Dai-kun” hơn.”

Miyano Akemi không ngừng thanh minh cho người trong lòng mình, thế nhưng khí chất không đủ, chịu khổ bị em gái chèn ép về mặt tinh thần, lúc nói chuyện giọng nhỏ sức yếu, hoàn toàn không ngẩng nổi đầu lên.

“Haha, anh ta cũng khá biết làm người đó, trước một ngày làm nhiệm vụ nói cho chị biết chân tướng, sau khi nhiệm vụ thất bại bỏ trốn mất dạng, hoàn toàn không quan tâm tới sống chết của chị.

“Không phải đâu, Dai-kun anh ấy…”

“Im miệng!”

“Ừm.”

“Miyano Akemi, chị nghe rõ cho em, chị có thể nhặt về cái mạng này chỉ do may mắn mà thôi, nếu như vận khí kém một chút, thì chị chết chắc.”

Haibara Ai dùng sức dí lên trán Miyano Akemi, sắc mặt không tốt nói: “Em không cần biết lí do của chị là gì, sau này không được phép liên hệ với anh ta nữa, một lần cũng không được.”

“Chỉ báo một câu bình an cũng không được sao?”

“Không được.”

Haibara Ai hung hăng lườm Miyano Akemi một cái: “Nhìn thấy đồ chị đang mặc trên người không, nơi ở không thay đổi, chủ nhà nói, nếu chị còn muốn ở lại đây, mà không phải không nơi nương thân, bị tổ chức đuổi giết đến chết, thì đừng có đem nguy hiểm về nhà.”

“Chị, chị biết rồi…”

Sắc mặt Miyano Akemi buồn bã, đột nhiên nghĩ tới một khả năng khác, điềm đạm đáng yêu nói: “Vậy thì, nếu một ngày nào đó, Sherry gặp được anh ấy, có thể chuyển tin tức bình an của chị tới anh ấy không?”

“Không thể!”

Haibara Ai hừ lạnh nói: “Em sẽ nói với anh ta, chị em chết rất

thảm, trước khi chết vẫn luôn hỏi, tại sao anh ta vẫn chưa xuất hiện."

"A việc này…."

Miyano Akemi lau mồ hôi lạnh trên trán, ỉu xìu nói: "Có phải quá độc ác rồi không, đây không phải chuyện một cô gái ngoan nên làm đâu."

"Đừng mơ nữa, chị tưởng rằng một lòng mê đắm sẽ nhận được hồi đáp? Tỉnh lại đi, anh ta trước nay chưa từng quan tâm tới chị!"

"Sherry, em, vẫn mồm mép như vậy…."

Mồ hôi túa ra không ngừng, Miyano Akemi phẩy tay quạt khô, liếc mắt lén lút ngắm thư phòng, vô cùng cẩn thận nói: "Không thể tin nổi, đến giờ chị vẫn cảm thấy mình đang nằm mơ, vậy mà chàng trai đó lại là nội ứng, còn cứu chị một mạng, rõ ràng lúc đó cực kỳ giống ma quỷ."

Haibara Ai nhíu chặt chân mày, phát hiện tình hình có chút không đúng.

"Nói ra hổ thẹn, bởi vì cảm thấy anh ta là người xấu, trong lòng chị thầm rủa anh ta xuống địa ngục mấy lần, thất lễ quá, đợi lát nữa gặp mặt phải nói…."

"Đợi chút!"

"Sao vậy?"

"Chị, loại suy nghĩ này của chị rất nguy hiểm."

Mặt Haibara Ai đầy vạch đen, sự việc đã đến nước này, cô không thể không thừa nhận đánh giá của Liêu Văn Kiệt, chị mình không thông minh cho lắm.

...

“Này, rốt cuộc là anh làm thế nào vậy?”

Thư phòng, Conan túm tay nắm cửa, liếc nhìn Miyano Akemi đang bị dạy bảo trong phòng khách, quay đầu nhìn Liêu Văn Kiệt lấy một hộp nước nho từ trong tủ bảo hiểm trên giá sách ra, nhất thời rơi vào cảnh cạn lời.

Đây có tính là gì, kỳ quặc, hay là hay là chiêu trò trêu chọc một tên trộm?

Không phải chứ, không phải thật sự có tên trộm nào đó tới địa ngục trộm đồ chứ?

“Conan, muốn uống một cốc không?”

Liêu Văn Kiệt lấy hay chiếc ly uống rượu từ trên giá sách ra.

“Thôi, không có tâm trạng.”

Conan lắc đầu, truy hỏi: “Anh còn chưa trả lời tôi, rốt cuộc là làm thế nào vậy?”

“Cái gì làm thế nào?”

“Xác chết đó, chuyện xác của Miyano Akemi là thế nào, lẽ nào ngay cả người chết anh cũng cứu sống được sao?”

Conan hỏi vấn đề nghi ngờ lớn nhất trong lòng mình, cậu ta tận mắt nhìn thấy Miyano Akemi chết trước mặt mình, báo cảnh sát rồi đợi họ đưa thi thể đi.

Cậu ta vô cùng tin tưởng, trong lúc đó, Liêu Văn Kiệt không hề xuất hiện, cũng sẽ không xuất hiện, bởi vì Miyano Akemi đã chết, Liêu Văn Kiệt dù có lợi hại đến thế nào đi nữa cũng không thể cứu sống một người chết.

Cũng vậy, đưa thi thể từ trong tay cảnh sát đi là điều không thể nào.

Chân tướng chỉ có một, hơi thở rời rạc đó, Miyano Akemi đưa chìa khoá tủ bảo hiểm cho hắn vốn không phải người thật.

Nhưng điều này lại dẫn tới mâu thuẫn mới, một mạng đổi một mạng, trông thế nào cũng không phải là việc Liêu Văn Kiệt sẽ làm.

Chương 951: Tôi đóng vai sắc quỷ rất đạt phải không2

Nếu có thể, vậy thì giả thiết và sự thật trước đây bị đảo ngược toàn bộ, Liêu Văn Kiệt là một người máu lạnh, sẽ không cứu Miyano Akemi.

Mâu thuẫn nghiêm trọng, Conan không thể không tiếp nhận một sự thật không theo lẽ thường, Liêu Văn Kiệt chuyển thi thể từ trong sở cảnh sát đi, sau đó cứu sống.

Chỉ có thể giải thích như vậy.

“Người đã chết không thể sống lại, tôi cũng không phải thần, sao có thể cứu sống người chết?”

Biểu tình Liêu Văn Kiệt như đang nhìn một kẻ thiểu năng, vỗ đầu Conan, nhớ tới hành động này không phù hợp với thiết lập nhân vật của mình, bổ sung thêm tiếng bốp vào sau một đập, sau đó nói: “Đừng nghĩ linh tinh, kiên định chút, chúng ta phải tin vào khoa học.”

Sự tồn tại của anh chính là khiêu khích lớn nhất đối với khoa học!

Conan oán thầm trong lòng, không kìm được lòng hiếu kì khổ sở dò hỏi, thà rằng ăn hai phát đập cũng phải hỏi ra chân tướng.

Sau đó cậu ta được như ý nguyện, lấy thân thể để trả giá, đổi

được tình bao từ trong những tiếng đập nặng nề.

Bốp! Bốp! Bốp! Bốp! ----

“Sợ cậu rồi, nói thật cho cậu vậy.”

Liêu Văn Kiệt vỗ vỗ tay: “Lúc tôi đưa Miyano Akemi đi, cô ta vẫn còn sống, làm trò trước mặt cậu, còn về phần món đồ khiến xác chết lấy giả làm thật đó…. con người đều có bí mật, tôi không thể nói, cậu cứ cho rằng tôi biết kỹ thuật làm giả đi.”

“Không thể nào, anh làm trò trước mặt tôi để đưa Miyano Akemi đi, sao tôi lại không biết?” Conan lắc đầu liên tục, giả quá, cậu không tin.

“Cái này à….”

Nắm tay Liêu Văn Kiệt hóa thành đao, hung hăng chém xuống, dữ tợn nói: “Lúc đó cậu bị tôi đánh ngất, nhưng tôi ra tay mạnh quá, trực tiếp đánh rớt mất ký ức của cậu, vậy nên cậu không nhớ.”

Conan: “…”

Đang muốn phản bác gì đó, bởi vì từ khóa xuất hiện, trong đầu xuất hiện một dòng kí ức đã biến mất từ lâu,

Nhà kho bỏ hoang quen thuộc, Miyano Akemi nằm trên đất, cách cái chết chỉ còn một hơi thở, cậu ta nửa quỳ bên cạnh, trong tay nắm chìa khóa tủ bảo hiểm.

Đúng vào lúc này, trong mắt Miyano Akemi lóe lên một tia kinh sợ, hoảng sợ nhìn chằm chằm sau lưng cậu ta.

Cậu ta lâm vào nguy hiểm không sợ hãi, điều chỉnh công suất lực chân của giày tăng cường lên mức mạnh nhất, sau đó…

Không có sau đó nữa, sau gáy đã trúng một đập, ngã nhào ngay

tại chỗ.

“Đáng ghét, gáy là nơi nguy hiểm như vậy, anh định giết tôi à?”

Kèm theo ký ức, một cảm giác đau nhức cũng theo lên tới não, mặt nhỏ của Conan trắng bệch, trong lòng khiếp sợ nuốt nước bọt.

“Đúng là có dự định này, dựa vào cái thân thể nhỏ bé này của cậu, lại dám xông vào Sakagura dụ Akai Shuichi vào bẫy, so với việc cậu bị Gin một gậy đánh chết, không bằng tôi tới cho cậu một phát thống khoái.” Liêu Văn Kiệt tức giận nói.

“Tôi là vì cứu người.”

“Nói thật dễ nghe, cậu có bản lĩnh đó à?”

“Có….”

Conan nhỏ giọng lẩm bẩm, nếu như Sakagura sập bẫy được thiết kế tại sân bóng, cậu ta dám một mình đấu với mười Gin.

Đánh lại hay không trước không quan tâm, ít nhất cậu ta dám.

“Đừng nói chuyện, tôi phải gọi điện thoại.”

“Ai, bạn gái anh, hay một người bạn gái khác?”

“Gin, hẹn anh ta đến uống một ly.”

“…”

Conan nghe vậy quả quyết thu giọng, bước từng bước nhỏ tới gần Liêu Văn Kiệt, dỏng tai lên lắng nghe hai người nói chuyện.

“Tút tút! Tút tút tút ----”

“Alo, là tôi, tus…. ừm, chính là tôi, anh biết mà.”

"..."

Phía bên kia đầu dây, Gin không nói câu nào.

Liêu Văn Kiệt một chút cũng không bất ngờ, biết rõ Gin là một kẻ ngại ngùng không giỏi xã giao mắc chứng sợ giao tiếp xã hội, mở miệng nói: "Hai ngày trước tôi liên lạc với anh, anh nói anh đang làm nhiệm vụ ở Mỹ, vậy tối nay là thế nào, tại sao tôi lại nhìn thấy con xe nát của anh trên phố Tokyo? Còn cái tên béo chết tiệt trên xe đó nữa, đừng nói anh ta không phải Vodka."

"..."

"Không nói chuyện cũng vô dụng, lát nữa tôi đi tìm anh."

"Spirytus, cậu tìm tôi làm gì?"

Cuối cùng, khi nghe thấy Liêu Văn Kiệt muốn gặp mặt nói chuyện, Gin không giữ im lặng nổi nữa.

"Hỏi một chút chuyện của tiền bối Sherry, hôm nay tôi đi ngang qua xưởng chế thuốc đó, phát hiện nơi đó đã thành đống đổ nát, nghe nói là khoảng thời gian trước xảy ra hỏa hoạn, tiền bối Sherry chưa chết cháy chứ?"

"Cô ta tạo phản rồi."

"Cái gì! Đang yên đang lành sao lại tạo phản?"

Liêu Văn Kiệt vô cùng đau lòng, hối hận nói: "Tôi biết rồi, chắc chắn tiền bối Sherry vì chị cô ấy chết nên mới tạo phản…. đáng ghét, sớm biết sẽ như vậy, ngày chị gái cô ấy chết đó, tôi nên cầm ảnh đi tìm cô ấy, đáng tiếc tôi vẫn luôn muốn cùng cô ấy ở chung một chỗ."

"Spirytus, không còn chuyện gì khác, vậy tôi cúp đây."

Có thể nghe ra rõ ràng, Gin có chút không kiên nhẫn, mỗi lần

nói chuyện với Liêu Văn Kiệt, lòng kiên nhẫn của anh ta biến mất rất nhanh.

“Đừng vội, trong tay anh có tung tích của tiền bối Sherry không, manh mối cũng được, một lần này nói sao cũng không thể để mất!”

“Có một manh mối, có thể tối nay cô ta sẽ xuất hiện ở quán bar thành phố Haidochyou, nếu có hứng thú, cậu có thể tới đó.”

Gin lạnh lùng nói: “Nếu cậu muốn làm gì cô ta, tốt nhất nên làm xong trước khi tôi tìm thấy cô ta, nếu không cậu chỉ có thể lấy được một cỗ thi thể.”

“Nói cách khác, nếu tôi tìm thấy cô ấy trước, sống hay chết tùy tôi xử lí, đúng không?”

Chương 952: Kỹ thuật gấp khúc không gian 1

“Không, chỉ có chết.”

“OK, vậy tôi hết việc rồi.”

Cúp điện thoại, Liêu Văn Kiệt đắc ý nhướn mày với Conan: “Thế nào, kỹ thuật diễn xuất thế nào, tôi đóng vai sắc quỷ rất đạt đúng không?”

Conan: “...”

Khiêm tốn rồi, đâu chỉ là giống, quả thực là giống như đúc.

Nếu không phải sợ đau, chắc chắn sẽ vạch trần chân tướng bản sắc diễn xuất của anh!

“Được rồi, thời gian thăm tù kết thúc, hai vị hẹn lại lần sau đi.”

Cửa thư phòng đẩy ra, Liêu Văn Kiệt mang theo Conan đi ra,

nhìn Miyano Akemi cười hiền lành, thân thể mềm mại run lên, đè xuống sự sợ hãi còn sót lại, lễ phép khom người một cái.

“Nhanh như vậy?”

Haibara Ai lưu luyến không rời, thấy thời gian còn sớm, hoàn toàn có thể trò chuyện thêm 2 tiếng nữa.

“Không nhanh chút nào, đổi thành hẹn với tôi, cùng một thời gian, chị sẽ cảm thấy dài vô cùng.”

“. . .” x3

Anh ngược lại rất biết mình đấy! x3

“Được rồi, về đi thôi, đứa trẻ ngoan vào giờ này đều đi ngủ.”

Liêu Văn Kiệt vỗ Conan đầu: “Nhớ không lầm thì ngày mai cậu còn phải cùng tiền bối Sherry đến trường học, thức đêm coi chừng ngày mai dậy không nổi.”

“Làm ơn đi, ngày mai là ngày nghỉ, không cần lên lớp.”

Conan trừng đôi mắt cá chết, nghiêm trọng hoài nghi Liêu Văn Kiệt chế giễu cậu ta và Haibara Ai là học sinh tiểu học.

“. . .”

Liêu Văn Kiệt nghe vậy im lặng, hôm nay thứ hai, ngày mai là thứ ba mới đúng, sao lại biến thành ngày nghỉ rồi?

Ngày nghỉ lễ, hay là kịch bản sắp xếp?

Suy xét đến đối phương là Conan, tự mang dòng thời gian Conan học**, cùng cậu ta tranh luận vấn đề thời gian đơn thuần tự rước lấy nhục, cái đề tài này không nên tìm hiểu.

dòng thời gian Conan học: Thám tử lừng danh Conan với nhiều

phiên bản hoạt hình, bản truyện tranh, bản truyền hình gốc, bản kịch trường đều có bối cảnh thời gian khác nhau không giống bản gốc nên nhiều khi độc giả khó xác định Conan ở năm nào. Nên trong đây LVK nghĩ truyện Conan trong bối cảnh này thời gian do Conan quyết định.

“Còn chị nữa, Miyano Akemi, ngày mai chị còn phải đi làm, gia quy nhà Kisugi rất nghiêm, hầu gái ngủ nướng sẽ bị nhốt ở tầng hầm.”

“Chờ một chút, tôi còn có. . .”

Haibara Ai còn muốn tranh thủ chút thời gian, Liêu Văn Kiệt không cho cô ta cơ hội nói chuyện, đưa tay búng một cái, đôi mắt Miyano Akemi mê mang, ngã lên sô pha.

“Ồ, chị ơi? !”

Haibara Ai giật mình, lắc lắc người chị đột nhiên bất tỉnh, muốn làm cô ta từ trong ngủ mê tỉnh lại, nhưng mãi không thành công.

“Yên tâm, chỉ là để cô ta ngủ một chút.”

Đón nhận ánh mắt kiêng dè từ hai học sinh tiểu học, Liêu Văn Kiệt nhún vai tiến lên, bóng lưng ngăn trở hai người, véo mặt Miyano Akemi: “Nhìn ánh mắt hai người tràn ngập khinh bỉ, tôi liền biết hai người đang suy nghĩ đến một vài thứ hạ lưu tốt cho sức khỏe và tinh thần, nhưng mà không phải thế, tôi không có thôi miên cô ta, chỉ làm chút ám chỉ trong đầu cô ta, giống như công tắc đèn trên vách tường ‘lạch cạch’ sáng và tối, bên trong cùng bên ngoài liền hoán đổi cho nhau.”

“. . .” x2

Cái này mẹ nó không phải là thôi miên sao! x2

“Này, anh sẽ không phải. . . cũng ra ám chỉ đối với chúng tôi chứ?”

Khóe mắt Conan giật giật, vô cùng hoài nghi mình sẽ giống như Miyano Akemi, sau khi nghe ‘lạch cạch’ một tiếng, sẽ thức tỉnh một nhân cách khác.

“Ha ha, tự biết mình đó.”

Liêu Văn Kiệt ngoài cười nhưng trong không cười: “Đừng có mơ, không trở thành thật đâu, cậu cũng không phải chị gái xinh đẹp, tôi ra ám chỉ với cậu làm gì, đổi thành Ran còn được.”

Conan: “. . .”

“Nhưng mà đích thực có ám chỉ trong đầu tiền bối Sherry, ở xưởng chế thuốc lần thứ đầu tiên gặp mặt. . . Có thể chị không nhớ rõ, chúng ta vừa thấy đã yêu, trong kho hàng cuối hành lang chúng ta trò chuyện vui vẻ mấy tiếng đồng hồ!”

Haibara Ai: “. . .”

Nhéo mặt Miyano Akemi xong, Liêu Văn Kiệt cẩn thận dò xét một lần, xác nhận không có gì không ổn, cúi người nhặt lên tấm ảnh dưới chân sô pha, bỏ vào trong ngực.

Tấm hình lúc Miyano Akemi gần đi kia, trước đó bị Haibara Ai tức giận ném xuống đất.

“Anh lấy tấm hình này có ý gì, chẳng lẽ dự định phong ấn ký ức của Haibara, một lần nữa?” Khuôn mặt nhỏ của Conan trắng bệch, rất có lòng tin với Liêu Văn Kiệt, người này chính là nhàm chán như vậy.

“Lập lại lần nữa, vui vẻ giảm phân nửa, tôi không có vô vị như vậy.”

Liêu Văn Kiệt vỗ vỗ tấm ảnh trong ngực: “Tấm hình này còn có giá trị thặng dư, ném đi quá đáng tiếc, chẳng hạn như Akai Shuichi, nếu gặp được anh ta liền đem tấm ảnh ra, nói một câu ‘Bạn gái của anh mỉm cười ra đi’, lực sát thương khẳng định sẽ bùng nổ.”

Conan: “. . .”

Quá ác liệt, người này quả thực ác liệt tới cực điểm.

“Sao anh có thể làm như thế?” Sắc mặt Haibara Ai lạnh băng.

Conan hít sâu một hơi, hoà giải nói: “Haibara, không nên tức giận, anh ta tùy tiện nói thôi, chắc chắn sẽ không. . .”

“Chỉ có thế còn chưa đủ!”

“Hả? !”

“Lời thoại của anh quá dịu dàng rồi, phải ngược một chút nữa.”

Haibara Ai lạnh mặt nói: “Đổi thành ‘Trước khi chết cô ta kêu khóc khiến người ta vui vẻ’, ‘Sau khi cô ta trúng đạn kiên trì rất lâu, chính là vì muốn gặp anh lần cuối’ lời thoại kiểu như vậy, như vậy mới có thể kích thích lý trí tỉnh táo của một điều tra viên FBI.”

“Haibara —— —— ”

Conan bị dọa đến ngũ quan vặn vẹo, hai người quen biết không lâu, cậu ta vẫn cho là Haibara Ai dưới vẻ ngoài đáng yêu chỉ xấu bụng một chút, bản chất là cô gái tốt.

Hiện tại mới phát hiện, không phải một chút xíu, mà là cả trăm triệu điểm xấu, bổ ra cả người đều đen.

“Tuyệt a!”

Liêu Văn Kiệt liên tục gật đầu, vuốt đầu Haibara Ai, đồng ý nói: “Cứ quyết định như vậy, dựa vào giao tình của chúng ta, vài câu thoại này muốn tôi nói gì đều sẽ sắp xếp hết.”

“Thật sao, kỳ thật chỗ tôi còn rất nhiều.”

“Nói nghe một chút.”

“Chẳng hạn như cái này. . .”

“Ố ồ, tiền bối Sherry chị thật là xấu a, nhưng mà tôi rất thích.”

“. . .”

Conan: (? _?)

Bởi vì tam quan quá thẳng, cậu ta bị đá qua một bên, nhìn hai thân ảnh một lớn một nhỏ lưng to nhỏ với nhau, còn lâu lâu phát ra tiếng cười âm trầm, kinh ngạc phát hiện hai người có rất nhiều đề tài chung.

Chương 953: Kỹ thuật gấp khúc không gian 2

Rất không hợp thói thường!

Là Haibara Ai bị truyền nhiễm, hay là cô ta vốn chính là như thế, trước đó lạnh lùng ít nói, là bởi vì chị gái kiềm nén tâm tình, hiện tại buồn phiền quét sạch sành sanh, chị gái mới bộc lộ bản tính.

So sánh như vậy, thì Mori Ran và Miyano Akemi quả thực là thiên sứ.

“Được rồi, nhiều như vậy đủ rồi, hăng quá hoá dở, nếu thêm nữa có vẻ không còn hay.” Sau một lúc lâu, Liêu Văn Kiệt vừa lòng thỏa ý hô ngừng.

“Được thôi, đây là số điện thoại của tôi, có hứng thú có thể

liên hệ với tôi.” Haibara Ai rõ ràng có chút chưa thỏa mãn.

“Wa, cách thức liên lạc với tiền bối Sherry, đây là ám chỉ sao, thật kích động nha!”

Liêu Văn Kiệt ghi lại dãy số, nâng Miyano Akemi trên sô pha lên, đi về hướng phòng ngủ, vừa nói: “Đúng rồi, nếu như sau này hai người gặp được nội ứng của FBI, CIA, tuyệt đối đừng nói quen biết tôi, càng không được bại lộ thân phận của tôi.”

“Sợ phiền phức?”

“Mặt khác tôi còn muốn dùng thân phận thành viên nhà máy rượu tìm chút việc vui từ bọn họ.”

Liêu Văn Kiệt dừng bước chân, uy hiếp nói: “Lời xấu nói trước, dám quấy rầy tôi tìm vui, phải chuẩn bị chấp nhận trả giá, tôi không phải là người chịu thua thiệt, sẽ đòi lại việc vui từ hai người đó.”

Răng rắc!

Cửa phòng đóng lại, Haibara Ai cùng Conan mắt lớn trừng mắt nhỏ.

“Haibara, ánh mắt của cậu có ý gì đây, không thích hợp.”

“Tớ cảnh cáo cậu, nếu như ngày nào đó cậu tiết lộ tin tức của hắn cho người bị hại FBI nào đó, đừng kéo tớ xuống nước, tớ không muốn cùng gặp xui xẻo với cậu đâu.”

“Này, tớ là người thích tự chuốc lấy khổ sao?”

“Khó mà nói, cậu quá hiền rồi.”

“Xã hội này làm sao vậy, tâm địa thiện lương chẳng lẽ không phải ưu điểm sao?”

Conan nói nhỏ, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, chỉ vào phòng ngủ nói: “Không đúng, chị cậu không có ở nhà bạn gái hắn ta, luôn ở trong phòng ngủ.”

“!”

Haibara Ai phản ứng trong nháy mắt, nhớ không lầm, lúc bọn họ tiến vào, quần áo trên người Liêu Văn Kiệt chỉ có mặc quần cộc bông cùng khăn tắm, mà Miyano Akemi mặc trang phục hầu gái, còn bị thôi miên.

Nghĩ như thế nào đều cũng thấy là tình tiết hiện trường án mạng.

“Chị.”

Haibara Ai không hề nghĩ ngợi, vọt tới trước cửa phòng ngủ, vặn chốt cửa xông vào.

Nhìn mọi ngóc ngách trong phòng không sót một cái, ga giường sạch sẽ bằng phẳng, tủ quần áo đóng chặt, trừ Liêu Văn Kiệt đang đưa lưng về phía cô ta đứng trước cửa sổ đeo caravat, không có bóng dáng Miyano Akemi.

Conan thăm dò đi vào, không thấy được cảnh tượng trong dự đoán, hơi chút thất vọng, trách cứ Haibara Ai không gõ cửa mà xông vào thật không lễ phép, thừa cơ mở ra tủ quần áo và những chỗ có thể giấu người.

Không thu hoạch được gì, Miyano Akemi không ở phòng.

Gặp quỷ rồi?

“Hai người các ngươi không đi là chuẩn bị theo tôi cùng đi uống trà với Gin sao?”

Liêu Văn Kiệt tức giận nói: “Hiện tại học sinh tiểu học quá kém

cỏi, vào cửa không biết gõ cửa, chưa được sự đồng ý của chủ nhân liền lục tủ lật rương, không đáng yêu chút nào."

"Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, chị của Haibara tại. . . Í, anh lại dịch dung rồi?"

Conan nói đến một nửa liền sửng sốt, ngạc nhiên nhìn thân ảnh Liêu Văn Kiệt, giọng nữ, tóc ngắn màu trà hơi cuộn, dáng người tinh tế, cảm giác như đã từng quen biết.

Bên cạnh, Haibara Ai miệng chữ O, cứng đờ tại chỗ, chấn động như nhìn thấy được Gin trốn ở phòng thay quần áo lén mặc nội y phụ nữ.

"Nhưng mà tới đúng lúc, tôi đang định xin tiền bối Sherry chỉ bảo một vấn đề."

Liêu Văn Kiệt xoay người, vén mái tóc màu trà lên tai lộ ra khuôn mặt Haibara Ai 18 tuổi chín chắn, cũng chính là gương mặt của Miyano Shiho.

"Sao, sao có thể. . ."

Haibara Ai tự lẩm bẩm, rất giống, giống như đang soi gương vậy, mặc kệ là gương mặt hay giọng nói, đều giống cô ta trước khi thu nhỏ như đúc.

"Tiền bối Sherry, tôi muốn nghe ý kiến của cô."

Hai tay Liêu Văn Kiệt nâng lên hai đống hình tròn trước ngực, nghi hoặc hỏi: "Lớn hay nhỏ, hay là vừa vặn không cần chỉnh sửa nữa?"

Khốn kiếp, anh sờ chỗ nào đó!

Haibara Ai cảm thấy rất xấu hổ, tiến lên hai bước, một cước đá vào cẳng chân Liêu Văn Kiệt.

Bịch!

Ngay lúc Conan còn đang trưng bộ mặt quả nhiên là vậy, Haibara Ai kêu lên một tiếng đau đớn, ôm chân ngồi xổm xuống, thân thể run nhè nhẹ.

“Nhìn thái độ tiền bối, hẳn là nhỏ, chậc chậc, thâm tàng bất lộ nha, lợi hại.” Liêu Văn Kiệt kinh ngạc thán phục một câu, đưa tay với vào trong quần áo điều chỉnh, tăng thêm mấy centimet nữa.

“Này, Miyano Akemi ở đâu, mặt của anh là chuyện gì xảy ra, anh là ma pháp sư sao?” Conan trừng đôi mắt cá chết chất vấn.

Con người không thể dùng cơ quan ma thuật để giải thích, chẳng hạn như phòng ngủ có không gian khác, có cửa ngầm thông hướng những phòng khác.

Dịch dung trong nháy mắt cũng có thể dùng cách nói quen tay hay việc để giải thích, trước đó có quái tặc Kid thoát y đổi đồ một cách thần kỳ, Liêu Văn Kiệt đổi mặt có thể nằm trong phạm vi tiếp nhận, trước kia cậu ta cũng thấy qua, Liêu Văn Kiệt dịch dung luôn có thể làm được.

Điều duy nhất mà Conan không hiểu là, tột cùng phải dịch dung như thế nào mới có thể khiến cho con người thấp hơn một đoạn?

Kỹ thuật gấp khúc không gian** sao?

Kỹ thuật gấp khúc không gian: là hiện tượng không gian bị biến dạng do lực hấp dẫn mạnh. Hiện tượng này là có thật, vì theo lý thuyết chỉ cần có thể đạt được lực hấp dẫn nhất định nào đó thì không gian có thể bị uốn cong.

(Nguồn: baidu.com)

Chương 954: Không cần thiết 1

Cho nên, thân hình trở nên mảnh mai là vì cơ bắp được gấp đến ngực?

“Thế nào, Conan -kun, tôi dịch dung thành tiền bối Sherry có phải rất giống. . . A, cậu chưa thấy qua cô ta ngực lớn.”

Nghĩ đến cái gì, lông mày Liêu Văn Kiệt nhíu lại, cười hắc hắc nói: “Như thế nào, có muốn tôi dịch dung thành bộ dáng của Ran phát chút phúc lợi cho cậu không?”

“Khốn kiếp, đừng dùng mặt với giọng nói của tôi nói chuyện bỉ ổi như vậy!” Haibara Ai nhịn đau mở miệng, tâm trạng có chút sụp đổ.

Thực sự, quá dung tục.

Khuôn mặt nhỏ của Conan nghiêm chỉnh, cậu ta làm người siêu đứng đắn, cho nên lần sau lúc nói chuyện này phải chọn chỗ không người.

“Ồ, không đúng, tại sao tôi phải phát phúc lợi cho cậu, theo lý thuyết tôi dịch dung lợi hại như vậy, hẳn là nên biến thành Kid, đi hẹn hò với Ran mới đúng.” Liêu Văn Kiệt sờ cằm nói.

“Biến thành Kid, nên đi tìm Sonoko mới đúng.”

Conan nhẹ nhàng thở ra, biến thành Kid mà không phải biến thành cậu ta, không thành vấn đề.

“Anh thật sự muốn dùng khuôn mặt này đi gặp Gin?”

Trong phòng khách, vẻ mặt Haibara Ai sụp đổ khi không tìm thấy chị mình, rối rắm mở miệng nói: “Nói thật cho tôi biết, anh chưa dùng khuôn mặt này làm chuyện gì kỳ quái đó chứ?”

“Chuyện kỳ quái… tôi không hiểu lắm, cô ám chỉ điều gì, có thể nói tỉ mỉ chút không.”

Liêu Văn Kiệt lập tức không buồn ngủ nữa, Conan cũng lén lút dỏng tai lên nghe.

Đi chết đi, hai tên sắc quỷ.

Haibara Ai tức đến nghiến răng nghiến lợi, quay đầu nhìn sang bên cạnh giận dỗi, cô cũng không biết phải giận điều gì, hôm nay phải rất vui vẻ mới đúng, nhưng giận là đúng rồi.

“Nói tới chuyện kì quái, tiền bối Sherry đã cho tôi một chút linh camr.”

Liêu Văn Kiệt lấy máy ảnh ra, le lưỡi, mắt gà chọi, tay cái kéo, lấy ra vài tấm ảnh đủ để Haibara Ai hoài nghi nhân sinh.

Còn chưa kết thúc, sức tưởng tượng là vô hạn, hắn còn có thể chỉnh cuộc sống mới.

“Vừa nãy tôi gọi điện cho Gin, anh ta nói có thông tin đáng tin, tiền bối Sherry cô sẽ xuất hiện ở quán bar thành phố Haidochyou.”

Liêu Văn Kiệt nói: “kế hoạch ban đầu của tôi là, dùng khuôn mặt này xuất hiện trước mặt Gin, vài câu giải thích thâm tình bị anh ta bắn chết, sau đó thi thể biến mất, như vậy, Sakagura sẽ dừng hành động đuổi giết tiền bối Sherry, cô cũng sẽ an toàn.”

Haibara Ai: “...”

Thật sự cảm ơn, nhưng không cần thiết.

Rõ ràng là một chuyện cảm động lòng người, nhưng một chút lòng cảm kích cô cũng không vực dậy nổi, thậm chí còn muốn khóc.

Không đúng, khóe mắt không tiếng động mà ướt này, cô đã khóc.

“Giờ nghĩ lại, kế hoạch này hơi qua loa, có ảnh là được, không

cần thiết tiền bối Sherry "người thật" xuất hiện.

Liêu Văn Kiệt nghẹn đỏ mặt, chụp một bức ảnh trợn trắng mắt, cười hì hì nói: "Cứ nói cô bị tôi tóm được, quãng đời còn lại trải qua dưới tầng hầm, như vậy, Gin ít nhiều cũng sẽ nể mặt tôi, sau này tiền bối Sherry cứ yên tâm làm một học sinh tiểu học đi."

"Xin anh đó, tiền bối Sherry mệt rồi, chụp một bức ảnh cô ấy bị giết đi!" Haibara Ai cạn lời.

"Không được, không phù hợp với thiết lập nhân vật sắc quỷ của tôi…."

Liêu Văn Kiệt lắc đầu, sau đó bổ sung một câu: "Đừng hiểu lầm, tôi nói là vỏ bọc của tôi ở Sakagura là thiết lập sắc quỷ, trong tình huống thông thường, tôi không gần nữ sắc."

"…" x2

Thứ cho mắt kém, nhìn không ra. x2

"Tôi xác nhận lại một lần cuối cùng, nhất là Conan, hai người thật sự không định cùng tôi đi gặp chú Gin của hai người à?" Liêu Văn Kiệt không chết tâm, đề nghị một lần nữa.

"Thôi, tôi là đứa trẻ ngoan, phải về nhà ngủ rồi." Conan liên tục lắc đầu.

Theo lẽ thường, có một cái đùi to sức chiến đấu đỉnh cấp nhất xã hội để ôm, nói gì thì cậu ta cũng muốn đắc ý trước mặt Gin một chút, tốt nhất là một gậy đánh ngã anh ta, tìm lại cục diện trước kia.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đây là theo lẽ thường, tư duy hành động Liêu Văn Kiệt có thể suy đoán theo lẽ thường à?

Hiển nhiên không thể.

Conan hoàn toàn có thể tưởng tượng tình cảnh lúc gặp mặt, Liêu Văn Kiệt sẽ xé rách vỏ bọc, đổi thành một cái vỏ bọc chưa từng thấy, cậu ta và Gin vì mạng sống, không thể không kết thành một đội.

Bức tranh quá đẹp, hố quá sâu, nói thế nào cũng không nhảy.

“Thật sự không đi à, suy nghĩ thêm một chút đi, tôi thề sẽ không có nguy hiểm.”

“Nếu anh nói như vậy, vậy tôi càng không đi.”

“Được rồi.”

Liêu Văn Kiệt tiếc nuối, hết vui rồi, hắn vẫn muốn có một cơ hội, cùng Gin đánh đôi nam hỗn hợp một trận.

“Tiền bối Sherry thì sao, chú Gin nhớ mãi không quên cô đó, cô có đi không?”

“No!”

“Vậy được rồi, hôm nay tới đây thôi, hai người mau lăn đi, tôi muốn đi tìm Gin.”

Liêu Văn Kiệt đi vào trong nhà vệ sinh, nhanh chóng hoàn thành dịch dung, đổi sang vỏ bọc Kurosaki Ichigo thường dùng, hắn nhảy nhảy ngay tại chỗ: “Thoải mái nhiều rồi, vừa nãy dùng thân hình của tiền bối Sherry, hít thở có chút khó khăn!”

Sherry cất hộp thuốc kim loại đi, đội mũ đeo khẩu trang lên, nhanh chóng bước ra cửa căn phòng, mặc dù vẫn còn một đống câu hỏi lớn chưa giải đáp, nhưng căn phòng này cô không muốn ở lại một giây nào nữa.

“Đợi đã, tiền bối Sherry, tôi vẫn còn một vấn đề rất quan trọng.”

Liêu Văn Kiệt gọi Haibara Ai lại, mặt nghiêm túc nhìn, trầm giọng nói: “Không đùa, biệt danh của tôi tại Sakagura là gì?”

“…” x2

Haibara Ai im lặng quay đầu, lập tức rời đi, Conan vò đầu, lấy giấy bút ra viết biệt danh của Liêu Văn Kiệt xuống, vừa nãy cậu ta nghe Gin nói trong điện thoại, tự tin sẽ không viết sai.

“Spirytus?!”

Liêu Văn Kiệt cầm mảnh giấy nhỏ, nhói mày nói: “Không phải chứ, vậy mà không phải Tus Tus gì đó, Conan, không phải cậu nhớ sai chứ?”

“Haha.”

Rầm!

“Không hổ là cậu, trí nhớ hoàn toàn không dài, lại mắc lừa rồi.”

“…”

…

Chương 955: Không cần thiết 2

Đêm, quán bar thành phố Haidochyou đèn đuốc sáng trưng, xe sang tới lui không ngừng.

Hôm nay là ngày kỉ niệm ngành điện ảnh của Nghê Hồng, lễ truy điệu của đạo diễn Sakamaki, không ít người nổi tiếng được mời tới đây, tác giả biên kịch, nhạc sĩ, ông trùm buôn bán, nhân vật quan trọng trong giới chính trị, nghe nói còn có nữ minh tinh Hollywood.

Những người này đều là bạn bè hoặc những người từng hợp

tác với đạo diễn Sakamaki lúc sinh thời, quan biết nhiều năm, vậy nên tiếng cười nói hoan hô trong đại sảnh vang lên không ngừng.

Căn cứ theo thông tin mà Conan nghe trộm được, Gin bày mưu cho thành viên tổ chức là Pisco xử lý nhân vật quan trọng của giới chính trị trước khi tham gia lễ truy điệu, nguyên nhân là người này gần đây bị lộ ra tin tức ăn hối lộ, trùng hợp là, Pisco từng đại diện tổ chức tặng một ít quà cho ông ta, hơn nữa không chỉ một lần.

Để đề phòng lúc người này bị điều tra nói ra thông tin của tổ chức, BOSS Renya Karasuma quyết định diệt khẩu, Gin phụ trách giám sát hành động lần này, Pisco là người chấp hành nhiệm vụ.

Để Pisco ra tay, không chỉ vì ông ta và nhân vật chính trị quan trọng đó tiếp xúc nhiều nhất, tiện cho việc ra tay, mà còn vì BOSS vô cùng thất vọng với cốc giữ nhiệt + kỷ tử dưỡng lão thường ngày.

Hắt nước quá rõ ràng, ảnh hưởng tiêu cực vô cùng tồi tệ, ảnh hưởng không tốt tới tính tích cực của các thành viên tổ chức khác.

BOSS có lệnh, sau khi Pisco diệt khẩu xong, Gin phụ trách xử lý Pisco, kiểu giết gà dọa khỉ này, để cho các thành viên khác biết được cái kết của việc lười biếng.

Làn sống này, Pisco ở tầng đầu tiên, Conan cũng chỉ nghe trộm được tầng đầu tiên, mặc dù những người khác chưa tới, nhưng vẫn sử dụng máy biến âm, lấy thân phận của Kudo Shinichi để liên hệ với cảnh sát Megure, bảo ông ta cho người tới bảo vệ người đó thật tốt.

Những việc trên….

Đều không liên quan gì tới Liêu Văn Kiệt, hắn đi thẳng tới sân thượng của quán bar, thấy Gin và Vodka.

Áo đen mũ đen, ánh trăng lạnh lẽo.

Dưới sự giúp sức của Vodka, Gin ngậm một điếu thuốc, tóc dài gần tới đầu gối bay theo gió, trong có vẻ rất có phong cách.

“Vậy mà lại gặp nhau ở sân thượng, anh thật biết cách chọn chỗ đó, theo như tôi biết, chỉ có những kẻ nằm vùng mới chọn gặp mặt ở đây thôi.” Liêu Văn Kiệt lắc đầu, đây không phải điềm báo tốt lành gì, sẽ lộ ra việc Vodka trông giống nội ứng.

“Spirytus, cậu đến muộn.”

“Tôi biết, nhưng không còn cách nào khác, có việc lớn phải làm, quả thực không dứt ra được.”

Liêu Văn Kiệt đi tới trước mặt Gin, rút một điếu thuốc ra châm, hít một hơi nói: “Nói ra có thể anh không tin, vừa nãy tôi tìm thấy tiền bối Sherry, dùng lời ngon ngọt khuyên bảo một phen, không những thành công khiến cô ấy yêu tôi, còn lăn một vòng với cô ấy.”

“…” x2

Vodka cúi đầu nhìn đất, chỉ là một người qua đường, anh ta khong tin Sherry sẽ rơi vào tay giặc như vậy, nhưng Liêu Văn Kiệt lại là người mà ngay cả đại ca của anh ta cũng không muốn đắc tội, không chọc vào nổi lên chỉ có thể coi như không nghe thấy gì.

Gin không nói gì, im lặng hút thuốc, dùng nicotine để gây tê tiếng vù vù của ruồi bọ bên tai.

“Biết ngay anh không tin, nè, tôi đặc biệt chụp một bức ảnh đem tới đó.”

Liêu Văn Kiệt dùng hai ngón tay kẹo bức ảnh, đặt trước tầm mắt Gin: “Thế nào, người vẫn đang nhốt dưới tầng hầm, có cần tôi đưa anh đi xác nhận một chút không?”

“Vô vị.”

Gin liếc mắt, một ngụm khói thuốc đi vào trong phổi, sau đó….

Lại liếc mắt….

“Hehehe, mọi người đều biết, ảnh không thể làm giả được, vậy nên tôi không nói dối.”

“Đừng ngốc nữa, cô gái trên bức ảnh không phải Sherry, cậu không lừa nổi tôi đâu.” Gin lạnh lùng nói.

“Không phải chứ, vậy mà cũng bị anh nhìn ra được?”

Liêu Văn Kiệt nghi ngờ nhìn bức ảnh: “Không nên, tôi đã tốn hai tiếng để hóa trang đó, tự tin giống y như thật, anh tìm ra lỗ hổng ở đâu?”

“Ánh mắt, cậu đóng giả Sherry phóng đãng quá, nhìn một cái liền biết là giả.”

“Lời này, tôi nghi ngờ anh đang coi thường tiền bối Sherry, trong lòng tôi, cô ấy luôn là một người vừa ham muốn vừa đơn thuần!”

Gin lười phải nói nhiều, tiếp tục châm điếu thuốc thứ hai, duy trì sự gây tê cho thần kinh của mình.

Ngụy tạo ảnh bị nhìn thấu, Liêu Văn Kiệt lẩm bẩm hai câu, sau đó cất ảnh vào túi áo, nhìn xung quanh, nói: “Trong quán bar có phòng, tại sao lại chọn hứng gió trên sân thượng, đang đợi Pisco à?”

Gin đang đánh nhau với nicotine rất kịch liệt, hờ hững với tiếng vù vù bên tai, chỉ coi như bên tai có gió thổi qua.

Đặt tay lên vai, thất bại, lạnh lùng nhìn về phía Vodka: “Tên béo, các anh đang đợi ai, là Pisco à?”

Vodka: “…”

Gọi đại ca bằng biệt hiệu, gọi anh ta là tên béo, thật sự cho rằng anh ta dễ bắt nạt à?

Nghĩ tới đây, Vodka đẩy kính râm, cười ngây ngô nói: “Pisco còn chưa có tư cách để đại ca phải đợi ông ta, chúng tôi đang đợi Vermouth, hôm nay cô ấy từ Mỹ về tham gia lễ truy điệu, sau này sẽ ở lại Nghê hồng một thời gian.

“Cái gia đình bạo lực đó…”

Chương 956: Làm kẻ phản diện và tuân thủ luật giao thông vốn không mâu thuẫn 1

Mặt Liêu Văn Kiệt đầy vẻ ghét bỏ: “Cô ta ở lại Nghê Hồng làm gì, lui về ở ẩn?”

“Việc này tôi không biết, Vermouth không nói rõ nguyên nhân.” Vodka xoa đầu cười, mặt vô cùng thành thật.

Nội bộ Sakagura, quan hệ giữa các thành viên với nhau rắc rối phức tạp, mỗi người đều có nhiệm vụ và bí mật của mình, nếu như không có mệnh lệnh, tuyệt đối không tiết lộ thông tin với các thành viên khác, cho dù có, cũng sẽ chỉ tiến hành theo phương thức giao dịch.

Vậy nên, muốn lăn lộ trong tổ chức, không thể thiếu một bộ não khôn khéo.

Nếu không có, vậy thì nhận một đại ca, cố gắng khiến bản thân ngốc một chút, dùng tốt một chút.

Hiển nhiên, điểm này Vodka làm rất tốt.

Ba phút sau.

“Sao lại thế được, vậy mà lại để ba người đợi lâu như vậy, Gin, tôi có thể nhìn, nhưng anh nhất định không thể nhịn, hay là

xuống dưới uống một li đi.”

“Tút tút! Tút tút tút----”

Chuông điện thoại vang lên, Liêu Văn Kiệt vô thức sờ túi, kết quả không liên quan gì tới hắn, là điện thoại của Gin reo.

Sau khi bắt máy, mắt đột nhiên co rút, lạnh lùng cúp điện thoại, trên mặt hiện lên nụ cười hưng phấn dữ tợn.

“Sao vậy, đại ca?”

“Akai Shuichi, cái tên phản bội đó tới Tokyo, ở ngay gần đây.”

Dưới đêm trăng, một chiếc xe Porsche màu đen phục cổ 356A đang chạy trên con đường xe cộ qua lại không ngừng, bởi vì tắc đường, tốc độ của xe vô cùng cảm động.

Giống như đạo lí một cao thủ chưa chắc đã đẹp trai, nhân vật phản diện áo đen đua xe trên đường, nhưng đó chỉ là cách nghĩ của một số người nghèo mà thôi.

Phản diện thì sao, phản diện thì không thể tắc đường?

Vô nghĩa, tắc thì vẫn tắc.

Rầm!

Thấy đuôi chiếc xe màu đỏ phía trước, Gin vỗ một phát lên vô lăng, hung dữ bấm còi mấy lần, nghĩ tới chiếc xe bị anh ta ngược đãi là chiếc Porsche yêu thích, vội vàng lấy tay áo lau.

“Akai Shuichi đáng chết!”

“Chỉ là một người qua đường, không biết gì hết, tôi cảm thấy tắc đường là một việc không thể khống chế, không nên giận cá chém Akai Shuichi.”

Trên ghế phó lái, Liêu Văn Kiệt nêu quan điểm khách quan của mình: “Akai Shuichi đúng là rất đáng ghét, nhưng vì đen mà đen, Gin, anh cho qua một chút đi.”

“Akai Shuichi đáng chết! Akai Shuichi đáng chết!”

Gin bực bội lấy thuốc lá từ trong ngực ra, sau một tiếng lạch cạch, cảm giác cả thế giới đều trở nên yên tĩnh.

Điện thoại là của Vermouth, ngồi máy bay từ Mỹ tới Tokyo, cô ta phát hiện ra có điều gì đó không ổn, xuất phát từ giác quan thứ sáu của một người phụ nữ xấu, cô ta ý thức được rằng mình bị theo dõi.

Trải qua một phen theo dõi, theo dõi lại, đột nhiên kỹ xảo diễn xuất của Vermouth bùng nổ, người theo dõi cô là Akai Shuichi.

Từ khi thân phận nội ứng bị lộ hai năm trước, Akai Shuichi rời khỏi tổ chức, nhưng vẫn luôn co đầu rụt cổ ở Mỹ, Gin đợi đến bạc cả đầu, cũng không thấy Akai Shuichi rời ổ.

Lúc đó, Vermouth ở NewYork bày ra kế hoạch ám sát Akai Shuichi, kỹ thuật không bằng người, suýt chút nữa mất luôn cái mạng nhỏ.

Đột nhiên gặp được Akai Shuichi, Vermouth đánh giá một chút, tám phần không phải đối thủ, liền lấy tốc độ nhanh nhất triệu hồi Gin, lấy bản thân làm mồi nhử, dụ Akai Shuichi tới nhà kho bỏ hoang.

Không biết có phải hứng thú buồn nôn của người phụ nữ xấu xa không, nhà kho bỏ hoang này chính là nơi mà Miyano Akemi chết.

Tất nhiên, đây là lời nói từ một phía của Vermouth, chân tướng là, không phải hôm nay cô ta mới tới Tokyo, đã tới mấy ngày rồi, vẫn luôn bí mật điều tra tung tích của Kudo Shinichi.

Người trong lòng vô cớ mất tích, mẹ kế vô cùng sốt ruột, không cẩn thận dùng sức quá mạnh, tại số 21 khu 2 phố Beika, cũng chính là địa chỉ nhà của Kudo Shinichi, bị Akai Shuichi nắm được hành tung.

Nói tới cũng là trùng hợp, Akai Shuichi xuất hiện ở đây, là vì nhà tiến sĩ Agasa cũng ở số 21 khu 2 phố Beika, anh ta nghi ngờ Haibara Ai là em gái Miyano Akemi, tạm thiếu chứng cứ có tính quyết định.

Không cứu được bạn gái cũ, trong lòng Akai Shuichi không chấp nhận được, chỉ vì có thể bảo vệ em gái của bạn gái, đề phòng cô ta bị Sakagra giết.

Kết quả vừa tới đã đụng phải Vermouth hành tung kì lạ, vừa nhìn đã thấy không phải người tốt.

Thù mới hận cũ, vừa hay đúng lúc Akai Shuichi với trái tim mỏng manh đang bí quá hóa liều, không quan tâm tới khả năng thân phận sẽ bị lộ, bắt đầu theo dõi Vermouth.

Lại trùng hợp là, hai người tranh đấu gay gắt, Conan và Haibara Ai tạm thời bị bọn họ xem nhẹ đã bị Liêu Văn Kiệt ngược một trận.

Trở lại chuyện chính, ưu tiên đối với Akai Shuichi cao hơn nhiều so với Pisco và nhân vật chính trị quan trọng, người nằm ổn định trên đầu bảng sổ đen của tổ chức, Gin nghe được tin tức về hành tung của tình nhân cũ, lập tức ra hiệu cho Vodka ở lại quán bar, đợi Pisco hoàn thành nhiệm vụ, sau đó xử lí Pisco.

Anh ta tự mình lái xe, lấy tốc độ nhanh nhất đuổi tới vị trí của Vermouth.

Trừ Liêu Văn Kiệt lên xe tham gia náo nhiệt, cùng với tốc độ xe chậm tới khiến cho người ta phát điên, những thứ khác đều nằm

trong kế hoạch của Gin.

“Gin, như này không được, tắc đường đến mức này, đợi chúng ta đuổi tới nhà kho, năm sau Vermouth đã trải qua ngày của mẹ rồi.” Liêu Văn Kiệt đánh giá một chút, dựa vào tạo hình đồ da đi điều tra đó của Vermouth, chắc chắn là tình tiết này không sai.

Gin lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa xe, nghe tiếng xe nổ vang phía xa, nghiến răng nói: “Xe tôi đưa cậu, cậu lái xe qua đó, nhớ kỹ, không cần biết xảy ra chuyện gì, đều không thể để nó bị xước.”

“Không làm được.”

Chương 957: Làm kẻ phản diện và tuân thủ luật giao thông vốn không mâu thuẫn 2

“Cho tôi một lý do!!”

“Tôi không có bằng lái của Nghê Hồng, bị cảnh sát giao thông kiểm tra thì phải làm sao?”

Liêu Văn Kiệt lắc đầu: “Tôi vẫn luôn cho rằng, làm phản diện với tuân thủ luật giao thông vốn không mâu thuẫn, không có bằng lái là không đúng.”

Gân xanh trên trán Gin nổi lên, run rẩy rút thuốc lá trong ngực ra, chỉ thiếu một chút, chỉ thiếu một chút anh ta liền rút súng.

Thuốc hút hơn nửa, Gin lạnh lùng liếc Liêu Văn Kiệt: “Hóa ra là vậy, cậu vốn không phải người Nghê Hồng.”

“Ai ya, không cẩn thận một chút thôi đã lộ rồi.”

Liêu Văn Kiệt che miệng, vẻ kinh sợ khoa trương viết đầy trên mặt.

“Xe giao cho cậu, đừng…”

“Nếu anh dám đi, tôi dám đụng, không tin anh thử xem.”

“…”

Tay Gin khẽ run sờ lên đai an toàn, chiếc xe cực kỳ yêu thích, cuối cùng cũng không dám đi.

Một lúc lâu sau.

“Gin, như này không được, tắc xe thành như vậy, đợi chúng ta đuổi tớ nhà kho, nhà Akai cũng sinh con luôn rồi.”

“Im! Miệng!”

Trong mắt Gin đầy tơ máu, giơ tay rút thuốc lá từ trong ngực ra, phát hiện một điếu cũng không còn, mắt lại càng đỏ.

“Này, tôi có.”

Liêu Văn Kiệt lấy một gói thuốc lá ra: “Trông có vẻ không khác Seven Stars trong tiệm tạp hóa thông thường, nhưng gói thuốc lá này tôi đã cất giữ mười năm rồi, cực đã, dư vị vô tận, cũng chính vì anh, người thường tôi đều không nỡ cho.”

“…”

Liêu Văn Kiệt đưa thuốc lá tới trước mặt Gin, Gin lâm vào im lặng thật lâu, nhận hay không nhận, là cả một vấn đề.

…

Nhà kho bỏ hoang.

Đợi xe Porsche 356A đậu trước cửa, đã là chuyện của một tiếng sau, Gin không vội, giống như Liêu Văn Kiệt nói, tám phần khắp người Vermouth đã đầy chữ chính, vội cũng vô dụng.

Gin liên hệ với Vermouth xong, không lập tức gặp mặt ở nơi

hẹn, mà tìm một góc hẻo lánh đỗ xe yếu thích, tầm mắt quét qua màn đêm vắng vẻ, im lặng suy nghĩ gì đó.

“Sao thế, còn ngây ra đó làm gì? Phải biết trì hoãn thêm một phút, trên người Vermouth sẽ nhiều thêm một nét vẽ, không có thời gian cho anh tạo dáng ở đây đâu.” Liêu Văn Kiệt tốt bụng nhắc nhở một câu.

“Lúc nãy tôi mới gọi cho Vermouth, cô ta nói cô ta rất an toàn, nhưng tôi nghi ngờ… không, không cần nghi ngờ, đây là một cái bẫy, chắc chắn cô ta đã bị bắt.”

“Vậy nên?”

“Hai phía đông nam của nhà kho thích hợp làm điểm tập kích nhất, Akai Shuichi sẽ ở một trong hai vị trí đó, hừ, tôi hiểu anh ta quá mà, tôi biết anh ta ở đâu.”

Mặt Gin không biểu tình nói: ”Tôi đi tìm Akai Shuichi, cậu đưa Vermouth đi, nếu cô ta không đáng để cứu, vậy cứ giết đi.”

“Không ổn lắm, tôi không giết phụ nữ.”

Liêu Văn Kiệt khó xử nói: “Còn nữa, anh có thể nói rõ một chút không, cái gì gọi là “cô ta không đáng cứu”, tiêu chuẩn để đánh giá là gì, lỡ Vermouth bắt cóc thành công con của Akai Shuichi, giết nhầm chẳng phải bị oan à?”

Có phải hết truyện cười 18+ rồi, cậu liền không biết nói chuyện nữa?

Cậu cho rằng bản thân rất hài hước?

Một đường vù vù kêu bên tai, tới nơi vẫn còn chưa ngừng, Gin đã không nhịn nổi nữa, bước nhanh về điểm cao khống chế phía nam.

“Tiêu chuẩn đánh giá tự cậu quyết định, thích giết thì giết.”

“Chậc, tôi đảm bảo, câu này sẽ chuyển lại cho Vermouth một chữ cũng không thiếu.”

...

Nhà kho bỏ hoang chiếm một diện tích cực lớn, vốn là nhà xưởng khu công nghiệp, bởi vì vấn đề sở hữu đất đai, bỏ trống ở nơi đó ít người lui tới.

Vị trí của Vermouth trong nhà kho là vị trí trung tâm, chúng là vị trí Miyano Akemi trúng đạn trong nhà kho, trùng hợp cũng được, cố ý cũng được, nơi đây đúng là vị trí tốt nhất để tập kích.

Lúc này, tình huống của Vermouth không tốt lắm, bị trói trên ghế sắt, ngồi giữa nhà kho trống không, phần vai và lưng có vết thương do súng bắn, miệng vết thương đã được xử lí đơn giản, đảm bảo cô ta không chết được, nhưng cũng không còn sức phản kháng.

Có chút khác biệt so với hình ảnh mà Liêu Văn Kiệt dự đoán, trên người cô ta không có chữ chính, một chữ cũng không có, đồ trên người cũng không phải bộ đồ da đó, mà là một tây trang công sở.

Nhưng cổ áo mở hơi thấp.

“Có người trong đó không?”

“Không nói thì tôi vào nhé!”

“Tôi vào thật đó nhé!”

Tiếng vang vọng lại ba lần, sắc mặt Vermouth trắng bệch ngẩng đầu, mượn ánh trăng chiếu xuống từ lỗ thủng trên nóc nhà, nhìn rõ người tới là Liêu Văn Kiệt, nhất thời mặt lộ ra vẻ tuyệt

vọng.

Lần nào cũng là anh ta, đêm nay chết chắc rồi.

“Ai ya ya, đây không phải là gia đình bạo lực xinh đẹp hào phóng lại đẹp trai chết người sao, thật thảm, chảy nhiều máu như vậy, ngay cả băng cá nhân cũng không dán, Akai Shuichi thật là không có chút phong độ thân sĩ nào.”

Liêu Văn Kiệt đứng trước mặt Vermouth, nhếch miệng cười, rút súng lục Beretta M92F trong ngực ra.

“Gin…. đâu?” Vermouth khó khăn mở miệng.

“Anh ta tới điểm tập kích tìm Gin rồi, còn cô…”

Liêu Văn Kiệt nói đúng sự thật: “Gin nói rồi, rác rưởi không xứng đáng được hít thở, một giây cũng không được, nhưng mọi người đều là đồng nghiệp, anh ta bảo tôi cho cô thống khoái một phen.”

“Ha, đàn ông.”

Vermouth hừ lạnh một tiếng: “Tên tuyệt tình, thiệt cho tôi còn định chế cho anh ta một ly Martin nữa.”

Martin là rượu Cocktail, lấy Gin làm chủ, Vermouth là phụ, cùng điều chế mà thành, ngụ ý là lăn giường, dùng “nữa” biểu thị trước đây hai người từng có một chân.

Liêu Văn Kiệt không hiểu lắm về việc điều chế rượu, nghe vậy lập tức nổi hứng thú: “Đó là gì, làm phiền nói rõ một chút, hai người điều chế Martin kiểu gì, dùng mấy bước, mỗi bước lắc mấy lần?”

Vermouth nghiến răng không nói, hận không thể đạp Liêu Văn Kiệt một phát chết luôn.

Đáng tiếc không đá được.

Bị thương nặng quá, động một chút cũng khó khăn.

“Spirytus, cởi dây thừng và còng tay giúp tôi, hôm khác tôi lại chế một ly cho cậu.”

“Mơ à, cô nghĩ hay thật.”

Chương 958: Kỹ thuật bắn súng của tôi luôn tốt 1

“…”

“Mặc dù tôi không hứng thú với việc cùng cô chế một ly lắm, nhưng tôi vô cùng mong đợi cảnh cô và Gin lật mặt, lúc bắt đầu giết nhớ gọi tôi đến đó.”

Liêu Văn Kiệt cúi người cởi dây thừng trên người Vermouth ra, tay sờ một phát, dễ dàng mở còng tay thắt nút chết ra.

Chính vào lúc Vermouth ngã xuống ghế, Liêu Văn Kiệt giơ tay túm dậy, đặt trước mặt mình, súng đặt tại thái dương, hướng về góc tối trong nhà kho nói: “Ra đây đi, đừng trốn nữa, vừa vào đã nhìn thấy anh.”

Trong bóng tối, sự yên tĩnh tạm thời kết thúc, một cái đầu đội mũ len, một người đàn ông cao lớn với ánh mắt sắc bén kinh người bước ra.

Akai Shuichi.

“Thả cô ta ra, người tôi muốn đợi không phải cậu.” Akai Shuichi cầm súng chĩa vào Liêu Văn Kiệt và Vermouth.

Liêu Văn Kiệt cầm súng chĩa vào thái dương Vermouth: “Làm phiền nhìn rõ tình hình một chút, lời này nên để tôi nói mới phải, bỏ súng xuống, nếu không tôi giết con tin.”

"..." x2

Vermouth chết tâm nhắm mắt, từ bỏ giãy dụa, Akai Shuichi lần đầu tiên gặp Liêu Văn Kiệt, kinh ngạc nhìn thao tác thần kì của hắn, sững sờ hỏi: "Anh là ai?"'

"Tôi là người mới của Sakagura, tên là…."

Trong áo có một tờ giấy nhỏ, nhưng mắt không nhìn tới, Liêu Văn Kiệt cầm súng chọc chọc Vermouth: "Nói cho tôi biết, biệt danh của tôi là gì."

"..." x2

"Nói đi, lúc này còn giả câm cái gì."

Vermouth im lặng không nói, Liêu Văn Kiệt lại dùng súng lúc gõ gõ lên đầu cô ta.

"Anh ta là Spirytus, là người mới mới gia nhập tổ chức gần đây."

Người đang ở dưới hiên nhà, không thể không cúi đầu, Vermouth nghiến răng báo biệt hiệu của Liêu Văn Kiệt, thầm nói thù này tạm thời ghi lại đã, sau này kiểu gì cũng phải báo.

Còn về cách nói người mới của tổ chức, cô ta biết Liêu Văn Kiệt không phải, lần trước Gin đã nói, "người mới" là khách của BOSS, không phải người của tổ chức.

Nhưng không thể nói.

Vermouth còn sống tới giờ mà chưa bị Akai Shuichi xử lí, trừ việc làm mồi nhử để dụ Gin, nguyên nhân lớn nhất là cô nắm giữ một lượng lớn thông tin có liên quan tới tổ chức.

Một khi nói ra thân phận của Liêu Văn Kiệt, giá trị của cô ta sẽ giảm mạnh, suy bụng ta ra bụng người, đổi thành cô ta là Akai

Shuichi, có cơ hội nhận được thông tin của BOSS, tin tức của các em trai nhỏ không có cũng không sao.

Nói cách khác, giờ cô ta vẫn còn là một con tin, có thể sống hay không phụ thuộc vào Akai Shuichi.

“Không sai, tôi là Spirytus, người mới của Sakagura.”

Liêu Văn Kiệt dựng Vermouth lên, mượn đầu che đầu mình, lộ ra nửa khuôn mặt, thẳng thắn nói: “Nếu không đoán sai, chắc hẳn các hạ là Akai Shuichi, khó trách có thể mê hoặc Gin tới mức thần hồn điên đảo, quả nhiên có vài phần tư sắc!”

Akai Shuichi: “...”

Nghe có vẻ không đúng ở đâu đó, kì lạ lắm.

“Tên Gin đó, nói cái gì mà hiểu rõ anh như lòng bàn tay, anh không lừa được anh ta, còn nói anh nhất định sẽ tập kích ở điểm cao khống chế, một mình vui vẻ chạy tới phía nam, bảo tôi qua đây làm mồi nhử.”

Liêu Văn Kiệt bĩu môi: “Cười chết, nói y như thật, cuối cùng lại đang đấu trí đấu dũng với không khí…”

Akai Shuichi không bình luận gì về việc này, lặng lẽ tính toán Gin đã đến điểm khống chế phía nam, lại dùng thời gian nhanh nhất đuổi tới đây, rất tốt, thời gian vô cùng dư dả, đủ để anh ta giải quyết Liêu Văn Kiệt, sau đó mai phục thật tốt lần nữa trước khi Gin đến,

Nghĩ tới đây, anh ta một chút cũng không vội, rất có hảo cảm với người lắm mồm mới của tổ chức.

Nói tiếp đi, thêm chút thông tin nữa.

“Kẻ sĩ ba ngày không gặp phải thay đổi cách nhìn, đàn ông cái

loại sinh vật này lại càng như vậy, ba ngyaf không gặp liền trở thành người lạ, vậy mà Gin lại dùng lối suy nghĩ của hai năm trước để đánh giá anh, thiệt thòi cho anh ta là đàn ông, thật sự khiến người ta quá thất vọng."

"Vermouth, cô thấy sao, cô hiểu đàn ông như vậy, có phải đàn ông tính tình đều thất thường không? còn có ly Martin đó nữa, rốt cuộc là điều chế thế nào?"

"Không nói thì thôi, tôi tiếp tục, Akai Shuichi bên đó, bán đồng đội nhắc nhở một câu, cách dụ dỗ Gin tốt nhất là trộm Porsche 356A của anh ta, ngoài ra, đập xe, cạo xe, trộm lốp xe, bẻ cần gạt nước, tháo kính chiếu hậu, chặn ống bô xe các loại đều được."

"Anh đừng không tin, mặc dù Gin và Vermouth có một chân, nhưng đó là vấn đề sinh lí, tình cảm chân thành một kiếp của anh ta chỉ có chiếc Porsche 356A đó. Cho dù anh dính kẹo cao su lên chốt cửa, cũng hiệu quả hơn so với việc bắt cóc Vermouth…"

"Bla bla…."

"Bli bli…"

Akai Shuichi: "..."

Anh ta biết Spirytus là một kẻ lắm mồm, nhưng không ngờ đối phương lắm mồm đến thế, cảm giác nếu không có ai hô ngừng, con hàng này có thể nói chuyện một mình tới khi trời sáng.

Bỗng nhiên, Akai Shuichi bừng tỉnh, người mới không phải kẻ lắm mồm, anh ta chỉ đang kéo dài thời gian đợi Gin tới mà thôi.

"Nếu anh đã hiểu Gin như vậy, vậy chắc chắn anh thường nghe Gin nhắc tới tôi, anh cảm thấy có thể sống trở về dưới tay tôi sao?" Akai Shuichi lạnh mặt, nòng súng nhắm chuẩn nửa bên mặt lộ ra của Liêu Văn Kiệt, tìm cơ hội tốt nhất để cho một kích trí mạng.

“Tôi biết anh rất lợi hại, nhưng…”

Liêu Văn Kiệt nhếch miệng cười: “Anh dám thử một chút không, tôi có Vermouth chắn đạn, lại cộng thêm kĩ thuật bắn súng thần thông bách phát bách trúng của tôi, anh nói xem hai người chúng ta ai ngã xuống trước?”

“…” x2

“Ngốc!”

Liêu Văn Kiệt đắc ý nhướn mày, đưa ra một đáp án tiêu chuẩn: “Hahaha, việc này còn cần suy nghĩ à, chắc chắn là Vermouth ngã xuống trước.”

“…” x2

Vermouth điên cuồng trợn mắt, ngay từ khi bắt đầu đã không ôm hy vọng gì với Liêu Văn Kiệt, giờ càng như vậy, tìm cách tự cứu mình.

Akai Shuichi trợn mắt há mồm, chỉ muốn hỏi một câu, tổ chức xảy ra chuyện gì vậy, bây giờ dùng tiêu chuẩn gì để tuyển người?

Hai năm nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, phong cách đã lệch lạc thành cái dáng vẻ này rồi?

Gin đâu, có phải Gin cũng ngu luôn rồi?

Chương 959: Kỹ thuật bắn súng của tôi luôn tốt 2

Chính vào lúc Akai Shuichi đang thầm kinh ngạc trong lòng, đột nhiên phát hiện Vermouth đang bị bắt lén lút cho mình một ánh mắt, anh ta lặng lẽ không lên tiếng coi như không thấy gì, im lặng đợi màn biểu diễn trước mắt.

Vẫn may, mặc dù tổ chức thay đổi rồi, nhưng lục đục nội bộ vẫn giống lúc trước, thanh xuân của anh ta vẫn chưa mất.

“Spirytus, tôi có một việc muốn nói với anh.” Vermouth hơi nghiêng đầu, dành cho Liêu Văn Kiệt sau lưng một góc mặt cực đẹp.

Nụ cười quyến rũ của chị gái thành thục, mắt mang theo ánh sáng, chọc người một cách dị thường.

“Ấy, cô cười vui như vậy làm gì, có phải Akai Shuichi hạ thuốc cô không?”

“Đại khái.”

Thái dương tránh khỏi nòng súng, sự quyến rũ trong mắt Vermouth biến mất, lóe lên một tia lạnh lẽo, đồng thời mạnh mẽ cúi đầu, chân đeo giày cao gót hung hăng đạp lên mu bàn chân Liêu Văn Kiệt.

“Ai ya, đau～～～”

Còn chưa kết thúc, cái đầu cúi thấp của Vermouth nhanh chóng ngẩn lên, gáy nặng nề đập lên cằm Liêu Văn Kiệt.

Sau một tiếng vang trầm thấp, mắt Vermouth là một mảng đen tối, đau nhức phá hủy thần kinh, mềm nhũn đổ xuống, trong lòng thầm rủa tên khốn nhất định đã độn cằm.

Thứ dùng chính là sắt.

Trong nháy mắt cô ta ngã xuống, Akai Shuichi quả quyết bóp cò, ba phát đạn nhắm chuẩn hai tay và chân phải Liêu Văn Kiệt.

Tù binh không chê ít, người mới cũng chẳng sao, anh ta muốn moi chút thông tin từ trong miệng Liêu Văn Kiệt.

Nhưng đáng tiếc là, Liêu Văn Kiệt đã sớm có tính toán, ngay tại lúc Vermouth ngã xuống, một giây trước khi tiếng súng vang lên, hắn nhào sang bên trái tránh, người trên không trung nhắm trúng

Akai Shuichi.

Nguy hiểm!

Mắt Akai Shuichi đột nhiên co rút, trong nháy mắt nguy cơ đánh úp tới, thân thể phản ứng nhanh hơn não, vì để tránh họng súng đen ngòm, nghiêng một tư thế có độ khó cực cao, dường như tạo thành một góc bốn lăm độ với mặt đất.

Đoàng! Đoàng!

Hai tiếng súng vang lên, một tay Liêu Văn Kiệt chống đất, lộn một vòng trên không trước khi rơi xuống đất.

Đối diện, Akai Shuichi súng lục được Akai Shuichi nám chặt bị đạn bắn bay, rơi trên mặt đất, cô tay bong gân, trên mặt hiện lên vẻ đau đớn.

So với đau đớn trên cổ tay, sự chấn động trong lòng càng mạnh mẽ hơn, không hiểu tại sao mình đã tránh họng súng, nhưng vẫn bị đánh trúng.

Lẽ nào…

“Không được động, động một cái đánh chết anh!”

Liêu Văn Kiệt giơ súng chĩa vào Akai Shuichi, nhếch miệng lộ ra nụ cười thắng lợi nắm chắc trong tay: “Sao nào, tôi còn tưởng rằng Akai Shuichi lợi hại lắm, chẳng qua trình độ chỉ vậy mà thôi.”

“Đồng thời dự đoán động tác của tôi, trong thời gián ngắn trên không trung bắn liền hai phát, chặn đường lui của tôi, còn giải trừ vũ trang của tôi, năng lực quan sát nhạy bén, một chiếc đầu lạnh lâm vào nguy hiểm không sợ hãi, có lòng tin mạnh mẽ vào kỹ thuật bắn súng của mình, quả thực xứng với danh xưng bách phát bách trúng.”

Sắc mặt Akai Shuichi khó coi, nghi ngờ Vermouth đánh lén cũng nằm trong kế hoạch của Liêu Văn Kiệt.

Sâu thêm chút nữa, thuộc tính lắm mồm lải nhải cũng chỉ là ngụy trang, bắt đầu từ giây phút tiến vào cửa đó, đối phương đã dùng kỹ năng diễn xuất tinh xảo làm giảm cảnh giác của anh ta.

Đáng sợ, cuộc chiến tâm lí này anh ta thua hoàn toàn, toàn bộ quá trình đều bị tính kế, người mới của tổ chức quá đáng sợ!

“A, việc này, anh biết là tốt rồi, ờm… kỹ thuật bắn súng của tôi vẫn luôn tốt.”

Liêu Văn Kiệt giơ tay thổi thổi nòng súng đang bốc khói, không hổ là tinh anh củ FBI, hắn ẩn nấp sâu như vậy cũng bị phát hiện.

Không sai, không liên quan tới may mắn, đây là thắng lợi của tính toán, hắn đã sớm tính toán được Akai Shuichi tính toán tính toán hắn, dựa vào chiến thuật và chiến thuật công kích tinh xảo đập tan.

Tuyệt đối không phải Akai Shuichi tự đụng vào họng súng, đứng im đến cái rắm cũng không có.

“Giết anh ta, mau lên, đừng nói nhảm.”

Vermouth ngã dưới đất khó khăn chống người dậy, một bên vai và chân bị thương, gáy bị đánh, chưa ngất đi hoàn toàn là do dựa vào ý chí chống đỡ.

Cô rất rõ ràng, thời điểm sinh tử, hai con sói trong nhà kho, nhắm mắt lại liền không mở ra được nữa.

“Im miệng, kẻ phản bội, không cần cô nói tôi cũng biết, đợi tôi giải quyết Akai Shuichi xong lại tới thu thập cô.”

Liêu Văn Kiệt hừ lạnh một tiếng, giơ súng lên nhắm về phía

Akai Shuichi, bóp cò liên tiếp, bắn hết đạn trong băng đạn.

Pằng! Pằng! Pằng! ----

Akai Shuichi nhắm hai mắt lại, ba giây sau hơi mê mang mở mắt, không hiểu hành động này của Liêu Văn Kiệt có ý gì?

Bắn hụt?

Không thể nào, không nói đến kỹ thuật bắn súng của đối phương tinh tế đến mức anh ta tự than thở không bằng, không tồn tại khả năng bắn hụt, nhưng khoảng cách gần như vậy, người mới học ít nhất cũng phải bắn trúng hai phát.

“Anh muốn làm gì, muốn thông tin tình báo à?”

“Tạm thời không nói đến tình báo, vừa nãy kết thúc nhanh quá, tôi vẫn chưa đã ghiền.”

Liêu Văn Kiệt vứt súng xuống, hai tay nắm thành quyền nói: “Thế nào, như vậy, chúng ta đều không có vũ khí, có phải rất công bằng không?”

“Spirytus, anh đang làm gì thế, đừng khinh địch!” Vermouth sắp điên rồi.

“Cô ta nói không sai, anh sẽ hối hận.”

Sống sót sau tai nạn, Akai Shuichi lạnh mặt đứng lên, anh ta tập luyện Triệt Quyền Đạo lâu năm, rất tự tin với công phu quyền cước của mình, cọng lông trắng như Gin, một lần anh ta có thể đánh mười người.

Chương 960: Tâm càng ngày càng trở nên dơ bẩn 1

“Không, phụ nữ càng xinh đẹp sẽ càng biết cách lừa người, càng không thể tin, anh tin cô ta, thua chắc rồi.”

Liêu Văn Kiệt nhảy nhảy tại chỗ, hoạt động gân cốt một chút, thấy Akai Shuichi đi tới, giơ tay hô ngừng: “Đợi đã, trước khi đánh, tôi làm nóng không khí một chút. Trình tự cần thiết, không thể thiếu, có một vị tiểu thư oán khí rất nặng bảo tôi chuyển vài lời cho anh.”

“Ai?”

“Hahaha….”

Liêu Văn Kiệt nhếch miệng cười, lôi tấm ảnh trong ngực ra, cổ tay ngoắc một phát, phi tới trước mặt Akai Shuichi.

“Đây, đây là…”

Akai Shuichi vững vàng tiếp được tấm ảnh, nhìn rõ nội dung bên trên, cả người đều thấy không ổn: “Shiho, anh đã làm gì cô ấy rồi?”

Trên bức ảnh, cô em vợ nhà ta đỏ mặt trợn mắt, còn giơ tay chữ V, thân là người từng trải, cơn tức giận của Akai Shuichi trực tiếp đạt tới MAX.

“A, ngại quá, tôi lấy nhầm rồi, không phải tấm đó.”

Liêu Văn Kiệt xua tay xin lỗi, lôi một xấp ảnh trong ngực ra, tìm bức ảnh trước khi ra đi của Miyano Akemi, vứt cho Akai Shuichi lần nữa.

“Tấm vừa nãy anh đừng hiểu lầm, không tồn tại uy hiếp, đe dọa, kỹ xảo vi tính thấp hèn gì đó, quan hệ của tôi và tiền bối Sherry vẫn luôn rất thân mặt, anh tình tôi nguyện mới chụp đó.”

Liêu Văn Kiệt lắm mồm nói, Akai Shuichi một chữ cũng không nghe lọt, nhìn dáng vẻ cười nhạt trong ảnh của Miyano Akemi, rơi vào trầm mặc thật lâu.

Giống như Liêu Văn Kiệt đã nói trước đó, sắc thái ấm, rất duy mỹ.

Bức ảnh lấy cảnh lúc trời chiều, ánh sáng xuyên qua mấy lỗ thủng trên mái nhà, đổ lên người Miyano Akemi, phối hợp với nụ cười vui vẻ xuất phát từ tâm đó, chỉ nhìn một cái, liền khắc thật sâu trong lòng Akai Shuichi.

Anh ta vô thức cười nhẹ, nhưng rất nhanh, nụ cười biến mất, thay vào đó là bộ mặt lạnh lùng như băng tuyết.

Cho dù đôi môi Miyano Akemi trắng nhợt, hay là sự mệt mỏi từ sâu trong đáy mắt, đều cho thấy rõ lúc này cô ta cách cái chết không còn xa nữa….

Bức ảnh này ghi lại cái chết, vốn không ấm áp, cũng không đẹp đẽ!

“Thế nào? Tôi chụp không tệ chứ? Nói một câu công bằng, có thể lĩnh thưởng rồi.”

Liêu Văn Kiệt hơi hất cằm lên, nụ cười đầy ác ý nói: “Bạn gái của anh bị Gin bắn chết, trọng thương không thể nhúc nhích, kiên trì hơn mười phút mới nhắm mắt, lúc cô ta đi, tôi vẫn luôn ở bên cạnh cô ta, muốn biết di ngôn của cô ta không?”

Vermouth: “…”

Trước đó cô ta cảm thấy Liêu Văn Kiệt châm ngòi ly gián khắp nơi, phá vỡ quan hệ của thành viên không tổ chức, có nghi vấn nằm vùng.

Giờ xem ra, là cô ta nghĩ nhiều rồi, chỉ đơn giản mấy câu như vậy thôi, không có một chút tâm tư phản diện nào, cho kịch bản cũng không đọc ra được.

Nhưng….

Mối thù này kéo tới có phải hơi lớn không, không sợ hoàn toàn ngược lại, Akai Shuichi hóa bi thương thành sức mạnh à?

“Di ngôn của cô ấy, nói đi.”

Akai Shuichi cất bức ảnh đi, hai mắt sắc bén nhìn chằm chằm Liêu Văn Kiệt, tròng mắt ngập tràn tơ máu, nhanh chóng thu lại nước mắt không tiếng động chảy xuống.

“Ai yo, vậy mà còn có tình cảm, tôi vẫn luôn cho rằng anh chỉ chơi đùa mà thôi.”

Hai mắt Liêu Văn Kiệt hơi híp lại: “Để tôi nghĩ xem, Miyano Akemi đã nói gì…. ồ, phải rồi, người phụ nữ ngốc này biết rằng bọn tôi sẽ không giết cô ta ngay lập tức, là đang đợi anh xuất hiện, kết quả cuối cùng anh không tới, vậy nên…”

“Cô ấy cười mà ra đi đó, trước khi chết mang theo một vẻ thỏa mãn, vui mừng nói Dai-kun không tới, tốt quá.”

“Nhưng suy nghĩ của phụ nữ ai mà đoán được chứ, theo tôi thấy, thực ra cô ta vẫn luôn khóc, vì đến lúc chết vẫn không được gặp anh một lần cuối… còn nữa, tiếng khóc than đó, đến giờ vẫn vang lên trong não tôi, quá êm tai.”

Nói xong những điều này, trong lòng Liêu Văn Kiệt nhẹ nhàng thở ra một hơi, hắn cũng không muốn, đã thấy cả rồi đó, là yêu cầu của Haibara Ai.

Loli đọc ác cũng làm khó hắn quá, vậy mà lại để hắn diễn vai người xấu, còn thiết kế lời thoại gay go như vậy, cũng là kỹ năng diễn xuất không bằng hắn, đổi thành người khắc khẳng định không diễn được.

Ngoài ra, không hổ là người phụ nữ bước ra từ bóng tối, hại hắn tâm càng ngày càng trở nên dơ bẩn.

Giết chết anh!!

Não Akai Shuichi trống rỗng, tiếng gọi của lí trí nháy mắt đứt gãy, nổi giận gầm lên một tiếng, nhào về phía Liêu Văn Kiệt.

Bởi vì anh ta căm phẫn quăng sự chống đỡ phòng ngự đi, nhưng kinh nghiệm nhiều năm đánh nhau đã hằn sâu lên từng khối cơ bắp trên người, khắc sâu trong lòng không cần suy nghĩ, quyền cước tinh tế liên tiếp, hình thành công kích có tính áp chế vừa nhanh vừa mạnh.

Thế nhưng lại chẳng có tác dụng gì, cũng chỉ là nhìn thì trông lợi hại, nhưng thực tế thương tổn bằng không.

Trong tầm mắt của Vermouth đang ngã trên mặt đất, toàn bộ quá trình khuôn mặt của Akai Shuichi vặn vẹo, thế công xuất ra quyền cước tự nhiên như cuồng phong bão táp. Liêu Văn Kiệt giữ vững nụ cười nhạt, rõ ràng tạo nên sự khác biệt, tay hóa thành đao, liên tục phá giải công kích, ngày cả quần áo hắn Akai Shuichi cũng không chạm tới được.

Tên khốn này hóa ra đánh giỏi như vậy!

Vermouth nghiến răng, dùng sức đứng dậy, bước chân tập tễnh chạy ra khỏi nhà kho.

Tận mắt nhìn thấy năng lực cận chiến của hai người mạnh mẽ như vậy, cô tự tin một người cũng đánh không lại, trong trạng thái bị thương nặng càng không thể, cơ hội để phản kích cũng không có.

Nếu còn không đi thì sẽ không kịp nữa.

Rầm!

Chương 961: Tâm càng ngày càng trở nên dơ bẩn 2

Một tiếng trầm thấp từ phía sau truyền tới, Vermouth bị một cái bóng phía sau đánh cho bay ngược trở lại, vết thương bị động tới, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi như mưa.

Cô dùng sức chống người dậy, không ngoài ý muốn, người bị đạp bay vào trong góc tường là Akai Shuichi.

“Đánh người mà không có lực chút nào, còn nói mình là FBI, lúc trước khi các người cảnh cáo tôi, thanh thế cũng đủ lớn đó.” Liêu Văn Kiệt sải bước đi về phía Akai Shuichi, lúc đi qua Vermouth, liếc cũng không liếc một cái.

“Khụ! Khụ khụ---”

Akai Shuichi vịn tường đứng dậy, tham lam hít thở không khí, đến mức ho khan.

Tơ máu trong mắt anh ta càng nhiều, nhưng lí trí đã khôi phục không ít, bị đánh tỉnh táo rồi.

“Phải không, tôi đã nói rồi, lời nói của các cô gái xinh đẹp không thể tin, anh thua chắc rồi.”

Liêu Văn Kiệt nắm tay tiến lên phía trước: “Thế công không tồi, anh đánh xong rồi, giờ đến lượt tôi tấn công. Dùng tâm một chút, tuyệt đối đừng ngã xuống khi tôi còn chưa phát lực.”

Không cho Akai Shuichi quá nhiều thời gian nghỉ ngơi, một quyền của hắn đập xuống, lập tức hướng tới đầu.

Trước mắt Akai Shuichi lóe lên một cái, mơ hồ nhìn thấy quyền ảnh gào thét mà tới, nghĩ cũng không nghĩ, hai tay đan chéo vào nhau chắn trước ngực.

Rầm!

Một lực cực lớn đánh úp tới, hai cánh tay đỡ đòn ép sát vào

ngực, thân thể anh ta không chịu nổi khống chế, hung hăng đập vào bức tường đằng sau.

Đau đớn từ ngực và hai tay truyền tới, bên tai Akai Shuichi vù vù, xương khớp toàn thân kêu lên răng rắc, những âm thanh bên ngoài không nghe thấy gì nữa.

Spirytus….

Tổ chức tìm được quái vật ở đâu vậy, tiêu chuẩn tuyển người bây giờ là gì?

“kết thúc rồi.”

Liêu Văn Kiệt nghiêng người, giơ chân đã ngã Akai Shuichi, khí lãng khuếch tán, mũi chân quét qua bức tường nhiều năm không được tu sửa, cạo xuống một lượng lớn vôi vữa.

Trong lúc nguy cấp, Akai Shuichi giơ cách tay chặn trước ngực lên, trong nháy mắt bị đá đó, thuận theo lực nhào ra, loạng choạng xông về phía cửa nhà kho, chạy như dưới chân được bôi mỡ.

“Ấy, vậy mà đã chạy rồi, rõ ràng mới xuất năm phần lực, khả năng thắng của anh ta rất lớn mà?” Liêu Văn Kiệt kinh ngạc không thôi.

“Tên khốn, mau đuổi theo, anh ta bị thương rồi, chắc chắn không chạy nhanh được đâu!” Vermouth lớn tiếng nói.

“Biết rồi, biết rồi, giống hệt như mẹ già, chỉ biể giục giục giục. đã cảnh cáo rồi đó nhé, giờ tôi đi tìm Akai Shuichi, sau đó lại trở về tìm cô tính sổ, cô không được lén lút bỏ trốn đâu đấy.” Liêu Văn Kiệt lắc lư đi về phía cửa lớn nhà kho, rất nhanh đã biến mất trong bóng đêm.

Sao có thể không chạy chứ!

Ánh mắt tiễn Liêu Văn Kiệt rời đi, Vermouth khó khăn bò dậy, chân bị thương không cách nào dùng sức, khập khễnh đi về phía cửa nhà kho.

Ngay phía trước, một bóng đen nhanh chóng đi tới.

Vermouth cực kỳ sợ hãi, nhìn rõ người tới là Gin, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: "Gin, mau đưa tôi đi, tên đó điên rồi."

"Akai Shuichi đâu?"

"Đại khái là hướng… hướng…"

Thấy bản thân mình tiện tay chỉ một hướng, Gin quay người liền đi, một chút lưu luyến cũng không có, Vermouth lại nghiến răng một trận.

Coi như cô xui xẻo, tối nay gặp phải ba người đàn ông đều là gay!

…

Nhà xưởng bỏ hoang.

Akai Shuichi ngồ xổm dưới bức tường thấp, trên đường chạy trốn, kị nhất là dừng lại nghỉ, nhưng anh ta không còn cách nào khác.

Cơ bắp run rẩy kịch liệt, tiếng vù vù bên tai không ngừng, ngay cả mắt cũng dần dần bị hoa, thoát lực quá nghiêm trọng, không dừng lại nghỉ ngơi, khả năng sẽ ngủ cho đến chết.

"Du du du du du, du du du du du, du du du~~~"

Liêu Văn Kiệt ngâm nga giai điệu mang theo hiệu quả khủng bố, một chân đạp mở cửa sắt, tay đút túi đi về phía bức tường thấp: "Ở đâu, rốt cuộc là chạy đi đâu rồi?"

Thần kinh Akai Shuichi căng cứng, không dám thở mạnh, sợ phát ra âm thanh gì đó sẽ bị Liêu Văn Kiệt nghe thấy.

“Ai ya, để tôi xem xem, có phải ở đây không?”

Chiếc bóng của Liêu Văn Kiệt từ sau lưng truyền tới, Akai Shuichi cứng đờ nhìn sang, lọt vào mắt là một khuôn mặt cười híp mắt.

Khóe miệng nhếch lên một độ cong rất lớn, nụ cười dần trở nên biến thái. JPG

“Kỳ lạ, ở đây cũng không có, rốt cuộc là trốn đi đâu rồi?”

Liêu Văn Kiệt thu lại ý cười, tiếc nuối thở dài một hơi, xoay người rời khỏi nhà xưởng, để lại Akai Shuichi ngồi tại chỗ bị mồ hôi thấm ướt.

Trở về từ cõi chết, Akai Shuichi vô cùng nghi ngờ.

Vừa nãy xảy ra chuyện gì, Spirytus bị quáng gà, vậy nên không nhìn thấy anh ta?

Không thể nào.

Nụ cười độc ác càn rỡ không cách nào che dấu, rõ ràng là biểu tình vui vẻ của thợ săn khi con mồi bị chặn nhốt, chắc chắn Spirytus nhìn thấy anh ta.

Vậy thì vấn đề là, tại sao lại bỏ qua cho anh ta?

Lẽ nào….Spirytus cũng là nội ứng?

Cũng không phải, giọng điệu độc ác, tràn ngập cảm giác của nhân vật phản diện, nhìn thế nào cũng không phải người tốt…

Đợi đã, loại người này không phải nội ứng trời sinh à, loại nằm rồi lại nằm rồi trở thành một nội ứng chất lượng cao đó.

...

“Spirytus, Akai Shuichi đâu?”

Trong bóng tối, Gin theo ánh sáng lúc sáng lúc tối tìm đến, nhìn thấy Liêu Văn Kiệt dựa vào tường hút thuốc.

“Không rõ, chắc là chạy mất rồi, dù sao tôi không tìm thấy.” Liêu Văn Kiệt nhún vai.

“Cậu cố ý?”

Gin nhíu chặt chân mày, anh ta không biết giới hạn của Liêu Văn Kiệt ở đâu, nhưng rất chắc chắn, bản thân không làm gì được đối phương, Akai Shuichi càng không thể.

Chương 962: Đàn ông phải có nội hàm 1

“Không thể nói vậy, tôi chỉ cho anh ta một cơ hội chạy trối chết mà thôi, hơn nữa anh ta lại nắm cơ hội này rất chắc.”

Liêu Văn Kiệt nhướn mày nói: “Đã xác nhận, anh ta rất yếu, không tạo thành uy hiếp với tôi, đặc biệt để lại cho anh, chờ đợi các anh có một trận quyết đấu sinh tử.”

Gin nghe vậy không nói gì, tức giận nhưng đồng thời cũng có chút vui mừng, quả thực, anh ta rất mong đợi chính tay mình giết Akai Shuichi.

“Cậu không phải thành viên của tổ chức, cho dù cậu làm gì, cũng không liên quan tới tôi, nhưng cậu và BOSS có quan hệ hợp tác, lần sau gặp được Akai Shuichi, nhớ gửi thông tin cho tôi.” Gin quăng xuống một câu, quay người rời đi.

“Đợi đã, bây giờ tôi có một tin tức liên quan tới Akai Shuichi.”

Liêu Văn Kiệt đi theo Gin, thành khẩn nói: “Nói ra chắc anh không tin, Vermouth và Akai Shuichi có một chân, vừa nãy cô ta

phản bội tôi kiên thủ với Akai Shuichi, muốn làm hại tính mạng tôi. may mà tôi phát hiện ra dụng tâm hiểm ác của cô ta, bắt cóc cô ta làm con tin trước một bước, nếu không đã bị đôi cẩu nam nữ này thực hiện được rồi."

Gin đen mặt không nói gì, đại khái có thể tưởng tượng được tình huống, phàm là Liêu Văn Kiệt bình thường, Vermouth sẽ không thể liên thủ với Akai Shuichi.

Ngoài ra, nếu thật sự có cơ hội xử lý Liêu Văn Kiệt, anh ta cũng không để ý việc liên thủ với Akai Shuichi.

Nhưng đáng tiếc không được, BOSS không đồng ý.

Không ngồi lên chiếc xe yêu quý của Gin, Liêu Văn Kiệt đi vào trong bóng tối, thuấn di tới gia tộc Khu Ma Sư, cọ mặt một chút, thể hiện rằng bản thân vẫn tồn tại.

Một khoảng thời gian sau, hắn muốn nghỉ ngơi ở Hồng Kông, bế quan một thời gian, sẽ không hoạt động ở Nghê Hồng.

Thỉnh thoảng tới phơi chút ánh trăng.

Hồng Kông.

Công ty tư vấn Tam Kiệt Linh Dị.

Liêu Văn Kiệt ngồi trước bàn làm việc lật xem báo cáo, xác nhận không có sai sót lập tức kí tên, có vấn đề, hôm khác lại gọi hai ông chủ còn lại họp, chít một tiếng rồi lại kí tên.

Con đường tu hành muôn vàn khó khăn, mỗi khi tiến một bước, độ khó đều sẽ phóng đại lên gấp trăm lần nghìn lần, đến Lục Địa Thần Tiên Chi Cảnh, lại hay là một đường ranh giới.

Trước đây dựa vào hệ thống bật hack, Liêu Văn Kiệt xuôi gió xuôi nước quen rồi, một năm Lục Địa Thần Tiên, luôn cảm thấy tu

hành cũng chỉ vậy mà thôi, có tay là được.

Hiện tại không được, kẹt tại Lục Địa Thần Tiên vững như bàn thạch, lại thêm tài nguyên của bản thân trong thời đại mạt pháp khan hiếm, chân chính cảm nhận được tu hành khó như lên trời, dự tính ở lại Hồng Kông tĩnh tâm điều chỉnh một thời gian.

Ít nhất phải chấn chỉnh lại lòng nóng lòng cầu thành, đừng cả ngày đều nghĩ đến tận thế.

Như tĩnh tâm thế nào, làm sao tĩnh tâm, Liêu Văn Kiệt khuyết thiếu tâm ma bối rối không hiểu lắm, nhưng hắn có một chiêu lực chú ý thay đổi đại pháp, chỉ cần tìm kiếm vui vẻ, đem niềm vui của mình xây dựng trên nỗi đau của người khác, tâm tính lập tức ổn định.

Mặc dù nói điều này ở Nghê Hồng cũng làm được, Conan và Gin cũng là một cái quặng có thể khai thác vui vẻ trường kỳ, nhưng mùi vị ở Nghê Hồng nặng quá, Liêu Văn Kiệt rất khó để tìm thấy cảm giác quen thuộc cũ.

Mỗi đêm giật mình bừng tỉnh từ trong mơ, ai đó hoặc ai đó ôm trong ngực, hắn đều không tự chủ được mà sinh ra một cảm giác mất mát, nơi này không phải là nơi có thể ở lâu.

Nói tóm lại, đừng thấy cách chín bảy còn vài năm nữa, hắn cảm thấy ở Hồng Kông thoải mái hơn, Nghê Hồng bên đó thuộc về khu vực nghỉ phép, qua đêm là được rồi.

“A Kiệt, cậu tìm tôi?”

Cửa văn phòng mở ra, Chung Phát Bạch bước vào.

Sức mạnh của kim tiền rất đáng sợ, trước kia anh ta còn kiên trì lễ không thể thiếu, đường không thể loạn, giờ đây tây trang cà vạt cộng với giày da, một bộ dáng nhận được giáo dục cao cấp, mới biết cách ăn mặc tiến vào xã hội thượng lưu, chẳng còn thấy

chiếc áo khoác tầm thường không có gì khác lạ đó nữa.

“ở đây có 9 phần báo cáo, hai chúng ta thương lượng một chút, ngày mai gọi Lý Ngang tới họp, cơ bản có thể giải quyết xong.”

“Được.”

“Phải rồi, gần đây Hồng Kông có chuyện gì bất ổn không?”

“Không có, khá yên ổn.”

...

Thời gian nháy mắt đã tới trưa, Liêu Văn Kiệt và Chung Phát Bạch tới quán cơm của một ông chú trẻ tuổi dưới lầu, thang máy chạy thẳng ba mươi sáu tầng.

Văn phòng trợ lí, Trình Văn Tĩnh vùi đầu gõ tài liệu nghe thấy tiếng mở cửa, đầu cũng không ngẩng lên tiếp tục công việc, tận tới khi trước mặt xuất hiện một bó hoa hồng đỏ.

Hoa vừa bó xong, giọt nước long lanh, còn nóng hổi.

Phiền chết mất.

Những người đàn ông này thật nhàm chán, lần nào cũng tặng hoa, làm như tặng nhiều thêm vài lần, cô sẽ thích đàn ông vậy.

Mặt Trình Văn Tĩnh lộ ra vẻ ghét bỏ, tầm mắt nhìn theo ống tay áo lên, nhìn rõ người tới là Liêu Văn Kiệt, tốc độ thay đổi sắc mặt tính bằng giây, cẩn thận liếc nhìn phòng làm việc của Yudy Tang, vắt tay lên cổ Liêu Văn Kiệt dâng lên một nụ hôn.

Người đàn ông này là ngoại lệ.

“Suỵt, đừng lên tiếng, tối nay anh tới tìm em.”

Liêu Văn Kiệt cầm tay Trình Văn Tĩnh sờ mấy cái, để lại ám hiệu, hẹn nửa đêm gặp mặt.

Không được, chị Yudy sẽ phát hiện đó.” Trình Văn Tĩnh khó xử nói, từ khi Yudy Tang góa phụ đơn độc, cô liền chuyển vào nhà lớn, ban ngày làm trâu làm ngựa, đêm đến còn không cho ăn cỏ.

Mặt mũi tư bản đáng ghét, ngay giây phút đó lộ ra hoàn toàn.

Liêu Văn Kiệt chỉ về phía phòng làm việc của Yudy Tang, xoa đầu trấn an Trình Văn Tĩnh, quay người đi về phía…

“Đợi đã.”

Trình Văn Tĩnh kéo ống tay áo Liêu Văn Kiệt, đặt hoa hồng vào tay hắn, nói nhỏ: “Để lại sẽ bị chị Yudy phát hiện, anh mang vào, nói là tặng chị ấy.”

“Vậy thì ngại lắm, nếu cô ấy hiểu lầm thì sao?”

Chương 963: KẾT CỤC

“Em không hiểu lầm là được.”

Trình Văn Tĩnh híp mắt cười gật đầu, không hẹn gặp lại trái ôm phải ấp, nhưng không sao, nước chảy đá mòn, cô nhất định sẽ không từ bỏ.

“Được rồi, nói trước nhé, nếu ngày nào đó cô ấy nghi ngờ anh, vậy nhất định là do em hại.”

Mặt Liêu Văn Kiệt đầy vẻ bất đắc dĩ, ôm hoa hồng, mở của phòng Yudy Tang ra.

“Nói bao nhiêu lần rồi, lần sau phải gõ cửa trước khi….”

Nhìn thấy là Liêu Văn Kiệt, Yudy Tang đè xuống sự vui mừng trong lòng, vứt bút máy lên trên bàn, khoanh tay bất mãn nói: “Cậu

còn biết quay về, tôi tưởng rằng cậu có niềm vui mới ở Nghê Hồng rồi, định an cư lạc nghiệp bên đó."

"Đúng là có sự định này, có một vài tiểu thư nhà giàu sống chết quấn lấy tôi, suýt chút nữa thì tôi theo bọn họ."

"Tôi không tin."

"Không tin gì, sức quyến rũ của tôi không đủ để tiểu thư nhà giàu theo đuổi?"

"Không tin sắc quỷ cậu chưa theo bọn họ."

Yudy Tang vô cùng tin tưởng tra nam, đứng dậy rời khỏi bàn làm việc, mặt nở nụ cười nhận lấy hoa hồng, cứng miệng nói: "Sao lại tặng hoa rồi, nói bao nhiêu lần rồi, bị Trình Văn Tĩnh thấy không hay, cô ấy sẽ nghĩ ngợi lung tung."

"Không sao, tôi nói là tặng cô ấy, kết quả cô ấy không cần, liền thuận lí thành chương đem vào đây."

Liêu Văn Kiệt lanh trí cười, đã thực hiện cả trăm lần, có một chiến lược thuần thục, chút sóng nhỏ gió yếu này ứng phó dễ dàng.

"Cậu đúng là nhiều mưu mô."

Yudy Tang hừ một tiếng, kéo cà vạt Liêu Văn Kiệt, hôn một phát lên môi.

Chính vào lúc này, cô ta cảm thấy có chút bất thường, nhíu mày lau môi Liêu Văn Kiệt một cái, chất vấn: "Chuyện gì đây, nói, sao trên môi cậu lại có son của Trình Văn Tĩnh?"

"Có hả?'

Liêu Văn Kiệt kinh ngạc không thôi, giơ tay lau môi, thật sự là có.

Hắn mặt không đổi sắc, tim không đập nhanh, tức giận nhìn Yudy Tang: “Chuyện gì đây, nói, sao trên môi tôi lại có son của Trình Văn Tĩnh?”

“Tôi đang hỏi…”

Yudy Tang đang muốn gào lên, đột nhiên nghĩ tới gì đó, hình như sáng nay cô ta trang điểm một chút ở chỗ Trình Văn Tĩnh, vậy nên.

Không sao rồi.

“Nói đi?” Liêu Văn Kiệt được thế không buông tha.

“Chiếm được tiện nghi còn khoe mẽ, cậu cái tên đáng chết này, mau lau sạch đi, để lát nữa sẽ bị Trình Văn Tĩnh phát hiện.” Yudy Tang xấu xa ôm cánh tay Liêu Văn Kiệt, tiến hành một trận người còn sống thì xưng anh gọi em, sau khi chết thì gọi bảo bối ngọt xớt.

Một lúc lâu sau, cô nắm lấy bên tay không bị khống chế của Liêu Văn Kiệt, khống chế nó, đặt lên cúc áo sơ mi mặc đi làm, vẽ hai vòng lên mu bàn tay: “Đừng làm loạn, đang trong giờ làm đó, tối nay tới nhà lớn tìm tôi.”

“Theo như chị nói, tối nay cũng chẳng có gì, Trình Văn Tĩnh cô ấy…”

“Tôi sắp xếp cô ấy tăng ca!”

Yudy Tang kiêu ngạo hất cằm, mới có vài ngày không gặp, chỉ số thông minh của Liêu Văn Kiệt lại giảm xuống rồi, Nghê Hồng quả là một nơi bỏ đi.

“Vậy tôi không thành vấn đề.”

Liêu Văn Kiệt gật đầu, tay làm dấu OK, tối nay sắp xếp thời

gian, hai bên đều không thành vấn đề.

...

Hai tuần sau, Liêu Văn Kiệt hành động như trên, đào tạo chuyên sâu bộ môn quản lý thời gian, thực hành chứng minh lý luận, cảm giác lại có tiến bộ.

Có vài câu hắn đã nuốt lời, vốn tưởng rằng chỉ thỉnh thoảng bỏ ra chút thời gian tới Nghe Hồng phơi chút ánh trăng thôi, kết quả hắn còn tới Châu Âu, tớ nhà Laura và bá tước Bannon làm khách.

Bá tước không ở nhà, con gái ông ta phụ trách tiếp đãi, ăn uống linh đình, khách và chủ vô cùng vui vẻ.

Từ đây có thể thấy, hắn có thể tu luyện Tam Giới Tiểu Na Di đến mức tùy theo ý mình, không phải là không có nguyên nhân.

Đạo của văn võ, lúc phải cứng lúc phải mềm.

Trừ hội họp với đám vây cánh, tìm bạn bè tới chém gió ôn chuyện, đồng thời thả lỏng tâm tình, cũng không quên chịu khó tu luyện, mỗi tối đều rút bớt thời gian ngủ ra, một lần cũng chưa từng chậm trễ.

...

Trung tâm tinh anh.

Bộ môn chiến đấu, huấn luyện viên Judo.

Bảy học viên vây quanh trưởng câu lạc bộ Hắc Hùng, Hắc Hùng xuất ra động tác chiêu bài, dựa vào một chiêu "Đào Núi Lấp Biển" quật ngã học viên cuối cùng, hoàn thành việc một đánh bảy chấn động học viên một trăm năm.

"Lợi hại quá, không hổ là người hướng dẫn bộ môn judo, là

người đàn ông mạnh mẽ nhất trong lòng tất cả các tinh anh.

“Tuần trước, anh ấy lại giành được danh hiệu “Thành viên chiến đấu xuất sắc”, tính ra, đã ba khóa liên tiếp rồi.”

“Mạnh quá, nhất là chiêu “Đào Núi Lấp Biển” đó của anh ấy, mỗi lần tôi đều xem tới mức muốn đi vệ sinh.”

“…”

Đám học viên quang quác tặng tiếng vỗ tay và khen ngợi, Hắc Hùng nghe trong tai, vui trong lòng, nhưng ngoài mặt không lên tiếng.

Kinh nghiệm tán gái nhiều năm nói cho anh ta biết, đàn ông phải có nội hàm, nhất là người đàn ông dung mạo không như ý, trong túi không có tiền, nhất định phỉa có nội hàm.

Mắt quét qua mấy học viên nữ, trên mặt Hắc Hùng lóe lên một tia không nỡ, tận cho tới khi nhìn thấy hoa khôi A Lệ, mới không nhịn được nuốt nước miếng.

Muốn ngủ, nhưng không được.

Mặc dù Armani của anh ta rất đúng giờ, tán gái cũng rất thuận lợi, nhưng nắm đấm của bạn trai A Lệ càng cứng hơn, anh ta thử rồi, có thể chết người.

Chính vào lúc nào, huấn luyện viên đẩy cửa lớn ra, thân mặc một bộ đồng phục tây trang màu đen, kính đen, một chàng trai khí chất hào hoa phong nhã sải bước đi vào.

Đại sư huynh – karate Đoạn Thủy Lưu , Lâm Bân.

MD, lại là tiểu bạch kiểm, thật xúi quẩy.

Hắc Hùng thầm mắng một câu, chỉ vào Lâm Bân nói lớn: “Nhóc con, cậu ở lớp nào, nhìn rõ rồi hãy vào lớp, cậu đi sai chỗ

rồi.”

“Ngại quá, tôi tìm một người bạn, chào hỏi một tiếng rồi đi ngay.”

Lâm Bân khách sáo, nói xong, không quan tâm Hắc Hùng có phản ứng gì, cười đi về phía A Lệ.

Anh ta đưa đơn xin lên tổng bộ, xin chuyển từ bộ phận trung tâm tinh anh Tokyo đến bộ phận Hồng Kông, vì người vốn ở Hồng Kông, cộng thêm tổng bộ muốn nâng cao địa vị của trung tâm tinh anh ở Hồng Kông, thuận tiện chèn ép bọn côn đồ một chút, cũng chính là hiệp hội võ thuật Hồng Kông kiêu căng ngạo mạn, liền phê duyệt lần điều chuyển này.

Nói tới thì cũng là do duyên phận, trong lúc Lâm Bân đang sắp xếp tài liệu môn chiến đấu, nhìn thấy tên A Lệ trên danh sách sinh viên, lập tức bỏ công việc trong tay xuống, tới tìm thanh mai trúc mã thời nhỏ.

Lời thề non hẹn biển còn vang bên tai, anh ta tin chắc rằng lúc A Lệ gặp được anh sẽ rất kích động.

Mặc dù đã mười năm không gặp, gương mặt mọi người ít nhiều sẽ có sự thay đổi, nhất là con gái, con gái mười tám thay đổi lớn không phải chỉ là nói xuông, nhưng Lâm Bân liếc mắt một cái đã nhận ra A Lệ.

Vẫn xinh đẹp như vậy, giống hệt lúc còn nhỏ, nhất là trong tình huống mấy ngọn cỏ đuôi chó vây quanh, quả thật hoàn mỹ như một tiên nữ.

“A Lệ, tôi về rồi.”

Lâm Bân dang hai tay ra, ngồi đợi nước mắt như mưa và một cái ôm yêu thương nhung nhớ.

Nhưng sau đó không hề có, tận tới khi anh ta tháo kính xuống, báo tên của mình, A Lệ mới nhận ra anh ta.

Có chút xấu hổ, nhưng có thể hiểu, dù sao đã mười năm không gặp, muốn nói một câu "đã lâu không gặp", cũng phải cho đối phương chút thời gian phản ứng.

"A Bân, thật sự là cậu à, cậu trở về từ Nghê Hồng? Về lúc nào vậy? Lợi hại quá, đã cao vậy rồi."

A Lệ vui mừng không thôi, nắm lấy tay bạn cũ ra sức kéo.

Vốn muốn nói một câu hôm nay mời khách ăn cơm, nhưng bỗng nhớ tới hôm nay hẹn Liêu Văn Kiệt đi xem phim, vẫn là thôi vậy.

"Hai hôm trước vừa về, bây giờ tôi là người hướng dẫn môn Karate, nói tới cái này…"

Lâm Bân quét mắt nhìn sân huấn luyện, tầm mắt xẹt qua Hắc Hùng như không khí, bình tĩnh nói: "Tới Karate đi, Judo không có tiền đồ đâu!"

Có chút thất vọng, A Lệ vẫn chưa dâng lên cái bổ nhào sau nhiều năm xa cách, nhưng không sao, cô gái rụt rè càng tốt.

"Này, tên nhóc con, cậu coi tôi là không khí à?"

Hắc Hùng vốn không phải người tính tình tốt gì cho cam, nghe thấy con ếch bốn mắt dụ dỗ mỹ nữ duy nhất trong bộ phận, càng thêm tức giận.

Quả thực, anh ta không có gan tán A Lệ, nhưng mỹ nữ là mỹ nữ, tài nguyên khan hiếm đặt ở đó không động tới cũng có thể thu hút vốn đầu tư bên ngoài, xúc tiến ngành du lịch, từ đó kéo theo thị trường nội bộ.

Còn không phải hoa khôi ở đây, nếu A Lệ tới bộ phận Karate, bộ phận Judo phải làm sao? Trông chờ vào đám học viên ở lại xem tên xấu xí là hắn à?

“Cậu MD, tên bốn mắt, tới đây, tôi phải đánh vỡ kính của cậu!”

Hắc Hùng tức đến sùi bọt mép, thấy Lâm Bân thật sự coi anh ta là không khí, chẳng thèm để ý, càng không đi tới, lập tức…

Đi qua.